Беседи на Учителя Петър Дънов 1929 година

1929 Съдържание:

1929 Март

1929 Април

1929 Май

1929 Юни

1929 Юли

1929 Август

1929 Септември

1929 Октомври

1929 Ноември

1929 Декември

1929_01_01 Тихият глас
извънредна беседа

ТИХИЯТ ГЛАС

Сега ще прочета 6-та глава от Евангелието на Матея, а за Новата 1929 година всеки сам да си прочете 21-ва глава от Откровението. Общият сбор от цифрите на 1929 година е 21. Като размените местата на числата 2 и 1, ще получите числото 12. Какво означават числата 12 и 21? - Числото 12 е идеал на човешката душа за един разумен, мъдър живот. Числото 21 е израз на великата Любов, която осмисля нещата, която носи безсмъртие.

Годината 1929 показва две важни неща за човека. Първо, тя определя пътя, по който човек трябва да върви. Кой е този път? - Божественият. Второ, тази година показва методите, чрез които човек може да ликвидира със своята карма и да подобри положението си. В 1929 година има две деветорки, сумата на които дава числото 18 - емблема на егоизма в човека. И в Писанието е казано, че числото 18 представлява егоистичното у човека. Тъй както се развива човек днес в своето човешко естество, бил той мъж, или жена, е егоист. - Защо? - Докато човек мисли само за себе си, за своето лично благо, за своето добро, за своята свобода, за наука и знания само за себе си, той е егоист човек. Сега може да се явят много противоречия и да кажете: "Не трябва ли човек да бъде учен?" - Да, човек трябва да бъде учен, но каква наука трябва да владее? Каква наука има в лисиците? Каква наука има във вълците? Каква наука има в змиите? Или каква наука е тази, науката за задушливите газове? Или каква наука е тази, която учи хората как да погребват своите умрели? Всичко това не е наука. Истинска положителна наука е тази, която създава условия за проява на живота, както и за подобрение на живота; истинска наука е тази, която внася в душата на човека Любов, Мъдрост, Истина и Правда. Каква наука има в това, дето Мойсей хвърлил плочите, на които били написани Божиите заповеди? Каква наука има в това да знаят хората, че Мойсей изгорил златното теле, на което евреите се кланяли? Той турил праха от изгореното теле във вода и накарал евреите да я изпият. Какво означава това? Истинската наука не седи в знанието на тези факти, но в разбиране дълбокия смисъл на тези факти. С тази постъпка Мойсей искал да каже на евреите, че човек може да познае Бог само след като изпие, след като съвършено изгуби своето злато, т.е. своето богатство, и осиромашее. Докато човек има златно теле, което държи като идол на своята душа, той не може да познае Бога. Затова, който има пари, трябва да ги изяде и изпие, докато най-после каже: "Наживях се вече." След това той ще започне да се учи, да се моли, да търси Бог.

При сегашното положение, в което човек се намира, той посветява цели 16 години, докато свърши университет, а след това търси начин как да осигури живота си. Днес повечето мъже и жени се женят, нареждат си работите, деца се раждат и умират, но при все това работите им остават неуредени. Покажете един човек в света, на когото работите да са напълно уредени! - Няма такъв човек. Най-после, като видят тези хора, че не могат да наредят работите си, казват: "Нищо, като отидем на онзи свят, там всичко ще се нареди." Питам: Кой от вас има опитността да е разбрал от своя заминал баща или майка, дядо или баба, какво има на онзи свят? По този въпрос всички покойници мълчат като риби. Всички единодушно казват: "Не е позволено да се говори по тези въпроси." - Чудна работа! Не било позволено да се говори Истината. Кога мълчи човек? - Когато има да дава. Обаче, когато има да взема, той говори. Когато казваме, че човек е лош, че греши, разбираме, че той е свободен. Само свободният човек може да греши. Но като греши човек, той става роб на греха и по такъв начин сам се ограничава. Значи всеки човек е свободен да греши, но от тази свобода именно той става роб на греха, сам се ограничава. Следователно, който служи на греха, той се подчинява на закона на ограничението, който не му носи добро. Иска ли човек да излезе из този закон, той трябва да работи за придобиване на своята свобода.

И тъй, два закона съществуват в света: закон на ограничението и закон на свободата. Свободата се проявява по два начина, но последствията на тези прояви са различни. При първия начин в желанието си да бъде свободен, човек греши и по такъв начин се заробва. Това показва, че този човек не е готов за тази свобода. Например някой човек е беден, последен сиромах, няма пет пари в джоба си. Тази сиромашия го ограничава, а той иска да бъде свободен. Отива при един, при втори, при трети богаташ, моли се да му помогнат, но всички го пъдят. Най-после той казва: "И аз искам да бъда свободен човек! Моето достойнство се уронва от това положение, в което съм изпаднал." Намира тогава оттук-оттам около 500-600 лева, купува един револвер с 12 патрона, пресреща на пътя някой богаташ, посочва му револвера си и му казва: "Чакай, сега ще ме разбереш кой съм! Или ще дадеш, каквото имаш в джоба си, или ще те убия на мястото!" Богаташът веднага дава, каквото има, и в този случай се заробва, изпада в ограничения; бедният пък сега е свободен. Обаче законите на държавата са против крадците. Веднага улавят този крадец, вземат парите му, а него турят в затвор. Значи той е бил временно свободен, а после го ограничават, поставят го в затвор.

Вторият начин, по който може да се придобие свободата, е чрез правене добро. Доброто значи води човека от заробването, от ограничението, в което се намира, към свобода. Например даден човек е заробен от някакво

ограничение, но е богат, има много пари. Той започва да дава пари на този, на онзи, помага им и по такъв начин си спечелва много приятели. Като печели приятели, с това той придобива и свободата си. Човек трябва да дава по закона на Любовта, да знае кому колко да дава. - Защо? - Понеже всеки ден, всяка година има свои определени задължения. Задълженията произтичат от факта, че всички хора са органи на Божественото тяло. Щом живеем в Бога, ние сме Негови функции. В това отношение ние трябва да бъдем носители на Божиите мисли и чувства.

Ще ви задам следните въпроси. Колко трябва да яде човек? - Колкото му е нужно. Как се храни организмът? - Когато кръвта минава през клетките на организма, всяка клетка задържа от нея само толкова, колкото й е необходимо, а излишната част от кръвта остава да върви нататък из организма, да продължава своя път. Клетките в човешкия организъм нямат хамбар, в който да складират излишъка от храната. Ако клетките си направят хамбар, веднага в тялото на човека започва да се развива някакъв тумор. Образува ли се някъде из тялото на човека такъв хамбар, той вече е кандидат за онзи свят. Най-първо, човек трябва да се заеме със задачата да учи всички свои кираджии, всички свои близки, които живеят в него, да не правят хамбари. Докато в тялото на човека няма хамбари, той е здрав и млад. Някой казва: "Как може да се живее без хамбар?" Защо е необходим хамбар на човека? Ще кажете, че докато човек има пълен хамбар със запасна храна, гладен няма да остане. Питам: Ако вие сте човек, пълен с магнетическата сила на Божията Любов, ще имате ли нужда от хамбар? - Няма да имате. Отдето минете, вие ще привличате хората и гладен никога няма да останете. На какво се дължи това привличане? - На вътрешната красота в този човек. Такъв човек е умен, добър, с по-високо съзнание от това на обикновените хора.

Казвам: Когато човек говори, няма правила по кой начин трябва да говори. Начинът, по който аз правя доброто, не е общ за всички хора. Този начин е специален за мене. Може би аз имам обичай да правя добро сутрин, друг - на обед, а трети - вечер. При това, в тия три момента от деня и начините за правене на добро, са съвършено различни. Всеки човек има особен час, особен ден, в който той прави добро. Мнозина казват, че когато човек прави добро някому, трябва да му каже поне една сладка дума. - Не, човек може да направи някому добро и без да му каже сладка дума. Например имало един гагаузин търговец в Бургас, който правил добро, без да казва сладка дума на човека. Напротив, той даже се отнасял грубо с тия, на които правил добро. Когато дохождал някой просяк в дюкяна му, той го изгонвал, нахоквал, като му казвал: "Махни се оттук, очите ми да не те видят!" Просякът си излизал тъжен, наскърбен. Този търговец имал силно развита съвест и щом просякът се отдалечавал, той веднага изваждал от

касата си 10-15 лева и хуквал да го гони ту в една, ту в друга улица. Най-после го настигал в някоя затънтена улица, посмушквал го малко и му казвал: "На, вземи тия пари!" След това се връщал в дюкяна си доволен.

По същия начин и съдбата постъпва с вас. В първо време като този търговец тя ни пъди от дюкяна си и после ни намира в някоя затънтена улица, смушква ни малко и туря 20 лева в джоба ни. Ако вие мислите, че светът ще ви посрещне с лаврови венци, лъжете се. Да, в началото може да има венци, но в края бъдете уверени, че ще има развенчаване. Мислите ли, че онази певица, която е била посрещана на сцената с лаврови венци и ръкопляскания, утре като изгуби гласа си, ще има същия прием?- Не, друга някоя ще дойде на мястото ѝ, а първата ще се гърчи от мъки, че мястото ѝ е заето. Всичко това привидно е така. Сегашният живот е преходен и това ни най-малко не трябва да ни обезсърчава. Това е метод на възпитание. На земята още не е дошъл онзи истински идеален живот, към който се стремим.

Често казват: "Човек трябва да прави добро'" - Да, човек трябва да прави добро, но доброто, в широк смисъл на думата, не съществува на земята. И Любовта в този смисъл не съществува на земята. На земята има прояви на Любовта, но конкретно, като велика, мощна сила, тя не може постоянно да живее в човека. Ако Любовта би живяла на земята, между хората нямаше да има бесилки, нямаше да има затвори - от единия до другия край на земята щяха да се чуват само песни и веселби. Някой казва: "Аз обичам еди-кого си, любя го" - Това е само частична проява на Любовта, но самата Любов още не е дошла. Ако наистина това е самата Любов, питам, как е възможно днес да обичаш този човек, а утре да му измениш? Каква е тази любов? Казано е в Писанието "Любовта никога не отпада." Понеже Бог е Любов, Той нито се изменя, нито се променя. Казвате: "Ние се стремим към Бога." - Щом се стремите към Бога, трябва да имате в съзнанието си само една идея за Бог, а именно Бог е Любов, която нито се изменя, нито се променя.

В човека се различават две съзнания: човешко и Божествено. Човешкото съзнание кара човека да се обижда, когато нещо не е по волята му. Той започва да се гневи, иска да си отмъсти на този, на онзи, сърди се, недоволен е. След това Божественото съзнание започва да му говори: "Прости на тия хора, които не ти угодиха. Слабости имат, затова са сгрешили." Тези две съзнания в човека вървят паралелно. Бог в нас ни учи как трябва да живеем, но ние казваме: "Господи, засега Ти стой малко настрана. Ние имаме своя теория, която трябва да приложим в живота си, да видим какви резултати ще даде." Господ отстъпва и казва: "Добре, приложете вашата теория." Докато ние съдим хората, работата върви

добре, но щом започват да ни съдят, работата ни тръгва зле. Казано е в Писанието: "Който съди, съден ще бъде. С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери!"

Ние не говорим за външните прояви на човека, но за проявите на човешкото съзнание. За нас е по-важно какво е съзнанието на човека, а не това, какви думи е казал. Когато съзнанието на човека е раздвоено, той минава за лош човек. В момента, когато съзнанието на някой човек или светия, или на някой ангел се раздвои, имаме лоши прояви. И обратно, в момента, когато съзнанието на кого и да е се съедини, имаме добри прояви. Десет пъти на ден човек може да бъде светия, праведен и десет пъти на ден може да бъде грешник. Много писатели, поети пишат за Любовта, за доброто в света. За Любовта, както и за доброто не се съди само по външните прояви на човека, но се вземат предвид вътрешните мотиви, вътрешните подтици за проявлението на Любовта към някого, или за правене добро на някого. Как мислите, добро ли ви прави банкерът, когато ви дава 20 000 лева на заем с 40% лихва? Има ли той любов към вас? - Докато му изплащате редовно полиците си, вие сте честен, почтен човек пред него и той ви обича. Престанете ли да изплащате полиците си, вие сте безчестен човек, вагабонт и той престава да ви обича. Казват, че най-идеалната любов на земята била майчината, изобщо родителската. Какво виждаме обаче? Достатъчно е синът или дъщерята да не изпълнят желанията на родителите си, и те изменят своята любов към тях. Значи любовта на майката и бащата към децата се изменя, също тъй се изменя и любовта на децата към техните родители. Гледате някое малко дете прегръща майка си, радва й се, не може без нея, но колкото повече расте, любовта към майка му охлажда и когато това дете порасне, стане голям момък, той казва на майка си: "Ти повече не ми трябваш. Аз ти благодаря за всичко, което направи заради мене. Отсега нататък аз ще правя същото за друга някоя." Това са специфични прояви на Любовта, но човекът не е в тях. Това състояние на човека е отчасти подобно на състоянието, в което се намират рибите. Една риба снася хиляди яйца и ги оставя на произвола на съдбата. Тя не се грижи повече за тях. За кое по-рано да се погрижи? Има ли рибата любов към тия хиляди яйца? Следователно, когато някоя майка не обича своя син, тя атавистически преживява състоянието на рибата. Тази любов е рибешка. Наблюдавате някой сом, движи се из водата, мърда мустаците си дано улови някоя жертва, да я глътне.

През тази година от всички се иска правилна философия на съзнанието. За да оправят хората работите си, кога и да е все трябва да дойде една година, подобна на 1929, чийто сбор от цифрите да даде числото 21, или обратното на него - 12. Все трябва да дойде една година, която да съдържа две деветорки. Какво е значението на цифрите, които образуват 1929 година? -

Числото едно, т. е. единицата, означава неизменното Божествено начало на нещата. Числото 9 показва различните възможности у човека за добро и зло. Числото 2 представлява егоизма в човека, който е причина за спорове, неразбирания между тях и т.н. Когато съберете 1 + 2 = 3. Тройката е процес на равновесие. И сега, като извадите 3 от 9, т.е. от доброто, ще получите 6, което показва, че човек трябва да напусне злото, егоистичното в себе си и да дойде в Божествения живот.
Единицата е закон на Мъдростта, двойката - закон на Любовта. Ако боравите с Любовта без Мъдростта, непременно ще направите някоя погрешка. Всеки от вас е имал, па и сега има по един или повече приятели, които обича. Питам: След като сте дружили няколко години с тях, не сте ли си казали някоя обидна, горчива дума? - Казали сте си. И какво правите след това? - Дадете си гръб един на друг и след време се помирите. Отде придобихте този навик? Какво правите пък, когато обичате някого? Обръщате лицето си към него - искате и той да ви гледа и вие него да гледате. Който не ви обича, гърба си обръща към вас, а който ви обича, лицето си обръща към вас. Според окултизма адът и небето се различават именно по това. Като отидете в ада, ще видите, че всички негови жители обръщат гърбовете си към Бога и казват: "Не искаме да знаем за Бога!" Отидете ли в небето, там всички жители обръщат лицата си към Бога. Следователно в ада няма изгрев, там съществува вечен залез. В небето обаче има вечен изгрев, понеже всички обръщат лицата си към Бога. Залезът е символ на изгубената Любов. Щом слънцето залезе, и Любовта се изгубва. Изгревът е символ на намерената Любов.

През тази година вие ще имате отношения на вземания-давания с ред същества, някои добри, някои лоши, защото са от разни степени на развитие. Ако сте умни, ще се ползвате от всички; ако сте глупави, повече ще страдате. И глупавият има известна интелигентност, но във всичките си пътища той е своенравен, вследствие на което има повече изпитания и страдания. Глупавият се мисли за божество, затова често иска да изменя Божия план на нещата. Кой човек до днес не е изказал своите протести против Бога защо го е поставил в това общество, защо го е пратил на земята между тези родители, защо не му е дал голямо богатство, здраве и много знания. Глупавият мисли, че Господ трябва да се занимава само с него, той да заповядва, а Господ да изпълнява. Умният, любещият човек се познава по следното качество: той разбира постъпките на онзи, който го обича и знае какво иска да каже чрез тях. Казвате: "Мъчно е да се познае кой ни обича!" - Да, разумен, любещ човек трябва да бъдеш, за да познаеш кой те обича.

Мнозина казват: "Труден е духовният път!" - Според мене най-лесният път е духовният, но ако го знаеш, разбира се, не го ли знаеш, няма по-мъчен

път от духовния. Духовният човек е прозорлив, той знае от кого да иска, той знае и как да иска. За изяснение на мисълта си ще ви приведа следния пример. Един цар в древността обичал често да се дегизира, като се обличал в прости, обикновени дрехи, а неговите слуги се обличали като генерали и така се разхождал из града, сам, без никакви слуги, да проучава живота на своите поданици. Един ден, тъй преоблечен, царят се разхождал със слугите из своя палат. В това време един просяк успял да се промъкне до палата на царя и започнал да проси милостиня от слугите му. Като погледнал към царя, отминал го и си рекъл: "Какво ще искам от тебе? И ти си беден като мен." Така постъпват много от съвременните хора, искат помощ от слугите на царя, но от самия цар не искат. Като дойдат до него, погледнат го и си казват: "И ти си като нас беден, нищо не можеш да ни дадеш!" - и си заминават. - Не, вие трябва да се спрете именно пред човека, облечен с дрипи. Той е дегизиран като беден, но е богат човек. Само той може да ви помогне в трудното положение, в което се намирате. Това се отнася до съзнанието на човека. Това, което е облечено, наперено и вдига шум в човека, то е неговият слуга - ти от него нищо не проси. Дойдеш ли обаче до онова, което външно е просто облечено, спри се там и кажи своята дума, своята молба само един път, то ще ти помогне. То е Божественото в човека. Ако знаете да Му говорите, няма да остане желание, което да не ви се изпълни. Когато желанията ви не се изпълняват, това показва, че вие искате помощ от вашите генерали, облечени хубаво, с външен блясък. Тия генерали нямат нищо в себе си, те не могат да ви помогнат - и те са бедни като вас.

Казвам. Тази година ще се научите да различавате господаря от слугите, царя от неговите генерали. Това значи човек да познава себе си. В човешката душа се крие Божественото съзнание, което, за да намери човек и да Му поиска помощ, в него трябва да утихне всяка буря, всеки шум, да изчезне всяка завист, злоба, всяко съмнение, маловерие и т.н. Изчезне ли всичко това от човека, той се поставя в положението на едно разумно дете, което чува и разбира тихия глас на Бог в себе си. Пророк Илия беше смел човек, изкла 400 души, след което трябваше да прекара 40-дневен пост в планината, да изкупи греховете си. Тук обаче той можа да чуе Божия глас. Бог му се яви по три начина: в бурята, в огъня и в тихия глас. От бурята и от огъня той се уплаши и избяга, но като чу тихия глас, закри лицето си и позна Бог.

Тази година аз ви пожелавам да чуете тихия глас на Господ във вас. Той носи красивото, великото, мощното в света. Когато тихият глас дойде в човека, тогава неговият характер е създаден вече, тогава се проявява и неговата сила. Тихият глас прави човека силен и богат. Само богатият човек може да бъде добър. П.Славейков казва: "Парице, парице, всесилна

царице, с тебе в рая, без тебе на края." Парите означават разумността в човека. С тази пословица Славейков иска да накара хората да мислят. Той бил голям философ. Че то българите казват за някого: "Този човек е прост, той е роден за мотика, а хората го правят владика." Това значи: мъдрият човек може да стане владика, а глупавият може да работи с мотика.

И тъй, аз ви пожелавам да получите доброто, което новата година носи. Онези, които идват отгоре, ви казват: "Тихи бъдете!" Миналата година ви казах да имате отворени очи, а тази година ви казвам да имате отворени торби, та кой как мине, да тури нещо в тях. Не са ли отворени торбите ви, никой нищо няма да тури и те ще останат празни. Всеки да закачи торбата си на рамото и през цялата година да седи отворена. Торбата ви трябва да бъде отворена! Какво представлява тази торба? - Човешкото сърце. То трябва да бъде отворено за светлината. Няма по-хубаво нещо от това да има човек връзка с Бога, с възвишени и разумни същества! Те са тил в неговия живот.

Сега, поздравявам ви с Новата година! Старата и новата година ще бъдат заедно до 22-ри март. До това време старата година ще предаде всичко на новата. Понеже новата година се ражда сега, тя е още малко, голо и босо детенце, за което трябва да се погрижите: да го облечете, обуща и дрешки да му направите. Нека тези думи ви послужат като ребус за разрешение.

Беседа от Учителя, държана на
31-ви декември, 1928 г., срещу Нова година,
12.00 ч., в полунощ, на Изгрев, София

Забележка:. Беседата "ПЪТЯТ НА ГЕРОИТЕ", държана на 6-ти януари, 1928 г., Бъдни вечер, Учителят е препоръчал да се преписва само на ръка и по тези съображения беседата не е отпечатана в настоящето издание

1929_01_02 Вторият ден
лекция пред общия окултен клас

ВТОРИЯТ ДЕН

Размишление върху послушанието.

Днес е вторият ден от новата година. Първият ден е ден на даване, на творчество. Вторият ден е ден на послушание. Който разбира това число и го прилага, всичките му работи през годината ще вървят добре. Който не разбира числото две, той не разбира смисъла на послушанието. Работите на този човек не вървят добре. За коя нова година се отнася това? - Не е определено. Всеки човек има по една нова година в живота си. Кога ще дойде тази нова година, не е известно.

Сега ще прочета 5-та глава от книгата на пророка Данаила. Тази глава е в състояние да оправи човека. Тя го учи на послушание. Тук са описани последствията на непослушанието. Съвременните хора, религиозни и светски, приличат на малки деца. Когато майката отсъства от дома, те са много смели: отварят, затварят долапи, вадят от тях, каквото намерят, и за последствията не мислят. Като се върне майка им, те се скриват по кюшетата, седят мълчаливи, смирени. - Защо се крият от майка си? - Защото са направили много погрешки, а знаят, че майка им има тояжка, с която наказва. Тояжката на майката внася страх и трепет в душата на детето. В ръката на майката, тояжката не е нищо друго, освен пръчицата, с която всеки капелмайстор си служи. Тя взима тояжката си, вдига я нагоре, надолу, настрана, а детето пее, учи песента. Ако е недоволна от изпълнението, майката заставя детето си още да учи песента. След това му дава втора, трета, четвърта песен, докато го направи добър музикант. Майката обича хубави песни, но и добре научени. Колкото по-дълго време детето учи една песен, толкова повече я усъвършенства. Това се отнася за мъчните песни. Леките песни, обаче, с едно изпяване са добре научени. При изучаване на песните има значение способността на детето. Колкото по-способно е детето, толкова по-лесно изучава урока си. Този закон има отношение към всички случаи в живота. Трябва ли да говориш на един човек много, за да го убедиш в истината, той не е учен човек. Учен човек е онзи, който от малко говорене, много разбира. Учеността не зависи от силната памет. Някой чете много и лесно запомня, но това е повествуване, не е ученост. Да преповтаряш четеното, както певицата изпява една песен, това още не е ученост. Истински учен е онзи, който твори. Той е майстор в областта на пението, на науката, на художеството. Той твори, а другите изпълняват. В първия ден човек твори. Тогава той е майстор. На втория ден той прилага, реализира създаденото. Тогава той пее, свири, чете,

работи. Природата върши най-хубавите си работи на втория ден. Същото трябва да прави и човек. Не започне ли човек една работа на втория ден, нищо няма да излезе от нея. Първия ден той ще замисли тази работа, идейно ще се подготви, а втория ден ще пристъпи към реализирането й.

Новата, 1929 г., започва със сряда. Значи, тази година е под влиянието на Меркурий. Това показва, че вие ще започнете работата на втория ден за реализирането на своите стремежи, чрез ума. Тази година ще работите с ума си, а не с воюване. Дето отидете тази година, все ще ви бият, ще плащате данък. Тази година не позволява на ученика да носи тояга, нито сабя. Тоягата, сабята ще бъде на челото ви. Каквото предприемете, ще мислите. Първо ще мислите, а после ще действате. Като вършите нещо, все към носа си ще гледате. Носът е символ на човешката интелигентност. Като знаете това, не пипайте безразборно носа си. Той представя пръчицата на капелмайстора, изработена в една от най-съвършените фабрики на Божествения свят. Тази пръчица не може да се пипа. Тя е украсена със скъпоценни камъни. В старо време магите са носели дрехи с широки ръкави, дето криели тояжката си. Преди да направи нещо, магът поглеждал тояжката си. Те не са знаели, че тази тояжка е на лицето им - техният нос. Днес, обаче, посветените знаят, че тояжката им е техният нос. Не е достатъчно само, човек да носи тояжката в ръкава си, но той трябва да отговаря на нейните изисквания. Тя е закон, който се налага на всеки човек. Който не изпълни този закон, той неизбежно ще изпита силата й.

И тъй, природата си служи с ред символи, които хората трябва да изучават. Тия символи са азбука на природата. Триъгълникът, квадратът, кръгът са символи, за създаването на които съществува цяла история. Първата фигура, която Бог начертал, е кръгът. Той взел пергел и начертал окръжност, която затворила в себе си кръга. Значи, кръгът е проекция на вселената. Тя е наречена с това име, защото в нея се е вселил Божият Дух. По този начин той одухотворил вселената, направил я жива. Веднага след кръга, Бог начертал триъгълника, трите велики добродетели - любов, мъдрост и истина. Първият дух, първата добродетел, която послужила за създаването на триъгълника, е любовта. От любовта се е родил животът, който носи радост и блага за всичко живо. Втората добродетел е била мъдростта, която носи светлина и знание. Третата добродетел е истината, която дава свобода и простор. Тя дава направление на живота. От всеки връх на триъгълника можем да спуснем перпендикуляр към една от страните. Перпендикулярът представя отношение на две разумни същества едно към друго. Същевременно, перпендикулярът представя разумна мярка за определяне на човешките постъпки.

Фигурите с които днес си служим, имат приложение и в човешкия живот.

Например, кръгът не е нищо друго, освен самия човек. В първо време човек е доволен от положението си. Той се радва на възможностите, които има в кръга. Като обиколи кръга няколко пъти, той започва да се отегчава, търси друго нещо. Срещате млад, жизнерадостен човек, който тръгва от град в град, от държава в държава да обикаля, да учи езици, да се просвещава. По едно време той се отегчава от положението си, чувства се самотен и се връща в отечеството си, дето започва да търси другар, приятел, с когото да споделя впечатленията си. При това положение той излиза вече от възможностите на кръга и образува права линия.

Що е права линия? Правата линия представя отношения между две разумни същества. Сам човек никога не може да образува права линия. За да се образува права линия, нужни са две същества. В каквато посока и да се движат, първите им отношения образуват права линия. Едното същество се намира в полюса на любовта, а другото - в полюса на мъдростта. Като се движат от полюса на любовта към полюса на мъдростта, т.е. отпред назад, те образуват права линия. Следователно правата линия не е нищо друго, освен отношение между любовта и мъдростта. Когато казваме, че човек трябва да бъде праволинеен, разбираме, че между ума и сърцето му, т.е. между любовта и мъдростта трябва да има идеални отношения. Който иска да каже на някого да не обърква, да не оплита работите, българинът му казва: „Не си криви душата“. Това значи: не образувай крива линия. Кривата линия е част от окръжността. Българинът знае, че да се движи човек по крива линия, това значи, да усложни живота си. Всеки човек желае да има праволинейни отношения с хората, и затова избягва тия, които вървят по крива линия. Само мъдрецът може да върви по крива линия, защото той знае законите, по които я изправя, превръща я в права линия.

Като ученици, вие трябва да изучавате числата и геометрическите фигури, защото всяко желание се постига по пътя на числата и на геометрическите фигури. Като живее, човек ще се натъква и на прави, и на криви линии. Последните създават големи противоречия в живота. Кривите линии създават сложни отношения. Който не разбира законите на кривата линия, на кръга, той трябва да ги избягва. Не само хората, но и ангелите, и боговете не са изучили още законите на кръга. Човек може само да говори за кръга, но не и да го прилага в живота си. Хиляди и милиони години трябва човек да работи съзнателно върху себе си, за да научи законите на кривата линия и да живее съобразно тях.

Мнозина мислят, че са завършили развитието си на земята и всичко знаят. - И така да е, при това положение те знаят толкова, колкото онзи, който е свършил университет. Какво знае този човек? Той знае онова, което е

писано по книгите. Той е свършил известна програма и вън от нея не може да излезе. И Валтасар, вавилонският цар, знаеше много неща, но когато се яви светлата ръка на стената и написа думите „Мене, текел и ферес“, той нищо не разбра. И след това трябваше да вика Данаила, да му изтълкува значението на тия думи. Данаил тълкува тия думи в смисъл: „Свършиха се твоите глупости. Понеже не можа да водиш мъдър живот, ще се вземе царството от ръцете ти и ще се предаде в ръцете на друг.“ Някои питат, какво отношение има живота на Валтасара към нас. защо трябва да се пише всичко това? От живота на Валтасара се вижда, че човек няма право да вади Божиите съседи от храма и да пирува с тях. Той няма право да се поругава над любовта, мъдростта и истината и да ги използва за свои користолюбиви цели. Не спазва ли тия правила, той е осъден на смърт. Валтасар мислеше, че Вавилон е силен и никой не може да го превземе. Вавилон беше обсаден и превзет. По този начин се доказа на Валтасара, че се туря край на глупостите му, които като цар, той можа да направи.

Следователно, когато глупостите, които мъдрецът може да направи се свършат, той обезумява. Когато глупостите на здравия човек се свършат, той се разболява. Кой е лекарят, който ще го лекува? - Данаил. Като отива при болния, Данаил иска да види езика. Езикът представа проявената любов на земята. По езика се познава, как се е проявил човек по отношение на любовта. Ако езикът на болния е бял, лекарят му препоръчва известна диета и казва: „Ако след три деня не се изправиш, животът ти е претеглен - ти си осъден на смърт“.

Сега, това, което четох в книгата на пророк Данаила, е станало преди повече от три хиляди години. Тогава светът е бил обсаден. Положението на съвременните хора е същото. Искат ли само да ядат и да пият, те трябва да знаят, че положението им не е добро. Ако погледнат с окото на ясновидеца, те ще видят, че са обсадени. Около тях има топове, пушки, картечници - всевъзможни оръжия. Като ученици, вие трябва да разбирате положението, да знаете, че не е време за ядене и пиене. За неразумните, обсадното положение е страшно. За разумните, обаче, обсадното положение на света е добро. В това те виждат доброто, което иде. Светът ще претърпи големи преобразувания. Не е въпрос да се страхува човек. Страхът не спасява. Казано е в Писанието: „Страхливият няма да наследи Царството Божие“.

Като говоря за Валтасара, това не значи още, че вие живеете като него. Съвременната култура се различава от тази, в която е живял Валтасар. Днес ние живеем в християнска култура. Христос дойде преди две хиляди години на земята и внесе закона на жертвата между хората, но все пак старият човек не е изчезнал абсолютно. Във всеки човек е останала частица

от стария човек, от Валтасара, който има желание още да яде и да пие. Той е голям мъдрец, обича да философства. Като стане въпрос за служене на Бога, за приложение на някаква велика идея, той казва: Не е дошло още времето за това. Не бързайте много, моментът не е удобен, можете да отложите тази работа. - Не, ученикът никога не трябва да отлага. Помнете, че вторият ден от годината е ден на послушание. Пропуснете ли този ден, пропуснали сте цялата година. Ако от София до Варна има само един трен през деня и го пропуснете, трябва да чакате цели 24 часа, докато дойде другият трен. От Божествено гледище, 24 часа представят цяла епоха. Следователно, пропуснете ли този ден, вие сте пропуснали цяла епоха. Всеки ден носи със себе си своето благо, което не трябва да пропущате. Годината е разделена на 365 дни, а в астрологично отношение на 360 градуси. Астрологическият ден има отношение, както към физическия, така и към духовния свят. Физическият ден, обаче, има отношение само към физическия свят. Като съберете цифрите на числото 365, получавате 14 - рационално число, което се дели на 2 и на 7. Който разбира дните по физически начин, той има едно отношение към тях. Който ги разбира и духовно, той има друго отношение към тях. В астрологическо отношение, денят е малко по-голям от физическия, или повече от 24 часа. Числото 24 се дели на 2, на 4, на 6, на 8 и на 12. И то е рационално число. Часът се състои от 60 минути - пак рационално число. Рационалните числа се отнасят към физическия свят. В духовния свят числата са ирационални. Затова, именно, и в астрологическата година числата са ирационални.

И тъй, ако живее само физически живот, човек няма да среща никакви противоречия. Живее ли и физически, и духовно, противоречията ще го следват. Защо? - Изчисленията са други. Запример, каже ли човек, че не знае, кое е право, или не може да разреши дадена задача, това показва, че той има понятие за два свята: за физическия и за духовния. Той едновременно има отношения и към физическия, и към духовния свят, вследствие на което не знае, какво положение да заеме. Щом изпадне в раздвояване, човек трябва да впише един триъгълник в кръга, да спусне перпендикуляр и да започне да решава задачата.

Как ще решите следната задача: Двама братя получават наследство от баща си. Големият брат взима по-голям дял, а на малкия остава по-малък дял. Малкият брат е недоволен от това деление и започва да се сърди на брата си. Дохожда един мъдър, разумен човек, да разреши този въпрос. Той казва на малкия брат: „Прости на брата си, не му се сърди. Той взима по-голям дял от наследството, но с него взима и по-голям дял от отговорностите и задълженията, които баща ти имал." Да приемете богатството на даден човек, това значи, едновременно с богатството му, да приемете и неговите задължения. Когато бащата оставя по-голям дял от

богатството си на по-големия или на по-малкия си син, като на свой любимец, той има предвид да се въплъти чрез него. Ако синът се откаже от богатството на баща си, той ликвидира със задълженията си към него. Този син благодари на баща си за възпитанието и образованието, което му е дал, а що се отнася до богатството му, той го отстъпва на братята и на сестрите си. Всеки син или дъщеря, които получават наследство от родителите си, подписват полица, която трябва в бъдеще да изплащат. Изплащането на тази полица се заключава в това, че те дават възможност на баща си или на майка си да се въплътят чрез тях. Колкото такива полици е подписал човек, толкова пъти трябва да се жени, в различните си животи, докато ги изплати. Щом полиците се изплатят, женитбите престават. В това отношение, женитбата представя кармическо отношение между хората, което трябва правилно да се разреши.

Сега, това са въпроси, отношения, които не трябва да ви смущават. Те трябва да се изучават и правилно да се решават. За правилното им решаване трябва да се обърнете към математиката и геометрията. В тях е спасението на човека.

Като разглеждаме новата година като число, виждаме, че сборът от цифрите й е 21. Числото 21 можете да го делите, умножавате, вадите и събирате с други някои числа. Различните действия показват различни отношения. Различните отношения пък дават различни резултати. Например, да извадиш любовта си, това значи, да я проявиш; да умножиш любовта си, значи, да покажеш нейната сила; да разделиш любовта си, това значи, да й дадеш възможност да се развива; и най-после да събереш любовта си, значи, да я увеличиш. В природата тия процеси се извършват едновременно. Двата процеса са външни, а двата - вътрешни. Ако човек не може да прекара любовта си през четирите процеса едновременно, той нищо не е разбрал. Който разбира нещата правилно, той може да превежда математическите действия и да ги прилага в живота. Числата, геометрическите фигури представят азбука на Божествения език. Всяко число крие в себе си известни сили, вследствие на което всеки човек има по едно любимо число, по един любим ден в седмицата. Това не са суеверия, но изпитани неща. Кой не е изпитал доброто въздействие на някои числа или дни върху себе си? Някой ден човек е разположен, а друг - неразположен. Като пишете числата, вибрациите на някои от тях се отразяват благоприятно върху вашия ум и върху вашето сърце, а на други някои се отразяват неблагоприятно.

Сега, като говоря за числата, аз имам предвид простите числа от 1 до 10. Всеки човек има по едно любимо число, което се определя от особеностите на неговия характер. Например, индивидуалистът обича числото едно. Той

обича всякога да бъде сам, във всяко нещо да бъде единствен, но същевременно има нужда поне един човек да знае, че той е сам, че е единствен, че като него друг няма. В такъв случай, той не е единица, но единица и половина. Значи, нещо не му достига. Въпреки това, той има съзнание за себе си, че е по-голям от другите. Той счита, че те произлизат от него и трябва да му се подчиняват. Когато някой иска хората да го обичат и да му се подчиняват, той трябва да им е дал нещо, да се е пожертвал за тях. Хората обичат Бога и Му се подчиняват, защото Той всичко им е дал и всеки момент се жертва за тях.

Следователно, за да обичате някого, той трябва да е вложил нещо във вас. Той трябва да е пожертвал нещо от себе си заради вас. Жертвата не е външен, но вътрешен процес. Тъй щото, невъзможно е да обичате човек, който не ви е дал нещо от себе си. Даде ли някой нещо от себе си на известен човек, двамата заедно образуват права линия. При тези отношения те могат да направят всичко онова, което се крие във възможностите на правата линия. Любовта и мъдростта образуват правата линия.

Триъгълникът представя по-сложни отношения от тия на правата линия. Той включва в себе си три добродетели - любов, мъдрост и истина. Върху тия добродетели, именно, почива домът. Вън от себе си и вътре в себе си човек има дом. Вътрешният му дом е основан върху неговия ум, неговото сърце и неговата воля. Отношенията между духа, душата и ума на човека съставят друг дом - друг триъгълник. Волята на човека определя посоката, към която трябва да се движат умът и сърцето. Волята се проявява правилно само тогава, когато е израз на ума и на сърцето. Когато говорим за сърцето и за ума на човека, имаме предвид разумното сърце и онзи ум, който е израз на интелигентност. Да набиеш човека, да го нагрубиш, това не е израз на воля. Да възкресиш мъртвия, това значи воля. Като видиш някой умрял, приложи волята си да го възкресиш. Кажи му, че той е заминал преждевременно и трябва да възкръсне, за да свърши работата, която му е дадена. В този смисъл, възкресението не е нищо друго, освен събуждане на човека от дълбок сън, за да свърши работата, която му е възложена. Хората умират, за се скрият от съдбата, която ги чака. Като се приближи Господ към тях, те се представят на заспали, да не ги съди. Бог тихо им пошепва на ухото: „Станете, аз ще ви възкреся. Не искам да ви съдя, но искам да свършите работата си." Не свършите ли работата си, вие ще бъдете подведени под отговорност от други сили и ще имате големи страдания. Бог не съизволява в страданията на грешника, но съизволява, взима участие в неговото добро, в радостите на неговия живот. Желанието на Бога е да подобри живота на хората. Че някой страдал, Той не се спира пред страданието му. Обаче, пожелае ли човек да направи добро на

някого, Бог веднага му съдейства. Като правите добро на другите, и на вас ще правят. За да измени кармата си, или за да подобри съдбата си, при всички свои страдания, мъчнотии и изпитания, човек трябва да вложи в себе си желанието да направи на някого поне едно малко добро. Това желание е в сила да привлече вниманието на Бога. Обърне ли внимание на вас, Той ще се намеси в работата и ще ви помогне. Никога не казвайте, че работите ви няма да се оправят. Дръжте в ума си мисълта, че работите ви ще се оправят. - Как ще се оправят? - Начертайте един триъгълник и от двата му върха - на любовта и на мъдростта - спуснете перпендикуляр към срещуположните страни. По този начин ще получите отговор. Отговорът ще определи посоката на вашето движение, т.е. истината. Посоката на вашето движение дава изходен път за разрешаване на задачата. За разрешаване на всяка задача е нужно светлина и въображение. Светлината разкрива предметите, а въображението ги оживява.

Млада мома среща един красив момък, който й прави силно впечатление. Тя спира погледа си върху него и харесва устата му, която е израз на неговото добро сърце. Постепенно тя извиква образа му във въображението си и започва да се спира върху носа, върху челото му, върху ушите му, като красиви удове на неговото лице. Колкото повече мисли за него и го държи във въображението си, толкова повече образът му оживява. Всеки уд на лицето му става жив и започва да се движи. Ако момата и момъкът могат завинаги да запазят това гледане на нещата, т.е. да оживяват образите на хората и да виждат само красивото в тях, те ще запазят своята младост. Всички хора ще се вдъхновяват от тях.

Следователно, искате ли да успявате в живота си, започнете със закона на послушанието. Чрез послушание човек придобива любовта. Любовта се проявява през втория ден на Божествената година, мъдростта - през втория ден на ангелската година, истината - през втория ден на човешката година. Това са идеи, върху които трябва да мислите. Като размишлявате върху тия въпроси, ще дойдете до положение, навсякъде да виждате Божественото. И тогава, като човек, ще знаете за себе си, че едва сте навлезли във втория ден на любовта, на мъдростта и на истината, и едва сте започнали да се проявявате. В Битието, при създаването на света, за всеки ден е казано: „И видя Бог, че беше добро“. За втория ден, обаче, нищо не е казано. Бог оставя хората да се произнесат за този ден. Вторият ден е денят на любовта. Който разбере този ден, той ще разбере и любовта и ще види, че в нея всичко е добро. Който не я разбере, той сам ще създаде злото. Значи, злото се ражда от неразбиране на втория ден, т.е. от неразбиране на любовта. Щом не разбира втория ден, човек няма право да се произнася за него. Понеже Бог е любов и като любов присъства в човека, последният няма право да се произнася нито за себе си, нито за хората. За проявите си

той може да се произнася, но не и за себе си. Стане ли въпрос за хората, или за самия себе си, кажи: „Бог е вложил нещо добро в мене. Какво е то, не зная. Щом не зная, нямам право да се произнасям.“ Ако Бог и досега още не се е произнесъл за любовта, колко повече човек няма право да се произнася. Някой казва, че от него човек няма да излезе. - Не бързай да се произнасяш върху това, което не знаеш. От някои твои теории, от някои твои предприятия може да не излезе нищо, но какво ще излезе от тебе като човек, ти нямаш думата. Във всеки човек е внесено нещо добро. Затова, пазете свещено втория ден в съзнанието си. Това значи, пазете любовта в сърцето, в душата си и не я ограничавайте. Тя е единственото нещо, което не се ограничава. Който се е опитал да ограничи любовта в себе си или в другите хора, той си е създал най-големите страдания. Любовта не търпи абсолютно никакво ограничаване. Най-малкото ограничаване на любовта внася отрова в човека. Не ограничавайте любовта! Не ограничавайте Бога в себе си! Знайте, че всичко, което Бог е вложил в човека, е добро. Ако днес сте сиромаси, невежи, богати на страдания, един ден всичко това ще се махне, и вие ще станете и богати, и учени, и здрави.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на
2 януари 1929 г., София – Изгрев

Книги:
* Вторият ден
Смени в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1938)
14 беседи от 14 ноември 1928 г. до 13 февруари 1929 г.

Начало: 05:00

1929_01_09 Закон за възможности – закон на опуленс
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН ЗА ВЪЗМОЖНОСТИ - ЗАКОН ОПУЛЕНС

Размишление върху милосърдието.

Кое число сме днес? - Девети януари. - Каква част от годината представя числото девет?

Срещата един търговец, който купува стока, пълни дюкяна си. По цели дни той търчи от един пазар на друг, да купува стока. Сърцето му трепва, свива се, да купи колкото се може повече стока. Като напълни дюкяна си, сърцето му пак трепти, но сега има друго желание, час по-скоро да продаде стоката си, да изпразни дюкяна си. Как можете да си обясните тия противоположни състояния на търговеца? Не е ли това противоречие? Днес го виждате как пълни дюкяна си, след известно време се стреми да го изпразни, да продаде всичко.

Този процес се извършва и в природата. Най-големият търговец в света е сърцето: ту се пълни, ту се празни. Когато работите на този търговец вървят добре, всички го почитат, но забъркат ли се работите му, той се обявява във фалимент. При това положение всички негови клиенти го изоставят. Движението на сърцето показва, че в природата съществува ритмус. През време на движението, в сърцето първо се явява едно течение, което отговаря на възприемане. Когато възприемането достигне най-високата си точка, в сърцето се явява течение, противоположно на първото - изпразване. Това са тъй наречените процеси на възлизане и на слизане. Сърцето на сегашния човек не е дошло още до своето усъвършенстване, още има да се развива. Ако разгледате сърцето на мъжа и на жената, ще видите, че те се различават по строеж, по кръв, по нерви, по пулс и т.н. Наблюдавано е, че между процесите, които се извършват в сърцето на мъжа и в това на жената, става пълна обмяна: когато сърцето на мъжа се пълни, сърцето на жената се празни. Обратно: когато сърцето на жената се пълни, сърцето на мъжа се празни. Невъзможно е в един и същ момент две сърца да се пълнят или празнят. Сърцата на мъжа и на жената образуват елипса. В този смисъл, двете сърца образуват човека.

И тъй що е човекът? - Човек представя елипса, която има два центъра, два полюса, две сърца. В природата тия полюси се поляризират, а от време на време сменят местата си. Да се мести един център, това значи, да се проявява. Мнозина говорят за природните закони, но не ги разбират. Не само обикновените хора, но даже и учени, капацитети в науката, не

разбират, какво всъщност представя един природен закон. Всеки природен закон подразбира извършване на един процес в две противоположни посоки, докато се образува кръг. Например, съдбата, съденето е природен закон. Когато съдят някого, започва един процес, който върви в две противоположни посоки, в лява и в дясна. Това показва, че когато отсъжда едно дело, природата никога не съди само един човек. Едновременно тя съди и мъжа и жената в човека. Всякога делото се свършва в полза на жената: мъжът се осъжда, а жената се оправдава. За всяко нещо е виновен мъжът. От хиляди години насам мъжът се мъчи да осъди жената, но не успява. Правото е на страната на жената - Защо? - Защото мъжът никога не е страдал. Какво нещо е страдание, той не знае. Мъжът мисли, че като воюва, като го раняват, като гладува, той страда. - Не, това още не е страдание. Ако става въпрос за страдание, само жената знае, какво нещо е страданието.

Сега, като говоря за мъжа и за жената, аз ги разглеждам като принципи в живота. Мъжът представя грубият принцип в живота, от който произлиза злото. Жената представя мекият принцип, от който произлиза доброто. Обаче, и двата принципа имат една и съща основа. Рече ли човек да се отдели от общата основа, да се прояви като самостоятелна единица, която мисли, чувства и действа по своя инициатива, той е дал път на злото в себе си, т.е. на грубият принцип в природата. Докато мисли, че е независим, че няма подобен на него, човек е на крив път. Човек е свободен и може да се прояви дотолкова, доколкото е дал път на Божественото начало в себе си. Вън от Божественото той не е свободен. Това се отнася до мъжкия принцип в човека, който иска да се прояви, да се прослави, безразлично в каква външна форма се проявява, като мъж, или като жена.

Двама души тръгват от един общ пункт. До известно място вървят заедно. После те се натъкват на един кръстопът. Единият настоява да вървят наляво, другият - надясно. Всеки иска да се прояви, неговата дума да се чуе. Като не дойдат до никакво споразумение, единият тръгва надясно, другият - наляво. След известно време те се срещат, поздравяват се и пак тръгват заедно. Възможно е единият от тях да закъснее малко в пътя си. Важно е, човек да реализира желанията си: колко време е било нужно за реализирането им, не е важно. Такова е отношението между двата принципа в природата, които излизат от общия център, но впоследствие се разделят, поляризират се. Всеки принцип трябва да реализира желанията си, като се движи по свой път и работи със свои специфични методи. В пътя на движението си, човек образува и прави, и криви линии. По-леко е да се движи човек по прави линии, отколкото по криви. Кривите линии подразбират сложно движение. Обаче, не мислете, че всякога движението по права линия е свързано с доброто, а движението по

крива линия е свързано със злото. Има прави линии на доброто, но има и прави линии на злото. Има криви линии на доброто, има и криви линии на злото.

Злото и доброто са относителни величини. Това, което е зло за единого, за другиго е добро. Обратно: това, което е добро за единого, за другиго е зло. Запример, ако отидете на гости в дома на някой земеделец, той веднага ще заповяда да заколят за вас едно агънце и да го опекат. Цялото семейство е доволно, че сте ги посетили и всички се нареждат около трапезата, ядат, смеят се. Те мислят, че са направили добро, като са заклали едно агънце, за да ви окажат по-голямо внимание. Всъщност, клането на животни е престъпление. От гледището на животните, това е зло. Какво по-голямо зло можете да причините на едно животно от това, да отнемете живота му? В живота на човека има такива желания, които, ако се реализират, причиняват един род страдания; ако не се реализират, причиняват друг род страдания. Обаче, има и такива желания, които и като се реализират, и като не се реализират, причиняват радост. Има радости в живота на човека, които носят след себе си скръб; има и такива скърби, които носят след себе си радост.

Мнозина очакват радостите в живота им да следват една подир друга. За физическия свят, обаче, това е невъзможно. Само в Божествения свят, който включва всичко в себе си, радостите могат да бъдат непрекъснати. В човешкия живот скърбите и радостите се намират в отношение 2:1; на две скърби, една радост; на две злини, една добрина. Радостта е по-интензивна от скръбта, затова на две скърби се пада една радост. Колкото повече човек напредва в духовно отношение, толкова повече радости има. Тогава отношението на скърбите и радостите е обратно. На една скръб се падат две радости: 1:2. Духовният човек и като страда, пак се радва. Такова е било състоянието на мъчениците във времето на християнската епоха, когато били изгаряни за своето верую. Понеже разбирали смисъла на страданията, те се радвали, че били удостоени да страдат за своята идея. Който не разбира смисъла на страданията, той се мъчи, роптае, недоволен е, че страда. Ако искате да знаете, дали сте обикновен човек или духовен, проследете на колко страдания, колко радости ви се дават. Ако на две страдания имате една радост, вие сте обикновен човек. Ако на едно страдание ви се падат две радости, вие сте от напредналите ученици. Човек трябва да гледа на страданията като на условия да прояви душата си. В духовния свят, между многото радости е допуснато едно страдание, като един необходим дисонанс. Както в музиката е необходим поне един дисонанс, така и в духовния живот е нужно едно страдание.

Съвременните хора трябва да знаят, че в Битието съществува един велик

закон, наречен, опуленс - закон за възможности. Окултистите го наричат закон на радости и на скърби, на щастие и на нещастие, на ученост и на невежество, на богатство и на сиромашия, на здраве и на болест. В кое от тия положения ще се намери човек, това е строго определено - зависи от работата, от усилията на човека. Срещате един търговец, който ви се оплаква, че дюкянът му е пълен със стока, добре нареден, но няма клиенти, никой не влиза да пазарува. Като гледа, колко добре работят съседите му, той се чуди каква е причината на това. Много просто - другите търговци са работили, затова днес жънат последствията на своята работа и труд. Гледате две съседни ниви. На едната нива житото е израсло високо, класовете му са едри, пълни. Другата нива е обрасла с бодили, тук-там стърчат по няколко класа жито. Коя е причината за двата различни резултата? - Първият земеделец е разорал два-три пъти нивата си и след това я засял с добро семе. Вторият земеделец я разорал само един път и небрежно хвърлил семето. Първият земеделец е работил на нивата и вярвал в добрия резултат. Вторият хвърлил житото и не се интересувал от резултата. Следователно, ако търговецът, на когото работата не върви, вложи вяра, че ще дойдат клиенти, че работата му ще напредне, наистина положението му ще се подобри: днес ще дойде един клиент, утре двама, докато един ден той се види обиколен с много клиенти. Стоката му ще се търси, както на съседите. Като вярва и мисли добро, човек постепенно привлича доброто на своя страна.

Като ученици, вие трябва да прилагате вярата в живота си, за да постигнете своите желания. Какви са желанията на ученика? Ученикът има желание да придобие знания, да бъде талантлив, да бъде здрав, за да се прояви. Да се прояви човек, това е естествено желание, но важно е в каква посока ще се прояви. За да се проявят умът, сърцето и волята на човека правилно, нужно е те да бъдат добре развити. Това не се постига изведнъж. Камък по камък трябва да слага човек в своя ум и своето сърце, за да може един ден да изгради нещо цялостно. За да се образува една капка вода, милиони частици водород и кислород трябва да се съединят. Други милиони частици са работили, за да образуват втора капка вода. И така, капка след капка, те се събират, за да образуват реки, морета и океани. Така се групират мислите една с друга, за да образуват една мисъл-форма, видима или осезаема от всички.

Човек трябва да разбира законите, за да се ползва разумно от условията на живота. Които не разбират законите мислят, че могат да постигнат всичко по магически начин, като Мойсея. Наистина, Мойсей махна с тояжката и постигна нещо, но той имаше знания. Мойсей беше изучавал великата окултна школа в Египет, той беше посветен. Той трябваше да се роди евреин, да бъде хвърлен във водата, дето дъщерята на фараона да го види и

възлюби. Мойсей не беше обикновено дете. И като малко дете, турено в кошница, той беше с отворени очи. Царската дъщеря го възлюби и пожела да го вземе за свое дете. Това съчетание на условията беше предвидено от невидимия свят, за да може Мойсей да отиде в Египет, да се учи в Школата на Всемирното Бяло Братство, която по това време се намираше там. Мойсей обичаше своя народ и като гледаше несправедливото отношение на египтяните към евреите, чувството на справедливост силно говореше в него. При една разправия между евреин и египтянин, на която Мойсей беше зрител, в него възникна силно негодуване към египтянина, като виновник на разправията, и той се нахвърли върху него и го уби. След това той зарови тялото му в пясъка и се скри, като мислеше, че никой не го е видял. На другия ден двама евреи се разправяли помежду си. Мойсей пожелал да ги примири, но единият от тях му казал: „Да не мислиш, че и мене можеш да убиеш и заровиш в пясъка, както направи вчера с египтянина?" Тогава Мойсей се уплашил и избягал в пустинята, дето прекарал цели 40 години, като овчар.

Какво представя пустинята? - Живот на чистота. В пустинята човек може да научи чистотата и после да влезе между хората да им помага. Цели 40 години трябваше Мойсей да пасе овцете, да изучава живота на овчарите, за да стане истински ученик и да бъде изпратен в Египет, да освободи евреите от робството, в което се намираха. Следователно, който иска да стане ученик, той трябва предварително да е минал през овчарството, да е пасъл овце, да е носил овчарска тояга. Окултният ученик трябва да има дълбоки разбирания за нещата. Цели 40 години трябваше Мойсей да пасе овце в пустинята, да съзерцава, да размишлява, за да го изпрати Бог в Египет, да освободи своя народ от египетското робство. В първия момент Мойсей се отказа да изпълни мисията си, понеже заекваше. Бог му каза, че ще изпрати при него брата му Арона за помощник. Кога човек заеква? - Когато нещо не му достига. Мойсей разбираше външната, механическата страна на живота много добре, но трябваше още много да мисли, докато дойде до онази дълбока мисъл, да разбира вътрешния смисъл на живота. Да разбира човек само външната страна на нещата, това е индивидуалният живот. Законите на Мойсея говорят именно, за външно разбиране на живота. Те бяха много строги. Ако тези закони се прилагат днес, човечеството не би ги издържало. Всеки момент хората щяха да се намират под тяхната отговорност.

Моисеевият закон е съществувал на времето си, но и до днес още се прилага между хората. По външен или по вътрешен път, той всякога се налага. Когато човек наруши един от великите Божии закони, Моисеевият закон се прилага върху него във вид на нещастие, страдание, болест, смърт и т.н. - Нали човек е свободен да се прояви, както иска? - Човек е свободен

само в любовта. Вън от любовта, той няма никаква свобода. Любовта прави човека свободен, а безлюбието го ограничава. Казвате, че Моисеевият закон е строг. Той е чукът на скулптура, който удря върху камъка, да извае нещо от него. Ако удря, без да извае нещо добро, чукът е безпредметен. Обаче, ако извае една хубава статуя, чукът е на мястото си. Често хората изпадат в една обща грешка, а именно, всеки си мисли, че като него друг няма. Това се отнася само за Бога, за Цялото. Като Бога няма друг в света, но като частите има много. Много са частите в света, но и те имат нещо, по което си приличат. Много търговци има в света, и всички имат строго определена цел: да купуват стока и да я продават.

Сега, щом сте дошли на земята, вие ще изучавате закона опуленс, да видите, че човек минава през двете възможности на живота; той ще страда и ще се радва. Които не разбират този закон, търсят живот без страдания, или поне страданията да се разрешават сами по себе си, без никаква работа. - Не, щом е дошъл на земята, човек трябва да работи, разумно да се справя със страданията и мъчнотиите си. Само високо духовният човек може да мине сравнително лек живот, защото знае, как да решава задачите си. Обикновеният човек, обаче, ще мине през всички перипетии, през които семето минава: ще изникне, ще цъфне, ще завърже плод и ще узрее. Това са процеси, които създават ред противоречия в човека, но той неизбежно трябва да ги реши. Правата мисъл разрешава правилно задачите на човека. Лесно е да каже човек за себе си, че постъпките му са прави, но той трябва да знае, как неговите постъпки се отразяват и върху ближните му, а не само върху него. Ако постъпката на един ученик е добра, тя първо трябва да срещне одобряването на учителя, а после и на съучениците му. Не я ли одобри, учителят има право да изпъди ученика вън от класа. Ама постъпката на учителя била груба. Това е въпрос на разбиране. Ако учителят е силен, той ще изпъди ученика навън, ще му даде добър урок. Ако е слаб, той ще започне да му говори, да обяснява, защо постъпката му не е добра. Има ли нещо лошо в изпъждането на ученика вън от класа? По отношение на този ученик, учителят е силна, буйна река, която всичко завлича. За да не го завлече, тя го изпъжда навън. Като знае това, ученикът трябва да бъде послушен, да не излиза срещу силните течения и движения в природата. Трябва ли човек да се постави срещу движението на земята? За да не го завлече земята, човек трябва да стои на километри далеч от нея.

И тъй, когато дойде до положение да изправя своя характер, или някои свои погрешки, човек трябва да бъде абсолютно безпощаден. Някои мислят, че като отидат на небето, там ще изправят погрешките си. Това значи, да мисли човек, че като стане професор, тогава ще изправи погрешките си. - Не, човек изправя погрешките си, докато е в училището,

докато се учи. Мнозина се отказват от изправяне на погрешките си, понеже и без това животът им бил пълен с безпокойства и страдания. Наистина човек има страдания, но той има и радости. Като хвърля мрежата във водата, рибарят размътва водата, но с това заедно и риба лови. Ако водата не се размъти от мрежата, никаква риба не може да се улови. Помнете: каквото изпитание и да ви дойде, не бързайте да се произнасяте върху него, не роптайте против Бога. Който се е опитал да каже празна дума по адрес на Бога, той всякога се е намирал вън. - Къде вън? - Вън от школата, вън от живота. Ще кажете, че това е страшна работа. Не е страшна, но разумна. Човек трябва да знае, какво и как да говори. Че някой страдал, че паднал на пътя и се окалял, това не влиза в сметката на разумния свят. - Ама достойнството си изгубих. - Христос не изгуби ли достойнството си, когато цял легион римски войници се поругаха с Него? При това, Той не беше обикновен човек, но Син Божий, дошъл на земята да спаси човечеството. Невидимият свят не можа ли да помогне на Христа? Друга беше задачата на Христа. Той трябваше да понесе тия страдания, за да прокара път към Божествения свят. С всеки удар, който идеше от камшиците на римските войници, Христос правеше връзка с разумния свят. Всеки удар служеше на Христа за път, по който Божествената енергия течеше към Него.

Следователно, когато иска да възпита хората, Бог първо им взима ума, и те започват да се бият едни други. Щом се бият помежду си, то е все едно, че възстават против Бога. Щом възстанат срещу Бога, те получават бой на общо основание. Няма човек в света, прост или учен, който, като е влязъл в борба със силния, да не е платил. Казано е в Писанието: „Не води борба със силния“. - Защо? - Защото Божиите закони са всякога справедливи. Още преди създаването на вселената, Бог е предвидил всичко. Той е определил, кои души, кога трябва да се радват и кога да страдат; кои да падат, и кои да се повдигат. Всичко, което става в света, е допуснато да стане, с цел човешката душа да се подигне. - Не може ли светът да бъде създаден по друг начин? - Тъй както днес е създаден светът, по-добър начин от този не може да се намери. Щом сте дошли на земята, вие трябва да бъдете готови да страдате и да се радвате, да умирате и да се раждате. Както добрият ученик пита учителя си за всичко и слуша неговия съвет, така трябва да постъпва и човек по отношение на Бога. Той трябва да се допитва до Бога и да слуша Неговите съвети. Не се ли допитва човек до Бога и върши всичко по свое лично разбиране, той ще се намери вън. И жената ще бъде изпъдена навън, както и мъжът.

Като казвам, че правото е винаги на страната на жената, аз имам предвид принципа на любовта, мекия принцип във всеки човек. Любовта никога не може да греши и не може да бъде съдена. Човешката мъдрост, обаче,

резултат на човешкия ум, всякога има условия да греши. Щом греши, човек ще бъде изпъден навън, да изпита лошите условия на живота: студ, мрак, лишения. Който се поддава на съветите на човешкия ум, без да се допитва до Божественото в себе си, той има условия да греши. Значи, всяка крива мисъл, всяко криво чувство в човека все ще имат някакво външно отражение върху него. Когато иска да смири някого, Бог му дава известен физически недостатък, като противоречие в живота му, чрез което да расте и да се повдига. Моисей разполагаше с голяма сила. Той направи десет големи чудеса, но като ставаше въпрос за говорене, там отстъпваше. И тогава той трябваше да се обръща към брата си Арона, човек красноречив. Моисей представя Божественото в човека, а Арон - човешкото. Моисей възприемаше направо от Божествения свят, а Арон предаваше. Така съединени, те представяха по-голяма сила, отколкото всеки един поотделно.

Законът опуленс - закон за възможностите, за благоприятните условия, показва, че човек е в сила да се справи с всички свои състояния. Защо е станало нещо така, а не иначе, не питайте. Скъса ли се една струна на цигулката, турете нова. Паднете някъде и навехнете крака си. Превържете крака си и вървете напред. Кажат ви една обидна дума, турете я настрана и я забравете. Ако кажете на някого една обидна дума, турете обидната дума настрана и изправете погрешката си. Дойде ли въпрос за постъпките ви, не чакайте хората да се произнасят за тях, дали са прави или не. Сами преценявайте постъпките си и като намерите, че една постъпка не е права, веднага я изправете. Съвременните хора са дошли до положение сами да се изправят. В това отношение вие трябва да бъдете художници, всеки момент да работите в себе си, да изправяте кривите линии на вашия характер. Не работите ли върху себе си, вие ще се намирате под постоянен вътрешен гнет и ще се чудите, какво сте очаквали, а какво е излязло. Какво може да очаква човек? Като се роди на земята, човек трябва да живее добре. Колкото години му са определени да живее, той трябва разумно да ги използва. Не живее ли добре, човек неусетно ще се намери пред смъртта и ще съжалява, че нищо не е разбрал от живота. Който е живял добре, той не съжалява, че заминава за другия свят. За него смъртта е промяна, през която всеки човек трябва да мине. Който се е родил, той трябва да знае, че ще умре. Раждането и смъртта са един и същ процес. Който не иска да умира, той не трябва да се ражда. - Кога умря Адам? - Когато роди Ева. - Кога умря Ева? - Когато роди Каина, своя престъпен син. Ева живя и след това, но както раждането на Ева подготви смъртта на Адама, така и раждането на Каина, подготви смъртта на Ева.

Следователно, във всеки човек има такива мисли, чувства и желания, които подготвят неговата смърт. Същевременно, в него има и такива мисли,

чувства и желания, които подготвят неговото раждане. Първите водят в крив път, а вторите - в Божествения път. Ако човек приложи закона на вярата в живота си, той ще образува само един център в себе си, ще познае Бога и ще Го постави на Неговото място. Това значи, да придобие човек Вечния живот. Христос казва: „Това е Живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога“.

Успехът, знанието, придобивките на човека в живота зависят от вътрешната му връзка с Бога. Щом има тази връзка в себе си, човек трябва да знае програмата си за всеки ден и да я изпълнява. Не знае ли човек програмата си на деня, това показва, че връзката му с Бога или е неправилна, или е прекъсната. Изобщо, силата на човека седи в тази връзка. Щом връзката е прекъсната, човек е слаб. Тази е причината, поради която хората се съединяват в общества, в сдружения. Слушате да се говори, че хората трябва да се обединят, за да постигнат известна цел. Добре е да се обединяват хората, но злото седи в това, че след като се групират в едно цяло и постигнат целта си, отново се разединяват. Когато силни хора се обединяват, те образуват неразривно цяло. Мъдрецът, силният човек е подобен на слънцето, което е на небето: само изгрява и залязва. Какво е мнението на астрономите за слънцето и за звездите, не е важно в дадения случай, но слънцето ни говори, че човек трябва да бъде мъдър, силен. Тъй щото, ако човек иска да знае, какъв трябва да бъде, нека погледне към слънцето, към луната и към звездите. Слънцето учи човека постоянно да дава. Луната го учи как да се пълни и празни, как да разбогатява и осиромашава, а звездите го учат, как да задържа благословението в себе си. Звездите представят учените хора, капацитетите в живота. Луната представя науката, научните системи. Когато изгрее, луната може да покаже пътя на човека, но живот не може да му даде. Същото можем да кажем и за науката. Тя посочва пътя на човека, но живот не му дава. Единственото нещо, което дава живот на човека, това е слънцето. Значи, само Бог е в сила да ни даде живот, да ни достави всички блага необходими за живота.

И тъй, за да бъдат отношенията на хората към Бога правилни, те трябва да разбират Божия закон така, както Моисей го е разбирал, както Христос го е разбирал и както днес се проповядва. Моисеевият закон беше закон за физическия свят. Христовият закон беше закон за децата. Христос имаше предвид възпитанието на човечеството, както децата се възпитават. Новият закон, който сега иде, има предвид да научи хората да живеят. Досега хората са били носени на ръце, възпитавали са ги само, а днес вече ги учат. Свърши се времето на кърмачеството. Днес хората изучават Божественото знание, от което зависи техния бъдещ живот. Този е пътят по който човек може да се справи с условията, при които живее. Докато не разбере и

приложи Божественият закон в живота си, човек всякога ще се намира под влиянието ту на своята *личност*, ту на обществото, ту на света.

Личността, обществото и светът са променливи величини, вследствие на което и резултатите на тяхната работа са непостоянни. Обаче, народът, човечеството и Бог са постоянни величини. Народът, човечеството и Бог работят, и тяхната работа внася живот в човека. Обществото представя *личността* на народа, светът - *личността* на човечеството, а човешката *личност* - *личността* на индивида. Това са три преходни фази в човешкия живот. Казано е в Писанието: „Образът на този свят прехожда“. Това значи, образът на сегашния свят, на сегашното общество и на сегашния човек прехождат. Никой човек не е запазил образа на своята *личност* неизменен. Човек се стреми към неизменното, към вечното, било в наука, в изкуство, в живот. Мислите, чувствата и желанията на човека трябва да бъдат вечни, както е вечно Словото на Христа. Всеки може да бъде подобен на Христа, на Бога. Казано е в Писанието: „Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни“. Затова, човек трябва да приложи Божествения закон в живота си, а не Моисеевия. Моисеевият закон ограничава, а Божественият - освобождава.

Следователно, човек трябва да бъде свободен във физическо, в сърдечно и в умствено отношение. Тялото, сърцето и мозъкът му трябва да бъдат свободни. Когато тялото е свободно, органите изпълняват правилно своите функции. Когато сърцето е свободно, чувствата се изявяват правилно. Когато мозъкът е свободен, мислите се приемат и предават правилно. Всеки момент следете мисълта си, да видите, какви мисли ви занимават: положителни или отрицателни. В това отношение, окултният ученик трябва да бъде изправен. Той трябва да трансформира мислите си, състоянията си, да живее в положителното. Ученикът трябва да знае, защо е болен, защо има неуспехи в живота си.

И тъй, който иска да бъде полезен на ближните си, да изпълнява волята Божия, той трябва да има знания. Сегашното знание не допринася много на човека. Не е въпрос да обърнете човека към Бога по външен, механически начин. Да научите човека на служене на Бога, това е вашата задача. Вяра без служене нищо не струва. Служенето на Бога и изпълнението на волята Му, това осмисля живота на човека. Щом искате да изпълнявате волята Божия, вие трябва да се вслушвате в Неговия глас, както и в гласа на всяко живо същество, изпратено от Бога. И адептът се вслушва в този глас. Ако е объркал пътя си, той ще приеме услугата и на най-малкото дете, което може да го напъти.

Това, което говорих в днешната беседа, отговаря на числото девет -

резултат. Наистина, всичко, което днес става в света, в обществото, в живота на личностите е резултат, вследствие на известни сили, на известни причини, които са действали в далечното минало. По силата на закона за причини и последствия, хората казват, че родителите са виновни за постъпките на децата си, както и децата - за постъпките на родителите си. По новия закон, обаче, нито децата ще бъдат виновни за престъпленията на родителите си, нито родителите - за престъпленията на своите деца.

Сега, от вас, като ученици, се изисква да имате търпение, спокойно да решавате задачите и противоречията в живота си, както Бог, при създаването на света, е имал великото търпение да събира микроскопически частици от материята, за да създаде великата вселена, която виждаме пред нас. Знаете ли, колко труд, какви усилия на милиони същества са вложени в създаването на земята? Лесно е да се каже, че земята е създадена в един ден, както е писано в Стария Завет, но ако отворите страниците на живото Битие, там ще разберете, какво представя този един ден. Като разберете, как е станало създаването на земята, вие трябва да кажете: „При това положение на нещата, и аз мога да работя, както са работили всички същества преди мене, както работят тия същества и днес“.

Като ученици, вие трябва да изучавате закона опуленс, според който можете да подобрите условията на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля. По този начин вие ще подобрите условията за развиване на вашите дарби и способности. Това е една от красивите работи в живота на всеки човек, както и на ученика специално.

Бог е Любов. Божията Любов носи щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на
9 януари 1929 г., София – Изгрев

Книги:
 * Закон за възможности – закон на опуленс
Смени в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1938)

14 беседи от 14 ноември 1928 г. до 13 февруари 1929 г.

Начало: 05:00

1929_01_16 Самоопределение на съзнанието
лекция пред общия окултен клас

САМООПРЕДЕЛЕНИЕ НА СЪЗНАНИЕТО

Размишление върху живата вяра.

За следния път пишете върху темата: „Произход на паразитите“.

Преди да пристъпя към въпроса за „самоопределение на съзнанието“, ще опиша две различни човешки състояния. На една страна имате двама души. Единият от тях има пари и се счита богат и щастлив. Другият няма пари и се счита сиромах и нещастен. На друга страна имате други двама души. Единият от тях минава за герой, заслужил на отечеството, защото убил десет души. Държавата го наградила с „Гергьовски кръст за храброст“, и всички хора го почитат и уважават. Този човек се счита щастлив. Другият пък в нищо не се проявил към отечеството си, вследствие на което минава за обикновен човек, от никого неуважаван и почитан. Този човек се счита нещастен в живота. При първото положение щастието на човека почива на нещо реално. Този човек има милиони в банката. Той се ползва от това богатство всеки момент. При второто положение, обаче, щастието на дадения човек не почива върху реална основа. Този човек е щастлив, защото има заслуги към отечеството си, в благодарност на което е получил кръст за храброст и уважението на хората. Каква е ползата от неговия кръст за храброст? Или каква полза има държавата от това, че той убил десет души на бойното поле?

Какво виждаме в живота? В края на краищата, състоянията на хората се сменят: щастливият става нещастен, а нещастният - щастлив. Този, който се считал щастлив, че убил десет души за отечеството си, среща един проповедник, който му говори за убийството, като за голямо престъпление, за отговорността, която човек носи за всички свои дела и т.н. Той му цитира стиха, че който дига нож срещу брата си, той сам от нож пада. Всичко това действа върху съвестта му, и този щастлив герой започва да става нещастен. Отде е дошъл този проповедник, това не е важно. Той може да е дошъл отвън някъде, а може и отвътре. Няма по-добър проповедник за човека от неговата съвест. Събуди ли се съвестта на човека, тя ще му каже това, което никой друг не би могъл да му каже. Вторият човек, обаче, който се е чувствал нещастен в живота си, че нищо не е направил за отечеството си, че никой не го почита и уважава, като разбере истината, вижда, че щастието му седи, именно, в това, че никого не е изнасилил, никого не е убил, на никого зло не е направил. Той разбира вече, че това, което е считал за нещастие, днес го прави истински щастлив.

Сега, да пристъпим към въпроса за „самоопределение на съзнанието". Срещате един човек, който вярва в Бога. Как проявява своята вяра? Той вярва, че съществува Бог, че се намира някъде високо, че е всесилен, всемъдър, всеблаг, любещ и т.н. Като става сутрин, този човек започва да се моли на Бога, кръсти се, чете нещо от Библията или Евангелието, но при всичко това, той няма едно съзнателно, вътрешно отношение към самата реалност. Това не е истинска вяра. Това е своеобразна вяра. Тази вяра може да се уподоби на някой добър, но беден човек, който вярва в добрите качества на своя цар, но въпреки това, по цели дни прекарва по кръчми и пие. Този човек казва, че вярва в своя цар, в неговото богатство и сила, в неговата разумност, в умението му да управлява, но с това всичко се свършва. Той не си задава въпрос, какъв израз иска неговата вяра и обич към царя му. Царят иска поданиците му да орат и да сеят, да работят, да продават и купуват стока, да внасят десятък от житото си, за да подкрепват държавата. Влезе ли тази идея в ума на бедния човек, той ще напусне кръчмите. В първо време той е мислил, че като хвали царя, с това изпълнява своята длъжност, но като се убеди, че с това негово разбиране, нито държавата се ползва, нито той сам, в него се явява желание да работи, да стане почтен, достоен гражданин. Който хвали своя цар, като добър, разумен управител, той трябва да знае, че същото се иска и от него самия. Щом царят на една държава е добър и разумен, и членовете на това царство трябва да бъдат добри и разумни.

Сега, аз ви навеждам на тази мисъл, за да изтъкна идеята, че съществува и едно друго царство - царство на съзнанието. Да бъде добър и честен гражданин на това царство, човек трябва да познава и трите негови области. В първата област той ще познава формите на нещата. Във втората област, той ще познава съдържанието на тия неща, а в третата - смисъла на нещата. При това, не е достатъчно човек само да познава формите, но трябва да знае да ги прави. Не е достатъчно човек само да разбира съдържанието на нещата, но да знае, как да възстановява изразходваното съдържание. Не е достатъчно човек само да разбира смисъла на нещата, но да прилага този смисъл в живота си. Да влезе човек като поданик в царството на съзнанието, това значи, да познава и разбира формите, с които съзнанието си служи; да разбира съдържанието и смисъла на тия форми.

Следователно, когато говорите по известни въпроси, вие трябва да се запитате, докъде се простира вашето познаване: до формата, до съдържанието или до смисъла им. Например, някой ще каже, че е религиозен. Как е религиозен той: по форма, по съдържание или по смисъл? Да бъде човек религиозен в пълния смисъл на думата, това е

изкуство. Да знае човек как да живее, това е изкуство. Да бъде човек християнин - в пълния смисъл на думата, това е изкуство. Да бъде човек носител на новите идеи и да знае, как да ги прилага, това е изкуство. Тия въпроси трябва да бъдат добре изяснени в съзнанието на човека. Щом ги изясни в съзнанието си, човек вече има ясна представа за своята религиозност, за християнството, в широкия смисъл на думата, за новото в света и т.н.

Сега, като сте дошли на земята, вие трябва да се запитате, защо сте дошли, каква работа ви предстои да свършите. Някой казва, че е дошъл на земята да учи. - Това е една трета от истината. Друг казва, че е дошъл на земята да стане добър. - Това е една трета от истината. Трети казва, че е дошъл на земята да служи на Бога. - И това е една трета от истината. Обаче, любовта не се изразява само чрез една форма. Любовта не се изявява само във външната форма на нещата, както материалистите поддържат идеята, че всичко е материя. Материалистите казват, че материята е създала всичко; други казват, че силата е създала всичко; трети казват, че Бог е създал всичко. Как е възможно неразумната материя да създаде всичко? За да наложат своята идея, материалистите казват, че материята наистина е създала всичко, защото тя едновременно е и разумна, и неразумна. Обаче, каквито и доказателства да се дават, материята и силата не съдържат всичко в себе си. Материята представя външната страна на нещата. Силата представя съдържанието на нещата, а Бог представя смисъла на нещата. Всяка идея, всяко чувство, които не работят, които не могат да се приложат, са паразити. Паразитство съществува и в религията, и в науката, и в обществения живот. Следователно, една идея е вярна, когато може да се приложи в живота. Иначе, тя остава само теория, философия без приложение.

Съвременните хора се нуждаят от истинска наука, която да им служи като пътеводител, да ги освободи от трудните положения в живота. Ще каже някой, че и без наука може. - Кога? - Когато вярва в Бога и се моли по три пъти на ден. - Това е длъжност, служба, но не и вяра. Кой не постъпва така? Виждате, че чиновникът по два пъти на ден отива и се връща от работа - изпълнява длъжността си. Виждате, как проповедникът по цели дни се рови в книгите, да събира материал оттук-оттам, за да държи една проповед пред своите пасоми, да направи впечатление. Обаче, какво особено е придобил богомолецът, който се молил по три пъти на ден? Какво особено е придобил чиновникът, който по цели дни е писал или правил изчисления? Какво особено е допринесъл проповедникът със своите проповеди, събрани оттук-оттам? Какво особено е придобил бедняка със запознанството си с кръчмаря? В края на краищата, беднякът ще получи изпълнителен лист, да плати задължението си към кръчмаря.

Тия примери от живота показват, че хората не са дошли още до същината на нещата. Те се нуждаят от положителна наука, от положителна религия, от положителна философия на живота.

Често хората се произнасят за някой човек, че е добър. - Коя е мярката, с която определяте добрината на човека? Ако един човек е добър за приятеля си и всякога има предвид неговото благо, той може да не е добър за народа си, за своето отечество. Ако е добър за своя народ, той може да не е добър за човечеството. Това показва, че хората нямат една абсолютна мярка, според която да ценят нещата. Абсолютната мярка за познаване на нещата се крие вътре в човека, във вътрешното знание, в самоопределение на съзнанието. Който не разбира този въпрос, той лесно се произнася върху нещата в смисъл, дали са прави, или не, дали са морални, или не и т.н. За да бъдат понятни, нещата трябва да се вземат от природата и да се преведат в живота, според истинското им съдържание и смисъл. От гледището на абсолютната реалност на нещата, никой няма право да се произнася, кой как живее, как постъпва, колко работи и т.н. Да кажеш, че някой човек не живее добре, не постъпва добре, или не работи както трябва, това значи, да разполагате с абсолютната мярка на нещата. Нямате ли тази мярка в себе си, по добре не се произнасяйте.

Следователно, всяко нещо, върху което човек говори, трябва да се оживи, за самия него да стане живо, одухотворено. Например, всички знаете, какво нещо са геометрическите фигури - триъгълник, четириъгълник, петоъгълник и т.н. Като фигури в геометрията те са мъртви величини, но като фигури в живота, те оживяват. При това положение, и най-простият земеделец знае, че неговата нива има четириъгълна форма, с еди-колко си метра дължина и широчина. Ако към тази нива се придаде още една част земя, веднага две от страните й се удължават. Значи, жива е тази нива, защото страните й растат и се скъсяват. Тя е във вечно движение. Всички форми, с които природата си служи, са във вечно движение. Триъгълникът представя дома - отношението между бащата, майката и детето. Квадратът представя пак дом, но с две деца - дъщеря и син. Когато родителите престанат да се развиват физически, т.е. да растат на височина, те започват да растат на широчина, да надебеляват. В това време децата растат на височина. После те започват да учат, да се развиват умствено. И най-после, като свършат училище, те постъпват на служба, започват да прилагат наученото. Всичко това се изразява в линиите на фигурите, които постоянно се разширяват и удължават, т.е. постоянно се движат.

Това са процеси, които стават със всеки човек. В първо време човек расте и се радва на този процес в себе си. После той започва да учи, да придобива знание. Като придобива нужното знание, той става майка и баща. Майката

и бащата стават тил за децата. Те отстъпват назад, а децата излизат напред. Синът учи заради баща си, а дъщерята - заради майката. Това е първото отношение на членовете в дома. Като излязат от дома, синът и дъщерята се учат за обществото - второ отношение. После те се учат за народа си - трето отношение. Най-после те се учат за човечеството - четвърто отношение. При смяната на тези процеси, линиите на фигурите постепенно се удължават. С други думи казано: самоопределението на съзнанието минава във все по-висока степен. Това растене или повдигане на степента върви до една точка. Щом стигне най-високата точка, растенето спира и започва процес на постепенно смаляване.

И тъй, растенето и смаляването са два процеса, които се извършват в природата непрекъснато. До едно място човек расте; после растенето спира, и той започва да се смалява и да слиза надолу. Слизането надолу е заминаване за онзи свят, т.е. смърт. Смъртта не е нищо друго, освен промяна на формата. За да излюпи пиленце, яйцето трябва да умре. За да мине в млекопитаещо, птицата трябва да умре. За да мине в ангелска форма, човек трябва да умре. Следователно, промените на формите ние наричаме смърт. Този процес може да стане по естествен, но може да стане и по неестествен начин. Като ученици, вие трябва да имате определени, конкретни понятия за смъртта, за живота, за щастието. Всеки говори за смъртта, за живота, за щастието, без да може да определи, какво представят те всъщност. Всеки желае да бъде щастлив, без да подозира, че за това се иска възвишен живот. Щастието е резултат на възвишен живот. Който иска да се домогне до щастието, той трябва да има будно съзнание, да издебне момента, когато щастието почива и спира движението си. Ако в този момент човек успее да се качи на гърба на щастието, последното ще го носи през целия му живот.

Щастието е плод, който зрее на великото дърво на живота. Ако човек успее да хване този плод в момента, когато е узрял и пада на земята, той ще бъде щастлив през целия си живот. - Може ли човек да хване щастието? - Може. Много хора са хванали щастието. Всяко освобождение на човека от известна мъчителна идея не е нищо друго, освен придобиване на щастие. Сам по себе си, всеки човек е в затвор, от който може да се освободи. - Позволено ли е човек да се освобождава от затвора, дето са го поставили? - Чудно нещо! В кой закон е писано, че човек трябва да бъде в затвор? Бог е направил човека свободен, а човешки закони са го турили в затвор. Мъчнотиите в живота не са нищо друго, освен затвор, в който човек е попаднал и от който иска да се освободи. За да излезе сам от затвора, човек трябва да е дошъл до самоопределение на съзнанието си. И без да е дошъл до това положение, човек ще излезе от затвора, но трябва да чака да дойдат ония хора, които са определени да го извадят. Това, обаче, може да

стане след 20 години. Следователно, ако човек сам може да излезе от затвора 15 години по-рано, трябва ли да чака други да го спасяват? Тия, които сами излизат от затвора, от Божествено гледище минават за герои. Има смисъл човек да излезе от затвора, но като излезе веднъж, повече да не мисли за него. Това значи, да е придобил човек Вечния живот. Казано е в Писанието, че вратите на затвора ще се отворят и затворниците ще излязат навън.

Съвременните хора се оправдават за неуспехите си, за лошия си живот с това, че са родени в грях. Казано е в Битието, че Бог вдъхна в ноздрите на човека дихание и го направи жива душа. Възможно ли е тогава човек, да греши? - Не, Божественото в човека нито греши, нито се цапа. Грехът е външно нещо, той няма нищо общо с душата на човека. Както агнето прилича на своята майка, така и човек трябва да прилича на Бога, от Когото е излязъл като душа. Щом не прилича на Него, това показва, че той се е отклонил от правия път на живота. Колкото и да се мъчите да се убедите, че и добрите, и лошите хора са излезли от Бога, вие няма да успеете. Който разбира нещата, той знае, че златото е злато, медта е мед и те коренно се различават по свойства, по произход. И човек с човек не си прилича. Даже един и същи човек се различава през различните си възрасти. Той се мени външно и вътрешно. Като дете, той е имал един идеал; като възрастен - друг идеал; като стар - трети идеал, но и този идеал не го задоволява. Човек иска да учи, да придобива знания. Щом придобие известно знание, той започва да търси друго нещо. Придобива богатство, но и то не го задоволява. Предава се на служене на Бога, но и това не го задоволява. Това показва, че в разбирането му и в приложението на нещата има нещо криво, нещо неестествено.

И тъй, да се говори за самоопределение на съзнанието, това значи, човек да е дошъл до една абсолютна мярка за нещата, която да не се мени. Който е дошъл до самоопределение на съзнанието, той знае определено, от какво се нуждае човек всеки даден момент. Ако пътувате вечер, в тъмна, мрачна нощ, той ще ви предложи свещ или някаква лампичка. Този човек знае, че освен светлината, нищо друго не може да ви помогне в този момент. Светлината ще разкрие пътя пред вас и ще ви помогне да разрешите всички мъчнотии и противоречия в живота си. Очите на човека не са нищо друго, освен свещи, които осветяват пътя му. Много от дивите зверове са успели да акумулират светлината така, че да си служат с нея когато пожелаят. Тази е причината, поради която очите на вълка, на лисицата светят вечер. Когато лисицата застане под някое дърво, на което има кокошки, очите и започват силно да светят, вследствие на което кокошките се изплашват и започват да се мърдат натук-натам, докато две-три от тях станат жертва на тази неканена гостенка. Ще кажете, че това е жестоко.

Колко пъти и вашата лисица е нападала кокошките ви, вашите добри мисли и чувства, които са били на дървото на вашия живот, и ги е изяждала! Обаче, вие трябва да знаете, че лисицата е в състояние да нападне само ония кокошки, които са отвън на дървото, но не и кокошките, които са добре затворени в курника на грижливия домакин.

Следователно, докато човек се намира на дървото на живота, както кокошките, всякога има вероятност лисицата да го изплаши. Прибере ли се в някое добре запазено място, както кокошките в курника, никаква лисица не е в състояние да го изплаши. Колкото и да обикаля със своята свещ, тя нищо не може да направи. Когато някой каже, че е преживял голямо нещастие, аз зная вече, че той е бил вън някъде, на дървото на живота и покрай него минала лисица, която го е наплашила. - Кой те кара да слизаш от дървото? Кокоша работа! И тъй седиш на дървото, седи си и кротувай. Щом слезеш от дървото, неизбежно ще попаднеш в устата на лисицата. Тя чака именно това. Значи, страхът прави човека нещастен. Който е дошъл до самоопределение на съзнанието, той има присъствие на духа. Той знае, че в света съществуват известни закони, които регулират отношенията между всички същества.

Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, защо му са дадени тялото, ума и сърцето, какъв е техният произход и каква е задачата им. Същевременно той трябва да знае, какво му предстои да свърши всеки ден. Това е наука. Не само това, но човек трябва да изучава живота, добрите и лошите условия, да знае, кога какви неща се създават. Когато Адам беше в рая, при най-добрите условия, той роди Ева - женско дете. Ева беше първото дете, което се роди при добри условия. Значи, при добрите условия на живота Бог ражда мъжко дете, а човек - женско. Като съгрешиха, Адам и Ева напуснаха рая и излязоха вън, при неблагоприятни условия. При тези условия именно, Ева роди два сина, Каин и Авел. При неблагоприятните условия на живота, човек ражда момчета. Който иска да роди момиче, той трябва да подобри условията на своя живот. Каин е първият син, който се роди при лоши условия. Той завидя на брата си Авела, задето димът на неговата жертва отивал нагоре, а на Каиновата - към земята. Димът послужи като повод за убийство. И до днес още отношенията на хората се определят все от този дим. Те обичат онзи човек, димът на когото отива нагоре, а не обичат онзи, димът на когото слиза към земята.

Съвременните хора още не са дошли до самоопределение на съзнанието си, вследствие на което се оплакват от живота, считат, че са нещастни. Нещастието на хората се дължи на отсъствие на любовта. Срещате двама млади, които се обичат. Като се оженят, те се радват, че любов царува в

дома им. На втората година, обаче, животът им се разваля. - Защо? - Любовта ги напуснала. - Не, любовта никога не напуща човека. Ако употребите насилие срещу нея и затворите вратата на дома си, тя ще отстъпи, ще си замине. Докато вратата на дома ви е отворена, тя никога няма да ви напусне. Вижте, какво прави момъкът, който обича някоя мома. Той гледа дома й, гледа през прозорците, иска да я види. Тя не му обръща внимание, но той върви подир нея. Щом момата се ожени, тя затваря вече вратата си за всички, и любовта я напуща. Любовта отстъпва само пред затворената врата. Докато вратата е отворена, никой не е в състояние да изпъди любовта. Апостол Павел казва: „Заради любовта си към Бога станахме посмешище на хората и на ангелите“. Лошо ли беше положението на апостол Павел? Мъчнотията му се заключаваше само в това, че той живееше и на физическия, и в духовния свят, вследствие на което изпадаше в противоречия. Запример, той често се молил, да го освободи Бог от тръна, който се намирал в плътта му, но Господ му отговарял: „Достатъчна ти е благодатта, която имаш“.

Какво представя трънът за човека? - Всеки недостатък, всяка липса в човека е трън в неговата плът. Ако няма пари, ако няма здраве, ако няма знание, ако паметта на човека е слаба, това са разни видове тръне. Добре е човек да има силна памет, но да помни само доброто. Помни ли и злото, нека благодари на Бога, че паметта му е слаба. Да има човек трън в плътта си, който постоянно да го безпокои, това значи, да се пробуди съзнанието му, да започне добре да разбира нещата.

Един българин отишъл на една турска баня да се къпе. Това било в турско време. В този момент в банята влязъл един турски бей и седнал до една от курните, съседна на тази, на която българинът се къпел. Като се обливал с вода, българинът поглеждал към тялото си, потупвал се от време на време и тихо си приказвал: „Никой досега не се е докоснал даже с пръст до тялото ми“. Като чул тези думи, беят скочил от мястото си, отправил се към българина и казал: „Гяур, махни се оттук!“ Българинът напуснал мястото си, поклонил се учтиво на бея и отишъл на друга курна. Турчинът го проследил с погледа си и пак му извикал: „Махни се оттук! Аз искам да се мия на тази курна.“ Българинът веднага напуснал и тази курна, поклонил се и отминал на трета. Като видял всичко това, беят се обърнал към българина с думите: „Слушай, приятелю, докато носиш този ум и докато имаш този характер, никой няма да се докосне до тебе“. След това и двамата продължили спокойно да се къпят.

Човек трябва да бъде разумен и отстъпчив. Ако на една курна не може да се мие, на друга ще отиде. Банята има много курни, все ще се намери една свободна курна, дето човек може да се измие. Дето има свободно място,

там човек може да се окъпе. Не считайте, че като сте дошли на земята, вие трябва да бъдете на първо място, да бъдете учени, добри, силни, богати. Това са идеи, към които човек трябва да се стреми, но туй не значи, че тези идеи могат да се реализират в един живот. Някой казва, че иска да роди нещо хубаво. Щом желае да роди нещо хубаво, човек непременно ще излезе от рая. Излезе ли от рая, лошите мисли и чувства ще го последват. Не е въпрос човек да роди нещо хубаво, но той трябва да се стреми да се върне към Бога, към Първата Причина на нещата, да подобри своя живот. - Как да подобря живота си? - Като считаш, че всичко, което става в света, е за добро. Не гледаш ли по този начин на нещата, ти си слаб човек. Както житното зърно се справя с пръстта, която е над него, и излиза на повърхността на земята, дето вижда слънцето и се отправя към него, така всеки човек може да се справи със своите мъчнотии и противоречия, и да излезе на бял свят, да се грее на топлите слънчеви лъчи. Всеки човек трябва да преодолее мъчнотията, която е над него, да я смекчи и да подаде главата си навън. Всяка мисъл, която води човека към отчаяние, не е нищо друго, освен пръстта, която е засипала неговото съзнание. Освободи ли се от тази пръст над съзнанието си, той е дошъл до самоопределение на съзнанието. Като се намери в някаква мъчнотия, човек казва: Тази работа няма да я бъде, ще се мре. - От човека зависи да умира или не. Ако той реши, че трябва да изпълни задачата на живота си правилно, животът му може да се продължи.

Като ученици, вие трябва да знаете, че каквото желаете, можете да го постигнете. Искате ли да бъдете учени, богати, щастливи, можете да станете такива, но трябва да учите. Започнете от най-малките величини, от микробата, например, и постепенно вървете към по-големите. Не е достатъчно да кажете за вълка, че е вълк. Като изучавате вълка, вие трябва да знаете, кое качество го характеризира като вълк. Егоизмът е качество, което определя вълка. Следователно, когато срещаме човек, който е вложил духа, душата, ума и сърцето си за служене изключително на себе си, казваме, че това е вълк, облечен в човешка форма. Много неща изучават учените, без да разбират техния дълбок смисъл. Например, те говорят за петоъгълник, за четириъгълник, за триъгълник, за ъгъл, за права линия, за точка, но къде, при какви условия в живота си могат да ги приложат, не знаят. Те казват, че точката няма никакво измерение, но кога трябва да се приложи, не знаят. Много просто. Когато иска да разреши въпроса за собствеността, човек трябва да се превърне на точка, да не заема никакво пространство. Ако някой иска да стане богат, чрез храната той трябва да влезе в устата на някой милиардер, и оттам да проникне в клетките на неговия мозък, да започне да му влияе. Милиардерът ще отвори кесията си и ще започне да раздава. Обаче, човек трябва да владее изкуството, да се превръща в точка.

Сега, като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате, освен обикновената още и Божествената наука, да знаете, каква е програмата ви за всеки ден, да знаете смисъла на числата и да познавате, кога какво число сте. За всеки даден момент човек представя известно число, което съдържа в себе си определен брой енергии, както и определени качества. Докато числата на физическия свят са делими, без никакъв остатък, те не създават спор между хората. Обаче, ако при делението им се явява остатък, те пораждат спор между хората. Първите числа са рационални. Те имат приложение на физическия свят. Вторите са ирационални. Те имат приложение в духовния свят. Следователно, всяко нещо, което човек може да направи на физическия свят, показва, че той работи с рационални числа. Не може ли да направи нещо на физическия свят, това показва, че той работи с ирационални числа. Ирационалните числа представят връзка между физическия и духовния свят. Искате ли да приложите ирационалните числа в живота си, поддържайте навсякъде морала „от мен да мине". Пазарили сте един работник с 50 лв. надница. Като му плащате, дайте му 51 лв. - от вас да мине. Някой ви дължи 50 лв., но не му достига един лев, дава ви 49 лв. - от вас да мине. Всеки най-малък придатък към нещата служи за съграждане на нещо добро, красиво в човешкия характер. Всяка добра мисъл, всяко добро чувство, които храните към даден човек, се складират в подсъзнанието му, като резервен материал за неговото бъдещо развитие.

Съвременните хора, както и съвременните окултни ученици, страдат от ненужна критика. Където какво видят, те всичко критикуват, без да подозират, че по този начин, чрез отрицателните мисли и чувства, те създават една тъмна атмосфера, в която сами могат да се изгубят. Христос казва: „Не съдете, за да не бъдете съдени"! Това значи, не внасяйте нищо отрицателно, да не се заблудите. Любете враговете си и правете добро на всички. Като правите добро на неприятелите си, ако не ви отговорят със същото, поне ще престанат да ви пакостят. Като прилагате това правило, вие отчасти ще се домогнете до науката за живота. Една част от задачите на ученика е да преодолее своята среда, да се справи с наследствените си черти. Това зависи от самоопределението на човешкото съзнание. Това е велик закон на Битието, според който, за да се развивате правилно, частите трябва да бъдат в хармония с Цялото.

Тази година всички трябва да работите за самоопределение на съзнанието. Като работите по този начин, вие ще разберете, че за да станете учени, трябва да дружите с учени хора, като среда, която може да ви помогне. За да станете добри, трябва да дружите с добри хора, като среда, която може да ви помогне. Ако искате да придобиете добра обхода, трябва да дружите

с хора, които имат добра обхода. малко хора имат правилна обхода. От гледището на невидимия свят, физическият представя богато изложение. Всеки човек, колкото и малък да е, представя свещ, от светлината на която някой може да се ползва. Човек не може да живее, както иска. Отклони ли се от правия път, той ще носи последствията на своето отклоняване. Човек може да живее и като Каина, но в края на краищата ще извърши едно престъпление, за което скъпо ще плати. Ако живее като Авела, той може да бъде убит, но за предпочитане е да бъде убит, отколкото да убива. За предпочитане е човек да се роди в рая, отколкото извън рая. Който се е родил извън рая, той всякога е недоволен. Недоволството показва, че извън рая човек ражда мъжки деца, от които едното непременно ще убие другото. Най-после той трябва да роди трети син, който ще остане жив.

Същият закон се отнася до мислите и чувствата на човека. Всяка лоша мисъл ражда още една мисъл, които започват да се борят, докато едната унищожи другата. Всяко лошо чувство ражда второ чувство, които също влизат в борба помежду си. Всеки ден човек може да бъде в положението на Адама или на Ева, да се намира пред дървото за познаване на доброто и на злото; всеки ден човек може да бъде изкушаван и да греши; всеки ден човек може да бъде в рая и вън от рая; всеки ден човек може да бъде в положението на Каина и да убива, или в положението на Авела и да го убиват, или в положението на Сита и да живее, да радва родителите си.

Едно трябва да знаете: човек още не е разрешил задачата на Адам и на Ева. И до днес той още продължава да влиза и да излиза от рая. Това са процеси, които всеки момент стават в човешкия живот. Всеки ден човек може да бъде Христос, Който отива за Египет и след това започва да проповядва; всеки ден човек може да бъде Пилат, Юда, Павел и т.н. И най-после, човек може да бъде възкръсналият Христос. - Кога може човек да възкръсне? - Когато влезе да живее в Божествения ден. Докато е в човешкия ден, никакво възкресение не може да се очаква. Това не става по буква. Милиони пъти трябва да се завърти земята, докато влезе човек в Божествения ден на живота и възкръсне. Когато дойде до самоопределение на съзнанието си, човек е влязъл вече в Божествения ден, дето го очаква възкресение. При това положение, той включва в себе си всичко най-красиво и велико. Това е човекът, в пълния смисъл на думата, който е станал, оживял и възкръснал. Това е човекът, който служи на бога по всички правила. Докато не мине през процесите ставане, оживяване и възкресение, човек не е още завършен процес. Ставането подразбира събиране на материал за градеж. Оживяването подразбира развиване на тялото. Възкресението пък представя развиване на съзнанието.

Желая тази година всички да възкръснете. Възкръснете ли веднъж, никакъв

страх да не остане във вас. Вложете любовта вътре, а страхът отвън. При това положение, вие ще придобиете живот, сила, знание и слава. Вложите ли страха вътре, а любовта остане отвън, вие сте изложени на смърт. Когато доброто е вътре във вас, а злото отвън, вие ще победите всички мъчнотии и противоречия. Ако злото е вътре, а доброто отвън, вие ще бъдете победени. Когато мъдростта е вътре в човека, а глупостта отвън, той върви от слава в слава, от величие във величие. Когато глупостта е вътре в човека, а мъдростта отвън, той върви от безчестие в безчестие. Любовта, мъдростта, истината, доброто, за които говорим, не са абстрактни понятия, но реални. Те се проявяват в живота. Вън от живота, доброто не съществува. Вън от живота, любовта не съществува. За да проявят любовта си, много ангели слизат на земята и се влюбват в някои хора, с цел да ги подигнат, да им дадат нещо хубаво от себе си. Като прекарат известно време на земята, те заминават, като оставят адреса си на своите възлюбени, да им пишат всякога, когато се намерят в нужда. Обаче, най-малката неточност в адреса, може да стане причина за загубване на писмото. Изгуби ли се писмото ви, никакъв отговор не чакайте. Не само това, но съдържанието на писмото трябва да бъде красиво. Като пишете писма до възвишените същества, никога не трябва да се оплаквате. Никога не пишете, че сте сиромаси, че сте нещастни и т.н. Когато съдържанието на писмото е красиво, отговорът никога не се забавя.

Сега, нека всеки от вас напише едно красиво писмо до невидимия свят и да чака отговор. - Ще получим ли отговор на писмото си? - Ако житното зърно е посадено, както трябва, то непременно ще изникне. Щом храната отиде в стомаха, тя непременно ще се смели. Когато мисълта попадне в мозъка и започне да расте, тя непременно ще се реализира. Когато желанието попадне в сърцето, не го мушкай с остен, остави го спокойно, то само ще достигне своята крайна цел. Всяко нещо, поставено на своето място, дава добри резултати.

Сега, вложете в себе си идеята, всеки ден да внасяте в ума си по една красива мисъл, да градите мисъл-форми, които да се материализират на физическия свят. Внасяйте всеки ден по едно красиво желание в сърцето си, което да расте и да се развива, да даде плод на физическия свят. Бъдете добри зидари и строители! Всеки ден принасяйте жертва жива и благоугодна на Бога, в знак на благодарност за живота и здравето, което ви е дал. Имате ли живот и здраве, всичко можете да постигнете.

Любовта носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
16 януари 1929 г., София - Изгрев.

Книги:
 * Самоопределение на съзнанието
Смени в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1938)
 14 беседи от 14 ноември 1928 г. до 13 февруари 1929 г.

Начало: 05:00

1929_01_18 Наблюдение и интуиция
лекция пред специалния клас

НАБЛЮДЕНИЕ И ИНТУИЦИЯ

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Размишление.

Тема за следния път: „Защо вярвам и защо се съмнявам?“
Много процеси се извършват в човешкия живот; мнозина ги наблюдават, но малцина схващат връзката, която съществува между тях. Например, процесът на храненето е свързан с много външни и вътрешни, психически явления, които не избягват от окото на опитния наблюдател. Той следи, как гладният сяда пред трапезата, туря чинията, лъжицата и вилицата си и очаква да му сипете ядене. Щом донесат яденето, той поглежда към него, иска да разбере, има ли достатъчно масло, или не, как е сготвено и т. н. След това взима хляба, начупва го и започва да яде. Дали яденето е вкусно, или не, това се отразява на лицето му. Дали готвачът е бил добър, или не, и това се отразява на лицето на онзи, който яде. Готвачът е вложил своето разположение или неразположение в яденето, което човек възприема. Изобщо, всяко нещо, което човек възприема от външния или от психическия свят, се отразява на лицето му. Няма явление в света, което да не произвежда известно впечатление върху човека.

Ще кажете, че е проста работа да се занимава човек с яденето, да наблюдава себе си или другите, как се хранят. Не е проста работа това. Който може да наблюдава процеса на яденето, може да наблюдава и по-сложни процеси. Той може да наблюдава облаците, изгрева и залеза на слънцето и да познава, дали времето ще бъде добро или лошо. Щом знае, какво ще бъде времето, той може да направи екскурзия до планината, да се разходи и обнови. Опитният наблюдател знае, как се развиват процесите: по права, крива или счупена линия. Той знае, при какви линии се извършват известни процеси: прави или обратни, хармонични или дисхармонични. Когато две сили действат в противоположни посоки, някъде се извършва престъпление. Когато от един център излизат няколко прави линии, с различна дължина, действието е дисхармонично.

Как се изразява геометрически едно хармонично действие и едно престъпление? Хармоничното действие върви по права линия и в кръг. Ако правата се начупи, и ако кръгът се разтвори някъде, имаме някакво престъпление. Например, касиерът на банката отваря от време на време

касата, вади пари, влага ги в различни операции, но действията му никога не излизат вън от линията на кръга, т. е. вън от окръжността. По едно време в него се явява желание да отиде в странство, да се разходи. Всеки ден желанието му се усилва, но той няма пари да го реализира. Щом помисли да разтвори някъде окръжността и да прояви действие, вън от орбитата, в която касата се движи, той е извършил вече престъпление. Всяко престъпление се счита за неморално или неразумно действие. Обикновено, престъпленията стават в такъв свят, дето разумността е слаба, или характерите са незавършени. И в природата стават известни отклонения, които наричаме неестествени, дисхармонични действия. Те се отразяват върху растенето на организмите. Неестествени процеси има не само във физическия, но и в сърдечния, и в умствения свят. Естествените процеси наричаме още морални, понеже съдействат за правилното развитие на човека. Моралът обхваща не само отделния човек, но и окръжаващите, и обществото. Има морал, който се отнася до самия човек; има морал, който се отнася до цялото общество. Първият наричаме личен морал, а вторият – обществен. Следователно, който не живее добре, той е вреден, както за себе си, така и за обществото. И обратно, който живее добре, той е полезен и за себе си, и за обществото. Той живее добре и за себе си, и за обществото. Някои мислят, че морален човек е този, който постъпва добре главно към ближните си, а не е важно, дали постъпва добре към себе си. Вярата на човека в Бога не разрешава въпросите. Не само един човек трябва да вярва, но всички хора трябва да имат вяра в Бога. И държавата има свои закони, за изпълнението на които следи строго. И родителите имат свои закони, за изпълнението на които също следят зорко. Ако детето престъпи един от законите на семейството, майката дава разпореждането си да го накажат. Обаче, държавата не разполага със закони, чрез които да наказва провинилите се деца. Това показва, че държавата не се меси в личните и семейни разпореждания на майката и на бащата. И природата не се меси в проявите на личността, или в отношенията на семействата. Някой казва, че не вярва в Бога. Природата само го погледне и казва: Много добре, това е твоя работа. Щом искаш прозорците ти да бъдат затворени, ти ще носиш последствията. Друг пък казва, че е вярващ. Природата и на него казва: Много добре правиш, че отваряш прозорците си. Пръв ти ще се ползваш от светлината и от чистия въздух.

Като прави наблюдения, човек трябва да бъде буден, вярно да следи процесите, които стават. Някои хора се произнасят за явленията чрез наблюдения, а други – чрез интуиция. Наблюдението се отнася до настоящия момент, а интуицията – до миналия и до бъдещия. Човек наблюдава само това, което става в даден момент; интуицията се произнася за явления, които ще станат в бъдеще. Разправят за един

диригент на оркестър, че, както дирижирал, предчувствал смъртта си. Той изменил определената програма и казал на музикантите да свирят погребален марш. Те се изненадали от това, но изпълнили желанието му. Когато изсвирили марша, диригентът паднал мъртъв на земята.

Един стар човек, на 90 годишна възраст, от село Николаевка, Варненско, станал рано сутринта, измил се, облякъл се, седнал на стол и запушил цигара. След това изпратил внучето си да вика свещеника да го причисти. Свещеникът дошъл и запитал дядото, защо го вика. – Пътник съм, отче, искам да ме причистиш. Свещеникът не повярвал, засмял се, но го причистил. След това тръгнал за дома си. Едва стигнал пътната врата, чул тревога вкъщи – дядото починал.
При наблюдението взима участие обективният ум, затова нещата могат да бъдат верни, или неверни. При интуицията, обаче, всички неща са верни. Там нещата не се изследват научно, но знаеш, че, както ги чувстваш, така стават. Интуицията е Божествено чувство, което всеки човек има, но не у всички хора е еднакво развито. Дайте място на интуицията в себе си да расте и да се развива. В бъдеще, новите хора ще имат силно развита интуиция. Тя показва на хората, как да постъпват. Интуицията иде в помощ на човека, да го предпази от ненужните страдания и нещастия. Давид казва: „В грях ме зачена майка ми“. Това е човешка работа. Щом има зачеване в грях, има зачеване и без грях. При последното зачеване интуицията действа.

Понятието „интуиция“ за някои хора е разбрано и известно, а за някои – неразбрано и неизвестно, както са неизвестни буквите x, y, z, в математиката. Как се е образувала буквата „x“? – От буквата „c“, взета в различни положения – право и обратно. Лявата ръкавица не става на дясната ръка, но ако я обърнете наопаки, можете да я турите и на дясната ръка. Следователно, за да направите нещата възможни, трябва да ги обърнете наопаки. Ако имаш две ръкавици за дясната ръка, а вън е студено, какво ще направиш? Ще обърнеш едната ръкавица и ще я туриш на лявата ръка. Има ли нещо лошо в това? Щом се намери в затруднение, човек трябва да обърне нещата. – Може да се случи нещо лошо. – Това е суеверие. Казват за някого, че умът му се обърнал. Има ли нещо лошо в обръщането на ума на един човек, ако до този момент той е мислил криво? Щом се обърне умът му, той изправя мисълта си. Като изправи мисълта си, и работите му се оправят.

Един крадец влязъл в обора на един селянин и откраднал двата му вола. Какво направил той? – Едно престъпление, т. е. обърнал една от ръкавиците наопаки. Полицията го хваща и го предава на властта, която го осъжда да върне воловете на стопанина. Значи, обърнатата ръкавица дойде

в първото си положение. Много от мислите и желанията на сегашните хора са обърнати ръкавици. Те трябва да се върнат в първото си положение. За превръщане на изопачените си мисли, чувства и желания, човек трябва да има големи опитности. Това значи, да е минал през всички науки и да ги прилага в живота си. Като изучава растенията, той трябва да придобие нещо от тяхната опитност; от животните също трябва да придобие някакви ценни качества. Всяко животно има една ценна черта, която заслужава да й се подражава. Вълкът, например, се отличава с голямо постоянство и вяра. Той не се осигурява, не трупа храна в запас. Също така той е голям демократ. Острата муцуна на лисицата показва, че е интелигентна съобразителна и схватлива. Като дойдете до свинята, от нея ще научите изкуството да орете земята. С муцуната си тя разорава земята. Ако сте неспокойни и нетърпеливи, мислете за бивола, за вола, за овцата. Като го хапят мухите, биволът влиза във водата и започва да се гмурка. Без да се смущава, той намира лесен начин за освобождаване от хапливите мухи. За нетърпеливия е добре да кладе огън, особено от дъбови дърва и да вари вода. Така той развива търпение. Екскурзиите, които правите, имат за цел да придобиете по-голямо търпение. Като методи, за това се препоръчват кладене на огън, варене на вода. Щом огънят се разгори, човек веднага се разполага и започва да пее – става весел и доволен. Освен развиване на търпението, огънят внася нещо красиво в човешката душа. Който е развил търпение, развива и интуицията си. Голяма придобивка е за човека да има интуиция, да познава хората, да предвижда нещата.

Като ученици, правете опити с животните и растенията, да видите, какво влияние оказват те върху вас. Като отидете на екскурзия, запалете огън и стойте около него половин или един час, да видите, как се отразява върху душата ви. После, седнете настрана от огъня и мислено си представете, че сте овчар и пасете хиляда бели овце. Като срещнете бивол, вгледайте се в очите му, ще видите, че има нещо красиво в тях. Добре е да се занимавате и с минералогия, да видите отличителните свойства на всеки минерал. Като изучавате съзнателно естествените науки, ще дойдете до положение да схващате положителната черта на всеки минерал, растение или животно и да се ползвате от тях. Само така ще се осмисли науката за вас и ще я приложите, не само във физическия си живот, но и в духовния. Всички живи същества крият в себе си динамически сили, които могат да се използват. Те действат върху човека възпитателно. Като се учи, той придобива големи богатства и сила, става знаменит. Богатството, което човек придобива от науката, трябва да се тури в обръщение. Всеки факт трябва да бъде живо семе, посято в земята. Ако семето не се посади, няма да даде никакъв плод. Както малкото семе израства и става голямо дърво, така и вие трябва да започвате от малките величини, да ги посадите в благоприятна за тях почва, докато се развият в големи дървета и дадат

плод. Затова, нека някой от вас се заеме да изучава космите, друг – само палеца, трети – показалеца, четвърти – движенията, хода на хората и т. н. Ще кажете, че това са маловажни работи. По-важно ли е да лежи човек с месеци на гърба си и да мисли за смъртта? По-добре е да мислите за качествата на вълка, на лисицата, на вола, на овцата, на дъба, отколкото да мислите за смъртта, за задгробния живот и т. н.

Изучавайте всички форми в природата и вижте, кои действат положително върху характера ви, и кои – отрицателно. От положителните се насърчавайте, а отрицателните избягвайте. Веднъж Мохамед се обезсърчил от една своя работа и се отказал от нея. Като седял и размишлявал за неуспеха си, видял, че една мравка се бори с някакво препятствие. Тя направила 99 опита да преодолее пречката, но не могла. Най-после, на стотния път, тя успяла да мине препятствието. Мохамед си казал: Ако една мравка може да приложи такова постоянство и да се справи с мъчнотията си, защо и аз да не приложа постоянството си? По-високо ли стои мравката от мене? Той направил последно усилие, и работата му се свършила успешно.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

19. Лекция от Учителя, държана на
18 януари, 1929 г. София – Изгрев.

1929_01_23 *Личност, общество и свят*
лекция пред общия окултен клас

ЛИЧНОСТ, ОБЩЕСТВО И СВЯТ

Размишление върху кротостта.

За следния път пишете върху темата: „Отношение между мир и радост“.

Какво ще разберете, ако ви кажат следните думи: „Не туряй край на нещата!“ Бог казва за себе си: „Аз съм алфа и омега, начало и край на нещата“. Какво ще разберете от думите: „Това, което е възможно за Бога, е невъзможно за човека. И това, което е възможно за човека, е невъзможно за Бога.“ На вас ще ви се види чудно, как така, Бог, който е създал цялата вселена, да се намира пред невъзможност да направи нещо, което човек може да направи. Много естествено! В правене на грях, на престъпления, човек е всесилен. Обаче, за Бога е невъзможно да греши. Силата на човека в правене на грехове го обезсилва за доброто. Безсилието на Бога в правене на грехове Го усилва в правене на добро. Всяко нещо, което Бог прави, е без край. „Аз съм алфа“ - това се отнася до Бога. „Аз съм омега“ - това се отнася до човека. Буквата „М“ в думата „омега“, означава материалния свят, който създава противоречията и греха в света. Буквата „М“, обърната надолу, означава „W“ - знак на противоречие. Ева произлезе от Адама. Със създаването на Ева се създаде и противоречието. Това показва, че противоречието не произлиза от Бога.

Следователно, когато човек казва за себе си, че всичко може да направи, че е всесилен, ние имаме предвид неговото всесилие в греха. Човек трябва да се учи да прави добро, а не да греши. Той трябва да стане подобен на Бога в добро, в разумност, в чистота и светост. Понякога човек, колкото и да е умен, колкото и да е учен, с една дума може да създаде цял катаклизъм в света. В миналото, на един от християнските събори, видни водители на християнството се биха помежду си само за един въпрос - дали Христос произлиза от същината на Бога и е като Него, или коренно се различава. Този въпрос и до днес не е разрешен. Какво разбираме под думата същина на Бога? Всяко разумно същество, което мисли, чувства и действа като Бога, е едно с Бога. Няма ли тия качества, то се различава коренно от Бога.

И тъй, дойдете ли до въпроса какво нещо е човекът, ще знаете, че той е същество на контрасти, на противоположности в света. Египтяните са изобразявали човека във вид на малко яйце - знак за вселената. С това те искали да кажат, че човек е малка вселена, в която се крият всички възможности. Докато яйцето е било в покой, светът не е съществувал.

Когато го турили под квачката, то се измътило, и така, се създали всички материални светове. И до днес се повдига въпросът, квачката ли е съществувала по-рано, или яйцето. Едни са поддържали, че яйцето е съществувало преди квачката; други са поддържали, че квачката е съществувала преди яйцето. Въпросът, обаче, и до сега още не е разрешен. Той е един въпрос, подобен на ирационалните числа. Колкото и да се дели това число, все остава една малка, неделима част от него. Този остатък е свързан с други светове, за които днес хората нямат понятия. Тия светове имат свои представители на физическия свят, които минават незабелязано между хората.

Като изучавате човешкия живот, виждате, че три фактора влияят върху индивида: *личността* на човека, *обществото* и *светът*. В тях той се движи. *Личността* на човека не е нищо друго, освен отражение на Бога, т.е. Неговата единична проява върху човека. Обществото представя отражение на ангелския живот върху човешкия. Светът, в неговата пълнота, представя отражение на Божествения свят върху физическия. Думата „общество" започва с буквата „О" - закон на движение. Значи, обществото е в постоянно движение напред, вследствие на което представя променчива, преходна величина. Искате ли да знаете, каква е същината на обществото, ще я намерите между ангелите, а същината на света е в Бога. Като отражения, човек не може да разчита нито на обществото, нито на света. От отражението той ще върви към самата реалност.

Сега, онези от вас, които не разбират смисъла на символите, казват, че човек трябва да възненавиди света, да се откаже от него. Да възненавиди човек света, това значи, да се откаже от него като отражение и да търси реалността на нещата - Бога. Той трябва да се откаже от своята собствена *личност* и да потърси Бога в себе си. Не уповавайте на обществото, а на ангелите, които са същина на самото общество. Тъй щото, дойдете ли до своята *личност*, обикнете Бога в себе си; дойдете *ли* до обществото, дойдете *ли* до света, обикнете Бога, Който се проявява в цялата вселена. Изучавайте света заради *любовта* си към Бога. Служете на човечеството от *любов* към ангелите. Зачитайте себе си, своята *личност*, от *любов* към Бога в себе си. При това положение, *личността*, обществото и светът, като символи, придобиват смисъл. - Трябва *ли* човек да живее в света, в обществото или в *личността* си? - Човек не може да живее нито в света, нито в обществото, нито в своята *личност*, но той трябва да изучава света, като отражение на Великия Божествен свят, дето Бог се проявява; той трябва да изучава обществото, като отражение на разумните същества - ангелите, неговите братя; той трябва да изучава *личността*, като отражение на Бога вътре в себе си. Това са идеи, върху които трябва да мислите, да си създадете прави разбирания и понятия за нещата. А тъй да се произнасяте, че Бог е

всемъдър, без да имате опитност върху това, няма смисъл. Всяко нещо, върху което човек се произнася, трябва да бъде изпитано, преживяно. Кажете ли думите живот, смърт, добро, зло, вие трябва да ги разбирате, да имате ясна представа за тях, като понятия.

Какво разбирате под думата „любов“? Ще кажете, че да люби човек, това значи, да обикаля някоя мома или някой момък. Виждате, че един момък цял ден обикаля къщата на някоя мома, караули като стражар. - Докога ще обикаля? - Докато началникът му го смени. - Къде е началникът му? - В къщата. Той седи в къщата и оттам дава заповедите си. Ще кажете, че сърцето на този момък е вързано и не може да се освободи. Чудни са хората, като говорят по този начин. Те търсят реалността на нещата, а допущат нереални работи. Може ли някой да върже сърцето на човека и да бъде жив? Значи, тази връзка не е външна, но вътрешна, както човек изпада под влиянието на магнитни течения, от които не може да се освободи. Някои хора се поддават на един род течения, други - на друг род течения. Това показва, че човек не може да бъде свободен от влияния. Колкото и да е силен, той все ще се поддаде на някакво влияние. Железните стърготини се привличат от магнита, а песъчинките не се привличат. Това, от което едни се влияят, други не се влияят. Казват за някого, че не може да обича. Поставете го в положението на желязото към магнита, и той ще започне да обича, да се привлича. Някой се оплаква, че никой не го обича. - Стани злато, всички ще те обичат. Значи за да те обичат, ти трябва да имаш нещо ценно в себе си, което при никакви условия да не се мени.

Каквото и както да се говори на съвременните хора, те не разбират всичко, по единствената причина, че имат свои, субективни разбирания за нещата. Обаче, техните разбирания са преходни, променчиви. Например, разбиранията им, които са имали в своето детство, коренно се различават от тия, които имат на младини, в зряла възраст и на старини. Тази е причината, поради която и задачите, които решават в живота си, изглеждат мъчни. Всяка задача, която човек решава на времето си, е мъчна. След години същата задача му се вижда лесна, но новата която в дадения момент разрешава, пак е мъчна. Едно време се е мислило, че електрическата енергия не може да се предава без жици. Днес виждаме, че електрическата енергия се предава и без жици. Оттук следва, че тия задачи, които днес ни се представят трудни и невъзможни за решаване, някога, в близкото или далечно бъдеще, те ще се разрешат. Трудна задача е, например, човек да бъде добър. Да бъдеш добър, това е цяла наука, цяло изкуство. Човек трябва да знае, че доброто е съществувало и съществува във всички светове, но злото - само в материалния свят. Преди създаването на материалния свят, злото не е съществувало. Със създаването на този

свят, злото се е явило като необходимост, като неизбежно противоречие. Понятията на хората за добро и за зло са съвършено относителни. Ако някой открадне пари от касата на банкера, за последния това е зло. За апаша, обаче, това е добро.

Два коня вървят един до друг с господарите си. Единият кон е натоварен със сто килограма злато, а другият върви празен. Господарят на първия кон е радостен и доволен, че има злато. Конят му пък е недоволен, защото носи на гърба си сто килограма тежест. Господарят на втория кон не е радостен. Той се счита нещастен, че конят му е празен, че не носи поне един килограм злато. Конят, обаче, е доволен, че му е леко, никакъв товар не носи. Кое е добро и кое е зло в дадения случай? Това са състояния, на които човек се натъква в живота си. Доброто в човека се развива. То не може, като семка, да се насади и да израсте, да даде плод, и плодът да узрее. Значи, доброто не се сади, но се прави. Да направиш добро на някого, това значи, да отделиш половината от своите благоприятни условия за него. Двамата господари, които вървят с конете си, лесно могат да си помогнат. - Как? - Онзи, който има сто килограма злато, ще даде 50 килограма на този, който няма нищо, и по този начин и двамата ще бъдат радостни и доволни. Първият ще бъде доволен, че облекчил положението на коня си. Вторият ще бъде доволен, че има възможност да подобри материалното си състояние. Тази задача лесно се решава на думи, но стане ли въпрос да се приложи в практическия живот, там ще има мислене, пъшкане, отлагане, решаване. Цял ред процеси стават в човека, докато най-после реши да даде нещо от себе си. Какви ли причини няма да приведе човек, за да се оправдае, че не може да раздели благото си със своя ближен. Щом реши да го направи, той дели и къса.

Сега, мога да ви представя и друго положение. Допуснете, че и двамата господари имат по сто килограма злато на конете си. И двамата са радостни и доволни, няма какво да мислят. По едно време единият от тях се раздвоява в себе си, започва да мисли, че му са нужни повече пари, и решава да упие по някакъв начин другаря си и да го обере. Както мислил, така направил. По пътя той упива другаря си и задига парите от гърба на неговия кон. Злото, престъплението, което този човек е извършил, се дължи на факта, че той се е раздвоил в себе си, вследствие на което е изгубил представа за истинските отношения на нещата. Раздвои ли се в себе си, човек не може да бъде щастлив. Като половини на едно цяло, мъжът и жената не могат да бъдат щастливи, щом излизат вън от цялото. Тази е причината, задето казваме, че нито мъжът може да направи жената щастлива, нито жената може да направи мъжа щастлив. С други думи казано: нито сърцето може да направи умът щастлив; нито умът може да направи сърцето щастливо. Между ума и сърцето на човека могат да

съществуват известни отношения, но и умът, и сърцето ще имат свой собствен живот.

Има случаи в живота на хората, когато между ума и сърцето им няма никакви отношения, вследствие на което те са нещастни. Когато силите на ума и на сърцето вървят паралелно, човек е щастлив и доволен. Измени ли се отношението на тия сили, едновременно с това се изменя и хармонията между ума и сърцето. За да запази хармонията на своя живот, човек трябва да запази успоредните линии между силите на ума и на сърцето си. Всяка дисхармония в човешкия живот се дължи на известно отклоняване на силите на неговия организъм. Това отклоняване е причина за погрешките на човека. Иска ли да изправи погрешките си, човек трябва да се върне назад, да дойде до мястото, дето е станало отклоняването и да го изправи.

Често хората говорят за кармата, за кармическия закон и търсят начин, как по-лесно да се справят с него. Кармата се дължи на известни отклонявания в живота на човека. Следователно, иска ли да се справи с кармата си, човек трябва да се върне назад в живота си, да намери причината за това отклоняване и да я отстрани. Ако причината за това отклоняване се дължи на известно нарушаване на отношенията му с някой човек, той трябва да изправи тия отношения. Щом изправи отношенията си с този човек, едновременно с това той изправя отношенията си и към Първата Причина. Следователно, всяко престъпление, всяка грешка към кое и да е същество, едновременно е погрешка и към Първата Причина, към всички разумни и възвишени същества. Достатъчно е в човека да се яви най-малкото желание да изправи погрешката си, за да му се притече Бог на помощ. Тъй щото, от човека не се иска нищо друго, освен желание да изправи погрешките си. Има ли това желание, условията за изправяне ще му се дадат. От човека се иска добро желание за изправяне на погрешките, а условията и възможностите за това се дават от възвишения свят. Човек сее, Бог възраства посятото. Ето защо, човек трябва да има търпение, да чака момента да възрасне онова, което той е посял. Не спазва ли този закон, той ще изгуби и това, което е посял. Докато човек мисли, че е единственият фактор в света, че всичко зависи от него, той е на крив път.

Сегашните хора страдат, чувстват се нещастни, когато изгубят любовта си. Това показва, че любовта се явява и изчезва. Обаче, всяко загубено нещо може да се върне назад. Има Един, Който е по-силен от всеки грабител. За да освободите любовта си от ръцете на грабителя, вие трябва да се обърнете към Единния, към Първата Причина на нещата. Не се ли обърнете за помощ към Първата Причина и не се свържете с Нея, вие отчасти само можете да разрешите задачите си. - Ако не ги разрешим в

този живот, ще ги разрешим в друг живот. - Не, така не се разсъждава. Да отлагате нещата за втори, за трети живот, то е все едно да повдигате едно число в n-та степен. Знаете ли, какво нещо е да подигнете едно число в n-та степен? Дойде някой при вас, иска да му платите сумата, която ви е дал. - Ще ви платя някога. - Кога? - Някога. Значи, по някое време, подигнато в n-та степен. - Ще ти направя едно добро. - Кога? - Някога, по време, подигнато в n-та степен. - Кога ще дойде това време? - Когато благоволя. - Кога ще благоволиш? - Може да благоволя днес, а може и след години, не зная положително, кога ще бъде този момент. Човекът днес се нуждае от парите си, днес има нужда да му се направи едно добро. За него е важен днешният момент, а не времето след сто или хиляда години. Има въпроси, които човек трябва да разреши още днес. Разреши ли ги днес, той ще бъде щастлив. Отложи ли ги за далечното бъдеще, щастието и нещастието ще вървят паралелно в неговия живот. При това положение, човек ще се движи в четириъгълника, който е образуван от две успоредни линии на щастието и от две успоредни линии на нещастието. Значи, в живота на всеки човек има две условия, при които може да бъде щастлив, и две условия, при които може да бъде нещастен. Ако не спази едното условие, другото ще дойде. Ако не прави добро, зло ще прави; ако не иска да бъде добър, лош ще бъде. Ако някой бяга от нещастието, а същевременно не прилага любовта в живота си, нещастието неизбежно ще го следва.

Следователно, който иска да бъде щастлив, той трябва да даде място на всички добродетели в себе си. Рече ли, че този или онзи не може да търпи, щастието е избягало от него. Мъжът и жената могат да бъдат щастливи, докато живеят по Бога. Пресекат ли пътя на Бога в своя дом, щастието отстъпва мястото си на нещастието. Пресекат ли пътя на ангелите в своя дом, те стават нещастни. И в двата случая, човек сам е виновен за положението си. Какъв е изходният път, по който мъжът и жената могат да избегнат нещастието? Те трябва да вървят по диагоналите на четириъгълника. Като фигура, четириъгълникът и диагоналите представят мъртви линии, но в действителния живот те са живи линии, които се намират в постоянно движение. Да се движиш по живите диагонали на четириъгълника, това значи, да се огънеш, да измениш посоката на движението си: ако си се движил надолу, към земята, да обърнеш движението си нагоре, към слънцето.

Един богат човек не обичал съседа си, беден и трудолюбив човек, и постоянно му правил пакости: днес пращал слугите си да му разградят плета; утре запалвал плевника му; на третия ден осакатявал коня му. Като срещал сина или дъщеря му, говорел лоши думи по техен адрес. Не се минало много време, някакво голямо нещастие сполетяло и него, и дома му. Той започнал да съзнава погрешката си, да вижда своя лош живот и да

търси начин да се изправи. Молил се на Бога, да му покаже, как да изправи погрешката си. Най-после му дошла на ума идеята да вземе една торба с пари и да отиде при съседа си, да се извини за всички пакости, които му е причинявал. Той отишъл при него, изповядал се, признал всичко, което му е направил, и дал торбата с парите, да изправи всички повреди и да подобри материалното си положение. Той казал на съседа си, че отсега нататък иска да живее с него братски. Съседът се зарадвал, че отношенията помежду им се подобрили и си казал: „Това значи човек с характер!“

Какво представя човешкият характер? Характерът на човека е форма, в която той внася своето благо, своите добродетели. Каква е формата, това не е важно. Тя може да бъде стомна, шише, каса и др. Обаче, от характера на човека има нещо по-високо - човешкото сърце. И от сърцето има нещо по-високо - човешкият ум. И от ума има нещо по високо - човешката душа. И от душата има нещо по-високо - човешкият дух. И от духа има нещо по-високо - това е Бог. Идеята за Бога е отвлечено понятие. Тя е дотолкова разбрана, колкото е разбрано едно число, което е съставено от 40-50 цифри. Човек е дошъл до положение да разбира и познава само живота на сърцето и на ума си, а останалите - душа и дух още не разбира. Но и с ума, и със сърцето си, той все пак може да служи на Бога. Като служи съзнателно, той ще види, че колкото и малко да прави за Бога, ще получи четирикратно на това, което жертва от себе си. Каквито блага получава, той трябва да ги разделя със своите ближни. Дава ли на ближните си, и благодатта към него се увеличава. Това значи, да обичаш ближния си като себе си, да обичаш Бога в своя ближен. Тази е една от мерките в живота. Не прилагате ли тази мярка, вие никога няма да разрешите задачите си. Обичайте Бога, обичайте ближния си, без да философствате върху идеята, какво нещо е Бог. Каквато работа и да ви се представи, не се отказвайте да я направите. Щом е за добро, колкото мъчна и да е, кажете в себе си, че заради Бога всичко можете да направите. Кажете ли така, Бог ще ви се притече на помощ. При това, никога не мислете, че вие сами сте свършили тази работа. Помнете, че вие сеете, а Бог възраства посятото. Това значи: в човека се явява желание да свърши някаква работа, а Бог го ръководи, дава му посока, линия, по която да върви. Тази линия е диагоналът. Тъй щото, реши ли човек да изправи живота си, той трябва да бъде смел, да се изповяда пред Бога, както трябва. Дойдеш ли до най-голямия грях, не се спирай. Изповядай се, както трябва. Щом си пред лицето на Бога, не се стеснявай. Бъди смел, искрен пред себе си. Щом се изповядаш, тури в себе си желанието за нов живот и престани да мислиш за старото. Бог се грижи за старото. Той носи в себе си четка, с която заличава греховете на онези, които са решили да живеят по нов начин, да приложат любовта. Бог е велик майстор в чистенето. Той така изчиства петната по дрехите на хората, че помен не остава от тях.

Тази година от всички се иска да поставите здрава основа на живота си. Да поставите здрава основа на живота си, това значи да живеете по новите разбирания. Вие сте живели по някакви разбирания досега, но те са били стари разбирания. На всяка стъпка вие носите последствията на своите разбирания: ту конят ви е ритнал, ту волът ви е мушнал с рогата си. - Защо? - Защото сте искали да им турите юлар. Ако и с тях постъпвахте по новия начин, те нямаше нито да ви ритат с копитата си, нито да ви мушкат с рогата си. Ако едно ваше желание ви ритне, или една ваша мисъл ви мушне, това показва, че вие не знаете как да се отнасяте с тях. Вие се намирате пред великата наука на живота, която изисква от всички хора добра обхода, да знаят как да постъпват със своите мисли, чувства и желания. Волът, конят, както и всички останали животни, са в самия човек. Той няма право нито да ги пъди, нито да ги коли. Понякога те отиват в гората на разходка, но пак се връщат. Какво трябва да прави човек с тях? Животните в човека представят неговите желания. Лошите прояви на тия животни са лошите, низки желания в човека, с които той трябва да се справи разумно, по естествен начин. Той трябва да превърне своите лоши желания в добри. На окултен език казано: соковете на лошите желания трябва да се прекарат в корените на добрите растения, те да ги обработват.

Като изучаваме живота на хората, виждаме, че всеки човек има три възможности: да върви по пътя на доброто, по пътя на злото, или по диагонала, който съединява крайните точки на злото и на доброто. С други думи казано: в пътя на своето развитие, човек има три възможности - или мъж да стане, или жена, или дете. Казано е в Писанието: „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие“. Под думата „дете“ разбираме детско състояние, в което грехът не е проявен. Детето се отличава с вяра, която минава в лековерие, но не в суеверие. В този смисъл човек трябва да стане лековерен, но не суеверен. Излъжете ли веднъж детето, то престава да ви вярва и започва да мисли. Много от съвременните хора мислят, че имат вяра, а всъщност те са суеверни. Каквото благо и да получат, те се радват. Те не подозират, че в това благо понякога се крие някакво зло.

Следователно, иска ли човек някакво благо, или известно богатство, той трябва да чака времето, което е определено, да го получи. Богатството, което иде от Божествения свят, пристига точно на определеното за него време, на определен час и по определен градус. Часът, градусът и зодията, които са определени за идването на богатството на някой човек, не отговарят на нашия час, или на нашия градус. Това е Божествено време. Затова е казано и в Писанието: „Последните ще бъдат първи, и първите - последни“. Под думите „първи и последни“ не се разбира, както на земята

разбират първи и последни. В притчата за господаря, който наел работници за лозето си, се казва, че той заплатил на всички работници по два пеняза, безразлично, в кой час на деня са дошли. На онези, които са работили от сутринта, както и на тия, които са дошли в единадесетия час, господарят на лозето заплатил все по два пеняза. Първите завидели на последните. Господарят им казал: „Какво ще кажете на това, ако моето сърце е добро и желае и на последните да даде, колкото и на вас? На вас дадох толкова, колкото искахте, с нищо не съм ви ощетил. Злото не седи в това, че и на тях съм дал, колкото и на вас, но в лукавото човешко око."

Следователно, рече ли да гледа на нещата чрез своето лукавство, човек непременно ще се спъне. Като ученици, вие трябва да се пазите, да не се бъркате в Божиите работи. На кого колко е дал, не е ваша работа. Не се произнасяйте върху неща, които не знаете. Каквото и да видите в света, знайте, че щом е дадено от Бога, то е добро. Всяко благо, всяко богатство, получено от Бога, е добро и на място дадено. Щом сме се събрали тук, това е добро, защото Бог ни е събрал. Той събира, изважда, умножава и дели. Той извършва всички процеси в живота. Процесите събиране и умножаване са положителни. Те са процеси на доброто. Изваждането и деленето са отрицателни процеси. Те са процеси на злото. Когато иска да даде нещо на човека, да го подигне, Бог си служи с първите два процеса. Когато иска да го освободи от някакво нещастие, Той си служи с вторите процеси. Какво по-голямо добро може да очаква слугата, ако Божественият свят го извади от дома на неговия лош господар? Слугата има желание да учи, да се развива, но господарят му се отнася зле с него, не му дава възможност да чете. Разрешението на тази задача не седи непременно в изваждане на слугата от дома на господаря му. Той може да остане при господаря си, но трябва да знае, как да смекчи сърцето му. Ако се случи господарят да заболее сериозно, слугата трябва да гледа господаря си толкова добре, че последният да е готов да отстъпи пред своите интереси и да задоволи жаждата на слугата си за придобиване на знание.

Като изучавам живота на съвременните хора, виждам, че всички се стремят към нещо по-високо от това, което имат. Те искат да влязат в общество на учени, на знатни, на видни хора. Кое общество е по-високо от човешкото? - Ангелското. Те искат да влязат между ангелите. За да влязат между ангели те трябва да имат обхода, поведение, ум и сърце, с които да отговарят на ангелите. Не е ли добре за вас, като се движите във високи общества, да не ви считат за смахнати хора, но да виждат в лицето ви хора с висок морал, със знание, с обхода? Видят ли това във вас, нека разберат, че вие сте хора на новото учение, носители на новата светлина. Какво представя новото учение? - Запалена свещ, която никога не гасне. По това

се познава, че учението е Божествено. Всяка свещ, която може да се запали и да изгасне, е носител на нещо човешко. Като изгасне, човешкото има възможност отново да се запали, но запали ли се Божественото веднъж, никога не може да изгасне. Искате ли да предадете светлината на знанието си, както и истината на някой човек, вие непременно трябва да му се изявите в достъпна за него форма. Иначе, вие ще минете и заминете покрай него, без да му предадете нещо от себе си.

Мнозина се запитват, дали Бог ги обича. По този въпрос не трябва да се говори. Любовта на Бога е неизменна. Той никога не се мени. Човек, обаче, се мени. Като се променя, човек се оглежда в Божественото огледало и му се струва, че Бог се мени. Човешкото се мени, а Божественото - никога. Единственото желание на Бога по отношение на нас е да ни помогне, да не страдаме. Той иска да придобием новия живот, новото знание и да се откажем от стария живот, от старото и повърхностно знание. В пътя на това постижение, страданията неизбежно ще ни следват. Надпреварвайте се в изпълнение на волята Божия и във взаимно почитание едни към други. Не казвайте, че не се интересувате от този или от онзи, защото и от вас няма да се интересуват. Какво ще кажете, обаче, ако Бог се интересува тъкмо от този, когото вие не искате да знаете? - Всеки човек е ценен за Бога. Следователно, обичайте този, когото Бог обича. Само по този начин вие ще придобиете мир и радост в душата си. Има смисъл човек да обича всичко и всички. Така той ще обича и Бога.

И тъй, напуснете стария живот и влезте в новия. Дойдете ли до думите „не мога да обичам еди-кого си“, поставете се в положението на Бога, и кажете: „Не мога да мразя, но мога да обичам, както Бог обича“. „Мога и не мога“, това са крайности, полюси, които постоянно трябва да се сменят. Не можете ли да сменяте тия състояния в себе си, в края на краищата вие ще свършите живота си на земята, както всички хора свършват - в безсилие. Вие ще мязате на огън, който гори в безвъздушно пространство. Каква е съдбата на този огън? - Постепенно изгасване. Живеете ли в новия живот, вие ще се намерите в първичното състояние на земята, когато е била каша, но постепенно се е оформявала, докато днес я виждаме превърната в цветна градина, пълна с живот. От каша, вие ще се превърнете в съзнателен човек, с красиви мисли и чувства, с красиви и благородни постъпки.

Сега ще искате заключение на тази лекция. - Тя няма заключение, има начало само. Тя е начало на цяла серия от лекции. От вас се иска само да разсъждавате. Ако човек не влезе в това начало, той само ще цитира стиха „Бог е Любов“, без да го разбира. Любовта е сложно съединение, което трябва да се тури под призмата на новия живот и да се разложи на

съставните си елементи, на съставните си цветове. Безбройни са цветовете на любовта, но всеки от тях трябва да се изучи по свойства, по прояви. Много и разнообразни са цветовете на любовта. Велика наука е любовта. Ангелите, възвишените същества са я изучавали хиляди години наред, и още продължават да я изучават.

Съвременните хора са в началото на любовта. Те едва са огрени от първия й лъч. Като залюбят някого, те мислят, че са познали любовта. - Не, те едва са се докоснали до крайчеца на нейната дреха. Те мислят, че като се запали сърцето им, познават вече любовта. Да любиш, това не значи да изгориш, но и умът, и сърцето, и цялото ти тяло трябва да светнат. Дето минеш, всичко да осветяваш. Дето минеш, всички да заразиш с любовта си. Любовта трябва да бъде желана епидемия от всички. Любовта примирява всички противоречия. Тя разрешава всички задачи. Същевременно любовта освобождава човека. Тя го прави свободен в чувствата, в мислите и в действията му. Няма по-красиво нещо от свобода в чувства и мисли, в които разумността присъства. Дойдете ли до Божията Любов, бъдете свободни в проявите си. Дайте израз на нещата, тъй както Бог изисква. Ще скачате ли, ще играете ли, правете всичко заради Бога, за Неговата Любов.

Божията Любов носи пълния живот.

Лекция от Учителя, държана на
23 януари 1929 г., София – Изгрев

Книги:
* Личност, общество и свят
Смени в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1938)
14 беседи от 14 ноември 1928 г. до 13 февруари 1929 г.

Начало: 05:00

1929_01_25 Смяна на енергията
лекция пред специалния клас

СМЯНА НА ЕНЕРГИИТЕ

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Размишление върху чистосърдечието.

Чете се темата: „Защо вярвам и защо се съмнявам“.

За следния път всеки да вземе десет грама просо и да преброи зрънцата. След това ще видим, каква разлика има в числата. Като се върнете по домовете си, ще опражите просото с малко зехтин и ще го изядете. Преди да го ядете, ще си отбележите, какво е времето и вашето вътрешно състояние. Ще го ядете бавно, с разположение, и ще си отбележите състоянието, в което се намирате. Като го изядете, също ще опишете вътрешното си състояние и времето: дали грее слънце или е облачно, тихо или ветровито. Значи, три момента са важни: преди ядене на просото, във време на ядене и след ядене. Кога ще го ядете, не е определено – кой когато има разположение. Като направите задачата си, ще имате една придобивка в знанията си, една нова опитност. Тези наблюдения са важни за вас. Аз се интересувам главно от броя на зрънцата в десетте грама.

В един мит се говори за просото и за неговата служба. След създаването на зърнените храни, така се случило, че просото било определено да храни човечеството. То запитало другите храни: Какво трябва да се прави от мене – хляб или баница? Те му отговорили: Ти стани на хляб, че за баница не мисли.

Просото, като дребно, се взима за символ на смаляването. Не може човек да гледа просените зрънца и да не мисли за смаляването. Христос взима синаповото семе за представител на малките величини. В Евангелието е казано: „Ако имате вяра, колкото синаповото зърно...“ Като четете Евангелието, ще се чудите, каква връзка има между вярата на човека и синаповото зърно. Външно тези неща изглеждат разхвърляни, но само за онези, които не ги разбират. Ученият разбира отношението между всички части и ги разглежда като удове на едно цяло. Невежият не се интересува нито от частите, нито от цялото. Не е все едно, дали човек знае отношението между частите и как да ги съчетае, или не знае. Как ще впрегнете конете, ако не можете да съчетаете частите в едно цяло?

Господарят ви иска да впрегнете конете и да отидете с колата на работа. Ако не можете да направите това, още на другия ден той ще ви изпъди. Ако сте писар и пишете писма, а не знаете как да съчетавате буквите правилно, какво ще стане с вас? Щом прегледа едно от писмата, които сте писали, началникът веднага ще ви уволни. Каква картина ще нарисува художникът, ако не може да съчетае правилно частите на лицето? Който погледне картината, ще каже, че тя е рисувана от някой невежа, а не от художник. Художникът знае, как да съчетае частите, за да даде истински образ на лицата. Всеки човек, сам за себе си, е художник. През целия си живот той рисува собствения си образ и трябва да знае, къде каква линия да тури, за да не размести частите. Отрицателните мисли и чувства, както и страданията, съкращават мускулите и внасят дисхармония в лицето. Положителните мисли и чувства и радостта предават нещо красиво на човешкото лице – мускулите приемат своето естествено положение. Красиво е човешкото лице, когато отпечатва положителното и възвишено състояние на човека; тогава всяка част е на мястото си. Вътрешната дисхармония и хармония се отразяват не само върху мускулите на човешкото тяло, но и върху костите. Това не става изведнъж, но в течение на десетки, стотици и хиляди години – според интензивността на състоянията, през които човек минава. Сегашните недъзи и добродетели на човека се дължат на неговото минало.

Мнозина се оправдават за недостатъците си, че са ги наследили от майка си и баща си, от деди и прадеди. Вярно е, че човек унаследява качествата и чертите на родителите си, но той може и да се справи с тях, да ги превърне в положителни. Човек възприема черти, качества, движения от другите хора, което показва, че те си влияят и във физическо, и в духовно, и в умствено отношение.

В Америка някъде, живял един епископ, който имал обичай да криви главата си наляво. По подражание на него, всички проповедници от същата област си изкривявали главите наляво. Като го гледали, те незабелязано му подражавали и придобили същия навик.

Нека всеки се огледа и види, държи ли главата си направо, или я изкривява, ту наляво, ту надясно. Някой говори и криви главата си наляво. Вие го слушате и му подражавате. Гледате, един ден и вашата глава се изкривила наляво. Друг път срещате човек, който криви главата си надясно. Днес го наблюдавате, утре го наблюдавате, докато най-после и вие започвате да изкривявате главата си надясно. Не е лошо да подражава човек, но той трябва да държи главата си право – нито надясно или наляво, нито напред или назад. Ако наведеш. главата си напред, това означава едно нещо; ако я наведеш назад – друго нещо означава. Като влезеш в

някой магазин, търговецът те оглежда от главата до краката и ако си добре облачен и внушаваш доверие, той ще наведе главата си, ще те поздрави учтиво и ще каже: Какво обичате, господине? Отиваш в някое министерство, търсиш работа. Веднага разсилният те посреща, изпъчва се пред тебе и те пита: Какво обичате? Не е позволено да влизате при министъра. Ще чакате, не е време още. Като се изпъчва, той иска да каже: Знаеш ли, кой съм аз? Значи, когато човек навежда и главата, и тялото си напред, това показва, че е търговец, иска да продаде стоката си добре. Когато се изпъчи пред вас и не ви позволява да влезете при министъра, той е разсилен.

Като знаете, че много от вашите движения и постъпки са придобити по влияние, по наследство или по подражание, бъдете будни, да се освободите от тях. В първо време те могат да ви забавляват, но впоследствие ще се отразят и върху характера ви. Някой прави такива движения с ръката си, като че отсича нещо. Той е придобил това движение от военните. Войникът вади сабята си и каквото срещне на пътя си, сече. Който прави такива движения с ръцете си, има желанието и разположението на войника. Какво придобива човек с това движение? Защо не подражавате на земеделеца, който взима в ръката си жито и сее на нивата? Между двете движения – сечене и сеене, има борба. Първоначално човек е изучавал сеченето. Той взимал меч, брадва в ръка – сякъл и рязал. След време започнал да мисли, да си дава отчет за постъпките и си казал: Нищо не придобих със сечене и рязане. Трябва да изменя живота си, да направя някакво добро. Той взел житото в ръка и започнал широко да сее. След това заровил посятото, и след известно време получил плод от доброто, което направил.

Какво заключение можем да извадим от това? – Че който съзнава погрешките си, може да ги изправи. Да изправиш една своя погрешка, това значи, ако си напакостил на някого, да му направиш добро. Това е метод за превръщане на енергиите от отрицателни в положителни. Как може човек да изправи погрешката си? Представете си, че някога сте казали една обидна дума на някого. След време друг някой, или същият, казва и на вас една обидна дума. Вие сте забравили своята погрешка, че сте казали на някого обидна дума, и се чувствате крайно засегнат от смелостта на този, който ви обижда. Седите и мислите, как да му отговорите. Да му кажете обидна дума, не искате; да го ударите, не искате. Благороден човек сте, не искате да му отговорите по същия начин, но и обидната дума не можете да забравите. Цял ден ходите натук-натам, вършите работата си, но обидната дума се върти в главата ви, не ви напуща. Най-после се върнете у дома си, пиете чаша вода и с нея заедно глътнете обидата. Ако още ви безпокои, като се храните, отправяте и обидата в стомаха, да се

смели. И този начин е добър, но за предпочитане е да бъдете глух за обидата. Идете при човека, който ви е обидил, хванете го за ръка и го прегърнете. Целунете го няколко пъти и му кажете: Хубаво говориш. Повтори още един път, да чуя, какво трябва да изправям в себе си. Ела сега да си хапнем братски, да забравим всичко лошо. Който може да приложи този метод, е характерен човек. Той изработил нещо ценно в себе си.

Защо човек лесно се обижда и разгневява? Защо може и да прощава? В човека има две съзнания: нисше – в задната част на главата, и висше – в предната част. Когато впечатленията и чувствата минават през задната част на главата и там се задържат, човек дава ход на нисшите енергии в себе си и е готов да се гневи, да бие, да се кара. Ако тези енергии се отправят към предната част на главата, в човека се явява борба. Той се бори, докато едни от енергиите надвият. Щом надвият висшите енергии, човек става снизходителен и прощава. Висшето съзнание е проводник на светлината. Като разглежда нещата при тази светлина, човек не може да не прости. Ето защо, когато енергиите минават през задната част на мозъка и натежават, обърни се към Бога, Който работи в тебе, да отправи тези енергии в предната част на мозъка, дето има условия да се асимилират. Който може да преработва обидите, той всеки момент се повдига. И микроскопически да се повдигнеш, с един милиметър, благодари на Бога. Той е воювал заради тебе и ти е помогнал.

Какво представят обидните думи? Те са сили, които падат върху човека, за да го изкарат от противоречието и заблуждението, в което се намира. Как ще те обидят? Ще кажат, че си крадец, вагабонт, хитрец и т. н. Думата „вагабонт“ е чужда, тя започва с буквата „V“ – знак на противоречие. Думата „крадец“ започва с буквата „К“ – знак на дисхармония. Думите „корона, кръст, крепост, кръг“ започват също с „К“. Кръгът означава сили, които са в постоянно движение. Думите „воденица, Венера, вяра, вода, вино“ започват с буквата „В“. Виното прави човека весел; вярата го окуражава; воденицата мели брашно. Вземете един речник и вижте, какви букви влизат в думите. Ще забележите, че в някои думи влизат по няколко силни букви. При това, от значение за думите е, дали една и съща буква, силна или слаба, се намира в началото или на края на думата. Ако една дума съдържа низходящи сили, буквите, които я образуват, не са хармонично съчетани. Хармоничните или възходящите думи са съставени от хармонично съчетани букви.

Като ученици, вие трябва да изучавате мислите си, да знаете, всяка мисъл в коя област на мозъка се заражда. Ако в ума ви се роди мисъл за изучаване на някой предмет, отпред на челото ще усетите известно напрежение; ако се прояви вярата ви, ще усетите напрежение в горната част на главата си;

ако пък се засегне чувството на справедливост или съвестта, ще усетите напрежение горе, отстрани на главата; ако се разгневите, ще усетите напрежение в областта зад ушите. Това показва, че всяко чувство, всяка умствена способност заема точно определено място в човешката глава: отгоре, отстрана, отзад или отпред. Това е наука, която в бъдеще ще познават всички. Как може да се въздейства срещу гнева? Ако някое дете се е разгневило, пипнете върха на носа му. Състоянието му веднага ще се смени. Достатъчно е най-малкото докосване до върха на носа, за да стане смяна на енергиите. Енергиите, които текат през върха на носа, са свързани с енергиите около ушите. Ето защо, като дадете на детето да яде, гневът му изчезва. Като се разгневиш, започни да ядеш, да трансформираш енергиите на гнева. Добре е да ядеш, преди да се е проявил гнева, преди да е отровил кръвта. Като разбереш, че някой човек е готов да те обиди, вземи си няколко ореха или бадеми, докато още не си се разгневил. Задната част на мозъка е свързана с известен род чувствания, които нямат нищо общо с мисълта. За да не се поддаде на тези чувства, човек трябва да прекара мисълта си от задната част на мозъка към предната част. Само така тези чувства могат да се трансформират и да станат безвредни за човека.

И тъй, обиди ли ви някой, започнете да мислите, за да намерите начин, да въздействате на онзи, който ви е обидил. Това значи, да превърне човек минуса в плюс. Човек не може да въздейства на своя ближен, ако първо не е сменил своите енергии. Не може ли да въздейства на себе си, той ще възприеме състоянието на другия, и двамата ще станат положителни. Когато се срещнат двама души, еднакво силни, между тях ще се яви борба, в която единият ще победи, а другият ще бъде победен.

Най-опасното място в човешката глава е мястото на личните чувства. Те се намират в задната част на главата. За да се справи с личните си чувства, човек трябва да отправи енергията им към горната част на главата, дето се намира центъра на милосърдието. Тук близо се намират два други центрове – на вярата и на надеждата, дето се сменят нисшите енергии с висши. Засега слънцето на човешкия живот се намира в главата, дето работи съзнанието. Дробовете нямат такова съзнание, както мозъкът. Лицето пък представя посоката, към която човек се движи. В която посока е обърнато лицето, към нея се отправят енергиите на човешкото тяло.

Като изучавате животните, виждате животинската линия, върху която разумната слънчева енергия е работила хиляди години, докато я изправи и създаде човека. Днес слънчевата енергия действа върху човешкото чело. Като разбират силата и значението на слънчевата енергия, мнозина наблюдават слънцето, отправят погледа си към него. Не е нужно това. Като гледа слънцето, човек трябва мислено да отправя енергиите от задната част

на мозъка си към предната част. Днес малко хора могат да концентрират мисълта си и да отправят нисшите енергии на мозъка към висшите, но има и такива хора. И останалите ще постигнат това, но след хиляди години. Който не може да концентрира мисълта си, колкото да гледа слънцето, почти нищо няма да постигне.

Човек трябва да изучава закона за пренасяне на енергиите от задната част на мозъка в предната част. Остане ли тази енергия в задната част на мозъка дълго време, тя ще заличи всичкото знание, което човек е придобил и постоянно придобива. За да не изпаднете в това положение, работете върху себе си, сами да си помогнете. Иначе, ще дойде ден, когато всичко ще отречете и ще се спънете. Главата на човека отзад трябва да бъде правилно развита. Това значи нормално развит човек. Ако главата му отзад е плоска, този човек е скитник в живота. За такъв човек турците употребяват поговорката: „Камък, който се търкаля, темел не хваща." По линиите на ръката съдите за умственото и здравословно състояние на човека. Например, линията на живота показва, дали човек е здрав, или не. Сатурновата линия е свързана с гръбнака. Тя показва състоянието на гръбначния стълб. Линиите на ума и на живота са в тясна връзка помежду си. Ако линията на ума е по-дълга от линията на живота, човек мисли за много работи, безпокои се, поради което жизнените му енергии са по-малко. Ако през една жица минава силна енергия, жицата изгаря лесно. За трансформиране на излишната енергия помагат моралните чувства. Те са добри трансформатори на излишната умствена енергия Обаче, умът сам нищо не може да направи. Той трябва да се съедини със сърцето. Само така енергиите се трансформират правилно.

Задачата на човека е да регулира правилно мозъчните си енергии, за да се ползва от благата на природата. Всяко действие трябва да бъде съзнателно, да се ръководи от мисълта. Например, от значение е, как ходи човек. Ако се тресе, като ходи, той нарушава правилния ход на мисълта. С движението ту на единия, ту на другия крак напред, човек отправя енергиите от задната част на мозъка към предната част и така си въздейства. Когато сте разтревожени за нещо, движете се. Достатъчно е да извървите един-два километра път, за да се успокоите. Като знаете всичко това, стремете се към такива опити, с които да си помагате при всички мъчнотии и неприятности.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

20. Лекция от Учителя, държана на

25 януари, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
* Смѣна на енергията
Божественитѣ условия (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. VIII година (1928–1929). София, 2006)
28 беседи от 9 октомври 1927 г. до 1 март 1929 г.
* Смяна на енергиите
Божествените условия (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том I. София, 1942)
27 беседи от 22 юни 1928 г. до 1 март 1929 г.

Начало: 06:15

Дадени теми:
* Колко зърна има в 10 грама просо

Обсъждани теми:
* Защо вярвам и защо се съмнявам

1929_01_30 Знайно и незнайно
лекция пред общия окултен клас

ЗНАЙНО И НЕЗНАЙНО

Размишление за Сина Божий.

Чете се темата: „Отношение между мир и радост“.

Често се говори за знайни и за незнайни неща. Кои неща са знайни и кои - незнайни? Всичко, което се учи, е знайно; всичко, което не се учи, остава незнайно. Всяко нещо, което се проявява, е знайно. Дето има проява на нещата, там разумността присъства. Без разумност няма проява. Прояви, в които разумността отсъства, ние ги наричаме механически или физически. Например, изгонването на богомилите е неразумен процес. Той се е извършил под влияние на антипода на България, който се намира някъде на Запад. Всяка държава, всеки човек има свой антипод, който оказва две влияния върху него: отрицателно и положително. По това време върху България оказвали силно влияние отрицателните сили на нейния антипод, вследствие на което богомилите били прогонени из цяла Европа. Това отрицателно влияние върху България е било много силно. То е предизвикано от кривото разбиране, от дивацината в човека. За да се изправи тази грешка, трябвало да дойде по-голяма култура между народите. Днес, обаче, върху България действат положителните, разумните сили на нейния антипод, и тя се стреми да изправи погрешката си.

Законът на антиподите е такъв, че ако единият полюс е активен, другият е пасивен; ако единият създава, другият твори; ако единият воюва, другият е в мир. В този закон действат контрастите. Следователно, ако човек иска да побеждава, да се справя с мъчнотиите в живота си, като антипод на себе си, той трябва да постави Божественото, разумното начало. Постави ли неразумното, човешкото начало като антипод на себе си, той непременно ще бъде бит. Да поставиш Бога за свой антипод, това значи, Бог да ти бъде задна стража. При това положение, каквото предприемеш, ще успееш. Положението на България и в миналото, и днес е зависило и зависи от нейния антипод. Той крие в себе си големи сили, голяма енергия.

Това, което се изучава, е знайно; това, което не се изучава, е незнайно, тайно. Например, ако изучавате слънцето, то е знайно за вас; не го ли изучавате, то е незнайно. Ако изучавате небето, то е знайно за вас; не го ли изучавате, то е незнайно. Човек има два полюса, два антипода, към които се стреми: единият е центърът на слънцето, другият - центърът на земята.

Умът на човека трябва да бъде свързан с центъра на слънцето. Само при това положение, човек може да има светла, възвишена мисъл. Свързан ли е умът на човека с центъра на земята, мисълта му е низходяща. Низходящата мисъл е причина за нещастията на хората. Ако слънцето, със своето влияние, би се отдалечило от човека, всякаква деятелност в него би престанала.

Като говорим за антиподите, трябва да знаете, че те съществуват не само на физическия свят, но и в човешкия свят - в организма на човека. Например, ако линията АВ (фиг.1) представя дължината на човешкия мозък, мерена от едното до другото ухо, и прекараме височина от средата С на правата АВ, можем да намерим антипода на точка С. Той ще бъде горе, в точката D на мозъка, дето е мястото на моралните чувства. Колкото по-развити са моралните чувства в човека, толкова по-издигната и закръглена е главата на това място. Горната част на главата на змията е съвършено плоска и срасната с гръбначния стълб в права линия, което показва, че моралните чувства у нея отсъстват. В кучето горната част на главата е малко издигната, което говори за начало на морални сили в него. Които изучават тази наука, те се намират пред знайни работи. Които не я изучават, те се намират пред незнайното, пред тайното и са принудени да предполагат. Те казват: „От този човек може да излезе музикант или художник". Обаче, нито музикант излиза от него, нито художник. Те казват: „Този човек може да бъде щастлив, но може да бъде и нещастен". Така не се говори. Щастието почива на нещо определено, на нещо знайно. Не е достатъчно човек да каже, че нещо е станало случайно, или някакво съвпадение се явило, или щастието на човека е проработило. Всичко в света се управлява от закони. Това, което за едного е случайност, за другиго е закономерност, разумност.

Трима души се срещат на едно и също място. Единият от тях казва, че случайно са се срещнали. Двамата знаят положително, че не са се срещнали случайно, защото те предварително са уговорили срещата си, определили са деня, мястото и часа, когато трябва да се срещнат. За тях срещата е знайна, а за третия - е тайна. Когато естественикът изучава развитието на семената, на растенията, той постепенно върви от незнайното към знайното, започва да разбира, как и защо клончетата вървят нагоре, защо до едно място спазват едно положение, а после друго и т.н. Те виждат влиянието на външните условия върху растенията и ги изучават. Който не се занимава с растенията, той се намира в областта на незнайното. За него всичко е тайна, гадание.

Срещате млад момък и млада мома и чувате, за какво мечтаят. Момъкът мечтае да се ожени за царска дъщеря. Момата мечтае да се ожени за царски син. Това е възможно, но те не знаят, при какви условия ще

попаднат. Преди всичко, в живота им ще настъпи голямо ограничение: в храненето, в обличането, в обходата. Те не могат да ядат, да се обличат, да се обхождат свободно, както би правил един обикновен човек. Ще кажете, че и без това нещата се нуждаят от граници, от известно ограничаване. Същевременно, казвате, че Бог е безграничен, вселената е безгранична. Не се ли запитвате, защо Бог, Който е безграничен, е създал един граничен свят? Бог е създал граничния свят, понеже е знаел, че съществата, които живеят в него, няма да спазват законите Му, ще ги нарушават, ще причиняват големи пакости. Бог ги е ограничил и тогава ги е пратил да живеят в ограничения свят. Разбиранията на ограничените същества се коренно различават от тия на Бога, като неограничено същество. Например, когато стомната тече, човек е недоволен. Защо човек е недоволен, че стомната тече? - Защото била пукната. - Че и земните пластове са пукнати някъде, и водата изтича през тях. Значи, има случаи, когато някои пукнати неща ни радват, а някои - ни причиняват неприятност. Има случаи, когато някои неща трябва да изтичат от човека, а някои не трябва да изтичат. Човек трябва да има неограничени разбирания, да знае, кога да се радва и кога да скърби.

Човек трябва да разбира закона на съответствието, да знае, на всяко нещо, кое е антипод. Например, антипод на доброто е злото, на любовта - омразата, на истината - лъжата и т.н. Когато изучава антиподите в своя живот, човек трябва да знае, кога коя врата да отваря. Ако не затваря вратата на злото, на омразата, на лъжата, той е изложен на страдания. От време на време, човек трябва да отваря тия врати, само когато са нужни като условия за смяна на известни състояния. Казвате: Какво да правя, като не обичам еди-кой си човек? - Ти трябва да го обичаш, да му отправиш един мил поглед и да си заминеш. В това отношение ти си назначен на служба „раздавач на писма" и, дали си разположен към някого, или не, трябва да предадеш писмото му. Иначе, ще те уволнят от службата. Уволняването от служба не е нищо друго, освен заминаване за онзи свят - смърт.

Следователно, човек трябва да разбира и прилага закона за съответствие на нещата, да знае своите антиподи, за да направи живота си добър и разумен. Антипод на разумното в живота е неразумното. Неразумно е, например, да копаеш кладенец с игла. Неразумно е да събираш стотинка по стотинка, да ги връзваш в кърпа и вечер да ги броиш една по една. Неразумно е да се налагаш на човека с любовта си, да искаш непременно да те обича. Настояваш ли да те обича, той ще ти даде гръб. - Защо? - Защото между тебе и него няма нужното съответствие. Съответствие между двама души съществува само тогава, когато те взаимно са туряли пари в своите банки и днес има какво да теглят. Човек първо ще внася, а

после ще изнася. Някой казва, че не иска да вярва. - Как ще вярваш, когато още нищо не си внесъл в банката? Ако си внесъл нещо, има какво да теглиш. Щом теглиш, ти си от вярващите. Да вярва човек, това значи, да внася капитала си в Божествената банка. Като внася известно време, касиерът на банката ще му каже: „Достатъчно си внасял“. Продължаваш ли още да внасяш, има опасност да станеш безверник. Щом престанеш да внасяш, ще започнеш да теглиш.

Днес всички говорят за вяра и за безверие, за омраза и за любов, но не ги разбират. Да вярваш, значи да внасяш, да не вярваш, значи да теглиш, да взимаш. Да обичаш, значи да внасяш нещо в Божествената банка; да мразиш, значи да взимаш от това, което си внесъл. Когато влезе в закона на любовта, човек не трябва да се състезава с нея, но да се остави доброволно в нейните ръце. Тя може да го направи голям, тя може да го направи и малък - от нея зависи. Тя може да го подигне, може и да го унищожи. Искате ли любовта да ви подигне, не ѝ туряйте никакви граници. Бъдете доволни и на малкото, което любовта ви дава. Който обича, той трябва да служи. Щом научи и приложи закона на служенето, човек може да постигне всичко, каквото желае. Служенето подразбира учене. Ще учиш, както учат децата в училището, и постепенно ще вървиш към по-висока наука. Като ученици, вие се нуждаете от ново разбиране. Това разбиране, именно, ще ви даде възможност да разбирате закона на съответствието и да се ползвате от него. Не го ли разбирате, вие ще се натъквате на ред противоречия.

Сега, като говорим за закона на съответствието, ние имаме предвид две величини, или двама души, които си отговарят. Казват, че еди-кои си са активни хора. Че са активни, това подразбира, че и двамата са готови за работа. Ако единият само заповядва, а другият изпълнява, между тях няма съответствие. И двамата трябва да са готови, самостоятелно да свършат дадена работа. Рекат ли да викат този или онзи да свърши работата, те не са активни. Двама души си отговарят в доброто, ако и двамата могат самостоятелно да правят добро. Двама души си отговарят в учеността си, ако и двамата самостоятелно могат да правят научни изследвания.

За да разбира и прилага закона на съответствието, човек трябва да носи в себе си положително знание. Положително знание е това, което изключва всякакво съмнение. За науката съмнението е особен род болезнено състояние, по-страшно от проказата. За да дойде до положителната, до Божествената наука, човек трябва да мине през човешката еволюция, която обхваща числата от 100 до 1000, през ангелската, която обхваща числата от 10 до 100. Най-после, той ще дойде до Божествената еволюция, която обхваща числата от 1 до 10. За да стигне до последната еволюция, човек от

всичко трябва да се учи. Дали ще среща учени или невежи, богати или бедни, щастливи или нещастни, човек трябва да гледа на всичко като на предметно учение. Иска ли да бъде щастлив, човек трябва да започне да работи отвътре навън, да коригира своите мисли, чувства и постъпки, да разбира, отде идат неговите мисли и чувства, и накъде отиват. Ако през ума ви мине някаква мрачна мисъл, вие трябва да знаете, ваша ли е, или не е. Може би в антиподите на вашите мисли с тия на някой ваш ближен е станало преплитане, вследствие на което сте приели някоя негова мисъл, а мислите, че е ваша. Като знаете това, човек трябва да бъде внимателен, да се пази от такова преплитане. Ако е разумен и внимателен, човек може да подобри линиите на съдбата си.

Което се изучава, е знайно; което не се изучава, е незнайно. Някой накривил шапка, седи, мечтае, мисли, че всичките му работи са наредени. Той не знае, че след половин час ще плаче. Този човек се намира в областта на незнайното. Той не е предвидлив, не знае, какво ще му се случи, вследствие на което не може да вземе мерки да предотврати известно нещастие. За да предотврати известно нещастие, човек трябва да се свърже с щастливи хора, които имат сила да изменят неговата лоша съдба. Изобщо, искате ли да станете учен човек, свържете се с общество на учени хора, отдето ще потекат умствени енергии към вас. Искате ли да станете добър човек, свържете се с общество на добри хора, които ще бъдат благоприятна среда за вас. С каквито дружиш, такъв ставаш. Искате ли да развивате вярата си, свържете се с вярващи хора, които имат жива вяра. Вярата на такива хора почива на ред опитности. Правете опити, да видите силата на живата вяра. Представете си, че цял ден пътувате през една дълга, гъста гора, без парче хляб в ръката си. От дългото пътуване огладнявате и започвате да мислите, отде да намерите хляб. Турете в ума си мисълта, като стигнете до някой камък, да намерите един килограм хляб, приготвен от прясно, хубаво жито. Съсредоточете се в себе си, вложете вяра в мисълта си и не мислете повече, дали е възможно да получите хляб, или не. Никаква философия, никакво съмнение не допущайте в себе си. Вложите ли вяра в ума си, ще видите, че като стигнете до определения камък, там ви чака хляб, какъвто сте пожелали.

Възможно ли е, наистина, това? За онези, които са имали такава опитност, това е знайно и възможно. Каквото и да ви говорят след тази опитност, вие не можете да се разколебаете. Вие носите в ума си килограм хляб, като магическа тояжка. С тази тояжка можете да разрешавате всички въпроси. Вие можете да направите този опит у дома си, но все ще влезе в ума ви съмнение, че някой ваш близък ви е донесъл хляба. Ако го направите в гората, съмнението е изключено, защото сте сам, няма хора около вас. Ако опитът ви излезе несполучлив, не се смущавайте, нищо няма да изгубите.

Имате ли успех в опита, ще придобиете магическата тояжка.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да изучавате закона на съответствието навсякъде. Например, този закон ще го намерите и в ръката си, като изучавате линиите на съдбата, на живота, на ума и на сърцето. Ще видите, че има живи и мъртви линии на щастието, на живота, на ума и т.н. Между едните и другите линии има известно съответствие, което трябва да се изучава. Когато има съответствие между линиите на ръката, животът на човека се нарежда добре. Дойдат ли няколко такива хора в контакт, те започват да живеят в хармония помежду си. Те се обичат, готови са да се жертват едни за други. Такова хармонично съчетание на линиите на ръцете се явява не само между хора, които живеят на земята, но и между техните заминали, както и между същества, от други системи, от други слънца и планети.

Като ученици, стремете се да прилагате закона на антиподите, т.е. закона на съответствието. Например, ако една мисъл ви безпокои, турете веднага съответната ѝ, т.е. нейния антипод. Ако мисълта, която ви измъчва, е човешка, срещу нея поставете антипода ѝ - съответната Божествена мисъл. Няма да мине много време, и мъчнотията ще изчезне. Достатъчно е Бог да отправи мисълта си към едно същество, за да дойдат всички да му помагат. Следователно, всяко място, към което Бог отправя мисълта си, става център на култура. Така са се създали всички учени, всички велики хора в света. Затова казваме, че учените, великите хора не са от света. Който не мисли така, той не разбира закона на съответствието. Културата е плод на невидимия свят. Всеки подтик в областта на науката, на музиката, на изкуството е дошъл от невидимия свят, а не от земята. Всеки подтик, който иде от земята е внесъл изопачаване и в науката, и в религията, и в изкуствата. Истинска наука е тази, която може да въведе човека от областта на незнайното в областта на знайното. Изучавайте човека от първичната му клетка до формата, в която го виждаме днес. Интересен е животът на клетката, защото тя е безсмъртна. Голямата форма, човекът изчезва, но клетката не изчезва. Тя се размножава, видоизменя, докато множество клетки отново се групират в едно цяло и образуват нов организъм. Тогава казваме, че човек се ражда, явява се в нова форма. Човек живее, докато разумно използва енергиите на своя организъм. Не може ли да ги използва разумно, клетките се отделят една от друга, и той умира. Цялата компания или сдружение умира, но членовете му не умират. Те минават в друго сдружение.

Сега, като размишлявате върху лекцията, ще отделите важните мисли от второстепенните, т.е. от вметнатите. Вметнатите мисли са подобни на линии, безразборно наредени. Например, ако вземем един триъгълник, с

него можем да изразим чело на китаец. Който има такова чело, е голям материалист. Духовното е слабо развито в него. Чувствата на този човек се намират на върха на триъгълника. Ако обърнете този триъгълник с върха надолу, животът ви ще стане възходящ. Тази форма на челото говори за отличен ум. Колкото повече линията на челото се закръглява и разширява, вие имате идеалист човек. Той е напълно безопасен, не може да прави зло. Злото е наклонена плоскост, по която планинската вода слиза буйно и с голяма бързина. Щом слезе в равнината, водата се разлива на широко и става съвсем безопасна.

Следователно, искате ли да сте вън от всякаква опасност, турете Бога като антипод в живота си. Само при това положение, вие ще имате вътрешен мир, ще бъдете радостни и весели, и ще проявявате добродетелите си. Каквато работа започнете, ще имате успех.

И тъй, поставете Божествените мисли и чувства, като антипод на своите мисли и чувства, и не се смущавайте. Каквото пожелаете, всичко ще постигнете.

Божията Любов носи щастие.
Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.
Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на
30 януари 1929 г., София – Изгрев

Книги:
* Знайно и незнайно
Смени в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1938)
14 беседи от 14 ноември 1928 г. до 13 февруари 1929 г.

Начало: 05:00

1929_02_01 Смяна на състоянията
лекция пред специалния клас

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Размишление.

Какво се разбира под думите „смяна на състоянието, или смяна на енергиите“ и какво е тяхното значение? Когато човек си служи с известни понятия, трябва да разбира дълбокия им смисъл. Ако не ги разбира, той изпада в затруднение, чувства се вътрешно смутен, че говори за неща, които не познава. Истинското разбиране е във връзка с приложението. Онзи разбира нещата, който ги е приложил.

Мнозина говорят за смяна на енергиите, но малцина разбират, какво всъщност представят тези смени. Обаче, говори ли се нещо за смяна на тежестта или товара, всички разбират тази мисъл. Когато носите голям товар в едната си ръка, чувствате нужда да го преместите в другата ръка. Защо? – Ръката отмалява от тежестта. Като се умори и другата, премествате товара пак в първата. Така местите тежестта от едната в другата ръка, докато го занесете на определеното място. Това става благодарение на взаимната помощ, която съществува между удовете на човешкия организъм. Този закон действа в цялата природа. Това показва, че между частите съществува известно съотношение. Както между двете ръце, двата крака двете очи, двете уши има съотношение и взаимна помощ, така и между предната и задната част на мозъка има известно съотношение, известна взаимопомощ. Този закон действа дотогава, докато частите са в нормално състояние. Щом една от тях не е в нормално състояние, тя не се поддава на волята; тогава смяната на енергиите не става правилно. Например, ако дясната ръка е парализирана, тежестта пада само върху лявата. Когато и двете ръце са свободни, тежестта на стомната, например, минава от едната ръка в другата. Ние казваме, че става правилна смяна на тежестта. Предаването на енергията от един уд на друг става по същия начин, както се предава електричеството по жици, или водата – по тръбите. Ако жиците са здрави, енергията тече правилно; ако тръбите са здрави, водата също тече непрекъснато. На същото основание, казваме, че ако нервите на човека са здрави, енергията се предава правилно. Значи, предаването на енергията от един уд на друг става с помощта на нервите.

И тъй, за да се ползвате от знанието, трябва да започнете от онова, което знаете, и постепенно да отивате към онова, което не знаете; от онова, което можете да направите, към онова, което не можете да направите. Като започвате от онова, което сте направили вече, ще видите, какво, всъщност, сте способни да направите. Представете си, че ви дават задача да извървите път от сто километра. Можете ли изведнъж да го извървите? Не можете. И птица да сте, пак не може изведнъж да извървите този път. Човек трябва да познава силите си, да знае, какво може да направи. Първо той трябва да направи една крачка, после втора, трета, да види, за колко време ще измине един километър. След това ще изследва краката си, здрави ли са, как се чувства след първия километър и най-после ще се произнесе, може ли, как и след колко време ще измине сто километра път. Оттук вадим заключението, че малките величини зависят от големите, а не обратно. Малките величини са единица мярка за определяне на големите. Дългият път се определя от стъпките, които правите, една след друга. Като направите много стъпки, най-после ще извървите големия път.

Изминаването на известен път подразбира едно постижение. Само онзи може да каже, че е постигнал нещо, който е вървял постепенно, от малкото към голямото. Някой мечтае, иска да стане голям художник, да нарисува такава картина, с която да учуди света. Възможно ли е това? – Ако се е учил да рисува, възможно е; ако нищо не е учил, невъзможно е. Трябва да е минал елементарния курс по рисуване, който минават децата в отделенията, да е рисувал точки и чертички, после – средния курс и най-после висшия. Както между всички неща има известно отношение, така и между първоначалната и последната работа на ученика по рисуване има известно отношение. Можете ли да кажете, какво е отношението на детето към кибрита, с който си играе? Докато то само носи кутията с кибрита и подскача с нея, подхвърля я нагоре, никакво отношение не виждаме. Затова казваме, че детето си играе с кибрита. Обаче, доближи ли запалена клечка кибрит до барут или друго взривно вещество, между кибрита и барута вече се явява известно отношение. Работата става сериозна. Значи, постъпките на човека стават сериозни и отговорни, когато влязат във връзка с известни условия. Докато са вън от условията, човек е свободен от всякаква отговорност. Каква отговорност носи човек, ако влезе сам в гората и вика, пее, говори обидни или безобидни думи, хвърля камъни и т. н.? При това положение, той е вън от всякаква отговорност за постъпките си. Обаче, влезе ли в общество, дето са събрани много хора, и започне да прави същото, веднага ще го подведат под отговорност. Защо? – Защото не спазва някои условия. Докато е между хората, човек не е свободен, не може да се проявява, както разбира и желае. Докато е пълен с мисли, чувства и желания, човек също не е свободен. Той трябва да бъде вън от

условностите на живота, свободен от всякакви мисли и желания, за да се ползва от свободата, която търси и желае.

Като се говори за свобода, ние имаме предвид разумната свобода, в която линиите на движението са правилни, вървят в определена посока, а не са хаотични, в пълен безпорядък. Ако съзнателно изучавате линиите на човешкото тяло, ще дойдете до такива, които ясно показват, свободен ли е даден човек, или ограничен. Линиите на тялото у свободния човек са хармонични, огъваеми и подвижни. Линиите на носа, ъглите на очите му също са правилни и хармонични. Те се управляват от разумни закони. Хиляди години наред човек, или, по-право, природата е правила опити, докато предаде на очите правилна форма и ги постави на мястото им. Обаче, и до днес още природата прави известни поправки, докато им предаде нужната форма и ги постави на мястото им. В миналото поправките са били по-големи, днес са по-малки, а в бъдеще очите ще заемат онова място, което природата им е определила. Някога, в далечното минало, очите на човека са били така поставени, че той е бил длъжен да гледа предметите отблизо, поради което хората са били късогледи. Днес има късогледи и далекогледи хора, но има и хора с нормални очи. Също така има късогледи и далекогледи в мисълта и в чувствата си. Това са анормални състояния, които трябва да се изправят.

Да се върнем пак към понятието „смяна на енергиите“. Как се сменя енергията? Какво означава думата „енергия“? Тя е гръцка дума – енергос, и означава размножаване. Следователно, под думите „смяна на енергиите“ трябва да разбираме смяна на това, което се размножава. Защо трябва да се сменя енергията? – За да не става натрупване. Ако известна енергия не се смени, става вътрешно натрупване. Всяко натрупване, всеки излишък води към някакви неправилности и мъчнотии. Освен физически натрупвания и напрежения, съществуват и психически натрупвания и напрежения, резултат на известни мисли, чувства и желания. Например, гладът, жаждата в човека предизвикват психически напрежения, които се отразяват и върху човешкия ум. Според френолозите, енергията на глада се съсредоточава в областта на слепите очи в човека. Тя е свързана и с обонянието. Гладният упражнява носа си, чрез него той търси нещо за ядене. Достатъчно е да види някоя тенджера, за да насочи носа си към нея, да усети миризма на ядене. Когато е гладен, човек не се срамува да насочва носа си към тенджерите, към долапите, да открие нещо за ядене. Казват, че децата са невъздържани, нетърпеливи, но и възрастните често проявяват невъздържание и нетърпение, особено когато са гладни. Ако някой иска да познае, до каква степен е търпелив, нека гладува два-три дена и след това седне близо до хора, които ядат. Ако той може да ги гледа спокойно и с разположение, без да се дразни, без да изпитва желание да яде, може да

каже, че е търпелив. Обаче, природата не поставя човека на такива опити, защото тя не си служи с насилие. Да насилиш човека да не яде и след това да го поставиш на изкушение да гледа, как другите ядат, този опит има лоши последствия. Друг е въпросът, ако човек доброволно и съзнателно се постави на такъв опит. Когато гладува дълго време, тялото му се изтощава, мислите и чувствата му отслабват и, вместо да придобие нещо, той си причинява големи пакости. Това са явления, които нарушават равновесието на природата. За да се възстанови първоначалното ѝ положение, трябва да стане смяна в състоянието на човека. Гладът, който предизвиква недоволство и неразположение в човека, трябва да се смени с доволство, но и доволството трябва да се смени с друго някакво състояние. Невъзможно е човек завинаги да остане в състояние на доволство. Както чрезмерното изтощаване на организма има лоши последствия за човека, така и крайното задоволство води към голямо натрупване на излишъци, от които той трябва да се освобождава. Природата не търпи крайности: нито чрезмерното олекване на човека, нито чрезмерното натежаване. В първия случай и най-малкият ветрец ще го люлее на всички страни; във втория случай и най-силният вятър не може да го мръдне от мястото му. Човек трябва да бъде устойчив, да не се поддава на слабите ветрове, но да бъде разумен, да не се противопоставя на природните стихии. Законът е верен и по отношение на моралния живот на човека. Човек не трябва да бъде толкова лек в морално отношение, че и най-слабият обществен вятър да го отвее. Той е перце, което не може да се задържи на едно място. Онзи, който има морален устой, не се поддава на слабите ветрове. Той се задържа за дълго време на мястото си и не разбира, защо другият е в постоянно движение. Те едни-други не се разбират и са готови да се критикуват. Всъщност, вината не е нито в първия, нито във втория, който не се помества, но в теглото им. Всеки поотделно се намира в положението на Настрадин Ходжа, който се качил на къщата си, да я покрива. По невнимание, той паднал от покрива и изкълчил крака си. Който го видял, че куца, запитвал го, защо куца, защо не е внимавал, като се качил на покрива. Той отговарял на еднообразните въпроси на минувачите и най-после, като му дотегнало да им отговаря по един и същ начин, казал си: Как не се намери един човек да се е качвал на покрив, да е падал отгоре, да си е изкълчвал крака, да знае, как става това и да не запитва.

Като ученици, работете и учете съзнателно, да придобиете толкова енергия, че да не страдате нито от недоимък, нито от излишък. Самата наука, към която се стремите, е общ, колективен резултат, който се изразява в натрупване на знания. Ученикът трябва да се ръководи правилно, да знае, колко знание му е нужно за всеки даден момент, за да може правилно да го асимилира. Не може ли правилно да възприема енергията на знанието, ученикът се натъква на противоречия и мъчнотии.

Всяка енергия съдържа нещо специфично в себе си, но човек трябва да знае начина, по който да я използва. Всяка енергия, използвана на време и на място, дава добри резултати. Същото се отнася и до думите. Ако не знаете английски и отидете в Англия, колкото и да казвате на хората, че сте гладен, никой няма да ви разбере и нищо няма да ви даде. Обаче, кажете ли на английски език, че сте гладен, всеки ще ви разбере и ще ви даде хляб, да задоволите глада си. Така, именно, се сменя енергията на глада. Кой може да смени тази енергия? – Хлябът. Кой дава? – Богатият. – Кой гладува? – Сиромахът. Значи, който дава, е богат човек; който гладува и нищо не дава, е сиромах. Богатият дава, сиромахът взима. Ученикът мисли за уроците си, а професорът – за лекцията си и за задълженията, които има към своите ученици. Значи, това, за което ученикът мисли, не е същото, за което учителят и професорът мислят. Щом свърши лекцията си, професорът вече не мисли за нея. Защо? – Защото му е позната. Човек мисли само за неща, които не познава и не разбира.

Казвате, че човек трябва да мисли и да чувства. Мисленето и чувстването са нужди, които всеки трябва да задоволява. Следователно, в природата има много процеси, които човек трябва да задоволява, като нужди на своето естество. Например, гладът, жаждата са процеси, които човек трябва да задоволи. Ако не ги задоволи, енергията им се сменя и се превръща в мъчение. Гладът предизвиква дразнене на стомаха, свиване и разпущане, което може да се изрази чрез счупена линия. Щом задоволи глада си, човек става художник – счупената линия се превръща в права, или във вълнообразна, и той се успокоява. Ако има чувствителен апарат, който да възприема трептенията на енергиите, които се образуват от глада, човек ще види линиите на тези енергии и ще ги различава от спокойните, меки и хармонични линии на доволството в човека. От линиите, които се отпечатват на апарата, човек може да определи степента на глада и недоволството, както и на доволството и разположението. Едните линии се различават рязко от другите.

Как може да се смени, например, енергията на гнева? Представете си, едно дете се обижда от родителите си, че на по-голямото му братче са купили нови дрешки, а на него не са купили. То се сърди на майка си и на баща си и отива при леля си. Там прекарва няколко дена, не може да им прости. В него се зародило чувството на гнева, не знае, как да се справи с обидата си. То очаква да дойдат родителите му при него, да му се извинят и така да се върне у дома си. Но родителите му са разумни хора, искат да го възпитат, само да съзнае погрешката си и да се смири. Най-после детето решава да се върне у дома си, но след като си спомня за по-малкото си добро и смирено сестриче, което, също като него, не е получило нови дрешки. Образът на доброто сестриче му помогнал да смени чувството си, да

превърне енергиите на гнева. Значи, красивите образи в света са подбудителна причина за сменяне състоянията на енергиите. Чувството на обида, което детето е преживяло, не е толкова силно, т. е. не го е засегнало дълбоко. Каква е обидата на някой певец, който излиза да пее на сцената, и публиката го освирква? Той се чувства кръвно обиден и решава никога да не излиза на сцената да пее. Минават месеци, но обидата не се маха. Какво да прави той? Да не пее, не може, друг занаят или друго изкуство не знае. При това, обича работата си. Най-после решава да направи втори опит, да се яви пред публиката да пее, да им покаже, че е добър певец. Като излезе повторно на сцената и задоволи публиката, обидата му се сменя с друга енергия. Едно по-високо, морално чувство, му помогнало да пренесе енергиите от задната част на мозъка в предната част. Значи, обидата стои на границата между животинските и моралните чувства в човека.

Най-високото чувство на физическия човек е честолюбието – животинско чувство. За животното пък обидата е най-високото чувство. Каквото представя обидата за животното в моралния свят, такова нещо е честолюбието за човека, който живее повече на физическия свят. Каквото представят моралните чувства за човека, такова нещо са личните чувства за животните. Засегнеш ли личните чувства на едно животно, то казва: Знаеш ли, кой съм аз? Знаеш ли, че аз имам достойнство? С честолюбие и обида въпросите не се решават. Те са от един нисш свят. Човек трябва да се издигне по-високо, да влезе в света на любовта и на милосърдието, дето се разрешават всички въпроси. Защо певецът да не си признае, че не пее хубаво? Защо да не е готов да се яви десет пъти на сцената? Истинският певец се явява дотогава, докато публиката остане доволна от него и му ръкопляска. Тя вече преценява неговите дарби и му благодари. В първо време той беше горд, самонадеян, но след освиркването се смири, стана духовен. Сега публиката го харесва и му благодари.

Като разглеждам вътрешните процеси, които стават с детето и певеца, натъквам се на един психологически анализ. Всички видни певци и музиканти, всички видни учени и писатели са минали по този път – пътят на чистилището. И те не са постигнали всичко изведнъж. Те впоследствие стават знатни и придобиват голяма увереност в силите си. Докато не пропаднат няколко пъти на изпит и не се смирят, те не стават знаменити. Мъчнотиите и изпитанията, през които минават и великите хора, имат възпитателно въздействие върху тях. Ето защо, за да стане смяна на енергиите, в съзнанието на човека трябва да изпъкне някакъв образ, който да привлече вниманието му. Например, който се е разгневил, може да смени енергията на гнева по няколко начина. Ако е женен, да помисли за жена си и за децата си, които, с неговия гняв, могат да останат на пътя гладни и боси. Той ще изгуби службата си и ще причини страдания и на

себе си, и на близките си. Тази мисъл може да го обуздае. Бедният се справя с гнева и обидата си по един начин, а богатият – по друг. Богатият се справя по-мъчно с честолюбието си от бедния. Ето защо, когато природата иска да избави богатия от някои чувства, тя го поставя в положението на бедния. В този смисъл, сиромашията представя условие, при което човек е поставен на масажиране, на изглаждане на чувствата, с цел да се уравновесят енергиите му.

Едно се иска от вас: да се освободите от всички ненужни мисли, чувства и желания, да не ви засягат. Какво лошо има в обидата? Най-напред разгледайте самата дума „обида" и потърсете начин да превърнете енергиите ѝ. Махнете първо буквата „о", да видите какво ще остане – бида. После изхвърлете и останалите букви, една по една – ида, да, а. Като разложите обидата на съставните ѝ елементи, тя губи силата си. Това е един разумен метод, с който лесно ще се справяте. Ако някой ви каже „мошеник", също така ще изхвърляте буквите, една след друга, и думата ще изгуби своя смисъл. От думата „мошеник" ще образувате думите – ошеник, шеник, еник, ник, ик, к. Така образувани, новите думи са безобидни и без съдържание. Като зачерквате буквите, вие се освобождавате от отровата, която някои думи съдържат в себе си. Всяка дума и всяка буква крият в себе си динамическа сила. Например, думата „мразя" е динамическа. Буквата „М" представя планински връх. За да се превърне тази дума, енергиите на планината трябва да слязат в долината. Буквата „Р" представя чук, ръка. Буквата „А" – бременен човек, който трябва да роди нещо. Буквата „З" – закон за размножаване. Изобщо, всички букви в думата „мразя" са дисхармонично съчетани. За да се освободиш от тази дисхармония, ще премахваш постепенно буквите ѝ, докато най-после остане сричката „зя". Като кажат на децата „зя", те се засмиват. Ще превърнеш мразенето в милосърдие. Задържи ли човек дълго време омразата в себе си, освен че нищо не придобива, но губи и това, което е спечелил. Всички отрицателни и низходящи енергии трябва да се превърнат в положителни и възходящи. Много начини има за превръщането им. С картини и образи можете също да сменяте състоянията си. Те трябва да бъдат живи и красиви. Разузната природа е пълна с такива картини и образи. Освен това, на всяка отрицателна дума поставяйте противоположна на нея, нейният антипод. Например, антипод на омразата е любовта, на лъжата – истината.

Как може омразата да се превърне в любов? Правете умствени упражнения, да видите, какви резултати ще имате. Представяйте си, че сте пътник, изпаднал в тъмна, бурна нощ, в една гъста гора, объркали сте пътя си. В това време срещате в гората онзи, когото мразите. Той ви завежда у дома си, угощава ви и ви поканва да нощувате при него. След тази

постъпка, чувствата ви се смекчават, и вие сте готови да го обикнете. Като направите два-три опита с този човек, омразата ви ще се превърне в любов. Ако сте религиозен, кажете си: Бог е създал и мене, и този, когото не обичам. Следователно, както Бог обича и търпи мене, така и аз трябва да обичам и да търпя този, към когото нямам разположение. Дръжте в ума си разнообразни мисли и чувства, да превръщате състоянията си. Ако по дадените начини не можете да се справите със състоянията си, купете си едно дааре и, като ви обиди някой, кажете си: Обидиха ме, но аз ще си посвиря и поиграя малко, и работата ще се нареди. Правете опити с даарето, да видите, какви ще бъдат резултатите. Който знае, как да удря даарето, лесно се справя с обидата; който не знае, как да удря, среща големи мъчнотии.

Прилагайте методите, които ви се дават в школата, да сменяте състоянията си. Различните методи представят условия за дисциплиниране на човека. През такава дисциплина са минали всички велики хора. Колко пъти са тупали те на своите даарета, докато дойдат до положението на планински върхове, каквито ги виждаме днес! И те са минали през големи мъчнотии и страдания. Толстой, който е признат за велик философ и мислител, е дохождал до състояние на самоубийство. Той не намирал смисъл в живота, не искал да живее. Един ден, като видял сянката на един дънер в планината, решил, че животът има смисъл. Кога? – Когато човек се смири и започне да се занимава с малките величини. Човек трябва да прекара енергията от задната част на мозъка си в предната част, да развие моралните си чувства и да осмисли живота си. Като намерил смисъла на живота, Толстой написа романа „Възкресение“. Всеки ще мине по пътя на повдигане и ще разреши въпросите си по свой начин.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

21. Лекция от Учителя, държана на
1 февруари, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
 * Смяна на състоянията
Божественитѣ условия (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. VIII година (1928–1929). София, 2006)
 28 беседи от 9 октомври 1927 г. до 1 март 1929 г.
  * Значение на смените
Божествените условия (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том I. София, 1942)

27 беседи от 22 юни 1928 г. до 1 март 1929 г.

Начало: 05:30

Край: 07:00

1929_02_03 Учителю благи
неделна беседа

УЧИТЕЛЮ БЛАГИ!

„Учителю благый, що да сторіѫ за да
наслѣдувамъ животъ вѣченъ?"
(Лукѫ 18:18)

Сега ще прочета 15-та глава от Евангелието на Йоана. Онези от вас, които искат да имат по-голяма светлина, нека прочетат 18-та гл. от Матея и 18-та гл. от Лука, за да намерят вътрешната, мистичната връзка в прочетената глава. Мнозина ще кажат, че са чели Евангелието и знаят всички глави. Така е, но трябва да се знае, че колкото пъти и да чете една глава, човек все ще намира в нея нещо ново, все ще открива по-дълбокия ѝ смисъл. Много естествено! Причината за това е, че психическите условия, при които човек се намира, когато чете Евангелието, или учи нещо, не са едни и същи. За всеки даден момент идеите, чувствата на човека са различни. Всеки момент в съзнанието на човека става известно изменение, известно разширяване. Следователно, тъй както днес четете и разбирате тези глави, никога друг път така не сте ги чели и разбирали.
"Вие сега сте чисти заради Словото, което ви говорих". (Йоан 15:3). – Значи, Словото Божие прави хората чисти.
"В това се прославя Отец ми, да принасяте много плод; и така ще бъдете мои ученици". (– 8 ст.). – Значи, след като принесете много плод, тогава ще бъдете Христови ученици. Без плодове не можете да бъдете ученици на Христа.
"Както Отец възлюби мене, и аз възлюбих вас; пребъдете в моята любов!" (– 9 ст.). С други думи казано: „Щом станете ученици, Отец ми ще ви възлюби така, както и мене възлюби".
"Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" (– Лука 18:18). Ще взема от този стих само две думи – „Учителю благи", които ще послужат като ключ за обяснение на прочетената 15-та гл. от Йоан. Всеки човек е произнасял в живота си думите „Учителю благи!" В български език няма по-съдържателни думи по хармония и по мелодия от тия две. Думата „учител" е издържана във всяко отношение: и в математическо, и в кабалистическо, и по съчетание на буквите си. Само върху думата „учител" може да се държи цяла лекция, но тази дума представя твърда храна, която не е достъпна за всички.
„Думите „Учителю благи", които взимам за тема на беседата, са много силни. Тези силни думи, именно, произнася един голяемец за Христа, обаче, в неговия ум, те са обезсмислени. Той пита Христа: „Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" Който произнася думите

„Учителю благи", той не може и не трябва да пита, какво да направи, за да наследи живот вечен. Христос му отговаря: „Ти знаеш законите. Защо ме наричаш „Учителю благи", щом не вярваш в това, което казваш?" Той каза на Христа: „Аз изпълнявам Мойсеевия закон още от младостта си, но искам да зная, какво трябва сега да направя, за да наследвам живот вечен." Христос му каза: „Още едно ти не достига. Все що имаш продай и раздай на сиромасите, и ще имаш съкровище на небето; и дойди, та ме последвай!" А той, като чу това, наскърби се, защото беше много богат. Наведе си главата и си замина. Той нарече Христа „Учителю благи", но не беше в състояние да изпълни това, което Христос му каза. Ето един непоследователен човек в своите думи, в своето верую.
Следователно, когато някой казва, че вярва в Бога, това не е достатъчно само, за да наследи живот вечен. Този човек вярва в Бога толкова, колкото богатият повярва в думите на Христа, макар че Го нарече „Учителю благи!" Не е достатъчно човек само да вярва, но той трябва и да изпълнява. „Продай всичко и раздай го на сиромасите!" Някой казва, че е готов да продаде всичко, каквото има, и да го раздаде на сиромасите, но след това той ще отиде да разправя на хората, че всичко е дал заради Бога. – Това не е никакво раздаване. Между думите и делата на хората трябва да има единство. Христос искаше да му каже, че след като раздаде всичкото си богатство, трябва да Го последва. Това значи: „Ела в Божественото училище да се учиш!" Силни са думите „Учителю благи" не само в български език, но и в всички останали езици. Тъй щото, много се изисква от ученика, докато разбере техния дълбок смисъл. Буквите в тия думи са наредени по известни закони, при специално съчетание между тях. Богатият дохожда при Христа и Го запитва, какво да направи, за да наследи живот вечен. В тези думи той криел нещо материално. Той искал да разбере от Христа, какво трябва да направи за да стане, например, виден търговец, или виден учен, или виден поет, писател, музикант, или художник. Това показва, че хората разбират нещата физически, т.е. материално. Какво трябва да прави човек, за да постигне нещо? Цигуларят се ражда цигулар; поетът се ражда поет; добрият човек се ражда добър, той отпосле не може да стане добър. Някои казват, че с време всичко това може да се придобие, че след време човек може да стане и цигулар, и поет, и художник и т.н. Не, така говорят и мислят само простите хора. На хора, прости и невежи, като децата, може да се говори, че бабите носят малките деца от реките на простите хора може да се говори, че камилата е излязла от кокоше яйце; на простите хора може да се говори, че мостът на Дунава, например, е направен от косъма на някой учен. И детето вярва на думите на баща си, че мостът на Дунава е направен от косъма на някой учен. Опитайте се след това да разубедите детето, че не е възможно да се направи мост от косъм, макар този косъм да е от някой учен. Не е лесно да разубедите човека в това, в което вярва.

Ето защо, когато се разисква върху известни истини, хората се натъкват на големи противоречия. Когато някой чува да се говори по известни въпроси, той казва: Аз зная тия неща. Наистина, днес и децата знаят, какво нещо е триъгълникът. Ако имате няколко триъгълници, направени от различни метали – злато, сребро, желязо, ще имате ли едно и също понятие и за трите триъгълника? Преди всичко, по цена тези триъгълници ще бъдат различни. Освен това, физикът и простият човек по един и същ начин ли ще изучават триъгълника? Простият човек ще направи един триъгълник от дърво или от картон и ще го изучава като геометрическа фигура. Ученият, обаче, ще изучава триъгълника като жива фигура, с три страни, т.е. с три съзнания, които действат едновременно. Щом трите съзнания в живия триъгълник действат едновременно, ние имаме съвършено особено понятие за триъгълника. Не мислете, че триъгълникът за винаги ще остане такъв, какъвто е днес. Един ден и той ще се превърне в нещо друго. Засега триъгълникът е проекция на нещо, което хората още не знаят. Триъгълникът е една от великите идеи, които съществуват в нашия свят. Тази идея има много обяснения. Съвременната геометрия разглежда триъгълника от много страни: по ъгли, по страни, по взаимни положения и т.н. Известно е, например, че сумата от трите ъгъла в кой да е триъгълник е равна на два прави ъгъла или на 180°. За да се разбере това, трябва да се знае, какво нещо е правият ъгъл. Под прав ъгъл се разбира отношение между две разумни същества, които, за допирна точка, имат обща, еднаква разумност. Значи, две разумни същества могат да имат една допирна точка само при правия ъгъл. Следователно, ако ъгълът не е прав, тези същества няма да имат разумни отношения. Това показва, че между две същества може да има всевъзможни отношения, но тези отношения могат да бъдат нормални, т.е. разумни само при правия ъгъл, равен на 90°. И тогава, като казваме, че правият ъгъл се образува от две взаимно перпендикулярни линии, които се пресичат в една обща точка, имаме едно разбиране; и като казваме, че истински отношения съществуват само между две души, с обща разумност, имаме друго разбиране. При първото разбиране действат прости сили, а при второто – разумни сили.
Някой казва: лош е моят живот. Мъжът се чуди, защо не може да живее добре с другарката си; жената се чуди, защо не може да живее добре с другаря си. И на мъжа, и на жената отговарям на геометрически език: образувайте помежду си прав ъгъл! За да живеете добре и да се разбирате помежду си, всеки ден, в продължение на една година, чертайте прави ъгли. Това е една геометрическа задача, която всеки трябва правилно да реши. Като чертаете правия ъгъл по сто пъти на ден, ще видите, че отношенията в семействата ви ще се подобрят. Иначе, без тези опити, отношенията ви ще се изменят толкова, колкото ще се изменят отношенията на богатия човек към Христа. Той каза на Христа "Учителю благи!" Думите, които сега ви говоря, ще имат влияние върху мъжа или

жената дотолкова, доколкото и Христовите думи имаха влияние върху богатия, на когото казваше: „Иди, продай все що имаш, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" Богатият се замисли върху тези думи и каза: „Тази работа ще отиде много далеч. Как тъй ще раздам имането си! После, или ще го намеря на небето, или няма да го намеря". В това отношение, българинът е практичен. Той казва: „Един заек в кошарата струва повече, отколкото два в гората". Той казва същото и за парите. Който не разбира дълбокия смисъл на нещата, той разсъждава, именно, по този начин. Обаче, който е придобил любовта, той е готов да раздаде имането си на бедните. Който обича науката, той е готов да раздаде всичкото си материално богатство, за да добие знания. Който се стреми към добродетелта, който иска да разбере смисъла на живота и да се научи да живее добре, той е готов да раздаде всичкото си богатство, само да постигне тия неща. Велико изкуство е да живее човек добре! Под думата „живот" някой разбира да се роди, да расте, да достигне известна възраст и след това да замине за другия свят, дето ще живее като ангел. Това е неразбрана идея. Добрият живот подразбира изкуство, което може да се изпита само при мъчнотиите. Новопостроеният параход не се изпитва на сушата, но във водата, и то не в някое езеро, като Девненското, близо до Варна, нито в Женевското, в Швейцария, но в някой голям океан, като Великия, Атлантическия и Индийския океани. Силата на парахода се изпитва при големите бури.
Следователно, както параходът се изпитва в морето и в океана, така и ние сме изпратени на земята за изпитание. Ще дойдат вълните на океана отляво и отдясно и ще ни блъскат. Някой казва: Защо ме блъскат? – Блъскат те, за да изпитат устойчивостта на твоя параход, за да изпитат силата и опитността на твоя капитан и неговите моряци. От всичко това ще се види, докъде твоят параход ще изведе пътниците си. Ако ги изкара благополучно на определеното пристанище, параходът, капитанът, както и целият му екипаж са на мястото си. И пътниците в този параход са добри и благородни хора. Обаче, ако параходът не издържи, ако капитанът, моряците, огнярите не са на местото си, страшно е положението на пътниците. Те, или се връщат като разбити и ранени войници от бойното поле, или съвсем не се връщат. Разбитите войници се връщат без оръжия, без коне, без фуражки, с разкъсани дрехи и казват: Страшно нещо преживяхме! Кавалерия, артилерия, пехота – нищо не остана от тях. Да, страшни са резултатите на всички непостигнати и разбити идеи! Срещате един виден учен или философ, който създава ред теории, или някой знаменит проповедник, който по няколко пъти на ден се моли, но и единият, и другият се страхуват, как ще прекарат живота си. Те казват: Страшен е животът! Питам: каква идея има в умовете на тия хора, които се боят от живота? Те все имат предвид нещо, което ги плаши, но едно трябва да се знае: когато изкаже думите „Учителю благи",

ученикът трябва да разбира техния дълбок смисъл и значение. Когато говорим за Великото Начало в живота, ние трябва да Го познаваме. Да Го познаваме, това значи да Го обичаме. Ти не можеш да познаваш някого, докато не знаеш името му, а оттам и докато не Го обичаш. Всяко нещо, което няма име, не може да се обича. Човека, когото обичаш, първо назоваваш с някакво име. Значи, след името иде любовта. Да обичаш човека, подразбира да му дадеш форма, съдържание и смисъл. Детето обича майка си и баща си. Защо? Има нещо, което то обича в тях. Давали ли сте си отчет, кое е онова основно качество, или онази черта, заради която вие обичате майка си и баща си? Давали ли сте си отчет, защо обичате Бога? Ще кажете, че обичате Бога, че вярвате в Него и Го наричате „Благи Господи." Щом Го наричате благ, Той веднага ще ви запита, защо Го наричате така. Какво искате от Него? – Искаме да ни помогне. – Щом искате да ви помогне, Той ще ви накара да продадете имането си, да го раздадете на бедните и да Го последвате. Какво прави богатият човек? Къщата му е пълна, но въпреки това той отива да събира и от бедните, и пак не му достига. Христос казва - „Иди, продай имането си, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" На тези думи отгоре вие ще кажете: Това е много вече! Да раздадем всичкото си имане? Ако разберат смисъла и разумността на тия Христови думи, съвременните хора ще разрешат много въпроси правилно. Разумните постъпки разрешават въпросите правилно.

Вървят двама пътника по едно шосе, един след друг. Срещу тях излизат двама разбойника. Те спират първия пътник и му казват: Дай скоро парите си! – Как, парите си да дам! Не ви ли е срам, нехранимайковци, такива! Аз съм работил и така спечелих тия пари. Вие искате на готово да се ползвате от чуждия труд. – Скоро парите, или на място ще те оставим! Той се противопоставя, не дава парите си. Един от разбойниците насочва револвера си срещу него, поваля го на мястото му, и така го обира. Разбойниците продължават пътя си и срещат втория пътник. Като ги вижда, отдалеч още той изважда кесията си и им казва: Аз виждам, че вие сте добри, благородни хора, но се нуждаете от пари. Аз пък съм богат човек. Ето, заповядайте! Вземете, колкото пари ви трябват. Разбойниците го гледат учудено и не знаят, как да постъпят. Единият от тях му казва: Ние виждаме, че ти си добър човек. Прибери кесията си, нищо не искаме от тебе. – Не, вземете, колкото ви трябват. Ако не ви стигнат, още мога да ви изпратя. Те се поглеждат помежду си още по-учудени. Тогава двамата разбойника взимат по една златна монета, и оставят пътника свободно да продължи пътя си.

Казвате: Съдба е това! Да, първият случай представя съдбата на глупавия човек. Вторият случай представя съдбата на разумния човек. Разумният човек отива при Бога с пълна кесия. От тези два случая се вижда, че човек трябва да знае, как да постъпва с хората, а също така, той трябва да знае,

как да постъпва и със себе си. Като давам тия два примера, разрешаването на този въпрос се вижда много лесно. Лесно е да се говори, но като дойде до приложението, тогава човек вижда, колко мъчно може да разреши този въпрос. За всяко нещо в живота има правила, които човек трябва да знае, за да може правилно да реши дадени въпроси. Когато оперирате с аритметиката, и там има правила, които учениците непременно трябва да знаят. Без тези правила задачите не могат правилно да се решават. Влиза учителят в клас и запитва един от учениците: Иванчо, колко е едно и едно? Ученикът веднага разбира, че тук става въпрос за действието събиране. Той веднага написва числата, туря между тях знака плюс и казва 1+1=2. – Тъй, Иванчо, иди сега на мястото си. Сегашните учители се обръщат към учениците си по-нежно, отколкото едновремешните. Те се обръщат към тях по-внимателно, казват им: Иванчо, Драганчо, Стоянчо. Това е добра черта. Гърците пък се обръщат един към друг по свой специфичен начин. Те си казват, например, Стефанаки, Иванаки и т.н. Ще кажете, че това е гръцка работа. Не, има нещо разумно и в техните обръщения.
Питам: кои са били дълбоките причини, които заставили този големец, този богат човек, да отиде при Христа? Този богат човек разбирал, какви блага носи вечния живот, затова се стремял към него. Според мене, причината, да търси той вечния живот, е била чисто материална. Този човек бил много богат, разполагал с пари, с много имоти, и като виждал, че земният живот е кратък, търсил начин, как да продължи живота си, да може по-дълго време да се радва на своите материални придобивки, да може повечко да поживее. Иначе, след смъртта си, ще не ще, всичко трябва да остави на ближните си. Затова, именно, той се обърнал към Христа с думите „Учителю благи, що да сторя, за да наследя живот вечен?" Следователно, под думите „вечен живот", той съвсем не разбирал онази възвишена идея, да живее вечно, за да служи на Бога и на човечеството. Обаче, Христос разбрал скрития смисъл на неговите думи, и затова му отговорил: „Иди продай всичкото си имане и го раздай на сиромасите, и ела, та ме последвай!" И съвременните хора търсят Бога. Защо? – Да живеят по-дълго време, да ядат и пият. Не, хората трябва да поставят в ума си идеята да служат първо на Бога, а после на ближния си. Тогава, здравето само по себе си ще дойде, като благословение от Бога. Яденето е едно от най-големите привилегии, едно угощение, дадено ни като заслуга на онова, което сме свършили. По-голяма привилегия за човека от яденето няма. То е най-хубавото нещо в живота, но същевременно и най лошото. За онзи, който може правилно да яде, яденето е благословение; за онзи, който не може правилно да яде, яденето е нещастие. Тъй щото, не само на земята човек яде, но и в другия свят пак ще яде. И като съвършен, човек пак ще яде, само че той ще осмисли този процес и ще може правилно да го използва. Човек трябва да разбира дълбокия смисъл на яденето. Днес под „ядене" хората разбират главно дъвкане, да дъвчеш храната си. Хората

още не ядат, както трябва. Те ядат, но в ума си държат две мисли: по-скоро да се нахранят, да отидат на работа, да спечелят нещо, да се осигурят. По-важна работа от яденето няма. Защо? Ако човек правилно яде всичките му работи ще вървят добре. Правилното хранене носи щастието на човека. Чрез храната човек приема истинския живот в себе си. Хлябът, който приема човек с благодарност, със съзнание, като някакво благо, ще го направи щастлив. Хлябът ще научи човека, как да живее, как да обича. Който не яде този хляб, той нищо не може да свърши.
И тъй, ако съвременните хора страдат, причината затова са те самите. В целия им живот съществува едно физиологическо и механическо прекъсване на процесите, вследствие на което те страдат, мъчат се и нещастни стават. Въпреки това всички хора се борят и казват: Ние трябва да ядем! Така е, всички живи същества трябва да ядат, но ако хората разбират яденето, както богатият човек разбирал думите „Учителю благи", те по никой начин няма да разрешат правилно въпросите на живота. Като четете 15-та гл. от Йоан, виждате, как са наредени нещата в нея, последователно, т.е. едно след друго. Ако нямате любов, нищо не можете да направите. Като придобиете любовта, тогава ще се домогнете до разрешаването на въпросите. Казвате: Да се обичаме тогава! – Това са думи, механически изказани. Само онзи може да обича, който разбира проявите на живота. Любовта е основният принцип, с който може да се работи в живота. Без любовта човек представя голо съзнание, лишено от всякакви органи. Представете си, че едно голо съзнание, лишено от очи, нос, ръце, крака, иска да работи. Как ще работи? Значи, когато Бог създаде човека, Той го постави при условия да работи. Тези условия пък изискваха специални органи. Благодарение на това се създадоха очите, ушите, като условия за развиване на човека и като средства за работа. Обаче, ушите и очите не се създадоха изведнъж, но постепенно, тъй както, когато мома се жени, постепенно я приготвят, докато облече булчинската си рокля. Първо я измиват, решат, а после ѝ турят балата рокля. И от това, какви са нейните дрехи, съдим за условията, при които тя живее. Ако чорапите на булката са вълнени, това показва, че условията на нейния живот са неблагоприятни. Ако чорапите на булката са копринени, тя се намира при най-благоприятни условия на живота. Обаче, и вълнените, и памучните, и копринените чорапи са на мястото си. Когато лошите условия се махнат, вълнените чорапи се заместват с памучни; когато средните условия се премахнат, памучните чорапи се заместват с копринени. Когато и най-добрите условия се премахнат, и копринените чорапи трябва да се заместят. С какво? Тогава младата булка трябва да ходи боса. Не мислете, че е лошо човек да ходи бос. По-добро положение от това няма. За това се изисква идеален свят, а не като нашият. Това значи да живееш в свят без никакви препятствия, да стъпваш като на памук. Дето стъпиш, да изпитваш радост. В сегашния свят без чорапи не може. И животните даже

имат чорапчета. И те даже са си създали някакви чорапи, та като стъпват на земята, да не се нараняват.
„Учителю благи!" Когато произнасяме тези думи, ние трябва да имаме в себе си готовност да служим на Бога, да вършим Неговата воля, а не своята воля, нито тази на хората. Да служим първо на Бога, а после на ближните си! Нашите ближни са среда за нас, в която добродетелите ни могат да се проявяват и развиват. Всеки човек трябва да има ближни, за да прояви между тях своята любов. Нашите ближни представят Божествения, обективния свят, в който ние трябва да проявим своите добродетели. Само по този начин ще видим, доколко сме добри, разумни и любещи. Значи, външният свят представя специални условия за развитието на човека; той трябва разумно да използва тия условия. Въз основа на това, всеки човек може да каже, че слънцето, звездите, както и всички останали светила на небето, са създадени заради него, но не да ги владее, а да се учи от тях.
И тъй, когато започне да изучава небето и неговото съдържание, както и земята и нейното съдържание, човек дохожда до вътрешния смисъл на живота, до вечния живот и става господар на положението. Обаче, има нещо в човека, което му препятства да добие тия знания. Това е въпросът за доброто и злото, които съществуват на земята, и които той иска да разреши. Злото и доброто са неразривно свързани помежду си, и никой не може да ги отдели При това, те имат далечен произход. За съществуването на злото и доброто могат да се дадат привидните, но не и същинските причини.
Едно време, когато се взело решение за създаване на вселената, всички разумни същества се събрали да обмислят въпроса, по какъв начин да се създаде. Те имали пред вид специално нашата слънчева система. Като се замислили на дълбоко върху всички положения, през които нашата слънчева система трябвало да мине, за противоречията, които ще се създадат, едни от тях се изказали за създаването на вселената, други – против създаването й, докато най-после всички се толкова изморили, че половината от комисията почнали да кихат, а другата половина – да се прозяват. В края на краищата, от тяхното кихане и прозяване, се създали злото и доброто в света. Кажете ми сега, от кое от двете е произлязло злото и от кое – доброто? Кихането и прозяването са символи, които трябва да се преведат. Който се прозява, той взима; който киха, той дава. Между българите съществува обичай, когато кихне някой, да му пожелаят здраве.
И тъй, след дълги разисквания и спорове, най-после разумните същества се отказали да решават този въпрос и казали помежду си: Достатъчно вече сме се занимавали с тази работа. Нека я оставим настрана и да се занимаем малко с яденето. По този начин те оставили работата недовършена. Обаче, в рая въпросът за яденето е поставен така, че там може да яде онзи, който е свършил работата си. Половината от разумните същества, които се прозявали, се нахранили, преди да свършат работата си, вследствие на

което се родило злото в света. Другата половина, които кихали, също тъй пожелали да ядат. И едните, и другите започнали да ядат, и работата останала недовършена. Прозявката и кихането са причина, заради която работата на съвременните хора и до днес не е довършена. След като човек дълго време мисли, как да служи на Бога, най-после той започва да се прозява и да киха, с което спира своята благородна работа. Това се дължи на известна дисхармония, която съществува между чувствата и мислите на човека. Изобщо, между съществата, които работили за създаване на вселената, непременно трябвало да има вътрешна хармония. Като видял, как седи работата, Господ казал: „Каквито противоречия да съществуват, светът трябва да се създаде!" При все, че Бог знаел, какви ще бъдат последствията от създаването на света, Той оставил тия същества свободни, до край да свършат работата си. След това Той ги изпратил на земята, сами да опитат света, който са създали. Затова, именно, хората често казват: Липсва нещо на този свят. Тази липса се дължи на онези същества, които, като разискват върху важни въпроси, прозяват се и кихат. Тъй щото, когато хората се оплакват от живота, питам: Защо, като се създаваше Света, едни от вас се прозяваха, а други кихаха? Онези, които се прозявали, казват, че се прозявали, за да им дадат ядене. Другите пък, които кихали, казват, че направили това, за да им дадат работа. Сега, обаче, вместо да се прозявате и кихате, трябва да работите. Като работите, тогава ще ви дадат да ядете. Следователно, който киха, той може да работи; който се прозява, той може да яде.
Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, но трябва да работят, да разрешават тия противоречия. Някой кихне и казва: Дотегна ми да работя! – Не, веднъж си кихнал, ще работиш, няма какво да правиш. Кихането, прозяването са символи, които служат за обяснение на някои окултни истини. Един ангел, на име Афуел, като разсъждавал дълго време за злото в света и за разногласията, които то създава, измолил най-после Бога да го пусне на земята, да изучи причините и последствията на нещата. Господ му дал следната задача: Като слезеш на земята, ще срещнеш една мома и ще се приближиш до нея. През целия й живот ще я придружаваш: дето отиде тя, навсякъде ще бъдеш с нея. Каквото пожелае, в всичко ще й услужваш. Ти ще бъдеш слуга на тази мома през целия й живот. Той слязъл на земята, и първият човек, когото срещнал, било едно младо, красиво момиче, босо, със скъсани дрехи. Като по-гледнал към момичето, той видял на очите й сълзи. – Защо плачеш? – Аз съм княжеска дъщеря, но майка ми умря, а баща ми се ожени за втора жена, която се отнася с мене много зле, постоянно ме бие. Най-после реших да напусна дома си, но тя заключи дрехите ми, и се принудих да бягам боса, гола, без обуща, без дрехи. – Няма нищо, всичко ще имаш. Какво искаш сега? – Понеже вън е студено, зима наближава, искам дрехи и обуща. Ангелът махнал с пръчицата си, и пред момата се явил хубав палат. Той въвел

момата вътре и оставил всичко на нейно разположение: дрехи, обуща, храна. Момичето влязло вътре, измило се, облякло се, нагиздило се, нахранило се и започнало да се оглежда, да се върти наляво-надясно. От този момент сълзите, недоволството й престанали! Афуел я оставил в палата, и от време на време само се явявал, когато тя го извиквала. През всичкото време той я изучавал и наблюдавал, какво ще прави сама в палата. Един ден тя го извикала и му казала: Тежко ми стана вече да живея сама в този палат. Искам да излаза малко оттук, да подишам чист въздух. – Де искаш да отидеш? Искаш ли на планината да те заведа? – Не, искам да сляза в града, между хората, да ме видят. Тщеславието заговорило в нея, затова тя искала да влезе между хората. – Добре, казал ангелът, ще те заведа, дето искаш. Тръгнали двамата за града. Едва влезли в шумния град, и около нея започнали да се събират млади, красиви момци, тъй както и днес момците обикалят красивите моми. Тя се почувствувала доволна, щастлива, но наскоро започнали интриги между нея и момците. Защо към едного се отнесла хладно, с пренебрежение, а към другиго била благосклонна, внимателна? Ангелът стоял настрана и само наблюдавал. Той се запитвал: Защо в сърцето на тази мома се явило желание да бъде между хора? Защо едного привличала към себе си, а другиго отблъсквала? Защо на едного се усмихвала, а към другиго била сериозна?

Питам: какъв отговор ще дадете вие на всичко това? Ще кажете, че животът е такъв, че всичко това трябва да се преживее. Не, така може да говори само невежият. Ако човек пипа ръцете, краката, ушите си, има причини затова; ако той гледа очите си, има причини затова. Всяко нещо има свой смисъл, своя причина. Не мислете, че когато човек обръща по-голямо внимание върху известен уд от своето тяло, това е без причина. Срещам една мома и забелязвам, че всичкото й внимание е съсредоточено към пръстите на ръцете. Който не разбира, защо момата прави това, ще каже, че тя си губи времето. Не, момата не си губи времето, тя знае, защо се спира върху пръстите си и им се радва. Както ангелът наблюдавал, така и аз наблюдавам всяко движение и проява на хората и вадя свои заключения. Вътре и вън от нашето съзнание, всяко нещо, което се върши, има свои причини, свой дълбок смисъл. Когато малкото дете излиза на сцената да декламира едно стихотворение от някой виден поет, зад гърба му седи или майка му, или баща му, или учителят му. Защо излиза това дете на сцената? За да изкарат нещо за ядене и пиене. Когато някъде се дава представление, концерт или забава, това показва, че хората искат да ядат и да пият. Тъй щото, хората трябва да проникнат дълбоко в кихането и прозявките, да разберат техния вътрешен смисъл.

Сегашните хора са недоволни от живота. Те трябва да знаят, как да се освободят от недоволството. При радости или скърби, при доволство или недоволство, хората трябва да изучават закона за трансформиране на енергиите, да могат да задържат радостите за повече време, и лесно да се

освобождават от скърбите. Ако не знаете закона, с който да задържате радостта си за по-дълго време, тя ще ви напусне. Хората гледат на скърбите и на радостите, като на механически процеси. Щом им дойде една малка радост, те казват: Защо ни е тази гола радост? Кажат ли така, радостта ги напуща. Дойде ли им малко богатство, малко здраве, те пак казват: Защо ни е това голо здраве, голо богатство? Зад голата радост, зад голото богатство, зад голото знание, зад голото здраве се крие по един ангел, когото вие, от неразбиране, прогонвате. И след това съжалявате и казвате: Изгубихме радостта си! И тогава, вместо радостта, ще дойде скръбта. Скръбта идва в разни форми. Ще дойде в дома ви някой беден, гладен човек, с кобур в ръка, и насила ще ви застави да му дадете пари, храна. Това е все едно, че ви е срещнал разбойник в гората и ви обира. Вие започвате да страдате и питате: Не може ли без страдания? – И без страдания може, но трябва да бъдете разумен, като онзи пътник, който отдалеч още предложил кесията си на разбойниците и с това избегнал страданията. При такава разумна постъпка, разбойниците ще вземат само по една златна монета от кесията, а останалите пари ще върнат. Тази е причината, задето разумният човек, и при най-големите изненади и нещастия, всякога остава здрав и читав.
„Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" Ако можете да произнесете думите „Учителю благи" с дълбоко вътрешно разбиране, вие ще ги осмислите, и каквато работа започнете, благополучно ще я свършите. Само при това положение, вие можете да изпълните волята Божия. Казвате: Каквото Учителят е казал, всичко ще изпълним, без, обаче, да станем роби на Неговите думи. – Това показва, че вие не разбирате дълбокия смисъл на думата Учител. Без Учител човек става роб: с Учител той става свободен. Ако някой учител заробва учениците си, за такъв учител не могат да се приложат думите „Учителю благи"; те съдържат в себе си всички Божии блага. Те носят в себе си условия за реализиране на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Те носят в себе си условия за реализиране на всички добродетели. Тези думи са ключ, с който могат да се отварят врати, затворени от векове насам. По-нататък Христос казва: „Ако ме любите, ще опазите моите заповеди. И каквото попросите от Отца в мое име, ще ви се даде". Какво по-хубаво от това, да поискаме нещо от Бога, и Той да ни послуша? Представете си, че някой беден човек, изхвърлен на пътя, пренебрегнат от всички, се помоли на Бога и чуе тихия глас да му говори: „Не бой се, ти не си сам. Каквото искаш, ще ти се даде. Ако искаш дрехи, дрехи ще имаше ако искаш приятели, приятели ще имаш". Ако ангелът не беше слязъл от небето да придружава красивата мома, никакви момци не биха я заобиколили. Красивите момци дойдоха, след като ангелът обърна внимание на младата мома. Ангелът седи зад тази мома, крие се да го не види, и оттам направлява цялата работа. Красивата мома не знае тази работа, но ангел Афуел всичко знае.

Сега и вие играете ролята на красивата мома в живота, а Афуел седи скрит някъде и наблюдава всичко, каквото правите. Никой човек не може да каже, че е сам, че никой не го придружава. Напротив, всеки човек има толкова много адютанти, че не може спокойно да спи от тях. И докато се освободи от тях, цялата нощ минава. Сутринта, като се събуди, казва: Отиде ми нощта! Тази нощ не спах добре, все мислих, не можах да си почина. – Вие не сте спали спокойно, защото всички ваши адютанти са ви нападнали и са взели по нещо от вас. Следователно, когато вземате нещо от живота, вие сте доволни; когато нищо не вземате, тогава пък от вас вземат, и вие се усещате уморени, измъчени. Тъй щото, за да си починете, трябва да се освободите от излишни и непотребни желания. Това е един психологически закон, който хората трябва правилно да разбират и прилагат.
И тъй, думите „Учителю благи" трябва да се поставят в техния дълбок вътрешен смисъл. Те представят магическа формула, силата на която може да се изпита и провери. ???Бърз се иска за това! И наистина, ако отидете при някой ваш приятел за известна услуга, той ще ви се отзове дотолкова, доколкото вие го обичате и вярвате в него. Много хора, много ваши близки не ви помагат, защото любовта ви не отговаря на тяхната. Закон е: не можеш да обичаш някого, и той да не е готов да ти помогне. Любовта има отношение към душата на човека, а не към неговата личност. Който обича, той е по-силен от онзи, когото обичат. Допущате ли в ума си мисълта, че онзи, когото любите, може да ви причини някаква пакост, това значи, че не го обичате. Кое не обичат хората? Те не обичат злото. Защо? Защото им причинява ред пакости. Защо злото пакости на хората? Защото не го обичат. Следователно, това, което хората наричат зло, е зло само по отношение на тях. Ако те обикнат злото, и то ще измени поведението си по отношение на тях. Значи, и злото иска да го обичат. Щом хората обикнат злото, и то ще измени своя характер, няма да бъде вече зло.
Като говоря по-този начин, това ни най-малко не значи, че вие можете и трябва да се заемете с преобразяването на хората, нито с превръщането на злото в добро. Вашата единствена задача е да се обърнете към Бога. Щом вие се обърнете към Бога, ще помагате и на другите хора да се обърнат към Бога. По този начин те ще излязат от условията, при които сега живеят. Останалата работа – преобразяването на хората – е задача на Бога. Не се занимавайте с работи, които не са по силите ви. Обаче, щом се натъкнете на условия да помагате, не се обленявайте. Например, идеята на богатия човек, който отиде при Христа, беше права, на мястото си, но той вложи в нея користолюбива мисъл, а именно: той искаше да придобие вечния живот, с цел да живее по-дълго време на земята, да може сам да се ползува от придобитото богатство. Той не беше още проникнат от идеята да служи на Бога. Ето защо, когато Христос му каза да продаде всичкото си имане, да го раздаде на сиромасите и след това да Го последва, той не беше готов

да изпълни този съвет.
Казвам: ако се откажете от Христовите думи, последствията и за вас ще бъдат такива, каквито бяха за този големец. Де е този големец сега? Навсякъде ще го срещнете. Когато чу съвета на Христа, той наведе главата си и си замина. Такива хора обикновено са страхливи. Те се плашат от всяка промяна в света и казват: Какво ли ще стане с нас? Като заболеят, те веднага викат лекари, страх ги е да не умрат. Лекарите ги мъчат с лекарства, с инжекции, но и при това положение пак нищо не се постига. Първо те трябва да се обърнат към Бога. Идеята, която тези хора преследват в живота, е крива в основата си. Заболеят ли, те първо трябва да се обърнат към Бога в себе си, да се помолят, Той да им изпрати лекар. Обаче, лекарят ще дойде, само след като в душата на човека трепне любов към Бога. Такъв е законът в природата. Първо трябва да се яви в човека основната идея – любов към Бога, т. е. първо семето ще се посее, а после ще дойдат светлината, топлината и влагата. Само по този начин семето може да порасте. Ако у вас не се събуди основната идея за Бога, всичко друго е безпредметно. Ако човек живее без любов, без мъдрост, без истина, всичко около него ще се обезсмисли. Какъв смисъл има животът без любов? Смисълът на живота седи в Любовта – да любиш и да те любят. Докато си в кръга на близките си, в семейството си, първо трябва да чувстваш Божията Любов в сърцето си, а оттам обединението на братята и сестрите в дома ти. Смисълът на живота седи във връзката, която чувстваш в съзнанието си с всички напреднали твои братя и сестри. Какво правят съвременните хора? Със ставането си още, те се усещат голи, боси, от всички изоставени и необичани. Какво трябва да направят? Да бъдат като малките деца, които, щом станат сутрин от леглото си, веднага са радостни и весели, знаят, че има кой да ги обича. Щом детето стане, майка му го поема, измива, облича, нахранва го – радва му се. Бъдете и вие като децата. Знайте, че има кой да ви обича. Това е подразбирал Христос в стиха: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие". Сегашните хора преждевременно остаряват. Защо? Любов нямат. Те имат знание без любов, мъдрост без любов, свобода без любов. Това не е живот, това е робство – робство на възрастните хора, робство на хората, които живеят в безлюбието.
„Учителю благи, що да сторя, за да наследвам живот вечен?" Вземете тези думи като ключ в живота си. Спрете се дълбоко в себе си и се отправете към Христа с същите думи. Щом зададете този въпрос съзнателно, вие веднага ще се измените. Кажете в себе си: Учителю благи, искам да изпълня закона Ти! Преди две хиляди години този голтемец зададе въпроса на Христа и получи отговор от Него, но понеже не изпълни думите Му, не придоби вечния живот. Христос му каза: „Иди, продай имането си, раздай го на сиромасите, и ела, та ме последвай!" Ето защо, съвременните християни не трябва втори път да задават същия въпрос на

Христа. Те направо трябва да Му отговорят: Господи, ние сторихме всичко, каквото ни каза; ето, сега идваме да Те следваме". Под думите „раздай имането си", не се разбира физическо даване. Ако външно раздадете богатството си, а вътрешно не сте готови да го раздадете, все едно, че нищо не сте направили. Изкуство е, ако си богат човек, милиардер, да раздадеш богатството си на други, те да го притежават. Ти ще бъдеш в положението на слуга, но ще изпитваш голяма радост, че си свободен от всякакви задължения, а същевременно причиняваш радост и на другите. Това значи силен човек! Силен човек е онзи, когото желанията му не го ограничават; силен човек е онзи, когото външните условия не ограничават но представят само външен подтик за придобиване на неговата свобода. Свободен човек пък е онзи, който не се влияе от чуждите мисли. Той съзнателно приема всички мисли, взима от тях хубавото, както малкото дете приема от възрастните всичко онова, на което те го учат. Виждам едно малко дете, държи семенца в ръката си, иска да ги посади, но не знае, как да направи това. Взимам от него семенцата и му казвам: ела при мене, аз ще ти покажа, как се садят семенца. Взимам лопата, мотика, разравям почвата до известна дълбочина, турям вътре семенцата затрупвам ги отгоре с пръст и ги оставям да никнат. После, показвам на детето, как трябва да ги полива. Това значи да дадеш наставления на човека, как да използува своите и чуждите мисли, като семенца в живота.
Съвременните хора седят пред великата идея за вечния живот и се питат, да продадат ли имането си, или не. Също така и учениците на окултните школи от миналите епохи и досега все искат да станат маги, да владеят магическата пръчица. Лесно е да се желаят нещата, но трябва да се разбира смисъла им. Който иска да владее магическата пръчица, той трябва да разбира нейния дълбок смисъл. При това, важно е, от какво трябва да бъде направена тази пръчица, тази единица: дали от леска от желязо, от сребро или злато; тази пръчица може да бъде направена от чувствата или от мислите на човека; и най-после, тази пръчица, тази единица може да бъде направена от душата или от духа на човека. Значи, тази единица може да представя сърцето, ума, душата или духа на човека. В такъв случай, знаете ли смисъла на тази единица? Тази единица има своя форма, своя сила и свои определени качества или свойства. Ако разбирате, какво нещо е единицата душа, или единицата дух, вие никога няма да заповядвате. Следователно, дойдете ли до душата, ще имате особени отношения и ще кажете: „Учителю благи!" Към ума и сърцето си няма да се обърнете с думите „Учителю благи". Към тях ще имате съвършено различни отношения от тия, които имате към душата и духа. Като дойдете до сърцето си, ще кажете: Мой добри приятелю! Като дойдете до ума си, ще кажете: Верни рабе! Като дойдете до волята си, ще кажете: Мощна и красива сабя! Както виждате, това са ред символи, с които човек трябва да си служи и чийто смисъл да разбира. В сабята се заключават ред методи за

разрешаване на непостигнати желания. Волята е в състояние да развърже гордиевия възел, който никой досега не е могъл да развърже.
„Учителю благи!" Тези думи разрешават противоречията в живота. За тази цел човек трябва да се учи. Хората говорят за любовта, но още не са дошли до Божията Любов. Те говорят за знание, но още не са го приложили. Те говорят за свобода, но още не са познали Истината, която носи свободата. Някой казва: Аз съм свободен. – Отчасти си свободен. – Аз любя. – Отчасти любиш. – Аз имам знания. – Отчасти имаш знания. Не е лошо, че човек е придобил нещата само отчасти. Това показва, че той се намира пред велика област, която носи нова любов, нови знания, нова свобода. Любовта, която иде в света, ще повдигне хората и ще ги постави на местата им. Да срещнете човек, умен като вас, и да го поставите на същото положение, на което и вие се намирате, това е качество на любовта. Виждали ли сте, как учените се разговарят помежду си? Единият от тях пише на дъската, решава, а другият следи. И вторият може да решава, но той мълчи. Ако първият направи никаква погрешка, вторият внимателно казва: Тук има една малка грешка в знаковете. Следователно, двама души могат да бъдат на един уровен, на едно място само тогава, когато и двамата еднакво познават въпроса, върху който ще работят или разискват. Когато двама или повече души работят заедно, задачите по-лесно се решават. Няма човек в света, който работи сам. Привидно, човек може да работи сам, но той непременно държи някого, било в ума, било в сърцето си. Когато пише, или проповядва нещо, човек все държи някого в своя ум или сърце. Казва някой: Аз работя идейно. Не, все имаш някого пред вид, за когото работиш. Казано е в Писанието: „Проклет е онзи човек, който упова на човека". Това подразбира: Проклет е онзи, който упова на глупавия човек; проклет е онзи, който упова на човека на безлюбието; проклет е онзи, който упова на човека без свобода, без живот, без истина в себе си. Следователно, не уповавайте на хора, които противодействуват на Божиите блага! Уповавайте на Бога, на Великото в света! Които уповават на Бога, те същевременно уповават на всички ония, които са проводници на Божиите идеи. Те знаят, че Божието благо е общо за всички хора, за всички живи същества на земята.
Казвам: като четете Евангелието, вие трябва да се спирате върху всеки стих, да размишлявате, да разбирате вътрешния му смисъл. Мнозина цитират стихове от Евангелието, но криво ги тълкуват. Например, те цитират стиха, че на хората не трябва да се уповава и го приемат буквално. На кои хора не трябва да се уповава? На глупавите. На хора с права мисъл, с благородни сърца можете да уповавате, да разчитате, като на себе си. Затова е казано: „Люби ближния си, като себе си!" Значи, уповавай на ближния си, като на себе си. Щом си дал на ближния си по-голямото нещо – своята любов, своята обич, защо да не очакваш по-малкото – да уповаваш на него? Тъй щото, щом любиш ближния си като себе си, ще уповаваш на него, като на

себе си. И тогава, възложиш ли му някаква работа, ще уповаваш на него, като на себе си. Затова, именно, Божествената Школа изисква от учениците си да установят прави, истински отношения помежду си.
Сега, ще завърша разказа за ангел Афуел. Ангелът продължавал да следи и да изучава живота на красивата мома. По едно време той я видял заобиколена от десет млади момци, с които отишла в една хубава, плодна градина. От време на време тя се обръщала към едного от десетте момци, към когото била разположена, и му се усмихвала, като се разговаряла сърдечно. Другите поглеждали крадливо, недоволно към него и страдали. Като се разхождали из градината, любимецът на красивата мома откъснал един плод от градината и го подал на възлюбената си да го опита. Първо тя трябвало да опита плода, а после другите. Обаче, докато дойде това време, тя забелязала, че всички заспали, преди да хапнат от плода. Ангелът наблюдавал всичко това и видял, че в устата на красивата мома започнало да расте някакво дърво; това дърво се създало от семките, които момата глътнала заедно с плода. При развиването си, това дърво изсмукало соковете на нейния живот, след което тя се превърнала на камък. Щом се събудили, момците останали учудени, като видели, че красивата мома не е между тях, а вместо нея стърчал един голям камък. Близо до камъка се изправило красиво, стройно дърво – круша. Всички се запитвали: Де отиде нашата красавица? – Плодът погълнал красивата мома.
Следователно, ябълките, крушите и другите плодове, които ядете, не са нищо друго, освен погълнати красавици. По същия начин и желанията на хората един ден ще се превърнат в ябълки, круши или други никакви плодове. Тази промяна на човешките желания е в сила да измени, да преобрази тяхното съзнание. Това показва, че между психическите и органическите процеси има тясна връзка. В съзнанието на човека всякога може да стане известна психологическа промяна; ако трае дълго време, тази промяна ще се отрази и на физическия свят. Следователно, всички болести на физическия свят са се явили първо в духовния свят, а после са слезли на физическия. И ако човек успее да създаде антипод на идеята, която е причинила болестта в него, няма да мине много време, два или три месеца, и болестта ще изчезне. Същият закон се отнася до щастието, до богатството и до доброто в света. Ако знаете, как да посадите някоя велика идея в духовния свят, тя в скоро време ще даде резултат и на физическия свят; ако не знаете, как да я посадите, тя ще има резултат, какъвто красивата мома получи, след като изяде плода. Трябва ли плодовете на вашите мисли, чувства и желания да изсмукват соковете на вашия живот? Ако те поглъщат соковете на вашия живот, в края на краищата, вие ще се превърнете в плодно дърво, и вашите любими, вашите ближни ще ви търсят, както младите момци търсеха красивата мома. Всички се питали: Де е красивата мома? – Заминала е някъде.

Сега, за да се домогнат до вътрешните знания, хората трябва да потърсят новата, истинската наука. Това, което сегашните хора учат, е знайно; това, което не знаят още, е тайно. Това, което учат и прилагат в живота си, е знайно; това, което в бъдеще ще учат, при ангелите, е тайно. Следователно, това, което днес научите и приложите в живота си, е знайно, но то ще бъде задача за разрешаване на бъдещите тайни. Това не значи, че всичко в живота може да се разреши, но има задачи, които очакват своето разрешаване още днес. Например, нека всеки работи усилено върху себе си, да си създаде навик, не той да използува доброто в хората, но да е готов всякога да даде нещо от себе си на другите, т.е. да кихне. Няма по-красиво нещо от това, да срещнете човек, в когото няма абсолютно никакво желание да ви използува, но да е готов нещо да ви даде. Пред такъв човек всеки отваря душата си и е готов да му услужи в нещо.
Щом почувствувате добрината, безкористието на някой човек, във вас се заражда желание, непременно да му бъдете полезни. Ако този човек е беден, веднага във вас се явява желание тъй да му помогнете, че с нищо да не го ограничите. Вие желаете той да остане доволен от помощта, без да знае даже, кой му е услужил. Не е въпросът да му помогнете с пари, да му дадете хиляди левове, но така да му услужите, че и той да се почуди, отде му дойде тази помощ. Тогава той ще разбере, колко добър е Бог, Който се изявява чрез всички хора. Така трябва хората да си помагат, а не да чакат светът да се изправи по някакъв механически начин, или да дойде Христос на земята да спаси хората. Питам: какъв смисъл има, Христос да дойде на земята? Има ли смисъл Той да дойде при сегашните условия на земята? Ако днес дойде на земята, първата Му работа е да потърси вълнени чорапи. Защо? Зима е сега в света. Няма смисъл Христос да дойде на земята и да обува било вълнени, било памучни, било копринени чорапи. Когато дойде на земята, Христос трябва да бъде бос. Какво значи босотата? Босотата разбира открито, светло съзнание, което не ограничава човека, но му дава свобода, простор на действие. В присъствието на такъв човек вие се усещате свободни, разположени, като че небето се открива пред вас. В присъствието на този човек мисълта ви е права, хармонична, а чувствата – свободни и чисти. От сърцето на този човек блика любов, като от извор. Сегашните хора се плашат от любовта. Като дойде при тях човека, когото обичат, те се страхуват, искат да бягат от него. Защо се плашат? Има причини за това. Ако Христос дойде днес между хората, богатите ще се изплашат, ще мислят, че трябва да дадат нещо. Бедните пък ще се радват, ще кажат: Дано по-скоро дойде Христос на земята, да донесе някакво благо и за нас. Казано е в Писанието: „Няма човек на земята, който да е напуснал баща и майка заради мене и да не е получите стократно блага". Който е изпълнил Христовите думи, той ще бъде възнаграден стократно; който не е изпълнил Христовите думи, той нищо няма да получи. И да дойде Христос днес на земята, работите на мнозина пак няма да се наредят.

Защо? Защото не са изпълнили волята Божия. Всеки ден земята се върти по волята Божия. Слънцето изгрява и залязва по волята Божия. Хората се раждат и умират по волята Божия, но светът не се управлява по волята Божия. Светът все се управлява и оправя от някого, но тоягата играе важна роля. Има една воля Божия без тояга. Тоягата е за малките деца, а Словото Божие – за възрастните. Ако и днес още продължаваме да се изправяме чрез тоягата, това показва, че се намираме в фазата на детинското си разбиране.

И тъй, най-простите неща, които ви спъват в живота, се заключават в кривата мисъл, която допущате в ума си, че хората не ви разбират. Щом допущате тази мисъл, това показва, че по съзнание, вашето съзнание и това на другите, не са на еднакво ниво. Кажете ли, че някой не ви обича, това показва, че вашето и неговото съзнание не са на еднакво ниво. Кажете ли, че между хората няма братски отношения, пак същото нещо. Това подразбира, че всички хора не са на еднаква степен на развитие. Братството не може да дойде по физически начин. То подразбира отношения на разумни същества, които живеят помежду си по закона на Любовта. Първата стъпка на общение между две разумни същества подразбира „отношения между тия същества". Втората стъпка почива на основа – братство. Братството е резултат на правилни отношения между разумни същества. След братството идат по-високи отношения между разумните същества – на база на наука, на изкуство, на музика – културни отношения. При тези отношения вече се проявяват дарбите, способностите в човека.

Съвременните хора трябва да работят усилено, да по-ставят основа на бъдещата култура. Без тази основа, и ангели да им проповядват, и Христос да слезе на земята, все същото положение ще остане. Защо? Защото са пукнати стомни. Колкото да наливате вода в пукната стомна, тя все празна ще остане. Извори, които текат, не се нуждаят от вода. Като очакват Христа, много от християните вече са си изработили ново разбиране за Неговото идване. При това разбиране, Христос още днес може да дойде. Как ще дойде? Чрез възкресението. От гроба на всеки едного ще се вдигнат запечатаните плочи, и той ще подаде главата си и ще каже: „Учителю благи!" До това време Христос ще седи скрит някъде в задната стаичка, и оттам ще наблюдава, какво правите и с какво се занимавате. По-някога вие се смущавате и казвате: Много време ще мине, докато Христос дойде на земята. – Христос поглежда през малкото отверстие и казва: „Продай имането си, раздай го на сиромасите, и ела, та ме последвай!" Вие се уплашите и казвате: Господи, да си поживея още малко. Не съм готов да Те следвам. – Това е неразбиране на вечния живот. Какво има да си поживеете? Това, което наричате живот, не е нищо друго, освен робство. Когато продаде всичкото си имане и го раздаде на сиромасите, тогава, именно, човек започва истински да живее. Започни да продаваш, да се

освободиш от богатството на твоите грехове. Какво трябва да направи някой човек, който е живял във фамилии, дедите и прадедите на когото са убивали и обирали хората? Той трябва да продаде всичкото си имане, да извика ония сиромаси, които, в миналото някога са били ограбени от неговите деди и прадеди, и да им каже: Братя, преди години, моите деди и прадеди направиха някакви погрешки по отношение на вас, но сега аз, последният от това поколение, ви моля да извините; готов съм да въздам четирикратно за всичко онова, с което сме ви ощетили. Вземете всичкото ми богатство и се радвайте на живота! Те ще вземат това богатство и ще се зарадват, че има съвестни, добри хора на света. Който изпълни това нещо по Бога, той ще има зад себе си тил, на който всякога може да уповава. Дръжте Бога като антипод в своя живот, ако искате да имате живот, знание, сила и светлина. От такива хора светът се нуждае. Дето и да отидат те, пътят им всякога ще бъде отворен.
Мнозина се плашат от лошите условия на живота, от смъртта. Те трябва да знаят, че за праведния няма смърт. Праведният сам оставя дрехата си вън, както онзи, който отива на бал, съблича всекидневните си дрехи и облича парадните. Когато праведен умира, окръжаващите го виждат облечен със светли, парадни дрехи. Когато се отдели от тялото си, тази душа тежи едва 5–10 грама. Дето я духне вятърът, натам отива. Понякога тя олеква още повече, достига едва до един грам, а често и това тегло изгубва. Какво ще каже сегашният учен? Той ще каже, че това са нереални, неверни неща. Питам - ледът реален ли е? Според вас ледът е реален, но де отива той, като се стопи? Превръща се във вода. Водата реална ли е? И тя е реална, но като се изпари, превръща се в пара. Парата реална ли е? Реална е, но като се разложи по химически начин, от нея се получават съставните ѝ елементи – водород и кислород. Твърдото, течното и въздухообразното вещество са състояния на материята, които ние наричаме реалности. Обаче, вие още не сте се домогнали до тези реалности. Реалността не седи в съзнанието, но различни същества, с различни степени на съзнание са действували за създаване, например, на леда, на водата, на парата. Когато едно от тия същества започне да се повдига, съзнанието му минава в възходяща степен; тогава и водата, например, се превръща в пара. Съзнанията на тия същества и човешката мисъл произвеждат два различни резултата. В невидимия, в духовния свят нашите мисли имат някакъв резултат, който там изучават обективно. В нашия свят растат мислите на ангелите, а в ангелския свят растат нашите мисли. Следователно, растенията на физическия свят са мисли на ангелите, а растенията на ангелския свят са човешките мисли. Какво ще кажете за това? И вие, като турците, ще кажете: „И да видиш, и да чуеш, не вярвай!" Това е аналогия на неща, които са верни.
Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките, а Отец ми е земеделецът." Питам: може ли Христос да е лоза, а Отец, Бог – земеделец? Това е

аналогия, с която се изясняват известни истини. Това показва, че има една лоза, подобна на земната, която символизира Христа. Има Един земеделец, подобен на земните, Който символизира Отца. Когато Този лозар слиза на земята, и Той, като нашите земни лозари, едни пръчки отрязва и хвърля настрана, а други – оставя на лозата. Този стих не се отнася до земните лози. Затова, ако вземете стиха в буквален смисъл, нищо няма да разберете. Нашите лози са мисли на ангелите. И без да ги обрязват, тези мисли растат. Човешките лози, обаче, не могат да растат без обрязване. Понеже и ние сме слезли от невидимия свят, понякога, подобно на Отца, обрязваме нашите лози, но с това ги осакатяваме. Малко лозари има, които знаят да обрязват лозите. По колко очи трябва да оставят на лозите? Някои оставят по едно око, други – по две, а рядко – по три. Едното око символизира Бога. Двете очи – човека; за двете очи казват „ненаситни човешки очи." Според мене, на всяка лоза трябва да се оставят най-малко по три очи. Нашите лозари мислят, че по този начин ще осакатят лозите, и затова оставят само по едно око. Обрязването на лозите не е земно изкуство. И човек може да се обреже, но има ред правила за това, които трябва да се спазват. Това е дълбока наука, която трябва да се изучава. В това отношение, окултните науки, като астрология, хиромантия, физиогномия, са методи, чрез които човек може да направлява силите в своя организъм. Започвате никаква работа и, като не можете да я свършите, казвате: Учителю, не мога да свърша тази работа. Не, ще кажете: „Учителю благи!" Изучавате хиромантия, кажете: „Учителю благи!" Изучавате физиогномия, кажете: „Учителю благи!" Изучавате астрология, кажете: „Учителю благи!" Каквото искате да изучавате, всякога казвайте: „Учителю благи!" Тези думи са метод, с който човек може правилно да работи.
Сега, като говоря за наука, някои считат, че науката не е необходима, понеже и Бог не се занимава с наука. Значи, при създаването на света, науките са били необходими, а сега не са необходими. Когато създаваше света, Бог се ползуваше и от геометрия, и от математика, и от много още науки. Понеже създаването на света и днес продължава, Той пак прилага тия науки, пак се ползува от тях. Ето защо, който иска да изучава геометрия, математика, той трябва да отиде при Бога, там да ги изучава. Без Божията помощ нищо не можете да научите. Преди съществуването на геометрията, математиката и другите науки на земята, съществуваше Божествена геометрия, Божествена математика и т.н.
„Учителю благи!" Като четат Евангелието, като слушат беседите, мнозина се намират пред голяма опасност, защото започват да мислят, че всичко знаят и разбират. Които мислят, че знаят много неща, нека кажат, какво направи ангел Афуел с крушата, в която красивата мома се превърна. После, нека кажат, какво означават думите „живот вечен". Те ще кажат, че с това се прави някакво уподобяване, някаква аналогия. – Така е, но това не

е достатъчно обяснение. Ако една аналогия не е поставена на място, тя не е валидна; ако всяка дума не се постави на своето място, тя не може да произведе нужния ефект. Затова човек трябва първо да мисли, после да говори. Казвате на някого, че го обичате. Този човек започва да мисли, истината ли говорите, или го забавлявате. Думите „обичам те" са подобни на думите „Учителю благи", с които големецът се обърна към Христа. Как трябва да кажете думите „обичам те"? Христос казва: „Както ме Отец въз люби, така и аз ви възлюбих. Аз дойдох да ви дам живот, и то преизобилно." Щом дадеш живот на някого, ти вече го обичаш. На онзи, на когото си дал живот, първо трябва да му говориш да измени условията на своя живот, а после ще му говориш други работи. Само онзи човек ви обича, в присъствието на когото вашите мъчнотии постепенно намаляват и изчезват. Както дървата в печката постепенно намаляват студа в стаята, така и любовта е в сила да намали и съвършено да отстрани мъчнотиите, спънките и страданията на човека.
Едно се изисква от хората днес: да вършат волята Божия! Всички говорят за волята Божия, но не я изпълняват. Мнозина искат да бъдат като Христа. В какво отношение искат това? Христос казва: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята". Към тази власт ли се стремят хората? Всеки може да бъде изправен, като Христа пред Пилата, с тежкия кръст на римската империя, да изнемогва от неговата тежест. Хората искат да бъдат в положението на възкръсналия Христос. Може ли човек да възкръсне, преди да е минал през другите процеси? Христос казва на учениците си: „И по-големи работи можете да направите". Това подразбира: „Но и по-големи страдания ще имате". „Който се отрече от баща си и от майка си, от братята и сестрите си и ненавиди своя живот, той може да се нарече мой ученик". Сега разсъждавам: да се откажете от баща си и от майка си, както и да е. Кой не се е отказвал от родителите си за една жена? Да се откажете от братята и сестрите си, и това е възможно. Да се откажете от богатството си, и това е възможно. Но да ненавидите своя живот, да се откажете от себе си и да тръгнете след Христа, това е много вече. Наистина, който не разбира тази идея, той ще настръхне от страх. Който я разбира, той се е домогнал вече до разрешаването на вековните проблеми. Да приложиш този стих в неговия вътрешен, дълбок смисъл, това подразбира да свалиш от съзнанието си товара на миналото, да придобиеш Царството Божие, да владееш магическата пръчица, магическата единица и да бъдеш като Афуела, каквото пожелаеш, да стане.
„Учителю благи!" Нека тези думи се запечатат в ума ви за вечни времена. Не желайте вечния живот, за да останете дълго време на земята, да ядете и пиете, но желайте вечния живот, като резултат на любовта ви към Бога, към вашите ближни, към вашата душа и към всички разумни същества. Всичко това зависи от любовта; ето защо, като на българи, казвам: всички да дадете своя данък, за да направите връзка с Божията Любов. Това не

значи, че не сте свързани с Любовта, но трябва да се направи един царски път, по който да се разлее Божията Любов, като вълна. По този път, именно, всички ангели, всички Божии служители, ще слизат и възлизат, ще носят Божието благословение, ще упражняват върху хората своето добро влияние. Какво по-хубаво от това, да намерите човек, който да възприеме идеята, която изпълва душата ви? Колко хора има днес, с които Христос може да се разговаря? Срещате някой човек, обиквате го, разговаряте с него, но щом започнете да му откривате някоя своя съкровена идея, той веднага се затваря. Той прилича на баща, пред когото дохожда някой кандидат за дъщеря му. Докато не знае, защо е дошъл, бащата е любезен, внимателен, но щом този господин изкаже своето намерение, бащата се затваря. Той разбира вече, че господинът иде за дъщеря му. Значи, бащата не е готов да даде дъщеря си на този човек. Готовността на човека да направи нещо, подразбира любов към Бога, съзнателно ходене в Неговия път и желание да Го познае. Това са хората, или децата на шестата раса, които упражняват влияние върху цялото човечество. Всеки трябва да пожелае в себе си да стане дете на шестата раса, да има сила, с едно махане на ръката си, да приспи всички, които вършат престъпления; да разруши затворите, да прекрати всички кражби и убийства. При това положение само насилията ще престанат и ще се възстанови навсякъде пълен ред и порядък. За синовете на шестата раса всичко е възможно, но за петата раса всичко се постига с пушки и топове. Следователно, разликата между петата, балата раса, и шестата, се заключава в това, че петата раса се мъчи да възстанови ред и порядък в света чрез закони, чрез пушки и топове – чрез насилие; шестата раса възстановява реда чрез великия закон на Любовта и чрез свободата. Има ли нужда да посочвате револвера си на онзи, когото обичате и който ви обича? Достатъчно е този човек да разбере вашите нужди, за да бъде готов веднага да ви предложи своята помощ.

И тъй, за да приемете Любовта в себе си, във вашето съзнание трябва да стане дълбок вътрешен преврат. Казвате: Трябва ли да напуснем света? – Напущането на света не е механически процес – Трябва ли да учим? – Вие ще бъдете в света, и при тези условия ще вършите всичко: ще учите, ще работите за другите и ще видите, доколко ще преобразите себе си, а оттам и ближните си. Казано е в Писанието: „Търсете ме в ден скърбен! Тогава ще ви помогна и ще ме прославите." Значи, ще търсите Бога в дни на големи нещастия, разочарования, невежество, а не в дни на щастие и блаженство. „Тогава аз ще ви се изявя и ще ви прославя". Вие знаете тия неща, но пак правите погрешки. Бог всичко вижда и знае, но се прави, че не вижда. Щом дойде де някоя важна работа, Той не се обръща към вас, защото знае, че ще направите никаква пакост. Бог предоставя трудните задачи на ангелите, а на невежите дава забавления. Ако пък искате да бедете щастливи, при вас трябва да дойде някой ангел на щастието; ако

търсите любовта, пак трябва да дойдете в връзка с някой ангел на Любовта, той да бъде посредник между Бога и вашата душа.
Днес всички хора се стремят към нова връзка с любовта, т. е. към възкресението. Значи, възкресението не е нищо друго, освен минаване на човешкото съзнание в по-висока степен. По този начин и любовта влиза в нова фаза, в фазата на Божествената Любов. При това състояние, в човека няма да стават резки промени, той няма да се ражда и умира. Следователно, раждането, като процес, ще остане само за тия хора, които не са добили високо съзнание. Онези пък, които са се сдобили с възкресението, ще бъдат Синове Божии, и като такива, пак ще дохождат между хората. Те могат да бъдат видими и невидими, според желанието си. Така ще помагат на хората, ще ги обръщат към Бога. Няма по-красиво нещо за човека от това, да обърне ближния си към Бога и да се създаде връзка между тези две души. Този човек ще слуша, каквото му се говори и ще се радва, че разбира. Вие ще му говорите, както говорите на себе си. Той ще слуша без никакво съмнение. Опасно е, когато съмнението бушува в човека. Дойде ли съмнението в него, той казва: Едно време вярата ми, любовта ми беше по-голяма. – Така е, но това не е само в днешните времена. Така е било и в миналите времена, за които е казано в Писанието: „Любовта ви ще охладее". Обаче, за онези, които разбират Бога, тяхната любов не само, че няма да охладнее, но ще се увеличи. Приложете Божията Любов в живота си, да видите нейните резултати. Казвам: това е един опит, който непременно трябва да направите. Докато не направите опита и видите резултата, нищо не говорете за него. Докато сте бременни, не отваряйте утробата си да показвате, какво сте заченали. Крийте вашата бременност, да не се изложите на никаква опасност. Бременните жени носят специални дрехи, да не се вижда, че са бременни. Щом детето се роди, радвайте се, че се е създал живот, че се е явило нещо хубаво на света. Обаче, докато сте бременни, крийте се, защото, от идеята, която родите, зависи бъдещия ви живот. И в Писанието е казано: „Целият свят е бременен с нещо хубаво, което трябва да възкръсне". Това хубавото, красивото нещо трябва да се подхранва с новия живот, с новите идеи, за да расте и се развива правилно. Всеки сам трябва да пази плода, който е зачenал. Много хора злословят, критикуват другите, като забравят, че с това пречат и на своята бременност. На такива хора казвам да бъдат внимателни, да мислят, какво говорят, а те се обиждат, че съм говорил строго. Питам: на кого се говори меко? На здравия човек. Обаче, на болния, лицето и ръцете на когото са покрити с рани, и да искаш, не можеш да говориш меко. Най-малкото докосване до раните, му причинява силни болки. Значи, за болния и най-меката дума е строга. Един ден, когато раните по лицето и ръцете на болния изчезнат, думите ми ще бъдат като балсам върху неговата душа. Тогава, лицето и ръцете му ще бъдат красиви, ще обръщат внимание на всеки художник. Така трябва да гледате

и вие на нещата, да бъдете искрени в себе си, да се освободите от всякакво пристрастие. Преди всичко, вие не сте дошли на земята да разрешавате въпроса за правото и кривото, кой как постъпва. Защо съществуват злото и грехът в света, не е ваша работа. Изучавайте злото като факт, а защо съществува, оставете този въпрос настрана. Прилагайте Божията Любов в живота си, като смисъл на целокупния живот.

„Учителю благи!" Започнете тази година да живеете с тези две думи. Забележете, в български език буквите У и Ч представят две отворени чаши, които очакват да се напълнят с нещо. Не отлагайте нашата! Щом съзнанието ви е будно, живейте с думите „Учителю благи" и не се страхувайте. Тези думи ще дадат добър резултат. Ако е въпрос за страх, дръжте в себе си онзи свещен страх, който спасява, но не онзи страх, който обезсърчава, обезнадеждава човека. Дръжте в ума си примерите за двамата пътника и за ангел Афуел. При това, като работите, гледайте нито да се прозявате, нито да кихате. Ако се прозявате, ще знаете, че ще ядете, преди да сте свършили работата си, а това нищо няма да ви допринесе. Ако пък кихате, ще огладнеете, преди да сте свършили нещо. Обаче, и едното, и другото са два процеса, които се извършват преждевременно в човешката душа. А всеки процес, който се извършва преждевременно, не дава плод. Сега, аз искам да остане в ума ви съществената идея, която се заключава в думите „Учителю благи". Вашият живот трябва да бъде образ на Любовта. Вие трябва да бъдете хора на науката, да се стремите към знания, каквито ангелите и светиите имат. Мнозина имат това знание в себе си, в зародиш, но то ще се развие и ще произведе голяма промяна в съзнанието им. Това знание може да превръща скръбта в радост, недоволството в доволство, невежеството в знание. Това знание е необходимо, за да може човек да се справи с противоречията, които неизбежно идват. Докато не дойде до възкресението, докато не получи посвещение, човек все ще се натъква на противоречия, на мъчнотии. Не се спирайте пред мъчнотиите, но се запитвайте, какво се изисква от вас, за да ги разрешите. Ако копаете лозе и излязат пришки по ръцете ви, не се оплаквайте от тях, но помислете за майка си, за която работите. Ако работите за някого от любов, пришките на ръцете ви са на мястото си. Следователно, страданията се оправдават, само ако има някого да обичаме; няма ли кого да обичаме, страданията са безпредметни.

„Учителю благи!" – Без прозяване и без кихане.
„Учителю благи!" – Ще служа на Бога с щедрост и милосърдие.
„Учителю благи!" – Дето и да ме пратиш, всичко ще изпълня според Твоя велик закон на Любовта.
„Учителю благи!"

1. Беседа от Учителя, държана на
3 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_02_06 Двете съзнания
лекция пред общия окултен клас

ДВЕТЕ СЪЗНАНИЯ

Размишление върху въздържанието.

Нека съберем следните числа:

Само ония числа могат да се събират, които имат еднакъв стремеж. Знакът плюс, с който си служат при събирането, е знак на противоречие. При събиране на тия числа се получава един и същ резултат - десет. Дали ще съберем 9+1 или 1+9, получаваме един и същ резултат. Обаче, елементите с които си служим, не са еднакви. Това показва, че ние можем да получим един и същ резултат от различни елементи.

Простият човек казва: „Девет гроша и един грош правят десет гроша; или един грош и девет гроша правят десет гроша". Той събира тия числа и повече не мисли върху тях. Обаче, онзи, който се занимава с отвлечената мисъл, той разглежда тия числа като живи и вижда, че те разменят местата си: в първия случай числото девет беше на първо място, а после единицата зае това място. Оттук вадим заключението: когато една сила действа в човешкия ум или в човешкото сърце, тя може да произведе или еднакви, или различни действия. Който се занимава с кабалата, той може да обясни тези действия кабалистически. Кабалата представя сбор от закони, които работят в материалния свят. Като знаете тия закони, вие сами ще ги прилагате в материалния живот. От гледището на тия закони, числата биват щастливи или благоприятни и нещастни или неблагоприятни.

Когато попадне на някое щастливо число, човек започва да печели. Впусне ли се с това число в някоя хазартна игра, печалбата му е осигурена. Щом спечели в първата игра, човек може да се впусне и втори, и трети път - печалбата е осигурена. Ако първият път още изгуби, повече не трябва да играе. Надеждата, че втори път може да спечели, е празна работа. Ако съдбата ощастливи човека в началото на живота му, тя ще го ощастливи и на края. Ако в началото не го ощастливи, и на края няма да го ощастливи. Ако работата, която човек започва, му се отдава още в началото, това показва, че съдбата го е ощастливила и той ще има успех. Не върви ли работата му още в началото, по нататък да не продължава. Всички опити в това направление ще бъдат безуспешни. Ако приятелството ви с даден човек не върви още в началото, по-нататък не насилвайте. Излъже ли ви веднъж, не разчитайте на неговото приятелство. - Защо? - Защото в него не

е развит центърът на приятелството, на дружбата. Ако в момъка и в момата не е развит центърът на любов към ближния, те не са един за друг.

Като не разбират този закон, някои от съвременните хора насилват природата, като мислят, че ако между двама души днес няма любов, утре ще има. Да се мисли така, това значи, да вярвате, че сакатият, който има само една ръка, може да свърши работа, каквато здравият върши. - Не, за работа се изисква здрав, умен, положителен човек. Не започвайте работа със сакат, с недъгав човек. - Ама Бог ще свърши работата. - Какво Бог ще направи, това е Негова работа. Важно е, какво човек може да направи в дадения случай. Когато става въпрос за Божиите работи, там човек трябва да мълчи. Нека вземе цигулката, кавала или гайдата си и да свири. Какво ще стане със земята, как ще се оправи светът, това не е негова работа. Каквото и да разправят учените за движението на земята, на слънцето, на различните планети, те все още не са се домогнали до същинските причини на тия явления. Има тела в пространството, които се въртят от изток към запад; други - от север към юг; трети - от юг към север. Едни тела пък се движат отгоре надолу и т.н.

Истинските учени, които знаят тайните на природата, виждат, с каква бързина се движат и т.н. Всяко явление, което се извършва в природата и живота, има свой външен израз. За онзи, който разбира явленията, няма нищо скрито-покрито. Например, невъзможно е човек да яде кисело и да се усмихва. Щом яде кисело, мускулите на лицето му непременно ще се свият. Киселините винаги отнемат светлината и топлината на човешкия организъм. При такива случаи, за да запази топлината си, човек неволно свива мускулите си. Като знаят действието на киселините, лекарите ги препоръчват, като средство за отнемане на възпалението от някой орган на тялото.

Всички хора се стремят към живота, но не знаят, как трябва да живеят. Изкуство е да знае човек да живее. Да живее човек правилно, това значи, да има предвид двата принципа на добро и на зло, и да се съобразява с тях. Някои хора казват, че зло не съществува в света. Други пък казват, че добро не съществува. Наистина, за умрелите хора на земята няма нито добро, нито зло. За живите хора, обаче, съществува и добро, и зло. Разликата между човешкия и ангелския живот се заключава в това, че в човешкия живот злото е отвътре, а в ангелския - отвън. Понеже злото е вътре в човека, той има да се бори с враг, който е завладял половината от неговия свят. Мъчно се пъди този враг. Някой човек още със ставането си от сън се чувства неразположен и се чуди, на кого да отмъсти, на кого да излее гнева си. Той се озърта натук-натам, дано намери някаква причина да се кара, да се отпуши по някакъв начин. Най-после вижда, че една чиния е счупена,

или че печката не е запалена, както трябва. Щом започне да вика, да се кара, той се освобождава от гнева си, т.е. отпушва се. Не е лошо нещо гневът, но човек трябва да знае, защо гневът иде, и защо си отива. Когато подсъдимият отива при съдията, последният иска да знае, защо е дошъл. Когато някой ученик отива при един учител, последният се интересува, какво иска ученикът от него. Като разбере защо го търси, учителят иска да знае, какви са способностите на ученика.

Дойдем ли до гневенето на хората, ние виждаме нещо изопачено в тях. Гневът е енергия, която, разумно впрегната, дава добри резултати. Който не знае, как да използва тази енергия, той хвърля този или онзи предмет, става, сяда, разхожда се в стаята, вика, сърди се на този, на онзи, докато се отпуши. Щом изразходи тази енергия, той утихва, лицето му приема спокоен израз. След това той се залавя за работа. Обаче, който разбира гнева, като творческа енергия, а не като разрушителна, той веднага започва да работи нещо: реже дърва, пише, чете, свири на някакъв инструмент и т.н. Ще кажете, че човек е грешен, не може да не се гневи. Ако грешният само се гневи, както и да е, но какво ще кажете, когато праведният се гневи? Казано е в Писанието: „Гневете се, но не съгрешавайте“. Значи, човек може да се гневи, без да греши. - Нужен ли е гневът в природата? - Без гняв не може. Гневът е огън. Да се гневиш, това значи, да кладеш огън. Има същества, които много се гневят. За тях се казва, че огънят им гори цял ден. На химически език, гневът се превежда със силната афинита или силното стремление на елементите да се съединяват едни с други, вследствие на което между тях се образува голяма топлина, голям огън. Произходът на гнева не е Божествен, но въпреки това той съществува в природата. Това не значи, че гневът трябва да се премахне. Като природна сила, гневът трябва да се впрегне на работа, но не да се премахне.

Сега, като събирате числата от едно до десет, вие трябва по някакъв начин да ги оживите. Например, 1+9=10, можете да го оживите, като си представите, че единицата е бащата, а деветорката - деветте му синове. Всички заедно правят десет. Всички заедно харчат десет хиляди лева. Действието 2+8=10, можем да го представим по следния начин: двойката е женената дъщеря, а осморката - старата майка, която живее при зетя си. И те харчат десет хиляди лева. Като съберем 3+7, пак получаваме десет. Числото три е внукът, а числото седем е дядото, който живее при внука си. И те харчат по десет хиляди лева. Като съберете 4+6, пак получавате числото десет. И четири е мъжко число. Шесторката представя търговец. Както се нареждат числата в гами, така се нареждат мислите, чувствата и желанията на хората. Числото девет е резултат. Само по себе си то не действа. Изобщо, числата девет, шест и три не взимат никакво участие в живота. Когато се намира в пълна индиферентност, в пълно безучастие,

човек е в положението на 9, 6 и 3. Каквито болести и страдания да му дойдат, той размишлява, философства, не губи мира си. Той е съвършено тих и спокоен. Когато става активен, когато иска да се прояви, човек се намира в положението на числата 2, 5 и 8. Той е бременен, иска час по-скоро да роди, да се освободи от мъчнотията си. Момче ли ще роди, или момиче, не е важно. Обаче, той непременно трябва да роди нещо. Това е съдба.

Произволно нещо ли е съдбата? - Съдбата не е произволна, но е строга, а понякога безпощадна. Когато човек нарушава Божествените закони, съдбата го преследва до девети род. Тя иска да му даде добър урок, да го научи, как да постъпва с великите закони на Битието. Временно тя може да отложи урока, който е предвиждала за даден човек, но никога няма да го забрави. гледате някой човек учи, занимава се, и тъкмо се готви да заеме някоя добра служба, съдбата излиза срещу него и му препятства. Като види, че работите му не вървят добре и загази материално, той се впуща в лотария, дано тук успее. Взима един, втори, трети билет, но и тук съдбата го преследва. За да успее в предприятията си, човек трябва да се обърне към съдбата си с молба да не го преследва, като обещае, че ще работи съзнателно, да изправи погрешките си. Иначе, каквото и да прави, все няма да успява. Колко художници има в света, картините на които стоят непродадени. Колко музиканти има в света, които няма на кого да свирят. Колко поети и писатели има в света, чиито произведения не се оценяват. - Защо? - Съдбата ги преследва.

Време е вече хората да пристъпят към новото разбиране на Божиите пътища. За да дойде новото разбиране на живота, човек трябва да бъде чист. Той трябва да ликвидира със своите погрешки и престъпления. Не ликвидира ли с тях, съдбата непременно ще го преследва. Никой не може да избегне от ръцете на съдбата си. Какъвто и да е човек, прост или учен, цар или обикновен, съдбата ще му даде нужния урок. - Ама ние сме ученици, искаме да учим, да се развиваме. - И ученици да сте, пак няма да избегнете от ръката на съдбата. - Ние се молим по три пъти на ден. - Съдбата ще ви хване в момента, когато не се молите. - Ние се стремим. - Колкото и както да се стремите, съдбата ще ви посети със своята пръчица. Какъвто и да е стремежът ви, преди всичко вие трябва да изправите погрешките на своя минал живот. Миналият ви живот се изявява в сегашния. Страданията, нещастията, неприятностите, които сега ви се случват, се дължат на миналия ви живот. Те са резултат на погрешки, правени в миналото.

В това отношение съдбата е неумолим закон. Със съдбата заедно вървят много същества, които пазят човека от нейните тежки удари. Достатъчно е

човек да върви в Божествения път, за да се ползва от помощта на тия светли същества. Например, някой добър човек мисли да пътува по море. Нещо го побутва да тръгне още на другия ден, да се ползува с половин билет. - Кое е това, което го подтиква? - Съдбата му. Този ден, именно, е предвидена някаква катастрофа, от която той трябва да загине. Добрите същества, обаче, неговите приятели, го съветват да не пътува утре, да отложи за друг ден. - Ама с половин билет ще пътувам. - Отложи пътуването си, макар да платиш и цял билет. Друг някой иска да заеме някаква добра служба, за която му обещават десет хиляди лева месечна заплата. Той се радва, че като вземе тази служба, ще подобри положението си. Съдбата му нашепва да вземе тази служба, но приятелите му нашепват: „Откажи се от тази работа. Наистина, парите са много, но господарят е лош човек, ще одере кожата ти.“

Като ученици, вие трябва да различавате тия два гласа в себе си. Трябва да знаете, при това, че непременно ще минете през своя минал живот и ще платите за всички свои погрешки. Докато не се справите с миналото си, вие няма да се освободите от страданията. Както Христос пострада за греховете на човечеството, така и вие ще страдате за своите грехове. Сега става развързване на кармата. Човек трябва да се върне в своето минало, да дойде до онзи живот, дето се е отклонил от правия път, да коригира грешките си и да продължи живота си. При това положение, работите на човека се нареждат добре, и той може да бъде щастлив. Щастливият, колкото и да иска да помогне на ближните си, със своето щастие, не може. За да се ползва човек от щастието на другите, това трябва да е определено. Има причини, които не позволяват на човека да се ползва от благата на другите.

Един цар, като правил разходките си в гората, често срещал един беден, стар човек, който събирал дръвчета и ги носил на гърба си. Като виждал, как се мъчи, царят решил да му помогне, да го извади от трудното му положение. Той заповядал на един от слугите си да тури една торба с пари на моста, през който старецът минавал, за да ги вземе и да подобри положението си. Слугата направил, както царят му заповядал, и се скрил да види, какво ще стане с торбата. Този ден, обаче, се случило голямо наводнение, вследствие на което реката доста придошла. Като наближил моста и погледнал към придошлата река, старецът се уплашил и си казал: „Сега ще мина моста със затворени очи, да не гледам буйната река“. Той затворил очите си, минал моста, без да забележи, че точно на пътя му имало торба с пари. Значи, старецът затворил очите си пред щастието и го отминал. Слугата взел торбата с парите назад и разказал на царя за случката със стареца.

Христос казва: „Аз и Отец ми едно сме“. Така може да каже Христос, но не и всеки обикновен човек. За да бъдете едно с Бога, вие трябва да сте платили дълговете си. Ако отивате при Бога, за да ви плати дълговете, вие сте на крив път. Не отивайте при Бога като грешник, но като човек, който е изплатил дълговете си, който е изправил своя живот. Който не разбира това, той казва: „Днес, докато съм млад, ще си поживея. Един ден, като остарея, като се наживея, ще служа на Господа.“ Значи, той ще отиде при Господа като остарее, като изхарчи всичката си енергия, като натрупа дългове и никой не го иска. - Не, тогава и Бог няма да го приеме. Той не се нуждае от стари хора, от инвалиди. Човек трябва да служи на Бога още от млади години, докато е пълен със сила, с живот. Дядото вика внука си и започва да му разказва своя живот: „Синко, бъди внимателен в живота си, гледай да не правиш грехове. Едно време, като бях млад, направих много грехове. Тази мома любих, онази мома любих, но после разбрах грешката си, изправих живота си и започнах да служа на Бога.“ Каквото и да му разправял, внукът мислил за момите, които дядото обичал, и подражавал на него. Тук задиря една мома, там друга, докато най-после се върне у дома си ранен, като че е бил на фронта. Внукът пак сяда до дядото и го моли да му разправя нещо от своя живот. Дядото започва да разправя, а внукът слуша. Това е забавление, но не е истински живот.

Историята на дядовците е подобна на романите, които се пишат, но за да се използват разумно, те трябва да се четат от 60-70 годишни хора. И младите хора могат да четат романи, но те трябва да взимат само положителната им страна. Когато разправя своите опитности, или опитностите на други хора, човек трябва да знае, какво да разправя и на кого да разправя. Има хора, които са положителни в доброто, а отрицателни в злото; има и такива, които са положителни в злото, а отрицателни в доброто. Във всеки човек съществуват и двата типа. Като знаете това, вие сами трябва да се пазите. Човек трябва да бъде буден, защото не знае, откъде какво може да получи. Например, срещате един човек, който влиза в положението ви, вижда, че вие имате нужда от една голяма сума, но външно изглежда суров, груб. Той ви казва: „Знаете ли, какво мога да направя с вас?“ Вие веднага започвате да треперите. Той изважда една кесия, пълна с пари, и казва: „Заповядайте, услужете си с тия пари“. При друг случай, срещате човек, който е готов на всички жертви заради вас. Считате, че той ви е приятел. Той знае, че вие се нуждаете от пари, и ви донася една торба с диаманти, като казва: „Вземете тия диаманти и си услужете с тях“. Вие взимате диамантите, но веднага стражата влиза в дома ви, да ви обискират. - Защо? - Тия диаманти били крадени. Приятелят ви, за да се освободи от преследване на полицията, дава диамантите на вас. Това е привидно добро. За да се освободи от злото, той прави добро на вас. С крадени пари, с крадени вещи човек нищо не

може да постигне.

Сега, от всички се изисква будност, да знаете, как да постъпвате със съдбата си. Когато съдбата дойде при тебе и започне да те съди, ти мълчи, нищо не казвай. Кажеш ли една дума против нея, или в твоя защита, тя веднага ще те хване и ще каже: „Добре, че те намерих. От много време те търсих, но сега си вече в ръцете ми.“ Ако съдбата мине покрай тебе и не те докосне, мълчи и благодари, че не те е видяла. Пред съдбата и мъдрецът мълчи. Съдят ли, убиват ли, бесят ли някого, мълчи. Представете си, че някой се дави. Наблизо минава една лодка. Ако турите давещия в лодката, последната ще потъне. Какво трябва да направите? Който иска да го спаси, той трябва да излезе от лодката, да се бори с вълните, а давещият да отиде на негово място. Ако спасите давещия, а вие се удавите, оправдана ли е вашата жертва? Ако е оправдана, тя има смисъл, но ако не е оправдана, вие се натоварвате с чужди грехове.

Следователно, има случаи в живота, когато, и като прави добро, човек може да носи лоши последствия. Той трябва да знае, кога да прави добро, и кога да не прави. В правене на доброто, човек трябва да бъде умен, да се вслушва в Божественото начало в себе си. То всякога носи светлина. Божественото не се занимава с големи величини, с големи цифри. Ако в дома ви дойде някой беден, дайте му един обяд. За втори обяд вие не трябва да се задължавате. Остане ли и за втори обяд при вас, съдбата ще го хване. Щом се нахрани добре, той трябва да благодари и да продължи пътя си. Когато отивате в някой дом да се повеселите, направете същото: останете само един ден. На другия ден си заминете. Станете рано сутринта, натоварете камилите и продължете пътуването си. Останете ли повече от един ден, вие ще развалите работата. Отивате на религиозно събрание. Молите се, пеете, дохождате до голямо въодушевление и пожелавате да продължите събранието. Щом продължите събранието, вие минавате границата, а с това заедно разваляте цялата работа. Никога не се стремете да стигнете върха на нещата.

Този закон действа навсякъде в живота. Връщате се у дома си за обяд. На пътя срещате един свой приятел и започвате да се разговаряте. Говорите пет-десет минути, но разговорът е интересен, и вие не искате да се разделите. Прекъснете разговора, оставете нещо и за друг път. Ако не прекъснете разговора си, вие ще закъснеете за обяда и ще се принудите да ядете бързо. При бързото ядене има опасност да се задавите. При всяко ядене, животът на човека е изложен на опасност. Съдбата дебне човека всеки момент. Като знаете това, бъдете постоянно в молитва. Без молитва не сядайте да ядете. Молете се на Бога да ви пази от лошата съдба, която всеки момент ви преследва. Това не значи, че трябва да се страхувате, но

всякога бъдете будни, сами да се пазите. За да се пазите, вие трябва да имате знания.

Следователно, яжте бавно, съсредоточено, без да преяждате, но всякога бъдете свързани с Първата Причина. Щом сте свързани с Първата Причина, лошата съдба няма да ви преследва. Дето ходите, с когото и да говорите, бъдете всякога в молитва. Като говори, неусетно човек може да каже една дума, или някаква шега, която да обиди околните и да предизвика спор, недоразумение и т.н. Помнете, че лошата съдба, или както индусите я наричат, „карма“, всякога преследва човека. Понякога тя е глуха: минава и отминава човека и нищо не му казва. Но чуе ли една дума, която не ѝ харесва, тя веднага го хваща. Някой седи и си дава отчет за живота, за постъпките си. Той намира, че е живял добре, не е вършил грехове, на никого лоша дума не е казал. Щом започне да мисли така, съдбата веднага поставя на пътя му изкушения и го заставя да греши. С това тя иска да му каже, че като е толкова праведен, нека плаща. Ако някой казва за себе си, че е грешен, съдбата още повече го товари, като му казва: „И така дължиш много, можеш да задлъжнееш още повече“.

Мнозина мислят, че като влязат в Божествения път, небето ще гледа на тях като на царски синове и няма да смее да ги бутне. Някой от вас се изправи пред съдбата си и казва: Знаеш ли, кой съм аз? - Кой си ти? - Аз съм член на Бялото Братство. - Член на Бялото Братство ли? Чакай да видиш аз коя съм! Хване те и те разтърси. След това ти се връщаш с пукната глава. Тази съдба хвана даже и Христа - този Велик Учител на човечеството. Тя хвана и мъченик Стефан, и апостол Павла, и други. Няма пророк в света, който да е проповядвал новите идеи, и да не е бил в ръцете на съдбата. Като чуе, че някой проповядва новите идеи, съдбата казва: „Ти ли си този, който проповядваш? Чакай и аз да те опитам!“ Като знаете това, не мислете, че вие можете да избегнете от съдбата си.

Няма човек в света, който да не е страдал от ударите на съдбата. Ще кажете, че само глупавите страдат. И глупавите, и умните страдат. Понякога умните страдат повече от глупавите. Съдбата е безпощадна. Тя има свои дълбоки причини, поради които се налага. Тя не е механически закон. Има случаи, когато човек може да мине без страдания, но не всякога. Защо трябваше апостол Павел да страда? Когато някои искаха да му принесат жертва, като на боговете, той започна да ги разубеждава, да им казва, че и той е човек като тях. Той трябваше да мълчи, да ги остави свободни, да правят, каквото искат. Те трябваше да му принесат жертва, а той щеше да продължи пътя си. Затова съдбата остави да го бият. След като го биха няколко пъти, той казва: „Братя, с много скърби ще влезем в Царството Божие“. С други думи казано: С голямо разбиране ще влезем в

Царството Божие. Ще се научим да не се бъркаме в Божиите работи. Стане ли въпрос за вашите постъпки, не се произнасяйте, дали те са добри или лоши. Когато хората се произнасят за вашите постъпки, вие трябва да мълчите. Нито те са меродавни да се произнасят върху вашите постъпки, нито вие сте меродавни да се произнасяте за техните или за своите постъпки. Помолете се да влезете в светлината на Бога, в Неговото съзнание, и оттам да разгледате постъпките си, да се произнесете върху тях и да ги коригирате.

Днес всички хора грешат, защото бързат. Без да проверяват нещата, те се произнасят. Проверката трябва да става в Божественото съзнание. Там има плодове, които смело можете да изнесете на пазара, или да дадете на вашите ближни. От това, от което вие се ползвате, могат да се ползват и другите. Това, което е вредно за вас, ще бъде вредно и за другите.

И тъй, помнете: животът на човека се движи между две съзнания. Едното съзнание е неспокойно, постоянно се тревожи. Другото съзнание всякога е тихо и спокойно. Самият човек не е нито в едното, нито в другото съзнание. Човек е онзи, който съзнава и едното, и другото положение. Човек е свободен да участва и в едното, и в другото съзнание. Ако не иска да остане в едното съзнание, може да отиде в другото. В което съзнание и да участва, той все ще има известни резултати. Човек трябва да изучава проявите на двете съзнания в себе си, за да се кали, да си създаде характер, да организира своето тяло.

Т.м.

Лекция от Учителя, държана на
6 февруари 1929 г., София – Изгрев

Книги:
 * Двете съзнания
Смени в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1938)
 14 беседи от 14 ноември 1928 г. до 13 февруари 1929 г.

Начало: 05:00

1929_02_08 Магическата пръчица
лекция пред специалния клас

МАГИЧЕСКАТА ПРЪЧИЦА

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Размишление върху светлината.

Какво нещо е човекът? Всеки казва за себе си: Аз съм човек. Кои са качествата на човека? Кое го определя като човек? Мъчно може да се отговори на този въпрос. Кои са качествата на светлината? Кое я определя като светлина? – Светлината отваря пътя на всички същества – добри и лоши. Кое е главното качество на топлината? Тя стопля всички същества, всички тела. Под нейното влияние те се разширяват. В някои случаи топлината причинява и вреда, но ползата от нея е по-голяма от вредата. И светлината някога причинява вреда, но ползата, добрините, които дава, са по-големи от вредата.

Знаете вече качествата на светлината и на топлината. Важно е да определите едно от качествата на човека, което го отличава от всички живи същества. Човек се отличава с мисълта си. Който мисли, никога не се спъва. Значи, мисълта превръща всички състояния. Когато се разгневи или изгуби разположението си, човек трябва да мисли. Щом започне да мисли, неразположението и гневът го напущат. В това отношение, мисълта представя Божествена сила, която превръща отрицателните енергии в положителни. Мислещият човек е господар на себе си, на своите желания. Който не мисли, не е господар на себе си. Както светлината осветява пътищата на човека, така и мисълта трябва да отваря всички задънени улици. Каже ли някой, че не е мислил върху даден въпрос, това значи, че светлината не го е озарила още. Между светлината и мисълта има тясна връзка. Мисълта се обуславя от светлината. Някой казва, че не е тръгнал още на път. Много естествено, че не е тръгнал. Докато светлината не го озари, той никъде не може да ходи. На светло се ходи, а не на тъмно. Щом дойде светлината, всички живи същества, които имат орган на зрението, се раздвижват. Отличително качество на светлината е движението. Дето влезе тя, всичко започва да се движи.

Следователно, каквото представя светлината за физическия свят, такова нещо е мисълта за духовния и умствения свят на човека. Мисълта разкрива пътищата на живота и го движи. Няма състояние за мислещия човек, положително или отрицателно, в което да остане завинаги. Той е в

постоянно движение Който се движи, той има условия за обновяване. Като знаете това, проявявайте мисълта си. Началото на мисълта се определя с жертвата. Хората имат смътна представа за началото и края на нещата. Те се запитват, къде е началото и къде – краят. – Някога началото е в самото начало, а някога – в края. И обратно: някога краят е в началото, а някога е в края. Бог е начало на нещата, а човекът – край. Следователно, това, което за Бога е край, за нас е начало. Началото и краят на нещата образуват правата линия, т. е. мярката, с която се определят нещата от едноизмерния свят. За да се прояви правата линия, трябва да и са дадени външни условия. Кои са външните условия на правата линия? – Спиралите, т. е. отворените, несвързани линии. Значи, отворените линии представят възможностите на правата линия. Спиралата, макар и отворена линия, е крива. Оттук вадим заключението, че и кривата линия носи възможности и условия за правата линия. Кривата линия, отворена или затворена, представя граница между едноизмерния и двуизмерния свят.

А Д В

Кое е отличителното качество на едноизмерния свят? – Че има два края, т. е. две точки. С какво се отличава двуизмерният свт? – Той има две посоки. Какво става със съществата, които се движат в едноизмерния свят? Ако две същества тръгнат от точките А и В на правата АВ, къде ще се срещнат? – Някъде, в точка Д. Щом се срещнат, те ще се зарадват, ще се погледнат и ще се спрат, понеже мислят, че няма накъде повече да се движат. Те казват, че смисълът на техния живот се заключава в срещата им. Щом се срещнат, те са доволни – нищо повече не ги интересува. Обаче, това е временно положение. Дохожда ден, когато те са недоволни, искат нещо повече и се скарват. В тях се явява желание да се отдалечат, да вземат друга посока на движение. Каква ще бъде тази посока, не знаят. В съзнанието им не съществува никаква възможност за разделяне, а това ги прави още по-недоволни. Всъщност, и за тях има възможност да вземат друга посока на движение, но те не я виждат. Достатъчно е единият от тях да се подвижи нагоре или надолу от точка Д, за да се избегнат недоволството и недоразумението. Тогава ще се образува плоскостта – свят на двете измерения.

Кои са причините, които карат хората да бъдат недоволни едни от други и да търсят възможност да се отдалечат? – Неуважението и непочитанието. Всеки иска да бъде уважаван и да го ценят. Ако е учен, иска да го ценят заради учеността му; ако е стар, заради старостта му и т. н. По какво познавате, че хората се уважават? – По отстъпването на първото място, по ставането на крака един на друг и т. н. Ако някой млад седи на стол, като

види, че стар човек влиза в стаята, младият веднага става от мястото си и предлага стола на стария. Обаче, някога и старият отстъпва мястото си на младия, особено ако е учен. Старият казва: Побеляла е главата и брадата ми, но нищо не струвам пред този млад и учен човек. Да отстъпиш мястото си на някого, това значи, да имаш уважение към този човек. Това е външната страна на уважението. Да уважаваш човека, това значи, да му отдадеш правото, което му се пада. Какво трябва да дава от себе си онзи, когото уважават? Ако ви питат, от кого се страхувате, ще кажете, че силният внушава страх. Значи, човек се страхува и отстъпва пред силата. Тогава, какво трябва да има човек, за да бъде уважаван? – Обич. Оттук вадим заключението, че между обичта и уважението има такава връзка, каквато между силата и страха. Човек уважава този, когото обича. На него може да служи, да помага. Щом не обича някого, нито му служи, нито го уважава. Каквото е отношението на човека към неговата мисъл, такова е и отношението на Бога към човека. Значи, Бог, т. е. Любовта, се отнася към човека така, както човек към своята мисъл. Само онзи може да бъде уважаван, който носи в себе си Божественото, т. е. мисълта. Който мисли, всякога успява, за него няма невъзможни неща. Каже ли някой, че е невъзможно да постигне това или онова, той не мисли. Мисълта превръща нещата, тя превръща въглена в диамант. Тя крие в себе си магическа сила. Мисълта примирява и най-големите неприятели. Срещне ли противника си, мислещият човек му подава ръката си и го превръща в свой приятел. Когато хората мислят право, всякакво различие между тях изчезва. Мисълта е център, от който всички точки на окръжността се намират на еднакво разстояние.

И тъй, като знаете силата на мисълта, не казвайте, че не можете да постигнете това, което желаете. С мисълта си човек може да постигне всичко. Вселена можеш ли да направиш? – И Вселена мога да направя. – Как? – Взимам една капка вода и я разглеждам под микроскоп. В нея виждам милиарди същества, почти толкова, колкото съществуват във вселената. Това не е ли вселена? Следователно, всяко нещо, което човек обхваща в съзнанието си, което вижда и за което мисли, е вселена заради него. Щом не можеш да мислиш за нещо, не го виждаш и не можеш да го обхванеш в съзнанието си, то не представя никаква вселена. В този смисъл, Вселената е конечна, а Бог – безконечен. Когато мисли право, човек дохожда до разрешаване на всички въпроси и разбира, че за мисълта, т. е. за Божественото в човека няма невъзможни неща.

Христос казва: „Любете враговете си!“ – Възможно ли е това? – Ако обичате Христа, възможно е. Ако не Го обичате, не е възможно. Значи, за да обичаш врага си, ти трябва да обичаш Бога в него. – Не мога да се примиря с врага си. – Примири се с Бога, Който живее в него, а врагът си

остави настрана. Две ученички в един и същ клас не се обичат, не могат да се търпят. Ако директорът дойде между тях, те веднага ще се обикнат. Щом си отиде, те пак се разделят. За да не става това, те трябва да държат в ума си образа на директора. Той не трябва да знае, че между тях няма съгласие и любов. Ако ученичките могат да се примирят, когато директорът е между тях, не могат ли, на същото основание, и два врага да се примирят, щом образът на Бога е между тях? Следователно, когато Господ е между хората, те всякога могат да се обичат.

Като ученици, вие трябва всеки ден да употребявате по няколко минути, да си отговорите, истински човек ли сте, или не. Ако сте истински човек, отличителното ви качество е мисълта, която носи светлина в себе си. Докато мисли, човек може всичко да постигне – и музикант да стане, и поет, и художник. За него не съществува никакво обезсърчение. Мисълта е магическа пръчица, с която всичко е постижимо. Тя прави човека необикновен. Щом изгуби мисълта си, човек губи всичко и става обикновен. И магите са носели своята магическа тояжка в ръката си. Докато я носят със себе си, те са силни, всичко могат да направят. Щом я изгубят, с нея заедно всичко губят. На същото основание, казвам: Докато мисли, човек е маг, всичко за него е възможно и постижимо. Щом изгуби мисълта си, той става обикновен човек и казва: Това е невъзможно, онова е невъзможно; това не мога да направя, онова не мога да направя. Докато разглежда нещата от върха, човек може да направи всичко. Щом слезе в долината, възможностите му постепенно се намаляват.

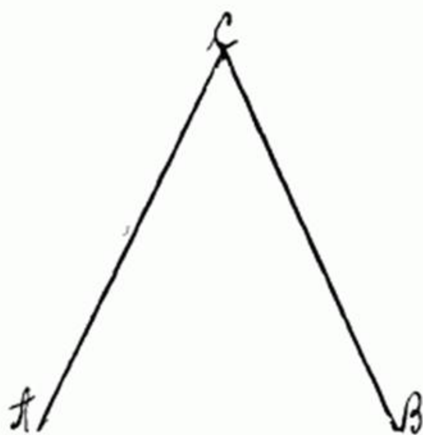

фиг. 1.

Колко точки са нужни за начертаване на един връх? – Три точки – A, C, B. Към кое измерение се отнася пространството, затворено между точки A, C и B – фиг. 1? – Към второто измерение. Колко върха има в куба? – Осем. Значи, 8 X 3 = 24 точки. Като извадим от 24 точки осем върха, ще останат 16

точки. Обаче, 16-те точки не се виждат, но са в запас. Колко върха има квадрата? – Четири. Значи, 4 Х 3 = 12. Като извадим от 12 четири, остават осем точки. Какво представя върхът в разумния свят? – Сливане на две разумни същества. Наистина, когато две разумни същества се съединят, допрат или слеят, всякога образуват връх. Ако се съединят три плоскости, те пак образуват връх. Връх се образува още и при пресичането на две прави. По какво се различават тези върхове? При сливането на две разумни същества се образува връх, който представя отношенията между момата и момъка. Докато са разделени, всеки от тях живее в едноизмерния свят – в правата линия. Като се сгодят, те образуват квадрата и започват да се движат в двуизмерния свят. Като се оженят, образуват куба – семейството, т. е. триизмерния свят.

Като изучавате отношенията на младите, виждате, че има два важни момента: влюбване и разлюбване. От гледище на правата мисъл, разлюбването е толкова важно, колкото и влюбването. При влюбването човек е весел, доволен, готов на всякакви жертви. Той става фокус, в който се срещат всички влюбени. Щом се съедини с влюбените хора, той започва да мисли, става сериозен и се разколебава. Съмнението иде като естествено последствие на влюбването. Човек се страхува да не изгуби любовта си, докато един ден настъпи момента на разлюбването – краят на една работа. Влюбването пък е началото на тази работа. Като не разбират съотношенията между двата важни момента, хората казват, че влюбването, т. е. началото, е добро, а разлюбването – краят, не е добър. Колкото е важно влюбването, толкова е важно и разлюбването. Ако няма разлюбване, няма почивка. Като се влюби, човек държи образа на възлюбения в съзнанието си, но това не значи, че ще го държи постоянно. Като не разбира психологическия смисъл на процесите, човек мисли, че те са вечни и неизменни и, като настане известна промяна, той се разсейва и губи връзка между процесите, които стават в съзнанието му. Влюбването и разлюбването са процеси, които непрекъснато се сменят. Събудиш се от сън, влюбваш се; заспиш, разлюбваш. Красотата на любовта се заключава в непрекъснатото влюбване и разлюбване. Това са естествени процеси. Обаче, за онези, които не разбират законите на природата, всяко разлюбване се придружава с прекъсване светлината на съзнанието, поради което се явяват болезнени състояния. Докато е влюбен, човек постоянно мисли за предмета на своята любов; щом дойде разлюбването, привидно той престава да мисли за него, а всъщност не го забравя.

Какво е, всъщност, разлюбването? Как може да се обясни то? Разлюбване не съществува. Невъзможно е две души, които се обичали, да се разлюбят. Обаче, в любовта стават смени на връзките. Който не разбира тези смени, казва, че е настъпил моментът на разлюбването. Представете си, че един

човек се влюбва във вас и дълго време ви държи с дясната си ръка. Вие сте радостен, доволен, че някой ви обича. След време той изтегля дясната си ръка, иска да хване вашата лява ръка. Вие се уплашите, мислите, че той ви е разлюбил. Това не е разлюбване, но той иска сега вие да го обичате. После ще хване дясната ви ръка, пак той ще ви обича. След няколкократно хващане ту на едната, ту на другата ръка, той иска да изтегли и двете си ръце, да се отдалечи от вас и само да ви гледа. Това е връзка на любовта, която се изразява чрез очите. След време той затваря очите си, иска само да слуша, как говорите – връзка на любовта чрез ушите. Любовта има много връзки. Тя се проявява по различни начини. Който не разбира връзките на любовта, той се спъва в едноизмерното пространство – само тази връзка признава. Докато живее само в тази връзка на любовта, човек постоянно се спъва от противоречията на своя ум и от страданията на своето сърце. Като не разбира проявите на любовта, човек се спъва от най-малката промяна и мисли, че е станало нещо лошо. Нищо лошо не е станало, но, за да разберете промяната, трябва да гледате на любовта не само като проява на физическия свят, но и като духовна проява.

Следователно, както физическите явления, така и духовните се нуждаят от обяснения. Само така човек ще разбере, че любов без мисъл не съществува. Любовта се изявява само на онзи, който мисли. В мисълта той проявява Божественото. Каквато работа и да започвате, кажете си: Невъзможното за човека е възможно за Бога. Невъзможното за безлюбието е възможно за любовта. Невъзможни са нещата само за онзи, който не мисли. Да мислиш, значи да проявяваш Божественото в себе си. Следователно, мисъл и Божествено начало са синоними. Когато човек мисли, работите му се нареждат добре. Дето е Божественото, там огънят вечно гори, без да изгаря нещата. При това горене материята не се губи, но се видоизменя. Ако съберете получените вещества при горенето, отново можете да ги запалите. От това горене произлиза друго горене и т. н. Затова казваме, че там, дето мисълта работи, светлината е непрекъсната. Когато горенето на физическия свят се прекрати, то минава в духовния свят, а оттам – в умствения. Затова казваме, че всяко горене, което е произлязло от любовта, е вечно. Светлината, която произлиза при горенето, наричаме мисъл.

Какво представя любовта на физическия свят? – Младостта. А мисълта? – Старостта. Младият пък представя река, която лъкатуши, докато се влее в морето. Щом се влее в морето, тя се превръща на стар човек и престава да лъкатуши. Докато лъкатуши, реката принася голяма полза на хората, на растенията и на множество живи същества. Тъй щото, не мислете, че лъкатушенето е вредно. И човек лъкатуши понякога, но запазва посоката на движението си и целта, към която се стреми – да се влее във великото море на живота. Не е въпрос да бъде човек канал, направен от хората, но

до бъде река, която да следва пътя, който Провидението й е начертало.

Бъдете реки, които лъкатушите и се огъвате. – Не искам да се огъвам. – Защо да не се огъваш? По-горен ли ще бъдеш от светлината? Светлината се огъва, а ти не искаш да се огъваш. И най-възвишените и велики същества се огъват, а ти не искаш. Колкото по-съзнателно и повече се огъва човек, толкова по-силен става. Върви някой изправен, като войник, и на пътя му се изпречва една мравка. За да не я стъпче той се огъва на една страна. По-нататък среща един бик. За да не го убоде бикът, той се огъва на друга страна. В първия случай човек се огъва, за да не сгази някое същество; във втория случай – за да не сгазят него. По една или друга причина, човек все ще се огъва, но поне да знае, защо. Не е лошо да се огъвате. Разумното огъване подразбира движение на съзнанието, а при неразумното – съзнанието престава да се движи. Дето няма движение, там всякога става гниене, ферментация. Който разбира смисъла на огъването, той се ползва от постъпките си. Който разбира нещата правилно, той мисли; който мисли, не прави погрешки. Къде се крият причините за погрешките на човека? – В миналото. Какво се крие в настоящето? – Условията и възможностите за изправяне на погрешките. Като съедините миналото и бъдещето, създава се настоящето. Ползвайте се от настоящето, за да изправите миналото си и да влезете в Новия живот.

Помнете: мисълта е магическата пръчица, която управлява човешкия живот. Турете в ума си тази мисъл: В Бога всичко е възможно. Щом мисли така, човек се свързва с възвишените същества, които вече го познават. Докато мисли, човек се повдига. Престане ли да мисли, той веднага пада. Мисълта сменя състоянията, дава простор на човешката душа. Който мисли, вижда; който не мисли, остава завинаги със затворени очи.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

22. Лекция от Учителя, държана на
8 февруари, 1929 г. София – Изгрев.

1929_02_10 На Бога живаго
неделна беседа

НА БОГА ЖИВАГО

„И отговори Симон Петър и рече: „Ти си Христос, Син на Бога живаго.“
(Матея 16:16)

И отговори Симон Петър и рече: „Ти си Христос, Син на Бога живаго!" Ако върху този стих говори някой евангелски проповедник, той ще раздели проповедта си на три части. Първата част на проповедта ще се отнася до думите: И отговори Симон Петър и рече. Втората част – върху думите: Ти си Христос. Третата част – върху думите: Син на Бога живаго. Симон , или Петър, за когото се говори в стиха, е един и същ човек, само че името му се мени. Това показва, че от Симон трябва да се превърне в Петър. Симон е материалният човек, който съзнава, че има нещо в него, което може да го направи човек, в пълния смисъл на думата. В първо време той обръща внимание повече на тялото си, яде и пие, расте и се развива, докато по-после започва да мисли, че от него може да стане нещо: учител може да стане, поет може да стане, художник може да стане, министър може да стане – каквото пожелае, може да стане. Това е човекът, това е Христос, Който може да преодолява мъчнотиите в живота. Ние взимаме думата „Христос" в обикновен смисъл. Под думите „Син на Бога живаго" се разбира същината на нещата, която никога не се мени. Който няма тази същина в себе си, той не може да бъде нито Петър, нито Христос, нито Син на Бога живаго. Какво може да бъде тогава? Той може да бъде човек. И затова казваме, че хората са Божествени деца, изпратени на земята за изпитания. Те са изпратени като деца, с цел да не се събужда в тях съзнание за Божествения им произход и да създават нещастия на цялата вселена. При изпращането на тия деца от невидимия свят, майките и бащите им са казали, да им дадат лопати, мотики, да ги впрегнат на работа. Те трябва да работят! Всеки от вас е Симон Петър, облечен в плът и кръв. Какво е твоето произхождение, ще оставиш настрана. Ти си дошъл на физическия свят и трябва да работиш. Ако кажеш, че не искаш да живееш, това е друг въпрос. Можеш да не искаш да живееш на земята, можеш и да живееш – свободен си, но кога? Свободен си бил, преди да си слязъл на земята, но веднъж си слязъл, сега вече ще живееш и ще работиш.

Сега, аз говоря на онези от вас, които разбират закона. Когато някой казва, че не иска да живее, той има предвид да се прекратят страданията, мъчнотиите и изпитанията му. И обратно: когато някой казва, че иска да живее на земята, той вече е близо до щастието, до благата на живота. Каже ли някой, че не иска да живее на земята, аз го питам: защо не остана при

майка си и баща си в невидимия свят, но слезе на земята? Кога си дошъл на земята? Защо си дошъл и кога ще си отиваш? Никой не знае, кога е дошъл на земята, защо е дошъл и кога ще си отива. Вие се оплаквате от живота, искате да си отидете, отдето сте дошли, но като помислите за връщане, започвате да се плашите. Защо се плашите? Вие се плашите, защото не знаете, какво ви чака там; вие се плашите, защото не знаете, кое е същественото във физическия живот, и кое – в духовния.

Днес аз говоря за същественото, което всички хора имат в себе си. Те трябва да се освободят от една вътрешна илюзия, от една вътрешна хипноза, наложена им отвън. Когато човек е минавал през пространството, тогава му наложили две хипнотически състояния. При първото положение на човека, когато е бил още в Божествения свят, като душа, в него са били вложени ред дарби и способности. Обаче когато е слизал на земята, той е минал през един тъмен пояс, дето му внушили, че всичко, което носи със себе си, е празна работа и няма да го ползува на земята. Това, на което той разчитал – любов, знания, живот – всичко е празна работа. От тези внушения човекът се е обезсърчил и изгубил смисъла на живота. В този смисъл, внушението е психическа сила, която връзва, ограничава човека. Колкото малък да е конецът на внушението, той все указва влияние върху човека, както паяжината указва влияние върху крака на мухата.

Един ден, една муха, която била царска дъщеря, завела дело против един паяк, от чиято паяжина кракът ѝ се навехнал. Паякът се явил в съда и започнал своята защита: Господа съдии, аз съм учен човек Построих си една мрежа, с която исках да изучавам вселената. Тази мрежа ми служеше като съобщително средство за наблюдаване. Мухата, като малко, безгрижно дете, обикаляла около моята мрежа и, по невнимание, закачила крачето си на един от моите инструменти за научно изследване. Така тя навехнала крачето си, но какво съм виновен затова аз? Питам вярно ли е оправданието на паяка, че с паяжината си гой изучавал вселената? Не е вярно, разбира се. И днес, ако запитате хората, какво правят, те ще ви отговорят, като паяка, че изучават живота. И ако някой човек, по невнимание закачи крака си на един от техните инструменти и го изкълчи, те не са виновни. Светът е такъв! Не, ние не сме дошли на земята да изучаваме живота по такъв начин, че да се осакатяваме едни-други. Всъщност, работата е много проста. Паякът седял дълго време гладен и чакал, като рибар с мрежата си, дано мине някоя муха, да се закачи на паяжината му, да си хапне от нея. За паяка е безразлично, дали тази муха ще бъде от прости родители, или царска дъщеря. Ако е царска дъщеря, още по-добре за него, ще бъде по-угоеничка, по-тлъста.

Съвременните хора се нуждаят от правилно разбиране на живота, било от дълбоко научно, или от мистично гледище. Човек трябва да разбира живота на външните промени и живота на вътрешните промени, които стават в душата му, и да ги различава. Да бъде облечен в плът и кръв, като физическо същество, това е необходимост за човека, защото така, именно, той черпи материали за физическия живот. Чрез физическия свят протичат известен род сили, които човек непременно трябва да използува. Освен това, необходимо е човек да мине през различни форми. Разнообразието на формите е също тъй необходимо условие за развиването на човека. Ето защо, всички души, колкото и да са напреднали и съвършени, от време на време, имат нужда да слязат в материалния свят, да почерпят от него такива материали и сили, каквито от другите светове не могат да придобият. Това се отнася не само за земята, но и за всички останали материални светове, защото те се намират под един и същ закон. Значи, всички същества, били те напреднали, или не, трябва да минат през материалните светове. Едни от тях помнят, отде идат, а други не помнят. Обикновените хора на земята не помнят нищо от предишното си съществуване. Някой казва, че му се открило нещо от миналото. Възможно е, но всичко това е много малко. С такива открития нищо не може да се направи. И на кинематограф може да се открие нещо. И в книгите се открива нещо. Всички тия открития, обаче, са недостатъчни за човека. На човека е необходимо да му се открие онази вътрешна дарба в съзнанието му, чрез която да си спомни в подробности пътя, по който е слязъл, и да види пътя, по който трябва да се върне. Само по този начин той ще разбере вътрешната връзка на живота и ще може да се поучи от него.

Тъй щото, за постигането на тия дарби и способности, са били препоръчвани, па и до днес още препоръчват, разни методи. Някои, например, са препоръчвали да се отдалечи човек от света, да отиде в някоя гора и там да прекара в пост и молитва, в размишление. И наистина, много хора са се отдалечавали от света, но и с това не са постигали нещо особено. Други пък са препоръчвали богатството, знанието, като път на постижение, но и този метод не е дал големи резултати. Има един метод, който може да даде положителни резултати. Той е методът на любовта. Първото положение: човек не може да мисли, без да обича. Който иска да се запознае с въпроса за създаване на вселената, който иска да разбере вътрешния смисъл на живота, да придобие знание, мъдрост, богатство, сила, здраве, безсмъртие, той трябва да постави любовта за основа на своя живот. Аз не говоря за онази любов, която носи смърт на хората, нито за онази любов, която създава спорове, недоразумения, състезания. За да се предизвикат тия неща между хората, има причини за това. Лошото не е в тия прояви на хората, но в тяхното изопачаване. Състезанието, съревноваването са подтици в развиването на човека, но опасно е, когато

тия подтици се подхранват от неправилни мисли и чувства. Желанието на човека да бъде богат, силен, учен, са добри подтици, но трябва да се поставят на положителна основа, да дадат сигурни придобивки Право е желанието на човека да има знания, но това знание трябва да има приложение първо в неговия живот. Той трябва да разбира законите на природата; той трябва да знае причините и последствията на всичко онова, което става в самия него. Защо? Защото всичко, което става в целия космос, във всички планети и слънца, в целия живот, се отразява и в отделния човек.

Казвате: Ако всичко това влияе на хората, де остава тогава техният личен живот? Де е човекът? Човек представя малка вселена, малък център в общата вселена. Ако погледнете човека с окото на ясновидеца, ще видите, че той представя малка слънчева система, около която се движат толкова планети, колкото планети има в слънчевата система на физическия свят. Човешкият дух представя слънцето на неговата малка система, около което се движат всички звезди и планети. Човешкото съзнание не е будно за много от звездите на космоса. Същото може да се каже и за съзнанието на човека по отношение на малката вселена в самия него. Това показва, че между външния, т.е. физическия свят, и вътрешния – малкия свят в човека, има пълна аналогия. Като говоря за съзнанието на човека, имам предвид и самосъзнанието. Те представят онова малко пространство, в което човешкият живот се проявява. Дойдем ли до подсъзнанието и свръхсъзнанието на човека, те представят в него обширния Божествен свят, т.е. външния, обективния свят. Докато живее в съзнанието и самосъзнанието си, човек живее и се движи в света на промените – в радостите и скърбите. Щом мине в подсъзнанието и свръхсъзнанието, човек вече влиза в друга фаза той излиза от всички промени, от всички противоречия. Щом се натъкне на някакво страдание, той лесно го сменява в радост. Неговият живот, сам по себе си, е молитва, т.е. непрекъсната, съзнателна връзка с Бога.

Съвременните хора се молят, но молитвата им няма резултат. Защо? Те още не са се научили да се молят, както трябва. Истинската молитва подразбира събуждане на подсъзнанието и свръхсъзнанието в човека, т.е. събуждане на Божественото в него. И тогава, за каквото се моли и интересува човек, затова и Бог ще се интересува. Ако хората се интересуват от това, което Бог е създал, и Той ще се интересува от това, което хората са създали. Това значи отношения! Обаче, щом хората не се интересуват от Божиите работи, и Той не се интересува от техните. В това седи всичкото нещастие на хората

Сега, аз говоря за онези от вас, които искат да придобият живота, да станат

учени, да намерят пътя на своето движение, да намерят мястото си в космоса. Това може да се постигне след хиляди години, но ще знаете поне, че вървите по определения за вас път, без никакви отклонения. Като слушат да се говори по този начин, мнозина казват: Какво трябва да правим дотогава? Засега ще се грижим и работим за прехраната си, че като дойде време за отвлечени въпроси, тогава ще мислим. Не, ако считате, че първо трябва да се осигурите, а после да мислите за духовни въпроси, това е криво разбиране. Според мене, човек трябва да престане да мисли за научни въпроси, само когато яде. Вън от това време, той всякога може да мисли по всички въпроси, които го интересуват. Щом вземе хляба в ръка, той престава вече да се занимава с научни въпроси. Той взима хапка хляб на вилицата си, потапя я в чинията с ядене, поставя я в устата си и започва да дъвче. Съществата от невидимия свят го наблюдават и казват: Този човек прави някакви научни изследвания в своята лаборатория. И наистина, когато яде, човек минава от теоретическите към практическите проблеми на живота. Ще кажете, че е смешно, като гледате, как човек дъвче храната си. Не, яденето е велик процес. Всяка хапка, която човек поглъща, представя цял микрокосмос. Всяка хапка, съставена от милиони малки вселени, идва в услуга на човека, да увеличи обема на неговата вселена. Щом влязат в неговия организъм, тия малки вселени продължават своя живот За тях човек е божество, на което те слугуват. Следователно, той трябва да благодари на тия малки вселени, които взимат участие в неговото растене и развиване. По същия начин и вие някога ще влезете в организма на по-големи от вас същества, и като малки вселени, ще работите за тяхното растене и развиване. Какво ще мислите тогава? Ще мислите, че сте изчезнали, но сте взели участие, като градивен материал, в съграждането на по-велика от вас вселена. Едно трябва да знаете. Във великата природа нищо не изчезва, нищо не се създава, но само се видоизменя.

И тъй, идеята, която трябва да залегне в душите ви, е че като дойдете до Божествения свят, трябва да бъдете готови да живеете и по физически, и по духовен, и по божествен начин. Това значи: вие трябва да живеете и по форма, и по съдържание, и по смисъл. В Божествения свят се съдържат и физическия и духовния. Физическият свят е място, отдето се черпят материали; духовният свят е място, отдето се черпят сили. Божественият свят пък представя съвкупност от начини и методи за използуване и обработване на материалите и силите, необходими за развиването на човека. Както в миналото, така и в настоящето, всички хора са се стремели и се стремят към щастие. За тази цел, от най-стари времена още, хората са изучавали магията, като наука за човешкото щастие. Човек трябва да расте, да се развива правилно, да придобива знания и добродетели, за да се справя с мъчнотиите в живота, които са в сила да погълнат щастието.

Добродетелите са дреха, облекло на щастието. Правите мисли пък са къщата, в която щастието живее. Следователно, който иска да бъде щастлив, той трябва да бъде облъчен с красива и мощна мисъл Само онзи човек може да бъде щастлив, който живее в Божествения свят, т.е. разбира живота по форма, по съдържание и по смисъл.

Казвам: правата мисъл е магическата пръчица в живота на човека. Човек е само онзи, който мисли право. Когато дойде правата мисъл и смени всички отрицателни състояния в положителни, това е човекът. И затова, когато някой каже, че е човек, отрицателните му състояния веднага трябва да се превърнат в положителни, и противоречията му да изчезнат. Всичко криво в човека трябва да се изправи! Той трябва да разбере, че едновременно е и Симон Петър, и Христос, и Син на Бога живаго. Такова нещо е правата мисъл. Ако един талантлив човек вземе мотика в ръка и отиде да копае лозето на някой богат човек, и през всичкото време роптае, че не е за тази работа, че трябва да стане поет, писател, той не е разбрал смисъла на тази мотика. Мотиката му е дадена, за да може чрез нея да се запознае с този богат, но добър човек. В дадения случай, любовта на богатия човек е за предпочитане пред перото на някой поет, което може да го скара с най-добрия му приятел. В този случай, дръж мотиката, а не перото. Тази мотика е дошла временно в ръката ти, а не за цял живот. Мотиката може да послужи на човека само да го запознае с някоя душа, която го обича. Тя служи само като средство да сближи две души. Ако иглата на шивача може да го запознае с една душа, която го обича, заслужава да шие. Ако училището може да запознае ученика с една душа, която го обича, заслужава да се учи. Значи, задачата на човека е да намери онази Божествена душа, която го обича, и която той обича. По-велико нещо от това няма. И наистина, всеки търси Божественото. Де ще Го намери, то е друг въпрос. Който не търси Божественото, той не разбира смисъла на своя живот, а оттам и на целокупния живот. От сутрин до вечер, човек непрекъснато трябва да търси Божественото. Какво прави той? До едно време търси Божественото и после престава да Го търси. Не, постоянство се изисква от всички хора. Щом е въпрос за Божественото, ще Го търсите безспирно, с пълно съзнание и любов.

В това отношение, вие трябва да приличате на онзи царски син, който искал да се ожени за най-красивата мома в света, и трябвало дълго време да я търси в царството на баща си, докато най-после я намерил. Между тогавашните царски дъщери в целия свят нямало такава, каквато той търсил. Най-после му казали, че някъде, на края на света, съществувала такава мома, но тя била овчарка. Царският син облякъл прости дрехи, взел тояжка в ръка и торба с храна, напуснал бащин дом, напуснал царството и тръгнал по света да търси най-хубавата мома, за която душата му

копнеела.

Питам: умно ли е постъпил царският син, като тръгнал по света да търси красивата овчарка? Умно е постъпил. Ако една овчарка може да задоволи своите овце, тя ще може да задоволи и своя възлюбен. Ако тази овчарка не може да пасе овцете, не може да се справя с тях, тя няма да задоволи и своя възлюбен. Това се отнася и до овчарката, и до царската дъщеря. Следователно, когато искате да познаете един човек, да разберете неговия характер, дайте му да пасе овце. Там ще го познаете. Искате ли да познаете българина, наблюдавайте го, как храни кокошките си. От това, как държи крината с жито, как го хвърля, какви отношения има към кокошките си, ще познаете и неговия характер. Лошият човек взима крината, подхвърля житото, без да обръща внимание на кокошките си, и гледа по-скоро да се прибере вкъщи. Добрият човек, обаче, взима крината, извиква внимателно кокошките си, поглежда ги, поприказва им и тогава им хвърля малко жито. Докато ядат, той ги наблюдава, мисли си нещо, не бърза. Като изядат това, което им е хвърлил, пак им подхвърля. Този човек е добър, благороден. Той храни и отглежда кокошки, защото ги обича, приятно му е да ги наблюдава; хване една кокошка, но тя се опитва да избяга. Той я потупва малко по гърба и й говори. Не се страхувай! Аз нямам намерение да ти свалям дрешката, да те турям в тенджера. Напротив, докато си при мене, дрешката ти ще става все по-хубава. След това хване втора, трета, докато всички кокошки започнат да го познават и да му се радват.

Някой ще каже: Малко работа имам, че с кокошки ще се занимавам. – Който може да помилва кокошка, той може да помилва и човека. Ако той не може да помилва кокошка, на какво основание очаква Бог да го помилва? Какво особено представя човек? Пред Бога, човек не е още нито кокошка, той е само лозова пръчка. Дълго време още трябва да го обрязват, докато даде плод. Един ден, когато лозовата пръчка даде плод, тогава само ще се яви желание в Бога да превърне тази лозова пръчка в човек.

Следователно, правата мисъл представя магическата пръчица. Който владее правата мисъл, той е маг. Достатъчно е да махне с ръката си, за да стане всичко така, както той желае. Вие гледате и се чудите, как става всичко това. И малкото дете не знае, как една кибритена клечица, запалена и поставена в сламата, произвежда цял пожар. Малка е кибритената клечица, но чудеса прави. Тя е магическата пръчица в ръцете на мага. А малкото дете е магът, който манипулира с тази малка пръчица. Като го питат, кой запали сламата, то мълчи. Като го питат, защо запали сламата, то отговаря: Вие не се нуждаете от слама, т.е. от плява. Вие се нуждаете от сено. Нека плявата гори! Тя не ви е потребна. – Нещастията на

съвременните хора се дължат на това, че децата си играят с кибритената клечица и запалват плявата да гори, а с нея заедно отива и плевнята. Питам: какво е придобило животното, което през всичкото време сте хранили само със слама? Всички съвременни проповеди, всички теории, всички философски системи, които внасят раздвояване в умовете и сърцата на хората, са също такава слама, която трябва да се запали, да изгори. Вие сте опитали вече тия учения и философски системи, и те са произвели върху вас такова действие, че и ребрата ви могат да се четат.

Казвам: да се храните със слама, това подразбира най-бедните условия, при които човек е поставен. Време е вече да се откажете от тия условия, да ликвидирате със старото, което ви е довело до положение ребрата ви да се четат. Всички престъпления, всички отрицателни прояви, като злоба, омраза, съмнение, безверие, заблуждения, се дължат все на тази старовековна слама. Щом ликвидирате със старото, вие ще разберете, че и най-простият занаят, който прилагате, не е нищо друго, освен възможност да се срещнете и запознаете с онези хора, които обичате, и които ви обичат. Някой човек става професор. Защо? Да срещне и да се запознае в университета с някои души. Те ще постъпят в университета като студенти, той ще им преподава цели четири години. По този начин ще направи връзка с тия души. Заслужава човек да посвети целия си живот в университета, за да срещне ония души, които обича. Заслужава човек да стане народен учител, за да срещне ония души, които обича. Това са малките дечица, които той ще учи и възпитава. Заслужава човек да бъде шивач, готвач, какъв и да е, само да срещне тия души, които той обича, и които го обичат. Тези души представят неговото щастие, неговото богатство. Тези души ще бъдат най-много три. Бог се проявява на човека само чрез три души. Колко ангели дойдоха при Аврама? При Аврама дойдоха само три ангела. Те дойдоха при него, защото го обичаха, и затова, именно, той излезе да ги посрещне: поклони им се, покани ги да седнат и ги нагости. Сега и ние сме дошли на земята да се запознаем с тези три ангела: със Симон Петър, с Христа и със Сина Божи. В това запознаване се крие вътрешната наука на живота. Не е лесно да се запознаем с Бога. Той не слиза всякога на земята, но от време на време, периодически. Бог слиза на земята много рядко. Това слизане представя цяла епоха, която трябва правилно да се разбере и използува. Има периоди в живота на човека, които съставят такива епохи. Тези епохи не са нищо друго, освен пробуждане на Божественото в човека. Ние наричаме тези епохи “възходящи периоди" в човешкия живот. През това време човек се усеща мощен, силен; мисълта му работи усилено, а от сърцето му блика радост и веселие. Паралелно с този период настъпва и друг, низходящ, в който се случват големи неприятности и нещастия за човека. Който не може да използува първия, възходящия период, той ще попадне във втория,

низходящия, и ще преживее ред нещастия, страдания, несполуки и т.н. Първият период наричаме „зазоряване, ден", а вторият – „залязване, нощ". За тези два периода на човешкия живот, Христос казва: „Работете, докато е ден, защото иде нощ, когато никой не може да работи."

Казвам: пътят, по който сте тръгнали, е прав. Вървете по него без колебание. Прав е пътят, но от вас се изисква усилие, труд и работа. От вас се изисква постоянство поне толкова, колкото едно малко момченце употребило, за да влезе в двореца на един княз. Това момче дълго време обикаляло къщата на княза, дано по някакъв начин успее да влезе вътре. Способно и даровито било това момченце. Князът бил много строг и взискателен. Той не допущал при себе си никой, освен слугите си, които влизали и излизали от къщата му само по някаква работа. Това дете с години обикаляло двореца на княза, търсило начин да влезе вътре. Как да влезе? Да поиска от някой препоръка, виждало му се невъзможно. Най-после то се обърнало към Бога с молба, по някакъв начин да му отвори път за двореца на княза. То започнало да изучава характера на княза, на неговите слуги, които постоянно излизали и влизали в двореца, с пълни стомни вода. Като ги наблюдавало момчето си въздъхвало, и все търсило начин да влезе при княза. Един ден, един от слугите на княза, като се връщал от вода, подхлъзнал се, паднал и строшил крака си. Момчето веднага взело стомничките му, затекло се към двореца, похлопало на вратата и казало: Един от вашите слуги се подхлъзна, падна на пътя и строши крака си. Князът бил вътре и чул всичко, което детето разправило. Погледнал към него и видял в погледа, на лицето му нещо особено. Заедно с детето, князът излязъл на пътя да види пострадалия слуга и да се разпореди да му помогнат. От този момент детето влязло в двореца при княза. Един от слугите на княза трябвало да пострада, за да се даде възможност на способното и даровито дете да влезе в двореца.

Казвам: в същото положение се намират и съвременните хора. За да влязат в Царството Божие, все трябва да се счупи крака на някого. Вие обикаляте около вратата на Царството Божие, не знаете, как да влезете вътре. Молите се, плачете, дано се отвори някак тази врата. Един ден, по невнимание, един от слугите на това царство се подхлъзва, пада със стомните си и счупва крака си. Какво трябва да направите? Вземете стомничките на този слуга и, докато вратата е отворена още, занесете ги вътре и съобщете на господаря на това Царство че един от неговите слуги е пострадал, да прати хора да му помогнат. Не се ли случи някакво нещастие с едного от слугите на Царството, вратата на това Царство завинаги ще остане затворена за вас. Значи, струва слугата на княза да счупи крака си, за да може даровитото дете да влезе в двореца. Даровитото момче представя любещото дете, с което се завързват интимни, сърдечни връзки между първия слуга на княза

и самото дете. Чрез слугата пък ще се създадат връзки и с княза. Слугата е доволен, че счупил крака си, че е могъл да се запознае с детето. Детето пък е доволно, че могло да влезе в двореца на княза. Това са щастливи моменти, щастливи епохи в живота на човека, които рядко се случват. Това показва, че за всеки човек е определен известен период, известна епоха, когато му се дават блага, които той правилно трябва да използва. Неговото съзнание трябва да бъде будно за тази епоха, за това време, когато щастието го следва. За всички хора тия епохи не се съвпадат: когато някой е щастлив, друг е нещастен. Следователно, когато някой човек страда, той трябва да знае, че това страдание е предвестник, именно, на онази щастлива епоха в неговия живот, която предстои да дойде. В това отношение, страданията са необходими за човека, да будят съзнанието му, да го приготвят за щастливата епоха, която иде в неговия живот. Ако съзнанието му не е будно, щастието ще мине и замине покрай него, без той да го използува. Страданието буди мисълта на човека. Само чрез страданието той може да бъде в непрекъсната връзка с Бога. Права мисъл, будно съзнание е необходимо за човека, за да може да върви в своя път без отклонения. Щом върви правилно, той разумно ще използува щастливата епоха на своя живот.

И тъй, всички искате да уредите своята вселена, своя вътрешен свят, но не знаете, как можете да постигнете това. Ето, ще ви дам няколко правила, които всякога трябва да имате предвид. Когато в дома ви дойде някой лош човек и започне да ви проповядва нови, лъжливи учения, кажете му: Ти си свободен да проповядваш, каквито щеш учения, но аз имам своя държава, със свои закони и наредби, на тях ще се подчинявам. Щом си дошъл в моята държава, трябва, или да изпълняваш моите закони, или да напуснеш държавата ми. Аз не ти позволявам да нарушаваш реда в моята държава, защото тя е в съгласие с друга, по-велика от нея държава, която абсолютно не търпи безредие и безпорядък. Понеже за неспазване законите на моята държава мене ще държат отговорен, затова казвам: Престъпления в моята държава не позволявам да се вършат! Безредие в моята държава не може да съществува! Затвори в моята държава не могат да съществуват! Казвате: Как могат да се премахнат затворите в света? Ако искате да не съществуват затвори вън от вас, премахнете затворите, насилието вътре в себе си. Например, някой от вас има едно благородно желание в себе си, иска да направи добро някому, но вътре в него нещо му забранява да направи това добро. Това е насилие над самия човек. След всичко туй този човек ще проповядва на хората, какво изисква Бог от тях. Питам: отде знае той, какво Бог изисква от хората? Говорил му Бог. Който мисли, че Бог отвън му говори, той е в голямо заблуждение. Бог никога не говори на човека отвън. Само хората говорят помежду си външно. В Божествения говор има нещо особено мощно, нещо магическо. Когато

Божественото заговори, човек престава да мисли за себе си и се свързва с всички живи същества. При това положение, неговият и техният живот се сливат в общия, в целокупния живот. Това не значи, че човек ще изгуби себе си. Не, тогава, именно, човек намира и себе си, и ближните си в един общ център – в Бога. Това значи да живее човек във вечна хармония, в хармонията на Божествения живот.

Следователно, лесно се постига това, но мъчно се задържа. Едва човек постигне това блаженство, дохожда съмнението, и той започва да се смущава, да мисли, че е изпаднал в някакво заблуждение. Щом започне да мисли така, съзнанието му се помрачава, и той отново слиза в обикновения живот. Кой е обикновеният живот? – Обикновеният живот е вестникарският. Например, нашите вестници пишат, че Троцки отишъл в Цариград. Кога отиде Троцки в Цариград? Оттам, дето е сега Троцки, за да отиде в Цариград, нужни му са най-малко две недели, а нашите вестници за три деня го изпратиха там. После, четем във вестниците, че Троцки още не е заминал. – Де ще отива? Сега пък в Германия щял да отива. Вестникарска работа! Вестниците го изпращат ту в Германия, ту в Цариград, а той още за никъде не е заминал. Това са забавления в живота, но Божественият живот не може да се развива по този начин.

И тъй, в живота на човека има епохални периоди, които той трябва да разбира и правилно да използува. Какви са тези периоди и с какво са забележителни? Те са ония периоди, през които Божественото в човека се събужда. Преди този период, всичко друго е предисловие на това, което се готви да дойде Някой казва, че Бог му е говорил. Питам: сигурен ли е в това? Ако туй е истина, какво въздействие е оказал този говор върху него? Ако човек не се преобрази от този говор, значи друг някой му е говорил, а не Бог. Много цигулари свирят на цигулка, но цигулката на всички тия цигулари не може да говори като човек. Слушали ли сте вие някой виден цигулар, цигулката на когото може да говори като човек? Ако бихте чули такъв цигулар, той би произвел чудеса върху човека. Казвате: Възможно ли е това? – Ако грамофонната игла може да пее, да свири, да говори.защо цигулката, върху която свири човешка ръка, да не може да проговори? Едисон накара иглата на грамофона да проговори. Той направи това, което и видните цигулари не могат да направят със своите цигулки. Грамофонната игла още не е усъвършенствувана. Тя е малко дете, което се учи да говори. Един ден и тя ще порасне, ще стане голям човек, който ще говори, ще пее много хубаво. Ако кажа, че и цигулката може да говори като човек, ще кажете, като турците: „И с очи да видиш, и с уши да чуеш, не вярвай!" Трябва да се яви такъв цигулар в света, който да покаже на хората, че цигулката може да говори. Цигуларят трябва да изучава свойствата на тоновете. Вълните на тия тонове трябва да бъдат къси, а не

дълги. Освен това, между тях трябва да има особено вътрешно преливане. Същевременно, цигуларят трябва да изучава и трептенията на човешкия глас, за да може да ги възпроизвежда чрез цигулката. Ако някой виден цигулар е научил изкуството да свири, не му остава нищо друго, освен да научи цигулката си да говори. И тогава, цигулката на френския цигулар ще говори френски; цигулката на германския цигулар ще говори на германски; цигулката на българския цигулар ще говори на български и т.н.

Питам: ако такъв цигулар се яви на някоя сцена, кой не би го слушал? Това показва, че човешката душа може да се изрази чрез цигулката. Ако това се постигне, за човечеството е дошло зазоряването на шестата раса. В шестата раса цигулките вече ще говорят. Днес цигулката не може още да изрази вътрешни, нежни чувства и трепети на душата. Тя още не може да изрази и любовните чувства на човешкото сърце. За сега цигулката е дошла до положение да изразява само грубите човешки чувства, като страх, трепет, вълнение, буря, сътресение и т.н. Ако се намери цигулар, който може да имитира поне нежните чувства на сърцето, той е постигнал много нещо. Аз съм правил много опити с моята цигулка и съм дошъл до заключение, че съвременните хора не са готови още да слушат и да възприемат най-нежните тонове на цигулката. Един ден направих опит с един мой познат: започнах да свиря на цигулката си, да предавам нежните тонове на душата. Като послуша малко, той спря ръката ми и каза. Моля ти се, не свири повече. Не зная, какво ми става, но не мога да издържам тия тонове. Изсвири ми някое българско хоро. Има нещо страшно, нещо силно в тия тонове. Казвам: във всяко ново нещо, на което хората още не са привикнали, има нещо страшно и опасно за тях. Ако на тъжния човек свирите нещо тъжно, вие ще увеличите тъгата му. Обаче, ако му изсвирите нещо весело, вие можете да смените състоянието му, да го превърнете в радост. Тъжните, скръбните хора всякога обичат да дружат с весели, с радостни хора.

Днес скърбите, страданията са повече, отколкото радостите. Векът е такъв. За да преодолее тия неща, човек трябва да вложи повече вяра, повече упование в Бога. Когато Христос запита учениците си, за кого мислят да е, с това Той искаше да им обърне внимание на вярата, да имат вяра в Бога. Петър отговори: Ти си Христос, Син на Бога живаго. Значи, хората се нуждаят от абсолютна вяра, която от нищо да не се разколебава. Дойдете ли до някакво страдание, кажете си: Аз зная, че всичко, което се случва в живота ми, е за мое добро. Щом е тъй, ни най-малко не се съмнявам в Онзи, Който ме обича и Когото аз обичам. Любовта, обичта изключва всякакво съмнение. Тя почива на абсолютно доверие между хората. Щом някой човек ви говори, той вярва в Бога. Щом вярва в Бога, той вярва и във вас. Само по този начин може да се образува вътрешна връзка между

хората. Веднъж създадена тази връзка, те трябва да престанат вече да се занимават с отрицателни мисли. Който ви обича, той всякога желае вашето добро, както желае и своето. Когато вие успявате, той се радва, когато не успявате, той скърби. На същото основание, понеже Бог ни обича, Той желае нашето добро, нашия успех. Някой иска да бъде учен, да има силна памет, каквото прочете, да запомни. Питам: ако този човек помни и доброто, и злото, което хората са му причинили от ред години, от ред прераждания, защо му е тази памет? Няма по-голямо нещастие за човека от това, да помни и добрините, и злините, които хората са му причинили. Затова, именно, Бог е заличил всичко от паметта ви, да не помните, кой, какво зло ви е причинил. Един ден ще дойде страшният изпит, когато Бог ще дигне завесата на вашето минало, ще ви покаже, какви са били отношенията ви с всички хора, едни от които са ви правили добро, а други – зло, и вие да погледнете към тях, да погледнете към Бога и да бъдете готови да простите. Така ще се изпита вашата любов. Първо Бог ще ви постави пред ония, които не са ви обичали и които само са ви пакостили. И ако можете да простите, ще минете третото посвещение. След това Бог ще ви постави пред ония, които са ви обичали и които са ви правили добрини. Ако можете да им благодарите, както трябва, ще минете през четвъртото посвещение. Тази е задачата, върху която окултните ученици трябва да работят.

Днес повечето хора се намират пред третото посвещение. Около всеки човек Провидението изпраща не ония, които го обичат, но ония, които не го обичат, които му мислят злото. Те се трупат около него и го докарват до ужас. Той настръхва от страх и се обръща към Бога с молба, да го освободи от тия неприятели. Не, докато не им прости, той няма да се освободи от тях. Той трябва да ги погледне спокойно, с любов и да каже: Заради Бога прощавам на всички. Тогава Бог ще вземе четката и ще заличи всички тия спомени. Това значи да мине човек третото посвещение, да бъде едновременно и Симон Петър, и Христос, и Син Божи. Щом станете Син на Бога живаго, веднага ще се намерите пред четвъртото посвещение, и около вас ще се съберат само ония, които ви обичат. Вие ще си подавате взаимно ръка и ще заживеете братски. Само по този начин животът ви ще се осмисли. Без да сте минали третото посвещение, каквато магия и да учите, каквато наука и да прилагате, нищо няма да придобиете. Да простите – в това се заключава истинската магия, истинската наука. Докато не простите на онези, които не ви обичат и ви причиняват пакости, никаква наука, никаква магия, никаква школа, никакви стихове и формули няма да ви помогнат. Напротив, тия неща по-скоро ще бъдат нещастие за вас, отколкото да ви направят щастливи. Казвам: тежкият чук в ръката на малкото дете носи нещастие за него, но в ръката на майстора скулптор, той е мощно оръжие. Някой казва, че е едно с Бога. – Едно с Бога е, но още

лежи в затвора, с букаи на ръцете и на краката си. Едно с Бога е, но сиромашията постоянно тропа на вратата му и пет пари няма в кесията си. Кажеш ли, че си едно с Бога, букаите от ръцете и краката ти трябва да паднат, а едновременно с това трябва да излезеш от затвора. Кажеш ли, че си едно с Бога, сиромашията трябва да те напусне и вместо нея да дойде богатството. – Кога ще стане това? Христос е казал: "Който иска да придобие Вечния живот, нека продаде имането си, да го раздаде на сиромасите, а след това да ме последва." Докато не може да прости, човек никога маг не може да стане. За да стане маг, той трябва да има права мисъл. Докато дели нещата на възможни и невъзможни, човек маг не може да стане. Кое е невъзможно за човека? Невъзможно е за човека, например, да не прости. Ако някой казва, че не може да прости, защо да не каже и обратното, че може да прости? „Мога" и „не мога" едновременно не стават. В даден случай, или можеш, или не можеш. Тогава, щом можеш да кажеш, че не прощаваш, кажи и обратното, че прощаваш. Затова казвам: аз не мога да не бъда богат. – Сиромах не можеш ли да бъдеш? – Сиромашията оставям за тебе. – Не мога да не бъда учен. – Невежа не можеш ли да бъдеш? – Невежеството оставям за тебе – Не мога да не бъда свят човек. – Грешник не можеш ли да бъдеш? – Грехът оставям за тебе. Така трябва да се говори на онзи, който иска да ви спъва, да ви препятствува в живота.

И тъй, магът трябва да знае, как да постъпва, как да отговаря. Няма по-красиво положение от това, да слушаш, как съдбата се разговаря с мъдреца, с мага. Съдбата се отнася и с мъдреца така, както и с обикновения човек. Когато лошата съдба дойде при мъдреца, да му донесе най-големите страдания, той става на крака, усмихва се, посреща я любезно, учтиво и я пита: Какво обичате? Тя е сериозна, обикаля около него, ходи натук-натам, дава му наставления, а той работи, рисува с четката си. След това тя преглежда работата му, и ако случайно намери някакъв косъм, останал от четката му, казва: Този косъм не може да остане тук! – Добре, ще го махна, ще направя, както желаете. И най-после, като го прекара през ред изпити, тя отваря една врата и му казва: Заповядай, свободен си вече. – Вие ще дойдете ли с мене? – Не, аз имам работа. Отивам да възпитавам ония, които идват след тебе. След лошата съдба, при мъдреца иде добрата съдба, която му носи благата на живота. Той пак става на крака, усмихва се и я поканва да седне. Тя започва да се разговаря с него любовно и му оставя благата, определени от Бога за него.

Казвам: ако и вие, не сте готови, като мъдреца, да слугувате на съдбата, ще треперите пред нея. И мъдрецът се намира под ударите на съдбата, както и обикновеният човек. Съдбата е един от най-строгите, най-мощните ангели, които седят при нозете на Бога. Към глупавите тя е по-

снизходителна, но дойде ли до мъдреца, и за най-малката погрешка, и за най-малкия косъм на картината му, останал от неговата четка, тя го държи отговорен. Мъдрецът й казва: Ще ме простиш, станала е някаква погрешка, ще я изправя. И мъдрецът прави погрешки, но лесно ги изправя. Щом изправи погрешките си, съдбата му отваря вратата за Царството Божие и казва: Заповядай! Сега, едно е важно за вас: да се изяви Любовта Божия към всички хора, да вървите напред, да влезете в Царството Божие. За това се изисква силна мисъл, която по никой начин да не се огъва от външните условия. Тя може да се огъва, но да не се троши. Тя трябва да бъде като пружина, която, щом се огъне, пак да се върне в първото си положение. В сегашния свят се забелязват ясно два периода, две епохи, които имат свои представители. Който живее още в старата епоха и няма условия да се развива, нека мине в новата епоха. За тази цел, гой трябва да се откаже от всички стари, от всички непотребни мисли и желания на досегашния живот. Когато Христос казва на учениците си да се отрекат от себе си, Той има предвид да се отрекат от старото, от навиците на стария живот, за да бъдат готови да приемат новото, красивото, което иде в света. Вратата на новата епоха се отваря вече, и душите на хората трябва да се разширят. Човек ще вземе със себе си само красивото, възвишеното, което е вложено в неговата душа. Нима мъдрецът не носи навсякъде своята мъдрост, своите добродетели?

И тъй, всички трябва да знаят, че за лошите хора в света настъпва черен период, т.е. катастрофи. Времето, което сега иде, ще им покаже, че те са изгубили добрите условия и няма да намерят това, което търсят. Който не разбира моите думи, той мисли, че светът ще се разруши, ще изчезне. Не, светът няма да се разруши, но човешкият живот ще се обнови изцяло. Днес и богати, и бедни са неврастеници. Богатите казват, че са станали неврастеници от много мисъл. Бедните казват, че са станали неврастеници от лошите условия, от голямата сиромашия на живота. Богатият е неврастеник от лошите мисли, които неговите слуги постоянно му изпращат. Бедният е неврастеник от лошите условия, които разнебитват ума му. Какво очакват хората сега? Те очакват по-добри външни условия. Те мислят, че външните условия ще изменят живота. Не, само мисълта е в състояние да измени живота. Светлите и чисти мисли могат да подобрят живота. За това се изисква послушание. Още първият човек даде пример на непослушание, като яде от плода на дървото за познаване на доброто и злото. А после, като го изгониха от рая, пред вратата на рая седеше ангел, с меч в ръка, да не би Адам да се върне, да яде от плодовете на „дървото на живота", и като яде, да придобие безсмъртие. Сега вече иде друга епоха, когато на избраните ще се каже тъкмо обратното: От никой друг плод да не ядете, освен от плодовете на „дървото на живота."

Следователно, всички трябва да се научите да различавате тия плодове. Всички имате желания и мисли, които днес не можете и не трябва да реализирате. Защо? Защото те не носят щастието ви. Обаче, има мисли, от реализирането на които зависи вашето щастие. Те ще внесат във вас новия живот. Човек е дошъл на земята да научи и разбере слабостите, възможностите и невъзможностите на своя физически живот; той трябва да познае човека на свободата, както и Божественото начало, което едва сега се пробужда в него. Когато Божественото начало в човека се пробуди, и той се свърже с Бога, тогава само ще се премахнат несгодите на неговия живот. Този закон се проверява навсякъде в живота. Едно малко, бедно момиченце седи на пътя, но никой не му обръща внимание. Хората минават-заминават покрай него, но никой не се спира. По едно време царският син минава покрай момиченцето, поглежда го, разбира положението му и го извиква при себе си. От този момент положението на момиченцето се подобрява. Всички хора започват да му обръщат внимание. Защо? Защото любовта го е погледнала. До това време момиченцето е поглеждало към хората, дано някой му обърне внимание, дано някой го обикне. Щом царският син минал покрай него, то си казало: Този е, който ще донесе щастието ми. Аз вярвам абсолютно в него. И наистина, от този ден лошите условия за това момиченце се изменили.

Казвам: по същия начин, като момиченцето, и човешката душа трябва да очаква идването на царския син, на Сина Божи и да желае Той да я погледне и обикне. От този ден ще настане за нея мир и радост, и тя ще може да учи. Мнозина от вас нямат тази опитност, но могат да я имат. Тази опитност не идва изведнъж, но постепенно, както зората настъпва постепенно. Най-красивият момент в живота на човека е пробуждането на неговото съзнание, или зазоряването на неговата душа. Който е дошъл до този момент той е намерил магическата пръчица в своя живот.

Сега, всички трябва да се стремите към онази абсолютна, положителна вяра, в която се съединяват надеждата и любовта. Апостол Павел е поставил тия три добродетели да действуват едновременно: дето е вярата, там са надеждата и любовта; дето е надеждата, там са вярата и любовта; дето е любовта, там са вярата и надеждата. Те трябва да действуват едновременно. В миналото те са действували отделно, но са нямали големи постижения. Днес те трябва да действуват едновременно, ако искате да имат резултат. Вярата действува във физическия свят, надеждата – в духовния, а любовта – в Божествения. Кой в какво положение и на което място се намира, трябва да благодари за това. Защото, като дойде момента за пробуждане на съзнанието, не е важно, кой на каква служба е бил. Вие може да сте или метач, или просяк, или учител, или министър – не е важно това. Божественото ще дойде и ще огрее съзнанието ви като слънце.

И тогава, вие ще се срещнете с ония хора, които съзнават, че пред лицето на Бога всички са еднакви И босият, и гладният, и богатият са души, излезли от Бога, които играят своята роля на сцената. Като изиграят ролите си добре, каквото спечелят, ще го делят братски. Тъй щото, външната страна не трябва да ви смущава. Няма по-хубаво нещо за човека от това, да бъде доволен от положението си, не за целия си живот, но само за дадения момент. И тогава, кой как погледне на положението си, да каже: За този момент съм доволен. – Този момент е извън времето и пространството. Благодари на Бога за положението, в което си поставен. Той те е поставил при тази обстановка, за да те изпита. Щом бъдеш доволен и издържиш изпита си, положението ти моментално ще се подобри, но пак за даден момент. В това именно, седи красотата на живота, че нещата не са постоянни, и ние живеем във вечно разнообразие. Човек минава през разни положения, през разни фази и за всичко трябва да благодари, да се поучава. Колкото и да се оплаква от своето бреме, никой не може да му го отнеме. Кой може да отнеме бремето на целия свят? Кой може моментално да премахне болестите и недоразуменията между хората? Казвате: Бог може да направи всичко това. – Бог може да премахне всички болести, нещастия и страдания между хората, но не ги премахва. Защо? Докато хората казват, че нищо не могат да направят заради Господа, и Той се отказва да направи нещо за тях. В който момент те кажат, че са готови всичко да направят за Господа, и Той ще каже, че е готов всичко да направи за тях.

Съвременните хора страдат от едно вътрешно безверие, което не трябва да ги смущава, но да гледат да се освободят от него. То е хипнотическо състояние, което ги спъва, което пречи на развитието им. Ще дойде ден, когато хората ще се освободят от това безверие и ще заживеят с пълна вяра, с взаимна любов помежду си. Време е хората да заработят усилено върху себе си, да турят мислите и чувствата си в пълен ред и порядък. Ние проповядваме едно учение, което, вътрешно, всички познавате. Де не сте били досега, на коя врата не сте хлопали, от кого не сте се учили и на какво не са ви учили? Но още има да учите. Съдбата, която сега иде, ще ви научи на много неща. Чрез съдбата иде Бог в света и пита хората, дали са готови да простят. Които са готови да простят, те ще отидат надясно, ще минат третото посвещение и ще се определят като овце. Които не са готови да издържат, те ще отидат наляво, ще се отделят като кози от стадото, и дълго време след това ще трябва да учат.

Сега, пожелавам ви, като дойде Христос, да минете отдясно, да познаете Бога, да познаете Сина Божи, па и вие сами да станете Синове Божии, Синове на възкресението. Тази е задачата ви на земята. Като сте дошли тука, желая ви да бъдете като мъдреца, да знаете, как да посрещате

съдбата. Щом я видите, отдалеч още да й станете на крака, да й се усмихнете, да я поканите да седне и да се разговорите с нея. Строга и неумолима е съдбата! Като дойде до човека, тя прониква навсякъде в него, не остава тайно място, което да не разгледа. Това е фигуративно предадено, но всеки сам ще опита, какво нещо е съдбата. Като дойде при вас, ще ви запитам как върви работата? Вие ще можете само да се усмихнете, без да кажете нещо за нея. Защо? Има неща, за които не може да се говори. Съдбата е едно от тия неща. Като мине съдбата, новият живот ще дойде. И тогава, всеки ще бъде готов да работи за повдигането на човечеството. Всеки ще има желание да помага на бедните, на страдащите, а с това ще принесе нещо за изправяне на света.

Казвам: всички трябва да се готвите за този изпит, за идването на съдбата. Той е третото посвещение. Като минете този изпит, Христос ще ви запита: „За кого ме мислите да съм?" И всички, като Петра, ще отговорите: „Ти си Син на Бога живаго."

"2. Беседа от Учителя, държана на
10 февруари, 1929 г. София. – Изгрев."

1929_02_13 Силни и слаби желания
лекция пред общия окултен клас

СИЛНИ И СЛАБИ ЖЕЛАНИЯ

Размишление върху разумността.

Чете се резюме на темата: „Отношение между мир и радост“.

Тема за следния път: „Най-малката форма в природата“.

За какво мисли гладният човек? - За хляб. - За какво мисли болният? - За здраве. Оттук можем да извадим заключението, че при известни случаи в живота всички хора си приличат. Ако влезете в салона, в който избират най-красивата мома, всяка от присъстващите моми мисли едно и също нещо, че ще бъде избрана за първа красавица. Интересно е човек да изследва своите желания, като започне от силните и постепенно върви към слабите. Като изучава желанията си, човек се натъква на случаи, да желае такива неща, каквито никога не е допущал. Например, срещате един образован човек, който търси работа. Тук похлопа, не му отварят; там похлопа, не му отварят. Най-после, отчаян и обезсърчен, в него се зарежда желание да бръкне в касата на някой банкер и да извади оттам една сума. Той започва да си представя, как банкерът седи на стол и брои златни монети. Като ги преброи, той ги туря пак в касата си и я заключва. Това поддържа в него мисълта, че тия пари не са само на банкера, но и той има право да вземе няколко златни монети, да подобри положението си. Ако извади пари от касата на банкера, в първо време работите му ще се наредят добре, но последствията на тази постъпка ще бъдат лоши. Ако не го хванат, ще дойде ден, когато и с него ще постъпят по същия начин, както той е постъпил с банкера.

В света съществува „закон за периодичността“, според който, каквото човек прави по отношение на другите, след известен период от време, същото ще се върне и към него. Това показва, че между силите, които действат в природата, има известно отношение. Тия сили зависят от ред причини. Например, ние не знаем защо, след като се заповядва на човека да не прави това или онова, както Бог заповядал на Адам и Ева да не ядат от дървото за познаване на доброто и на злото, иде изкушението. Защо трябва човек да се подлага на ред изкушения? Докато Адам бил сам в рая, никаква заповед не му била дадена. Щом се яви Ева, веднага заповедта дойде. Въпреки това, Бог е знаел, че те няма да устоят, че трябва да напуснат рая и да излязат вън от него, дето ги чакат нещастия и страдания. Защо е станало това, не знаете. Много неща можете да предполагате, но предположението още не

е истина. Едно е забелязано в живота: докато е сам, човек не е изложен на изкушения. Свърже ли се с някой човек, изкушенията идат едно след друго.

Един млад, добър, морален момък живял със стремеж към красивото. По едно време той срещнал, млада, красива мома, влюбил се и решил да се ожени за нея. Обаче, и двамата били бедни. Момата искала да има хубави дрехи, да живее охолно. Момъкът бил готов да и достави всичко, каквото желае, само да я вземе за своя жена. Най-после те се оженили. Той започнал да мисли, как и откъде да и достави средства, да задоволи нейните желания. От любов към нея, той започнал да бърка в чуждите каси. Един ден полицията го хванала, турила го в затвор. Осъдили го на десет години строг затвор. През това време възлюбената му се отказала от него и се оженила за друг. Като минали десетте години, той излязъл от затвора и се видял сам в живота. Той започнал да разправя историята на живота си, която завършила с лош край.

Съвременните хора са изложени на подобни изпитания. Първоначално, те живеят в райската градина, въодушевяват се от велик морал, но по едно време в сърцето им се явява едно малко желание, което разваля всичките им работи. Наистина, една микроба е в състояние да създаде големи страдания на човека. Обаче, всички страдания и изпитания са необходими за пробуждане на човешкото съзнание. - Няма ли друг път, по който може да се пробуди човешкото съзнание? - Засега природата си служи със страданията, като метод за пробуждане на човешкото съзнание. Няма човек в света, който може да избегне страданията. И светиите, и пророците минават през страдания. Техните страдания са по-големи от тия на обикновените хора. Щом е дошъл на земята, човек неизбежно ще страда. Чрез страданията той ще изправи някои отрицателни черти на характера си. Колкото и да са повдигнати, и светиите, и пророците са имали някакви отрицателни черти на характера си, които те изправили чрез страданията си. Когато Бог изпратил Иона да проповядва в Ниневия, той се отказал да изпълни волята Му, под предлог, че Бог ще се смили, няма да устои на думата си и ще го изложи пред хората. Затова Ион си взел билет, качил се на един кораб и тръгнал за Испания. Като видял последствията на своето непослушание, той бил принуден да се върне в Ниневия, да проповядва Словото Божие. Пророк Иеремия пък казва: „Зарекох се вече да не говоря“. - Защо? - Защото намира, че хората няма да послушат думите, които Бог говори чрез него. Същевременно, хората казват, че Бог може да направи всичко. Как е възможно, тогава, Бог да праща някой пророк да говори на хората, а те да не го слушат? Други пък казват, че Господ говори и учи хората отвътре. Ако, наистина, Господ говори само отвътре, защо праща пророци, да говорят на хората отвън? И за Христа казваха, че е

изпратен от Бога. Тогава, защо Господ изпрати Христа при хора, които не го разбраха? Това са положения, които създават противоречия на хората. Те сами не могат да си обяснят, кое е право и кое не е. Те сами не знаят, в какво да вярват и в какво да не вярват.

Преди години, срещам един човек, пишещ медиум. Чрез неговата ръка се изявяваха духове и пишеха. Той сам виждаше това, но не вярваше, че има духове. Той мислеше, че пише това, което минава през ума му. Между поетите, които пишат, и между неговото писане, той намираше следната разлика: поетът пише, когато пожелае, а аз пиша под чуждо влияние. Той вижда, че друг някой му диктува, но не вярва в съществуването на духове. Понякога започва да дращи с перо върху хартията, но след време някакви мисли се оформят в ума му, и той пише. Като изучава своите мисли, чувства и желания, човек забелязва, че ония от тях, които са по-силни, се очертават по-ярко, а по-слабите едва се очертават. Силните мисли и желания на човека хвърлят отпечатък върху организма му. Ако от ред поколения насам някой човек е бъркал в чужди каси и джобове, в този живот той ще се роди с дълги ръце и пръсти. Които не разбират значението на дългите ръце, те мислят, че са признак на голяма сръчност. Ученият, обаче, не се лъже. Той знае, че сръчността на този човек се дължи на способността му да бърка в чуждите каси. Достатъчно е ученият да погледне очите на човека, за да се произнесе, кога се е родил, сутрин или вечер. Който има големи и отворени очи, той се е родил вечер. Който има малки очи, той се е родил през деня, когато слънцето е греело силно. Това не става само при раждане. И впоследствие човек може да разшири очите си, да ги отвори повече, отколкото първоначално са били отворени. Няма желание в човека, което да не се е отпечатало някъде в човешкия организъм. Колкото по-силно е желанието, толкова по-големи следи е оставило върху човека.

Като ученици, вие трябва да правите различни опити, да видите, доколко можете да издържате на изкушения. Ако някой от вас е изпаднал материално, и няма пет пари в джоба си, нека си представи мислено, че се намира пред отворената каса на някой банкер, и всеки момент може да бръкне, да вземе, колкото пари му са нужни. Ако може да издържи на изкушението, той е морален човек. За предпочитане е в това положение човек да си представи, че е богат, облечен със скъпи, нови дрехи, отколкото да мисли, по какъв начин да се домогне до касата на някой богаташ. Човек трябва да бъде смел, геройски да понася трудностите на живота, а не при най-малкото изпитание да се отчайва и да търси начин да се самоубива.

Един млад търговец фалирал, но понеже не могъл да понесе това положение, решил де се самоубие. Той си купил един револвер, заел една

стая в един хотел, дето се затворил, с намерение да се убие. Дигнал револвера, доближил го до челото си, но веднага го дръпнал назад, не се решавал да се самоубие. Пак дигнал револвера, доближил го до челото си, но пак не се решавал да се самоубие. През един от прозорците на стаята, един англичанин го наблюдавал. Той бързо влязъл в стаята и го запитал: Господине, какво правите? - Аз съм пропаднал материално, не мога да понеса това положение, искам да се самоубия. - Колко пари ви трябват? - Хиляда английски стерлинги. Ето, вземете този чек и си услужете. С тези пари аз купувам вашия револвер. Искам да го взема за спомен. Със своята благородна постъпка, англичанинът спасил младия търговец.

Изобщо, ако разглеждате вътрешния живот на хората, ще видите, че той не е толкова морален, както се представя. Ако вътрешният живот на човека се изнесе на филм, той би бягал далеч от себе си. Някой казва: „Добре, че всичко, което мисля, не го правя“. Той мисли, например, да убие някого, да вземе парите му, но не е в състояние да го направи. Това са вътрешни изкушения, на които човек се натъква. Ученикът трябва да знае произхода на всяко изкушение и да се предпазва от него.

И тъй, когато се натъквате на изкушения, не съжалявайте, че не знаете, защо идат и какъв е произходът им. Не само вие, но и много от възвишените същества не знаят това. Вашата задача е да намерите начин, как да се справите с дадено изкушение, а защо е дошло, това не е ваша работа. Защо съществува един или друг обществен строй, не е важно. Какво ще научите от този строй, това е важно за вас. Човек е дошъл на земята да се учи от всичко. Казвате, че Бог ще оправи света. - Вярно е, че Бог ще оправи света, но от своя страна, и вие ще претърпите коренна промяна, ще минете от едно състояние в друго. Човек трябва да дойде до голямо вътрешно самообладание, да понася изпитанията и страданията разумно. Иначе, той ще изпада в големи противоречия. Слушате някой да казва, че всичко в света се определя от волята Божия. Същият човек, като не може да издържи едно изпитание, самоубива се. - Волята Божия ли е това? Друг пък обича да лъже. - Волята Божия ли е това? - Не, самоубийствата, кражбите, лъжите, престъпленията стават по човешка воля. Хората се женят, раждат деца, събират се на едно място все по своя воля, по някакъв вътрешен стремеж. За да дойде до положение да върши нещата по Божествен подтик, човек трябва да е минал през големи изпитания. След това само, той ще започне да разбира волята Божия и да я изпълнява. През големи изкушения ще мине човек, докато разбере волята Божия. Той ще търси красиви моми и момци, но космите на главата му ще изпадат от тях. Не е лесно човек да задоволи изискванията на една красива мома.

Един княжески син се оженил за една красива мома. Тя била много взискателна. Князът се чудил, как да задоволи нуждите ѝ. Той се видял в голямо затруднение. Колкото пари имал, всички отишли по нея. Най-после му дошло на ум да отиде при царя на гномите, да му иска пари на заем. - Какво ще ми дадеш срещу това? - Готов съм роб да ти стана. - Не искам да ми ставаш роб, но срещу всяка торба злато, която ще ти давам, искам по десет косъма от главата ти. - Лесна работа. Ето още сега вземи десет косъма. Радостен той взел торбата със злато и отишъл у дома си. След десетина деня торбата се изпразнила. Той пак отишъл при царя на гномите, дал му десет косъма от главата си и се върнал с торба, пълна със злато. Това продължило десетина години. Един ден, князът трябвало пак да отиде при царя на гномите, да получи торба с пари, но се видял в невъзможност да направи това - нямал нито един косъм на главата си. Както виждате скъпо струва издръжката на една красавица.

Един американски милиардер се оженил за една красива мома. Като отишъл с нея на разходка в Париж, тя се впуснала в харчене, след което му представила грамадна сметка. Като видял това, той разбрал, че тя ще го съсипе материално, и решил да ѝ даде 30 милиона долара, но да се освободи от нея. Наистина, той успял да се освободи от нея, но в скоро време я заместил с друга красавица, която го поставила в същото положение, при което го поставила и първата.

Какво заключение можем да извадим от тоя пример? - Че това, което става вън от човека, преди всичко става вътре в него. В човека има такива силни желания, които са в състояние да погълнат красивото, възвишеното в него и да го разрушат. Човек трябва да знае, че външната красота, към която се стреми, не се отнася към моралния свят. Тя не е резултат на моралното в човека. Да бъде човек само външно красив, това е резултат на човешкото в него. Външната красота е най-високото положение, до което човешкото може да се изяви. Не само в хората, но и в животните, и в птиците, и в пеперудите има стремеж към красота. Това чувство, този стремеж към красота е вложен във всички живи същества. Външната красота не подразбира още и вътрешна красота, която почива на нещо високо морално в човека, на голяма устойчивост. Често външната красота служи за примамка.

Едно от отличителните качества на света е неговата външна красота. Външно светът е красив, величествен, вследствие на което изкушава хората. Ако става въпрос за красота, търсете я в света. Ако става въпрос за хармония, търсете я на небето. Обаче, красотата на света е повече външна. Ако се вгледате в едно красиво човешко лице, ще забележите в него желания, които нарушават красотата му. В тия желания няма нещо

морално. Човек още не е изработил своето лице. Казва се, че човек е създаден по образ и подобие Божие, но това се отнася до първия човек. Впоследствие, обаче, след грехопадението, човек е изгубил красивото, онази вътрешна хармония, онази вътрешна симетрия, която Бог първоначално е вложил в него. Истински красива мома е онази, която може да отклони и най-големия крадец от желанието му да краде от чуждите каси. Истинска красота е тази, която е в състояние да отклони човека от желанието му да върши престъпления, да се обижда, да се огорчава и т.н. При вида на тази красота, човек трябва да е готов на всякакви жертви. Красота, която подтиква човека към кражби, престъпления, обиди, не е никаква красота.

Съвременните хора се обиждат за нищо и никакво. Това говори за отсъствие на устой в техните постъпки. Човек трябва да бъде честен, морален в отношенията си. Ние наричаме честен човек онзи, който в отношенията си с хората е точен, изправен. Честност и морал не са едно и също нещо. Външно човек може да бъде честен, а вътре в себе си да има някакви користолюбиви желания. Обаче, ако човек едновременно е и честен, и морален, той разбира вече Божествените закони, и живее съобразно тях. Такъв човек може да се нарече красив. Тази красота задоволява човека и повдига духа му. Истински красивият никога не помрачава лицето си. Той знае, че добрите му желания ще се реализират, затова има търпение да чака времето на тяхното реализиране. Моралният човек е доволен от положението си, от това, което му се дава. Ако на всички дадете по една голяма, красива ябълка, а на него дадете последната и най-малката ябълка, той ще бъде доволен, ще се радва, както и другите се радват на своите големи ябълки.

Когато иска да възпита човека, природата го подлага на различни изпитания. Тя ту го лишава от известни блага, ту го поставя да живее при изобилие на блага. Ако при оскъдните условия на живота, той ходи бос, окъсан и се оправдава с това, че живее за Бога и не се интересува от външността на нещата, той не говори истината. Истината седи в това, че този човек или не обича да работи, или няма стремеж към красивото. Ако пък живее в разкош и не използва разумно благата на живота, той не е умен човек. За кого се облича момата? - За момците. - За кого се облича търговецът? - За клиентите си. Човек все трябва да живее за някого. Когато изгуби вътрешния стимул в живота си, човек отпада духом и напуща своята външност, става небрежен към себе си. Когато учени, философи се увличат в мисълта си и станат небрежни към себе си, донякъде са оправдани. Но когато обикновените хора подражават на тия философи и учени, те стават смешни. - Защо? - Защото нямат ума на учените хора. Човек става смешен, когато подражава на другите хора. Външно човек

трябва да представя себе си, т.е. това, което се крие в него. Пазете се от подражание. Често и религиозните хора подражават на други, вследствие на което изпадат в смешно положение.

Човек трябва да се стреми към Божествения живот, който ще го освободи от преходното и ще му даде възможност да се домогне до истинската наука, до положителната наука на живота. Това не се постига с молитви. С честите си молитви, с големите си добрини, с многото искания, хората дотягат на Бога. Преди всичко, те не знаят, доколко техните желания трябва да се реализират. Има желания, които трябва да се реализират, но не всички. Като не разбират, на кои от желанията си трябва да дават ход и на кои да не дават, хората изпадат в големи противоречия. Често мислите на хората така се объркват, че те трябва да приложат алхимията, да отделят потребните от непотребните. Някой се хвали, че молитвата му била приета от Бога. За да познаете, дали молитвата ви е приета, вие трябва да се намерите в пустинята, изложени на глад и на жажда. Ако при това положение получите хляб и вода, молитвата ви е приета. Хлябът и водата са отговор на вашата молитва. Казано е в Писанието: „Потърсете ме в ден скръбен“. - Кога трябва да потърсите Бога? - Когато се изчерпят всички възможности да получите помощ от хората и от обществото. При това положение, човек има право да се обърне към Бога. Само така той може да се убеди, че е получил отговор на молитвата си. Следователно, докато не е дошъл до критически момент в живота си, човек няма право да безпокои Бога. Над човека има редица напреднали същества, които са готови всеки момент да му помагат.

Като ученици, вие трябва да се научите да пресявате своите мисли и разбирания, да дойдете до правата мисъл. Като казвате, че всичко е от Бога, вие трябва да знаете, кое е това „всичко“. Като се разболее някой, като греши, като го уволнят или назначат на служба, вие казвате, че това е все Божия работа. - Не е така. Бог се проявява в абсолютното, в безграничното, в съвършената хармония, в безсмъртието. Що се отнася до смъртта, казано е: „Бог не благоволява в смъртта на грешника“. Човек трябва да работи върху себе си години и векове наред, за да придобие правилни разбирания за Божествения живот. Придобие ли това разбиране, човек може спокойно да напусне земния живот и да влезе в новия живот, да продължи учението си.

Божията Любов носи щастие.
Божията Любов и Божията Мъдрост носят пълното щастие.

Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина носят всичкото щастие.

Лекция от Учителя, държана на
13 февруари 1929 г., София – Изгрев

Книги:
* Силни и слаби желания
Смени в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1938)
14 беседи от 14 ноември 1928 г. до 13 февруари 1929 г.

Начало: 05:00

1929_02_15 Силата на движенията
лекция пред специалния клас

СИЛАТА НА ДВИЖЕНИЯТА

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Размишление върху прилежанието.

Упражнение.

I. Двете ръце пред гърдите. Лявата длан леко допряна върху горната част на дясната ръка. Бавно изтегляне на дясната ръка навън и поставяне дясната длан върху горната част на лявата ръка така, че двата палеца да сочат нагоре. Упражнението се повтаря няколко пъти последователно ту с лявата, ту с дясната ръка.

II. Ръцете вдигнати нагоре, с допрени пръсти на раменете. Бавно издигане на ръцете успоредно на главата, с обтегнати пръсти и бавно сваляне на ръцете, с допиране на пръстите към раменете. Упражнението се повтаря няколко пъти.

Често слушате да казва някой, че замисля нещо или намислил да направи нещо. Каква е разликата между глаголите „замислям" и „намислям"? Глаголът „замислям" означава далечно действие. Глаголът „намислям" подразбира действие, на което реализирането е предстоящо. Замислянето е несвършен процес, а намислянето – свършен.

Какво значение имат физическите упражнения? Ако нямаха вътрешен смисъл, те са безпредметни. Всяко движение има дълбок смисъл. То изразява състоянието, в което човек се намира. Например, когато се обезсърчи, човек туря ръцете на гърдите си, с палците навътре. Когато се насърчи, той вдига палците си нагоре. Те са байраци, които оповестяват нещо светло, радостно и велико. Палецът има отношение към волята и мисълта на човека. Ето защо, когато искате да въздействате на мисълта си, дръжте палците отгоре, над ръката, а не свити в юмрука. Когато палците се приближават един до друг, това означава бързо реализиране на някоя мисъл.

Всяко движение е на мястото си, когато човек го носи в съзнанието си. Представете си, че искате да минете по най-краткия път, да съкратите времето си. Знаете, че най-краткият път е разстоянието между две точки.

Обаче, за да минете през този път, трябва да вдигнете няколко души от местата им. Кратък път ли е този? – Не е кратък. Следователно, ако сте разумен, вие ще обиколите, ще направите крива линия. В случая, вие избирате такъв път, който е придружен с най-малки съпротивления. Вие сте минали по крива линия, но в съзнанието ви тя е права, защото всяка крива линия е съставена от безброй микроскопически прави.

Какво представя кривата линия? – Път на чувствата. Когато правата линия се изкриви, т. е. вглъби навътре, това става по силата на чувствата. Забелязано е, че в меките и отстъпчиви хора преодоляват [преобладават?] кривите линии, а в неотстъпчивите преодоляват [?] правите линии. Ако разгледате един лунен тип и един марсианец, ще видите, че те се различават коренно. Лунният тип постъпва по един начин, а марсовият – по друг. Марсианецът всякога носи в ръката си нож или сабя, готов да воюва. Оттук вадим заключението, че всяка мисъл има своя форма, свой път на движение. С това се обяснява защо хората са различно устроени и защо се проявяват различно. Това зависи от техните мисли и чувства. Няма движение, което да не се отразява върху човека. Мнозина мислят, че движенията са маловажни и без значение. Не е така. В природата не съществуват маловажни неща. Тя не ги допуска нито в себе си, нито в съзнанието на човека. Важността на нещата зависи от преценката, която човек им дава. Той ги дели на важни и маловажни.

Срещате един човек, който ви моли да направите сметка колко трябва да даде за пет яйца, ако всяко яйце струва по три лева. Вие се спирате за момент и казвате: Не знаеш ли, че 5 х 3 = 15. Как да не знаеш толкова проста работа! – Не е там въпросът. Има нещо по-важно в тази работа. Преди да сметнете колко струват яйцата, вие трябва да се заинтересувате от тяхната форма и големина. Яйцата могат да бъдат големи или малки, пресни или стари, от което ще зависи цената им. Освен това, докато гледате яйцата и правите сметката, ще се запознаете и с човека. Тъй щото, маловажната работа стана важна. После, срещате човек, който ви подава едно листче и ви моли да му кажете къде се намира улицата, написана на листчето. Вие му посочвате улицата и мислите, че сте направили една малка, проста услуга. Малка е услугата, но от почерка на човека можете да познаете, какви мисли и чувства го вълнуват, какъв е по характер. Както виждате, една проста услуга води към нещо сериозно. Важно е също така движението, което човекът прави при подаване на листчето. Всички движения се определят от специфични закони, които трябва да се изучават.

Движенията биват хармонични и дисхармонични. За да си изработи характер, човек трябва да се стреми към хармоничните движения. Често

хората правят движения, на които не разбират смисъла и не си дават сметка какво означават. Някой туря единия си крак върху другия, движи пръстите си, маха ръцете си, почесва се по носа, зад ухото, изкривява главата си на една или на друга страна и т. н. Защо прави тези движения и той не знае. Те се дължат на неговото съзнание, подсъзнание и самосъзнание, но не и на свръхсъзнанието му. Всяко движение е израз на някаква мисъл, чувство или енергия в човека. Понякога в човека се събира излишна енергия, особено в децата, която трябва разумно да се използва. Децата я изразходват чрез игри и разходки, а възрастните я впрягат във физическа работа. Съзнателният човек изразходва тази енергия в естествени движения, гимнастика и упражнения. Като наблюдавате хората, виждате какви движения произвеждат различните мисли и чувства в човека. Например, страхът произвежда един род движения, а радостта, разположенията – друг. Достатъчно е да видите една боа или кобра, за да настръхнете от страх. При вида на боата, вие правите различни движения и бягате от нея.

Ние говорим за естествените движения, а не за изкуствените, които се явяват като резултат на изопачения човешки живот. Страхът, например, произвежда един и същ род движения и в хората, и в животните. Линиите на лицето се изкривяват: по тях можете да познаете, че човек изживява някакъв ужас. Когато човек е спокоен, движенията му са хармонични; когато е неспокоен, движенията му не са хармонични. Същото се отнася и до животните. Наскоро наблюдавах как един сокол се хвърли отвисоко върху едно ято гарги и хвана една от тях, както летяха. Това внесе страх и трепет в останалите, които се разбягаха. Соколът беше малък, не можа да задържи гаргата с клюна си и те паднаха на земята. Гаргата кряскаше, грачеше, мъчеше се да се освободи от ноктите на сокола, докато най-после избяга. Соколът правеше усилени движения, искаше да задържи гаргата за себе си, защото беше много гладен. И гаргата правеше усилени движения, искаше да живее. И двамата имаха право, но ние не позволяваме пред очите ни, в наше присъствие, да се върши какво и да е престъпление.

Като ученици, вие трябва да работите за възпитание на тялото си, на всички свои удове. Седите някъде, но ви сърби носът, ухото, ръката или крака, искате да се почешете. Чувате някакъв шум, искате да надникнете от прозореца, да разберете, отде иде шумът или звукът; виждате, че някой минава по улицата, искате да знаете кой е този човек. По едно време усещате, че отнякъде иде миризма на готвено; искате да разберете, отде иде миризмата и какво се готви – отправяте носа си към тази посока. Изкуство е да стоиш неподвижно на мястото си, половин или един час най-много, без да се почешеш, без да се подадеш от прозореца, без да мръднеш носа си. С една дума, изисква се пълно самообладание. Добре е

всеки сам да се наблюдава, но да наблюдава и другите, да изучава проявите на различни характери. Например, когато някой се показва от прозореца за да чуе или види нещо, ще познаете характера му по начина на показването си от прозореца. Някой се надвесва цял, друг подава само главата си, трети поглежда с края на окото си и т. н. Първият е човек, който изразходва много енергия, но по характер е откровен – както чувства, така постъпва. Вторият изразходва по-малко енергия, по-възпитан е. Третият не е откровен. Той иска да чуе и да види всичко, но да мине незабелязан, затова поглежда само с края на окото. Правете упражнения върху себе си, да знаете, при даден случай, какво положение да заеме тялото ви. Гръбначният стълб трябва да бъде прав, без никаква гърбица – да отговаря на естествената линия, която природата му е дала.

Когато се говори за самовъзпитанието, първата работа в тази посока се отнася до тялото, което трябва да се държи в изправност. Естественото положение на гръбначния стълб е със слаба извивка, във форма на буквата S. С тази форма природата имала предвид изразходване на най-малко енергия. Като знае този закон, при мъчнотии, човек инстинктивно изкривява гръбначния стълб, навежда главата си, иска да си помогне по някакъв начин. Оттук излиза поговорката: „Преклонената главица сабя не я сече.“ Кога човек навежда главата си? – Когато центърът на тежестта е минал отзад. Кога изправя главата си? – Когато центърът на тежестта е минал повече напред. Който се навежда много, постепенно се връща към животинското си състояние. За да не изпада в това състояние, човек трябва да се изправя, гръбначният стълб да дойде в естественото си положение. Правете упражнения да изправяте гръбнака си, като се облягате на някоя стена или врата, да могат теченията на организма да вървят в съгласие с природните енергии. В човека има едно течение от север – горе, към юг – долу. Север и юг са полюси, между които се движат енергиите на природата. Това течение трябва да се регулира, за да текат енергиите правилно. Дръжте главата си винаги права. Изкривите ли я наляво или надясно, това показва, че е станало някакво отклонение на естествените течения в природата – енергиите са взели друга посока на движение. Човек криви главата си, когато се учудва нещо. Който изкривява главата си наляво, уповава на своето сърце; който изкривява главата си надясно, уповава на своя ум. Единият очаква да дойде спасението му от сърцето, а другият – от ума. Разумният човек трябва да държи главата си права, да бъде изправен като свещ, с едва забележимо колебание наляво или надясно. Неразумният, обаче, може да изкривява главата си наляво или надясно, както иска, т.е. според силите, които действат в него. Едно се иска от всички: да се самонаблюдават, да наблюдават и другите, да знаят причините на нещата.

Ученикът на Божествената школа трябва да познава кои линии са хармонични и правилни и кои не са, за да може да изправи живота си. В природата има линии, чрез които се проявява разумността, мъдростта, моралът, любовта и т. н. Когато посрещате приятеля си, когото обичате, вие се ръкувате по особен начин с него, като поддържате специфична линия на обхода и поведение. Когато се ръкувате с човек, когото не обичате, линията на вашето поведение е съвсем друга. Добре е да се правят наблюдения, да се анализират постъпките на човека, за да се намери разликата, която съществува при различните случаи на отношения. Когато се ръкувате с човек, когото обичате, движенията на мускулите на лицето и на цялото тяло са пластични, леки, с особена мекота. Макар и подсъзнателни, тези движения определят връзката и отношенията между душите. Движенията на майката към любимия ѝ син са едни, а движенията на господаря към слугата са други. Значи, движенията, които произвежда любовта в човека, се различават коренно от движенията на безлюбието.

Като не разбират смисъла на нещата, някои си служат с отрицателни думи. Те казват, че еди-кой си е груб, суров, безразличен в отношенията си към хората. Тези думи не са на място употребени. Новата психология не търпи такива думи. Дървото е сурово, неодяланият камък е груб, а не човек. Към добрия си слуга господарят има едни линии на движение, към лошия – други. Също така постъпва и учителят към учениците си. Към добрите ученици постъпва по един начин, към слабите и неспособни – по друг начин. Той не прави това съзнателно, но самите ученици предизвикват в него едни или други движения. Обаче, истинският учител, който е достигнал висотата на своето положение, не прави разлика. Въпреки това, в движенията му става известна промяна. И учениците, способни и неспособни, се различават в движенията си. Неспособният и мързелив ученик се свива, криви тялото, мускулите на лицето си – не е свободен. Способният има самообладание, от него лъха нещо красиво и благородно. Изобщо, линиите на движенията определят човешкия характер.

Мислете върху красивите образи в природата, върху хармонията, за да се свържете с Великата разумност, която работи в нея. Как се постига това? Вие сте затворени в тялото си, както в жилището. За да влезете във връзка с външния свят, всяка сутрин трябва да отваряте прозорците на тялото си, да гледате красотата на природата, да дишате чист въздух, да се упражнявате, с цел да развивате органите си. Ще каже някой, че всичко иде само по себе си. – Нищо не може да дойде без работа и труд. Който не работи и не прилага наученото доброволно, насила ще го заставят да влезе в правия път. Природата изпраща страдания, неволи и лишения на

хората, за да ги възпита и постави на прав път, да мислят правилно. Да работи човек върху себе си, това не значи, да господарува на тялото си, но да го разбира; да разбира състоянията, през които минава и да ги различава, да знае кое от тях е право, и кое не е право.

Красиво трябва да бъде човешкото тяло. Това се постига чрез правилен и хармоничен вътрешен живот. Това значи, да храни човек правилни мисли и чувства, които са в състояние да поддържат красотата и пластичността на мускулите на лицето, също така да изправят всички изкривявания на лицето и на тялото, унаследени от далечното минало. Изкривяванията на мускулите на човешкото тяло се дължи на излишък от отрицателни енергии в човека. Гневът, например, изкривява линиите на лицето. Чрезмерната твърдост изменя естествената линия на устата. При такава твърдост човек стиска устата си и тя се изопва във вид на права линия. За такъв човек се казва, че е волев. Когато твърдостта е слаба, човек държи устата си повече отворена, като патица. За предпочитане е устата ти да бъде отворена, отколкото да бъдеш твърд като кремък. Твърдостта е на място, когато може да контролира чувствата, но не и да ги осакати. Ако чувствата се осакатят, устата става безформена. Не стискайте и не затваряйте устата си повече, отколкото трябва; не отваряйте също устата си повече, отколкото трябва. Човек трябва да бъде естествен във всяко отношение. Кога нещата са естествени? – Когато отговарят на първичните образи и състояния. Казано е в Писанието: „И създаде Бог човека по образ и подобие свое“.

Като ученици, работете върху създаване на хармонични линии на лицето, на главата, на цялото си тяло. Само така можете да поставите основа на вашето бъдещо тяло. Каже ли някой, че не знае какво да прави, нека се упражнява, да поставя ръцете си пред гърдите, с палци, изправени нагоре; да движи ръцете си настрана, нагоре, надолу. Външната страна на ръката е положителна, а вътрешната, долната – отрицателна. Като поставя дланта на лявата ръка върху горната част на дясната ръка и дясната длан върху горната част на лявата ръка, става физическо преливане на енергия. Това не подразбира, че ще имате големи придобивки, но в организма ще стане поне микроскопическа вътрешна промяна.

Казахме, че природата изпраща страдания на хората, но същевременно тя ги спасява, като ги заставя чрез различни движения и упражнения да се освободят от излишната енергия в организма си. Ако не прави малки движения и упражнения, човек може да си напакости, да извърши такива погрешки и престъпления, за които да лежи няколко години в затвор. Ето защо, правете всичко, към което разумната природа ви подтиква. Ще каже някой, че не иска да си играе с такива упражнения. Който не иска да прави

малки упражнения и движения, ще плати скъпо. Не пренебрегвайте малките величини, не пренебрегвайте маловажните работи. Ако кожата ти стане суха, обърни внимание на това и потърси начин да стане мека. Сухата кожа се нуждае от повече вода. Ако температурата на тялото се повишава, това предизвиква изпотяване. Ако си неразположен, направи една топла баня. Водата действа магнетично върху организма.

Светът се нуждае от нови хора, с красиви и здрави тела, с красиви и пластични движения. Колкото и да са малки резултатите от упражненията, не се отказвайте от тях. Упражнението, което ви дадох днес, ще го правите десет дни, сутрин и вечер по десет пъти. Ще го правите бавно, съзнателно и с разположение. Като правите упражненията, отбелязвайте състоянията, през които минавате, както и мислите, които ви занимават през това време. По-късно ще разберете какво сте придобили. Засега от вас се изисква постоянство и любов в работата ви.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

23. Лекция от Учителя, държана на
15 февруари, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
 * Замисълъ на природата
Божественитѣ условия (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. VIII година (1928–1929). София, 2006)
 28 беседи от 9 октомври 1927 г. до 1 март 1929 г.
 * Силата на движенията
Божествените условия (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том I. София, 1942)
 27 беседи от 22 юни 1928 г. до 1 март 1929 г.

Начало: 06:00

Край: 07:05

1929_02_17 На този камък
неделна беседа

НА ТОЗИ КАМЪК

„И който падне на този камък, ще се строши; а на когото падне, ще го смаже." *)

„На този камък".
В света съществуват два велики закона за развиването на всички живи същества: единият закон разрушава и разхвърля, а другият – съгражда и нарежда. Между тези два закона съществува известно отношение, което само разумният, ученият и мъдрецът разбират. Обаче, за непросветения тези два закона остават чужди, неразбрани. Във втория закон, който съгражда и нарежда, той вижда Божието благо, а в първия – своето нещастие. Тъй щото, когато мислите, чувствата и желанията му се разхвърлят, че не може двата края да събере на едно място, той казва: Работите ми не вървят добре. Когато всичките му мисли, желания и чувства са в ред и порядък, т.е. когато вторият закон работи, той казва: Работите ми вървят добре. Разбира се, щом впрегнете в колата си вашите угоени, добре изхранени коне, работата върви; обаче, щом впрегнете вашите изпосталяли, слаби коне, колата не върви; тук спирате, там спирате, докато най-после тръгвате пеш. И тогава, казвате: Работите ми не вървят добре. Защо? Защото няма кой да тегли колата. Докато конете ви са здрави и теглят колата, вие мислите, че причината, да вървят работите ви добре, е във вас. Щом конете ви са слаби, колата не върви; тогава мислите, че хората са виновни за това. В първия случай, конете са силни и могат да карат колата. Във втория случай, конете са слаби, не могат да карат колата и казват: Я по-добре ни освободете, та и вашата, и нашата работа да върви напред. Така поне ще знаете, че разчитате само на себе си. Когато някой остане назад с колата си, той се чуди, какво да прави. Ако се обърне към конете с този въпрос, те много лесно ще му отговорят. Отговорът е един: Освободи ни и тръгни пеш!
И тъй, всеки човек има безброй желания, едни от които мязат на слабите, изпосталяли коне, а други – на угоените коне. Същото може да се каже и за чувствата и мислите в човека. Обаче, хората трябва да разчитат на двата велики закона – на съграждане и на разрушаване. Те нареждат нещата, поставят ги в пълен ред и порядък и по този начин, указват възпитателно въздействие върху хората. И затова, когато разумният човек поставя безпорядъка в себе си – в пълен порядък, казваме, че той се намира под влиянието на закона на съграждането. Когато неразумният човек вижда около себе си пълен безпорядък – колата счупена, конете слаби, пътищата

развалени, мостовете – задигнати от водите, той се намира под закона на разрушението и казва: Тежък е моят живот! Когато мъдрецът се намери под влиянието на този закон, той не се обезсърчава, той вижда настъпващия ред и порядък и започва усилено да работи, да поставя всяко нещо на своето място, и в скоро време, изпада под влиянието на закона на съграждането. Това значи мъдрец – от безпорядъка създава ред и порядък. Следователно, порядъкът за мъдреца е безпорядък за глупеца; и безпорядъкът за глупеца е порядък за мъдреца. Глупецът представя закона, който разхвърля нещата, а мъдрецът – закона, който нарежда нещата.
„На този камък". Като се говори за камък, ние имаме предвид твърдата материя. Но материята, в която живеем, има четири агрегатни състояния: твърда, течна, въздухообразна и лъчиста. Днес ние живеем и се ползваме най-много от твърдата материя, от почвата. Докато кракът ни е стъпил на земята, ние сме решителни, осигурени и се намираме в света на порядъка. Щом изгубим тази почва под себе си, ние вече сме в света на безпорядъка. Порядъкът в нашия живот е за рибата безпорядък. Достатъчно е за момент само да извадите рибата от водата и да я турите на твърдата почва, за да започне тя, с ужас, да се блъска в тази почва, да търси своята среда – водата. На твърдата почва поставена, тя е в света на безпорядъка. Докато птицата е във въздуха, тя е способна да живее, да се проявява. За птицата, въздухът е свят на порядък. Обаче, има същества, които коренно се различават от рибите, от птиците и от човека. Те живеят в светлината, в лъчистата материя, дето имат условия да се проявяват. За тях тази материя е свят на порядък. Значи, съществуват четири състояния на материята, които спъват едни същества в развитието им, а на други благоприятстват. И тогава казваме: който се спъва в твърдата почва, той е риба; който стъпва сигурно на твърдата почва, той е човек. Който се спъва във водата, той е птица; който нарежда работите си добре във водата, той е риба. Който се спъва във въздуха, той е прашинка; който нарежда работите си във въздуха, той е птица. И най-после, който се спъва в светлината, той е сгурия; който нарежда работите си в светлината, той е същество на светлината. Сега, на вас оставям, да преведете всички тия величини и да извадите от тях ред заключения, ред максими за живота. Мъдрецът вижда и разбира всички тия неща, в техния ред и порядък, с техните светлини и сенки, а глупецът вижда само сенките им. Като влезете в някоя художествена галерия и наблюдавате картините, по тях ще познаете, какъв е художникът. Ако пък художникът наблюдава посетителите, как разглеждате картините, ще познае, каква е тяхната култура, ще познае разбиранията им по художеството. Ако някой от посетителите се спре само върху сенките, той не е мъдрец. Ако някой се спре върху главните черти на картината, той има идея, има разбиране. Същото нещо може да се каже и за музиката. Когато някой отиде на концерт и започне да

критикува музиканта, че някъде не взел такта правилно, или че някъде се образувал малък дисонанс, той е човек на дреболиите, на сенките в живота. Музиката не се заключава само в такта, нито само в тоновете. Музиката представя съвкупност от много неща; тя е нещо повече от такта, от тоновете и т.н. Тактът е само спомагало на музиката; тоновете са израз на музиката, а самата музика е велико, неизразимо нещо. Тя създава тонове, тя създава такт, тя създава ритъм.
Съвременните хора се спират повече върху сенките на живота и затова, като им се случват нещастия, казват: Защо трябваше да стане така? Защо животът е толкова тежък? Защо хората са толкова лоши и т.н.? Казвам: хората трябва да се спират върху хубавото, красивото в живота, а не върху сенките. Някой баща има пет деца: четирите са добри, примерни по поведение, послушни, а петото е немирно, палаво, непослушно. Бащата, майката, братята, сестрите говорят все за непослушния - где ходил, какви пакости вършил, кои деца бил и т.н. Защо трябва всички да се занимавате с него? Като се приберат децата в дома си, нека майката и бащата започнат да се разговарят с четирите деца, да ги питат, какво са свършили през деня, какво имате предвид за утрешния ден и да оставят непослушника настрана. Нека те се занимават с добрите си деца и привидно, да забравят лошото дете. Ако мъдрецът види това непослушно дете, ще разбере, че в него се крие една особена черта, която, като не знае, как да изяви, изразява я по съвсем особен, нежелателен начин. По този начин, именно, то иска да обърне внимание на хората. Нима онзи, който изгори ефеския храм, беше глупав човек? С изгарянето на този храм, той искаше да каже на хората, да съградят нещо по-хубаво от него. Обаче, ефесяните мислеха, че като техния храм няма друг. Хората трябва да изменят своя начин на мислене, да дойдат в правата мисъл, в която няма никакво насилие, никакви противоречия.
Днешните хора се нуждаят от здрава, положителна основа на живота, от разумни правила и максими. Такова правило е дал един педагог на своите ученици. Той взел това правило от един древен разказ, в който се говорило за ученик, в когото се явило силно желание, силен копнеж, да влезе в някоя окултна школа. За тази цел, той се явил при един от учителите на тази школа, да държи приемен изпит. Първият му изпит бил по математика, вторият – по пеене, третият – по формите на красотата. И на трите изпита, учителят му турил нула. Четвъртият му изпит бил върху добродетелта. На този изпит той получил единица. Като видял успеха си, ученикът изпаднал в голямо обезсърчение и започнал да плаче, да се чуди, как е възможно: да мисли, че е толкова способен, а да даде такива слаби резултати? Като видял обезсърчението му, учителят казал: За да разбереш, какъв е твоят успех, тури единицата отпред, а трите нули след нея. Числото, което получиш, показва успеха ти. Така постъпва мъдрецът. Той туря нулите след единицата и по този начин осмисля нещата. Глупецът

постъпва точно обратно - той туря нулите отпред; единицата след тях и по този начин се обезсърчава.
Следователно, когато срещна човек, който се е обезсърчил, казвам: Твоите работи не вървят добре, защото си турил нулите отпред, единицата отзад. Ако искаш всичко да ти тръгне добре, размени местата на тия цифри: тури единицата напред, а нулите – отзад. И наистина, работите на съвременните хора са много объркани, именно, по тази причина: те са разменили местата на числата в своя живот. Живи са тия числа и затова, всяка промяна на местата им създава известни отклонения в мисълта. Ето защо, окултната наука иде днес, в услуга на човечеството, да му покаже начин за право мислене. Например, някой казва, че светът не е създаден, както трябва. – Отде знаеш? Какво представяш ти, за да можеш да се произнасяш по този въпрос? За да казваш, че светът не е създаден добре, това подразбира, че ти си най-великият мъдрец в света и можеш да създадеш нещо по-хубаво от това, което Бог е направил. Всъщност, така ли е? Ако не си такъв мъдрец, който можеш да създаваш светове, тогава кажи, както мъдрецът казва: Светът е създаден добре. Тъй, както Бог го е създал, никой друг не може да го създаде. Тури тази мисъл в ума си и работи с онова, което е вече създадено. Това не значи, че хората не са свободни да мислят за света, както искат. Свободни са хората да имат, каквито искат мнения за създаването на света, но в своите разисквания и твърдения, те трябва да се пазят, да не изопачат мисълта си. Никой никого не може да ограничава: нито мъдрецът може да ограничава другите хора, в начина на мисленето им, нито пък глупецът може да ги ограничава. Обаче, в края на краищата, всеки сам ще носи последствията на своята права, или крива мисъл. Мъдрецът поставя нещата в ред и порядък и ги осмисля, а глупецът ги разхвърля и обезсмисля. Когато попаднете в общество на глупави хора и слушате, какво говорят, как мислят, най-после и вие казвате: Откак влязох между тия хора, съвсем оглупях. Когато попаднете в общество на мъдри хора, вие ще поумнеете. Какво показва това? Това показва, че човек сам не мисли, но мислят другите около него. И затова, когато умът, мисълта ви работят добре, ще знаете, че се намирате в общество на мъдреци. Казвате: Как не съм знаел, че съм бил такъв гений! – Ти не си гений, но се намираш в общество на гениални хора. И обратно: когато кажеш, че си глупав, ще знаеш, че се намираш в общество на глупави хора. Това са две състояния, в които човек често изпада. Понякога човек не е нито между мъдрите, нито между глупавите; той мисли, че няма нито наука, нито религия, от нищо не е доволен, на нищо не се радва и чака, само да дойде някой отвън, да го предизвика, да му докаже, че с бой, с насилие работите могат да се наредят. – И това е състояние, в което човек временно може да изпадне.
„На този камък". Идеята, която се съдържа в този стих, трябва да се постави като основа на вашия живот и върху нея да градите. По-нататък е

казано, в същия стих, че този камък, върху който човек падне, ще се строши; а върху когото падне, ще го смаже. От този стих се вижда, че много хора имат криви схващания за нещата. Те искат, великите идеи да дойдат при тях, но не знаят, че тези идеи ще ги смажат. Те искат, великите идеи да паднат върху тях, но самите идеи ще ги унищожат. Великите идеи имат своя светлина, която дава отражение върху всички неща в живота. Радвайте се на светлината, която вашата велика идея носи и не се лакомете, да я обсебите, да я задържите в себе си. Радвайте се на слънцето, което грее. То представя велика Божествена идея, която носи в себе си светлина. Какво щеше да бъде положението на съвременния свят, ако слънцето ходеше от къща в къща, между хората, да яде и да пие с тях?
„На този камък". Тази е основната идея, върху която говоря днес. Всяка основна идея има своя орбита, затова е основна. Тя не може да измени пътя на своето движение, а това трябва да ви радва. Щом знаете това, не се стремете да измените нейния път. Ако някой пожелае, да фотографира своята идея и да я покаже на хората, и това е невъзможно. Защо? Защото идеите не могат да се фотографират. Ако някой фотографира слънцето и го представи, че е светло, кръгло тяло, с това, идеята не е изразена. Никоя идея не може да се изрази, нито с думи, нито с образи. Идеята не може да се събере нито на земята, нито в ума, нито в сърцето на човека. Всяка идея може, временно само, да присъства в човешката душа. Душата и природата са две фази на Битието. Природата дава материал, а душата твори. Природата е кредиторът, който дава материал за обработване, а душата обработва, съгражда този материал. Човешкото естество пък е това, от което вашата душа и вашата природа се ползват. Казвате: Природата ми е такава. – Каква е вашата природа? Вие се занимавате с дребни мисли и казвате, че естеството, или природата ви е такава. Не унижавайте естеството си! Естеството на човека не е дребнаво, но той се занимава с дребни мисли, не знае, как да работи и отдава всичко това на своята природа. Вие разхвърляте вашите неща, не знаете още, как да ги нареждате. Ако се намерите в общество на десет души – лоши хора и успеете да ги заставите, да мислят право, вие ще минете за тях като учен човек, влязъл между умни хора. Какво представят лошите хора? Лош човек е онзи, който не е постигнал своите желания и иска да ги постигне по един неестествен начин. Добър човек е онзи, който е постигнал своите основни желания и ги е впрегнал да работят, не само за него, но и за своите ближни.
Следователно, ако паднем върху своята основна идея и искаме да я изнесем пред света, ние ще се строшим. Който иска да изнесе своята идея пред света, той ще се строши. Който иска да изкаже своето верую пред света, той ще се строши. Какво ще изказвате веруюто си пред света? Ако някой ме пита, в какво вярвам, ще кажа: вярвам в хляба, във водата, във въздуха, в светлината и в топлината. – Съществува ли някакъв Бог? – По

този въпрос, аз бих желал, ти да ми говориш. Аз говоря за неща, които положително зная, а оставям на тебе, да ми говориш за неща, които не зная. И тогава, той започва да ми говори, че Господ е всесилен, всемъдър, всеблаг. – Така е, виждам всичко това. Казвам: човек трябва да бъде умен, да знае, какво да говори. Той трябва да прояви своята интелигентност и чрез нея да разреши мъчнотиите си. Мъчнотиите са задачи, дадени на човека, да ги разреши. Това не значи, че той ще разреши всички задачи – част от задачите си ще разреши, а една част ще останат неразрешени. Тях той ще разреши в бъдеще. Каквото днес разреши, ще остане за основа на бъдещето. Всеки опит, колкото малък да е, никога не остава без последствие. Някой казва: Какво печеля, ако мисля за доброто? – Ако, само по един час на ден, мислиш за доброто, за великото в света, този час, ще създаде в твоя бъдещ живот условия за гениалност. Ако отделяш на ден, само половин час, да мислиш за Бога, Той непременно ще те възнагради. Колкото малко, колкото грешно да е едно същество, достатъчно е да отдели за Бога най-малкото време, с което разполага; Той ще го възнагради щедро. Бог никога не забравя да отдаде всекиму нужното, но ние не трябва да се налагаме. Той не може да върви по нашия ум и казва: Да мислите за мене, това е добре за вас, но ще знаете, че аз ще ви дам всичко, каквото ви е нужно, когато намеря благоприятни условия. Кога ще бъде това, то е моя работа. Питам: ако вие сте риба и живеете във водата, може ли Бог да ви направи, на земята, хубав палат за живеене? Ако вие сте птица и живеете във въздуха, може ли Той да ви постави пред царска трапеза? Значи, царските трапези и хубавите работи се дават на човека, само при благоприятни съчетания в живота, за да може той разумно да ги използва. Сега, за изяснение на тази мисъл, ще приведа един разказ. Като се предава някой разказ, мнозина бързат да кажат, че знаят този разказ. Едно трябва да знаете: който и да е написал разказа, който и да го предава, той всякога остава нов. Законът е такъв. Когато някое дете предава един разказ, той пак е нов, защото, това дете, влага в него своя идея, която авторът не е внесъл. Разказът може да е стар, но детето внася в него нещо ново. Не мислете, че детето не може да внесе нещо ново. И като говори, и като предава нещо, детето всякога може да внесе нещо ново от себе си. Мъдрецът, едновременно, е и млад, и стар: млад е по приложение, стар – по опитност. Когато прилага своето знание, мъдрецът е дете. Когато събира плодовете от това, което е приложил, мъдрецът е старец и очаква наготово да му донесат това, което е дал.

Ще пристъпя към разказа. Това, за което се говори в разказа, се е случило във времето на цар Абу–Бен–Фура. Ако искате да знаете нещо за този цар, четете книгите по това време. Там ще намерите цялата негова история. Той бил отличен цар. В царството му съществувал голям ред и порядък. Той имал само една дъщеря, наречена Ен-Суфи, която била най-умна от всички моми, живущи по това време в царството. В този разказ се говори и

за нейния бъдещ избранник, който се наричал Елми-Бар. Понеже Ен-Суфи била най-красивата и най-умната мома, от всички тогавашни моми по света, до нея пристигали млади и красиви момци, княжески и царски синове, от целия свят. Едни от тях я възпявали, други й носили подаръци, цветя, букети, трети й обещавали щастие, но всички имали една цел – да се домогнат до ръката й. Тя не се поддавала на никакви обещания, не се ласкаела от никакви подаръци, защото знаела, че тия обещания никога не се сбъдвали. Казано е, че целият ад е циментиран само от любовни обещания, които никога не се сбъдват. Улиците на ада са постлани и украсени с хубави, скъпоценни камъни и надписи от несбъднати надежди и мечти, от несбъдната вяра, надежда и любов. Целият ад е постлан със счупени сърца, които не са постигнали своите мечти и идеали. Обаче, нейният избраник, Елми-Бар, живял някъде на планината, дето пасял овце. В свободното си време, правил научни изследвания на небето, изучавал звездите, планетите, за която цел си служил с особена тръба. Той бил отличен овчар, заради което бил посещаван от много хора. Като дохождали при него, хората обичали да гледат през прозореца на стаичката му, да видят, какво прави, с какво се занимава. Всяка сутрин, той отправял тръбата си към прозореца на своята любима, дано, отдалеч поне, я види. Като я виждал, радвал се и през целия ден работил, занимавал се усърдно. Като виждал своята любима, започвал да наблюдава небето и да вади бележки от всичко, което му правило впечатление. Така той работил своите любовни фотографии. Ако някой астроном види, какво прави този млад момък, ще каже, че изследва Слънцето, Юпитер или други някакви планети. Не, този млад момък се занимава с любовни работи. Той гледа през прозореца своята любима, както астрономите, като наблюдават небето, дойдат до Венера, но казват: Съжаляваме, че се яви голяма буря, която ни попречи да видим Венера. Да, всички гледат Венера през прозорците си, но тя всякога се явява с було на лицето си, да закрива своята красота.
Питам: вие, които искате да служите на Бога, на кого ще приличате? Дали ще приличате на онези царски синове, които дохождали при царската дъщеря с букети, подаръци и цветя в ръце, или на онези, които й писали писма, пълни с обещания за щастлив живот; или най-после, на онзи млад овчар, който живял на планината и всяка сутрин поглеждал от прозореца си, да зърне красивата царска дъщеря и след това правил научни наблюдения на небето? Най-добре е да приличате на младия овчар, който написал едно хубаво стихотворение на чужд, стар език, който вие не познавате. Ако предам стихотворението на този стар език, вие няма да го разберете, затова, ще го предам в превод. Ето, приблизително, преводът на това стихотворение: „Слънцето не беше още изгряло, гневен бе вятърът и фучеше. Вълнуваше се планината, чуваше се по нея: гръм, трясък, пукот; страх всяваше в душите на дребните бръмбарчета. Порои води слизаха от

върховете и като войници за бой, свличаха канари, камъни, пясък и със сила, гняв и ярост ги пращаха в подножието, в дълбоките долини: Идете там, долу! Вам смирение е нужно. Доста сте седели на високите върхове. Скръб и страдание що е, още не сте познали". Идете долу и кажете „Любов навред цари; в тишина и буря мъдрост владее, а в окови и затвори, всегда свобода и истина говори".
Както виждате, от всички великани на тогавашната епоха, нищо не е останало до нас, а от този царски син-овчар, който живял на планината, е останало нещо, което и досега още живее: и на небето, и на земята, и във водата, и във въздуха, а най-после и в светлината. Неговите думи и досега още са живи. Следователно, ако живеем като обикновени хора, като царския син Елми-Бар, все ще оставим нещо и името ни винаги ще се споменава, както и сега споменаваме името на Елми-Бар. Също така, споменавам името на Ен-Суфи, неговата възлюбена. Сега, разбрахте ли защо, той, всяка сутрин, с тръбата си, поглеждал към нейния прозорец? Ще кажете, че младият овчар наблюдавал двореца, царския палат, интересувал се да разбере, как живеят хората в този дворец. Според мене, най-важна личност в разказа е Абу-Бен-Фура, царят. Ако той нямаше царство, този разказ нямаше да се създаде. Царят Абу-Бен-Фура представя света, вселената. Царската дъщеря Ен-Суфи представя душите на всички хора по земята. Всяка душа, слязла на земята, търси нещо: една – по един начин, друга – по друг начин. Защо царската дъщеря, всяка сутрин, поглеждала през прозореца на своята стая? Тя поглеждала от прозореца, да види своя избранник Елми-Бар, който изгрявал на изток, а залязвал на запад. Когато младата мома се показвала на прозореца си, това е изток; когато се скривала от прозореца си, това е запад. Защо слънцето изгрява? И то търси някого. Аз бих желал, слънцето никога да не намери този, когото търси, защото, щом го намери, ще престане да изгрява и да залязва. Ако не го намери, дълго време ще изгрява и ще залязва.
Всички хора казват, че човек все трябва да се влюби в някого. – Опасна работа е влюбването. Когато някоя мома се влюби, майката и бащата казват, че дъщеря им заминала за някъде, т.е. пристанала на някого. В такъв случай, и смъртта не е нищо друго, освен приставане на някого. Аз не вярвам в смъртта. Когато старият дядо намери своята възлюбена, съблича старата си дреха, облича нова и отива при нея. Хората, близките му казват: Господ да го прости! – Няма какво да го прощава Господ. Той сега се разхожда със своята възлюбена, подмладен, пременен, неузнаваем. Които не разбират дълбокия смисъл на моите думи, ще започнат да разискват, дали са верни те, или не. Само глупавите хора говорят за верни, или за неверни неща, а умните хора всякога говорят за умни работи. Глупавите работи са за глупавите хора; умните работи – за умните хора, а учените работи – за учените хора. Всички въпроси трябва рязко да се поставят. Който разбира света, вселената, той щеше да разбере смисъла и на самото

име: Абу-Бен-Фура. Ще кажете: Дали не може да се даде друго име за света? – Изредете, колкото имена знаете и вижте после, кое от тях ще изберете. За създаването на света, англичаните имат едно изречение, българите – друго, но общата идея, която е изразена с дадените окултни звукове, е една и съща. Навсякъде и във всичко прониква един общ закон. Например, когато някой човек, бил той българин, французин, германец, или какъв и да е, се влюби, в него настава една и съща промяна. Ако измерите врата му преди и след влюбването, ще забележите едно увеличаване, едно разширяване, макар и с милиметри само. Ако във врата на човека има малко стеснение, т.е. ако мярката се намалява, това показва, че той е изгубил любовта си. Значи, дето любовта действа, там всякога става разширяване. Щом любовта изчезва, става стесняване, свиване.
И тъй, когато човек изгуби любовта си, в душата му настава мрак, тъмнина. Всичко в живота му се обезсмисля и изгасва. Дойде ли, отнякъде, най-малката светлинка, най-малката надежда, животът отново придобива смисъл. И в първия, и във втория случай, животът има смисъл, но психичните състояния в човека се изменят, вследствие на което, той губи своето равновесие, губи смисъла на своя живот. Причините за промените в съзнанието на човека се дължат на материалните идеи, с които той се занимава. Достатъчно е, една любовна дума да ви каже някой, за да се измени и вашето състояние. Това показва, че хората живеят още в свят на постоянни промени. Например, среща ви един умен човек и казва, че вие имате добри заложби и от вас може да излезе нещо. След това ви среща един глупав човек и казва, че от вас нищо не може да се очаква. В първия случай се насърчавате, във втория случай се обезсърчавате.
Тъй щото, когато сте радостни, ще знаете, че ви е срещнал някой мъдрец; когато сте скръбни, ще знаете, че ви е срещнал някой глупав човек. Когато ставате радостен от леглото си, това показва, че ви е срещнал някой ангел. Ангелите са същества на любовта. Когато слизат на земята, ангелите трябва да срещнат поне една душа, в която да се влюбят. Докато не се влюбят, те не могат да се върнат на небето. Защо е необходимо ангелите да се влюбват? Влюбването подразбира - някаква придобивка, някаква печалба, която трябва да се занесе в Божествената каса. Какъв е моралът на съвременните хора, по отношение на любовта? Ако мома се влюби в момък, когото родителите не харесват, това предизвиква цял скандал в дома на момата. И обратно: ако момък се влюби в някоя бедна мома, това създава ред тревоги и неприятности в дома на момъка. Кое е правилото за влюбването, че момите и момците да знаят, в кого да се влюбват и в кого да не се влюбват? Какво лошо има в това, ако всички души, излезли от Бога, се влюбят в някого? Момата, в която някой момък се е влюбил, е негова сестра, излязла от Бога, от хиляди години насам и днес той я среща, хваща я за ръка и я завежда при родителите си, като им казва, че намерил своята сестра. И родителите трябва да се радват, както синът се радва. Какво лошо

има в това? Оставете вашите заблуждения, вашите изопачени вярвания настрана и живейте, както Бог е определил.
И религиозните хора се намират пред същата опасност, да изопачат своите възгледи и вярвания. Виждате, един човек върви в правия път, но изведнъж, минава някакво съмнение в ума му и той се запитва: дали е в правия път, или не. Всички хора вървят в пътя, който Бог им е начертал. Този път е извън човешкото съзнание и самосъзнание. Докато живее само в съзнанието и самосъзнанието си, човек има възможност да се отклони от правия, от Божествения път. Това не значи още, че онзи, който се отклонява в живота си, няма определен път от Бога, по който той трябва да върви. Синът, на някои родители, се отклонява от правия път и започва да посещава кръчми, вариетета, никого не слуша, от никого не се поучава. Дохождат при него проповедници, говорят му, че не е на прав път, че трябва да се опомни, но той не иска да чуе. Викат го родителите му, и те го съветват, но той пак не слуша, намира, че всичкото им говорене, са празни думи. Обаче, един ден, той среща красивата мома Ен-Суфи и веднага в него става промяна: той започва да се прибира дома си, да ходи чисто облечен, добре причесан, всякога и към всички внимателен, учтив. Коя е причината за тази промяна? Той е срещнал Ен-Суфи, която му проповядва и той разбира смисъла на нейните думи. Същата промяна става и с момата. Когато срещне млад, красив момък, и тя започва да се чисти, да се облича добре. Защо прави това? Защото красивият момък обича чистотата, и тя иска да бъде чиста, за да се хареса. Който не разбира този закон, той е готов, да осъди момата, че губи напразно времето си да чопли, да чисти ноктите си. Не, като чисти ноктите си, момата върши важна работа. Тя иска да изчисти и най-малката си погрешка, която се е скрила, някъде, под ноктите й. Като влезе в човека, любовта внася в него възвишеното и благородното и той казва: Аз трябва да бъда абсолютно чист в мислите, в чувствата и в действията си, за да задържа любовта в себе си. Иначе, изгубя ли чистотата, ще изгубя и любовта си. Когато любовта посети човека, той е спретнат, чисто облечен и учтив. Той влиза вече в правия път. Някой религиозен говори за Любовта Христова, но външно се напуща, не се облича добре, не се мие, с което иска да покаже, че нищо не го интересува. Този човек е на крив път. Първият е грешник, който има условия, да стане праведен. Вторият е праведен, който има условия, да стане грешник. Значи, и в двата случая, отношенията се изменят.
Казвам: всеки порив, всеки импулс на човешката душа трябва да се насърчава. Когато се натъкнете на някоя лоша черта в себе си, потърсете начин, да я превърнете в добра. В това, именно, се заключава живата математика. В тази математика, всяко число представя отношения на идеи. В него са вложени, най-малко, седем идеи. Например: единицата, като количество, не е достатъчно пълно понятие. Под понятието "единица", освен количество, ние разбираме още и субстанция, в едно от четирите

състояния: или в твърдо, или в течно, или във въздухообразно, или най-после, в лъчисто състояние. Единицата е основа на всички останали числа. Който разбере единицата, той ще разбере и другите числа. Двойката пък, в своята вътрешна същина, подразбира познаване на законите, чрез които човек може да измени положението си в живота. Който иска да внесе равновесие в своя живот, той трябва да оперира с числото три. Който иска да бъде производителен, да твори, той трябва да разбира единицата и двойката. Ако някой иска да съгради в себе си твърд характер, като диамант, той трябва да разбира закона на числото четири. Ако иска да бъде поет, да пише така, че да стане известен на целия свят, той трябва да разбира закона на числото пет. Всяко число, разбрано в своята вътрешна същина, представя жив елемент, жива сила в природата. Ако си представите числото две във вид на два ангела, слезли от небето, да ви придружават, единият - от лявата ви страна, а другият – от дясната ви страна, вие ще разберете, какво значи благоприятни условия. Обаче, ако не разберете тия условия и не ги използвате правилно, вие ще влезете в кривия път на живота. Това показва, че и в хубавите работи има пресищане. Ако човек яде много мед, има опасност, да се развали стомаха му. Ако никак не яде мед, пак има опасност за неговия организъм.

Ще приведа един разказ за опитността на една майка, която имала три деца. В къщата си тя имала три стаи, които всякога заключвала. Като излизала от дома си, тя скривала ключовете, да не ги намерят децата. В едната стая имало мед, във втората – масло, а в третата – праз. Един ден, майката излязла из града и пак заключила стаите, но забравила да скрие ключовете на мястото, което децата не знаели, а ги турила някъде на открито. Като останали сами, децата започнали да тършуват из къщи, да видят, какво има за ядене, да си хапнат. Те намерили трите ключа от стаите и всяко от тях взело по един ключ, и отишло с него да отключи една от стаите, да види, какво крие майка му там. Първото дете отворило едната стая и намерило вътре много мед. То взело хляб от долапа и започнало да яде хляб с мед. Другото дете отворило втората стая и намерило в нея хубаво, прясно масло. Взело хляб и започнало да маже върху него маслото. Третото дете отворило третата стая и видяло вътре много праз-лук. И то започнало да яде хляб с праз. Защо са били тия ключове на децата? Чрез тези ключове, те се домогнали до известни неща в живота си. Какво криела майката в трите стаи? Тя криела меда, маслото и праза от децата си. Медът, маслото и празът представят три условия в живота, които природата грижливо крие от човека. Тя ще му даде тия условия, когато намери, че той може да ги използва правилно. Празът представя бедните условия, при които умът и сърцето на човека могат да се развиват. Маслото представя пластичните условия в живота, под влиянието на които човек се огъва, без да се строши. И наистина, маслото омекчава кожата, предпазва я от изсъхване и напукване. Медът представя добрите,

благоприятните условия на живота, които правят човека весел, жизнерадостен. Следователно, когато срещна човек, недоволен от живота, казвам, че този човек е намерил ключа от стаята, в която има праз. Когато намеря някой любезен, учтив човек, казвам, че той е намерил ключа от стаята, в която има масло. Когато срещна весел, жизнерадостен човек, считам, че той е намерил ключа от стаята, в която има мед.
Това са новите преводи на меда, маслото и праза, които разумно трябва да съпоставяте в живота си. Някой казва: Трябва ли да се яде праз? – Ако имате на разположение мед и масло, праз не трябва да ядете; ако нямате мед и масло, праз ще ядете. Като готвят праз, някой правят насилие над неговата природа. За да го облагородят, за да смекчат естеството му, те го готвят с масло. Обаче, празът не заслужава масло. Празът е изправен нагоре, достига доста голяма височина, затова казват, че е горд, честолюбив, с голямо достойнство. Като знаят тази негова черта, българите го нарязват на ситно и го сипват в зелева чорба. Те казват: Масло на праза не трябва; достатъчна му е зелевата чорба. Това са идеи и понятия, чрез които човек трябва да разреши вътрешния смисъл на живота, да разбере, защо е дошъл на земята. Някой е свършил университет, станал е професор, учител или чиновник, но с това още не е разрешил основния въпрос на живота. Трети се е оженил, станал баща, майка, но пак не е разрешил задачата на своя живот. Как ще разрешите въпросите на живота? Всички тия професии, всички тия служби турете отзад, като нули, а пред тях турете единицата. Само по този начин ще разрешите вътрешния смисъл на живота. Значи, когато турите любовта на мястото на единицата, а всички противоречия, неприятности, страдания турите след нея, на мястото на нулите, вие ще разрешите задачата на вашия живот, ще разберете вътрешния смисъл на целокупния живот.
И тъй, всички хора трябва да нареждат живота си, по новия начин: единицата – любовта напред, а всичко останало – нулите - назад. Когато някой казва, че е радостен днес, аз намирам, че той не говори истината. Невъзможно е, само днес, да е радостен. От памти-века са дохождали при мене същества, които са били радостни и весели и са оставили своето благословение на човечеството. Затова всеки трябва да осъзнае в себе си, че животът е добър и пълен с любов. Ако душата на някого е натъжена и скръбна, това не е всичкото. Животът е пълен с любов и добродетел, които ще влязат в неговата душа и ще сменят състоянието му. Скръбта не остава завинаги в душата на човека. Скръбта е нощ за човешката душа. Тъй щото, ако вечер е тъмно, не мислете, че тази тъмнина постоянно ще прониква през вашата душа. Щом дойде светлината, тъмнината веднага ще отстъпи. Тъмнината не е в душата на човека: тя е сянка, илюзия на живота. Илюзия е това, в което човек вярва, че е реално, а излиза, че не е реално. Ти вярваш, че някой те обича, а всъщност, той не те обича; вярваш, че някой не те обича, а той те обича. В първия случай, вярваш в това, което не е; във

втория случай, не вярваш в това, което е. Животът на съвременните хора седи в постоянно възприемане на едни неща и отричане на други. Сегашната философия, пък, се изразява в отричане на нещата. И това е добре, но ако човек само отрича, без да възприеме нещо, какво ще придобие? Човек трябва, едновременно, да възприема и да отрича. Когато някой млад момък се влюби, хората около него казват: Глупаво нещо е влюбването! Обаче, според мене, влюбването е за предпочитане пред безлюбието. Някой се стреми към велики работи, но хората веднага му противодействат, съветват го да остави тия неща настрана. Той трябва да каже: Това, което не ми трябва, оставям за вас. За мене задържам потребното. – Умът ще ти хвръкне от тези работи. – Това, от което умът ми ще хвръкне, оставям за вас; другото аз ще възприема. - Това са празни работи; това не е правият път. – Празните работи са за вас, а пълните – за мене. Правият път е за мене. Няма защо да се разправяте с хората. Всеки смело трябва да застане в правия път, като праведен човек. – Ти си грешен човек. – Да, докато не мислех, бях и грешен, и глупав човек. Откак започнах да мисля право, аз вече съм мъдрец.
Следователно, когато се намерите в някакво затруднение, дръжте в ума си мисълта: „Бог е Любов". Когато не можете да разрешите някоя задача, започнете да говорите на числата на тая задача: „Бог е Любов". Тези числа са във вашия ум. Те са разумни числа и ще разберат всичко, каквото им казвате. Числата са разумни сили, с които трябва да се нагласите. Щом се нагласите с тях, ще разрешите задачата си. Всеки може да направи този опит. Например: ако седите около една плоскост и няколко деня наред усилено мислите, че тази плоскост може да се помести, ще видите, че тя ще се помръдне от мястото си.
Това правят светските хора и са постигнали резултати. Ако се намирате пред трудна задача и цяла година наред, постоянствате в мисълта си, че тази задача ще се разреши благополучно, ще видите, че наистина тя ще се реши. Някой иска да свири на някакъв инструмент, но мисли, че не му се поддава този инструмент. Не, вземи инструмента в ръка и започни да свириш. Всеки ден повтаряй, че можеш да свириш, ще видиш, как този инструмент, най-после, ще ти се поддаде; сутрин десет пъти, на обяд десет пъти и вечер десет пъти повтаряй в себе си мисълта: „аз мога да свиря" и ще видиш, че в продължение на една година, ще имаш резултат.
„На този камък". Този камък е основата, върху която трябва да положите живота си, съобразно Божиите закони. Бог не създаде света като място за роби, за слуги, нито го създаде за затвори и за наслаждения. Хората сами създадоха затворите и ограниченията. Той създаде света за училище на своите деца, като каза: Ако сте умни, вие ще видите, че в света владее пълен ред и порядък. Ако не сте умни, вие ще виждате, навсякъде, пълен безпорядък. Този камък представя основата на живота – любовта. Ако очаквате любовта да дойде при вас, тя ще ви смачка; ако искате да се

качите върху нея, ще се строшите. Приемете светлината на любовта в себе си и оставете сърцето си свободно. Когато Бог работи във вас, отворете Му широко пътя и не се противопоставяйте. Защо? Защото, когато Бог работи във вас, а вие противодействате, Той ще ви смаже; ако пък Му се налагате, ще се счупите. Следователно, нито се налагайте на Бога, нито очаквайте, Той да дойде при вас. Човек трябва с готовност да приеме Божията светлина. Затова и Писанието казва: „Изпраща ми Духа си..." „Изпраща ми Духа си", значи, изпраща ми своята светлина. Следователно, всеки трябва да възприеме любовта в себе си, защото, след всяка скръб иде радост и след всяка радост иде скръб. След всяко смущение иде мир. Тъй щото, противоречията в света не са нищо друго, освен условия за проява на Битието. Така е за мъдреца, а глупавият очаква особени условия за щастието. Мъдрецът очаква щастието на всяко време. Дойде ли ви някакво щастие или нещастие, благодарете и за едното, и за другото. Всеки ден, невидимият свят изпраща на хората щастие, но зависи, как те разбират нещата, а оттам, кое наричат щастие и кое – нещастие. Някой човек седи отчаян, обезсърчен от живота, нищо го не радва, всичко е обезсмислено за него. По това време, получава едно писмо. Поглежда го отгоре, захвърля го, почеркът му се вижда крив, нечетлив и казва: Няма да се оправи работата. – Отвори писмото, и работата ще се оправи. Най-после, той отваря писмото и в него вижда един чек, изпратен от негов приятел, който го обича. – Чудно нещо, работата, наистина, била оправена! Отвори зацапаното, с изкривен почерк писмо, в него ще намериш един чек. Когато човешката душа преживява вътрешна криза, от невидимия свят му изпращат един чек, с който да разреши мъчнотиите си, само за един ден. В 365 деня, той ще получи 365 любовни писма, с по един чек в тях, с който да разреши мъчнотиите за съответния ден. Докато не отвори това писмо, слънцето още не е изгряло за неговата душа. Щом отвори писмото, слънцето вече изгрява.
„На този камък". Този камък представя любовта, която се взима за основа на проявения живот. Животът, пък, прониква цялата жива природа, а душата взима материята на природата и твори. Между душата и природата съществува вечно единство. Следователно, няма защо да се разисква върху въпроса, има ли душа, или няма. За мъдреца има и душа, и природа; за глупавия природата съществува, но безформена, а душата, пък, съвсем не съществува. Когато човек отрича душата и живота, той заслужава нула. Когато върви по правия път, той заслужава единица. След това, като тури нулата зад единицата, всички неща ще се осмислят. Когато получите любовното писмо с чека, всички объркани работи ще се изправят. Вие можете да се занимавате с ред научни теории, но щом получите такова любовно писмо, скачате от радост. Защо? Реално е това писмо. Всички любовни писма не са реални, но тия, които невидимият свят изпраща, са реални. Щом получи такова писмо, човек казва: Има

смисъл да се живее и да се работи! Тъй щото, когато човек е готов, да жертва всичко за Великото в света, това показва, че той е получил и прочел вече своето любовно писмо. Когато човек не е готов да жертва, това показва, че той още не е получил своето любовно писмо, или, ако го е получил, още не го е чел. – Не мога да свърша тази работа. – Прочети писмото си и ще я свършиш.
Съвременните хора говорят за отворените, т.е. за прочетените вече писма в миналото си, от които са получили само разочарования. От тия писма, ние не се интересуваме; ние се интересуваме от току-що получените писма, които още не са отворени. Само тези писма могат да осмислят живота ви. Днес и аз имам такова едно писмо и за него ви говоря. Какво сте писали вчера и какво са ви отговорили, това не е важно. Аз говоря за реализирането на новото учение днес. Миналото е една опитност, бъдещето е още нереализирано, но важно е настоящето. Благодарете за най-малкото, което днес се дава за душата ви. Щом се натъкнете на някаква неприятност, на някакво страдание, вдълбочете се в себе си и вижте, какво е написано във вашето любовно писмо, което сте получили този ден. Всяко страдание, всяко изпитание е формула, останала от миналото ви и днес, вие трябва да я преведете на ваш език, да се ползвате от нея. Миналото представя стария език, който някога сте знаели, а сега сте забравили. Ако кажа нещо на този стар език, вие няма да го разберете, но ако го преведа на сегашния език, даже и с някакъв дефект, вие ще разберете поне основната идея. Аз не искам да превеждам на съвършен език, защото, щом нещата станат съвършени, те веднага се разрушават. Така е на земята само, а на небето има условия за пълно съвършенство. За да не стават големи разрушения на земята, всякога и навсякъде, трябва да се оставя по една отворена врата. През тази отворена врата минават погрешките. Когато някой каже, че е направил една работа съвършено, това показва, че той е затворил вратата след себе си. Не се стремете към такова съвършенство, защото сами ще се разрушите. До сега не съм срещнал нито един поет, музикант, философ, или учен, който да е създал нещо съвършено. И затова, когато казвате, че нещо е съвършено, хубаво, красиво, добро, аз казвам, че и от това нещо има по-съвършено, по-хубаво, по-красиво, по-добро. В Добродетелта има разширявания – безгранични са нейните предели. И Любовта е безгранична. Ако в съзнанието на човека има повече място, тогава и Любовта ще дава повече блага.
И тъй, за всички хора в света има поле за работа. Като ставате сутрин, насочете мисълта си към изгряващото слънце, както Елми-Бар насочваше своя телескоп към прозореца на красивата царска дъщеря. Днес, от всички, се изисква приложение. Знания много има, но приложение няма. Днес, всички хора, се оплакват от студ. Защо? Всички живеят в студена атмосфера. Съвременните хора се нуждаят от положително знание и от методи за приложение на това знание. Например, сега, при студените

нощи, когато температурата вън е 21–22° под нулата, аз спя с отворен прозорец и въпреки това, в стаята ми е топло. Защо? Аз оставям прозорците си отворени, под специален ъгъл, вследствие на което, между въздушните частички става известно триене и в резултат на това, се образува топлина. Измени ли се тоя ъгъл, студът нахлува отвън и в стаята става студено.

Казвам: вяра, детска вяра се изисква от съвременните хора! Какво е донесло и какво може да донесе безверието? Какво ще ви ползват вярванията и „реченото-казаното" на хората? Това ще оставим на Бога. Той да изправи тия работи, а от нас се изисква, да решим своите задачи, за да бъдем доволни и благодарни от живота. „На този камък". На този камък ще поставим живота си и нито ние ще падаме върху него, нито ще искаме, той да пада върху нас. Затова, трябва да бъдем в пълна хармония с Любовта и да се ползваме от нейната светлина. Ставате ли сутрин, поне три пъти през деня проверявайте, дали сте на този камък, или не. Тази проверка е необходима, понеже земята се движи, условията се менят и човек може да се измести от тази основа. Ние виждаме, как състоянията на хората всеки момент се менят. Някой е богат, учен, но не е доволен. Защо? Изместил се е малко от своето първично положение. Затова, именно, човек трябва да работи, да дойде в първото си положение, да се намести на този камък. Любовта е основата, на която всеки трябва да застане, за да разреши своите мъчнотии, да превърне страданията си в радост. Това значи, да бъде човек, мъдрец! И като мъдрец, светът за него ще бъде в пълен ред и порядък.

3. Беседа от Учителя, държана на
17 февруари 1929 г. София – Изгрев.

1929_02_20 Форми в природата
лекция пред общия окултен клас

ФОРМИ В ПРИРОДАТА

Размишление върху светлината.

Чете се темата: „Най-малката форма в природата“.
Когато се говори за малка форма в обикновения живот имаме пред вид капка вода. Обаче, със своите микроскопи, учените откриват в една капка вода милиони живи същества. Вие нямате представа за големината на тия същества. Те са толкова малки, че едва се виждат с микроскоп. Като ги наблюдавате, ще видите, че и между тях има същите отношения, каквито и между висшите същества. И те спорят помежду си кой да вземе по-голям дял от нещо. И те се менят, сърдят се едни на други, преследват се и т. н. Ако гледате водните капки с обикновено око, ще кажете, че те представят свят на спокойствие, на чистота. Микроскопът, обаче, открива реалността. И тогава ние казваме: Най-малката форма се е проявила при създаването на света, т. е. при изявяване на живота. Най-голямата форма се проявява при свършване на живота. Аз взимам думата „свършване“ в ограничен смисъл.
Следователно, всяко тяло, което има най-малка форма, се намира далеч от нашето съзнание. Колкото по-голяма е формата, толкова по-близо е до нашето съзнание. Колкото повече се увеличава формата, толкова повече се приближава към нас. Според някои философи, нещата в природата нито се увеличават, нито се намаляват. Ние знаем, че живите неща растат, развиват се и се увеличават. Ако се съгласим с твърденията на философите, ще излезе, че растенето, развиването на телата е привиден, а не действителен процес. Тия философи са прави в едно отношение, а именно, материята и енергията в природата не се увеличават нито намаляват, но се видоизменят. Например, ако налеем вода в едно шише, ние сме преместили тази вода от едно място на друго, но като вода в природата, тя нито се е загубила, нито се е увеличила. Когато телата растат и се увеличават по големина, по обем, към тях, наистина, се прибавя нещо. Всъщност, това, което се прибавя, е взето от природата. Значи, нещата се взимат от едно място в природата и се турят на друго място.
Мнозина казват, че някой човек като дете бил глупав, но като пораснал, поумнял. Това е невъзможно. Какъвто е човек в началото на живота си, такъв остава и до края. Глупавият е винаги глупав, а умният — винаги умен. Кой човек е глупав и кой — умен? Глупавият никога не работи. Той се труди, мъчи и не се тревожи. Умният работи и се тревожи, безпокои се от постъпките на глупавия. Глупавият винаги има господар. Той може да стане слуга на умния, но умният — никога. Само умният е господар.

Когато глупавият стане слуга на умния, той ще му причини ред пакости. Глупавият слуга коства на господаря си много повече, отколкото работата, която ще му свърши: днес ще счупи нещо, утре — друго и т. н. Съвременните хора искат да живеят добре, да бъдат щастливи, но не правят никакви усилия за да придобият щастието. Щастлив може да бъде само онзи, който е изправил погрешките си. Не се изправят лесно погрешки. Затова е казано че Бог е дълготърпелив. Той чака времето, когато хората ще изправят погрешките си и ще поумнеят. Докато са здрави, те са недоволни от здравето си, намират, че със здраве само нищо не могат да постигнат. Като са болни, от болестта си са недоволни. Като дойде зима, недоволни са, че обущата и чорапите им не са дебели, топли. Като дойде лято, недоволни са, че чорапите им са дебели, а обущата — тежки. Малко се иска от човека, за да стане доволен. Щом има летни и зимни чорапи и обуща, нека задържи летните за лятото, а зимните — за зимата. Когато е здрав, да се пази да не се разболее. Когато е болен, да се лекува. Който не се съобразява с времето и не цени това, което му е дадено той е глупав.
Всички хора нямат еднакви разбирания за нещата, нито еднакъв вкус. Това, което за едного е красиво, за другиго е нещо обикновено. Някой вижда най-малките неща, а друг не вижда и най-големите. Някой вижда най-малкото петно на дрехата си и бърза да го изчисти. Друг не вижда и големите петна. Ако му кажете да ги изчисти, той намира, че не заслужава да се занимава с дребни неща. Ще кажете, че това зависи от културата на човека. Срещате, обаче, културен човек, но съзнанието в него не е пробудено. Това показва, че съзнанието на човека има разни фази. Нещата се определят от съзнанието и вътрешното разбиране на човека. Тази е причината, поради която един счита за добро това, което за друг не е добро. Това показва, че понятията за добро, за ученост, за сила са относителни, а не абсолютни величини. Някой може да брои до милиони и милиарди и минава за учен. Друг може да брои само до десет и минава за глупав, за прост човек. Ако накараш учения, който може да брои много да обясни, какво нещо е вселената, той нищо не може да каже. Ако вселената беше образувана от много слънца, би ли могъл този учен да ги обхване всички в съзнанието си? Може ли той да изчисли, каква е тежината на един квадралион микроскопически прашинки? Ако една прашинка тежи една двадесетмилионна част от грама колко ще тежи един квадралион прашинки?
Тъй щото, не е достатъчно само да кажете, че някой е добър или красив, но трябва да знаете, в какво седи добротата или красотата на този човек. Ще кажете, че очите му са хубави, носът правилен, веждите красиви и т. н. И това не е достатъчно. Всяко нещо трябва да отговаря на една вътрешна мярка. Има една норма, която определя правилността на нещата. Щом отговарят на тази норма, те са красиви. Въпреки това, всяко общество,

всеки народ има свое специфично разбиране за красота. Ако отидете между черните, ще видите, че те считат за красив онзи, който има дебели устни и черно лъскаво лице. Тънки устни и бяло лице те не харесват. Според тях, белите са грозни и затова ги ядат. Тъмнината всякога се стреми да погълне светлината. Това показва, че и двете са живи. Тъмнината намира, че светлината е грозна и се стреми да я погълне. Срещате един престъпник и го предавате на властта, защото е извършил престъпление. Той е недоволен от вашата постъпка и намира, че вие нямате право да се месите в неговата работа. Той казва, че държавата само има право да го преследва, но не и вие, който имате грехове като него. За оправдание вие ще кажете, че държавата изисква съдействието на гражданите си, вследствие на което вие сте длъжни да й помагате. Вие сте прави отчасти докато сте в дадена държава. Излезете ли вън от тази държава вън от влиянието на нейните закони вие попадате под друг закон. Ако излезете от държава, в която законите са свободни, и влезете в държава с драконовски закони, няма да се чувствате добре.

Съвременните хора се оплакват, че не се разбират, че нямат любов помежду си. — Защо? — Защото идат от различни държави, с различен морал, с различни култури. Всеки човек е представител на отделна държава, с различни понятия за добро и зло с различна обхода. Всеки човек носи в себе си специфичен морал. Ако всички хора бяха граждани на една и съща държава, те щяха да имат еднакъв морал, еднакви разбирания и нямаше да им се говори за морал за добро и т. н. Днес чувате да се говори, че трябва да се проповядва на хората да се обърнат към Бога. Чудно нещо! Ако Бог е направил човека, защо трябва той да се обръща към Него? Когато скулпторът направи една статуя, трябва ли тя да се обръща към него? Статуята трябва да прилича на създателя си и да може да говори. Това се иска от една статуя. Тя говори когато трябва. Ако не трябва да говори, тя мълчи. — Може ли статуята да говори? — Може. В статуята говори това, което скулпторът е вложил. Под думата „статуя“, разбираме неорганизирана материя, която принадлежи към особено царство. Тя има живот в себе си и може да говори когато я накарате. Не само статуята, но всяко нещо може да стане ценно, да проговори. Тебеширът който нищо не струва, може да стане ценен. — Как? — Ако някой велик човек когото обичате, напише една дума върху тебешира, тебеширът веднага става ценен за вас. Кое придава цена на този тебешир? — Думата, която великият човек е написал. Сам за себе си, тебеширът е ценен защото пише. Като пише, той постепенно се изхабява. Не само тебеширът, но и човек се изхабява. Като се радва като скърби, човек се изхабява и то по естествен начин.

По какво се различават радостта от скръбта? Радостта в началото когато иде, носи щастие за човека. В края когато си отива тя носи скръб. Скръбта в началото носи скръб а в края — радост. Значи, в края радостта се

превръща в скръб, а скръбта — в радост. Понеже умният човек иска всякога да бъде радостен затова той трябва едновременно да има и радост, и скръб. Глупавият обаче, всякога носи скръб. Едва се зарадва за нещо и веднага изгубва радостта си. Щом я изгуби той започва да скърби. Умен човек е този който в началото е скърбен. Глупав човек е този който в края е скърбен. Едни хора носят скръбта а други — радостта. Скръбта и радостта са полюси на живота.
Когато изучавате човешката психология, наблюдавате следното: колкото и каквото благо да се даде на човека, всякога му се вижда малко. Колкото и каквото страдание да му се даде всякога му се вижда много. Например, ако ви дадат 20 лв. виждат ви се малко; ако вие трябва да дадете 20 лв. виждат ви се много. Защо, при една и съща величина имате две различни състояния? Ако в дома ви дойде ваш приятел когото обичате, и ви гостува десет дена вие ще кажете, че е седял малко време при вас. Ако ви дойде на гости човек когото не обичате и поседи в дома ви няколко часа вие ще се отегчите от него. Защо в първия случай сте радостни а във втория се отегчавате? Този, който считате приятел и му се радвате е княжески син който не иска нищо от вас. Той е донесъл много блага, тъй щото има и за него и за вас. Вторият гост на когото не се радвате е пак княжески син но е обеднял, нищо не носи, очаква на вас вие да му дадете нещо. От този гост всички се оплакват както е било в турско време. Когато някой турчин е отивал на гости в българска къща, той веднага се е поставял на мястото на господар и започвали да му пекат кокошка или агне да го нагостят добре. Сегашните хора се нуждаят от будност на съзнанието. За тази цел те трябва да подигнат съзнанието си поне на една степен по-високо, да могат да превръщат скръбта си в радост както в математиката превръщат дроби с различни знаменатели към еднакъв знаменател. В един момент господарят може да обикне слугата си и в един момент може да го намрази и изпъди от дома си. Достатъчно е да кажете на един господар че слугата му е получил наследство от един милион лева, за да измени той отношенията си към него. Веднага господарят се вглежда в положението на слугата си, вижда, че няма обуща, дрехи и му купува. И обратно: ако кажете на господаря, че бащата на неговия слуга е пропаднал и че сега търсят сина му, господарят веднага ще го изпъди от къщата си да се освободи от всякаква материална отговорност. Каквито промени стават в отношенията на хората, такива промени стават и в човешкото съзнание. Например, някога човек намира, че някоя негова идея е ценна, заслужава да я задържи в себе си, както задържа слугата си, който е получил наследство от един милион лева. Не се минава много време, той казва: Нищо не струва тази идея. — Защо? — Защото, вместо да му даде нещо, тя взима от него. Промените, които стават в човешкото съзнание, показват, че човек няма постоянен вътрешен мироглед в себе си. Той няма една постоянна величина в себе си, с която да работи. Докато живее в

объркания човешки свят, човек непрестанно ще се лута и един ден ще каже: Теле дойдох, вол си отивам. Нищо не разбрах от живота. Каквото направих в живота си, все насила го правих, доброволно нищо не направих. Трябваше да чакам с остен да ме мушкат, за да се проявя.
Това не се отнася само до вашия личен живот. Такова е състоянието на всички хора. Това, от което те се смущават, е тяхното минало. Миналото върви след човека като сянка. Те не могат лесно да се освободят от него. Да се освободи човек от миналото си, това подразбира да стане вътрешен преврат в него. Докато не стане този преврат, той ще живее във временни, в преходни отношения и разбирания. Днес ще уважават и почитат човека, докато се надяват че ще получат нещо от него. Убедят ли се, че нищо няма да получат, ще го отхвърлят настрана. Докато човек е здрав, всички го използват. Щом се разболее, почват да го пренебрегват. Ако е чиновник, държавата ще му даде няколко месеца отпуск, да се лекува. Не оздравее ли, тя ще го уволни. Даже и майката се радва на детето си, докато е здраво. Ако се разболее и боледува няколко години, тя казва: По-добре да го прибере Господ, че и то да се освободи, и ние да се освободим.
Които не разбират дълбокия смисъл на живота, обезсърдчават се и мислят че добро не съществува в света. Те казват: В живота може да се обича само богатият, здравият ученият човек. Останалите хора, които не са богати здрави и учени ще се изоставят. Едно е вярно: човек обича това, от което може да вземе нещо. Как ще обичате сухите кости? Как ще обичате пресъхналата чешма? Как ще обичате изгореното дърво? Но като обичате някого, вие трябва да бъдете внимателни, никога да не докоснете, да не отнемете ценното, същественото в него, което той пази като зеницата на окото си. Не разрушавайте, не разваляйте красивото чувство, което човек има в себе си. На същественото, на ценното в човека, което съставя неговия живот, гледайте по същия начин, както и той гледа. Свещено пазете в човека това, което и той пази. Това наричам аз любов, това наричам обич.
Кое е същественото качество на ученика, за което може да бъде обичан? Ще кажете, че за да бъде обичан, ученикът трябва да учи. — Не, това е негова длъжност. Кое е същественото качество на учителя, за което трябва да бъде обичан? Ще кажете, че учениците обичат учителя си, защото ги учи. — Че учителят учи учениците си, това е негова длъжност. Учениците обичат учителя си, когато той ги учи да се обичат, свещено да пазят и зачитат чувствата си. Човек трябва да си изработи правилни отношения към всички разумни същества, които съставят един общ организъм. Следователно, засегне ли се само един уд на този организъм, целият организъм страда. Ето защо ученикът трябва да има отношения не само към няколко души, но и към цялото Битие. Като греши, ученикът причинява вреда не само върху своя живот, но и върху цялото Битие. Като живее добре, неговият живот се отразява и върху цялото Битие. Предаде ли се на човешка любов, ученикът се излага на големи изпитания. —

Защо? — Защото днес ще обича, утре няма да обича. В началото любовта носи радост, а в края — скръб. В омразата процесите са обратни: в началото омразата носи скръб, а в края — радост. Наистина, когато се освободи от омразата, човек изпитва радост.
Сега, като говоря върху тия въпроси, мнозина се запитват, реални ли са тия неща или не са. Питам: Как познавате реалността на нещата? Мислите ли, че реалните неща могат да се пипат? Реалността не се пипа, не се чува, нито се помирисва. Реалността издава благоухание, но досега никой не се е докосвал до нея. Даже умът не се е докосвал до реалността. Няма същество в света, което е могло да се докосне даже до дрехата на реалността, вследствие на което тя остава всякога чиста. Такава е дрехата на природата, такава е дрехата и на човешката душа. Следователно, всяко нещо, до което човек не може да се докосне, е реалност. Всяко нещо, към което човек не може нито да прибави, нито да отнеме нещо, е реалност. Не само човек, но и целият свят да се събере, никой не може нито да прибави, нито да отнеме нещо от реалността. Тя е съвършена, нито може да се прибави нещо към нея, нито може да се отнеме нещо от нея.

27. Лекция от Учителя, държана на
20 февруари, 1929 г. София. — Изгрев.

1929_02_22 Силите на противодействието и законът на съпротивлението
лекция пред специалния клас

ЗАКОН ЗА ДЕЙСТВИЕ И ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Какво става с гумената топка, която се удря в една хоризонтална или отвесна плоскост? – Тя ще подскочи и ще се върне в първото си положение. На каква височина ще подскочи топката след удрянето си в плоскостта? – На по-малка височина от тази, от която е била хвърлена. Може ли да се изчисли, колко пъти топката ще подскочи и ще се удари в плоскостта? Защо след падането си топката не може да стигне първоначалната височина? – Защото въздухът оказва известно противодействие. Ако топката се движи в безвъздушно пространство, след първия удар тя ще стигне същата височина, от която е била хвърлена. Значи, ако топката не среща на пътя си никакво противодействие, нито от въздуха, нито от плоскостта, при отскачането си, тя ще запази една и съща височина. Ако хвърлите гумената топка върху водна повърхност, тя няма да отскочи. Защо? – Защото съпротивлението, което среща на пътя си, е малко. Колкото по-голямо съпротивление среща топката, толкова повече отскача.

Ако топката представя едно живо, разумно същество, а плоскостта – условията, в които то попада, какво ще стане с нея? – Ще се удари в условията и ще отскочи от тях. Отскачането на топката наричаме преодоляване на условията. За да преодолее условията, живото същество, например, човек, се нуждае от силна воля, или от характер. Волята действа, а характерът противодейства. За да разбие плоскостта, разумното същество трябва да познава големината на съпротивлението. Следователно, за да си пробие път в живота, човек трябва да познава големината на противодействието, което му оказва плоскостта. Като знае големината на противодействието, той взима предварителни мерки, за да се справи с него. Тези мерки са в зависимост от условията, при които човек се намира.

Представете си, че разумното същество попада в други условия, по-мъчни и страшни от първите – в гъста гора, населена с диви зверове – тигри, змии, леопарди и др. Какво ще изпита това същество, когато тръгне на път? То изпитва страх и колебание, не се решава да мине през тази гора. Най-

после то се престрашава и тръгва със силно желание да се изпита, как ще мине тежките условия. То иска да изпита силата си. То лесно ще мине пътя, ако има крила, с които да хвърчи нагоре. Щом срещне някаква опасност, разперва крилете си и хвръква нагоре. Значи, то уповава на себе си. Ето защо, когато се намери в големи мъчнотии, човек трябва да потърси начин да ги преодолее. Ако по един начин не може, ще потърси втори начин; ако и по този начин не може, ще потърси трети начин и т. н. Човек разполага с много възможности за преодоляване на мъчнотиите. От всекиго се изисква да познава условията, в които се намира, и възможностите, с които разполага, за да може лесно да се справя с мъчнотиите си.

Ако един студент се явява на изпит по висш анализ, ще се намери в положението на гумената топка, която се удря в стената, или – в положението на онзи, който минава през гъста гора. Срещу него излиза мечка – професорът, който го изпитва. Предметът, на който се натъква, представя стената, в която се удря. Професорът му върви след него, дебне го да намери някое слабо място, да го скъса. Много време сте работили върху материята, но още не сте придобили увереност в себе си, страх ви е да не ви скъса професорът. Обаче, като се приготвите добре, вие ще се явите спокойно на изпит; тогава професорът ви няма да бъде зад вас, но пред лицето ви, и няма да ви скъса. Предметът, по който студентът ще държи изпит е плоскостта, от която студентът отскача като гумена топка. Докато не е дошъл до плоскостта, той е тих и спокоен, не се страхува от нищо. Щом дойде до нея, той започва да трепери, страх го е да не пропадне на изпита. Професорът седи зад него и слуша, как отговаря. Защо, докато слуша професора си, студентът е тих и спокоен, а когато професорът му го слуша, трепери? Един и същ ли е професорът? – Не е един и същ, двама са: единият му преподава, а другият го изпитва. И студентът има две лица: едното лице, което слуша лекциите на професора си, а второто лице, което държи изпит. Коя е причината, че при изпита професорът променя отношенията си към студента, и студентът променя отношенията си към професора? – Изпитът. Професорът иска да знае, достоен ли е студентът за знанията, които му е предал. Той се страхува, да не би студентът да не е готов да възприеме знанието и да злоупотреби с него в обществото. Студентът пък се страхува, да не би професорът да бъде много строг и взискателен, да изисква повече от това, което е предал, и да го скъса.

Както студентът пропада на изпита, така всеки човек може да пропадне в едно или в друго отношение. Например, слугата се изпитва от господаря си в различни посоки. Ако господарят даде на слугата си една сума от пет-шест хиляди лева, да ги занесе някъде, слугата може да постъпи по два

начина: или веднага да ги занесе на определеното място и да се върне при господаря си, или да ги задържи за себе си и да не се върне при господаря си. Тук се изпитва честността на слугата. В първия случай казваме, че слугата е издържал изпита си отлично, а във втория случай не е издържал изпита си – скъсан е. Честният слуга не се колебае, не се бави. Той взима парите, занася ги на определеното място и веднага се връща. Така постъпва студентът, който знае предмета си. Професорът му задава въпроси, и той веднага отговаря. Нечестният слуга взима парите, мисли, колебае се, как да постъпи, да занесе парите, дето трябва, или да ги задържи за себе си. Най-после решава да ги задържи за себе си и пропада на изпита. В същото положение се намира и студентът, който не е учил добре. Професорът му задава въпроси, а той мисли, колебае се, не знае, какво да каже, и пропада на изпита.

Докато е на земята, човек се изпитва постоянно, сам да види, колко е устойчив в морално, или във физическо отношение. Когато устоява на изпита, той получава добри бележки; когато не устоява, получава двойка, единица или нула. Какво означава нулата? – Пълен фалит. При един турски ходжа, който постоянно живял с мисълта да забогатява, се явил един мукалитин да иска пари на заем. – Колко искаш? – запитал ходжата? – 500 лири; готов съм да платя 100% лихва. Ходжата се съгласил, дал 500 лири на мукалитина. След шест месеца мукалитинът се явил при ходжата да плати лихвата на парите и го запитал, доволен ли си от тази лихва. – Доволен съм, но къде е майката на парите? – И тя ще дойде, казал мукалитинът, но повече не се явил пред ходжата. Значи, последният не получил никаква сума срещу майката. Дал 500 лири, а получил нула лири.

Какво се изпитва на човека? – Знанието, дарбите, способностите, характера и т. н. Когато изпитват някого, колко знае, все едно, че изпитват силата му. Колкото повече положителни знания има, толкова по-голяма е силата му. Колкото по-голяма е силата му, толкова повече възможности има да свърши работите си добре. При това, силата трябва да се прилага разумно. Тя трябва да бъде производителна. Ако знанието е товар за човека, силата, която излиза от него, не е производителна. Какъв смисъл има вашата сила, ако, при минаването ви през някоя гора, не можете да се справите със зверовете, които ще срещнете на пътя си? Имате някакво знание, имате сила, но не знаете езика на зверовете. При това положение, те ще ви разкъсат. В случая, вашата сила не е производителна. За да минете благополучно гората, силата ви трябва да се превърне в знание на езика на зверовете. Имате ли това знание, ще се разговаряте с тях и ще минете благополучно през гората. Да знаеш един език и да го приложиш навреме, това значи производителна сила.

Казано е в Писанието: „И рече Бог да бъде виделина, и стана виделина“. Каквото Бог каже, става. На същото основание, казвам: Ако човек говори и не влага сила в думите и в мислите си, това не е говор. Всяка произнесена дума трябва да се превърне в сила. Кажеш ли, че ще направиш нещо, направи го. Какво се ползва майката от децата си, ако всички обещават да донесат вода, а никое не донася? Каква полза ще извлечете от упражнението, което учителят ви дава, а вие не го правите? И вие, като децата, обещавате, че ще направите упражнението, а не го правите. Когато се възпитава, човек трябва да спазва правилото: Каже ли, че ще направи нещо, да го направи. Видиш ли някоя книжка, лист или камък на пътя си, не казвай само, че ще го вдигнеш, но веднага се наведи и го вдигни. Както чистиш пътя си, по който вървиш, така ще чистиш мислите и желанията си от ненужните прашинки по тях. Като чистите мислите и желанията си, превръщайте ги в сила. Това значи, да ги приложите в живота.

Всяка мисъл трябва да се тури в действие. На действието, обаче, отговаря противодействие. Това е неизбежен закон. Ако мисълта не срещне противодействие, не може да се изпита силата й. Ако човек среща противодействие на своите мисли и желания и отлага реализирането им, тяхната сила е малка. Днес отлага, утре отлага, докато изгуби добрите условия, които му са дадени. Ако противодействието е голямо, отлагането не се оправдава. Трябва да се търси друг път, с по-малко съпротивление, но в никой случай да не се отлага реализирането на добрите мисли и желания. Дръжте в ума си мисълта, че силата на противодействието е равна на силата на действието. Ако сте се натъкнали на голямо противодействие и не можете да се справите с него, ще обиколите, да намерите по-благоприятни условия, но няма да отлагате.

Съзнание се иска от хората При създаване на характера, съзнанието взима голямо участие. Тогава човек върши всичко доброволно, а не насила. При сегашното възпитание на децата принудителният метод играе главна роля. Детето отива на училище по принуждение. Възрастният работи, учи, прави добрини, пак по принуждение. Време е вече, съзнанието да ръководи човека. Принудителният метод не е нищо друго, освен Мойсеевият закон. Обаче, дето участва съзнанието, там работите стават с любов и разположение. Ако някой учи от любов, за самото знание, резултатите са едни; ако учи по принуждение, резултатите са други. Като придобивате знания, вие трябва да ги превеждате, да проникнете във вътрешния им смисъл. Това значи, приложение на знанието. Ако не се прилага, знанието е мъртво. Мъртвото знание нищо не ползва. Например, законът във физиката, че „всяко действие е равно на своето противодействие“, придобива сила, когато се приложи не само на физическия, но и в духовния, и в умствения свят. Този закон може да се

изрази с думите: „Привличането е равно на отблъскването“.

Значи, две сили действат в природата: едната привлича, а другата – отблъсква. С каквато сила се привличат нещата, с такава се отблъскват. Благодарение на закона за действието и противодействието, на привличането и отблъскването, в природата съществува движение. Знаем, че земята се върти около слънцето. Защо? – Защото слънцето я привлича. И земята, от своя страна, привлича слънцето. Луната се движи около земята, защото последната я привлича, но и луната привлича земята. Като резултат на взаимното привличане между планетите, те се движат в пространството. Хората се привличат едни-други, но и науката ги привлича. С това се обяснява, защо един човек изучава математика, друг – физика, трети – астрономия, четвърти – химия и др.

Първата задача на ученика е да учи закона за действието и противодействието, да знае, на всяка акция, каква реакция отговаря. Той трябва да знае, с каква външна и вътрешна сила разполага, за да се справя с противодействията. Когато минавате през гора, в която има диви зверове, трябва да разчитате на нещо: или да сте въоръжени, или да сте духовно силни. Ако не разполагате нито с едното, нито с другото средства, ще предвидите нещо особено, което да произведе ефект на животните. Ще вземете един тъпан и, докато минавате през гората, ще биете тъпана. Звукът на тъпана, ще произведе особено действие върху животните, и те ще се оттеглят в скривалищата си. Какво представя тъпанът? – Будната човешка мисъл. Следователно, докато се намира в опасност, човек трябва да бие тъпана си. Щом мине опасната зона, тъпанът млъква.

Сега и на вас казвам: Когато се намерите в опасност, бийте непрекъснато тъпана си и смело вървете напред. Щом минете опасността, свалете тъпана от рамото си и седнете да си починете.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

24. Лекция от Учителя, държана на
22 февруари, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
* Силитѣ на противодействието и законътъ на съпротивлението
Божественитѣ условия (Специаленъ (младежки) окултенъ класъ. VIII година (1928–1929). София, 2006)

28 беседи от 9 октомври 1927 г. до 1 март 1929 г.
* Закон за действие и противодействие
Божествените условия (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том I. София, 1942)
27 беседи от 22 юни 1928 г. до 1 март 1929 г.

Начало: 05:30

1929_02_24 Променява времената
неделна беседа

ПРОМЕНЯВА ВРЕМЕНАТА

„И Той променява времената и порите; сваля царе и поставя царе; дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните."
(Данаил 2:21)

„И Той променява времената и порите". Това са думи на пророка – следователно, Божии думи. Божиите думи никога не губят своята ценност; те са от дълговековните – значи, те никога не умират.
„И той променява времената." В света съществува една причина, която променя нещата. В случая, думата „променя" няма такъв смисъл, какъвто обикновените хора ѝ дават. Често хората казват: Условията на живота ще се променят. Те разбират тази промяна в добър, или в лош смисъл. Обаче, когато се казва, че Той променява времената и порите, пророкът разбира промяна само в добър смисъл, т.е. лошите времена трябва да се променят в добри; и вековете, и епохите трябва да се променят в добри. И в човешкото развитие е имало тъмни епохи, тъмни времена. На това основание, човешката душа очаква онова бъдеще, което дава израз на целокупния живот; тя очаква онова бъдеще, което дава израз на човешкия дух, на човешкия ум, на човешкото сърце. Ако заместим думата „израз" с думата „излез", това означава, като заминеш някъде, да ти дадат излаз, да излезеш някъде на свобода, отдето ще виждаш нещата тъй, както са в действителност. Този подтик към свобода съществува в цялото органическо и неорганическо царство, т.е. в цялата природа. В всички тела, независимо това, дали са разумни, или не, съществува стремеж да намерят нещо, което мъчно се намира, или по-право, което нийде не се намира. Този стремеж може да се уподоби на водата. Когато излезе от своя източник, водата тръгва по известен наклон. Учените могат да обяснят движението на водата, но съществения въпрос не седи в причината на това движение, а във въпроса: разумно ли е това движение или не; има ли смисъл това движение, или не? Когато нещата се отричат и приемат, това показва, че в тях има разумност. Само разумните неща се отричат и приемат. Тъй щото, когато някой казва, че в природата не съществува никаква разумност, това подразбира, че нещата нито се отричат, нито се приемат. Това значи още да престанем да говорим, да престанем да мислим, да престанем да се интересуваме за миналото, за настоящето и за бъдещето и т.н. При това, забелязано е, че тези хора, именно, които отричат разумността в природата, които казват, че светът е създаден случайно, те искат да си обяснят този случаен свят.
Какво виждаме днес? Явяват се ред учени, които се занимават с въпроса за

създаването на земята; те казват, че материята е в постоянно движение, че слънцето, земята и всички планети също така са в движение. Не само това, но тия учени разглеждат въпроса за посоките, в които слънцето, например, се движи. Те казват, че слънцето се движи в две посоки - около себе си и около друг някакъв център. Те говорят и за пръстените около слънцето, от които се образували и останалите планети и т.н. Както знаете, много научни теории съществуват за създаването на земята, на слънцето, но въпреки това, нито един от съвременните учени не е присъствувал при създаването на вселената. Учените са намерили всичко на готово, създадено вече, а на тях е останало само да правят свои предположения, свои допушения и след редица такива предположения, по близо или по-далеч от истината, да казват, че това са научни теории. Питам: как ще си обясните причината, задето някой млад, здрав момък е мързелив, груб, невнимателен към родителите си, към ближните си? Как ще си обясните после промяната, която един ден става с него? Срещате същия този момък спретнат, работлив, ходи на нивата, помага на родителите си, учи, занимава се, обича родителите си, ближните си? И в първия, и във втория случай можете да правите свои заключения, свои предположения; това са философски догадки само, но не и самата истина. Има една причина за това, но не я знаете. Можете да кажете, че тази причина се крие в някаква придобивка, или че някоя мома е запалила чергата на този момък. Това са предположения само. Аз не зная, как мома може да пали чергата на момъка. Ако насочите слънчевите лъчи точно срещу фокуса на една леща, на това място ще се образува толкова топлина, че всяко тяло, поставено на този фокус, може силно да се нагорещи или да се запали. На земята ли се е образувал този фокус? Не, той се е образувал на слънцето някъде, но в дадения случай се проявява на земята, понеже има за това благоприятни условия. Учените казват, че лещата пречупвала светлината. Ние казваме пък, че светлината никога не се пречупва. Това, което може да се пречупва, не е светлина. За да обяснят някои явления в природата, учените казват, че светлината се пречупва, но това са техни схващания. В човешкия ум става някакво пречупване, но за пречупване на светлината, например, може да се даде съвсем друго обяснение от това на учените. Всички явления в природата имат свое разумно обяснение. Как се е събрал този фокус в лещата, как се събират слънчевите лъчи в него, това сега не е важно за вас. За вас са важни лещите, които природата ви е дала, и с които от хиляди години насам вие събирате и пръскате светлината. Тези лещи са вашите очи, които учените днес са представили външно, в разни видове стъкла, и чрез тях искат да обяснят, как става това събиране и пръскане на светлината, а също така, как става пречупването на светлинните лъчи във фокусите.

Съвременните хора се нуждаят от положителна наука, която да обясни правилно явленията в разумната природа; тя ще избави хората от

вътрешните им заблуждения. Заблуждения има и в умствения, и в сърдечния живот на хората; заблуждения има и в постъпките им. Вземете, например, въпроса, който се третира от учените, коя философия е най-права. Ако четете философията на Йохан Ремке, ще видите, че той отрича всички философии от 25 века насам; той казва, че те нямат никаква философия, и че философията им не е нищо друго, освен философски жаргон. Той се стреми да даде нова насока на философията, да я направи основна, независима наука. Той казва: Философията, като основна наука, която не признава никакви скрижали, не благоговее пред никакви авторитети. На това основание и аз казвам: ако религиозният служи на Бога от страх, той не е философ, в него няма никаква философия, никаква религия. Какъв Бог е този, на когото ти ще служиш от страх?
Един пътник минавал през гъста гора и срещнал на пътя си една голяма мечка. Той се уплашил от мечката и хукнал да бяга. В страха, той изгубил шапката си и не могъл да я намери. Като вървял по-нататък, между шубраците някъде видял заек. Щом доближил до него, заекът хукнал да бяга, изплашил се от човека. Тогава пътникът се замислил и казал: значи, и от мене има по-страхливи същества. Питам: мечката, която уплаши човека, големия юнак, по-разумна ли е от него? Не е по-разумна. Заекът, който се уплаши от човека, по-разумен ли е от него? И той не е по разумен. И в двата случая човекът е по-разумен. Защо се плаши тогава?
Вие трябва да си отговорите на въпроса, как и кога е произлязъл страха. Първоначално страхът не е съществувал в Битието. Страхът не е нещо кардинално, което да е съществувало в човека още при създаването му. Той отпосле се е явил, вследствие на отклонението, което станало със самия човек. И действително, когато клони да изгуби равновесието си, да падне, човек всякога се страхува. Това показва, че страхът носи своето начало от далечното минало някъде, когато човек се е отклонил от правия път. Значи, страхът води началото си от грехопадението на първите човеци.
Съвременните хора се нуждаят от здрава, положителна основа в живота си. Затова, всеки трябва да знае, каква е неговата основа, какво е неговото верую, каква е философията на неговия живот. Как живеят съвременните хора? Те живеят като гъби, растат, ядат и пият, обличат се, докато един ден заминат за другия свят. Близките им започват да плачат, да скърбят, че еди-кой си заминал за другия свят. Когато хората се раждат, приемат ги с радост; когато заминават, изпращат ги с плач. Когато детето се роди, майката не знае, отде е дошло; когато замине за другия свят, майката казва: Бог да го прости, замина за някъде. И в този случай, тя не знае, де отива детето. Значи, хората не знаят, нито отде са дошли, нито де ще отидат.
Има едно общо верую, че човек излиза от Бога и се връща при Него. Това е механическо обяснение на въпроса, което не успокоява човека. Хората търсят Бога отвън, вследствие на което се намират в голямо противоречие. Преди всичко, човек трябва да търси Бога като вътрешна сила в себе си,

която му дава мощ, която осмисля живота му. Ако по този начин се стреми към Бога, той ще се освободи от всички ограничения в живота. Като наблюдавате небесните тела с телескоп, по големината им вие познавате, кои от тях са по-отдалечени, и кои са по-близо до вас. Следователно, всяко тяло, към което вие се приближавате, става по-голямо; това, от което се отдалечавате, става по-малко. Всъщност, тялото не става нито по-голямо, нито по-малко, но привидно изглежда по-малко, или по-голямо. Когато младият се възхищава от една идея, а в старините си намира, че тази идея е празна работа, това показва, че той е станал материалист. В този случай, старият човек се е отдалечил от реалността на нещата. Идеята, която по-рано го е възхищавала, сега е станала толкова малка за него, че той почти не я вижда и намира, че е празна работа. И наистина, докато са млади, хората са идеалисти, интересуват се от всичко, приятно им е да живеят, на всичко се радват. Когато остареят, престават да се интересуват. Такава е философията на Настрадин Ходжа, който казва: „Докато жена ми и аз сме живи, целият свят ме интересува. Щом жена ми умре, половината свят се свършва за мене; щом и аз умра, целият свят се свършва."
Казвам: в реалността съществува само един Бог, Който не е познат на хората. В Бога няма желание хората да Го познават. Ако Той би имал желание да бъде познат от хората, това значи да има някакви слабости. Това би значило, че на Бога липсва нещо. Майката иска да роди дете, за да се осмисли живота й. Значи, липсва нещо на майката, затова тя иска дете. Питам: ще дойде ли ден, когато майката няма да иска деца? Засега това е неразрешен въпрос, който за дълго време още ще остане в това положение. Затова, ние казваме: В света съществува само един Бог, и всички богове са излезли от Него. В света съществува само една майка, и всички майки са излезли от нея. В света съществува един Учител, и всички учители са излезли от него. В света съществува само един ученик, и всички ученици са излезли от него. В света има само един приятел, и всички приятели са излезли от него. В света има само една душа, и всички души са излезли от нея. В света има само един дух, и всички духове са излезли от него. Следователно, ако искате да разберете реалността, вие трябва да се стремите към първичната реалност. Ако искате да разберете, имате ли душа и дух, вие трябва да се свържете с първата душа, с първия дух, от когото сте излезли. При това положение, никой няма право да пита, как може да намери реалността на нещата. Който искрено търси тази реалност, той никога не пита, как и де може да я намери. Трябва ли човек да пита хората, как да яде? Той знае това изкуство от хиляди години насам, и затова, като се намери пред ядене, сяда и започва да се храни. И малкото пиленце, едва що излюпено, знае вече, как да кълве. И малкото дете, едва що родено, знае, как да бозае. Обаче, поради своето отклонение от правия път, хората са изопачили Божествения ред и порядък на нещата,

вследствие на което са си създали нещастия и страдания. Животът на съвременните хора е пълен с отрицателни неща: злоба, завист, омраза, болести и т.н.
След всичко това идат учените и философите, които искат да обяснят на хората причините за социалното зло в света. Казвам: човек сам за себе си е причина за социалното зло в света. Ако хората мислят, че обществото, като цяло, в един ден може да се изправи, а с това да се изправи и целия свят, за такова мнение турците казват: „И да видиш, и да чуеш, не вярвай!" Това значи да отречем разумността, да отречем целокупното в живота и да приемем, че Бог за един ден само ще оправи света. И това е възможно, но то е лесният път. Това подразбира вече, че хората са станали по-добри. Днес лесно могат да се премахнат противоречията от живота. Как? Чрез малки усилия. Значи, ако противоречията и до днес не са премахнати, това показва, че хората не правят усилия. И наистина, някой заболява от хрема – проста, обикновена болест, която е добро средство за пречистване. Но като не правят малки усилия да се освободят от нея, хората сами си създават усложнения. И ще видите, че от тази проста болест заминават десетки хора. Също така и инфлуенцата е болест, на която не се обръща внимание, но и тя може да се усложни. Хората лекуват хремата по различни начини: едни си превързват носа с кърпи, натопени в гореща вода; други правят промивки с топла вода, трети я лекуват с различни церове. Всъщност, причината за хремата е слабото дишане. Който заболява от хрема, той трябва да знае, че в дишането му има някакво отклонение дишането не е ритмично, вследствие на което не се приема достатъчно количество въздух. Щом дишането се подобри, и хремата ще изчезне. С хремата природата предупреждава човека, че трябва да работи. Ако не вземе под внимание това предупреждение, тя му изпраща треската. При треската няма кихане, както при хремата, но тя се придружава с тръпки, с огън и със студ. Човек рита, роптае срещу треската, но тя му казва: С ритане работа не става. Ти трябва да работиш! Треската мяза на онези разбойници, които обират парите на човека, с което искат да му кажат: Ако искаше да не те обират разбойници, трябваше да дадеш тия пари на бедни, на сиромаси хора, а не да ги държиш за черни дни.
В това отношение, турците бяха големи майстори: когато отиваха при някой български чорбаджия да го оберат, те направо му казваха да даде парите си. Ако той отказваше да ги даде, те започваха да се разговарят помежду си: Дайте веригата тук! Един от тях наклаждаше огън, другият туряше веригата в огъня и я държеше там, докато се зачерви. След това взимаха нагорещената верига и се приготвяха да я турят на врата на чорбаджията. Като виждаше това осветление, той веднага казваше: Чакайте, ще ви дам парите. Ще не ще, чорбаджията изваждаше парите си и ги даваше на турците. Като си отидат, чорбаджията си казваше: Слава Богу, че с малко се освободих от тия турци! Иначе, животът ми щеше да

отиде. Същото прави и треската. Като дойде при някой човек, тя му казва: Скоро давай, каквото имаш! Питам: защо ви е такова богатство, което носи ред нещастия след себе си? Когато хората се питат, трябва ли човек да бъде богат, или не, казвам: ако вашето богатство внася раздори в целия дом, по-добре да си отиде; ако вашето богатство разваля отношенията между мъже и жени, между синове и дъщери, между господари и слуги, по-добре да си отиде. Обаче, ако вашето богатство е в състояние да подобри отношенията между любовта и добродетелта, по-добре да остане. Тъй щото, който иска да бъде богат, той трябва да се запита, дали богатството, към което се стреми, ще послужи за подобрение на живота му.
Следователно, човек трябва да се стреми към ония външни облаги, които са в сила да произведат в него велик, вътрешен морален преврат. Под думата „морал" аз разбирам най-низкото положение, до което човек е стигнал. Само физическият човек може да има морал. След морала иде животът. Да живееш е нещо по-високо, отколкото да имаш морал. И животът има свой външен израз. Този израз е човешката мисъл. Значи, отляво животът си служи с морала, а отдясно – с човешката мисъл. При тази алтернатива, същината на живота се изразява в опериране от една страна с морала, а от друга – с човешката мисъл. Който не разбира отношенията на морала към живота, той иска да докаже, че моралът е единственото важно нещо в живота, и затова човек трябва да бъде морален. Не, моралът е само лявата страна на човека. Кога човек става морален? Когато го оберат. Тогава той започва да пита Има ли морал в света, или няма? Обаче, ако той обере някого, тогава не пита, има ли морал в живота, или няма. Когато разумният човек прилага морала, той го прилага еднакво към всички. Следователно, когато съвременните хора страдат, те трябва да си обяснят причините на тези страдания, за да ги премахнат. Обаче, и до днес още хората говорят за любовта на Христа към човечеството, за това, че Той се пожертвувал за тях, че пак ще дойде на земята да ги повдигне и чакат това време. Това са залъгалки на мързеливите хора. Мързеливият син седи в къщи без работа, губи времето си, а баща му го успокоява, че макар днес да са сиромаси, но утре дядо му ще умре и ще остави голямо наследство. Синът слуша баща си, чака дядото да умре, но дядото не умира. Дядото е от дълговековните, той ще живее 120 години, ще зарови и сина си, и внука си. Казвам на този син не чакай дядо ти да умре, но започни да работиш, сам да печелиш пари. И ако дядо ти остави нещо след смъртта си, благодари; ако нищо не ти остави, пак бъди благодарен.
Питам: какво наследство са ни оставили в науката нашите деди и прадеди? Истинската наука ни довежда до такова положение на съзнанието, при което трябва да се откажем от наследството на нашите деди и прадеди. Те ни оставиха повече дългове, отколкото приходи. Ако дядо ви е оставил 10,000 лева наследство, а 100,000 лева дълг, кажете му той да си плати

дълговете, а наследството да остави на когото иска Питам някого: вярваш ли в науката? – Вярвам. – Защо? – За знанията, които е дала на човечеството – Какво благо е донесла науката за човечеството? Какво благо е донесла религията за човечеството? Не казвам, че науката и религията не са донесли нищо за човечеството, но обръщам внимание на хората върху въпроса, какво всъщност трябва да донесе науката, и какво – религията. В най-тесен смисъл, науката трябва да донесе светлина за човешкия ум, а религията – топлина за човешкото сърце. Някои искат да намерят някакъв контраст между науката и религията. Религията подразбира онова първично състояние на съзнанието, с което човек се проявява на земята. Религията има място само на земята На небето никаква религия не съществува Може ли човек без религия? – Докато е на земята, той не може да живее без религия както не може да влезе във водата без кораб, или без лодка. Смешно ще бъде, обаче, като излезе на брега, та влачи след себе си кораба или лодката. Това означават думите, които хората често употребяват: без наука не може, без религия не може, без къща не може и т. н. Докато е на земята, човек се нуждае от къща, но щом се качи във въздуха, никаква къща не му трябва. Следователно, къщите са потребни, но само за твърдата почва. Корабите са потребни, но само за водата. Аеропланите са потребни, но само за въздуха. Писанието казва: „Има домове неръкотворени" . Значи, същината на човешкия живот не се заключава в онова, което човешката ръка може да направи.
„Той променява времената и порите". Пророк Данаил се спира върху онази Първична Причина, Която изменя времената и порите. Тя изменя лошите условия на живота. Първичната Причина, която обича човека, го освобождава от тия условия. Тази Причина е Любовта. Когато времената се изменят, когато условията на живота се подобряват, туй показва, че Великият в света върши това. Как може Той да промени времето? Представете си, че вие сте беден, нямате пет пари в джоба си, не можете да купите дърва или въглища, а вън е студено, 30–40° под нулата, пък няма и богати хора, които да се погрижат за вас. Какво трябва да направите? Обърнете се към Първата Причина, към Този, Който ви е изпратил на земята, и се помолете да ви помогне. Той веднага ще измени времето.– Как?–Слънцето ще започне да грее по-силно, температурата ще се повдигне, и няма да забележите, как термометърът ще се повдигне до нула градуса. Първата Причина не постъпва като персийският владетел, да обесва по един богат за сметка на един сиромах, който умира от глад и студ. Бог е в сила да помогне на едного, без да причини страдание на другиго.
Следователно, докато няма светлина, човек не може да намери пътя, не може да има никакви постижения. Той трябва да има любовта в себе си като път, мъдростта – като постижение, а истината – за реализиране; чрез нея той може да придобие исканата свобода. Който се усеща слаб той

трябва да търси любовта като път в живота си, мъдростта за постижение на желанията си, а истината, като условие за реализиране на нещата. Някои хора учат, свършват гимназия, университет и влизат в живота, дето искат да се прочуят, всички да говорят за тях, но яви ли се някой по-даровит, те се заоблачават. Какво трябва да правят при това положение? Актьор, който иска да задоволи само публиката, той не е истински актьор; учител, който иска да задоволи само своите ученици, не е истински учител. Задачата на учителя не седи само в това, да даде знания на учениците си и да ги застави да го обичат, но той трябва да събуди в тях любов първо към единния ученик. Щом обикнат този ученик, те ще обикнат и учителя си, Учениците трябва да обикнат първо идеалния ученик, защото отношенията на този ученик към учителя му са идеални. Докато не намерите идеалния ученик, вие не можете да намерите и идеалния учител. Същото нещо трябва да приложите и към Бога. Вие не можете да обичате хората, ако първо не обичате Бога. Любовта към Бога е първият принцип в живота. Върху любовта се гради целият живот. Тя е същественото нещо в живота, а другите работи идат след нея. Мъдростта, истината и другите добродетели идат след любовта. Защо? Защото първо ние трябва да имаме нещо дадено, или на съвременен език казано, ние трябва да имаме една реалност, към която нито можем да прибавим, нито можем да отнемем нищо. Такава реалност, именно, е любовта. Човекът на любовта е всякога сит, доволен; той е здрав и богат. Под „богатство" не разбирам външно богатство, изразено само в пари и къщи. Външното богатство е малък резултат на любовта; то не е пълна проява на любовта. Любовта е магическата сила в света. Когато Бог каза: „Да бъде виделина!" – стана виделина. Той направи това със своята любов. Любовта създаде света, любовта създаде цялата вселена. Когато погледнем към слънцето, към звездите, ние имаме предвид Божията Любов. Ето защо, първият и най-силен подтик на човешката душа е да възприеме любовта във всичката ѝ пълнота, за да се освободи от ограниченията на живота.

Казвате: Ние вярваме в Бога. – Оставете вашето вярване настрана. Ако с вашата вяра вие не можете да добиете безсмъртие, тази вяра е детинска. Ако вашата вяра не може да ви отвори вратата за невидимия свят, и ако не може да ви свърже с всички разумни и напреднали същества, тя е детинска вяра. Ще се запитате, дали има същества по-напреднали и по-разумни от хората. В света съществуват много по-напреднали същества от хората, които наричат гении, светии, ангели, архангели и т.н. Ангелите слизат на земята да видят, как живеят хората и се усмихват на тяхното богослужение, на тяхното безверие. Защо трябва хората да се съмняват в Бога, щом имат живот в себе си? Разумният живот в човека е проява на Бога. От този живот трябва да се започне.

В царството на персийския владетел, за когото споменах по-горе, върлували голям студ и сиромашия, вследствие на което всяка година

умирали голямо число от поданиците му. Той ги съветвал да живеят добре, но нито сиромасите, нито богатите изпълнявали неговите съвети. Като гледал страданията на сиромасите, дошла му на ум следната идея: за всеки сиромах, умрял от студ и глад, да се обесва по един богат. Царят веднага турил идеята си в приложение. И наистина, когато съобщавали, че някой сиромах умрял от студ и глад, в същия ден още обесвали един богат. Като гледали това нещо, богатите започнали да се стряскат и отворили кесиите си. Всеки богат се задължил да се грижи за един сиромах, да не го остави да умре от глад и студ. С тази мярка на царя, числото на умиращите сиромаси от глад и студ значително намаляло. Какво показва това? Че докато страданията не дойдат близо до човека, той никога не може да влезе в положението на страдащите, на бедните. Само по този начин човек може да стане внимателен и отзивчив към страданията на ближните си.
Казвате: Защо Бог е създал светът така? Защо е внесъл страданията в живота? – Това са въпроси и разсъждения, останали от онзи философски жаргон, който е съществувал от преди хиляди години насам. Според този философски жаргон, всички хора казват, че животът няма смисъл, че правда не съществува в света, че Бог не гледа еднакво благосклонно към хората, че праведните били привилегировани, а грешните пъшкали под тежестта на своята карма и т. н. Какво нещо е кармата? Едно време карма не е съществувала. Хората сами създадоха своята карма, и ако вървят в правия път, кармата им, сама по себе си, ще се махне. Битието, в което живеем, има свои привилегии, но има и свои задължения. Човек трябва да съзнава, че е дошъл на земята, първо да слугува, а после да благува. За тази цел, той трябва да намери опорната точка на своя организъм, на своето сърце и на своя ум. Когато някой казва, че за него Бог е Баща, от Когото получава всичко, каквото пожелае, той се намира в положението на дете, което познава баща си по това, че каквото пожелае, получава. И наистина, каквото пожелае детето – пари, дрехи, обуща, играчки, книги – всичко получава. И съвременните хора проповядват за Бога, но на техните молитви не се чува ни глас, ни ослушание. Защо молитвата им не се чува? Защото не се молят на истинския Бог. Когато отстъпиха от Бога, евреите си направиха един идол и му се кланяха. Тогава пророк Илия им каза: Хайде да направим един опит, да видим, кой е истинският Бог и чие верую е право. Какъв беше опитът? Пророк Илия направи един кръг, тури на него дърва, а върху тях жертвата и каза на еврейските пророци, на брой 400, да се помолят на своя бог, да пусне огън от небето, да запали жертвеника. Цял ден се молиха тия пророци, пяха, скачаха, удряха се с ножове, но ни глас, ни ослушание. Пророк Илия им каза: „Викайте по-силно, може да е заспал вашият бог, или пък може да е зает с нещо. Сега пък аз ще са помоля на моя Бог, да видим, ще се чуе ли молитвата ми. Пророк Илия повдигнал очите си нагоре и започнал да се моли. След няколко минути,

слязъл огън от небето и изгорил жертвата. По-нататък не се казва, какво е говорил пророкът с 400-те израилски пророци, но се предполага, че те са го предизвикали с нещо, и той заповядал да избият всички до един. В дадения случай, пророк Илия представя персийския владетел, който издал заповед в царството си, за всеки сиромах, който умира от глад и студ, да се обеси по един богат. Обаче, Бог не съизволява в убийството. Пророк Илия, който минаваше за силен, мощен, в ревността си към Бога, беше дошъл до убеждението, че тия лъжливи пророци трябва да се избият. Той мислеше, че като ги избие, други няма да се явят. „Колкото и да се кастри тръна отгоре, той все ще пуща корени". Значи, злото се крие някъде дълбоко в човека – в човешкия егоизъм.
„Той променява времената и порите, сваля царе и поставя царе". Думата „цар" взимам в смисъл на силни възгледи, силни мисли и желания, които поробват човека. Те са ония силни, наследени черти в човека. Например, синът може да наследи от пияния си баща слабостта да пие, но ако има будно съзнание, той може да избегне тази наследственост. Как могат да се надвият наследствените черти? Различни начини има, но преди всичко изисква се будно съзнание и воля.
Един пияница, който опропастил живота си, изгубил всичкото си богатство от пиянство, отишъл един ден в една от кръчмите, които обикновено посещавал, и видял там хубави череши Той се обърнал към кръчмаря с молба да му даде една от тия череши, но последният отказал на молбата му. – Тъй ли? Ти опропасти здравето ми, взе всичкото ми богатство, а сега не ми даваш една череша!
Благодаря ти, аз разбрах вече смисъла на живота. От този час кракът ми няма да стъпи в кръчма! Отсега нататък ще живея трезв и разумен живот. Питам; какво показва това? Това показва, че царят на пиянството, на неразумността е свален от своя трон, и вместо него е поставен на власт царят на разумността, на трезвеността. Първият живот е неправилен, а вторият – правилен. Право ли е, когато хората виждат различие в разните вярвания, а всъщност проповядват любов и вяра в Бога? Можете ли да кажете, че братята и сестрите в един дом имат любов към родителите си, ако се карат помежду си? Когато слугите в един дом се карат, това показва, че те не обичат господарите си. Ако жената постоянно говори лошо за мъжа си и е недоволна от него, че не донесъл в къщи това-онова, тя не го обича. Когато мъжът донася на жената всичко, каквото й е нужно, това още не показва, че той е добър мъж. Като се говори за доброта, тя не се изразява непременно материално. Не, правилни отношения и разбирания между хората трябва да има! Сродство между душите трябва да съществува! Разумната, любещата жена не трябва да се интересува от това, дали мъжът ще донесе хляб, или не. Тя знае, че това е негова работа. Тежко на онзи мъж, когото жена му трябва да учи, как да гледа дом, как да се облича, как да се отнася към хората и т.н.! Кой учи птицата, как да се

облича? Ако съвременните мъже и жени не знаят, как да се обличат, и жените им трябва да ги учат, те са останали назад в разбиранията си. Когато някой пита, дали е в правия път, аз намирам, че той е закъснял. Кой е правият път? Правият път е пътят на любовта. Кое е постижението на правия път? Светлината е постижението на правия път. Кой е резултатът на този път? Истината. Мнозина казват, че светът скоро щял да се свърши. – Ние не знаем нищо определено по това, макар че учените твърдят, какво слънцето щяло да изгасне, а с него заедно и животът ще се прекрати. Слънцето е свещ, която, според нуждите, може да се запалва, може и да се загасва. То е все едно, когато вие гасите и палите свещта си по няколко пъти на ден, хората да казват, че свещта ви е изгаснала. Не, свещта не е изгаснала, но по някакви икономически съображения вие я палите и изгасвате. Преди всичко, учените трябва да отговорят на въпроса, за кого грее слънцето.
В хамбара на един богат земеделец се събрали един ден мравите, молците и мишките, да разискват върху въпроса, за кого е събрано житото в хамбара. Най-видните философи от събранието взимали думата по ред и изказвали мнението си. Мравешкият философ казал: Господарят на хамбара е събрал житото за нас, защото ние трябва да поддържаме живота си. Философът на молците казал: Житото е складирано за нас, да се храним, за да свършим задачата, която ни е дадена. Най-после философът на мишките казал: Господарят е турил житото в хамбара за нас, защото сме най-големи от всички присъствуващи. Верни ли са тия твърдения? Тия философски твърдения са дотолкова верни, доколкото са верни и тия на хората, че светът е създаден за тях. Така може да мисли човек само тогава, когато неговият живот стане едно с този на Първичната Причина по мисъл, по чувство и по действие; така може да мисли човек само тогава, когато животът му стане едно с живота на всички разумни, напреднали същества. Докато съзнанието на човека е още на низко стъпало, той не може да мисли, че слънцето за него грее, или че светът за него е създаден. Защо? Защото, докато мисли, че светът е създаден за него, ще дойде Господарят на този свят и ще му докаже, за кого е създадено слънцето, за кого е създаден светът. Така постъпва и господарят на хамбара влиза в хамбара и в няколко часа само изгонва молците, мравите и мишките вън, като им доказва неверността на техните твърдения. Той им казва: Излезте вън и там разисквайте върху въпроса, за кого е събрано житото в хамбара.
Също такъв спор се явил един ден между пчелите и осите, за кого била създадена лозата. Пчелите казвали, че лозата е създадена за тях, защото те събират мед и са полезни. Осите пък поддържали, че лозата е създадена за тях, защото имат силни челюсти и могат да пробиват здравата ципа на гроздето, и по такъв начин могат да го използуват. Щом е така, те казали помежду си: Хайде, да пристъпим към опит, да видим, кой има право. Осите, които имали здрави челюсти, започнали да пробиват ципицата на

гроздето, а пчелите, възползувани от услугата на осите, започнали на готово да смучат сладкия сок на гроздето. От това време и до днес още все същата история се разиграва: осите пробиват люспите на гроздето, а пчелите смучат сладкия гроздов сок. Който иска да знае, де има хубаво, сладко грозде, нека следи, на кои лози кацат най-много пчели. При този спор, осите и пчелите и до днес се ползуват от гроздето. Питам: ако пчелите и осите разрешиха спора практически, като пробиха люспата на гроздето и изсмукаха сока му, може ли човек да бъде по-неразумен от тях, да не разреши правилно въпроса за създаването на света? Пчелите и осите не си отговориха на въпроса, за кого е създадена лозата, но я използуваха. Също така, и хората не трябва да разискват върху въпроса, за кого е създаден светът, но нека използуват благата, които са вложени в този свят, за своето растене и развиване.
„Той променява времената и порите" – първото положение на стиха. „Сваля царе и поставя царе" – второто положение на стиха. „Дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните" – третото положение на стиха. Мъдростта е сила, която всеки може да придобие, не изведнъж, но постепенно, с течение на времето. Който иска да измени своя живот, да го осмисли, той непременно трябва да бъде мъдър. Тъй щото, който иска да вложи в живота си съдържание и смисъл, той трябва да има знания, а знанията се дават само на разумните. Мнозина отхвърлят това твърдение и казват, че мъдростта и знанието не е за тях Не, всеки трябва да се стреми да придобие знание и мъдрост. Те са качества присъщи на човека. Всеки човек може да бъде разумен, всеки човек може да има знания. Мъчнотиите в живота се разрешават, именно, чрез знание и мъдрост. И учените хора разрешават трудните задачи в науката пак чрез знание и мъдрост. Много научни въпроси във физиката, в химията, в обществения живот се разрешават чрез знание и мъдрост, и така разрешени, те улесняват живота на хората, намаляват техния непосилен труд,
Съвременните хора се трудят не по силите си, терзаят се морално, физически, докато един ден изнемогнат и обезсмислят живота си. Какво трябва да направят, за да се освободят от тези терзания? Те трябва да възприемат положителната наука и философия, да създадат в себе си прави убеждения, на които никога да не изменят. И тогава, като прости или учени, като богати или бедни, да си създадат такова верую, което пред нищо да не отстъпва. Който има такова верую, той ще разчита на него във всички трудни моменти на своя живот. Вашето верую трябва да има силата на онзи пътник, когото разбойници хванали в гората и завързали, но скоро били принудени сами да го развържат. С вързани ръце макар, той се приближил при главатаря на разбойниците и казал: Бог, на Когото служа, ви заповядва да ме развържете. Аз отивам по Негова работа и трябва непременно да я свърша. Аз мога сам да се развържа, но искам, както вие ме завързахте, така и да ме развържете. Главатарят отказал да го

освободи, но след няколко минути той паднал на земята и уплашен, започнал да вика на другарите си: Развържете този човек! С него шега не бива. Имали ли сте тази опитност, след като ви турят в затвор, да кажете на надзирателя да ви пусне, защото, ако не ви пусне, ще го прострат на земята и ще се принуди да ви освободи? Силна е Божията дума! Бог казва на надзирателя на затвора да ви освободи, и ако не ви освободи, ще опита резултата от неизпълнение волята Божия. Такава опитност имал апостол Петър, когато бил в затвор. Ангел Господен влязъл в затвора, бутнал оковите му и го освободил. Подобна опитност са имали и тримата момци Сидрах, Месах и Авденаго, които, хвърлени в огнената пещ, по чуден начин били запазени от изгаряне. Ще кажете, че това е ставало в онези времена, когато хората са били праведни, но в днешните времена това не може да стане. Чудно нещо! Ако след две и повече хиляди години от онези времена, когато се пее и проповядва толкова много за Бога, не може да стане подобно нещо, защо ви е тогава съвременната култура, защо ви е тази вяра в Бога? Времената, в които днес живеете, трябва да бъдат по-богати с опитности. Вие трябва да бъдете силни, лесно да се справяте с мъчнотиите си. Дойдат ли при вас гневът, страхът, съмнението, безверието, сиромашията, гладът, вие трябва да им кажете- Бог, на Когото служа, каза да ме освободите! Щом кажете така, трябва да бъдете свободни. Ще запитате, дали наистина тия неща могат да станат. Могат да станат, разбира се, но затова не се изискват празни думи, а вяра, непоколебима, положителна и устойчива. Имате ли тази вяра, вие ще бъдете щастливи. В миналата беседа говорих за царя Ябу-Бен-Фура за красивата му дъщеря Ен-Суфи и за нейния възлюбен Елми-Бар. Царската дъщеря била щастлива, затова възлюбеният ѝ, Елми-Бар, не се осмелявал да отиде при нея. Тя имала много поклонници, и Елми-Бар чакал всички да се изредят, да изкажат своето почитание и уважение към нея. Един ден тя заболяла и умряла. Баща ѝ, заедно с всички нейни поклонници, плакал, страдал, но най-после я погребали и се върнали по домовете си. Тогава нейният възлюбен, Елми-Бар, отишъл на гроба ѝ, извикал няколко пъти: Ен-Суфи, жива ли си? – Жива съм. Ако ме разровиш от гроба, ще изляза вън. Той взел лопатата и започнал бързо да копае. Скоро разкопал гроба, и царската дъщеря, здрава и весела, излязла вън, на светлина и свобода. Казвате: какъв смисъл се крие в този разказ? Ако вашият идеал е мъртъв и заровен дълбоко в земята, много от поклонниците му ще плачат за него, но няма да го съживят. И бащата на вашия идеал ще плаче за него, но и той няма да го съживи. Защо? Защото те всички плачат за неговата външна форма, за неговото тяло. Обаче, когато дойде възлюбеният на вашия идеал, който обича неговата душа, неговото съдържание, той ще отиде при гроба му и ще извика: Ен Суфи, жива ли си? – Жива съм, вземи лопатата и ме освободи. Той ще вземе лопатата, ще разрови гроба на своя идеал, ще го хване за ръка и ще го изведе навън. След това отишли да съобщят на

царя, че някой задигнал тялото на дъщеря му. – Кой я задигна? – Задигна я нейният възлюбен, който я взе да живее заедно с него, но не в бащиния ѝ дом, а горе на планината. Тук тя се прости със стария живот и започна новия – животът на светлината, на знанието и на мъдростта.
Всички хора ще умрат, ще влязат в гроба, но след това вече ще покажат силата на своята вяра, силата на Христовото учение. Силата на Христа се заключава, именно, в това, че три деня след като умря Той възкръсна. Как възкръсна Христос? В Писанието е казано, че ангели слезли от небето, вдигнали плочата от гроба, и Христос възкръснал. Обаче, според едно предание се казва, че Петър и Йоан отишли на гроба на Христа и извикали: Учителю, тук ли си? Жив ли си, Учителю? Христос отговорил: Ако вдигнете плочата от гроба ми, аз ща изляза вън. Те се помъчили да вдигнат плочата, но не могли, затова дошъл ангел Господен от небето, вдигнал плочата, и Христос възкръснал. Следователно, по същия начин Христос трябва да възкръсне във вас, във вид на някаква нова идея. И вие трябва да бъдете поне като апостол Петра, да отидете при гроба на Христа и да кажете: Учителю, тук ли си? Жив ли си още? Достатъчно е да чуете гласа на Христа, макар и да не сте в сила още да вдигнете камъка от гроба Му. Много пъти ще чувате гласа на Бога да ви говори отвътре, но не ще можете да вдигнете камъка от вашия гроб.
И тъй, вие трябва да дойдете до това положение, именно, да вдигнете камъка от вашия гроб и да възкръснете. След всичко това, кой може да убеди възлюбения на царската дъщеря, че съществува смърт? Той ще каже: Аз зная, че смърт не съществува, имам опитност за това. От-тук всеки ще разбере, че великата задача на неговия живот е да придобие безсмъртието, да придобие вечния живот. Сега и вие, като Петра, питате Христа, какво трябва да правите, т. е. какво ще стане с вас, ако Христос не възкръсне? Наистина, ако Христос не беше възкръснал, работата на учениците Му беше свършена. Същото се отнася и до вас. Ако Христос не възкръсне, и вашата работа ще бъде свършена. Когато Петър чу думите на Христа: Тук съм! – той отиде при другите апостоли, съобщи им това, което чу и видя, и трябваше всички заедно да се молят. След това дойде ангел Господен, който отвали плочата от гроба, и Христос възкръсна. Тогава Той се явяваше на учениците си и изчезваше, и те повярваха във възкресението, в безсмъртието на душите. Силата на човека седи в безсмъртието. При това положение, човек и да умре, пак ще възкръсне.
Сега, като хора на новото, които работите за своето изправяне, както и за това на света, трябва да знаете, че изправянето на света се заключава в вашата вътрешна сила. Иначе, върви ли по пътя на старото, човек все още ще мисли, че времето за възкресението не е дошло. Не, трите деня, откак сте в гроба, са изтекли вече, и вие трябва да похлопате на гроба и да запитате: Господи, тук ли си? Жив ли си? Щом чуете гласа Му, че иска да вдигнете камъка от гроба, вие трябва да сте готови да сторите това. Докато

камъкът седи на гроба ви, вие се намирате при тежки, при трудни условия на живота, при непостигнати идеали. Мислите ли, че като ожените дъщеря си, ще постигнете своите идеали? Не, ще я поставите на същите страдания, през каквито и вие сте минали. Мислите ли, че като свършите училище, или като забогатееете, ще постигнете своите идеали? Не, пак страдания ви очакват. Който жени дъщеря си, той трябва да й даде в наследство любовта си. Който свършва училище, той трябва да получи диплом на любовта, който да му отвори пътя на живота. Някой иска да пише нещо по известни въпроси. Преди да пише, каквото и да е, той трябва да се запита, има ли диплом за любовта? Той ще каже че не иска да свършва по любовта. Нека свърши по любовта и тогава да пише. Само така той ще разбере смисъла на живота. Какво правят хората днес? Като видят, че някой човек проповядва нещо, първо ще го питат, към коя черкова принадлежи. Това са залъгалки за обикновените, а не за учените хора. Вземете пример от Данаила. Външно той не принадлежеше към никоя черкова, но когато трябваше да изтълкува съня на царя, обърна се към Бога, и получи тълкуване на съня. Царските мъдреци, обаче, не можаха да изтълкуват този сън. Значи, Данаил можа да отвали камъка от гроба, заради което получи почести и хвала. Данаил не се подаде на тия почести и похвали, защото той искаше да покаже на света, че съществува един Бог, Който дава на всички хора любов, мъдрост, знание, сила, живот и свобода. Този Господ трябва да се проповядва на хората, за да бъдат готови да изпълнят Неговата воля. Когато този Бог живее в душите на всички хора, те ще бъдат помежду си истински братя и сестри, готови на всякакви жертви едни за други. Днес някой срещне своя ближен и не го поздравява, а той се оплаква, че не го поздравил. Много малко иска този човек. Той трябва да иска нещо съществено. – Ама той не ме обича. – Не, ти трябва да искаш нещо повече от любовта. Онзи, в когото Бог живее, трябва да е готов да изпълни волята Божия и да живее и за другите тъй, както и за себе си. Като отиде на гроба на своя ближен, той трябва да вдигне камъка оттам и да му каже: Стани и повече не греши! На учения, който изгубил знанието си, той трябва да каже: Стани и повече не греши! На момата, която изгубила красотата си, той също трябва да каже: Не се смущавай! Ще придобиеш отново красотата си, но повече не греши! Съвременните хора падат, стават, грешат и очакват, като отидат в другия свят, тогава да се изправят. Не, станете от гробовете си, влезте в новия живот и повече не грешете! Нещо реално се изисква от хората. Те се намират вече в предградието на онзи свят. Онзи свят е съзнанието на хората. Днес хората седят един до друг и не се интересуват да проникнат в душите си, да видят красивото в себе си. Срещате малко момиченце, не обръщате внимание на него. Защо? Грозно било. Не, погледнете го внимателно, да видите, колко красива е душата му. – Как познахте? – Вижда се тази красота, но любов трябва да има в сърцето ви, за да я видите. Казвам: в очите на

християнството, или в очите на новото учение, вие също така трябва да видите красивото, Божественото, да Го обикнете и да тръгнете в пътя без страх, без съмнение. – Как да се простим със старото? – Като станете като децата. Старото е дало вече, каквото ви трябва, новото търсете сега. Бащата казва на сина си: Синко, досега те носих на гърба си, но повече не мога. Иди сега в света, работи за себе си и за ближния си, и нека Бог бъде с тебе! Днес и за млади, и за стари има работа. Всички трябва да придобият истинския живот, в който няма никаква лъжа. Младите се лъжат, че като се оженят , щастливи ще бъдат. Старите се лъжат, че като израснат децата им, ще ги гледат и щастливи ще бъдат. Учените се лъжат, че знанието ще ги направи щастливи. Богатите се лъжат, че богатството ще ги направи щастливи. Не се лъжете от тези работи. Ние сме за онова знание, което никой не може да отнеме; ние сме за онова здраве, което нищо не е в сила да разклати. Ние сме за живота, за любовта, които никой не може да отнеме. Това е реалното, върху което животът трябва да се постави. Всичко това човек сам може да постигне. В това, именно, седи разрешението на великата задача в живота. Човешкото съзнание работи вече в тази посока. Когато любите, вие ще имате сила да възкръснете. Вие любите първо вашата душа. Затова вашият ангел ще слезе отгоре, ще отвали камъка от гроба ви, и вашата душа, Христос, ще възкръсне, ще ви се изяви. И на Петра се яви Христос.
„Той променява времената; сваля царе и поставя царе; дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните". Това значи: Бог променя лошите условия на живота; премахва големите препятствия от пътя ви; в Него се крие голямата наука; в Него се заключава Великото, Божественото, което всички търсят. И религия, и наука, всичко е от Бога, но не по външна форма, а по съдържание и смисъл. Религия без любов не е религия. Следователно, религия в любовта е проява на Бога. Оттук вадим следния извод: религията, родена от Бога, представя любовта. Науката, родена от Бога, представя мъдростта. Религията и науката, т. е. любовта и мъдростта трябва да се примирят във вас, да работите и с двете едновременно, за да се освободите от вътрешното робство, в което сега се намирате. Тази е великата задача на човека.

„Той променява времената".

4 Беседа от Учителя, държана на
24 февруари, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_02_27 Отношение между числа
лекция пред общия окултен клас

ОТНОШЕНИЕ МЕЖДУ ЧИСЛАТА

Размишление върху упованието.

Хората са дошли на земята да учат но след дълго учене, те казват: През целия си живот човек се учи и все ненаучен остава. — Не е право да се казва, че човек остава ненаучен. Той научава много неща, но все остава нещо в съзнанието му което не е научил. Всички хора се стремят да бъдат добри, учени силни, но в края на краищата виждат че добродетелите, знанията силата не се придобиват лесно. Колкото по-добродетелен, по-силен и по-учен е човек, толкова по-лесно се справя с мъчнотиите си.

Сега ще напиша няколко реда числа. Първият отвесен ред съдържа числата от единица до десет; вторият — от десет до сто; третият — от сто до хиляда.

1 10 100
2 20 200
3 30 300
4 40 400
5 50 500
6 60 600
7 70 700
8 80 800
9 90 900
10 100 1000

Който погледне тия числа, ще каже, че това е детинска работа. Наистина, детинска работа е тази, но същевременно тя е и философска работа. Тя е детинска работа, но и децата не се занимават с нея. Тя е философска работа, но и философите не я разбират. Какво означава единицата и какво — двойката? Като съберете две единици, те дават числото две. Като съберете единицата и двойката, образува се числото три. Тройката съдържа качествата на единицата и на двойката. Двойката пък съдържа качествата на единицата. Двойката е закон на противоречие. Ако напишете две единици една до друга, без никакъв знак между тях, получавате числото 11 — закон на противоречие. Който разбира значението на числата той може да превръща енергиите, които те съдържат в себе си: положителните енергии в отрицателни и отрицателните — в положителни.

Какво значи, да превърнете енергията на числата в себе си от положителна в отрицателна? Представете си, че някой човек засегне вашата чест, вашето достойнство, вследствие на което силно се разгневите. Гневът е положителна енергия. Същевременно вие имате желание да станете богат човек. Желанието да забогатеете също представя положителна енергия. Тия енергии, като положителни, взаимно се отблъскват. Как ще ги примирите? Да примирите тия енергии в себе си, това значи, да ги превърнете: едната да стане положителна, а другата — отрицателна. Да примирите тия енергии, ще рече, да ожените един мъж за една жена. Забелязано е, че когато родителите искат да оправят сина си, да го поставят в правия път, те решават да го оженят. Значи, жената ще го оправи. Как може жената да оправи мъжа? — Чрез качествата, които носи в себе си. Жената представя числото две. Двойката съдържа качествата и на едното, и на двете, но тя съдържа в себе си едно особено качество — примирение. Значи, жената има сила да примирява нещата. Тя проявява силата си, когато дойде числото три — солта.

Следователно, ако човек иска да запази достойнството си, да си пробие път, всички да го почитат и уважават, той ще изгуби богатството си; ако придобие богатство, ще изгуби възможност да си пробие път, да влезе в правата насока на живота. Човек трябва да избере едно от двете положения: или правия път, или богатството. Ако някой бяга от бойното поле, или напада неприятеля си, той трябва да избере правия път пред богатството. Обаче, ако влезе в някое общество, да работи за неговото материално и духовно подигане, той трябва да бъде богат. Парите не обичат правия път. Отивате ли някъде да вземете пари, вие ще се изкривите малко, няма да бъдете съвсем прав. Тъй щото, човек трябва да знае кога да търси правия път и кога — богатството. Когато отстъпва от бойната линия, или когато напада неприятеля си, войникът търси правия път. Когато създава отношения с хората, човек се огъва. Тогава той разчита на материални придобивки, на някакво забогатяване. Обаче, и двете положения, прокправяне на пътя, както и забогатяването, са еднакви. — Защо? — Защото и в двата случая няма никакъв морал. Човек трябва да избере трето положение, което да се диктува от висок морал. За да се домогне до това положение, човек трябва да има познания, да знае, как да постъпва.

И тъй, като ученици, вие трябва да изучавате числата, да придобиете гъвкавост като тях. Ако ученикът не изучава математика и музика, той не може да води морален живот. Когато единицата, двойката, тройката, четворката, до деветорката, се поставят пред нулата, те се увеличават десет пъти. Обаче, поставени след нулата, те се намаляват десет пъти. Това

показва, че не е безразлично, дали едно число се намира пред нулата или след нулата. Ако тия числа бяха живи, разумни същества, нямаше да бъде безразлично, дали мястото им е пред или след нулата. Числата представят разумни същества, но не и морални, защото обикновеният морал е нещо, което се налага отвън. Запример, човек се жертва за отечеството си по принуждение. Хората, обществото, държавата налагат на човека да се жертва за отечеството. Казват, например, че човек трябва да умре за отечеството си. — Къде е писано това? Никъде. Хората казват, че човек трябва да се жертва за отечеството си, за жена си, за децата си и т. н. Това не е морал. Морал, който се налага на хората, е безморалие. Морал, който изхожда от обикновения физически живот на хората, създава ред противоречия.

Истинският морал произтича от Божествения живот. Той е носител на голяма светлина. Обикновеният морал, обаче, издава такава малка светлина, на която не може да се чете. Какво може да направи човек с такава малка светлина? Ако обикновеният морал представя капка вода в морето, какво може да се направи с тази капка вода? Ако десетки капки се съберат на едно място, все може да се направи нещо, но с една капка нищо не се постига. Ето защо, всеки трябва да се стреми към морал, който да е поне шише, пълно с вода от извора на великия живот. Мисълта пък представя мярка, с която черпим вода от извора и я наливаме в съдове. Мисълта има възможност да сипва вода и да я прелива от едно място на друго. В това, именно, седи силата на мисълта. Но и мисълта черпи силата си от великия извор, т. е. от живота. Ако искате да се ползвате от живота, никога не си съставяйте план, как да живеете, нито определяйте посоката на движението си. Който се опитва сам да определя посоката на своето движение, без да иска, той подържа в себе си идеята, че е създател на живота. Който е създал живота, той сам е определил посоката на неговото движение, както и тази на своя живот. Водата сама може да намери своя път. Щом изтича от някой извор, тя сама ще намери пътя си. Изворът сам намира своя път. Като тече надясно и наляво, нагоре и надолу, водата си пробива път и отива към морето. Дето и да отива, тя все избира правия път. Даже и да спре за известно време, или да направи някакъв завой, тя пак не е в лош път. В това отношение човек мяза на извор. Като намери Бога, той се радва, върви в правия път и мисли, че може да направи всичко. Като се натъкне на известни препятствия, той започва да криволичи надясно-наляво и, ако не намери лесно пътя си, казва, че работата му няма да върви. Вие мислите, че работите ви трябва да вървят по права линия, без никакво криволичене, и като срещнете първото препятствие, веднага се обезсърдчавате и намирате, че животът няма смисъл. Това е неразбиране на живота. Човек може да криволичи, да извива надясно-наляво, но всякога да държи в съзнанието си правата

насока на своето движение. Докато държи в съзнанието си правата насока на своето движение, човек е в правия път. Изгуби ли тази насока в съзнанието си, той сам се ограничава и започва да се безпокои, че е изгубил насоката на своето движение.

Съвременните хора често губят насоката на своето движение, т. е. прекъсват връзката си с Бога по много причини. Една от причините е богатството. Богатството представя бент, който спира движението на водата. Когато човек се подпуши, той изпада в заблуждения. Ето защо, той трябва да знае, че богатството, към което се стреми, може да бъде само средство, но не и цел, нито кумир в живота му. Човек е създал парите. Следователно, те не могат и не трябва да седят по-високо от него. Като средство за взаимна услуга, като разменна монета, парите имат смисъл, но не и като кумир, като божество, на което да се кланят. Ще кажете, че без пари не може да се живее. Да, без пари не може да се живее, както и без мост не могат да се минават големите реки. Дунав, например не може да се минава без мост. Обаче, мостът, който е нужен за човека, не е нужен нито за птицата, нито за рибата. Това показва, че морал е само онова, което е задължително за всички. Морал, който не обхваща целокупния живот, е относителен. Той не е валиден за всички живи същества.

Често хората се оплакват, че никой не ги обича, че и Бог даже ги е изоставил. — Как разбират те обичта? Да обичаш човека, това не значи да го туриш на първо място. Да обичаш човека, това не значи, да го облечеш с най-хубави дрехи, според последната мода. Обичта по такъв начин не се изказва. Да се стреми човек към първо място, към големи служби, към разкошно и богато облекло, това говори за неговите големи, ненаситни желания. Ако всички хора се стремят към големи служби и първи места в обществото, кой ще заеме малките служби и последните места? Всеки човек има желание да заповядва, да разполага със слуги, които да му се подчиняват. Който има желание да заповядва той представя числото десет. Следователно, той може да заповядва на десет души. Махне ли се нулата от него, той изгубва възможността да заповядва, защото остава сам, единица. Единицата е мъж който има власт да заповядва, само когато нулата стои зад него. Двойката пък е жена. Докато е сама, тя няма никаква власт да заповядва. Тури ли се нула зад нея, тя придобива власт и може да заповядва на 20 души. Жена която заповядва на 20 души, това показва че тя е директорка на някой пансион, или на някой приют, дето има 20 подчинени. Тази жена не излиза от частен дом, но от някакво учреждение, защото в един дом може да има най-много две-три слугини, но по никой начин двадесет. Числото три представя дете. Турите ли нула след тройката, получавате 30. Това число показва че детето е ученик, влиза в клас в който има 30 ученика. За да може това дете да заповядва на своите другарчета,

предполага се, че то е по-възрастно от тях, или поне най-способно. За да заповядва, човек трябва да има някакво качество с което да се налага на другите. Значи единицата представя мъжа, двойката — жената, а тройката — детето.

Като ученици, от вас се иска съзнателно отнасяне към числата, не само като към количествени отношения, но и като към живи, разумни същества. Всяко число представя живо, разумно същество, което разполага с известна енергия в себе си. Ако напишете числото 5 674, вие имате известен брой енергии, които се различават не само по количество, но и по качество. Размените ли местата на цифрите в това число, изменят се и значенията им. В числото 5,674 петорката е от най-голямо значение. Турите ли я на последно място, тя става по-маловажна, т. е. тя губи цената си. Не е все едно да има човек пет хиляди лева или пет лева. По-рано числото пет е заемало висок пост, а като пет единици заема долно положение. Обаче, както и да местите числата, те никога не се оплакват. На каквото място и да ги турите, на първо или на последно, те винаги изпълняват службата си с радост. Приложете тяхната философия във вашия живот при самовъзпитанието. Дето и да ви турят, кажете си: И при това положение, аз ще изпълня задачата си, както трябва. Важността на службата не седи в големината ѝ, но в съзнателното ѝ изпълняване и използване. Ако някой има пет хиляди лева на разположение и не знае, как да ги използва, той не е разумен човек. Ако има само пет лева на разположение и ги използва на място, той е разумен човек. С пет лева човек може да си купи една хубава книга за четене. Силата на човека не седи в положението, което заема, но в разумното му използване. Човек трябва да има такова смирение, че дето и да го поставят, да бъде доволен. Смирен е онзи, който има качествата на числата, да бъде винаги доволен от мястото, което му е дадено. Дали ще бъде единица, или една стомилионна част от единицата, човек еднакво трябва да бъде доволен. И в двата случая той трябва да работи. За него е важно да реши задачата си правилно, а от кое място я решава, това не е важно.

Като ученици, вие трябва да бъдете готови на всичко. Дето и да ви поставят, на високо или на низко място, вие трябва да бъдете доволни. Ако днес сте професор, държите лекции на студентите за създаването на света, за слънцето, утре могат да ви отнемат тази служба и да ви направят фурнаджия, да продавате хляб. Ще кажете, че това положение е обидно за вас. Според мене, правенето на хляб е пак преподаване. От това преподаване хората ще разберат повече, отколкото от лекциите, които сте им държали като професор. Каквото и да се преподава на хората за създаването на земята, за състоянието на слънцето, един ден те сами ще проверят това. Първо ще се дават свободни билети на учените, сами да

отиват до слънцето и да проверят своите теории. Като стигнат на слънцето, те ще започнат да се смеят на теориите си, ще намерят, че не са съгласни с това, което сами виждат: нито разстоянието от слънцето до земята е такова, каквото те са изчислили, нито съставът на слънцето е такъв, какъвто те са изследвали, нито състоянието на слънцето е огнено, каквото те са предполагали. Напротив, те виждат, че на слънцето има ниви, овощни градини, лозя, както на земята, но там всичко е съвършено, като в рай. И там има училища, университети, в които жителите на слънцето се учат. Обясненията, които учените на земята дават за слънчевите петна, не излизат верни. Това показва, че още много неща има, които човек трябва да изучава, за да ги разбере в тяхната същина. За да дойде до абсолютната наука, до реалността на нещата, човек трябва да се справи с желанията си, да знае, кои желания са съществени и кои не са. Младият, например, желае да се ожени. Като се ожени, разочарова се. Момата мечтае да се ожени за княжески син, а момъкът — за княжеска дъщеря. Всеки търси нещо необикновено, но като го намери и постигне, и от него се разочарова. Не е лошо нещо женитбата, но човек трябва да знае, кога и как да се жени. Всяка женитба, станала чрез насилие, води към страдания и нещастия.

Що е женитбата? — Разумно отношение между души. Женитбата подразбира такова съчетание между душите, което никой не е в сила да разлъчи. Такова съчетание прави само Бог. Така съчетани, душите се събират, за да извършат волята Божия, а не за щастие. Които се събират, за да бъдат щастливи, те не разбират законите. Какво щастие може да очаква човек на бойното поле? Той отива на бойното поле здрав силен, а се връща ранен безпомощен. — Поне ще се прославя. — Каква слава е тази, да се осакати човек? Вие трябва да ликвидирате с тия разбирания. Те са стари разбирания, които не носят нищо добро. Старите разбирания правят човека нещастен. При тези разбирания хората се оплакват че никой не ги обича, никой не ги посещава. — Това е най-лесната работа. Сложете трапеза и ще видите, как ще започнат да ви посещават. Или вземете от няколко места пари на заем и вижте, няма ли да ви посещават. Ако пък сте майка на две-три красиви моми, домът ви ще бъде пълен с гости. Достатъчно е търговецът да разполага със стока, за да има клиенти. Обаче, това са външни отношения, но не и отношения между души. В Божествения свят нещата се коренно различават от тези на земята. Каквито важни работи да имат хората на земята, в сравнение с тия в Божествения свят, те не са нищо друго, освен детински работи. Ако човек е неразумен каквато работа и да му се даде тя все е детинска защото и той сам е дете. Обаче разумният човек всякога свършва работата си добре. Той работи и от всичко се учи, не очаква на други, наготово да получи нещо. Който не обича да учи, той иска наготово да му се каже истината.

Да кажеш истината на човек, който не е готов за нея, това значи, или да го умъртвиш, или да му дадеш да опита благата на живота. Истината не може да се обясни с думи. Също така и реалността не се обяснява. Някой иска да разбере, какво представя реалността. Давам на този човек ключа от касата си и му казвам: Аз заминавам за странство. Вземи този ключ, и когато имаш нужда от пари, отвори касата ми и вземи, колкото искаш. — Ама пълна ли е касата с пари? Какви са парите сребърни или златни? — Не питай. Отвори касата и сам ще видиш какво има в нея. Едно трябва да знаете: само онзи има право да се ползва от ключа на реалността, който е добил доверието на Бога. Всеки трябва да се стреми да добие това доверие, да получи свободен билет до слънцето да получи ключа от касата на реалността, както и елексира на живота за да се превърне от стар дядо в млад красив момък. Който го види, ще се чуди къде е останал дядото и кой е този млад момък вместо него. Младият момък минава за наследник на дядото, а всъщност той е самият дядо. — Можем ли и ние да получим елексира на живота? — Всеки може да го получи но при условие, да има готовността на числата дето го турят да бъде доволен от положението си. Дали сте едно от числата 5000, 600, 70 4, или нула, да ви е все едно. За вас е важно да изпълните работата си, както трябва, а на кое място сте, това не е важно. Нулата означава връщане на човека в миналото, да прегледа живота си, да разбере, на какво се дължи някоя негова добродетел и на какво се дължи някой негов недъг. Недъзите на хората могат да се намерят най-много в четири поколения на миналото. Това показва че грехът няма дълъг живот. Често грехът произтича от желанието на човека да придобие известно знание, вследствие на което може да направи крив избор и да сгреши. И като прави добро, човек пак има възможност да направи някаква грешка. В придобиване на известни добродетели, човек пак има възможност да греши. — Не може ли да се избегне греха? — Не може. В Божествения свят, когато се гради едно здание, всякога се предвиждат две врати. През едната се влиза, а през другата се излиза. Същото виждаме и в човешкия нос: въздухът влиза през едната ноздра, а излиза през другата. Когато искате да поемете дълбоко въздух, затворете дясната ноздра на носа си и поемете въздуха през лявата ноздра. След това затворете и лявата ноздра, като задържате въздуха известно време в дробовете си. После отворете дясната ноздра и бавно изпущайте въздуха навън. По този начин ще се образуват две противоположни течения в дробовете ви, които отговарят на двете течения в живота. Когато сте неразположени или смутени вътрешно, правете тези упражнения за дишане, като се свързвате с Божественото съзнание.

Следователно, теченията на живота трябва да влизат през лявата ноздра, а да излизат през дясната. При това положение, теченията на живота ще влизат в човешкия ум и ще отиват към душата му. Това значи, да

възстанови човек своето вътрешно равновесие. Ще възразите, че може да се диша едновременно и през двете ноздри на носа. Не е така. Ако двете врати на човешкия нос не функционират самостоятелно човек е осъден на страдания. Този закон има отношение и към човешките уши. С лявото ухо ще изучавате любовта, а с дясното — мъдростта. Същото можем да кажем и за ръцете. Каквото и да прави, човек трябва да сменя ръцете си, ту дясната, ту лявата. Когато ходи, човек пак сменя краката си. Това показва, че колкото е важен десният крак, толкова е важен и левият. С един крак не може да се ходи. Числото две работи навсякъде в природата. В ума винаги се пораждат две мисли, а в сърдцето — две чувства. Това са полюси, между които човек се движи. Интелигентността и разумността са други два полюса на човешкия живот. Чрез интелигентността си човек се свързва с животинския свят, а чрез разумността — с ангелския свят. Обаче, за да се развива правилно, човек трябва да постави живота си върху Божествените закони. При това положение, човек не само ще се развива правилно, но каквото придобие и изработи, ще го задържи в себе си. Няма същество, което би се осмелило в Божие присъствие да отнеме от човека онова, което той сам е придобил и изработил.

В заключение на всичко говорено досега, казвам: Бъдете пъргави, пластични и подвижни като числата, че дето и да ви поставят, да бъдете доволни от мястото си и всякога да сте готови да сменяте мястото и службата си. Вие трябва да знаете, че местата, на които се намирате, са временни. Затова, каквито мъчнотии и страдания да ви дойдат, бъдете доволни. Знайте, че само тялото страда, а не и душата. Физическият човек страда, но не и духовният. Ако страданията на човека станат непосилни, и той реши да се самоубие, преди да реализира решението си, нека се нахрани добре. Щом се нахрани, той непременно ще се откаже от решението си да се самоубива.

При един богат и учен човек се явил един млад момък отчаян и обезсърдчен от живота. Той казал на учения: Господин професоре, преди да изпълня решението си да се самоубия, искам да чуя вашето мнение, как вие гледате на живота. Професорът погледнал към младия момък и разбрал, че каквото и да му говори, ще бъде безпредметно, затова му казал: Добре сте намислили да заминете за другия свят. Аз ще ви дам препоръчително писмо до моя дядо, да ви приеме, както трябва. Но преди да ви изпратя, бих желал да останете у нас на обяд, да се запознаете с жена ми и с двете ми дъщери. Момъкът се съгласил да остане на обяд заедно с любезния професор. Във време на обяда, той поглеждал ту към едната, ту към другата дъщеря на професора, които били много красиви. Като свършили обяда, момъкът казал на професора: Господин професоре, аз се отказвам от намерението си да се убивам. Разбрах, че животът има смисъл.

— Да, животът има смисъл, но човек трябва да знае, как да живее и как да реализира желанията си. Човек неизбежно ще мине през обезсърдчения, но той трябва да има силна мисъл с която да реагира на всички отрицателни влияния, които идат отвън. Ако във време на война хората се въоръжават с маски срещу задушливите газове, не трябва ли ние да се ползваме от такива маски срещу отровното действие на отрицателните мисли и чувства, които идат от външния свят?

Сега, за 30 дена ще ви дам едно упражнение за дишане: ще поемате въздух през лявата ноздра. В това време дясната ноздра ще бъде затворена. При поемане на въздуха мислено ще произнасяте формулата: „Само Божията Любов е любов“. Като задържите въздуха известно време в дробовете си, ще отворите дясната ноздра и бавно ще изпущате въздуха навън, като произнасяте същата формула. В това време лявата ноздра ще бъде затворена. Правете упражнението три пъти на ден: сутрин, на обед и вечер, когато имате разположение и време. При всяко упражнение ще правите три или десет пъти вдишвания и издишвания. Значи, ще правите упражнението или три пъти на ден по три пъти, или три пъти на ден по десет пъти. Това упражнение трябва да се прави от всички без изключение. То ще ви отнеме най-много 15 минути на ден. От всички се иска послушание. Без послушание ученикът не може да влезе в Божествената школа.

Т. м.

28. Лекция от Учителя, държана на
27 февруари, 1929 г. София. — Изгрев.

Книги:
 * Отношение между числа
Форми в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том III. София, 1938)
 14 беседи от 20 февруари 1929 г. до 22 май 1929 г.

Начало: 05:00

1929_03_01 Наука и знание
лекция пред специалния клас

НАУКА И ЗНАНИЕ

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Тема за следния път: „Разлика между морален и добродетелен човек“. Кой човек е морален? – Който ходи с патерици. – Защо му са патерици? – Защото краката му са слаби, не издържат тежестта на тялото. – Нужни ли са патерици на здравия човек? – Не са нужни. За кого съществуват законите? – За онези, които вършат погрешки и престъпления. Обаче, за онези, които никога не грешат и не правят престъпления, закони не съществуват. Следователно, моралът има отношение към безморалния, а законът – към онзи, който живее в беззаконие. За кого е знанието? – За невежия.

Всички хора се стремят към наука, към придобиване на знания. Какво разбираме под думата „наука“ и какво – под думата „знание“? Казваме, че някой не е учен човек, но трябва да придобива знания. Кое от кое произлиза? Науката ли дава знанието, или знанието създава науката? Науката подразбира систематизирано знание, но тя не го създава. Не е достатъчно човек само да има знания, но те трябва да са живи, да имат отношение към живота. Казвате, че някой има много знания. Колко знания има? С числа можете ли да ги определите? Слушали ли сте да кажат, че някой има пет или десет милиона знания? С каква мярка се измерват знанията? Казва се пет грама жито, 100 грама сол, 5 милиона лева, но никъде не е казано, колко знания може да има човек. Числата, с които си служим в живота, са живи величини; те имат отношение, както към материалния, така и към духовния и умствения свят. Обаче, стойността им в разните светове е различна. В материалния свят единиците мерки са: монета, грам, метър, литър и др. В духовния и умствения свят съществуват други единици мерки за определяне количеството и стойността на нещата.

За да се справя и с трите свята, човек се нуждае от положително знание. Като се домогне до него, той става активен, способен за всякаква работа. Който е придобил само физическото знание, той се отегчава от живота и дохожда до инертност – не му се учи, не иска да работи, даже и не му се живее. Ако е светски човек, живее ден за ден, няма вяра и упование нито в себе си, нито в окръжаващите. Ако е религиозен, предава се само на пост и

молитва, отрича материалния живот, отрича всичко земно. Като огладнее, тогава търси начин да се нахрани и, ако не може да задоволи глада си, изпада в противоречие. Като не може да се справи с материалните условия, той мисли за заминаване. Така се увеличават противоречията. Всички кредитори започват да го дърпат, искат от него да си плати задълженията. Той се намира в чудо. Защо? – Не е застанал на здрава основа. Животът е един и неделим. Той не е нито светски, нито религиозен. Като си дошъл на земята, ще лягаш да спиш и ще ставаш, ще ядеш, ще пиеш, ще учиш, ще работиш, ще се молиш – ще се съобразяваш с всички изисквания на живота. За това е нужно знание и приложение на знанието. Който прилага, пръв той се ползва от знанието си. Той е в положението на пътник в бурно море, който е стъпил здраво на канара. Този човек е господар на условията.

Съвременните хора искат да уредят живота си външно, да са осигурени. Това е невъзможно. Докато човек не уреди живота си вътрешно, никога не може да го нареди външно. Как ще управлявате юздите на коня си, ако мускулите ви не са здрави? Силата на човека е вътре в него, а не отвън. Само вътрешно силният може да сменя отрицателните си състояния в положителни. Само той може да превръща нощта в ден. Правили ли сте опит, да видите, колко сте силни? Седите в тъмна стая, нищо не виждате; казвате, че сте в нощта на вашия живот. Какво трябва да направите, да излезете от този мрак? Драснете клечка кибрит, запалете свещта си, и състоянието ви веднага ще се смени – превърнали сте нощта в ден. На всеки човек е дадена тази възможност, тази вътрешна сила. Това значи, да има човек знание, да разполага с науката. Невежеството е нощ, знанието – ден, зора на живота.

Безморалието е нощ, моралът – ден. – Какъв ден? – Какъвто и да е – ясен или облачен, тих или бурен – не е важно – все пак е ден. Един бурен, облачен ден е за предпочитане пред нощта. Значи, каквото знание да има човек, то е за предпочитане пред невежеството. Важно е човек да знае, какво може в даден момент да направи, какво в даден момент може да излезе от него, а не какво го очаква в далечното бъдеще.

Мнозина се спъват в развитието си, защото бързат, искат в малко време да постигнат много неща. Който бърза, той е страхлив. Дето отиде, той силно хлопа на вратата, иска по-скоро да му отворят. Защо бърза? – Страх го е от нещо. Който иска в малко време да стане велик човек, и той е страхлив. Той се спира на вейка врата и силно хлопа. Ако майка му, т. е. любовта, е вътре, има смисъл да хлопа силно на вратата. Тя ще стане и ще му отвори. Но ако майка му не е вътре? Колкото и да хлопа, всичко е напразно – никой няма да му отвори.

Изучавайте себе си, своите външни и вътрешни състояния, за да придобиете знанието, което търсите. Изучавайте и ближните си. Изучавайте минералите, растенията и животните, като части на Цялото, за да се свържете с Него. То ще ви даде сила и устой да издържате на всички мъчнотии и изпитания, на всички страдания и нещастия. Колкото по-здраво е прикрепено растението към почвата, толкова повече издържа. Колкото повече знае човек, толкова по-голяма е връзката му с Бога. Колкото по-голяма и здрава е тази връзка, толкова повече устоява той на външните и вътрешни условия.

И тъй, за да се развивате правилно, за да придобиете знания, трябва да бъдете слепи и глухи за отрицателното в живота. Както спящият не вижда и не чува, какво става около него, така и вие трябва да заспите за отрицателните сили. Когато спи, човек е добър. Като се събуди, той е и добър, и лош. Който иска да бъде всякога добър, трябва да заспи. Заспете за отрицателното, за лошото, за кривото в живота. Заспете за всичко, което ви измъчва, за да го забравите. Когато болният заспи, състоянието му се подобрява. Когато страдащият заспи, забравя скръбта си.

Желая ви да заспите за всичко лошо и отрицателно в живота, за да го забравите и да се събудите като младенци, обновени и бодри, готови за нов живот, за нова работа, за нова светлина.

Упражнение за дишане: поемане въздух през лявата ноздра, а дясната затворена. Задържане на въздуха няколко секунди, след което издишвате през дясната ноздра, а лявата затваряте. Ще правите упражнението три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер, преди ядене, по шест пъти.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

28. Лекция от Учителя, държана на
1 март, 1929 г. София – Изгрев.

1929_03_03 Даде плод
неделна беседа

ДАДЕ ПЛОД

„А друго падна на добрата земя, и като израсте, стори плод стократно." *)

"А друго падна на добрата земя и стори плод стократно". – Това е една математическа формула. Какво ни интересува нас, че едно семе паднало на добра почва и дало плод стократно? Ако разгледаме този стих буквално, ние почти не се интересуваме, какво става с растенията. Днес хората се интересуват от това, което става с тях. Обаче, всяко съзнание, което не се интересува от процесите, които стават в живота и природата, е състояние на безсъзнателен или полусъзнателен живот. Много светски, учени и религиозни хора живеят ден за ден и казват: Да мине времето, че каквото ще да става! Други хора, пък, живеят с мечти и желания, да имат повече парички, да имат къщи, хубави и топли дрехи, да имат какво да ядат и пият, да имат добри приятели, с които да си поживеят, както Бог дал. Това са онази категория хора, които търсят добрите условия, които вярват в щастието. Има хора, които, откак се родят, докато умрат, все щастието търсят, но щастието не дохожда. Други хора пък, макар и да са богати, здрави, вярват в нещастието и казват: Какво ли нещастие ще ни сполети! Днес сме здрави, но утре можем да се разболеем. Днес имаме приятели, но утре можем да ги изгубим. Първата категория хора нямат нищо, но все очакват да получат, отнякъде, нещо. Втората категория хора всичко имат, но все очакват, че ще ги сполети някакво нещастие и ще изгубят всичко. Това са две състояния, които постоянно се сменят в човешката душа. Първата категория хора наричам "оптимисти". Те са повече сиромаси, но не в обикновения смисъл на думата „сиромаси". Те са щедри хора и без да имат пари, във въображението си, правят черкви, училища, раздават пари на бедните и т.н. Втората категория хора са песимисти. Те са богати, но вързали са богатството си „в девет възела", както българите казват и никому нищо не дават. Те казват: Парите не трябва да се раздават без сметка. Ние сме ги печелили с труд, с усилия. Като съберете тези два типа хора на едно място, ще видите голямата разлика, която съществува между тях. Оптимистът обръща всичко на добро, а песимистът и под вола търси теле. Като счупи стомната си, оптимистът казва: Няма нищо, всичко е за добро. По-хубава стомна ще дойде на нейно място. Песимистът казва: Какво добро можеш да очакваш, когато счупиш стомната си? Най-малко, парите отидоха. Когато шишето с маслото се счупи, оптимистът казва: Няма нищо, друго шише ще се купи. Песимистът казва: Съжалявам за

маслото. Можа поне на някой беден да се даде. Кучето изяло хляба, оптимистът казва: Много добре стана, че кучето си хапна хлебец. Песимистът пък съжалява за хляба, който кучето изяло. Да не беше изяло кучето този хляб, можа да се даде на някой беден. Само в такива случаи, песимистът става щедър и си спомня за сиромасите. Понякога и оптимистът, и песимистът се поставят на големи изпитания: оптимистът очаква щастието, но то не дохожда; песимистът очаква нещастието, но и то не дохожда. Добре е, понякога, човек да бъде оптимист, а понякога - песимист. Защо? Защото, като се счупи шишето с маслото, песимистът става щедър, започва да мисли за сиромасите; сърцето му се отваря и той става оптимист. Оптимистът пък, макар да не съжалява, че маслото се разляло, все пак започва да вижда, че има причини в него, които пречат на щастието да дойде. Тогава той започва да разсъждава по-дълбоко.
„А едно падна на добрата земя и даде плод стократно". На съвременен език преведено, добрата почва представя добрите, благоприятните условия на живота. Според съвременният човек, добрите условия подразбират здраве, богатство, щастие – много дадени величини. Според философията на някой съвременни учени, казва се, че в живота е дадено само едно нещо. Значи, тяхната философия започва от едно дадено. Обаче, философията на живота започва с много дадени: хляб трябва – едно дадено; дрехи трябват – второ дадено; пари трябват – трето дадено; здраве трябва – четвърто дадено; щастие – пето дадено и т.н. Значи, животът изисква много дадени, а не само едно. Светът не може да се оправи с едно дадено. Когато някой твърди, че върху едно дадено може да се съгради цяла философия, това говори, че той не е поставил тази философия на опит.
Как може, с едно дадено, да се построи цяла философия? То е, все едно, с един камък да построите цяла къща. Вземете един камък и се опитайте да построите с него една къща. Казвате: Ще разложим този камък на съставните му части. – Това вече е друг въпрос. Да разложиш едно дадено на съставните му части, трябва да знаеш качествата на това дадено. Всяко дадено съдържа в себе си още много дадени. Следователно, когато философите са казали, че могат да построят цяла система, само върху едно дадено, те са подразбирали такова дадено, което съдържа в себе си много още дадени. Философите са скрили тази мисъл от хората.
„А едно падна на добрата почва". Добрата почва представя добрите условия, които са необходими за живота. Добрите условия са дадени в живота, но даденото не представя човека. За да се познае, човек трябва да отдели дадените неща от себе си и да остане сам, т.е. само с Онзи, Който е дал нещата. Какво ще разбере говедарят, ако цял ден се занимава с дадените говеда на своя господар? Говедата не искат да знаят за своя господар, нито за говедаря, който ги пасе. Говедата не мязат на господаря си, затова не се интересуват от него. Когато някой касиер се занимава с

парите на даден богаташ – милионер, печели ли нещо? Преди всичко, парите на този милионер не мязат на самия господар. Парите не съдържат качествата на своя господар. Мислите ли, че съчиненията на някой философ съдържат в себе си душата на този философ? Не, в съчиненията си, този философ разглежда неща, съвършено чужди на своята душа. Значи, философията на някой виден учен и самият той, неговата душа, са две съвършено различни неща, две съвършено различни разбирания. Вземете, например, философията на Платона, на Аристотеля, на Канта и на други някой философи, и ще видите, че те представят частични разбирания за нещата, съвършено различни от това, което представят самите тия философи, като души. Често, хората говорят за интелигентността, за интелекта на човека, а при това, приемат за реални само тия неща, които се виждат. Интелектът на човека вижда ли се? В даден случай, интелектът може да се види. Умът на човека вижда ли се? И той се вижда, но човек трябва да знае, как да вижда тия неща. Ако някой не вижда интелекта, ума на човека, това не е доказателство, че те не съществуват.
Сега, въпросът не седи в това, какво виждаме и какво не виждаме, но в условията, при които сме поставени, за всеки даден случай. Тъй щото, за нас не е важно, каква е философията на този, или на онзи учен. Който иска да разбере философията на някой учен, той трябва да се постави в неговото положение. Иначе, той ще разбере само част от неговата философия. При съграждане на своята философия, всеки учен е имал предвид известни предпоставки, които не е изказал във философията си. Представете си, че някой човек се отнася към вас нежно, учтиво, внимателно, посреща ви и ви изпраща добре. Вие казвате: Много добър е този човек, посреща ме внимателно, любезно. Обаче, вие не знаете, какви са съображенията му, да се отнася с вас така. Друг някой се отнася към вас грубо, жестоко и бързате да се произнесете, че е лош човек. В случая, вие не знаете съображенията му, защо този човек се отнася спрямо вас грубо. И светия да е човек, ако ръката му е счупена, ще го боли. Ако искате да целунете ръката му, той няма да даде, ще дръпне ръката си настрана. При това положение, вие ще кажете, че този светия е груб човек. Не е груб човек, но ръката му е счупена. Вашата целувка ще му причини болка.
И тъй, когато казвате, че някой човек е добър или лош, вие не знаете вътрешните подбудителни причини, които го заставят да се прояви по един, или по друг начин. Когато майката кърми детето си, от голяма доброта ли върши това? И най-лошата майка кърми детето си. Друга причина заставя майката да кърми детето си. Млякото, което се събира в гърдите на майката, причинява известно напрежение, известна мъка и тя трябва да се освободи от излишното мляко. Ако детето ѝ не е при нея, тя ще накърми друго дете и пак ще се освободи от напрежението. Това, обаче, не показва още, че тази жена е много добра. Затова, когато се говори

за някой човек, че е много добър, аз считам, че той е назначен на някаква служба, например, произведен е генерал, и трябва да изпълни тази служба. Значи, доброто не е качество на самия човек, но служба, която той трябва да изпълни. Казват за някой човек, че е интелигентен. Значи, той е полковник. – Еди-кой си е разумен човек. – Той е подполковник. Тъй щото, каквито добри черти видя в човека, аз ги замествам с известни служби, които му са дадени да изпълни: майор, капитан, поручик, подпоручик и т.н. Най-после, като уподобите службите с качествата на човека, где ще намерите самия човек? Докато не намерите себе си, докато не изучите своето естество, вие не можете да прогресирате. Човек не е извор; доброто и злото не извират от него, но могат да пребъдат в него.
Философски казано, доброто и злото са извън човека, но могат да бъдат и в самия човек. Значи, доброто произтича от Бога и принадлежи на Него. Обаче, когато ние възприемем едно желание на Бога и го разберем, приложим в живота си и извадим от него плод, това добро вече е наше. В този смисъл, доброто е качество на Бога, но ние сме го възприели и обработили в себе си, както възприемаме и обработваме храната в своя организъм. Както правилно възприетата и добре обработена храна от организма, прави човека здрав, така и правилно възприетото и обработено добро, прави човека здрав. Това, което човек не може да възприеме и асимилира в себе си, е грях, нечистота, зло. Значи, човек, едновременно, образува в себе си и добро, и зло. Когато организмът асимилира напълно и правилно приетата от него храна, човек се радва. Когато не може да я асимилира, както трябва, той страда и гледа, час по-скоро, да се освободи от нея. Тази храна образува в организма газове, нечистотии, които трябва да се отделят навън. Това е злото в човека. Казано е за човека, че едновременно е фабрика и на доброто, и на злото. Ако той днес не разбира това, някога ще го разбере. За да бъде добър, докато е на земята, човек трябва да яде малко. Тази е философията на живота. Ако ядете много, вие никога няма да се освободите от злото, защото то върви паралелно с яденето. Колкото по-нечиста е кръвта на човека, толкова по-лош е той. Колкото по-чиста е кръвта му, толкова по-добър е той. Това не показва, че храната е причина за злото, но многото ядене създава условия на злото да вирее. Добрата, чистата храна създава условия за доброто, което иде от Бога. Лошата, нечистата храна създава условия за злото в човека. Злото в човека подразбира: семето, което е паднало на пътя, между камъните и между тръните и образувало в него вредни, нечисти газове и елементи. Какво означава на съвременен език: семето, което е паднало на добрата почва? – Това означава доброто, което човек възприема и обработва в организма си, вследствие на което, организмът му се пречиства, а кръвта придобива ясно-червен цвят. При тези условия само, доброто в човека дава плод стократно. Плодовете на това семе са възвишените, светли мисли в човека, които имат условия да растат и да се развиват.

Сега, при самовъзпитанието си, човек трябва да знае, че доброто може да дойде в него, отвън някъде, като добро семе, за което той трябва да приготви благоприятни условия, добра почва – своят организъм. И затова, когато казвате, че човек трябва да бъде добър, интелигентен, морален, ще знаете, че само с „трябва" нищо не се постига. И мъжът казва на жена си: Жена, трябва да омесиш хляб! Връща се, хлябът не е готов. Защо? Защото: нощви няма, брашно няма, сол няма, дърва няма, да се накладе огън – нищо няма. – Ама хляб трябва! – Ние не отричаме, че трябва хляб, но с какво ще се направи този хляб? – Аз трябва да бъда добър. – За да бъдеш добър, трябват нощви, брашно, сол, гореща вода, огън. Като съедините всички тия елементи, вие ще омесите доброто, ще го опечете и ще го сложите на масата, всички да хапнат от него. Преведете на съвременен език, какво означават нощвите, брашното, солта, водата, огъня, за да разберете, какво природата иска да ви каже. Ако не разбирате езика на природата, завинаги ще останете невежи. И философите още не са се научили да превеждат езика на природата. От създаването на света, досега, са се явили много преводчици на природата, но ще дойде ден, когато Бог ще извика всички тия преводчици – философи, учени, проповедници – и ще ги постави на изпит, като накара всеки едного да създаде един свят, според своята философия, според своите знания и проповеди. За тази цел, невидимият свят ще изпрати велика комисия, която да присъства на този изпит. Всички учени, философи, проповедници, музиканти, художници ще бъдат поставени на този изпит. Между тези хора ще бъдете и вие. Много от вас са били видни философи, учени, писатели; някои са били владици, патриарси, с жезли в ръце; други са били жреци, с корони на глави; някои пък, са били царе и царици. Днес, обаче, сте взели една, привидно скромна, форма и незавидно положение, но сте запазили съзнанието си за величието, което сте били. В каквото положение и да се намирате днес, няма да избегнете изпита. Ще кажете, че искате да служите на Бога. Какво мислите сега, как сте решили да живеете, това е за днес. Изпитът ще бъде за миналото. Сегашното ви положение е подобно на онзи, който взима пари с 50 на сто лихва. Като дойде време да плаща, той дава само лихвите, а майката на парите оставя за по-благоприятни времена. Банкерът пита: Ами майката на парите? - За нея не питай. Да, но банкерът следи за майката на парите, а длъжникът гледа, да плати лихвите само.

Казвате: Какво нещо е човек? В първата глава на Битието, Моисей пише за създаването на човека: „Взе Бог пръст, направи от нея човек, вдъхна в ноздрите му дихание, и той стана жива душа". Значи, животът, живото в човека, което седи далеч от неговия интелект, от неговите добродетели, от качествата на неговото сърце, които го смущават, това е истинският човек. Добрият човек никога не мисли, че е добър; лошият никога не мисли, че е лош; умният никога не мисли, че е умен; глупавият никога не мисли, че е

глупав. Който мисли за себе си, че е добър, умен, учен или прост, той е генерал, полковник или на друга някаква служба. Когато някой напише нещо и мисли, че е много хубаво, много умно, той трябва да знае, че други пък ще намерят, в какво неговата работа е глупава. Също така мислят и за банкера: ако някой вземе от него пари с малка лихва, казва, че банкерът е добър; ако вземе пари с голяма лихва, той казва, че банкерът е лош човек. Сега, като разглеждаме разбиранията на съвременните хора за живота, намираме, че в тях има голяма несъобразност. Всички хора поддържат мисълта, че трябва да живеят добре. В какво седи добрият живот? Добрият живот се заключава в служене на Бога. Значи, докато не разбере Божиите закони, докато не постъпва съобразно тях, човек никога не може да разбере вътрешния смисъл на живота. Хората мислят, че Бог е подобен на тях, че се гневи като тях. Казано е в Писанието: „гняв Божи", но този гняв не е като човешкият. Същото може да се каже и за хората; има нещо светло, хубаво в техните мисли и чувства и те считат, че това е присъствието на Бога в тях, но не е така. Това е подобие само на Божественото, но Бог не е още в човека. Казвате: Нали човек е създаден по образ и подобие Божие? Наистина, човек е създаден да бъде образ и подобие на Бога, но още не е такъв. Той има стремеж да бъде подобен на Бога, но още не е такъв. Да имаш стремеж - да си добър човек, е едно нещо; а да си добър, това е друго нещо. За да живее добре, човек трябва да е минал през живота на растенията, на животните; после, той трябва да е минал през моралния живот, да различава доброто от злото и най-после, той трябва да е влязъл в Божествения живот. Доброто причинява радост, а злото – скръб. Следователно, доброто се сменява със зло, както радостта – със скръб. На доброто винаги съответства злото; то е сянка на светлината. Философите казват, че злото е "тор" на доброто; от този тор доброто черпи сокове, с които се храни. И злото, от своя страна, се храни от соковете на изгнилите листа. Ще кажете: Щом е така, можем да правим зло. Не, по свое желание, човек не може да прави зло, нито може да прави добро. Това показва, че той е оръдие, орган на друго съзнание, вън от него.
От това гледище, светът е проникнат от безброй съзнания, по-високи или по-низки. Над всички тия съзнания, обаче, има друго едно, Висше съзнание, което контролира и управлява всички други съзнания. Човек е свободен да мисли, както иска, да има свои възгледи за живота, но един ден ще дойде заповед - да отиде на война, да се бие с неприятеля. Какво трябва да прави човек със своята свободна воля, със своето съзнание? Божествено ли е това съзнание, което му налага, да отиде на бойното поле, да се бие за отечеството си? Не е Божествено. Каква нужда има Бог от войни? Държавата, обаче, има свои мотиви, които я заставят да отвори война на една, или на друга държава: тя иска да се разшири, да придобие повече земя. И свободният човек, който мисли, разсъждава по всички въпроси, се вижда принуден да отиде на бойното поле. Може ли да откаже

на държавата? Не може. Като отива на бойното поле, той все има една мисъл в себе си, че може да се върне жив и здрав от фронта. Ако откаже на държавата - да отиде на война, той няма никаква надежда в себе си, че ще остане жив; държавата, на общо основание, ще го застреля, че се отказва да изпълни задълженията си, спрямо нея. Следователно, и в единия, и в другия случай, той върши нещо под чуждо влияние. Чуждо съзнание го заставя да постъпи по един, или по друг начин. Божественото съзнание му казва - да не отива на бойното поле, но от страх на отговорност, на неизпълнение на дълга си спрямо държавата, той отива и се връща ранен, със счупени ръка и крак. Сега той казва: Господи, не Те послушах, но изпълних дълга към отечеството си. – Който престъпва Божиите закони, той всякога се връща от фронта, било с пукната глава, било със счупени ръка или крак. Питам: няма ли други начини, чрез които да помогнете на отечеството си? Много начини има, чрез които, човек може да помогне на отечеството си. Войната не е единственият начин, чрез който, хората трябва да помагат на своето отечество.
Двама другари отиват в една кръчма, да пият. Като се напили добре, единият от тях казал: Ти ще платиш сега! – Не, ти ще платиш! – Ама ти пи повече! – Грешка имаш, ти пи повече. Тъй ли? Дигат столове, чаши, хвърлят ги един срещу друг, набиват се добре, пукват главите си. Кръчмарят веднага вика стражар, който ги хваща за яките и ги заставя да платят. Те плащат на кръчмаря и се готвят да си вървят. Стражарят ги заставя да тръгнат пред него и ги завежда в участъка. Питам: след като, тия пияници, се набиха и пукнаха главите си, избегнаха ли плащането? И при това положение платиха, но с по-големи разноски, с по-големи лихви. Обаче, плащането може да се разреши и по друг начин. Какъв е този начин? В кръчмата влизат трима души: двама другари, които обичат да пият и един друг, който е трезв, добър и благороден момък. Като знае, че другарите му нямат пари, той ги придружава и си казва: Тези мои другари, ще влязат в кръчмата без пари и ще създадат, след това, цяла история около себе си; затова, аз ще бъда с тях и ще платя, каквото пият. Питам: съвременните културни хора, не могат ли да уредят въпросите си, поне като тия трима другари? Казвам: животът изисква нови условия, нови отношения между хората. Тия условия съществуват, но трябва да се приложат, да се турят в изпълнение. В какво се заключават новите условия? Те се заключават в пречистване кръвта на хората, в подобряване и пречистване на техните мисли, чувства и желания; в подобряване на техните разбирания за живота и природата. Тези са новите условия, при които, целокупният живот може да се подобри. Доброто трябва да се постави като почва, върху която ще растат и ще се развиват семената на живота. Ако всички хора работят с доброто, като условие за растене, те ще получат Божието благословение. Ако орачът, като оре нивата, не каже нито една лоша дума, работата му ще бъде благословена. Всяка лоша дума,

всяка нечиста мисъл влиза в житото като отрова, която се отразява вредно върху онзи, който яде това жито. Обаче, ако орачът оре и пее хвалебни песни на Бога, всеки, който яде от това жито, ако е болен, ще оздравее; ако е здрав, ще се подмлади.
Във всяка работа, човек трябва да пее и славослови Бога. Иначе, ако земеделецът, ако орачът, ако онзи, който жъне, който вършее житото, по цели дни се карат, говорят си лоши думи, отправят си лоши мисли и чувства, това жито няма да се благослови; ако воденичарят, който мели брашното, както и домакинята, която меси хляба, не хранят в себе си добри мисли и чувства към ближните си, и този хляб няма да бъде благословен. След всичко това, хората казват: Да подобрим живота си! Те мислят, че доброто иде лесно, само по себе си. Доброто може да дойде само при специални условия. Който не вярва в това, може да направи опит, да се убеди в истинността на моите думи. Вземете един декар земя и го обработвайте по новия начин: през всичкото време, докато орете, сеете и жънете, поддържайте в себе си най-хубави мисли и чувства и ще видите, какво жито ще изкарате. През всичкото време, пейте, радвайте се, без да се оплаквате, че са излязли пришки на ръцете ви, от работа. По-малко работете, но не се оплаквайте. Ако излизат на ръцете ви пришки и се оплаквате, след време, тези пришки ще излязат и на стомаха ви. Пришките на ръцете ви показват човешката лакомия. Работете два часа и си починете. През време на почивката, обиколете нивата, попейте си малко, помолете се на Бога, да благослови труда ви. После, поработете още два часа и пак се помолете. Четири часа физическа работа ви е достатъчна. Същото нещо се отнася и за поета. Ако един час пише стихове, два часа трябва да се моли, защото, той е отговорен за своите произведения. Те ще въздействат върху хората, а това въздействие трябва да бъде добро. При това, той ще носи тази отговорност, не само в един живот. Няколко прераждания наред, той ще носи последствията на своите мисли, които е изпратил в пространството. Тази отговорност ще го преследва и на земята, и на небето, докато се научи да пише, както трябва. Казано е в Писанието: „Словото на всеки човек ще му бъде товар". Значи, мислите, чувствата и постъпките на човека ще му бъдат негов собствен товар. Кога? Когато не са съгласни с Божиите мисли, чувства и постъпки. Всеки сам ще опита доброто, което е правил, както всеки сам опитва хляба, който е месил. И когато лекарят препоръчва лекарства на болните, той предварително трябва да ги е опитал, да знае тяхното действие върху организма. Преди да се пусне хлябът в продажба, хлебарят, първ, трябва да го е опитал. Преди да продава стоките си, бакалинът, първ, трябва да ги е опитал. В това се заключава новата философия на живота.
„А едно падна на добрата почва". Семето, което е паднало на добрата почва, е Словото Божие. Добрата почва представя добрите условия. Значи, добрите условия са за добрите, за разумните хора. Словото Божие е

великото, възвишеното, което сега иде в света. Казвате: Ще дойде ли това Слово в нас? За да дойде Словото Божие във вас, вие трябва да пречистите кръвта си, а затова трябва малко да ядете, да не преяждате. Голямо изкуство е, човек да знае, как и колко да яде. От хиляди години насам, хората ядат, но още не са научили това изкуство. Съвременните хора бързат - и когато работят, и когато мислят, и когато се хранят, вследствие на което, нямат резултати. Те искат да станат добри; и като не постигат резултати, казват: Няма да я бъде тази работа. Когато казват за нещо, че няма да го бъде, аз имам предвид, че те говорят за семето, което е паднало на пътя, между камъните, или в тръните. Обаче, семето, което е паднало на добрата почва, ще го бъде - то ще израсте и ще даде плод стократно.
Казвам: човек трябва да изучава закона на различаването, да различава доброто и злото в себе си, като две страни на своето естество, които нямат нищо общо със самия човек. Той трябва да различава всяка мисъл, всяко желание, което се проявява в него, от какво съзнание се диктува – от по-високо, или по-низко от неговото. Следователно, ако се поддаде на по-низкото съзнание, човек непременно ще сгреши; ако се поддаде на по-високото съзнание, той ще направи някакво добро. Това показва, че никой човек, в света, не действа самостоятелно. Например, ставате сутрин рано и казвате: Искам да се помоля. Не се минават пет минути, вие казвате: Не искам сега да се моля, още повече, че бързам и трябва да отида на работа. – Кое от двете съзнания е ваше? Нито първото, нито второто, обаче, първото съзнание е по-добро. Човек трябва да се поддава на съветите на онова съзнание, което седи по-високо от него. Казвате: Нали, нито едно от двете съзнания, не е мое? Не е ли безразлично тогава, кое от двете ще послушам? Едно трябва да имате предвид: ако слушате съзнанието, което седи по-низко от вас, ще се изгубите в него; ако слушате съзнанието, което седи по-високо от вас, ще познаете себе си и ще влезете във връзка с Бога. Щом се освободите и от едното, и от другото съзнание, това вече е вашето съзнание. Следователно, всяко съзнание, което съдейства на човека, да се съедини с Първичната Причина, е добро. Всяко съзнание, което противодейства на човека, да се свърже с Първичната Причина, е зло. Що е зло? Всяко нещо, което отдалечава човека от Първичната Причина; което съкращава живота му и внася в него ред нещастия, като разбърква мислите и чувствата му; огрубява го; прави го болен, нервен и недоволен - е зло. Злото е чуждото съзнание в човека. Когато Христос запита бесния, как се казва, той му отговори: „Името ми е легион".
Среща ви някой и казва: Знаеш ли, какво мога да направя? – Какво можеш да направиш? – Ако пожелая, мога да те убия. – Не, никой не може да посегне върху човека, ако за това не му е дадена власт отгоре. Ако Бог не му е позволил, и да тегли куршума, целта си няма да постигне; ръката му ще се вцепени, но и револверът няма да хване. Един православен свещеник, много добър човек, ми разправяше една случка от живота си. Това било в

турско време. Един ден, този свещеник отишъл в близкия, до неговото село, град, да получи от митрополията някакви пари и се връщал в селото си, дето бил свещеник. Понеже трябвало да мине през гора, той взел със себе си един турски гавазин, да го придружи до селото. По едно време, свещеникът чул, че турчинът, който вървял след него, цъкал нещо с пушката. Той се обърнал назад и го запитал: Какво правиш? Турчинът паднал на колене пред свещеника и започнал да се моли: Прости ме, папаз ефенди! Исках да те убия, но ето, че и пушката не хваща, не е допуснато отгоре. – Внимавай, втори път да не правиш такива работи! – Няма да правя подобни опити. Питам: Защо пушката не хванала? – Времето не е дошло за това. Други пък ще кажат, че условията не били благоприятни. Какво нещо са условията? Условията в живота, това е Бог. Най-великите условия на живота, това е Бог. Той е великото начало, което почива дълбоко в живота и което никой не може да измени. Той е канара на нашето битие, канара на нашето съзнание. Като вътрешен принцип на живота, Той ни подтиква към доброто и възвишеното. Той е добрата почва и който падне върху тази почва, той ще израсте и ще даде плод стократно. Само при това положение ще има и философия, и наука, и проза, и поезия, и музика – всичко ще има.
„А едно падна на добрата почва". Добрата почва не се постига само с вяра. Казвате: Достатъчно е, човек да повярва в Господа Исуса Христа, за да бъде спасен. Вярно е, че този човек трябва да повярва в Господа, но и ти трябва да повярваш в Него, че ти казва, да хвърлиш въжето на давещия, за да се спаси. Обаче, с избавянето си, той още не е спасен. Той излиза, само, от лошите условия, но няма да държи въжето постоянно в ръцете си. Да повярваш, това е специфично положение, а да живееш, в това седи същината на живота. Следователно, при известни мъчнотии, вярата е само подтик на мисълта, да вървиш напред, да знаеш, че ще постигнеш това, което желаеш. Обаче, вярата не може да се постави като основа на живота. С вяра всичко не се постига. Щом прилагате вярата в живота си, тя трябва да ви скачи с Бога. Скачи ли ви веднъж с Бога, тя престава да бъде вяра. С други думи казано, вярата е движение към Първичната Причина. Щом влезете в контакт с Първичната Причина, вярата престава да действа. Докато още не сте получили пари от приятеля си, вие вярвате, че той ще ги даде. Щом получите парите от приятеля си, има ли нужда да вярвате? Вярата има смисъл за човека дотогава, докато докосне съзнанието му; докосне ли съзнанието му, тя престава вече, а любовта започва да действа. Който не разбира този закон, той мисли, че може да разреши всички въпроси, само чрез вярата. Не, дето вярата престава, там любовта започва. С мислене само нещата не се уреждат. Някой мисли, че при всички условия може да бъде добър, но като влезе в живота, вижда, че не може да издържи. Значи, нито само вярата, нито само доброто са основни принципи, върху които, животът може да се постави. Но и злото не е най-

голямото препятствие в света. Злото представя съвкупност от разумни същества, които не са разбрали дълбокия смисъл на живота, вследствие на което, вървят в път, съвършено различен от този, на добрите същества. Тази е причината, поради която, съзнанието на лошите същества всякога влиза в стълкновение със съзнанието на добрите. Представете си, че в някой човек се яви желание да стане богат, и за да постигне това свое желание, той се принуждава, оттук-оттам, да пооткрадне нещо, или да поизлъже. Питам: тези идеи негови ли са? Те са чужди идеи, които проникват съзнанието на човека и той, дълго време, трябва да работи върху себе си, да се освободи от тях. За тази цел, той трябва да разбира чуждите влияния, за да може да се освободи от тях. Да ги разбира, да се освободи от тях може; но да ги унищожи – не може. Никой не е в състояние да унищожи злото.

И тъй, злото и доброто са две дадени величини, необходими за човешкото развитие. Без злото и доброто, човек не може да направи крачка напред. Без мисъл, човек не може да расте и да се развива. Това не значи, че като развива мисълта си, човек може да стане щастлив. Вместо щастие, понякога, мисълта може да донесе нещастие за човека. Соломон е казал: „Който много знае, той много страда". Мисълта, знанието имат значение само тогава, когато са във връзка с живота, дето стават мощен лост за доброто.

„А едно падна на добрата почва". Добрата почва, върху която живеем, трябва да се изучава, именно, при сегашните условия. Вие трябва да анализирате своите мисли, да отделите добрите от лошите, да останете сами и свободно да се проявявате. Всеки сам трябва да направи тази анализа, без да разправя на другите, какво прави и какво е постигнал. Като говоря по този начин, това не показва, че досега, вие не сте живели добре. Ако сте свършили първо отделение с отличие, чака ви второ отделение; като свършите второ отделение, чака ви трето, после – четвърто. След това, пред вас се разкрива по-широк курс – прогимназия, гимназия, университет. Вие влизате в живота, работите година-две и казвате: Добре свърших работата си. – Радвам се, че сте свършили добре, че имате добра основа, но второ отделение ви чака. Ако първо отделение сте свършили с отличие, а второ отделение сте слаб ученик, какво ви ползва отличието на първото отделение? Ако сте били праведен човек, а после станете голям грешник, какво ви ползва праведният живот? Понякога се случва и обратното: в първо отделение сте били слаб ученик, а във второ отделение – силен. Тогава, вие печелите. Усилията на човека трябва да бъдат постоянни; той всякога трябва да се стреми - пръв да бъде. Какво се разбира от идеята, че човек трябва да се стреми - да бъде пръв? „Пръв" означава - стремеж към усъвършенстване. Този е идеалът на човешката душа. Този идеал има една мярка, много по-висока от тази, на физическия свят. Например: на физическия свят нещата се преценяват с бележки –

тройка, четворка, най-много, до шесторка. Обаче, в Божествения свят, може да се мине от един клас в друг, само с десеторка. Ако си получил бележка - девет - не можеш да минеш в по-горен клас. Когато ученикът държи изпит в Божествения свят и отговори на два въпроса добре, а на третия не отговори, той пропада. При най-малкото колебание в отговорите си, ученикът пропада. Там всичко трябва да се знае безпогрешно. В училищата на земята, ученикът може да повтаря един клас - две години, а при специално разрешение – три години. Ако, след три години, не мине в по-горен клас, той се изключва от училището.
В невидимия свят, ученикът има право да повтаря класа, хиляда години наред. Ако след това не може да мине в по-горен клас, дават му почивка, хиляди години, докато дойде новата епоха, в която той ще влезе и започне отново първо отделение. В невидимия свят, учителите са крайно взискателни: хиляда години ще държат ученика в първо отделение, докато го научат, както трябва. Не се влиза лесно в Царството Божие! Някой ученик работил много, приготвил се добре и мисли, че всичко знае и не могат да го скъсат, но остава изненадан, когато пропадне на изпита. В невидимия свят ученикът не минава по благоволение. Там се изисква знание – нищо повече! Няма по-красиво състояние за ученика от това, да се яви на изпит в невидимия свят. Сега, всички трябва да се готвят, защото, за всеки едного ще дойде денят, когато трябва да се яви на изпит, пред тази велика комисия. Какво ще бъде положението ви, когато застанете пред масата, около която са наредени 24 почтени старци, пълни със знание и любов! Вие цял ще потреперите пред погледа на тия светли старци, които ви чакат, да отговорите на зададените от тях въпроси. Те ви поглеждат и си казват: Да видим сега, дали този млад човек е достоен за това знание. Те са строги, но не са жестоки. Когато видят, че някой иска да мине повърхностно, както е било на земята, тогава те са строги. Но когато видят, че ученикът е благороден, справедлив, те се отнасят с него много внимателно. Тези почтени старци са прозорливи, виждат всички скрити неща в учениците. Нищо не може да избегне от очите им.
Казвам: който търси истината, той трябва да бъде смел, безстрашлив. Затова е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие". Казвате: Ако човек всякога говори истината, знаете ли, какво ще мислят хората за него? – Ако не говори истината, знаете ли, какво ще мисли Бог за него? Ако човек говори истината, хората ще кажат за него едно, но ако не говори истината, Бог ще каже друго. От една страна - хората ще говорят, от друга страна - Бог ще говори. Дадено е свобода на човека, да избере или едното, или другото. Избере ли първото, той трябва да говори истината, каквато е всъщност.
И тъй, в света съществува един вътрешен закон, който води човека към усъвършенстване. Той е закон на абсолютната справедливост.
Съзнателният живот може да се разбере, само по закона на

справедливостта, а не по закона на любовта. Любовта е закон на живота. Когато животът влезе в човека, той ще дойде до любовта. А докато се усъвършенства, той ще се намира под закона на правдата. Сега, хората се намират под закона на вечната правда, която е безпощадна, строга, но не и жестока. В правдата няма лицеприятие. Когато се натъкнете на правдата, тя няма да ви пита, защо сте направили известна погрешка, но ще ви пита, какъв начин сте намерили, да я изправите и дали, изобщо, сте готови, да я изправите. В този смисъл, погрешките не са нищо друго, освен възможности за човека, да прояви своята разумност. Например, някой обича да послъгва. Той трябва да намери начин, да изправи този лош навик. Питат го: Гладен ли си? – Не съм гладен. Всъщност, той е гладен. Три деня е пътувал и то, без парче хляб в торбата си. Щом го питат, щом го канят да яде, той трябва да бъде искрен, да каже: Три деня пътувах, но нямах пари да си купя хляб, затова съм гладен. После го питат: Как са дрехите ти? Имаш ли с какво да се преоблечеш? – Имам. Скоро, даже, се преоблякох. – Той пак не говори истината. Кажи истината: От две седмици не съм се преобличал. Кое е по-добре: да се нахраниш, или да ходиш гладен? Да облечеш чиста риза, или да ходиш с нечиста риза? По-добре е да си нахранен, да си преоблечен. Всичко това ще постигнеш, само, ако говориш истината. Казвате: Ако всякога говорим истината, достойнството ни ще падне. – Достойнството на човека пада само тогава, когато той не говори истината. Ама ние трябва да бъдем благородни. – Благородството на човека се заключава в неговите постъпки. – Ние трябва да бъдем силни. – Силата на човека се заключава в неговия ум, в знанието, което той може да приложи в живота си. Тъй щото, когато приятелят ви предлага да ядете, или да се преоблечете с чисти дрехи, не му отказвайте. Щом имате нужда и отказвате да приемете това, което той ви предлага, вие накърнявате добрите чувства в него. Приемете дара от своя приятел и благодарете, че той се грижи за вас, както за себе си. Какъв срам има в това? Когато благодарите за всичко, което ви се дава, вие разбирате смисъла на живота. За всяко нещо благодарете: и когато сте гладни, и когато сте сити; и когато сте учени, и когато сте прости; и когато сте болни, и когато сте здрави; и когато ви е студено, и когато ви е топло. Когато благодарите, че вън е студено, че пръстите ви са измръзнали, вие започвате да мислите върху студа, а той, като разумно същество, ще ви разбере и ще се смекчи към вас. Няма да забележите, как, след известно време, краката и ръцете ви ще почнат да се стоплят.

Следователно, студът и топлината са степени на съзнанието. Има известно съзнание в природата, което произвежда студа, а друго – топлината. Какво учените мислят по този въпрос, това е тяхна работа. А дали вие вярвате в това, което казвам, то е ваша работа. Каквито и да са разбиранията на хората за студа, едно е важно: вятърът, студът пречистват въздуха и внасят разположение в хората. Студът действа главно върху лошите хора, прави

ги по-смирени. От топлината, лошият човек се разгорещява: той вади ножа и маха с него, наляво–надясно. От студа пък, той се скова, смирява се, светия става. Мъжът и жената трябва да знаят този закон и да влязат във връзка със съществата на студа и на топлината, та когато им трябва студ, да го използват на място; когато им трябва топлина, също така, да я използват на място. Когато жената е неразположена, готова да воюва с всички, мъжът трябва да се обърне към съществата на студа и да каже: Моля ви се, пратете малко студ. Като влезе студът вкъщи, мъжът намира вече, голяма промяна в жената: тя забравя, че искала дрехи, шапка, хубаво ядене и е доволна, че мъжът ѝ носи дърва, да запали огъня. Тя казва: Добре направи, че донесе малко дръвца, защото умирах от студ. Когато пък, мъжът е неразположен, жената се обръща към съществата на студа, да изпратят малко студ. В този случай, студът е на място. Когато дойде топлината, мъжът донася всичко, каквото жена му желае. Значи, студът е за лошите, за неразположените хора, а топлината – за добрите, за разположените хора. От топлината, лошият човек става още по-лош, а добрият – по-добър. От студа пък, добрият става лош, а лошият – добър. Сега, в цяла Европа, е студено. Защо? Студ трябва на европейците
Сега, аз ви давам ония основни философски положения, които трябва да приложите в живота си. Светът е създаден по известни закони, които говорят за съществуването на едно разумно съзнание в него. Това съзнание е колективно, вследствие на което, едни други си влияят: висшите влияят на низшите. Има хора в света, които, със силата на съзнанието си, могат да изкоренят цяла гора. Има земеделци, както в България, така и другаде, съзнанието на които благоприятства върху житото и то добре се развива. Има и такива, съзнанието на които не благоприятства, вследствие на което, житото не се развива добре. Това показва, че човек е фактор в природата. За тази цел, той трябва да се подчини на висшето, а да подчини на себе си низшето. За да постигне това, той трябва да различава своите от чуждите мисли, особено, ако те са мрачни, отрицателни и да се освобождава от тях. Ако се натъкнете на някакво недоволство, кажете си: Аз трябва да бъда доволен! Само чрез доволството, аз мога да се приближа при Бога. Ако сте страхливи, знайте, че страхът е чуждо състояние. Само грешните хора са страхливи. Страхът, който се е наслоил в човешкия мозък, е остатък от греховете на хиляди същества, живели преди него. Когато влезе в областта на страха, и най-безстрашният човек изпитва страх. Страхът е резултат на отрицателните качества в човека. В човека има и положителни качества, които взимат участие в творчеството на неговия дух.
"А едно падна на добрата почва и даде плод стократно". Който разбира Божиите закони, той ще работи върху себе си, да даде плод стократно. Тази работа се заключава в търсене връзка между всички явления и прояви в живота. Когато четете Писанието, или някаква философия, не се стремете да заучавате отделни мисли или стихове, но правете връзка

между всички неща. Мислете върху всичко, което четете и виждате в живота, за да намерите смисъла на нещата. Сравнявайте сегашните условия с тия, на миналото и ще видите, че сегашните са по-благоприятни: днес хората са по-интелигентни, по-разумни и добри. От това положение, вие трябва да се стремите към нещо по-високо. По какво се познава добрият от лошият човек? Добрият човек има особено устройство на лицето, на очите, на устата, на носа, на брадата и това, особеното, именно, вие трябва да изучавате. Доброто има свои линии, свой определен път, по който се развива. Нищо в света не е произволно. Слънцето има своя определена орбита на движение; доброто, правдата, интелигентността, също така, имат своя определена орбита на движение. Най-голямата, най-широката орбита, която включва всички вселени в света, е Любовта. Какво има зад нея, не знаем; какво има в нея – знаем. След орбитата на Любовта иде Мъдростта, а след нея – Истината. Това са все кръгове, орбити. Какво представя кръга на любовта? Той е метод, по който любовта може да се прояви. Когато обичате някой човек, при всички промени, които стават с него, вие трябва да бъдете благосклонни към този човек, както слънцето е неизменно в пътя на своето движение; то всякога изгрява от изток и залязва на запад. Пътят на любовта е път на съобщение, на пълна хармония между едно и друго съзнание. Добрата почва е основата на живота. Чистата кръв, пък, е основа на здравето. Затова, Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Под думата „плът", Христос разбира доброто в човека, което става като условие, като почва в живота. В тази почва човек трябва да се посади, да изникне отново, да придобие нов живот. Старият живот, старата култура, старите вярвания, не са нужни вече. С тях не може да се влезе в новите условия. Старото носи смърт, а човешката душа се стреми към безсмъртие. Какво ще придобие детето, ако, с години наред, изучава първия буквар? Мислите ли, че знанието и вярата, които сега имате, са в сила да ви спасят? Ако е въпрос за вяра, за интелигентност, за сила, и ангелите, и херувимите, и серафимите имат вяра, интелигентност и сила; но грамадна е разликата между вярата, интелигентността и силата на хората и тези, на високо напредналите, светли същества. Мнозина мислят, че са силни, но могат ли, със своята сила, да пренесат този салон, например, в Америка, или на друго място? Не е въпросът, така да се прояви силата на човека, но всеки трябва да се запита, где може да приложи силата си и какви резултати ще придобие. Не е нужно да местите салона, но себе си преместете, от по-лоши в по-добри условия. Има ред методи за това. По-добри условия за човека, от Божествения път, няма. Казвате: Заведете ни в този път. – Аз мога да ви покажа само направлението, посоката към този път, но не и да ви заведа. Вие сами трябва да влезете в този път. И Христос, на времето си, е казал на учениците си, че много още има да им говори, но сега не може. След Него други ще дойдат, които ще говорят на човечеството. И

сегашните хора не са още готови, да чуят всичко онова, което има да им се говори. Новата епоха, която иде, носи по-добри условия за разбиране и за приложение. Ония от съвременните хора, които ще влязат в новата епоха, се намират в положението на Йоан Кръстител, т.е. единият им крак е още в Стария Завет, а другият – в Новия Завет. Работете съзнателно, за да можете, с двата крака едновременно, да влезете в Царството Божке, в новата епоха. Иначе, главата ви, като на Йоан Кръстителя, ще падне от раменете ви.

"А едно падна на добрата почва и даде плод стократно". Човек трябва да познава почвата, върху която ще разработва своето съзнание. Каква трябва да бъде тази почва? Тя трябва да бъде добра, за да може съзнанието на човека да се развива правилно и да даде плод стократно. Иначе, той ще бъде постоянно в съмнение: дали върви в правия път, не трябва ли да си поживее, както всички хора и т.н. Човек, с такова съзнание е без основа, без почва в живота си. Който има добра основа, той може да живее добре, при всички условия на живота, между всички хора. Само върху такава основа може да се гради бъдещето. Тогава, всеки човек ще бъде камък от голямата Божествена сграда, която сега се създава.

Сега, аз желая Божественото съзнание, което иде в света, да ви намери готови, да станете зидари в новата епоха. Ако не можете да влезете в новата епоха, безполезно е да се говори за добрата почва. Като придобиете добрата почва, ще намерите доброто семе – Словото Божие, което ще даде плод стократно. Новата епоха подразбира по-висока култура, по-възвишена интелигентност, която ще открие вътрешния смисъл на живота. И тогава, ще кажете: Едно време бях сляп, но сега виждам; едно време бях нещастен, а сега съм щастлив; едно време бях невежа, а сега зная повече; едно време живях в безлюбие, а сега живея в любовта; едно време бях в тъмнина, а сега ходя в светлина. Щом кажете така, душата ви ще се изпълни с радост и веселие. Сега, има изгрев и залез в съзнанието ви, а тогава, ще има вечен изгрев. Ще дойде новата епоха, ще дойде новата светлина, понеже всички се стремите към съвършенство, към свобода. Сега, отчасти знаем, отчасти мъдруваме, а когато дойде новото време, тогава ще познаем всичко така, както сме познати.

5. Беседа от Учителя, държана на
3 март 1929 г. София – Изгрев.

1929_03_06 Първата буква
лекция пред общия окултен клас

ПЪРВАТА БУКВА

Размишление върху светостта.

Съвременните хора се оплакват, че не успяват в живота си. Неуспехът им се дължи на факта, че не прилагат това, което са научили. Всяко нещо, което не се прилага, се вкисва. Същото се отнася и до знанието. Всяко знание, което не се прилага, се вкисва. Като не успяват в науката, някои хора казват, че и без наука може в живота. Да, трудно се придобива наука, знание, но без знание е по-лошо, отколкото със знание. Ще кажете, че за да придобие знание, човек трябва да чупи главата си. За предпочитане е човек сам да чупи главата си, отколкото други да му я чупят. Едно трябва да имате пред вид: каквото учите, изучавайте го добре. Каквото изучавате като дете, ще го прилагате и като възрастен, и като стар. В първо отделение детето изучава числата от 1 — 20, но като стане виден математик, той си служи със същите числа, само че ги взима в различни комбинации. В първо отделение детето изучава азбуката; като стане виден писател, той си служи със същите букви, но ги съчетава в срички, в думи и т. н. Колкото по-добре ги съчетава, толкова по-добър писател е той.

И тъй, знайте, че и най-простите идеи имат приложение в живота: в умствения, в сърдечния и във физическия свят. Има известни мисли, които представят азбука на Божествената наука. Ако не знае тия букви, човек не може да изучава Божествената наука. Тъй щото, каквото и да правите, вие не можете да се освободите от азбуката на нещата. Всички езици, всички изкуства започват с буквата „а“. Каква мисъл представя буквата „а“? — Аз живея. — Наистина, по-важно нещо от живота няма. Всички неща са възможни, само когато има живот. Без живот нещата са непостижими. Каквото е буквата „а“ за писателя, каквото е числото „едно“ за математика, такова нещо представя думата „живот“ за всяко живо същество. Буквата „а“ и „единицата“ съставят елементи на човешкото съзнание. В Божествения свят, обаче, първата буква на азбуката е думата „живот“. Който е научил тази буква, той е ученик в първо отделение на Божествената школа. Който се е научил да пише, да прилага първата буква на Божествения език, той може да живее правилно.

Съвременните хора разглеждат живота в обикновен смисъл на думата и казват: Животът е добър или лош. — Животът не е нито добър, нито лош. Когато говорите за доброто или за лошото в живота, това показва, че не сте поставили елементите на живота на техните места. Дали животът е добър

или лош, това зависи от умението на човека да поставя буквите на определените им места. Иска ли да се освободи от кривите понятия за добро и за зло, човек трябва да постави буквата „а“ — живота — на своето място. Злото и доброто в света съществуват като възможности, като пермутации в математиката. Ако не знае къде кой тон да постави, музикантът може да направи такива погрешки, че да го свалят от сцената. Има известни тонове, от съчетанието на които се образуват хармонични акорди. Обаче има тонове, които, както и да ги съчетавате, по никой начин не могат да образуват хармонични акорди. Те всякога образуват дисонанси.

Тъй щото, като ученици, вие трябва да схващате живота в неговата чистота, като основна буква на Божествената азбука. Живот има само в съзнанието. Живот има само там, дето съзнанието е пробудено. Следователно, само онзи човек живее, който има пробудено съзнание. Онзи, на когото съзнанието не е пробудено, живее механически. Механическите процеси, обаче, са лишени от съзнание. Когато говорим за живот, ние разбираме съзнание не в обикновен смисъл на думата, но в широк смисъл. При обикновеното съзнание човек се терзае, но живее ли във висшето, в Божественото съзнание, той има възможност да постигне най-големите височини и най-големите дълбочини. Какво по-велико нещо може да очаква човек от това, да се качи на най-високата планина и да слезе в най-дълбоката долина? Качването и слизането са състояния на съзнанието. Някой казва, че се е качил много високо. Друг пък казва, че е слязъл много ниско. И едното е добро, и другото е добро. Дали се е качил високо или е слязъл ниско, човек не става по-добър или по-лош, отколкото е всъщност. Ако разбойникът се качи на някоя висока планина, той пак разбойник ще си остане. И ако светията слезе в най-голямата долина, пак светия ще си остане. Където и да поставяте нещата, те не изменят същината си. И животът сам по себе си е неизменен. Той представя една основна буква — буквата „а“ — първата буква на Божествения език.

Като се говори за живота, мнозина се запитват какво представя той. Животът представя усилие на Духа да се прояви във външния свят, към периферията. Следователно, когато Духът се прояви на периферията и започне своята работа, ние казваме, че животът се изразява в своето елементарно състояние. Каквито и определения да се дават за живота, в края на краищата тази идея пак остава неизяснена. За понятието живот има богата литература. Каквато биография и да четете, навсякъде ще срещнете нещо особено върху понятието живот. Идеята за живота прониква цялото Битие. Като се намерят пред някакви мъчнотии, хората търсят начин да изменят живота си, да внесат известно подобрение в него. Обаче, каквото и да правят, те няма да изменят живота. — Защо? —

Защото животът е неизменен. Както и да пишете буквата „а“, с каквито и знаци да я изразявате, тя се изговаря по един и същ начин. Тъй щото, когато се казва, че животът може да се подобри, това е крива идея. Сам за себе си животът не е нито добър, нито лош. В живота може да има примеси само, но той нито се подобрява, нито се влошава. Животът излиза от Бога и се връща към Него, затова по същина той е абсолютно чист.

Като окултни ученици, вие трябва да имате определени идеи за нещата. Нямате ли определени понятия за нещата, вие не сте окултни ученици. Окултен ученик е онзи, който разполага с всички окултни науки. Само онзи човек разполага с известна наука, който познава основните ѝ белези, които се групират помежду си в едно ядро, в една ядка. Може ли от тази ядка да извади живот, човек може да се ползва от тази наука. Наистина, докато познава условията, при които яйцето може да прояви своя живот, човек знае какво нещо е яйце. Не може ли да изкара живот от яйцето, човек не знае какво нещо е яйце. Щом не познава яйцето, човек го лишава от условията да прояви живота си, вследствие на което в скоро време то се разваля. Човешките яйца, които могат да се уподобят на човешки идеи, лесно се развалят. Те носят живот в себе си, но нетраен. Божествените яйца, обаче, са подобни на Божествените идеи, вследствие на което не се развалят и са вечни. Оттук вадим заключението: животът, като Божествена проява, никога не се разваля. Докато отношенията на човека към Бога и към ближните му са постоянни, неизменни и животът му не се изменя. Измени ли той отношенията си към Бога и към ближните си и животът му се изменя, в смисъл, приема чужди елементи в себе си, които намаляват неговата чистота. При това положение човек приема в себе си повече или по-малко живот.

И тъй, когато човек приема в себе си по-малко живот, отколкото трябва, явява се злото в света. Когато приема повече живот, отколкото трябва, явява се пресищане. Приеме ли човек в себе си толкова живот, колкото трябва, явява се доброто в света. Доброто пък причинява радост за човека. Изобилието също причинява радост. Кой дава всичко в изобилие? — Природата. Например, ако отивате с шише или със стомна за вода на извора, водата прелива навън, но човек взима от изобилието толкова, колкото му е потребно. Тъй щото, отивате ли на извора, напълнете шишето си догоре и чакайте да прелее, да се измие отвън. Никога не оставяйте шишето си недопълнено. Мнозина отиват на чешмата с празна стомна и като я напълнят, гледат да не прелее навън. Това говори за скъперничеството на човека. — Не, наливате ли вода, оставете я свободно да тече, даже и да прелее. Човек трябва да бъде широк във възгледите си, да не се страхува, че водата ще прелее. — Ама стомната щяла да се изтърка. — Смешна работа! Стомната ще се изтърка толкова, колкото

можете да обръснете едно яйце. Един бръснар се наел да бръсне яйце. — Това е заблуждение. Каквото върши, човек трябва да мисли може ли да очаква някакъв резултат или не може.

И тъй, всяка сутрин, като става от леглото си, човек трябва да благодари за първата буква, за живота, който му е даден. Ще кажете: Коя е втората буква? — Това не е важно. Първата буква е важна. Животът е важен, като реалност, която няма нито начало, нито край. Когато се намери при неблагоприятни условия на живота, човек казва: Дотегна ми вече да живея. Изпадне ли в това положение, човек е на крив път. Заради условията, той не трябва да се отказва от живота. Например, когато изпадне в общество на хора, които не обича, човек казва, че не му се живее. — Щом не обича тия хора, нищо друго не му остава, освен да напусне това общество. Обаче, не е право да се отказва от живота си заради известна обстановка на нещата или заради лошите условия, в които е попаднал. Сам по себе си животът е движение, което не трябва да се спира. Когато слиза от височина, планинският извор непрестанно се движи, като извива на една и на друга страна, напоява всичко, каквото срещне на пътя си, но по никой начин не спира движението си в зависимост от това, какви предмети среща. Някъде изворът се движи по-бързо, някъде по-бавно, но непрестанно се движи. Следователно, каквото и да срещнете на пътя си, не се отбивайте, нито спирайте движението си. Спрете ли се на едно място, има опасност във вас да се образува блато или да стане голямо бълникане, вълнение, каквото става в морето. Тогава нищо друго не ви остава, освен да потърсите някой учен човек да пробие някъде дупка, да отвори пътя ви, отново да почнете да се движите.

Сега, каквото и да правите, колкото и да не желаете, все ще има спирания, отклонявания в живота ви, докато най-после дойдете до първичния живот, от който някога сте се отклонили. Влезете ли в Божествения път, от който сте се отклонили, вие ще се освободите от всички мъчнотии и страдания. — Какъв е Божественият живот? Как се живее в този възвишен свят? — Докато човек задава такива въпроси, той не може да се ползва от този живот. Той е в положението на ученик, който едва е влязъл в училище и започва да пита кога ще свърши. Щом задава този въпрос, той не е ученик и не може да бъде ученик. Щом влезе в училището, ученикът трябва да има само една основна идея — да се учи. Кога ще свърши и как ще свърши, това не трябва да го интересува. Това са човешки работи. Като ученик той не трябва да се стреми към отличие, но към съвършенство. Каквото знае, да го знае в съвършенство, да може да го прилага. Да изучаваш живота, това значи да изучаваш първата буква, която ще ти помага да се справяш с всички мъчнотии, с всички болести. Например, хората често страдат от хрема и не могат да си помогнат.

Едно се иска от човека — чиста кръв. Чистата кръв е в състояние да се справи с всички болести. Тя не позволява да се развиват в нея никакви бацили. Трептенията на чистата кръв са толкова силни, че всички бактерии отскачат от нея. Може ли да има прах на тъпан, който постоянно се удря? Напуснете ли тъпана, престанете ли да го удряте, прахът веднага се натрупва върху него. Хората искат да бъдат кротки. Какво разбирате под думата „кротък“? Да бъдеш кротък, това не значи, да престанеш да биеш тъпана си. И като спи даже, кроткият трябва да бие тъпана си, но музикално. — Няма ли да се повреди тъпанът, като се бие непрекъснато? — Колкото повече биете тъпана си, толкова повече той се развива. Тъпанът представя човешкия ум. Човек трябва непрестанно да мисли, да се пази от нечистотиите, от примесите в живота, които могат да покварят неговата кръв. Да мисли човек право, това значи да владее граматиката добре, да знае къде да поставя думите. Не знае ли да поставя думите на място, човек ще прави такива погрешки, каквито правят децата в училището.

Като е дошъл на земята, ако иска да не греши, човек трябва да съзнава отде е дошъл и накъде отива. Човек е излязъл от Бога и отива към Него. Това значи: човек е излязъл от великото, Божествено съзнание, живял е и живее в Него, докато един ден напълно се слее с Него. Ако разбира този закон, човек никога няма да се безпокои. Когато познава и разбира приятеля си, човек не се безпокои. Щом не го разбира, той постоянно се безпокои да не го излъже някога. Разбирайте живота, разбирайте елементите му, ако искате правилно да се развивате, без страх и съмнение. Първата буква на думата „живот“ на славянски език представя елипса, с два диаметъра. Елипсата в живота не е нищо друго, освен яйце, което може да се пукне и да излезе от него пиле. Щом яйцето се пукне, от него излиза животът.

Животът е съставен от няколко елемента, които отговарят на буквите, от които се състои тази дума: Ж — означава пропукване на яйцето и излизане на пилето. Буквата И означава посока на движение на самия живот. Буквата В означава деление на кръга с един от неговите диаметри. Буквата О означава условия, които се крият в Божествения живот. Двата диаметъра на този живот се крият в буквата Т. Като изучавате елементите на думата „живот“ ще видите, че буквите, които образуват думите, не са произволно съставени. Те се основават на вътрешни закони на Битието. Който разбира вътрешния смисъл на азбуката, той пише съзнателно. За него всяка буква е жива. Като погледне буквата И, той вижда теченията в живота. Той вижда, как едни течения слизат, а други се качват. Обаче, който не разбира вътрешния смисъл на буквите, той е в положението на ученик от първо отделение, на когото учителят преподава нещо по дескриптивна геометрия. Той гледа, чува, но нищо не разбира.

Като слушат да се говори за живота, за елементите му, мнозина мислят, че това са празни работи, някакви фантазии. — Животът си служи с фантазии. Без фантазии животът не може да работи. Преди да е постъпило в училище, детето е знаело само това, което майка му и баща му са казвали. Щом влезе в училището, учителят започва да разкрива букви и числа и детето се връща у дома си с фантазии. То започва да пише буквата „а“ и фантазира вече. Това не значи, че детето влиза в стълкновение с онова, което е научило от родителите си. То задържа в себе си онова, което е получило от родителите си, но и новото приема. Същото се отнася и до вас: старото пазете, но и новото приемайте. — Как ще живеем? — Или като светия, или като грешник. В един ден човек може да стане светия, в един ден може да стане грешник — от него зависи. Усъмни ли се в Бога, човек моментално става грешник. Повярва ли в Бога, той веднага става светия. Една светла мисъл прави човека свят. Една тъмна мисъл прави човека грешник. Вярата на човека в Бога е в състояние моментално да го очисти. Вярата може да се уподоби на Едисоновия електрически кръг, с който чистил петната от дрехите си. Следователно, изцапате ли дрехата си с някакви нечистотии, влезте в областта на вярата, т. е. в Божествения кръг, пуснете в него силен електрически ток и ще видите, че в един момент сте придобили чистотата си. Това наричат някои „разкаяние“. Добре е човек да се разкайва, но трябва да знае как да се кае.

Сега, да оставим разкаянието настрана. То се отнася към старите дългове на хората. Кой какво има да плаща, това е негова работа. Приятно нещо е плащането. Да плащаш, това значи да даваш нещо от себе си. Даването има двояко значение. Човек дава това, което дължи. Човек дава и без да дължи. Във втория случай даването е по-приятно. С това даване, именно, човек си създава условия да го обичат. Който дава, той прави връзки с хората и те започват да го обичат. „Даром сте взели, даром давайте!“

Т. м.

29. *Лекция от Учителя, държана на*
6 март, 1929 г. София — Изгрев.

1929_03_08 Отворени форми
лекция пред специалния клас

ОТВОРЕНИ ФОРМИ

Размишление.

Коя мисъл е ценна? – Разнообразната. Често мисълта става еднообразна, както вървежът на рака и отегчава човека. Каквото и да правите с кривия рак, той все настрана ще върви. Това е навик в него, от който не може да се освободи. Каква култура носи кривият рак? – Нисша култура. – Защо? - Възможностите му са ограничени. Развитието на неговите способности е ограничено. За да придобие нещо повече от това, което носи днес, кривият рак трябва да напусне сегашната си форма и да влезе в друга, с по-големи възможности.

Същият закон се отнася и до човешките мисли. Всяка мисъл има специфична форма. Докато дадена мисъл може да излиза вън от своята форма и да се реализира, тя има условия за развитие. Щом не може да се проектира навън и да се реализира, тя няма условия за развитие. Тя е затворена в своята форма. Щом се намери в такова положение, човек търси външни форми или пособия, чрез които да си помогне. Както в механиката хората си служат с лостове, за да извършат онова, което не могат да направят с ръцете си, така и в мисълта си те прибягват до лостове, чрез които пренасят мислите си от по-низка в по-висока форма, т.е. от форма с по-малки възможности във форма с по-големи възможности. Човек се ражда със способности и дарби, които се проявяват само на земята. Някои способности и дарби в човека са толкова слабо застъпени, че през целия му живот не могат да се проявят. Неспособният и с лост, и без лост малко постига; обаче способният лесно постига нещата. Той работи и без лост, и с лост. Приложи ли лоста, той печели и време, и енергия. Човек си служи с лостове не само на физическия свят, но и в другите светове. Например,някои мъчнотии са въпроси извън физическия свят. Следователно за разрешаването им са нужни не физически, а психически, духовни лостове. Щом се намериш пред една психическа мъчнотия, ще потърсиш някакъв духовен лост, с който да я повдигнеш.

Помнете: мъчнотиите в живота, били те физически или психически, са задачи, които трябва правилно да се разрешават. Докато човек гледа на мъчнотиите като на задачи и се стреми да ги разрешава правилно, той може да бъде ученик. Ако гледа на тях като на произволни, случайни явления, наложени от условията, той не може да бъде ученик. Някои учени, философи, писатели минават и заминават покрай мъчнотиите, но

не се спират върху тях, да ги разгледат като задачи, дадени от съзнателния, разумен свят. Щом се намерят в неблагоприятни условия, те казват, че животът им е тежък и ги отминават. Истинският философ използва разумно неблагоприятните условия за своето растене и повдигане. Той знае, че колкото по-силен е вятърът, толкова повече растението се калява и укрепва. Истинският философ, учен и писател е в състояние сам да подобри условията си. Като решава мъчнотиите правилно, той изкарва доброто от тях. Ще каже някой, че светията, философът или ученият не се нуждаят от удобства, от много храна, от хубаво облекло и т.н. Някои си представят светията бедно облечен, с жълто, изпито лице, с хлътнали очи и т.н. Едно е вярно: светията не живее само за да яде и пие; той не мисли само за себе си, но и за другите. Затова някои казват: Обикновеният човек живее шест деня за себе си, а седмия посвещава на Бога и на ближния си. Животът на светията е точно обратен: шест дни от седмицата той посвещава за служене на Бога, а седмия – за себе си. Има светии, които се хранят само един път през седмицата, но това са изключителни случаи. Трябва да се знае, че всяка мъчнотия може да се разреши по пътя на най-малкото съпротивление. Мъчнотията има за цел да събуди човешките способности към дейност, да застави човека да мисли право. Само така човек ще разбере, че различните мъчнотии, през които е минал, са го научили как да работи и да прилага знанията си. Сегашната човешка форма е резултат на усилията, които човек е правил при минаване от една форма в друга,докато е дошъл до сегашната. Микроскопически са промените, през които човек е минал, но всяка промяна говори за условията, за времената и за усилията, през които е минал той.

Като изучавате линиите на човешкото лице, по дължината и правилността им ще съдите за дейността на човешкия ум. Колкото е по-дълга и по-правилно развита една линия, толкова повече е работил и толкова по-големи придобивки има човек. Големите придобивки носят голяма радост, а малките придобивки-малка радост. Радостта и скръбта също имат свои силови линии, свой път на движение. Пътят на радостта се отличава от пътя на скръбта. Също така и пътят на доброто се отличава от пътя на злото. Апашът върви по един път, а добродетелният човек – по друг път. Затова казваме, че пътищата на хората се различават. Апашът излиза обикновено вечер, когато хората спят, когато градинарите са в домовете си. Добродетелният човек върши работите си през деня, когато всички хора са будни и се намират в нужда. Като мине покрай някоя градина, той не гледа дали дърветата имат плодове, да ги обере, но се вглежда в тях, да разбере нуждите им и ако са сухи, полива ги и си заминава. – Защо трябва човек да скърби? -За да дойде радостта. Радост без скръб не може. Ако линията на радостта ви е дълга, ще знаете, че на единия ѝ край е скръбта. Радостта и скръбта са две неразделни сили. Щом едната се прояви, другата

чака вече своя ред.

И тъй, който се радва, трябва да е готов да страда; и който страда, трябва да се готви за радостта. Човек дъвче храната си. Това е особен род страдание. Обаче, ако храната, която дъвче,има приятен вкус, при дъвченето той изпитва приятност. Ако дъвче развален орех, например, той изпитва неприятност. Това показва, че приятността и неприятността, както и страданието и радостта са тясно свързани. Гледате някого, докато се радва още, започва да скърби; и докато скърби, започва да се радва. Ние отиваме още по-далеч и казваме: Едни хора трябва да страдат, за да се радват други. Ще кажете, че това е несправедливо. Във Великия живот няма неправда. -Защо? – Защото силите в разумната природа се сменят. Който е страдал, ще се радва; който се е радвал, ще страда. В притчата на Христа за богатия и за Лазара виждаме този закон добре изразен: Лазар страдаше на земята, а на небето се радваше. Обратно: богатият благуваше на земята, а на небето страдаше. Казано е за Лазара, че бил приет в лоното на Аврама, т.е. в рая, а богатият – в ада, т.е. в света на вечното мъчение.

В какво се заключава мъчението? – В труд, в занимание с тежки, груби работи, които не ви подхождат. Адът е място на усилена работа. Там не се позволява никакво излежаване, никакъв мързел. И в рая се работи, но с приятност и разположение. Както на земята човек учи, работи и живее добре или зле, така и в рая, и в ада той се учи и работи.Колкото по-съзнателно се отнася човек към работата си, толкова тя му е по-приятна. Несъзнателното отнасяне на човека към работата му причинява неприятност. В първия случай той казва, че се намира в рая, а във втория случай – в ада. Добрият живот подразбира приятна работа, а лошият живот – неприятна работа. Като смениш разположението към работата си от неприятно в приятно, ти се качваш в рая; ако работиш с неразположение, ти слизаш в ада. Ако философът престане да работи, става орач; ако орачът учи и работи с разположение, той става философ.

Един ден запитали Сократа: Защо богатите дават милостиня на бедните, а на философите нищо не дават? Сократ отговорил: Богатите дават милостиня на бедните, защото и те могат някога да осиромашеят; на философите нищо не дават, защото не могат да станат философи. Значи, човек влага енергията и средствата си там, отдето очаква да получи нещо. Отдето нищо не очаква, там нищо не влага от себе си.

Като се намерите пред някакви мъчнотии, не се оплаквайте, но се опитайте да ги отделите от себе си и така да ги разрешите. Щом са вън от вас, запитайте се, защо е дошла тази мъчнотия, коя е причината за нея. Някой се мъчи, че не може да се прояви. Друг иска да стане добър оратор,

да владее публиката и, ако не може да постигне това, той започва да се мъчи. Какъв смисъл има да говориш пред публика? Някой говори с часове, но в края на краищата, публиката го освирква. Има смисъл да говори човек пред публика, но ако може да ѝ предаде нещо от себе си, тя да остане доволна от него. Всички хора ще кажат за него: Умен човек е,добре и разумно говори.

Задачата на човека е да решава мъчнотиите си правилно, а какъв е той по професия, това е второстепенен въпрос. Като живее, човек ще бъде и философ, и учен, и музикант, и поет. Ще кажете, че трябва да се осигурите. – Природата е осигурила всички живи същества. Организмът, с който човек разполага, е най-голямата осигуровка. Който може да използва на място своите мисли и чувства, своите дарби и способности, той е осигурен, той минава за богат човек. Той съзнава своето призвание на земята като човек и се стреми правилно да го изпълни.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Лекция от Учителя, държана на
8 март 1929 г.София – Изгрев

Книги:
 * Отворени форми
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
 19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

В списъка на беседи по:
 * време
 * заглавие
 * ден

1929_03_10 *Лазаре, излез вън!*
неделна беседа

ЛАЗАРЕ, ИЗЛЕЗ ВЪН!

„*Лазаре, излез вън!*“ *)

„Лазаре, излез вън!“ Това изречение има двояк смисъл. Ако кажете на някой ваш познат, или на някой ваш приятел, който ви е дошъл на гости, да излезе вън, той непременно ще се обиди. Кой се обижда? Обижда се само онзи, който разбира буквата на живота, т.е. само материалния живот. Животът има трояк смисъл, или трояко проявление: материален, духовен и Божествен живот. Под „материален живот" разбирам - външното изявление на живота, неговата външна форма, т.е. онзи живот, който всички хора разбират. Няма същество на земята, което да не разбира материалната страна на живота. И най-малките животни разбират тази страна на живота.
Другата страна на живота е духовният живот, който днес претърпява голяма криза. Думата „духовен живот" губи вече своя смисъл. Духовният живот представя капиталист, който е изгубил вече своето положение. Няма да мине много време и тази дума, в български език, окончателно ще изгуби смисъла си. Тя вече е на фалиране. Тъй щото, когато се каже за някой, че е духовен, всички се смеят. Думата „духовен" трябва да се замести със „съзнателен". Казваме „съзнателен човек", вместо „духовен". Когато кажем, че някой човек е съзнателен, това подразбира, че той има съзнание. Също така и думата „нравствен" или „морален човек", в български език, е на фалиране. След време, тази дума напълно ще се замести с думата „икономически условия". И наистина, често слушате да се говори, че „икономическите условия" на живота налагат това, или онова. Тази дума замества думата „нравствен, морален". Следователно, когато кажем, че моралът, нравствеността налага нещо в живота, ние имаме предвид, че икономическите условия на живота го налагат. Това показва, че икономията е стимул в живота. Моралният живот подразбира икономия в постъпките на хората. Кое е по-важно: икономия в живота, или икономия в постъпките? По-важна и по-силна дума е икономията в живота. Третата страна на живота е Божествения живот. Думата „Божествен живот" днес е във възходяща степен. След сто години, тя ще стане обикновена дума, т.е. Божественият живот ще стане обикновен; повечето хора ще водят такъв живот, именно. Днес всички хора се стремят към Божествен живот, защото той печели, а духовният губи. Икономията на живота печели, моралният живот губи. Съзнателният човек печели, духовният губи. Когато двама печелят, а един губи, тогава има култура в света.
Христос каза: „Лазаре, излез вън!" Какво е искал да каже Христос с думите:

„излез вън"? Само на съзнателния човек, който мисли и разбира, може да се каже „излез вън"! Безпредметно е, да кажете на камъка, да се махне от мястото си. Безпредметно е, да кажете на дървото, да се отстрани от пътя си. Само на съзнателния човек може да се каже: излез вън, махни се оттук, ела тук, иди там и т.н. Всеки друг, който не разбира и не мисли, като чува тези думи, ще се натъкне на ред противоречия. Следователно, противоречията в живота се дължат на неразбиране на нещата. Много от съвременните хора не познават и не разбират своите интереси. Те не разбират икономията на живота. Те не разбират и съзнателния живот. Много хора гледат на нещата през пръсти, като онзи турски кадия, който могъл да се подкупи с няколко златни монети и с гърне краве масло. Един богат човек отишъл при този турски кадия, да разгледа делото му. Преди да се разглежда делото, богатият извикал кадията настрана, дал му десет златни монети и казал: Ако решиш делото в моя полза, ще ти донеса едно голямо гърне с краве масло. Кадията не отговорил нищо, но като дошъл ред за делото на богатия, той премрежил очи, направил се, че не чува обратната страна и отсъдил делото в негова полза. Обаче, богатият бил голям скъперник. Когато трябвало да изпрати гърне с масло на кадията, той се поскъпил, досвидяло му и затова, напълнил гърнето със старо, гранясало масло, а отгоре турил само един - два пръста прясно краве масло. Кадията срещнал богатия клиент и го запитал: Защо унижи моето достойнство? За какъв ме мислиш? – Ти сам унижи своето достойнство и то, още като прие парите. Също като кадията, много хора губят достойнството си, когато приемат пари или гърне с краве масло, като подкуп. След това обвиняват другите, че те унижават достойнството им. Кадията казал: Когато взех парите, аз повярвах и в маслото. – Там е погрешката ти. Ти повярва в парите, в гърнето с масло, а в мене не повярва, затова и аз те поставих на изпит, дадох ти добър урок. Ако не бях ти дал парите, ти нямаше да повярваш и в маслото.
Питам: когато хората ви почитат за парите, тази чест, тази почит, на вас ли се пада? На парите е тази почит. Когато ви почитат за науката, за знанието, което имате, тази почит, за вас ли се отнася? Тя се отнася за знанието, което имате. Когато ви почитат за високото обществено положение, което заемате, тази почит се отнася до службата ви, но не и до вас. Когато изгуби парите, знанието, високата си служба, с тях заедно, човек губи и почитта на хората. И като изгуби всичко, той се сърди, обижда се, че хората не го почитат. Такова е било естеството на човека от памти-века. Човек се е обиждал и в рая даже. Докато не бяха съгрешили, Адам и Ева живяха в рая. Щом съгрешиха, Бог ги изпъди от рая, като им каза: „Излезте вън"! Какво спечелиха, като излязоха от рая? Те се изложиха на големи страдания и смърт.
Христос каза на Лазаря: „Лазаре, излез вън!" Той каза на Лазаря същите думи, каквито Бог каза на Адам и Ева. Думите са същи, но смисълът им е

противоположен. Думите, които Бог каза на първите човеци, означават излизане от живота, а тия, които Христос каза на Лазаря, означават влизане, или въвеждане в живота. Лазар беше съзнателен човек - той мислеше, разбираше, чуваше всичко и само чакаше, някой да му каже - да стане и да излезе вън. Той беше жив, затова сполучи, придоби живота. Законът за сполуките в живота има две страни. От човека зависи, коя от двете страни ще хване. Мнозина изискват, от живота или природата, всичко. Те очакват всичко наготово. Други пък, работят, правят усилия и по този начин, предразполагат природата да им даде това, което са заслужили. Първите седят на едно място, нищо не работят, никакви усилия не правят, а след това се чудят, защо нещата не стават тъй, както ги желаят. Те постъпват според разбиранията на турците, които казват: „Ако е късмет, при краката ми да дойде!" Правило е: всеки сам да се стреми да постигне своите копнежи и идеали. Христос каза на Лазаря: „Лазаре, излез вън"! След това, Той застана пред гроба и следеше, какво ще направи Лазар. Трябваше ли Лазар да чака, да дойдат хора, да го дигнат за ръцете и краката, и така да го изнесат вън? Ако очакваше на хората, Лазар и до днес щеше да лежи в гроба. Сега и вие се намирате при неблагоприятни условия в живота, и Христос казва: „Излезте вън!" Трябва ли, след като чуете тези думи, да кажете: Господи, извади ме от гроба, извади ме от неблагоприятните условия на моя живот. Кой извади Лазаря от гроба? Той сам излезе. Други го туриха в гроба, но той сам излезе вън. Значи, други ще ви поставят в мъчнотиите, а вие сами трябва да излезете от тях. Ако очаквате на онзи, който ви е поставил в мъчнотиите, той сам да дойде и ви извади от тях, дълго време ще чакате. Чуете ли гласа на Христа, Който ви казва: да излезете вън, веднага излезте, момент не губете след Неговите думи. Христос каза на Лазаря, да излезе вън, и той сам излезе.
И тъй, чуете ли гласа на Христа, който ви казва, да излезете вън, веднага трябва да излезете. Вие не трябва да мязате на онези деца, които се сърдят на майка си и на баща си и изискват от тях, те да им се молят, да ги карат да ядат и т.н. Някоя майка казва на детето си: Излез вън! То излиза вън, но се обижда, не иска вече да влезе, накърнило се неговото достойнство. И това дете седи вън, чака да дойдат майка му, баща му, да го викат, да влезе вътре да яде, да спи. Отде се яви това достойнство, това голямо величие в малкото дете, че не иска само да влезе, докато не дойдат при него родителите му, да го увещават? И родителите трябва да преговарят с детето, да водят ред дипломатически отношения, докато най-после го заставят да влезе вътре и да яде. С това, детето иска да им каже: Знаете ли, кой съм аз? Може би това дете има право, може би то съзнава, че един ден, ще стане цар, или княз, или друго някакво величие. Възможно е и това, но възможно е, туй дете, един ден да стане и прост овчар, или говедар. Няма защо това дете да изисква почит от родителите си, преди още да е станало някакво величие. При това, ако детето е величие и родителите му, от които

е дошло, не са по-малки величия от него. Тогава, кой пред кого трябва да отстъпва? Все-таки, малкото величие, днес се нуждае от грижите и помощта на по-големите величия.
„Лазаре, излез вън!" Кой и какъв беше Лазар? Защо Христос отиде, именно, при гроба на Лазаря, а не отиде на други гробове, да вика мъртвите да излязат вън? По това време, в Израил имаше само един човек, който, след като умря, още можеше да чува и да разбира, какво му се говори отвън. Този човек беше Лазар. В цялата еврейска история, от времето на Аврама до идването на Христа, само един евреин имаше способността и след смъртта си, да чува и да разбира, какво му се говори. Това състояние окултистите наричат „четвърто посвещение". Когато Христос дойде на земята, Той искаше да провери този закон, затова отиде при гроба на Лазаря и извика: „Лазаре, излез вън!" И действително, в отговор на тези думи, Лазар излезе от гроба. Които не разбират този закон, ще кажат, че тази работа била нагласена. Как я нагласили? Христос казал на Лазаря, да се престори на умрял, да преседи в гроба четири деня и когато Той дойде и го извика, да излезе вън. С това, те ще убедят хората, че Христос може да възкресява мъртви. По този начин, именно, съвременните хора обясняват чудесата. Ако разсъждавате така, тогава всички философски и научни твърдения могат да се поставят на подобна критика. Някой астроном погледнал през своя телескоп и видял нещо на слънцето. Веднага всички вестници пишат, че еди-кой си учен, след ред изчисления, доказал, че на слънцето ставали някакви промени. Всички хора вярват в твърденията на този учен. Обаче, не се минава много време, дохожда втори учен, който опровергава първия и дава някакви нови изчисления. Хората и на него вярват. След този учен идва трети, който опровергава втория. На кого да вярват хората? Не, това още не е истинска наука. От хиляди години насам, хората все за слънцето говорят, изнасят ред научни теории, но нито една от тях, не е дала още положителни данни, какво е слънцето, има ли живот на него, или няма. Някои учени казват, че на слънцето има огън. Ако в огнището на някоя къща има огън, какво показва това? Живот има в тази къща. Щом огънят на огнището изгасне и животът в тази къща изчезва. Учените пък, казват точно обратното: понеже на слънцето има огън, според тях, живот на слънцето отсъства, т.е. там няма живот. Учените твърдят още, че Венера била обвита с много гъста материя, с гъста атмосфера. При това, всички виждат, че тази планета издава ярка светлина. Питам: как е възможно, една планета, като Венера, да бъде обвита с такава гъста атмосфера, а да издава толкова голяма светлина? Отде иде тази светлина на Венера? Значи, твърдението на тия учени, не може да се приеме за истинно.
Казвам: има известни проблеми, които тепърва трябва да се проучват. Ако съвременните учени и досега още не знаят, в какво състояние се намират слънцето, планетите, дори и самата земя, на която живеят, каква е тази

наука? Някои учени твърдят, че в земята има огън, други отричат това. Каквото и да се говори, факт е, че в земята има огън. Тя има 54 комина, през които излизат газовете и течностите, образувани от този огън. Тези комини имат отвори, широки по няколко километра в диаметър. Учените наричат тези комини - вулкани. В това отношение, земята представя голям параход, с 54 комина. Този параход се движи в пространството, отива някъде. Учените казват, че земята се върти около слънцето. Според мене, земята не се върти около слънцето, но слънцето се върти около себе си. Земята се върти около себе си, но и слънцето, също така, я върти около себе си, играе си с нея. Това са научни въпроси, върху които няма да се спирам.
Колкото и да избягват противоречията, съвременните хора постоянно се натъкват на тях. Например, в обикновената математика се казва, че 2 Х 2 е четири, обаче, в живата математика 2 Х 2 не е четири. Ето едно противоречие. В живата математика, числото едно, единицата, се е явила при създаването на мъжа, на мъжкия принцип в света, а числото две, двойката – при създаването на жената, на женския принцип. Като казвам, че 2 Х 2 не е четири, имам предвид следната идея: невъзможно е да умножите две жени на още две и да получите четири. Да умножите две жени на още две, значи, да ги умножите на техните мъже. Тъй щото, 2 Х 2 не дава четири, защото подразбира двама мъже и две жени, събрани на едно място. В обикновената математика 2 Х 2 = 4, т.е. два килограма ориз по два килограма, правят четири килограма ориз. Които не са запознати с философията на живата математика, казват: Ние не се интересуваме от такива дълбоки, отвлечени въпроси; ние се интересуваме от реални въпроси. – Кое е реалното в живота? Реално е само това, което не се мени. Следователно, ако човек искрено търси реалното в живота, това ни най-малко не подразбира, онова реално, което обикновените хора разбират. Положителните мисли и чувства, които човек търси, не трябва да се менят, но трябва да оставят траен отпечатък, сигурен капитал в него. Ако една ваша мисъл, или едно ваше чувство ви напуснат след четири – пет хиляди години, могат ли, те, да се нарекат реални? Ако днес вярвате в Бога и сте готови, всичко да жертвате за Него, а утре се откажете от веруюто си, реално ли е това верую? Истинско, положително верую е онова, с което, като с добре устроен кораб, можете да преплавате океана. Истинско верую е това, на което, при всички условия в живота, може да се разчита. От памти-века и до днес още, хората страдат от вътрешна илюзия, че тук или там някъде, ще намерят реалното в живота и продължават да го търсят. По този начин, те се отдалечават от правия смисъл на живота и поставят всички неща в него, на абсолютно нереална основа. Съвременните хора имат много вярвания, но няма да мине много време, и те ще се разочароват в своите вярвания. Това не показва, че в техните вярвания няма нищо реално, но често, тази реалност се помрачава от привидните, от

преходните неща в живота.

Представете си, че пред вас седи отворена, книгата на мъдростта и цели десет години, вие я държите непрелистена, потънала в прах. Тя ще се покрие отгоре с прах и вие не ще можете да четете от нея. Следователно, необикновената книга на мъдростта, ще стане отгоре обикновена. Също така и в живота на хората е написано нещо необикновено, но понеже, те изнасят своите мисли и чувства на открито, те се покриват с прах и стават обикновени. Тази е причината, поради която, красивото, възвишеното, дето е написано в съзнанието на човека, изгубва своя смисъл. При това положение, човек постепенно губи своята памет, своите прави разбирания за живота, докато един ден, дойде до пълно отчаяние. Понякога, хората мислят, че ще станат гениални, но като дойдат до 45–50 годишна възраст и видят, че не са постигнали това, те се отчайват и казват: От нас нищо не може да излезе. Питам: кое от двете вярвания е право? Едно е вярното: има нещо красиво написано в човешкото съзнание, но то трябва да се разработва.

След всичко това, хората започват да мислят, че със смъртта на човека, всичко се свършва. Кой от вас е ходил на онзи свят, или, кой е проникнал във вечността, да знае, че като умре човек, всичко с него се свършва? Това е вярно физиологически, т.е., че след като умре човек, сърцето му престава да бие. Обаче, клетките на същото това сърце, което е престанало да пулсира и което се е разложило вече, свободно живеят в пространството. Също така и клетките на мозъка, на дробовете, на всички удове, продължават своя живот и след смъртта на човека. Значи, след смъртта си, човек не умира, но продължава още да живее, при което, заема по-голям обем и се храни със съвсем други мисли и чувства от тия, които е имал по-рано. Той не живее вече с куклички и с кончета, с които е играл като малко момиченце или момченце. Какво представят куклите за голямата мома, която има вече възлюбен на своето сърце? Какво представят кончетата за големия момък, който има възлюбена на своето сърце? Кое е по-добро за младия момък: да възседне жив кон и да се разхожда с него, дето пожелае, или да възседне едно мъртво конче, както е правил в детинството си и да не може, с него да мръдне крачка напред или назад? Кое дете е по-реално: живото дете, което плаче, сърди се, вика, иска това-онова, но има условия в себе си, да расте и да се развива; или онази кукла, която нито плаче, нито се сърди, нито яде, но не може да расте и да се развива? Кое малко момиченце е чуло гласа на своята кукла? Има кукли, които плачат, които отварят и затварят очите си, но това става по принуждение, а не доброволно. Онези, които не разбират живота, природата ги залъгва с кукли и с кончета, като малките момченца и момиченца; а онези, които разбират живота, природата ги учи, праща ги на училище. Следователно, природата залъгва простите; любознателните учи, а на даровитите, на мъдрите поверява своите тайни.

„Лазаре, излез вън"! С тия думи Христос възкреси Лазаря, защото той беше единственият човек, по това време в Израиля, който беше минал четвъртото посвещение. В прочетената глава се казва, че Лазар имал две сестри, Марта и Мария. Казва се, че Христос обичал Марта и сестра й Мария, и Лазаря. Умна била Марта, макар че, под името „Марта" се разбира човек, който се занимава с физически, с домашни работи. Христос обича умни, а не глупави хора. Когато чу Христовите думи „Лазаре, излез вън" – Лазар веднага излезе от гроба, т.е. върна се от онзи свят. Лазар беше тръгнал по работа за другия свят, но когато Христос го извика, той веднага се върна и каза: Господи, какво искаш? Каквото ми заповядаш, ще направя. Ако трябва, известно време още да остана на земята, ще изпълня волята Ти. – Кой човек, след като е тръгнал за небето, чуе гласа на Бога, Който му повелява, да остане на работа на земята, би останал? Докато беше в гроба, очите на Лазаря бяха привързани с кърпа. Тази кърпа, на очите на Лазаря, напомня Темида, богиня на правосъдието, която някои художници рисуват със затворени очи; това те тълкуват с обстоятелството, че очите й непременно трябвало да бъдат затворени, за да не вижда, какво се върши по света. Питам: какво е това правосъдие, чиято богиня е със затворени очи? Според мене, богинята на съдбата, богинята на правосъдието, не само, че не трябва да бъде със затворени очи, но тя трябва да има четири очи. Какво означават затворените очи? Когато покажат пред съдията кесия със златни монети, той превързва очите си и със затворени очи, да не вижда очи в очи правдата, започва да разглежда делото и казва: Този човек не е виновен и трябва да се освободи. Значи, когато в ръцете на съдията турят златни монети, той разглежда делото със затворени очи; когато нищо не турят в ръцете му, той разглежда делото с отворени очи. Това показва, че съдбата, която хората сами си определят, коренно се различава от Божествената съдба, от Божествената Правда. Когато човек направи някаква погрешка, или някакво престъпление според Божията Правда, той сам се съди, не чака други да го съдят. И при това положение, ако, според тази Висша Правда, му се наложи петгодишен затвор наказание, той сам, ще го увеличи на десет. Божията Правда смекчава наказанието, а човек сам го увеличава. Такъв човек има будна съвест. Ако този човек направи някакво добро, според Висшата Правда, той трябва да получи известно възнаграждение.
Съвременната съдба, или правосъдието на съвременните хора се отнася само до престъпленията им. Например, ако някой човек направи едно престъпление, веднага идват стражари, хващат го, турят го в затвор и против него се завежда дело. Обаче, ако направи някакво добро, никой не го търси, да му даде известно възнаграждение. За да бъде съдбата правилна, трябва да съществуват съдилища и за добрите, и за лошите хора. Щом някой праведен човек извърши едно добро дело, веднага трябва да го уловят, да го затворят, докато се заведе дело против него. В съда ще се

явят адвокати да разискват, в какво се заключава доброто, което е направил и с оглед на него ще решат, какво възнаграждение да му се наложи: дали къща да му се направи, дали пенсия да му се отпусне и т.н. И в сегашните държави се спазват тия закони. Ако някой гражданин има големи заслуги към държавата, последната му определя пенсия в известен размер, или го възнаграждава по друг начин. Това е един сериозен въпрос и ако хората не разбират смисъла на тия неща, могат да извадят криви заключения. Едно е важно за човежа: да се вслушва в гласа на природата. Защо? Защото природата е първият фактор, който действа върху душите на хората. Когато иска да въздейства върху някоя душа, Бог си служи с природата. Друг важен фактор в живота е човешката душа, която представя вътрешната негова природа. Природата и душата са два живи, вечни принципа, които работят всякога заедно и помагат, както на човека, така и на всички около него. Когато човек пожелае да се разшири като природата, от една страна, и като Бога, от друга страна, ражда се грехът, създават се погрешките. Защо става така? Защото човек не разполага с такава разумност, с такива знания, с каквито природата оперира.

Ще приведа един пример, да видите, защо хората грешат. Един гръцки поп живял заедно с един светия. Той обичал масло и често си купувал, но виждало му се, че маслото скоро се свършвало и мислил, че светията го яде, скрито от него. Затова, попът решил да избяга от светията. Преди да се раздели с попа, светията намислил да му даде един добър урок и затова, тръгнал заедно с него на път. Като вървели известно време, те замръкнали и трябвало да се отбият в някой дом, да пренощуват. Домакинята посрещнала приветливо гостите и се обърнала към светията с думите: Детето ми е болно. Моля ви, да му помогнете. – Добре, ще се опитам да го излекувам. Донесете едно корито с чиста гореща вода, донесете и детето и излезте вън. Светията затворил вратата и започнал своята работа. Свещеникът останал при него на работа и наблюдавал, какво ще прави. Светията взел нож и отрязал ръцете и краката на детето. После, разпрал корема, извадил всички органи навън и ги измил, изчистил добре. Като изчистил цялата вътрешност на детето, той започнал да събира всички части от тялото му, да ги поставя, всяка на своето място. Като видял всичко това, свещеникът се уплашил и си помислил: Каква е тази работа? Докато исках да се освободя от една неприятност, нападнах на друга. Не зная, как да изляза вън, да не ме държат отговорен за това, което светията върши. Той се озъртал, поглеждал към вратата, дано някак се отвори, че да излезе вън. В това време, светията поставил всички части, от тялото на детето, на мястото им, духнал два пъти и детето се съживило, но вече здраво и весело. Като видял всичко това, свещеникът си казал: Доволен съм сега, че научих поне един занаят. Отсега нататък няма вече беднотия, няма папазство, лесно ще печеля. За тази цел, той се обърнал към светията и му казал: Имам писмо от домашните ми, викат ме в село по една важна работа,

трябва да си отида. Той излъгал светията, но лъжата му била явна; той искал да тръгне на печалба с новия си занаят. Сбогувал се със светията и поел сам пътя. Като дошъл до най-близкото село, отбил се и потропал на една от крайните къщи. Излязла домакинята на къщата и той я запитал: Имате ли болно дете? – Имаме. – Дайте го, аз мога да лекувам. Майката донесла детето и го оставила на разположение на свещеника. – Дайте сега коритото с чиста гореща вода. Майката донесла всичко, каквото свещеникът искал и излязла вън. Като останал сам в стаята, той пристъпил към операцията по същия начин, както постъпил и светията - взел ножа и отрязал ръцете и краката на детето; после, разпорил корема, извадил червата навън и всички тия части, измил внимателно с гореща вода. След това, започнал да поставя всяка част на своето място. Каква била изненадата му, когато видял, че частите не прилепвали към тялото. В ужаса, в който изпаднал, той си спомнил последните думи на светията: Синко, когато се намериш в някакво затруднение, обърни се към мене, аз ще ти помогна. Той започнал да вика на помощ светията, да го избави от това трудно положение.

И съвременните хора често изпадат в положението на този гръцки свещеник. Като виждат, какво прави природата, те искат да ѝ подражават. Започват и те да режат ръцете и краката на болното дете, вадят червата му, измиват ги с гореща вода, но после, тия удове не се залепват. Лепят ръцете, лепят краката, но нищо не постигат – детето остава нарязано на парчета. Тогава те се обръщат към този, към онзи светия, да им дойде на помощ. Хората трябва да знаят, че това, което природата върши, те, по никой начин, не могат да направят. Те нямат ония знания, с които природата разполага. Защо нямат тези знания? Защото са се отделили от Бога. Тяхната вяра не е абсолютна, не е положителна. Те вярват в себе си, но и тази вяра не е положителна. Природата поставя всеки човек на изпит, да види, доколко той може да издържа страданията в живота

Един френски офицер се подложил на един опит, да види, колко може да издържа на страдания. Кое му дало повод да направи този опит? По това време, във Франция бил издаден някакъв закон, според който, всеки, нежелаещ да се подчини на този закон, щял да бъде строго наказан. Този офицер не искал да се подчини на закона и предварително знаел, че ще бъде строго наказан. За да се увери в силите си, той намислил да се подложи на такъв опит, от който да види, ще може ли да издържи на наказанието, което държавата щяла да му наложи, или няма да може. За тази цел, той извикал един от своите приятели и му казал: Вземи сабята си и с тъпия край ме удряй, но не приятелски, а като че биеш голям престъпник. Ще удряш, докато ти кажа да спреш. Приятелят му го погледнал и си помислил: Да не е мръднала дъската на този човек? – Ти направи това, за което те моля, а после ще ти разкажа, кое ме кара да правя този опит. Приятелят му взел сабята и започнал силно да удря. Като

го ударил известно число пъти, офицерът казал: Достатъчно! След това, станал от земята, изтърсил праха от дрехите си, съвършено спокойно, като че нищо не е било и започнал да разправя, защо се подложил на този опит.
Питам: колко души такива познавате, които, след толкова много удари, могат сами да станат от земята, да изтърсят дрехите си от праха и да започнат да се разговарят с приятеля си, като че нищо не се е случило с тях? Ако накажат някого от вас по този начин, той ще се обезсили, ще започне да се оплаква, че го осакатили, че го онеправдали и т.н. Геройство ли е това? Истински герой е онзи, който може да търкули на земята всеки, който, без причина, се хвърля върху него, да го бие.
Няколко души отишли, един ден, при един светия, да го бият. Първият дошъл при светията, ударил го един път, но сам той се обезсилил и паднал на земята. Дошъл вторият, ударил три пъти светията, но скоро след това се повалил на земята. Дошъл третият, ударил няколко пъти светията, но и той паднал на земята. Така се изредили десетина души, но като дошъл ред на последния, той казал: Който иска, нека дойде да бие този човек. Аз се отказвам от тази работа. Тогава светията ги запитал: Има ли още някой да ме бие? Втори път, ще биете ли светия?
Какво правят съвременните хора, при подобни случаи? Достатъчно е, само да докоснат един човек, за да започне да вика, да плаче. Той се обръща към Господа и пита: Де си, Господи, не виждаш ли страданията ми? – Празна работа е тази, казва Бог. Защо ме търсите вън някъде? Аз съм вътре във вас. Потърпете още малко! Когато бият човека, заедно с него бият и Господа, Който е в него, но Той казва: „Имай търпение да понесеш и това страдание!" Хората не могат да носят страданията, защото мислят, че Бог е далеч някъде, на небето, в другите светове. Обаче, едно трябва да знаете: Никой не може да бие човека, в когото Бог живее. Който вдигне ръка върху този, в когото Бог живее, той ще се търкули на земята. Когато биха Апостолите, те излязоха радостни и весели. Също така и мъчениците носеха страданията си с радост. Те не усещаха почти никакви болки и страдания, но който ги бие, отпосле, той изпитва страдания. Не е лесно да се бие светия. Няма случай, когато някой да е ударил светия и да не е пострадал. Да вдигнеш ръка върху светия, това значи, да вдигнеш ръка върху Господа. Който е вдигнал ръка против Господа, той е останал със суха ръка. Който е ритал с крак Господа, той е останал със сух крак. Който е казал лоша дума против Господа, той е останал със сух език. Законът е безпощаден. Не е позволено, нито да се каже лоша дума против Господа, нито да се посегне върху Него. Да биете Господа, това е равносилно, да влезете сред океана и да биете с пръчка водата. Ако сте на брега, оттам можете да биете водата с пръчка, но невъзможно е, да влезете сред океана и да биете водата с пръчка.
„Лазаре, излез вън!" Вяра се изисква от хората. Вярата се заключава във

веруюто, което хората имат. Например, някой казва, че Господ му говорил. – Господ му говорил, а той е последен сиромах и се оплаква от положението си. Господ му говорил, а боледува. Господ му говорил, а работите му не вървят добре. Каква е тази вяра? Господ му говорил, но той не слуша този глас. По-право, той говори на Господа, но Господ не му отговаря. Това, което хората наричат "разговор с Бога", не е нищо друго, освен отглас на тяхното съзнание. Запитвам тези, които казват, че Бог им говорил, какъв е Божият глас и те казват, че бил като техния. Не, Божият глас не е като човешкия. В гласа на Бога има нещо особено. Той е глас на Вечността, глас на Абсолютното. Който, веднъж само, е чул Божия глас, той никога няма да го забрави. Някой казва: Господ ми говори всеки ден. – Възможно е; обаче, аз зная, че Господ говореше всеки ден само на Адама, когато беше в рая. Тъй щото, всички ония, които казват, че Бог всеки ден им говори, те трябва да са в рая. Според мене, те сами си говорят. Някой седи, мисли и се запитва: Слушай, от тебе човек ще стане ли? – Ще стане. – Ще ликвидираш ли някога със сиромашията? – Ще ликвидирам. Аз съм слушал хора, които, сами със себе си се разговарят. Ако вярват в духове, те ще кажат, че духовете им говорят. Ако са религиозни, ще кажат, че Бог им говори. Не, Бог не говори на хората. При това, сегашните хора нямат още онези органи, чрез които, да възприемат Божия глас направо. За да се възприеме енергията от Божия глас, той трябва да мине през девет сфери, т.е. през девет превода. Не се разбира лесно този глас! Вземете, например, стиха от Евангелието: „Любете враговете си!" Не е лесно да се разбере този стих. В какво седи мъчнотията на разбирането? Как ще обичате човека, който ви е ограбил, който е изгорил къщата ви и направил ред още пакости? От Божествено гледище, този човек ви е направил голямо добро: той изгорил старата ви къща, за да направи нова. Той взел книжните ви пари, за да ги смени със златни. Така трябва да гледате на враговете си. Онези врагове, за които Христос е казал, че трябва да ги любим, са наши добри приятели. Кой може да повярва в това? Едва ли ще се намери един човек, който може да повярва на думите ми. Ако се намери такъв, той непременно ще бъде Лазар. Това не значи, че нямате вяра, но вие още не сте дошли до онази фаза, когато, както и да ви посрещне онзи, който ви обича, да не се съблазните.

Вярата на съвременните хора почива, повече, на материална почва. Ако един ден, мъжът на някоя жена не окаже към нея това внимание, което всеки ден й оказва, тя веднага ще се усъмни, ще помисли, че той е харесал друга някоя. Среща един човек свой приятел, който му дължи някаква сума, но приятелят му се превива от болки в стомаха, не иска да се спира с никого, търси лекар, да му даде първа помощ. – Защо бягаш от мене? Не се стеснявай, парите сега не ми трябват, аз искам да те видя, да си поговорим малко. – Човекът се превива от болки, не може да се изправи, а той му говори за някакви пари и задължения. Питам: при такива разбирания,

може ли да съществува приятелство между хората? За да има приятелски отношения между хората, нуждите им не трябва да зависят от окръжаващите, но от природата. Човек има нужда от въздух. Трябва ли, той да очаква на приятеля си, да му вдъхне въздух в устата? Какъв въздух ще бъде този? Като казвам, че не трябва да очаквате на хората и да не се нуждаете от тях, имам предвид, че сами трябва да приемате въздуха, направо от природата. Какво ще спечелите от въздух, който, веднъж е бил в дробовете, или най-малко, в устата на някой човек? Не, човек трябва да бъде направо свързан с природата! Обаче, природата спазва великия закон на икономията и, за да не хаби своята енергия, тя е създала човешката реч. Следователно, като говори човек, с нечистия въздух заедно, излизат навън чисти думи, които го дезинфекцират. Ако устата на някой човек мирише, той трябва да каже на събеседника си: Моля ти се, стой на известно разстояние от мене и слушай само думите, които излизат от устата ми, но въздухът недей мириса.
И тъй, отношенията, които съществуват между хората, трябва да почиват на идейна база. Това, което те хранят в своите чувства и мисли, едни към други, е реалното, а не хлябът, който си дават. Хлябът, който давате на човека, може да го ползва дотолкова, доколкото е проникнат от хубави и чисти мисли и чувства. Ако всичко, което хората вършат и говорят, е проникнато от Божествената Любов, болните около тях лесно ще оздравяват, неразположените ще придобиват разположение. Това може да не стане изведнъж, но постепенно.
„Лазаре, излез вън!" Когато Лазар чу Христовите думи, той веднага отговори: „Чувам, Господи"! Христос продължи по-нататък: „Махнете превръзките му"! Това значи - освободете го от мъчнотиите на живота! И тъй, първо, човек трябва да повярва в себе си, в гласа, който отвътре му говори. Някой заболява и вика лекар, да му помогне. Лекарят казва: След 24 часа ти ще заминеш за онзи свят. Ако повярва в думите на лекаря, той наистина ще замине. Но, в такъв случай, в човека винаги заговаря вътрешният глас, който казва: Ти ще оздравееш. – Повярвайте на този глас! Казвате: Какво трябва да правя? – Стани от леглото си и излез вън! Преди години, в Америка е станало такова чудо. Една жена, американка, боледувала цели 12 години. Лекарите, които я гледали през това време, се произнесли, че тя няма да оздравее и завинаги ще остане инвалид. Един ден, в ръцете на тази жена попаднала една книга, наскоро излязла от печат, за „силата на внушението и лекуване чрез внушение" и тя внимателно я прочела. Скоро след това, тя чула в себе си тих глас, да й говори: Стани от леглото си! Тя веднага станала и се почувствала здрава. С тази жена станало същото, каквото и с Лазаря. С всички хора може да се случи същото, но те трябва да се освободят от ония съмнения, подозрения, недоверия, които днес пълнят умовете и сърцата им. Като чуят вътрешния глас да им говори, те казват: Дали Господ ни говори, или така ни се струва?

Гласът на Господа не мяза на никой друг глас: нито на майка ти, нито на баща ти, нито на приятеля ти. Който чуе гласа на Бога в себе си, той изпитва свещен трепет в душата си; този трепет му дава подтик, импулс да върви напред. Подчини се на този подтик! Той е като пламъка на кибритената клечка, която е в сила да разгори и най-дебелите дърва. От малката клечка кибрит се произвежда цял пожар. Такова нещо е Божественият глас. От малка искра той създава цял пожар.
Всички велики, учени и идейни хора са слушали, в себе си, този глас и са се подчинявали на него. Откритията на учените, на великите хора не се дължат на тях. Всяко откритие не е нищо друго, освен Божествена идея, която е проникнала в ума на някой учен и той я е възприел, и изнесъл на света. Заслугата на този учен се заключава само в това, че той е насочил мисълта си в дадено направление и оттам е получил нужната светлина. И наистина, ние виждаме, че след дълги усилия, след упорита работа върху известни въпроси, ученият дохожда, най-после, до някакво откритие. Този учен не казва на хората, че е получил откровение отгоре, защото ще го нарекат смахнат, побъркан, но той казва: След дълга и упорита работа върху еди-кой си въпрос, най-после, аз дойдох до известни научни заключения. След всичко това, хората наричат този човек "учен".
Като четете разни теории в науката, вие се произнасяте: Тази теория е материалистическа, този учен е материалист и т.н. Кой човек е материалист? Влизате в една гостилница и срещу вас излиза гостилничарят, човек, пълен с благоутробие, с лице кръгло, като месечина, с весели, засмени очи и казва: Заповядайте, господине! Какво обичате? Вие туряте на масата златна монета и започвате да гледате в листа, какво е приготвено за ядене. Като види златната монета, гостилничарят още повече се вдъхновява и започва да обикаля около вас, иска да ви услужи, както трябва. Защо? Златната монета го привлича. Това значи, материалист човек. Трябва ли да говорите на този човек? Достатъчно е да му покажете монетата, за да ви разбере. Той разбира цената на златото и го различава от другите метали. Ако, вместо златна монета, вие извадите една медна или никелова монета и я сложите на масата, гостилничарят веднага ще каже: Излез вън! – Защо? – Кесията ти е празна. – Влез вътре! – Защо? – Кесията ти е пълна. „Лазаре, излез вън"! Когато влезе в гроба, кесията на Лазаря беше пълна. Когато изпразни кесията си, Христос дойде пред гроба му и каза: „Излез вън!" Това значи: няма ядене и пиене, няма вече слава и почести от хората. Лазар трябваше да се освободи от всички връзки, от всички недъзи и заблуждения, и да излезе вън. Следователно, докато не се освободите от всички суеверия, от всички научни и религиозни заблуждения, вие не можете да излезете от гроба. Казвате: Виновни ли сме за своите слабости и недъзи, които, по наследство, носим от своите майки и бащи? – Ако дядо ти и прадядо ти, преди четири поколения, са пили, трябва ли ти, днес, да станеш пияница и да се

оправдаваш с наследствеността? Човек може да изправи своите лоши наследствени черти, както може и да разработи добрите наследствени черти. Той трябва да знае, по какъв начин да работи за изправяне на лошите наследени черти и по какъв начин да разработва добрите. Това, което окултизмът нарича „четвърто посвещение" не е нищо друго, освен задача на човека, да намери начин за изправяне на своите лоши черти, унаследени от неговите родители и прародители. И на светиите е дадена задачата, не да спасят хората, но да ги освободят от лошите им наследствени черти и да ги направят щастливи и безсмъртни.
Същият принцип поддържаше и Христос, като казваше: „Който вярва в мене, той ще придобие живот вечен". За вас е важно, да се освободите от своите лоши черти и да чуете вътрешния глас, който ви казва: „Излез вън!" Питам: докато едно дете не излезе от бащиния си дом, може ли да стане учен човек? Докато не чуе гласа на баща си: „излез вън!" – синът не може да стане учен човек. Бащата казва на сина си: „Излез вън!" – и се нагърбва, с години, да го поддържа в странство, да стане учен човек. Вие сте на висока служба, но тя ви опорочава. Вътрешният глас ви казва: „Излез вън!" Това значи: напусни тази служба! Който послуша този глас и напусне службата си, той ще получи по-висока от първата. Който е получил безсмъртието, той седи по-високо от всички царе или князе на земята. Защо? - Земният цар утре ще умре и ще го детронират, а безсмъртният човек е цар на живота. Той е придобил това, за което царят не може и да мисли. Ще кажете, че това са празни работи, т.е. неща, които днес са непостижими. – Ние не гледаме на нещата като обикновените хора. Ако гледаме на живота като тях, и ние щяхме да бъдем нещастни. Какво ще бъде положението на вярващия, ако, на края на живота си, каже: Дали съм спасен, или не? Следователно, вие трябва да различавате източниците на знанието, да не изпадате в заблуждения. Ще кажете, че и вие слушате гласа на Бога. – Там е въпросът. Този глас коренно се различава от гласа на обикновените хора. Дойде заминалия ви дядо при вас и започва да ви говори: Синко, едно време и аз живях като тебе, но нищо не постигнах. Трябва да се измени този начин на живеене! – Това е гласът на дядо ти. След него ще се изредят баба ти, прабаба ти и всички ще пеят една и съща песен, че някога живели като тебе, но така не се живее. Как трябва да се живее, и те не знаят. След тях ще дойде чичо ти, братовчед ти и като си отидат, ще кажеш: Главата ме заболя от тези приказки. – Това не е Божественият глас. Бог никога не говори на хората така. Човек трябва да дойде до вътрешна опитност, да различава тези гласове от Божествения. Езикът на разумния човек коренно се различава от този, на неразумния. Дойде някой неразумен при вас и казва: Знаеш ли, колко много те обичам? – Може ли разумен човек да говори така? Разумният никога не говори за любовта. Той знае, че Бог е Любов. Само онзи може да каже, че обича, който постъпва спрямо хората така, както и спрямо себе си. Когато правите добро на себе си, говорите ли

си предварително, какво ще направите? Пристъпвате към доброто и нищо повече. Слагате на господаря си да яде и му услужвате. Питате господаря си: Какво желаете, господарю? – Хляб, ядене. – После? – Тури яденето в устата ми! – Доволни ли сте от яденето? – Не съм доволен. – Добре, почакайте малко, ще донеса второ ядене. И така, изреждате едно ядене след друго, докато господарят се задоволи. Господарят заповядва, а аз, който го обичам, изпълнявам с любов, с разположение, без да говоря нещо. Значи, дойде ли някой ваш приятел, на гости в дома ви, вие го поканвате да седне и започвате да му услужвате. Тази е идеалната любов. Такава беше любовта на Христа към Лазаря.
Христос каза: „Лазаре, излез вън!" С тези думи, Христос искаше да каже на Лазаря, че е готов да му услужи. С какво му услужи? Като му върна живота. Лазар пък, мина през четвъртото посвещение, след което беше абсолютно готов, да се подчини на Божествения глас. Ако не беше се подчинил на този глас, Лазар и досега щеше да лежи в гроба. Днес Христос стои пред вашите гробове и казва: „Излезте вън!" Този въпрос стои пред вас и вие сами трябва да го решите. Ако питате този-онзи, какво трябва да правите, да излезете, или не, вие ще останете в гроба, ще пропуснете благоприятните моменти в живота. Когато чу гласа на Христа, Лазар не запита, защо трябва да излезе, как да излезе и т.н. Той разбра смисъла на тия думи и веднага излезе от гроба. Този е човекът на четвъртото посвещение. Когато Павел, който беше в първото си посвещение, чу гласа на Христа, запита: „Кой си ти, дето ме гониш"? Христос го бутна от коня и му отговори: „Аз съм Христос, Когото ти гониш". И след като стана от земята, Павел разбра, какво трябва да прави. Лазар, обаче, не запита Христа, кой си Ти, но веднага каза: „Какво ще заповядаш, Господи?" – Излез вън! И той веднага излезе. Лазар слушаше, разбираше гласа и изпълняваше всичко, каквото му казваше. Гласът му казваше: Иди! – и той отиваше. – Ела! – и той дохождаше. Ще кажете, че това е военна дисциплина. Не, който обича и когото обичат, разбират, какво нещо е любов и са готови, всичко да изпълняват. Те доброволно дават място на Бога да се прояви в тях. Какво става днес в света? Двама млади се събират на едно място и започват да си гугуцат. Те чакат щастието да ги посети. Докато любовта не дойде между тях, те не могат да бъдат щастливи. Любовта, това е проява на Бога в живота. Дойде ли любовта в човека, с нея заедно дохождат богатство, слава, чест, способности, дарби и т.н. Който се домогне до този велик закон в живота, той е придобил всичко. Любовта е магическата тояжка, която разрешава всички въпроси. Днес хората разрешават въпросите си според степента на своето развитие, кой дето е стигнал. Това е правият път за тях. Това е пътят на обикновените хора, който коренно се различава от този, на съвършените. Сега, аз говоря, какви трябва да бъдат съвършените хора. Несъвършеният се стреми към съвършения; ученикът се стреми към професора си, или към учения. И

това е хубаво. Малкото знание е за предпочитане пред невежеството; малкото богатство е за предпочитане пред сиромашията.
Едно се иска от съвременните хора: те трябва да изпъдят страха, вън от себе си и да дадат място на любовта. Само при това положение, те ще бъдат готови да се подчинят на Христовия глас, който ще им каже: „Излез вън!" За някои Христос е дошъл вече и хлопа на вратата на техния гроб. За други, още много време ще мине, докато дойде, да хлопа на вратата на техния гроб. Това зависи от степента на тяхното развитие. Който е чул гласа на Христа, той е вече вън от гроба. Развитието на човешкото съзнание е подобно на развитието на малкото дете, което започва от една годишна възраст и свършва до 120 години. Всяка година, съзнанието на човека се разширява по малко. Тъй щото, растенето на човека се заключава в разширяване на неговото съзнание. Това разширяване на съзнанието пък, създава условия за познаване и разбиране величието на Бога. С разбирането на Бога се разбира и цялата вселена. Но Бог трябва да проговори на човека. Щом един път му проговори, той ще срещне един човек, който ще го обикне; ако два пъти му проговори, двама души ще го обикнат; ако три пъти му проговори, трима души ще го обикнат; ако четвърти път му проговори, той ще бъде в гроба; на петия път вече, той ще бъде на небето и оттам ще помага на хората. За такъв човек, земният живот изгубва своя смисъл.
Казвате: Какво ще бъде, тогава, нашето положение? Какво ще стане с нас? Питам: вие били ли сте в духовния, в съзнателния живот, да знаете, какво представя той? Да живеете в този свят, това подразбира, да живеете едновременно във всички тела и да ги чувствате като свои. Като излезете от едно тяло, ще влезете във второ, в трето – всички тела на хората ще бъдат на ваше разположение. Това състояние е подобно на положението на хора, които нямат своя къща и се местят от една в друга, по свое желание.
Това значи, да живее човек в съзнанието на другите хора. Някои ще кажат, че това е залъгване. Питам: когато четете философиите на разни учени, не се ли залъгвате с тях? Какво допринасят тия философии във вашия живот? Ще кажете, че те разширяват съзнанието ви. Ако, наистина, разширяваха съзнанието ви, те би трябвало да внесат в него някакъв нов елемент. Ако някой учен или философ е могъл да внесе нов елемент в съзнанието ви, това значи, да разполагате с магическата тояжка, с помощта на която можете да превръщате желязото в злато. Този учен е могъл да внесе този нов елемент, с помощта на който можете да подобрите живота си.
Истинска наука е онази, която, като жизненият еликсир, продължава живота на хората. Ако науката може да превърне 120-годишния старец в млад момък, това е истинска наука. Смисълът и силата на тази наука се крие в думите, които Христос е казал на Лазаря. Тези думи са в състояние да превърнат стогодишния старец в млад момък. И когато питат, где е старият човек, младият момък ще каже: Старият замина за странство, а

вместо него останах аз, да продължа неговата работа.
Една мисъл трябва да остане у вас: не се съмнявайте в Божественото, което работи в душите ви! Който не се съмнява в Божественото начало в себе си, той е напълно нормален, здрав човек. Божественото, именно, ще заговори на душите ви с глас, какъвто никога не сте слушали. За да разберете този глас, вие трябва да бъдете вътрешно подготвени. Този глас няма да развива научни теории, но направо ще ви каже: „Излез вън!" Науката е за учените хора, а за обикновените хора – обикновени работи. Ум се иска от човека, за да разбере, например, езика на математиката, на геометрията. Този език е един от старите езици, които са съществували досега. В геометрията се говори за линии, за ъгли, за фигури, за тела и т.н. Какво нещо е ъгълът? Ъгълът е едно от противоречията, които се създават в отношенията на двама души. Ъгълът е противоречие, което съществува между мъжа и жената. Колкото ъгълът е по-голям, толкова и противоречието е по-голямо. Увеличаването на ъгъла започва от един градус и постепенно расте, докато стигне до 90 градуса. След това, той продължава още да расте и достига до 180 градуса, при което, двете рамене на ъгъла образуват права линия. При това положение, противоречието изчезва. Тогава, мъжът и жената, които, до това време, не са се разбирали, подават ръцете си за примиряване и взаимно изправят погрешките си. Такова нещо е противоречието, според езика на геометрията. Тъй щото, когато двама души се карат, за мене не е важно, кой от двамата е виновен, нито пък, коя е причината на недоразумението между тях, но те трябва, като ученици, да измерят ъгъла, образуван между тях, да видят, на колко градуса е равен. Големината на този ъгъл показва, какви отношения съществуват между двама души. Щом двама души се карат, те започват с ъгъл от един градус, който постепенно се увеличава до 90 градуса, а после – до 180 градуса; като дойдат до 180 градуса, те образуват права линия и подават ръцете си за примиряване. Правата линия е път на прощаване, на примиряване. Тя е магическата пръчица в ръката на съдията, който казва: „Простени бъдете!" И тъй, геометрията разполага с методи, начини, чрез които човек може да изправя своите погрешки. По същия начин, учените-геометрици, изправят погрешките си. Ако статическата геометрия разполага с методи за изправяне погрешките на човека, колко повече методи ще има на разположение живата, динамична геометрия! Живата геометрия е наука на бъдещето, според която, ако работи, човек ще намери начини за изправяне на своите погрешки. Като изправи погрешките си, той ще чуе гласа на баба си и на дядо си, които ще му кажат: Сега постъпи добре. – Обаче, това още не е Божият глас. И днес, когато някои казват, че са чули този глас, всъщност, не са го чули. За онези, които не казват, че са чули този глас, вероятността, да са го чули и да го чуят за в бъдеще, е по-голяма. За предпочитане е, вие да сте от вторите, отколкото от първите, които се самоизлъгват. Бог казва: Ако всички пророци, които твърдят, че са пратени

от мене, говорят истината, даже и да не са пратени от мене, аз ще им простя.
Сега, аз не искам да се обезсърчавате, да губите куража си от това, което говоря. Това е наука, която постепенно ще разберете. Когато учителят по математика предава на учениците си, в първо време, някои от тях не го разбират, но впоследствие се ориентират и започват добре да решават задачите си. Мъчните, неразбраните неща са научни, а лесните, разбраните са обикновени. Неразбраните неща интересуват човека, защото те представят почва, условия за неговото развитие. Неразбраните области са предмет на науката. Дето хората не се разбират, там си мязат; дето се разбират, там не си мязат. Разумните хора, които не се разбират, си мязат. Казват за някого: В този човек има нещо тайнствено, нещо загадъчно – талант има той. Значи, вниманието на хората, към някой човек, се съсредоточава, именно към това, което е неразбрано за тях. Кое е неразбраното в човека? Божественото е неразбрано. Божественото всякога ще остане неразбрано за човека. Защо? За да има към какво да се стреми. Един ден, когато чуе гласа на Божественото в себе си, човек ще излезе вън и ще придобие живота, както и Лазар го придоби. Ако при днешните трудни условия, ако при днешната криза, която хората минават, чуят гласа на Бога и излязат вън, те ще се освободят от всички терзания и смущения. Които разполагат с пари, с къщи, с имоти, те нямат поне тези материални терзания, но които и това нямат, те знаят, какви терзания и мъки преживяват.
Ще приведа един пример, за един светия и за един богат човек. Светията живял в планината. Един ден богаташът, облечен в топли, здрави дрехи, а отгоре и с кожух, тръгнал за планината и се отбил при светията. Богаташът цял треперел от студ. Погледнал към светията, но какво било учудването му, когато го видял спокоен, стои изправен на едно място и държи пръчка в ръка. – Какво правиш? – Топля се. – Как се топлиш? Богаташът се приближил до светията, хванал пръчката, която била в ръката на светията и веднага отскочил настрана, кожата му изгоряла. Светията спокойно държал в ръката си горещата пръчка, а богатият едва се докоснал до нея и ръката му изгоряла.
Казвам: това е веруюто, което проповядваме. И вие можете, като светията, да хванете тази пръчка в едната си ръка и да се топлите с нея. Огън има в тази пръчка! Силата на човека е в това, в което той вярва. Това, в което човек вярва през целия си живот и не се разколебава, е Божественото в него. Този е единственият капитал, който човек има в себе си и с който, всякога може да разполага. В това се заключава неговото спасение. Казвам: на тази почва, именно, един ден Бог ще застане и ще каже: „Лазаре, излез вън! Понеже на малкото си бил доволен, влез с него в благоволението на своя господар!" Аз съм за онова малко, за което се казва в Писанието, че то било едно малко камъче под езика. Езикът представя Словото Божие. На

това малко камъче било написано името на човека. Това малко камъче е Божественото, което е скрито в човека, като малък зародиш, който очаква своето развитие. От него ще излезе съзнанието на бъдещия човек, който ще се нарече Син Божи, Син на Мъдростта.
„Лазаре, излез вън!" Сега и на вас казвам: като ви турят в гроба, при големите мъчнотии, при неразрешените задачи, кажете си: Ще дойде Христос и при мене и ще ми каже, като на Лазаря: „излез вън". В това седи силата на хората с високо съзнание. Съвременните религии, съвременните вярвания на хората са приготовления за вечното, което ще дойде като наследство, на което всички ще бъдат Синове Божии. Ако някой казва, че е Син Божи, а не чува гласа на Бога, какво показва това? Щастлив е онзи, на когото Бог е проговорил; нещастен е онзи, на когото не е проговорил. Достатъчно е Бог да е проговорил веднъж на човека. Ако два пъти му проговори, той губи. Изобщо, колкото повече пъти Бог е говорил на човека, толкова по-зле за него. Онзи, на когото Бог само веднъж е проговорил, той представя добрата почва, на която семето е паднало и дало плод стократно. Онези пък, на които Бог е говорил много пъти, представят неблагоприятните условия, при които семето се посажда. Значи, достатъчно е, веднъж само, Бог да запали свещта на човека, за да продължава тя вечно да гори. Онзи, в когото Божественото е събудено, представя запалена свещ от Бога, която постоянно гори и се разгорява. Първоначално, Той е вложил в човека дихание на живот, т.е. Божественото начало, което, поради непослушание, е затрупал с материя и, в края на краищата, заровил в гроба. Старите идеи и вярвания умъртвяват Божественото в човека и го заравят в гроба. Най-после Божественото трябва да чуе гласа на Христа и да излезе от гроба. Значи, Бог, в своето динамическо проявление, иде днес да спаси човечеството, да реализира неговото възкресение. Божественото, вложено в човека, трябва вечно да живее, защото светът не е създаден за човека на материята, но за духовното в него.
Сега, мога да ви пожелая, да не се смущавате. Като слушате да се говори за възкресението, казвате: Дали това е вярно, или не? – Ако вярвате, вярно е; ако не вярвате, не е вярно. – Ама можем ли да носим това нещо? – Ако сте силни, можете да го носите; ако не сте силни, не можете. Едно трябва да знаете: новото учение няма за цел, да забавлява хората. В света има много забавачници, няма защо и ние да отваряме такива. Който иска да постъпи в забавачница, аз ще му кажа, де има такива; който иска да учи, ще му покажа, в кое училище да постъпи и при кои професори да се запише. Давайте цена на Божественото и не казвайте, че Бог говори само на този, или на онзи. Всъщност, Бог говори само на себе си, т.е. само на Божественото. Като видя невежеството на хората, Бог ги остави да ходят сами в своите пътища, но като поумняха, Той започна да им говори чрез своя Син, Когото изпрати на земята, да ги спаси, да им покаже правия път

и правия начин на живеене. Значи, Бог първо е говорил на хората чрез духовете, после – чрез ангелите, след това – чрез Сина си, а най-после и Той сам ще им проговори. Знаете ли, какво ще стане, когато Бог проговори на хората? Казано е в Писанието, че когато Бог проговори на хората, цялата земя ще изгори, а те ще се превърнат в прах и дим. Това значи: всичко непостоянно, всичко променчиво ще изгори, а мислите и чувствата на човека ще се видоизменят. Под свършване или изгаряне на света се разбира - ликвидиране с всички криви мисли, с всички измами и заблуждения. Ще изгори всичко нереално, а ще остане само истинското, реалното. Тогава всички ще разберат, че са братя, а Бог – техен Баща. Тогава всички ще разберат, че земята е създадена за благото на живите същества, а вселената – за научни изследвания. Онези, в които Божественото е събудено, още днес могат да живеят по този начин. „Лазаре, излез вън!"

6. Беседа от Учителя, държана на
10 март 1929 г. София – Изгрев.

1929_03_13 Правилни изводи
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНИ ИЗВОДИ

Размишление върху правдата.

Представете си, че виждате една стонога. Какво заключение ще извадите от нея? Защо трябва да има толкова много крака? Това е един въпрос за разрешаване. В усилието, което мозъкът прави, за да разреши известен въпрос, се крие растенето на човека. Според закона на растенето, силите обикновено се движат нагоре. Например, когато расте, детето обича често да се мери. То почти всеки ден се мери и отбелязва, докъде е достигнало. Дохожда най-после ден, когато растенето на физическия свят спира. Човек расте на височина само до известен предел и по-нататък престава да расте. Понеже човек е отражение на макрокосмоса, растенето му се определя от известни величини в природата. В пътя на развитието си, човек трябва да се наблюдава, да изучава своите желания, своите импулси, да знае, от какво естество са те и от какъв източник произтичат. Като изучава себе си, човек трябва да бъде справедлив: на всяко нещо да дава съответна цена и значение. Няма ли това справедливо отнасяне към себе си, човек може да отдаде особено значение на някоя физическа идея, вследствие на което да очаква от нея големи резултати. Не постигне ли желаното, той се обезсърдчава. Като знае това, човек трябва да различава мислите, чувствата и желанията си, да знае какво трябва да очаква от тях.

Съвременните хора не познават себе си, не се познават и помежду си. Това се дължи на голямото разнообразие между тях. Всеки човек, външно и вътрешно, е построен по особен начин, вследствие на което стремежите и разбиранията на едного коренно се различават от тия на другите. Срещате двама братя, родени от една майка и от един баща, но първият, по-големият обича красивото, великото и от него се възхищава, а по-малкият обича парите, по цял ден ги брои и мести от една каса в друга. Първият обича да чете, да се занимава с научни въпроси, а вторият – по цели часове се оглежда в огледалото. Кое е за предпочитане: да чете човек и да учи или да брои пари? Според случая. Ако се движи между учени хора, човек трябва да учи, да разбира техния език и интересите им. Обаче, ако е отворил кантора, той непременно трябва да има пари. Следователно, някога човек ще бъде в положението на учен, друг път – в положението на банкер, на войник, или на търговец и т.н. – Ама аз не искам да бъда войник, да нося пушка, да се бия. – И войник ще бъдеш, с пушка в ръка, и банкер, и учен ще бъдеш. Няма човек в света, който да не е воювал, да не се е бил с никого. Няма миролюбиви хора на земята. Вижте, какво правят

малките деца. Ако не се бият помежду си, ще ги видите да се сражават с дърветата в гората. Не е лошо да воюва човек, но той трябва разумно да воюва. – Защо се бият хората? – За да се смекчат сърдцата им. Сърдцата на повечето хора са корави, жестоки. Като се излагат на ужасите на войната, като се осакатяват, те започват да страдат, и по този начин сърдцата им постепенно се смекчават. Ако войната е в състояние да смекчи, да облагороди човешкото сърце, тя е за предпочитане пред жестокостта на хората.

Днес всеки се стреми към морал, който внася мекота в отношенията на хората. Думата „морал“ в ограничен смисъл означава правилни отношения между хората. Моралът на хората се вижда ясно в техните отношения на вземане и даване. В старо време, хората са уреждали отношенията си на вземане и даване в натура: една крина жито за една крина грозде. Днес, обаче, разменната монета в търговските отношения на хората е парата: една каса грозде срещу 30-40 лв.

И тъй, дойдем ли до човешкия морал, там виждаме две страни на отношения: морал, който се прилага при вземане, и морал, който се прилага при даване. Когато моралът се отнася до вземане, всеки човек знае, как да постъпи. Стане ли въпрос за даване, там се проверява истинския морал на човека. Който е готов доброволно да изплаща своите задължения, той е морален човек. Който не е готов доброволно да изплаща задълженията си, той не е морален. Към него се прилага законът. Значи, законът се прилага към моралнослабия човек. Той знае, че ако не плати задължението си на време, ще има бой. Какво представя боят? – Боят е музикален такт, удар, музика. Наистина, като получи няколко музикални такта върху гърба си, човек се научава вече да бъде точен, изпълнителен към задълженията си. Като изучавате музикалните тактове, ще видите, че мъжът бие, т. е. дава такт по един начин, а жената – по друг начин. Както и да гледате на живота, сам по себе си той е сериозен. За онзи, който не разбира нещата, животът е забава.

Като ученици, вие изучавате числата, без да подозирате, че те имат отношение към психическия ви живот, както и към целокупния живот. Например, вие не знаете, защо 1 x 1 = 1, 1 + 1 = 2, 2 – 2 = 0, 2 : 2 = 1. Числата взимат участие в мислите и чувствата на човека. За да разбере живота, човек трябва да изучава числата. Например, всяка мисъл и всяко чувство, добри или лоши, отговарят на сили, които известни числа съдържат в себе си. Когато обичате някого и пожелавате да му направите нещо, вие избирате най-добрите материали за целта. Не го ли обичате, ще си послужите с долнокачествени материали. Баницата за любимия ви човек ще бъде направена от най-чисто и прясно брашно, масло и сирене. За

онзи, когото не обичате, ще си послужите с по-долнокачествени материали. Ако днес хората страдат и не успяват в работите си, това се дължи на факта, че те често си служат с числа, на които качествените енергии са отрицателни. Казват, че 1 + 1 = 2. Какво означава това действие? Това показва, че след като си работил цял ден, получаваш заплата за деня един златен лев. Защо, обаче, 1 x 1 = 1? Това показва, че единицата, умножена сама на себе си, дава пак единица. Когато се оглежда в огледало, човек вижда себе си. Този, който е пред огледалото, и този в огледалото представят един и същ човек. Те не могат да се събират, не могат и да се умножават. Образът в огледалото не е реален.

Следователно, невъзможно е да умножавате реален образ с нереален. И да ги умножите, ще получите едно и също число. Това означава действието 1 x 1 = 1. Умножават се само реални величини. Дойдете ли до единицата, тя може да се събира, да се вади, да се дели сама на себе си, но по никой начин не може да се умножава.

1 + 1 = 2.
1 – 1 = 0.
1 : 1 = 1
1 x 1 = 1.

Сам по себе си човек не може да се увеличава, т.е. не може да расте, нито да се увеличава. Това се отнася до душата. Душата не расте, нито се увеличава или намалява. Душата може само да се развива, т.е. докато живее, човек може да развива своите сърдечни, умствени и душевни сили, вложени в неговото сърдце, в неговия ум и в неговата душа. Смисълът на живота не седи нито в сиромашията, нито в богатството. Ако искате да живеете добре, обърнете внимание на честните и на добрите хора, които ви обичат.

Хората се нуждаят от право разбиране на вътрешния живот. Някой казва, че разбрал живота. Разбирането на живота не е еднократен процес, както и намирането на Бога не подразбира още познаването Му. Че си намерил една свещена книга, това не значи, че си я чел и разбрал. След като намериш книгата, ти трябва да се впрегнеш на работа, да четеш и да я изучаваш. Следователно, след като намериш Бога, тогава ще започнеш истинската работа и учене. – Баща ми е богат, не ми трябва наука. – Това е криво разбиране. – Щом баща ти е богат, ти трябва да учиш още повече, понеже имаш всички възможности за това. Че баща ти е богат, това ни най-малко не подразбира, че и ти ще бъдеш богат. Баща ти е богат, защото е работил. Ако ти не работиш, каквото богатство и да наследиш, в скоро време ще го изядеш. Следователно, когато казвате, че Бог е свят, всемъдър

и всесилен, това още не значи, че и вие, като чада Божии, ще бъдете силни, свети и мъдри. Тези неща са вътрешни, вследствие на което не могат да се предават по външен начин. Свят човек е онзи, който има правилни отношения към своя ум, към своето сърце, към своята воля, към своята душа и към своя дух. Светият човек не си служи с никакво насилие. Мнозина мислят, че светият човек прави чудеса. – Не, чудесата не се дължат на светостта. Има лекари, които правят чудеса, без да са свети. Има музиканти, които правят чудеса, без да са свети. Мисълта на светия човек трябва да бъде пластична, да си пробива път навсякъде. Като мисли, човек не трябва да разглежда нещата външно само, но той трябва да прониква и в най-скритите им места, да ги разглежда в тяхната дълбочина и смисъл. Трябва ли човек да остане затворен в някоя къща и да се примири с мисълта, че не може да излезе от вратата? Ако вратата на къщата е заключена, той трябва да излезе през прозорците. Ако през прозорците не може, той трябва да излезе през комина. Изобщо, човек трябва да се примири с дадено положение, само след като е опитал всички възможности да го преодолее. Ако по никой начин не може да го преодолее, тогава само той трябва да се примири и да очаква на някаква външна помощ. – Морално ли е от негова страна да прави толкова усилия? – Морално е, разбира се.

Представете си, че някой човек е уличен в някакво престъпление, за което полицията го търси да го хване и тури в затвор. Свободно ли ще се разхожда този човек из града? По цели дни той ще се крие тук-там, а вечер, когато трябва да излезе, ще избира тъмни, кални, забутани улици, да не го види полицията. Който го види кален, мръсен, веднага ще познае, че този човек е вървял по нечисти, кални улици. Това положение му се е наложило. Той не ходи по калните улици доброволно. Тъй щото, когато човек се стреми да влезе в Царството Божие и не може да мине през царската врата, той ще се принуди да влезе през затънтените улици, но това става по необходимост, а не по негова добра воля. За човека е важно да постигне своята идея, а през какъв път е минал, дали се е окалял или не, не е важно. Като го видят, домашните, ще му дадат вода да се умие, ще му дадат чисти дрехи да се преоблече и ще го нахранят. Те няма да го упрекнат в нищо, но ще го похвалят за неговата смелост и ще кажат: Идея има този човек! Лесно се минава през царската врата, но през тясната врата, през канала, мъчно се минава. Който минава през тесния път, за да се домогне до своята свещена идея, той е истински герой. Този човек има любов в душата си, вследствие на което побеждава всички мъчнотии на пътя си. Да върви човек по широките пътища и така да побеждава мъчнотиите си, това всеки обикновен човек може да направи. Обаче, да минава през най-големите мъчнотии и препятствия и така да постига своите желания, това само героите правят.

Мнозина искат да имат постижения без мъчнотии. Тъй както е създаден светът, това е невъзможно. Това не значи, че човек неизбежно трябва да мине през канал, или през кални, тъмни улици. Но ако Провидението застави човека да мине през такъв път, за предпочитане е да мине през него, отколкото да бъде в бездействие. Веднъж сте дошли на земята, вие трябва да знаете, че ще се натъквате и на чисти, и на кални улици; вие ще се натъквате на светли и на тъмни същества. За да се развивате правилно, вие трябва да бъдете разумни, да се вглеждате в живота на напредналите и учени хора, да видите, по какви пътища са минали те и да се поучавате от тях. Както вашият живот, така и животът на другите хора трябва да ви служат като азбука, като настолна книга, по която да четете. Ако сами не знаете, отде и как да започнете, обърнете се към вашите напреднали братя, те ще ви кажат, какво трябва да правите. Всеки човек носи в себе си някакъв талант, който трябва да разработва. Достатъчно е да дойде при него някой учен или напреднал брат, който да събуди таланта му и да го застави да работи в това направление. Мнозина прекарват живота си почти в бездействие, без да използват условията за развиване на своя талант. Като не могат да постигнат нещо в живота си, те се оправдават с това, че природата не ги е надарила, че нямат никакъв талант. Който е работил съзнателно върху себе си, той непременно се е натъкнал на своя талант и го е развил. Представете си, че ви поставят в затвор и ви държат там, докато намерите своя талант. Какво ще правите? Мислите ли, че няма да го откриете? Много затворници са проявили талантите си, именно в затвора. Като се намери в трудно положение, котката може да скочи от голяма височина, без да се осакати. Тогава тя прилага това изкуство, което в други случаи не би приложила. Същото се отнася и до човека. Когато се намери в трудно положение, човек може да направи това, което в никой друг случай не би могъл да извърши. За предпочитане е някога човек да се хвърли от високо, отколкото без никаква съпротива да се предаде в ръцете на неприятеля си, който ще му върже ръцете и ще го подкара да върви напред.

Сега, като казвам, че човек трябва да бъде смел, това не значи, че трябва да върши глупости. Човек трябва да бъде смел в постъпките си, но разумен. Животът често поставя хората в трудни положения, за да развият своята разумност. Казва се, че на смелия Бог всякога помага. Щом е така, човек трябва да бъде смел, да решава трудните си задачи. Има случаи, когато само с тояга в ръка човек може да разпръсне многобройна тълпа. След това всички се чудят, какво стана, че толкова хора не можаха да се справят с един човек. Смелият действа бързо, решително и с вяра. Остане ли да мисли много, работата му е пропаднала. Вярата върши чудеса. Приложете вярата в живота си и не се безпокойте. Човек трябва да размишлява върху

нещата, но същевременно трябва и да действа. Какво допринася мисленето на някой мъж или на някоя жена, ако нищо не работят? Те нямат пари, нямат хляб и по цели дни седят вкъщи и мислят какво да правят, как да си доставят необходимите неща. Мъжът мисли на една страна, жената – на друга, но положението не се подобрява. Какво трябва да направят? – Да се опретнат [спретнат?] да работят. Мисленето им е дотолкова нужно, доколкото да намерят начин, как да работят. Щом измислят някаква работа, те трябва да се впрегнат задружно, да реализират намисленото. – Ама може да им дойде помощ отвън. – И това е възможно, но за да дойде външна помощ на човека, без да е работил, друго нещо се иска от него. Това подразбира, че той е работил някога, а днес жъне плодовете на своята работа. Иначе, невъзможно е човек да не работи и да получава всичко наготово.

И тъй, казахме, че единицата, сама по себе си, нито се умножава, нито расте. Такова нещо представя и вечността. Тя не се размножава, не расте, нито се развива. И за човека, като единица, може да се каже същото. Ако се огледа в огледало, получава се едно изображение, което е негово отражение, но той ни най-малко не се е размножил. Ако десет огледала се наредят под специални ъгли, човек се оглежда в тях, но вече се получават десет изображения на същия човек. Това не значи още, че той се е размножил. Човек, сам по себе си, е единица, която може да има много отражения, без да се е размножила. Отраженията не са реални образи. Въпреки това, хората се лъжат, именно от нереалните, от недействителните положения в живота. Те се натъкват на много недействителни и относителни неща в живота си и наричат това нещо наука. Каква наука представят предсказанията на съвременните хироматици? Отивате при някой хиромантик и той ви казва, че сте родени при еди-какви условия, какъв е характерът ви, но дойде ли до ония тънки подробности на вашия живот, нищо не може да ви каже. Колко души е имало в дома ви, когато сте се раждали; какво е било времето тогава, какво е било материалното положение на родителите ви, нищо не може да каже. Това не е наука. Ще дойде ден, когато науката ще си служи с абсолютни факти. Ще кажете на някой човек, че е сприхав. – Това е относително твърдение. Ще му кажете още, че е добър или лош човек. – И това е относително твърдение. Думите добър и лош са пособия на един стар език. Кажете ли на никого, че е лош човек, той казва: Вярно е това, но днес съм ликвидирал с тази фирма. Бях богат човек, милионер, търгувах с големи капитали и направих големи дългове. Днес всичко изплатих и останах беден, без пет пари в ръка, но започвам отново да работя. Сега ще се задоволя с малка фирма, но с името на добър, честен човек. Ще работя само с двете си ръце и на тях ще разчитам. Никой няма да ме познава. Да бъда виден, знатен човек, това подразбира да живея с чужд труд и

капитали, да завърша живота си с неприятности.

Един баща казал на сина си: Синко, от тебе човек няма да излезе. Тъй ще минеш и заминеш, без да знае някой за тебе. Дума няма да се чуе за твоето съществуване. Един ден синът извършил някакво престъпление, за което всички вестници писали. Като чул, че вестниците писали за престъплението му, синът взел един от тях и радостно казал на баща си: Татко, ето, аз се прочух. Днес всички вестници пишат за мене.

Казвам: Не е достатъчно вестниците да пишат за човека, но това, което пишат, трябва да е положително, да подига самия човек, а не да го унижава. При това, каквото вестниците пишат, каквото хората говорят, трябва да е вярно. Често хората говорят едни за други неща, които не са верни. Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за себе си, да знаете, какво сте в същност, какво можете да направите, кои са вашите добри и лоши черти. Всяка добра или лоша черта на човека може разумно да се използва. Например, някой обича да се гневи. Гневът е сухият барут в човека, който може да се използва във време на война. Следователно, ако е военно време, вие можете да се ползвате от гнева си, да го употребите като сух барут. Ако е мирно време, ще избягвате да се гневите. Как ще избегнете гнева? Ще намокрите барута си, да стане влажен. Влагата пречи на барута да избухва. Влагата представя мекотата в човека. Човек трябва да бъде мек, но не мекушав. Щом се отвори война, влажният барут трябва да се изсуши. Значи, всяко нещо е на мястото си. Ангелът, който изразява любов и мекота, като се намери пред един грешник, ще приложи друг някакъв метод, съвършено различен от този, който би приложил към праведния. Христос казва за себе си: „Не дойдох да туря мир на земята, но нож“. Когато греши и не изпълнява Божиите закони, човек ще срещне на пътя си ангел с меч в ръка, който ще му даде добър урок. Когато Бог изпъди Адам и Ева от рая, Той постави на райската врата два ангела с меч в ръка, да пазят, да не се върнат назад. Ако не върви в правия път, човек ще се натъкне на меча на някой ангел и ще падне на земята. След това учените ще казват, че еди кой умрял от разрив на сърцето. Ангелът казва на човека: Или ще вървиш в пътя, който ти е определен и ще вършиш това, което Бог ти заповядва, или ще платиш с живота си. – Ама аз съм свободен да живея, както разбирам, и да говоря каквото искам. – Не, не си свободен да живееш и постъпваш както искаш. Това, което мнозина считат за свобода, не е никаква свобода. Истинската свобода разбира разумни отношения между живите същества, които не нарушават интересите помежду си.

Хората се оплакват от противоречия, от мъчнотии в живота си, без да подозират, че причината за това се дължи на техните криви разбирания. Например, някой мисли за себе си, че е кротък човек и се чуди, защо,

въпреки неговата кротост, се натъква на толкова големи мъчнотии и противоречия. – Много просто. Той мисли криво за себе си. Той не познава още какво нещо е кротостта. Кроткият човек е предвидлив и съобразителен. При всички случаи на живота си, той знае, как да постъпва. Като се намери в материално затруднение, без работа, той няма да тръгне от къща на къща да проси, да иска пари на заем, но ще разбере, че Провидението му дава задача да живее без пари и ще гледа разумно да се справи с положението си. Той ще тръгне по приятели, по познати, да им работи без никакво възнаграждение. Като останат доволни от работата му, те ще го нахранят добре и облекат. Ако и това не му се нареди, той ще прекара няколко дена гладен, ще знае, че така му е определено. Понесе ли и глада, както трябва, условията му ще се изменят. Само по този начин човек ще разбере, че всичко, каквото се случва в живота му, е на място и за негово добро. Така той ще види ръката на Провидението и любовта на Бога.

Следователно, при каквито тежки условия и да е поставен, човек ще види най-после, че има един естествен, Божествен начин, по който той може да се освободи. Който прилага Божествените методи в живота си, той никога не опетнява името Божие. Като става сутрин от сън, той чува вътрешния глас да му казва, че няколко дена няма да яде. Щом е решил да слуша Бога, той ще понесе това изпитание с търпение. На четвъртия ден той ще види на пътя си една голяма, зряла череша и ще разбере, че има право да си откъсне 40 череши и да ги изяде. Като изяде черешите и задоволи отчасти глада си, той ще разбере смисъла на изпитанието, което му е било дадено. Всяко изпитание има за цел да развива в човека вътрешно послушание.

Когато се говори за послушание, хората мислят, че притежават това качество. Те са послушни, когато са слаби и невежи. Обаче, срещате някой силен, учен човек, върви гордо, с изправена глава, с ръце в джобовете си или отзад, никого не иска да знае. Преди всичко, не е правилно да туря човек ръцете си в джобовете си или отзад. Нито едното положение на ръцете е правилно, нито другото. Човек трябва да държи ръцете си в естествено положение, отстрана на тялото. Тъй щото, човек трябва да има послушание към Бога, не само когато е слаб, глупав или невежа, но и като силен, учен и разумен човек. Това е истинско послушание.

Съвременните хора са дошли до един възел, до един кръстопът в живота си и, ако не знаят коя посока да вземат, те ще се натъкнат на такива изпитания, които ще им коствbooват живота. Като не могат да се проявят, като не знаят коя посока на движение да хванат, те дохождат до областта на недоволството. Според мене, недоволството, на което хората се натъкват, не е нищо друго, освен психическа краста. Каквото и да им се даде, каквото

и да предприемат, те са все недоволни. Естествено е за човека да бъде недоволен, но недоволството трябва да му даде потик да върви напред. Недоволство, което спъва човека, не е на място. Каквото и да прави, човек неизбежно ще мине през изпитания и мъчнотии. Те имат за цел да го калят. За да се справи с мъчнотиите си, човек трябва да разполага с известно знание. Истинско знание е онова, в което няма никакво колебание – знаеш нещо и пристъпваш към реализирането му. Знаеш, че на еди кое място има заровени пари. Взимаш мотиката и започваш да копаеш. Копаеш ден-два, и намираш парите. Какво правят някои иманяри? Те започват да търсят пари, с години да копаят на едно или на друго място, но нищо не намират. – Защо? – Не знаят къде са парите.

И тъй, сегашните хора се нуждаят от истинско, положително знание. Тази наука, която днес им се преподава, е само предговор към Божествената. Ако не разполага със светското знание, човек не може да се домогне и до духовното, защото знанието, било то духовно или светско, почива върху едни и същи закони. Докато дойде до възвишената, Божествена наука, човек трябва да прави ред опити и упражнения, да прилага наученото. Без приложение няма напредък. Това се отнася не само до науката, но и до музиката, до художеството, до речта и т. н.

Сега, от всички хора се иска стабилност, устой във възгледите им. Някои хора мислят, че могат да оправят света и се заемат за тази работа. Като се натъкват на известни мъчнотии, те се обезсърдчават и казват, че нищо няма да излезе от тази работа. Това показва, че те не са измерили силите си. При това положение, те намират, че трябва да се върнат по релсите на обикновения живот. Ако върви по обикновения път, човек нищо не може да постигне. Обаче, ако върви по необикновения път, той все ще придобие нещо.

Следователно, като ученици, вие трябва да сте в постоянно движение, да не спирате на едно място. В мислите, в чувствата и в постъпките ви трябва да има непреривно движение. Всяко спиране в пътя води към недоволство, а недоволството е място, дето живеят паразити. Спре ли човек за по-дълго време в тази област, паразитите ще го нападнат. Всяко съмнение, колебание, безверие са паразити, които развалят красивото и великото в човека. За да се справи с тия отрицателни състояния в себе си, човек трябва да се изучава. Който не познава себе си, той не може да разбере онова, което е вложено в него и не може да се домогне до положителната наука. Днес хората изучават предмети и явления, които стоят далеч от тях, а не познават себе си. Да изучава човек себе си, това значи, да влезе в една свещена област на познания, които ще го доведат до истинската наука. Само това знание е в състояние да създаде правилни отношения между

хората. Когато между хората съществуват правилни отношения, те знаят кой от какво се нуждае и могат да задоволят своите нужди. Когато иска да задоволи желанията на човека, Бог не задоволява изведнъж всичките му желания, но само онова, за което той е копнял с години. Той намира, че това е същественото му желание и го задоволява.

– Само Божията Любов носи пълния живот.

30. Лекция от Учителя, държана на
13 март, 1929 г. София – Изгрев.

1929_03_15 Периодичност в живота
лекция пред специалния клас

ПЕРИОДИЧНОСТ В ЖИВОТА

Размишление върху противоречията.

Съвременните хора се страхуват от противоречията и търсят причината за съществуването им. Те не подозират, че в противоречията се крие нещо велико. И за кривия рак е противоречие защо ходи настрана; защо черупката му е твърда; защо има десет крака и т.н. В тези противоречия, обаче, се крие някакъв велик замисъл на природата. Условията, при които е живял ракът са го създали крив. Ако се проследи далечното му минало, ще се намерят причините, които са го създали и ще видите, че никакво противоречие няма в устройството на неговия организъм. В този смисъл, противоречия съществуват само за ограничения човешки живот, но не и за вечността. Може ли да делим голямото, безкрайното, вечното на времето? – Може, но все пак ще се получи безкрайно голямо число. Да делите безконечността на времето, това значи, да изливате водата от един котел, в който постоянно се налива нова. От една страна ще го изпразвате, от друга ще се пълни. Това показва, че вечността е неделима, но резултатите ѝ се поддават на разглеждане и на деление.

Какво отношение съществува между масата на едно тяло и силата, която действа в него? – Право пропорционално. Това значи: колкото е по-голяма масата на тялото, толкова по-голяма сила действа в него. Десетте крака на рака показват действието на известни сили. С числото десет той е разрешил известно противоречие. Ако не беше го разрешил, щеше да излезе от положението си на рак. Всяко неразрешено противоречие внася стремеж в човека към повдигане.

Представете си, че имате една неопределена величина, която означаваме с нула, т.е. с нищо, което представя кръг. Кръгът е неопределена величина, понеже можем да се движим по него хиляди години, без да го извървим, особено ако повърхността му е навсякъде гладка и еднаква. Колкото пъти да го обикаляте, не можете да познаете дали сте го извървели или не.Ако има някакви белези върху кръга, вие ще знаете, колко пъти сте го обиколили. Значи, явленията в живота се повтарят периодически през всеки 22 години. Това показва, че съществува една периодичност, както в човешкия живот, така и в целокупния. Например, ако родителите дават на своето петгодишно дете да пие малко вино, след 22 години, като стане 27 годишен момък, в него ще се яви желание пак да пие, но повече, отколкото е пил като дете. Той може да се опие и да разстрои организма си. След

други 22 години желанието му да пие е още по-силно. Той пие и се разболява от пиене. Така след всеки 22 години той пие все повече и повече, докато организмът му съвършено се разстрои, отслабне и не може вече да издържа. Той престава да пие, но заминава за другия свят. Законът на периодичността се проявява във възходяща и низходяща степен, в зависимост от разположението на човека към добри или лоши навици.

Като се говори за пиенето, нямаме предвид само пиене на спиртни питиета; пиянство съществува и в сърдечния, и в умствения свят. Човек е пиян, когато между чувствата и между мислите му няма никакво съотношение. Той не чувства и не мисли правилно. Положението на пияния, било на физическия, в сърдечния или в умствения свят, е подобно на онзи пияница, който пил за здравето на всички свои приятели и, като тръгнал за дома си, възседнал коня си наопаки – с опашката напред. Той сам се чудел какво е станало с коня, че главата му изчезнала. Всеки, който не може да намери главата на коня си, непременно е пиян. Когато не можете да разрешите една мъчнотия, това показва, че сте възседнали коня си наопаки. Търсите главата му и, като не можете да я намерите, казвате:Страданията ми нямат край. Който мисли, че страданията му нямат край, той прилича на онзи, който търси главата на коня си и не я намира. Ще знаете, че и страданията, и радостите имат край. – Защо? – Защото обектите на страданията и на радостите са материални. Докато има обекти, ще има и радости, и страдания. Щом изчезнат обектите, ще се свършат и радостите, и страданията. Придобиването на богатство, на приятели, прави човека радостен. Щом ги изгуби, той страда. За да не губи радостта си и да не страда, човек трябва да търси духовни обекти, а не материални.

Ще кажете, че радостта се дължи на правилното разрешаване на задачите, а страданието – на неправилното им разрешаване.Така е, но какво се разбира под правилно и неправилно разрешаване на известни въпроси? Ние казваме:Не е силен онзи, който решава задачите си при благоприятни условия на живота. Не е учен онзи, който наготово преписва задачите си. Който носи страданията си с радост, той е по-силен и по-учен от онзи, който избягва страданията. Той е по-разумен от онзи, който преписва задачите си наготово. Всеки сам трябва да решава задачите си. Че срещал на пътя си препятствия, това нищо не значи. Колкото повече спънки среща човек и ги преодолява, толкова по-силен става. Не си създавайте сами спънки, но не избягвайте онези, които разумната природа ви е поставила. Тя знае какво е нужно на човека, за да кали волята си. Чрез спънките природата го заставя да мисли, да работи и да се движи. Тя го кара да взема участие в нейните работи, да изучава законите й.

Като върви в правия път на живота, човек лесно решава задачите си, не се отклонява, не нарушава законите на природата. Щом кривне някъде, той вече се е отклонил или нарушил законите ѝ. Всяко нарушаване или отклоняване води към заболяване. Отклоняването може да е станало преди много години, но последствията идат днес. Който намери причината на заболяването си, лесно се лекува. Не я ли намери, болестта не го напуща. Като знаете това, не питайте, защо някой боледува и греши, а друг не боледува и не греши. Първият се поддава на действието на всякакви бацили, а вторият е неуязвим за тях; първият минава покрай касата на богатия и веднага бръква в нея, а вторият минава и заминава, без да я погледне. Първият е нечестен човек, а вторият – честен. Обаче, има случаи в живота, когато малките погрешки се предпочитат пред безгрешния живот. За предпочитане е да вземеш парите на онзи, който е решил да си купи с тях револвер, за да убие своя неприятел. Като вземеш парите му, той трябва да разбере, че разумната природа съзнателно му поставя препятствие, да го отклони от престъплението, което е намислил да прави. Ето защо, когато се яви някакво препятствие на пътя ви, мислете, коя е причината за това; щом намерите причината, можете да махнете препятствието, а може и да го оставите. Има големи, тежки препятствия на пътя ви, които сами не можете да вдигнете. Срещнете ли такова препятствие, обиколете го и вървете по друг, по-чист и прав път.

Да се върнем пак върху противоречието на кривия рак. Мислете върху него като задача, на която разрешението се крие в далечното минало. Ако разрешите тази задача, ще разрешите и своите мъчнотии, които се крият в закона на периодичността. Който не разбира този закон,той преяжда. Опасно е преяждането. Който го разбира, не си е доял. За предпочитане е някога да не си доял, отколкото да си преял. Ако не си доял, ти имаш условия да се наядеш. Ти имаш импулс, подтик в себе си.

Наблюдавайте проявите на живота си през различните възрасти. Така ще разберете проявите на закона за периодичността.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

27. Лекция от Учителя, държана на
15 март 1929 г. София – Изгрев

Книги:
* Периодичност в живота

Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_03_17 Който има невестата
неделна беседа

КОЙТО ИМА НЕВЕСТАТА

„Който има невестата, жених е.“
(Йоана 3:29)

В света, от памти-века още, съществуват известни институти, известни учреждения, произходът на които е неизвестен. Такива институти и учреждения, такива навици и черти съществуват и в живата природа, във всички живи, разумни същества, а най-много в разумните хора. За да разбере известна идея, известен институт или известно учреждение, човек първо трябва да разбира неговия дълбок вътрешен смисъл. Това разбиране не се постига само с теоретизиране. Теорията сама не разрешава въпросите. За пример, в математиката се казва, че a+b=c. Това равенство още не разрешава задачите. Колкото пъти и да напишете това равенство, или както и да го заместване с живи числа, или каквито пермутации да правите с дадени величини, това пак няма да разреши въпросите. Има само един начин, по който може да се разреши тази задача. Кой е този начин? – Истината. Само истината освобождава човека. И действително, който следва истината, той е свободен човек. Това значи a+b=c.
Всички съвременни учени следват истината, а при това никой от тях не е свободен. Казват, че който има знания, наука, той е културен, свободен човек. Така ли е в същност? От памти-века е имало учени хора, философи, а при все това пак не са били свободни. Ще кажете, че за да бъде човек свободен, трябва първо да уреди работите си. Работите на много хора са уредени, но те пак не са свободни. Значи, свободата не зависи от това, дали работите на човека са уредени, или не. Работите на хората могат да бъдат уредени, могат да бъдат неуредени, а при това те пак да не са свободни. Значи, за да бъде свободен човек, трябва да е придобил истината, да знае нещо. Докато е млад, човек идеализира нещата, представя си ги в такъв вид, в какъвто не са. Ако започне да мисли за възлюбената си, той си я представя като божество, пише ѝ прекрасни писма, коленичи пред нея, обещава ѝ добър живот, щастие, богатство, само да се съгласи да отиде при него. Той мисли, че с нея заедно, ще влезе в Царството Божие. Без нея животът му се обезсмисля. Докато се оженят, всичко е добро; щом се оженят, и двамата започват да се чудят, защо не идва Царството Божие между тях. Те започват да съжаляват, че са се оженили, и казват: Не струва човек да се жени. – Щом не струва човек да се жени, това показва, че тази женитба не е от Бога. Защо? Защото всяка задача, която не може да осмисли живота, тя не е за живота. Ето защо, човек трябва да се стреми

към онези задачи, които могат да му дадат начин, метод за разрешаване основните принципи на живота. Много задачи ще се дадат на човека, които той правилно трябва да разреши.
Съвременните хора трябва да знаят, че всичко, което става в живата природа, е разумно. Мнозина мислят, че външните условия са главните фактори в живота. Наистина, външните условия са фактори в живота, но те не са единствени и най-важни. И човек е фактор, макар, че мнозина мислят, какво те не могат да направят нищо. Ако е вярно, че външните условия са единствени и най-главни фактори в живота, питам: защо е дошъл човек на земята? Защо тогава не се примири с всички външни условия, без да разсъждава, без да търси начини и средства за подобряване на тези условия? Ще кажете, че човек е роб на условията. Щом съзнава това, нека търси начин да се освободи. Как може човек да придобие свободата си? – Който иска да придобие свободата си, той трябва да следва истината. За тази цел човек не трябва да греши. Щом не греши, той ще се освободи от дълговете, които са го заробили. Някой казва: Аз не трябва да правя дългове. – С това въпросът не се разрешава. Лесно е да се каже така. То е все едно да се затвори човек някъде и да каже, че няма да прави дългове. Друг пък казва, че прави много грехове. – Той върши грехове, защото от векове още е складирал в себе си много неестествени желания, които сега бушуват в него и го карат да греши. Той ще престане да греши, когато осъзнае, че неестествените желания в него са чужди капитали, с които не трябва да работи. Някой се влюбил и мисли, че той е родил тази любов. – Любовта не принадлежи на никого. Виждате, че едно животно се влюбило и постоянно тича подир своята възлюбена. И в любовта на животните има етикеции, учтивост. Хората мислят, че само те имат любов и подобна на тяхната няма. – Не, всички живи същества, колкото малки да са, имат любов. И растенията, и животните имат любов. Любовта на растенията се проявява по различен начин от тази на животните; любовта на животните пък се проявява различно от тази на хората. Както да се проявява любовта на различните същества, тя все е любов. В този смисъл, хората трябва да обичат истината, да разглеждат нещата обективно, без да се заблуждават. Защо ще се заблуждават? Ще каже някой, че всичко може да направи. Щом каже това, той трябва да се подложи на опит. Нека се опита да дигне камък от сто килограма тежест, да види, дали всичко може да направи. Ако не може да дигне този камък, ще разбере, че не може всичко да направи.
Един от европейските владетели бил много хвален от придворните си, но като разумен и мъдър, той не се подавал на техните ласки, и решил да им докаже своята сила и мощ на опит. Те го хвалили, че всичко може да направи, че може да спре духането на вятъра и движението на морето. "Твоята дума, господарю, на две не става." Той решил да ги изобличи, да им докаже, че не може всичко да направи, затова ги накарал да изнесат

трона му и да го поставят на брега на морето, дето ставали най-големите приливи и отливи. Сам той седнал на трона си и наблюдавал, как идвали и се връщали вълните. Когато започнали силни приливи на вълните, придворните му казали: Ваше Величество, приливи идват, трябва да се отдръпнете! – Не се страхувайте, вие знаете, че аз мога да заповядвам на морето. Те пак му казали: Ваше Величество, приливи идват! – Заповядвам на морето да се отдръпне! Обаче, морето не се отдръпнало. – Както виждате, морето не ме слуша. Значи, всичко не ми се подчинява. По този начин царят поставил въпроса ребром и доказал на своите придворни, че техните хвалби не почиват на действителността.
Следователно, всеки човек трябва да постави трона си край морето, да види, подчинява ли му се приливът на вълните или не. Ако приливът не му се подчинява, той трябва да постави трона си далеч от морските вълни. Това показва, че отношенията и възможностите на човека в живота са съвсем различни от тия, които той може да си въобрази. Животът на съвременните хора не е случаен, и трябва да се знае, че случайните неща са разумни, а обикновените – неразумни. Това, което постоянно става, е човешко; това, което случайно става, е разумно, следователно – Божествено. Когато изследват природните явления, учените казват за някой факт, или за някое явление, че е случайно. Обаче, те трябва да знаят, че случайните неща, именно, са Божествени. Тъкмо когато човек мисли, че няма изходен път в положението, в което е попаднал, вижда, че "случайно" се намира пред такъв. Викат лекар да прегледа някой болен. Лекарят дохожда при болния, пипа пулса му и констатира, че според правилата на медицината, след 24 часа болният ще свърши. Според правилата на медицината е така, този човек не може да живее повече от 24 часа, той непременно ще свърши, и никой не може да му помогне. Случва се, обаче, по някакъв неочакван обрат в болестта, болният се подобрява и оздравява. Много такива примери има в живота.
За изяснение на мисълта си ще приведа следния пример. Един американец, милионер имал млада, красива жена, която много обичал. По едно време жената на милионера заболяла сериозно. Той извикал най-видните лекари, дано и помогнат, но всички вдигали рамене, не знаели, какво да правят. Те се събрали на консулт, и всички единодушно решили, че болестта е неизлечима, и младата жена ще замине за другия свят. Като добросъвестни лекари, те решили да предупредят мъжа на болната за удара, който съдбата му готви, а същевременно той да съобщи на жена си, че часът и е наближил и да се приготви да изпие горчивата чаша. Мъжът се наскърбил, натъжил, но нямало какво да прави; влязъл в стаята на жена си и внимателно и съобщил, какво я чака. Очите на младата жена се напълнили със сълзи, но след един момент тя се окопитила и казала на мъжа си: Няма какво да правя, освен да се подчиня на съдбата си. Ще отида на онзи свят, без да зная съществува ли такъв, или не. Искаше ми се

още да поживея с тебе, но не съм господарка на съдбата си. Понеже много пъти си ми казвал, че ме обичаш, искам да ми обещаеш нещо. Кажи, моля ти се, можеш ли да ми дадеш обещание за нещо, което да изпълниш? – Кажи, какво искаш? Ако мога, ще изпълня молбата ти, но предварително нищо не обещавам. Аз искам да постъпя като разумен, като честен човек пред тебе, а не като лъжец. – Искам да ми обещаеш, че след смъртта ми няма да се ожениш за друга, ще ми останеш верен завинаги. – Виж, това не мога да обещая. Може да срещна някоя млада, красива жена като тебе, да се влюбя в нея и да се оженя. Трябва ли тогава да изляза лъжец пред твоята памет? – Тъй ли? Тогава и аз няма да умра! И наистина, това потенциално желание на тази млада жена да не се разделя с мъжа си, било в състояние да я спаси. То предизвикало обрат в нейните сили, и в продължение на 24 часа тя се почувствала по-добре: станала от леглото и започнала да се разхожда из стаята си. Като дошли при нея, лекарите останали изненадани от това, което видели. След десетина дена младата жена била вече напълно здрава.
Казвам: едно мощно желание, колкото дълбоко да е скрито в човека, е в сила да го избави от смъртта; с него той може да преодолее всички препятствия, които се изпречват на пътя му. В тази жена се събудила ревност към мъжа и! Тя искала от него да не се жени за друга, да не обича друга жена. Толкова силно било това чувство в нея, че тя могла да преодолее смъртта. Но престъпление е човек да изисква от някого той да не обича друг, освен него. Любовта е непреривен процес, тя не може да се прекъсва.
Съвременните хора търсят нещо велико в живота си, искат да се домогнат до любовта, да я придобият, но лекарите, както и хората на старите разбирания, казват, че не струва да се живее, че животът на човека е кратък, в 24 часа той може да замине за другия свят. В някои индуски книги се казва, че не струва да се живее. – Това е крив превод. Не струва да се живее, само когато човек се отклонява от правия път, от пътя, в който има растене и повдигане. Иначе, животът е красив и към него всички се стремят. Мнозина казват, че животът създава страданията. – И това не е вярно. Може да има в живота някои елементи, които създават страдания, но тия елементи не представят живота. Как е възможно, това, което обичаме, да ни създава страдания? Невъзможно е онзи, който ви обича, да ви създава страдания. Известно е, че любовта ражда живота. Следователно, ако животът създаваше страданията, тогава той не би имал никаква основа. Причините за страданията са в самия човек, но не в живота. От книгата "Бхагават Гита" е преведено на английски следното изречение: "Free from the bonds of action is that man who by means of Spiritual Knowledge hath attached himself to Wisdom and thus torn asunder the illusion of doudt – he indeed is free."
Всички хора говорят за свободата, казват, че всеки трябва да бъде свободен.

Свободен човек е онзи, който не се влияе в действията си от външните условия. Някой иска да направи едно добро, но се влияе от външните условия. Този човек е роб на външните условия. Той трябва да се освободи от това робство. Кой може да го освободи? – Знанието. Чрез знанието човек се свързва с мъдростта. Щом се свърже с мъдростта, човек е в състояние вече да разкъса връзките, булото на илюзиите, които го правят роб. Мнозина мислят, че могат да постигнат известни блага без любовта, без мъдростта в живота, вследствие на което очакват всичко на готово. – Не, всеки трябва да приеме в себе си основното положение, че без любов животът не съществува. Любовта ражда живота. Освен това, между любовта и мъдростта има тясна връзка. Следователно, докато не постави любовта и мъдростта за основа на своя живот, човек всякога ще се натъква на противоречия.

"Който има невестата, жених е." – Кой е женихът в природата? – Слънцето. Денят пък е невестата. Ние сме приятелите на слънцето и се радваме, че слънцето се жени за деня. Следователно, ние всеки ден присъстваме на сватба, ядем и пием, веселим се, защото слънцето се жени. То всеки ден изгрява и се жени за деня. Казва някой: И аз бих желал да имам този жених, да бъда негова невеста. – Лесна работа. Стани ден, ще се ожениш за слънцето. Докато си човек, ти никога не можеш да се ожениш за слънцето. И тъй, като знаете, какво нещо е денят, и какво – слънцето, вие имате вече представа, какъв процес е сватбата. Какво представя сватбата за съвременните хора? Срещнат се двама души, влюбят се, пишат си приятни, хубави писма, докато се оженят. Щом се оженят, започват да се бият и карат помежду си. Защо се карат? – Мъжът не е доволен, че жената не е наготвила добре. Жената не е доволна от мъжа, че не е купил, каквото искала. – Тази женитба няма смисъл. Обаче, женитбата на слънцето за деня има смисъл, защото от изгрев до залез има ядене и пиене на общо основание. И вечер, като се върнете от сватбата, разправяте на близките си, че сте били на сватба, че сте яли и пили, че сте се веселили: птичките весело чуруликали, песни и музики сте слушали – навред веселие и радост. Кой не би пял, когато слънцето се жени? Това значи истинска женитба! Какво би станало, ако слънцето за един ден само би престанало да грее, т.е. да се жени? Когато женихът идва, всеки ден носи по едно любовно писмо. Толкова години вече, как слънцето и денят се познават! Те всеки ден се срещат, всеки ден има ядене и пиене, музика и песни, в чест на техните срещи.

"Който има невестата, жених е." Радвайте се когато някой се жени. Не чакайте само вие да се жените, че тогава да се радвате. Ако не се радвате на щастието на другите, вие никога не бихте могли да направите връзка с природата и ще казвате, че женитбата е глупава работа. Едно време хората са се женили, като възрастни, като стари, а сега гледат, колкото е възможно по-млади да се женят. – Може ли стар човек да се жени? – Старите хора,

именно, се женят, а не младите. – Ама нали млади моми и момци се годяват и женят? – Не, в природата не съществува такъв закон. Апостол Павел казва: "Сгодих ви за Едного." Това показва, че някои християни са сгодени от две хиляди години насам. Така трябва да си обяснявате нещата. Ако не ги обяснявате така, вие ще опозорите един институт, какъвто е връзката ви с Христа, връзката ви с разумната природа. В човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа има свещени неща, които трябва правилно да се изяснят, за да порасне човек в себе си. Така само човек може да придобие свободата си, да стане свободен, да не греши. Всеки трябва да бъде пионер за свободата, да ратува за нея, но не само за себе си, а за всички живи същества. Трябва ли в днешните времена да се поддържа робството? Какво донесе робството за човека? – Страдания и нещастия. Нима мъжете не могат да поправят своите погрешки? Нима жените не могат да поправят своите погрешки? Нима учителите не могат да поправят своите погрешки? Нима свещениците не могат да поправят своите погрешки? – Всички хора са в състояние да поправят своите погрешки. Недоразуменията между хората произтичат от малки причини. Случвало се е любовта между двама млади да се развали за малко червен пипер. – Как? – Младата булка турила в яденето малко повече червен пипер, отколкото трябвало, вследствие на което любовта между нея и възлюбения се развалила. При друг случай младата булка турила в яденето повечко масло, отколкото трябвало, и любовта между двамата се развалила. Щом любовта може да се разваля от такива дребни, малки поводи, това не е любов. Това са чувства, настроения, разположения, но не и любов. Вие трябва да си съставите ясна представа за човешките чувства, за човешките мисли и постъпки; вие трябва да разбирате проявата на ума, на сърцето, да ги различавате. Вие трябва да разбирате човешките способности, да ги различавате, и като художници да поставяте всяка способност на своето място. Затова, именно, сте изпратени на земята да се учите, да придобиете велика наука.

Казвате: До кога ще учим? – И на 120 г. да станете, пак ще учите и няма да се подпирате на тояга. Съвременните хора взимат един период от 45-50 г. и като стигнат тази възраст, казват: Остаряхме вече, главата ни побеля, не можем да учим. – В кой кодекс на Свещената книга е писано, че като остарее, човек не може вече да учи? – Никъде не е писано такова нещо. При това, никъде в Божествената книга не е писано, че старите, или младите ще наследят Царството Божие. Следователно, в духовен смисъл, под думата "дете" се разбира човек, който има пластичен, подвижен ум и душа, пълна със стремеж за придобиване на знания, които да прилага в живота си, за да го изправя и повдига. В това отношение съвременните хора трябва да представят извор, който постоянно да дава и да възприема. Те не трябва да спират теченията на своя живот, да образуват блата. Водата в тях трябва да има външен излаз, да изтича навън, да и се втича навътре.

Това значи придобиване на любовта навътре и предаване на любовта навън. – Де и как ще употребим любовта, като я придобием? – Много нещастни хора има в света, които очакват отнякъде да им дойде помощ. Ето, срещате, за пример, двама влюбени, но Господ не ги благославя. – Защо? – Защото не използват правилно любовта, която им е дадена. Те се чудят, какви подаръци да си дават един на друг. – Няма защо те да се даряват помежду си. И без това те са дарени, имат най-големия дар – Любовта. Подаръците трябва да се дават на бедните, на сиромасите. Това е Божествена постъпка. Казвате, че Бог живее във всички хора, а при това не се обичате. Срещате някого и му казвате, че трябва да ви обича. – Щом казвате, че Бог живее във вас, само по себе си ще се обичате, защото казано е, че Бог е Любов. Да изисквате хората да ви обичат, това е насилие. – Любовта не търпи абсолютно никакво насилие. – В любовта човек е абсолютно свободен. Следователно, като човек, дълбоко в душата си, аз трябва да съзнавам любовта и сам да я прилагам, без никакво външно насилие. Всеки трябва да бъде искрен в любовта си. Не е въпросът да обичате хората, но да проявявате любовта си, и то всеки по свой специфичен начин. Тъй щото, хората се различават един от друг по своя специфичен начин на изразяване на любовта, по своя специфичен път на развитие.
И за това казвам: Дойдете ли в известни отношения помежду си, не се отклонявайте един друг от пътя, който Бог ви е начертал, но помагайте си в този път. Двама души могат да се срещнат в един общ център. Какво трябва да направят? – Ще се спрат за малко, ще си поговорят, и ще продължат пътя си. Пътищата им се кръстосват, без да си пречат един на друг. След време ще се срещнат на друг общ център: пак ще се спрат за момент, ще се поздравят, ще си поговорят малко, и ще продължат пътя си. Не е нужно дълго време да се спират на разговор, нито пък да се отклоняват от пътя си: всеки ще следва точно своя път без никакво отклонение. Злото в света се заключава в това, че другите хора отвън искат да определят пътя на човека, като му казват: Така трябва да мислиш, да чувстваш и да постъпваш! Кой трябва да определя пътя на човека? – Човек на човека не може да определи пътя, защото той не му е дал нито ума, нито сърцето, нито тялото. Тогава, как може да си задържа тази привилегия да определя пътя на човека? Ако човек има задължения към някого, то е към Първата Причина, Която му е дала всичко, но не и към онзи човешки бог, в името на когото се вършат ред престъпления. Всеки човек има право да вярва в някакъв свой бог, но в края на краищата той ще се увери, че съществува Един Бог, Който е определил съдбините на хората и начертал пътя на тяхното движение. Велик и дълготърпелив е Той, оставя всеки човек свободно, да върши, каквото иска. Ако човек върши престъпления, един тих глас отвътре му нашепва: Това, което вършиш, е престъпление от него нищо няма да придобиеш. – Ама еди-кой си

философ е казал другояче. – Щом искаш да постъпиш според философията на този учен, свободен си. Без да мисли по-нататък, човек извършва престъплението, но после започва да плаче. – Защо плаче? – Скочил от високо място и се ударил. – Кой го накарал да скочи? – Неговата възлюбена. Той се качил на високо някъде, но неговата възлюбена го накарала да скочи, за да и покаже, че я обича, и да отиде при нея. Той скочил, доказал и, че я обича, но като не знаел да скача, счупил крака си. След това възлюбената му съзнала, че направила погрешка и тръгнала да търси лекар да му поправи крака. Той пък съзнал своята погрешка, че се отклонил от пътя си. Като минал тази опитност, той пише на възлюбената си, която го заставила да слезе при нея: О, любезна моя! Моят път не минава през това място. Аз съм на канарата горе и не мога да сляза при тебе. Друг път ще се срещнем, и тогава ще си поговорим.
Съвременните хора искат да им се каже нещо сериозно, с което да оправдаят света. – Нима досега не са говорени сериозни работи? Нима досега не са държани сериозни, строги проповеди? Какви ли епитимии не са налагани на хората, какви ли затвори не са съществували, колко глави са отнети, но въпреки това светът още не се е оправил. Защо? – Не е този пътят, по който светът може да се оправи. Не е този пътят, по който човечеството може да се подобри. Хората се намират пред големи противоречия, без да знаят, че причината за тези противоречия са те сами. Някой скача, играе, дига прах около себе си и мисли, че този прах е навсякъде. Чуди се той, кой е дигнал този прах. – Прахът е само десетина метра около него, и той сам го е създал. Така мислят и пътниците, които минават през някои прашни места в пустинята. Те се чудят, как да се освободят от този прах. – Спрете движението, и прахът ще се уталожи. Престани да човъркаш, да ровиш нещата и всичко ще се уреди. – Ама как ще оздравея? Дали ще оздравея някога? – Вероятността, че ще оздравееш, е толкова голяма, колкото и вероятността, че няма да оздравееш. Сто на сто можеш да оздравееш, и сто на сто можеш да не оздравееш. Това са две възможности, две вероятности; от тебе зависи, коя от двете ще приемеш. Ако приемеш първата, ще оздравееш; ако приемеш втората, няма да оздравееш. Това е закон, в който няма никакво изключение. Ако кажеш, че 90% можеш да оздравееш, само 10% ще има изключение; ако кажеш, че 90% няма да оздравееш, пак 10% ще има изключение. Същото се отнася и до вярата. Когато някой казва, че не може да вярва в нищо, това подразбира изобщо, че той не може да не вярва, но не вярва в нещо специално. Вярата подразбира вяра в Първичния Божествен закон. Човек вярва само в Божественото, а в човешкото може да има само вярвания. Когато вярата се отнася до Божественото, там няма никакви изключения. Но понеже науката казва, че няма правило без изключения, тогава изключенията по отношение на Божествения закон се заключават в това, че човек може да умре. Правилото е, че човек живее, а изключението, че

човек умира.
В древността някога един адепт се влюбил в една царска дъщеря. Името на адепта няма да кажа, да не го смущавам. Когато съобщаваме имената на духовете, ние ги смущаваме. Ако кажа името му, ще го изложа. Затова, нека той слуша, какво се говори, какво е станало с някой адепт, без да съобщавам името му. Той бил беден, набожен човек и си мислил, че като напише едно хубаво писмо, царската дъщеря ще му обърне внимание. Написал своето първо любовно писмо, но царската дъщеря го върнала назад. Той се обърнал към Бога с гореща молитва, Господ да му покаже начин, как да обърне внимание на царската дъщеря да го обикне. След дълги и продължителни молитви, учителят му най-после дошъл при него да му покаже начин, чрез който царската дъщеря да му обърне внимание. Адептът си мислил, че учителят му ще го превърне в левент момък, с богатство и сила на маг, който ще може с магическата си пръчица да прави, каквото пожелае, та по такъв начин да застави царската дъщеря да се влюби в него. Обаче, учителят му казал: Аз ще те превърна в хубав скъпоценен камък, в диамант, голям колкото орех, и винаги ще седиш на врата на своята възлюбена. Освен това, през целия си живот ти ще мислиш само за нея, ще се грижиш да я освободиш от всички злини, които могат да и се случат, и ще и съдействаш във всяко добро, което тя пожелае да постигне. Ако тя обикне някого, и в това ще и съдействаш. Казано и свършено: адептът се превърнал в голям диамант и се видял на врата на царската дъщеря. От очите на адепта се търколили две сълзи и си казал: Дотам ли дойдох, че трябваше да се превърна на камък? Царската дъщеря не знаела, отде е дошъл този диамант, но всяка вечер, като го сваляла от врата си, тя го милвала, гладила и казвала: Обичам те макар да не зная историята ти. Кой знае на каква дълбочина си бил в земята! Нищо не зная за тебе, но те обичам. Така се разговаряла царската дъщеря всяка вечер със своя диамант, а той мълчал. Това е изкуство! Да седиш на врата на царската дъщеря, тя да се разговаря с тебе, а ти да мълчиш. Да се качиш на бунището, като петела, и да изкукуригаш, да изпляскаш с криле, това още не разрешава въпроса. Петелът казва, че без него не съмва, но така ли е в същност? – И без петли съмва, но ако има петли и не пеят, земетресения стават. Що е петелът? – Петелът е умът, с който човек трябва да мисли. Ако във всяка работа човек не вложи ума си, да обмисли добре, какво да прави, пак ще съмне, но земетресение ще стане. Що е земетресението? – Фалит, фалимент.
Ученик отива на училище, но с неприготвени уроци. Той прочел само една страница от зададените уроци, и предварително отишъл на черква, да се помоли, дано му се падне тази страница, която прочел. Помолил се, но работата не излязла, както очаквал. Защо? – Невъзможно е да стане това, което той желае. И вие всеки ден вадите страницата, която сте прочели, но работите ви не вървят напред. Защо? – Животът не се състои само в една

страница. Смисълът на живота не седи в разрешеното, но в неразрешеното. Не са важни радостите в живота, но важни са мъчнотиите и страданията, с които трябва да се справяме. Страданията носят щастието на човека. Като не разбират философията на страданията, хората бягат от тях, не искат да страдат. Ако Бог, Който е велик, мощен, намираше, че може без страдания, Той би създал един свят без страдания. Страданията и мъченията, които хората преживяват, се дължат на благата, с които те разполагат. За какво убиват богатият? – Заради неговите пари. Имаш красива жена, за която ти завиждат. Ти си съдия някъде, но ако не задоволиш една от страните, могат да те убият. Значи, вашите блага са причина за страданията ви. – Това не е живот, нито разбиране на живота. Трябва ли човек да носи юлар на главата си и да казва: Няма какво да се прави, ще се живее. Такъв е животът, такива са условията. Не, смисълът на живота не е в юлара. Да се оставиш съзнателно да ти турят юлар и да мълчиш, да мислиш, че това е живот, не е право. Смисълът на живота не е в това да турят юлар на главата ти и да ореш като вол. Ако трябва да ореш, направи това от любов. Нямаш ли любов, извади рогата си, измъкни главата си от юлара и бягай в гората на свобода. Когато господарят ти дойде при тебе и те потупа по гърба, ти ще му работиш от любов, и то само четири часа. След това ще напуснеш работата, ще отидеш в гората да изпълниш някои свои задължения, да присъстваш на сватба. На другата сутрин пак ще посрещнеш слънцето, ще присъстваш на неговата сватба и ще продължиш работата си. Но тъй, да уреждаш живота си, да очакваш хората да те облагодетелстват, за това не мисли. Разумен трябва да бъде човек, да разбере смисъла на живота! Следователно, природата забавлява глупавите хора; умните хора учи, а на мъдрите открива своите тайни. Който иска да се забавлява, той ще знае, към коя категория спада; който е умен, и той ще знае категорията си, а който е мъдър, той ще разбере великите тайни на природата. Така разпределени хората, по категории, никой не може да заеме друго място, освен това, което природата му е определила. Никакво разместване не може да става – всеки отива в съответната за него категория.
И тъй, всеки трябва да направи вътрешен подбор на своите мисли, чувства, постъпки и да ги постави на съответните им места. Всеки трябва да има ясна представа за пътя, по който върви, за капитала, с който разполага. С други думи казано: всеки трябва да има връзка с Великото, ако иска да бъде свободен. Великото, което свързва човека, едновременно му дава свобода, прави го свободен. Свободният човек е постоянен, устойчив. Каквито и да са външните условия, този човек остава всякога един и същ. Той външно само се изменя, но вътрешно остава неизменен. Този е Божественият закон, който всички признават, но малцина изпълняват.
"Който има невестата, жених е." Сега ще направите превод, кое у вас отговаря на слънцето и кое – на деня. Животът ви, това е вашият ден. За

слънцето вие сами ще си отговорите. Едно трябва да знаете, че на земята само слънцето се жени за деня. Месечината, звездите, хората могат само да се радват на слънцето, т.е. на жениха и на неговата невеста. Наистина, ние можем само да се радваме на тази сватба, на този вътрешен процес, чрез който се внася в света нещо велико и радостно. Когато някой се оплаква от своите нещастия, причината за това е, че той никога не е присъствал на сватбата на слънцето. Ако има нещастни между вас, аз още утре ги поканвам на сватбата на слънцето. Само по този начин те ще се обновят, ще намерят истината, която ще ги направи свободни. Веднъж живея, мисля и съм свободен, това е истината за мене. Трябва ли сега да ми се доказва, какво нещо е истината? – Ама трябва да те науча, как да живееш. – Ако си майстор, готов съм да те слушам. Ако си майстор цигулар, или велик художник, готов съм да се уча при тебе. Най-добрият учител, обаче, е природата. Тя обновява, тя носи мир за всички живи същества. Стремете се всеки ден да придобивате по нещо, колкото малка да е тази придобивка. В нея има растене, подем. Учител пита ученика: Колко е 1+2? Ученикът отговаря: 1+2=3. Какво е разрешил ученикът с тази задача? – Нищо не е разрешил, защото той не знае отношенията между тия числа. Той казва само, че 3-1=2, или 3-2=1. Значи, като се намерите в известно противоречие, ще започнете да вадите, за да изправите погрешката си.
Мнозина мислят, че като отидат на небето, между ангелите, между възвишените същества, ще придобият знания. – За онези, които вярват в това, така е, но какво ще кажат тия, които не вярват в съществуването на ангелите? Те поне вярват, че в света има мъдри, учени хора. Мислите ли, обаче, че ако един неспособен човек отиде при един мъдър, при един учен човек, той ще се занимава с него? Ще му каже: Моля, освободете ме, зает съм, имам важна работа. Учените хора са като англичаните, не се извиняват много на гостите си. Щом отидете на гости в дома на някой англичанин, ако е зает, той поглежда часовника си, взима шапката си и казва: Извинете! – и си излиза. Никакви обяснения не дава той, че е зает, че е обещал някому среща, и не се интересува, ще останете ли в дома му, или ще си отидете. Българинът постъпва точно обратното: и да е зает нещо, и да е обещал някаква среща, щом му дойдат гости, готов е всичко да отложи. Ако не може да отложи, ще обяснява, ще се извинява. Така постъпва и младата мома. Тя има някакво верую, вярва в Бога, но щом срещне някой млад момък, влюбва се в него и се отказва от вярата си, и от Бога – за нея е важно да живее добре с този момък. И момъкът се отказва от своето верую си заради момата. Но и двамата не успяват в живота. Нищо не очаквайте от човек, който е готов да се откаже от своето верую, от своето убеждение. Според мене, ето как трябва да постъпи момъкът, когато види, че заради него момата е готова да се откаже от убежденията си. Той трябва да и каже: Понеже ти се отказваш от убежденията си, аз не мога да се оженя за тебе, защото утре ти ще се откажеш и от мене. – Ако е

въпрос човек да се откаже от несъщественото, от преходното в своя живот – разбирам, но да се откаже от идеала на своята душа – не разбирам.
Една мома срещнала един момък и му казала: Слушай, аз имам морал, от който никога не отстъпвам. Той е следният: Главата си никога не меня; очите си никога под наем не давам; езикът си никога на пазар не пращам. Ако и ти имаш същия морал, съгласна съм да се оженя за тебе; иначе, не се съгласявам да живея с тебе. Казвам: всичко в света може да се промени, но главата на човека – никога. – Ама снели главата на еди-кого си. – Ако някой може да снеме главата ти от раменете, ти не си човек. И сто пъти да снемат главата ти, тя пак трябва да отиде на мястото си. Това значи човек!
Разбойници срещнали един адепт и му казали: Дай скоро парите си! – Не мога да ги дам. – Главата ти ще снемем! – Можете, опитайте се! Един от разбойниците махнал с ножа си и отсякъл главата на адепта. Той се навел, взел главата си от земята и я турил на мястото и. – Дай скоро парите си! – Не мога, те са определени за друг. Разбойникът пак махнал с ножа, свалил главата на адепта. Последният се навел, взел главата си и я турил на мястото и. Колкото пъти разбойникът отсичал главата на адепта, толкова пъти той я поставял на мястото й. Най-после, когато ръката на разбойника отмаляла, той се отказал да се бори с адепта. Адептът му казал: Колкото пъти да сваляш главата ми, ще знаеш, че парите си никога няма да ти дам. – Това значи смелост! Питам: колцина от съвременните хора, като видят, че главата им ще слезе от раменете, няма да дадат съкровището си, което Бог им е дал? Смелост, решителност, безстрашие се изисква от вас. Вие искате сега да ви се говори научно. Питам: с езика на коя наука искате да ви се говори – с езика на човешката, или с езика на Божествената наука? Каква наука е тази, която внася страх и трепет в човека и го кара да се бои от сянката си?
Съвременната наука върви по един Божествен път. От невидимия свят са пратени на земята хиляди и милиони хора да работят в науката, като прилагат Божествените принципи. Има учени, които не прилагат тия принципи, затова и техните теории пропадат. – Не, човек трябва да работи с Божествените принципи, да ги прилага в живота си, да бъде носител на истината.
"Който има невестата, жених е." Тази беседа е необходима за вас, да можете правилно да разрешавате мъчнотиите си. Не чакайте да остареете, че тогава да станете учени. Учете се през цялата вечност. – Трябва да се живее! – Не мислете за това. Мислете само за днес, а не и за утре. Като станете сутрин, пригответе се вътрешно да отидете на сватба. Считайте, че сте сватбар, и се радвайте на жениха, който има невестата. Днес слънцето грее, и сватбарят, женихът е отгоре. Радвайте се! – в това седи великото учение. Този е пътят, по който могат да дойдат всички блага в света. Този е пътят, по който могат да се развият дарбите в човека. Учителят по цигулка може дълго време да разправя на ученика си, как трябва да свири, но това

не е достатъчно. Учителят трябва да вземе цигулката си и да покаже на ученика, как да свири. Има неща, които не могат да се предават устно. Следователно, и в такава беседа, като днешната, всичко не може да се предаде, но който мисли правилно, той може да се ползва.
Ученик среща на пътя учителя си – велик мъдрец, и вижда, че след него вървят много ученици: един иска едно, друг – друго. Ученикът достига учителя си и му казва: Моля, дайте ми адреса си. Учителят му казва само една дума. Ученикът разбира смисъла на тази дума, благодари и се отдалечава. Другите ученици продължават да вървят след учителя си, блъскат се един друг, искат му нещо, но не разбират, какво им отговаря. Казвам: искате ли нещо от учителя си, сам ще отидете при него, ще му кажете само една дума и като ви отговори, ще се отдалечите. Има неща, които човек сам трябва да извърши. Той сам ще отиде на сватбата, сам ще яде, сам ще диша, сам ще гледа. Ако ти сам не ядеш, ако сам не дишаш, ако сам не гледаш, кой друг ще извърши тази работа заради тебе? Който диша, който яде, който гледа, той е човекът. Ако чакате хората да свършат вашата работа, де оставате вие? Дето има ядене, дишане, радост и веселие, там е сватбата. Кой може да присъства на сватбата? – Само онзи, който се е приготвил за сватба. А приготовленията за сватбата, това са мъчнотиите и страданията, през които човек неизбежно трябва да мине.
"Който има невестата, жених е." Една сватба има на света, и малцина са поканени на нея, защото не вярват. Ще дойде великият ден, когато всички хора ще бъдат поканени на голямо угощение. За този ден Христос е казал: "Идете, повикайте ги да напълнят стаята, да присъстват на угощението!" Тогава майката ще приближи до леглото на детето си и ще каже: Ставай скоро, че слънцето ще изгрее! За онези, които мъчно се събуждат, които дълбоко спят, има един смешен анекдот.
Ще ви приведа този анекдот да се посмеете. Един американец милионер обичал да си поспива повечко, пък и дълбоко спял, та закъснявал често и си създавал големи неприятности. Като си лягал вечер, казвал на слугата си да го събуди, да не закъснее за работа. Сутринта слугата влизал внимателно в стаята на господаря си и започвал да го събужда. Ядосан на слугата си, че го безпокои, той ставал набързо от леглото си, набивал го добре, изпъждал го навън и отново лягал да спи. Такъв бил обичаят му, но затова и слугите често се сменяли. Най-после дошъл един едър, снажен, смел слуга, който внушавал респект дори и на господаря си. Един ден господарят му казал: Слушай, ще ти плащам месечно по сто долара, но ако можеш всяка сутрин да ме събуждаш на време, за всяко събуждане ще ти давам още сто долара. Ако не успееш да ме събудиш, ти ще ми дадеш тази сума. Приемаш ли това условие? – Приемам. На сутринта слугата влязъл в стаята на господаря си и започнал да го събужда. Господарят скочил от леглото си, ударил една плесница на слугата, и по обичая си, легнал отново да спи. Обаче, слугата казал: Тъй ли ще ме изнудваш мене?

Той се хвърлил върху господаря си и му ударил една плесница. Започнала се една борба под юргана: господарят удря, и слугата удря, докато най-после господарят станал, дал стоте долара на слугата си и му благодарил, че могъл да го събуди.
Казвам: всеки човек има такива характерни черти, като тия у този господар. Ще станете от леглото си, ще ги разтърсите, а отгоре на това ще дадете на слугата си сто долара. И след това, щом слънцето се покаже, веднага ще бъдете готови за работа. Има нещо в човека, с което трябва да се бори юнашки, но разумно, без да се обезсърчава. Този е пътят. Злото в света е лошият господар, който има обичай да бие слугите си. И ако вие не знаете, как да се справите с това зло, то ще снеме кожата от гърба ви. Ако знаете, как да се справите, ще вземете стоте долара от него. Като види, че имате убеждения, че сте разумни, злото ще каже: Заслужава да се живее добре. Толкова кожи досега съм снел, но отсега нататък вече отстъпвам. И в злото има жест, и то може да възнаграждава.„Който има невестата, жених е.“ А приятелите негови се радват, че участват заедно с жениха на сватбата.

7. Неделна беседа от Учителя, държана на
17 март, 1929 г. София – Изгрев.

1929_03_20 Непрекъснато движение
лекция пред общия окултен клас

НЕПРЕРИВНО ДВИЖЕНИЕ

Размишление.

Сега ще прочета 90. Псалом. Опитайте се да направите превод на този Псалом според сегашните си разбирания. Ще кажете, че лесно се превежда от един нов език на друг, но мъчно се прави превод на смисъла на известно произведение. Като четете 7. стих от 90. Псалом, вие изпадате в противоречие. — Защо? — Вижда ви се чудно, как може Бог да се гнети и да проявява ярост. Стихът е следният: „Защото изчезваме от гнева Ти и от яростта Ти смаяни сме." На мнозина думите „гняв и ярост" се виждат странни. Според мене, няма по-разбрани думи от думите гняв и ярост. Разгневи ли се човек, прояви ли яростта си, всички разбират смисъла на тия думи. Обаче, кажете ли думата „любов", всички я считат отвлечена дума. Като не могат направо да я разберат, те започват да тълкуват смисъла и съдържанието ѝ.

Като ученици, от вас се иска правилно разбиране на философията на живота. Ако напишете последователно числата от 1-10, без да турите запетая между всяко едно от тия числа, това представя незавършена работа. Турите ли запетая между всички числа, това показва завършена работа. Който не употребява в живота си препинателни знаци, той минава за прост човек. Който изучава графологията, той разбира смисъла на препинателните знаци и ги употребява на място. Много писатели и учени поставят препинателни знаци дето не трябва, а дето трябва, поставят повече, отколкото са нужни. В граматиката има ред правила, които се подчиняват на специални за тях закони. Който иска да спазва правилата, той трябва да познава законите, по които те се създават.

Представете си, че имате числото 1567. Това число е предметно, т. е. означава някакъв предмет, взет в специално количество. Например, ние можем да имаме 1,567 кг вода, жито, пясък, прашинки или друго нещо. Превърнете ли това число в някаква жива величина, психологически то представя число с особено значение, като дадена формула. Всяка формула има приложение в живота. За какво и къде се прилага формулата: 5 грама сакъз, 6 грама дървено масло, 7 грама катран и 1 грам вода. Значи, имате формулата или числото 1,567, което се употребява за лекуване на циреи. В тази формула водата е взета в най-малко количество, понеже тя крие в себе си най-голяма динамическа сила. Всяко число съдържа известна сила, известна интензивност. В това отношение, числата приличат на семена.

Обаче, по интензивност те се различават така, както и семената. Като изучавате числата и семената, ще видите, че всяко едно от тях съдържа различно количество жизнена сила. Онези, които са се занимавали с динамиката на ботаниката, те разбират всички процеси, които стават в развитието им: покълване, растене, цъфтене, завързване на плод и узряване.

Следователно, докато човек не разбира силата, която природата е вложила в числата, той няма да разбере вътрешния им смисъл и отношението, което те имат към него. Като измервате дължината на пръстите си, виждате, че те не са еднакво дълги: първият пръст, показалецът, може да бъде дълъг 9, 10, 11 см; средният — 9.5, 10.5, 11.5 см; безименният — между показалеца и средния; малкият — 6, 7, 8 см. Това са числа, които представят приблизителната дължина на пръстите. Който разбира динамическата сила на числата, той може да ги приведе в известен ред. Числото девет е резултат, завършено число. По-далеч от себе си това число не може да отиде. Ако срещнете човек, който се движи в реда и порядъка на това число, ще знаете, че каквото ви обещае, ще го изпълни. Външните условия го заставят да го направи, понеже няма време за отлагане на нещата. Този човек обича живота. Заболее ли, той веднага ще отиде при лекар. Той никога не отлага нещата. Има числа, които съдържат в себе си противоположни сили на числото девет. Човек, който включва в себе си порядъка на тия числа, обещава, но никога не изпълнява. Като не изпълни обещанието си, той казва: Исках да направя това нещо, но нямах благоприятни външни и вътрешни условия. Силите в този човек са отрицателни.

Мнозина изучават динамиката на небесните тела и си представят, че те се движат около някакъв център, подобен на нашето слънце, като описват около него окръжност. Всъщност, нито едно тяло при движението си не образува окръжност. Орбитата на тия тела е или елипсовидна, или спирална, според близостта или далечината, на която отстоят от даден център. Ще кажете, че това е в динамиката само. — Каквото е в динамиката, това е и в самия живот. Често виждате, че бащата в един дом обича сина си повече от дъщеря си. — Защо? — Той е по-близо до него. Друг път обича повече дъщеря си. — Защо? — Тя е по-близо до неговата орбита. Колкото повече хората приближават орбитите си в своето движение, толкова повече те се обичат. Започнат ли да се отдалечават, те по-малко се обичат. Някой казва: Не зная защо, но този човек по-рано ме обичаше повече. Днес е поизстинал малко в любовта си към мене. — Много естествено. Този човек по-рано е бил по-близо до тебе, а сега се е отдалечил.

И тъй, ще знаете, че каквито са отношенията на небесните тела помежду им, такива са отношенията и на хората един към друг. Както съзнанието на хората се ръководи от едно Разумно начало, така и физическите явления, които хората считат за механически, неразумни, се ръководят от същото Висше съзнание. Зад механическите процеси в природата се крие Разумна сила, която малцина познават. Като не разбират разумността в природата, хората казват, че както в природата има приливи и отливи, такива съществуват и в живота, но в тях няма никаква разумност. Който разбира и познава разумността, която действа и в природата, и в живота, той вижда, че навсякъде съществува пълно уравновесяване на силите. Дето има равновесие на нещата, там съществува разумност. Например, някъде има прилив. Точно на противоположното място става отлив. Ако някъде става отлив, на друго място има прилив. Като изучавате съзнателно процесите в природата, ще дойдете до дълбоко разбиране, да видите, че всеки процес има свой вътрешен смисъл.

Учените казват, че всичко в природата е в движение. Въпреки това, мнозина считат, че техният живот е спрял вече. Това е криво твърдение. Когато отива на гарата да се качи на някой трен, човек е в движение. Щом влезе в един от вагоните, видимо той спира движението си, но тренът се движи. Ако стане някаква повреда с трена, движението му спира, но веднага телеграфите и телефоните започват усилена дейност. Веднага взимат мерки да махнат причината, която е спряла движението на трена. Значи, движението в природата е непрекъснато и се предава от едно място на друго.

Следователно, когато тренът на някой човек спре, веднага всички разумни същества, на които съзнанието е свързано с неговото, т. е. всички същества, които влизат в неговата система, проявяват усилена деятелност. По този начин силите в природата се уравновесяват. Някой казва, че не иска да върви по пътя, по който всички хора вървят. — Ако не върви по същия път, по друг път ще върви, но не може да спре. Който сам не иска да върви, други ще го носят. Защо умират хората? Защото не искат да се движат. Като се разсърди на близките си, човек започва да се инати и казва: Не искам да работя. Ще седя в къщи и няма да работя, няма да се движа. Като остане дълго време в къщи, дохождат най-после с кола и с попове и го изнасят вън. Като го опеят, заравят го в земята. Не се минава много време и на гроба му виждате изникнали трева, цветенца. Те казват: Като не искаш доброволно да излезеш навън, ние насила ще те заставим. Хората мислят, че тялото на умрелия гние и се загубва. — Не, тялото му не гние, но се разлага, за да могат семенцата да вземат някои елементи от него и на части да го изнесат вън.

Едно трябва да знаете за природата, а именно: Колкото е строга и взискателна, толкова е мека и снизходителна. Види ли, че някой се противопоставя на нейните закони, тя го оставя свободен. Не иска ли да излезе вън от къщата си, да се движи, тя казва: Щом не искаш сам да излезеш, други ще дойдат да те изнесат. Ако съвременните хора нямат резултати във възпитанието и самовъзпитанието си, това се дължи на факта, че те се противопоставят на природата, понеже мислят, че са свободни да правят каквото искат. Те считат себе си фактори в природата. При сегашното положение, в което се намира, човек нито е свободен, нито е фактор. Според разбиранията на сегашния човек, свободата му седи в това, да прави каквото иска, да не се подчинява на никакви закони. — Това е невъзможно. Природата никога няма да остави човека да нарушава нейния ред и порядък, да нарушава нейната хармония. Силният никога няма да се остави в ръцете на слабия, да разполага с него, както иска. Умният никога няма да се остави в ръцете на глупавия. Добрият никога няма да се остави в ръцете на злия.

Днес всички се питат съществува ли добро и зло в света. Който отрича доброто и злото като сили в природата, той лесно може да отрече и задълженията си. Обаче, да отричаш задълженията си, това не значи, че няма да ги плащаш. Ако откажеш, веднага ще ти представят полицата, която сам си подписал. След това ще извикат свидетели, пред които си получил парите. При това положение, искаш или не, ще признаеш дълга си и ще платиш. Каквото да прави човек, колкото да се отказва от дълга си и каквато лъжлива клетва да даде, задължението не се маха. Докато не изплати задълженията си, човек не може да бъде свободен. Природата пише всичко, което дава. Това, което природата е написала върху човека, никой не може да го заличи.

Следователно, като върши нещо, човек трябва да знае, кои са причините, които го заставят да го върши. Например, някой върши волята Божия доброволно, от любов към Бога. Друг пък отказва да върши волята Божия. За него ще дойде остенът. Като го боднат няколко пъти, човек започва да върши волята Божия от страх, а не по свобода. Който не иска да излезе от къщата си доброволно, насила ще го заставят. Ако и при това положение не иска да излезе, ще го вземат на ръце и пак ще го изнесат. — Аз не вярвам в нищо. — Ще те заставят да вярваш. Като дойдат в дома ти и те изнесат на ръце, тогава ще повярваш. Тогава умът ти ще започне да работи, от последствията да намира причините на нещата.

И тъй, каквото да прави човек, по-далеч от числото девет не може да отиде. Ако девет пъти е взимал пари на заем и не ги е връщал, на десетия път вече няма да му дадат. Ако пък девет пъти е взимал пари на заем и всякога

ги е връщал, и на десетия път ще му дадат. Когато говорим за числата, за динамическите сили, които те съдържат, ние трябва да бъдем абсолютно свободни. Който не е свободен, той ще се смущава, ще се безпокои, защо пръстите му, например, са къси или дълги. При това, ако започне да ги мери, няма да знае как и отде да мери и ще изпадне в погрешки. Това вече не е наука. Прави ли човек погрешки и заключенията му ще бъдат неверни. Като знаете значението на дългите и на късите пръсти, вие можете точно да определите какви добродетели се крият в човека. И тогава, ако някой дойде при вас да ви иска пари назаем, вие ще погледнете пръстите му, ще ги измерите и ще знаете, можете ли да му дадете или не. По-добри поръчители за човека от ръката му, както и от неговите пръсти, няма. Те определят кредита, с който човек може да се ползва. Искате ли да се ползвате от числата, вие трябва да знаете какви сили се крият в тях и какво действие оказват върху човека. Има случаи, когато банкер дава известна сума назаем, обаче, съчетанието на силите, които действат в дадената сума, се отразява фатално върху него и той умира. Затова казваме, че има благословени пари, но има и нещастни пари. Благословението и нещастието им се дължи на съчетанието на силите, които се крият в тия числа. Например, никога не давайте пет стотинки на просяк. Число, в което петорката е в началото, като 5, 50, 500, 5000, 50,000 и т. н., не е благословено. Ако някой ви даде 50,000 лв., откажете се от тази сума. За предпочитане е да вземете само 12 лв. за един обяд, отколкото да вземете цялата сума. С 12-те лева вие ще се свържете с разумни същества, които ще ви помагат.

Като ученици, вие трябва да знаете, че всички числа не съдържат благоприятни сили в себе си. Следователно, вие не можете всякога да се ползвате от числата, както не можете на всяко време да правите добро. Има моменти в живота, когато доброто, което човек прави, е на място. Човек не може да прави добро непрекъснато и безразборно. Прави ли непрекъснато добро, това значи, да се изтощи, както се изтощава майка, която едновременно кърми няколко деца. Може ли малкото изворче едновременно да напои хиляда души? В един и същ момент малкото изворче може да задоволи жаждата на няколко души само, но по никой начин не и на хиляда. Това показва, че има неща, които и природата в даден момент не може да направи. Та когато казваме, че някои дни, седмици, месеци или години са неблагоприятни за човека, разбираме, че енергията на природата през това време е ограничена. Тази енергия се използва на друго място.

Сега, да се върнем към числото девет. Ако показалецът на човека е дълъг девет сантиметра, това говори за отстъпчив характер. Този човек е внимателен, добре разположен към хората. Ако същият пръст е дълъг 11

см, този човек е упорит, своенравен, вечна опозиция на хората. Кой каквото каже, той всякога ще се обяви на противно мнение. Този пръст е свързан с личността на човека. Когато е много дълъг, човек има особено мнение за себе си и поставя личността си над всичко. Като заповядва, човек всякога сочи показалеца си. Средният пръст е свързан с правото. Обаче, в живота само слугата търси правото си. Господарят не търси никакво право, защото го има. Дали съзнателно човек повдига показалеца си или несъзнателно, това означава заповед. Хора, които обичат да заповядват, често подигат показалеца си. Ако искат да не заповядват, те трябва да наблюдават движенията си, да се контролират. Подигането на показалеца може да спаси човека, а някога може да го окачи на въжето. Ето защо, каквито движения да прави човек, съзнанието му трябва да бъде будно.

И тъй, като се стреми към добър живот, човек иска да се свърже с едно по-високо съзнание от своето, което да оказва благотворно влияние върху него. Това високо съзнание е Божественото. Как може човек да се свърже с Бога? Ще кажете, че за това е нужна вяра. Обаче, да вярва човек или да не вярва, това не зависи от него. Да вярва човек, това не значи по цели дни да се моли и да очаква наготово да му се донесе всичко, което му е нужно. Вярата изисква работа. Земеделецът трябва цял ден да дига и слага мотиката, за да роди лозето му добро грозде. Като работи по този начин, той ще вярва в добрите резултати. Ще каже някой, че не е свикнал на работа, че обича само да се моли. — Молитвата и работата вървят заедно. Молитвата не изисква специална обстановка и място. Човек може всякога и навсякъде да се моли. Той може да се моли и като ходи, и като работи. Ама времето не благоприятствало за молитва. Човек може да се моли на всяко време. Ама съдбата му била тежка, препятствала му във всички работи.

Какво нещо е съдбата? Казват хората, че съдбата била добра и лоша. Добрата или лошата съдба на човека се определя от съотношението на числата на неговите пръсти. Ако отношението между числата, които получавате при измерване пръстите на някой човек е хармонично, съдбата на този човек е добра. Ако е беден, в скоро време той ще обърне внимание на някои добри, богати и разумни хора и те веднага ще му се притекат на помощ. Не е ли хармонично отношението между тия числа, и богат да е, той всичко ще изгуби. Това значи, да има човек лоша съдба. За добрата или лошата съдба на човека има значение не само отношението на числата, които отговарят на дължината на неговите пръсти, но и отношението между числата, получени при измерване на лицето, на ръцете, на краката, на цялото тяло. Даже и простите хора разбират от красивото и хармоничното в човека. Като имат един красив образ в ума си, когото видят, все с него го сравняват. Например, ако харесва майка си или

сестра си, момъкът търси мома, която да прилича на майка му или на сестра му. Това показва, че в природата съществуват постоянни величини, към които човек се стреми. Те са мярка, която ръководи човека. Като знаят, че има постоянни величини в природата, учените превръщат тия числа в геометрически форми, геометрическите — в органически, а органическите — в психически, които проникват в човешкото съзнание. Това преминаване на формите от една в друга подразбира вътрешна хармония в живота.

Всички хора се стремят към вътрешната хармония на живота. Дойдат ли до тази хармония, те са придобили вече онзи вътрешен мир в себе си, който регулира всичките им отношения. По своя вътрешен мир те познават ще успеят ли в работата, която са предприели, или няма да успеят. Назначават ви на някаква служба, но вие сте раздвоени, нямате мир в себе си. Ще знаете, че работата ви няма да върви. Отивате на изпит, но сте раздвоени. — Защо? — Няма да издържите изпита си. Обаче, ако сте тихи и спокойни в себе си, каквато работа да започнете, ще имате успех. Природата е строго определила мястото, както и работата на всеки човек. Попадне ли човек точно на мястото и на работата, които природата му е определила, той всякога е доволен. Не попадне ли на мястото и на работата, които са определени за него, той е недоволен и всякога роптае. Въпреки всичко това, повечето хора се стремят към голми работи, към първи места. Първото място, първото число е опасно. Последното място, последното число е спасително.

Числата играят важна роля в живота на отделния човек. Има числа, които помагат на човека; има числа, които му препятстват. Човек трябва да знае за себе си кои числа му помагат и кои му противодействат. За да познаете кои числа ви помагат, напишете едно след друго числата 1, 2, 3, 4, 5 и т. н. Като пишете тия числа, спирайте се за известно време пред всяко едно от тях и следете какво чувствате. Числото, което ви харесва, което внася радост и спокойствие във вас, е числото, което ви помага. Като дойдете до познаване на силите, които действат в числата, вие ще можете да определите кой лотариен билет печели и него, именно, да вземете. Каквото представят числата в живота, такова нещо е животът на всеки човек. Животът на човека не е нищо друго, освен лотариен билет, на който е точно написано ще спечели или не, ще има ли страдания или няма да има.

Който разбира законите на числата, той може да измени съдбата си, т. е. да я подобри. Забележите ли, че дадено число, ден или месец не ви благоприятстват, изменете ги и наблюдавайте какви резултати имате при новите числа. Ако строите къща, спазвайте числата. Каквото правите в

живота си, правете го с оглед на науката за числата. Някой казва: За мене е важно да си направя една къщичка, да се прибера, а колко голяма ще бъде, с какви размери, не е важно. — Не, от размерите на къщата, на стаите зависи вашето благосъстояние. Добре е размерите на стаята да бъдат 5:6, а не 3:3, или 2:2. Като учи и работи съзнателно, човек се домогва до положителните числа в живота и се ползва разумно от тях. Това е една от задачите на всеки човек.

— Божията Любов носи пълния живот.

31. *Лекция от Учителя, държана на*
20 март, 1929 г. София — Изгрев.

1929_03_24 Сам Отец
неделна беседа

САМ ОТЕЦ

„Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох.“
(Йоана 16:27)

„Защото сам си Отец ви люби.“ – Този е един от мъчните въпроси за разбиране и за асимилиране. Няма по-лесна работа от тази, да разбереш любовта, но и няма по-мъчна работа, да възприемеш любовта и да повярваш в нея. Казвате, за пример, че вярвате в нещо. Днес вярвате, утре не вярвате, изменяте на вашата вяра. Днес вярвате в Бога, утре не вярвате. Това показва, че не сте установени в тази, тъй наречена Абсолютна реалност. Това се дължи на обстоятелството, че човек минава през три различни състояния: Един ден той живее в главата си, и тогава е мислещо същество. На другия ден слиза в сърцето си и започва да чувства. На третия ден слиза в стомаха си, и тогава всичките му работи се разбъркват, всичко става на каша. Той намира, че разбиранията му не са такива, каквито са били вчера; чуди се защо хората са станали такива лоши, толкова неразбрани. – Причината за това разбъркано състояние в него не са хората, но като слязъл в стомаха, в кашата на своя живот, той мисли, че тази каша е вън някъде. Този човек разсъждава, спори, съди хората и мисли, че има някаква велика философия. – Има той философия, но философията на стомаха. Следователно, има три вида философия: философия на стомаха, философия на сърцето и философия на ума.
Учител по философия преподавал на учениците си урок върху принципите на живота. След това запитал едного в какво вярва. Ученикът отговорил: Аз вярвам в човек, който има една глава и две ръце. – Че човек има една глава, това е важното, но че има две ръце, това не е толкова съществено. Учителят му казал: Аз пък вярвам в човек, който има една глава и две очи. – Кой от двамата е прав: учителят, или ученикът? – Учителят е на правата страна. Защо? – Защото, като има глава и две очи, човек ще определи посоките на своята мисъл, на своите чувства и на своите движения. После учителят казал: Аз вярвам в човек, който има едно тяло и две ръце. Ученикът отговорил: Аз пък вярвам в човек, който има едно сърце и два крака. Едва на края ученикът казал истината.
Защо учителят е казал едно, а ученикът е казал друго, това са задачи, върху които трябва да мислите. Вие сами трябва да разрешите тези задачи, а те не се решават лесно. Когато някой казва, че разбира числата, разбира аритметика, трябва да имате пред вид, че съществуват степени в

разбирането. Има числа, които са качествени; има числа, които не са качествени, нямат никакво качество в себе си. Въпреки това, и едните, и другите са числа. Казвате: Какви са качествените числа? За пример, имате един диамант и един прост, обикновен камък, еднакви по големина. И в двата случая имате числото едно, но първото число, първата единица е качествено число, а втората – обикновено число, обикновена единица. С първата единица можете да обиколите света, да свършите науките си; с втората единица и десет крачки не можете да извървите. Казвате, че имате големи познания за света. – Можете ли с тези знания да обиколите света? – Не можем. – Тогава нямате никакви знания. Ако имате положителни знания, с тях трябва да обиколите света. Ако имате знания за небето, с тези знания трябва да отидете на небето и там да продължите учението си. – Ние не знаем, преди всичко, има ли небе, или няма. – Щом не знаете това, вие имате един прост, обикновен камък, едно просто число, проста единица, която сто пъти можете да напишете на дъската, и сто пъти да я заличите. Някой напише на дъската числото 1566. – Какво означава това число? – Имам да вземам толкова лева, но съм готов да ги простя. Друг пише числото 1755. – Какво означава това число? – Имам да давам толкова лева, но няма да ги дам. – Ето, и двамата пишат числа, но единият прощава, а другият не е готов даже своя дълг да изплати. Разбирания са това.
"Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте." – Този стих е мъчен за разбиране. Защо? – Защото казвате, че любите Бога, а не вярвате в Него. Това е неразбиране. *Любовта не се изразява във време и пространство.* Често казвате: Аз любих един човек цяла година. – Невъзможно е да любите човека цяла година. Вие не можете да го обичате нито цял месец, нито цял ден, нито цял час, нито цяла минута. Да се говори така, това значи неразбиране на любовта. *Любовта се изявява извън времето и пространството.* Това може да е противоречиво на вашите разбирания, но нека съществуват противоречия. Неизбежни са противоречията в живота.
Седите някъде замислен и покрай вас минава един ваш неприятел – удря ви по крака с тоягата си и продължава пътя си. Неприятелят ви само един път ви е ударил с тоягата си, но вие дълго време усещате болката. Ден, два, три, седмица и повече вие се оплаквате от болка в крака. Тъй щото, това, което наричате любов, е последствие, отражение на онзи удар, който любовта ви е причинила. Тя един път само ви е посетила, а вие дълго време помните нейното посещение. Като не разбира любовта, човек казва: Изгоря ми сърцето от любов! – Каква любов е тази, която гори сърцата на хората? Ако наистина любовта гори сърцата на хората, как могат да любят с изгорели сърца? Когато изгори, сърцето не е годно вече за любов. Друг се оплаква, че любовта го уморила. – Каква любов е тази, която уморява хората? Който умира от любов, той не разбира любовта. Слушате някой да

казва, че като умре, иска неговата възлюбена да дойде на гроба му, да пролее две сълзи за него и да му посади едно цвете, което да разнася своето благоухание. – Това са възгледи на народа за любовта, от които се вижда неговото умствено и духовно разбиране за живота. Какъв прогрес можете да очаквате от народ, от общество, или от човек, които имат такива разбирания? След всичко това хората ще говорят за усилията, които са правили за преодоляване трудностите в живота. – Никакви усилия не са правили. Техните усилия съставляват едва една хилядна част от секундата, т.е. един кратък момент от времето. И това усилие е дало резултати, но хората трябва да продължават в това направление, да не спират. Като правят усилия, те ще се домогнат до смисъла на живота. Смисълът на живота седи във вътрешното разбиране и прилагане на закона на любовта. Три велики закона управляват битието: Законът на абсолютната реалност, законът на абсолютната разумност и законът на абсолютната материя. Какви са съвременните разбирания за материята, за силата – оставям настрана. Не е лошо човек да има различни философски възгледи за нещата, но много от тях са детински възгледи, и те сами ще напуснат човека. Малкото момиченце играе с кукличкι, но трябва ли, като порасне, като стане 21 годишна мома, да и казваме да напусне куклите? Те сами ще я напуснат. Когато казвам, че куклите сами ще ви напуснат, разбирам, че като се ожени човек и роди деца, след време децата му сами ще го напуснат. Децата ти, това са твоите кукли, с които си играл, които си къпал в коритото, които си обличал и събличал, които си идеализирал. Като пораснат, твоите кукли ще те напуснат, ще отидат в странство да учат, без да помислят за тебе. Какво лошо има в това, че куклите ти те напуснали? Те бяха писма от невидимия свят, изпратени до тебе да ги четеш и да се учиш от тях. В тези писма имаше скрито богатство, но ти не се сети да ги отвориш, да прочетеш онова, което е написано в тях. Тези писма останаха затворени книги за тебе, от които не можа да се възползваш. Всеки човек носи в себе си нещо хубаво, дълбоко скрито в гънките на неговата душа. Ние виждаме само външния човек, който постоянно се мени. В какво седи тази промяна? – Листата на книгата на неговия живот постоянно се обръщат. Като гледате само външната страна на тези промени, вие казвате, че човек расте, развива се, остарява, докато един ден умре. Това показва, че листата на неговата книга всеки ден се обръщат. Мъдрецът, който чете от тази книга, като я свърши, затваря я, взима я със себе си, а ти плачеш, страдаш, че детето ти умряло. Казваш: Взеха детето ми! – Как е възможно някой да вземе твоето дете? Ако е твое, никой не може да го вземе. Щом са го взели, това дете не е било твое. То е твое храneниче, изпратено при тебе само да го отгледаш и изучиш. Един ден неговите майка и баща дохождат да си го вземат. – Ама аз съм го отгледал, изхранил, харчил съм за него. – Колко ви струва всичко? Детето е живяло на земята десет години. Ако всяка година сте харчили по десет хиляди лева, изразходвали сте всичко

сто хиляди лева. Ето, вземете сто хиляди лева, а ние ще си вземем детето. Днес всички хора се разочароват от живота. Защо? – Защото не го разбират. Щом се натъкнат на страдания, на нещастия, те казват: Светът не е добре създаден. – Дали светът не е добре създаден, или ти не го разбираш, това е друг въпрос. Ти мислиш само, че светът не е добре създаден. Ако мислиш, че светът не е добре създаден, ти си мъдрец; пък ако мислиш, че великият свят не е добре създаден, ти си глупец. Кое от двете положения е вярно: глупец ли си, или мъдрец? На този въпрос всеки сам ще си отговори.

"Защото сам Отец ви люби." – В този стих Христос изнася една истина без да я доказва. По-нататък Той продължава: "Понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох." – Тази е една реална истина, изказана в нейните взаимни отношения. Всяка майка и всеки баща биха ви залюбили, ако вие вземете тяхното изгубено дете и го приютите към себе си, в своя дом. Родителите на това дете ще ви благодарят, ще залюбят не само вас, но и дома ви. Детето ще ви разправя за своите майка и баща, а вие ще вярвате в това, което ви говори. Има хора, които от две хиляди години насам не могат да повярват, че Христос е излязъл от Бога. Те искат да им се докаже това. Питам: ако започна да ви доказвам това, на моите думи ли трябва повече да вярвате, или на Христовите? Ще вземе някой да разпитва, кой съм, отде съм дошъл. Моите думи ли ще бъдат по-верни, или Христовите? Ако не вярвате в думите на Христа, целият свят не би могъл да ви убеди, че Христос е от Бога излязъл. Нито пък вие можете да опровергаете, че този, който е от Бога излязъл, в същност не е от Бога излязъл. За всеки даден случай нещата могат да бъдат, или да не бъдат.

"Защото сам си Отец ви люби, понеже вие повярвахте, че аз от Бога излязох." – Този стих изразява състояние на чистата душа, която приема нещата тъй, както са в действителност. Обаче, съвременните учени са големи скептици и казват, че ако човек не се съмнява, науката не може да прогресира. Да се твърди това, то е все едно да се доказва, че ябълка без червей не може, че дом без дим, без огън не може, че живот без глад не може и т.н. – Това са твърдения, които не могат да се доказват. Това са твърдения, които не издържат критика. Аз оспорвам твърдението, че дом без огън не може. Човешкият дом не може без огън, защото човек познава огъня, но какво ще кажете за дома на другите животни? Птиците, рибите, млекопитаещите употребяват ли огън? Следователно, нашият огън е относително нещо, той не е абсолютно реален, той не е необходим за всички живи същества. Обаче, има един огън, без който никой дом не може. Той е огънят на слънцето, огънят на живота. При този огън всичко живее, всичко съществува. Ако този огън изчезне, с него заедно изчезва и животът. Следователно, ако човешкият огън искате да направите вечен, вие заставате на една фалшива философия, която, сама по себе си, не е вечна. Едно от свойствата на човешкия огън е, че той постоянно се запалва

и загасва. Свойство на Божествения огън е, че като се запали веднъж, никога вече не загасва – той е вечен огън. Мястото около човешкия огън е много малко, тясно, вследствие на което се явява спор между хората, кой да бъде по-близо до него, кой – отдясно на огъня, кой – отляво и т.н. Мястото около Божествения огън е неограничено, вследствие на което всеки може да седне, дето иска. Божественият огън не създава никакъв спор, никакви недоразумения и противоречия между хората.
Сега направете превод на огъня, да видите, на какво представя символ. Съвременните хора едва сега са започнали да изучават огъня на любовта. Те още не са достигнали до областта, в която функционира огъня на любовта. Те още не са достигнали до света, от който любовта слиза. Те още не са разбрали и изучили степените на този огън на любовта. Има любов, на чийто огън може да се свари яйце; има любов, на чийто огън може да се свари боб; има любов, на чийто огън може да се опече агне; има любов, на чийто огън може да се опече цял човек; има любов, на чийто огън човек може да се стопи, или да обезумее. Обаче, има любов, на огъня на която човек може да изживее най-големите радости. За да се изпита този огън, човек трябва да е чист.
Сегашните хора са дошли до положение, при което трябва да се подложат на вътрешно чистене. Вътрешното чистене означава отваряне порите на душата. За тази цел човек трябва да диша правилно. Докато човек се сърди, съмнява, завижда, не може да търпи хората, порите на неговата душа всякога ще бъдат затворени. При това състояние човек всякога ще бъде болен; щом е болен, той ще има криво разбиране, крива философия за живота. Докато човек е болен, един след друг лекарите ще го посещават, ще му правят инжекции, ще му дават лекарства, и той все ще страда, ще се оплаква от живота. – Какво трябва да направите с този човек, за да оздравее? – Дайте му условия да се изпоти, да се отворят порите на тялото му. Той страда от подпушване. Такъв пример имаме с един млад селянин, син на богат български чорбаджия от Ново-пазарско. Този млад селянин заболял сериозно и го пратили на лечение във варненската болница. Лекарите го лекували седмица-две, събрали се на консулт, но констатирали, че този човек няма да се излекува. Той бил толкова силно подпушен, че нищо не било в състояние да го спаси. Затова, като дошъл баща му, един от лекарите го извикал настрана и му казал: Няма защо да крием. Положението на сина ти е много сериозно. Вземи го поне в село, там да умре. Едва ли ще поживее още десетина дена. Бащата се натъжил, заплакал, но нямало какво да се прави, взел сина си от болницата и го завел в селото. Във Варна го лекували мъже лекари, по тяхната наука и философия, но като го завели в село, започнали да го лекуват баби, по тяхната наука. Събрали се 12 баби на консулт; гледат момъка млад, хубав, искат да му помогнат. Какви са били имената на 12-те баби, няма да казвам. Ако започна да ги изреждам, беседата ще отиде.

Първата баба извадила от торбата си боб и дала на момъка да вземе само едно зрънце. Той извадил едно зрънце и го дал на бабата. Тя погледнала зрънцето, помислила малко и го турила пак в торбата, при другите зрънца. След това тя започнала да гледа на боб. Като свършила гледането, казала: Позволено ми е да лекувам този момък. Той ще оздравее. Втората баба извадила от торбата си половин килограм восък. Стопила го, изляла го в студена вода, след което започнала да гледа на момъка и казала: Този момък ще оздравее, ще се заема да го лекувам. И останалите десет баби се произнесли, всяка по свой начин, че момъкът няма да умре, и започнали да се съветват помежду си, как да го лекуват. Те си казали: Знаем, че ечемикът кара конете да скачат. Болестта на този момък е конска, затова да го лекуваме с ечемик. Казано и свършено: те взели един голям котел пълен с вода. Турили във водата ечемик, и поставили котела на огъня, докато водата възври. След това изляли ечемичената вода в голямо корито, и оставили водата малко да изстине. Потопили младият момък в коритото, докато се изобилно изпоти. Повторили и потретили тази баня, и след две недели болният бил съвършено здрав, на крака. И до днес този човек е жив и здрав, има си жена, деца, радва се на живота. Както виждате тези баби, кое с боб, кое с восък, кое с ечемик определили диагнозата на болния и го излекували. Казвате: научен ли е този метод? – Ако с даден метод можете да излекувате човека и да му върнете живота, той е научен метод; ако не можете с този метод да го излекувате и да му върнете живота, той не е научен. Ако с известен метод можете да просветите човека, той е научен; ако нищо не можете да постигнете с него, той не е научен метод.
"Защото сам си Отец ви люби." – Човек трябва да вярва! – В какво? В любовта, която носи живота. Ако прочете тези думи и повярва в тях, и при най-голямото си обезсърчение, човек може да се насърчи. Ще кажете, че вярвате в Бога. – Не е достатъчно само да вярвате в Бога, но трябва да ви залюби Той, и вие да Го залюбите. Казано е в Писанието: "Понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." Не е достатъчно да повярвате, че човек има една глава и две очи, но трябва да повярвате, че той има едно тяло и две ръце, а също така и едно сърце и два крака. Човек се движи главно в три свята: в света на своята глава, в света на своите гърди и в света на своя стомах. Като се заговори за стомаха, мнозина го считат долен живот. – Така е, но животът започва от стомаха. Докато стомахът е здрав, и човек е здрав. Щом стомахът се разтрои, човек заболява. Някои наричат стомаха търбух. Не, стомахът не е търбух. Стомахът не трябва да се смесва с търбуха. Търбухът представя желанията, апетитите на човека към външни, временни неща. В този смисъл мястото на търбуха е съвсем другаде, не е в стомаха. – Не може ли без стомах? – Докато живее на земята, човек не може без стомах, но той трябва да живее и да се храни съобразно законите, които управляват стомаха. Когато обработи храната, стомахът я изпраща в по-високите светове. Следователно, той изпълнява една функция на

вземания и давания. Тази функция трябва да става правилно. Ако не става правилно, стомахът заболява. Наистина, ако между функциите на човешкия организъм и външния свят не става правилна обмяна, човек е осъден на заболяване във физическия, умствения или духовния свят. Под "външен свят" разбирам съвкупност от разумни, възвишени същества. Когато функционира правилно, стомахът изпраща обработените сокове в белите дробове, които също така изучават закона на щедростта. Оттам соковете отиват в мозъка. По такъв начин се храни цялото тяло. Понякога човек се индивидуализира, иска да живее само за себе си и постепенно се изолирва от външния свят. – Това е невъзможно. Човек не може и не трябва да се изолира от хората. Други казват, че искат да създадат отношения с всички хора. – И това е невъзможно. Човек трябва да има правилни отношения с хората, но това не подразбира, че трябва да има отношения с всички хора. Следователно, човек сам не може да живее, но и с всички хора не може да живее.
"Сам си Отец ви люби." – Защо ви люби? – Защото вие повярвахте, че аз от Бога излязох. Отец е първият, Христос е вторият, а Бог, от Когото излязох, е третият. Това са три принципа, които трябва да проникнат в ума на човека, за да може всяка негова идея да се реализира, да има успех в света. При това положение човек може да бъде напълно нормален, външно и вътрешно. Не е достатъчно само да познаваме външното устройство на човека, да знаем, че има глава, ръце, крака, мозък, дробове, стомах и т.н. Ние трябва да го познаваме и психически. Защо? – Защото, както познаваме човека, ще познаваме и вселената, понеже човек е създаден според законите, по които е създадена великата вселена. Следователно, като изучава себе си, едновременно с това човек изучава вселената. Затова, именно, човек е наречен малка вселена или микрокосмос. Когато казвате, че трябва да изучавате характера на човека, вие имате пред вид да изучите законите, по които той е създаден, а не характера. Невъзможно е да се изучи характера на човека. Да изучите характера на човека, това значи да изучите свойствата на водата, която слиза от височините. През време на своето движение, тази вода претърпява ред промени, вследствие на което не можете да кажете, какви са нейните свойства. Водата може да бъде ту бистра, ту мътна, ту изобилна, ту слаба. И вие трябва да знаете, защо стават тези промени с водата. Ако е бистра или мътна, това се дължи на почвата, през която минава. Ако е изобилна, това се дължи на местността, от която извира. Такива промени стават и с човешкия характер. Следователно, мъчно се изучава характера на човека.
И тъй, промените, които стават в живота на човека, се дължат на същите причини, които изменят водите в природата. Когато притоците на човешкия живот се втичат в общия резервоар, във великия океан – в целокупния живот, човек е идеалист. Щом тези притоци се отбият от своя път и започнат да криволичат надясно, наляво, настрани, те изгубват

своята чистота, и човек става материалист. Достатъчно е един нечист приток да влезе във вашата вода, за да намали нейната чистота. Достатъчно е една странична идея да влезе във вашия ум, за да измени живота ви. – Какво трябва да направите? – Да филтрирате идеите си. – Ама без пари, без хляб, без къща не може да се живее. – Така могат да мислят децата само, а не и хората, които следват Христа. Не може да се мисли така. Има богати хора, но тяхно ли е богатството? Има търговци, земеделци, на които хамбарите са пълни с жито, но тяхно ли е житото? Богатството, житото принадлежат на Бога. Житото е слязло от слънцето. Има учени хора в света, но знанието не е тяхно. То е слязло от горе. Днес се говори за право, за закони. – И правото е слязло отгоре. Има едно право, което се прилага за вечни времена. То е Божественото право. Човешкото право, обаче, е временно, непостоянно. За пример, римското право се е прилагало известно време, а днес вече е излязло от употреба.
Съвременните хора се хвалят със своите училища. – Че кога не е имало училища? Училищата са съществували преди създаването на човека. Ще кажете, че това е неразбрано за вас. – Така е, неразбрано е, защото се говори за неща, които вие не знаете. Докато ви се говори на български език, вие разбирате. Щом ви заговорят на английски, вие преставате да разбирате. Обаче, ако същото нещо се говори на англичани, те всичко ще разберат. Не е само български език, на който може да се говори. Много езици има, на които хората се разговарят и разбират. Те са: английски, немски, френски, италиански и др. Обаче, има един език, който всички хора трябва да изучават, и на който трябва да се разговарят. Той е езикът на живата природа, той е ангелският език на любовта. Който не знае този език, той е осъден на големи страдания.
Като ме слушате да говоря така, ще си помислите, че много сте закъсали. Друг ще каже, че работата му е оцапана. Трети ще каже, че съвсем объркал работите си. Четвърти ще каже,че досега се залъгвал само и т.н. – Това са термини, които трябва да се преведат. За пример, думата "залъгвам" в българския език е съвсем изопачена. Друг е бил първоначалният смисъл на корена на тази дума. Характерът на много думи е така изопачен, както е изопачен характерът на някои хора, които са станали престъпници и разбойници. Така са постъпвали и с някои праведни хора, но не са успяли да изопачат характера им. Турят един праведен човек в затвор, облекат го в халат, обковат краката и ръцете му с вериги и го считат вече за престъпник. Не, не е престъпник. Той е праведен, мъдър човек. Че е в затвор, това е изпит за него. Той погледне веригите си, усмихне се и казва: Нищо не представляват тези вериги за мене. Те нищо не могат да ми направят. Той съзнателно се е ограничил, оставил се е в ръцете на хората, да правят с него, каквото искат, да мине за обикновен човек.
В древността някога, един мъдрец отишъл между лилипутите да види как живеят. Всички лилипути се събрали заедно, да решат как да победят този

човек, понеже чели в един от своите вестници, че между тях се явил опасен човек. Те си казали: Ако можем да победим този човек, ние ще станем велик народ. Казано и свършено: всички се събрали на едно място, хванали опасния за тях човек, затворили го, вързали го с въжета и се радвали, че могли да го победят. Така го държали цял месец. По едно време забелязали, че конците на въжетата, с които бил вързан този човек, започнали сами по себе си да се късат. Най-слабото помръдване от страна на мъдреца, било в състояние да скъса конците. Всички лилипути влезли в затвора при мъдреца, качили се на гърба му и започнали да играят и да скачат върху него, с цел да го омаломощят. Той се оставил да правят с него, каквото искат, за да може след това да им даде добър урок. Докато се радвали и веселили, че го победили, той направил едно движение, от което всички лилипути нападали на земята. После той взел една мрежа, събрал лилипутите и ги турил в мрежата, с която ги занесъл на другите мъдреци, да видят, какво нещо са тия същества, с каква мъдрост и знание разполагат.
Ще кажете сега, че вие не сте като лилипутите. – В своята същина, човек е подобен на Бога. Но дребнавият, малкият човек, който се е отделил от Цялото, от Великото, от Красивото, той е подобен на лилипутите. Един ден и той ще претърпи такъв крах от някой мъдрец, какъвто са претърпяли лилипутите. Най-после този мъдрец събрал всички лилипути около себе си, държал им една поучителна реч и ги пуснал да си отидат. Той им казал: Когато между вас дойде някой философ, или велик мъдрец, не го затваряйте, не го връзвайте с въжета и не скачайте по гърба му, но слушайте го, какво ще ви говори. Вие го затваряте, пренасяте го от едно място на друго, но нещастията неизбежно ви следват. Следователно, когато един народ се оплаква, че го сполетели големи нещастия, казвам: Причината за нещастията на този народ се дължат на тяхното неблагоразумие. Един мъдрец ги е посетил, а те са го вързали и скачат на гърба му. Кой народ досега е бил свободен от нещастия? И римляните, голям, велик народ, имаха свои нещастия. И българите имат свои нещастия. Всеки народ е осъден на страдания и нещастия поради своето коравосърдечие и неразбиране, как да постъпи с онзи велик мъдрец, който е изпратен всред него да го поучава.
"Сам си Отец ви люби." – Като не съзнавате това, вашият живот е пълен с безпокойства, със съмнения, с противоречия, с ред отрицателни прояви. Безпокойството, неверието, омразата не разрешават въпросите в живота. Противоречията също не разрешават въпросите. Колкото да се оплаквате от трудностите в живота, с това животът не се подобрява. Има един метод, чрез който човек може да подобри своя живот. Този метод седи в това, да изправи човек отношенията си към Първата Причина, да започне да мисли, да чувства и да действа като Бога. Дойде ли до това положение, всички противоречия в неговия живот ще изчезнат. И тогава, каквото Бог

му каже, той ще бъде готов да го направи без никакво колебание. Той първо ще действа, а после ще мисли. Де е погрешката на хората? – Погрешката им седи в това, че преди още да са разбрали, преди да са свършили училище, те искат да бъдат щастливи. – Не, докато учи, човек не може да бъде щастлив. Щастието е резултат на нещо. Следователно, докато учите, никакво щастие не очаквайте. Щом свършите училището, щастието само ще дойде. Когато се ражда човек не може да бъде щастлив; като умре, тогава може да бъде щастлив. Това е противоречие, но в същност е така. Защо? – Защото след смъртта, човек се освобождава от задълженията си. Щом се освободи от задълженията си, щастието дохожда при него. – Защо трябва да умре човек? – За да бъде щастлив. Като умре, той се освобождава от всички полици, от всички задължения, от всички противоречия, които съществували в ума му. Някой човек има хиляда полици, но един ден успява да ги изплати. Не е ли мъртъв този човек вече? – Мъртъв е, но за какво? – За полиците, за своите кредитори. Те повече не го търсят; този човек е умрял за тях. Така разбираме ние смъртта, а не в този смисъл, както хората я разбират..

Казвам: Какъв умрял е този, който не е скъсал връзките със своите вземания и давания? Той не е умрял, той е жив още в своето нещастие. Много хора са умрели за близките си, а живи за дълговете си. Други пък са умрели за дълговете си, а живи за близките си. Те са щастливите, свободните хора на земята. Казано е в Писанието: "Ние няма да умрем, но ще се изменим." Следователно, всички хора се стремят да се освободят от своите задължения. – Това е естествено, вътрешно разбиране за живота. Човек трябва да бъде свободен от своите дългове, но като се стреми към това освобождаване, да не се натъква на противоречия. Че някой бие някого, или че някой обира някого, какво ви интересува това? Трябва ли да плачете за него? Ако вашите сълзи могат да му помогнат, разбирам. Ако вашето знание може да стопи веригите на затворника и да го освободи, това знание има смисъл. Ако вашето знание може да стопи пушката на стражаря, то има смисъл. Може ли човек с такова знание да бъде затворен? – Не може. Той ще стопи всичко около себе си. Когато някой отиде на онзи свят, близките му се запитват: Де ли е нашият баща сега, или де ли е нашата майка? – Там е нещастието на покойниците, на заминалите за онзи свят, че те дълго време още обикалят около вас.

Ще ви приведа един пример за потвърждение на факта, че вашите близки покойници са всякога около вас. Един стар българин, голям богаташ, но и голям скъперник, умрял от някаква сериозна болест. Като се върнали от погребението, дъщерите му казали: Слава Богу, че се освободихме от този сатрап, от този фараон, от този деспот. Сега вече свободно ще ядем и ще пием. Те поканили много гости, сложили богата трапеза и започнали да ядат и да пият. Гостите насядали около трапезата, но останали учудени, когато видели, че вилиците, лъжиците, ножовете, чиниите, които били

сложени на масата, започнали да се хвърлят на една и на друга страна. Всички скочили от столовете си уплашени и започнали да се озъртат наляво-надясно, да търсят причината на това явление. Колкото да разсъждавали, те не могли нищо положително да кажат и се разотишли по домовете си. След няколко дена пак ги поканили на угощение, но и този път се повторила същата история. Най-после една стара, но умна баба разбрала, коя е била причината за това тайнствено явление и казала на дъщерите на богатия покойник: Баща ви е недоволен от вас, че като се събирате на угощение не каните и него. – Какво трябва да направим, за да го задоволим? – Ще сложите един прибор на масата за него и ще кажете: Заповядай, татко! Ще видите, че той ще престане да се изразява по такъв начин. И наистина, като поканили трети път гостите на обяд, дъщерите сложили един прибор и за баща си и, като седнали всички да ядат, казали: Заповядай, татко, хапни си, каквото искаш. От този момент бащата престанал да се проявява по такъв начин. Така и бащата присъствал на угощението.
Съвременните хора казват, че тези обяснения не са научни. – Вярно е, че не са научни, но какво ще кажете за предположенията на учените, че между слънчевите петна от една страна и между явленията в живота и природата от друга, има някаква зависимост, някаква връзка? Научни ли са тези твърдения? За пример, те казват, че под влиянието на слънчевите петна, които се намират на грамадно разстояние от земята, са потопени 4520 кораба в Атлантическия океан. Те поддържат още, че под влиянието на тези петна се явявали големи бури и урагани. Питам: каква връзка има между петната на слънцето и потъването на параходите?
Много от нещастията на хората се дължат на техни неприятели от невидимия свят. Срещате някой човек и намирате, че работите му вървят добре; каквото започне, всичко се нарежда добре. По едно време виждате, че работите му постепенно остават назад. Чуди се този човек, коя е причината за неуспеха му. Той не знае, че в миналия си живот още имал един неприятел, който постоянно му правил пакости. От дълго време неприятелят му го търсил, и най-после, като се научил, че е някъде в България, проследил го и започнал да му пакости. От този ден всичко му тръгнало назад: в търговията му не върви, домашните му работи се забъркват. Жена му, децата му заболяват, умират, и в скоро време цялата му къща запустяла. Силен е неговият неприятел. Как ще си обясните това нещо? Страшно е да живее човек без любов! Това са последствия на живот без любов. Целият свят страда от безлюбие. Безлюбието умъртвява хората. Ние препоръчваме любовта като животворящ огън. Ние препоръчваме любовта, като носител на живота, като носител на здравето, на щастието, на богатството – на всички блага. Следователно, ако търсят благата на живота, хората трябва да се обичат. В каквото общество влезе любовта, между религиозни, или учени – всички трябва да я приемат. Тя

произвежда цял преврат в сърцата, в умовете и в душите на хората. Дето любовта влезе, там се разкриват причините и последствията на нещата. Христос казва: "Сам си Отец ви люби." Иде час, когато всички хора ще минат по пътя на Христа. Всички хора ще минат през Неговите страдания и изпитания. Мнозина са говорили и говорят за изпитанията и страданията на Христа, но те не знаят причините, поради които Той е бил подложен на тези изпитания. Ако ви обясня причините за Христовите страдания, с години не бихте могли да освободите съзнанието си от тези страдания. Някой иска да изпита силата на микробите. Ако в кръвта на някой юнак се пуснат няколко от тези микроби, в продължение на 24 часа той ще изпита такива страдания, че никъде не би могъл да си намери място. Микробите са в състояние да обезсилят и най-големия юнак. Който иска да знае, какво нещо е грехът, той ще се свърже с него така, че в продължение на четири поколения няма да се освободи от последствията му. Сила, гръбнак трябва да има онзи, който иска да изучава греха. Не разисквайте върху греха. Сгрешите ли, късайте връзката с греха – нищо повече! Някой направил една погрешка, и веднага близките, приятелите му се отказват от него, не го обичат вече. – Ако не обичат брата си, кого ще обичат? Ще кажете, че трябва да обичате Бога. – Как ще обичате Бога? Де ще Го намерите? Бог живее в съзнанието на всички хора. Следователно, като обичате хората, ще обичате и Бога. Когато кажете, че не трябва да обичате хората, вие не сте на правата страна. Ами ако кажат и за вас така? Ако всички хора дойдат до това съзнание, какво ще придобият? Каквото да говорят, каквото да философстват, без любов няма живот, и без страдание няма спасение. Хората очакват щастието и спасението по механичен начин. И да го придобият по такъв начин, то няма да бъде за дълго време. За да придобие своето щастие, човек трябва да направи вътрешна връзка с любовта, с живата природа, с нейната целокупност. Само по този начин човек ще дойде до вътрешно разбиране на противоречията, които съществуват в живота и в природата. Има един вътрешен, разумен език, на който трябва да говорите, ако искате природата да ви разбере. Щом и говорите на този език, тя ще ви разбере и ще ви отговори. Които са изучавали този език, те са дошли до вътрешна връзка с природата. И каквото са поискали от нея, тя винаги им е отговаряла.

"Сам си Отец ви люби." – Знаете ли, какво представлява любовта на вашия Отец? Най-хубавото, най-великото в живота ни е, именно, любовта на нашия Отец. Тази любов е канара на нашия живот. Тя ни крепи, тя внася дълбочина в съзнанието ни. Божията любов е вътрешно течение, което прониква нашето подсъзнание, но не и тялото ни. Бог не може още да се прояви в телата на съвременните хора. Защо? – Понеже те съдържат много непотребни, излишни елементи. Като погледнете окото на някой човек, ще видите в него голяма сухота. Погледнете окото на друг човек – там виждате много влага. Погледнете окото на трети човек, то е мъгливо, замрежено.

Окото на човека не трябва да бъде нито сухо, нито влажно, нито замъглено. Окото на човека трябва да изразява радост, доброта и любов. Като те погледне такъв човек, той веднага познава от какво имаш нужда и с какво може да ти бъде полезен. Ако не разбирате тези неща, като ученици, как ще намерите Учителя си? Ако и Учителят не разбира тия неща, как ще познае ученика си? Учителят познава ученика си по очите. По какво познавате добрата свещ? – По ярката и светлина. Светлината привлича човека. Може ли незапалената свещ да привлече човека? Може ли изгасналия огън да привлече човека? Често в светлината на свещта и в топлината на огъня се крие известна илюзия, която човек трябва да различава. Тази светлина и тази топлина са дали нещо на хората, но те са приготовление за нещо по-велико. Всички култури на миналото, както и сегашната, са приготовление за бъдещето. Няма да мине много време и от сегашната култура няма да остане помен. От сегашната култура и наука няма да остане нито една прашинка. Може ли да остане прах върху тъпана, който барабанчикът бие? Когато тъпанът престане да бие, прахът отново се наслоява. Когато хората престанат да мислят, прахът се наслоява върху мозъците им. Щом започнат да мислят, прахът отлетява.
"Сам си Отец ви люби, понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." – Двете важни думи в този стих са: Отец и Бог. Значи, две важни положения има в този стих: Отец ви люби; и от Бога излязох. Христос е съединителната нишка между тези две положения. Това показва, че всеки човек трябва да има отношения към Отца, към Христа и към Бога. Като прекарате тези три думи в ума си, вие ще намерите техния дълбок смисъл. Някой казва: Аз вярвам в Бога. – Щом каже така, аз зная вече, че той в нищо не вярва. Защо? – Защото думите: "Аз вярвам в Бога." са архаични. Всеки вярва в нещо. Един вярва в Бога, друг – в Христа, трети – в Отца. Това не е никаква вяра. Докато не съедините трите положения – Отец, Христос и Бог – в едно, вашата вяра не е пълна, не е истинска. Отец е началото отдето започва проявата на човешкото съзнание. Христос е живата природа в човека, която работи за неговото развитие. Бог е мястото отдето се взимат всички материали за съграждане на бъдещето. Бог представя склад на живата, вечната природа, от който вие черпите, за да съградите своето бъдеще. Всеки човек трябва да се ползва с кредит от природата. Но кой ще го кредитира? Ще каже, че от този – от онзи все ще получи нещо. – Не, човек трябва положително да знае, кой ще го кредитира.
Вие трябва да имате разбиранията на Мойсей, когато е минавал своето първо посвещение в Египет. Когато го прекарвал през това посвещение, Учителят му, Азраим, му казал: Ще бъдеш смел и благоразумен! След първото си посвещение, Мойсей се наел със задачата да освободи израилския народ. Скоро на Мойсея се отдал случай да покаже своята смелост. Той видял, че един египтянин бие един евреин: нахвърлил се върху египтянина и го убил. Мойсей мислел, че никой не видял

престъплението му. Обаче, един ден двама евреи се биели. Мойсей се приближил към тях, с намерение да ги освободи, да не се бият. Но един от тях се обърнал към него с думите: Да не мислиш и мене да убиеш като египтянина? Тези думи били на Учителя му. Мойсей се уплашил и избягал в пустинята. С убийството на египтянина, Мойсей прояви смелост, но не прояви благоразумие, и за това Учителят му каза: Сега ще отидеш в пустинята да пасеш овцете. Тук ще покажеш своето благоразумие. Огън няма да палиш, но ако видиш запален огън, няма да го гасиш. Еврейската история разправя, как Мойсей пасъл овце цели 40 години в пустинята, без да кладе огън. Знаете ли, какво нещо е да бъдете овчар без да палите огън? Защо не трябва да кладете огън? – Да не ви види неприятелят. Когато войниците са в окопите си, те никога не кладат огън. Ако накладат огън, неприятелят им ще ги види и ще ги нападне. Ако някъде имало запален огън, те бързо го изгасвали. Когато неприятелят ви преследва, вие трябва да загасите огъня, да не ви намери. Мойсей прекара цели 40 години в пустинята, за да изкупи своя грях, и да научи закона на жертвата. Когато видял, че къпината гори, той се зарадвал, защото 40 години не виждал огън. Когато се отправил към мястото, дето видял огъня, един тих глас му казал: "Събуй обущата си, защото мястото, на което стоиш, е свето!" Тогава Бог му казал: "Чух плача и страданията на моя народ. Иди да му помогнеш!"
Като имал пред вид своята опитност от смелостта си, Мойсей казал: Господи, тази работа не е за мене. Не ме връщай в първото ми положение. Освен това, нали знаеш, че съм гъгнив? Пък и не съм много благоразумен. – Наистина, гъгнивият човек е смел и решителен, но не е от много разумните. Да говори човек, това значи да знае, да разбира дълбокия смисъл на нещата. Мойсей отказа да приеме задачата, която му се даде, но Бог му каза: Ти ще свършиш тази работа. Ти имаш достатъчно смелост, а благоразумието лесно ще придобиеш. Аз ще ти покажа, как да приложиш благоразумието си. Мойсей прие най-после задачата да освободи израилския народ, и много пъти показа своето благоразумие. Докато не се освободи от своите земни връзки, човек не може да мине в по-висок свят. Да живееш между хората с връзки, е едно нещо. Да живееш без връзки, е друго нещо. Докато си свързан на земята, ти не можеш да бъдеш разумен. Щом се освободиш от всички връзки и живееш, между хората, ти вече си разумен. И напусна Мойсей пустинята, отиде да изпълни възложената му от Бога мисия.
Що е огънят? – Огънят е любовта, която ще запали сърцата на хората. Щом сърцето ви пламне от огъня на любовта, бъдете готови да правите всичко, каквото тя ви казва. – Ама ако любовта ми каже да целуна някого? – Любовта не се занимава с целувки. – Ако ми каже да дам някому пари на заем? – Любовта с пари не се занимава. Тя пари на заем не дава. Ако ми каже да възкреся някого? – Любовта не възкресява хората. Понеже любовта

не умъртвява хората, няма защо да ги възкресява. Любовта носи живот. Тя носи съзнателния живот, който се развива правилно. Който чуе разумния глас, гласа на любовта, той ще я последва. Животът, който любовта носи, иде отвътре. Животът и възкресението са два противоположни процеса. Казано е в Писанието, че и грешните ще възкръснат, само че грешните ще възкръснат в осъждане, а праведните – в живот. Защо ви е възкресение в осъждане? За праведните е казано: "Те ще чуят гласа ми, ще станат, ще оживеят и ще възкръснат." Някои разбират думата "ставане" по физически начин, в обикновен смисъл. Такова ставане подразбира волята на човека. Оживяването подразбира същината на живота. Възкресението подразбира разумността в живота. Животът представя главата на човека. Ставането и възкресението представят очите, ръцете и краката на човека. Когато разберете същината на живота, ще дойдете до положение, всяка изговорена дума да представя част от вас, от вашето естество. Тогава вие ще използвате правилно и нейната динамическа сила. Когато кажете думата "възкресение", вие трябва така да я почувствате, че моментално да оживеете. Това значи думата да стане част от вас. Вие говорите за любовта, за мъдростта, за истината, но тези думи не ви трогват. Щом не ви трогват, вие нямате още тези добродетели в себе си. Следователно, който иска да бъде смел и благоразумен, той не трябва да гаси своя огън, своето щастие. Някой казва: Мина вече моето време! Какъв огън гореше едно време в сърцето ми! Никакъв огън не гори вече в мене! – Коя е причината за това? Този човек се е отказал да отиде в Египет да освободи израилския народ. Когато приятелят ви се разсърди, ще знаете, че причината за сърденето е във вас.

Ще приведа един пример из живота, случил се някъде в Европа. Една богата, капризна мома искала да изпита любовта на своя възлюбен. За тази цел тя му казала: Ако искаш да се уверя, че наистина ме обичаш, ще хвърля ръкавицата си в една менажерия, а ти ще влезеш да я извадиш от там. Тогава ще приема ръката ти. Съгласен ли си на това условие? Той се съгласил, приел условието. Един ден, заедно с възлюбената си отишъл в една менажерия, за да изпълни обещанието си. Той дал известна сума на звероукротителя, да му позволи да влезе между зверовете. Тогава тя хвърлила ръкавицата си в една от клетките на зверовете и останала да гледа, какво ще направи възлюбеният и. Той влязъл между зверовете, навел се да вземе ръкавицата и и благополучно излязъл навън. След това се приближил до възлюбената си, поклонил се, подал и ръкавицата и казал: Ето, ръкавицата си ще имаш, но мене няма да имаш. Той не поискал вече ръката и. – Не, любовта не се изпитва по този начин. Защо трябваше тази мома да изпитва любовта на възлюбения си така? Ако искала да разбере сърцето му, не можа ли да го прати между бедни хора, да им направи някакво добро, да им помогне, а трябваше да го праща между зверовете? Такова нещо представя и философията на съвременните хора. И те

изпитват Бога по същия начин. Хвърлят ръкавицата си в менажерията и очакват Бог да я извади от там и да им я подаде. Това е глупава философия! По-глупаво, по-долно нещо от това няма. Да изпитват Бога по този начин, това е срам, позор за хората! Ако е въпрос да изпитвате Бога, изпитвайте Го с нещо разумно, да научите, да придобиете нещо. Ако аз бих решил да изпитвам Бога, щях да се обърна към Него със следните думи: Господи, аз искам да направя нещо за Тебе. Затова, каквато работа имаш изоставена, дай я на мене. И най-долната да е, готов съм да я свърша. Според мене, този е най-правилният метод, с който можем да си послужим. Трябва ли да определяме, каква работа искаме от Бога? Тъй както съвременните хора постъпват, това е начинът, по който младата мома изпита своя възлюбен. Тя хвърли ръкавицата си между зверовете и прати възлюбения си да и я донесе.
Това са противоречия, които съществуват навсякъде в живота. Вследствие на тия противоречия, човек не може да добие абсолютни познания за живота, но придобива само относителни познания. Как ще добие вечното знание, когато той постоянно се безпокои за себе си? Това безпокойствие хвърля сянка върху красивите и правилни форми, и по този начин ги изопачава. Добре е човек да не се съблазнява, но да издържа, да устоява на всичко. Някой ме пита, какво мнение имам за него. Казвам: Аз имам мнение само за себе си, но не и за хората. За хората имам само научно мнение, но не и свое собствено. Да се интересувам от хората, това не влиза в моята специалност. Много хора се интересуват от личния живот на другите. А това, което трябва прямо да ги интересува – техният живот, те оставят настрана, с него не се занимават. Когато не изучават своя живот, те се натъкват на противоречия между своя живот и този на напредналите същества. Тези два живота са диаметрално противоположни един на друг. За пример, на земята децата започват от първо отделение и постепенно вървят нагоре, докато свършат университет. В невидимия свят е точно обратно: там започват от университет и свършват с първо отделение. В тамошното четвърто отделение те изучават отношенията между всички разумни същества.; в трето отделение изучават закона на свободата; във второ – закона на мъдростта, а в първо – закона на любовта. В първо отделение на земното училище децата изучават азбуката и взаимно си помагат. Колкото по-нагоре отиват, те все повече и повече се индивидуализират, докато дойдат до университета, дето всеки мисли за себе си – готви се за живота. Така, именно, хората изгубват красивото, детинското в себе си. Когато слиза от невидимия свят, ученикът минава през закона на инволюцията, т.е. той инволюира, като навлиза все повече и повече в гъстата материя, дето постепенно губи знанието си и става все по-груб. Като дойде до отделенията, влезе в четвърто отделение, той започва да разбира, че животът на земята не е такъв, какъвто си го е представял горе, но има в него нещо, което ограничава всички същества.

Какъвто е човек в отделенията на земята, такъв трябва да бъде и в университета на небето. В отделенията на небето се учат велики работи. Казвате: Отделенията са само за децата, те са дребна работа. – Не, отделения съществуват и в природата. Нашите отделения се равняват на университетите в невидимия свят.
"Сам си Отец ви люби." – Думите, които Христос е вложил в този стих, са диаметрално противоположни на нашите разбирания. За да се разберат правилно, трябва да се направи вътрешен превод. Ако този превод е правилен, той ще внесе в умовете ви светлина и свобода, в сърцата ви оживяване, а за телата ви подмладяване. Англичаните употребяват израза "вечно възобновяване на живота." Това означава "вечно производство." Ако този процес не се разбере, и любовта няма да се разбере. Любовта не е нещо статическо, тя е процес на разширяване. Всеки ден, всеки момент любовта трябва да внася нещо ново в душата на човека. Който разбере любовта, той постоянно ще се разширява. Който не я разбере, той нищо няма да придобие. Колкото по-голям брой разумни същества влизат в кръга на вашата любов, толкова по-голяма интелигентност и доброта ще придобиете. Те са притоци на живота. Ако излезеш като река от някой голям източник и не придобиеш из пътя си никакви притоци, ти скоро ще изсъхнеш. Ако имаш притоци, ти постоянно ще се увеличаваш, докато един ден пак ще се влееш в Божественото море, в източника на своя живот. Какво представя Божественото учение? – Божественото учение ни учи, как е създаден космоса, как трябва да живеем, как трябва да се развиваме. – Какво представя любовта на земята? – Тя определя вътрешните отношения, които съществуват между хората. Мнозина мислят, че имат голяма любов. – Това са техни разбирания. Преди всичко ние трябва да изучаваме огъня на любовта. Всички религиозни хора на миналото са изучавали този огън. И вие трябва да изучавате свойствата на този огън. Този огън има висока температура, но никакво изгаряне не причинява. Който влезе в този огън, той ще почувства приятна топлина, около 40-50 градуса, и веднага ще се оживи, ще се обнови от него. Ако внесете в този огън парче от злато и платина, които се топят при висока температура, те веднага ще се стопят и превърнат в течност. На човека, обаче, този огън се отразява като мека, приятна топлина. Той е алхимическият огън, който учените са търсили в древните времена още. Ако иска да постави за основа на своя живот философският камък, който алхимиците са търсили, човек непременно трябва да носи в себе си огъня на любовта. Този огън носи живот. Светлината на този огън се коренно различава от електрическата светлина. От електрическата светлина очите отслабват, а от светлината на огъня на любовта, не само, че не отслабват, но постепенно се усилват. И на стогодишния човек могат да се усилят очите, ако той непрекъснато живее в огъня на любовта. Дали вярвате в това, или не, то е друг въпрос. Съвременните хора вярват само в онова, което може да се докаже. Питам:

как вярват в това, което се говори за месечината, за слънцето? Ще възразите, че учените хора са казали известни истини за слънцето и за месечината, затова може да им се вярва. – Да, но това, което те твърдят, не е доказано на опит. За пример, учените, мъдрите хора казват, че на месечината има вода. При това, по високите места на месечината, водата е замръзнала, достига около стотина метра дебелина. В дълбоките места водата е толкова чиста, приятна, напомня нашата вода, която пием. Вярвате ли в това? Вие вярвате дотолкова, доколкото вярвате в Христовите думи, изказани в стиха: "Сам си Отец ви люби, понеже повярвахте, че аз от Бога излязох." Учените казват, че на месечината нямало вода, но била покрита със сняг. При това, те твърдят, че през деня температурата се увеличавала, вследствие на което снегът се топял. Чудно нещо! Как е възможно, снегът да се топи, а вода да няма на месечината? Щом снегът се топи, предполага се, че там има хубава, чиста вода. Сега аз нямам намерение да споря с учените, но като отида на месечината, ще пия вода – нищо повече! Месечината е емблем на духовните вярвания на хората. Както на високите места на месечината става голям студ, поради нейната рядка атмосфера, така и в духовния живот има голям студ. Духовните хора трябва да знаят това нещо. Те ще станат студени като месечината, затова трябва да придобият голяма дълбочина, по-голяма от тази, която съществува в земята. Духовният човек трябва да бъде дълбок, понеже има опасност всичко в него да замръзне.

Когато станат религиозни, хората започват да се изменят и се чудят, защо едно време са били по-добри, а сега са станали по-лоши. – Това е само илюзия. В същност, те не са станали по-лоши, но са станали по-студени. Защо? – Като се намират под влиянието на месечината, атмосферата им става по-рядка, голяма част от топлината им се излъчва, и те стават по-студени. На месечината има студ 200 градуса под нулата. Студът на месечината служи като протекция на адептите, които живеят там, да ги запазва от същества, които биха ограбили богатствата им. Който отиде на месечината да краде, каквото хване в ръцете си, моментално ще го изпусне, ще се скове от студ. Следователно, големият студ запазва месечината от крадци. И слънцето има своя фотосфера, която го предпазва от атаките на крадците. Температурата на слънцето е от три милиона градуса нагоре. Никакви войски, никакви адепти не са в състояние да завладеят слънцето. Във вътрешната страна на слънцето, обаче, живеят възвишени същества, които прекарват отличен живот, пълен с красота и величие. Когато някои покойници, влязат в слънцето, тогава те ще разберат, какво нещо е Царството Божие. Там ще разберат, какво нещо е висока планина. На слънцето има планини по-високи от Хималаите. Казвате: Вярно ли е всичко това? – Вярно е. Така говорят и учените хора. Те поддържат, че повърхността на слънцето има много висока температура. – Аз се съгласявам с мнението на учените, но те не се съгласяват с моето мнение.

Аз поддържам, че има живот във вътрешността на слънцето, при много по-благоприятни условия от тези на земята. Които не вярват на думите ми, те могат да проверят това. Някои учени поддържат, че температурата на слънцето е около 35 милиона градуса. Аз казвам, че температурата на слънцето е много по-висока от 35 милиона градуса. Чрез тази температура слънцето е запазено от всички изненади, които биха могли да го сполетят. То не може да се завладее. Досега са правени много опити да завладеят слънцето, но всички са излязли безрезултатни. Голяма борба има в природата за завладяване на слънцето. В една легенда се разправя за първия опит, който Луцифер направил, за да завладее слънцето, но се търколил оттам и паднал на земята, дето и до днес се намира.
"Защото сам си Отец ви люби, понеже мене възлюбихте и повярвахте, че аз от Бога излязох." – Нека тези думи, във всичката им пълнота, останат в съзнанието ви. Христос казва: "Всичко, каквото Отец ми има, мое е." Тогава, ако вярвате в Христа, и вие можете да кажете: "Всичко, каквото Христос има, наше е." Лесно е да се каже, че всичко, каквото Христос има, е наше, но който каже това, той трябва да е готов да изпълни волята на Христа. Христос е емблема на Великата Любов в света.

8. Неделна беседа от Учителя, държана на
24 март, 1929 г. София – Изгрев

1929_03_27 Втръсване
лекция пред общия окултен клас

ВТРЪСВАНЕ

Размишление върху изворите на живота.

В живота на хората съществува закон на втръсване. — Кога се втръсва човек? — Когато дълго време прави едно и също нещо. Най-после в човека става реакция, която се придружава с едно особено състояние, което наричаме „втръсване“. Втръсването не е природен закон, но резултат на неестествения живот на хората. Като закон, втръсването има свои добри страни, но желателно е човек да не изпада под неговото влияние. Втръсването се явява в помощ на човека, когато всички други средства са се указали безрезултатни. Когато човек е болен и всички изпитани средства не му помагат, втръсването му идва на помощ. Той повръща храната си, и положението му се облекчава. Втръсването иде в крайния момент. Не оставяйте нещата да дойдат до този момент. Една от причините за втръсването се дължи на това, че човек очаква от живота повече, отколкото той може да му даде. Обикновено човек си поставя голяма програма, която не може да реализира. Щом не може да реализира програмата, която си е поставил, човек се разочарова. Едно трябва да знаете: човек никога не може да изпълни програмата, която сам си е поставил. Ако успее по някакъв начин да я изпълни, той пак ще свърши с разочарование и втръсване.

Законът на втръсването съществува не само в обикновения живот на хората, но и в религиозния им живот. Някои религиозни хора очакват чрез религията да оправят работите си. Какво оправяне на работите си могат да очакват? Щом са се родили на земята, от баща и от майка, работите им са оправени. Ако има нещо объркано в материалните работи на хората, това се дължи на техните криви разбирания за живота. Наистина, срещате един млад човек и виждате, че той е успял вече да обърка работите си. След това започва да мисли, че като умре баща му, той ще го наследи, ще получи голямо богатство, с което ще оправи работите си. Бащата пък мисли, че като остава богатството си на своя син, с това осигурява прераждането си. Обаче, така се създава едно колело на движение, което нищо не разрешава. Онези бащи, които не могат да оставят наследство на децата си, казват: Бог ще ги осигури. Той ще промисли за техния бъдещ живот. Значи, някои хора вярват в Божия Промисъл, а други не вярват. Тази е причината за изникване на различни възгледи за Бога. За Бога може да съществува само едно мнение. Има ли много мнения, те отговарят на самите хора. Значи, за всеки човек Бог представя такова нещо, каквото е самият той. Какъвто си

ти, такъв е и твоят Господ. Затова казват, че идеалите на всеки човек отговарят на самия него. Понеже идеалите на хората не са високи, те са недоволни от живота, от баща си и майка си, от окръжаващата среда и т. н. Хората се страхуват да не дойде някой да отнеме и малкото им богатство, което имат. Обаче, умният човек никой не може да го обере. Глупавият всеки може да го обере. Никой не може да обере добрият човек, но лошият всеки е в състояние да обере. — Защо? — Защото разумността, добротата са Божествени качества, които не се губят, нито се отнимат.

Съвременните хора често губят това, което са придобили, понеже не са постигнали крайното си развитие. Като губят по нещо от себе си, те казват, че усещат някаква липса. Тази липса, именно, ги заставя да работят. Един ден, когато завършат развитието си, ще видят, че всички празнини, които са имали в различните животи, са запълнени. Те ще минават от една планета на друга, докато дойдат до пълно познаване на Битието. На мнозина се вижда чудно, как ще живеят на различните планети, когато, според тях, само на земята има живот. Като обиколят всички планети, те сами ще видят, има ли живот там, или няма. На луната, например, има живи същества, по-културни от хората. Може ли да бъде пуста, ненаселена луната, щом е създадена от Бога? До четвъртия ден от създаването на света, небесните светила са били неустроени, но от четвъртия ден насам, те са устроени вече, и живот съществува на тях. В Божественото няма никакви празнини. Ще дойде ден, когато планетите ще си почиват. Временно само, животът ще изчезне от тях, но засега навсякъде има живот. Тъй щото, искате ли да придобиете нещо положително от луната, наблюдавайте я с мисълта в себе си, че в нея има живот, че тя е населена с разумни, културни същества. Както кучето отдалеч познава господаря си, така и учените хора отдалеч познават, има ли разумни същества на луната, или няма.

Какво показва това? Това показва, че в човека има едно чувство, чрез което той познава и възприема истината. Човек се интересува от истината, както и от всички планети дотолкова, доколкото може да влезе във връзка с тях, да приеме нещо от техния живот и да го приложи в своя. — Как може да стане това? — Чрез неговото вътрешно радио. Като изучава планетите, слънцата и живота им, човек дохожда до познаване на Бога. Ако не разбирате и не познавате Бога в проявеното, в това, което Той е направил, как ще Го познаете в непроявеното? Ако човек не познава относителната истина в живота, как ще познава абсолютната?

Сега, да се върнем към закона на втръсването. Забелязано е, че и най-хубавите неща могат да произведат втръсване в човека. Например, ако много пъти човек пее някоя хубава песен, в края на краищата и тя ще му се втръсне.

Сега ще ви дам една нова песен: „Хади-ензи“ [Хади х'ензи?]. Заглавието ѝ е на чужд, непознат на вас език. Едно време тази песен се е пяла от хора с високо съзнание. Тези хора са вървели по друг път на еволюция, а не по пътя на обикновените хора. Днес тази песен не се пее на езика, на който някога са я пели, защото ще изгуби смисъла, който е вложен в нея. На български език тя се превежда с думите: „Благата песен“. Съдържанието ѝ е приблизително следното:

Ти съзнавай, ти люби
безспирно сей, гради,
и в живота всичко давай,
тази истина в Бога ти познавай!

Под думите „всичко давай“, разбираме даване от изобилието. Който няма, той не може да дава. Освен това, има неща, които по никой начин не могат да се дават. Който дава, и на него се дава. Не дава ли, и на него не дават. Преведена на български, тази песен става разбрана за всички. Щом е разбрана, тя може да храни човека. Всяко нещо, което човек разбира, лесно се усвоява.

Като ученици, вие трябва да имате право разбиране за Бога. Вие трябва да съзнавате, че Той е в сила да воюва заради вас. Гледате ли така на въпроса, вие никога няма да се застъпвате за себе си, да търсите своето право. Благодарете за това, което Бог прави за вас. Бъдете доволни и на най-малкото, което ви се дава. Не се стремете към големи работи, с които не можете да се справите. Какво ще правите, ако ви дадат да управлявате някоя планета? Какво ще правите, ако ви изпратят на луната? Как ще се справите с големия студ на луната? Според някои учени, там има голям студ, около 250°. Ако сте на земята, лесно се носи и големият студ, и голямата горещина. Не е лошо нещо студа, но за онзи, който го разбира и може да се справи с него. Студът и топлината лекуват човека от недоволството, от апатията, от ред противоречия. Като се освободи от тия състояния, човек започва да разбира смисъла на студа и на топлината като енергии в природата, които могат разумно да се използуват. Докато енергиите на студа и на топлината не са подпушени, те не причиняват никаква опасност. Подпушат ли се, те причиняват изгаряне, а с това и ред пакости. Разликата между студа и топлината се заключава само в посоката, по която се движат техните енергии. Те се движат в две противоположни посоки.

Т. м.

32. Лекция от Учителя, държана на
27 март, 1929 г. София — Изгрев

1929_03_31 Вързано и развързано
неделна беседа

ВЪРЗАНО И РАЗВЪРЗАНО

„Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето.“
(Матея 18:18)

В своята първична проява животът е започнал с връзване и развързване. Тези процеси се извършват и в природата. Който не разбира вътрешния смисъл на тези процеси, мисли, че като направи някъде възел, като върже някой разбойник, или като върже езика на някой човек, той е наистина в процеса на връзването. И светските и религиозните хора се хвалят с това, че ще вържат някой човек, да го направят безопасен. Те с години връзват, но в края на краищата, сами вързани остават. Те научиха процеса на връзването, но не научиха процеса на развързването. Те нямат пред вид, че като връзват хората, с тях заедно връзват и себе си. Когато параходът влезе в пристанището, връзват го; щом излезе от пристанището, веднага го развързват. Следователно, не е достатъчно само да те връзват, но трябва и да те развързват. Когато влизаш и излизаш от живота, ти трябва да научиш, какво нещо е свободата, какво значи връзване и развързване. Казвате на някого: Ти трябва да имаш установена мисъл! – Това е връзване. Този човек влиза в пристанището. – Ти трябва да имаш свободна мисъл, да влезеш във външния свят, да напуснеш пристанището. – Това значи развързване. – Ти не мислиш право. – Да, аз съм в морето, не съм в пристанището.
Може ли параходът да върви в морето по прав път? Може ли аеропланът да лети в пространството по права линия? Дали ще бъдете в морето, или в пространството, има точно определен път, по който можете да вървите, но това не значи, че този път е непременно права линия. При това, този път е определен само за онзи, който знае, който разбира законите на природата. Който иска да намери определения, правия път в морето, или в пространството, той трябва да бъде учен човек, да познава изкуството на плаване и на летене, да познава звездите и тяхното движение, да разполага с нужните инструменти за изчисления, да знае, какви препятствия може да срещне на пътя си и как да ги избягва. И моряк да си, не е лесна работа – трябва да знаеш да смяташ. И войник да си, и там се иска смятане, да знаеш, как да се биеш. Ако не знаеш да се биеш, както трябва, ще те бият. За да не те бият, трябва да научиш това изкуство. Съвременните войни стават по единствената причина да покажат народите помежду си, кой е

по-силен, коя култура е по-висока и т.н. Когато започнаха да стават културни, народите проявиха юмручното право. Обаче, това е проява на физическа култура, а не на духовна. Едно време големите, предисторическите животни, които разполагаха с грамадна сила, гледаха на хората като на малки, дребни същества; обаче, тия малки, но разумни същества и до днес останаха на земята да изучават костите на големите животни и да търсят причината за тяхното изчезване. Желанията у хората за големство, за величие са архаични останки от тия големи животни и растения, които вече са изчезнали от лицето на земята.
Чрез страданията, природата обръща внимание на съвременните хора да се освободят от своите грандиозни желания, и да спрат вниманието си върху своето духовно развитие. Иначе, те още дълго време ще бъдат вързани в пристанището. А вие знаете, колко скъпо плащат параходите за престояването си в пристанището повече време, отколкото е нужно. Ако един параход прекара в пристанището половин година, половината му стойност ще отиде; ако прекара цяла година, целият параход ще отиде. – Аз искам да седя. – Можеш да седиш седмица, две, най-много година, но прекараш ли в седене повече от година, целият ти живот ще отиде. – Аз искам да вляза в пристанището. – Всички хора обичат тихите, спокойни пристанища, но те не могат да останат там за дълго време. Колкото да е тихо и спокойно в душата, дълго време не можете да останете там. Бързо ще разтоварите стоката си и наново ще тръгнете за път. Които не знаят законите за движението на параходите, те мислят, че като влязат в пристанището, там ще останат за винаги. Вие трябва да знаете, колко време ще пътувате, и колко време ще прекарате по пристанищата.
"Вързване и развързване." – Вързването е процес за разумните същества. Понякога и обикновените хора обичат да се вързват, но като се вържат веднъж, не знаят после, как да се развържат. Тези хора мязат на немирни, палави деца, които удрят кюнците на някоя чешма с камъни. Щом кюнците се пукнат, водата започва силно да тече, и като не знаят, как да я запушат, те се изплашват и бягат назад. По-смелите от тях вземат кал, пясък, искат да я запушат, но водата изхвърля всичко навън. Като видят, че не могат да спрат водата, и те казват: Беж да ни няма!
"Вързано и развързано." Какво е това, което се вързва на земята, знаем. Но, какво е това, което се вързва на небето, не знаем. Казано е, обаче, в Писанието: "Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." В прочетената глава се говори за онзи длъжник, който имал да дава на господаря си десет хиляди таланта. Той взимал от господаря си, но нищо не плащал, и по този начин се вързал. Като видял, че не може да изплати дълга си, той отишъл при господаря си, паднал на колене пред него и започнал да го моли, да остане известно време при него, докато се напълно изплати. Обаче, господарят му простил всичкия дълг. Като излязъл от

господаря си, той срещнал едного, който му дължал само сто пенязи и му казал: Скоро да плащаш дълга си! Иначе, ще те дам под съд, да те турят в затвор. Длъжникът му паднал на колене пред него и започнал да му се моли, но той не искал да чуе молбата му. – Ще платиш! Аз не освобождавам никого от задълженията му, никого не развързвам. Всеки сам трябва да се развързва. Като видели това, слугите отишли при господаря си и му разправили цялата история. – Доведете го при мене! Като дошъл при господаря си, последният казал: Аз простих всичкия ти дълг, но понеже ти не беше готов по същия начин да постъпиш със своя длъжник, и за такава малка сума го тури в затвора, сега и ти ще отидеш при него. И двамата били вързани и заведени в затвора, докато изплатят дълговете си. Кой от двамата ще излезе по-скоро от затвора? – Който имал да дължи само сто пенязи. Кой може да развързва? – Който прощава. Законът е следният: Който прощава, той е в състояние да развързва. В естеството на Бога е да прощава. Достатъчно е да се помоли човек чистосърдечно, за да му прости Бог всички дългове. Когото Бог е простил веднъж, и той трябва да прощава. Това значи да вярва човек в Бога. Всички, които следват правия път в живота, трябва да имат готовност да изправят погрешките си. Това значи: всички трябва да бъдете готови да развържете възела, който сами сте направили. Ако не искате да го развържете, ще се върнете при него. Възлите са последствия на вашето минало. Атавизмът не е нищо друго, освен натъкване на тия възли от миналото. Като се натъкне на някои от тия възли, човек същевременно се натъква и на ред противоречия, които го ужасяват. Мнозина обясняват тия възли със закона на възмездието, или със закона на кармата, но каквито обяснения да се дават, в края на краищата, някои от възлите остават неразвързани. – Няма ли някакъв начин, по който човек да се развърже напълно? – Има един начин – той е законът на любовта. Като живеете по този закон, вие ще се развържете напълно. Това значи: вървете в правата посока на живота, която води към ония възли, които сами някога сте връзали. Щом дойдете до тях, вие ще заплатите на господаря си всичко, каквото му дължите, и той ще ви освободи. Казвате: Нали човек има свободна воля? Нали е свободен да прави, каквото иска? – Свободата на човека се заключава във връзването и развързването. Свободен е само онзи, който може съзнателно да се връзва и развързва. Който не знае, как да се връзва и развързва, той не е свободен. Който знае само да връзва, а не знае да развързва, той е наполовина свободен. И който знае само да развързва, а не знае да връзва, и той е наполовина свободен. Има семейства, в които мъжът връзва, а жената развързва. За пример, за някакъв дълг мъжът става причина да се затвори длъжника му за известно число години в затвор. Жената започва да моли мъжа си да освободи този човек, да му прости поне половината от дълга. Тя бие на чувствата на мъжа си, като му казва, че и те имат деца, не се знае някой ден да не се случи и с тях нещо подобно.

Мъжът най-после се съгласява да прости половината от дълга на длъжника си. После жената започва да се моли да прости и другата половина от дълга. По този начин длъжникът се освобождава от дълга, т.е. развързва се. В някои семейства се случва обратното: жената завързва, а мъжът развързва. Ако и мъжът и жената завързват, този дом е осъден на смърт, т.е. на затвор. Връзването и развързването имат дълбок вътрешен смисъл. Да завързваш, това значи да завързваш връзките на злото. Да развързваш, това значи да развързваш връзките на доброто.
При сегашните условия, от всички хора се изисква да потърсят в себе си възможности да проявят онзи живот, който Бог им е дал. След това само те ще пожънат плодовете на този разумен живот. Щастието е плод на разумния живот. Този живот не почива на закони, каквито съвременните хора познават. За пример, за доброто, като закон, хората имат съвсем своеобразни разбирания. Казва се в Писанието, че като ял от забранения плод, Адам прозрял. Който приема тия неща буквално, ще излезе, че преди да яде от забранения плод, Адам бил сляп, а после очите му се отворили. Очите на човека се отварят, само след като той започне да разбира отношенията, които съществуват между доброто и злото. Това може да се постигне чрез закона на послушанието. Послушанието е връзване, а непослушанието е развързване. Който е непослушен, той ще бъде развързан. Адам развърза на земята това, което Бог беше вързал на небето. Той развърза Божия закон, но с това заедно завърза и жена си. Адам беше по-учен от Ева, той не трябваше да я оставя сама в райската градина. Той трябваше да я заведе при забраненото дърво и да и каже: "От всички плодове на дърветата можеш да ядеш, но не и от дървото за познаване на доброто и злото." Ева по никой начин сама не би яла от плодовете на забраненото дърво, но змията дойде при нея и я изкуси. Сега ние няма да тълкуваме, какво представя змията, но казвам: Всеки, който се е доближил до това дърво, той все е бил изкушаван от змията. Повечето от сегашните хора са суеверни, лековерни; те са готови да повярват на всеки, който би им казал, че ако ядат от плодовете на забраненото дърво, ще станат учени като Бога. Човек е готов да вярва на всяко нещо, към което има разположение. За пример, ако дойде някой при вас и ви предложи един лотариен билет, който печели 500 000 лева, вие веднага сте готови да заплатите за билета, колкото ви поискат. Защо? – Вярвате, че можете да спечелите. Като се тегли лотарията, виждате, че билетът ви нищо не печели. Вие знаете, че вероятността да спечелите е много малка, но все пак искате да вярвате, че можете да спечелите. Обаче, ако дойде някой и ви каже, че разбойници се готвят да ви оберат, ще започнете да разсъждавате, как е възможно това, нали има полиция, нали има обществена охрана и т.н. Ако дойде някой и ви каже, че тази вечер ще заминете за онзи свят, пак ще разсъждавате, ще отричате възможността за това и т.н. Защо в последните два случая не вярвате на това, което ви се

казва? – Защото не искате да се сбъдне казаното. Обаче, във всеки човек има известна доза суеверие, макар и да не го изразява външно. Отива един безверник по работа, но на пътя си среща черна котка. Той казва, че не вярва в нищо, но изведнъж започва да се озърта наляво-надясно, смущава се, че може да му се случи нещо лошо. Селянин впрегнал воловете и отива на нивата си да оре. Среща на пътя си селския поп, и веднага се връща дома си: Няма да отида днес на нивата! – Защо? – Срещнах нашия поп. – Суеверен е този селянин. Той мисли, че ще му се случи нещо лошо. Щом мисли така, наистина ще му се случи нещо лошо. Този селянин е пропуснал времето, когато е трябвало да отиде на нивата. Трябвало е да излезе от дома си най-малко един час по-рано, отколкото е излязъл, и тогава никой нямаше да го срещне, и нищо лошо нямаше да му се случи. Който не иска да среща на пътя си черна котка, нито поп, той трябва да става рано и да започва работата си, когато всички спят. Има един час, когато всички спят: и котката, и вълкът, и лисицата. Започнете този час работата си. Тогава никой няма да ви попречи.
Ние привеждаме тези примери, за да покажем, че във всеки човек има атавистически мисли и чувства, останали от миналото още. За пример, съмнението е атавизъм в човека; то не почива на никакви научни данни. И при научни данни, и при доказани факти, човек пак се съмнява. Дават му една песен, която той знае добре. Погледне я и казва: Не е тази песента, която познавам. После пак я вземе, погледне внимателно и казва: Тази е песента. В човека има един критически ум, който подлага всичко на проверка, но същевременно в него има съмнение, което не се подава на никакви доказателства.
"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето." – Какво трябва да вържете на земята? – Красивото, великото, Божественото. Щом вържете Божественото на земята, ще го вържете и на небето. "Каквото развържете на земята, ще бъде развързано и на небето." Това значи: каквото правите на земята, друго същество, заради вас, ще прави същото на небето. Както живеете на земята, така ще живее и това същество на небето. Небето и земята са двата полюса на живота. Ако живеете лошо на земята, другото същество в ада ще живее по същия начин. То ще черпи сила от вас, ще расте, ще стане грамадно същество, и един ден ще дойде на земята. Ако живеете добре на земята, другото същество на небето ще живее като вас. Това означават думите: Човек е творец на своята съдба. Не мислете, че живеете за себе си. Човек живее най-малко още за две същества: едното е в ада, а другото – на небето. И в Писанието е казано, че никой не живее за себе си. Ако правите добро на земята, не само едно същество, но хиляди добри същества на небето ще правят същото заради вас. По този начин те ще ви помагат. Следователно, каквото правите на земята, това ще правят и за вас и на небето. От това гледище, именно, произтича отговорността на всеки човек за делата му. Като знаете това, ще разберете, че човек не живее

за себе си. Въпреки това мнозина мислят, че живеят само за себе си и, като придобият знание, богатство, сила, те считат, че са осигурени. Учени са, но достатъчно е един камък да ги удари по главата, за да изгубят знанието си. Силни са, но достатъчно е една тежка болест да ги нападне, за да изгубят силата си. Богати са, но достатъчно е да претърпят фалит, за да изгубят всичкото си богатство.
Как се познава силният човек? – Като влезе една микроба в организма му, той започва да се разговаря с нея и я отправя вън от тялото си. Такова нещо представят и лошите, нечистите мисли. Силният човек може да се разговаря с тях, както с микробите, и да ги изпраща навън, като неканени гости. За да придобие силна мисъл, човек трябва усилено да работи върху себе си. Някои искат да прекарат лек живот, без грижи, за нищо да не мислят. – Не, лекият живот нищо не допринася. Такъв човек се намира само пред едно преповторение на нещата. Той е подобен на изкуствено цвете, което, като цъфне веднъж, никога не извяхва, но никога не завързва. Естественото цвете цъфти, извяхва, но плод завързва. Истинският живот е живот на смени. В смяната е красотата на живота. Някой иска да бъде красив. Да бъдеш красив, това значи да цъфнеш. Цъфтенето трае известно време. След това то трябва да се замести с друго нещо, пак тъй красиво и желано. Това е връзването, узряването, даване плод. Плодът, това е доброто в света. Но и доброто трябва да се замести с друго нещо. Всичко в живота е подложено на постоянни и вечни промени.
Значи, има нещо по-велико от доброто. Как мислите, кое е по-велико от доброто? Доброто може да се замести с друго нещо. Как се изразява доброто на земята? – В някаква услуга, в някаква помощ. След като направите добро на някого, в какво трябва да се превърне това добро? – В благодарност, в признателност. Признателен, благодарен може да бъде само разумният човек, който разбира причините и последствията на нещата. Който не може да бъде признателен, той не разбира, какво нещо е доброто. Той мисли, че хората са длъжни да му правят добро. – Не, никой не е длъжен да прави добро. Човек трябва да прави добро по своя воля, а не по задължение. Онзи, на когото се прави добро, трябва да бъде признателен, защото това, което чрез доброто се връзва на земята, връзано ще бъде и на небето. Ако доброто, което правите не се признава, то остава за сметка на онзи, който го прави; а този, на когото е направено, остава връзан в ада, дето той храни друго някое същество. Щом е така, всички негови благодетели постепенно се отказват да му правят добро, и той започва да страда, да се измъчва. Днес адът се подържа повече от небето. Кой от вас не е изпращал баници в ада? Не само баници, но и различни сладкиши, торти се изпращат в ада. Знаете ли, какво ще бъде положението на съвременните хора, когато един ден видят тези сладки работи в ада? Те ще видят, че адът е свят, създаден от самите тях. Следователно, когато мине в задгробния свят, човек първо ще види онзи свят, който той сам е

създал, и ще прекара в него известни число години. След това той ще мине в по-висок свят, дето ще се запознае с духовните, с Божествените работи. Ще ви приведа един пример за един овчар, който минавал за светия. Той се наричал дядо Димитър, но бил известен на всички под името "светият овчар". Той бил добър, благочестив човек. Когато влизал в някое село, имал обичай да влиза вечер, а не сутрин. Като го запитвали, защо пристига вечер в селата, той отговарял: Страхувам се да не ме види змеят. Като правих своите обиколки из България, срещнах този светия овчар, дядо Димитър, и се запознах с него. Наистина, той беше интересен старец, отличаваше се със своята голяма чистота: сам си вареше ядене, ошав, боб, сам миеше чиниите, тенджерите си, не даваше на никого да ги пипа. Един ден ме срещна и започна да ми разправя един свой интересен сън. Сънувал една вечер, че бил на едно високо, красиво място, дето била сложена богата, голяма трапеза с много прибори. Всичко блестяло от чистота. Той разбрал, че се намира на небето, между светли, възвишени същества. На трапезата имало само едно празно място, оставено за някой българин. Аз, казва той, мислех, че съм известен на небето между светлите същества, но какво беше учудването ми, когато всички минаваха-заминаваха покрай мене, като че не ме познаваха. По едно време се даде знак, че обедът ще започне. Изведнъж на столовете насядаха много поканени гости, всеки пред своята чиния. Тръгнах и аз към масата, седнах на стола пред празното място, без чиния, без никакви пособия. Погледнах към другите и видях, че пристигат готвачи със съдове, пълни с ядене, и сипват всекиму в чинията. Погледнах пред себе си и какво да видя? На масата пред мене, вместо чиния, седят два скъсани цървула. Не смея да кажа нищо, не смея да ги пипна. Пристигат готвачите при мене и се готвят да ми сипят ядене в скъсаните цървули. – Почакайте малко, моля ви се! Нямате ли една чиния? – Нямаме. Това си изпратил от земята, в него ще ти сипем да ядеш. Малко оставаше да ми сипят ядене в скъсаните цървули, но аз се стреснах и се събудих. После ми дойде едно прозрение. Казвам му: Дядо, ти мислеше, че си светия, а като отиде на горе, видя, в какво положение се намираш. – Слушай, синко, да ти разправя историята на скъсаните цървули. Преди години аз служех в един манастир. Бях беден човек. Един ден игуменът видя, че цървулите ми са скъсани и ми подари нови, хубави цървули. Аз пък дадох своите скъсани цървули на друг беден калугер в същия манастир. Тези бяха цървулите, в които искаха да ми сипят ядене на небето. Значи, това беше единственото добро, което съм направил на земята.

Ако разказвате този сън на светски хора, те ще кажат, че това са халюцинации. – Има сънища, които са халюцинации, но много сънища са истински предсказания, които се сбъдват. Има неща, които считате за реални, за истински, а в същност нищо не излиза от тях. Има неща, обаче, които на вид са въображаеми, нереални, а излизат действителни. Там е

чудното! Много въображаеми неща, много халюцинации, както мнозина ги наричат, се сбъдват, а истинските, действителните, реалните неща не се сбъдват. Какво показва това? – Това показва, че същността, или действителността на нещата в живота се заключава в онези прояви на съзнанието, в които участват нашият ум, нашето сърце, нашата душа и нашият дух. В това се заключава интензивността на нашето съзнание. Интензивността, будността на нашето съзнание пък определя реалността на нещата. Докато човек яде, облича се, говори или прави добро някому със съзнание, дотогава той живее в реалността. Вън от съзнанието никаква реалност не съществува.
Сегашният живот на хората е поставен на крив път, на несигурна основа. Тази е причината, задето съвременните хора живеят повече в своето минало, отколкото в настоящето. Те носят последствията на онова, което са вършили в миналото, а едва сега се зарежда в тях желание да служат на Бога. Ще кажете: Нима досега не сме служили на Бога? – Ако служенето на Бога е подобно на служенето на войника за своето отечество, това служене не е доброволно. Войникът е заставен да служи на отечеството си. Учителят доброволно ли е заел своята служба? – Той е станал учител, защото му се плаща. Орачът отива на нивата, защото е заставен по този начин да изкара прехраната си. Всичко, каквото съвременните хора работят и предприемат, се върши насилствено, а не по добра воля. Някакъв друг, по-силен мотив ги заставя да вършат това или онова. Това е работа, която се върши под натиска на остена. Като им покажат остена, те тръгват на работа. Искат не искат, работят. Те се движат по закона на необходимостта, а не по закона на любовта.
Следователно, за да дойде до съзнателния живот, човек трябва да се освободи от закона на необходимостта. Не е необходимо човек да оре по цели дни на нивата. Ако доброволно отиде да оре, това е друг въпрос. При това, не е нужно човек цял ден да оре. Като оре три-четири часа на ден, това е достатъчно. Хората искат да живеят добре, но в какво седи добрият живот, не знаят. Те казват, че трябва да ядат, но колко трябва да ядат, не знаят. Те казват, че трябва да бъдат богати, но колко богати трябва да бъдат, не знаят. Това показва, че хората нямат определена мярка, нямат определена норма, с която да мерят нещата. Желанието на хората да забогатяват е неограничено. И милиони, и милиарди да имат, те всякога ще се стремят към все по-големи и по-големи богатства. Желанието на хората да забогатяват никога няма да престане.
Запитали един американски милионер, колко милиона има. Той отговорил: Колко милиона имам, това не ме интересува. Колко и какво са втича всеки ден в касата, и това не ме интересува. Аз се интересувам от малкото, което печеля всеки ден с труда си. Трите лева, които всеки ден спечелвам с труда си, ми доставят по-голяма радост от многото, което всеки ден се втича в касата ми.

Съвременните учени, икономисти казват, че за живота са нужни знания, богатства, сила. – Това са условия в живота, които могат да се използват само от разумните, от способните хора. Какво ще ви ползва знанието, богатството, силата, ако не знаете, как да ги употребите? Какво ще ви ползват църквите и училищата, ако не можете да се повдигнете с тях? Каква полза, че имате църкви, ако чрез тях се носят заблуждения? Каква полза, че имате училища, ако от тях излизат зле възпитани деца? Каква полза, че се създават семейства, ако се раждат болни, хилави деца? И църкви, и училища са се съграждали, и домове са се създавали, но човечеството не е излязло от своите заблуждения. Време е вече хората да спрат вниманието си върху съществените в живота, да обърнат нов лист от книгата на своя живот. Какво значи да обърнете нов лист на своята книга? Днес страдате – това е един лист от вашата книга. Щом прочетете този лист, не стойте повече пред него. Веднага обърнете нов лист. Новият лист е лист на радостта. Прочетете този лист, използвайте го и обърнете нов лист. Новият лист ще бъде пак лист на страданието. Бързо го прочетете и минете напред. Обръщайте лист след лист, изучавайте радостта и скръбта като полюси на живота, като пътища, които водят към Вечния Живот. Какво правят съвременните хора? Те отварят листа на страданието, прочетат го, поплачат върху него и де кого видят, запитват: Знаете ли, какво нещо е страданието? Чели ли сте, какво пише в листа на страданието? – Оставете тия въпроси настрана. Всички познават страданието, колкото и вие го познавате. Обърнете нов лист и четете за радостта.
Един светия посетил един беден човек с намерение да му направи едно добро. Като влязъл в колибата му, бедният човек се зарадвал, приел го добре, нагостил го с каквото имал, и легнали да спят. На сутринта светията тръгнал да си отива и като се сбогувал с домакина на колибата, цъкнал кремъка си, скрил се зад колибата и я запалил. Същевременно той оставил на бедния човек една бележка със следното съдържание: Когато започнеш да правиш нова колиба, дигни пода на старата и разрови това място надълбоко; там ще намериш скрито богатство. Не съжалявай за старата колиба! Обаче, като видял, че колибата му гори, бедният човек казал: Това значи да направиш добро! Аз приех в колибата си този светия, нагостих го добре, а в замяна на това той запали колибата ми. Като плачел за колибата си, настрана от нея той намерил бележката, оставена от светията, прочел я и почнал да дига пода на колибата си. Започнал да копае дълбоко в земята, дето намерил голямо количество злато. Взел златото в ръцете си и благодарил на светията отдалеч, че му направил такова голямо добро.
Казвам: Копайте дълбоко в земята! Възможно е и вашите колиби да са запалени вече. Възможно е и вашите фантазии за това-онова да са запалени вече и нищо да не е останало от тях. И така да е, не се обезсърчавайте. Копайте дълбоко в земята! Там ще намерите заровено

голямо количество злато. Причината, задето някои ваши желания не се реализират, е тази, че колибата ви е запалена, а с нея заедно са изгорели и желанията ви. Има желания, които могат да се реализират, никакъв огън не може да ги изгори. Като чета обещанията, които младите си дават, или като чета мечтите, които подхранват помежду си, радвам се, че съществуват такива хубави неща. Тези неща са записани в духовния свят. Това се продължава, докато се оженят. Щом се оженят, всичко се свършва: и мечтите и приятелските разговори. И тези млади започват да се разговарят на особен език. Раждат им се деца, и те се разговарят на същия език. Де отидоха мечтите? Де отидоха приятелските разговори? – Те изгоряха заедно със запалената колиба. И най-после тези млади хора казват, както е казал Йоан Веслей, знаменит английски реформатор, три дена след сватбата си: Не струва човек да се жени! Докато се ожени, той избирал тази-онази мома, и най-после се спрял на една умна англичанка, която на третия ден още го хванала за брадата и го развъртяла из стаята. Той казал: Колкото да ме въртиш, аз няма да изменя нито на йота, от своя живот.
Един ден при Йоан Веслей дошъл един млад момък от неговото общество да се посъветва по един важен въпрос. Момъкът казал: Срещнах в нашето общество една млада мома, добра християнка. Влюбих се в нея и сега искам да я взема за своя жена. Какъв съвет ще ми дадете? – Не прави същата грешка, каквато аз направих. Тази мома може да е много добра християнка; тя може да живее добре с Христа, но не и с тебе. Ако се ожениш за нея, ще видиш, че работата няма да излезе така, както си очаквал.
Като говоря така, онези, които не разбират законите, ще помислят, че жената е най-страшното, най-лошото същество в света. – Каквато е жената, такъв е и мъжът. Има една поговорка, която изразява тази мисъл със следните думи: "Търколило се гърнето, намерило си капака." Това значи: каквото е гърнето, такъв ще бъде и капакът му. Злото не е нито в мъжа, нито в жената, то е извън човека. Ако злото беше в човека, имаше смисъл да се разисква върху него. Щом е вън от него, човек трябва да го познава, за да се предпази от него. Често хората се подават на влиянието на чужди мисли и чувства, и дълго време не могат да се освободят от тях. Особено е опасно, когато тези мисли и чувства са отрицателни. Който разбира закона, той лесно може да се освободи от тях.
Ще ви приведа един пример, от който ще видите, че всички живи същества могат да влязат във връзка помежду си, да си помагат взаимно, да се освобождават от трудните условия на живота. Аз често съм говорил, че между хората и растенията може да се създаде връзка, да влязат помежду си в разговор. Един наш приятел пожелал да провери това нещо. Отишъл един ден в Борисовата градина, приближил се до една ябълка, съсредоточил се и се обърнал мислено към нея да каже, каква услуга иска

от него. Поседял малко, концентрирал се и чакал да разбере, какво ще му каже ябълката. Той си помислил, че ябълката ще пожелае да я полее с една кофа вода. Какво било учудването му когато възприел от ябълката следната мисъл: Моля ти се, наведи се долу при корените ми и ще видиш, че един тел от дълго време ме обвива и притеснява. Извади този тел и го хвърли настрана. Той се навел и видял, че наистина един тел обвивал ябълката близо до корена и. Развил тела и го хвърлил настрана. Така той я освободил от притеснението, което телът и причинявал. Както виждате, между ябълката и човека се създала връзка, и ябълката проговорила на човека, изказала му нуждите си.
Както разумното същество, човекът, може да освободи ябълката от затруднението и, така и за вас трябва да дойде някое разумно същество да ви освободи от внушенията на които се подавате, съзнателно или несъзнателно. Опасно нещо е внушението. За да се предпази от същества по-ниски от него, човек трябва да бъде буден, да не спи, или да не е пиян. Когато вниманието на човека се отклони, или разсее, лесно може да му се внушава. Седи някой човек и си размишлява. В това време дохожда при него друг един и му показва едно количество от злато, около 50 000 стерлинги. Този човек веднага отклонява вниманието си и спира погледа си върху парите. Онзи, който му показва парите, използва неговата разсеяност, за да му внуши, каквато мисъл иска. Значи, когато съзнанието на човека не е будно, лесно може да му се внуши някаква мисъл. Така постъпват хората от света. Те си внушават един на друг, и по-силният казва: Знаете ли кой съм аз? Така те се връзват, и много време трябва да се мине, преди да дойде някой да ги развърже.
"Вързано и развързано." Какво печелят хората, като се връзват и развързват? – Като се връзват и развързват, между тях се създават лоши навици. Нещата се връзват само на земята и в ада, но не и на небето. "Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." Не се казва обратното, но се казва, че каквото направиш на земята, това ще получиш и на небето. Това се отнася за тези, които вярват в Бога, които имат любов към Него. В природата съществува следният закон: Каквото помислят или пожелаят хората, животните и растенията, всичко става. Някога плъховете си пожелали да се размножат, и днес са се размножили токова много, че културна Англия не знае, как да се освободи от тях. И в Русия, между болшевиците, плъховете са се размножили, но руснаците са намерили начин да се освободят от тях. Те ги държат гладни 10-15 дена, след което пущат при тях други гладни плъхове, които се нахвърлят едни върху други и се самоизяждат. По този начин те изопачават тяхното естество. Някога и човек е представял безопасен плъх, но впоследствие и той е станал месоядец; има опасност да се нахвърля върху брата си. Дали и за човека не е дошло болшевишкото време?

Време е вече хората да се върнат към миналото, да намерят причините и последствията за лошите условия в живота. Ще кажете, че Господ е създал света такъв. – Не, Господ не е създал този свят. Кой застави плъховете да се самоизяждат? – Болшевиците. Едно време термитите застрашаваха цяла Европа, но тя се спаси благодарение на ледения период. Този период дойде на време, иначе цяла Европа щеше да бъде унищожена. И други условия благоприятстваха за спасението на Европа, но ледената епоха беше едно от важните условия. Затова се казва: "Ела зло, че без тебе ще дойде по-голямо зло." При сегашните условия на живота, топлината причинява по-големи злини, отколкото студът. При топлината се вършат по-големи престъпления, отколкото при студа. И ако днес температурата на земята се изменя, причината за това е злото, което се върши в света. Досега невидимият свят си служеше с топлината и видя, какво направи тя. В бъдеще той ще си послужи със студа. Епохата, която предстои да дойде, ще си служи със студ около 270 градуса. Всичко, каквото днес виждате на земята, ще изчезне. Със своето упорство хората не могат да изменят законите на природата. Земята е създадена от Бога, а хората, които са дошли да живеят на нея, са дошли да учат. Един ден, като свършат учението си, те ще се върнат в своето отечество, кой отдето е дошъл. Земята не е наше отечество, нито бащин дом. Земята е временен приют за хората, а небето е бащин дом за нас – там трябва всеки да се върне. Казано е, че земята ще бъде наследена от праведните. Това не подразбира грешната земя. Земята, на която сега живеем, ще мине през огън, да се пречисти. Като се пречисти, тя ще се прости с хората и ще им каже: Вие сгрешихте, и аз сгреших. Вместо мене ще дойде нова земя, която ще се насели с праведни хора.
"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето." Ще кажете, може би, че светът трябва да знае това нещо. Мислите ли, че хората от света не знаят да връзват? Големи майстори са те във връзването! Те отдавна познават закона на внушението и си служат с него. Достатъчно е да вземе някой кобура в ръка, за да внуши на човека страх и трепет. Като му каже: "горе ръцете!" – той е готов всичко да даде. Един търновски адвокат пътувал от Търново за Севлиево. Той носил в джоба си два кобура. По пътя го срещнали разбойници, спрели го и започнали да търсят в джобовете му пари. Като напипали кобурите му, запитали го: Защо носиш тези два кобура? – За зор заман. – Ами по-голям зор от този какъв може да бъде? – Забравих да си послужа с тях. – Религиозните хора имат едно или друго верую, но като се намерят пред някакъв зор заман и им кажат "горе ръцете!" – те всичко забравят. Каква по-голяма сила за религиозния от вярата? Вярата е мощна сила, с която човек може да се защитава. Като се намери пред някаква опасност, нека извади този кобур – вярата, и неприятелят ще се уплаши и ще избяга. Ако неприятелят е силен, той ще цъка, ти ще цъкаш, той отгоре, ти отдолу, или ти отгоре, той отдолу,

докато най-после победиш.
Казвам: Лесно е да се справи човек с външния неприятел, но често той е изложен на вътрешни изкушения и мъчения, при които трябва да се бори със себе си. Той трябва да се бори с друго същество, с друго съзнание в себе си, докато победи. Когато се подчини на Божествения принцип в себе си, човек ще победи, ще завърши борбата си с успех. И тогава, ако е вързал нещо на небето, ще дойдат същества оттам да му помагат. И на земята да сте, ще дойдат същества от небето да ви помагат. Вие знаете примера с апостол Петър, който бил затворен в тъмница. Когато приятелите му се помолили за него, ангел Господен слязъл от небето и го освободил. Ще кажете, че това е било едно време. – И едно време е било, и сега става. Каква вяра имате тогава, ако не можете да измолите един ангел да слезе от небето и да ви освободи от затвора? Трябва ли да живеете само с опитността на другите хора? Всеки човек може и трябва да има свои опитности, от които да се ползва. Има опитности, които не е нужно да изпитате. Тези опитности не са за вас. Един млад момък отивал в гората да сече дърва. Той срещнал на пътя си една баба, която му казала: Синко, спри се малко да ти бая да не те яде мечка. – Не, бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка, а не да не ме яде мечка.
"Вързано и развързано." Вие трябва да изучавате вътрешния закон на развързването. Този закон се отнася до онези, които имат вътрешно разбиране. Ако остане да се водите по пътищата и разбиранията на сегашните хора, никакъв прогрес не можете да имате. Работете непрекъснато. Че някои от вас сте на възраст 50-60 години, работете без спиране. Сега, именно, човек трябва да бъде по-деятелен. И на смъртно легло да е, той пак трябва да работи. Тогава ще извика приятелите си, ще ги нагости, ще се прости с тях и ще им каже: Днес заминавам, но утре пак ще се видим. И Христос каза на учениците си: "Аз отивам при Отца си, но пак ще ви видя." Ето, две хиляди години се изминаха от това време, но Христос не е престанал да се явява на хората.
Разправят за един българин от Видин, учен човек, свършил в странство, следния случай. Той обичал да се подиграва с всички ония, за които чувал, че вярват в Христа. Една сутрин го видели, че плаче. – Защо плачеш? – Оставете се, снощи сънувах, че бях на черкова. По едно време видях, че Христос излезе от някъде, дойде при мене и ми удари две плесници, но толкова силно, че и до сега ушите ме болят. – Не се минали две седмици от този ден, и ученият българин заминал за другия свят. Както виждате, днес Христос си служи с плесници, а едно време си служеше с камшик. Трябва да знаете, че всяко нещо си има своите граници. Ако искате да ограничите злото в света, вие трябва да се стремите към възвишен и благороден живот. Едно от двете се иска от хората: или да ограничат злото в себе си, или да се развържат от него. Как ще се развържете от злото? – Като прилагате знанието и доброто. – Трябва ли да ни се говори това, щом ние вярваме в

Бога и Го обичаме? – Щом вярвате в Бога и Го любите, не остава нищо друго, освен да изпълнявате Неговата воля. Какво се иска от детето, което обича майка си и баща си? – Нищо друго, освен да слуша и да изпълнява тяхната воля.

"Каквото вържете на земята, вързано ще бъде и на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бъде и на небето." Това значи: развържете се от всички неправилни връзки и предайте свободно сърцето и душата си на Бога. След това направете нови връзки с добрите, с чистосърдечните хора. Много има да се развързвате, и много има да се вързвате, но трябва да знаете, как да се развързвате и как да се вързвате. Четете някоя хубава книга – направете връзка с нея. Четете някоя лоша книга – развържете се от нея. По този начин човек ще преобрази живота си. А в това, именно, се заключава самовъзпитанието. Да развързваш и да завързваш правилно – ето де седи новата наука, новото възпитание. Когато придобие новата наука, човек става щастлив, богат. Когато придобие богатството, той не трябва да бъде сляп за него, но да знае, как да го употребява; когато придобие светлината, мисълта, той не трябва да бъде без ум; когато придобие доброто, той не трябва да бъде без сърце. Богатството, мисълта, доброто са връзка с добрия живот. Тези неща излизат от любовта, от мъдростта и от истината. Те са главните източници, от които всичко извира. Като знаете това, вие трябва да цените всеки, който черпи от тези източници. Няма човек в света, който да не се ползва от тези източници. В това отношение никой не е оригинал. Всеки копира отнякъде. Оригиналът е един.

"Вързано и развързано." Развържете сърцата и умовете си от онова, което ги ограничава и заробва. Като се освободите от тези връзки, направете нова връзка с Божията Любов, с Божията Мъдрост и Божията Истина. Каквато връзка направите на земята, такава ще бъде връзката ви и на небето. Тази е истинската връзка, която прави живота красив и щастлив. Тази връзка дава абсолютна свобода на човека. В нея няма никакво вързване и развързване.

9. Неделна беседа от Учителя, държана на
31 март, 1929 г. София – Изгрев.

1929_04_03 Противоположни процеси
лекция пред общия окултен клас

ПРОТИВОПОЛОЖНИ ПРОЦЕСИ

Размишление.

Какво ще стане с човека, ако отиде сам на бойното поле да воюва? — Ще бъде убит. За да не го убият, той трябва да отстъпи по всички правила на военното изкуство. Значи, човек сам не може да воюва. Воюването е процес на колективно съзнание. Следователно, щом става въпрос за воюване, човек трябва да се свърже с хората и така да предприеме войната. Докато не е разбрал, какво представя воюването, човек мисли, че е силен, умен, способен, вследствие на което е готов всеки момент да воюва. Първоначално той е самонадеян, но като срещне големи препятствия, постепенно започва да отстъпва, не само по теоретически, но и по практически съображения.

Сега, например, вие четете Посланията на Апостолите, но не разбирате техния вътрешен смисъл. Ако четете Посланието на Павла към Римляните, 8 гл., в стиховете 28-31 е казано: „Знаете пък, че на тези, които любят Бога, които са призвани според Неговото предопределение, всичкото на добро им съдейства. Защото, които предузна, тях и предопредели да бъдат съобразни с образа на Сина Му, за да е Той първороден между многото братя; а които предопредели, тях и призва; а които призва, тях и оправда; а които оправда, тях и прослави“.

Мнозина четат Евангелието, Посланията, но като не разбират вътрешния смисъл на думите, чудят се, защо всичко е така писано. Питам: Ти защо отиваш сам на бойното поле? Не знаеш ли, че който отива сам на бойното поле, той отстъпва? Ако воюва с много хора, ще отстъпи ли? Следователно, ако цялото човечество воюва за една велика идея, ще отстъпи ли? — Няма да отстъпи.

Съвременните хора четат Свещената книга, както и ред книги, в които се описва живота и страданията на великите хора, но като дойдат страданията до тях, бягат, не искат да губят разположението и спокойствието си. За колко време човек може да бъде разположен? Срещате един човек весел, разположен, мисли, че нищо не е в състояние да го смути. Кажете му една обидна дума и вижте, какво става с неговото разположение. Дайте му няколко грама рициново масло и вижте, къде отива неговото спокойствие. Преди да е взел рициновото масло, той не иска да го безпокоят, да развалят спокойствието му. Той иска да чете само,

да се занимава с научни въпроси. Обаче, като изпие рициновото масло и се прочисти, той се усеща облекчен, подмладен, подвижен. Докато рициновото масло действа в стомаха и червата, човек не се чувства добре. В него става голяма реакция. Рициновото масло е подвижна течност, която се бунтува в стомаха на човека, иска да излезе вън. Щом раздвижи известни енергии, които са застояли в стомаха и в червата на човека, рициновото масло излиза навън. Излезе ли навън, човек се успокоява и се чувства облекчен и подмладен. Има мисли, попаднали в ума на човека, които действат като рициновото масло. Те произвеждат реакция в човешкия ум, защото искат да излязат вън от него. Тази реакция ние наричаме борба. Човек се бори, докато се освободи от тия мисли. Освободи ли се от тях, той се облекчава и подмладява. В резултат на тази борба, в него се явява някаква светла, възвишена мисъл. Както след рициновото масло апетитът на човека се усилва, така и след всяка отрицателна мисъл се усилва желанието на човека да учи, да придобива нещо ново. Който лекар и да извикате при никакво физическо неразположение, той непременно ще ви препоръча рициново масло.

Като ученици, вие трябва да разбирате процесите в природата правилно, за да се ползвате от тях. Например, някой се оплаква, че му казали една лоша дума. Лоша дума е само онази, която не е в хармония с човека, до когото се отнася. В това отношение, вие трябва да знаете, какви сили крие всяка дума в себе си, за да можете предварително да разбирате ефекта, който тя би произвела. Вие трябва да знаете, какви сили се крият в мислите и в чувствата, с които си служите, за да разбирате, какъв ефект могат да произведат върху човека. Ако поставят някой човек в магнетически сън и чрез внушение му кажат, че на ръката си има рана от изгоряло, като се събуди от този сън, той ще изпитва на ръката си болка от изгоряло. Това показва, че докато човек е ограничен, докато се подава на влиянието на чужди мисли, той никога няма да бъде свободен. Свободата е процес на съзнанието. Свободен човек е онзи, съзнанието на когото действа в рядка, ефирна материя. Потъне ли съзнанието на човека ниско вътре, в гъстата материя, той изгубва свободата си. Гъстата материя представя сбор от същества, подобни на разбойници, които имат единствена цел, да оберат човека. — Вярно ли е това? Как може да се провери истината? — Много просто. Всички хора, които говорят истината, имат приблизително еднакъв строеж на думите. Какви и кои са тия думи, вие не можете да знаете. Истината сама избира думите, с които си служи. Турите ли една от нейните думи, дето не трябва, тя ще предизвика изгаряне в съзнанието. Човек може да бъде изгорен от една дума, от един поглед, от една мисъл или от едно чувство. Всяко изгаряне не е нищо друго, освен дисонанс в съзнанието.

И тъй, за да се справи с процесите, които стават в съзнанието, човек трябва да има знания. Някой се страхува от влияния. Друг се страхува да не изгуби любовта си. Трети се страхува да не го отделят от идеала му. Кога се страхува човек? — Когато няма знания. Апостол Павел казва: „Кой ще ме отдели от любовта Христова?“ Който е възлюбил Бога, той не може да бъде отделен от Него. Който не е възлюбил Бога, той сам по себе си е отделен. Каква е разликата между този, който не е отделен от Бога, и онзи, който е отделен? Разликата между двамата е такава, каквато между благородния и неблагородния метал. Благородният метал не се окислява, а неблагородният се окислява. Каквато е разликата между праведния и грешния, такава е и между онзи, който люби Бога и този, който не Го люби. Тялото на праведния е устроено по един начин, а на грешния — по друг. Това зависи от техните мисли и чувства. Добрите мисли и чувства строят по един начин, а лошите — по друг. Това, което човек гради с помощта на добри мисли и чувства, е устойчиво и никога не се губи. Съграденото, обаче, с лоши мисли и чувства, не е устойчиво и лесно се губи. Казва се, че човек трябва да пази това, което е съградил в себе си. Това се отнася до връзката му с Бога. Следователно, човек трябва да пази свещено връзката, създадена между Бога и неговата душа. Никоя външна сила не е в състояние да скъса тази връзка, освен самият човек. Никакви страдания, нещастия, изпитания, мъчнотии не са в състояние да скъсат връзката между човешката душа и Бога. Човешките връзки, обаче, лесно се късат. Достатъчно е да кажете нещо обидно за някой човек, за да го накарате да се отдалечи от вас. Някой върви и се оглежда насам-натам, какво ще кажат хората за него. Какво ще кажат хората? Каквото виждат. Ако виждат, че не си облечен, както трябва, ще кажат, че не си облечен. Ако намерят, че си прост или учен, непременно ще си кажат мнението. Когато хората дават мнението си, дай и ти своето. Ако намериш, че говорят истината, нищо друго не ти остава, освен да потвърдиш думите им. Ако намираш, че не говорят истината, ще се опиташ да ги коригираш. Кажат ли за тебе, че си учен човек, ще им кажеш, че не са прави, защото има много неща, които не знаеш. Пазете се да не скъсате връзката си с Бога. Що се отнася до човешките връзки, те лесно се късат, лесно се завързват.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да се справите с всички мисли и чувства, които, като рициновото масло, идат да отнемат разположението на духа ви. Какво можете да кажете за човек, който от всичко се плаши? Ако всяка мисъл може да го застави да се откаже от убежденията си, този човек не заслужава да бъде свободен. Той е роб на условията, на злото в света. Ще кажете, че Бог е Любов и прощава на всички. Бог е Любов, но за разумните. Бог е Мъдрост за мъдрите. Бог е Истина за истинолюбивите. Какво е Бог за грешните, те сами знаят. Ако аз

отговоря на този въпрос, ще предизвикам изгаряне в съзнанието ви. Какво е отношението на Бога към грешните, не ме интересува. Аз се интересувам само от отношението на Бога към праведните, които вършат Неговата воля. От две хиляди години насам християните се занимават с отношението на Бога към грешните, но светът още не е оправен. Те говорят за страшния съд, за ада, но хората още продължават да грешат. — Защо? — Защото се занимават с неразрешими въпроси. Не разрешавайте неразрешимите въпроси. Защо хората грешат, защо говорят лошо едни за други, това са въпроси, които днес не могат да се разрешат. Оставете тия въпроси настрана, за далечното бъдеще. Какво мислят хората за вас, не е важно. Интересувайте се от това, какво Бог мисли за вас, какви са Неговите отношения към вас. — Къде е Бог? — Той е извън времето и пространството. Като хора, дошли на земята да се учат, вие живеете в ограничен свят, във време и пространство. Дойдете ли до вечността, вие трябва да излезете от ограничения свят и да влезете в области, извън времето и пространството.

Следователно, искате ли да знаете, какво представя Бог във време и пространство, изучавайте себе си. Всеки може да познае Бога дотолкова, доколкото Му е дал достъп в съзнанието си. Някой се оплаквал, че съзнанието му било обхванато от някое чуждо същество, което внасяло в него мрак. Това чуждо същество му нашепвало отрицателни мисли, с цел да го отклони от правия път. То му казвало, че е заблуден, че не трябва да се занимава с философски въпроси, че от него нищо няма да излезе и т. н. Изпаднете ли в такова положение, ще знаете, че това е злото в света, което се изразява чрез същества, които имат за цел да спъват хората. Значи, човек може съзнателно или несъзнателно да даде ход на тия същества в себе си. Ако това е възможно за злото в света, колко повече човек трябва да даде път на доброто в себе си! Колко повече човек трябва да бъде готов да изпълнява Волята Божия!

Като наблюдавам лицата на хората, виждам, какви са страданията им. Те се мъчат, страдат, но въпреки това не могат да разрешат задачите на своя живот. Те искат да ги разрешат механически. Механическото разрешаване на задачите е намиране на неизвестните Х и У. Това не е истинско разрешаване на задачите. Да се наяде човек днес, това не е разрешение на въпроса. Това е временна помощ само. Докато живее на физическия свят, при преходни условия, човек се нуждае от храна, за да извади живота, който е вложен в нея. Днес хората дъвчат храната си. Ще дойде ден, когато те ще се хранят по друг начин.

Сега, както изучавате влиянието на различните храни върху организъма си, така трябва да изучавате влиянието на мислите върху ума си и на

чувствата върху сърцето си. Да може човек да се справя със своите мисли и чувства, това значи, да е постигнал нещо положително. Външно човек може да се показва тих и спокоен, като че нищо не е изгубил, а вътрешно да се усеща отмалял, неразположен. Това е състояние на обиране. Този човек е изгубил всичкото си богатство. Силен човек е онзи, който може да запази докрай събраното богатство, което Бог му е дал. Ако Бог е във вас, кой може да вземе богатството ви?

Като ученици, вие трябва да пазите своето вътрешно богатство. Всеки човек е изложен на изпитания, на изкушения, с единствената цел да го оберат. За да запази своето богатство, човек минава през ред вътрешни борби. Всеки чувства, че нещо го дебне. Това дебнене съществува навсякъде в природата: лисицата дебне кокошката, вълкът — агнето, крадецът — богатия, съдията — престъпника. Като знаете това, съзнанието ви трябва да бъде будно. Будно съзнание има само онзи, който свещено пази връзката си с Първата Причина на нещата. Той винаги разчита на Божественото в себе си и му дава път да се прояви.Човек трябва да знае, как да се справя с мъчнотиите си. Не знае ли, той ще бъде победен. Вземете пример от борците. Години наред те се упражняват, за да могат да се противопоставят на всеки, който ги напада, отвън или отвътре. Българите се нападат едни други с тояга, с кривак. Иска ли някой да си отмъсти, той дига кривака си и не гледа, къде удря. Англичаните пък се боксират. Обаче, злото не се побеждава нито с кривак, нито с юмруци, нито с боксиране. Човек трябва да знае, как да постъпва със злото. Не знае ли, злото ще го повали на земята. Като се бори дълго време с мъчнотиите си, както и със злото, човек изгубва най-после своя вътрешен мир, вследствие на което животът му се обезсмисля.

Съвременните хора постоянно се оплакват, че са изгубили нещо. Някой се оплаква, че е изгубил мира си, друг — любовта си, трети — някоя светла мисъл или благородно чувство. Ако отидете в някое село, ще чуете, че селянинът плаче за изгубената си кокошка или овца. При това, хората губят най-породистите си кокошки и овце, най-красивите си мисли и чувства. Къде отиват те? — В някой чужд курник, или в някое чуждо стадо, или в устата на някой звяр — вълк, лисица и т. н. Какво трябва да прави човек, за да не губи своите красиви неща? Трябва да се огради със здрав, бодлив тел или с будно съзнание. За разумния човек по-добра ограда от силната мисъл няма. За военния по-добра ограда от револвера няма. За овчаря по-добра ограда от бодливия тел няма. Слаб ли е човек, още при първото сражение отстъпва. Той трябва да се кали, да издържа в борбата с тъмните сили. Съществата, които работят с тъмните сили, познават всичкото изкуство на отбрана и нападение, разполагат с всички методи: те убиват, крадат, кощунстват, палят, горят. Те са майстори във всички

области. Силата на духовния човек седи в познаване на истината. Познава ли истината, той никога няма да бъде излъган. Ако в борбата си с някое тъмно същество не бъдете излъгани, победата е на ваша страна. Победите ли го, всичкото негово богатство е на ваше разположение. Духовният човек пък употребява любовта, като бойна сила при сражението. Мощна сила е любовта. Достатъчно е тя да огради човека, за да го победи. Като се намери в обръча на любовта, и най-лошият престъпник отстъпва. Той предава оръжието си и тръгва след нея. И при това положение, обаче, човек трябва да бъде буден, да се пази от хитрините на тъмните същества.

И тъй, който попадне в обръча на любовта, той трябва да знае, че е неин пленник. — Докога? — Докато дойдат да го откупят. Черното братство плаща скъпо за всеки свой човек, попаднал в плен. Любовта не иска да го задържи завинаги при себе си, но само, докато му предаде един урок. След това тя го изпраща доволна, разположена и го кани и втори адепт да я посети. Обаче, така може да постъпва само адептът. Обикновеният човек не може още да воюва със злото. Той не трябва да му се противи, защото, като породиста кокошка или овца, злото ще го изяде. Един ден, когато се въоръжи с любовта, той ще воюва със злото и сигурно ще го победи. Днес всеки човек може да стане жертва на злото, но не трябва да се страхува от него. Когато човек изпълнява волята Божия, Бог воюва заради него. — Как? — Той го превръща от овца в лъв, от лъв в лъвица. Ако сте овца, и вълкът дойде да ви нападне, вие веднага ще се превърнете на лъв. Вълкът лъв не напада. Ако сте лъв и дойде друг лъв срещу вас, веднага ще се превърнете в лъвица. Лъв лъвица никога не напада.

Мнозина се смеят на тия думи, защото не са се спирали да изучават проявите на всички живи същества. Като изучават живота на животните и растенията, хората ще дойдат и до познаване на себе си. И обратно: като познава себе си, човек ще познава и другите. Срещате, например, някого, който маха с ръка около главата си. Който не разбира състоянието му, ще го нарече смахнат. Не е смахнат човекът. Той маха с ръката си, за да се освободи от някоя лоша мисъл, която е налегнала съзнанието му. Иска ли човек да се освободи от някаква тежка, отрицателна мисъл, няма защо да маха с ръка. Нека вземе една лъжица рициново масло, да се прочисти. В психическия живот, влиянието на рициновото масло можем да уподобим на влиянието на добрите мисли.

В прочетената глава от Евангелието се казва, че човек не трябва да къса връзката си с Бога, с любовта. Запази ли тази връзка, той ще има правилна обхода към хората. Как да се отнася човек към хората, това не може да се учи. Правилната обхода произтича от човека. Който има любов в себе си, той знае, как да се отнася с хората, с всички живи същества. Ако три дена е

жадувал и намери една чаша вода, той ще бъде готов да раздели водата си с всеки, който би му поискал. Няма ли любов в себе си, той ще каже: Аз съм жадувал три дена. Следователно, първо аз трябва да задоволя жаждата си. За свое оправдание, той ще каже: Човек не може да обича другиго повече от себе си. Трябва ли да режа от месото си, за да дам на другите да се хранят? За човека, който не носи любовта в сърцето си, е оправдано първо да мисли за себе си, а после за другите. Обаче, има хора, които са готови да режат месо от себе си, за да дадат на някого, който умира от глад.

Един пример из английския живот илюстрира добре, какво се крие в човешкото естество и на какво е способен човек при критични моменти. При една катастрофа по море, един английски параход пострадал. Само десет души от екипажа могли да се спасят. Те се качили на една лодка и се понесли по бурните вълни на морето. Така прекарали осем дена, без троха хляб в устата си. Огладнели, отслабнали, те започнали да се поглеждат, какво да направят, за да не умрат от глад. Най-после, по силата на атавизма, те единодушно решили да нападнат едного от тях и да го изядат. Въпросът се решил с жребие. Като пътували още няколко дена и не могли да стигнат някое пристанище, под напора на глада, те били принудени да изядат още един от групата си. В дългото си пътешествие, лишени от хляб, от всякаква храна и от изглед за скоро спасяване, те изяли още шестима от своите другари. В деня, в който стигнали до едно пристанище, в лодката останали само двама души.

Този пример очертава слабостта на човека. Щом се намери в критично положение, той се натъква на известни атавистически състояния. Това е едно разрешаване на въпроса. Обаче, има и друг начин за разрешаване. Ако предстои на някого да умре от глад, това ни най-малко не му дава право да изяде друг някой, за да спаси себе си. Това нещо става и в съзнанието на човека. Това, именно, представя драмата в човешкия живот. Когато се намери в трудно положение, като тия англичани, човек сам не забелязва, как посяга даже върху някоя своя добра мисъл, или върху някое благородно чувство и го изяжда. Това говори за неустойчивост на човешкото естество. Животът подлага човека на ред изпитания, да познае себе си и да се кали.

Днес всички хора се намират пред този изпит и трябва правилно да го решат. Ако не може да го реши правилно, човек се чуди, какво е станало с него, че е сгрешил. — Трябваше ли да сгреша? — Това не е важно. Важно е, като си сгрешил, да изправиш погрешката си. Щом си подписал една полица, нищо друго не ти остава, освен да я платиш. — Ами ако сгреша втори път? — Пак ще платиш. Колкото пъти прегрешиш, толкова пъти ще плащаш. Важното е да изправяш погрешките си и да се учиш от тях.

Изправяй погрешките си и напред върви. Докато не изправи погрешките си, човек не може да бъде свободен. С други думи казано: Докато не стане приятел с доброто, човек не може да се освободи от злото. Щом се сприятели с доброто, човек напуща вече бойното поле. Не е ли свързан с доброто, той непременно ще бъде бит. Свърже ли се с доброто, това значи, да се яви добре въоръжен срещу злото.

Мнозина казват, че като вярват в Бога и Го обичат, лесно могат да се справят със злото, с мъчнотиите си. Важно е, как обичат Бога и каква е вярата им в Него. Един млад момък тръгнал със своята възлюбена на разходка в една гъста, красива гора. Той й казал: Цонке, докато си с мен, не се страхувай от нищо. Имай пълна вяра в мен! При каквато опасност и да се намерим, аз ще стрелям с револвер. — Напълно вярвам в тебе, отговорила момата. По едно време те чули пред себе си тежки стъпки и някакво шумолене. Момъкът пръв зърнал мечка пред тях и моментално, без да разсъждава, качил се на една дива круша и гледал оттам, какво става долу. Момата, останала сама с мечката, започнала да вика и да плаче. Обаче, мечката спокойно минала и заминала покрай нея, без да я засегне. След това момъкът слязъл от крушата и казал на момата: Както виждаш, Цонке, мечката се уплаши от моя револвер и нищо не ти направи. — Не, с такива заблуждения не се живее. Аз бих казал на момата: Цонке, много ще плачеш, докато ходиш по ума на своя възлюбен.

И тъй, ако човек вярва и упова на нещо, това е Божественото в него, а не човешкото. Докато вярва на човешкото, всякога ще има плач и ридание. За да не плаче, от човека се иска абсолютна вяра в Божественото. Ако е въпрос за вяра, днес всички хора вярват, но не в едно и също нещо. Едни вярват в силата на човека и казват, че човек може да направи всичко. Това са тъй наречените светски хора. Другите, тъй наречени религиозни, вярват в духовете. Те казват, че духовете могат да направят всичко. И едните, и другите се заблуждават. Така не се проповядва. Искате ли да проповядвате на хората, говорете им за любов и вяра в Бога. Ако всички хора дойдат до любов към Бога, те ще имат еднакви резултати в работите си. Те влизат в областта на вечната хармония. Най-малкият дисонанс в живота на човека показва, че той е влязъл в религиозния материализъм. Нито светският материализъм, нито религиозният материализъм могат да спасят човека. Нито човек е всесилен, нито духовете и светиите, на които религиозните се кланят. Единственият, Който може всичко да направи, това е Бог. Дръжте в ума си тази свещена идея за Него. Не е лошо да изучава човек светския и религиозния материализъм, но той трябва да ги постави на определените за тях места: човекът ще постави на своето място; духовете и светиите — на своето. Дойдете ли до Бога, и Него ще поставите на мястото Му. Най-хубавото, красиво и чисто място в човешката душа се пада на Бога. Той е

слънцето на човешкия живот. Той огрява и най-забутаните ъгли на неговото естество и го прави добър, силен и красив. — Къде е Бог? Накъде да Го търсим? На коя страна да се молим? — Ако обичате Бога, вие ще знаете къде е Той. Любовта открива всички неща. Дали Бог е на земята, или на небето, вие ще Го намерите по пътя на любовта. Казвам: Дето е Бог, там е изток. Противоположната страна на изток е запад, т.е. човешкото. Значи, Бог е на изток и отпред, а човек — на запад и отзад; злото — отляво, доброто — отдясно. Това са четирите посоки на съзнанието, които определят движението на човека.

Размишление.

33. Лекция от Учителя, държана на
3 април, 1929 г. София — Изгрев.

Книги:
* Противоположни процеси
Форми в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том III. София, 1938)
14 беседи от 20 февруари 1929 г. до 22 май 1929 г.

Начало: 05:00

1929_04_05 Азбуката на природата
лекция пред специалния клас

АЗБУКАТА НА ПРИРОДАТА

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Размишление върху Духа Божи.

Съвременните хора казват: Азбуката е за децата, книгата – за учениците, а науката – за учените. Ако ви запитат, знаете ли азбуката, ще кажете, че я знаете. В същност, вие знаете азбуката на български език, но не знаете азбуката на другите езици. Някои знаят азбуката на един или на два чужди езици, но никой не знае азбуката на природата. Тази азбука трябва да се изучава сега. Днес хората не се разбират, понеже нямат обща азбука, нямат еднакви схващания за морала, за живота, за природата. Когато всички хора научат азбуката и езика на природата и могат да се разговарят на него, те ще се разберат. Тогава ще дойде онази хармония между тях, която всички търсят.

Коя е първата буква в азбуката на природата? Ще кажете, че първата буква в българската азбука е "а", но коя е първата буква от азбуката на природата, не знаете. В същност, коя буква наричаме първа? Коя дъждовна капка е първа? Коя капка на извора е първа? Ние сме се условили да даваме първенство на всяко нещо, което е начало. Първороден син е онзи, който, с идването си на земята, туря началото на децата в семейството. Пръв ден е този, с който туряме начало на някаква работа. С коя буква е започнала природата своята работа? Сегашните учени говорят върху различни въпроси, пишат книги, правят изследвания, но какво остава от техния труд, ако дойде някой отвън и заличи написаното в главите на учените или в техните книги? Докато написаното в главите и в книгите им стои, те са доволни, радостни; щом се заличи, всички страдат и казват, че животът им се обезсмислил.

Какво остава в ръцете на богатия, като вземат парите му? – Празната кесия. Какво остава на човека, когато отнемат щастието му? – Скръбта. Скръбта представя празна кесия. – Не може ли да се живее без скръб? Не може. Парите трябва да се турят в кесия. Привилегия е за човека да има хубава, скъпа кесия. Има кесии, табакери, украсени със скъпоценни камъни. Ако някой беден студент има такава кесия или табакера, той може да я продаде скъпо и с парите ѝ да свърши университет. Има обикновени и необикновени кесии, както и обикновени и необикновени скърби.

Обикновените кесии струват няколко лева, няма смисъл да се продават. И обикновените скърби струват евтино, затова не се намират хора, които да ги купуват. Друг е въпросът за необикновените скърби и страдания, които всеки се стреми да купи. Когато страда, човек трябва да знае причината на страданието и мястото, отдето иде то. Това се отнася не само до страданието, но и до мислите и чувствата на човека. Като знае причините, които ги предизвикват и мястото, отдето идат, той може да определи тяхната ценност. Това е предмет на човешкото съзнание. Съзнанието на човека се намира в главата му. То има своите корени – нервички и клоне. Ще кажете, че съзнанието е отвлечено понятие, без специфични органи. Говори се за съзнанието, но чрез какви органи се проявява то, това никой не знае. Обаче, всеки е забелязал, че при най-малкия удар в главата, човек губи съзнание и претърпява големи пертурбации.

Съзнанието на човека се разглежда като вътрешна сила, която организира неговите мисли, чувства и действия. Много от сегашните учени не знаят, къде е мястото на съзнанието. Седалището на съзнанието е в главата, а отчасти и в гръбнака.То се изявява чрез главния и гръбначния мозък. Някогашната столица на съзнанието е била на друго място, а не в главата. Има още сили на съзнанието, които не са преместени в главата. – Къде е било мястото на съзнанието по-рано? – В симпатичната нервна система, или така наречения слънчев възел. В далечното минало главата на човека е била на това място. Той е мислил чрез слънчевия възел. Днес учените разглеждат главата като място, дето се складира знанието. Човек придобива известно знание и го отпечатва в мозъка си.Това не е истинско знание, но помнене, т.е. запаметяване на известни факти. Истинско знание е това, при което човек разполага със силите на своя организъм. Понеже съзнанието на всички хора не е еднакво развито, те се различават помежду си по строеж, по проява на своите мисли, чувства и постъпки. На това се дължи, защо едни хора са математици, други – философи, трети – музиканти, художници, занаятчии и др. На това се дължат различните възгледи на хората върху морала, върху доброто и злото. Доброто и злото са мерки, с които човек определя нещата. Дойде ли до тези мерки, като абсолютни величини, той се е домогнал до същината на живота. – Какво е човек по същина? – На този въпрос не можеш да си отговориш. Речеш ли да мислиш за своята същина, ти ще заспиш. – Каква е същината на Бога? – И по този въпрос не можеш да мислиш. Човек може да мисли за себе си, в смисъл на своите нужди, но не и за себе си, като същина. Ако искаш да знаеш, какво си в същност, ще знаеш, че си нула – нищо повече. Нулата пък представя елипса или кръг, зависи как ще я напишете. Значи, човек е кръг, когато има един център, или елипса – с два центъра. Ще кажете, че искате да бъдете свободни. Може да бъдете свободни, а може и да не бъдете, от вас зависи. Който се движи само около един център, т.е. около

Бога, той е свободен. Хвърчилото, с което си играят децата, свободно ли е? – Не е свободно. То хвърчи благодарение на това, че не е свободно. Ако е свободно, не може да хвърчи. Центърът, около който е закачено, е ръката на детето. Значи, хвърчилото се движи из въздуха, понеже е свързано за разумната воля на детето. То го пуща да хвърчи и го прибира по своя воля. Привидно хвърчилото е ограничено, защото е вързано с канап, но то лети, именно, защото е вързано. Оттук вадим заключението, че не всяка връзка ограничава човека. Има връзки, които го ограничават; има връзки, които го освобождават, дават му възможност да хвърчи.

Сегашните хора се страхуват от връзки, не искат да изгубят свободата си. Кога листът е свободен и се развива правилно? – Когато е свързан с дървото. Откъсне ли се от дървото, той пада на земята и започва да гние. През това време вятърът го духа, играе си с него. Следователно, разумните връзки, направени от природата, не ограничават човека. Неразумните връзки, обаче, го ограничават. Пазете се от такива връзки. Пазете се от отрицателните внушения на хората. Някой ви казва, че в скоро време ще се разболеете. Ако сте слаб по дух, вие възприемате това внушение и наистина заболявате. Ако сте силен, отхвърляте внушението и казвате: Аз съм здрав човек, живея разумно и не се поддавам на чужди внушения. Изобщо, това, в което човек вярва, става. Има случаи, когато и като вярва в нещо, не става според вярата му. Обаче, в повечето случаи става. Като знаете този закон, приложете вярата си за реализиране на положителни неща.

Двама светии живели в една гора, дето прекарвали повече в пост и молитва. Единият вярвал в силата на мисълта и казвал, че с мисълта си човек може всичко да постигне. Един ден другарят му останал в колибата да вари боб, а той отишъл в гората да се разходи и да размишлява. Като се върнал в колибата, намерил всичко приготвено и седнали двамата да обядват. Първият светия, който поддържал, че с мисълта всичко се постига, хапнал от боба, но веднага оставил лъжицата в чинията си и казал: Бобът е безсолен. Другарят му отговорил: Помисли, че е солен и той ще се осоли. Всеки сам трябва да соли яденето си. Готвачът не е длъжен да го осолява. Неговата работа се заключава само в готвенето; що се отнася до осоляването, това е работа на онзи, който яде. Така постъпва и природата. Тя готви, а осоляването остава на хората. Осоляването е процес, който става в мисълта. На човека е дадено правото да осолява нещата според вкуса и разбирането си. Това, което за някого е солено, за друг е безсолно. И обратно: безсолното за едного е солено за другиго.

Какво представя още мисълта? – Изгряване на слънцето, т.е. на съзнанието в човека. Всяка мисъл е слънчев лъч, или лъч на човешкото съзнание. Ето

защо, когато човек мисли, скръбта го напуща. Скръбта има отношение към сърцето и към чувствата. Щом чувства, човек скърби. Започне ли да мисли, той престава да скърби. – Коя мисъл разпръсва скръбта? – Правата мисъл. Всяка крива, изопачена мисъл може да усили скръбта, но не и да я премахне. Затова, когато някой каже, че собствените му мисли са спънка в неговия живот, ние подразбираме неестествените, изопачени човешки мисли. Обаче, правите, естествените мисли премахват всички препятствия, всички скърби от човешкия живот. Когато мисли право, човек е свободен. Той е свързан с Първата Причина и се намира в нейните ръце, както хвърчилото в ръцете на детето. Пусне ли канапа, хвърчилото пада на земята. Радвайте се, докато Бог ви държи в ръката си. Пусне ли ви, вие попадате в ръцете на вятъра, който ви люлее, дето иска. Паднете ли на земята, смърт ви очаква. Същината на човека се крие в неговото съзнание, което всеки ден го повдига все по-високо и го напътва в живота му. То му нашепва какво да прави, как и кога да се прояви. В този смисъл, съзнанието на човека не е нищо друго, освен неговото ръководно начало. Някои го наричат още интуиция, ангел пазител и др. Който слуша гласа на своята интуиция, работите му се нареждат добре. Престане ли да слуша този глас, всичко на зле върви. Ако искате да бъдете свободни, дръжте връзката си със своето ръководно начало. Това не значи, че няма да се натъквате на мъчнотии. Ще минавате през мъчнотии, през страдания, но лесно ще се справяте. Задачата на човека е да развързва неправилните връзки, да се освобождава от ограниченията и да прави съзнателни, разумни връзки. Съзнателни и естествени връзки са тези на ученика с неговите учители. Той прави връзки, защото има желание да учи. Желанието на човека да придобива знания е естествено. Колкото по-силно е желанието му да учи, толкова по-правилни ще бъдат връзките му с неговите учители. Той ще ги обича и те ще го обичат.

Сегашните хора се нуждаят от вътрешно самовъзпитание. Всеки трябва да знае, докъде се простират неговите възможности и свобода. Колкото по-широко съзнание има, толкова по-голяма е неговата свобода. Свободният върви по пътя на най-малките съпротивления. Като минава покрай някоя овчарска кошара, отдалеч още той я обикаля, за да не предизвика кучетата. Той може да мине и направо, но джобовете му трябва да бъдат пълни с камъни, да се брани от кучетата. Ще каже, че иска да мине направо през кошарата, да не губи време. И в двата случая ще употреби едно и също време: в първия случай ще обиколи, но няма да се спира, да се разправя с кучетата; във втория случай пътят му е по-къс, но ще изразходва време, докато се освободи от кучетата. Истински свободният разполага със знание, което всякога може да приложи. Прилагане на знанието е нужно, а не само знание. Ще каже някой, че се намира в лишение: няма дрехи, обуща, шапка, пък и пари няма. Едно е нужно на

човека – вътрешен мир. Щом има мир, той не се смущава от нищо. Той знае, че каквото му е нужно, ще го придобие – всяко нещо ще дойде на своето време. – Това не е най-страшното. Всички хора са умирали и умират гладни. Значи и ти ще умреш гладен. – Ще умра млад и зелен, без да съм си поживял. – Не си ти първият, който ще отидеш млад и зелен. Колко млади хора са отишли на онзи свят!

Явленията в живота и в природата се повтарят. Каквото е ставало и става с хората, ще стане и с вас. Дядото на някого умрял от простуда, баща му – също. Най-после и той ще умре от простуда. Тук действува законът на фаталността, но това не значи, че този закон не може да се измени. За да се избегне фаталността, той трябва да намери причината, която е предизвикала простудата. Дядото се простудил, защото пиянствувал; бащата се простудил, защото отишъл да краде една мома през студена зимна нощ. За да избегне тази фаталност, той трябва да живее по нов начин, да вложи нова мисъл в ума си. Само така ще се създаде ново, здраво поколение. Какво трябва да се прави тогава? – Няма да пиеш като дядо си, нито ще крадеш мома през студена зимна нощ. Какво представя зимата? – Неблагоприятните, неестествените условия в живота. Ще живееш разумно и ще използваш благоприятните условия. Това иска разумният свят от всички хора. Това значи човек да се самовъзпитава. То подразбира, да работи човек с първичните елементи на умствения, на сърдечния и на волевия живот. Всяка проявена мисъл, всяко проявено чувство и всяка проявена постъпка е сложен процес. За да се проявят правилно и за да се използуват разумно, човек трябва да познава първо елементите на своите мисли, чувства и постъпки и после да ги съединява и да образува от тях цял умствен или духовен процес.

И тъй, изучавайте първо елементите на своите мисли, чувства и постъпки, за да можете впоследствие да образувате сложни съединения. Започнете с изучаване елементите на търпението, за да се справите с нетърпението си. Това е наука, за прилагането на която има различни методи. За развиване на търпението приложете следното упражнение: Застанете прав на един крак, а другия подгънете под прав ъгъл. Така застанали, ще се държите право, без да се люлеете на една или друга страна. Като се възпитаваш, няма да се люлееш от крак на крак, но ще стоиш тих и спокоен, ще се наблюдаваш, накъде се наклонява тялото ти: надясно, наляво, напред или назад. Ако не станеш господар на десния или на левия си крак, как ще станеш господар на цялото си тяло, на своята мисъл, на своите чувства и постъпки.

Когато сте затруднени и не можете да разрешите известен въпрос, изнесете десния крак и дясната си ръка напред. Пръстите на ръката да

бъдат свити, само показалецът да бъде изправен нагоре и постепенно да го свивате. Ще кажете, че това е детинска работа. Не е детинска. Който може правилно да свива и изправя показалеца си, всичко може да постигне. Ще свивате и изправяте пръста си 10 – 30 пъти и в това време ще забравите всичко около себе си. Ще се стремите да проникнете в смисъла на свиването и изправянето на показалеца. Няма движение в природата, което да е лишено от смисъл. Когато иска да хване една от овцете си, овчарят си служи с кука. Тя крие някакъв смисъл в себе си. На същото основание, когато се намерите пред изкушение, извадете показалеца си навън и започнете да го свивате и изправяте. Така вие хващате изкушението и го обезсилвате. Устойчивостта на човека зависи от правилното свиване и изправяне на показалеца. Като правите това упражнение, ще разберете неговото голямо значение. Дайте перо в ръката на онзи, който няма показалец и вижте, как ще се подпише той. Като знаете значението на този пръст, научете се да го свивате и изправяте при всяка лоша мисъл, която дойде в ума ви или при всяко изкушение. Като правите упражнението, изучавайте лошата мисъл, наблюдавайте я и ще видите, че тя прилича на животно, което има желание да ви напакости. Обаче, ако съзнанието ви е будно, тя ще мине и замине край вас, без да ви причини някаква пакост.

Как върви мисълта на човека? – По течението на вятъра. Така се движи и хвърчилото. Ще кажете, че искате да бъдете свободни, да мислите, както намирате за добре. Не е така. Правата мисъл има само един път на движение, а кривата, изопачената мисъл има много пътища. Човек е свободен дотолкова, доколкото има съзнание за свободата си. Вън от съзнанието никаква свобода не съществува.

Ученикът на великия живот трябва да работи върху себе си, да придобие самообладание. Така той може да кали нервната си система. Ако сте нервни, правете опити да гледате спокойно, без да мигате. Така ще концентрирате мисълта си и ще регулирате нервната си система. Някои мислят, че гледането няма влияние върху човешкия характер. Не е така. Гледането, погледът има голямо значение върху човека. Ако говориш за Бога, а гледаш към земята, ти обезценяваш думите си. Щом говориш за Бога, ще гледаш нагоре. Лъчът, който излиза от очите ти, образува ъгъл от 45 градуса с хоризонталната права, теглена от очите навън. Невъзможно е човек да говори искрено върху възвишени въпроси и да гледа към земята. Невъзможно е и обратното: да говори върху въпроси, които се отнасят до нисшия живот и да гледа нагоре.

Следователно, когато се говори за Бога, ъгълът, образуван от лъча, който излиза от окото и от хоризонталната права, трябва да бъде равен най-

малко на 45 градуса. При това, лъчът трябва да бъде възходящ, а не низходящ. Възвишените мисли образуват възходящи лъчи, а низшите и отрицателни – низходящи. Учените са доказали, че всеки предмет, с който се занимава човешкият ум, има свой специфичен ъгъл, с определена големина и направление. Всеки ъгъл има свой вътрешен смисъл. ако изнасяш някаква идея, без да се образува нейният ъгъл, тя не може да се реализира. Една идея е постижима, когато възможностите за нейното реализиране образуват специфичния ѝ ъгъл. Когато стреля, войникът нагажда оръдието под такъв ъгъл, за да постигне своята цел. Слънчевите лъчи също падат под известни ъгли. Всяка разумна работа образува ъгли и линии, определени строго математически. Същият закон има отношение и към човешките мисли и чувства. Каже ли някой, че цял живот мислил и нищо не постигнал, това показва, че мисълта му не е вървяла по пътя на своите линии и ъгли.

Упражнение. Сутрин, като станете от сън, измийте добре ръцете си и в дясната си ръка сипете малко вода, която ще изпиете на седем пъти, на глътки. Това ще правите седем сутрини наред, т.е. една седмица. Малък е този опит, но ценен. Така ще опитате силата на енергиите, които възприемате чрез ръката си. За да разберете смисъла на опита, добре е да правите наблюдения и да си отбелязвате впечатленията. Който пие вода от ръката си, а не направо от извора, той не се простудява. Ако някой страда от коремоболие, нека направи следния опит: сутрин да пие по десет глътки гореща вода, на всеки пет минути. Като правите това няколко пъти, коремоболието ще изчезне. Горещата вода, приета на глътки, чисти нервната система от наслоявания, които подпушват мислите и чувствата на човека. Тя го освобождава от напрежението, което нервната система произвежда върху него.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

28. Лекция от Учителя, държана на
5 април 1929 г. София – Изгрев

Книги:
* Азбуката на природата
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_04_07 Той е реченият
неделна беседа

ТОЙ Е РЕЧЕНИЯТ

„Защото той е реченият от пророка Исайя."
(Матея 3:3)

"Той е реченият." – Когато пророкът казва някаква истина, тази истина има дълбок смисъл. Пророкът не е невежа. Мнозина мислят, че пророците са излезли от народа и са били прости хора. Не, пророците са били най-учените хора на времето си. Те били посветени в тайните на битието. Заблуждение е да се мисли, че простият човек може да стане пророк или светия. Простият човек не може да стане нито пророк, нито светия, нито праведен. Тъй щото, за да разбере истината, човек непременно трябва да бъде праведен.

Има два вида истини в света: едните са човешки, т.е. относителни, а другите са Божествени, т.е. абсолютни. Тези истини се различават в последствията си. Който живее в човешките истини, той започва като цар, свършва като просяк; започва като млад, свършва като стар; започва като учен, свършва като последен невежа. Който живее в Божествените истини, той започва като прост, като обикновен човек, свършва като цар; започва като стар, но в края се подмладява; започва като невежа, свършва като учен. Това са две положения диаметрално противоположни едно на друго. Когато живее по човешки, огънят на човека ту пламва, ту загасва, не е непрекъснат. Когато живее по Божествено, огънят на човека постоянно се разгорява. Когато говоря за огъня на живота, подразбирам светлината на човешкото съзнание, или силата на неговата любов, или възвишеното, красивото, великото, за което човешкият дух копнее. В Божествения живот има отношения на братство, на равенство, а в човешкия живот такива отношения не съществуват. Когато някой дойде при тебе и пожелае да го поставиш на стъпалото, на което ти се намираш, този човек трябва да се запита, подобен ли е на тебе, за да види, има ли право да изисква това място. Според Божествения закон, всеки ще заеме това стъпало, което отговаря на неговото развитие. Когато се борят за братство и равенство, хората трябва да знаят, че братството и равенството са величини, които принадлежат на Божествения свят. Неравенство и отсъствие на братство срещаме само в човешкия живот. Когато срещнете неравенство между хората, ще знаете, че сте попаднали в свят, който борави с неопределени, с изменчиви величини. Например, в математиката, според правилата за изваждане, ние вадим малки числа от големи, а не обратно. Обаче, има случаи, когато от малки числа вадим големи. Хората знаят това нещо в

обикновения живот, додето се простират техните търговски отношения на взимане и даване. Щом дойдат до психическия, до идейния живот, тази математика спира, и те се намират пред една област, наречена "terra incognita."
Съвременните учени и философи се натъкват на области из науката и живота, които наричат "terra incognita." и като кажат "terra incognita.", считат, че много нещо са казали. Има "terra incognita", т.е. непозната земя в света, но тя е само за простите, за невежите хора. Когато запитат някого по известен въпрос от науката, той казва: Аз не зная нищо, Господ знае, как е поставен този въпрос. – Така е, но за нас не е важно само това, което Бог знае; за нас е важно да знаем, че Бог е създал света, но да знаем, как е създаден светът, върху какви закони е построен и как да спазваме тези закони. Хората създават свои закони, свои разбирания и теории и се мъчат да подчинят природата на своите закони и теории. От хиляди години насам човечеството се отклонило, вследствие на което всички хора и до днес още продължават да правят същите погрешки, каквито са правили техните предшественици, деди и прадеди. – Какво трябва да се прави сега? – Всички хора трябва да се върнат назад, да дойдат до мястото на своето отклонение и да поемат правия път, от който са се отклонили.
Съвременните хора са дошли вече до края на пропастта, и ако направят още една крачка, ще се намерят в пропастта, в гъстата материя, отдето мъчно могат да излязат. Тази пропаст не е нищо друго, освен тъй наречената 13 сфера, най-гъстата материя в света, в която попадне ли човек веднъж, мъчно излиза на бял свят. Ето защо, всички разумни сили, които ръководят човечеството, спират го там, и казват, че трябва да се покае. Какво нещо е покаянието? – Покаянието подразбира човек да престане да върши онова, което води към пропастта. Ако не престане да върши това нещо, той е осъден да изгуби живота си. Може ли след това да се нарече умен човек онзи, който не мисли право и изгубва живота си?
"Той е реченият от пророка Исайя." – Кой е той? – Две предположения могат да се направят: или че реченият от пророка Исайя е Йоан Кръстител, или че е Христос. Външно погледнато на въпроса, може да се говори, че реченият е или Йоан Кръстител, или Христос, но вътрешно погледнато, не може да се говори така. Защо? – Защото учението на Йоан Кръстител и това на Христа коренно се различават едно от друго. Методите им са съвършено различни. Йоан кръщаваше с вода, а Христос – с огън. Когато дохождаше някой при Йоана, той му казваше: Понеже не си достатъчно измит, т.е. не си кръстен, както трябва, ще се кръстиш от мене с вода. Който иде след мене, той ще те кръсти с огън. Добро нещо е човек да се измие с вода, но когато болният се измие с вода, а болестта му остане в него, измит ли е той, както трябва? Когато великият живот влезе в нас и внесе в душите ни радост и веселие, това значи, че сме минали през животворната вода, кръстили сме се в нея и сме оживели.

Това е новото разбиране, което всеки човек трябва да има. Който има това разбиране, той е умен човек, той разбира Божите пътища. Не е въпрос, какво човечеството знае. Каквото цялото човечество знае, това и отделният човек знае. Човечеството съдържа всички възможности на отделния човек, но той трябва да работи, да даде възможност на всичко, което е вложено в него, да се прояви, и тогава да познае себе си, да познае и цялото човечество. Ябълчната семка прилича ли на ябълката? – Не прилича. Обаче, за да видите, че от тази семка, именно, излиза ябълката, трябва да посадите семката в земята, да израсте от нея дърво, да даде плод. Тогава ще разберете, че ябълката е произлязла от семката. Семката е съдържала в себе си всички възможности, да се развие от нея ябълка. Семката съдържа в себе си онази динамическа сила, от която може да произлезе ябълката. За да стане това, семката трябва да се постави при условия да се прояви скритата динамическа сила. В това отношение човек представя семка, която съдържа в себе си разумността, която чака благоприятни условия да се прояви. Ако не се постави в благоприятни условия за нейното израстване, ябълчната семка може да запази своята форма с години. Обаче, постави ли се при благоприятни условия за нейното проявяване, тя изгубва своята първоначална форма. Който иска да запази формата на ябълчната семка, той предварително я осъдил на вечен затвор. Казвате, че човек трябва да се простира в известни рамки, да не се проявява напълно. Това значи да остане вечно в положението на ябълчната семка. Обаче, това е човешко учение. Наистина, човек може, и не трябва да се проявява, но кога? – Когато не обича. Ако се прояви този човек, ще ви направи големи пакости. Ако ви обича, посадете го в земята, дайте му условия да се прояви, да израсте и да се развие, да познаете неговата любов. Съвременните затвори са пълни с хора оковани във вериги. Какво показват затворите? – Затворите са каймакът на човешкото учение, на човешката философия. Този каймак трябва да се махне, за да се яви Божественото учение. Това означава писаното в Свещената книга, че вратите на затворите ще се отворят, и всички затворници ще излязат навън. – Как ще се оправи света? – Един начин има, по който светът може да се оправи. Той е Божествен начин, достъпен за всички хора. – Може ли светът да се оправи? – Невъзможното за човека е възможно за Бога. Това се отнася, обаче за разумния човек.
Ще приведа един митически разказ от времето на цар Соломон-Ра, да видите в какво седи разумността. Соломон-Ра имал една красива дъщеря, наречена Адита, за която се явили кандидати двама царски синове: единият от тях се казвал Ариман-Дез, а другият – Ели-Ра. И двамата били влюбени, трябвало да се състезават за нея. Тя им казала: Който от двамата излезе по-учен, по-мъдър, той ще бъде моят избраник. Те хвърлили жребие, кой от двамата да започне пръв да се състезава. Жребието паднало на Ели-Ра. Състезанието започнало: Ели-Ра се превърнал в шаран и влязъл

във водата. Ариман-Дез се превърнал в акула, влязъл във водата и започнал да гони шарана. Като се видял на тясно, шаранът излязъл от водата и се превърнал на гълъб. Акулата се преобразила на сокол, който започнал да гони гълъба. Като видял, че и това положение няма да го спаси, гълъбът слязъл на земята и станал овца. Соколът пък се превърнал на вълк. За да избегне това положение, овцата се превърнала в кокошка, вълкът се преобразил в лисица. За да стане невидим за неприятеля си, Ели-Ра се превърнал в житно зрънце. Ариман-Дез се превърнал в кокошка и се завтекъл да клъвне зрънцето. В този момент Ели-Ра се превърнал в човек и хванал кокошката за главата. По този начин Ели-Ра победил Ариман-Дез. И двамата царски синове били адепти, единият от тях принадлежал към Бялото братство, а другият – към черното. От този пример се вижда, какво голямо състезание съществува в света. В това състезание се подчертават двата различни метода, с които си служат Бялото и черното братства. Ако станеш шаран, акула ще те гони; ако станеш гълъб, сокол ще те гони; ако станеш овца, вълк ще те гони; ако станеш кокошка, лисица ще те гони; ако станеш зрънце, кокошка ще те гони. И най-после, от зрънце ще се превърнеш на човек – своята първоначална форма, и ще уловиш кокошката за главата. Тези форми, през които минали двамата царски синове, са символи, които трябва правилно да се преведат. Като дойдете до житното зрънце, то е последният и спасителният процес на самопожертване. Когато дойде до самопожертване, човек трябва да разбира Божиите закони, за да може да работи с тях. Това не значи, че сегашните хора не разбират Божиите закони, или че не вярват в тях. Те вярват в Божиите закони, вярват в Бога, но като дойдат до приложението, да пожертват всичко за Бога, там спират. Казвате, че вярвате в църквата, но като ви запитат готови ли сте да пожертвате всичко за църквата, пак се спирате. Щом дойдете до някакво препятствие, спирате. Такова нещо представя човешката вяра. Тя е относителна вяра. Абсолютната вяра пред нищо не се спира. Тя води човека в абсолютен свят, дето съществува само радост, веселие мир и любов. Съвременните хора се страхуват, че ако станат вярващи, ще изгубят живота си. – Това е човешко разбиране, човешка вяра. Има човешко разбиране за нещата, има и Божествено разбиране; има човешка религия, има и Божествена религия. Тези неща са диаметрално противоположни едни на други. В това отношение, съществува светски материализъм, съществува и религиозен материализъм. Ако се каже на съвременните проповедници да вземат торбата и тояжката си в ръка и да тръгнат от град в град да проповядват Христовото учение без пари, от любов само, колцина от тях биха дигнали знамето на Христа? Тази е причината, поради която християнството не е в сила днес да постигне своята задача. Днес християнството, християнската църква и разбиранията на съвременните хора се поставят на изпит да видят, какъв процент от всичко това ще издържи.

Преди две хиляди години евреите се поставиха на изпит да се провери, доколко те познават Бога, но не издържаха. Те срещнаха Христа на пътя си, но Го разпнаха. През времето на общоевропейската война, съвременните християни се поставиха на изпит да се провери, доколко Христовото учение беше легнало в основите на техния живот, но и те не издържаха. Те бяха в състояние да предотвратят войната. Ако цялото духовенство и всички християни бяха се обърнали към Бога с обща молитва, войната щеше да бъде предотвратена – никаква война нямаше да стане. Мнозина подържат идеята, че войните се допущали от невидимия свят, с цел да се изтребят грешните хора от земята. – Оставете този въпрос настрана. За вас е важно да вярвате в Божествената църква. – Де е тази църква? – Тя е в Божествения свят, дето живеят всички добри, праведни хора, всички адепти и светии, които са завършили своето развитие на земята. Тази църква се нарича Царство Божие. Казано е: "Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз." Никъде в Писанието не е казано, че Бог благоволява в тази или в онази църква повече, отколкото в другите. Който върши волята Божия, той има Божието благоволение. Нима вълкът, като напада овцете, върши волята Божия? Нима орелът, като напада малките птици, върши волята Божия? Някои хора могат да кажат, че като се нападат едни-други, животните вършат волята Божия. – Не, това е отклоняване от правия път. Това отклоняване се дължи на чрезмерното размножаване на всички животни, на всички птици. Месоядните животни се явяват, за да спрат голямото размножаване на птиците. Вълците пък идват, за да спрат голямото размножаване на млекопитаещите. Ако в сегашния свят имаше разумност, трябваше ли да съществуват вълци, лисици и соколи? Следователно, всички хищни, всички месоядни животни, се явяват с единствената цел да ограничат излишното размножаване в света.
Сега, като говоря по този начин, мнозина мислят, че казаното се отнася специално за някого. Съвременните хора не са толкова искрени, да разглеждат нещата обективно, да не се засягат. Те не се запитват, защо са дошли на земята, кой ги е пратил, имат ли някаква задача и т.н. Те знаят, че са се родили, имат тяло, с което си служат, и нищо повече. Кой им е дал това тяло, кой им е дал сърцето, ума, душата и духа – за това даже и не питат, не искат да знаят. Те работят с чужд капитал. Вие сте българи, англичани, или германци, но капиталът – вашето тяло не ви е даден нито от българите, нито от англичаните, нито от германците. Този капитал е Божествен. Вие сте учени, но това знание не го дадоха учените хора. Учените хора са само проводници на знанието, а самото знание иде от Единствения Източник на живота – от Бога. Следователно, всички хора имат отношение първо към Бога, а после към себе си и към ближния си. Хората не са дошли на земята да оправят света, нито да се управляват едни-други. Има кой да управлява хората. Има кой да оправя света.

Оставите ли Бог да се прояви чрез вас, Той сам ще оправи света. Когато влезе да живее в човека, Бог ще разгледа първо, как е устроен неговият живот. И ако види, че този живот е устроен според Божиите закони, ще каже: Ето една добре, модерно устроена държава! Животът на нейните поданици е съгласен със закона на безсмъртието, или с Вечния живот. Вечният живот е организиран според великите закони на Битието. Когато казваме в Господнята молитва: "Да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята" – ние имаме пред вид работата на Божествения Дух върху човека, в неговия живот на земята и на небето.
И тъй, като разглеждате нещата от Божествено становище, вие се намирате пред множество проекти и перспективи. Докато сте в човешкия живот, вие се движите в тесен кръг, грижите се само за личния си живот. Щом влезете в Божествения живот, вие разширявате кръга на вашата деятелност и започвате първо да мислите за Божествените работи, а после за вашите. Който се движи само в рамките на човешкото, в края на краищата той ще фалира. И търговецът може да фалира. Като се намери в трудно положение, той започва да се оплаква, че изгубил парите си, изгубил всичкото си богатство. – От човешко гледище, човек може да изгуби парите си, но от Божествено гледище – никога. Там нещата са точно на своето време и място, и никой не може да ги вземе. Там всичко се явява и скрива точно на време, както слънцето изгрява и залязва точно на определения момент. Казват за англичаните, че са точни хора, издържат на думата си. – Точни са англичаните, но не като слънцето. По точност англичаните държат първо място пред всички народи. В това отношение българите не могат да се похвалят. Те не са точни нито като англичаните, нито като славяните даже. Бих желал и те да придобият тази черта. Някога и те ще станат точни, но работа се изисква от тях.
"Той е реченият от пророка Исайя." – Кой е той? – Христос. След това ще започнат да разправят, че Христос е Син Божий, излязъл от Бога и дошъл на земята да спаси хората. Каква полза има от това, ако поданиците на една държава се хвалят от своя цар, че бил мъдър, добър, а не изпълняват волята му? Каква полза допринася добротата и мъдростта на този цар, ако в държавата му непрекъснато се вършат престъпления? Колкото добър и мъдър е царят, толкова добри и мъдри трябва да бъдат поданиците му. Какъвто е царят, такива трябва да бъдат и неговите поданици. Сега вие ще си кажете: Нима ние не сме добри? – Аз не се спирам върху въпроса, дали хората са добри, или лоши. И да отговоря на този въпрос, другите въпроси ще останат неразрешени. Аз не се интересувам от злото. Първо доброто е съществувало в света, а после е дошло злото, като присадка на доброто. То е подобно на маслиненото дърво, което лесно се присажда. Злото няма условия да се развива самостоятелно. То е дошло в живота чрез насилие, присадено от някого. Какво трябва да направите, за да се освободите от злото? – Счупете присадката, и Божественото веднага ще поникне у вас.

Това значи да се освободи човек от заблужденията, от злото в себе си. Без да сте постигнали, това, вие искате хората да ви обичат. Ако искате хората да ви обичат, трябва да бъдете богат и млад. Ако сте богат, а не сте млад, хората ще ви обикалят, но все ще ви намерят някакъв недостатък. Обаче, почнете ли да раздавате богатството си, тогава всички ще ви харесват, ще намерят, че сте умен, добър и т.н. – Това е човешката страна на любовта. Любов с пари не се купува. Защо? – Защото, като изчезнат парите, ще изчезне любовта, ще изчезне и почитанието.
Един американец, богаташ, купил на пазара една пуйка и започнал да се оглежда да намери човек, който да му я занесе до дома. Най-после видял един беден човек и му казал: Вземи тази пуйка да я занесеш у дома. Ще ти дам четвърт долар. – Не, малко е четвърт долар. За два долара мога да я занеса. – Скъпо ми се вижда, не мога да дам два долара. В това време между публиката излязъл един добре облечен господин и казал на богаташа: Моля, аз мога да ви услужа. Той взел пуйката и тръгнал след господина. Като дошъл до дома му, той снел пуйката от гърба си, подал я на богаташа, свалил учтиво шапката си и тръгнал да си отива. – Моля ви се, чакайте да получите възнаграждението си. Богаташът извадил един долар от джоба си и го подал на човека, който му услужил. – Благодаря, нямам нужда. Той веднага извадил една своя визитна картичка и я подал на богаташа. На картичката било написано името, а под него: "Председател на Съединените Щати." И съвременните хора постъпват като този богаташ: купят си пуйка, дадат я на Христа да я носи, и плащат за труда му един долар. – Това е човешко разбиране. Председателят на Съединените Щати искал да даде един пример на богаташа, с което да му каже: Ако председателят може да носи чужда пуйка, богаташът може да носи поне своята пуйка.
"Той е реченият от пророка Исайя." – Кой е той? – Онзи, който върши волята Божия; онзи, в когото няма никаква лъжа. Той е реченият, човекът на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Той не може да ни каже всичко, той не може да изяви любовта си изведнъж, но всеки ден ще ни дава по малко, както слънцето всеки ден дава по малко от своята светлина и топлина. – Дали мисли слънцето за нас? – Да, всеки ден мисли. С изгряването си още то започва да мисли за хората, но понеже бързо се движи в своя път, то спира вниманието си главно върху онези, които го посрещат. Поглежда ги за миг само и продължава своя път. Като търси някого и не го намира, слънцето запитва: Де е еди-кой си човек? – Умря той, заровиха го в черната земя. – Няма нищо, аз ще го възкреся. Сега, като говоря за слънцето, подразбирам Божественото в човека. Бог се интересува от човека и от неговия живот. Той няма за цел да наказва хората, но чрез страданията Той иска да пробуди съзнанието им, да излязат от дребнавостите на живота. – Какво трябва да правим, за де се освободим от дребнавостите на живота? – Един начин има, по който можете да се

освободите от тия дребнавости. Той е Божественият начин.
Един господин пише на приятеля си: Искам да те посетя, да се видим и приятелски да си поговорим. Приятелят му отговаря, че ще го чака с нетърпение. Писмото било писано през пролетта, но той могъл да изпълни обещанието си едва към есента. Тръгнал при приятеля си, но понеже есента била дъждовна, той стигнал до колене кален и нечист. Приятелят му излязъл да го посрещне, но и той затънал до колене в кал. Второто си посещение той направил през зимата, когато земята навсякъде била покрита с дълбок сняг. Вън било студено и снежно. Третото си посещение направил през лятото, когато всичко било потънало в прах. Есента, зимата и лятото представят трите човешки начина, по които можете да посетите приятеля си, и той да ви приеме на гости. Невъзможно е да посетите приятеля си през есента, без да се окаляте и двамата; невъзможно е да посетите приятеля си през зимата, без да потънете и двамата до колене в сняг; невъзможно е да посетите приятеля си през лятото, без да се засипете и двамата с прах. Има само един начин, по който правилно можете да посетите приятеля си, и той да ви посрещне. Този начин е Божественият – да посетите приятеля си през пролетта. Преди да го посетите, вие ще направите голямо пътешествие, и щом дойде пролетта, ще го посетите. И наистина, през пролетта земята не е кална, не е покрита със сняг, нито е потънала в прах. Щом пролетта дойде, земята се покрива със зелена, росна трева, с благоуханни цветя, и няма вече кал, няма сняг, няма прах; птички весело прехвъркват – навред песни и веселби. Когато приятелят ви посрещне, ще каже: Сега носиш нещо ново. Следователно, ако посрещате приятелите си през есента, кал ще има; ако ги посрещате през зимата, сняг ще има; ако ги посрещате през лятото, прах ще има. Посрещайте ги по Божествения начин – през пролетта, когато нито кал, нито сняг, нито прах има. И тогава двамата заедно ще отидете при Бога. Защото, казано е: "Дето са двама, или трима, събрани в мое име, там съм и аз."
Сега аз искам да ме разбирате добре. И калта, и снегът, и прахът са потребни, но на времето си. Българинът казва: Богатство без кал не може. – Прав е той, богатство без кал не се придобива. Който иска да стане богат, той трябва кал да гази. Който иска да стане учен, той трябва прах да диша. Който иска да си почине на земята, както трябва, той сняг ще гази. Действително, когато се покрият със сняг, растенията почиват. Снежната зима е почивка за растенията. И за хората е добре зимно време: запалят огъня, завият се добре и почиват. Дълги се зимните нощи. Следователно, и калта е потребна, и снегът е потребен, и прахът е потребен. Когато се вдигне във въздуха прахът, докарва дъжда. Калта, снегът, дъждът, са изкуствени процеси, които предизвикват Божественото в света. Обаче, има един естествен Божествен начин, който е причина за проява на Божественото в живота. Този начин е любовта, която вечно подмладява

човека. *Любовта* е мястото, отдето започва животът, знанието и свободата. Този живот, това знание и тази свобода имат начало, нямат край. В това седи, именно, великото и красивото в живота. При това положение, ние не можем да разглеждаме физическия живот отделно от общия. Дали ще говорим за физически, за сърдечен, или за умствен живот, това са части на един и същ живот – на Божествения живот.
Как и защо е създаден светът? – Създаването на света има дълбок вътрешен замисъл. Бог знае, защо е създал небето, земята, планетите, както и цялата вселена. В бъдеще вселената ще служи за развлечение на хората. Днес те не могат да се ползват от нея. Един ден, когато заслужат това, Бог ще ги остави свободно да се разхождат из вселената, да я изучават. Всички хора имат нужда от развлечения: светски и религиозни, учени и прости, майки и бащи. Обаче, ученият ще има едни развлечения, простият – други; светският ще има едни развлечения, религиозният – други. В края на краищата, всеки ще научи нещо, ще придобие известна опитност. Всички светове, които виждаме, са създадени за развлечение на малките Божии чада. Под думата "развлечение" ние разбираме пътешествие. Човек трябва да пътува по световете, за да разбере реда и порядъка, който съществува в различните светове, да разбере вътрешното съдържание на живота. Като изучи всички светове, човек ще познае Божествения свят – главата на вселената. Няма по-красиво, по-велико нещо в света от главата. Кое представя Божествения свят в човека? – Божественият свят, това е главата на човека. Духовният свят, това са неговите дробове, неговото сърце, което пулсира и движи кръвта, а физическият, материалният свят е човешкият стомах. Човек трябва да яде по три пъти на ден, за да помни, че живее във физическия свят. Той трябва да диша по 20 пъти на минута, да знае, че живее в духовния свят. Най-после, той трябва да мисли непрекъснато, да знае, че живее в Божествения свят. Следователно, човек трябва да знае, че живее едновременно в трите свята.
"Той е реченият." – Кой е той? – Или Йоан Кръстител, или Исус Христос. Като се срещнат религиозни хора, първо ще се запитат един-друг, вярват ли в Христа. – Човек не може да вярва в някого, ако не го обича. – Е, тогава кажи, обичаш ли Христа? – Не мога да Го любя, ако не е излязъл от Бога. Хората се обичат, само ако са излезли от Бога. Щом са излезли от Бога, те имат един и същ баща, имат нещо общо помежду си. За да проникне Божията любов между хората, те трябва да са свързани с един общ елемент – с Христовия Дух, с Христовата кръв. Казано е в Писанието: "Който има Духа Христов в себе си, той ще бъде спасен. Който няма този Дух в себе си, той няма да бъде спасен." Христос каза на учениците си: "Ако не ядете плътта ми, и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Като чуха тези думи, учениците Христови се съблазниха. Те ги приеха буквално. С това Христос искаше да каже: "Ако не приемете думите ми по дух, нямате живот в себе си." С други думи казано: Ако не дадете място на

Божественото, вие нямате живот в себе си. Наистина, Божественото осмисля всичко. То е създало нашето тяло, което от ден на ден става все по-красиво. по-съвършено. Следователно, когато се говори за спасението, трябва да знаете, че спасението не е цел в живота, то е средство. Стремежът на човека да живее е цел. Човек живее, за да постигне щастие. Той ще постигне щастието, само ако придобие Божествения живот. Веднъж придобил щастието, човек трябва да постави живота си на здрава основа – на Божията любов, на Духа Божий. Като се стреми към щастие едновременно с това човек се стреми и към красота. Той иска да бъде обичан. Колко пъти се е поглеждал в огледалото, да не би да е изгубил красотата си! Ако види, че красив, радва се. Ако намери, че е изгубил красотата си, скърби и въздиша. Няма човек, който да не е въздишал пред огледалото. Защо? – Иска да бъде красив. Човек трябва да бъде красив! Преди да дойде красотата, той трябва да придобие няколко елемента, които съвременните хора не взимат във внимание. Красотата не принадлежи на физическия свят. Тя се отнася към метафизическия свят, т.е. към свят, който е над физическия. Някой подържат, че метафизическият свят не бил реален. По този въпрос и до днес още съществува спор между философите; въпреки всички спорове този свят съществува.

Като дойдат до отвлечените въпроси, хората започват да разискват върху въпроса, какво нещо е Бог. Човешкият ум не може да определи, що е Бог, но той има само едно понятие, едно мнение, една абсолютна мярка за Него. Едно е важно: Всичко добро, всичко красиво, всички възвишени потици в човека произтичат от Бога. В каквото положение да се намира човек, като учен или прост, като беден или богат, това са задачи, дадени от Бога за разрешаване. Тези задачи са временни, но трябва да се решат. Щом ги реши, човек излиза от това положение и минава в нови условия да учи, да се възпитава.

Една млада булка, македонка, поради тежките условия на живота, решила да напусне Македония, да дойде в България. Една вечер тя избягала от Македония и тръгнала пеш за България. Трябвало да мине през Родопите, но случило се, че нощта била тъмна, почти непрогледна. Като стигнала до едно място, чула един глас, който и казал: ”Спри!” Тя послушала гласа и спряла. По едно време завалял силен дъжд, и тя се намерила в още по-трудно положение, не знаела, какво да прави. Обаче, тя решила в себе си, че докато същият глас не и каже, какво да прави, няма да мръдне от мястото си. Дъждът валял-превалял, тя останала на мястото си до сутринта. Като се съмнало, какво да види? Пред нея се разкрила голяма пропаст. Едва сега тя разбрала, кой бил този глас, който и казал да не върви по-нататък. Сега разбрала тя, защо трябвало да спре и да остане на мястото си до сутринта. Благодарила на Бога за грижите към нея и продължила пътуването си.

И днес Божественото казва на всеки човек: Спри! – Пред какво? – Спри пред престъпленията си! Спри пред безумията си! Спри пред кривите си постъпки! И като се съмне, като изгрее слънцето, Божественото ще каже: Тръгни! Божественото казва на човека да тръгне сутрин, когато слънцето изгрява, а не вечер, в тъмнината. Докато е нощ, докато е тъмнина, ще седиш на едно място и ще чакаш. Щом изгрее слънцето, ще тръгнеш, ще вървиш напред. Напредналите знаят това, те разбират езика на Абсолютното. Първото положение, което Абсолютното изисква от човека, е да разбира неговия език. Второто положение е да извърши поетата от него работа. Това задължение се символизира с венец. Такъв венец поставят върху главите на момата и момъка, когато ги венчават. С поставянето на този венец върху главите им, те се задължават да изпълнят поетата от тях задача. Който е минал през венчило, той е опитал този венец. Когато майките раждат, и на тях турят венци. Хората не държат тези венци дълго време на главата си. Който вярва в този венец, той е дошъл до положение да придобие разумността, да разбира отношенията между всички живи същества. Това значи да стигне човек до духовния живот, дето ангелите живеят. Кабалистите наричат това състояние – състояние на мъдрост.
След мъдростта иде страхът. Мнозина мислят, че страхът в човека е дошъл най-после. – Не, страхът иде като начало на мъдростта. Казано е в Писанието: "Страхът Господен е начало на мъдростта." Когато човек започне да различава доброто от злото, страхът иде, като последствие на това различаване. Човек започва да се страхува, дали е в правия път, или не. След страха иде милосърдието. През тази фаза минава днес светът. Съвременните хора се нуждаят от милосърдие. Сега и който проси, и който дава, и двамата се нуждаят от милосърдие. Който проси, той всякога иска много. Който дава, той пък намира, че или много е дал, или малко е дал. И двамата си служат с насилие. Просякът изнасилва онзи, от когото иска. Който дава, той насилва себе си. И в единия и в другия милосърдието отсъства. Желал бих да срещна просяк, който да има милосърдие. Обаче, и до сега не съм срещнал такъв просяк. Защо? – невъзможно е милосърдният човек да проси. Той може да дава, но не и да проси. Който само проси, той си служи с насилие. – Не трябва ли да просим от Господа? – Не, когато отивате при Господа, не трябва да просите, но кажете: Господи, научи ме как да работя, как да изпълня Твоята воля. – Ама аз съм беден. – Не е въпрос за беднотията. Дали е беден, или богат, човек трябва да изпълнява волята Божия. Ако някой отиде при Бога и Го занимава със своята сиромашия, дълго време Божията врата ще бъде затворена за него. Хиляди хора има в света, които изпълняват волята Божия. Ако си беден, иди при тях, те ще ти помогнат. Бог е раздал богатството си между хората, и от тях трябва да просите. Пък ако сте разумни, ако сте мъдри, ако живеете според закона на милосърдието, вие ще владеете магическата пръчица;

тогава няма да просите нито от хората, нито от Бога, но сами ще си доставяте, каквото ви е нужно. Ще вземете една лескова пръчица и с нея ще откриете, де има в природата богатство. Като намерите това съкровище, ще си вземете, колкото ви трябва, а останалото пак ще заровите в земята. Който владее магическата пръчица, той разполага със знание, няма защо да проси от хората. Само глупавият човек проси, ученият – никога. Че някой искал да ви подари нещо – това е друг въпрос. Че сте минали покрай някоя градина и сте поискали разрешение да си откъснете един плод – това е друг въпрос. Един цар писал на входа на своята градина: Който мине покрай градината ми, има право да си откъсне от един до три плода, но по никой начин да не хвърля на земята нито плода, нито костилката му.
Какво правят съвременните хора? – Те взимат Словото Божие и Го хвърлят на свинете, като казват, че това не е вярно, онова не е вярно; това няма смисъл, онова няма смисъл. – Когато Бог е с нас, всяко нещо има смисъл. Ако Божественото е с вас, всяка работа има смисъл, всяка работа се осветява. И слуга да сте, и господар да сте, щом Божественото е с вас, няма разлика в работата. При това положение, всички работи са почетни.
"Той е реченият от пророка Исайя." – Той е реченият, който ще покаже на хората, как да живеят. Когато иска да каже нещо на хората, Бог им говори отвътре, като изпраща за това Духа си. Понякога Той им говори чрез ангелите, чрез светиите, чрез праведните, или чрез някой техни заминали за онзи свят. Случва се понякога нашата атмосфера да е толкова гъста, че ангелите не искат да слязат на земята да се цапат. Тогава те предават словото на светиите. Ако и светиите не искат да слязат до хората, те предават Словото на праведните. Ако и праведните не искат да слязат между хората, най-после те предават Словото на техните деди и баби, те да им кажат, как да живеят, как да се изправят. Една госпожа от Самоков разправя своята опитност. Тази госпожа била богата, но бездетна. Тя имала само една сестра, женена, с две малки деца. По едно време женената сестра заболяла сериозно и умряла. Богатата сестра взела двете деца, с намерение да ги изгледа, защото нямало кой да ги вземе. След известно време покойната се явила на сестра си и казала: Както виждам, ти не можеш да изгледаш двете деца. Те са много за тебе, затова аз ще взема едното при себе си, да облекча положението ти. Наистина, скоро след това, едното дете заболяло и умряло.
Сега и вие се готвите за онзи свят, но като ви кажат, че трябва да заминете, веднага се уплашвате и започвате да треперите.
Една баба, негърка, която живяла някъде в Америка, често се молила на Бога да я прибере на онзи свят, защото животът на земята и дотегнал, искала да се освободи от неговите мъки и страдания. Двама американски студенти, които били нейни съседи, често слушали, как тя се моли, и решили да и устроят една шега. Една вечер и двамата се преоблекли, да не

ги познае бабата, и тихо потропали на вратата и. – Кой е там? – Аз съм архангел Михаил, дойдох да взема душата ти, казал единият от студентите. – Ат пък съм архангел Гавраил. Бог чу молитвата ти и ме изпрати да взема душата ти, казал вторият студент. – Кажете на Бога, че бабата, която търсите, не е тук. – Както виждам, и вие, като тази баба, говорите за онзи свят, оплаквате се от този, искате да си заминете, но щом дойде въпрос за заминаване на онзи свят, вие се разтрепервате, скривате се и казвате: Кажете на Господа, че няма ни тук, не сме свършили още работата си. Може ли човек с такива ограничени разбирания да очаква някакво щастие! Трябва ли той да счита, че, като напуща земята, умира и всичко с него се свършва? Да напуснеш земята и да отидеш в другия свят, това значи да съблечеш старата си дреха, тялото, и да отидеш някъде на гости, но облечен в нова, чиста дреха. Да заминеш за онзи свят, това значи да се развържеш от връзките на тялото си и да помолиш някой свой приятел да пази тялото ти, докато се върнеш. Ще му кажеш, че ако не се върнеш в срок от десетина дена, или най-много един месец, той е свободен да прави с тялото ти каквото намери за добре. – Възможно ли е такова нещо? – За глупавите не е възможно, за умните, обаче, е възможно. Да се освободиш от тялото си съзнателно, това значи да си придобил вътрешна свобода на живота. – Как се придобива тази свобода? – Чрез чист живот. Чистият живот е непрекъснат. Той не се придобива само с една добра постъпка. Човек всеки момент трябва да върши добро, но не за да придобие нещо, да се възнагради, а за самото добро. Радвай се, че правиш добро без да очакваш нещо, без да държиш сметка за направеното добро. Ако държиш сметка за доброто, което си направил, с това ти пакостиш на себе си, пакостиш и на другите. Като правите добро, радвайте се само за това, че сте станали проводник на Божественото. Щом Божественото се е проявило чрез вас, невъзможно е да не получите благодарност от онзи, на когото сте направили доброто.
Първото нещо, което ви се налага, е да се освободите от противоречията, които ви тормозят и да придобиете вътрешен мир. Това не значи, че съвършено ще се освободите от противоречията. Каквото да правите, в сегашния си живот вие няма да избегнете от противоречията. Докато беше на земята, и Христос не беше свободен от противоречия. След Него вървяха фарисеи и садукеи, които спореха, поставеха Го на ред противоречия. Като видя, че евреи бяха влезли в храма и продаваха гълъби, Христос взе камшик в ръката си и ги изпъди навън. Те Го запитаха: Кой ти даде право да ни биеш? Кой ти даде власт да ни пъдиш навън? Казвам: Когато Любовта дойде в света, тя знае, по какъв начин да възстанови нарушените Божии закони. Защо Христос не взе дърво и с него не изпъди продавачите на гълъби от храма, а взе въжета и направи камшик, с който ги прогони? Мнозина и до сега не могат да отговорят на този въпрос. При това търговците не дочакаха даже Христос да ги удари с

камшика. Те веднага излязоха навън. Христос се възмути от тяхната търговия, от това, че позорят свещените работи, позорят и себе си. Съвременните хора отглеждат кокошки, патици, овце, говеда и мислят, че имат право да се разполагат с техния живот, както искат: да ги колят, да ги продават и т.н. – Не забравяйте, обаче, че Христовият камшик е за всички. Детето на някой баща заболява, и той започва да се моли на Бога да оздравее детето му, да се смили на неговото положение. В този момент той взима нож и коли едно агне. – Мислите ли, че молитвата на този баща ще бъде чута? – Щом агнето стане жертва, и детето на този баща ще стане жертва. Невъзможно е тази молитва да бъде чута. В старо време хората са принасяли в жертва на Бога разни животни, но Той никога не се е нуждаел от техните жертви. Хората се оправдават с пророците. Казват, че те ги съветвали да принасят животни в жертва на Бога, да Го умилостивят, но има нещо криво в жертвоприношението. Жертвоприношението е внесло престъплението в света, от което и до днес още хората не могат да се освободят. Казано е в Писанието: "Който дига нож, той сам пада от ударите на този нож." Само при един случай може да се позволи колене на животните. Ще хванете агнето, ще го потупате малко и ще го питате, съгласно ли е да се пожертва за вас. Ако започне да блее, да ви гледа жално, ще го пуснете на свобода. След това ще хванете второ, трето и тях ще запитате същото. Ако нито едно от агнетата не е готово да се пожертва за вас от любов, ще ги пуснете на свобода. Намери ли се някое агне, което е готово да се пожертва за вас, имате право да го заколите. Учените ще възразят, че поради голямото размножаване, ако не се колят животните, има опасност от увеличаване броя им. – Не се безпокойте за това. Има кой да свърши тази работа. Вълците ще свършат работата, за която вие се наемате. Когато хората зачитат живота на агнето, както зачитат своя, и му дават свобода да живее при тях без страх, настанало е вече между тях Царството Божие. Тези хора са влезли вече в закона на любовта, искат да живеят според него. Този закон изключва всякакво насилие. Който живее според закона на любовта, нека се опита да види, може ли да заколи едно агне, или една кокошка.

Вие знаете примера за персийския цар, който издал следния закон: ако в царството му се случи да умре някой беден човек от глад, или от студ, вместо него да се накаже със смърт един богат. Той се принудил да издаде този закон, защото много бедни хора умирали в царството му от глад и от студ, а богатите не искали да знаят за това, не се притичали на помощ. След този закон числото на бедните, които умирали от глад и от студ, се намалило. Богатите започнали да правят добро на бедните, но от страх да не попаднат под този закон. Тежко на човека, ако закон го заставя да живее добре и да прави добро. Изкуство е човек да живее без закон! Всеки трябва да изпълнява волята Божия без закон. За тази цел трябва да има образци. Всеки народ трябва да има помежду си хора, които да представят ядра,

около които другите да се групират. Всяко ядро трябва да съдържа в себе си голяма морална сила. Какво по-хубаво от това човек да има на своя страна разумния свят и да разполага с богатствата на природата? Ще кажете, че трябва да искате тия богатства от Бога. – По въпроса за искането ние имаме особени понятия. Какво трябва да искате от слънцето? Или по какъв начин ще искате слънцето да ви даде нещо? Излезте вън, изложете се на слънчевите лъчи – нищо повече. Щом излезете вън и се изложите на слънчевата светлина и топлина, нищо друго не ви остава, освен да благодарите на Бога. Това се изисква от всички съвременни хора. В света има преизобилно храна. Днес житото е толкова много, че всички хора могат да се хранят добре. Хамбарите на богатите хора са пълни със жито, което те не продават, защото чакат да се повдигне цената му и тогава да го продават. Ако не могат да го продадат скъпо, те го хвърлят в морето. Дюкяните на богатите търговци са пълни със стоки, които чакат времето си да се продадат скъпо. Ако не успеят в това, те хвърлят вече тези стоки развалени, за нищо негодни. Ние трябва да благодарим на Бога за всичко, което всеки ден ни се дава и да се научим да преценяваме всичко това. Иначе, с такива разбирания, каквито светът има, нищо не може да се постигне.
Поет пише на своята възлюбена: О, мила моя какъв беше този нещастен час в моя живот да те срещна на пътя си, да ми причиниш толкова страдания! – Не, истинският поет трябва да пише на своята възлюбена: Щастлив съм, че те срещнах. И в красотата ти, и в грозотата ти всякога ще бъдеш възлюбена за моята душа. И когато ми даваш, и когато взимаш от мене, ти всякога ще бъдеш възлюбена за моята душа. – Това значи самоотричане, това значи правилно разрешаване на задачите на вашия живот. Щом дойдете до страданията, викате към Господа, искате да види, колко много страдате. Защо и при радостите и при скърбите, при красотата и грозотата в живота не се обръщате към Бога с благодарност за всичко, което ви е дал? Защо не носите и страданията, както носите радостите? Една мома се оплаквала на едного, че много се измъчвала от любов. – Дай тази любов на мене, аз ще се справя с нея. – А, не я давам.
"Той е реченият от пророка Исайя." – Кой е той? – Йоан Кръстител. Радостта и скръбта, доволството и недоволството, учеността и невежеството, това са контрастите в живота, това е Йоан Кръстител. Следователно, ако човек не разбере контрастите в живота, ако не разбере Йоан Кръстител, как ще разбере Христа? Йоан Кръстител казваше: Ще си гледаш работата, ще си уреждаш нещата, но и на бедни ще даваш. Христос казва: "Продай всичкото си имане, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай!" Когато втори път дойде на земята Христос няма да позволи на поетите и писателите да пишат за любовта с желязно перо. Който пише за любовта, той трябва да има на разположения златно перо. Ако имате диамантено перо, или перо от някакъв скъпоценен камък, още по-добре.

Щом пишете за любовта с желязно перо, написаното лесно ще изчезне. "Той е реченият от пророка Исайя." Време е вече в душите на всички да стане преврат, да просветнат лицата ви, да станете едно с Христа, едно с Бога. За да се постигне това, необходимо е всеки за себе си да разреши въпросите на живота. Ако един българин разреши тези въпроси за себе си, едновременно с това той е разрешил и за целия български народ. Достатъчно е българите да имат един представител само в конгреса на ангелите и светиите, за да бъде свършена работата на целия български народ. Жалко е, че засега българите нямат още такъв представител в невидимия свят. Кой ще ги защитава тогава? Там не се допущат никакви адвокати, всеки сам се защитава. Когато се изправите пред Божия съд, Христос няма да ви защитава, нито да ви препоръчва за праведни, но ще каже: Господи, когато този човек вършеше престъпления, и аз бях там. Затова, дай само половината от наказанието на него, а другата половина дай на мене. Понеже обича Сина си, Бог поглежда ту към престъпника, ту към Сина си и казва: Хайде, от мене да замине! – и прощава престъпника. По никой начин Христос не може да направи грешника праведен. Той изнася фактите, както са в действителност. Според Божиите закони, каквото е наказанието на престъпника, такова наказание се налага и на онзи, който е бил свидетел на престъпленията му. Свидетелят понася половината от наказанието на престъпника. Казано е в Писанието за Христа: "И Той понесе греховете на хората." – Това е награда за Неговото свидетелство. Такова е съдопроизводството в Царството Божие. Процедурата в съдилищата на небето е точно обратна на тази, която се прилага на земята.
Сега, да се върнем към Божественото, което представя идеал в живота на човека. Ако искате да вървите в правия път, да напредвате, всеки ден трябва да придавате по нещо ново в живота си. Както всяка капка вода се стреми да се върне в морето, отдето е излязла, така и всяка душа се стреми да се върне към Бога, отдето е излязла. Вие нямате представа, какво велико бъдеще ви чака! В бъдеще вие ще разполагате с билет за всички планети, за всички слънца и системи. Но сега, каквото да се говори, съвременните хора не могат да се ползват от такива билети. Техните тела на са пригодени за такива пътешествия. Не е лесно на съвременния човек да отиде днес до месечината. Казвате, че умрелите отивали на небето, при Бога. – Въпрос е доде може да стигне един умрял. Ясновидци казват, че като заминавали за онзи свят, праведните хора едва стигали първото поле на невидимия свят. В една евангелска църква в Англия един проповедник говорил на своите слушатели за онзи свят, и казвал, че като отиде някой на онзи свят, той отивал направо при Бога. В това време един от слушателите, богат англичанин, едва дочакал да се свърши проповедта, за да се срещне с пастора и да го запита нещо за своята единствена дъщеря, която наскоро заминала за онзи свят. – Моля ви се, господин пасторе, кажете ми, де е сега

моята дъщеря, която наскоро замина за онзи свят? – С положителност не мога да ви кажа, но навярно и тя е при Бога, дето отиват всички заминали. В това време, до богатия англичанин седнал един беден, благочестив човек и му казал: Господине, вашата дъщеря е около вас. Тя седи, слуша проповедта и взима участие в общата молитва. След това той описал чертите на дъщеря му, желанието, което изказала към баща си, от което той се уверил в думите на своя събеседник. – Така е, праведните отиват в по-високите полета на невидимия свят, а грешните дълго време обикалят земята, плачат, смущават се, търсят изходен път от тежкото положение, в което се намират. Те не са готови още за живота на онзи свят.
Ние оставяме настрана тези противоречия и се спираме върху законите на духовния свят. Всяко дете, родено от здрава и разумна майка, е също така здраво и разумно. Ако разбиранията ви са здрави и разумни, и вие ще бъдете здрави, разумни хора. Това означава стиха: "Който се е родил от вода и Дух, само той може да влезе в Царството Божие." Както ви е родила майка ви по физически начин, така трябва да се родите изново от вода и Дух, за да влезете в Царството Божие. Това е проповядвал Христос на избраните, които могат да разбират тайните Божии. Които не ги разбират, те ще останат за други времена, за друга епоха.
"Той е реченият от пророка Исайя." – Той е реченият, за когото е казано, че ще ни покаже пътя, по който хората трябва да вървят и да се разбират. Казвате, че страшно ще бъде на онзи свят. – В какво седи страшното? Какво страшно има в това, че ще отидете при баща си? Какво страшно има в това, че ще отидете при братята и сестрите си? Какво страшно има в това, че ще отидете при ангелите и светиите? Докато сте на земята, тези същества изглеждат страшни, но като отидете на небето, между тях, те са много любезни и внимателни, говорят тихо, кротко, както се говори на души. Щом отидете между ангелите, първо ще ви угостят, без да ви питат, отде идете, от каква народност сте, как е името ви. Тези неща не ги интересуват.
За да отидете на небето, между ангелите, първо трябва да се освободите от противоречията и да намерите пътя към Бога. Ще кажете: Към кой Бог трябва да намерим пътя? – Много Богове са си създали хората, но един е истинският Бог, от Когото животът е произлязъл. Всяка земя, която не се подчинява на Божиите закони, се унищожава. Всяка култура, която не изпълнява волята Божия, се заличава. Всяка държава, която не се подчинява на Божиите закони, се унищожава. Всяка държава, която се подчинява на Божиите закони, се благославя.Така е било, и така ще бъде. Четете Писанието, ще видите, че думите ми са верни. Ако искате да получите Божието благословение, трябва да изпълните волята Му. – Не сме ли изпълнили досега волята Божия? – Това още не е изпълнение на волята Божия. Който изпълнява волята Божия, той владее магическата пръчица. И когато се намери пред прага на сиромашията, той ще тропне с

пръчицата си, и сиромашията ще изчезне. Ако е обхванат от неверие, ще тропне с пръчицата си, и неверието ще го напусне. При това положение, и десет дена гладен да ходи, той лесно ще се справи с глада. – Защо? – Защото владее магическата пръчица. Достатъчно е веднъж да тропне с нея, и хлябът веднага ще дойде. Щом хлябът не иде, вие вървите в пътя на обикновените хора, които не изпълняват волята Божия. Ще кажете, че сиромашията се дава за изпитание на хората. – И това е вярно. Да се справи човек със сиромашията, това е един от тежките изпити, който се дава само на факири, на адепти. Каквито опитности придобиват от тежките изпити, те не ги разправят на обикновените хора.
"Той е реченият от пророка Исайя." – Той е Йоан Кръстител, който показваше на хората пътя, по който ще намерят Христа. Всеки трябва да намери Христа, защото Той внесе в живота закона на любовта, който разрешава всички противоречия. Вие сте търсили щастието в калта, в снега, и в праха, но никъде не сте го намерили. Сега ви остава едно: да влезете в Божествения път, който е път без кал, без сняг, без прах. Влезте в този път без прах, за да може умът ви да се освободи от всички смущения. Влезте в този път без кал, за да се премахнат горчивите чувства от сърцето на човека. Влезте в този път без сняг, за да може грубата, желязна воля на човека да отстъпи пред любовта. Днес желязната воля управлява и изтезава хората. Влезте в пътя на любовта, дето няма кал, сняг и прах; седнете на зелената росна трева, при ароматните цветя, и се унесете в гласа на пойните птички и благословението на ангелите и светиите, които живеят и проповядват Живия Господ. Този е пътят, по който могат да се разрешат социалните въпроси на живота. При това положение никой няма да се страхува от бъдещето, от това, което го очаква. Всеки ще бъде Син Божий и каквато работа започне, ще я свърши успешно. За праведния не е важно, какъв трябва да бъде и с какво ще се занимава. За него всяка работа е на мястото си. Той всичко може да бъде, всичко може да прави, и всички мъдрости са достъпни за него. Той ще разполага и със знанието, до което съвременната наука е достигнала. Обаче, има нещо, което и съвременната наука не е придобила. Това е благото, което всички хора търсят – благото на праведния.
"Той е реченият от пророка Исайя."
Желая и на вас да бъдете пророци.

10. Неделна беседа от Учителя, държана на
7 април 1929 г. София – Изгрев.

1929_04_10 Спорни въпроси
лекция пред общия окултен клас

СПОРНИ ВЪПРОСИ

Размишление върху Царството Божие.

В живота на човека има основни, съществени мисли, които винаги държат съзнанието му будно. Това, което свързва човека с външния, физически свят, са предметите, с които той борави. Наистина, когато се вглъби в себе си, човек престава да се интересува от външния свет, от предметите, които го обикалят. За такъв човек казваме, че живее повече вътрешно. Това не значи, че той е прекъснал връзката си с външния свят. Щом съзнанието му е будно, той не може да бъде далеч от външния свят. Съзнанието е връзка между външния и вътрешния живот на човека от една страна, както и между сегашния и бъдещия му живот от друга страна.

Какво представя физическият живот на човека? — Живот на постоянни промени. Той е ту радостен, ту скърбен; ту гладен, ту сит; ту доволен, ту недоволен. Всичко това произтича от факта, че човек иска повече неща, отколкото му са нужни. Вследствие на това, той носи излишен товар. От какво се нуждае ученикът? — От перо, мастилница, буквар и торба, в която да туря хляб, тетрадка и книга, от която ще учи. Книгата представя паметта или ума, с който той си служи да прави връзка между явленията, които наблюдава и изучава.

Като не разбират смисъла на живота, хората се стремят единствено към уреждане на своите работи. Те не знаят, че ако човек мисли да нареди своите работи, никога няма да постигне това свое желание. Иска ли да уреди живота си, човек трябва да го урежда с оглед на общото благо, с живота на другите хора. При това положение, като урежда своя живот, той ще съдейства за уреждане живота и на своите ближни. Като учи, човек помага и на ближните си да учат. В пътя на развитието си, човек се натъква на закона на обмяната. Щом обмяната става правилно, човек правилно се развива. Ние виждаме този закон и в живота: един човек се качва, друг слиза; един печели, друг губи; един дава, друг взима; един учи, друг преподава. Този закон подразбира вечно движение и смяна на явленията: който се е качил, той започва да слиза; който е слязъл, той започва да се качва. Този закон уравновесява силите в природата.

Който не разбира закона за обмяната, той изпада в недоволство и започва да страда. Недоволството не е присъщо само на човека. Всички живи същества са недоволни. Вълкът е недоволен, че не е могъл да открадне една

овца от кошарата, да се нахрани. Лисицата е недоволна, че не е могла да си открадне една кокошка от курника на селянина. Ученият е недоволен от критиката на своето съчинение. Той чете по списания и вестници, че еди-коя глава от книгата му не е вярна, не изяснява добре фактите и т. н. Недоволство съществува навсякъде в живота, но то не разрешава въпросите. Някъде критиката е по-мека, някъде е остра, язвителна. Дето има справедлива критика, там непременно има някое слабо място.

Всички хора, които са дошли на земята да се учат, имат слаби страни. Слабостите не трябва да смущават ученика. Който иска да напредва, той трябва да бъде свободен. Какво ще кажат хората за него, това не трябва да го смущава. Щом учи, той непременно ще прави погрешки. За да не те критикуват хората, говори малко, но смислено. В пет минути човек може да каже много нещо. На човека се позволява да говори най-много от 5 — 15 минути. Не може ли в 15 минути да изкаже същественото, и часове няма да му стигнат. Днес еволюцията на човека е съкратена, вследствие на което той трябва да пести времето и енергията си. Казвате на някого: Бягай! — Защо да бягам? — Бягай, нищо повече. Ако река да ти обяснявам, ще пострадаш. Ти си на бойното поле, дето всеки момент прехвъркват куршумите. Не бягаш ли от бойното поле, някой куршум ще те повали на земята. Много говорене не помага. Многото приказки не оправят работите на ученика. Иска ли да оправи работите си, ученикът трябва да учи. — Ама не мога да уча. — Не можеш да учиш, защото умът ти е раздвоен. — Кога ученикът не може да учи? — Когато носи в ума си мисълта за полици, които трябва да плаща. Тази мисъл е динамическа сила, която смущава ученика. Ще кажете, че човек не трябва да се смущава. Лесно се казва, но мъчно се постига. Ще кажете, че човек трябва да се владее. Добре е да се владее, но как ще постигне това? Ще кажете, че човек може лесно да се справи с неприятеля си. Като го бутне, ще го повали на земята. Лесно е да повалиш слабия, но какво ще правиш със силния? Ако неприятелят ти е силен, как ще го повалиш? Лесно се говори, но нещата в живота стават мъчно.

Хората не успяват в живота си, защото се занимават с неразрешими въпроси. Например, те разискват върху въпроса, защо съществуват страдания, защо животът не е пълен с радости. Един ден тези въпроси ще се разрешат, но днес не могат. — Защо радостта не иде? — Много просто, тренът е закъснял. — Защо скръбта е дошла? — Защото е пътувала с експрес. Скръбта иде, без да я очаквате. Понякога тя иде по-рано, отколкото сте я очаквали. Както виждате, животът е пълен с изненади. Вие очаквате радостта, а скръбта пристига. — Защо? — Радостта е закъсняла, а скръбта е прибързала.

И тъй, за да разбере въпроса за страданията и радостите, човек трябва да има права, трезва мисъл. Дойде ли до своето страдание, човек трябва да разгледа страданията на всички живи същества и да види, на кое място е неговото страдание. Ако е на опашката, той трябва да свърже главата на страданието с опашката му и да образува един кръг. Щом започне да се върти около този кръг, човек е разрешил вече въпроса за страданията и скърбите в живота. Кръгът показва, че страданията, скърбите и мъчнотиите в живота се разрешават само с любов. Ако млад, 30 годишен човек дължи няколко хиляди лева на някой банкер, но не може да ги плати, той ще разреши въпроса само с любов. — Как? — Ще залюби дъщерята на банкера. Обикне ли го и тя, въпросът е свършен. Докато младият момък не залюби дъщерята на банкера и не я носи в ума си, работите му никога няма да се наредят.

Следователно, докато човек не обикне Бога, работите му няма да се наредят. Докато човек не носи една светла идея в ума си, животът му не може да се подобри. Доброто е съзнателен, а не механически процес. Да любиш, да бъдеш добър, това е най-голямото изкуство в живота. Когато изпитва нещата, любовта си служи с чувствителни везни. Тя туря всяко нещо на везните и ако се укаже, че един грам само не достига, веднага го отстранява. Разумният живот изисква голяма точност. Всяка проява на разумния живот подразбира абсолютна точност. Всеки, който е попаднал на везните на любовта, той е опитал нейните прояви. Ако не му достига само един грам, той веднага се намира далеч от любовта. Ще кажете, че един грам не представя някаква голяма величина. — Не, един грам представя голяма динамическа сила. Имаш ли един грам повече или по-малко, любовта непременно ще те тури настрана.

Същият закон се отнася и до музиката. Когато цигуларят нагласява цигулката си, той трябва да я нагласи точно, ни по-високо, ни по-низко. В музиката има един основен тон, по който се нагласяват всички инструменти. Не само в музиката, но и в живота съществуват основни тонове, по които човек постъпва. Не знае ли тия основни тонове, не може ли правилно да ги взима, той не може и правилно да постъпва. Който взима правилно тоновете на живота, той всякога е радостен , независимо от това, дали работите му вървят или не вървят добре. Това значи, да владее човек изкуството на живеене. Лесно е да прави човек добро, когато има средства, когато е богат. Обаче, да прави човек добро, когато няма средства, това значи, да има идея в себе си. Да учи човек под някакъв външен натиск, това още не значи любознателност. Истински любознателен човек е този, който по свое желание учи и преодолява всички препятствия и мъчнотии. За да отиде на училище, детето не трябва да чака да се стовари върху гърба му тоягата на бащата или на майката.

Преди да са станали бащата и майката от сън, детето трябва да се е приготвило за училище. Майката и бащата трябва да се радват, че имат прилежен син.

Следователно, като ученици, вие трябва да бъдете прилежни. Каквато мъчнотия и да се представи на пътя ви, вие трябва да я решите правилно. Мъчнотиите, препятствията, болестите, страданията, това са задачи за ученика. Ако не сте ученици и заболеете от ставен ревматизъм, например, вие ще търсите лекар да ви помогне. Обаче, ученикът не търси никакъв лекар. Като заболее от ставен ревматизъм, той трябва да научи езика му и да се разговаря с него, докато го изпъди вън от организма си. Ще ви се види чудно, как е възможно човек да говори с ревматизма. Когато ревматизмът започне да стяга ту крака, ту ръката на човека, трябва да знаете, че това е неговият език. Разбере ли човек езика му и започне да му отговаря, те стават приятели. Когато отношенията между двама души, които някога не са се обичали, се смекчат, те стават приятели. Щом ревматизмът се смекчи, това показва, че той се готви да напусне своя приятел. Когато сам се лекува, човек придобива увереност в себе си, в своите сили. Остави ли се на лекар, той отдава всичко на него и постепенно губи вяра в своите сили. Болестите не са нищо друго, освен задачи, които трябва правилно да се решават. Не се ли решават, както трябва, тогава идат истинските болести, които мъчно вече се лекуват. Като знаете това, не се страхувайте от болестите. Всеки бодеж в плешката, в гърба, в гърдите не е нищо друго, освен поздрав от някой ваш приятел, който ви обича. Всички бодежи, всички болезнени състояния на човека научно се обясняват с неправилно разпределяне на енергиите в неговия организъм. Колкото по-лесно и правилно човек се справя с болезнените си състояния, толкова по-дълбоко е проникнал в смисъла на живота. Не може ли да се справи с тях, той се натъква на големи противоречия в живота си.

Болестите, от които съвременните хора страдат, биват три вида: физически, т. е. такива, които засягат тялото; сърдечни — засягащи чувствата и умствени — засягащи мозъка. С други думи казано, болестите могат да засягат твърдата, течната и динамическата, нервна материя на човешкия организъм. Болестите на физическото тяло се лекуват по един начин, на чувствата — по друг, а на нервите — по трети начин. Съвременната медицина не разполага още с методи, чрез които окончателно да лекува болестите. Като видя болния при къпалнята, Христос му каза: „Стани и ходи!“ Това показва, че Христос е разполагал с положителна, с абсолютна наука. Който има тази наука, и той може да си каже: Стани и ходи! Това е формула, с която човек може да преодолява всички мъчнотии и изпитания. Говори ли на разумността в себе си, човек може да стане, да ходи и да постигне всички добри и благородни желания.

В това отношение, човек трябва да прави ред опити. Намери ли се в известна мъчнотия, като болния, който лежал 38 години при къпалнята, той трябва да си каже: Стани и ходи! След това ще дойдат да го питат: Кой те излекува? — Христос, т. е. разумното начало в мене. Дали ще вярвате в това, или не, то е друг въпрос. Важно е, че бях болен, а сега съм здрав.

Съвременните хора искат за всяко нещо доказателства. Обаче, има неща, които не могат да се доказват по физически начин. Те се доказват от резултатите, които виждаме на лице. Колкото повече съзнанието на човека забогатява с опитности, толкова повече и вярата му се усилва. Иска ли да оправи работите си, човек трябва да бъде весел. — Може ли човек всякога да бъде весел? — Може, разбира се. Като ставате сутрин, мислете за живота в неговата целокупност, за живота на всички хора, които са минали преди вас и днес се намират някъде, дето също продължават да работят и да учат. И те са имали скърби и страдания, които са разрешавали по някакъв начин. Всяка задача, дадена на ученика, може да се разреши. — Кога? — На определеното за нея време. Не поставяйте срок за разрешаване на задачите си. Когато работите съзнателно, вие ще решавате задачите си правилно. Има задачи, които човек трябва да реши още в този живот. Има задачи, които ще реши в друг живот. Обаче, кога и как ще реши задачите си, това не трябва да го смущава. Ако имате приятел, който е завършил развитието си на земята и заминава за друга някоя планета, трябва ли да съжалявате, че не е останал при вас? — Ама кога ще го видя? — Някога ще го видиш, но за да постигнеш това, трябва да се стремиш към него. Той трябва да остане в съзнанието ти като идея, към която да насочиш мисълта си.

Като не разбират законите на живота, хората спорят върху постъпките си, защо някой постъпил така, а не иначе. Обаче спорът нищо не допринася. В края на краищата се явяват ред недоразумения. Двама светии живели заедно в една гора, дето изучавали законите на природата. Те взаимно си услужвали: един ден работил единият; на другия ден — вторият. Случило се един път, че бобът, който единият от тях варил, се оказал безсолен. Понеже бил зает, светията забравил да тури сол, но мислил, че поставил. Като започнали да ядат, вторият светия казал: Бобът е безсолен. — Не, аз го солих. — Да, но моят език казва, че не е солен. Започнал малък спор, който лесно се разрешил. Като опитали боба, и двамата се уверили, че наистина е безсолен.

Днес всички хора спорят все за малки работи, дали бобът е осолен или безсолен. Колкото по-разумни са хората, толкова по-бързо се решава спорът между тях. Достатъчно е да се опита бобът, за да се реши спорът. Всъщност, правилно е да се готви или безсолно, или с малко сол. И после,

според вкуса си, всеки ще си тури толкова сол, колкото му е нужно. Всеки човек може да направи тази погрешка, да забрави да тури сол в боба. Обаче, не се минало много време, и вторият светия направил същата погрешка, каквато и първият. Като варил боб, покрай него минала една красива мома, която той проследил. Като се върнал, той продължил да вари боба, но забравил, че не е турил сол. Така само той разбрал погрешката на приятеля си и си казал: Навярно и край него е минала красива мома, която отклонила вниманието му.

Моралистите ще кажат: Трябва ли светия да се увлича, да гледа красиви моми? Ако красивата мома става причина да не се осоли боба, но да осоли светиите, т. е. да просвети умовете им, заслужава да се увлече човек в нея. Преди да видят красивата мома, светиите са мислили, че могат да помагат на хората, когато са далеч от тях. Обаче, като видели красивата мома, те разбрали, че за да помагат на хората, да им покажат, как да живеят правилно, трябва да отидат между тях. След това те напуснали гората и отишли да живеят между хората. Красивата мома внесла в тях нов потик, ново разбиране на живота. До това време те гледали на живота по особен начин. Като видели красивата мома, те разбрали, че човек може да живее добър, чист живот и всред хората. По този начин, именно, може да им се помага повече, отколкото ако стоите далеч от тях.

Веднъж физическият свят съществува, човек не трябва да го отбягва. Животът на земята е училище, през което всеки неизбежно трябва да мине. — Ама ще греши човек. — Като греши, ще изправя погрешките си и ще се учи. Какви са погрешките на днешните хора? — Че забравят да осолят боба и хляба, с който се хранят. Погрешката на хората не е в това, че не са осолили хляба и боба, но в това, че мисълта им се отклонява от ненужни и дребнави работи в живота. Колкото за това, трябва ли сол в боба или не, вкусът има думата. Докато е на земята, човек се нуждае от сол, но всеки ще туря повече или по-малко, според вкуса си. Замине ли на другия свет, човек не се нуждае от никаква сол.

Следователно, като е дошъл на земята, човек трябва да се занимава не само с външните, но и с вътрешните процеси на живота. Например, в който дом влезете, ще видите, че всички хора говорят за чистотата, като първо условие на живота. Обаче, те имат пред вид главно външната чистота. Външната чистота трябва да води човека към вътрешна чистота. Ако е въпрос за външна чистота, рибите първи са дали образец за тази чистота. Въпреки това, и до днес още те не са разрешили въпроса за чистотата. Чрезмерното размножаване на рибите показва, че в техния живот има нещо неестествено. Ако вникнете в живота на птиците, ще видите, че те са разрешили въпроса за облеклото и за семейните отношения. Но и това

разрешение е външно само. Като изучавате живота на млекопитаещите, ще видите, че и те са разрешили някакъв въпрос, но външно само. Какъв въпрос са разрешили те, сами ще си отговорите. Като разумно същество, човек трябва да се ползва от въпросите, които рибите, птиците и млекопитаещите са разрешили външно и да отиде по-нататък, да ги разреши вътрешно. Днес човек се намира пред разрешение на важния въпрос — въпросът за любовта. Той не трябва да го разрешава нито като рибите, нито като птиците, нито като млекопитаещите, нито като ангелите. Човек трябва да разреши въпроса по свой начин. Ще кажете, че за да разрешите въпроса за любовта, трябва да постигнете съвършенство. — Не, за да се усъвършенства, човек преди всичко трябва да люби. За да постигне желанията си, човек трябва да люби. Без любов нищо не се постига.

Какво представя любовта? Велика, мощна сила е любовта. Внесете ли най-малкия потик на любовта в душата на човека, той коренно ще се преобрази. Любовта е в състояние да подигне и падналия човек, да го направи силен, здрав и да го застави да учи. Една млада мома боледувала 12 години от някаква болест. Лекарите нямали никаква надежда в нейното излекуване. Един ден тя видяла един млад, красив момък, който така я погледнал, че събудил живот в нея. Тя станала моментално от леглото си и започнала бавно да пристъпва. Ден след ден тя се чувствала все по-добре, докато в скоро време съвършено оздравяла. Тя започнала да се облича добре и да излиза навън да се разхожда. Кое ѝ дало сила да прави това? — Мисълта за младия момък. Тя постоянно го носела в ума си. Какво показва това? Това показва, че само любовта е в състояние да свърже човека с живите сили на природата, с красивото и великото в света и да вдъхне желание в него да живее. Това, което освобождава човека от болезнените му състояния, е любовта.

И тъй, любовта не е нищо друго, освен живата, разумна природа. С други думи казано, Бог е Любов. В този смисъл, всеки трябва да обича, да люби, но никога да не излага любовта на позор. Обичайте, любете, без да се стеснявате, но никога не излагайте любовта на позор. Никога не изнасяйте свещените работи на позор. Казано е в Писанието: „Не хвърляйте бисерите си на свинете!“ Това значи: не подлагайте любовта на опозоряване. Постигнете ли това, вие ще придобиете мъдростта и истината. Който опозорява любовта, той ще опозорява и мъдростта, и истината. Видите ли, че някой човек върви в пътя на любовта, не го критикувайте. Никой няма право да критикува пътищата на любовта. Щом любовта внася живот и свобода в човека, тя трябва да се приеме с уважение. Отнасяйте се към любовта със свещен трепет. Тя осмисля живота. В любовта няма нищо неморално. Това, което хората считат за

неморално в любовта, говори за техните криви, изопачени разбирания. Истинската любов почива на великите, Божествени закони. Тя не се определя от човешкия морал, който е безморалие. Моралът на любовта е морал за светиите, за ангелите, но не и за обикновените хора. Истинска любов е онази, която внася в човека потик към добро. Истинска любов е онази, която събужда в човека благородни чувства и светли мисли. Любов, която не събужда в човека потик към добро, нито благородни чувства и светли мисли, е любов на човешкия егоизъм, на користолюбието в човека. Човек не трябва да допуща нито една користолюбива мисъл, нито едно користолюбиво чувство в себе си. Те покварят чистотата на неговата душа. Те опозоряват любовта.

Користолюбието ограничава човека и създава кармически отношения между него и ближните му. В кармата работи закона на необходимостта. Значи, по необходимост, човек ще се натъква на кармически отношения от миналото си и, ако не може правилно да ги реши, ще страда. За да не страда, за да ликвидира правилно с кармата си, човек трябва да приложи в живота си закона на любовта. Любовта гледа еднакво на млади и стари, на бедни и богати, на учени и прости. За нея всички хора са млади и богати. Те са млади, защото могат да работят и учат, а богати, защото истинското богатство се крие вътре в човека. Богатството е вътрешно качество, а не външно. От гледището на любовта, всички хора са учени, понеже истинското знание е написано в самия човек. То не е нещо външно. Достатъчно е човек да дигне завесата на забравата, за да си спомни всичко, което е учил в далечното минало.

Любовта е свещено чувство, което се таи дълбоко в душата на човека. Обичате ли някого, не му говорете за своята любов. Този, когото обичате, не трябва да знае, какви чувства имате към него. Ще му давате от себе си, без той да подозира, отде иде тази благодат. Правете добро, без да говорите за него. Доброто трябва да бъде импулс на човешката душа, да радва човека, но да знае, че Бог в него прави доброто, а не той сам. Бог дава еднакво и на праведни, и на грешни, както слънцето еднакво изпраща светлината и топлината си на всички живи същества. Разликата между всички същества седи в пътя, по който те вървят. Всеки човек, всяко живо същество има свой определен път на движение.

Любовта примирява всички противоречия. Тя разрешава всички мъчнотии. Казано е: „Любовта не дири своето право.“ В този смисъл, тя дава, без да очаква нещо. Не спазва ли законите на любовта, човек ще понесе последствията на това нарушаване. Често най-малката причина може да предизвика големи последствия. Понякога кибритената клечка може да произведе голям пожар. Който живее според законите на

любовта, той никога не може да пострада. Дрехата на този човек остава завинаги здрава и чиста. Той е придобил безсмъртието. Безсмъртието е свързано с чистотата, със свободата и със светлината. Тъй щото, ще знаете, че хората умират, когато излязат от областта на любовта. Върнат ли се в областта на любовта, те отново оживяват. Това наричаме възкресение.

34. Лекция от Учителя, държана на
10 април, 1929 г. София — Изгрев

1929_04_12 Истинска опора
лекция пред специалния клас

ИСТИНСКА ОПОРА

Размишление.

Теми: "Най-красивото лице.", "Най-добре оформената глава."

Кое държи човека за земята? – Материята, теглото, земното притегляне. Земята привлича всяка частица от материята. Също така и слънцето привлича всяка частица от земята. Има два вида привличане: частично и общо или колективно. Математиците се занимават с това привличане и правят изчисления и измервания на ъглите, които се образуват при привличането.

Казваме, че човек се привлича от земята, благодарение на земното притегляне. Привличането, т.е. връзката на човека със земята се дължи на материята му. Значи, материалният човек е свързан със земята, а духовният – със слънцето, което символизира Бога. Слънцето в човека е неговото съзнание. Чрез съзнанието си той е свързан с Бога. Някои признават тази връзка, а други я отричат. Те казват, че Бог не съществува, но, въпреки това, мислят за Него. Едни приемат съществуването на друг свят, освен земния; други го отричат, но, от време на време, се замислят върху въпроса съществува ли друг свят, или не съществува. Мнозина се оплакват, че не могат да се освободят от влиянието на този или онзи човек. Защо не могат да се освободят? – Защото са попаднали в мрежата му. И мухата не може да се освободи от паяка, когато попадне в неговата паяжина. Как ще се освободи мухата от паяка? – Като скъса паяжината. И мисълта има нишки, както паяжината, с които привлича хората. Следователно, ако искате да се освободите от мисълта на човека, в чиято паяжина сте попаднали, скъсайте нишките ѝ. Минавате покрай едно дърво и се спирате пред него. – Защо? – Привлича ви то. – С какво? – С хубавите си плодове. При това, вие не се спирате пред коя и да е страна на дървото, но на онази, дето плодовете са най-красиви и зрели. Както плодовете привличат човека, така го привличат и мислите, и чувствата. В това отношение, те са плодове на човешкия ум и на човешкото сърце.

Като се говори за привличане, явява се въпросът: земята ли привлича човека или човекът привлича земята? Щом сте дошли на земята, тя ви привлича. Защо не ви е привлякла друга някоя планета? На този въпрос никой учен не е отговорил. Важно е, че земята привлича човека и той може да се ползва от нейната материя, от всички нейни сили. Цялата земя

е на разположение на човека. Въпреки това, той не може да се ползува изцяло от нея. – Защо? – Защото не познава законите ѝ. За да се ползува от всичките сили на земята, човек трябва да я изучава като живо същество.

Да се върнем към основната идея, към връзката на човека със земята. Говори се за връзка между човешката душа и Бога. Говори се за връзка, за отношения между хората. Каква представа имате за връзката изобщо? Реално понятие ли е връзката или отвлечено? Според окултистите, астралното тяло на човека е свързано с физическото посредством една нишка. Когато астралното тяло напусне физическото, нишката се скъсва. Също така човек е свързан и с божествения организъм, от който съставя уд. Тези нишки са невидими за обикновеното око, но те съществуват. За да не скъса нишката си с астралния и Божествения свят преждевременно, човек трябва да се изучава всестранно и във физическо, и в духовно отношение. Затова е казано: “Познай себе си ! ” Не се ли познава, човек изпада в заблуждения. Съществуват два вида заблуждения: едни, при които човек се подценява, и други, при които се надценява. Човек изпада в заблуждение, когато не може да реши правилно мъчнотиите и изкушенията си. Обидите, противоречията, на които се натъквате, са изкушения и мъчнотии, с които трябва да се справите. Как ще се справите с обидата? – Ще се повдигнете в съзнанието си, да не ви засегне. Работете върху себе си съзнателно, за да се справите с мъчнотиите си и да придобиете практически резултати. Ако не работите върху себе си, нищо няма да придобиете. Като работи, ученикът развива мозъчните си центрове, проявява способностите си и лесно решава своите задачи.

Един от въпросите, който спъва мнозина, е въпросът за съществуването на Бога. Често се запитват, съществува ли Бог или не, имат ли връзка с Бога, в прав път ли вървят. Ако връзката ви с Бога е силна, никакви съмнения и колебания няма да ви смущават. Човек трябва да има такова убеждение, което да издържа на всички сътресения. Каквито разтърсвания да има, физически или душевни, връзката му с Бога трябва да бъде канара, опора на неговия живот. Скъса ли се тази връзка, човек излиза от своята орбита, от орбитата на слънчевата система и отива в друга система. Не е лесно да влезе човек в друга система, да прави нови връзки, да създава нови отношения. Това е все едно, да скъсате приятелските отношения с някого и да създадете нови. Най- силни приятелски връзки са онези, които съществуват от детинство. Новите връзки са по-слаби. Колкото по-дълбоки са корените на дървото, толкова по-добре се развива то. Не е позволено да се пренася дърво от едно място на друго. Колкото повече се пренася, толкова повече губи силата си.

Съвременното градинарство е дошло до развитие, което отговаря на

сегашното човешко съзнание. Сегашните градинари кастрят дърветата безразборно. Това е все едно да режете косата си, без да знаете, какво представят космите. Жената, като магнетична натура, носи дълга коса, понеже магнетизмът върви по дълги, криви линии. Мъжът, като електричен, носи къса коса. Електричеството се движи по къси, прави линии. От това гледище, хората трябва да знаят кога и колко да режат косите си. Космите са израз на известни сили, които действат в организма. Когато се устройва един организъм, едновременно вземат участие и магнетизмът, и електричеството. Ако преодолява магнетизмът, жена се създава; ако преодолява електричеството, мъж се създава. Изобщо, при създаването на един организъм става преместване или придвижване на клетките. С една дума, всичко в природата е в движение. Земята се движи в пространството, а заедно с нея се движат всички живи същества. Обаче, и човек, сам за себе си, се движи в някакво пространство. Промените, които стават на земята, не се дължат толкова на слънцето, колкото на движението на слънчевата система в космичното пространство. То не е еднородно, съставено е от различни полета, с различни енергии. Това е отвлечен въпрос, който не ви интересува. Вие сте дошли на земята, и тя ви интересува.

Казвам: Човек е дошъл на земята и трябва да живее, да се изучава, да познава своето естество. Не е достатъчно да разбирате само отношенията си към земята; трябва да разбирате и отношенията си към слънцето, защото животът иде от него. У някои хора има надмощие влиянието на Юпитер, у други – Сатурн, у трети – Венера, у четвърти – Луната и т.н. Понеже влиянието на Слънцето у повечето хора отстъпва на другите планети, те са обеднели, лишени са от живот. Правилно е Слънцето да има господстващо влияние върху човека. С други думи казано: Много идеи вълнуват човека, но една трябва да има господство в него. Тя трябва да заема в умствения му свят такова място, каквото Слънцето в слънчевата система. Една от причините за неврастенията се дължи на слабата връзка между човешкия организъм и слънчевите енергии. Ако засилите тази връзка, неврастенията ще изчезне. Който е свързан със Слънцето, той води добър, разумен, морален живот.

Като ученици на Великата школа, вие се интересувате от окултните науки, специално от астрология, за да се опознавате. Ако изучавате астрологията механически, малко ще се ползвате от нея. Трябва да изучавате психоастрологията, т.е. отношението на астрологията към душевния живот на човека. Астрологията и останалите окултни науки имат смисъл, когато се прилагат при самовъзпитанието. Да се възпитава човек, това значи, да се подчинява на великите Божии закони, не от страх, а от съзнание, както планетите се подчиняват. На Слънцето, на Земята, на

всички планети е казано да се движат и те се движат. И на човека е казано да се движи. Кажат ли ви да излезете вън, трябва да излезете. Учителят казва на ученика да излезе и той излиза. Това е послушание. Някой бяга в гората от страх, мечка видял. Това не е онзи страх, за който се казва, че е майка на живота, начало на мъдростта. Който не е минал през разумния страх, не може да бъде мъдър. Всички познават страха, но има разлика между разумния и неестествения страх. Когато влезе в разумния свят, човек трябва да разбира законите му и да се съобразява с тях. Ти стоиш на релсите на една линия и философстваш, без да забележиш, че зад тебе иде трен. Каква дума трябва да ти кажа, за да те предпазя от опасността, която те очаква? Щом съм вън от релсите, ще ти кажа: Ела! Мога да ти кажа още: Излез! Думата "ела" има отношение към приятел; "излез" означава начало на нещо, а "влез" – създаване на връзка.

Думата "излез" започва с буквата "и" – истината. Казано е, че истината освобождава човека. Който не излиза, не може да бъде свободен. Който не влиза, не може да образува правилни връзки. Значи, излизането и влизането трябва да се разглеждат като съзнателни, разумни процеси. Каквото правите, всичко трябва да бъде разумно. Ако говорите, ще се съобразявате с онзи, на когото говорите. Не можете ли да постъпите така, по-добре мълчете. – Свободен съм да правя каквото искам. – Не си свободен. Външно можеш да бъдеш свободен, но не и вътрешно. Не всякога човек е свободен външно и вътрешно. А от него се изисква външна и вътрешна свобода, т.е. делата да отговарят на убеждението му. Ще кажете, че се нуждаете от знание. Така е, знание е нужно на всеки човек. Но ако не може да го приложи при самовъзпитанието, знанието е безпредметно. Какъв смисъл има да давате на пияницата пари?

И тъй, пазете връзката си с Бога, като истинска опора на живота. Докато сте свързани с Бога, вие ще изпълнявате Неговата воля, ще вземате участие в Неговото дело. Скъсате ли тази връзка, всичко ще загубите. Прилагайте Божиите закони не механически, от страх, но по любов и разположение.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

29. Лекция от Учителя, държана на
12 април 1929 г. София – Изгрев

Книги:
 * Истинска опора

Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_04_14 И огорчи се в сърцето си
неделна беседа

И ОГОРЧИ СЕ В СЪРЦЕТО СИ

„И разкая се Господ, защото направи человека на земята, и огорчи се в сърцето си.“
(Битие 6:6)

Ще прочета две глави от Писанието: една от Стария, а друга от Новия Завет. От Стария Завет ще взема 6 гл., 6 ст. от Битие: "И разкая се Господ, защото направи человека на земята, и огорчи се в сърцето си."
От Новия Завет ще взема 6 гл., 6 ст. от Посланието към Ефесяните: "Не пред очи само да работите като человекоугодници, но като раби Христови изпълнявайте от душа волята Божия."
Между всички явления в света, както и в природата, съществува известен паралел, известно съотношение. Дали хората забелязват това съотношение, то е друг въпрос, но съществува такова съотношение. В зависимост от това съотношение, сегашният живот на хората е резултат на тяхното минало, а бъдещият живот ще се яви като резултат на настоящия. Пред очите на светията, който е завършил своето развитие, всички страдания, мъчнотии и противоречия, които преживяват хората днес, са ясни, както казват, като бял ден; За онзи, който има очи и вижда ясно, те са като бял ден; за онзи, който няма очи, те са като черен, тъмен ден. Светията, просветеният живее едновременно и в миналото, и в настоящето, и в бъдещето. Той вижда и разбира връзката между всички явления. Някои от явленията са важни, като верую, общо за всички живи същества. Значи, има едно верую, което е общо и за хората, и за животните, и за птиците, и за рибите, и за растенията, и за минералите. Но, има едно верую, в което и хората, и животните се различават. Общото верую за всички е, че и хората, и животните, и растенията се хранят, пият вода и дишат. Чрез храната, чрез водата и чрез въздуха се втича животът във всички същества по лицето на земята. В общото верую за всички живи същества влиза топлината и светлината, в малък или в голям размер. Също така всички живи същества усещат болка, страдание и радост. Всички живи същества страдат и се радват. В общото верую, което изпълняват, всички същества си приличат. Различието между тях се заключава в степента на тяхното развитие, на усъвършенстването им. В радостта съществата се различават, стават разнообразни. В скръбта съществата си приличат, стават еднообразни. В еднообразието хората погрозняват, в разнообразието красиви стават.
И тъй, разнообразието, различието създава основа за красотата. Ако не

обича разнообразието и не се стреми към него, човек не може да бъде красив. Колкото по-разнообразен е вътре в себе си, толкова по-красив става. В ума и в сърцето на човека трябва да има разнообразие, но не дяволии, както българинът се изразява. Дяволиите показват, че умът или сърцето на човека са обсебени. Той е вързан, впрегнат като вол, и на главата си има юлар. Колкото е по-голямо разнообразието, в което човек живее, толкова по-широк и свободен е неговият дух. Човек се стреми към свободата, за да придобие радостта; щом придобие радостта, той ще придобие щастието.
"И огорчи се в сърцето си." Господ се огорчи и хората се огорчават. Значи, огорчението не е нещо ново.
"Изпълнявайте от душа волята Божия." И Господ изпълнява една воля, и хората изпълняват една воля. Значи, изпълняване волята на някого не е нещо ново. Всеки момент Господ изпълнява една воля, която се отнася, към хората. Той мисли, грижи се за тях, всеки момент им прави добро. Бог не мисли за себе си, а хората мислят главно за себе си. Следователно, Бог живее в разнообразието, а хората в еднообразието. Докато живеят в еднообразието, хората не могат да се обновят, нито да се подмладят. Еднообразието не носи нищо ново. Обаче, те трябва да изучават еднакво и еднообразието, и разнообразието. Колкото да се възмущава от скърбите и страданията, колкото и да протестира, човек не може да се освободи от тях. И колкото да се стреми към радостите и да ги очаква, той трябва да знае, че те не идват преждевременно. Човек може да бъде винаги здрав, весел и радостен, но само след като разбере и изучи законите на еднообразието и разнообразието. Радостите не са нещо произволно. – Нали Господ дава радостите? – Господ дава радостите, но на кого? Кои деца обличат майките с нови дрехи? – Майките обличат с нови дрехи само онези деца, които се пазят чисто, които не се цапат. Онези деца, които не се пазят чисто, винаги са облечени в стари вехти дрехи. Старите дрехи представят скърбите в света, а новите – радостите. Ако майките са умни и знаят, как да постъпят със своите палави, непослушни деца, Господ ли няма да знае, как да постъпва с хората?
"И разкая се Господ, защото направи человека на земята." – Защо се разкая Господ, няма да изнасям причините. Мнозина питат, защо Господ се е разкаял. – Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита, защо човек се храни, защо диша, защо спи, защо мисли, чувства, действа и т.н. Много въпроси могат още да се задават, но както и да се отговори на въпросите, с това светът нито ще се изправи, нито ще се пресъздаде, нито ще се разруши. Същото ще бъде, ако се отговори на въпроса, защо Господ се разкаял. Има обяснения, които или повдигат, или понижават човека. Ако отговорите добре, правилно на въпроса, защо Господ се е разкаял, вие ще се повдигнете; ако отговорите неправилно, ще се понижите. Някой пита, защо трябва да живее добре. – Ще живееш добре, за да си изясниш

някои въпроси. Щом си изясниш някои въпроси правилно, ти ще подобриш живота си в смисъл, че ще го измениш. Когато някой се отегчи от радостта, иска да измени живота си. Тогава той кани скръбта в дома си с девет бъклици. Ако се отегчи пък от скръбта, той кани радостта пак с девет бъклици. – Защо с девет, а не с осем бъклици? – Такава е поговорката. Ако каните радостта с осем бъклици да ви посети, тя ще каже: Този човек не е достоен за мене. Щом и изпратите девет бъклици, тя намира, че той е достоен вече да го посети. Ще кажете, че скръбта и радостта са сериозни работи, щом трябва да дойдат само при покана с девет бъклици. – Да, сериозна работа са те, но въпреки това няма същество в света, което да не ги познава. Впрочем, всички същества познават само някои работи в скръбта и в радостта. Има някои неща в тях, които още не са разкрити. Това, което е известно за тях, е даденото знание. Има много знания още, които не са дадени. Те чакат времето си, и тогава ще се дадат.
Сега ще направя малко отклонение от главната мисъл, ще ви позанимавам малко с математика. Като броите, вие започвате от единицата и продължавате по-нататък: 2, 3, 4, 5, 6, 7... Казвате, че всички числа са произлезли от единицата. Значи, от нея е произлязло всичко в света. Според нашите знания, обаче, единицата е дроб от едно абсолютно цяло. Това цяло не се дели, но в отношенията си към другите, към всички останали неща в света, то създава частите. Следователно, за всички математически единици, или числа, като 1, 2, 3, 4, 5, 6... казваме, че те представят части от абсолютното цяло, или отношения към това цяло. Значи, абсолютното цяло нито се дели, нито се увеличава – то е постоянна величина. Когато се казва, че Бог е неизменен, подразбираме Вечното Начало в света. Каквито обяснения да се дават за това Вечно Начало, Бог външно остава неразбран. Той може вътрешно само да се разбере. Никакви обяснения не могат да помогнат за Неговото разбиране. Как ще описвате характера на човека? Като ви даде едно богато угощение, това е най-доброто описание на неговия характер.
Едно трябва да имате пред вид: всяко нещо има своя определена цена, свое строго определено предназначение. Цената на всяко нещо е точно определена, както тази на монетите. Имате един български лев – знаете цената му. Имате една златна английска монета – и нейната цена знаете. Често златните пари се изравняват с книжни, но това е само привидно изравняване. Казвате, например, че един златен лев се равнява на 20 лева книжни, но това е привидно, а не истинско изравняване. На същото основание, всяка способност, всяко чувство и желание, всяка мисъл в човека имат своя определена стойност, своя определена величина. Какво се изисква от вас? – Да им дадете съответна цена. Това е закон, който трябва да се спазва. Този закон има приложение при самовъзпитанието на човека, затова казвам: Не надценявайте, нито подценявайте нещата! Щом знаете този закон, не казвайте, че от вас човек няма да стане, нито казвайте, че

като вас друг няма. Не говорете неща, които не знаете. За да се произнесе някой за себе си, че от него нищо не може да излезе, той трябва да мине през всички фази на човешкото развитие и тогава да каже последната си дума. Спирам се пред един бръмбар и виждам, как се движи, хвърчи нагоре-надолу, изучава нещо, работи, намира някакъв смисъл в живота, а човек, с високо съзнание за себе си, седи пред него с увиснала глава и намира, че животът няма смисъл. Бръмбарът казва на човека: Един от нашите учени разправя, че животът е красив, че има някакво предназначение, затова ние весело и свободно хвърчим с крилата си, радваме се на Божия свят. Ти какво мислиш по този въпрос? – Аз още нищо положително не съм мислил, не съм си отговорил на този въпрос. Сега съм скърбен, за нищо не мога да мисля.
Ако пресеете всички съвременни философски системи и теории, в края на краищата, от тях няма да остане нищо установено. Човек трябва да си състави установена философия за живота, да си служи с установени числа. В математиката, покрай целите числа, служат си и с дроби, които са установени числа. В същност дробите са преходни числа, те не разрешават важните въпроси в живота. За пример, въпросът за квадратурата на кръга е ирационална проблема. И до днес още математиците не могат да изчислят квадратурата на кръга. Обаче, квадратурата на кръга съществува в света, в природата, като разрешен въпрос. Ако ти не можеш да изчислиш ценността на твоята работа, това не значи, че тя не съществува и трябва да я отхвърлиш; ако ти не можеш да изчислиш ценността на твоята скръб, това не значи, че тя е илюзия. Това са въпроси, които трябва да се разрешат. Да се казва, че скръбта е илюзия, това е старческа идея. Когато остарее, човек казва: Колко съм бил глупав! Когато бях млад, ходих да помагам на този на онзи, ходих да държа речи, да оправям света. Какво спечелих от това? Нищо не спечелих. Ходих да губя само времето си, да изразходвам енергията си. Ако бях по-умен, щях да мисля повече за себе си, да спечеля повече пари, че на стари години да има с какво да се гледам. А сега, ето, остарях, оголях, няма кой да ме гледа. Празна работа било всичко, дядовото! Докато сте млади още, работете, мислете за себе си, да спечелите повече пари, да осигурите живота си на стари години. – Не, дядото не е остарял и оголял, защото помагал на хората. Другаде се крие причината за неговото остаряване. Да мисли човек като дядото, това е вече една старческа идея. Какви може да са били идеите на този стар човек, който ходил да проповядва, да реформира света, а не е успял да си създаде връзка с младото поколение? Може ли звонковата монета, която има някой човек, да изгуби цената си в зависимост от неговата възраст? Дали е млад или стар човек, звонковата монета не губи своята цена.
Друг е въпросът, как поглежда гостилничарят на своите посетители. Ако в гостилницата му влезе беден, окъсан човек, гостилничарят няма да му даде обед, независимо това, дали този човек е стар, или млад. Обаче, ако този

човек влезе в гостилницата и извади от кесията си няколко английски лири, гостилничарят веднага ще определи цената на тези пари и ще каже на посетителя: Моля, господине, заповядайте! Следователно, звонковата монета за човека седи в неговото вътрешно богатство. Богат трябва да бъде човек в живота си! Ние не проповядваме и не препоръчваме на хората сиромашия. Сиромашията е старческа идея, която се оправдава само за старите хора. За младите, за хората на новото ние проповядваме и препоръчваме богатството, а за старите хора – мъдростта. Стари и млади хора, това са полюси на живота, които трябва да се свържат. Да мислите, че животът е илюзия, това е старческа идея. Животът не е илюзия. В света, в живота не съществуват никакви илюзии. Всичко в света е реалност. Който не разбира нещата, той казва, че животът е празна работа, или че в света съществуват илюзии. Животът е абсолютна истина. Учител написва на дъската единица с шест нули. Учениците гледат спокойно написаното число на дъската, не трепва сърцето им. Но, ако учителят напише в ученическата книжка на някого от учениците си единица, или нула, ученикът веднага започва да плаче, че има единица, или нула по даден предмет. Представете си, че учителят даде на някой ученик толкова английски лири, колкото е числото единица с шест нули. Как мислите, този ученик ще разбере ли стойността на тази единица с шест нули на края? Ако шест ученика се оплакват, че учителят им турил нула по някой предмет, аз ще искам да купя тия нули от тях. Давам им по един лев за всяка нула, но те не ги дават. Давам им по два, по три, по четири, по пет лева, все не ги дават. Най-после ги дават по шест лева. Шест нули по шест лева, правят 36 лева. Като туря единица пред тия нули, имам един милион английски лири. Тези нули са обезсърчили учениците, а мене – насърчават. Значи, когато не разбира нещата, човек се обезсърчава; когато ги разбира, той се насърчава.
И тъй, нулата е величина, която представя, как е създаден светът. Без да знае това нещо, учителят туря на ученика нула, с което иска да го застави да изучава теориите за създаване на света. Като не знае, как е създаден светът, учителят поставя на ученика нула. Ученикът се обезсърчава. На другия ден учителят му туря единица. Като му постави единица, учителят го пита, каква е стойността на единицата, какъв е нейният произход, но ученикът мълчи, нищо не знае. Това още повече го обезсърчава. После учителят туря на ученика двойка, с което му показва, как единицата е еволюирала. Като започне да учи, учителят му поставя тройка. Тройката е свързана със земеделието. Тя представя семето, което се разпуква, и от него излиза растението. Ученикът е доволен от тройката, защото с нея може донякъде да върви напред. Най-после учителят поставя на ученика четворка, петорка, шесторка и го насърчава да учи. Ученикът се радва на шесторката без да знае, че тя представя боздуган, чук, който ще играе на гърба му, ако не я оправдае. От нулата до двойката ученикът нищо не

разбира, но от тройката нагоре той започва да разбира. Същото може да се каже и за съвременните хора: от нулата до двойката те нищо не разбират. Щом минат от тройката нагоре, те започват всичко да разбират. Значи, ако човек не разбере първата половина на живота, от тройката надолу, как ще разбере втората половина, от тройката нагоре, т.е. втората половина на живота? Ако жената сама себе си не разбира, как ще разбере мъжа? Ако мъжът себе си не разбира, как ще разбере жената? Ако господарят не разбира себе си, как ще разбере слугата? Ако слугата не разбира себе си, как ще разбере господаря? При всички тия положения, вярващият иска да знае, какво Господ мисли за него. Не, за него е важно да знае, какво той мисли за Господа. Щом научи, какво той сам мисли за Бога, после ще учи, какво хората мислят за него, а най-после – какво Бог мисли за него. Понякога хората искат Бог постоянно да мисли за тях и каквото пожелаят, да получат. – И това е възможно, но кога? Когато и те изпълняват волята Божия. Когато светията се моли за нещо, Бог всякога го задоволява. Когато грешникът се моли, молитвата му не се приема. – Защо? – Думите му не достигат до Бога. Бог му казва: Викай по-силно, нищо не се чува. Той вика, но пак не се чува. – Ела по-близо до мене! – Ще се уморя. – Няма нищо, върви напред! Ще ходиш, ще почиваш, пак ще вървиш, докато стигнеш. Обикновено грешникът се качва на високо място и там се моли, но гласът и думите му пак не се чуват. Молитвата на светията се приема, защото той отива близо до Бога и говори на Негов език. Грешникът седи далеч от Бога, моли се на свой, непознат за Бога език. Той нищо не разбира от наука, от изкуство, от музика, и затова думите му не се приемат. Какво е нула, единица, двойка, той не разбира. Като дойде до тройката, казва: Добър е този човек, даде ми нещичко, нахрани ме малко. Като дадете някому малко пари, той казва: Добър е този човек, даде ми нещичко. Той е разбрал числата от три нагоре.
”И разкая се Господ,” – Защо? – Защото направи человека, в когото се крие вътрешно неразбиране на нещата, вследствие на което прави ред злини и пакости. Като се намерят пред злото, което сами са създали, хората се нахвърлят върху Господа и казват: Защо Бог създаде света такъв? Като се нахвърлят върху Създателя си, те си причиняват ненужни страдания. Като не могат да разберат отде и защо идат тия страдания, те казват най-после, че Бог е определил така да стават нещата. – Въпрос е, дали Бог е определил всички неща да стават по този начин.
Един голям пехливанин върви с превързана глава из варненските улици. Срещат го познати и го питат: Защо е превързана главата ти? – Кръчмарят ме би и ми пукна главата. – Как тъй, такъв голям юнак, да се оставиш на кръчмарят да те бие? -Бях в кръчмата, пих, опих се, не знаех, какво да правя. Кръчмарят ми каза да изляза вън, да отида дома си. Аз му се противопоставих, той ме би, и така ме изпъди вън с пукната глава. Ако не бях пиян, щях да му покажа, кой съм.

Ако и вие, като този юнак, влезете в кръчмата на дявола, той ще ви напие, ще ви пукне главата и ще ви изпъди навън. Кой ще бъде виновен: вие, или дяволът? Че си герой, дяволът не иска да знае. – Би ме дяволът, наистина, но защото бях пиян. Щом дяволът ви бие веднъж, кажете и вие като пехливана: Втори път не влизам в кръчмата на дявола. Той ме би веднъж, но научих урока си. Повече не се оставям на дявола да ме бие. Наистина, срам е за един голям герой да бъде бит от кръчмаря! Срам е и за вас дявол да ви бие! Обаче, има хора в света, които кръчмарят бие по няколко пъти наред, но те не научават урока си.
С този пример ви обръщам внимание на малките погрешки в живота. Че си се напил веднъж, това е малка погрешка. Има малки погрешки, които траят само една десета част от секундата, но те произвеждат голяма дисхармония, създават големи нещастия в живота на отделния човек, а често и в общия живот на хората. Всеки човек греши. И светията прави грешки, но веднага ги изправя.
В беседите си често взимам за примери красивата мома и красивият момък. Красивата мома не подразбира млада мома. И красивият момък не подразбира млад момък. Има разлика между красива и млада мома. Красивата мома никога не се жени, а младата мома се жени. Ако красивата мома се ожени, ще изгуби красотата си. В това отношение красивата мома представя неопределена величина. Бог е дал голямо богатство на красивата мома и на красивия момък, заради което те не трябва да се женят, нито служба да търсят. Те трябва да ходят между хората, да ги учат, как да живеят. Турците казват: Благословение е да гледаш красив човек. Когато види красив човек, болният трябва да стане от леглото си и да излезе вън, но вече здрав, ободрен, с нови сили за живот. Когато отива на черкова, красивият човек трябва да се моли и да благодари на Бога за богатството, което му е дал. Привилегия е за човека да бъде красив. Под думите "красива мома и красив момък" разбирам всички дарби, вложени в човека, които той трябва да разработва. Красивият човек не трябва да ходи при един, или при друг да иска нещо. Търси, иска нещо, само онзи, който се жени. Който е надарен, той трябва само да работи, да развива своите дарби.
В един от примерите си говорих за свещеника, за младата мома и за старата баба. Свещеникът, младата мома и старата баба са три величини, три символа, които трябва да се разбират. Да бъдеш свещеник, това значи да ореш, да сееш и да жънеш, т.е. да обработваш това, което е вложено в тебе. Старата баба не подразбира прегърбената баба, но онази 80-годишна баба, която ходи изправена, стройна и готова на всекиго съвет да даде. Тя носи в себе си мъдростта. Изобщо, стар човек е този, който е събрал вече в хамбара си това, което е посял и ожънал и се радва на плодовете си. И сега на всички казвам: Бъдете красиви като младата мома! Бъдете просветени като свещеника! Бъдете мъдри, като старата баба! Ако между младата

мома и старата баба възниква спор, нито младата мома е красива, нито старата баба е мъдра. Ако свещеникът не оре, не сее, и не жъне, и той не е просветен човек. Когато влезе в църквата и започне да се моли, свещеникът забравя всичко около себе си, забравя света. Когато влезе в църква, младата мома се очиства и почива. Понеже по цели дни ходи между хората да ги учи да живеят правилно, тя понася техните грехове и нечистотии, вследствие на което влизането и в църква е почивка, чистене. Когато влезе в църква, старата баба благодари на Бога за всичко, което и е дадено. Следователно, дръжте в ума си тези три величини и кажете: Искам да бъда красив като младата мома, която помага на хората без да мисли за женитба. Искам да бъда просветен като свещеника, който знае да оре, да сее, да жъне, т.е. да обработва своя капитал. Искам да бъда като старата баба, която се радва на плодовете си, и пред която млади и стари отстъпват. Щом имате тези величини в себе си, вие ще можете да работите правилно и ще имате добри резултати.
Съвременните хора живеят в големи недоразумения и неразбирания помежду си. Защо? – Защото нямат тези три величини в себе си. Всеки иска другите хора да мислят като него, да имат еднакви разбирания. – Това не е необходимо. Ако светът може да се поправи по този начин, именно, като се заставят всички хора да мислят еднакво, пръв Бог може да направи това. Не е този начинът, по който светът може да се поправи. Който е създал света, той лесно може да го поправи, но има причини, за които не го поправя. – Защо Бог е допуснал злото в света? – И за това има причини. – Нали се казва, че Бог е всесилен. Защо не оправи света? – Като знаеш да философстваш толкова много, защо ти не оправиш своя свят? Ти си недоволен от положението си, искаш да живееш богато, да получаваш голяма заплата и т.н. – Това е лесна работа, от тебе зависи да подобриш положението си. Който е недоволен от материалното си положение, нека се опита да яде по-малко, да икономисва от средствата си. За човека е важно да прилага учението първо към себе си, а после към другите. Щом е недоволен от нещо, да потърси някакъв метод да превърне недоволството си в доволство.
"И разкая се Господ. И огорчи се в сърцето си." – Този стих се отнася до ония хора, които са изчезнали вече. Тази раса днес не съществува. Господ вече не се разкайва, не се огорчава, но се радва. Като види, че някой греши, или прави престъпления, Господ казва: Доведете този човек при мене да видя, защо греши. Приятно е на Бога да види човек, който греши. Щом го види, Бог се заема да му помогне. Бог не наказва, но помага. Той прилага вече нов начин за възпитанието на човека. Пръв дяволът се е повдигнал против Господа. Той е първият черен човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият червен човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият жълт човек, който се е възбунтувал против Господа. Той е първият бял човек, който се е възбунтувал против Господа.

Като видял това, Бог решил да накаже дявола, чрез огън – държал го хиляда години на огън. Дяволът казал: Колкото да ме държите в огъня, пак няма да се уплаша. След това Бог го поставил на огън да прекара там още две-три хиляди години, но дяволът пак не се уплашил от огъня. Господ започнал да мисли, какво друго наказание да наложи на дявола. Като видял, че хората ядат, Той решил да лиши дявола от хляб, затова го държал известно време гладен. От глад дяволът толкова изнемощял, толкова отслабнал, че едва се държал на краката си. Като се видял на тясно, дяволът извикал: Господи, признавам се за победен. От огън не се боя, от нож не се боя, но без хляб не мога. Само гладът е в състояние да ме победи. Съвременните хора и до днес още продължават да вървят по пътя на дявола и като него, от огън не се боят, от ножове, пушки, саби, топове – не се боят, но от глад се боят. Те отварят войни помежду си, избиват се, раняват се, но не се страхуват. Дойде ли до хляба, рече ли някой да го отнеме, те веднага скачат на крака и казват: Без хляб не може да се живее! Щом е така, Бог е решил да възпита хората чрез глад. Хлябът е символ на човешкото верую. Вярно е, че без хляб не може, но всеки трябва да яде токова хляб, колкото му е нужно за деня. Вярно е, че без въздух и вода не може, но всеки трябва да приеме толкова вода и въздух, колкото му е потребно за деня. Вярно е, че без светлина и топлина не може, но всеки трябва да възприеме в себе си толкова топлина и светлина. колкото му е потребно за деня. Щом приемете тези елементи в себе си, благодарете за тях. Преведете тези символи, приложете ги в живота си и ще придобиете истинското верую, близо до истината.
"И огорчи се в сърцето си." – Понеже Бог се огорчи, и хората се огорчават. Казано е в Писанието: "Изтреби Господ грешните по лицето на земята чрез потоп." Когато и вие се огорчите в сърцето си, вземете един кораб, влезте в него, създайте потоп, чрез който да изтребите грешните в себе си. След потопа Бог обещал на хората, че втори път няма да има потоп и поставил дъгата като завет на своите думи. И вие втори път не трябва да правите потоп в себе си, но ще поставите дъгата като завет на Божиите думи. Когато се говори за потопа, това значи, че Бог изтребил всички лоши, отрицателни качества, всички мъчнотии в живота на човека. След потопа Бог дал разни начини на хората да живеят добре, да се изправят. Когато влезете в спасителния кораб на Ной, и вие трябва да вземете със себе си животни. Чрез чувствата си вие сте свързани с по-нискостоящите от вас същества – животните; чрез мислите си вие сте свързани с по-високостоящите от вас същества – ангелите.
"Но като раби Христови, изпълнявайте от душа волята Божия." Като се освободите от греховете си, вие няма да бъдете свързани с първия човек – с човека на греха. Преди две хиляди години още разпнаха първия човек на кръста. В миналата беседа изнесох един пример за състезанието между двама адепти. Победа издържал онзи от тях, който, след няколко

преобразования в животни, се превърнал най-после в човек и хванал другия адепт, който в това време, бил кокошка. Ако по същия начин можете да превърнете лошия човек в кокошка и да го хванете, вие сте го разпнали. Учените казват, че грехът бил разпнат от две хиляди години насам. Защо трябваше грехът да се разпне на дърво? Понеже грехът дойде чрез дървото. Грехът дойде чрез дървото, и чрез дървото трябваше да си отиде. Човек сгреши чрез дървото, и спасението му дойде чрез дървото. Дървото, през което грехът излезе навън, беше мъртвото дърво, на което разпнаха Христа. Кръстът представя дървото за познаване добро и зло, а Христос представя живото дърво, на което се развиват листа, цветове и плодове. Казват, че Христос умрял на кръста. – Не, Христос не умря на кръста, но каза: ”Отче, в Твоите ръце предавам духа си, а тялото и дървото оставям на хората, да се разправят с тях, както знаят. Тялото на човека и дървото – кръстът живеят едно до друго. Като предаде духа си на Бога, учениците Христови освободиха тялото на Христа от мъртвото дърво, от дървото на греха. Тъй щото, Христос не умря, но предаде духа си в Божиите ръце. За да излезе от тялото си, Христос трябваше да се освободи от мъртвото дърво, на което беше прикован с гвоздеи. Това значи: духът трябва да излезе от тялото си, да се освободи от ограничителните условия на живота. Такова е положението на всеки праведен човек, когато трябва да влезе във Вечния Живот.
Сега аз говоря за онези, които разбират смисъла на живота. Някой мисли, че ако отиде в пустинята и прекара там известно число години в пост и молитва, ще разреши въпросите на живота. – И 20 години да прекарате в пустинята в пост и молитва, пак няма да разрешите въпросите си. Едни са ходили в пустинята, други – в Индия, постили са, молили са се, но въпросите на живота и до днес остават неразрешени. Индусите са ги разрешавали, но не са ги разрешили; египтяните са ги разрешавали, но и те не са ги разрешили. От преди две хиляди години насам и Христос постави тези въпроси на разрешение, но още не са разрешени. Защо не могат да се разрешат? – Приложение се изисква. За да се приложи, Христовото учение трябва да се разбира. Много хора се спасиха с Христовото учение, но само онези, които го разбираха. Малцина са тези, които разбират Христа. Единствената сила, която може да помогне на хората в борбите, в страданията им, това е Любовта. Любовта надделява на всички страдания. Затова казват, че в любовта няма страдания. Любовта анестезира всяка болест. Любовта има в себе си имунитет срещу всички болести. Само любовта може да прави операции, без да осакатява човека. Казвате, че човек се захласва от любов. – Не, човек от любов може да се пренася, но не и да се захласва. Човек се захласва от красота, но не и от любов. Като видите богатствата и красотата на някой човек, вие можете да се захласнете. В любовта, обаче, захласване няма. Любовта е извор, от който постоянно блика чиста, кристална вода. Когато отидете при този

извор, вие не се захласвате, но туряте устата си и пиете, без да обръщате внимание на това, какво хората ще кажат. Да опитате водата на извора, това значи да го целунете по всички правила. Такива трябва да бъдат отношенията между всеки човек и извора. Изворът освежава, а не захласва. Като се освежите, ще благодарите на извора, че сте го намерили на време, че сте се влюбили в него, и той във вас. Някой казва, че никога не се е влюбвал. – Този човек не говори истината. Няма човек, който да не се е влюбвал. Той може да не знае, че се е влюбил; също така и изворът може да не знае, че се е влюбил, но който разбира нещата, той познава, че и двамата са влюбени. Които знаят, че са влюбени, те служат съзнателно на Бога. Като се спрете да пиете вода от извора с благодарност и кажете, че подобен извор не сте срещали, и той ще каже: Много хора са минали покрай мене, но като този човек, тъй да цени водата и да благодари, не съм срещал. Изворът говори като човека.

Вие вярвате и знаете, че човек говори. Но, че изворът говори, в това не вярвате. Тук имате две величини: човек и извор. Първата величина е човекът, който говори за извора: a + b = c. Втората величина е изворът, който говори, че не е срещал подобен пътник: c – b = a. Първото равенство е положително, представя действие събиране. Второто равенство е отрицателно, представя изваждане. От тези две равенства трябва да намерите поне един от членовете, да видите, на какво е равен. Едно трябва да знаете, а именно: както да говори изворът, няма да говори като човека. Като говорим за изворите, ние подразбираме възвишени, напреднали същества, които са завършили развитието си на земята и се занимават изключително с водите в природата. Те седят с години при тях, направляват техните движения, техния живот. Изворите престават да съществуват, щом тези същества ги напуснат. Също така и човешкото тяло се намира под контрола на нещо възвишено, напреднало, каквото е духът в човека. Докато духът управлява човека, неговата душа клокочи, блика като извора и казва: Добър е този човек. Когато духът се отдели от човека, с него заедно изчезва и самият извор. С всеки извор слиза и някое разумно същество. Като направляват и регулират живота на изворите, разумните същества научават по един урок. Щом научат урока си, на земята става някакъв катаклизъм, от който изворите изчезват. Щом изворите изчезнат, и разумните същества напущат земята. Учените обясняват тези катаклизми в природата с разместването на земните пластове. Значи, зад всички явления в природата се крият разумни същества, с които трябва да влезем във връзка, ако искаме да разберем дълбоките причини на тия явления.

Казано е, че трябва да служим на Бога в дух и истина. – Този е пътят, начинът, по който можете да се свържете с Бога. Ако така служите, тогава въздухът, водата, храната, светлината и топлината, които приемате, ще внесат нещо ново, нещо здраво във вас. Въздухът, водата, храната,

светлината и топлината са елементи, чрез които новата наука си служи като методи за кардинално разрешаване на въпросите в живота. Който разбира свойствата и приложението на тези елементи, той може в пет минути само да стане здрав. Когато гайдарджията вземе гайдата си, достатъчно е само пет-шест пъти да духне в нея, за да започне да свири. Каже ли гайдата "пиу" – всички започват да се въртят и да скачат. Гайдарджията духне в гайдата си, натисне я и започва да свири. После пак духне, пак я натисне и т.н. Гайдата е неговата любов. Ако гайдарджията разбира правилата и законите на своята гайда, не трябва ли по същия начин човек да разбира законите на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух?

Казвате: Все ще дойде време Бог да ни научи на всичко. – Времето отдавна е дошло, вие даже сте закъснели. Вие отдавна трябваше да се научите, как да живеете, а още сте в роптанието и недоволството. И който има, и който няма, и двамата са недоволни; и болният, и здравият са недоволни. Когато болният е недоволен, както да е, но и като болен, той трябва да съзнае, че болестта е благословение за него. Ще възразите, може би, че болестта не е благословение за човека.

Ще приведа един пример от времето на цар Соломон-Ра, да разберете, в какъв смисъл болестта може да бъде благословение за човека. В царството на Соломон-Ра живеел един адепт, който се наричал Баху-Мор. Той бил много добър, но понякога само проявявал голяма сприхавост, и ако нямало кой да го въздържа, би правил големи пакости. Като знаел този негов недъг, учителят му винаги изпращал с него човек, който да му прислужва; когато виждал, че адептът проявявал сприхавост, слугата трябвало да го дръпне за ръката, за да го предпази от пакост или престъпление. Един ден адептът се разгневил толкова много, че щял да убие един човек. Слугата му веднага го дръпнал за ръката, но така силно, че я откъснал от рамото му. Като се видял без ръка, адептът започнал да мисли, де е отишла ръката му и как да я намери. В това време слугата му се навел, взел ръката от земята и казал: Господарю, ето ръката ти. Заповядай, вземи си я! Адептът взел ръката си и я поставил на място. Кое от двете е по-добре: да падне ръката на човека от мястото и, в момента, когато се готви да извърши с нея престъпление, или да остане ръката на мястото си и да извърши с нея престъпление? – Първото е за предпочитане. Благословение е да падне ръката на човека от рамото му, и по този начин да не извърши замисленото престъпление. Следователно, всяка болест, която може да предпази човека от извършване на известно престъпление, е благословение. Болестта трае малко време. Като свърши работата си, тя заминава. Тогава човек взима ръката си, туря я на мястото ѝ и благодари на болестта, че го е предпазила от престъпление. Само по този начин човек ще се научи да не прави престъпление. Красиво е човек да не върши престъпления в живота си! Важно е, обаче, човек съзнателно да не върши

престъпления, а не механически да го предпазват.
Един млад момък се сгодил за млада, красива мома. Той често се хвалил на приятелите си със своята годеница, че имала голямо самообладание, че била добра мома. Един ден той поканил приятеля си да отидат заедно на гости при своята годеница и да му я представи. Като отишли, започнали да се разговарят, и по едно време годеницата донесла на табла сладко и кафе да почерпи гостите. Годеникът намислил да подложи на изпит самообладанието на годеницата си, и приятелят му да се убеди в неговите думи. Като дошла при него, годеникът и нарочно я спънал с крака си, и тя изпуснала таблата на земята. Годеницата не казала нищо но мълчаливо събрала чашите и купата със сладкото и ги свалила в кухнята. Като излезли от дома на годеницата, годеникът казал на приятеля си: Виждаш ли, какво самообладание има моята годеница? Наскоро те се оженили. Каква била изненадата на младия човек, когато работата не излязла, както очаквал. Жена му съвсем не била такава, каквато се представяла като годеница. – Де остана самообладанието ти? Де остана твоята кротост? Помниш ли, какво самообладание показа, когато те спънах и ти събори цялата табла с чашите и сладкото на земята? – Да, това беше пред тебе. Трябваше да слезеш долу да видиш, каква дупка направих на масата от гняв. То беше дъвкане, чудо! Масата знае само, какво направих тогава.
Така постъпват много от съвременните хора. Докато са сами, те се сърдят, заканват се на този на онзи, че ще го убият, ще му отмъстят и т.н. Щом излязат пред хората, представят се тихи, кротки, въздържани. – Не, въпросите не се разрешават така. Това е механическо разрешаване. Това значи да седите като рентиери и да очаквате всичко на готово. Животът иска работа а не седене.
"Изпълнявайте от душа волята Божия!"
"И огорчи се в сърцето си." – Когато се огорчил, същият ден Бог внесъл в живота любовта, като метод за разрешаване на всички кардинални въпроси. Който мисли, че въпросите могат да се разрешават без любов, той е останал няколко хиляди години назад в развитието си, вследствие на което дълго време още ще се огорчава в сърцето си. Докато се огорчавате, вие живеете още в своето минало. Щом престанете да се огорчавате и служите на Бога от душа, вие сте в епохата на Христа. Това е диагнозата на вашия живот. Щом се огорчавате, живеете в миналото си. Щом живеете в радостта, вие сте вече в епохата на Христа. И тогава лесно ще решите социалните въпроси. Те са временни задачи, които сами не можете да решите. Помощта ще дойде отвън. За разрешаването си, социалните въпроси очакват добри, благородни, разумни хора, които разполагат с големи богатства, с голямо изобилие. Хамбарите на тези хора ще бъдат толкова пълни, че всички ще могат свободно да ядат и да пият.
Социалните въпроси ще се разрешат с изобилие, със здрав и нормален живот. Разрешаването на социалните въпроси е в самия човек. Какво се

полза от разрешаването на социалните въпроси човек, ако стомахът му е разтроен, дробовете – повредени, или мозъкът в безпорядък? При това положение разрешаването на тия въпроси е механически процес. Обаче, разрешите ли основните въпроси на живота, с тях заедно ще разрешите и социалните. Добрият, богатият човек лесно разрешава въпросите със своите ближни. За добрия, за разумния човек не са нужни закони, които да го заставят да дава. Той знае, как и по колко да дава.

И тъй, ползвайте се от дадената диагноза: ако сте недоволни, вие живеете в своето минало; ако сте доволни, вие живеете в епохата на Христа и след Христа – по закона на любовта. Ако работите за Бога от душа, вие сте в настоящето. Всички трябва да работите! Много работа ви чака.

Сега желая на всички следното: когато кажете някоя лоша дума, да излезе мехур на езика ви. Защо? – За да се благословите. Всяка болка е благословение, понеже предпазва човека от престъпление. Когато кажете някоя добра дума, мед и мляко да потече от езика ви.

11. Беседа от Учителя, държана на
14 април, 1929 г. София – Изгрев.

1929_04_17 Трудни задачи
лекция пред общия окултен клас

ТРУДНИ ЗАДАЧИ

Размишление върху силата на доброто.

Сега ще прочета 4 гл. от книгата на пророк Данаила. За следващия път всеки сам да прочете тази глава и да си извади кратки бележки от нея. В тази глава цар Навуходоносор се обръща към всички народи, племена и езици, които обитават земята, със следните думи: „Мир да се умножи на вас!“ Това е било обръщението на един езически цар към своя народ. Как се обръщат съвременните царе в манифестите си към своя народ?

Сегашните хора лесно разрешават задачите си. Като се намерят пред някакво затруднение, те се чудят, откъде им е дошло това затруднение, когато са толкова добри и кротки. Че някой човек е добър или кротък, това още не разрешава задачите на живота. Ти си добър човек, но гърнето е счупено. — Аз не съм го счупил. — Намери тогава виновника. — Няма го, избягал е някъде. — Ако виновникът е избягал, ще хванат онзи, когото намерят в къщата. Той е добър човек, затова трябва да направи ново гърне на мястото на счупеното.

Сега, като на учени хора, ще ви дам следната задача. Представете си, че някой ви подари един автомобил, който се движи с бързина сто хиляди километра в минута. При това, дадена ви е задача, с този автомобил да пропътувате цялата земя, с право да спрете само на десет станции по пет секунди. Направете изчисление, за колко време ще обиколите земята с този автомобил. Ще кажете, че това е невъзможно. За онзи, който не разбира законите на движението, не е възможно с автомобил да пропътува земята. Обаче, за онзи, който разбира тия закони, той знае, че е възможно. Той знае, че човек разполага не само с външни, но и с вътрешни средства, чрез които може да пропътува не само земята, но и цялата слънчева система. Това може да постигне човек с автомобила на своя ум — с мисълта си. Наистина, с мисълта си човек може да се движи с бързина, по-голяма от тази на светлината. Направете изчисление, да видите, за колко време светлината може да пропътува цялата слънчева система. След това направете изчисление, за колко време човешката мисъл може да пропътува същия път. Като имате тези данни, направете сравнение между тях, да видите, каква е разликата в бързината на автомобила, на светлината и на човешката мисъл.

В древността, в царството на Соломон-Ра, съществувал закон, според

който, всеки престъпник се наказвал с десетгодишен строг тъмничен затвор, а на краката му туряли златна верига, тежка десет килограма. По това време желязото не било известно, затова си служили със злато. Царят сам подписвал всички присъди, като давал възможност на поданиците си в известен срок да представят някакви мотиви за оправдаване на престъпника. Първият човек в царството на Соломон-Ра, върху когото трябвало да се приложи присъдата, бил един от видните философи по това време. Обвинението му се заключавало в това, че в едно от своите съчинения той написал името Божие с проста буква. Ако съчинението му било печатано, лесно би могъл да се оправдае, като каже, че погрешката е в печатането. Обаче, по това време печатници не съществували, вследствие на което погрешката била негова. Като писал съчинението си, по незнание, вместо с главна буква, той написал името Божие с проста буква. Поданиците на царя чули за издадената присъда към техния любим философ и започнали да търсят начин да го освободят. По това време за всеки престъпник правили специална верига. Следователно, и за философа трябвало да направят специална. Неговите приятели се изредили при майстора, който правил златните вериги, да го молят да се откаже, да прави верига за философа. Майсторът не могъл да задоволи молбата им понеже му било заповядано от царя да прави златни вериги. Като не могли да успеят тук, те се обърнали с молба към един от учениците на философа, да се откаже да заключи веригата на философа. Според тогавашния закон, винаги избирали някой гражданин, който да заключи веригата на престъпника. Тази тежка участ се паднала на един от добрите ученици на философа. Той мислил дълго време, какъв предлог да намери, да не изпълни царската заповед. Дошло му на ума най-после да претегли веригата, да види, колко тежи. Голяма била радостта му, като видял, че веригата тежи десет грама повече от определеното тегло. По закон, тя трябвало да тежи точно десет килограма, нито грам повече или по-малко. По този начин ученикът освободил учителя си от затвора.

Съвременните хора и до днес търсят начин да се освободят от затвора. Те трябва да се сетят, да претеглят веригата, която слагат на краката им. Ако се укаже един грам по-тежка от определеното тегло, ще бъдат свободни. Какво ще правят, обаче, ако теглото на веригата излезе точно толкова, колкото е определено? Те ще се намерят пред нова задача за разрешаване.

Сега, като изучавате живота, вие ще дойдете до заключение, че днешните ви прояви имат отношение към миналото ви, от една страна, и към бъдещето — от друга. Който съзнава това, той казва, че отношенията му към хората не са нищо друго, освен връзки на миналото му. Едни от връзките му са силни, а други — слаби. Обаче, това зависи от будността на човешкото съзнание. Колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова по-

здрави са връзките му с хората. Колкото по-слаби са връзките му, толкова и съзнанието му е по-заспало. Кога една връзка е силна? Ако се говори за сила на въже, лесно можете да определите силата му. За да бъде силно, здраво, въжето трябва да бъде направено от здрави конци и много на брой. Колко конци трябва да влизат в едно въже? При това, конците трябва да бъдат равни, т.е. еднакво дебели и дълги.

Какво се разбира под думата равенство? В обикновения живот, под думата равни величини, разбираме величини, които съдържат поне еднакво количество енергии. Във висшата математика, обаче, т. е. в живата математика функциите на малката частица могат да бъдат равни на функциите на цялото. При равенството на такива величини е от значение работата, която се извършва, а не енергията, която се изразходва. В този смисъл, малката величина е равна на голямата, защото, ако тя не извърши работата си, както трябва, голямата величина, т. е. цялото ще прекрати своята дейност.

Сега ще напиша отношенията 1:2 и 2:4, като задачи за решаване. Числото три означава закон на растене. Числото четири означава разпределяне на материалите в природата на четири категории. За да има здраво тяло, човек трябва да разбира отношенията на числата от 1 — 4. Единицата пък дава право на човека да живее на земята и да има отношения към всички живи същества. Числото две е закон на противоречие, на контрасти в живота. Някога човечеството е живяло в числото едно, което представя северното полушарие. Сега животът на цялото човечество се е пренесъл в числото две, т. е. в южното полушарие. Това показва, че твърдостта трябва да се превърне в мекота, т. е. от единицата да мине към двойката. Като ученици, вие трябва да разбирате отношенията на числата 1:3, 2:3 и т. н.

Мнозина мислят, че като са свършили университет, знаят много неща и няма какво повече да учат. Достатъчно е само да отворят книгата на живота, да видят, колко задачи им предстои да решават. В невидимия свят и децата решават тия задачи, но на земята и най-големите философи и мъдреци се затрудняват от тях. Много работа се иска от човека, докато реши задачите на живота си. Например, как бихте решили задачата, да влезете в една гостилница, да не искате да ядете и да излезете навън? Гостилничарят ще ви съди за това, че влизате в гостилницата му и не искате да ядете. Казвате, че яденето не ви харесва и си излизате. Гостилничарят ще се обиди от постъпката ви и може да ви даде под съд. Той е свършил специално по готварство, задоволявал е вкуса на видни хора, князе, министри, а вие се осмелявате да не ядете и напущате гостилницата му. Според мене, разрешението на тази задача седи в следното: щом не сте готови да ядете от яденето, което гостилничарят ви

предлага, не трябва да влизате в гостилницата му.

Следователно, човек не трябва да отива на места, за които не е готов. Велико изкуство е да знае човек, как да постъпва. Когато рисува, художникът трябва да поставя всяка линия на мястото ѝ. Когато пише, поетът трябва да туря всяка дума на нейното място. В царството на Соломон-Ра, всеки художник, поет, философ или музикант се наказвал с десетгодишен строг затвор даже за една малка погрешка в работата си. Така постъпва и природата. Тя наказва човека за малките прегрешения повече, отколкото за големите. Природата си служи с малки величини. Когато изпраща малки страдания на хората, тя прави това с цел, да ги предпази от големи страдания, от големи злини. Защо Навуходоносор се обръща с думите „мир към всички племена и народи“? — Защото е опитал голямото зло. Като минал през тази опитност, той придобил голямо смирение и научил, как трябва да живее. Искате ли да избегнете опитността на Навуходоносора, издайте манифест към всички клетки на тялото си, поданици на вашата държава, за мир и съгласие помежду им. Мислете върху думите: „Мир да се умножи на вас!“

Красиво нещо е да мисли човек върху въпроса, как да живее правилно и на всяко време да знае, какво да прави. Човек започва да остарява, когато се убеди, че няма какво да прави и няма защо да живее. Чудно нещо! Малкото дете знае, че трябва да иска от майка си да суче. Като израсне, то знае да играе на камъчета, с пясъка и т. н. Юношата знае да играе на хорото. Младият момък знае, че трябва да се ожени. Бащата знае, какво трябва да прави за своя дом. Щом дойде до пределна възраст, човек казва: Не зная, какво трябва да правя. Умът ми не стига вече. Такъв виден философ бях, толкова трудни задачи решавах, но какво стана с мене, че не мога да решавам и най-простата задача? Не мога повече да нося това безчестие. — Какво става най-после с този философ? — Умира. Следователно, дойде ли до положение да не може да решава задачите си, човек умира.

Т. м.

35. Лекция от Учителя, държана на
17 април, 1929 г. София — Изгрев

1929_04_19 Живите линии на съзнанието
лекция пред специалния клас

ЖИВИТЕ ЛИНИИ НА СЪЗНАНИЕТО

Размишление.

Чете се темата: "Любимият ми цвят."

Всички сте изучавали ботаника, зоология, анатомия и сте запознати с растенията и животните, с тяхното устройство и можете да говорите за тях, като за живи форми в природата. Това е наука за живите форми. Значи, има наука и за мъртвите форми, която се занимава с вкаменелостите. Често и хората изпадат в тези категории, т.е. в категорията за живите и за мъртвите форми. Когато се обезсърчи, когато изгуби разположението на духа си, човек изучава науката за мъртвите форми. Щом се насърчи, животът му се осмисля и той се занимава с науката за живите форми. Затова се казва, че с какъвто дружиш, такъв ставаш. Когато сте всред природата, между гъсти, зелени гори, с чист свеж въздух, вие се обновявате, радвате се, имате желание да живеете. Ако попаднете на място, дето лежат костите на хиляди хора, разположението ви изчезва. Вие ставате тъжен, замислен и недоволен от живота. Човек се радва на всяко нещо, от което лъха живот, а скърби за всяко нещо, което му напомня за смъртта. Като се радва, той се разширява; като страда, той се вдълбочава. В това отношение скръбта и радостта са необходими за човека, като условия за развитието му.

Следователно, хората се интересуват, от една страна от радостта и от скръбта, от друга – от живота и от смъртта. Който живее, непременно ще умре. Щом е така, естествено е човек да се интересува и от живота, и от смъртта. – Право ли е това? – Право е. Кои неща са прави и кои – криви? Кой човек е прав в разбиранията си и кой – крив? Който не е прав, той е крив; Който е крив, не е прав. Който не върви по правата линия е крив; който не върви по кривата линия, той върви по правата. За да се говори за прави и криви линии, трябва да се разбира същината им. Когато минават през човешкото съзнание, тези линии внасят радост и разширение в него, предават му сила и бодрост. Така се отразяват всички неща, които имат отношение към човека. нямат ли никакво отношение към съзнанието му, те минават и заминават, без да му предадат нещо. Например, виждате пред себе си парче тебешир. Казвате, че това е тебешир, но той не произвежда никакво впечатление върху вас. Ако трябва да напишете нещо на черната дъска, вие вземате тебешира в ръка и свършвате работата си. В този случай тебеширът има отношение към вас.

Често съвременните хора са недоволни от живота си, защото схващат нещата ограничено; техните разбирания са стари, отживели своето време. Например, стар стогодишен дядо върви по улицата и вижда пред себе си един голям скъпоценен камък. Навежда се да го вземе, но си мисли: Защо ми е този камък сега, на стари години? Да бях го намерил на младини, щях да го използвам, както трябва. Хвърля камъка на земята и продължава пътя си. Вие се чудите на постъпката на стареца и си мислите, че ще постъпите другояче със скъпоценния камък. Ако сте на мястото на стария човек и вие ще постъпите като него. Колко светли и възвишени идеи сте пренебрегнали, под предлог на това, че сте възрастни вече или, че времето не благоприятствува за реализирането им. Това е криво разбиране. Който на млади години е добър, ученолюбив, музикален и философ и на стари години ще бъде такъв. Ако на млади години не сте готов да приемете новите идеи и да работите за реализирането им, и на стари години не можете да ги приемете.

Помнете: златото и в калта е пак злато; медта и на царската маса пак е мед. Щом излезе от калта, златото веднага изменя своите възгледи за живота. То разбира, че има нещо ценно в него, на което всякога може да разчита. И медта, като излезе от царските условия и се изложи на влиянието на атмосферния въздух, веднага изменя възгледите си. Тя разбира, че стойността й не се крие в нея, но в условията,при които се намира. Ценни неща, в абсолютен смисъл на думата, са онези, които не изменят свойствата си и при лошите, и при добрите условия. Златото и в калта, и на царската маса, има една и съща цена. Следователно, ако кажете, че човек е излязъл от Бога, а същевременно мислите, че нищо не може да стане от него, вие имате криви разбирания и вървите по пътя на кривите линии. Едно от двете трябва да допущате: или, че сте излезли от Бога, или, че не сте излезли от Него. Ако приемете, че сте излезли от Бога, вие имате велико бъдеще, от вас ще излязат истински човеци. Ако приемете, че не сте излезли от Него, ще знаете, че каквито усилия да правите, от вас нищо няма да стане. – Светът не е направен, както трябва. – И това е криво разбиране. Бог е създал света. Щом е така, светът е създаден разумно. Ако има нещо криво, неправилно в живота, то се дължи на човешкия свят. Човек сам е изопачил своя свят и сам трябва да го изправи.

Когато се говори за прави и криви линии, ние разбираме прави и криви възгледи, които се проявяват чрез човешкото съзнание. Както вижда човек, така мисли. В този смисъл, правите и кривите линии наричаме очи на съзнанието. Който се разглежда само външно, казва: Какъвто съм отвън, такъв съм и отвътре. За да бъде заключението ви правилно, вие трябва да виждате едновременно и външно, и вътрешно. Тогава ще разберете, че ако

сте злато, заровено в калта, външно можете да бъдете нечисти, но вътрешно сте чисти и ценни.

Само любовта вижда нещата и външно, и вътрешно. Затова казваме, че любовта осмисля живота. Вън от човека, вън от живите същества любовта не може да се прояви. Ето защо, когато се казва, че любовта осмисля живота, вие веднага ще помислите за някое живо същество – цвете, животно или човек. За каквото помислите, такова направление ще вземе вашето съзнание. Ако можете да мислите за любовта, без да я свързвате с някое същество, това значи да проникнете в цялата слънчева система. Достатъчно е да помислите за любовта, за да обиколите всички планети. Това значи, да имате ясна и пълна представа за любовта. Който разбира любовта, той има всичко на разположение. Каквото пожелае, моментално го придобива. Защо? – Защото любовта се проявява в настоящето. Тя няма отношение към миналото и към бъдещето. Любовта не се занимава с велики работи. Тя няма пред вид високи служби. Да заеме човек високо обществено положение, това значи, да раздели окръжаващите на два лагера и да предизвика между тях спор. Те започват да спорят, какъв е човекът, който заема високия пост, дали е знаменит, виден или обикновен. Каквото положение и да заеме човекът на любовта, той всякога служи на другите. Той има пред вид първо интересите на своите ближни. Себе си оставя на последно място.

Кой цвят символизира любовта? – Белият и розовият. Белият цвят е символ и на чистотата. Първото пролетно цвете е кокичето. То е символ на чистота. Каква е разликата между кокичето и минзухара? Кокичето е бяло, а минзухарът – жълт и лилав. Кокичето има луковица, а минзухарът – грудка. На какво се дължи белият цвят на кокичето? Изобщо, коя е причината, че различните цветя са различно обагрени? – Белият цвят на кокичето се дължи на студа. Понеже то се явява рано през пролетта, когато е още студено и слънцето грее слабо, тогава няма условия за образуване на багрилни вещества. Белият цвят на кокичето не е бяла боя, но въздух, който прониква в клетките му. Естествениците казват, че багрите на цветята се дължат на условията, при които се развиват. Също така климатът определя цвета на животните. Северните животни – мечки, елени, зайци са повечето бели. С промяната на температурата се изменя цветът на животните. Това е закон, който има отношение и към човека. Като знаете този закон, вие можете сами да си въздействувате. Например, оплаквате се от студ. Какво трябва да направите против студа? – Да увеличите любовта си. Безлюбието внася студ в човешкия организъм, а любовта – топлина. Някой се оплаква от тъмнина в съзнанието си. Щом му е тъмно, нищо друго не остава, освен да си купи една свещ и да я запали. Като увеличи светлината си, съзнанието му се прояснява. Ще кажете, че

когато вътрешната светлина и топлина в човека се увеличават, положението му се подобрява. Не е въпрос за подобряване на положението, но човек трябва да решава задачите си правилно. Какъв смисъл има подобряването на прасето, ако го чака нож? В такъв случай, по-добре да е слабо, но да живее, отколкото угоено и да умре. И за човека е същото. По-добре е да бъде слаб и да живее, отколкото да е изхранен и да умре. Животът се предпочита пред смъртта. Като живее, човек има възможност да учи, да придобива опитности.

Сегашните хора се нуждаят от нови възгледи, от ново разбиране на нещата, за да различават същественото от несъщественото. И природата прави усилие да измени условията, да преобрази живота на съществата, за да намали страданията им. Пертурбациите, които стават в нея, имат за цел да изменят посоката, по която хората се движат, за да бъдат щастливи. Щастието се придобива по много пътища, а не само по един. Много пътища, много линии водят човека към щастието. Те се наричат живи линии на съзнанието. По тях се изучават Божествените закони, които действат в човешкия живот. Вън от живите линии, човек се натъква на мъртви линии, остатъци от живота, които съставят предмет на мъртвата наука. Който се занимава с мъртвата наука, обича да се рови в миналото си, да види, че в някое минало съществуване е бил цар. Какво печели той, ако знае, че някога е бил цар? Ако, като цар, е прекарвал в съмнения и страх, че неприятелите му ще го убият, за предпочитане е положението на обикновения човек. Ако си обикновен човек и в лицето на всички, които срещаш, виждаш свои приятели, радвай се на положението си. Няма по-голямо благо в живота, да виждаш в човека свой брат и приятел. За предпочитане е да бъдеш здрав и сам да си услужваш, отколкото да си болен и други да ти услужват.

Какво означава думата “болен” ? Тя е образувана от две срички: бол и лен. Сричката “бол” означава изобилие, а “лен” – мързел. Значи, човек боледува по причина на изобилие или на пресищане в живота. Думата “здраве” е образувана от сричките “здра” и “ве”. Значи, здравият “здра, дра” обича да одира кожата на хората, или да съблича кожуха им. Понеже той е пълен с енергия, лесно може да спре човека на пътя и да му одере кожата. В известни случаи, болният се предпочита пред здравия. Болният е честен човек, на никого зло не прави, освен на себе си. С какво си причинява пакости? – С мързела.

Като ученици, вие трябва да изучавате растенията, да се ползвате от тях, да ги разбирате като символи. Казвате, че кокичето е красиво. В какво се заключава неговата красота? – Във венчето му. Освен на чистота, кокичето е символ и на мекота. То е срамежливо, затова навежда главата си надолу,

като образува една крива линия, подобна на поклон. Така, именно, кокичето се покланя на минзухара, който съдържа електричество. Кривата линия на неговия поклон е магнетична. Значи, кокичето представя мекота, а минзухарът – твърдост. Кокичето е щедро, всичко раздава. Това е качество на белия цвят. Минзухарът предава повече електричество, бодрост, твърдост на човешкия характер. Затова се казва: Ще бъдеш мек и чист като кокичето, а твърд и смел като минзухара. За да придобиете тези качества, ще отидете при кокичето и минзухара, да слушате лекцията, която ще ви предадат. После ще си кажете: Днес слушах лекцията на двама нови професора – кокичето и минзухарът.

Всички хора се нуждаят от нов начин на мислене. Ще кажете, че животът е тежък, че хората се нуждаят от пари. Парите представят движение. Щом имаш някаква идея, ще се движиш и пари ще имаш. Как ще се движиш – по прави или по криви линии, това зависи от твоето съзнание. Който е излязъл от Бога, знае точно направлението, по което се движи и придобивките, които ще има. Това значи, да мисли човек право и да разсъждава по нов начин. Новото иде и всички трябва да се отворите за него, както се отваря цветът за слънчевите лъчи.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

30. Лекция от Учителя, държана на
19 април 1929 г. София – Изгрев

Книги:

* Живите линии на съзнанието

Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_04_21 Наклали огън
неделна беседа

НАКЛАЛИ ОГЪН

„И стоеха рабите и слугите, които бяха наклали огън, защото беше студено, и се грееха: с тях стоеше и Петър и се грееше.“
(Йоана 18 :18)

”Наклали огън.” Ще кажете, че има празни хора в света, без работа, които кладат огън, седят около него и се греят. Като се каже: ”наклали огън”, веднага изпъква образ, действие, познато на всички. За да разбере човек онова, което Бог или природата са създали, потребно е знание. И ученият, и религиозният говорят за създаването на света, но разбиранията на единия и на другия коренно се различават. Религиозният разглежда създаването на света като механически процес, а ученият – като еволюционен процес. Религиозният казва, че Бог създал света в шест дена като тия на земята, а в седмия ден си починал. С тази теория свършва създаването на света. Като разглежда теорията за създаването на света, ученият разтегля тия шест дена и казва, че всеки Божествен ден се равнява на хиляди и милиони дни като нашите, и във всеки такъв дълъг ден Бог е създал нещо специално. Значи, мярката, с която религиозният мери нещата се различава от тази, с която ученият си служи. Обаче, лесно може да се възрази и на единия, и на другия. Ако мравите разсъждаваха за създаването на света и изчисляваха, за колко дена е създаден, те щяха да имат съвършено различна мярка от тази, която ние имаме. И най-видните мравешки философи да правят изчисления, тяхната година коренно ще се различава от нашата. Това показва, че в съзнанието си ние трябва да имаме точно определена мярка за нещата, която да бъде абсолютна и неизменна. Онзи, който иска да знае, как е създаден светът, той трябва да има в съзнанието си абсолютна мярка за изчисление. Който няма пробудено съзнание, той не може да знае, как е създаден светът, нито може да разсъждава по този въпрос. Светът е създаден по някакъв начин, но как е станало това създаване, всеки не може да знае. В съзнанието на човека е отпечатан образа за създаването на света. Ония, които имат пробудено съзнание, само те могат по тия отпечатъци да възстановят цялата история за създаването на света. Само те могат да кажат, преди колко хиляди години и в колко хиляди Божествени години е създаден светът. Действително, светът е създаден в шест дена, но Божествени дни. Всеки такъв ден се равнява на число, съставено от единица и 15 нули. Какво представя седмият ден?

Сега, като говорим за създаването на света, това не значи, че трябва да приемете всичко казано за абсолютна истина. Това е въпрос, който се отнася до съзнанието на човека. Съвременните хора се страхуват от истината. Те се боят, да не би по някакъв начин да се разклати, или подрони техния авторитет – Библията. Библията е авторитет, създаден от хора, които принадлежат към един народ, а всички знаят, че Бог създаде света, Той създаде и народите, а не човек. Следователно, щом Бог създаде света, Той го създаде според своите шест дена, а не според човешкото разбиране за шест дена. Каквото мнение, каквото тълкуване да се даде за тези шест дена, то все е човешко.
"Наклали огън." – Защо наклали огън? Какво е било времето, когато наклали огъня? Може ли лятно време, по обяд, да се накладе огън, и човек да се грее на него? Като прочете този стих, ученият ще каже, че щом са наклали огън, трябва да е било зимен, студен ден. И Петър, както всички останали, се приближил до огъня и се грял. При това, дето има горене, там непременно става някаква химическа промяна: дървата изгарят и от тях остава пепел. По същия начин хората постъпват и с някои свои възвишени идеи. Те взимат една от възвишените идеи и я подхвърлят на горене, т.е. на разпъване. Съвременните хора се чудят на неразумността на евреите, които преди две хиляди години разпънали Христа. Те се чудят на неразумността на евреите, а сами днес вършат същото: взимат една своя възвишена идея, изпращат след нея един полк римски войници, както е било с Христа, и я разпъват на кръст, като казват: По-добре да умреш ти, отколкото аз. Ако още продължавам да държа тази идея в себе си, от мене човек няма да стане. Така казваше и еврейският народ за Христа. Ако продължаваме да държим този човек между нас, никакъв народ няма да излезе от нас. Ако искаме да станем народ, ние трябва да се освободим от Него. – Сега виждате, че както еврейският народ е постъпил с Христа, така всеки отделен човек постъпва със своите възвишени идеи. Всички хора хулят Иуда Искариотски, без да си дават отчет, че светът е пълен с Иуда Искариотовци – мъже, жени, и деца.
Днес чувате мнозина да отричат идеята за задгробния живот, като непотребна. Те казват, че животът се заключава в ядене и пиене – друго не е нужно. Вярно е, че яденето е необходимо в живота, но ако човек не познава науката за яденето, как трябва да яде и какво да яде, самото ядене няма да го ползва много. Има два начина за ядене: като болен и като здрав. Болният яде ли? – Не яде. Ако яде, неговото ядене е специфично и в строго определено количество. Здравият човек яде умерено и по правилата на науката за храненето. Ще кажете, че не трябва да се яде много. – Много или малко, но ще ядете. Яденето изключва думите "много и малко". Ядене ще има, но нито ще е много, нито ще е малко. – Колко трябва да ядем? – Това всеки сам ще си определи. Като разсъждавате по този начин, ще видите, че Евангелието има смисъл за вас дотолкова, доколкото вие се прониквате в

съзнанието си от желанието да си отговорите на въпросите, защо сте дошли на земята и каква е целта на вашия живот. – Дошли сме на земята да бъдем щастливи. – Това е идейна работа, Ако някой може да бъде щастлив на земята, той заслужава похвала. – Аз искам да стана богат човек. – Ако успееш да станеш богат човек, ти можеш да се наречеш гениален. – Аз искам да свърша науките си в най-скоро време. – Ако успееш в това, ти ще имаш уважението на всички добри хора.
Мнозина искат да бъдат богати, учени хора. Питам: колко души има, които от създаването на света досега са запазили своето богатство и своята ученост? И богатството и учеността са временни неща. Следователно, да желае човек временни неща, това показва, че в него има нещо недозряло. Ако на такъв човек говориш за задгробния, за вечния живот, той ще се уплаши и няма да слуша, какво му се говори. Действително, съвременните хора се страхуват от задгробния живот. Те се държат здраво за живота на земята, и по никой начин не искат да го напуснат. Какво хубаво има в техния живот? Животът на съвременните хора е затвор, карцер, дето се налагат наказания. Кой човек на земята е свободен? Достатъчно е да го хване една болест, и той веднага влиза в затвор. Закони има в тия затвори. За да смирят затворниците, пазителите на затворите взимат от време на време камшик и им казват: Какво сте надигнали главите си? Съвременните хора не мислят за Бога, те мислят само за болестите си. Де кого срещнат, ще му говорят за господин "ревматичко". С масълце го мажат, бани и масажи му правят, но този господин не си отива. Той използва условията на живота и казва на домакина, когото е посетил: Сега ти ще работиш, а аз ще живея. Седи господинът на готово и само тегли пари от банката. Кредит има човекът. Тъй щото, това, което наричате болест, не е нищо друго, освен теглене пари от банката. Болестите представят трудните условия, в които човек изпада. Учените казват, че болестите се дължат на разни микроби, на разни утайки в организма на човека. – И това е вярно: и микроби има, и утайки има, но голямото зло седи в неразбиране на живота.
Ще приведа два примера от живота, които се случили във времето на цар Соломон-Ра. Първият пример се отнася до един от видните философи по това време, който щял да загуби живота си за своята идея. Той имал идеята да разбере, кога и преди колко милиона години се е явило Божественото съзнание в света. За тази цел всяка сутрин, преди изгрев слънце, той излизал вън от града на чист въздух, избирал хубаво място всред природата, сядал някъде и с часове размишлявал върху въпроса, който го интересувал. По това време зефирът се любувал на една от своите ученички, едно малко, нежно цветенце. Увлечен в размишленията си, философът не виждал нищо пред себе си. Един ден, като се разхождал, стъпкал това нежно цветенце. Като видял възлюбената си стъпкана, зефирът се разгневил и казал: Аз ще дам един добър урок на философа да

помни, как се тъпчат малките цветенца. Втори път, когато дойде да размишлява, ще знае вече, как да се движи, какво да прави. Зефирът се разфучал, започнал да шиба по лицето философа, но последният се усмихвал доволно и си казвал: Чуден ден е днес! Никога не съм изпитвал такава приятност. Този лек зефир ме гали нежно по лицето, разхлажда ме и ми дава възможност по-добре да размишлявам. На другата сутрин философът минал по същия път, и като погледнал към земята, видял малкото стъпкано от него цветенце. Той се навел, изправил го и продължил пътя си, като казал: Чудно, как не съм видял това цветенце още вчера, че да го изправя! Тогава бях зает с много работа, нищо не виждах. Като видял това, зефирът казал: Ето, дойде умът в главата на този философ, и затова изправи погрешката си. Философът направил една погрешка в своя трактат, а именно: написал името на Бога с проста буква. За изправянето на тази погрешка му помогнали зефирът и неговата възлюбена, като го навели на мисълта за Божественото съзнание.
Вторият пример се отнасял до един от видните поети, който живял също тъй във времето на цар Соломон-Ра. Този поет се вдъхновил от идеята да възпее красотата на вселената, на слънцето. За тази цел той се качил един ден на една планина, застанал между две канари и оттам решил да възпее красотата, да я излее в стройна, хубава поезия. В това време двете канари се любили помежду си. Като видели поета между тях, двете канари пожелали да го помилват, да го погалят, да му се порадват малко. Тъкмо извадил перо и книга да пише, двете канари се приближили една до друга, притиснали го и се отдалечили. Добро било за канарите, че могли да изкажат любовта си, но поетът дълго време помнил тази любов. От любовта на канарите четири ребра на поета били счупени. След това той отишъл в една гостилница да яде, но понеже усещал силна болка от счупените ребра, не могъл нищо да хапне. Не му стигало това, но против него било заведено дело, че си позволил да наруши спокойствието на двете канари, които се любили.
И тъй, когато някой страда, трябва да знае, че той, като поета, е развалил мира на някои, които се любят. Поетът седнал между двете канари да пише своята поезия. Те искали да го помилват, да му се порадват, да му напомнят за себе си. Какво лошо има в тяхното милване? От гледището на невидимия, на духовния живот, четирите ребра на поета не били счупени, но влезли в разговор с него. Като влязъл в гостилницата, те започнали да му говорят, вследствие на което той трябвало да слуша, какво му говорят, и не могъл нищо да хапне.
Сега на вас оставям да преведете дадените образи: философът, зефирът и неговата възлюбена. После преведете, кой е поетът у вас, канарите, както и разговорът, който се е водил между поета и четирите ребра. В тези два примера изпъкват няколко противоречия. За да се справите с противоречията, трябва да знаете, че те се дължат на особеното съчетание

на нещата. Понякога човек се намира в съчетанието на зефира и цветето, а понякога – в съчетание с твърдата материя, с която не може да се справи. Понякога идеите на човека са толкова твърди, че той не може да ги асимилира, а някога са толкова възвишени, че той не е готов да ги приложи, вследствие на което те произвеждат върху него обратни резултати.
"Наклали огън." Всеки човек трябва да има в себе си накладен огън. Накладеният огън представя възвишените чувства в човека, т.е. проявите на любовта. Любовта може да произведе в човека два различни резултата: от една страна, тя може да събуди съзнанието на философа, да разбере красотата и величието на Божественото в света; от друга страна, тя може да събуди съзнанието на поета, който иска да възпее красотата в природата, застанал между канарите, и по този начин да го доведе до състояние да не яде. Защо поетът не може да яде? – Защото от любов канарите му счупили четири ребра. Оттук вадим следното заключение: всички хора, които не могат да ядат са ходили да възпяват красотата между канарите, вследствие на което четири ребра им са счупени. Значи, всички хора, които страдат, са първокласни поети, пишат отлични поезии. – Каква полза от тези поезии, когато имаме четири счупени ребра? – Не са счупени ребрата ви, но са проговорили. Няма по-хубаво нещо от това ребрата на човека да проговорят. Ако настоявате на това, че ребрата ви са счупени, туй показва, че не разбирате алхимическите закони. Които разбират тия закони, те никога не могат да чупят ребрата си. Кой може да чупи ребрата на водата? Кой може да разклаща нервната система на въздуха? Или кой може да чупи краката на светлината? – Никой не може да направи тия неща. Ще кажете, че светът е лош. – Това е ваша концепция, ваше специфично разбиране. – Дали светът е лош или е грешен, това е по отношение на вас, но не и по отношение на Бога. Когато създавал света, Бог имал велика идея. Дали човек се ражда или умира, това са два еднакво важни процеса. За Бога умирането на човека е нещо подобно на изливането на вода от стомната. За нас е неприятно изливането на водата, защото стомната остава празна, но за Бога не е така. – Защо умираме? – Защо изпразвате стомната? Хората искат да се месят в работите на Бога, но те нямат право да вършат това. Какво Бог върши, това не е наша работа. Как е създал светът, това никой досега не е узнал и няма да узнае. Не само досега, но и след милиарди години този въпрос ще остане неразрешен и за най-видните философи. – Защо не може този въпрос да се разреши? – Понеже той представя определена величина, която се намира в постоянно движение. Ако измервате една величина, която е в покой, вие ще намерите нейните по-важни точки. Обаче, ако тази величина е в движение, по никой начин не можете да намерите нейните главни точки. Такава величина представя въпросът за създаването на света. Не мислете, че Бог седи на едно място. Като не знаете, как Бог работи, вие искате да фотографирате

тази абсолютна величина, да разберете Божиите планове и намерения. Съвременните хора искат да знаят, каква е била идеята на Бога за създаването на света. – Идеята за създаването на света, това си ти самият. – Какво нещо е доброто? – Доброто това си ти. – Какво нещо е злото? – Злото това си ти. Злото и доброто, това е самият човек. Ако злото не съществуваше, човек никога не би могъл да разбере доброто. Човек познава доброто от злото. Следователно, злото е подбудителна причина за проява на доброто. Това се потвърждава от стиха в Писанието: "Всичко, каквото се случва на онези, които любят Бога, се обръща на добро." Това се отнася за онези, които любят Господа. За Господа е казано: "Ще се весели Господ в делата си." Това значи, когато човек стане умен и благодарен, Господ ще се весели, че човек, малкото същество, което Той е създал, разбира Божиите закони и ги изпълнява.

Съвременните хора – хората на 20 в., не трябва да живеят като ония на миналите векове. Хората на миналите векове живяха, както разбираха. Хората на 20 в. имат по-правилни разбирания и трябва да живеят според тях. Обаче, сегашните хора не живеят според своите разбирания, но според разбиранията, които са имали в миналото си. Че е така, вслушайте се, какво говорят младите. Срещате някой млад, който казва: Баба ми дядо ми живяха по този начин, и аз ще живея като тях. И аз ще остарея като тях. Значи, този човек туря старостта в своето бъдеще. Той туря дядо си отпред, а бъдещето си отзад. Този млад човек мисли да се осигурява за черни дни: да събира пари, да си направи къща, да се ожени, да има деца, да има кой да го гледа на старини. – Какъв е този идеал? И ученият говори по същия начин. Той наблюдава Слънцето Венера, Юпитер, и като престане да наблюдава, започва да пише теории за тях, да изкара бели пари за черни дни. И поети пишат, и философи пишат, с намерение да спечелят нещо, да изкарат бели пари за черни дни. Някой пише любовно писмо на един банкер, че жена му е болна, че децата му са малки още, няма кой да ги гледа, нямат хляб за ядене и т.н. Банкерът отговаря на това любовно писмо със сто лева помощ. После пише на втори банкер, описва положението си още по-плачевно. Банкерът му изпраща двеста лева помощ. Колко такива любовни писма трябва да напише този човек, за да осигури живота си? След всичко това този човек ще каже, че е свободен. Според мене, свободен човек е само онзи, който работи. Докато работи, човек е свободен. Щом престане да работи, той изгубва свободата си. Съвременните хора мислят точно обратно: Те считат, че докато работят, са заробени; щом престанат да работят, те стават свободни. Кой може да се нарече свободен: умрелият лъв, или живото куче? – Живото куче е за предпочитане пред умрелия лъв.

Следователно, колкото да е малък някой човек, щом работи, щом мисли и чувства, щом има стремеж към нещо велико, той има цена, каквато и най-видния философ в света. Хората се хвалят със съчиненията на някои поети,

писатели, философи или учени. Де седи цената на тези хора? Ако Библията има цена и до днес, това не се дължи на пророците, които са я писали, но на онзи велик Дух, който ги е подтикнал да пишат и им е диктувал, какво да пишат. Много пророци са писали тази книга, а в същност един е Духът, Който им диктувал, да пишат. Питам: възможно ли е човек да напише една книга с един пръст и с една ръка? Тъй щото, и Свещената Книга не може да бъде написана с един пръст и с една ръка. Тя е писана с всичките пръсти на ръцете и на краката. Тя е писана с очите, с ушите, с устата с космите на главата – всичко е взело участие в написването и. Това значи, че Библията е писана от един Дух, Който е диктувал на мнозина да пишат. Каквото Първичният човек е казал на Иезекиила, това и той е писал. Има един човек в света, който никога не е съгрешавал и не съгрешава. Той е Първичният човек. Първичният човек е Христос, Който казваше на Петра: "Скрий ножа в ножницата си! Задачата, която Бог ми е дал, аз ще я разреша." "Тури ножа в ножницата си!" – Това значи: впрегни ума си на работа и мисли!
"Наклали огън." – Кога наклали този огън? – Когато съдили Христа. Следователно, когато страда човек, огънят му е запален и гори. Щом огънят на човека гори, от него може да излезе нещо. Ако огънят на човека не гори, той няма никакви страдания. Мнозина се оплакват от огън, а не знаят, че докато имат огън, те са човеци. Днес всички хора си мерят температурата, и ако забележат, че тя се увеличава с един, или с два градуса от нормалната, започват да се страхуват, мислят, че са болни. Човек може да живее и с температура 40 и над 40 градуса, но само ако не се страхува. При сегашните условия хората са стигнали само до 37 градуса температура. Качи ли се температурата им над 37 градуса, те вече губят присъствие на духа си. Какви хора са тия, които живеят при толкова низка температура? Какво би било положението на хората, ако те биха могли да живеят при 4000 градуса температура? Щастие е за човека да разполага с такава висока температура! Ако на краката и на ръцете на такъв човек турят железни букаи и срещу него изпратят цял полк войници, какво ще стане с тях? Всички войници ще избягат, и ще остане той сам, свободен от букаи, от всякакви ограничения. Не е лесно да излезете срещу такъв голям огън. – Може ли да се живее при температура от 4000 градуса? – И при сто хиляди градуса може да се живее. И при 35 милиона градуса може да се живее. Понеже съвременните хора живеят при 37 градуса температура, това показва, че те са още бебета. Ще каже някой, че е голям философ. – Да, ти си философ на 37 градуса. – Аз съм голям математик. – Ти си голям математик на 37 градуса. - Голям проповедник съм. - Ти си проповедник на 37 градуса. – Аз съм баща. – Баща си ти, но на 37 градуса. Какво може да се направи при тази температура? – Нищо особено не може да се направи. Наистина, и при тази температура е направено много нещо, но в сравнение с високата температура, за която говоря, вие минавате за малки

деца. Човек постепенно трябва да привиква към все по-висока и по-висока температура, защото ще дойде ден, когато той ще живее в огъня, в температурата на светлината. Тогава той ще диша светлината така, както днес диша въздуха.
Днес всички говорят за страданията, които Христос е преживял. Христос страда, наистина, но чрез страданията Той победи вътрешния страх в себе си и стана герой. Всеки човек трябва да страда, да мине през големи изпитания, да победи вътрешния страх в себе си. Само по този начин той може да стане герой. Докато не победи вътрешния страх, човек не може да стане никакъв герой, никаква дълбочина не може да развие в себе си. Някой казва, че има силна вяра, но щом температурата му се повдигне над 37 градуса, той започва вече да се плаши. Каква е тази вяра, която не може да издържи над 40 градуса? Ако искате да познаете Бога, да опитате силата Му, това може да стане, когато температурата ви се повдигне над 40 градуса.
"Наклали огън." – Когато се намираше в трудни положения, Христос се уединяваше на специално място и там се молеше. Обаче, противниците му и там не Го оставяха сам. Те дохождаха при Него да Го изкушават, да внесат смут, съмнение в душата Му – по този начин да разслабят Неговия тил. Те Му казваха: Празна работа е Твоята, нищо няма да излезе от нея. Много реформатори се явиха като Тебе, но нищо не направиха. Казвам: И вие ще бъдете изложени на същите изпитания, но ще видите, че въпросите на живота не се разрешават така. Под влиянието на тези изкушения вие ще се усъмните в Бога, ще се разколебаете в Него и ще започнете да питате, съществува ли, наистина, Бог, или не съществува? Ние можем да поставим въпросите на живота на вътрешен опит, на проверка. Като се убеди в законите, които управляват живота, човек ще види, че всичко, каквото желае, е постижимо: каквито болести да го нападнат, той моментално може да се излекува. Дали сиромашията ще го налегне, дали някакви мъчнотии ще го сполетят, той ще бъде в състояние да ги преодолее. Ако човек може да се излекува в един момент, това говори за неговото будно съзнание. Колкото по-мъчно може да се излекува човек, толкова по-слабо е развито неговото съзнание. Всичко зависи от степента на развитието на човешкото съзнание.
Същият закон се отнася и до възкресението на човека. Мнозина очакват възкресение и мислят, че то ще дойде по някакъв външен начин, само по себе си. – Добре е, ако така дойде възкресението, но фактите говорят друго нещо. Един виден англичанин отишъл в Индия между белите йоги, които вървят по Христовото учение, да се учи между тях. Тези йоги, тези Бели Братя в Индия разполагат с истинско, положително знание, което, обаче, пазят свещено не го дават на кого да е. Този англичанин придобил изкуството да става неуловим, лесно да се освобождава от затвор, от всякакви ограничения. Като го проследило английското правителство

помислили, че е някакъв шпионин и го затворили. Какво било учудването им, когато още на другия ден видели, че стаята, в която го затворили, била празна. Хванали го отново и пак го турили в затвор, но сега поставили десет души стражари, добре въоръжени, да пазят. Сутринта още влизат в стаята, но стаята пак празна. Като видели това, решили да го закарат в Англия, там да го затворят. Но и в Англия се случило същото. Той оставил едно писмо до английското правителство със следното съдържание: Не правете повече опити в това направление. Колкото да ме затваряте, не можете да ме задържите в затвора. Аз имам работа, която непременно трябва да свърша. Оставете ме свободно да завърша мисията си.
Питам: ако затворят някого от вас, как ще излезе от затвора? Той ще пише писма до министрите, до царя, да моли за освобождение. Обаче, човекът на положителната вяра сам излиза от затвора. Той не очаква да дойде някой отвън да го освободи. Някой казва, че е православен. – Щом си православен, можеш ли сам да излезеш от затвора? – Не мога. – Щом не можеш, ти си от тези православни, които очакват помощ отвън. Трябва да дойде някой отвън да те извади от затвора. Друг казва, че е евангелист. – Щом си евангелист, можеш ли сам да излезеш от затвора? – Не мога. – Ти си евангелист, който не можеш сам да излезеш от затвора. Срещам едного, който казва, че е от новото учение. – Можеш ли сам да излезеш от затвора? – Не мога. – Щом не можеш сам да се освободиш, ти не си ученик на новото учение. Учениците на новото учение сами могат да излизат от затвор, сами се освобождават. Онзи, на Когото служите, може да ви извади от затвора, и според случая, да ставате невидими, или видими. Всеки трябва да се стреми към това – да служи на Бога, и Бог да го освобождава от трудните положения в живота му. Това значи, че всеки сам трябва да излезе от затвора. Туй е най-лесното нещо в света. На небето и малките деца могат да излизат сами от затвора. Малките деца на небето от две годишна възраст започват да пишат поезия. На земята пък възрастните хора разглеждат въпросите, защо трябвало Христос да пострада, как щял да се спаси света и т.н. – Спасението не е механически процес. Той е вътрешен процес, свързан с невидимия свят. За да се спаси, всеки човек трябва да бъде във връзка със Христа, с Първия човек, за Когото се казва, че е Баща на човечеството. Свещено е името на Христа, на Първия човек. Не е така със съвременния човек. Той е изгубил светостта на своето име, защото е предпочел живота на смъртта пред този на възкресението.
Съвременните хора са отделили физическия от духовния живот в себе си, вследствие на което са изгубили връзката си с Първата Причина. Един ден, когато пред тях се разкрият и двата свята, те ще видят връзката между тях и ще разберат, че може да се живее едновременно и във физическия, и в духовния свят. Казва се, за един от съвременните английски писатели, че след смъртта на своя единствен и любим син, той се отказал от писателството си и се предал на разговор със своя син от невидимия свят.

Той могъл по някакъв начин да фотографира сина си от невидимия свят и казал за себе си, че се намира под ръководството на своя син. Докато синът бил на земята, бащата го ръководил и възпитавал; щом заминал за онзи свят, синът вече ръководил и възпитавал баща си в духовно отношение. Според схващанията на съвременните хора, когато близките им заминават за онзи свят, връзката между тях се прекъсва. Напротив, когато хората заминават за онзи свят, връзките им с техните близки стават по-тесни, отколкото, когато са били на земята. Човек по-лесно може да се разбере със заминалите за онзи свят, отколкото с тия на земята. Ще кажете, че това са вярвания. – Така е за вас. Ние не сме за вярванията на хората; ние държим за положителната наука, за положителните знания. Според тази наука вие можете да се съобщавате писмено или устно с вашите близки, които са заминали за онзи свят, както се съобщавате днес с ваши близки и познати, които са заминали временно за Америка, Германия или Франция. Затова, именно, Христос казва на учениците си: "Отивам да ви приготвя жилище." Значи, на онзи свят ще се съградят жилища, че като отидат хората там, да има де да живеят.
Красив е онзи свят! Който влезе в онзи свят, той не желае да се върне отново на земята. Когато светията види красотата на онзи свят, от любов към хората той пожелава пак да слезе на земята, да им покаже, как да живеят, за да намерят и те пътя към онзи свят, да влязат там и да се радват на неговата красота и величие. Докато всички хора не отидат на онзи свят, нищо не може да се очаква от тях. Докато живее в нечист въздух, болният никога няма да оздравее. – Какво трябва да направи, за да оздравее? – Да влезе в чистия въздух на онзи свят. Когато струи от този чист въздух влязат в дробовете на човека, той ще придобие в себе си една Божествена идея, която ще го обнови и повдигне. Ако очите на някого се отворят за невидимия свят да види красотата, която съществува там, какво ще направи той? – Ще тръгне от къща на къща да разправя какво е видял. Какво ще кажат хората за него? Ще кажат, че този човек е малко смахнат, или че нервната му система е разстроена. Питам: ако този човек сам може да излезе от затвор, смахнат ли е? Ако той свободно седи в пещ, нагрята до 4 000 градуса, смахнат ли е? Нека онези, които не минават за смахнати, излязат сами от затвора, или нека влязат в пещ, нагорещена до 4 000 градуса и излязат от нея неповредени. Така се изпитват нещата, а не на думи само. Историята ни дава ред примери за хора, които сами са излизали от затвор, които са влизали в огнена пещ и са излизали от нея неповредени.
Съвременните хора се гордеят със своята култура, със своята философия и наука, като считат, че те са дошли до върха на своето развитие. – Не, те се самозалъгват. Съвременната култура още не е онази, която предстои да дойде. Съвременната наука и философия са за децата. Хората не подозират даже, каква наука, каква философия съществува. Те ще дойдат в

бъдеще. Който иска да се домогне до тази велика наука, до това велико верую, той трябва да влезе в Божествения свят, да разбере смисъла на живота. В този свят човек може да намери Великото Начало на живота, да чуе Неговия глас, да Го извика и да му се отговори, както майката се отзовава на вика на детето си. Няма по-велика радост от тази, детето да извика майка си, и тя да му отговори. Няма по-велика радост за човека от тази, да се обърне към своя Велик Баща, и Той да му отговори. Можете ли след това да наречете този човек захласнат? – В захласването, именно, седи щастието на човека. Бедният се радва, когато се захласне в парите. Голият се радва, когато се захласне пред витрината на някой магазин с дрехи. Гладният е щастлив, когато се захласне пред трапезата, на която е сложено ядене. Ученикът е доволен, когато се захласне в някоя книга. Без захласвания животът няма смисъл. – Ама моят живот е строго определен. – Според мене, по-строго определени величини от костите на умрелите няма. Животът е неопределена величина. Съзнанието е неопределена величина. Умът, сърцето са също така неопределени величини. В неопределените величини промените стават бързо, но тия промени се хармонизират една с друга.
Като говоря за духовния, за Божествения живот, с това не отричам земния, но казвам, че земният живот, със своите противоречия и страдания, може да се осмисли от Божествения. При светлината на слънцето всичко се вижда ясно; при лунната светлина, нещата не се виждат ясно. Ето защо, когато влезете в гостилницата с един сребърен лев, Божественото у вас ще го превърне в златен и ще се нахраните добре. Какво можете да направите днес с няколко книжни, или сребърни лева? – Нищо не можете да направите. Обаче, Божественото в човека е в сила да превръща нещата – от неблагородни да ги превръща в благородни, простите метали да превръща в злато. Ще кажете, че това са приказки от "Хиляда и една нощ" и не искате да се занимавате с тях. – Не, това са реални неща. Човек може да пребproducts цялата земя без пари. – Как? – Самата земя е пълна със злато, със скъпоценни камъни. Може ли при това положение, при такова богатство човек да умре гладен? – Как ще намерим това богатство? – Там е изкуството. Който има любов към Бога, той разполага с Божествената наука, с изкуството да намира злато в природата. Щом го намери, то е за него. Този човек разполага не само с богатствата на природата, но и с богатствата на всички добри хора на земята.
Съвременните хора търсят причините и последствията на нещата, за да издигнат страданията. – Не, задачата на човека не е тази. Задачата на съвременния човек е да влезе във вътрешна връзка със цялото човечество. При най-големите страдания и изпитания човек трябва да знае, че не е пигмей да се огъва, да скърби, да плаче, но трябва да се радва, че му дават условия да разреши известна трудна задача. Не е лошо да плаче, да скърби, и да пъшка човек, но това трябва да става музикално. Само хората

не страдат. И животните страдат и пъшкат като човека, като благородните дами, госпожи и госпожици. Обаче, светът не се нуждае от госпожици и госпожи, светът се нуждае от деви. Под думата "деви" се разбира онази степен на развитие на човешкото съзнание, когато човек при никакви условия на живота не може да се опетни, не може да се подкупи, нито изкуси. Каквито богатства да му предлагате, той по никой начин не се изкушава. Всички същества, които са дошли до тази степен на развитие в съзнанието си, се наричат "деви". Оттам ние употребяваме изразите "девствен човек, девствени гори". Често употребяваме думите "чист и свят". Думата "свят" се поддава на окисление, когато думата "дева" не се подава на никаква промяна. Дева подразбира съзнателна връзка с Първата Причина. В българския език думата "Бог" има двояко значение. Когато кажете, че вярвате в Бога, хората мислят, че са вързани, че умът им не е свободен, че са ограничени хора, затова, именно, учените заместват тази дума с думата природа, която е във възходящо състояние. Ето защо, днес трябва да се намери ново име за Бога. Това име съществува, но хората трябва да го намерят. Това име е свещено и не може да се произнася. Само онзи може да го произнесе, който има непрекъсната връзка с Бога. Привилегия е за човека да има име. Когато извикате някой ваш приятел, или приятелка на име, те веднага се обръщат към вас, и са готови на всякаква услуга. Всички, които имат имена, са записани в регистрите на хората. Всеки трябва да носи такова име, което да не се повтаря. – Някой казва, че се нарича Петър, Драган или Здравко. – Кой не е Петър в България? Дето се обърнете, на Петър ще попаднете. Един ли е Драган, един ли е Здравко в България? Човек трябва да носи такова име, което никой друг да няма. За пример, кой може да носи името на светлината, освен тя самата? Кой може да носи името на въздуха, освен той сам? Кой може да носи името на водата, освен тя сама? Като кажете вода, вие разбирате само онова вещество, което утолява жаждата и носи живот в себе си. Като кажете въздух, разбирате онова вещество, което освобождава. Като кажете светлина, разбирате особен род енергия, която дава простор. Като кажете земя, вода, въздух и светлина, разбирате особен род качества, които са вложени в тези четири елемента. Техните специфични качества представят основа, върху която всеки отделен елемент се крие. Следователно, всеки човек трябва да има една свещена дума, на която да разчита. С тази дума човек не може да разреши социалните въпроси, защото в Божествения свят такива въпроси не съществуват. На земята съществуват социални въпроси, защото хората са неразумни още. Обаче, съществата в Божествения свят са разумни, те имат правилни отношения помежду си. За тях не съществуват никакви социални въпроси. Когато някой каже, че е гладен, всички хора го разбират, защото се намират почти на еднаква степен на развитие. Каже ли се, обаче, нещо от Божествения свят, хората не го разбират. Колкото да се стремят към разрешаване на

социалните въпроси, хората трябва да разберат, че тези въпроси по никой начин не могат да се разрешат външно. Те се разрешават в съзнанието, по вътрешен път. Богатият трябва да има високо съзнание, да е готов по любов да разреши икономическия въпрос, да знае, че благата в света са общи, и всеки има право да участва в тях. И сиромахът трябва да има високо съзнание, да не прави разлика между богати и сиромаси. В Божествения свят не съществуват богати и сиромаси, учени и прости. Там съществуват само мъдреци. И там има разлика между съществата, но само когато се отнася до работата, която те извършват. Когато някое от съществата в Божествения свят свърши една маловажна, дребна работа, те го считат за велик, учен дух, защото тази малка работа в голямото, във великото дело е толкова важна, колкото и големите работи. Това същество е в състояние вече да създаде цяла вселена. Каквато работа да свършите в Божествения свят, тя се цени еднакво, защото усилията са еднакви. Обаче, на земята не е така, понеже тук се работи с различни величини и различни мерки.
"Наклали огън". – Знаете ли, какво ще стане с вас, ако не можете да накладете в сърцата си огъня на любовта? Достатъчно е да излезете през някой студен, зимен ден вън, за да замръзнат краката и ръцете ви. Де ще намерите този огън? – Този огън се крие във вашите възвишени мисли, чувства и постъпки. Тези мисли, чувства и постъпки са огънят, който ще ви помогне да се справите с мъчнотиите, с неблагоприятните условия на живота. Ще кажете, че това е вярно за вярващите, но не и за безверниците. Питам: човек безверник ли се е родил? – Не. – Вярващ ли се е родил? – Не. – Човек се е родил с вяра в положителното в живота. Веднъж дошъл на земята, човек вярва, че ще живее; той вярва, че ще стане учен; той вярва, че ще стане богат. Значи, човек се е родил с естествен стремеж към постигане на известни неща. Общественият живот представя импулси за човека, да има към какво да се стреми. Семейство, общество, народ, цялото човечество, както и космосът са материални, външни обекти, създадени за възпитание на човека. За пример, четете по книгите, какво се говори за луната, за слънцето, за разните планети. Някои учени казват, че на луната има живот, а други отричат това. И едните и другите не могат с положителност да докажат своето твърдение. И Фламарион, който беше напреднал дух, казваше, че на луната има живот, но и той се страхуваше да твърди с положителност това, което знаеше. Животът на луната е съществувал преди този на земята. Съществата там са по-учени, по-културни от хората на земята. Хората на земята са деца по отношение на съществата, които живеят на луната. Някои ще кажат, че или има живот на луната, или няма. Обаче, има един закон, който гласи: Природата не търпи празни пространства. Оттук вадим заключение, че всички места в природата са населени. Значи, навсякъде, на всички планети живеят същества, които се различават едни от други по устройство на организма

си. Това е много естествено. Различните климатически условия създават различни форми, различни организми. Понеже слънчевата система се намира още при неблагоприятни условия, затова и съществата, които живеят на луната, се намират под кората и, а не на нейната повърхност. Когато слънчевата система влезе в благоприятни условия, жителите на луната ще излязат на повърхността и, и там ще продължат своя живот. Те ще започнат да дават сили на хората от земята и ще влязат по някакъв начин в общение.
"Наклали огън." – В прочетената глава се говори за страданията на Христа, за Неговото съдене. И днес още хората говорят за страданията на Христа, но няма защо да говорят по този въпрос. Днес Христос не страда, хората страдат, хората се разпъват едни други. Като не разбират Христа, хората страдат, а с тях заедно и Христос страда от съчувствие. Преди две хиляди години още Той показа на хората, как трябва да живеят, но те не Го разбраха. Христос каза на учениците си: "Чашата, която Отец ми дава, да я не пия ли?" Чашата, това е задачата, която Христос трябваше да реши. Той я прие, не се отказа от нея и правилно я реши. След това Христос каза на учениците си: "Идете да проповядвате, и аз ще бъда с вас до скончанието на века." Днес и учени, и религиозни хора пишат за Христа и казват, че Той е възкръснал и седи отдясно на Отца. И до днес съществува спор между религиозните, дали Христос е на земята, между хората, или на небето, между ангелите. Църквата подържа, че Христос е отдясно на Отца. Сам Христос е казал за себе си: "Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Оттук се вижда, че Той слиза на земята, между хората. Кое от двете е вярно, оставам всеки сам да си отговори.
Сега, на вас оставям да преведете тези въпроси от гледището на духовния живот. Що се отнася до мнението на църквата по този въпрос, това не трябва да ви интересува. Вие се интересувате от въпросите за душата, за съзнанието. Когато разрешите тези въпроси правилно, сами по себе си ще се разрешат и социалните въпроси. Ще дойде някой да пита, до кога ще боледува, кога ще се освободи от сиромашията и т.н. Лесно може да се отговори на тези въпроси. Докато престъпвате Божиите закони, вие всякога ще боледувате, всякога сиромашията ще ви гази. – Кога ще се оправят работите ни? – Когато поумнеете. – Няма ли край това тежко положение? -Никакъв край няма. – Ами тогава, какво трябва да правим? – Ще учите – нищо повече. – Животът ни е много къс. – Вие сами го скъсихте. Бог ви беше дал дълъг живот, и днес от вас зависи да продължите живота си.
Сега като слушате да ви се говори по такъв начин, казвате: Вярно ли е всичко, което ни се говори, или не е вярно? – Лесно можете да проверите истинността на моите думи. Турете ги във вода, разтворете ги и вижте, дали са сладки, или горчиви. Ако са истинни, те ще бъдат сладки. Имате пелинова вода и захарен разтвор. Трябва ли да спорите за вкуса на тия два

разтвора? Няма защо да спорите. Опитайте ги и се произнесете, кой от двата разтвора е захарният. Има неща, които са абсолютно верни. Като ви говоря за тях, те дават добри резултати. В тях се крие истината, а истината освобождава човека. Казано е в Писанието: "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и всичката си сила." – Ако толкова възлюбите Бога, вие чудеса бихте правили. Защо хората днес не успяват? – Защото любовта им към Бога е микроскопическа. Преди години се срещнах с един български пчелар, който отглеждаше пчели. Като ме видя, той се оплака, че работата му не върви добре. Цели 20 години вече, как се занимава с пчелите, но нищо не е спечелил. Сега търси някакъв нов начин за отглеждане на пчелите; ако и този път не спечели, ще ги напусне. Аз му казах, че мога да му помогна в тази работа, но с условие да определи една част от кошерите си за Бога. Каза ми, че имал 200 кошери. В такъв случай 20 кошери ще определиш за Бога. – Чудно нещо! Каква нужда има Бог от тия кошери? Щом се учуди на това, аз му казах: Твоята работа е свършена вече. Какво стана после? – Същата година измряха всичките му кошери.

Следователно, когато иска да успее в някаква своя идея, или в някоя работа, човек непременно трябва да пожертва нещо за Бога. Който не е готов да пожертва нещо за Бога, той не може да очаква никакъв резултат. Ако лозето не се обреже, може ли да даде добри плодове? Ако нивата не се разоре и посее, може ли да очаквате от нея жито? След всичко това хората очакват резултати, надяват се на успех. Да се вярва в добрия успех, без да се е употребило труд, работа, това не е вяра, но суеверие.

Всички хора говорят за любовта, и аз говоря за любовта. Обаче, когато говоря за любовта, аз имам пред вид проявата на любовта само в даден момент. Любовта трае само една секунда. И секунда да трае любовта, тя е велика, мощна сила, но хората са я изопачили така, че днес едни други не си вярват. Дойде някой външен човек при мене, завари ме на обяд, когато се храня. Иска да се срещне, да поговори с мене, и аз го поканвам да седне. Той седне на стол близо до мене и ме пита: Това ли само ядеш? – Това. – Ама много проста храна е тази. Защо не си опражиш няколко яйца, или не си свариш малко мляко? Навярно пред хората ядеш тази проста храна, а като останеш сам, ще си опражиш яйца, или ще си сготвиш нещо по-мазничко. – Точно така. Както мислиш, така постъпвам. – Хайде, остани тука на обяд, ще ти приготвим, каквото искаш: пражени яйца, пражени картофи – с една дума, ще те нагостим добре. Като дойда у вас на гости, ще искам да ми приготвите печена пуйка, пълнена с ориз, шестгодишно вино и т.н. Той ме поглежда, не знае, да вярва ли, или да не вярва. – Не, светът по този начин не може да се оправи. Хората трябва да имат доверие помежду си, да се разбират. Те трябва да се обичат, да вярват едни на други.

Когато говоря за яденето на хората, не ги съдя, но казвам, че колкото

кокошки, или пуйки е изял човек в живота си, на толкова кокошки и пуйки ще служи. Колкото агнета е изял в живота си, на толкова агнета ще служи. Такъв е законът в природата. Нарушеното равновесие трябва да се възстанови. Следователно, вие сте свободни да ядете, каквато храна искате, но ще знаете, че за всичко това ще плащате със слугуване. – Дотегна ни да слугуваме. – Който се е отегчил от слугуването, той не може да бъде ученик на любовта, ученик на Божественото учение. Божественото учение е същината на нещата. Вие трябва да се запознаете с Божията любов в правия и смисъл, тъй щото да дойдете до положение във всеки човек да виждате Бога, т.е. да виждате доброто. Човек има две страни: външна, физическа страна и вътрешна – духовна, с която, именно, можете да се разбирате. Външният човек, това е неговата крива, изопачена страна, а вътрешният, това е красивата страна на човека.
"Наклали огън." – Когато всеки човек накладе своя огън, тогава животът му ще се осмисли. Тази мисъл искам да оставя у вас. Ще кажете, че Христос е страдал. – Христос е страдал, за да ви покаже своята любов, своите знания, да ви даде идея, как можете да се свържете с Бога, да започнете новия живот, в който да реализирате своите добри желания. Всеки човек има желания, копнежи, които иска да реализира. Каквито да са тия желания, само Божественото в човека може да му даде сила да ги реализира. Никому не казвайте желанията си, докато не ги реализирате. Докато не излезете от затвора, никому не казвайте, че можете да направите това. Христос никому не каза, че ще възкръсне, но като възкръсна, цели 40 дена говори на учениците си. От две хиляди години насам Христос не е престанал да говори на човечеството. Някои вярващи казват, че са видели Христа.
Един ден отидох в дома на един български свещеник. В това време на вратата похлопа един калугер, който обикалял цяла България, и помоли свещеника да му даде пет лева, защото изпаднал, нямал пет пари в джоба си. Свещеникът го покани в дома си, нагости го добре, но пари не му даде, каза, че нямал пари. Калугерът благодари на свещеника и си замина. След това аз казах на свещеника: Знаеш ли, кой беше този калугер? – Не зная. – Той беше Христос, дегизиран. Той дойде да види, как работиш, но ти не Го позна. – Как не знаех това нещо? Ако знаех, че Христос ме е посетил чрез този калугер, не пет лева, но хиляда лева щях да му дам.
И тъй, докато човек не срещне Христа и не Го познае, от него нищо не може да излезе. Щом срещне Христа и Го познае, той коренно се изменя: мощна сила прониква в душата му, здравето му се подобрява, чувствата и мислите се повдигат в по-висок свят. Това е от една страна. От друга страна, в живота на човека настава известно влошаване, което, в края на краищата, ще го изведе на добър път. Тъй щото, когато Христос дойде на земята, Той ще донесе най-голямото нещастие, но и най-голямото благо. Той ще донесе страдания, но ще донесе и радости. Той ще донесе смърт, но

ще донесе и живот. Здравето е за разумните хора, а болестите – за неразумните; сиромашията е за разумните хора, а богатството – за неразумните. Който има богатство и не знае, как да го употребява, той е товарно животно. Богатството, което е дадено на човека, представя задача, която той правилно трябва да реши. На всеки човек в света са дадени блага, които на място трябва да използва. Ако ги използва на място, той се благославя.
"Наклали огън." – Желая и вие да накладете огън, да срещнете Христа, и да Го познаете. Идването на Христа не е физически, външен процес. Няма по-велико нещо от това, да имате един приятел в лицето на когото да виждате Христа. Това значи, винаги да разчитате на този приятел. Този приятел ще внесе в съзнанието ви светлина. Това е състоянието, което учените, както и религиозните наричат "просветление на съзнанието, или светлина на съзнанието." Благословение за човека е да срещне поне веднъж в живота си Христа и да Го познае. Ако няколко пъти Го срещне, толкова по-добре за него. Една среща, един разговор с Христа, внася голяма светлина в ума и съзнанието на човека.
Съвременните хора се оплакват от недоимък в пари, в здраве, в знания. – И Христос не беше богат. Ще кажете, че Той поне в духовно отношение беше богат. Като слезе на земята, Христос остави парите на банкерите, те да се разправят с тях, а за себе си задържа сърцата на хората. Христос абсолютно не се занимаваше с банкерство, обаче, държи точна сметка за сърцата на хората. Каквито са сърцата на хората, такива са и банкерите. Но Христос познава методите и законите, чрез които може да отваря касите на банкерите. Има ред примери в живота, от които се вижда, как американци, англичани, германци и други народи са започнали вече да отварят касите си. И българите са започнали вече да отварят касите си, макар, че не са много щедри. Милосърдието в тях още не е добре развито. Ако отидете на гости в дома на някой българин, всички около него ще казват, че е много щедър, но ако ви даде пари на заем, с години ще разправя, че ви услужил. В това отношение човек трябва да се освободи от тази слабост.
"Наклали огън." – Христовото учение носи този огън – огънят на любовта. Това учение носи вътрешна свобода, към която всеки се стреми. Това учение иска от всички народи да направи един народ, какъвто в същност съществува. Един народ съществува в света, а не много народи. Той е Божият народ, съставен от хора с високо, Божествено съзнание. Когато всички съзнания в света се сплотят около хора с Божествено съзнание, тогава светът ще се оправи. Светът се нуждае от умни, от добри хора. Тези хора няма да убиват, да затварят своите управници, своите министри. Всеки министър ще носи в себе си Божествено съзнание и ще бъде проникнат да служи на народа си от любов, а не на себе си. В съвременните държави, като дойдат някакви катастрофи, на първо място считат

министрите и управниците за главни виновници. – Ако е въпрос за злото, всички хора са виновни; и за доброто всички са виновни. Когато някой греши, нека няколко души съсредоточат доброто си желание към него да му помогнат. Щом възприеме тяхното добро желание, той ще се почувства подкрепен и няма повече да греши. Направете следния опит. Когато някой студент отива на изпит, нека близките му съсредоточат към него своето добро желание да издържи изпита си. Студентът ще се почувства подкрепен и ще издържи изпита си. Обаче, ако няма никаква подкрепа, той може да пропадне. Майка, която иска да роди добро, разумно и здраво дете, тя непрекъснато трябва да държи тази идея в ума си. Каквото дете желае майката, такова ще роди. От майката зависи, какви да бъдат децата и.

Религиозните казват, че за да успява, човек трябва да вярва в Бога. – Не е достатъчно само това. Мина времето вече на това суеверие. Лесно е да каже човек, че вярва в Бога. Сега хората не се нуждаят от суеверия, но от онази положителна вяра в живота, свързана с Първата Причина. Само тази вяра, само този живот може да уреди работите на хората във всяко отношение. Някои казват, че не вярват в нищо. – Аз зная, кои са причините, дето казват, че не нямат вяра в нищо. Като се натъкнат на страдания и противоречия, от които не могат да излязат, те изгубват вярата си. Щом излязат от тия противоречия, вярата им се възстановява. Аз зная, какъв е цярът на хората. При това, този цяр струва пари, но от хората се изисква добро желание да го приложат. Съвременните камари изработват ред закони, един от друг по-добри, но положението на народите пак не се подобрява. – Защо? – Високо съзнание се изисква от всички. Ако всички хора работеха безкористно и от любов, те щяха лесно да изправят своя народ. Обаче, днес всеки гласува за себе си, всеки иска своите работи да изправи, да получи добра служба. Питам: как е възможно всеки човек да заеме добра и високо платена служба? - В един народ това е невъзможно. Въпреки това, всеки човек е назначен за някаква служба: един е орач, друг – копач, трети – каменар и т.н. Няма нито едно органическо същество в света, без служба. Всеки човек на земята носи някакъв чин на службата, която изпълнява. При това всеки е добре платен. И най-малките чиновници, каквито са бръмбърчетата, са добре платени – на всяко бръмбърче се плаща 25 милиона английски лири годишно. Животът, енергията, която се дава за сърцето и за ума на човека, както и за неговата физическа сила, струва милиони и милиарди лева. Като не знае и не може да прецени богатствата, които му са дадени, човек не може правилно да ги използва. Ако хората имаха съзнание за количеството енергия, която е вложена и в най-малкия бръмбар, те биха вършили с нея чудеса. Съвременните хора не подозират даже, какви чудеса върши природата. Те мислят, че някога, в миналото само, са ставали чудеса. – Не, и сега стават чудеса. Между всички народи има учени, които правят големи чудеса. В

книгата на Седира се говори за един от великите адепти, който в разстояние на половин час могъл да спаси от смърт една туберкулозна, която била в третия период на болестта си. Не само това, но и по-големи чудеса се вършат днес: умрели възкръсват, болни от неизлечими болести оздравяват и т.н. – Какво се изисква за това? – Хората трябва да се повдигнат, да се проникнат от положителната, от научната вяра, за да се освободят от терзанията в живота. – Каква идея има майката, когато ражда? – Единствената идея, която има майката, когато ражда, е да роди живо и здраво дете. – После? – Да бъде това дете щастливо. Следователно, същата идея имаме и ние в живота си: да живеем, да бъдем здрави и щастливи. Това значи: да придобием Божията Любов, да имаме вяра във Великото и да си помагаме взаимно, да не бъдем в тежест едни на други. Както човек живее за себе си, така трябва да живее и за другите. В това седи свободата на живота.
Тези дни едно обикновено селско куче се приближи към мене и ме погледна право в очите. Донесох парче хляб и му го подадох. Макар и гладно, то ме погледна изпитателно, като че искаше да разбере, за него ли е този хляб, да не би да има някаква грешка. Тази постъпка на кучето говори за благородството на характера му. Тази черта ще му помогне да се издигне по-скоро. Други кучета, като вземат парче хляб, бягат по-скоро да се скрият някъде, да не им вземе някой хляба.
Питам: сегашните хора нямат ли поне толкова вяра и благородство, като това куче, да се освободят от своите смущения и съмнения и да се уверят в съществуването на Бога? Да се съмнява човек в съществуването на Великото Начало на живота, да живее в сляпа вяра, това значи да е прекъснал връзката с си с великата Любов. Какво ще дойде за този човек? – Наистина, няма по-голямо нещастие за майката от това, да изгуби любовта на сина си. От това гледище, ако хората изгубят своята вяра и любов към Първата Причина, към Бога, и Той съжалява. Като вижда безверието и безлюбието на хората, Той не съжалява, защото знае, че ще бъдат изложени на големи страдания. В който ден се върнат към Бога, всички кардинални въпроси ще се разрешат изведнъж. Това не значи, че няма да имат страдания – ще имат страдания, но те ще бъдат сладки, приятни страдания. Такива страдания лесно се носят.
Сторете крачка напред! Ще кажете, че вие знаете тези неща, вярвате в Бога, любите Го и т.н. – Щом кажете това, веднага ще ви сполетят различни болести, изпитания и страдания за да ви изпитат. Ако имате вяра и любов, лесно ще разрешите тези въпроси. Ще хванете болестта и ще и кажете: Знаеш ли, кой съм аз? Знаеш ли, кой е моят Бог? Болестта ще каже, че твоят Бог е и неин. Онзи, в Когото ти вярваш, и тя вярва. След това ще започнете да се разговаряте с болестта приятелски, докато ви напусне. Всяка болест не е нищо друго, освен един ангел, дошъл при вас с цел да обърне вниманието ви с някое от своите добри качества. Щом го видите,

всичко забравяте, но докато не сте го видели още, вие го наричате с някакво специфично име, според научната медицина. – Това е алегория, на която трябва да разберете вътрешния смисъл.

Сега да оставим алегориите настрана и да се спрем върху любовта, която разрешава всички мъчнотии в живота. В който момент човек почувства най-малката любов в себе си, всички връзки, които до това време са го ограничавали, се разкъсват, и животът му започва да се подобрява. Щом е така, всеки ден увеличавайте любовта си, да можете да късате връзките, които ви ограничават. Докато живеете на земята, все ще има нещо да ви ограничава: и като спите, и като ставате и лягате, и като ядете, и като се обличате. Това показва, че в света съществуват сили, които противодействат на човешкото щастие. Някои наричат това противодействие "старият човек". Други го наричат "тъмни сили, черен век, черна магия" и т.н. Когато съзнанието на човека не е будно, тези сили го свързват и му противодействат. За тези сили е писано и в Свещените книги. Казва се за Буда: Когато помислил, че е разрешил въпросите на живота и изпаднал в блаженство, Буда веднага се намерил в обятията на астралната змия, която го стегнала така здраво, че едва не счупила ребрата му. Скоро той се окопитил, дошъл в съзнание и се смалил толкова много, че лесно се измъкнал от обятията на тази змия. Само смирението било в състояние да избави Буда от нещастието, в което изпаднал.

Сега желая на всички, които днес ме слушате, да разрешите задачата си така, както Христос на времето си реши своята.

12. Беседа от Учителя, държана на
21 април, 1929 г. София – Изгрев.

1929_04_24 Постижения на богатия и на сиромаха
лекция пред общия окултен клас

ПОСТИЖЕНИЯ НА БОГАТИЯ И НА СИРОМАХА

Размишление върху чистата мисъл.

Написахте ли манифест към поданиците на своята държава? Ще кажете, че лесно се пише, но мъчно се прилага. Изобщо, нещата лесно се говорят, а мъчно се правят. — Защо е така? — Защото на физическия свят човек среща много препятствия, които мъчно може да преодолее. Лесно е да каже човек, че ще се качи на Мон-Блан. Дойде ли да реализира това желание, той ще срещне ред препятствия, които ще му попречат. Лесно е да каже човек, че е християнин. Рече ли да приложи Христовите принципи в живота си, той ще се натъкне на ред изпитания, които ще му попречат. Много години са нужни на човека, докато се качи на онази височина, която го определя като истински християнин. Нещата стават мъчно, защото се изисква време. В мисълта, обаче, всичко става лесно. Като гледате, че някой цигулар свири добре, вие мислите, че лесно можете да се научите да свирите. Като вземете цигулката в ръце, виждате, че не се свири лесно. Този цигулар е свирил 20-30 години непрекъснато, по няколко часа на ден.

Лесно се казва, че 2 + 2 = 4, но нещата в живота не стават така лесно. Докато дойдете до числото четири, трябва много да работите. Единицата е творческо число; двойката — число на работа; тройката — число на равновесие; четворката — число на движение. Значи, докато дойде до положение да каже, че 2 + 2 = 4, човек трябва да се е научил да твори, да работи, да уравновесява силите си и да се движи правилно. Това значи, да е постигнал съвършенство. Съвършеният човек не е нито мъж, нито жена. Докато човек се раздвоява в чувствата и в мислите си и се проявява ту като мъж, ту като жена, той не е съвършен. Жената мисли и чувства по женски, а мъжът мисли и чувства по мъжки. Обаче, има положения, при които и мъжът, и жената мислят, чувстват и усещат еднакво. Например, и мъжът, и жената казват: Спи ми се, яде ми се. Какво означават яденето и спането в живота? Преведете тия процеси в духовния свят и вижте, какво означават те там.

Като не разбират живота, хората казват, че от човека се искат дела, а не думи. Колко дела се искат от човека? Според вас много дела се искат. — Не, едно дело се иска от човека, т. е. едно начало. Под думите много дела подразбираме силите, вложени в човека, които съдействат за проявяване на първото начало в него. Казвате, че трябва да правите добри дела. Кои

дела са добри? Ако заколите кокошка, за да угостите гостите си добре, това добро е само за гостите ви, но не и за кокошката. Ако отстъпите леглото си на своя гост, той ще бъде доволен, но вие няма да бъдете доволни. Следователно, истинско добро е онова, което е добро едновременно за всички. Истинското добро прави всички хора доволни. Доброто е мярка, с която се определят всички неща в живота. Добро нещо е, когато човек се ражда, но добро е и когато умира. Щом се е родил, той трябва и да умре. За да се роди човек, има причина; и за да умре, пак има причина. Човек може да умре за греховете си, но той може да умре и за спасението на човечеството.

И тъй, за да се домогне до истинското добро, човек трябва да се замисли, какъв трябва да бъде неговият живот. Той трябва да се замисли, какъв трябва да бъде неговият морал. Трябва ли човек да спори с хората, дали е добър, морален, или учен? Съберат се двама души и започват да спорят, кой от тях е по-добър, по-морален, по-учен. Като не могат да дойдат до някакво разрешение, те търсят трети, който да служи като арбитър, да им разреши въпроса. Човек трябва сам да знае, дали е добър, учен, морален и сам да се харесва. Остане ли другите да го харесват и да се произнасят за неговите качества, той далеч още не е постигнал това, за което спори. Такъв, какъвто е, човек трябва да бъде доволен. Щом е доволен, той всеки ден ще прибавя по нещо към своя характер.

Истинското доволство води към щастие. Щастливият човек познава законите на живота и на място ги прилага. Как ще дойде човек до тия закони? — Чрез щастието. Като знае да пее, човек ще познава законите на пението. Като знае да смята, човек ще познава законите и на смятането. Когато казваме, че едни хора разбират смятането по-добре, а други — по-слабо, подразбираме, че те не познават еднакво законите на смятането. Същото се отнася и до говоренето, до правенето на добро и т. н. Това са дарби, които не са еднакво развити във всички хора. Всички хора не могат еднакво да правят добро. Това се дължи на дарбата им за правене на добро. Лесно е да каже човек, че трябва да прави добро, но мъчно е да го реализира. Лесно е да каже човек, че иска да се качи на Мон-Блан, но мъчно може да се качи. Да се качи човек на Мон-Блан и да слезе оттам, това значи, да изпита всички трудности и мъчнотии, каквито планината представя. Лесно е да се говори за добрия живот, но мъчно се прилага. Обаче, за разумния, за смелия човек, животът е лек и приятен.

Следователно, най-голямото изкуство, до което човек може да се домогне, е да знае, как да живее. Който разбира това изкуство, той никога не свързва живота със смъртта. Свързвате ли живота със смъртта, вие сте в относителния живот. Дойдем ли до същината на живота, ние включваме в

него безсмъртието. Обикновеният човек не знае, какво нещо е безсмъртието. Само безсмъртният познава безсмъртието. Безсмъртен е онзи, който от нищо не се смущава, който не нарушава своя вътрешен мир. Докато се смущава от всяка болест, от всяка неприятност в живота, човек е в областта на смъртта. Той е смъртен човек. Когато турците искат да кажат, какво нещо е вътрешният мир, те си служат с поговорката: „Целият свят да изгори, но моята черга да не изгори." Възможно е чергата на човека да не изгори, но при положение на безсмъртие. На смъртния чергата всякога изгаря, защото тя е направена от същата материя, от която е направена земята. На съвършения човек, обаче, чергата не може да изгори, защото, когато светът гори, той ще бъде някъде в пространството, на луната, или на слънцето. Той ще вземе своята черга със себе си и ще се разхожда из пространството.

Животът на съвършения е живот на права мисъл. Няма ли прави, трезви мисли, човек не може да разбере живота. Щом не разбира живота, той всякога ще е недоволен. Ако не е женен, той казва: Да бях се оженил поне, че да разбера смисъла на живота. Като женен, именно, той няма да разбере смисъла на живота. Неженeният е сам, няма с кого да се кара. В желанието на човека да е женен, се крие стремежът на душата към обединяване, към хармонизиране на душите. Постигне ли това хармонизиране, човек е намерил вече своето място в живота и в природата, което Провидението му е определило. Това е задачата, която всеки човек сам трябва да реши. — Нали Бог знае, кое място ми е определил? — Бог знае, но и ти трябва да знаеш. Веднъж си дошъл на земята, ти трябва да изпълниш всичко онова, което Бог е определил за тебе. Човек живее благодарение на Божията мисъл. Докато Бог мисли за човека, последният има условия да се усъвършенства. Усъвършенстването е дълъг процес. Човек не може да стане съвършен за няколко години. Десетки, стотици и хиляди години са нужни на човека, докато стигне известно съвършенство. Стане ли въпрос за съвършенство, българите си служат с поговорката: „Зяй, коньо, за зелена трева!" Тази поговорка не е вярна, защото конят никога не зяе за зелена трева. Казваме „зяе и прозява." — Кога човек се прозява? — Когато не се интересува от нещата, или когато няма работа. Прозявката показва, че в известни сили и енергии на човека има застой. Прозявката, като природен процес, има пред вид да възстанови известен ред и порядък на нещата. При всяко прозяване в човека се влива нова енергия. Само живите хора, само хора с будно съзнание могат да се прозяват. Радвайте се, когато хората се прозяват, защото са живи, будни. Обаче, умрелите и заспалите хора никога не се прозяват.

Как се е създало понятието „прозявка"? На френски език думата прозявам

означава „bâiller“. От корена на тази дума се образува българската дума „бая“. Значи, който се прозява, той бае, т. е. прави нещо. Всяка дума има дълбок вътрешен смисъл, който показва, че създаването на буквите, на думите в езика не е произволен, но разумен, съзнателен процес. Например, думата „мамо“ е съставена от две срички: първата сричка „ма“ означава това, което е дало нещо от себе си. Втората сричка „мо“ означава това, което е взело нещо и се е отделило. Щом нещо се отделя, то трябва да се върне. Тези две срички показват, че между идеите трябва да има обединяване. Следователно, всяка идея, която излиза от човека, отива в пространството, прави цял кръг и се връща там, отдето е излязла. Същото се отнася и до доброто, и до злото. Като излязат от човека, те образуват един кръг и пак се връщат към него. Значи, законът за обединяване на нещата съществува навсякъде в живота.

Какво представя злото като сила в живота и в природата? За да разберете поне отчасти, какви сили се крият в злото, разгледайте, как се пише на български език думата „зло“. Тя е съставена от три букви. Буквата „з“ е закон на размножаване. Значи, зло е само онова, което се размножава и расте без закон. Като се размножават, тия същества искат да се хранят. Понеже са се размножили без закон, и храна няма да имат достатъчно. Щом храната им не е достатъчна, те се изяждат едни други. Следователно, когато човек дава възможност на мислите, чувствата и желанията си да се размножават без закон, той създава злото. Знакът на фиг. 1. представя знака на злото, т. е. знака на Луцифера. Луцифер е стъпил на земята, с което иска да каже, че тя е негово притежание. Двете линии, отправени нагоре, показват раздвояване. И наистина, дето злото се явява, там всякога настъпва раздвояване, т. е. разединяване. Докато бащата в един дом е жив, синовете и дъщерите живеят в съгласие. Щом бащата замине за другия свят, злото веднага влиза в този дом; синовете и дъщерите започват да спорят, кой да вземе по-голяма част от наследството. Когато двама души ядат и пият заедно, ако не са разумни, злото ще се вмъкне между тях, и те ще започнат да се карат, кой от двамата ял и пил повече.

[[Картинка:Пример.jpg]]

Символът на доброто, представен на фиг. 2., е противоположен на злото. Тази е причината, поради която доброто освобождава човека и му дава простор, а злото го ограничава и заробва. Обаче, колкото и да мислят хората, че злото е силно, в края на краищата не излиза така. Макар и да е стъпил на земята и мисли, че я владее, Луцифер сам изпада в противоречие. Той вижда, че същата земя, която си въобразява, че владее, го носи из пространството. Какво заключение можем да извадим от това? Заключението е следното: Невъзможно е човек да владее това, което носи.

Някой язди кон и мисли, че го владее. — Не, щом конят носи човека, последният не може да го владее. Преди всичко, физически конят е по-силен от човека. Добре е човек да язди кон, да се качва на автомобил, на аероплан, но само от време на време, а не постоянно. Ще кажете, че не можете без кон, или без автомобил. Има неща, без които човек не може, но те не са нито кон, нито автомобил, нито файтон. Човек не може да живее без импулса на своето сърце и на своя ум. Обаче, и като живее с импулса на своето сърце и на своя ум, той трябва да избягва еднообразието. — Защо? — Еднообразието убива човека.

И тъй, човек не може без сърце и без ум, т. е. без мисъл и чувства. Той трябва да дава път на ония мисли и чувства в себе си, които турят ред и порядък в живота му. Има мисли и чувства в човека, които могат да го изхвърлят вън от живота, както водата изхвърля на брега всички умрели животни, всички предмети, които нямат опорна точка. Обаче, водата не може да изхвърли навън живата риба. Тя е пригодена, именно, към условията на водата. Параход, вързан за котвата си, не може да излезе вън от водата. Откъсне ли се от котвата и се понесе по вълните на водата, без надзора на опитния капитан, водата ще го изхвърли вън от себе си. Какво представя морето? Морето символизира живота. Както морето се вълнува, така и животът се вълнува под влиянието на въздушните течения. Влезе ли в живота, човек трябва да има опорни точки, на които да се държи здраво. Не се ли държи здраво за нещо, животът ще го изхвърли вън от себе си.

Едно трябва да имате пред вид: Щом сте влезли в живота, вие трябва да бъдете съсредоточени. Какво става около вас, това не трябва да отвлича вниманието ви. Щом вниманието ви се отвлича на една и на друга страна, вие сте осъдени да попаднете във вълните на живота, които ще ви изхвърлят далеч някъде. Следователно, отидете ли на събрание, да слушате някаква реч или беседа, отправете вниманието си към говорителя и слушайте, какво той говори. Ако можете така да се съсредоточите, че да не виждате, нито кой е бил до вас, пред вас или зад вас, нито да видите, колко души са присъствали на събранието, вие сте използвали беседата. Иначе, разсее ли се вниманието ви, вие сте присъствали само с тялото си, т. е. с автомобила си, в който е седял шофьорът, но не и господарят. Господарят е бил другаде някъде и нищо не е чул и разбрал от това, което се говори.

Следователно, когато казваме, че хората се карат и бият помежду си, всъщност техните слуги се карат, но не и господарите им. Като карат автомобилите си, слугите се карат помежду си, кой от двата автомобила да мине пръв. Кой ще отстъпи? — Слабият. Слабият трябва да бъде разумен, да отстъпва на физически силния.Това подразбира стиха: „Не противи се

на злото!“ Злото е дяволът в света, който се отличава със своята експедитивност. Дето ходи, каквото прави, дяволът все бърза. Който смее да се изпречи на пътя му, той го поваля на земята. Отличителното качество на човека пък е това, че той всякога и навсякъде търси правото. Като търси правото, той има възможност да се спира на много места и да се учи. Обаче, въпросът за правото днес е неразрешим. Той представя ирационално число. Колкото и да делите това число, все ще се получи остатък. Дойдете ли до остатъка, турете точка и кажете: От мене да мине. Животът работи с ирационални и с рационални числа. Тъй щото, не се опитвайте да делите числата на живота без остатък.

Който издирва нещата в тяхната точност, той не разбира живота. Животът постоянно сменя числата, с които работи: Днес работи с някое рационално число, утре — с ирационално. Това значи, че няма вечно щастие на земята. Ако човек днес е щастлив, утре ще бъде нещастен. Колко щастлив може да бъде онзи баща, на когото тримата синове са на война и му съобщават, че двамата от тях са убити? Как ще бъде щастлив онзи човек, на когото къщите са съборени от земетресение? При сегашните условия на живота, и съвършеният човек ще опита дисхармонията, която съществува на земята. Христос, най-великият и съвършен човек, дойде на земята, но и Той опита голямата дисхармония между хората. Той дигна камшик и се опита да изгони продавачите от Божия храм, но не успя. И до днес храмовете са пълни с продавачи. Обаче, идеята, която Христос прокара с тази своя постъпка, и досега още живее в сърцата на хората.

Христос дойде на земята, да покаже на хората, как да приложат любовта. За да живеят по любов, хората трябва да изменят разбиранията си, да приложат Христовите принципи. Живеят ли със старото, те трябва да бъдат на различни планети. За да се обичат хората, един трябва да бъде на Земята, друг — на Слънцето, трети — на Венера, четвърти — на Луната и т. н. Като им домъчнее, те ще се срещнат на Земята, ще си поговорят сладко и ще се разделят. Засега, обаче, и това е невъзможно.

Мнозина се заблуждават, като мислят, че са ходили в духовния свят. Ходили са в духовния свят, а не могат да кажат нищо ново. Те си представят духовния живот като този на земята. — Не, духовният свят се различава коренно от физическия. Духовният свят е свят без никакви противоречия. Там владее пълна хармония и чистота.

И тъй, човек трябва да има права мисъл, която да му служи за мярка в живота, да различава обикновеното от необикновеното, човешкото от Божественото. Обикновеното, т. е. човешкото създава тревоги, безпокойствия, недоразумения, скърби и страдания. Божественото, обаче,

носи щастие, мир и свобода. човек се безпокои, че няма пари да довърши къщата си. Майката се безпокои, че детето ѝ заболяло от някаква болест, или че е отишло някъде и не се е върнало на време. Търговецът се безпокои, че не може да плати полиците си на време. Започне ли човек да гледа на нещата от Божествено становище, той ще види, че всичко, каквото се случва в живота му, е за негово добро. Добро е, че някой човек няма пари да довърши къщата си, защото наскоро ще стане голямо земетресение, което ще събори много къщи. Като мине земетресението, той ще намери пари да довърши къщата си. Иначе, земетресението щеше да засегне и неговата къща и щеше да го съсипе материално. Майката не трябва да се безпокои, че детето ѝ е болно, защото тази болест ще развие в него известна мекота, която му е нужна в живота. Майката не трябва да се безпокои, че детето ѝ закъсняло някъде, защото ще разбере, че това закъснение е било за добро. То е срещнало на пътя си друго дете, което е паднало и счупило крака си, и му е помогнало да го заведе у дома му. Гледа ли на живота по този начин, човек ще види, че зад всяко зло се крие някакво добро. За да не изразходва напразно енергията си, щом се намери пред известни неприятности, мъчнотии и страдания, човек трябва да трансформира състоянията си, по-леко да понася тия неща. Като се изучава, човек вижда, че, при всички изпитания в живота си, има нещо в него, което се безпокои и смущава, но има нещо, което остава спокойно и гледа на нещата философски.

Като не разбират законите на разумния живот, хората спорят за нищо и никакво. Техните спорове са подобни на детските. Учителят влиза в отделението си и задава въпроса: Колко е 5 X 5? Няколко ученици дигат ръка да отговорят, обаче, учителят извиква този ученик, който последен е дигнал ръка. Ученикът, който пръв е дигнал ръка се обижда, защо учителят не го е предпочел, и се явява спор. Всички ученици имат право да дигат ръка, но и учителят има свобода да дигне, когото иска. В един час е невъзможно да бъдат изпитани всички ученици. Учителят ще изпита двама-трима ученика, а останалите ще слушат. При това, нужно ли е всички ученици да отговорят на въпроса, колко е 5 X 5? Един ученик ще отговори на въпроса, колко е 5 X 5; друг ще отговори на въпроса, колко е 5 X 6; трети пък ще отговори на въпроса, колко е 5 X 7 и т. н. Пазете се от еднообразието на нещата. Отговори ли един ученик, че 5 X 5 = 25, въпросът е свършен. Трябва ли след това да дойде друг някой, да казва, че на същия въпрос може и по друг начин да се отговори? Какъв ще бъде другият начин? Той ще започне да доказва, че 5 + 5 = 10, 10 + 5 = 15, 15 + 5 = 20, 20 + 5 = 25. И това е вярно, но по-бързо е решението на 5 X 5.

Умен трябва да бъде човек! Умен човек е онзи, който върви по пътя на най-малките съпротивления, по пътя на най-малките разходи. Тъй щото,

дойдете ли да решавате някакъв въпрос, вие трябва да бъдете справедливи. Истински справедлив човек е онзи, който никога не внася противоречия в своите постъпки. Природата никога не поставя противоречия в живота на хората. Следователно, като ученик, който изучава живата природа, постъпвай като нея. Питат ли те, колко е 5 Х 5, отговори направо, без никакви извъртания. Кажи, че 5 х 5 = 25 — нищо повече.

Следователно, задачата на човека е да не внася никакви противоречия нито в своя живот, нито в живота на своите ближни. Внесе ли най-малкото противоречие някъде, той е длъжен да го отстрани. Тази е причината, поради която хората трябва да се раждат и прераждат. Те трябва да дохождат много пъти на земята, за да изправят погрешките на своето минало. Някой виден философ е създал някаква теория, с която е внесъл големи заблуждения в умовете на хората. Този философ трябва отново да се роди като малко дете, да опита последствията на своята теория и да се заеме с изправянето й. Докато е малко дете още, майката го повива в пелени, къпе, храни, както и когато намира за добре. То плаче, иска да й каже, че е виден философ и не трябва да постъпва с него против желанията му. Като го повива и разповива, с това майка му иска да каже: Едно време и ти по този начин си завързвал умовете на хората със своите теории, но сега ще ги развържеш, т. е. ще ги освободиш. Този философ не трябва да живее със своето минало величие, но да се примири с положението си на дете и да желае майка му да го къпе често. Като го къпе често, майка му ще освободи съзнанието му от ред наслоявания на неговото минало. Като се освободи от тия наслоявания, той може да изправи погрешките си към човечеството. Всяка негова погрешка е погрешка и на цялото човечество. И обратно: погрешката на цялото е погрешка и на частта.

Веднъж дошъл на земята, задачата на всеки човек е да изправи, както своите погрешки, така и тия на своите ближни. Като изправяте своите погрешки, вие правите добро на себе си и на ближните си. Бъдете доволни от малкото, което можете да постигнете в един живот. Не мислете, че в един живот можете да станете съвършени. Съвършенството на човека се заключава в това, което той може да постигне днес. Това, което ще постигне утре, представя неговият идеал. Идеалът на човека е въпрос на неговото бъдеще. Като знаете, че всеки човек е длъжен да изправя погрешките си, вие лесно ще се справите с противоречията си. Ако човек не разреши малките противоречия и мъчнотии, той ще се натъкне на по-големи.

Един светия често минавал край домовете на един богат и на един беден. Като го виждал, богатият му казвал: Моля ти се, кажи на Господа, че ми

дотегна богатството. Искам да ме освободи от него. Сиромахът пък му казвал: Кажи на Господа, че ми дотегна сиромашията. Искам по някакъв начин да ме освободи от нея. Светията предал молбата и на двамата пред Господа. Господ му отговорил: Иди при богатия и му кажи да започне всеки ден да роптае против богатството. Като чуя недоволството и роптанието му, ще го освободя от богатството, което днес има. На сиромаха пък ще кажеш, всеки ден да благодари за сиромашията си. Като видя, че той е благодарен от сиромашията си, веднага ще го освободя от нея. Като чул тия думи, богатият казал на светията: Как е възможно да бъда неблагодарен и недоволен от богатството си? — Щом това е невъзможно за тебе, богатството ти ще остане. И сиромахът казал на светията, че му е невъзможно да благодари за сиромашията. — Щом е така, сиромашията и за напред ще остане с тебе.

И тъй, иска ли човек да се освободи от някаква неприятност или мъчнотия, той трябва да направи невъзможното. Не прави ли големи усилия да преодолее лошите условия, вместо да се освободи от тях, те още повече ще се влошат. Ако иска да се освободи от богатството си, богатият не трябва да очаква на Бога, Той да му го отнеме, но доброволно да го раздаде на сиромасите. Сиромахът пък да не очаква на богатите, или на Бога, да получи всичко наготово, но да се заеме да работи, сам да изкарва прехраната си. Човек трябва да разчита на себе си, а не на онова, което случайно иде отвън.

Като говоря тия работи, ще кажете, че лесно се говорят, но мъчно се прилагат. Разумният, обаче, каквото говори, веднага го прилага. Той е внимателен в постъпките си и никога не греши. Случи ли се да направи някоя погрешка, той веднага я изправя.

— Само Божията Любов носи пълния живот.

36. Лекция от Учителя, държана на
24 април, 1929 г. София — Изгрев.

Книги:
 * Постижения на богатия и на сиромаха
Форми в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том III. София, 1938)
 14 беседи от 20 февруари 1929 г. до 22 май 1929 г.

Начало: 05:00

1929_04_26 Преводи в природата
лекция пред специалния клас

ПРЕВОДИ В ПРИРОДАТА

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

Размишление върху прилежанието.

От какво се нуждаят хората в живота си? От какво се нуждае младият? От какво се нуждае човек при ходене? – От крака. – За мислене? – От глава. – За слушане? – От уши. – За гледане? – От очи. – За живота? – От дишане. Ще кажете, че най-важна е мисълта. Не е така. Преди мисълта е дишането. Човек първо диша, а после мисли. Първо приготвя хляб, а после яде. Когато човек прави погрешки, мисълта и чувствата му идат на помощ, да му помогнат за изправяне на погрешките. Мислите и чувствата помагат на човека да се освободи от скърбите. Как ще помогнете на скръбния? Достатъчно е да го стиснете за врата, за да се освободи той от скръбта си. Той мисли, че скръбта му е голяма, но като го стиснете за врата, вижда, че може да се задуши. При това положение, малката скръб отстъпва пред голямата. Ако някой е радостен, по същия начин можете да отнемете радостта му. Щом го стиснете за врата му, той вижда, че животът му се свършва и радостта веднага го напуща. Значи, една и съща причина – стискането, произвежда два различни резултата: скръбта превръща в радост, а радостта в скръб.

Скръбта и радостта са състояния, през които минават всички хора. На тях се дължи промяната в отношенията им към Бога и към ближните им. Човек става радостен и весел от сън, но до вечерта все ще се намери някой, който да стисне ума или сърцето му, да му причини някаква болка. Достатъчно е да срещнете една ваша другарка, която да ви покаже един, два, три или повече пръста. Ако ви покаже един или два пръста, това показва, че сте пропаднали на изпита. Вие ставате скръбна и недоволна. Ако ви покаже три, четири, пет или шест пръста, това показва, че сте издържали изпита и сте минали в по-горен клас. Колкото по-висока е бележката, толкова по-голяма е радостта ви. Показването на пръстите не е нищо друго, освен мълчалив разговор между хората. Който разбира този език, може да се радва или да скърби. Който не го разбира, може да вижда пръстите, без да прави някаква връзка. Докато е жив, човек ще вижда един или няколко пръсти, които ще му показват как е издържал изпитите си.

Кой човек наричаме млад? Докато Сатурн не се е проявил в човека, докато

е весел, той е млад. Щом Сатурн се прояви в него, той е стар. – Доколко години човек е млад? – И стогодишен да е, щом е весел, разположен, той е млад. Който пада духом, не е млад. В този смисъл, всеки сам може да си отговори, млад ли е, или стар. Ако раните ви заздравяват лесно, това показва, че мислите и чувствата ви са добри. При това положение вие минавате за млад човек. Онзи, на когото раните не заздравяват лесно, е стар. Лекарите ще кажат, че причината на това е нечистата кръв. Ние вадим друго заключение, а именно: старият има нечиста кръв. На младия кръвта е всякога чиста. Тъй щото, ще знаете, че старостта не е нито във външния израз на човека, нито в годините, но в нечистата кръв. Стар човек е онзи, който се спъва от злото. Който не се спъва от злото, е млад. Младият е добър, старият – лош; младият е силен, старият – слаб.

Хората трябва да се откажат от външното гледане на нещата. Някой, например, минава за религиозен, защото се моли по няколко пъти на ден. Това е външно, механическо отношение към Бога. Това е външна връзка. Така се връзват хората с въжета, когато минават през опасна планинска местност. В духовния свят въжета не съществуват. Там не можете да обсебите никого. Там не се допущат никакви престъпления, никакви обиди. Как ще обидят някого, когато в речника им не съществуват обидни думи? Докато сте на земята, ще се обиждате, защото речниците на хората са пълни с обидни и горчиви думи. Обаче, щом влезете в духовния свят, между ангелите, трябва да се откажете от стария си живот. За да се приготвите за ангелския свят, трябва още на земята да възприемете идеята, че Бог живее във вас и вие живеете в Бога. Не приемете ли тази идея, и млади, и стари ще се вкисвате. За да не изпадате в това положение, от всички се изисква правилна обхода към Първата Причина, към ближния и към себе си. Така ще дойдете до онова вътрешно разбиране на живота, което представя идеал на човешката душа.

За следния път всички ще напишете по едно любовно писмо до някой гостилничар, когото често посещавате. Вие знаете, какви ястия готви той, каква обхода има към клиентите си. От отношенията му към клиентите, вие ще опишете неговия портрет, ще му направите характеристика и ще завършите писмото си с излияние към ястията му. Писмото ще бъде добре написано, на хубав език и съдържателно. – Защо хората крият любовните си писма? – Защото се страхуват да не останат неразбрани. Всеки, който се опитал да изкаже любовта си устно или писмено и не са го разбрали, се счита за мъртъв. Той е изгубил любовта си. Ето защо, който люби, трябва да мълчи като риба.

Представете си, че млада, красива мома се влюбва в един княз. Ако е разумна, тя няма да изкаже любовта си. Ще ходи скромно облечена, да не

я забележи той. Скромното облекло показва, че тя обича работата, обича живота и това я задоволява. В любовта си тя не е сама. Да любиш, това значи, да си свързан с много души, които любят. И слънцето е свързано с много слънца. То свети, защото не е само в света и защото има за кого да свети. Бъдете и вие като слънцето и като младата мома, да обичате живота, да работите и да светите за другите същества, а не само за себе си. Светията, момата и момъкът, които любят Бога, си приличат. Предадени на своята идея – служене на Бога, те забравят себе си. Обличат се чисто, спретнато, но скромно. Без да искат, те обръщат внимание на хората, всеки се спира да ги гледа. Те са вътрешно облечени, вътрешно красиви.

Темата, която ви дадох, да напишете по едно любовно писмо до някой гостилничар, има широк смисъл. Под "гостилничар" разбирам човек, който върши работата си с любов. Той може да бъде учител, професор, проповедник, съдия и др. На каквато служба да сте, вие имате клиенти, както гостилничаря. От тях ще си изберете няколко, с които ще работите. Като свършите една работа с любов, започвате друга. Докато свикнете с новата работа, вие скърбите и се измъчвате. Изобщо, на две скръбни състояния иде едно радостно. И обратно: на две радостни – едно скръбно. Защо радостта се замества със скръб? – Защото е дошла отвън, от хората. Човешките радости се губят, а Божествените – никога. Човек трябва да се радва на неща, които произтичат от самия него, а не на неща, които идат от окръжаващите. Разчитайте на оръжието, което носите в себе си, а не на външните оръжия, направени от метал. Давид предпочете да излезе на борба с Голиата със своята прашка, а не с оръжието, което Саул му предложи. Не разчитайте на външните условия, нито на приятелите си, но на силите, които са вложени във вас.

Като размишлявате върху лекцията, спомнете си случаи от живота си, когато на две скръбни състояния сте имали едно радостно и на две радостни – едно скръбно.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

31. Лекция от Учителя, държана на
26 април 1929 г. София – Изгрев

Книги:

* Преводи в природата

Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_04_28 Момчето ми
неделна беседа

МОМЧЕТО МИ

„Кажи само реч, и ще оздравее момчето ми.“
(Матея 8:8)

Най-важното нещо в живота е първата стъпка. Защо? – Защото, каквато е първата стъпка, такива ще бъдат и последващите. Това е неизбежен закон в природата и в живота. Първата стъпка, първата мисъл, първото чувство, първото желание определят посоката на човешкия живот. Обаче, докато съзнанието на човека на е пробудено, не може да се говори за първа стъпка, за първа мисъл. Щом съзнанието на човека се пробуди, може вече да се говори за първа стъпка, за първа мисъл. Първата мисъл, първата стъпка, която иде след пробуждането на съзнанието, определя посоката на живота на даден човек. Следователно, първият подтик, който стимулира човека към работа, е определящият. От първия подтик може да се познае, дали даден човек ще сполучи в една работа, или няма да сполучи. От първия подтик в човека положително се знае, какво може да стане от него. Но всеки не може да знае това. То е достояние само на мъдреца, а не на невежия. Каква е разликата между учения, т.е. между мъдреца и невежия човек? – Мъдрецът знае, какво може да стане от всяко нещо, а глупецът не знае това. Значи, глупец е онзи човек, у когото съзнанието не е пробудено, и той се заблуждава само от външността на временния, непробудения живот. В този случай може да се приложи българската пословица: ”Едно живо куче е за предпочитане пред сто умрели лъва.” Аз взимам тази пословица в друг смисъл: Един беден човек е за предпочитане пред сто фалирали търговци. Един беден човек, но приятел, е за предпочитане пред сто фалирали търговци, но неприятели.
И тъй, първият подтик, първата стъпка определя посоката на живота, а от посоката зависи, каква основа ще постави човек. Ето защо, всяка сутрин, като става, човек трябва да постави основа в живота си. Не мислете, че само веднъж се поставя основа в живота. Мнозина мислят, че като поставят веднъж основа в живота си, всичко се свършва. Така е само за онзи, който не мисли. Животът не е нещо механическо; животът е вечен. Щом животът е вечен, и основата, която човек поставя е също така вечна. Понеже основата в живота е жива, тя е подложена на постоянни промени. Основите на земния живот не претърпяват никакви промени. За да станат някакви промени, трябва да настъпят известни катаклизми в този живот. Вследствие на това, къщите ви ще се съборят и трябва да се поставят нови основи. Въпреки това някой ще дойде при вас да се хвали, че турил основа

на къщата си. Питам: твоите работи наредени ли са? – Не са наредени. – Щом работите не са наредени, ти нямаш никаква основа в живота си. – Ама аз съм турил основа на своето образование, разрешил съм задачите си. – Решил ли си задачите на своя живот? – Не съм ги решил. – Щом не си решил задачите на своя живот, нямаш никаква основа.
Положението на съвременните хора е подобно на онова, в което се намирал един слуга, който бил сакат с едната си ръка и с единия си крак. Обаче, в ума на този слуга се загнездила мисълта, че той бил даровит художник. Той започнал да рисува във въображението си отлични картини, да ги излага пред света. Представял си, как дохождали хора да ги гледат; как вестниците писали за неговите картини, хвалили го, и той се прочул пред целия свят за много даровит художник. Като се огледал натук-натам, пак се видял в първото си положение, като беден слуга, сакат с една ръка и с един крак. Във въображението му имало безброй картини, а отвън, в действителност – нито една. Съвременният свят е пълен с такива художници. Когото срещнеш, виждаш, че е с високо мнение за себе си. Не е лоша тази черта, но за да оправдае своето високо мнение за себе си, преди всичко човек трябва да се освободи от ограничителните условия на своя живот. За да стане слугата даровит художник, първото нещо, което се иска от него е да развърже ръката си и крака си, да ги освободи от връзките. Ако може сам да направи това, добре; ако не може сам да го направи, трябва да потърси някой да му помогне.
"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Често хората се обръщат към силния на деня и казват: Кажи само реч, и тази работа ще стане! Съвременните хора не успяват в живота си поради техните понятия, поради техните схващания за нещата. Въпреки всичко това хората на 20 в. мислят, че имат правилни схващания за живота. Действително, някои от техните схващания са по-правилни от тия на миналите поколения, но тези схващания не могат да се сравняват със схващанията на поколенията, които ще дойдат след хиляда години. Знаете ли, какво ще представяте, ако след хиляда години се явите в света с вашите възгледи за живота?
Сега ще приведа един разказ за живота и обичаите на хората от царството на Соломон-Ра. В това царство хората имали обичай да се поздравяват с езика си, като го изплезвали навън, а не както сега – с ръцете си. Значи, за да се поздравят, трябвало всеки да изплези езика си навън. Така трябвало учениците да поздравяват учителите си; така трябвало пасомите да поздравяват своите пастори, духовните си ръководители; така трябвало, обикновените хора да поздравяват учените и философите. Един от най-видните философи по това време бил някой си Хамиба, тъй аз го наричам. Който иска да знае, какво е било същинското му име, нека се порови в аналите на миналото, и като го намери, да го преведе на български. Според мене, името Хамиба се дава на човек, който мисли, че е философ, но още не е завършил своята философия. Един ден, като се разхождал из

града, той срещнал една от най-красивите моми на царството, каквато никога до това време не е виждал. Тази мома минала покрай него и не изплезила езика си да го поздрави, както бил обичаят. За да се спазва този обичай, бил издаден закон, според, който, всеки неизпълняващ обичая, се наказвал с десет годишен строг затвор. Като видял, че красивата мома не го поздравила, философът се намерил в чудо, какво да прави. Ако не се оплаче от нея, достойнството му, като виден философ, се накърнявало. Най-после той подал оплакване до царя, в което съобщавал, че най-красивата мома в царството му не изпълнила обичая, не го поздравила с езика си. Царят издал заповед да се тури тази мома в затвор за десет години, но запитал философа да обясни, коя е причината, задето момата не се подчинила на този обичай. Философът не могъл да каже, коя е причината за непослушанието, което красивата мома проявила. Понеже, той не могъл да даде обяснение за причината на този факт, царят осъдил и него на десет годишен затвор. В това време един прост, но разумен човек се явил пред царя и казал: Аз зная причината, задето красивата мома не поздравила философа с езика си. От рождение още тя има един недостатък на езика си. Езикът и е недоразвит, къс, вследствие на което не може да го изплези навън. Той рязнал малко езика и, освободил го и наскоро езикът израснал. Тогава момата казала: Аз ще изправя погрешката си. Срещнала философа, изплезила езика си и го поздравила. С това съдът отменил решението си: Нито момата останала в затвора, нито философът.
На много от съвременните хора езиците са недоразвити, недорасли. Мислите ли, че има език онзи, който обича да хули, да злослови по адрес на хората? Според мене, само онзи човек има език, който може да говори сладко. Онзи човек, който е започнал да си служи с лоши думи, след време неговият език непременно ще се парализира. Езиците на всички хора, които пишат и говорят лошо, в бъдеще ще се парализират, ще се намерят в положението на красивата мома. Които не вярват, след 10-15 години те ще проверят тази истина. Те ще срещнат хора без езици, които ще мязат на риби; най-малкото, което ще ги сполети, е че като заминат за другия, за астралния свят, тези хора ще се превърнат на риби. Там ще ги пекат, ще ги ядат, без да могат да си изкажат мъките и страданията.
Ще кажете, че като заплашваме хората по този начин искаме да ограничим злото. – Не, ни най-малко не искаме да ограничим злото. Ние насърчаваме доброто, а не ограничаваме злото. От злото ние не се интересуваме. Когато някой върши престъпление, това ни най-малко не ни интересува. Когато някой върши добро, това ни интересува. Ние се интересуваме от учения човек, а не от невежия. Същият закон срещаме и в природата, както и в отношенията на Бога към хората. Бог абсолютно не се интересува от глупавите и от лошите хора. Какво пишат вестниците, това ни най-малко не интересува Бога. Не само Той, но и напредналите

същества даже не се интересуват от вестникарските дисертации. Вие можете да ги считате за учени работи, но те гледат на тях като на обикновени съобщения, без никаква научна дълбочина и достоверност. Каква наука е тази, която не просвещава умовете на хората? Или каква религия е тази, която не внася любов между хората и не ги обръща към Бога? Това са човешки измислици, човешки изобретения, които заблуждават хората. Под думата наука ние разбираме съвкупност от идеи, които са излезли от Великото Начало на Живота. Лъжата пък е кал, която е излязла от обущата на хората. Човешките обуща създадоха лъжата в света. За да познаете, какъв е някой човек, вижте, като влиза в къщи, дали си изчиства обущата, или не. По това ще познаете, дали този човек е готов да говори истината, или не. Ако изчисти обущата си и така влезе в къщи, той ще говори истината; ако не ги изчисти, той носи лъжата в себе си. Много хора носят нечисти обуща по наследство, по предание. Ако присадите едно дърво с дивачка, след време това дърво ще даде плодове на дивачката. Кой е причината за това? – Причината за това е самата дивачка. Счупете присадката и веднага ще видите истинското дърво. Счупете дивите присадки на дървото, и веднага ще видите истинския човек. Всичко в света трябва да се постави на изпит.

Съвременните хора се намират в епоха, през която нищо няма да остане неизпитано, непроверено. Животът на хората, външно и вътрешно, ще бъде подложен на такива разтърсвания, каквито стават в домовете по Велик ден. Цялата къща по Велик ден се пречиства. Защо умират хората и какво става с тях след смъртта им? Някои учени твърдят, че мозъкът на умрелия не остава в пръстта, но напреднали, учени същества го взимат, анализират го, да видят, какви благородни мисли и чувства са занимавали този човек. В Божествената лаборатория има списъци, в които вписват всичко, което се отнася до мозъка на дадени лица. В тия списъци четете: мозъкът на еди-кой си свещеник, владика; мозъкът на еди-кой си учен човек; мозъкът на еди-кой си княз, или цар; мозъкът на еди-коя си слугиня и т.н. И срещу всяко име следват резултати от направената анализа. От тези анализи се вижда, какво липсва на всеки човек. Значи, има с какво да се занимава човек. Сега ни учат, че като умре човек, ангели дохождат, взимат го и на ръце го занасят на небето. – Ние имаме само един такъв случай – с бедния Лазар. Три пъти анализираха мозъка на Лазар и след това го занесоха в лоното на Аврам. Обаче, когато умря богатият, който цял живот яде и пи, не го занесоха в лоното Аврамово, но го изпратиха в мястото на мъчението. – Какво ще стане с нашите богаташи?

Аз не говоря за богаташи, които не вършат волята Божия; аз не говоря за сиромаси, които крадат и лъжат. Аз имам пред вид онези сиромаси, в ума на които не минава мисъл за кражба и лъжа. Тези сиромаси са големи простаци, защото не знаят да лъжат, нито да крадат. Такъв човек аз наричам беден, сиромах, и нищ духом. Всеки човек, на когото езикът е

дълг и реже надясно – наляво, той не е беден, не е нищ духом. Той е първокласен богаташ, т.е. човек, богат с грехове. Този богат човек ще отиде при онзи, за когото Христос е казал, че ще бъде изпратен в мястото на мъчението.
Като говоря за мъчението, мнозина запитват, има ли такова мъчение, или няма. Аз не говоря за физическо мъчение, което всички хора са опитали и познават, но говоря за вътрешното мъчение, което малцина са опитали. Ще кажете, че такъв огън, за който се говори в Писанието, не съществува. – Този огън, за който се говори в Писанието, не е физически, защото човек изгаря на физически огън. Огънят, на който богатият горял хиляди години и не изгорял, е от съвсем друго естество. Този огън коренно се различава от физическия. Защо е трябвало богатият да гори на този огън? Защо той не каза на Аврам: Отче Авраме, покажи ми начин, как да изправя греховете си! Защо не се разкая и не потърси начин да изправи греховете си, а пожела да изпратят Лазар при него да му облекчи положението? И в мястото на мъчението богатият прояви своето старо аристократство и каза на Аврам: Нека бедният Лазар дойде при мене. Той ми дължи нещо, за което трябва да ми бъде признателен. Какъв по-голям срам за мене от този, той да седи в мястото на блаженството, а аз – при тези лоши, тежки условия! – Тези са вътрешните причини, заради които богатият искал да доведат Лазар при него. Аврам му отговорил: Лазар не може да дойде при тебе. Има неща, които ви делят. – Състоянието на богатия не може да се смени със състоянието на бедния; състоянието на грешния не може да се смени със състоянието на праведния. Това е бояджилък. Господ не е бояджия. Той е разумно същество. Казвате, че Бог е добър, милостив, може да ви направи добро. Ако хората можаха да се боядисват тъй лесно, пръв аз щях да ги боядисам. Нямаше да оставя човек в света да греши. Но невъзможно е човек да се боядисва, както и когато пожелае.
Сега, като говоря за богат и за беден човек, аз разбирам друго нещо. Под думата "богат" разбирам разумен човек. И под думата "беден, сиромах" пак разбирам разумен човек. И двамата са разумни, но на различни длъжности. Каквато длъжност да се даде на разумния човек, тя е почетна длъжност. И цар да е, и последен слуга да е, за него това е едно и също нещо. Пред Бога, пред възвишения морал няма абсолютно никаква разлика между цар и слуга. Докато сте на земята, вие ще се лъжете от различните служби на хората. Ако царят изпълнява честно службата си на земята, той е почитан и уважаван от всички; ако слугата изпълнява службата си честно и почтено, той е почитан и уважаван от всички. В този случай и двамата са на почетни служби, без абсолютно никаква разлика. Царят е почетен като цар, а слугата – като слуга. Ако царят не изпълнява честно своята длъжност като цар, той ще стане слуга. Ако слугата изпълнява честно своята служба като слуга, той ще стане цар. Следователно, всички сегашни слуги са кандидати за царе, но при условие

да изпълняват службата си честно и почтено. Като предвижда това, Писанието казва, че ние сме свещени царе за Бога. Някой казва: Аз не мога да бъде цар. – Какво представя царят? Какъв е произходът на думата ”цар”? Всеки може да стане цар, но не в някоя голяма държава. Всички можете да станете царе, но в малки държави. За пример, всеки шоп в България има своя държава. Шопът нарича колибата си своя държава. Някой има една стая на разположение – той е цар на тази стая. Вървиш по пътя и около тебе няма нито един човек – ти си цар, ти си господар на този път. Лесно е да бъдеш цар, щом твоята мисъл в даден случай е права. Като мисли само, че е цар, всеки може да бъде един честен, разумен цар. Щом всички хора са излезли от Бога, не са ли те царски синове? Вие мислите и вярвате, че сте Синове Божии, но ако ви кажат, че като царе можете да бъдете Синове Божии, вие се съмнявате. Мислите, че сте създадени по Бога, но ако ви се каже, че като Синове Божии сте царе, вие пак се съмнявате. Според мене, ако при сегашните условия не можете да станете царе, това значи да се огрешите. При сегашните условия няма служба на земята, от която човек да не се огреши. Които заемат служби при сегашните условия, те трябва да бъдат разумни хора, със здрав, силен гръбнак и с убеждения.
”Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво!” Съвременното човечество се намира в болезнено състояние. Почти всички хора боледуват, почти всички хора са нервни и казват: Това е неврастения. Всеки се оплаква, че е нервен, че не може да издържа. Ако подложите някой човек на глад, да не яде два-три дена, той веднага започва да се оплаква: Гладен съм, не мога да издържам, ще умра от глад. Защо ме измъчвате толкова? – Чудно нещо! Има паяци, които по шест месеца седят гладни и не се оплакват. Мечките цяла зима прекарват без храна и не се оплакват, а като погладува два-три дена, човек веднага започва да се оплаква, че ще го уморят от глад. Кой ще го умори? Това, което уморява човека, е в самия него, а не в хората. Хората са само външни фактори, външни условия. Каквото човек мисли, това става. Ако мисли, че гладен ще умре, така ще стане. Всички хора на 20 в. все от глад умират. Покажете ми един болен, който да не е умрял от глад. И цар, и владика – всички умират от глад. Като заболеят, хората казват: Не можем вече да ядем. – Коя е причината за това? – Няма какво да ядат. Докато са в това положение, за тях няма ядене. Те не могат да възприемат Божествения нектар, с който възвишените същества се хранят, вследствие на което нишките на техния живот се скъсват, и те умират гладни. Хлябът седи пред болния, но той няма импулс в себе си да посегне към него; той няма сили да отвори устата си, а стомахът му няма разположение да работи. Божественото начало заставя човека да яде и сладко да яде. Ето защо, като яде, човек трябва да благодари на Бога. Какво правят съвременните хора? – Наредят се пред трапезата и започват да ядат: едно, второ, трето, четвърто ядене. Слугите слагат и вдигат едно ядене след

друго, но господарите пак остават недоволни. Това недоволство произвежда цели скандали и крамоли между хората. В какво седи вашата философия за яденето? Ще кажете, че яденето е един от най-постоянните процеси в природата, вложен от самата нея, от най-древни времена. Този процес съществува в природата още с проявяването на живота. Когато хората скъсали връзката си с този процес, смъртта започнала да действа върху тях по правилен начин. Човек постепенно е изгубвал своята мисъл, своята сила, докато най-после се намерил или в положението на Лазар, или в положението на богатия.
Стотникът, който разбирал закона, се обърнал към Христа с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Този човек не беше нито правоверен, нито израилтянин. Той беше езичник. Обаче, този езичник се обърна към Христа с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." С други думи, той каза на Христа: И аз имам власт да заповядвам на слугите си. На едного казвам: Дойди! – и той дохожда; на другиго казвам: Иди! – и той отива. Каквото заповядвам, това става. Следователно, ако и Ти кажеш само реч, момчето ми ще оздравее. Питам: отде знаеше този човек, че Христос има такава сила в себе си, че каквото да каже да стане? Ако в сегашните времена излекувате някого, ще кажат, че тук е употребена някаква магия, или някаква лъжа. В днешния материалистически век, каквото направиш, все ще го обяснят с някаква лъжа, с някаква хитрина. В днешния критически век не може да се допусне друго чудо. Едно време, когато спиритизмът се яви на сцената, правеха различни фотографии и обясняваха явяването на духовете като етерни излъчвания на човешките мисли, които се изразяват в полуматериални форми. По този повод учените създадоха различни теории. Някои казваха, че единственото нещо, което съществува в света, е човекът. – Как се създаде тази теория? Нека тези учени обяснят, как се създаде тялото на човека, как се създаде неговия мозък, неговата нервна система. Всичко в човека е разумно направено. Как се създаде човешката форма? Кое застави Бога да създаде човека? – Има ред причини, ред теории за създаването на човека, но ние не поддържаме онази механическа теория за създаването на човека от пръст. Бог взел пръст, направил от нея човек, вдъхнал в ноздрите му, и той станал жива душа. Тази теория е за децата, а не за възрастните.
Ще приведа един пример от съвременната аритметика. Казвате, че 5x5=25. Значи, вземате две числа, умножавате ги едно на друго и получавате трето число: 5x5=25. Как получихте числото 25? Ще кажете, че работата е много проста. Отде дойде двойката? Като умножавате 5x5, сигурни ли сте, че тези две числа са еднакви? Представете си, че едната петорка означава пет философа, всеки от които е родил по пет деца. Ще кажете, че философите не раждат деца. Според мене философите раждат. Всеки трактат по известен въпрос, всяко съчинение, което е написал философът, не е нищо друго, освен негово дете. Пет философа по пет деца, правят 25 деца. При

това, знае се от аритметиката, че могат да се събират само еднородни числа. Право ли е това? Всички тия 25 деца еднакво даровити ли са? И самите философи еднакво даровити ли са? Голяма разлика има между петте философа, както и между техните деца. Защо ги умножаваме тогава? В аритметиката е лесно: 5x5=25. Двойката в числото 25 показва, че на това число не достига нещо. Ако 25 души образуват едно дружество, в скоро време между тях ще се създадат раздори, недоразумения. Само числото 2 е в състояние да изглади техните недоразумения. Какво представя двойката? Двойката означава женския принцип. Двойката показва, че в търговията, в банкерството е нужен кредит. Ако нужният кредит не съществува, банката ще фалира. Следователно, който знае този закон, той никога няма да вложи парите си в банка, или в кредитно дружество, основано от 25 члена. Числото 25 казва на човека: Не влагай парите си в банка, съставена от 25 члена, защото, в края на краищата, ще получиш само 25% от вложената сума, а останалите 75% ще хвръкнат.
Този закон съществува и в човешките мисли и чувства. Дойде ти някаква идея на ума, и ти започваш една работа, без да знаеш ще успееш ли в тази работа, или няма да успееш. Ако разбираш законите, ще знаеш, какви ще бъдат резултатите на започнатата от тебе работа. Който не разбира законите, той изпада в суеверие. Суеверието произтича от факта, че когато се натъкнеш на някаква Божествена идея, вие не я прилагате на време, вследствие на което, вместо добро, излиза зло. Следователно, всякога, когато правим добро не на време, ражда се зло; когато правим зло на време, ражда се добро. Когато правим зло не на време, винаги остава зло. Има друг закон в света, според който две злини винаги раждат едно добро. Този закон се проверява навсякъде в живота. Вземете следния пример: на едного казали обидна дума. Тази дума го засегнала толкова много, че той се върнал у дома си, взел револвера си и тръгнал да отмъщава. Като вървял из пътя, спънал се, паднал на земята и счупил крака си. Занесли го в дома му, извикали лекар да му превърже крака. Дълго време лежал на легло и прекарал големи мъчнотии. За да прекара по-леко мъките и болките на счупения крак, близките му донасяли да чете Евангелието и различни философски книги. По този начин той се обърнал към Бога. Когато оздравял, той си казал: Благодаря на Бога, че счупих крака си. Ако не бяха ме обидили, аз нямаше да счупя крака си и нямаше да се обърна към Бога. А сега, макар че счупих крака си, обърнах се към Бога. – Тук имаме пример, в който две злини раждат едно добро. Това не е абсолютно правило, нито абсолютен закон. Че злото в света работи за доброто, това е изключителен закон. Значи, от всички страдания, от всички препятствия, които се случват в живота ви, крайната цел на Битието е да произведе добро. Така е за умния, за добрия човек, но за глупавия, за лошия не е така. Оттук можем да извадим следното заключение: всеки човек, който е склонен към доброто, той непременно е заболял. Този човек е паднал на

пътя, счупил крака си и лежи на легло. Страданията, които прекарва на леглото, са причина да се обърне към Бога.
"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." – Като оздравее, то ще стане човек, способен да помага на хората. Като четат този стих, съвременните хора го тълкуват, че Христос излекувал това момче физически, т.е. излекувал тялото му. – И сегашните лекари лекуват тялото на човека. Тогава, какво повече е направил Христос? И сегашните лекари лекуват през пространството, както Христос е направил. Болният е на километри далеч от лекаря си, но той го лекува. Какво повече е направил Христос? В странство има цели общества, които лекуват през пространството. Има заведени дела против онези, които лекуват по този начин, но понеже няма закон, който да ги съди, те се освобождават. Съдията казва: Този човек не е виновен, и го освобождава. И Христос е лекувал по този начин, затова стотникът се е обърнал към Него с думите: "Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее. И аз имам власт да заповядвам. Казвам на едного от слугите си: Иди! – и отива. На другиго: Дойди! – и дохожда. И ти можеш да направиш същото. Кажи само реч, и аз ще ти бъда благодарен." И зачуди се Христос на неговата вяра. Този човек беше езичник.
"Кажи само реч, и момчето ми в бъдеще ще се измени." Ако някой съвременен християнин отиде при Христа да се помоли за болното си момче, какво ще каже? Той ще каже: Господи, кажи само реч, да се излекува момчето ми, да поживее малко на земята. Питам: ако животът на това момче се продължи, за да натрупа повече грехове, защо му е този живот? Да се излекува момчето, разбирам да се внесе равновесие в неговия ум, благородство в неговото сърце, сила и подем в неговата душа и в неговия дух. Съвременните религиозни наричат това състояние покаяние. Хората се покайват и в съдилищата, помиряват се, но това не е покаяние. Така се покаял един циганин, който се давил в реката. Като се намерил в трудно положение, той се обърнал към свети Никола с думите: Моля ти се, свети Никола, помогни ми да се избавя. Имам малки циганчета, няма кой да ги гледа. Ако ми помогнеш да изляза на брега, ще ти запаля една голяма свещ, човешки бой. В това време покрай реката минавал един човек, видял, че някой се дави и се моли за помощ. Той влязъл в реката и спасил циганина от удавяне. Като се видял на другия бряг на реката, циганинът казал: Свети Никола, ти си богат и свят човек; защо ти е моята свещ? Ето, дрехите ми се измокриха. Отде ще взема толкова пари за свещ? Халал да ти е, че ме избави!
Съвременните хора се смеят на този циганин, но техният живот, от единия до другия край, не е ли подобен на този на циганина? Не се ли намират и те в същото положение? Кой от вас не обещавал, че това ще направи, онова ще направи, но като излезе на сухо, вън от реката, казва: Свети Никола, аз имам малки циганчета, пари нямам за свещ. Защо ти е тази свещ? Небето и без моята свещ ти свети. Аз се намирах в голямо затруднение, когато ти

обещах, но виждам, че не мога да изпълня обещанието си, пари нямам. И сега хората обещават, но не изпълняват. От всички се изисква здрава, положителна мисъл, а не обезсърчение.
Сега, като говоря така, не искам да кажа, че не сте добри, но в работата, която човек върши на земята, все ще направи някаква погрешка. Ако не внимава, ако съзнанието му не е будно, и светията може да направи погрешка. Най-малко с очите си човек може да сгреши. При това, този грях е толкова малък, че никой не би го подозрял. Ако минете покрай къщата на някой богат човек и му завидите, или пожелаете къщата му, като отидете на онзи свят, само за тази мисъл, за това пожелание, вие ще бъдете на мястото на богатия. За да не сгрешите, като минете покрай къщата на богатия, кажете: Господи, дай здраве и сила на този човек, да поживее повече, да се порадва на богатството си и да помага на бедни и страдащи. Така трябва да каже разумният, а неразумният ще въздъхне и ще пожелае за себе си къщата на богатия. Ето, две хиляди години се минаха от времето на Христа, и всички минавате за вярващи, за посветени, но като се натъкнете на някакво изкушение, въздъхвате. Някога сте силни, минавате покрай изкушението, но не се подавате. Някога, обаче, сте слаби, подавате се на изкушението и не сте готови да признаете погрешката си. – Не, ще се върнете при богатия и ще кажете: Тук, на това място, пред твоята къща сгреших. Пожелах твоята къща, завидях ти, но се разкаях. Не искам къщата ти, тя е твоя. Нека Бог те благослови, да живееш, и да се радваш, да помагаш на бедните. Втори път няма да пожелавам чуждото. – Това е малък, почти незабелязан грях, но след време той ще произведе обратни резултати, с което ще спъне еволюцията на душата ви. Като грешите, това показва, че Бог никога не реагира на вашата воля. Когато греши, човек проявява своята неразумна воля, на която не реагира, но впоследствие изпитва лошите резултати на тази воля. Тогава той казва: Мъчно ми е, че сгреших. Не зная, какво да правя. Господ ще ти каже: Върни се да изправиш погрешката си. Бог никога не реагира срещу нас. Той ни поощрява в доброто, но не ни заставя насила да го правим, нито пък ни пречи в злото. И в доброто, и в злото ние сме абсолютно свободни да правим едното, или другото. Това е красивото в живота. Като грешим, или като правим добро, ние сами носим последствията, отговорностите за нашите дела. Същевременно ние носим в себе си възможности за изправяне на своите погрешки, когато пожелаем, и когато Бог ни подбуди към това. Щом почувстваме този подтик в себе си, ние трябва да се свържем с желанието на Бога и да го приемем като наше, защото Той не е всякога близо до нас. Казано е в Писанието: ”Търсете ме, докато съм близо до вас!”
”Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво.” Този стотник разбирал своето момче, разбирал това, което е родил. На същото основание, когато един философ, или писател напише една книга, той трябва да се обърне

към Бога с думите: ”Господи, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее.” Така трябва да каже ученият в себе си, защото все има някои нечисти места, някакви недъзи в книгата му, които трябва да се изчистят. Книгата му ще се чете от много хора, затова трябва да бъде чиста, да носи в себе си красота и благословение за света. Когато художникът рисува картини, и неговите картини трябва да носят благословение за хората. И той трябва да се обърне към Бога с думите: ”Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее.” Преди години гледах една картина на един художник, която представяше образа на Христа. Този художник нямаше понятие за формите, за пропорциите. Ако тази картина беше жив човек, той щеше да бъде осъден на 10-15 години затвор, като престъпник. Лицето на този образ беше широко, челото – низко, едва три-четири сантиметра височина, брадата – широка, очите – много големи. Този художник искал да даде един представителен образ на Христа, да респектира хората, а той нарисувал такъв образ, който може да ги изплаши. Следователно, ако искате да нарисувате някой човек, трябва да представите такъв образ, по който да се четат добродетелите му. Лицето, челото, очите, брадата трябва да изразяват неговите добродетели. Някой пита: Аз честен човек ли съм? – Погледни ме само веднъж в очите и ще ти кажа, дали си честен. Аз имам моментална фотография, ще цъкна веднъж само, и веднага ще имам портрета ти. Ще погледна очите ти и ще кажа, дали си честен, или не. Дойде някой при мене, иска пари на заем. Погледна лицето му, фотографирам го и веднага разбирам, може ли да се дадат пари на този човек, или не може.

Човек носи свидетелството си на своето лице. Това свидетелство всеки ден се мени. Ти можеш да бъдеш днес в добро разположение на духа, но утре можеш да изгубиш това разположение. Тези постоянни смени не са нищо друго, освен обновяване на духа. На физическия свят, разположението и неразположението представят закон на обнова. За да стане вътрешна обнова в човека, той трябва да бъде поставен на две противоположни състояния. Който изучава окултната наука, той трябва да знае този закон. Всеки ден човек трябва да се опреснява, да се обновява. Ако не се обновява, той преждевременно ще остарее. Казвате за някого, че е остарял. – Ела утре, ще ме видиш. Преброй колко бръчки имам на лицето си. Отиваш на другия ден и виждаш, че бръчките са се намалили с две по-малко. Значи, този човек се е подмладил с десет градуса. Отиваш на другия ден, броиш още две бръчки са изгубени. На шестия ден още две бръчки се загубват, на десетия – още две. След десет години виждаш на лицето на този човек само две бръчки. Като работи повече време, върху себе си, всички бръчки на лицето му ще се изгубят., и той ще стане съвършено млад. Не е мъчно да се подмлади човек. За подмладяването се изисква само едно ”ху”.

Ще приведа примера за един млад момък грънчар. Този млад момък търсил някакъв лесен занаят, да може в скоро време да го изучи. Като

търсил известно време такъв занаят, най-после се установил върху грънчарството. Отишъл при един добър грънчар и останал да работи при него три години. Един ден казал на господаря си: Аз работих три години, научих занаята, искам да стана вече майстор. – Добре, свободен си. Слугата напуснал господаря си и започнал самостоятелна работа. Какво било учудването му, когато видял, че всичките му грънци се пукали. Върнал се пак при господаря си и го запитал, защо грънците му се пукат. – Трябва да учиш още три години да придобиеш изкуството да не се пукат грънците. Младият грънчар останал да работи при господаря си още три години и забелязал, че когато съдът бил съвършено готов, господарят му го изваждал от пещта, духвал вътре, и той не се пукал. Тогава слугата си казал: Чудно нещо! За едно духване само, за едно ”ху”, аз трябваше да чиракувам още три години. Значи, докато грънците са горещи, ще духнеш в тях, за да не се пукат. Изстинат ли веднъж, и сто пъти да духаш, те все ще се пукат. На време ще туряш грънците в пещта, на време ще ги вадиш, на време ще духаш. Това ”ху”, което грънчарят правил в грънците, е думата, която стотникът искал от Христа.
”Кажи само реч, и от тази дума, която сега кажеш, хората ще си извадят поука. Всички ще говорят за тази дума” – казал стотникът. ”Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво.” Съвременните хора се намират в процес на самоусъвършенстване. Както виждам, вие всички сте богаташи, между вас няма нито един сиромах. Това лесно мога да докажа. Ако се оплаквате от сиромашия, аз мога да купя сиромашията ви, но няма, какво да ми продадете – всички сте богати. Вие се стремите към самоусъвършенстване, но за това се изисква положителна наука. За пример, имате някакво неразположение в себе си. Направете опит да го смените на добро. Какъв опит ще направите? Казвате, че обичате приятеля си. Вижте сега, може ли любовта към приятеля ви да измени вашето състояние. Помислете за приятеля си, и ако състоянието ви се измени, вие наистина го обичате. Ако състоянието ви не се измени, не обичате приятеля си, както трябва. Някой ден се разгневите, търсите някого да излеете гнева си върху него. Външно изглеждате тих, спокоен, като светия, но отвътре се вълнувате като вулкан. Помислете този момент за приятеля си, когото обичате. Ако състоянието ви не се измени, любовта ви не е силна. Казвате, че вярвате в Христа. Кажете тогава: Нека вярата ми в Христа измени моето състояние. Казвате това, но състоянието ви пак не се изменя. Вярвате в Бога. Апелирайте към тази вяра да измени състоянието ви. И тази вяра не ви помага. Какво показва това? – Че нито любовта към приятеля ви е силна, нито вярата ви в Христа, и в Бога е силна. Какво трябва да направите за да измените състоянието си? Застанете пред Бога като дете и кажете: Господи, имам нещо криво в себе си, някаква погрешка, която не мога да изправя. Тя ми пречи, не мога да изменя състоянието си. Нито любовта към приятеля ми, нито вярата ми към Тебе

са в сила да ми помогнат. Покажи ми път, по който да тръгна, да изменя състоянието си. Като кажете това, оставете да се изпълни волята Божия. Кажете ли така, състоянието ви веднага ще се измени. Това значи "кажи само реч, и момчето ми ще оздравее."
Казвам: никога не оставяйте едно ваше състояние само да се измени. Състояние, което само се изменя, не е във ваша полза. Когато взимате участие в известно ваше състояние и успеете да го измените, вие се ползвате. Ученикът се ползва, когато взима участие в задачата си и сам я решава. Ученикът се ползва, когато и други взимат участие в решаване на неговата задача, но по-добре е сам да реши задачата си. Учените хора, които с векове са работили и работят, помагат и на нас, но и ние трябва да работим като тях. Добрите хора са работили, и ние ще работим. Следователно, когато духовните хора искат да изменят някое свое състояние, достатъчно е да се обърнат към Бога с думите: "Господи, кажи само реч!" Ако при тези думи състоянието им се измени, за този ден те имат нещо положително в себе си, на което могат да разчитат. Представете си, че сте затворени в "Обществена безопасност," или сте осъдени на десетгодишен затвор. Какво трябва да направите? – Поставете на изпит вярата си. Кажете: Искам сега да проверя има ли Господ в света, и кой в същност управлява света – Господ, или хората? После кажете в себе си: Господи, готов съм отсега нататък да посветя живота си за Тебе, без да нарушавам Твоя закон. Избави ме от този затвор, по който начин искаш. Как ще излезете от затвора? – Най-простият начин е чрез амнистия. Ако амнистията не дойде, ангел ще слезе от небето, ще отвори вратата на затвора, ще свали оковите от краката ви и ще каже: Излезте вън на свобода! Дали сте в България, или другаде, ангелът ще каже: Излезте от затвора! Важно е, че молбата ви е послушана, и вие се убеждавате в съществуването на един велик закон, на който всякога можете да разчитате. Този закон не е човешки. Докато нямате няколко опита, които да ви убедят в съществуването на този закон, вие никога не бихте разчитали на него. Тогава вие ще разчитате на този закон така, както днес разчитате на своите пари. Като извадите златната монета, дето отидете, все ще бъдете добре дошли. Дето да покажете златната монета, тя навсякъде ще има стойност.
"Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее!" – Тази е мисълта, на която ви навеждам. Ако сте свързани с Христа, вие можете да се обърнете към Него с думите: "Кажи само реч." Щом имате тази връзка, достатъчно е само да кажете думите "Кажи само реч", за да можете правилно да разрешите трудностите в своя живот. При това положение няма да има никакъв спор между хората. Ние трябва да бъдем силни, да бъдем свързани с Бога. Ако сме свързани с Бога, социалните въпроси лесно ще се разрешат, трудностите в живота лесно ще се преодолеят. Ако можете да повишите температурата на тялото си до 4000 градуса, кой ще ви държи в затвора с

такава висока температура? Като ви поставят в затвора, всичко около вас ще се разтопи. Някои мислят, че само ангелите могат да произведат такава температура. Не, всеки човек може да произведе с мисълта си такава топлина, че да разтопи и вратите и прозорците на затвора и да покаже на хората, че той не може да лежи в затвор. И ако праведният трябва да бъде затворен, това е само да покаже пример на хората, че онзи, който е завършил развитието си, не само, че в затвор не може да лежи, но и в гроба не може да остане. И Христа разпнаха, заровиха Го, три дена лежа в гроба, но на третия ден този затвор се отвори, и Христос излезе вън от него. Тогавашните вярващи казаха: Кажете, на учениците Христови задигнаха тялото Му. – Това не е никаква наука. Така не се разрешават въпросите. От всички се изисква положителна вяра, вяра на развитие, на постоянен процес, на постоянна връзка с човека. Съвременните хора искат с малко труд да постигнат много работи. Който иска да се самоусъвършенства, той трябва да постави всичкото свое усилие за превъзмогване на мъчнотиите си, от какъвто характер да са те, физически, умствен, или сърдечен.

"Кажи само реч и всичко ще бъде!" Днес ви оставям да мислите върху темата: "Кажи реч". Тъй ще кажете в себе си: "Кажи само реч, и моето момче ще бъде здраво!" Това момче, този момък представя в човека онова, което мисли. Човек трябва да има здрава мисъл, здраво сърце. Кажи реч, Господи, да оздравее нашият ум, нашето сърце! Кажи реч, Господи, да просветне ума ни, да оздравее сърцето ни и да се всели Твоята Любов в нас, да вършим Твоята воля!

13. Неделна беседа от Учителя, държана на
28 април, 1929 г. София – Изгрев.

1929_05_01 Пътят на слабия и на силния
лекция пред общия окултен клас

ПЪТЯТ НА СЛАБИЯ И НА СИЛНИЯ

Размишление върху благата вест.

Сега ще ви дам няколко правила за живота.

Първо правило: колкото и както да разчепквате една прежда, тя съдържа толкова конци в себе си, колкото в началото е имала. При това, не мислете, че като я разчепквате на конци, животът ви ще се нареди по-добре, отколкото по-рано е бил нареден. Това правило се отнася за всички положения в живота. Следователно, както и да разчепквате даден въпрос, той ще си остане такъв, какъвто първоначално е бил.

Второ правило: ученикът никога не трябва да се влияе от обкръжаващата среда. Постъпи ли веднъж в училището, той трябва да учи за себе си, да се стреми да свърши с успех. Дали другарите му ще се учат или не, това да не го смущава. Като учи добре, с това той косвено помага и на другите. Ако не учи, той ще влияе зле и на околните.

Трето правило: никога не се товарете повече, отколкото трябва. Всеки да носи толкова, колкото може. Не мислете, че ако натоварите магарето си повече, ще свършите много работа. Не претоварвайте ума си с повече знания, отколкото можете да носите.

Това са правила, които всички хора знаят, но не са ги приложили. Ония, които не са приложили тия правила, нека ги приложат.

Като ученици, каквато работа да вършите, покрай нея, вие трябва да изучавате и музиката. Музиката, пението не служат само за развлечение на човека, но те му помагат за правилно разрешаване на трудни проблеми в живота. Чрез музика и пение човек трансформира състоянията си. Освен вокална и инструментална музика, съществува още и музика на живота, която е различна за различните хора, според гамите, в които се движат. Има гами на живота, в които, попадне ли човече веднъж, мъчно може да се освободи от тяхното вредно влияние. И като пее или свири, всяка песен е в сила да освободи човека от неговото тежко положение, или да смени състоянието му. Песните на птиците, пението на славея, например, внася някаква поезия в душата на човека. Има певци, чиято песен внася радост, подем в човешката душа. Който се занимава с музика и пение, той има възможност да се натъкне на източната и западната музика, да ги сравнява

и да се ползва от тях.

Изучавайте живота във всички негови прояви и се ползвайте от тях. Доброто дръжте, а злото туряйте настрана. Ще срещате и приятни, и неприятни неща в живота си, но не се смущавайте. В природата има и долини, и върхове. Като слизате в някоя долина, вие ще имате едно състояние. Качвате ли се на някой планински връх, ще имате друго състояние. Каквото виждате в природата, същото срещате и в живота. Животът не е площ. Изучавате ли го съзнателно, ще видите, че в него има долини, върхове, морета, реки, океани и т. н. В живота, както и в природата, има недосегаеми по своята височина планински върхове и недостъпни по дълбочината си долини. Както туристът се стреми към високи планински върхове, така всеки човек се стреми да се качи на някой връх на живота, оттам да разглежда нещата и да се поучава.

Сега, като слушате да се говорят такива неща, вие ще се запитате, защо човек живее, защо се радва и скърби, защо се ражда и умира и т. н. Колкото и да се запитвате за едно или за друго, ще знаете, че може да се отговаря само на такива въпроси, които имат математическо разрешение. Щом даден въпрос не може да се разреши математически, той не може да има никакъв отговор. — Какво нещо е небето? — Това е въпрос, за който още не сте готови да ви се говори. Някой иска да знае, защо гладува често. Отговорът е следният: Човек гладува, за да познае страданието. Като се нахрани, той ще се радва. Това не са философски отговори, но разумният ще си послужи с тях, както с брашното, и ще направи една прясна пита. Ще кажете, че не разбирате това нещо и трябва да ви се обясни. Знайте, че природата си служи само със загадки, за да застави хората да мислят. Ако им обясни всички явления, те няма да мислят. На същото основание, и ние загатваме нещата, без да ги обясняваме докрай. За да развие своя ум, човек трябва сам да мисли, да не очаква наготово да му решават въпросите. Като ученици, вие трябва да се занимавате главно с ония въпроси, които допринасят нещо за разбиране на живота.

Като ученици на Великата Школа, преди всичко вие трябва да бъдете здрави, не само физически, но и психически. — Кой е психически болен? — Който е недоволен, който се съмнява, който не владее ума, сърдцето и волята си. Човек не е виновен, че се е разболял, но е виновен, ако не се лекува. Човек не е виновен, че не може да владее ума, сърдцето и волята си, но е виновен, когато не работи върху възпитанието си. Той трябва да възпитава ума сърдцето и волята си, да дойде до пълно самообладание.

Сега, да се върнем към въпроса за музиката. Като ученици, вие трябва да пеете и да свирите, да си служите с музиката. Няма човек на земята, който

не знае да пее. И говорът е музика, песен. Колкото по-музикален е човек, толкова по-музикално говори. Казват за някого, че говори сладко, че говорът му е песен. Разумното говорене е музика, песен. Някой казва, че не се нуждае от музика. — Не, без музика човек не може да съществува. Яденето, говорът, писането, ходенето, движенията са все музика. Българинът се движи между две гами: мажорна и миньорна. В българските народни песни преобладават миньорните гами. Тези гами не се отразяват добре върху възпитанието на българина. Той трябва да измени нещо в своята песен, за да придобие онзи елемент, който му липсва. За да разбере, какво му липсва, той трябва да изучи добре физическия свят. Този свят е предговор към духовния. Не познава ли физическия свят, човек няма да разбере и духовния. Ако човек, изобщо, не само българинът, не разбере физическия, видимия свят, по никой начин няма да разбере невидимия, духовния.

Сега ще ви дам една нова песен „Нева-санзу" — на чужд, източен език. Тя не може да се преведе на български език, понеже сричките няма да съвпаднат. Освен това, ако думите и се преведат на български, те ще изгубят силата си. Като пее вдъхновено, човек твори. В този смисъл, пението е творчески процес. В песента „Ти съзнавай, ти люби", пътят, по който човек минава, е гладък, без препятствия. В песента „Нева-санзу" пътят не е равен. Човек трябва да слезе от височина в долина, да разреши някой мъчен въпрос в живота. Изобщо, музиката помага на човека при известни болести. С нея той може да се лекува. Музиката е по-добро средство за лекуване от всякакви лекарства и инжекции. И когато не може да реши някоя задача в живота си, човек пак трябва да пее. Пеят не само обикновените хора, но и най-великите адепти и светии. Тяхната музика съществува по-отдавна от тази на земята. Музиката на съвременните хора представя малка светлинка всред голяма тъмнина. Колкото и малка да е тази светлинка, един ден тя ще се усили. Тя е начало на бъдещата музика, без която новата култура не може да дойде на земята. Ако не се създадат нови музикални форми, и новата музика не може да дойде. Като професия, музиката е едно нещо; като творческа сила, като дарба, вложена в човека, тя е друго нещо. Човек не трябва да пренебрегва в себе си това, което природата е вложила.

Човек трябва да пее, да свири, да се развива музикално. За да пее и свири, той трябва да бъде свободен, да не се стеснява. Не е ли свободен, човек не може да успява. Като слуша някоя хубава песен, той иска да я изпее, но се стеснява. Мине ли през ума му някоя светла мисъл, той иска да я приложи, но изведнъж се спре, изгуби вяра в себе си. Една песен е добре изпята, или една идея е правилно приложена, когато може да създаде нещо в човека.

Песента „Нева-санзу“ ще остане с думите, които ви дадох, макар и неразбрани за вас. Неразбраните неща са далечни, а разбраните — близки. Това, което човек не може да възприеме, е далеч от него; това, което възприема, е близо до него. Непостижими неща са ония, които стоят далеч от човека. Постижими са ония, които са близо до него. Като се стреми към непостижими неща, човек трябва да бъде внимателен, да не се натъкне на някаква опасност. Стръмен е пътят към непостижимото. Той е пълен с изненади и опасности, каквито човек среща вечер в гората или в тропическите места. Колкото и да са опасни местата, през които адептът минава, той е защитен от тях, защото вътрешно е въоръжен. Обаче, слабият може да пострада в безопасните места. И окултните науки крият в себе си големи опасности, които могат да изненадат всеки невъоръжен човек. Много религиозни хора са полудявали от страх. Много хора са полудявали при пътуване по море или океан. Случвало се е параходът, с който пътуват, да се запали. Като няма къде да бягат, те полудяват от страх. Има случаи, когато човек полудява, само като му съобщят някаква неприятна вест: или че парите му са пропаднали, или къщата му е изгоряла, или синът му е умрял. В такива случаи, човек трябва да има самообладание, първо да провери, вярно ли е това, което му съобщават. При каквито изпитания да се натъкваа, човек трябва да пее, да се хармонизира.

Сега, ако речете свободно да задавате въпроси, вие първо ще питате, какъв е смисълът на страданията и радостите, какъв е смисълът на живота и на смъртта, защо човек трябва да се ражда и преражда. Като отидете на онзи свят, там ще видите своите минали животи като на кино. Като разглеждате своите добри и лоши постъпки от миналото, вие ще разберете, защо днес имате добри или лоши отношения с хората. Отношенията ви с хората отчасти само обясняват въпросите за радостите и страданията в живота. Като разглеждате своите минали животи, ще видите, че на някои хора сте правили големи добрини, жертвали сте се за тях, а на други сте правили големи пакости и злини. Като проследите дългата история на вашия живот, вие ще разберете причината и последствията на нещата. Това, което ще видите на другия свят, можете да го видите още докато сте на земята, но за това се изисква високо съзнание. Докато дойдете до това високо съзнание, оставете миналото си настрана. Миналото ви нека бъде развлечение за бъдещето, а сегашното да ви бъде като работа, която ви предстои да свършите.

Веднъж дошли на земята, вие трябва да бъдете внимателни, защото ще се натъкнете на опасни места. Минавате ли през тия места, вие трябва да бъдете добре въоръжени, да не пострадате. Ако искате да преминете някоя дълбока река, вие трябва да имате здрав пояс. Искате ли да минете през

някоя гъста гора, трябва да носите револвер в джоба си, да не ви изненада разбойник или някой звяр. Отивате в някой магазин да си купите дрехи. Търговецът ще ви изгледа внимателно от главата до краката. Той иска да разбере, носите ли револвер, т. е. звонкови пари в джоба си, за да ви стане на крака или не. Ако разбере, че разполагате със звонкови, той веднага скача на крака и предлага услугите си. Убеди ли се, че сте беден, той не мърда от мястото си. Като проследите живота на съвременните хора, виждате, че все има нещо, което ги респектира. То може да бъде парата, силата, знанието, доброто и т. н. Търговецът услужва за звонковите, а клиентът е внимателен и учтив към търговеца, за да го предразположи, да му даде добра стока. Учтивостта и вниманието и на двамата е користно — всеки иска да получи нещо. Като се натъкнат на грубия, материален живот, религиозните и духовни хора казват, че не се нуждаят от пари. — Щом живеят на земята, те се нуждаят от пари, но парите не трябва да бъдат идеал в живота им. Те се нуждаят от знание, от сила, от някаква велика идея, на която да служат. Каква по-велика идея може да търси човек от идеята да служи на Бога? Някои казват, че не се нуждаят от Бога. — Това е неразбиране на нещата. Бог е глава на човешкото тяло. Какво представя тяло без глава? Казано е в Писанието: „Глава на твоето Слово е истината." Както тялото на човека не може без глава, така и душата, и духът не могат без глава. Главата е начало на нещата. В широк смисъл на думата, начало на нещата е Бог. Следователно, без глава, без начало, без Бога нищо не се постига. Който разбере значението на думите „служене на Бога", той е влязъл вече в духовния свят, дето владее пълна хармония, пълен ред и порядък, абсолютен вътрешен мир. Духовният свят не е някъде далеч от хората. Той е около тях. От съзнанието на човека зависи, дали ще живее на земята само по физически начин, или ще живее и духовно. Като развива своите духовни центрове, човек влиза във връзка с духовния свят, главно с разумните същества от този свят и се учи от тях. Човек сам определя своя път. От живота му зависи и посоката на неговото движение.

Сега, като говорим за духовния живот, ние не искаме да налагаме на хората правила, как да живеят. Иска ли да живее добре, човек трябва да спазва само един морал: или страх от Бога, или любов към Бога. Страхът е отрицателна страна, а любовта — положителна. За предпочитане е човек да влезе в положителната страна на живота и така да се повдига, отколкото в отрицателната.

Като говоря за страх от Бога, аз имам пред вид онзи свещен трепет към Бога, който освобождава човека. Да се бои човек от Бога, това значи, да мисли, какво прави. Като се страхува от Бога, човек се стреми, каквото прави да е благоугодно на Бога. Няма ли това чувство в себе си, човек допуща в ума си различни мисли, които го сковават, както циментовата

каша скования предметите. И в окултната наука има мисли, които са подобни на циментовата каша. Постави ли човек крака си там, мъчно може да го извади. Щом се втвърди, кашата трябва да се счупи. Не може ли сам да счупи втвърдилия се цимент, човек трябва да търси външна помощ. Освободи ли веднъж крака си от циментовата каша, втори път не трябва да го поставя. Втората каша ще бъде по-лоша от първата.

И тъй, иска ли да води морален живот, човек трябва да има или страх от Бога, или любов към Бога. Има ли едното или другото, той ще се превъзпита, човек ще стане. Чрез страха, човек ще придобие мъдрост, която ще го спаси. Чрез любовта пък той ще влезе в закона на благодатта. Любовта е път на най-малките съпротивления. По този път и децата вървят. Обаче, пътят на страха е път за гениалните хора, за адептите, за боговете. Божествата никога не вървят по пътя на любовта. Ако нямаха страх от Бога, със силата си, те биха разрушили света. Но понеже имат страх, те вървят по пътя на мъдростта. С любовта работят малките, слабите същества, а със страха — великите същества, боговете. Само страхът от Бога е в състояние да смири, да укроти силните хора. Нямат ли този страх, те щяха да проявяват силата си навсякъде, но с това щяха да предизвикват силите на природата. Да предизвикаш силите на природата срещу себе си, това значи, да бъдеш тъпкан на общо основание. Ето защо, силните същества, адептите и боговете са предпочели да имат страх от Господа, и Той да ги тъпче, отколкото хората. Нямат ли страх от Господа, те ще бъдат давени, както кучетата се давят.

Едно голямо, силно куче хванало едно по-малко, повалило го на земята и започнало да го дави. Малкото куче се борило, падало, ставало на земята, докато успяло да се освободи от голямото и хукнало да бяга. Скоро то настигнало друго куче, по-малко, и постъпило с него по същия начин, както голямото, което му дало добър урок. Като се освободило, и малкото куче хукнало да бяга. По-малките кучета бягат от по-силните, но от страх, а не от любов. Давене е това. Някой иска да е силен, че каквото да става с него. — Не е така. Силният трябва да има страх от Бога. Не се ли страхува, той сам ще се разруши. И най-големите и силни гранати се пукат сами. Пукне ли се веднъж, нищо не остава от силата и.

Човек трябва да бъде разумен, да не изразходва силите си напразно. Всяка граната, като се пукне, трябва да извърши някаква работа. Природата не изразходва силите си напразно. За да не правите големи грешки в живота си, препоръчвам ви да вървите по пътя на любовта. Който иска да ходи по пътя на мъдростта, той трябва да знае, че този път е мъчен. Като грешите, Бог ще ви тъпче. Благословение е за човека Бог да го тъпче, но това не става често. Малцина са хората, които се ползват от тая привилегия. Това не

значи, че Бог ще слезе на земята като човек и ще почне с краката си да тъпче онзи, който е пристъпил Неговия закон. Когато благоприятните условия се сменят в неблагоприятни, това е Божият крак, който тъпче. Някой човек се издигнал до положението на генерал, който командва цяла армия, но ако пристъпи Божия закон, кракът на Бога започва да го тъпче: уволняват го от служба, лишават го от права, от пенсия, изгубва уважението на своите другари и войници. Той се чувства сам, изоставен, без никакво внимание от страна на приятели и познати. Такова беше положението и на цар Давид, който взе жената на Урий Хетееца. Бог му даде един добър урок. Синът на Давид започна да го гони, и той трябваше да бяга бос, без царска корона на главата. С това Бог му напомняше положението, от което го въздигна. От прост овчар Давид стана цар, Божий избраник.

Това, което стана с Давид, ще стане с всеки, който нарушава Божиите закони. За никого не е направено изключение, и за вас няма да се направи. За да не изпада в такива окултни каши, човек трябва да бъде разумен, да се въоръжи със знание. Като учи добре, човек може да мине спокойно и през най-опасни места. Като учи, човек разработва и ума, и сърдцето си. Той е готов да се жертва за Бога, за ближните си. Каквито блага придобие, той дава от тях и на ближните си. Даде ли нещо от себе си, той го забравя. Такъв човек обича работата и не очаква други да работят за него. Каквото човек придобие със своя ум и със своето сърдце, това остава за него. При това, всяка работа, която човек върши с любов, колкото да е маловажна, е на мястото си. Тя е толкова почтена, колкото и най-големите и високи служби. Обаче, колкото и да е добра работата, която човек върши, не трябва да заеме целия му живот. Като работи нещо няколко години, нека смени тази работа с друга. И цар да е, човек пак няма да царува цял живот. Като царува 40 — 50 години, ще отстъпи престола си на своя син.

Сега, като вървите по пътя на обикновения живот и на обикновената наука, вие постепенно навлизате в своя вътрешен, разумен живот, дето работите са постоянни, а явленията не стават в ограниченото време и пространство, както във физическия свят. Те стават извън времето и пространството. Човек всякога може да бъде цар на себе си, да господарува на своите поданици — клетките си, и да ги възпитава. Това, което става вътре в човека, става и вън от него. И обратно: това, което става във външния свят, става и в човека. Като съпоставя външния свят с вътрешния, човек дохожда най-после до истината.

Сега, каквото да се говори на хората, те трябва да прилагат. Как ще разберете, каква е семката, ако не я посадите и не видите плода и? Как ще разберете живота, ако не го изучавате? Красив и сериозен е животът.

Сегашният живот на хората не е нищо друго, освен външна дреха на истинския живот. Ще дойде ден, когато тази дреха на живота ще се махне, както затворникът сваля затворническия халат при излизане от затвора. И Христос беше затворник, с венец на глава и мантия, която свалиха от гърба му. Освободи ли се живота от своята външна мантия, вие ще го видите такъв, какъвто е в действителност.

Когато се говори за страдания, хората започват да се страхуват. Вземете пример от Христа. Той понесе най-големите страдания без страх, защото обичаше Бога и се страхуваше от Него. Той пазеше свещено законите Му. Който не спазва Божиите закони, той е страхлив човек. Бият ли ви, кажете като Христа: Вие не биете, както трябва. Не сте научили още това изкуство. Обират ли ви, кажете им, че не са научили това изкуство, както трябва. Дайте пример на хората, как се бие, как се обира и т. н. Да биеш някого по правилата на любовта, това значи, ако е болен, да го излекуваш; ако е умрял — да го възкресиш.

Съвременните хора се страхуват да не ги оберат, да не ги уволнят, да не ги бият и т. н. Колкото и да се страхуват, всичко това ще стане, но да стане поне на време. Не стане ли на време, тогава е лошо. Ще дойде ден, когато ще ви оберат, ще ви уволнят от работата ви, ще ви набият и от вас ще останат само сухи кости. Като минете покрай къщата си, ще кажете: Всичко това едно време беше мое. Каквото и да е останало от вас, знайте, че то е нещо реално. Работете, именно, за тази реалност. Как ще работите? Или по пътя на любовта, или по пътя на мъдростта. Обичайте Бога и страхувайте се от Него, за да изпълнявате волята Му и свещено да пазите Неговите закони.

Т. м.

37. Лекция от Учителя, държана на
1 май, 1929 г. София — Изгрев.

Книги:
 * Пътят на слабия и на силния
Форми в природата (Общ окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том III. София, 1938)
 14 беседи от 20 февруари 1929 г. до 22 май 1929 г.

Начало: 05:00

1929_05_03 Външни и вътрешни методи
лекция пред специалния клас

ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ МЕТОДИ

Размишление върху добрите придобивки.

Чете се темата: "Любовно писмо".

Думата "любов" е динамична. Да любиш, значи да живееш и да градиш. Чистата, безкористна любов произвежда чиста радост. Например, благодетел поддържа един студент в университета. Той не иска нищо от студента, благодарение на което му дава свобода, да се прояви, както желае. Студентът се радва на свободата си, доволен е от своя благодетел. Той посещава редовно лекциите си, учи с радост. Обаче, един ден, като отива в университета, спъва се в един камък, пада на земята и си счупва крака. Сега той скърби, че се лишава временно от възможността да посещава университета. Като оздравее, нова радост го очаква. Той боледува, но проверява закона, че на две радости иде една скръб и на две скърби – една радост.

Различни са случаите в живота, при които човек може да провери този закон. Ако студентът е способен и се възгордее, без да счупи крака си, пак ще провери закона. Той започва да си въобразява, че знае почти като професора си, с което го настройва против себе си. Един ден професорът му дава мъчна задача и го скъсва. След време, като съзнае погрешката си, студентът изправя своето поведение и професорът му помага да издържи изпита си. Така студентът преживява две радости и една скръб. Понякога хората сами си създават скърби и страдания. – Как? – Като преувеличават нещата. Някой преживее едно нещастие, изгуби разположението си и казва: Няма по-нещастен човек в света от мене. – Това не е вярно. Като сравнява положението си със свои приятели, възможно е той да е по-нещастен от тях, но в никой случай не е най-нещастен човек в света. Да се мисли така, то е все едно да вярвате в израза: "Яйце да хвърлиш, няма къде да падне".

Като ученици, вие трябва да разсъждавате правилно, да виждате истинската стойност на нещата. Например, имате числата 1 и 2. Външно, те не се различават много. Двойката е с единица по-голяма от числото едно. Обаче, ако тези числа са величини с различни стойности, разликата между тях ще бъде голяма. Диамантът е скъпоценен камък и рубинът е скъпоценен камък, но те се различават по стойност не с единица, а с много повече. Имате два коня: единият е от арабска порода, а другият – от

обикновена. И между тях разликата е голяма. Имате двама приятели: единият е богат и учен, а другият – беден и прост. И те се различават един от друг. Тъй щото, когато се произнасяте върху известни предмети, трябва да имате ясна представа за тяхната стойност и съдържание. Това се познава, когато ги изгубите. Промяната, която става в съзнанието ви, показва, каква е цената на загубения предмет. Ако загубите скъпоценен камък, ще страдате по-малко, отколкото при загуба на коня. Ако загубите приятеля си, ще страдате повече от загубата на коня. Скъпоценния камък можете да продадете; коня можете да продадете, но можете и да си служите с него. Приятеля си не можете да продадете; той струва над всичко. Той е жива душа, която не може с нищо да се смени. Ще кажете, че приятелят не се губи. Изключение е, наистина, човек да изгуби приятеля си, защото връзката между приятелите е любовта. А любовта съществува и на този, и на онзи свят. Да допуснем, като изключение, че е възможна тази загуба. В такъв случай, скръбта ще бъде голяма.

Съществуват ли изключения в света? – В човешкия живот съществуват изключения, но в Божествения няма изключения. И тогава казваме: Невъзможно е безсмъртни родители да родят смъртни деца. Невъзможно е гениални родители да родят идиоти-деца. Невъзможно е глупави родители да родят умни деца. Изключенията идат само като последствия на човешките грехове. Погрешки съществуват във физическия живот на хората. Затова, именно, казваме, че изключенията съществуват само във физическия свят.

Говорим за безсмъртна майка и за безсмъртен баща. На какво се дължи безсмъртието? – На добродетелите и способностите на човека. – Защо? – Защото само те го следват във вечността. Някой говори за безсмъртие, а същевременно прави хляб от трици, или баница от развалено брашно. Хлябът от триците не може да нахрани човека. От каквото брашно да са триците, той все гладен ще бъде. Нито развaленото брашно ще задоволи човека. Ако искате да направите хубава баница, нужно ви е прясно брашно и чисто масло. Който се храни физически, духовно и умствено с чиста и доброкачествена храна, в него има условия за безсмъртие. Ще кажете, че ако не сте безсмъртни, поне първи да бъдете в живота. Това е възможно само при условие, всеки да работи в своята област и на своето място. – Да бъдем богати. – Можете да бъдете богати, ако сте готови да носите големи мъчнотии. Богатият е пълна кесия, а бедният – празна кесия. Коя кесия се отваря най-много? – Пълната. Всички се интересуват от пълната кесия, а не от празната. Някой казва, че сърцето му е обременено, иска да си почине малко. Лесно ще си почине, ако изпразни сърцето си от желанията на света. Те го обременяват и го правят неспокоен. Сърцето му е пълна кесия, която трябва да се изпразни. Лесно се празни каса, но как ще се изпразни

сърцето от своите желания? То е подобно на шише, което може да се пълни и празни с известно съдържание. Сърце, пълно с желания, е подобно на магнитен полюс, който се привлича от магнита. За да не се привлича, то трябва да се освободи от всички желания, които, подобно на железните стърготини и железните предмети, го правят магнитен полюс.

Това състояние на изпразване наричаме изолиране на човека от света на желанията. Попаднете ли в този свят, нищо друго не ви остава, освен да събуете обущата си и да продължите пътя си бос. За предпочитане е бос да вървиш, отколкото да се залепят обущата ти на магнита на желанията, отдето с години не можеш да се освободиш. Не е лошо да има човек желания, но не трябва да им се поддава, да го водят при големия магнит, от който не може да се отлепи. За учения този магнит не е опасен, но за невежия е опасен. Да допуснем, че магнитът е поставен на Витоша и привлича хората от 10-15 км. разстояние. Ученият ще подкове обущата си с железа, да го привлече магнитът отдалеч и, като стигне на върха, ще ги събуе и ще започне свободно да се разхожда на планината, да прави научните си изследвания. – Как ще се върне назад? – Бос. Той ще остави обущата си на магнита, ще се върне бос, но свободен и богат със знания. Невежият ще остане на планината, не може да се върне назад и знания няма да придобие. Той не може да си представи, че като е отишъл обут, може да се върне бос. Човек постоянно се запитва, как да нареди живота си. – Много просто: или като учения, или като невежия, т.е. или ще отиде обут и ще се върне бос; или ще отиде обут и като се привлече от магнита, ще се върти около него с години, докато дойде някой отвън да го освободи.

Съвременните хора имат всичко на разположение и, въпреки това са недоволни от живота си. Те се намират пред богатата трапеза на природата и постоянно негодуват. Защо са недоволни? – Защото се сравняват едни с други. Всеки иска да бъде богат, учен, щастлив, да заема първо място. Първото място не разрешава въпросите на живота. Както не можете да разделите числото пет на две, на три и на четири без остатък, така има въпроси, които не се разрешават нито с богатство, нито със сила, нито с ученост. Има явления в природата, които, преди да се разрешат, трябва да се преведат. Без превод те не ви интересуват. А всяко нещо, което не ви интересува, няма смисъл за вас. Като се натъкнете на такъв въпрос, казвате, че не обичате да се занимавате с него. Не че не обичате, но не можете. Ако питате сламката, защо не слиза до дъното на водата, и тя ще каже, че не обича да прави това. Не че не обича, но не може; теглото ѝ не позволява да слиза до дъното на реката. Златото пък ще ви каже, че не обича да остава на повърхността на водата. Не че не обича, но не може; теглото му е голямо и го заставя да слиза до дъното на реката. Бедният е на повърхността на водата, а богатият – на дъното. Направете превод, при

какви условия човек трябва да бъде сламка и при какви – злато. Когато морето е бурно, бъдете подвижни и леки като сламката, за да можете да се движите по повърхността на водата, без да се удавите. Когато морето е тихо, бъдете като златото, скрийте се на дъното, да не ви оберат крадци и разбойници. Когато иска да възпитава човека, и природата си служи с тези символи – сламката и златото. Сламката е радостта, златото – скръбта. Природата изпраща на човека радости и скърби, да се учи от тях. Обаче, малцина използват разумно радостта и скръбта. Сламка имат, не я оценяват, злато имат – и него не оценяват. Радостите и скърбите минават и заминават край тях, без да ги използват. Нещата трябва да се осмислят. Само така човек ще разбере, какви богатства се крият в радостта и в скръбта. Хората не могат да се ползват от благата, които им се дават, защото мислят за старини. Те търсят начин, как да се осигурят, да си създадат добро материално положение, че на старини да благуват. Това е криво разбиране. Използвайте разумно днешния ден. Той носи блага и за бъдещето. Всеки ден, разумно преживян, осигурява бъдещия.

Днес хората са недоволни, страдат, измъчват се, защото не знаят, с какви методи да си служат. Има два вида методи за работа и за постижения: външни и вътрешни. Външните методи са за работа и за учене, а вътрешните – за мисъл и за молитва. Ако първо си се молил и мислил, след това ще впрегнеш ралото и ще ореш. Ако първо си орал и разработил почвата, после ще се молиш и ще мислиш. Някой се моли за дъжд и не работи. Друг пък оре и копае, без да се моли. Като дойде дъждът, първият казва: Бог послуша молитвата ми, затова заваля дъжд. Вторият казва: Ако аз не бях работил, твоята молитва нямаше да помогне. Кой е прав? – Двата метода трябва да се приложат от един и същ човек. Ще се молиш и ще работиш едновременно, или ще работиш и ще се молиш. Остане ли един само да се моли, а друг само да работи, резултатите не са добри. Всеки трябва да бъде творец на съдбата си. Това се постига чрез мисъл, чрез молитва и чрез работа.

Упражнение. Двете ръце се поставят отпред на гърдите, с допрени пръсти. Разтваряне на ръцете настрана и бързо движение на китката. Сваляне на ръцете до земята, като че гребат. Свиване на ръката в юмрук, бавно издигане на ръцете и поставяне пред гърдите, в първото положение. Изнасяне ръцете настрана, с бързо движение на китката. Цялото упражнение се прави няколко пъти.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

32. *Лекция от Учителя, държана на*
3 май 1929 г. София – Изгрев

Книги:
 * Външни и вътрешни методи
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
 19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_05_05 Ела след мене!
неделна беседа

ЕЛА С МЕНЕ!

„И рече му: „Дойди след мене!“
И той стана и отиде след Него.“
(Матея 9:9)

"Дойди след мене!" – Няма по-силно изречение, по-силна идея в живота от тази, да отидеш след някого. Няма по-голямо щастие за човека от това, да разбере смисъла, скрит в идеята "ела, или дойди след мене!" Думите "ела, дойди" имат дълбок вътрешен смисъл. Те представят ключа на живота. Когато земеделецът каже на житото: Ела, или дойди след мене! – от този момент започва животът на житото. Когато слънцето каже на лозата: Ела, или дойди след мене! – от този момент започва животът на лозата. Когато духът каже на поета: Ела, или дойди след мене! – от този момент започва поезията на поета. Тази дума се отнася до живите хора, които разбират нещата, а не до мъртвите. Има два вида хора в света: мъртви и живи. Мъртвите не се нуждаят от нищо. Те казват: ние не се нуждаем от ядене и пиене, от дрехи и къщи, от музика, поезия, наука и изкуства; ние се нуждаем само от гробове, от големи паметници и кръстове, чрез които да засвидетелствуваме своето минало съществуване. Живите хора казват: Ние се нуждаем от ядене и пиене, от дрехи и къщи за живеене, от поезия, наука, музика и изкуства. Блажени мъртвите, които са си изработили своя философия и не се нуждаят от нищо. Да, блажени са мъртвите, но временно само. Щом влязат в своя свят, те веднага започват да изпращат депутации от свои хора да молят живите да ги приемат отново в техния свят. Щом се видят в своя свят, мъртвите започват да хлопат от къща на къща на живите и казват: Моля ви се, приемете ни във вашия свят! Гладни сме, измъчваме се от глад. Тук има страшен глад и страшна жажда. Че наистина в света на мъртвите съществува голям глад, виждаме по това, че от време на време живите им изпращат по малко варено житце, поливат гробовете им с винце, с масло и т.н. Ако в техния свят имаше жито, щеше ли да им се изпраща оттук?
Съвременните хора говорят за онзи свят. Какъв е този свят, за който хората говорят? Този свят е пълен с разбити надежди и мечти, с неосъществени идеали. Този свят представя пустиня. Дето погледнеш, ще видиш само развалини, само сухи кости. Дето стъпиш - навсякъде кости. Когато някой казва, че нищо не съществува в света, това показва, че този човек е погледнал света на мъртвите, дето всичко е разрушено, дето всичко е илюзия. Този свят с нищо не привлича окото на човека. Само археолозите

могат да се интересуват, от този свят, защото ще намерят там остатъци от най-стари култури, от различни религии и науки.
Съществува друг свят, освен този на мъртвите, наречен свят на живите, на безсмъртните – Божествен свят. Христос казва: "Дойди след мене!" – Де да отиде? – В Божествения свят. Аз замествам думата "дойди" с думата "ела", като по-определена, като по-силна дума. Когато кажете някому "дойди!" – това значи, че този човек може сам да дойде. Когато му кажете "ела", това подразбира, че вие се наемате да водите този човек.
Когато се говори за езиците на народите, вие ги считате собственост на даден народ. За пример, български език се счита собственост на българите; турски език – собственост на турците; гръцки език – на гърците и т.н. Обаче, има един език, който не принадлежи на никой народ. Той е Божественият език. Всяка дума в Божествения език има свой специфичен, строго определен смисъл. "Ела след мене!" Думата "ела" съдържа в себе си голямо изобилие. Добре е филолозите да се позанимаят с тази дума, да намерят нейния произход, да намерят корена на тази дума. Както филолозите търсят произхода на думите, така философите търсят смисъла на живота. Смисълът на живота се заключава в безсмъртието. Някои определят безсмъртието като вечен живот, като условие за осъществяване на всички идеали, вложени в човешката душа. Без вечния живот тези идеали са неприложими. Безсмъртието няма никакви граници. То изключва всякаква смърт от себе си. В безсмъртието човек запазва всичко, каквото има. Когато се насити на живота, безсмъртният може да замине за онзи свят – от него зависи да живее, или да не живее. Безсмъртният е свободен човек, той може да живее и в смъртта, и в безсмъртието. На несвободния се дава и живота, и смъртта – от него нищо не зависи. Той не разполага с нищо. Пиленцето не иска да излезе от черупката на своето яйце, но никой не го пита, иска, или не иска. Турят го под квачката да го измъти. След 20 дена от яйцето се излюпва пиленце. То расте, порасства, става голяма кокошка. Един ден господарят и я хваща за врата и казва, че е дошло време да му отиде на гости. Тя не иска да влезе в него; кряка, противи се, иска да живее. Казват и: Ние се нуждаем от твоето месо, и ти трябва да умреш – нищо повече! Следователно, този свят, в който вие живеете е свят на противоречия, свят на смъртта. Този свят съществува във всички хора. Който е недоволен, той се намира в света на мъртвите, в света на душите, които се нуждаят от подаяние. Недоволният ходи от къща на къща да разправя тъгите си на хората, дано се намери някой да го утеши. Този го утешава, онзи го утешава, но той все неутешен остава. Защо? – Защото всички хора са сиромаси, никому не дохожда на ум, че този човек се нуждае от хляб. Недоволният ходи от къща на къща, разправя положението си, оплаква се, но навсякъде му казват: Добър е Господ, Той ще ти помогне. Прочети "Отче наш", помоли се, и помощта ще дойде. Чете този човек една, втора молитва, надява се на този, на онзи, но

помощта все още не дохожда. Най-после той потропа на вратата на Онзи, Който му казва: "Ела след мене!" Той влиза в къщата Му, дето намира сложена трапеза за ядене и започва да яде. Не е въпросът в яденето, но в готовността, в онова чувство, с което го приема в дома си и се отзовава на неговите нужди. При това положение, какъв по-голям смисъл могат да имат думите "ела след мене"?
Като казвам, че трябва да се задоволят нуждите на човека, не разбирам само неговите нужди в ядене и пиене. Не е гладът, който мъчи човека. Не е жаждата, която мъчи човека. Има нещо в глада и в жаждата, което мъчи човека, но то не е нито гладът, нито жаждата. Ние търсим знанието, но не самото знание. Друго нещо има в знанието, което търсим. Ние се стремим към живота, но не към самия живот, а към онова, което е скрито в него. Има нещо по-дълбоко, по-велико от самия живот. Към него, именно, се стреми човек. Христос казва: "Който се отрече от майка си и от баща си, както и от себе си, от своя живот, той ще придобие Вечния Живот." Да се отречеш от своя живот, значи да се отречеш от временния, от преходния живот. Който не разбира това, той ще се натъкне на известно противоречие и ще каже: Как е възможно човек де се отрече от живота си? Да се отрече от живота си, значи да стане безсмъртен и да носи смъртта на гърба си. Като я поноси известно време, той ще се изпоти, ще я тури настрана и ще отиде на планината да се разходи. Опасно е човек да носи смъртта на гърба си, ако няма де да отиде да се разходи. Щом има де да отиде, ще свали смъртта от гърба си, ще я остави у дома си да почива известно време и след това пак ще я тури на гърба си. Смъртта е ангел, с който трябва да знаете, как да постъпвате. Щом я оставите у дома си да почива, не я карайте да яде, нито я канете на гости. Оставете я да почива, а вие си гледайте работата. – Ама какво ще прави сама? – Не се интересувайте от това. Тя е шише, което трябва да стои затворено. – Какво има в това шише? – Не е ваша работа. Шишето трябва да бъде затворено.
В царството на Соломон-Ра, от най-древни времена още, жените започнали да работят за права, искали и те да управляват. От тогава още бил повдигнат въпросът за правата на жените. Те подали петиция до царя да разгледа тяхната молба. Царят им отговорил: Аз намирам за справедливо да ви се дадат права, но преди това трябва да издържите един малък изпит. Те се съгласили. Тогава той им дал една хубава златна кутия и казал: Ще държите тази кутия една седмица при вас, през което време никой няма да я отваря, да не изгубите съдържанието в нея. След изтичане на този малък срок ще ми я донесете назад. Като взели кутията, жените се събрали да разискват върху въпроса, какво да правят с нея. Всички поотделно се произнесли по въпроса. Едни казвали да не се пипа кутията, други настоявали да се отвори. Надделяло мнението на последните. Те отворили кутията да видят, какво е скрил царят в нея. Щом отворили кутията, нещо изхвръкнало навън. Затвори ли я внимателно и всички

единодушно решили да я върнат в определения ден на царя, без да казват, че са я отворили. Царят отворил кутията пред делегацията и запитал: Де е онова, което бях поставил в кутията? – Няма го, ние нищо не знаем. – Щом е така, намерете това, което бях турил в кутията и ще получите права да управлявате.
И тъй, в желанието си да придобие нещо повече от това, което му е дадено, човек изгубва и онова, което първоначално още Бог му е дал. В това отношение той мяза на тия жени, които се борят за права. Като придобие нещо, праведният се радва. Като го изгуби, и той, като обикновените хора започва да плаче. По-праведен човек от Христа никога не е имало, но и Той плака. Когато влезе в Иерусалим, Христос се просълзи. Защо? – Защото виждаше страданията, през които този град щеше да мине. Той казваше на учениците си: ”Виждате ли този храм? След три дена камък на камък няма да остане от него.” Но въпреки това, евреите не искали да приемат Христовото учение. Те не търсили спасението си, те искали да бъдат свободни, напълно независими. Време се е изисквало, докато евреите обмислят въпроса добре, да решат, трябва ли да приемат Христа, или да Го отхвърлят от себе си. Има моменти, обаче, когато човек не може да мисли логически.
Един български свещеник, от Варна, разправяше следния случай, на който той сам бил свидетел. Когато русите обстрелвали града, той видял, как един богаташ бягал, искал да се скрие някъде, да избяга от гранатите, които се пръскали всред града. Като бягал, богаташът искал да вземе нещо ценно от дома си, но в страха си, сам не забелязал, как взел една тиква и хукнал да бяга с нея. Щом излязъл вън от града, той се успокоил малко и погледнал в ръцете си, да види, какво носи. Голяма била изненадата му, като видял, че държи в ръцете си тиква, вместо ценни книжа. Казвам: Много хора имат високи идеали, но като се намерят пред страха, забравят всичко, гледат да се осигурят, и в края на краищата, виждат, че вместо ценни книжа, те държат тиква в ръцете си.
По-нататък свещеникът разправяше: Преди обстрелването на Варна, както и през времето на обстрелването, около две седмици аз бях болен, на легло. Но като чух онези далнобойните, не зная, как станах от леглото и се намерих вън. Какво не прави страхът за живота! Обаче, страхът за живота не води към безсмъртие. Мощен и страшен е звукът на гранатата, но по-мощни са думите: ”Ела след мене!”
”Ела след мене!” – Това е зовът на Единния, Който е създал всичко в света. Този зов е в самите вас, но въпреки това вие постоянно се съмнявате. Единният говори на всички езици и на всички живи същества. Няма момент в живота на човека, когато Той да не е говорил и да не говори, но често в съзнанието на човека стават наслоявания, вследствие на което той изгубва красивите образи. Наслояванията отговарят на тъмните места във фотографията, а местата, свободни от наслоявания, отговарят на светлите

места. Наистина, когато изложите светлочувствителната плоча на фотографията пред някой предмет, само ония части от предмета се изобразяват ярко върху плочата, от които излиза светлина. Другите части на предмета, които не са осветени, не се отразяват върху плочата. Следователно, една Божествена идея може да се отрази върху съзнанието на човека само тогава, когато намери свободно място, върху което да се проектира. За тази цел в съзнанието на човека са прокарани специални пътища, през които Божествените идеи могат да минат, за да се отпечатват. Тия идеи не могат всякога да се отпечатват. Има специални периоди от времето, когато отпечатването на тия идеи става лесно. Тези периоди са известни под името "пробуждане на човешкото съзнание". Пробуждането на съзнанието води към безсмъртие. Само безсмъртният разбира Божествения език на нещата. В какво седи силата на този език: в книгата, върху която е написан, или в съдържанието и смисъла му? И на халваджийска книга да пише царят, силата е в написаното от него, а не в книгата, на която е писал. Като се подпише отдолу, подписът му е в състояние да свали от въжето и най-големия престъпник. Ако подписът няма сила в себе си, и на най-хубавата книга да е сложен, той нищо не струва. Цялата земя е изпъстрена с подписа на Господа, но човек трябва да знае, де са тези места и да чете по тях. Съвременната наука не е изчислила, колко пъти до сега Господ е посетил земята. Дето е минал, Той е оставил подписа си: по канарите, по водите, по цветята, по дърветата. Всички Негови подписи ние наричаме "Стъпките на Свещения". Който веднъж само се е докоснал до една от тези стъпки, той и поет е станал, и учен е станал, и музикант е станал, и философ е станал.
Казвате: Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се. Ако жадният не се докосне до водата на извора, от него нищо не може да стане. Каква поезия може да напише поетът, който е жадувал цели десет дена? Каква картина ще нарисува художникът, който е гладувал цели десет дена? Поетът може да пише, художникът може да рисува, но ако са могли да се докоснат до стъпките на извора. Там, дето веднъж само е стъпил Свещеният крак на Единния, всяка Негова стъпка се е превърнала в извор. Тия извори никога не престават. Те вечно текат, вечно пръскат водите си. Знаете ли такъв извор някъде в България, който две-три хиляди години наред да е текъл? Вие не знаете това. Значи, има много въпроси, които трябва да се изучават. Има много тайни скрити в природата, които трябва да се разгадаят.
И тъй, благата на живота са дълбоко скрити в природата, и човек трябва съзнателно да работи, за да ги открие. Когато някой дълго време рови в земята, най-после намира злато, скъпоценни камъни, и по този начин забогатява. Когато ученият дълго време рови из библиотеките на природата, най-после той открива нещо ценно, и става велик изобретател, или гений в дадена област. Големи богатства се крият в природата, големи богатства се крият и в човешката душа. Срещате някого, казвате: Срещнах

един човек! – Така е, човек сте срещнали, но какво нещо е човекът, какво нещо е човешката душа, не знаете. Човешката душа е велик, необятен свят. Достатъчно е за момент само да влезете в този свят, за да откриете големи богатства и за себе си, и за самата душа.
Съвременните проповедници, пък и тия на миналото, са говорили и говорят за спасението на човешката душа. Как се спасява душата? За да се спаси човек, не е достатъчно да му говорите за Бога и да го убедите да вярва в Него. Човек може да се спаси само по начин, по който Бог спасява. Как спасява Бог? За да разберете, как Бог спасява душите, вижте, какво прави слънцето. От сутрин до вечер слънцето огрява земята, и тя непрестанно се намира под неговите благотворни лъчи, от които животът иде. Същото прави и Божественото слънце в човешката душа. Изгрее ли веднъж това слънце в човешката душа, то непрестанно изпраща лъчите си, върху физическия, умствения и сърдечния живот на човека и му дава условия да расте и да се развива. Щом расте и се развива правилно, едновременно с това човек се спасява. Това значи да се движи човек около себе си, да се движи и около слънцето. Така се движи и нашата земя. С нея заедно се движи и луната. Когато земята се движи около слънцето, и луната се движи около слънцето. Ако земята не се движеше около слънцето, и луната нямаше да се движи. Значи, луната е по-ограничена в движенията си, отколкото земята. В това отношение някои хора приличат на луната. Тяхното движение около слънцето е в зависимост от това на земята. И тези хора след време ще кажат, че са на особено мнение по дадени въпроси. – Какво особено мнение може да има човек, когато е зависим от много неща? За да има особено мнение върху важни въпроси, преди всичко човек трябва да бъде независим. Той трябва да излезе от зависимостта, в която се намира както луната, и да стане свободна планета, която да се движи самостоятелно около слънцето. От хиляди години насам луната слугува на земята, осветява я, с цел да се освободи един ден от нейното влияние, да стане свободна планета. За да дойде до това положение, луната трябва да бъде умна.
Въз основа на това, и човек се стреми да придобие свободата си. Свободата се придобива чрез намиране на Божественото Начало. Щом намери Божественото Начало в себе си, човек става свободен. Даде ли път на Божественото, той може да каже, че е чул Божия глас в себе си и да цитира стиха от Евангелието: "Които чуят гласа на Господа в себе си, ще оживеят." Пак в Евангелието е казано: "И ще вложи Духа си в тях." – В кои тях? – В ония, които са чули гласа на Бога. Това е реалното в живота, но докато се дойде до него, трябва да се минат ред последователни стъпки. Едно се изисква от човека: докато Божественото Начало влезе и се засели да живее в него, той да не се натъква на противоречия, или ако се натъква, да ги разрешава правилно, с оглед на дадената му светлина. Ако наблюдавате живота на духовните и на светските хора, ще намерите голяма разлика:

духовните хора постоянно се молят. Дето отидат, в пустинята, или на нивата, те все се молят. Светските хора пък постоянно ровят в земята. Ще ги видите с мотика, с търнокоп и с рало да орат земята. Те казват: "Нивата не ще молитва, но – мотика." Чудни са хората, когато делят работата си. Според мене, които се молят, те трябва и да работят, да орат, да копаят, да учат. Които копаят и орат, и те трябва да се молят. Човек трябва едновременно и да работи, и да се моли.
Съвременните хора се намират в положението на онзи българин, който станал ортак с един турчин кафеджия. Турчинът излизал пред кафенето си да чука кафе в една голяма кремъчна чутура. Като вдигал и слагал чука в чутурата, той изпъшквал и казвал: хъ-хъ – тежка била работата му. В това време българинът минавал покрай кафенето и казал на турчина: Слушай, приятелю, тази работа, която вършиш, е тежка за тебе. Ти едновременно чукаш и викаш "хъ". Хайде да разделим работата помежду си: Ти вдигай и слагай чука, а аз ще казвам "хъ" – Добре, съгласен съм. Турчинът чукал кафето, а българинът казвал "хъ". Като счукал кафето, турчинът започнал да го продава, да прави кафета на клиентите си. Българинът го запитал: Защо не дадеш и на мене нещо от печалбата? Нали сме ортаци в тази работа! Турчинът мълчал, нищо не отговарял. Тогава българинът завел дело против ортака си. Кадията бил умен човек. Той разгледал делото, проучил го, и казал: Ще направите една тенекиена кутия, в която ще туряте парите, спечелени от кафето. Като туряте парите в тенекията, ще чувате един звук "тин-тин". Парите ще вземе онзи от вас, който е вдигал и слагал чука в чутурата, а това "тин" ще се даде на ортака, който е казвал "хъ".
Следователно, който иска да се ползва от благата на дадена работа, той трябва едновременно да работи и да се моли. И който се моли, и той е прав; и който оре, и той е прав, но казвам: Ти, който се молиш, започни да ореш; ти, който ореш, започни да се молиш. Такъв е Божественият закон. – Ние не познаваме още този закон. – Ще го научите. Срещам онзи, който се моли, и му казвам: Ти сега ще се научиш да ореш. – Не зная, как се оре. – Вземи мотиката, вземи ралото и ела след мене, аз ще те науча. Срещам другия, който оре, и му казвам: Ти сега ще започнеш да се молиш. – Не зная, как да се моля, накъде да се обърна, на изток, или на запад. – Когато те бият, как се молиш? Накъде се обръщаш тогава? Имаш ли време да търсиш изток и тогава да се молиш да не те бият? Щом започнат да те налагат, на която посока си обърнат, веднага започваш да се молиш и казваш: Моля, не ме бийте! Кажете, какво искате от мене?
Що е молитва? – Молитвата е общение със стъпките, с мислите и с чувствата на Единния, на Свещения. Мнозина имат крива представа за Бога. Те Го считат за нещо страшно, което наказва, изпраща страдания на хората. – Не е така. По-милостив, по-благ от Бога няма. Неговото лице е толкова красиво, толкова благо. По-красиво лице от Божието не

съществува. Бог крие лицето си от хората, защото, които Го видят, ще напуснат дом, ще напуснат училище, ще напуснат ниви и ще тръгнат след Него. За да не се наруши реда и порядъка в света, Бог крие лицето си от хората. Никой още не е готов да види това Свещено лице. Псалмопевецът казва: "Когато видя красотата на Твоето лице, душата ми ще се изпълни с радост." Казвате: Страшно нещо е да видите лицето на Бога! – Не е страшно да видиш това лице, но не си готов още да Го видиш. Който веднъж само е зърнал лицето на Бога, той е придобил безсмъртието, той е разбрал смисъла на живота. Само този човек може да каже: Сляп бях, но сега виждам. За този човек животът е отворена книга, от която той чете и всичко разбира. За този човек всички пътища са отворени, и той може свободно да ходи навсякъде. Който види лицето на Бога и продължи да се съмнява, той нищо не е видял. Учениците Христови казваха: Покажи ни лицето Си, и доста ни е това. Те искаха да видят лицето на Бога, но не бяха готови. Затова Христос им казваше: "Който е видял мене, той е видял и Отца." Мислите ли, че ако Христос дойде днес на земята, хората ще Го познаят? И днес ще се повтори същата история, пак няма да Го познаят. Ако Христос дойде днес на земята, Той ще лъчеизпуска от себе си топлина и светлина, не по-низка от десет хиляди градуса. Кой ще може тогава да се приближи до Него? Ако е обикновен човек с температура 37 градуса, всеки може да се приближи при Него и да каже: И Той е като нас. И Той като нас обича да хапне, да пийне, да поспи. В какво ще вярваме тогава? Да се мисли така, това е заблуждение. Докато е на земята, човек ще яде, ще пие, ще спи, но има разлика в това, което обикновеният човек яде и пие и това, което светията, праведният яде и пие.
И Мойсей се натъкнал на едно противоречие в живота си, но като не могъл да го разреши, направил една погрешка. Като бил на Синайската гора, той срещнал един овчар, който правил някакви големи приготовления. – Какво правиш, приятелю? – Заклах една от най-тлъстите си овце и сега ще я опека на огъня, защото Господ ще ми дойде на гости. – Колко си глупав! Господ не яде овце и не ходи. – Така ли? – рекъл чистосърдечният овчар – и се обезсърчил. Духът му отпаднал, радостта му изчезнала, и той спрял приготовленията, които правил за Господа. Мойсей продължил пътя си, но почувствал, че Бог не е доволен от него и чул тих глас да му говори отвътре: Защо наскърби най-добрия ми раб? Трябваше ли да се месиш в чуждите работи? Върни се от пътя си и кажи на раба ми, че ще го посетя. Мойсей се върнал при овчаря и му казал: Прости ме, аз сгреших към тебе. Продължи приготовленията си, Господ ще те посети. Овчарят се зарадвал и продължил работата си. Понеже Мойсей нямал опитност да знае, как Господ посещава хората от земята, затова се скрил да види, какво ще стане. Като приготвил всичко, каквото било нужно за Великия гост, овчарят легнал малко да си почине и заспал. В това време огън слязъл от небето и изгорил овцата, която овчарят приготвил за Господа. Като се събудил и

видял, че овцата я няма, овчарят се зарадвал и благодарил на Господа за посещението. Това посещение не е нищо друго, освен присъствие на Божественото в човека. Това е идеалът на душата, към който всеки се стреми.
Един съвременен астроном имал желание отблизо да види слънцето, звездите, различните планети, да разбере, как са устроени, какъв живот има там и т.н. Дълго време се молил на Бога да му даде възможност да задоволи своята любознателност, да проникне в живота на небето. Най-после молитвата му била чута. Господ изпратил специален ангел от небето да го разведе из всички слънца и планети. Това зарадвало твърде много астронома, че ще има възможност да се осветли по въпроса за създаването на вселената и ще може да даде на човечеството верни сведения за живота на небето. За тази цел ангелът оставил тялото на астронома на земята, а взел със себе си само ума и сърцето му и се понесли из пространството: започнали да обикалят всички звезди, всички малки и големи планети и слънца, всички светове. По едно време астрономът запитал ангела: Няма ли край тази работа? До кога ще ме водиш из пространството? – Ние сме едва в началото на нашето пътешествие. – Тогава, моля ти се, върни ме назад. Не съм готов още да изследвам небето по този начин. Уморих се вече.
Казвам: Има неща, които при сегашните условия на живота не са достъпни още за човешкия ум и за човешкото сърце. Щом е така, няма защо преждевременно да се доказват тия неща. Да изследвате небето, това значи да четете Свещената книга на живота, да вървите по Свещените стъпки на Твореца. Небето, това е съвкупност от живи светове, в които Божественото се проявява. Небето, това е надеждата на света. Който се е обезнадеждил, той трябва да излиза всяка вечер вън, да гледа небето. Като наблюдава звездите, да се радва на техния живот. Звездите пък са писмото, което Свещената книга съдържа. Всяка душа има възможност да чете и да разбира това писмо, да възприема радостта, която съществува в тия светове. Всяка звезда говори на хората на специален език. Говорът и се разбира от влиянието, което тя указва върху човека. За пример, всички благородни хора, със светли умове и чисти сърца, се намират под влиянието на Сириус. По култура Сириус е близо до Слънцето. Съществата, които живеят на Слънцето и тези на Сириус, се съобщават помежду си. По какъв начин се съобщават? Науката признава ли това съобщаване? Какви доказателства има за това? Официалната наука няма никакви доказателства, затова не признава тези твърдения. Обаче, Божествената наука признава тия факти и може да ги докаже. За Сириус се казва, че се намира по-далеч от земята, отколкото Алфа Центориус. Това се доказва по времето, необходимо за пристигане на неговата светлина на земята. Три години са нужни, докато светлината на Алфа Центориус стигне до земята, а за светлината на Сириус е потребно повече време.

Нашите понятия за бързина на движението са относителни. Ние нямаме абсолютна мярка, според която да изчисляваме бързината на движението. Като относителна мярка за бързината на движението, взимаме бързината на светлината. Всяка друга мярка, по-голяма от тази на светлината, става вече непонятна за нас. Каква друга мярка можете да вземете? Ще кажете, може би, че като мярка за измерване бързината на движението може да се вземе бързината на мисълта. Каква е бързината на мисълта – никой не знае. Ще кажете, че с бързината на мисълта за един момент само можете да отидете на слънцето. Възможно е това, но образите, които ще възприемете с мисълта си от слънцето, не можете да ги пренесете във вашия мозък. Какво има на слънцето, мисълта знае, но ти, като човек със своя физически мозък, не можеш да възприемеш. – Защо? – Защото между мисълта, като висше съзнание, и физическото съзнание няма вътрешна връзка. Ако тази връзка в човека се възстанови, всички образи, възприети от слънцето, ще изпъкнат в съзнанието му. Докато тази връзка не се възстанови, в човешкото съзнание винаги ще съществува известна тъмнина, която ще спъва хората. Казвате: Да живеем, че каквото ще да става! – Така е, но живеенето се отнася само за безсмъртните. Истински живее само безсмъртният.
Христос каза на Матея: "Ела след мене!" Матей стана и отиде след Христа. Ако Христос каже днес на някого същите думи, той ще го запита: Де отиваш? Той ще иска да знае, де отива Христос, за да си помисли, може ли да Го последва. Когато Христос ви покани след себе си, вие не трябва да срещнете нито един човек на пътя си, който да ви запита, де отивате. Всички хора от миналото трябва да останат зад вас, а пред вас да стоят само праведни. И които вие настигнете, също няма да ги питате, къде отиват. Нито вас ще питат, къде отивате, нито вие ще питате. Когото настигнете, той сам ще ви каже: Аз зная, че вие отивате там, дето и аз отивам. Това ще бъде насърчение и за двамата. Щом сте тръгнали в този път, вървете напред! Връщане да няма! Преди години в полуостров Аляска, в Азия, бяха открили някакво голямо богатство, голямо съкровище. Мнозина отиваха със шейни, да вземат нещо. Някои от тях се връщаха с много пари, забогатяха; други се връщаха сиромаси, а трети – съвсем не се върнаха.
"Ела след мене!" Новият, светлият път изисква смели хора. Като чуете този вътрешен зов, вие ще помислите, че трябва да напуснете живота си. – Не, вие трябва да напуснете само онези мъртви, изостанали от вековете архаически неща и да се запознаете със същинския живот. Това значи: "Да възлюбиш ближния си като себе си!" Всеки ден проверявайте, обичате ли хората като себе си. Който не обича хората заради Бога, той е мъртъв човек; който ламти само за пари, той е мъртъв; който иска учен да стане, той е мъртъв; който иска виден да бъде, той е мъртъв. Това са остатъци от миналото. Човешката душа носи всичко в себе си. В нея е вложено и

знание, и богатство, и сила – няма защо сега да го придобива. Сега са нужни само условия за развиване на това, което е вложено в човека. Казвате: Аз искам да се обърна към Бога, да стана праведен. Ако отсега нататък искаш да се обърнеш към Бога, да станеш праведен човек, ти много си закъснял. Досега е трябвало да направиш хиляди опити в това направление, че да си съвършено готов, като петте разумни деви, да влезеш направо в Царството Божие. Остане ли сега да купуваш масло и да пълниш кадилницата си, твоята работа е свършена. Вратата на Царството Божие ще се затвори пред тебе, и ти ще останеш вън. Който е готов, той ще чака с кадилницата си пред вратата на Царството Божие да влезе вътре. Който не е готов, той трябва по-рано да стане, да купи масло и да се нареди с другите заедно да чака, докато чуе името си.

Всичко се заключава в приложението. Не е достатъчно да се каже, че трябва да бъдем религиозни, или трябва да бъдем добри, любещи, но доброто, любовта, трябва да се проявят. Не да бъде човек религиозен, но с религията той трябва да разреши нещо. Какво трябва да разреши? – Вътрешния смисъл на живота. Религията трябва да създаде вътрешна връзка между хората, да събуди в тях съзнанието, че всички имат общ произход. Следователно, всички същества, от най-малки до най-големи – ангели, човеци, животни, растения – имат определено място и определена работа. Това определя значението на всяко живо същество в общия живот. Ще кажете, че не разбирате това нещо. Щом не разбирате, това показва, че не сте готови още за висшата математика. Когато професорът отвори една от тия книги, веднага разбира смисъла и съдържанието им. Каквато формула види, той я разбира. Отивате на планината, гледате разхвърляни камъни, но нищо не разбирате. Щом дойде минералогът, веднага започва да чете по тях. Виждате различни растения, животни, насекоми, но нищо не разбирате. Щом дойде някой зоолог, или ботаник, веднага ще ви каже, какво растение или животно е това, какво име носи, как и при какви условия расте и се развива. Срещате някой психолог, казвате: Учен човек е този, той се занимава с човешката душа.

Какво представя душата? – Душата е център, в който се събират всички красиви заложби и възможности за човека. Щом загуби този център, човек загубва всички възможности и условия в себе си да се прояви. Без душа човек не може да се прояви. За да се развива правилно, той трябва да проявява четири неща в себе си: ум, сърце, душа и дух. Това се четири необходими елемента за развитието на човека. Съвременните хора признават ума, сърцето, донякъде и духа. Дойде ли до душата, те я отричат, не признават нейното съществуване. Безсмъртието на човека седи в съзнанието, че има душа. Като намери душата си, човек става безсмъртен. Щом изгуби душата си, той влиза в областта на смъртта. Значи, душата носи безсмъртие. Казано е в Писанието: "И вдъхна му Бог дихание, и той стана жива душа." Като не изпълни закона на

послушанието, първият човек изгуби душата си, още докато беше в рая. Казват, че жената била врата, която не могла да издържи на напора, който упражнил върху нея Луцифер, адепта на черното братство. Какво се иска днес от жената? Да усили, да закрепи тази врата, че никой да не я отваря, освен Бог. Що е жената? – Жената, в пълен смисъл на думата, подразбира врата, която се отваря само с ключа на Бога. Всяка друга врата, която се отваря с ключовете на обикновените хора, не е жена. Това е новото определение за жената. Че жената била красива, че представяла мекия елемент – това е друг въпрос. Красота, мекота, богатство, знание, сила – всичко се съдържа в душата. Душата никога не може да бъде изоставена, пренебрегната. Когато човек пренебрегва своята душа, Бог предварително я взима. Небето е много взискателно и строго към своето. То не позволява да се злоупотребява с Божественото. Срещам едного. Той ме поглежда отгоре до долу, измерва ме. Питам: Имаш ли точни везни, с които да ме претеглиш? Аз сам ще ти кажа, какво имам. Имам глава, която право мисли; имам отворени очи, които никога не дремят. Безсмъртието изключва дрямката. Имам крака, които здраво държат тялото ми. Краката представят човешките добродетели. Имам ръце, които добре работят. Ръцете представят правдата. Щом имам всичко това, душата ми е на място. Следователно, не може да стане престъпление в света, което Бог да не види. Ако Бог спеше, както хората спят, нищо не би останало от света. Един ден, когато придобият безсмъртие, и хората ще бъдат подобни на Бога. Христос казва: "Гледайте сърцата ви да не натегнат в ядене и пиене, да не заспите.

Като говоря по този начин, аз не искам да ви наплаша, да мислите, как ще се спасите тогава. Въпросът не е за спасение, но за безсмъртие. Спасението е приготовление за безсмъртието. Покаяние, спасение са приготовителни процеси. Днес човечеството се стреми към по-високи идеали – към братство и сестринство, към безсмъртие. Само в безсмъртието може да се реализира истинското братство и сестринство. Да чувстваш човека като свой брат и своя сестра, това значи да ги държиш в ума, в сърцето и в съзнанието си толкова високо, колкото и себе си държиш. Днес никой за никого няма добро мнение. Съвременният човек няма добро мнение и за себе си даже. Идеята за братство изисква от всеки човек да носи в душата си свещен образ за своя брат и за своята сестра. Че някой направил една погрешка – това нищо не значи. Тази погрешка не принадлежи на неговата душа. Достатъчно е да погледнете на брата си с любов, и грешката му моментално ще се изправи. Любовта изключва всякакви погрешки, всякакви престъпления. Който има любов, той не може да прави погрешки и престъпления. – Защо? – Защото той живее в Бога, а пред Неговото лице никакво престъпление не може да се извърши.

Двама души пътували заедно: единият бил по-богат, носил със себе си един чувал от 50–60 кг злато. Другият бил по-беден, носил със себе си едва

два-три килограма злато. По едно време първият пътник заспал. В това време вторият започнал да мисли, как да вземе малко злато от чувала на другаря си. Той мислил, борил се с изкушението, да вземе ли злато, или да не вземе. Ако този пътник се стремеше към съвършенство, към реализиране идеята за братство, той по-скоро трябваше да извади от своя чувал малко злато и да го тури в чувала на другаря си, отколкото да открадне. Постъпи ли по този начин, той ще се справи с изкушението, и втори път няма да пожелае да краде. Не е лесно човек да се справя с изкушенията. Който не е преживял тези борби, той лесно се произнася, че този, че онзи били нечестни хора. Отде знае, че еди-кой си не е честен човек? Или, отде знае, че еди-кой си е без сърце, без душа? Ти, който казваш, че еди-кой си няма душа, как позна това? Де е твоята душа тогава? Казвам: Докато е на земята, човек трябва да се стреми към все по-висок идеал, към самоусъвършенстване. Процесът на самоусъвършенстването е вечен, той е без начало и без край. И Христос, като Син Божий, дойде на земята да придобие нещо, да придаде нещо към своето съвършенство. Ще кажете, че Той не е бил абсолютен Бог, затова е трябвало да се усъвършенства. Това са човешки приказки и разбирания. Вие трябва да разбирате думите, които Христос е казал: "Отец ми е по-голям от мене. Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца, Който ме е проводил." Христос дойде да изпълни волята Божия, а с това заедно и да се самоусъвършенства. В изпълнение волята Божия седи усъвършенстването на човека. Следователно, същото се отнася и до вас. Като не можете да изпълните тази Свещена воля, вие често изпадате в малодушие, измъчвате се, страдате. Това, че имате малки, или големи страдания, е в реда на нещата. Кой не е страдал в света? Покажете ми един Учител, един адепт, един велик човек, който да не е страдал. И боговете са страдали. Само Вечният, Абсолютният, Свещеният не е страдал и не страда. Всички същества след Него са подложени на страдания, мъчнотии и несполуки, докато достигнат съвършенство. Вие, малките същества, които сега изниквате от земята като нежни, слаби фиданки, на вас отсега нататък предстои да растете и да се развивате. Христос уподобява хората на фиданки и казва: "Аз съм лозата, вие – пръчките." Както виждате, една лоза от Божествения свят говори. Това сравнение, което Христос прави, е в преносен смисъл.

"Ела след мене!" Когато чуете този зов, всяко съмнение, всяка съблазън трябва да изчезнат от вас. Тогава вие ще разберете, че една Истина съществува в света, на която всякога можете да разчитате. Който е дошъл до тази Истина, той навсякъде носи радост и веселие. Дето и да се намира, каквото положение да заема, този човек е добре дошъл навсякъде. Ако е слуга, господарят му ще го гледа като писано яйце. Ако е баща, майка, син, дъщеря, учител – всички ще го обичат и уважават и почитат. Този човек е повече от скъпоценен камък. Веднъж намерили този скъпоценен камък,

вие за нищо не го давате някому. Такова нещо представя добрият човек. И затова казвам: Колкото повече добри хора познавате, толкова по-добре за вас.
Кой е добър човек? Добър човек е този, който може да носи страдания, изпитания, изкушения, без да роптае, без да протестира. Когато изкушението дойде при него, той не бърка в чувала на своя ближен да вземе от там нещо, но дава от себе си. Добрият човек никого не ощетява. Той е брат, той е сестра. Сестра наричаме онази душа, която се отключва само с ключа на Божията Любов. Един ключ има в света – той е ключът на Божията Любов. Който чуе гласа на тази Любов, той не може вече да се съблазнява, той обича всички хора. Изкушава се само онзи, който обича един човек само. Обаче, който обича всички, той не може да се изкушава. В любовта изкушенията не съществуват. Тя е толкова голяма, толкова велика и мощна, че всичко отстъпва пред нея. И най-лошите същества отстъпват пред лицето на любовта. Любовта превръща и най-дебелите ледове в пара; и най-лошите духове тя обръща към Бога; и въгленът от топлината на любовта се превръща в диамант. Тази любов, обаче, не е за хората от света. Тя е само за онези, които се стремят към новия живот.
Съвременните хора говорят за устройство на обществото, за изправяне на света, и търсят нови методи за това, но не се спират върху въпроса за любовта, като велика мощна сила, която може да преустрои целия свят. Светът е устроен вече, няма защо хората да го преустройват. На хората предстои да изучават растенията и животните, които са създадени от милиони години насам. Съществата, които посяха семената на растенията и на плодните дървета, имаха грижа за това. Те пренесоха тия семена от други места и ги посадиха на земята. Милиони работници извършиха тази работа. Те пренесоха и рибите, и птиците от специални места. Така пренесоха и животните, а накрая и човека. Мойсей предава историята за създаването на света много просто. Когато дохожда въпрос за създаването на човека, той казва, че Бог е взел пръст, направил от нея човек, в когото вдъхнал дихание, и станал жива душа. – Не, човек не е бил направен по този начин, той е бил свален на земята от висок свят. Тържествена е историята за създаването на човека, но Мойсей я предава в проста форма, да бъде от една страна понятна за всички, а от друга страна скрита за обикновените хора.
"Ела след мене!" Така и майката вика детето си. Ако не познава този глас, детето не познава тогава своята майка. В този човек има вътрешно чувство, по което той познава всички ония, с които е свързан. Един млад американец се отделил в ранните си години още от майка си и живял десет години далеч от нея. По едно време той заболял от петнист тиф, вследствие на което изгубил съзнание. Лекарите дохождали, туряли ръката си на главата му, но той никого не познал. Когато се научила за тежкото положение на сина си, майката дошла от Америка да го види. Тя турила

ръката си върху главата на сина си, и той, макар и в безсъзнание, казал: Мамо! Значи, има една Свещена ръка, която ние познаваме по вътрешен път. Всеки познава, чувства свещената ръка, която го е донесла в света. Христос казва: "Ела след мене!" Това значи: ела след мене да ти покажа стъпките на Свещения. По-нататък Христос казва: "Който е видял мене, видял е и Отца ми. Словото, което ви казвам, не говоря от себе си, но говоря това, което съм чул от Отца си." Със Словото си, Христос искаше да покаже на хората стъпките на Свещения, да им покаже начин да коригират живота си. Както човек се нуждае от чист въздух, светлина и топлина на физическия свят, така се нуждае и от Словото за духовния свят. Някой казва, че едно време сърцето му е горяло от любов, но сега вече не гори. – Този човек е изгубил много. Сърцето на човека постоянно трябва да гори от любов – да гори без да изгаря. Единствената работа, с която човек трябва да се занимава, това е любовта. Защо? – Защото любовта осмисля живота, любовта осмисля науката, поезията, изкуството. Любовта осмисля всичко. Божията Любов осмисля целия живот. Всяка любов, която не осмисля живота, не е Божествена. Когато види Бога, т.е. Любовта, човек всичко забравя: недоразумения, скърби, страдания, противоречия.
Питам: може ли да се нарече престъпник онзи, който с чаша гребе вода от голям, дълбок извор? Може ли да се нарече крадец онзи, който от една златна планина, голяма като Витоша, взима няколко килограма злато? И 50 килограма злато да вземе, планината няма да усети даже, че са взели нещо от нея. Богатият човек никога не счита хората за престъпници. Богатият никого не одумва, не критикува. Сиромахът счита, че хората правят престъпления, затова ги одумва и критикува. Колкото много злато да вземете от планината, пак не можете да го сравните с житото, което Свещеният е дал на човечеството. Българите трябва да се радват на житото, което им е дадено. Благословено да е житото, да ражда, да дава своя плод! Да оживее житото в нас!
Съвременните хора трябва да се учат на щедрост от житото. Те са станали много скържави. Човек трябва да мяза на извор, който постоянно дава. Който иска да пие вода, той свободно може да отиде при някой извор и да си начерпи, колкото желае. Той ще приеме водата направо от извора. Аз не препоръчвам вода, която минава през кюнци. Направо приемайте водата от извора! Нека всеки човек пие от водата на вашия извор. Давайте с радост от своя извор на всяка жадна, на всяка утрудена душа. Помагайте си във всички направления! Бъдете щедри във всички случаи на живота си. Щедростта не се добива лесно. Всеки трябва да носи в ума си идеята да бъде щедър. Това не значи, че трябва да изисквате от хората да бъдат щедри. Ако изисквате от хората да бъдат щедри, а сами не сте такива, това показва вашето користолюбие. Всеки трябва да дава на другите заради Господа. Носете Божественото в света и давайте от изобилието, което имате.

Днес Христос отправя към всички своя зов: "Ела след мене!" От този ден у вас ще потече нов живот, нови разбирания. Които разберат тези думи, те ще се зарадват; които не ги разберат, те ще се уплашат и ще изпаднат в положението на онзи ученик от времето на Христа, който казал: Учителю, позволи ми да отида да погреба баща си. Христос му отговорил: "Остави мъртвите да погребват умрелите си. Ти ела след мене!" Това е проповядвал Христос. Който разбере учението Му, той ще придобие Вечния живот. Всички религиозни плачат за Христа, и говорят за Неговите страдания. Въпреки това, светът и до днес още е пълен със затвори, с просяци, със сакати, хроми, клосни. Днес навсякъде се говори за убийства, за престъпления, че този ще обесят, онзи ще обесят. Какво показва това? Това показва, че Христос и до днес още не е свободен. Всичко това се върши от християни, от последователи на Христа. В Негово име днес се вършат най-големите престъпления. Всички са християни и като се срещнат, запитват се едни други: Ти вярваш ли в Бога? Вярваш ли в Христа? Питам: трябва ли да питате детето, вярва ли в майка си? Разумното дете всякога вярва в майка си.
Сега аз не искам да засягам вашето верую. Който се засяга, той е от старото верую. Човекът на новото верую разбира Христа, разбира думите Му "Ела след мене!" – и тръгва подир Него. Сега мислете върху думите: "Ела след мене!" Нека днешният ден създаде у вас нова епоха, живот на ново вътрешно разбиране. Нека този ден събуди у вас всички благородни подтици, благородни и красиви стремежи.
Съвременната наука разполага с обикновени начини за възпитание на човека, но тия методи не дават много. За пример, хората се възползваха от теорията на Ломброзо за познаване на престъпниците, но какво придобиха от тези научни данни? Не е въпрос да познавате престъпността в човека, както и неговите отклонения от правия път. Важно е да познавате добродетелите в човека. Доброто е в сила да възпита хората, а не злото. Френологията, астрологията, хиромантията имат за цел да покажат, какво е вложено в човека, и как може този капитал да се пусне в обръщение. Няма нищо скрито-покрито в човека. На ръката, на лицето, на главата на човека е написано всичко онова, което той е наследил от своите деди и прадеди, добро или лошо. На човека не остава нищо друго, освен да изправи кривото и да развие доброто, което е вложено в него.
"Ела след мене!" До кого е отправил Христос този зов? Христос е отправил този зов до всички ония, на които са разместени главите, очите, ръцете, краката. Той отправил този зов до всички ония, които имат нещо изкълчено в себе си. Ако срещнете някой човек, на когото кракът е изместен, Христос ще му каже: "Ела след мене!" – Защо? – За да изправя крака ти. – Че как ще го изправиш? От ред поколения някои от нашия род обичаха да понакуцват. – Ела след мене! Куцият тръгва след Христа и не забелязва, как кракът му се изправя. Следователно, който тръгне след

Христа, той ще изправи, ще намести своите вътрешни и външни удове, които от векове още са разместени. Какво по-красиво, по-велико от това за човека?

И тъй, за да дойде до красивото в живота, човек трябва да има една мярка за нещата. Тя е абсолютна мярка, с която той ще създаде своето бъдеще. Тази мярка се крие в Христовото учение, в Неговите велики принципи, както и в думите; "Ела след мене!" Изучаваш ли някаква наука, спомни си думите: "Ела след мене!" Изучаваш ли философия, музика, поезия, изкуство, спомни си думите: "Ела след мене!" Любиш ли, спомни си думите: "Ела след мене!" Човешкият живот трябва да върви по стъпките на Божественото, за да може животът да се осмисли. Човекът може да осмисли живота си, когато дойде до положение да цени душата. Във всеки човек, той трябва да вижда първо душата, а после неговите прояви. Няма по-велико нещо от човешката душа. Мнозина се оплакват, че сърцето им изгоряло, че умът им бил объркан. Това са състояния, които се дължат на факта, че сърцето и умът на човека ред години са яли и пили, без да мислят, че работа се иска от тях. Задачата на душата е да изправи обърканите работи на ума и сърцето. Светът се нуждае от души. Много хора вече живеят със своите души и работят за повдигането на човечеството. За тези хора е казано в Писанието: "Ще се всели Божият Дух." Когато Духът се всели в човешката душа, тогава безсмъртието ще дойде в света. Когато безсмъртието дойде, няма да има вече сухи извори, изсъхнали дървета и сухи кости по гробищата. Безсмъртният е жив паметник, на който всеки се кланя. В човешкият свят не съществуват живи паметници. Те съществуват само в Божествения свят. Желая на всички да станете живи паметници, да влезете в Божествения свят!

Сега, желая на всички душата ви да похлопа на вашата врата и да каже: "Ела след мене!" Казвате: Какво ще стане с нас, ако отидем след нея, и тя ни върне пак назад? Не мислете за това. Не се съмнявайте в душата си. Покани ли ви, идете след нея, и не се смущавайте. Смисълът на живота е при нея, а не при сърцето и ума ви, които са изложени на постоянни промени. Когато кажат на растението "ела след мене", това значи да влезе в почвата, да расте и да се развива. Когато кажат на рибата "ела след мене", това значи да влезе във водата, дето са условията на нейния живот. Когато кажат на птицата "ела след мене", това значи да я пуснат във въздуха, свободно да хвърчи. Когато кажат на човека "ела след мене!", това значи да го поставят в света на неговата душа, дето той може правилно да мисли и да чувства. Който живее в душата си, само той може да мисли. Без душа, човек живее в свят на илюзии, на заблуждения. С душа човек живее в действителността, в пълнотата на живота. Всеки може да провери тази истина. За това, обаче, се изисква пълна вяра в Единния, в Свещения. С тази вяра корабът ви спокойно ще преплава бурното море, без да потъне. Мъчнотиите и страданията ще минат и заминат, без да ви причинят

някакви повреди. Каквито и мъчнотии и страдания да преживявате, всичко ще се превърне на добро.
Велики са принципите на новото учение! Те правят хората братя и сестри помежду си. Те превръщат злото в добро. И тогава, като се каже, за някоя жена, че е сестра, подразбираме такава душа, която може да се отвара само с ключа на Божествената Любов. Днес жената носи ключа на спасението. Ако тя може да употреби този ключ на място, светът моментално ще се изправи, моментално ще се спаси. Едно мога да препоръчам на българите: да се освободят от своето любопитство. Де кого срещне, българинът ще му зададе ред въпроси: Къде отиваш? Какво правиш? Женен ли си? Какво работиш? Колко ти плащат? – Не се интересувайте от чуждите работи! Вземете пример в това отношение от англичаните. Англичанинът седи в едно купе на трена, пътува за някъде. Срещу него седи непознат пътник и пуши цигара. По едно време непознатият пътник задрямал. Искри от цигарата паднали върху дрехата му, която след малко почнала да дими. Англичанинът забелязал това нещо, но понеже не познавал спътника си, не посмял да го събуди и да обърне вниманието му, че дрехата му се запалила. Той потърсил с погледа си човек, който да познава задрямалия пътник и, като намерил такъв, обърнал се учтиво към него с думите: Моля, запознайте ме с този господин. След като го запознали, той казал на въпросния пътник: Господине, дрехата ви се е запалила. В това отношение, англичанинът има добра черта – той запазва присъствие на духа си. Ако българинът беше на мястото на англичанина, веднага щеше да събуди пътника, ще го стресне и ще му каже, че дрехата му се е запалила.
"Ела след мене!" Кой може да тръгне след Христа? След Христа може да тръгне само онзи, който е разбрал думите Му. Може да разбере думите на Христа само онзи, на когото умът е на място. Умът пък е на място само на онзи, на когото душата е дошла в него. Този човек разбира дълбокия смисъл на думите "ела след мене" Иначе, човек без душа ще разбере тези думи буквално и ще изпадне в заблуждение. Като изтрезнее, ще каже: Сляп бях, но сега виждам. Който е разбрал думите на Христа, той е щастлив човек, той е намерил истината.
Сега, няма да ви поздравя с думите "Христос възкресе", защото, ако за едни е възкръснал за други още не е възкръснал. Ако някой ми каже "Христос възкресе", ще го питам: Ходи ли в болниците да посетиш някои болни? Между болните ще намериш Христа. Ходи ли да посетиш онази вдовица, останала с четири-пет сирачета? Даде ли парче хляб на гладния? Щом казваш, че Христос е възкръснал, подразбирам, че си ходил между вдовиците, сирачетата и гладните, защото там е Христос.
Някой казва: Христос възкресе, парици донесе. – Не, Христос възкресе, истината донесе. Истината пък носи свобода и любов за човешката душа. Любовта върви по стъпките на истината. Пътят на Любовта е път на Истината. Следователно, който не разбира истината, той не може да

възприеме любовта в себе си. Щом любовта не дойде в човека, и душата му не присъства в него. Когато любовта дойде в човека, той е в състояние вече да намери онова, което е изгубил. Какво е изгубил? Той е изгубил душата си. Когато намери душата си, той може вече да се нарече човек. Най-хубавото име, което можете да дадете на някое живо същество, това е името човек. По-красиво име от името "човек" няма. Да нарекат някого цар, княз, това е нищо в сравнение с името човек. Много от ангелите, които живеят на небето, биха дали всичко, само да бъдат човеци. По този въпрос няма да давам никакви обяснения. Защо и за какво ангелите биха желали да бъдат човеци, не е нужно да знаете. Ако знаете това, ще опетните ума си. Вие ще се съблазните така, както ще се съблазните, ако извадя пред вас една торба със златни английски лири. Който я види, той веднага ще пожелае за себе си поне една от тия златни монети. Ако туря в торбата хубав, пресен хляб вместо злато, пак ще се съблазните. Всеки ще иска поне едно парче хляб. Ако някой вземе повече златни монети, или повече хляб, между вас ще се появи спор, защо еди-кой си взел повече от другите. Какво трябва да направя, за да не се съблазнявате? Трябва да нося едно кило жито от най-хубавото и на всеки човек да дам по две три зрънца да си посади. Колкото останат, ще ги туря в хамбара да чакат ред, докато дойдат други хора, и на тях да се даде. Който посади тия зрънца ще бъде богат щастлив човек.
"Ела след мене!" Този е зовът на Единния, на Свещения, Който минава през земята. Тръгнете след Неговите стъпки! Вървете по пътя, по който Той върви, ако искате да станете хора на новия живот, на новата култура, която сега иде в света.

14. Неделна беседа от Учителя, държана на
5 май, 1929 г. София – Изгрев.

1929_05_08 Аксиома на живота
лекция пред общия окултен клас

АКСИОМА НА ЖИВОТА.

Размишление върху милосърдието.

Съвременното човечество е дошло до положение, в което трябва да стане смяна на енергиите му. Тази смяна ще се отрази и на неговото съзнание. Да се сменят енергиите на човека това значи, да се сменят формите на материалния свят, формите на самата материя. Щом формите се изменят, заедно с тях се изменя и посоката на енергиите, т. е. посоката на силите в човека.

Сега ще съставим пропорцията: М:С=Ч:М1. Това значи: материята (М) се отнася към силата (С) така, както чувствата (Ч) към мислите(М1). Под думата „материя" разбираме формата на нещата, чрез която силата се проявява. Под думата „сила" разбираме проява на ума, т. е. резултат на работата на човешкия ум или на Божественото в човека. Когато умът работи повече от сърцето, силата на човека е по-голяма. Когато сърцето работи повече от ума, гъстотата на материята е по-голяма. Тази е причината, поради която някои хора са слаби, сухи, а други – пълни. Който повече мисли, а по-малко чувства, той е сух, тънък. Който повече чувства, а по-малко мисли, той е пълен. Този човек не обича много да философства. Следователно, сърцето не се нуждае от философия, а умът не се нуждае от гъстота. В сърцето се събира повече потенциална енергия, а в ума – кинетическа. Човек трябва да знае методите, чрез които да превръща потенциалната енергия в кинетическа. Докато не е запалена, свещта съдържа потенциална енергия в себе си. Щом се запали, потенциалната енергия постепенно се превръща в кинетическа, т. е. в светлинна енергия. И ако човек чете на светлината на тази свещ, той приема енергията й и я използва за възприемане на мислите, които книгата съдържа в себе си. Как ще се използва светлината на свещта, това зависи от съзнанието на човека. Който има будно съзнание, той ще запали свещта и ще чете на нейната светлина. Който няма будно съзнание, той може да запали свещта и да заспи. Който разбира законите на природата, той запалва свещта и започва да работи. Щом свърши работата си, той изгасва свещта и заспива.

Това са положения, които съграждат живота на човека. Като живее, човек се ръководи от свои мисли и чувства, които, обаче, са резултат на неговия минал живот. Задачата му в сегашния живот е да се откаже от старите си разбирания, които са му причинили ред страдания, и да се стреми към

новото, което единствено може да съгради неговия бъдещ живот. Страданията са резултат на миналото, радостите – резултат на бъдещето. Искате ли да живеете в радости, изменете посоката на живота си. – Ама беден съм. – Защо си беден? – Болен съм. – Защо си болен? Болестта, сиромашията показват, че човек се е свързал с един низш, неорганизиран живот, който се движи в посока, диаметрално противоположна на истинския живот. Влезе ли в неорганизирания живот, човек трябва да познава законите му и да знае, как да ги избягва. Не ги ли избягва, той непременно ще попадне под техните удари и ще носи последствията им: сиромашия, болести, страдания и смърт. Представете си, че едно малко дете се качва, на здрав, силен кон и се мъчи да го управлява. Докато има сили, то може да го владее. В най-скоро време силите му изчезват, то отмалява, и конят тръгва, накъдето иска. Такова е положението на всеки човек, който влиза в низшия, неорганизиран свят. Докато не е изгубил силите си, той се справя с него. Изгуби ли силите си, този живот започва да го владее. Като отслабне, човек казва: Животът няма смисъл. Няма защо да живея. – Не, във всички свои прояви, животът има смисъл, но човек трябва да познава силите си и да се нагърбва с работи, които може да носи.

Сега ще напиша следните отношения: 1:2:3; 3:4:5; 5:6:7; 7:8:9. Какво означават тия отношения? За да разберете смисъла им, вие трябва да ги принесете в живота. Числото едно, например, е първото отношение, представя артист, който има отношение към двете си ръце (2) и към публиката (3). Колкото по-добре пее или свири, толкова повече хора ще дойдат да го слушат и повече пари ще събере. Това отношение е положително. Дойдете ли до отношението 3:4:5, имате един инженер (3), който се наема да строи къща, без да разполага с големи знания. Не се минава много време, къщата се събаря (4). Като резултат. той не получава никакво възнаграждение (5). Това отношение е отрицателно. Усилията на този инженер са отишли напразно. Това е обяснение на двете отношения. Още много обяснения могат да се дадат.

Като изучава живота си, човек вижда, че понякога работите му вървят добре, като на артиста, а понякога – зле, като на инженера. Това показва, че енергиите в човека постоянно се сменят. Той е ту пасивен, ту активен; понякога е отрицателен, а понякога – положителен. Да бъде човек пасивен, това значи, да събира енергии в себе си, т. е. да бъде в състояние на почивка. Когато е активен, той изразходва събраната енергия. В този смисъл, ние виждаме, че човек е изложен на постоянни промени: ту се качва, ту слиза. Той се качва по планини, но слиза и в долини. Той върви по прави линии, но върви и по криви. Като върви по прави линии, той насочва енергиите си ту в хоризонтално, ту в перпендикулярно положение към земята. Дали се движи по вертикална или по хоризонтална линия,

човек среща малко или почти никакви препятствия. Движи ли се по права линия, каквато мъчнотия да срещне на пътя си. човек лесно я разрешава. Когато разумният човек се движи, т. е. разрешава задачите си, природата широко отваря вратите си за него. За глупавия, обаче, тя затваря всичките си врати. – Защо вратите на природата са отворени за разумния? – Защото той може да прониква и през най-малките пространства. Той се вмъква и между най-малките частици, защото знае, че колкото малки да са частиците на материята, и между тях има празни пространства. Глупавият, обаче, търси широко отворени врати. Той търси широкия път, вследствие на което се натъква на големи изпитания и страдания. Както птицата може да ходи там, дето млекопитаещото не може, така и умният човек може да минава през такива отвори, през които глупавият не може.

На какво можем да уподобим птицата и на какво – млекопитаещото в човешкия живот? Птицата представя човешката мисъл, която лети високо. Млекопитаещото представя чувствата на човека, които се движат по земята. Затова, именно, мисълта представя рядка среда, а чувствата – гъста среда. Следователно когато се натъкне на някаква голяма мъчнотия в сърцето си, за да я реши правилно, човек трябва да се качи в ума си, да влезе в по-рядка среда, дето препятствията са по-малки. – Възможно ли е това? – С питане въпросите не се разрешават. – Мога ли да свиря добре? Ще свърша ли училище? Ще бъда ли здрав? – Това са въпроси, за които не се пита. Искаш ли да добиеш всичко това, ти трябва да работиш. Не работиш ли, нищо няма да постигнеш. Кой баща и коя майка нямат желание синът им да има същите дарби, каквито и те имат? Следователно, Бог, Който ни е изпратил на земята да учим, има всичкото желание да постигнем онова, с което Той разполага. – Възможно ли е това? – Щом питаш, ти се съмняваш в това, което е вложено в тебе. Щом грешиш, ти отричаш живота. Щом отричаш живота, ти приемаш смъртта. Дето е смъртта, там са страданията. – Не съм ли човек? Нямам ли право да мисля? – Че си човек, това никой не отказва, но покажи своята човещина. Че имаш право да мислиш, и това никой не отказва, но покажи своята права мисъл. – Не съм ли свободен? – Никой не отрича свободата ти, но не поддържай в себе си желания, които могат да те заробят. Като храниш в себе си низши желания, ти сам създаваш веригите на твоето робство. Заробиш ли се ти сам, и окръжаващите ще те заробят. Като знаят това, източните народи казват: Изхвърли навън всички желания, които те заробват. Наистина, всяко желание, което не е в съгласие с човешкия ум, заробва човека. И всяка мисъл, която не е в съгласие с човешкото сърце, също го заробва. За да не изпадне в робство, човек трябва да отхвърли от себе си всички желания и мисли, които не са в съгласие помежду си. Къде съществува такова съгласие? – В разумния живот. Само разумният живот се движи по успоредни линии. Щом тия линии започнат да се пресичат,

разумността изчезва. Дето разумността изчезва, там се явяват ред мъчнотии и препятствия.

Като е дошъл на земята, колкото да е умен човек неизбежно ще се натъква на мъчнотии, но той трябва правилно да ги разрешава. Който е объркал конците, той сам трябва да ги разплете. Казвате, че срещате мъчни задачи за решаване. За професорите, които разполагат с много знания, тия задачи са лесни. Когато се е създавала природата, в нея са поставили задачи, които човек в далечното бъдеще ще разреши. Днес, с всичката си философия и знание, човек едва решава лесните задачи. Това показва степента на неговото развитие. По отношение на големите и сложни въпроси, които седят пред него, той е малко дете. За да расте и да се развива правилно, даден му е капитал, който да пуща в обръщение. Този капитал се увеличава и намалява, но има един основен капитал в живота му, който никога не се мени. Това е неговият мозък. Като умре, човек всичко оставя на земята. Единственото нещо което взима с себе си, това е капиталът, вложен в неговия мозък. Когато човек умира, душата му стои до главата, чака последното му издъхване, за да вземе веднага този капитал. Цял живот тя е работила върху него, превръщала е низшето във висше, организирала го е и сега слиза да го вземе със себе си. Тя взима само есенцията на мозъка, както фабрикантът на розово масло взима есенцията от розите. От три хиляди килограма рози, той изкарва само един килограм розово масло. Този фабрикант с право може да каже, че носи три хиляди килограма рози със себе си. – Възможно ли е това? – Възможно е. – Как? – Като есенция.

Мнозина питат, какво ще правят след смъртта си. – Много просто. Ще отидете при главата си и ще гледате да вземете есенцията на мозъка със себе си. Ако можете да превърнете материята на мозъка във фина материя, в есенция, която да вземете със себе си, вие ще напредвате и на онзи свят. Не можете ли да превърнете мозъчната материя в есенция, нищо не можете да придобиете. – Вярно ли е това? – Ще го опитате. Всички Божествени неща са верни и разумни.

И тъй, душата, за която се говори, не е вън от човека. Тя се проявява чрез човешкия мозък. Доколкото тялото и мозъкът на човека са организирани, дотолкова и душата му се проявява. Ако тялото и мозъкът на човека не са организирани, никаква душа не търсете в него. Погрешката на съвременните хора се заключава в това, че те отделят тялото от душата, т. е. материята от силата. За да се прояви, силата се нуждае от материя, от форма. Сама за себе си, материята никога не може да се обработи. За да се обработи, за да се организира, в помощ ѝ дохожда силата. Едно от отличителните качества на материята е инертността. Тя не се мърда от

мястото си. Ако някой иска да я помести, това значи, да я дигне на ръце, да я носи. Тя не се влюбва, подир никого не тича. За да я нахраните, вие сами трябва да й донесете храна, да отваряте и затваряте устата й. В това отношение, материята е голяма аристократка. Става ли въпрос за работа, не я търсете. Въз основа на свойствата на материята, казваме, че тя нито се губи, нито се създава, но само се видоизменя. Всеки може да носи толкова материя, с колкото сили разполага. Без сила материята не може да се обработва. Благодарение на силите в природата, от материята се образува тяло, чрез което Божественото се проявява. Казваме „сила и енергия". Под думата „енергия" разбираме разумното начало, което работи. Под „сила" разбираме интензивността, с която разумното се проявява. Материята пък е формата, чрез която силата и енергията работят. Колкото по-голяма и по-интензивна е силата и енергията, толкова по-голямо напрежение предизвикват върху материята. Ако не може да издържи това напрежение, материята се пръска, както гранатите се пръскат под напора на експлозивните вещества в тях.

Сега, като изучавате човешкото естество, виждате, че понякога човек изпада в състояния, подобни на експлозивите. В такива случаи, той е готов да избухне като бомба. Например, минава някой ваш приятел покрай вас и на шега ви казва една обидна дума. Понеже обичате приятеля си, вие нищо не му казвате, правите се, че не сте чули, какво ви е казал. Обаче, независимо това, обидната дума работи във вас. Приятелят ви продължава да се шегува с вас, но вие не можете повече да мълчите. Още при първата шега вие сте се подпушили и не можете да издържате. Вие търсите в себе си, каква по-силна дума да му кажете, за да се отпушите. Това показва, че всяка дума съдържа в себе си известни сили, които оказват съответно влияние върху човека. Не само думите, но и хората взаимно си оказват известно влияние. Например, ако срещнете човек, когото обичате, колкото и да се въздържате, непременно лицето, движенията ви ще се изменят. Ако срещнете човек, когото не обичате, лицето ви пак ще се измени. Който разбира тия психологически състояния, по лицето на човека, по движенията му, той може да чете като по книга. Две естества има в човека: едното естество се поддава на контрол; второто естество, обаче, мъчно се контролира. В това отношение, индусите правят ред упражнения, да контролират, именно, второто човешко естество. Въпреки това, то мъчно се поддава на контрол.

Мнозина мислят, че светиите са съвършени, че са постигнали пълно самообладание и пълна себеконтрола. – Не, има неща в човешкото естество, които и светиите още не са преодолели. Те са работили цял живот върху известна своя черта и в края на краищата пак не са успели да се справят с нея. Много окултни ученици са забелязали същото. Като искат

да се справят с някоя своя отрицателна черта, те работят усилено в това направление и мислят, че са постигнали нещо. Минават дни и месеци, те не проявяват тази черта. Докато мислят, че са се справили с нея, изведнъж става нещо, и те пак я виждат в себе си, като че никога не са работили върху нея. Това се дължи на някакво неочаквано прекъсване на връзките с природата. И след това трябва да мине много време, докато тия връзки отново се завържат. Същото забелязваме и в природата. След всяко земетресение става прекъсване на водните течения. Вие виждате, че там, дето е имало извори, след земетресението изчезват, а дето е нямало, нови се явяват. След известно време изчезналите извори отново се явяват на същите места. Следователно, когато човек греши, изворите на неговата душа се прекъсват и изчезват. Изчезнат ли тия извори, заедно с тях изчезва и растителността наоколо. Като се намери в такива условия, човек трябва усилено да работи върху себе си, да възстанови връзката си с Божественото. Щом тази връзка се възстанови, изворите на живота отново потичат.

Казано е в Писанието, че както Бог прощава, така и човек трябва да прощава. – Защо е необходимо хората да си прощават? – За да възстановят връзките помежду си. Обаче, прошката е за съвършени хора, за светии, за велики хора. Наука е нужна на човека, за да знае, как да прощава. На думи човек казва, че е простил, но в края на краищата вижда, че не е простил. Казано е, че Бог ще заличи греховете на хората и няма да ги помене. Както виждате, само Бог е в състояние да направи това. Дойде ли до хората те днес прощават и заличават дълговете си, на другия ден отново ги изнасят на лице. Какво се ползва човек, ако постоянно бърка в старата каша? Нищо не печели. Не само, че нищо не печели, но губи. Не споменавайте грешките на миналото си, или на младините си. Щом сте изправили погрешките си, не говорете вече за тях. – Все трябва човек да поплаче за погрешките си. – Няма защо да плаче. Плачът означава слабост. Той не разрешава задачите на човека. Като плаче, човек несъзнателно търси помощ от някого. Въпреки това, и най-силните и велики хора поне един път в живота си са плакали, търсили са помощ от някъде.

Веднъж дошъл на земята, човек трябва да разбира дълбокия, вътрешен смисъл на живота. Той трябва да разглежда живота като нещо разумно. Следователно, натъкне ли се на някакво противоречие, на някаква отрицателна проява, той трябва да я трансформира в себе си, да знае, че това не е истинският живот. Животът, в своята целокупност, е разумен. Дали разбирате това или не, то е друг въпрос. Обаче, дръжте в ума си тази мисъл като аксиома. Става ли въпрос за света, ще знаете, че светът, създаден от Бога, е абсолютно разумен. Това да бъде за вас аксиома и да не се стремите да я доказвате. Всеки за себе си ще знае, че светът, в който се

движи, е разумен. В този свят живеят разумни същества. Така трябва да гледа човек и на живота. Мисли ли той, че животът е неразумен, всички негови усилия да измени живота, остават напразни. Невъзможно е неразумното да стане разумно. Казано е в Писанието, че човек трябва да умре за света. Това значи, човек трябва да умре за стария живот и да започне нов живот. Човек трябва да умре за старите си разбирания и да започне с нови разбирания, с новия живот. Новият живот изисква от човека да живее за Бога, а не за старото, за световното разбиране на нещата. Пророците са разбирали аксиомата на живота и са живели според нея. Ще кажете, че пророците не са били толкова учени, каквито са учените в сегашните времена. – Не, пророците са имали такива знания за живота, каквито днес малцина ги имат. Пророците на миналото и днес живеят между хората, и днес пророкуват. Пророците са разбирали езика на Бога. Който разбира този език, той не може да бъде прост човек. Такъв човек познава законите на великата природа и живее съобразно с тях. Да издържат пророците на големите противоречия, които съществували в техните времена, това говори за тяхната сила. Гиганти са били те!

И тъй, ние туряме в мисълта си аксиомата: Светът, в който живеем, е абсолютно разумен. Съществата, които живеят в този свят, също са разумни. Приеме ли тази мисъл в себе си, човек трябва да изучава пътищата, по които разумното се проявява. Като изучавате проявите и пътищата на разумния живот, вие ще разберете, къде сте се отклонили, и ще се изправите. По този начин само ще направите разлика между разумния и неразумния живот, между богатия и сиромаха. Богатият може да даде всичко, каквото искате. Сиромахът не може да даде всичко, каквото искате. Здравият може да свърши всякаква работа. Болният не може да свърши никаква работа.Следователно, искате ли пари, търсете богатия. Искате ли работа, обърнете се към здравия. Сиромах, в абсолютния смисъл на думата, подразбираме грешен човек, който не е изпълнил Божиите закони. Не е сиромах онзи, който няма пари и имоти. В този смисъл, всеки трябва да бъде богат, не с пари и имоти, но с добродетели. Добродетелният човек всякога е бил богат, защото всякога е изпълнявал волята Божия. Христос казва: „Богатият не може да влезе в Царството Божие“. Под думата „богат“, Христос разбирал човек, богат с пороци. Такъв човек, наистина, не може да влезе в Царството Божие. Обаче, богатият с добродетели и сиромахът, беден от пороци и слабости, еднакво могат да влязат в Царството Божие. Разумните сиромаси и разумните богати ще влязат в Царството Божие. Неразумните сиромаси и неразумните богати няма да влязат в Царството Божие.

Едно от условията за влизане в Царството Божие е да знае човек да пее и да свири. Кракът на онзи, който не знае да пее, не може да стигне до вратата

на Царството Божие. Който не може да пее, той непременно ще бъде върнат назад. За да бъдете приети в Царството Божие, вие трябва да се учите да пеете. Всеки ден трябва да пеете, да благодарите за всичко и да славите Бога.

Изпейте песента „Ти съзнавай, ти люби“.

Новата песен „Нева-санзу“, която днес ви дадох, изисква пълно участие на ума, на сърцето и на волята.

Т. м.

38. *Лекция от Учителя, държана на*
8 май, 1929 г. София – Изгрев.

1929_05_10 Добрата дума
лекция пред специалния клас

ДОБРАТА ДУМА

Размишление върху силата на живота.

Какво представя правата линия? – Граница на плоскостта. А плоскостта? – Граница на тялото. Когато правата линия става по-дебела и по-голяма, това показва, че тя се превръща в плоскост. Значи, правата линия е в движение. Има движения в материалния свят, в духовния и в умствения. Например, срещате двама приятели, които са в хармония помежду си. Докато са в хармония, движението между тях е незабелязано, отношенията им са отмерени. По едно време отношенията им се изменят. Единият от тях казва, че приятелят му се изменил към него. И вторият казва същото. И двамата започват да мислят по особен начин, съставят си особено мнение един за друг. Това показва, че хармонията помежду им е нарушена. Обаче, промяната в отношенията между двама души не показва още дисхармония. Чрез промяната може да се внесе нещо ново, което да увеличи хармонията между приятелите. Следователно, човек трябва да проверява промените, които стават в неговия ум и в неговото сърце, да знае, какви резултати произтичат от тях – хармонични или дисхармонични. Ако учителят е недоволен от ученика си и му каже, че нищо не знае, последният може или да се разгневи на учителя си, или да се съгласи с него. Ако се разгневи, отношенията към учителя му са дисхармонични. Ако се съгласи с него, той започва да учи добре, поправя слабата си бележка, мнението на учителя си и отношенията към последния стават хармонични. Лошо е положението на ученика, ако остане с мисълта, че учителят му е несправедлив и го е преценил неправилно. Тогава той престава да учи и върви към загуба. И учителят губи, и ученикът губи; учителят губи едно на стоте, а ученикът – две, три и повече. Когато учител и ученик се борят, яйцето на учителят пострадва само от единия край, а на ученика и от двата края – и от острия, и от тъпия. Затова, като видят, че някой се бори с по-силен от него, казват му: Пази добре яйцето си, поне тъпият край да остане здрав. В заключение на това, казвам: Не докарвай обидите до крайния предел. Като дойдеш донякъде, върни се, да остане поне едно чисто място, на което да стъпиш.

Не докарвай обидата до крайния предел. Това е правило, чрез което си служат и лекари, и свещеници, и учители, и съдии. Като отиде при някой болен, на когото стомахът е крайно разстроен, лекарят му препоръчва абсолютен глад и от време навреме да употребява по една чайна лъжичка лекарство, разредено в малко вода. Болният пита, защо не трябва да яде. –

Много просто, стомахът му трябва да се запази, да не отиде до крайния предел на неговото разстройство. Който мисли криво, казва, че лекарят не обича този болен, затова го лишава от ядене. Ако му даваше да яде, това показва ли, че го обича? Колкото е вярно едното заключение, толкова е вярно и другото. Ако акордът е хармоничен, това не показва, че тоновете, които го съставят, се обичат помежду си. И обратно: ако акордът е дисхармоничен, т.е. ако тоновете са в дисонанс, това не показва, че се мразят. В музиката и дисонансът, и съзвучието са еднакво необходими. Така светлината и топлината са необходими за живота. Отде произлиза светлината? – От знанието и от науката. Затова казваме, че знанието носи светлина и сила. Понякога светлината изсушава нещата, понякога ги опорочава. Например, докато не познаваш един човек, ти имаш добро мнение за него. Щом го познаеш, изменяш мнението си. Докато не познава материалното положение на своите клиенти, гостилничарят е добър и внимателен към тях. Щом разбере състоянието на кесията им, той изменя отношенията си към тях: към бедните става груб и невнимателен, а към богатите увеличава вниманието и разположението си. Следователно, за предпочитане е гостилничарят да бъде невежа за кесиите на своите клиенти. Някой казва, че иска да знае всичко. – Не трябва да знаеш всичко. Какъв смисъл има да знаеш кога ще умреш или кога ще ти се случи някакво нещастие? Страшно е за човека да научи някаква новина изведнъж.

Един циганин-хамалин спечелил на лотария един голям параход. Завели го при парахода и му казали: Този параход е твой, на лотария го спечели. Като чул това той се стреснал изведнъж и полудял от радост. Трябвало да го подготвят, постепенно да свикне на радостта. Да го заведат при парахода и да го запитат: Харесва ли ти този параход? Какво би направил, ако ти го подарят? Най-после да му се каже, че този параход е негов. Големите изненади са опасни за съзнанието на човека. Напредналите същества се справят лесно с тях, но обикновените не могат да издържат големи напрежения. Понякога природата си служи с тях. – Кога? – Когато иска да кали човека. Така железарят кали желязото: нагорещява го силно и после го поставя в студена вода или обратно: силно изстуденото желязо туря в огън. Мисълта, която обхваща човешкото съзнание, се нуждае още от мекота и пластичност, да може гръбнакът ѝ да издържа и на най-големите бури и изпитания.

И тъй, никой не може да се произнася, че еди кой си го обича, или не го обича. – Защо? – Защото любовта съществува само като абсолютна проява на Бога. Човек не е проява на любовта, но чрез него тя може да се прояви. А Бог е Любов. Божественият свят е свят на светлина и на любов. Тъй щото, ако търсите светлина, там ще я намерите; ако търсите любов, пак там ще я

намерите. Вън от този свят вие изпадате в мрак и в безлюбие. Ние говорим за възходящата любов, в която няма измяна. Ако говорите за любовта на промените, вие сте в друг свят. Тази любов наричаме низходяща. В тази любов хората се влюбват и разлюбват. Докато са влюбени, те са готови на всякакви жертви. Щом се разлюбят, нищо не дават един за друг. Любов, в която има влюбване и разлюбване, е любов на илюзиите. Такава е земната любов. Докато е на земята, човек се движи в илюзии. На десет илюзии ще срещне едва една реалност. Ако избягвате илюзиите, нищо няма да ви остане. Илюзиите са като триците на брашното, но и без тях не може, все има с какво да се занимавате. Каквото представят играчките за децата, такова нещо са илюзиите за възрастните. Дълго време детето се занимава с играчките си. Следователно, и възрастният не може в един момент да се откаже от илюзиите си. Докато живее с илюзии, човек все още се държи за земята. Отнемат ли изведнъж илюзиите му, той ще полети в пространството, без да може да се спре. Страшно е това положение. То е все едно, да се качиш на балон и да отрежат връзките на балона. Дълго време ще викаш, но никой не може да ти помогне. Ще чакаш, докато балонът сам падне на земята. Всяко нещо може да бъде илюзия, но може да бъде и реалност – зависи от разбирането на човека. Бомбата е илюзия за онзи, който не я разбира, но реалност за онзи, който я разбира.

Някои казват, че илюзиите са сенки на живота. Лошо ли е да бъдеш на сянка? Лятно време, в големите горещини е добре да бъдеш на сянка, но зимно време сенките са опасни. Значи, илюзията е опасна, когато не е употребена на място. Други пък поддържат, че илюзията е подобна на рекламата. Както рекламата привлича вниманието на хората към нещо ценно, така и илюзията привлича вниманието им към реалността. Като седиш известно време под сянката на крушата, най-после ще обърнеш внимание и на самата круша. Сянката на крушата ще ви даде повод да правите научни изследвания. Като знаете това, не избягвайте илюзиите, но вървете постепенно към реалността на живота. Учените, по линиите в спектроскопа, познават, дали две тела в пространството се отдалечават едно от друго, или се приближават. Външно, отдалечаването и приближаването не се забелязват, но по линиите лесно се определят. Също така се определя и бързината на това отдалечаване и приближаване.

Илюзии съществуват и в мислите, и в чувствата на човека. Например, някой ученик или студент се готви за изпит и си въобразява, че ще го издържи за шесторка, но получава едва тройка. Явява се на друг изпит и очаква да бъде скъсан, а всъщност, получава добра бележка. Това са илюзии на неговите мисли и чувства. В заключение казвам: Който печели в началото, накрая губи. И който губи в началото, накрая печели. Не е голямо нещастие, че ученикът или студентът е пропаднал на изпита си.

Когато влезе в реалния свят, тогава ще има ясна представа за нещата; тогава ще разбере кое му носи щастие. Щом е така, не казвайте, че знаете това или онова. Истинско знание е това, което ви следва навсякъде. Някой казва за себе си, че е добър математик, но не може да си служи с математиката. – Защо? – Защото не се упражнява, не работи с нея. Друг казва, че е силен, но силата му изневерява. Той не се упражнява, не работи физически и всеки ден губи силата си. Когато човек губи силата, знанието си, това показва, че се намира под влиянието на други закони. Всеки иска да бъде свободен, самостоятелен, никой да не му влияе. Това е невъзможно. Например, някой решава една задача, иска сам да я реши. Така той усилва своята самоувереност, но, в края на краищата, пак не е самостоятелен. Стотици хора преди него са решавали същата задача, мислили са върху нея, и той върви по отъпкан път – не е самостоятелен и независим. Той се влияе от мисълта на онези, които са работили преди него. – Не искам да се свързвам с хората, не искам да правя връзки. – И това е невъзможно. Ще правиш връзки с хората, с храната, с дрехите си и т.н.

Едно е важно за човека: всяка връзка да му предава нещо. Връзваш обущата си, да се държат добре за краката. Връзката е минус, ползата от обущата е плюс. Ако плюсът е по-голям, минусът е на място. Храната е минус, товар; ползата от храната е плюс. Природата започва с минус и свършва с плюс. Като се роди, детето започва да диша, да се храни – изразходва енергия – минус е това. Въздухът, водата, храната му предават нещо – това е плюс. Има външна и вътрешна пасивност – минус; има външна и вътрешна активност – плюс. На пасивността отговаря активност. Някой човек е външно пасивен, вътрешно – активен. И обратно: някой е външно активен, вътрешно – пасивен. Казват, че този човек има инициатива. Той може да има инициатива, без да свърши някаква работа. Друг пък няма инициатива, но, като започне да работи, свършва работата си. Добре е човек да има инициатива, добре е да бъде индиферентен, но само за някои неща. Философът, обаче, се интересува от всичко, но не купува всичко. Правете и вие същото: всичко наблюдавайте, от всичко се интересувайте, но малко купувайте – не се товарете много.

Представете си, че искате да знаете кога е създадена Витоша. Какво ще придобиете от това знание? И да знаете, кога е създадена Витоша, вие не я познавате в началото. Като млада, на една година, тя е била красива, напета. Днес е стара баба, набръчкана. Понеже я виждате като баба, за вас е важно да знаете, какви богатства крие в себе си. Внуците се интересуват от баба си дотолкова, доколкото тя е скрила някакво богатство за тях. Какво по-голямо благо може да очакват, ако бабата даде на всяко внуче по няколко килограма злато? Златото осмисля живота. То е най-добрият

проводник на живота, на праната, на жизнената енергия. Който има повече злато в кръвта си, той се радва на повече живот. Ако златото в човека е малко, той често боледува. И в астрологията златото се разглежда като проводник на живота. Духовната наука разполага с формули, чрез които се привлича златото.

Едно момиченце минавало често край кантората на един банкер,спирало се, разглеждало жълтиците на прозореца и си казвало: Бог да ти помогне да спечелиш два пъти повече злато. На другия ден пак се спирало пред прозореца и пожелавало на банкера да спечели три пъти повече злато. Колкото пъти минавало, всякога му пожелавало да има по-голяма печалба. Банкерът забелязал, че когато момиченцето се спирало пред прозореца, печалбата му се увеличавала. Един ден той извикал момиченцето вътре и го запитал, какво си шепне, когато се спира пред прозореца му. То отговорило: Пожелавам ти всеки ден по-големи печалби. Той благодарил, дал му няколко жълтици и го поканил да дохожда често при него.

Следователно, който иска да придобие органическо злато в кръвта си, нека всеки ден, като минава покрай някой банкер, да му пожелава да печели двойно, тройно, четворно повече, отколкото по-рано е печелил. Всяка светла и възвишена мисъл, често повтаряна, чистосърдечно и безкористно, предава нещо на човека. Природата възнаграждава човека за всяка добра дума, за всяка добра мисъл, отправена към някого. И обратно: ако човек пропусне да каже една добра дума, или да пожелае добро на някого, природата го наказва. Една добра дума, казана на място, отваря сърдцето и на най-големия скъперник. Така може човек да си помага и при различни заболявания. Ако сте хремави, мислете за здравето. Често повтаряйте мисълта “аз съм здрав” и в скоро време хремата ще ви напусне. Здравият често мисли за болестта и я привлича. Правете точно обратното: мислете за здравето, за да го привлечете и усилите и да се освободите от болестта. Разумното, доброто, великото в човека е в състояние да се бори с микробите, които причиняват болестите.

Прилагайте добрите и положителните думи и мисли като формули, с които можете да си въздействате. Ако си песимист, повтаряй по няколко пъти на ден думите: Аз съм оптимист. Ако си нарушил мира си, повтаряй думите: Аз имам вътрешен мир. Прилагайте положителното на мястото на отрицателното, доброто на мястото на злото, правдата на мястото на неправдата и така ще изправяте погрешките си.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

33. Лекция от Учителя, държана на
10 май 1929г. София – Изгрев

Книги:
 * Добрата дума
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
 19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_05_12 Ще ти въздаде
неделна беседа

ЩЕ ТИ ВЪЗДАДЕ

„И Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде на яве.“
(Матея 6:6)

”Отец ти ще ти въздаде.” Думата ”Отец” включва целокупния живот. Животът пък започва с една, или с няколко възможности. Възможностите представят условията за постигане на човешките стремежи. Една възможност в света е човек да живее. Следователно, който мисли, той трябва да разбира тази възможност. Не разберете ли тази възможност, пътят, който трябва да извървите, ще бъде без съдържание, без смисъл. Казвате, че имате ум, че имате сърце. Какво представят умът и сърцето? – Те са възможности за човека да се прояви. Умът дава възможност на човека да мисли; сърцето дава възможност на човека да чувства. Всеки иска да живее. Защо? – Защото животът дава възможност на човека да придобие своето щастие. Разбере ли тази възможност, едновременно с това човек ще придобие щастието си. Не разбере ли тази възможност, той ще изгуби живота си. Щом изгуби живота си, той нищо не е придобил. Българите често употребяват пословицата: ”Празна Мара тъпан била.” Такова е положението на онзи, който е изгубил живота си и нищо не е придобил. Да се бие тъпан на хоро, на сватба, разбирам, но да се бие тъпан в гората, това е празна работа. Такъв тъпан бият днес много проповедници, писатели, поети, учени и философи. Днес навсякъде бучи този тъпан. Един познат ходил в царибродско някъде по работа и на два километра далеч чул, че някой бие тъпан. По едно време видял, че двама души носят тъпан, а трети бие тъпана. Възможностите за тия двама души се крият в тъпанджията. Какви възможности ги очаквали? Да спечелят нещо. И двамата били пияни, едва се клатили по улицата. Според мене, тези двама души трябваше да бъдат трезви. Да бъде човек трезв, това значи да бъде способен да мисли. С други думи казано: когато влиза в живота, човек непременно трябва да бъде трезв, да бъде способен да мисли право.
Тъй както сега се развиват нещата, човек трябва да има ясна представа за всичко. Той трябва да знае, какво нещо е животът, какво нещо е науката, какво нещо е философия, какво представят обществата, народите и т.н. Съвременните хора говорят, че човек трябва да бъде велик, че народите трябва да бъдат велики. Да се говори така, това значи ”празна Мара тъпан била” Права е идеята, че народите трябва да бъдат велики, но как? За да бъде един народ велик, изискват се ред възможности, ред условия. И човек може да бъде велик, но как? Първата възможност за човека е, че той се

ражда, дават му се условия да живее. След това му се дават ред още условия, които, обаче, той не може правилно да използва, вследствие на което взима крива насока в живота. Тази е причината, задето, при възможност да живеят, хората не могат да бъдат щастливи. И като не могат да бъдат щастливи, те се оправдават с условията на живота, с държавния и обществения строй, с икономическите условия и т.н. "Празна Мара тъпан била." Ако човек не може да диша правилно, нито икономическите условия, нито държавния строй са виновни за това. В дадения случай икономическите условия, които определят дишането на човека, са въздухът и умението му да диша правилно. Да приемаш въздуха през носа, през дробовете си, като през фуния, това не е дишане. Да приемаш въздуха в дробовете си и да пъхтиш като ковашки мех, това не е дишане. Правилното дишане е свързано с процеса на мисълта. Който не мисли право, той не може правилно да диша. Който не яде правилно, той не може правилно да диша. Не е ядене това да се натъпче човек като воденица. Човек може да диша, а при това да страда от туберкулоза. Това не е дишане, това е насилие върху дробовете. Човек може да яде, а при това да страда от стомашно разстройство. Това не е хранене, това е насилие върху пищеварителната система. Болният диша, храни се, но умира. Здравият диша, храни се, но живее.

На онези от вас, които са здрави, казвам: всеки ден носи по една възможност. Използувайте тази възможност! – Ама ние сме намерили пътя. – Щом сте намерили пътя, използвайте разумно възможностите, които ви се представят в този път. Ще кажете, че като сте намерили пътя, можете да вървите вече със затворени очи. – Не, очите ви трябва да бъдат отворени, за да можете да използвате възможностите на деня. Щом използвате една възможност, "Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде на яве." – Кога ще въздаде? – Когато разберете възможностите, които Той ви е дал. За тази цел вие трябва да имате една определена, съществена идея, да знаете, какво търсите. Който няма такава идея, той запитва: Защо е създаден светът, кой го е създал, как е създаден? Светът, целият космос е създаден, за да се прояви животът. – Има ли живот в другите светове, в другите планети? – Във всички светове има живот. Животът на земята не е от най-високите, но има живот, който седи и по-долу от земния. Ние сме едва в предградието на Великия живот. Жителите на земята, сравнени с тези на "млечния път", са подобни на колибарите. Тия на млечния път представят гражданите, а ние на земята – колибарите, които от време на време отиваме в града. Като дойдат до някои научни въпроси, нашите учени разсъждават много повърхностно. Те говорят за състава на слънцето. Казват, че на слънцето има водород, кислород и ред още елементи. Те се произнасят за температурата на слънцето, на различните звезди. Според някои учени има звезди, температурата на които достига до 20,000 градуса. Как са дошли до това твърдение? Като ги изучават от земята,

вярно е, че температурата на тези звезди е 20 000 градуса, но като се отиде до тях, температурата им ще бъде около 35 000 000 градуса. Като слушате да се говори за учените така, ще кажете, че с това се подбива техният авторитет. Авторитетът на учените не може да се подбие. Истински ученият има всякога авторитет, а обикновеният учен не трябва да си прави илюзии, че всичко знае. Той трябва да се радва, че нещата постепенно се откриват за него, докато дойде до тяхното истинско положение. По-рано учените казваха, че на луната нямало никакъв живот, а сегашните учени поддържат, че на едната страна на луната се забелязвал някакъв живот. Значи, учените постепенно се приближават към истината. Забелязано е, че под влиянието на луната водите в моретата и океаните се повдигат и снишават, явяват се приливи и отливи. Какво показва това? Това показва, че на луната живеят интелигентни, разумни същества, които с мисълта си влияят, както върху хората, така и върху целия живот на земята. Когато някой човек повдигне с ръката си предмет тежък 60 кг, това показва, че в него има живот, сила. На това основание вадим заключение, че и луната е жива, защото повдига водата на десетки метри височина. Ако луната беше мъртва, тя не би могла да повдига водата. В природата мъртви тела не съществуват. Че луната е жива, за това говори факта, че тя е изпратила всички хора на земята. Някога, в далечното минало, хората са живели на луната, и от там са се преселили на земята. Най-учените, най-добрите хора са останали да живеят на луната, откъдето и до днес ръководят културата на земята.
Сега ще се спра върху един въпрос, с който геометрията се занимава. В геометрията под права линия се разбира най-късото разстояние между две точки. Това определение за правата линия е относително вярно. Ние казваме, че правата линия има три точки. Третата линия подразбира възможността на правата линия да се огъне, да се превърне в крива. Ако правата линия не можеше да се огъва, крива линия нямаше да съществува. Значи, кривата линия се образува при огъване на правата. Отношението между двама души е права линия. Всяка от точките на правата представя идеал, към който човек се стреми. Когато двама души не могат правилно да разрешат въпросите на своя живот, правата линия се огъва. Всяко огъване представя разрешаване на въпрос, който не е могъл да върви по пътя на правата линия. Следователно, всеки въпрос, който не може да се реши по пътя на правата линия, се разрешава по пътя на кривата. Защо? – Защото електричеството се движи по права линия. Забелязано е при това, че всички хора, които се движат по права линия, по пътя на електричеството, са груби, жестоки по характер. Щом правата линия у тях се огъне, те стават меки, нежни, говорят сладко. Една опасност има за тия хора: те много обещават, малко изпълняват. Понеже кривата линия продължава до безконечност, като ви обещаят нещо тези хора, вие трябва да разполагате с много време, с дълъг живот, докато дочакате изпълнение

на обещанията им. Хората на правата линия обещават и веднага изпълняват; те не протакат работите. Ако вървите по кривата линия, трябва да се въоръжите с търпение. Понеже кривата линия определя възможностите на правата, затова, като влезете в общество, в което хората вървят по крива линия, вие ще намерите възможностите за разрешаване на мъчнотиите във вашия живот. Математикът може да изчисли, с какви възможности разполага човек при разрешаване на своите мъчнотии.
Като говоря за права и крива линия, ни най-малко не разбирам, че който върви по права линия, той е лош човек, а който върви по крива линия, той е добър. Няма лоши хора в света. Хората сами се делят на добри и на лоши, но в същност за Бога лоши хора не съществуват. Който не е приятен за нас, той не е приятен и за Бога. Лошите хора на земята са добри на небето. За пример, като дойде един светия между хората, всички се нахвърлят върху него, считат го лош, смахнат човек. Смахнат е светията, но като се моли, Бог го слуша. Друг някой не е смахнат, моли се, но Бог не го слуша. Смахнат е онзи, който няма възможностите на правата линия, който не може да се огъва. Той казва: Аз имам едно верую, и по никой начин не мога да се огъна, да го изменя. – Ако ти дадат хиляда английски, ще го измениш ли? – Няма да го изменя. – Ако ти дадат две, три, четири хиляди? – Виж, тогава мога да помисля малко; този въпрос ме интересува. За него съм готов да изменя своето верую. Значи, пред празната торба не се огъва, но като види пълна торба, готов е да се огъне. Това не е никакво верую, никакво убеждение. Покажете ми един човек, който да не се е огънал пред парите. Не е въпрос, че хората трябва да работят без пари. Като работи, човек има право да получи известно възнаграждение за своя труд. Парите, това са заплата на хората за техния труд, която те заслужават. Следователно, смахнат е онзи човек, който се огъва пред парите, а не се огъва пред истината. Който иска човек да бъде, той трябва да се огъва пред Любовта, пред Мъдростта, пред Истината, пред Правдата, пред Добродетелта. Той трябва да се огъва пред Божественото, пред доброто в света. Да се огънеш пред доброто, това значи да отстъпиш пред него. Казват за някого, че е неотстъпчив човек. Да, но като остарее, той отстъпва пред всички.
И тъй, правата линия представя отношения между две разумни същества. Правата линия се ограничава от две точки, т.е. от две разумни същества. Тия две същества имат една възможност в себе си, а именно, да бъдат правдиви, любещи, истинолюбиви. Освен за прави и криви линии, в геометрията се говори за плоскости, за тела. Всяка плоскост е ограничена с четири прави линии. Плоскостта се образува при пресичането на две успоредни линии с други две успоредни. Тялото е ограничено с плоскости. В тялото присъстват няколко разумни същества, в плоскостта – четири, в правата линия – две, а в точката – едно.
Що е единица? Единицата е разумност, която се проявява като

първопричина на всички последствия. В това отношение всички хора произлизат от тази Първа Причина, от тази разумна сила, наречена Единица. Тази Единица наричаме Бог. Казано е, че човек е създаден по образ и подобие Божие. Има нещо подобно между Бога и нас, но Бог не прилича на нас. Подобни сме на Бога в това, че можем да мислим, да чувстваме, да обичаме като Него. Ние можем да бъдем правдиви, истинолюбиви, като Него. В това седи подобието ни с Бога, а не в нашия външен образ: лице, очи, уши, уста. Лицето на човека е неговият капитал в обръщение. Лицето показва, какво може човек да извърши на физическия свят, доколко може да издържи в чувствения свят. Главата, мозъкът показва, какво може човек да извърши с мисълта си в умствения свят. Велика наука се крие в човешкото лице и човешката глава. Разумни сили, разумни закони са участвали при създаването на това лице и на тази глава. Тепърва трябва да изучаваме тази наука. Тя ще ни даде онези блага, които са необходими за нашето развитие. Човек иска да бъде здрав, но здравето е във връзка с тялото. Как можеш да бъдеш здрав, ако не знаеш законите, по които тялото е създадено? Искаш да бъдеш щастлив. Щастието е във връзка с чувствата, със сърцето на човека. Как ще бъдеш щастлив, ако не знаеш законите, които управляват твоето сърце? Човек иска да бъде силен. Силата е в зависимост от човешкия ум. Как ще бъдеш силен, ако не знаеш условията при, които умът се проявява? Дето има сила, там има ум; дето няма сила, там умът отсъства. Умният човек е силен. Силата на ума не подразбира грубата, физическа сила. Може ли да се нарече силен камъкът, който се търкаля по наклон и удря, де кого срещне на пътя? Това не е съзнателна проява на някаква сила. Зад камъка се крие някаква причина, която го е заставила да се търкаля. Този камък е откъртен от някоя канара чрез динамит, и под влиянието на тази сила той ще се търкаля надолу, докато срещне някакво препятствие. От резултатите на проявените сили ние съдим за интелигентността на причините, които са ги предизвикали. От търкалянето на камъните по наклона, ученият вижда, че и те не се движат произволно. Всеки камък изминава известен път и взима известно направление според тласъка, който му е даден. Движението на камъка е несъзнателно, но онзи, който му е дал посоката, е съзнателно, разумно същество.

Като наблюдават природата, хората намират, че камъните са разхвърляни, и казват, че в нея съществува известен безпорядък. Донякъде това е вярно, обаче, още по-вярно е, че такъв безпорядък, такава разхвърляност съществува и в човешкия живот. Като ставате сутрин казвате: Какво ще правя днес? Чудите се, какво да правите, а не знаете, че точно определено е, каква работа трябва да свършите през деня. Точно определено е каква посока на движение трябва да предприемете този ден. Спите, ставате, без да знаете, каква работа трябва да свършите във време на сън, и каква – през деня. Вечер, като спите, вие отивате на аудиенция при разумните същества

в невидимия свят да дадете отчет, какво сте свършили през деня, и да ви дадат от там програма за работата, която трябва да свършите на другия ден. Обаче, ставате сутрин и не помните, каква работа ви е дадена. Защо не помните? Като се връщате от онзи свят, по пътя виждате тук-там кръчми, отбивате се ту в една, ту в друга, пийнете си по една.две чашки винце, и като станете сутринта, нищо не помните. Казвате, че сте сънували нещо, но всичко сте забравили. Защо? – Понеже не сте изтрезнели както трябва. Направили сте някаква погрешка някъде и ви пукнали главата. Не е позволено на ученика да пие, да губи своята трезвост. Трезви трябва да бъдете!
Следователно, като се връщате от онзи свят, не трябва да се отбивате никъде. Ще се върнете право в дома си и ще започнете работата, която ви е определена. Щом сте трезви, вие ще помните, каква е програмата ви за деня. Казано е: ”Достатъчно е злото на деня.” Наистина, ако вечер не отивате в духовния свят да поучите директива за работата ви през деня, да приемете добрите съвети на вашите по-големи братя, вие не бихте могли един ден да прекарате на земята. Следователно, красивото в съня се заключава в посещението, което правим вечер на своя дом и връщането ни сутрин на земята в пансиона, в който сме изпратени да учим и да прилагаме знанието си. Всяка вечер човек отива в онзи свят, сутрин се връща оттам, и въпреки това отрича неговото съществуване. Защо го отрича?
”Отец ти, който види в тайно, ще ти въздаде на яве.” Значи, всеки трябва да отиде при Отца си, Който вижда в тайно. И като изпълни Неговата воля на земята, Той ще му въздаде на яве. В какво седи Неговото въздаване? Който върши волята Божия, той ще бъде здрав, умът му ще бъде на място, хората ще го обичат. Не върши ли волята Божия, ще дойдат за него кармически, икономически лоши условия и т.н. Като не знаят причината за всичко това, хората се оправдават с лошите условия на живота, с лошо наследство и т.н. Всичко лошо може да се измени, при условие, човек да върши волята на Отца си и да Го слуша. Ако слушате Отца си, Който вижда в тайно и въздава на яве, всичко ще се превърне за добро.
Съвременните религиозни вярват, че като умрат, тогава ще отидат на онзи свят да видят, какво става там. Чудна философия! Да чакат да умрат, да ги погребват, да ги опяват, да им носят жито на гробищата, и след това да се надяват да отидат в онзи свят да проверят истината. Тежко на онзи, на когото жито трябва да носят на гроба! Остане ли да очаквате на хората, вашата работа е свършена. Вие ще гладувате там, ще страдате, главата ви ще види и ще пати. Ще кажете, че искате да знаете истината. Коя истина искате да знаете? Има два вида истина: истина на лъжата и абсолютна истина. Понякога и като лъже, човек пак говори истината.
Във времето на един от турските султани живял един прочут мукалитин, който могъл да стъкмява различни лъжи, но така майсторски, че всеки

вярвал в лъжите му. Един ден султанът го извикал при себе си и му казал: Кажи една лъжа! – Не мога, зарекъл съм се вече никога да не говоря лъжи. Като се разговаряли върху различни въпроси, мукалитинът се обърнал към султана с думите: Султан ефенди, имам една голяма молба към Вас. Вчера баща ми се помина, трябват ми 500 лири за погребение. – Ще ги върнеш ли? – Непременно ще ги върна. Сега нямам пет пари в джоба си да изпълня последния дълг към баща си. Султанът го съжалил и заповядал на секретаря си да му даде 500 лири. Като взел парите, мукалитинът казал на султана: Много благодаря за парите, които ми дадохте, но не се надявайте да ги получите назад. Те са възнаграждение за последната лъжа, която ви казах. Вие искахте да Ви кажа една лъжа. Аз ви казах вече, а сега Ви казвам истината, че излъгах. Баща ми не е умрял. Така постъпват много от съвременните хора. Те говорят лъжи, вършат престъпления и после завеждат дела едни против други да се докаже истината. Какво се ползвате, ако в съдилището се докаже, че някой извършил престъпление?
Като разглеждаме живота от тази страна, намираме, че той не представя нищо друго, освен забавления. Приятни са забавленията, но какво допринасят те в света? Актьорът играе на сцената, представя чужда роля. Какво допринася на хората играта на този актьор? Приятно е да отидеш на театър, но в живота има нещо по-важно от игрите на актьорите. Животът не е представление, не е театър. При това, представленията се дават обикновено вечер, а човек трябва да разбира възможностите на деня. Всеки ден предвижда известни възможности. Щом намери възможностите на един ден само, човек започва да мисли и да чувства така, както никога не е мислил и чувствал. Само при това положение той може да си каже: "Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве."
Като се намерят в затруднение, хората търсят помощ отвън, очакват отвън да дойде някой да им помогне. Кой може да помага повече от Онзи, Който е създал света? За да получите Неговата помощ, вие трябва да влезете във връзка с Него. За да създадете тази връзка, трябва да изучавате себе си, да изучавате всичко, каквото ви е дадено. Преди всичко на човека е дадено тяло, което той трябва да изучава. Ако имате някакъв физически дефект, болят ви, за пример, глава, гърди, стомах, крак, вие трябва да изучавате причините на своя дефект, болката, която изпитвате. Ако стомахът, или коремът ви боли, това показва, че във вашия физически живот има нещо дисхармонично. Ако главата ви боли, в умствения ви свят е настъпила някаква дисхармония, вследствие на което не можете правилно да мислите. Какво трябва да направите тогава? Вие трябва да възстановите отношенията си между физическия и умствения си живот. Трябва да знаете, как да избирате храната си, как да се обхождате с хората. Главоболието се предизвиква от две противоречиви мисли в човека, а коремоболието – от две противоречиви чувства. Туберкулозата се предизвиква от сблъскване на противоположни мисли и чувства в човека.

Всеки може да заболее от туберкулоза, особено младият човек. Млад момък обича една мома, въздиша по нея. Тя му казва, че не го обича, не иска да го види. Той се отчае, започва да линее, да чезне, докато един ден заболее. Щом тя му каже, че не го обича, и той да и каже: И аз не те обичам. Когато момата не обича младия момък, тя не върви с него по права линия, но в движението си описва крива линия, окръжност. За да не изпадне в отчаяние и да заболее, момъкът трябва да потърси своя полюс в тази крива линия и да се поляризира, т.е. да трансформира състоянието си.
Какво правят младите моми и момци, когато възлюбеният, или възлюбената не отговарят със своята любов? Те веднага се отчайват и са готови да се самоубият. Защо момата и момъкът решават въпроса със самоубийство? Когато момъкът откаже на някоя мома, тя иска да се самоубие, за да може после, когато същият момък се ожени за друга, тя да се прероди в тяхното семейство, като негово дете. Същата причина може да застави момъкът да се самоубие. Обаче, това е едно обяснение само. Има ред причини още за самоубийството на млади моми и момци. Ако е умен, момъкът никога няма да стане причина за самоубийството на някоя мома. Той знае, че според закона за ликвидиране на кармата, след убийството си, момата може да се роди като негово дете. Не е желателен този начин за ликвидиране на кармически отношения.
Научни ли са тези неща? Това са научни твърдения, аксиоми. Това може да се провери навсякъде в живота. Чувате, че еди-кой си ваш познат заминал за онзи свят. След известно време някъде се ражда дете, със същия характер, със същите качества и прояви, със същите черти, каквито имал вашия познат, който заминал преди години за онзи свят.
Една госпожа, наша позната, имаше малко момиченце, на шест години, което заболя и умря. Майката плака дълго време за него, но няколко години след смъртта му се роди друго момиченце. Като виждало майка си да плаче, момиченцето и казвало: Мамо, не плачи за моята сестричка. Аз съм същата, която по-рано заминах и сега пак се преродих между вас. Второто момиченце порасна, свърши гимназия, стана мома. Вие ще се усъмните, ще питате, дали това момиченце говори истината. Ако ви кажа, че говори, или не говори истината, вие как ще я проверите? – Може ли човек с ума си да приеме тези неща? Не са ли това някакви въображаеми теории? – От човека зависи да приеме, или да отрече истината. Разумният разбира законите и вярва в тях. Не е въпрос само да кажете на човека, че е смахнат и не разбира нещата. Умният трябва да вземе положението на учител и да учи глупавия. Той трябва да му покаже пътя, по който да върви, а не само да казва, че е на крив път. Лесно е да се каже нещо, но то трябва да бъде обосновано. Казвате, че носът на еди-кого си е дълъг. Какво показва дългият нос? Ще кажете, че дългият нос определя интелигентността на човека. По носа се познава, дали някой човек е умен,

или не. Не, умът не се определя само от дължината на носа. Носът има известни възвишения, известна широчина и дебелина, които също трябва да се вземат пред вид, като се определя интелигентността на човека. Изобщо, интелигентността на човека е написана на много места по неговото лице, но трябва да разбирате написаното. Като погледнете лицето на гениалния писател, поет, музикант, вие веднага можете да кажете, каква ще бъде неговата музика, каква ще бъде неговата поезия. Това може да познае само онзи, който разбира писаното върху човешкото лице. Сократ, за пример, нямаше красив, правилен нос. С този нос той създаде философия, но не можа да стане поет и музикант. В него нямаше музика и поезия. Обаче, Сократ имаше един ученик, Платон, който беше музикален. След отравянето на Сократ, Платон продължи неговата работа. В Платон живееше Сократ, и по този начин взаимно се допълваха, образуваха нещо хармонично. В едно тяло живееха и двамата, но Сократ беше невидим. Те заедно създадоха философията на Платон. Такова общение между душите имаме и след възкресението на Христа. Често Христовият Дух влизаше в Павел, и тогава Павел пишеше посланията. Платон никъде не е казал, че Сократ живее в него, но Павел казваше: "Не живея сега аз, но Христос живее в мене." На това, именно, се дължи силата на Павел. Ще кажете, че Христос не е бил учен. Четете посланията на Павел, да видите, какво дълбоко разбиране е имал Той за живота. Съвременните материалисти не приемат съжителството на душите, защото те признават съществуването само на ума, на сърцето, донякъде и на духа, а душата съвършено отричат. В ума се включват ред способности, които, ако са добре развити, определят дали даден човек е умен. Човек може да има ум, без да е музикален, без да е поет, без да е философ. Умен човек е този, в който са развити онези умствени способности, необходими за неговото сегашно развитие. При това в човешкия мозък съществуват много центрове, свързани с проявата на известни чувства. За пример, моралните чувства на човека се намират на горната част на главата. Те се огряват от лъчите на Божествената светлина. С изправянето си, със стоенето прав на краката си, човек приема повече светлинна енергия, която отправя към моралните си чувства, и по този начин се отдалечава от животинското си състояние. В животните, обаче, светлината пада повече върху онези части на тялото им, дето се намират техните инстинкти, вследствие на което те се развиват повече за сметка на моралните им чувства. Наистина, животните нямат морал. Следователно, увлеченията не са присъщи на човека, но на животинското в него. Колкото по-добре са развити моралните чувства в човека, толкова по-добре се развива неговият ум. Колкото по-слабо развити са моралните чувства в човека, толкова по-малки са възможностите за развитието на неговия ум. Моралните чувства придават устойчивост на човешкия характер. Понякога човек мисли морално, а не чувства и не постъпва морално.

Двама светии живели 20 години в пустинята, дето прекарвали в пост и молитва, в работа върху себе си. Те мислили, че придобили вече голяма чистота и святост и решили да слязат заедно в града, да изпитат силата си, да видят, докъде са стигнали. Като пробен камък за своята чистота и святост, те взели с ръцете си по една малка топка сняг и си казали: Ако топката сняг се стопи в ръката ни, или при някакъв случай я изгубим, това значи, че не сме постигнали много нещо. Като вървели из града, те срещнали няколко млади, красиви моми. Първият светия веднага изпуснал снежната топка от ръката си, но се навел да я вземе. Вторият светия се захласнал в една от красивите моми и изпуснал снежната топка от ръката си. Той забравил даже, че носи сняг в ръката си. Като се сетил да погледне към снега в ръката си, било късно вече. Ръката му била празна. Върнал се да го търси, но не могъл да го намери. Де е лошото сега? Де е грехът? Грехът не седи в поглеждането на красивата мома, но в това, че снежната топка паднала от ръката на светията. Топката сняг представя идеала на светията. Какъв светия, какъв човек, бил той мъж или жена, е този, който изгубва своята топка сняг? Каква жена е тази, която се захласва в един мъж? Какъв мъж е този, който се захласва в една жена? Мъжът има право да гледа жената, но той трябва да държи снежната топка в ръката си. И жената има право да гледа мъжа, но да държи снежната топка в ръката си. Някой се хвали, че е чист. Нека при слизането си от планината вземе топка сняг в ръката си и да слезе с нея в града, за да опита своята чистота. Ако снегът не падне от ръката му и не се изгуби, нито стопи, той е чист. Гледай красивата мома, но здраво дръж снежната топка в ръката си. Тази е мярката за чистотата. Когато видите, че някой човек изпуща топката сняг от ръката си, вие знаете вече, какво може да стане от него.
И тъй, ще знаете, че при слизането на човека от невидимия свят, дадена му е в ръката снежна топка, с която трябва да работи през целия си живот. Като се върне в невидимия свят, веднага ще погледнат, държи ли топката в ръката си, или я изгубил. Ако я изгубил, или стопил, той ще почне да се извинява, че условията на неговия живот били тежки, че нещастия го сполетели, че се захласнал някъде и т.н. Колкото и както да се оправдава, всичко е напразно. След като те изслушат внимателно, ще ти кажат: Сега пак ще се върнеш в пустинята, дето отново ще прекараш 20 години в пост и молитва, – на покаяние. След това ще вземеш една снежна топка в ръката си и ще слезеш в града да видиш, какво си придобил. Но тогава ще държиш топката с двете си ръце. Като срещнете някоя красива мома, вие ще се усмихнете само и ще си заминете. Ако момата ви запита, защо се смеете, ще и кажете: Едно време ти ме излъга. Аз се захласнах подир тебе и загубих снежната си топка. Днес имам опитност, не се лъжа вече. Мога да те погледна, но снежната топка ще държа здраво в ръката си.
Като слушате тези неща, ще кажете, че искате да ви се говорят сериозни работи. Кои неща са сериозни? Сериозни са тия неща, които са свързани с

вътрешната чистота на човека. Вътрешно чист е онзи, който знае, какво върши. И всяко нещо, което върши, е съзнателен процес за него. Като се смее, той знае, защо се смее; като яде, знае, защо яде; като се моли, знае, защо се моли; като чете, знае, защо чете. Чистият знае, защо има глава, защо има гърди, защо има ръце, крака и т.н. Той знае, че има глава, за да мисли право; има гърди, за да бъде смел, решителен; има ръце, за да работи с тях, да свърши някаква работа. И като свърши нещо, да мълчи. В това отношение птиците са научили закона на мълчанието. Мълчанието освобождава човешките добродетели от изкушение. Разумният човек никога не се поставя на изкушение. Защо? – Защото той мисли, той е смел, той знае да мълчи. Който е научил закона на мълчанието, той разбира живота. Той знае, че в света съществува разумност, която превръща всичко на добро. Каквото и да изгуби, мълчаливият е доволен. Когато учителят преподава, учениците трябва да слушат и да мълчат. Докато учителят преподава, учениците мислят. Щом преподаването се свърши, учениците имат право да разискват. Значи, определено е, кога човек трябва да говори, и кога трябва да мълчи. Когато мълчи, той слуша. Мълчанието е свързано със слушането.
Христос казва: "И Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Всеки трябва да знае, че колкото и да е малко онова, което е вложено в него, то е истинско, то е неизменно. Това трябва да бъде за вас аксиома. Защо трябва да ви се доказва, че имате ум, сърце, душа и дух? В тези неща вие не трябва да се разколебавате нито за момент. Човек не трябва да се разколебава в убежденията си. Какво виждаме в живота? Като остареят, някои хора започват да се разколебават в убежденията си. Те съжаляват, че са изгубили младините си, че не са живели, както трябва. Ако старият на старини се разколебава в убежденията си, той не е имал никакви убеждения. Какво излиза тогава? Младият иска да живее като стария. Старият пък съжалява, че не е живял като младия, иска да живее като него. Според мене, младият трябва да живее като млад, и старият трябва да живее като стар. Младите хора не трябва преждевременно да остаряват; старите хора не трябва да съжаляват, че не са млади. Щом остарее, човек трябва да разреши въпросите на живота по друг начин – чрез закона на мъдростта. Старият може да се подмлади по закона на мъдростта, а не по закона на любовта. Да си намери средство за подмладяване, това значи, да си намери еликсирът на живота, който са търсили учените още в древността, който търсят и днес. Достатъчно е старият човек да вземе една капка от еликсира на живота, за да стане моментално млад: брадата му ще падне, бръчките на лицето му ще изчезнат, тялото му ще се изправи. Като видят този млад човек, на 21 години, всички ще се чудят, къде отиде старият. Старият се е подмладил по закона на мъдростта. Подмладяване може да става и по закона на любовта, но той е друг път, друг начин. Ако си остарял по причина на това, че си иждивил любовта си, ти не можеш да

се подмладиш по закона на любовта. Ти ще проявиш своята мъдрост и ще се подмладиш по закона на мъдростта. Ако си остарял по причина на това, че си живял с истината, по същия закон ще се подмладиш. Следователно, всеки човек ще намери възможностите за своето подмладяване в пътя, по който е минал.

Сега аз говоря за възможности, които още днес ни се откриват, а не в бъдеще. Някой се оплаква, че остарял, че главата му побеляла от учение. Този човек не подозира даже, че има възможност за подмладяване. От него се изисква да работи, да види, по кой закон може да се подмлади. – Кога ще стане това? – Ще почакаш малко. – Глух съм, отвори ушите ми. – Ще почакаш малко. – Сляп съм, отвори очите ми. – Ще почакаш малко. – Сърцето ми е закоравяло, смекчи го малко. – Ще почакаш. Върви смело в правия път и ще намериш разрешение на въпросите, които те интересуват. Този път ще намерите законите, с които ще можете да отворите ушите си, очите си, да смекчите сърцето си. Това може да стане в един момент, може да стане и след години. Всичко е възможно за онзи, който знае законите. Христос взе малко кал, направи кашичка със слюнката си, намаза с нея очите на слепия, и той прогледна. Христос не отвори очите на всички слепи, а само на едного. Защо? – Причини има за това. Цяла история се разправя за слепия, на когото Христос отворил очите. Христос излекува жената, която боледувала 12 години. Той излекува момчето на стотника, а Лазар възкреси. Които разбират законите, те знаят, че всички чудеса, които Христос извърши, не са произволни. Те почиват на разумни закони. Има дълбоки вътрешни причини, заради които Христос е помогнал на неколцина, а не на всички страдащи. Христос казва за себе си: "Както ме е научил Отец, така правя."

В днешната беседа ви се дават условия, които трябва да използвате разумно. Когато отивате на екскурзия, дават ви се условия да дишате чист, свеж въздух. Ако можете да използвате тези условия разумно, вие ще се радвате цял живот от това, което сте придобили. Един ден разумно използван носи благоприятни условия за цял живот. Един ден неразумно използван, разваля добрите условия за цял живот. Представете си, че слизате от един висок планински връх, но бързате, искате в няколко минути да слезете в подножието на планината. Обаче, дрехата ви се закачва на един камък, вие падате и счупвате крака си така, че на цял живот оставате инвалид. Ето, как с една неразумна постъпка, вие се осакатявате на цял живот. Не можете ли да слизате спокойно, бавно? Повече време щяхте да употребите докато слезете долу, но поне здрав щяхте да останете.

Съвременните хора търсят правият път, за да стигнат по-скоро на определената цел. Те не знаят, че правият път не е всякога най-добър. Пък и силите в природата не вървят всякога по прави линии. Електричеството, например, върви по прави линии. Често линиите, които електричеството

образува, са много своеобразни. Енергиите на електричеството и магнетизма се направляват от разумни същества, които имат пред вид благото на цялото човечество, както и на целия органически свят. Обаче, тия два вида енергии, на електричеството и на магнетизма, са различават едни от други. Енергиите на магнетизма вървят по криви линии, които се извиват спиралообразно и развиват топлина. До голяма степен нашето здраве се дължи на магнетичните енергии, които текат в организма. Електрическите енергии вървят повече по прави линии. Изсушаването на организма се дължи на електричеството, което се събира понякога в голямо количество. Човек трябва да разбира законите, за да може да се справи с излишното количество от електричество и магнетизъм в тялото си. Електричеството и магнетизмът са сили, които действат във вътрешността на организма. Светлината и топлината действат отвън. Тези сили се взаимно поляризират, но човек трябва да познава законите, по които те се движат, за да може съзнателно да ги трансформира.
Всеки християнин, или ученик на Христовото учение, трябва да разбира своя организъм, да знае, какви сили действат в него. Същевременно той трябва да знае законите и методите, чрез които да трансформира състоянията си. За тази цел той се нуждае от положителна наука. Всяка вечер, преди да си легне, тай трябва да прегледа състоянието на своите мисли и чувства, и ако намери някаква неизправност в тях, да приложи известен метод, чрез който да ги хармонизира. Ако чувствата и желаният а на човека не се задоволят, той става неврастеник. Като направите опит в това направление, ще се уверите в казаното. Поставете някакво препятствие при реализиране на някои стремежи и желания на човека, и ще видите, че в скоро време той ще стане неврастеник. Махнете препятствието в неговия път, и неврастенията ще изчезне. Ако пък оставите човека да се пресити в своите чувства и желания, в него ще се явят особени отрицателни състояния. Следователно, както в незадоволяването на чувствата, така и в пресищането им, човек е изложен на опасности. За да не изпадне в това положение, той трябва да намери онова естествено отношение между сърцето и ума, което да хармонизира неговите състояния. Това значи, да дойде човек до Божественото начало в себе си. За да дойде до това начало, от него се иска не само да вярва в Първата Причина, но и да има готовност в себе си всеки момент да върши нещо, заради Нея. Великият не иска от нас нищо, но щом живее в нас, Той има желание да ни събуди, да ни направи сътрудници с Него във великото дело, което сега се твори. Ако не вземем участие в това велико дело, от нас нищо не може да излезе. Следователно, да работим за себе си, да работим и за Великия, Който вижда в тайно и ще ни въздаде на яве.
Това е велика истина, която всеки момент можете да проверите. Вярвайте в Божественото начало в себе си без никакво съмнение, и каквото търсите, ще постигнете. Дразните се нещо. Кажете: Заради Онзи, Който живее в

мене, ще се въздържам. Не ви се учи. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще уча. Имате да взимате от някого пари. Кажете: Заради Онзи, Който живее в мене, ще простя дълга на своя ближен. Ако можете да простите дълга на ближния си, заради любовта си към Онзи, Който живее във вас, Той ще ви посочи да отидете на някъде, дето дядо ви е заровил гърне със злато. Ще намерите парите, ще ги вземете, и по този начин ще бъдете задоволени от две страни: от една страна ще запазите добрите отношения с брата си, а от друга страна ще ви се въздаде десетократно. Какво ще спечелите, ако дадете под съд своя ближен? Ще го осъдите да лежи в затвор няколко години. Какво ще спечелите с това? Нищо няма да спечелите. А тъй, като намерите гърнето с парите, които дядо ви е заровил в земята, ще бъдете доволни и в благодарност на това ще дадете угощение, на което ще поканите и своя длъжник. Ако сте месоядец, угощението ще бъде от местна храна; ако сте вегетарианец, угощението ще бъде изключително от вегетариански храни. Според мене, истински вегетарианец е онзи, който никога не се съблазнява от месото, в широк смисъл на думата. Някой е вегетарианец, но рибата го привлича. Защо? – Защото рибата има особена магнетична сила, от която човешкият организъм се нуждае. Същата магнетична сила се намира и в растенията, даже в по-голямо количество, отколкото в рибите. При изключителни случаи човек може да яде риба – няма нищо престъпно в това. За предпочитане е рибата да живее в човека, отколкото човек в рибата. Как може човек да живее в рибата? Представете си, че някой се отчае от живота и се хвърли в морето, дето го изяждат големите риби. Не живее ли той в рибата? Всичко, което Бог е създал, е чисто.
"Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве. " "Ще ти се въздаде." Кога? Когато вършиш всичко заради Него. Този е пътят, по който трябва да вървите. Този път е здравословен. Той е път на любовта, път на светлината, път на истината. Този път ще освободи хората от всички мъчнотии, в които сега живеят. Мъчнотиите ще се разрешат сами по себе си, и тогава всички хора ще се убедят, че няма невъзможни неща в света. Кога няма невъзможни неща? Когато хората вървят в пътя на любовта. Казва пророкът: "И заключи Бог небето; три години не падна дъжд в Израил." Това показва, че Бог управлява света. Всички закони, всички войни, глад, сиромашия, плодородие, земетресения се дължат на великата разумност в света. Тази разумност работи и управлява целия свят. Ако хората работят в хармония с тази разумност, и животът им ще се оправи. Сега ние не искаме да се наложим на хората да вярват в това, което казваме. Те сами ще проверят думите ми. Ние не сме за онези вярвания, които се налагат на хората. Ние не сме за онзи ред и порядък, който се налага на хората. Всичко, което се налага, не е Божествено. Божественият ред и порядък е общ за всички. Човешките блага засягат само част от хората. Божествените блага засягат всички хора, всички живи същества.

Когато пали огън, човек го запалва само за себе си. Бог запалва огъня за всички. Човешкото дава подтик само на едно нещо. Божественото дава подтик на всичко. То едновременно дава подтик и на ума, и на сърцето, и на волята в човека.
"Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Нека тази мисъл остане в съзнанието ви. Вечер, когато лягате да спите, вие отивате в невидимия свят да учите. Там ви преподават уроци, казват ви много неща, които трябва да помните. Като ставате сутрин, направете малко усилие, да си спомните, какво ви е казано. Ако не можете да си спомните, това показва, че или съзнанието ви не е било будно, или паметта ви е отслабнала. Щом паметта ви е отслабнала, работете върху нея, да я засилите. Колкото по-малко се безпокоите, толкова по-голямо самообладание ще имате. Самообладанието е във връзка с вярата.
Като говорим за Бога, ние имаме пред вид Живия Бог, Който живее в нас. Ние трябва да ходим в Неговия път, по Неговия ум и вършим всичко заради Него. Само по този начин ще се освободим от противоречията на живота. Съвременните хора се натъкват на противоречия, защото имат много богове. Тия богове внасят раздвояване в умовете им, вследствие на което те се измъчват едни други. Интересите на тия хора се сблъскват и те се отнасят помежду си като врагове. Когато някой беден дойде при вас и ви каже искрено, че е гладен, че се нуждае от нещо, приемете го като брат. Когато хората дойдат до съзнание да виждат в лицето на човека свой брат, всички мъчнотии в живота ще изчезнат. Ако хората не дойдат до това съзнание, насилието все още ще продължава да се прилага. Обаче, насилието не разрешава въпросите. Само любовта, мъдростта и истината са в състояние да оправят света. Те представят път, по който хората трябва да вървят.
"Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве." Вървете в пътя на любовта, на мъдростта, на истината, за да може вашият Отец да ви въздаде на яве. Да ви въздаде на яве, това значи да бъдете здрави, умни, любещи, доволни. Каквото пожелаете, ще имате. Щом имате всичко, ще любите всичко.
"Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде на яве."

15. Неделна беседа от Учителя, държана на
12 май, 1929 г. София – Изгрев.

1929_05_16 Абсолютна реалност
лекция пред общия окултен клас

АБСОЛЮТНА РЕАЛНОСТ

Размишление върху чистотата.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Свободата на човека седи в неговите разбирания. Съществуват два вида разбирания, два вида възможности, две реалности: абсолютно и относително разбиране, абсолютна и относителна възможност, абсолютна и относителна реалност. Ще кажете, че не е важно, дали нещата се разглеждат в тяхната абсолютност или относителност. Или не е важно, дали разбиранията на хората са стари или нови. — Не, не е така. Не е безразлично, дали човек ще бъде облечен с нови или със стари дрехи. Вижте, колко голяма е радостта на детето, когато майка му го облече в нови дрехи! Все едно ли е да пие човек вода направо от извора, или да пие от шише, което цели месеци е стояло затворено? — По-добре да пиете от извора, отколкото от шишето. Човек трябва да пие вода направо от извора. Изворът подразбира Първата Причина, от която човек може да черпи вода. Тази вода поддържа живота му. В този смисъл, истината представя отношение на хората към Първата Причина на нещата. Излезе ли от Бога, човек разполага само с една възможност: да намери истината.

Следователно, Бог е вложил в човека само една възможност — да намери истината и да я познае. — Защо Бог е създал света? — За да живеем. За да живее, човек трябва да е свободен. Без свобода животът не може да се прояви. Който не е свободен в живота си, и да придобие любовта, тя ще му причини големи страдания. — Защо? — Защото любовта живее в абсолютна свобода, а не в ограничения. Всяко ограничаване на мислите и на чувствата на самия човек внася ограничаване и на любовта му. А любовта не може да живее в ограничения. Ограничи ли любовта в себе си, човек ограничава и Бога. Рече ли да ограничи Бога в себе си, човек се натъква на големи противоречия. Той влиза в стълкновение със себе си. Когато две тела влизат в стълкновение едно с друго, винаги побеждава по-силното, по-голямото. Ако един автомобил се сблъска с трен, автомобилът ще се разруши напълно, а тренът ще усети слабо разтърсване.

И тъй, човек има само една възможност — да познае истината. Тази възможност, обаче, има отношение към две точки на правата, началната и крайната, както и радиусът има отношение към центъра на кръга и към всяка една от точките на окръжността. Казано е в Писанието, че Бог е възлюбил истината в човека. Оттук дохождаме до извода: за да намери и

познае истината, човек трябва да възлюби Бога. Да възлюби човек Бога, това значи, да възлюби ближния си, защото Бог живее в ближния на човека. Първото отношение, към което човек трябва да се стреми, е да възлюби ближния си заради Бога, Който живее в него. Щом възлюби ближния си, и ближният му ще го обича. Не може ли човек да обича ближния си, и ближният му няма да го обича. Не може ли човек да обича Бога, и Бог няма да го обича.

Сега, ще се яви възражението: Не може ли да се живее без любов? — И това може, но който живее без любов, той сам ще се унищожи. Запитали веднъж Паганини, може ли да свири на три струни. Той излязъл на сцената и свирил на три струни. После го запитали, може ли да свири на две струни. Той свирил и на две струни. — Ами на една струна? На този въпрос Паганини нищо не отговорил. Да се задава такъв въпрос, това значи, да се запитва, може ли да се живее без любов, или може ли светът да бъде другояче построен? На тези въпроси не може да се отговаря. Единицата не дава отчет за постъпките си. Щом е тъй, ще знаете, че единствената връзка между човешката душа и Бога е любовта. Тя може да се проявява само по един абсолютен начин. Пожелае ли човек да бъде като Бога, това значи, другите същества да имат отношение към него. Абсолютната любов включва едно отношение само: човек да обича Бога, и Бог да обича човека. Спазва ли това отношение, човек има правилно отношение към всички живи същества. Ако при това положение запитат човека, защо е нужно да служи на Бога, той трябва да отговори: Защото Го обичам. — Защо трябва да страдам за Бога? — Защото Го обичам. — Защо трябва да се раждам и умирам? — Защото обичам Бога. Има ли любов към Бога, човек може да си обясни всички прояви на човешкия живот: загуби и печалби, страдания и радости, недоразумения и противоречия и т. н. Вън от любовта тия неща остават неразбрани.

Влезете ли в закона на мъдростта, там противоречията се изясняват по друг начин. Обаче, знание се изисква за това. Ако дадете една хубава цигулка на някое дете, то ще върти ключовете ѝ, ще ги дига и сваля, без да придобие нещо. В края на краищата детето ще развали цигулката, но няма да се научи да свири. Докато не може да нагласява цигулката си, човек по никой начин не може да свири. Щом нагласи цигулката си, той започва да свири и всеки ден придава по нещо ново към свиренето си. Същият закон се отнася и до човешкия живот. Не може ли да настройва струните на своя живот, т. е. да ги нагласява в хармония със своето сърце и със своя ум, човек не може да свири правилно, т. е. не може да живее правилно. Следователно, между струните на човешкия живот от една страна, както и между струните на човешкия ум и на човешкото сърце от друга, трябва да съществува пълна хармония.

Защо трябва човек да люби ближния си? — Защото Бог живее в него. Щом люби Бога, човек трябва да люби и ближния си, в когото Бог живее. Не спазва ли това отношение, човек изпада в крива линия на живота си. Що е кривата линия? Какво представя окръжността? — Окръжността е крива линия, на която всички точки са еднакво отдалечени от една вътрешна точка, наречена център. Всички радиуси имат еднакви дължини, т. е. еднакви отношения и възможности към центъра на кръга. Ако един от радиусите на кръга стане по-дълъг или по-къс, хармонията в този кръг се изменя. За да се запази тази хармония, всички същества в кръга трябва да имат еднакви отношения към центъра. Следователно, окръжността е крива линия, съставена от неограничен брой прави линии, които имат еднакви отношения към центъра. Като знаете това, вие вадите заключение, че човек трябва да има само едно отношение — към Първичния център на живота, към Бога. Движи ли се около повече центрове, той се натъква на големи противоречия. Спази ли своето истинско и единствено отношение, човек ще знае, какво да прави, какво да си позволява и какво не. Като не разбира този закон, човек понякога се отказва да яде и мисли, че с това ще постигне нещо. Обаче, като погладува няколко дена, той започва да се страхува, да не умре от глад. — Кой му е забранил да яде? Има нещо, което Бог е забранил на човека, но ни най-малко не му е забранил да яде хляб. Бог е забранил на първия човек да яде от дървото на познаване на доброто и на злото. От плодовете на всички останали дървета той има право да яде. Следователно, не яжте само от тия плодове, които могат да ви огрешат. Щом сгреши нещо, човек прибягва вече до лъжата. — Ама аз искам да бъда добър. — Не поставяй тази мисъл в ума си. За човека е важно да люби Бога — първо и главно отношение в живота му. Първото отношение е праволинейно, от периферията към центъра, по линията на радиуса. Второто отношение на човека е любов към ближния му, криволинейно движение. Това движение започва от центъра на кръга и върви към всяка точка на окръжността. В първото си отношение, човек се стреми само към Бога, а във второто — към всички живи същества, към ближните си, които са излезли от същото Начало — от Бога. Първото отношение е абсолютно, а второто — относително.

И тъй, като държите в ума си мисълта за двете отношения в живота, вие можете да се предпазите от ред изкушения. Например, отивате при някой ваш познат, искате да ви даде пари на заем. Той ви погледне, помисли си малко, но ви отказва, няма вътрешно разположение да ви даде пари. Вие започвате да говорите по негов адрес, че той е несправедлив, че не е християнин и т. н. Това е изкушението, на което се натъквате. Колкото сте вие християнин, толкова и той е християнин. Ако вие бихте дали първо място на Бога в себе си, този човек, в когото също така Бог живее, щеше да

отвори сърцето си за вас и да ви услужи. Който те обича, той всякога е готов да те нахрани. Като отидеш в дома му, ти няма да носиш голяма торба и да очакваш да я напълни, но ще вземеш със себе си своята естествена торбичка — стомаха си, и ще вложиш в него една малка част, без да го претоваряш. Речеш ли да вземеш повече, отколкото можеш да носиш, ти вършиш престъпление. Ходиш ли на гости, никаква външна торбичка не трябва да носиш със себе си. Канят ли ви някъде на гости, всеки да вземе толкова, колкото стомахът му нормално приема. Не само това, но нямате право да взимате за кого и да е от вашите близки. Който иска да опита гостоприемството на ближния си, той сам трябва да го посети. Иначе, ще произлязат ред недоволства, недоразумения, осъждания и т. н. Слушате някого да казва, че някой не го погледнал, както трябва. Как трябва да го погледне? Един е погледът, който човек трябва да отправя към ближния си. Той е погледът на любовта. Вън от любовта, всеки поглед представя отклонение от Божественото, от правия път на живота.

Съвременните хора са недоволни от себе си, от отношенията помежду си. Те намират, че отношенията им не са правилни. Какво показва това? — Това показва, че те нямат любов към Бога. Дето любовта не съществува, там няма никакви възможности. Любовта съдържа в себе си всички възможности. Любящият човек е подобен на извор. Който отиде при този извор, той ще задоволи жаждата си и ще благодари за благото, което е получил. Ще кажете, че не е лесно човек да отиде при извора на любовта. Това зависи от бързината, с която човек се движи. Ако някой пътува с бързината на светлината, за осем минути той може да слезе на земята, да задоволи жаждата си и да се върне назад. Който се движи с малка бързина, той се отегчава от дългия път. Като види, че му предстои дълъг път, докато постигне своята цел, той се обезсърчава. Живее ли в закона на любовта, човек няма да се обезсърчава, нито да се отегчава. Страданията ще бъдат изключени за него. Любовта изключва всякакви страдания, всякакъв страх. Когато даде път на любовта в себе си, човек може да направи всичко, каквото желае. Любовта е вложена в човешката душа. Достатъчно е човек да отвори душата, ума и сърцето си за Божественото, за да изяви любовта си към всички живи същества. — Ама да не осиромашее човек от това? Когато човек изявява любовта си, от ден на ден той повече забогатява. Дето е любовта, там е изобилието. Дето любовта отсъства, там сиромашията царува.

И тъй, иска ли да забогатее, човек трябва да прояви Божественото начало в себе си. Като се говори на хората за Божественото начало, мнозина от тях се съмняват в съществуването на това начало. Въпреки това, те казват, че Христос е Син Божий. Тогава, как примиряват в себе си противоречието, Син Божий да бъде предаден от свой ученик? Някои се чудят, как така

Христос, Син Божий, да се остави на един ученик да го предаде? Той не го ли позна? Не само това, но Христос направи Юда касиер, да има възможност да обира касата. Как се подаде Христос на евреите и остави да бъде разпнат? Обаче, Христос доказа силата си по обратен път. Той доказа на човечеството, че Онзи, Който Го е изпратил на земята да изпълни Неговата воля, и от смъртта ще го възкреси. Наистина, хората първо се съблазниха в Христа, но после повярваха. Първоначално се разочароваха, но после се очароваха. Не е лесно човек да познае истината.

Кой може да познае истината? Само онзи може да познае истината, който има абсолютно отношение към Бога. Познае ли истината, човек придобива пълна свобода. Дето е свободата, там любовта царува. Яви ли се някакво недоволство, любовта изчезва. Любовта изключва всякакво недоволство. Обичате ли някого, не го учете, как трябва той да ви обича. Любовта не се проявява по правила. Човек обича разумното в хората. Синът обича баща си, защото е разумен. Дъщерята обича майка си, защото е разумна. Въз основа на същия закон, Бог обича човека, понеже е Негово разумно дете. Бог обича това, което е излязло от Него. Измени ли отношенията си към Бога, човек сам си поставя препятствие за великата Божия Любов. Каквото да прави, при каквото положение да се намира, човек никога не трябва да изменя на своето първо отношение. Дълбоко в душата си той трябва да знае, че обича Бога и, каквото прави, всичко е все за Него и в Негово име. Той трябва да пази това свещено чувство в себе си, никой да не знае, от какво се вдъхновява в живота си. Започне ли на всички да разправя за любовта си към Бога, той скоро ще я изгуби. Няма защо да разправяте за отношенията си към Първата Причина. Какви са отношенията ви, доколко са трайни, това и вие не знаете. Бог сам ще ви изпита. Освен Бога, никой друг няма право да изпитва брата си. Който си позволи да изпитва любовта на ближния си, той е оръдие на лукавия.

Мнозина се страхуват да се предадат в ръцете на Бога и да Го обикнат, за да не изгубят отношенията си и към другите хора. Обикнете Бога и не се страхувайте! Щом обикнете Цялото, вие непременно ще обичате и частите, ще имате отношения и към тях. Когато обича Цялото, човек дава простор на любовта си. Не Го ли обича, той внася ограничения в любовта си. Щом любовта се ограничи, с нея заедно и истината се ограничава. При първото положение човек живее в абсолютната реалност. При второто положение той се намира в относителната реалност на нещата. Влезе ли в относителната реалност на живота, човек си служи с много мерки. Влезе ли в абсолютната реалност, той си служи само с една мярка. Който люби Бога, той се движи от светлина в светлина. Който върви в пътя на относителната реалност, той върви от светлина в светлина и от тъмнина в тъмнина, от светлини в тъмнина и от тъмнина в светлина. Той минава в

различни фази. За такъв човек казваме, че се движи в света на вечните промени. Днес обича някого, утре не го обича. Този човек се движи в относителната реалност, която е свят на постоянни промени. В този свят нещата се разлагат, гният и миришат. Трябва ли тогава да се обличате с дрехите на умрели хора? За предпочитане е човек да ходи гол, или със своите скъсани дрехи, отколкото да носи дрехи на мъртъвци. Каквито дрехи носи човек, с такива влияния се огражда. Съвременните хора носят вълнени дрехи, от вълната на овцете, и неизбежно се поддават на техните влияния. Дамите, особено, носят кожи от лисици, от котки, от зайци по вратовете си, вследствие на което се поддават на техните влияния. Най-добрите дрехи, които човек трябва да носи, това са ленените и памучните. Всяко животно си има свои специфични качества, които се предават и на хората. Например, мечката е интелигентна, но много отмъстителна, много злопаметна. Достатъчно е някой да си позволи да я обиди с нещо, за да не го забрави цял живот. Обаче, както не забравя злото, което някой ѝ причинил, така също не забравя и доброто, което човек може да ѝ направи.

Един дървар, някъде из Юндола, рязал дърва и се натъкнал на особено явление. Срещу него се движела една мечка, с някакво определено намерение. Като я видял, дърварят се уплашил много и не знаел, какво да прави. Като приближила до дърваря, мечката вдигнала едната си лапа и я насочила срещу него. Той се успокоил, защото разбрал, че мечката има нужда от него. Той погледнал към вдигнатия крак на мечката и видял един голям трън, дълбоко забит в лапата ѝ. Дърварят извадил тръна на мечката, намазал мястото с дървено масло и здраво го превързал с кърпата си. След това мечката тръгнала да си отива, но повела със себе си и дърваря. Той тръгнал след нея, да види, какво иска да му покаже. Мечката го завела до едно място, дето имало няколко кошера, пълни с мед. По този начин тя искала да му благодари, да го възнагради за услугата, която той ѝ направил.

Като изучавате своя живот, както и този на ближните си, ще бъдете внимателни, да не се поддавате на лоши влияния. Колкото е силно влиянието на добрите навици, толкова е силно влиянието и на лошите навици. Има писатели, които поддържат мисълта, че човек може да живее по разни начини. — Не, човек може да живее само по един начин — по закона на Божията Любов. Всички страдания и разочарования, всички падания и нещастия на хората се дължат, именно, на многото начини, по които те живеят. Ще кажете, че човек трябва да прави различни опити, за да се спаси човечеството, за да се оправи света. Има кой да мисли по този въпрос. Който е създал света, Той ще го оправи, Той ще го спаси. Човешкото спасение е относително. Светът трябва да се спаси абсолютно.

Това може да направи само Онзи, Който го е създал. Искате ли вие да спасите света, трябва да се върнете към Първата Причина на нещата. Това значи, да възлюбите Бога и Христа. Христос казва: „Отец ми живее в мене, и аз живея в Него“. Следователно, обичате ли Христа, вие ще обичате и Неговия Отец. Можем ли да обичаме Христа, без да сме Го виждали? Да задавате този въпрос, това значи, да си представяте Христа като обикновен човек, Който е съществувал само преди две хиляди години. Христос и днес съществува, и днес живее. Той казва: „Отивам да ви приготвя жилища“. Това показва, че Той отива там, дето има жилище за Него. Щом има жилище за Него, Той има грижа и за своите ближни. Той отива да им приготви жилища.

И тъй, пазете се от отрицателното в живота, за да не изгубите любовта си, т. е. да не изгубите първото си отношение — отношението към Първата Причина. Държите ли се здраво за това отношение, вие сте в пътя на любовта. Дето е любовта, там са и мъдростта, и истината. Дето е любовта, там е знанието, там е животът, там е свободата, там е чистотата. Чистата вода никого не опетнява. Нечистата вода, обаче, опетнява всичко. Дето мине, тя оставя ред утайки и наслоявания. Да възлюбиш Бога, това значи от последен сиромах да те въздигне до най-голям богаташ, външно и вътрешно. Колко сирачета са се подигали в живота, щом са се свързвали с Първата Причина. Обаче, скъса ли се тази връзка, човек разлюбва Бога. Разлюби ли веднъж Бога, той всичко изгубва. — Може ли да става това? — Може. Докато е свързан с Първата Причина, човека расте и развива своите дарби и способности. Чрез тях той дохожда до високо обществено положение, става министър. Обаче, забрави ли Първото Начало, от Което е излязъл, той изгубва всичко, каквото е постигнал. Докато е бил свързан с Първата Причина, той се е ползвал от любовта на всички хора. Скъса ли тази връзка, всички хора се оттеглят от него. От голям човек, с високо обществено положение, той слиза на най-ниското стъпало, дето го очакват страдания и разочарования.

И тъй, запишете си следното правило: Докато Бог ви люби, вие ще имате всичко, каквото душата ви желае. Разлюбите ли Го, всичко ще изгубите. Христос казва: „Отец ми ви люби, защото повярвахте, че Бог живее в мене, и аз излязох от Него.“ — Може ли Бог да живее в лошия човек? Бог живее във всички хора. Привидно човек е лош, но по вътрешно естество, по Божествено начало, човек е добър. Докато не прояви любовта си към Бога, човек всякога ще бъде слаб. Щом е слаб, той никога не може да постигне желанията на своята душа. Следователно, искате ли да бъдете силни, да реализирате стремежите на душата си, обикнете Бога. — Защо се радва човек на слънцето? — Защото животът иде от него. Защо обича той природата? — Защото тя носи всички блага на живота. Тя отваря широко

обятията си за онези, които я обичат. Не я ли обичат, тя се затваря. Тя казва на хората: Всички свои богатства оставям на ваше разположение. Ходете, дето искате: по гори, по планини и долини, преплавайте всички реки, морета и океани, но се учете. Като видят толкова богатства пред себе си, хората се забравят, започват да властват над тях, а с това затварят вратите, които природата им е отворила. Който се е опитал да ограничи природата, той сам се е разрушил. Това подразбира стиха: „Не убивай“! Не убивай себе си, не убивай и ближния си.

Спазва ли законите на природата, човек ще спазва и тази велика заповед. Човешката душа е безсмъртна, но веднъж слязъл на земята, човек живее в относителната реалност, в смъртта на материята, на плътта. Докато дойде до абсолютната реалност, човек минава през относителната, през живота на страданията и смъртта. За да влезе човек в абсолютната реалност, Писанието му препоръчва да не люби света, т. е. временното, преходното, смъртното. Да люби човек света, това значи, да живее в относителната реалност на нещата. Да люби Бога, това значи, да влезе в абсолютната реалност. Влезете ли в тази реалност, Бог ще ви запознае със света. Възлюбите ли света, преди да сте възлюбили Бога, вие сте осъдени на страдания и смърт. Това подразбира стиха: „Не любете света“. Не схващате ли вътрешния смисъл на този стих, вие ще изпаднете в противоречие, как е възможно да се казва на човека да не люби света, когато е казано в Писанието, че Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него.

Следователно, искате ли да се запознаете с членовете на едно семейство, първо трябва да се запознаете с бащата на това семейство. Познавате ли бащата и майката на едно семейство, вие ще познавате и техните синове и дъщери. Обичате ли бащата и майката, вие ще обичате и техните деца. Невъзможно е човек да обича хората, ако не обича Бога, ако няма правилни отношения към Него. Има ли любов към Бога, той ще обича и хората. Който има тази любов, той има живот в себе си. Дето има живот, там има и отношения между хората. Това виждаме и в ежедневния живот. Хората работят и взаимно си помагат във физическия, в сърдечния и в умствения свят. Някой работи в известна област на умствения свят и, като дойде до някакви постижения, той ги споделя с всички ония, които се интересуват от този въпрос. По този начин хората взаимно си помагат, върху този закон се създава и крепи обществото: един обработва земята, втори шие дрехи или обуща, трети прави научни изследвания и т. н. Тъй щото, семействата и обществата се поддържат, благодарение на обмяната в труда на всички хора. Колкото по-правилни са отношенията на хората към Първата Причина, толкова и обществата са по-добре организирани.

И тъй, иска ли да запази своя вътрешен мир, човек не трябва да нарушава своето първо отношение — любов към Бога. Щом има любов към Бога, той ще обича и ближните си. В абсолютната реалност съществува само едно отношение — любов към всичко живо. В относителната реалност, обаче, съществуват две отношения: или ще любиш, или ще мразиш. Средно положение там не съществува. В относителната реалност съществуват два полюса на живота: положителен и отрицателен. В абсолютната реалност съществува само един път — път към любовта, към възходящото, към положителното в живота. Докато живее на земята, човек ще се натъква и на любовта, и на омразата, като сили в живата природа. Дойдете ли до омразата, не се борете с нея, но приложете любовта. Само любовта е в състояние да се справи с омразата. Същият закон се отнася и до злото. Не събуждайте злото в себе си преждевременно. Обаче, събуди ли се то по някакъв начин, не се борете с него. Трябва ли овцата да отиде при заспалия вълк, да го разглежда, куче ли е или нещо друго? Срещне ли на пътя си заспал вълк, овцата трябва да се отбие от пътя си, да го отмине и да не се интересува от него. Като се събуди от сън, вълкът веднага ще почувства, че овца е минала край него и ще съжалява, че я пропуснал. Види ли, че вълкът се е събудил от сън и се промъква към кошарата, овцата трябва да го гледа отдалеч, като през тръба, да не се мърда от мястото си. Докато е в стадото, около господаря си, тя е в пълна безопасност.

Съвременните хора сами си правят пакости. Като нямат работа, те обикалят злото, философстват за произхода му, докато го събудят. Щом го събудят, те попадат в примките му и започват да страдат. Следователно, докато сте слаби още, не събуждайте злото в себе си. Видите ли, че спи, оставете го спокойно, нека продължава своя сън. Видите ли, че е вързано, не го развързвайте преждевременно.

Това са максими, които трябва да спазвате в живота си. — Може ли злото да съществува в любовта? — Както микробите съществуват навсякъде, така и злото прониква и през най-малките отверстия, но човек трябва да бъде разумен, да знае, как да се справя с него. Дали вярвате в съществуването на микробите, това не е важно. Факт е, обаче, че микробите всеки ден задигат десетки и стотици хора и ги отправят на онзи свят. Които не разбират и не познават разрушителната сила на тия микроскопически същества, мислят, че злото иде от Бога. — Не, Бог не съизволява в смъртта на грешника. Той има пред вид доброто на всички души и ги поучава. Обаче, ония, които не изпълняват волята Му, те сами се отклоняват от пътя си и се натъкват на страдания и болести.

Това, което днес говоря, се отнася за ония, които искат да се учат. Които не искат да се учат, те ще вървят по стария път, ще живеят със старите си

разбирания. При сегашните условия на живота, старите разбирания не са нищо друго, освен стари песни, на нов глас. Време е вече човек да ликвидира с тия песни. Днес хората се нуждаят от нови песни, на нов глас. Хората се нуждаят от нови, чисти дрехи. Човек трябва коренно да се преобрази, да облече всичко ново. — Как ще се постигне това? — Като възстанови своето първо отношение, любов към Бога. Възстанови ли първото си отношение, човек придобива вътрешен мир и се справя с всички отрицателни състояния в себе си. С други думи казано: придобие ли любовта, човек лесно се справя със злото. Злото остава вън от него и престава да го безпокои. За да отиде при Бога, човек неизбежно ще мине през царството на злото, което ще му каже: Като се връщаш, пак мини покрай мене. Така беше казал Ирод на мъдреците, които отиваха да се поклонят на Христа. Обаче, ангел Господен им каза: Като се поклоните на Христа, ще минете по друг път, който ще ви се покаже, няма да се връщате в царството на Ирода. Следователно, стигнете ли веднъж до Царството Божие, на връщане ще минете през друг път, който сам Бог ще ви посочи.

Сега, като пеете новите упражнения, „Ти съзнавай, ти люби“ и „Нева-санзу“, вие трябва да влагате нещо дълбоко в тях, да не пеете механически. Пеете ли „ти съзнавай, ти люби“, трябва, наистина, да любите, да се проникнете от любовта, да подигнете съзнанието си поне една степен по-високо от обикновеното. Като пеете по този начин, вие ще въздействате както на себе си, така и на ближните си, ще събудите в тях желание да пеят. Добър певец е този, който преживява това, което пее. Истински поет и музикант е този, който пее и свири без пари, от любов към пеенето и свиренето. Този певец или музикант се вдъхновява от любовта на публиката, от вниманието, с което тя го слуша, а не от парите, които ще събере. Не го ли обича публиката, не го ли слуша, както трябва, той напуща сцената.

Като ученици, вие трябва да пеете, да свирите, защото на небето се допущат само добри певци и музиканти. Ако не знаете да пеете или да свирите добре, дълго време ще стоите пред райската врата, без да се удостоите да влезете вътре. Какво ще правите, ако животът на някой ваш ближен зависи от умението ви да пеете или да свирите? Ако пеете добре, ближният ви ще бъде помилван. При това положение, вие ще пеете, ще вложите всичката си любов, знание, сила. Следователно, ще знаете, че всяко ваше недоволство и неразположение се дължат на факта, че някой ваш ближен, в самите вас, е осъден на смъртно наказание. От вашето пеене зависи, да бъде ли помилван той, или не. Щом неразположението ви изчезне, това показва, че вашият ближен е помилван. Много певци и музиканти има в света, но те са в областта на относителното пеене. Малцина са влезли в областта на абсолютното пеене. Само онзи може да

влезе в тази област, който има любов в себе си. Той пее с душата си. Каже ли човек, че не може да пее, че е остарял, той е влязъл в областта на относителното пеене. Млад или стар, човек трябва да пее. Дето любовта отсъства, там безлюбието царува. Дето е безлюбието, там е сиромашията, там са болестите, там е смъртта. Дето е любовта, там и музика има.

И тъй, искате ли да възстановите любовта си към Бога, дайте място на Божественото в себе си. То работи в човека, както слънцето — върху семенцата, както Духът Божий — върху душите. Духът има свои помощници, свои сработници във Великото Божие дело. Това са всички хора, надарени с таланти и способности. Няма човек в света, в когото Бог да не е вложил някаква дарба. От човека се иска работа, за да развие дарбите, които природата е вложила в него.

Т. м.

39. Лекция от Учителя, държана на
16 май, 1929 г. София — Изгрев.

1929_05_17 Единство в живота
лекция пред специалния клас

ЕДИНСТВО В ЖИВОТА

Размишление върху жизнените токове в природата.

Какво представя геометрически фигура 1? – Две концентрични

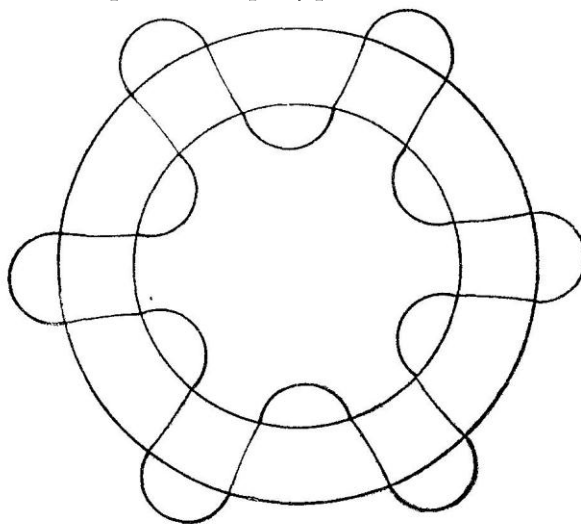

фиг. 1.

окръжности. Тук има само две концентрични окръжности, а те могат да бъдат без брой. Около окръжностите може да се прекара една крива, вълнообразна линия. Такава система от концентрични окръжности и криви линии, съществува и в природата. Слънчевата система е построена върху същия принцип. Слънцето е центърът, а планетите се движат около него в кръг. Коя е причината за образуване на крива линия между два кръга? Ще кажете, че кривите линии се образуват механически. В същност, и механическите движения имат свой психологически, вътрешен произход. Причината за тези движения е вътрешна. В природата се забелязват криви линии и при образуване на планините и долините. Някои учени обясняват образуването на кривите линии с огъването на пластовете. Това обяснение за природата е донякъде вярно. Обаче, какво обяснение ще дадете за кривите линии на предмети, направени от човешка ръка? За да се огъне една линия, върху нея са действували две разумни същества. На места разумните същества са били по-силни от теченията в природата, а на други места природните течения са били по-силни от разумните същества. Така се е образувала кривата, вълнообразна линия.

Известно е, че когато една линия се огъва и пресича кръговете хармонично, всякога се забелязват две места, в които действат токовете на природата: едното място е отрицателно, а другото – положително. Тези места

отговарят на две противоположни действия – на събиране и на изваждане. Тези процеси вървят успоредно. Затова казваме, че дето става събиране на сили, там става и изваждане. От друга страна, дето става умножаване на силите, там се явява и деление. Разликата между тези действия е в бързината на тяхното извършване: събирането е бавен процес, а умножаването – бърз. Изобщо, бавните процеси в природата се извършват чрез действията събиране и изваждане, а бързите – чрез умножаване и деление. И в обикновения живот хората си служат със същите действия. Например, домакинята събира жито и го туря в тенджерата да се вари. След това взема лъжица и вади свареното жито. На трапезата са поканени гости, всички очакват да се сложи вареното жито. Домакинята дели житото, т.е. разпределя го в толкова чинии, колкото е числото на гостите. Домакинята е разумното същество, което събира, изважда и разпределя житото.

Всяка страна е съставена от общества. Държавата, т.е. страната е центърът, а обществата се движат около нея в концентрични кръгове. Някои общества са партийни, други – научни, трети – духовни и т.н. Хората, които влизат в обществата, представят кривата линия. Като минават от една партия в друга, от едно научно или духовно общество в друго, те образуват огъната крива линия. Често слушате да казват за някой човек, че се огънал, т.е. минал от една партия в друга. Казват още, че той променил боята си. Някога е добре човек да промени боята си. Например, добре е черното лице на човека да стане бяло. Белият цвят е плюс, а черният – минус. Друг е въпросът, ако белият цвят се промени в черен. Това означава обезценяване, падане, извършване на някакво престъпление. Престъплението е вън от гамата на цветовете. Черният цвят не съществува в спектъра. Ако си червен, жълт, син, портокалов, зелен, виолетов цвят, ти си в естествените процеси на природата. Излезеш ли от тези цветове и влезеш в черния, ти излизаш от границата на естествените цветове. Има два черни цвята, които са граници на другите цветове: долен черен цвят – положителен и горен – отрицателен. Докато се движи между двата черни цвята, човек не прави престъпления. Щом излезе от тези граници, той влиза в света на тъмнината, на злото, на разрушаването и започва да върши престъпления.

Какво представя престъплението? От гледището на юриспруденцията, престъплението е нарушаване на известни закони. В този смисъл, престъпления се вършат във всички области на живота. И в музиката има престъпления. Ако вземеш фалшив тон, ти си извършил вече престъпление. Всяко престъпление води след себе си наказание. Ако не пееш правилно, първо ще те мъмрят; не се ли изправиш, ще те изпъдят навън. И при писането се вършат престъпления. Там се говори за

погрешки, а не за престъпления. Имената са различни, а всъщност и погрешките носят наказания, както престъпленията. Ако ученикът не знае къде да туря а, е, и, ъ, и ако не знае местата на препинателните знакове, той прави повече или по-малко погрешки, за които учителят го наказва. В този случай наказанията са слабите бележки. Забелязано е, че след всяко престъпление, в човека се изменят цветовете, както и ритмуса на неговото сърдце. Същевременно се изменят и движенията му, стават неправилни и дисхармонични. Вижте, как върви престъпникът и какви движения прави. Ще кажете, че се страхува да не го хванат. Причината за дисхармонията в него не е страхът, но изгубване на естествения ритмус на движенията му.

Какво се образува при огъване на правата линия? – Долини и върхове. В планинските върхове текат положителни енергии, а в долините – отрицателни. От върховете към долината слизат няколко вида енергии: светлинна, магнетична и електрична. Като минават през етера, тези енергии се отклоняват от своя път, което показва, че етерът не е навсякъде еднакъв, значи, има различна гъстота. Както в природата кривите линии се движат около кръгове и ги пресичат, така и в човешкия живот, между две състояния, между две мисли или между две чувства – положителни и отрицателни, всякога се явява трето. Например, някой те обича – това е единият кръг; друг те мрази – вторият кръг. Кой от двата кръга е отвън или отвътре, не е важно. Те менят местата си. Важно е между двата кръга да се образува кривата, вълнообразна линия на вашата мисъл, която да примири двете състояния на обич и омраза и да създаде трето, равновесно състояние.

В какво се заключава разликата между обичта на хората? – В дължината на окръжността. Ако обичта е външният кръг, дължината на окръжността, т.е. кривата линия е по-голяма, удължена; ако обичта е вътрешният кръг, дължината на окръжността е по-малка, т.е. кривата линия е съкратена. Същото се отнася и до омразата. Следователно, можем да кажем, че даден човек се движи по линията на удължената обич, а друг – по линията на съкратената обич. По какво се различават двата вида обич? – По методите, с които си служат. Кажете ли на някого, че се движи по удължената или по съкратената линия на омразата, това означава два различни метода на действия.

Като разглеждате фигура 1, тя представя статическо положение на силите. Такова е положението на всички фигури и тела в статичната, т.е. относителна геометрия. Дойдем ли до абсолютната, духовна, психическа геометрия, там всичко е в движение. Кръговете, със своите радиуси и диаметри, кривите линии – всичко се движи. Движението осмисля и одухотворява нещата.

Казано е в Писанието: “Целият свят лежи в лукавия.” Ако разглеждаме тази мисъл буквално, тя представя статическо положение на истината. Тогава где е Бог? Абсолютното добро е в центъра, а относителното добро и зло образуват кривата линия, която пресича вълнообразно кръговете. Както има два концентрични кръга (фиг.1), така може да има и две криви линии: едната е на доброто, другата – на злото. Докато се движи по линиите на относителното добро и зло, човек всякога се намира в противоречия, всякога ще бъде недоволен. Той мечтае за абсолютния център, за центъра на абсолютното добро, а въпреки това, се движи по кривата вълнообразна линия на относителното в живота. Например, млад, красив, образован момък търси работа. Той иска да бъде свободен, да се свърже с живота и по линиите на радиусите, да има отношение само с абсолютното добро, с центъра на живота. Обаче, като търси работа, той неизбежно минава по кривата линия. На пътя му застава млада, красива мома, която го увлича след себе си. Той намира работа, но изгубва идеала си. Никой не знае неговия идеал – абсолютния център на живота; той мечтае за него, въздиша, пише му писма и така прави усилия да върви по правите линии – по радиусите. Много центрове има в живота, но един е истинският. И змията се увива в концентрични кръгове, като туря главата си за център, но страшно е да попаднеш в този център. Тук действат нисши сили, които дебнат човека с цел да го използуват и унищожат.

Мнозина се питат, кога ще се свършат противоречията. Те не се разрешават лесно. Ако се освободиш от противоречията на ума, ще попаднеш в противоречията на сърдцето: като решиш тези противоречия, ще попаднеш в противоречията на волята. Докато съзнанието на човека не се издигне, не влезе във високите области на живота, човек непрестанно ще минава от едно противоречие в друго. Докато кривата линия минава през кръга на ума, на сърдцето или на волята му, той всякога ще констатира отсъствие на връзка между ума и сърдцето си, между ума и волята, или между сърдцето и волята. Да възстанови човек връзката между ума, сърдцето и волята си, това значи, да възстанови единството между физическия, духовния и Божествения свят в себе си. Това се постига по пътя на самовъзпитанието. Създаде ли се тази връзка, кривата линия ще се измени. Тогава кръговете няма да се пресичат. Никакви нисши сили не могат да минат през тях. Следвайте пътя на светлината, която единствена минава през концентричните кръгове. Ако течението на светлината във вашия ум е по-силно, оставете го да минава там; ако течението на светлината във вашето сърдце е по-силно, оставете го да минава през сърдцето; ако пък течението на светлината във вашето тяло е по-силно, пуснете я да тече в тялото ви. Дето е най-силно течението, там да минава; дето е слабо, пазете го да не го изгубите.

Коя е основната мисъл на днешната лекция? – Влиянието на кривата линия, която пресича кръговете. Тя постоянно обикаля живота. Има смисъл да обикаля човек, но да върши някаква работа. Ако бояджията само върти четката си, без да обръща внимание, къде и как я поставя, той не върши никаква работа, но само цапа. Трябва да изправи погрешката си, да боядиса нещо. Само тогава може да му се плати. В този смисъл, погрешките не са нищо друго, освен цапане. Изправянето на погрешките е художествено боядисване. Така боядисва природата. Лошата дума е цапане с черна боя; добрата дума – боядисване с бяла боя.

Като слушате лекцията, едни ще кажат, че всичко разбират, а други – че нищо не разбират. Това е добре, но трябва да стане обмяна между едните и другите. Които разбират, нека дадат от своето разбиране на онези, които нищо не разбират. Които не разбират, нека дадат от неразбирането си на другите. Само така могат да съществуват отношения между хората. Ако се съберат такива, които всичко разбират, или нищо не разбират, те не могат да създадат връзка помежду си. В пътя на живота човек трябва да върви от положителните величини към отрицателните и обратно, от отрицателните към положителните. Така се образуват кривите линии на движението. Дето има криви линии, там усилено работят умът, сърдцето и волята на човека. Той мисли, чувствува, работи, прави изчисления, намира мястото на своите погрешки, на страха, и сам си помага.

Упражнение. Ще изпеете няколко пъти думата “слушам”. Така ще си въздействате при различни психически състояния.

Ноти!

Така ще изправяте кривата линия на вашия живот и ще вървите по радиусите на концентричните кръгове. Пейте упражнението с думата “слушам”. То ще ви помогне при самовъзпитанието. Пейте всички, работете върху себе си и вървете напред.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

34. Лекция от Учителя, държана на
17 май 1929г. София – Изгрев

Книги:

* Единство в живота

Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_05_19 Голямото благо
неделна беседа

ГОЛЯМОТО БЛАГО

„За то е позволено да прави някой добро съботен ден."
(Матея 12:12)

На кого е позволено да прави добро? – На човека е позволено да прави добро, а не на животните. Да прави добро – това е привилегия, дадена само на човека. На кого е позволено да учи? – На човека. – На кого е позволено да изучава небето? – На учения, на вещия астроном, който разполага с ред пособия и инструменти. Всички пособия, всички инструменти, които правят хората учени, са механически. В това отношение, съвременната техника, съвременната наука и култура са резултат на човешкия дух. Когато изучавате природата, ще забележите два вида подтици: вътрешен, абсолютен подтик, който се изявява във всички органически същества без изключение. Вторият вид подтик е наречен относителен. Той е различен в различните същества. Съвременната култура и наука са резултат на относителни подтици. Затова казваме, че съвременната наука е относителна, а не абсолютна. Абсолютната наука разполага със съвършено различни пособия от тия на относителната наука. Човекът на абсолютната наука има съвършено различни разбирания от този на относителната наука.
Какво нещо е абсолютната истина? Какво представя абсолютният морал? Досега, нито в миналата култура, нито в настоящата се е намерил учен, който да определи, какво нещо е абсолютната истина. Когато дойде въпрос до вселената, някои учени се произнасят, че вселената е безпределна, безгранична. Как са дошли до това заключение? Коя е мярката, с която сравняват вселената? Ако нямат никаква мярка, с която да сравняват вселената, техните твърдения за нея са празни думи. Това показва, че учените често си служат с относителни истини, като с абсолютни и с това пречат за разбиране на истината. Всъщност, когато истината се предаде в проста форма, тя става достъпна за всички. Затова, когато се говори за вечен, за абсолютен живот или за абсолютна истина, всякога се разбира онзи живот или онази истина, която е еднакво достъпна за всички хора, безразлично дали са учени или прости. В абсолютния живот всички живи същества, без изключение, са културни. В този живот и конят, и човекът еднакво разбират нещата. Ако би могъл да говори, конят би предал нещата по същия начин, както и човекът. Разликата щеше да бъде само в това, че човекът щеше да живее като човек, а конят – като кон, но те щяха напълно да се разбират, защото имат нужда един от друг.

Една относителна истина е следната: човек може да бъде независим, да не се влияе от никого. Това е вярно само за онзи, който не разбира отношенията между живите същества. Който поддържа тази истина, той е способен да пее само на три тона. Има певци, които пеят и на четири, и на пет, и на осем тона, но те са все още обикновени певци. Човек може да пее и в четири и половина октави. Обаче, досега никой не е достигнал такъв регистър на гласа си. Най-голям регистър на гласа е достигнала досега само Аделина Пати. Нейният глас се е движел в един регистър от три и половина октави. Тя е взимала три тона по-високо от цигулката. Човешкият глас няма да спре само до четири и половина октави. Новите научни изследвания са доказали, че в мозъка на човека има един център на музиката, който разполага с 35 хиляди тона, подобни на клавишите в пианото. Някои пиана имат повече клавиши, а други – по-малко. Това зависи от системата и качеството на пианото. Същото може да се каже и за човека. Някои духови инструменти, някои органи разполагат с регистър от четири октави. Обаче, има органи, наречени от англичаните „бебе-орган," който може да се тури в сандък и да го пренасяте, където искате.
„Позволено е на човека да прави добро." Единственото нещо, което определя човека като свободно същество, е позволението да прави той добро. – Съвременните хора постоянно говорят, че не трябва да се прави добро. Кога са правили хората добро, че трябва да се въздържат да правят добро? Могат да се приведат ред доказателства, чрез които да се убедят хората, че правенето на добро е от най-скорошен произход. Като проследите времето от създаването на света до днес, ще видите, че навсякъде е съществувал и съществува паразитизма: едни същества живеят за сметка на други. Никое същество не е свободно. Добро може да се прави само при свобода. Само свободният човек може да прави добро. Едно време, когато земята, слънцето и другите небесни светила се създавали, огънят използвал всичките материали за себе си. Когато огънят спрял своята деятелност, образувала се е земната кора, върху която се наплодили безброй органически същества. Тези същества били родени от огъня, вследствие на което приличали на него. Ако огънят днес престане да съществува, с него заедно ще изчезнат всички органически същества. Това е много естествено. Огънят е техен баща. Щом бащата изчезне, и децата изчезват. Значи, дето има живот, там има огън, носител на топлина и светлина.
„За то е позволено някой да прави добро съботен ден." Да бъде човек добър, да прави добро, това значи, да проявява своята разумност, да живее разумно. Доброто в широк смисъл подразбира изявление на разумния живот. За да дойдат хората до доброто, до разумния живот, в помощ им иде злото. В това отношение злото не е нищо друго, освен ограничения, закони, които съзнателно работят върху човешкото съзнание, да го пробудят, да му покажат, че е в крив път. Осъзнае ли това, човек лесно

може да се върне в правия път, да прояви своята разумност. Докато е в кривия път, той всякога ще мисли, че може да живее, както иска и както разбира. – Не, човек не може да живее, както иска. Впрочем, човек може да живее, както иска, но той неизбежно ще носи последствията на своя живот. Всеки може да си хапне прасенце, но в това прасенце се крият такива елементи, такива вещества, които един ден ще се отразят вредно върху човешкия организъм. Каква полза имате от това прасе? Следователно, всеки може да яде и кокошка, и агънце, и прасенце, но един ден ще изпита последствията на онези вредни елементи, които се крият в месото на тия животни.
Следователно, човек не може да яде безразборно всякаква храна, нито може да яде храна, приготвена от кого и да е. Поставяйте на опит всяко ядене, сготвено от гостилничар, или от кого и да е. Яжте само това, което вие сами сте сготвили. Първо опитайте, а после яжте. Който иска да бъде здрав, той трябва да прави избор на храните. Който иска да бъде здрав, той трябва да изпитва гостилничарите, той трябва да изпитва характера на хората, които му дават да яде. Много гостилничари са подобни на модерните дами. Отивате в дома на някоя съвременна дама, гледате я черничка на лице, естествена. Щом я видите на улицата, не я познавате: лицето ѝ набелено, червисано. Да, но това белило и червило разяждат кожата. Такова нещо са и някои от гостилничарите. Днес ви сложат прясно, чисто ядене. На другия ден яденето е смесено с вчерашното. Като остане ядене от вчерашния ден, те го смесват с прясното, турят му подправки, придават му хубав вид и вкус, и вие не можете да познаете, че не е прясно. Докато го ядете, приятно ви е, но щом минат един-два часа, стомахът ви започва да протестира, не е доволен от яденето. Ще кажете, че интересите на гостилничарите са такива, че ги заставят да използуват всички материали. Каквито интереси да имат, по никой начин те не могат да се оправдаят с това, което правят. Те нямат право да смесват вчерашното ядене с днешното и да го продават за прясно. Вчерашното ядене ще стои настрана, и който иска от него, ще знае, какво взима и ще плати по-евтино. Истинският интерес на гостилничаря е да готви добре, да дава на клиентите си всякога здрава и чиста храна. Излъже ли два пъти, на третия т ще го изоставят. Колко пъти може да бъде лъган човек? – Най-много девет пъти. Числото девет е краен математически предел, до който лъжата може да стигне. Щом дойде до числото десет, лъжата спира. Ако могат да излъжат някого десет пъти, това показва, че той е глупав човек, без никаква култура, без никакви знания. Ако някой може да ви излъже девет пъти, това показва, че имате работа с учен човек, професор, на когото непременно трябва да платите. Щом се опита десети път да ви лъже, вие ще му покажете, че е глупав човек, ще му кажете, че разбирате лъжите му. При това положение той трябва да ви плати.
„Позволено е човек да прави добро." Кога? – На всяко време. Като знаете

това, оставете настрана условията, при които сегашният живот се развива. Как се е развивал животът на миналото, как се развива сега в зависимост от вашите мисли, не е важно. Развитието на целокупния живот не зависи от човешките мисли и чувства, нито от неговото съзнание. Развитието на целокупния живот се обуславя от множество разнообразни тела, елементи, от безброй механически, умствени и психически сили от висш характер. Без да мислят, хората казват: Животът е бил всякога такъв, какъвто днес го виждаме. – Това е общо казано. Какъв е животът? Ако запитате богатия, на когото касата е пълна с пари, той ще ви каже, че по-добър живот от сегашния никога не е имало. Ако зададете същия въпрос на бедния, той ще каже, че по-лош живот от сегашния никога не е имало. Защо?– Защото три деня нищо не е ял, стомахът му е празен. Здравият ще каже, че животът е отличен. Болният ще каже, че животът е лош. Изобщо, за онзи, на когото работите са наредени, животът е добър. За онзи, на когото работите не са наредени, животът е лош. Кого ще слушате? Богатите хора са учени, професори, назначени на служба с голяма заплата. Каквото пожелаят, могат да си доставят, пари имат на разположение. Бедните са пак учени хора, кандидати за професори, но още не са назначени на тази служба, вследствие на което нямат пари. Те ходят от врата на врата и търсят работа. На този гостилничар имат да дават, на онзи имат да дават, не могат да платят дълговете си. Те имат знания, имат желание да работят, но пари нямат. Някой казва: Да имам хлебец, нищо друго не ми трябва. Така се говори само. Като има хлебец, вижда, че и друго му трябва. Той започва да мисли още за много неща: за кокошки, за агънца, за винце. Човек не подозира даже, че много от болестите се дължат на яденето. Някой от съвременните хора казват, че болестите се дължат на много мисъл, на много учене и препоръчват да не се мисли, да не се учи много. Въпрос е, какво мисли човек. Всяка безпокойна, всяка отрицателна и нечиста мисъл трови човека, а възвишената мисъл го повдига и освежава. И апашът мисли, как да обере някого, но това не е права мисъл. И престъпникът мисли, как да убие някого, но това не е истинска мисъл. Апашът, престъпникът си служат с насилие; те употребяват револвер, отрова, нож; те не излизат направо, гърди с гърди срещу онзи, когото искат да нападнат.

Днес материалистите поддържат възгледа, че парите са главният фактор в живота. Вярно е, че парите играят важна роля в съвременния живот, но същевременно те развращават хората. Парите трябва да се впрегнат на работа. За тази цел човек трябва да работи върху себе си, да пречисти своите мисли и чувства. Той трябва да подложи всичко в себе си на щателна дезинфекция. И тогава ще може разумно да се ползува и от парите, и от яденето. Казвате: Ама нали трябва да си поживеем? – И без да казвате това, вие пак живеете. Щом е дошъл на земята, човек неизбежно ще живее. Този въпрос е абсолютен, няма какво да се разисква върху него,

трябва ли човек да живее, или не. Първото нещо, дадено на човека, е животът. Следователно, да живее или да умре, това не зависи от човека. Човек се ражда и умира, когато не иска. Единствената свобода на човека се заключава в правото му да живее. Човек е свободен да живее. Смъртта пък зависи от някакви външни, или вътрешни причини в човека, които и той сам не подозира. Срещате един търговец-милионер, радвате се, че работите му вървят добре. Чувате един ден, че той фалирал: работите му се объркали, не могъл да изплати дълговете си и понеже не бил в сила да понесе това положение, той се самоубил. Защо се самоубил този човек?– Защото не разбирал отношенията в живота, не разбирал самия живот. Той е бил роб на външните условия.
Мнозина мислят, че могат да изменят живота си. – Не, животът не може да се измени. Външните условия на живота могат да се изменят, но за да се измени самият живот, изисква се абсолютна разумност. Човек още не разбира живота. Щом не го разбира, той не може и да го измени. Човек не разбира още себе си, той не познава функциите на своя организъм; той не познава своя психически живот. Ето защо, човек трябва да се изучава, да изучава функциите на своя мозък, на своите дробове, на своето сърце, на своя стомах и т.н. Той не познава, какво представя мисълта, какво представя сънят. Говорите, че еди-кой си философ казал нещо за мисълта, за съня, но дали неговата философия е права, не знаете. Обаче, ако влезете в някоя гостилница да се нахраните, след половин или един час най-много, вие ще усетите, дали яденето е чисто, добре приготвено, или не. Стомахът е компетентен към храните. Той разбира качеството на материалите, които гостилничарят е употребил. Гостилничарят пък има условия да прави добро на своите клиенти. Ако гостилничарят е добросъвестен, той ще задоволи своите посетители. След като се храни при него известно време, всеки ще каже: Откак отидох при този гостилничар, почувствувах се по-добре, умът ми се избистри, здравето ми се подобри. Какъв е този гостилничар, от яденето на когото всички посетители се разболяват? Ще дойде някой, ще плати 700 – 800 лв. за ядене, а на лекар ще плати две хиляди лева. Този гостилничар не прави добро на своите посетители. Казано е, обаче: „Позволено е на човека да прави добро."
И тъй, всички хора, млади и стари, учени и прости, се нуждаят от трезва мисъл, която да ги убеди, че е дадена свобода на всеки човек да живее. Не може да живее човек, ако не прави добро. Докато прави добро, човек живее. Щом престане да прави добро, престава и да живее. И да живее по-нататък, той не е господар вече на своя живот. Може ли животът на вълка, на овцата, на кокошката да се нарече живот? Днес се роди едно агънце, утре го изяждат. Днес снесе кокошката едно яйце, утре хората го изяждат. В това отношение животните са роби на човека. Човек разполага с техния живот, както намира за добре. Единственото същество, което може свободно да живее, това е човекът. Същевременно той носи отговорност за

живота на всички други същества. Хората трябва да бъдат разумни, за да изправят отношенията помежду си. Те съставят удове на един общ организъм. Щом е така, те трябва да съзнават, че един и същ закон ги управлява. Когато дойдат до това съзнание, хората ще разберат, че никой човек, никое общество, никой народ няма право да се издигне на гърба на друг човек, на друго общество или на друг народ. Всеки, който се опита да пренебрегне правата на кого и да е, дадени от природата, той сам ще се лиши от условията за живот, или най-малко ще се натъкне на такива нещастия, които ще разрушат всичко, каквото е придобил. Покажете ми един човек, който, откак светът съществува досега, да е запазил онова, което е придобил. И царе, и учени, и философи, и прости, бедни и богати – всички са изгубили и почести, и слава, и знание, и богатство, а в края на краищата и живота си. Какво остава от човека? – Добрият живот. Доброто, истината, любовта, мъдростта, с които човек е живял, остават след него, като образци за подражаване. Когато философът живее според своята философия, тя остава безсмъртна. Когато поезията на поета е в съгласие с неговия живот, тя е безсмъртна. Онази религия само е останала безсмъртна, чиито принципи са съгласни със самия живот. Всичко друго, което писателят, поетът, философът и ученият пишат, без да е съгласно с живота и не може да се приложи, представя изсъхнали листа, капнали вече от дървото. Тези листа неизбежно ще изгният. На тях не може да се разчита.
Като не могат да се справят с мъчнотиите в живота, съвременните хора пожелават да се върнат в миналия живот, понеже намират, че бил по-лек, с по-лесни задачи. Лесно се говори за връщане към миналото, но запитвали ли сте се, възможно ли е подобно връщане? Възможно ли е водата, която тече по тръбите на канализацията, да се върне назад? – Невъзможно е да се върне тя назад. Следователно, невъзможно е животът да се върне назад. Животът върви само напред. Едно може да иска човек: по-скоро да излезе от тръбите. Колкото по-скоро излезете от тръбите навън, толкова по-скоро ще придобиете свободата си. Докато сте в тръбите, не можете да бъдете свободни. Когато казвате, че сте организирани, това подразбира, че сте влезли вече в тръбите на канализацията. Какво ви очаква след това? – Да излезете вън от тия тръби, да се новородите, да видите Божия свят - изгрялото слънце на деня, светлите звезди вечер, ароматните цветя, сладкопойните птици и хората, които живеят братски помежду си. Излезте от хипнотическото състояние, в което сте попаднали. Вие седите в тръбите на канализацията и все за миналото мислите. Животът в тръбите е живот на миналото. Сегашният живот е вън от тръбите. Като излезете вън и видите изгрялото слънце, чуете говора на хората и пеенето на птиците, ще благодарите, че сте свободни.
„Позволено е на човека да прави добро." Единственото нещо, в което човек

има свобода, това е правото му да живее. Въпреки това, съвременните хора отричат това велико благо на човека – животът. Те казват, че човек се ражда, умира и всичко с него се свършва. Според тях, влизането в тръбите, в кюнците на канализацията е живот, а излизането от тръбите – смърт. Да, излизането от тръбите може да се нарече смърт, но смърт на временното, в което човек е живял на земята. При това положение, не е ли по-добре за престъпника, за разбойника, за лъжливия философ, поет и учен да умрат? И те ще се освободят от възможността да грешат, и хората ще се освободят от техните заблуждения. Като излязат от тръбите, поетът, философът, ученият, които са заблуждавали хората, ще хвърлят своите пера на заблуждения и отново ще започнат да пишат. Техните пера ще пишат за истината, за мъдростта и за любовта. Като излезе от тръбите, и владиката ще захвърли своята корона и ще заговори на хората за истинската религия, за религията на любовта. Господ не търпи лъжите и заблужденията. Когато е създавал човека, когато е създавал народите, Бог имал пред вид съвсем друго нещо. Той не ги е създал да се стремят към величие. В икономиката на Бога човек има съвсем друго предназначение от това, което той сам си е определил. Всеки народ иска да стане велик. Бог ни най-малко не ги е създал да стават велики. Той ги е създал с единствената цел да живеят и да учат. Като живеят и учат добре, Бог ще им даде условия да станат велики, но това ще дойде впоследствие, а не като първа цел. Например, Бог може да изпрати българите на луната, там да образуват свое племе, от никого несмущавани. Там няма да ги безпокоят нито сърби, нито гърци, нито румънци. Те ще бъдат свободни, да правят, каквото искат и да се развиват, както разбират. В Божествения свят за всеки народ са предвидени големи възможности. Едно се иска от човека: Да живее добре. Няма по-красив стремеж за човека от този – да живее добре, разумно и да се развива правилно. Само така човек може да намери онези пътища и съобщения, които да го свържат с великия свят. Иначе, колкото и каквито философи да чете, той всякога ще се намира в света на доброто и на злото. Пазете се от злото в ума си и в сърцето си, а не от външното зло. Никой не може да избегне външното зло. Каквото и да прави, той все ще се натъкне на него. Кой не е пипал крадени пари? Кой не се е обличал с крадени дрехи? Вие плащате за дрехи, които търговецът е крал. Той, без позволение, е взел кожата на животните, или вълната на овцете, обработвал ги е и печелил с тях.

Съвременният свят лежи върху лъжа и престъпления. Цялата земя е пропита с кръвта на хиляди и милиони хора и животни. Земята е пълна с престъпления. Колкото и да работят, растенията се хранят от соковете и елементите на земята, която и до днес още не се е пречистила от кръвта на миналите поколения. Следователно, ние и досега още се храним от престъпленията на миналите поколения. Кръвта на миналите престъпления и до днес още не се е измила от земята. Бацилите на

миналите грехове са още на земята. Това е факт. Ако не беше така, досега вие щяхте да станете светии. Казвате, че Господ ще ви спаси. Как ще ви спаси Господ, когато вие не искате да живеете? Как ще ви спаси Господ, когато вие продавате живота си? Ако не искате да живеете, не мислете, че смъртта туря граници на живота. Преди всичко, вие не знаете, какво нещо е смърт. Всеки трябва да има опитност да познава смъртта. Красив процес е смъртта за онзи, който знае, как да умре. Страшен процес е смъртта за онзи, който не знае, как да умре. Докато не знаеше, как да умре, и за Христа беше страшна смъртта на кръста, но като намери изходния път, смъртта стана за Него красива, лека. Тогава Христос каза: „Господи, в Твоите ръце предавам духа си" – и издъхна. Защо трябваше да умре Христос – за свои грехове ли? – Не, Христос трябваше да намери изходния път, да излезе от тръбите на еврейската канализация. И като излезе от тези тръби, той стана свободен. Някои казват, че са свободни. – Не, преди смъртта си никой не е свободен. Така е казал Солон, гръцки философ, на един от древните царе.
„Позволено е на човека да прави добро". Ако не прави добро и не живее, човек не може и да умре. Който може да прави добро и да живее, той може и да умре. Ако егоизмът в човека не може да умре и след това да стане човек, способен за доброто, той не би могъл да живее. Следователно, смъртта подразбира преминаване от едно състояние в друго: егоизмът да се смени с алтруизъм, отрицателната мисъл с положителна, низшето чувство с висше, омразата с любов. Ако тази смяна не може да стане, и доброто не може да влезе в човека. Доброто е условие, при което животът може да се прояви. *Любовта* пък е онази вътрешна, мощна сила, която дава условия за проява на доброто, което води човека в новия живот. *Любовта* действува навсякъде в природата и създава условия за нов живот, за нови организми. Сега се създават нови типове. Като започнете от човека и свършите с най-малките същества, всички претърпяват видоизменения. Старите типове ще се запазят, но те ще останат като спомени на миналото, каквото днес представят вълците, мечките, тигрите, кобрите, акулите и т.н. Природата работи днес усилено, тя изгражда новите форми, новите типове. Всеки, който разбира законите, с които природата работи, ще влезе в новите типове. Който не разбира законите на природата, той ще остане в старите типове. За да се утешат хората, индусите казват, че ще се преродят. Да, ще се преродят, но пак в старите форми. Докато не изплатят кармата си, те няма да влязат в новите форми. Ние казваме на тия хора: Наместо да минавате от тръба в тръба, влезте в новите форми, в новия живот. Това е новораждането, за което Христос говори.
Христос казва: „Ако се не родите изново, няма да влезете в Царството Божие." Новораждането подразбира раждане на човека от Бога. Докато майки и бащи ви раждат, вие всякога ще грешите. Защо? – Защото и майката, и бащата грешат. Всяка майка се е оженила за любовта на сина

си. Всеки баща се е оженил за любовта на дъщеря си. В това седи престъплението на света. Защо бащата и майката не любят своите дъщери и синове без да ги виждат? Да любите само онова, което виждате, това не е любов. Също така не може да се нарече добро онова дело, за което ви е платено да го направите. С пари всеки може да прави добро. Така и конят може да извърши едно добро дело. Ако дадете десет хиляди лева на един човек да пренесе сто килограма злато от едно място на друго, това и конят може да направи. В случая конят е по-добър от човека. Той ще пренесе златото с много по-малко разноски от човека. В икономическо отношение услугата на коня е за предпочитане пред тази на човека.
Това са ред разсъждения за умните хора, да мислят. Мнозина искат да напуснат стария живот и да влязат в новия. За да напуснат стария живот, те трябва да са влезли вече в новия и да живеят според неговите изисквания. Новият живот е живот на реалността. Не е достатъчно само да се говори, че трябва да се откажете от стария живот, но опити се изискват. Някои мислят, че новият живот е животът на онзи свят. – Не, те се заблуждават. Онзи и този свят са едно и също нещо, т.е. на едно и също място. Както рибите и хората живеят на земята, така и хората живеят на едно и също място със съществата от онзи свят, но различието между рибите, хората и съществата от онзи свят се заключава в съзнанието им. Рибите живеят в най-гъстата материя, вследствие на което имат съвсем различни разбирания от тия на хората. Съществата от оня свят живеят в още по-рядка, по-фина среда от тази, в която хората живеят, вследствие на което те се намират на висока степен на развитие.
Степента на съзнанието на различните същества определя техните възгледи и разбирания за нещата. Например, ученият човек казва, че диаметърът на земята е 12,000 километра. Учената мравка ще даде друга мярка за диаметъра на земята. Учените същества от онзи свят пък ще дадат съвършено друга мярка за диаметъра на земята. Също така учените твърдят, че слънцето е по-голямо от земята. Коя е причината за това? Големината на слънцето се обяснява с разумните, с интелигентните същества, които живеят там. Колкото по-малка е формата на едно тяло, толкова по-неорганизирана е тя; колкото по-неорганизирана е материята на едно тяло, толкова по-неинтелигентна е тя. Една надута гайда, пълна с въздух, не говори още за някаква интелигентност. Интелигентността се определя от съдържанието и от смисъла на нещата. Следователно, големината на телата се определя от тяхната вътрешна разумност. Някои от съвременните учени мислят, че само на земята има живот. Значи, цялата вселена е създадена само за земята. Да се мисли така, това значи да живеят хората в илюзии. Ще излезе тогава, че слънцето свети и отоплява земята, за да могат хората да се мъчат, да се избиват помежду си. Възможно ли е това? – Не, по-скоро може да се предположи, че земята е сцена, на която се представя всичко онова, което хората могат да направят.

От всичко, което хората вършат, разумните същества могат да вадят заключение за тяхното развитие. Те разполагат със знание, чрез което могат да ограничат злото. Злото лесно може да се ограничи чрез закона за сгъстяване на материята. Колкото по-гъста става материята, толкова по-мъчно се проявява злото. Когато материята се сгъстява, злият човек постепенно става по-тежък, вследствие на което не може да се мърда. Представете си, че срещате в гората един стар вълк. Какво е положението на този вълк? Той е подобен на злия човек: едва се движи, уморява, се пъшка; спира се, не вижда нищо. Минава покрай едно стадо овце, минава покрай друго, не ги вижда. Тури очила, пак не вижда, не може да хване нито една овца. Върви, въздиша си и казва; Да бях млад, нямаше да бъде така. Един ден лошите хора ще остареят, ще станат стари вълци. Това значи възмездие. В това отношение природата е безпощадна. Тя прощава всичко, но сгреши ли човек веднъж против живота, който му е дала, той не може вече да избегне от нея. Навсякъде той ще среща нейното навъсено, сърдито лице. Всеки, който се опита да ограничи живота на природата, ще стане на прах. Човек е свободен да върши всичко: да мисли, да чувствува, да действува, да се ражда и умира, да се жени и т.н. Дойде ли, обаче, до живота, който тупти в цялата природа, той няма право да се опълчи срещу него. При най-малкото противодействие на този живот, той ще срещне самата природа. Това значи абсолютна, Божествена правда. Само тази правда дава свобода на човека да живее. Дали човек е поет, писател, художник, богат или беден, прост или учен, за него е важен животът. Най-важният елемент в цялата природа е животът. Щом имаш живота, всичко друго ти е позволено: позволено ти е да правиш добро, позволено ти е да учиш, да работиш, да се развиваш. Какъв човек ще бъдеш, ако, след като си слязъл на земята, след като ти е дадена свобода да живееш, ти се отказваш от живота? Който иска да живее, той трябва да бъде готов да прави добро. Да прави човек добро, това е базата, върху която могат да се разберат мъже и жени, братя и сестри.
„Позволено е на човека да прави добро." Не е достатъчно само да прави добро, но човек трябва да знае какво нещо е доброто. Христос е казал това нещо на своите ученици, а не на обикновените хора, които не искат да слушат и да разбират. Това се отнася и до всички ония, на които съзнанието е пробудено. Следователно, добро могат да правят само ония, които живеят. Те са добрите хора в света. Които не живеят, те не правят добро, те са лошите хора в света. Добрият човек може да заема и високо, и ниско положение в живота, но навсякъде работи, върши нещо. Вие ще го видите като поет с перо в ръка, като учен на професорска катедра, като доктор в лаборатория, а същевременно ще го видите и като орач на нивата, като работник на лозето. И при едното, и при другото положение той се радва на слънцето, на звездите, на ветровете, доволен е, че е изкарал един хляб за деня. Лошият човек гледа само да се осигури. Той се страхува, че

ще остарее, че няма кой да го гледа на старини. Знае ли той, какво нещо е остаряването? Човек остарява, само когато се откаже да живее.
Като говоря по този въпрос, аз имам предвид да разширя вашите разбирания за живота, за Бога, за Христа. Мнозина от вас имат механически разбирания за Христа. Някой разправя, че видял Христа, видял Бога и Го познал. Чудно нещо! Видял Христа, но не живее като Него. Познал Бога, а себе си не познал. Друг някой говори за добро, за свобода, а не прави добро, нито сам е свободен. Ще излезе някой патриот на трибуната да говори за народа, да плаче за неговите беди. Говори и плаче за народа, а не живее като него. Доста сте плакали. Народът не иска да плачат за него. Той иска да го разбират, да влизат в положението му. Когато крокодилът иска по-лесно да глътне жертвата си, той я облива със сълзи, да се намокри, та по-лесно да се хлъзга в устата. Обаче, крокодилските сълзи не повдигат човека. В природата плачът има такъв смисъл, какъвто дъждът – за растенията. Плачът е на място само тогава, когато искате да помогнете на някого. Щом плачете, за да изядете човека, сълзите не са на място. Ще кажете, може би, че вие познавате Христа, че следвате Неговия път. Ако не можете да се справите с мъчнотиите в живота си, ако не искате да живеете, вие не сте познали Христа. Христос казва: „Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога." Това е живот вечен да познавам Бога. Първото начало на живота, да познавам любовта, която създава всички условия за растене и развиване. Христос казва: „Ако думите ми пребъдват във вас, и вие пребъдвате в мене, имате живот в себе си." Това значи: Ако думите ми живеят във вас, и вие живеете в мене, между мене и вас ще става правилна обмена, и аз ще ви се изявя. Ако съвременните християни се подложат на опит, много от техните възгледи, от техните идеи не биха издържали. За да издържат в идеите си, те трябва да бъдат изпитани и проверени. Като обърка работите си, духовенството счита, че другите хора са виновни за неуспехите му. Те търсят вината за своите неуспехи, за неуспехите на цял народ ту в една, ту в друга религиозна секта и започват гонение против тях. И без секти, и със секти, хората си остават едни и същи. Коя е причината за неуспехите на българите? Сектите ли съсипват България? – Не, никога религиозните секти не са провалили един народ. Ако българите не успяват, причината за това е тяхната щедрост. В какво отношение са проявили те своята щедрост? – В принасяне в жертва своите велики хора. Великите хора на един народ представят неговите скъпоценности. Те представят неговото богатство. Кога богатият човек принася в жертва своите скъпоценности? – Когато закъса в работите си. Следователно, когато един народ закъса материално и морално, той принася в жертва своите велики хора. Няма народ в света, който, като е пожертвувал своите велики хора, да е придобил някакво благо. Когато Гърция пожертвува своите велики хора, нищо не остана от нея. И до днес още Гърция живее със своето велико

минало. Тя и до днес живее със своите велики хора: Сократ, Платон, Аристотел и други. Тях цял свят знае и почита. Какво създаде Гърция днес? Какво създаде България днес? В развитието си всеки народ трябва да върви по пътя на дървото. Той трябва да израсте, да цъфне, да вържe, и плодът му да узрее. По плода ще го познаете. Христос е казал: „По плодовете им ще ги познаете." Великите хора на един народ представят плодовете му, по които ще познаете, какъв е този народ – нищо или нещо, беден или богат. Ако плодовете на даден народ са добри, сладки, и самият народ е добър. Ако плодовете му не са добри, и народът не е добър. Когато Христос се приближи при смокинята да види, има ли плодове, като не намери такива, Той каза: Отсега нататък няма да раждаш!
„Позволено е човек да прави добро." Кога? – Всякога: и в миналото, и днес, и в бъдеще. Какво е било миналото на човека, това не трябва да го спъва. Миналото трябва да му служи за поука, вярата – за подкрепа в слабостта му, знанието и мъдростта – при работата му. Наистина, слабият се нуждае от вяра, работещият – от знание и мъдрост. Българинът често употребява поговорката: Днес с пари, утре на вяра. Това подразбира: днес със знание и мъдрост, утре с вярвания. Според мене, тази поговорка е на място. При започване на някаква работа, всеки трябва да си каже: Днес с пари. – Може и без пари. – Не, без пари не може. При сегашните условия на живота човек нищо не може да предприеме без пари: на трен не може да се качи без пари; в хотел не може да влезе без пари; хляб не може да вземе без пари. Дето отидете, навсякъде искат пари. Онези, които казват, че и без пари може, те първи се натъкват на противоречие с своите думи. Много американци поддържат възгледа, че и без пари може, а сами тръгват да търсят пари. Много калугери отричат парите, а сами ходят да събират пари за разни благотворителни цели.
Един българин от Търново дошъл до убеждението, че трябва да служи на Бога, да живее чист живот, да не цапа ръцете си с пари. Той взел кадилница и тръгнал от село в село, от град в град да кади, да накара хората да вярват в Бога. Като обикалял България, хората му давали пари. Този човек е бил на крив път. Преди всичко, с кадене работа не става. Димът от неговата кадилница не може да обърне хората към Бога. Пък и парите не са най-страшното нещо в света. Парите трябва да се впрегнат на работа, да станат слуги на човека, а не господари. С парите си богатият трябва да създава работа на сиромасите, а не да ги използува за обогатяването си. Като има слуга или слугиня, богатият има право да се ползува от труда им два часа сутрин, два часа след обед и два часа вечер. През останалите часове той трябва да ги освободи, да разполагат с времето си, както те разбират. Колцина могат да постъпят така? И това са християни, които вярват в любовта. Сега, като не разбират законите, хората се осъждат едни-други, че не живели добре. Не е въпрос, кой как живее. Всички хора живеят при едни и същи условия; важно е, кой как

използува условията. Например, какво ще разберете от уравнението А : 1/4 = В : 3/4. За да разберете тази пропорция, първо трябва да разберете отделните отношения. Буквата А в първото отношение представя бащата, 1/4 представя сина. Буквата В представя майката, а 3/4 – дъщерята. Целият дом представя единицата, т.е. 4/4. Значи, в този дом има един син и три дъщери. Оттук можем да съставим друга пропорция: 1 : 3 = А : В. В този дом бащата ще умре по-скоро от майката, защото синът е един, а дъщерите – три. С други думи казано: бащата има хиляда лева, а майката – три хиляди лева. Ако и двамата харчат еднакво, кой от тях ще осиромашее по-скоро? Когато в един дом момичетата са повече, майката има условия за по-дълъг живот. Ако момчетата са повече, бащата има условия за по-дълъг живот. Затова, когато бащата види, че момиче се ражда, не е доволен, животът му се скъсява, Той казва; Да беше момченце! Ако детето е момче, майката казва: Да беше момиченце! Те познават този закон. Ако мъжът и жената живееха правилно, хармонично, във всеки дом щяха да се раждат само по едно момче и едно момиче. Който разбира законите на живата природа и живее съобразно тях, той коренно се отличава от другите хора. Той има нови възгледи за живота, които са проникнати от истината, от свободата. Затова човек трябва да мисли, да чувствува и да постъпва като Бога. Това значи да придобие човек живота, който прониква цялата вселена. Това значи да придобие човек силите, които протичат в природата. За да се прояви животът, човек трябва да стане господар на силите в природата: на водата, на въздуха, на огъня и на твърдата материя. Тогава човек ще придобие щастието, което търси.
Всеки търси щастието, защото чрез него той ще придобие елементите на безсмъртието. Докато умира, човек не може да бъде щастлив. Щом престане да умира, той е щастлив. За да бъде щастлив, човек трябва да знае, че няма да умира, но само ще се видоизменя и от млад ще става възрастен, и от възрастен – пак млад. Като научи законите на безсмъртието, човек може да се подмладява, когато пожелае. Това са поддържали старите алхимици. Това са поддържали учените в миналото, това поддържат и съвременните учени. Един от новите алхимици пожелал да се подмлади. За тази цел той приготвил един голям съд, който да се затваря херметически. После поставил в съда всички ония течности, необходими за подмладяването, и извикал един от учениците си, на когото казал: Ето, аз влизам в тази малка стаичка, дето ще се затворя херметически и ще прекарам известно време вътре. Ти вземи ключа, пази го добре и в определения час ще отключиш. Ще бъдеш внимателен, защото от тебе зависи да се подмладя, или да излаза такъв, какъвто влязох. Ученикът взел ключа и дал обещание, че ще изпълни всичко, каквото учителят му заповядал. През това време, обаче, ученикът се влюбил в една красива мома, и когато дошъл часът да отключи учителя си, не могъл да изпълни задължението си. По тази причина учителят му не могъл да се

подмлади.
Това се случва с всеки човек. Когато в ума на човека дойде някоя светла идея, в това време той се влюбва някъде и забравя да отключи стаичката на своя Учител, да излезе вън. Какво може да се постигне при това положение? С години наред човек пада, става, взима решения за нещо, започва, отлага работите, изповядва се, докато го извикат от другия свят, и той неизповядан отива. Цял живот говори за спасение, и пак неспасен заминава за другия свят. Виждал съм хора, които, при заминаването си за другия свят, казват: Ех, да бих могъл още малко да поживея! — Че и там ще живееш. Ако пък искаш да живееш на земята, това от тебе зависи. Ще приведа един пример за една смела майка, която имала само едно дете. Тази майка обичала много детето си. Един ден детето ѝ се разболяло. Тя викала лекари, баби, но всички се произнесли, че детето ще умре, няма да издържи болестта. Тогава майката се обърнала към Бога с думите: Господи, моля Те, подари живота на детето ми! Ти ми го даде да живеем заедно. Нито аз искам да умра, нито детето давам. Аз ще го отгледам, ще го възпитам и ще го науча да Те познава. То е родено да живее, затова Те моля да му помогнеш. За учудване и на лекари, и на баби детето оздравяло. Това значи смела, любеща майка. Тя е познавала живота. Животът е закон, който не се изменя. Майката искала да живее детето ѝ, и Господ отговорил на молбата ѝ. Той ѝ доказал, че това, което не е възможно за бабите, нито за лекарите, е възможно за Него.
Питам сега и вас: Ще бъдете ли по-малодушни, по-малко смели от тази българка? При това тя не е учена жена, няма знания, няма никаква философия. Тя казва, че се е борила с Господа и се страхува, какво ще отговаря като отиде на онзи свят. Казах ѝ, че Господ ще я похвали, задето познала Неговия закон. Той ѝ дал това дете да живее, да изучава Божиите пътища, а не да умира. То има право да живее, да се учи, да изпълнява волята Божия.
„Позволено е на човека да прави добро." Това значи: позволено е на човека да живее съзнателно, а не да носи неволята, да бъде товарно животно. Който живее, той е свободен. Свободният човек мисли, разрешава задачите на своя живот, с което изработва своето щастие. Човек е дошъл на земята, за да разбере, защо живее. Като разреши този въпрос, тогава ще разбере, че Единственият, Който мисли, е Бог. Бог мисли, а човек живее. Животът е свещено нещо, в което Бог мисли, а човек живее. Като мисли Бог, чрез Него и хората мислят. Обаче, първата задача на хората е да живеят. Като живеят, те ще работят. От работата, която върши, човек се учи да мисли. Наистина, от опитностите си човек се учи да мисли. Значи, човек първо ще работи, а после ще мисли. Като работи, той ще се прости с всички свои вярвания. Вяра е нужна на човека, а не вярвания.
И тъй, всички хора трябва да живеят. Как ще живеят? Те не трябва да живеят като бабите и лекарите, но като смелата българка, която извоювала

от Господа живота на своето дете. Всички трябва да живеят по новия начин. Новият начин е в самия живот. Като живеете, ще го намерите. Когато отива на училище, детето не носи никакви пособия. То намира необходимите пособия в училището. Като влезе в новия живот, съществата от разумния свят ще го научат, как да живее. Те ще му доставят необходимите за това условия. Който живее разумно, той ще разбере вътрешния смисъл на нещата. Разумният живот е начало на нова епоха, на нови форми, които сега се създават. Това нарича Христос възкресение. Това очакват и религиозни, и светски хора. Светските го наричат освобождаване. Който е готов, той ще възкръсне в живот вечен. Който не е готов, той ще остане в своето безчестие. Вълкът ще се роди пак вълк, мечката – мечка, рибата – риба, човекът пак човек. Това наричат прераждане. Човекът на бъдещето, обаче, е човек на възкресението, човек на свещения живот. Когато този живот дойде на земята, дошло е вече Царството Божие между хората.

16. Неделна беседа от Учителя, държана на
19 май, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_05_22 Битие и откровение
лекция пред общия окултен клас

БИТИЕ И ОТКРОВЕНИЕ

Размишление върху живата светлина.

За следващия път пишете върху темата: „Първият потик на живота“.

Всяка проявена дейност в света има свое начало, но има и свой край. Като четете Библията, например, виждате, че тя започва с Битието, начало на нещата, и свършва с Откровението, край на нещата. Битието започва със стиха: „В начало създаде Бог небето и земята“. Какво ще разбере човек, ако прочете Библията и Новия Завет? В началото той все ще разбере нещо. Обаче, дойде ли до Откровението, нищо няма да разбере. Езикът на тази книга е образен, фигуративен, пълен със символи. Животът на всеки човек, на всяко живо същество има свое начало, раждането, създаването му, и свой край — откровението. Краят на живота свършва с откровението. Какво се открива на човека в края на живота му, само той знае това. Всяка добра и лоша постъпка на човека също има начало и край. Първо човек обмисля, какво да направи, как да постъпи — начало на постъпката му. После той извършва доброто или злото, което е намислил — край на постъпката му. Видите ли някой човек в затвор, ще знаете, че той е дошъл вече до откровението на своята постъпка. Откровението на дадено престъпление подразбира откриване на това престъпление. Какво е откровението на човешката любов? — Съмнение и разочарование.

Млад, образован момък се влюбва в красива, млада мома. Докато се ожени за нея, той я идеализира, мечтае за красив живот, купува и най-хубави дрехи и накити — начало на любовта му. Като се оженят, около тази красива жена започват да обикалят много мъже, да искат приятелството й. Младият мъж започва вече да се съмнява в нея, да я ревнува — откровението на неговата любов. Щом получи това откровение, той губи вече идеалите и мечтите си. Какво придобива от това откровение? Не само че нищо не придобива, но той изгубва красотата на своя живот. Той губи смисъла на живота.

Сега, като слушате тия неща, вие казвате, че ги знаете. Какво разбирате под думата знание? Кога човек знае нещо? Лесно е да кажете, например, 1/4, 2/4, 3/4 или 4/4, но какво представят тия дроби? Ще кажете, че дробта 1/4 подразбира деление на цялата единица на четири равни части, от които е взета само една част. Това знание, обаче, не е достатъчно. Човек трябва да знае, каква е мярката, с която е разделил цялата единица на четири равни

части. При това, той трябва да знае, отде е взета мярката, с която единицата се дели на по-малки части. Ако някой раздели една ябълка на две равни части, всъщност еднакви ли са те по тегло, по форма, по външен вид? Какво представят частите и какво — цялото? Ако се вгледате в живота, ще видите, че частите са повече от цялото. Абсолютно цяло е само Бог. Всички хора, всички живи същества са относителни цели. Например, в дома майката и бащата представят цели единици. Децата съставят части на майката и на бащата. Човекът, обаче, мъжът, е част от Бога, а жената — част от мъжа.

Казано е в Писанието, че Бог взел едно ребро от мъжа и направил от него жената. Първоначално човек имал 13 чифта ребра, но Бог извадил от него 13-я чифт и направил жената. Човек останал с 12 чифта ребра. По този начин той се освободил от фаталното число, от числото 13. Фаталността е влязла в жената. Дето влезе, жената създава нещастия. За нея се бият мъже, за нея се развалят семейства. Жената ражда деца, но след време те умират. Злото не е в самата жена, но в желанието на Адама да има другарка. Жената не е дошла на време. При това, тя се явила като резултат на едно неестествено желание на първия човек. Като я видял, Адам казал: „Това е плът от плътта ми и кост от костта ми“. Какво може да се очаква от едно материализирано желание на човека, което се е явило в него при вида на животните, всяко от които си имало другарка?

Когато се говори за жената и за мъжа, явяват се различни уподобявания. Мнозина уподобяват жената на сърдцето, на любовта, а мъжът — на ума, на мъдростта. Каква любов е тази, която внася раздори? Или каква мъдрост е тази, която внася разрушения в света? Любовта, за която хората говорят, е човешка. Любовта има степени: лична, семейна, обществена, народна, общочовешка, идейна и Божествена любов. Една от проявите на човешката любов е скарването. Щом двама души се обикнат, те непременно ще се скарат. Това показва, че в човешкото естество има някакъв елемент, който предизвиква спор, скарване, недоразумение. Това не се дължи на любовта. Любовта служи само като почва, върху която нещата се посаждат. Когато двама души се обичат, те са готови за нищо и никакво да се карат. Единият е недоволен от другия, че не го обичал много. И другият иска да бъде повече обичан. Колко трябва да бъде обичан човек? Каква е единицата мярка на любовта? С колко единици любов трябва да бъдете обичани? Любовта на едного може да бъде единица, на друг — две единици, на трети — три единици и т. н. Любовта може да бъде най-много десет единици — един завършен цикъл. Знаете ли, колко е голяма единицата любов? На колко единици любов най-много човек може да издържа?

Какви са качествата на единицата любов? Мъжът представя единица любов, жената — две единици, синът — три единици, дъщерята — четири единици, целият човек, семейството или обществото — пет единици, народът — шест единици. Знаете ли, какво нещо е да ви обича един народ? За да отговорите на любовта на един народ, вие трябва да бъдете много богат човек, да има, какво да му дадете. Когато някой ви обича, той иска нещо от вас. Вие обичате ябълката не толкова за нейното дърво, колкото за плодовете ѝ. При това, колкото по-сладки са плодовете ѝ, колкото повече плодове ражда, толкова по-голямо е вниманието и любовта ви към нея. Престане ли ябълката да дава плодове, вие веднага изменяте отношенията си към нея. Тогава, кой е плодът, заради който хората трябва да се обичат? За да обичате някого, вие все трябва да очаквате някакъв плод от него. Ще кажете, че еди-кой човек трябва да ви обича, защото Господ е казал така. Да, но и ти трябва да го обичаш по същата причина.

Следователно, който прилага Божия закон спрямо мене, и аз ще го приложа спрямо него. Не изпълни ли Божия закон към мене, и аз няма да го изпълня към него. Казано е в Писанието: „Любете враговете си". Ако аз съм готов да любя врага си, това правя заради Бога, заради Неговия закон. Не съм ли готов да изпълня Божия закон, не мога да обичам врага си. Казано е още в Писанието: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърдце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила". Как може човек да люби Бога по този начин, щом не знае, какво нещо е душата? Как може да Го обича с всичкото си сърдце и с всичкия си ум, щом не знае, как сърдцето люби и как — ума. Ум, сърдце, воля, душа, това са неопределени идеи за човека.

Съвременните хора си служат с много идеи, които са мъртви за тях. Мъртви идеи са тия, които не внасят живот в човека. Това са идеи на книга, които никъде не могат да се приложат. Да живее човек с такива идеи, това значи, например, да познава цигулката на книга, да чете ноти само с устата си, без да вземе цигулка и лък в ръка, без да свири, без да чуе, какъв тон издава всяка нота. Да говорите за любовта е едно нещо, да прилагате любовта е друго нещо. Който ви обича, той е готов да ви омие, да ви облече, да ви нахрани, да ви даде подслон, да ви изпрати на училище да учите и т. н. Обаче, и слугата, на когото плащате добре, е готов да направи всичко за вас. Тогава, каква е разликата между любовта на слугата ви и на този, на когото нищо не плащате? Голяма е разликата.

Следователно, когато говори, или прави нещо, човек трябва да влага известно съдържание. Всяка дума, която има съдържание и смисъл, крие в себе си магическа сила. Такива думи са подобни на кибритени клечки. Достатъчно е да драснеш такава една дума, за да произведе пламък и

топлина. Думи, които при драсване не произвеждат топлина и светлина в ума и в сърдцето на човека, са опорочени. В сегашния живот много неща са опорочени. В музиката даже има известно опорочаване, вследствие на което често слушате големи дисонанси. Взимате, например, два камертона, които издават тона ла, но в тях има някакво различие, не звучат еднакво. Ако хората се оплакват от живота си, това се дължи на факта, че са изгубили основния тон. Разумният, добрият живот има точно определен основен тон. Който е попаднал в този живот, той познава неговия тон. Всяко нещо в живота, всяка негова проява има свой специфичен тон, който трябва да се спазва. Спазвате ли основния тон на нещата, вие всякога ще бъдете доволни. Първичният живот, който представя начало на битието, има свой основен тон. Следователно, казваме ли, че човек трябва да се върне към първичния живот, подразбираме намиране на основния тон на този живот.

И тъй, началният тон в музиката, е тонът do. Крайният тон в музиката е si. Тонът do е цял, а si — полутоние, т. е. между si и do има половин тон. Значи, началото на музиката започва с цяло число, а краят на музиката свършва с тона si, с полутоние, т. е. с дробно число. Защо музиката свършва с дробно, а не с цяло число, за това има ред причини.

Като изучавате живота и създаването на човека, виждате същия закон. Бог е създал първо мъжа, а после жената, която направил от реброто на мъжа. Първоначално мъжът е бил цял човек, и животът му бил смислен. Обаче, като дошла жената, и мъжът станал половин човек. От този момент животът му се обезсмислил. Мъжът, който първоначално е бил цял човек, с създаването на жената се раздвоил. Сърдцето му отишло в жената. Той запазил само ума си. В този смисъл, и жената е раздвоена. За да се допълнят като цели числа, те се стремят един към друг, вследствие на което забравят Бога. Обикне ли някоя жена, мъжът започва да я затваря в къщи, не я пуща да излиза навън сама, да не гледа чуждите мъже. С това той иска да каже, че понеже е направена от реброто му, жената трябва да влезе в него, да се намести там, отдето е излязла. Докато се върне в дома си, мъжът постоянно мисли за жена си, какво прави, да не би да е излязла някъде. В това отношение, той става художник, започва да рисува картини във въображението си. Той не е свободен, но и жената не е свободна, и тя постоянно мисли за мъжа си, къде ходи и какво прави. Обаче, когато жената дружи с жени, а мъжът — с мъже, те пак не са свободни. И жената е художник, и тя рисува картини за мъжа си. Какво може да се очаква от хора, които се натъкват на такива отрицателни състояния? Какви деца могат да родят такива бащи и майки, които по цели дни държат в умовете и в сърдцата си най-изопачени образи, мисли и чувства? Синовете и дъщерите на такива родители ще играят точно такива роли, каквито

родителите им са създали в умовете си. Тази е причината, поради която в живота на хората забелязваме вътрешна деформация, или изопачаване на техния сърдечен и умствен живот.

Христос е дошъл на земята, именно, за това, да извади човечеството от неестественото положение, в което се намира. Той казва: „Ако не се роди отново, от вода и от дух, човек не може да влезе в Царството Божие“. Всяко нечисто нещо трябва да мине през вода, за да се очисти. Малцина разбират вътрешния смисъл на стиха, в който Христос говори за новораждането на човека от вода и дух. Които не могат да се новородят, още сега, те отлагат нещата за друг живот, когато ще се преродят физически. Ако не могат и тогава да разрешат въпросите на живота, те ги отлагат за трето, за четвърто прераждане. Обаче, прераждането не разрешава въпросите на живота. Прераждането има смисъл само тогава, когато човек придава нещо положително в своя живот, с което подига и разширява съзнанието си. Не постигне ли нещо в един живот, прераждането е безпредметно.

Какво означава дробта 4/4? — Тя показва, че цялата единица е раздробена на четири равни части, които са взети отново, с цел да образуват цялата единица. Можете ли от тия четири части да получите същата единица, която първоначално сте имали ? Ако разделите една ябълка на четири равни части и съберете тия части отново, можете ли да получите същата ябълка? Както и да закрепвате тия части, вие не можете да възстановите първоначалния вид на ябълката. — Защо? — Нещо е изгубено от нея. Следователно, както и да са свързани, мъжът и жената никога не могат да образуват онова единство, което е съществувало в първия човек. — Защо? — При раздвояването, т. е. при поляризирането на човека се е изгубил един съществен елемент. В този смисъл, никога 4/4 не могат да се съединят така, че да образуват единицата, от която са получени. На четирите четвъртини липсва нещо. В тях има един минус, който трябва да се допълни.

Съвременните хора, светски и религиозни, имат един минус в живота си, който им създава страдания и мъчнотии. Те започват добре, с цял тон, с do, а свършват с полутоние, със si. Това се забелязва и в личния, и в семейния, и в обществения, и в религиозния им живот. Хората не познават още тоновете на живота, не могат правилно да ги пеят, вследствие на което работите им не вървят добре. Всеки музикален тон на живота има отражение в природата. Попадне ли в това съзвучие на тоновете, човек се ползва от магическата сила, която се крие в тях. Великите адепти, светии и Учители могат да се ползват от магическата сила на тия тонове, вследствие на което са в състояние да правят всичко, каквото желаят. Мощни са

думите на Учителите, защото в тях има музика. Човек трябва да говори музикално. Всяка дума съдържа по няколко музикални тонове. Ако човек взима тия тонове правилно, думите произвеждат нужния резултат. Ако произнесете думата „люби“ правилно, тя произвежда приятно чувство в човека. Кажат ли ви „люби майка си, баща си, брата си, сестра си“, вие изпитвате приятни чувства, понеже се намирате в началото на живота си, в битието. Кажат ли ви „люби врага си“, вие изпитвате неприятно чувство, понеже се намирате в края на живота си, в откровението. Обикнете ли врага си, както трябва, любовта към дома ви ще бъде съвършена. Ако обичате началото, ще обичате и края.

Следователно, ако е начало, човек трябва да разбира и познава себе си като начало. Не разбере ли това начало, той не може да разбере себе си. Щом не познава себе си, човек не може да познава и другите. Затова е казано още от древните философи: „Познай себе си“! Не познава ли началото на живота си, човек не може да познае и края. Началото на живота, т. е. битието е мъжът. Краят на живота, т. е. откровението е жената. Който иска да изучава откровението, той трябва да изучава жената. Това са въпроси на съзнанието. Ако не може да разбере проявата на Бога в своето съзнание, човек никога не би могъл да разбере проявите Му нито в съзнанието на мъжа, нито в съзнанието на жената.

Сега, за да изучавате проявите на Бога в съзнанието си, не е нужно по цели дни и часове да мислите по това. Достатъчно е да наблюдавате живота, проявите на хората, за да разберете, кой ги подтиква към тях. Бог се проявява чрез ума, сърдцето и волята на човека. Обаче, за да имате ясна представа за тия прояви, вие трябва да изучавате съзнанието си. Съзнанието на човека трябва да му служи като мярка на нещата. Той трябва да застане в съзнанието си и оттам да изучава проявите на своя ум и на своето сърдце. Докато разглежда нещата от положението на сърдцето и на ума си, човек на може да има ясна представа за тях. Чувствата не представят още сърдцето, нито мислите представят ума. Докато живее изключително в сърдцето и в ума си, човек всякога ще минава от светлина в тъмнина, от ден в нощ. Иска ли да пребroди тъмната нощ, в която е попаднал, той трябва да се качи в съзнанието си, дето ще види малка, но сигурна светлинка, която ще му покаже изходния път. Недоволни от тази светлина, мнозина я загасват и тръгват да търсят голяма светлина, голям огън. Обаче, който не може да се ползва от малката светлина, той не може да се ползва и от голямата. При малката светлинка, именно, човек би могъл да чете, да прехвърля листата на своя живот и да се поучава. От малката мъдрост той ще върви към голямата, която ще осмисли живота му и ще го постави в правия път. За да дойде до малката светлинка на съзнанието си, на която ще чете книгата на своя живот, човек трябва да

мине през големи мъчнотии и страдания. Не е ли минал през тях, той не може да говори за тази опитност. Каквото да му говорят ония, които са минали през тази опитност, той всякога остава на особено мнение.

И тъй, иска ли да разбере своя живот, човек трябва да се ползва от светлината на своето съзнание. В тази светлина той ще познае себе си. а същевременно и своя ближен. Познае ли себе си, той ще бъде готов да помага и на своите ближни. Той ще бъде готов да плати дълговете на своя ближен, както на себе си. Иначе, всеки друг човек, пред когото се обърнете за услуга, за помощ, и той може да плати дълговете ви, но два пъти ще ви разплаче: преди да ги изплати и след като ги изплати. Не е лесно да каже човек, че прощава дълговете на своя ближен. Това значи: не е лесно човек да се откаже от стария си живот.

Какво представя старият живот? — Това е жената, за която всеки човек е женен. Каже ли някой, че не е женен, той се самоизлъгва. И детето, което се ражда на земята, се свързва със стария живот. Следователно, и за него може да се каже, че е женено. Що се отнася до женитбите, през които хората минават, това се известни институти, дето те се учат. Женен или неженен, всеки човек има деца, с които мъчно се справя. Децата на човека представят неговите добри и лоши желания. Когато казват, че децата на някой човек са добри, ние подразбираме неговите добри и възвишени желания. Този човек има висок идеал. Той се стреми да разбере живота, който му е даден. Ако не разбере ограничения живот, който му е даден, той не би могъл да разбере великия, неограничен живот. Домогне ли се до разбирането на този живот, човек се изпълва с велика благодарност към Бога. Да е благодарен човек от всичко, което му е дадено, това значи, при всички противоречия, при всички изпитания, да запази своя вътрешен мир. Той може да се бори в себе си, без да се подава на отрицателни състояния. Остане ли верен на Божественото в себе си, на своите вътрешни убеждения, той е придобил онази велика благодарност, която го прави истински човек.

Кой е истински човек? Само онзи може да се нарече човек, в пълния смисъл на думата, който е разрешил правилно своите отношения, т. е. който се е развързал от всички връзки. Няма човек в света без връзки. Развърже ли се правилно от връзките на своето минало, човек влиза в закона на свободата. Обаче, докато не е разрешил връзките на миналото си, човек не разбира свободата и не може да се ползва от нея. И между ангели да попадне, той ще гледа по-скоро да се върне на земята между подобните си. Колкото да се грижите за някое гълъбче, то ще стои при вас, докато не е срещнало някое от подобните си. Срещне ли едно гълъбче, то веднага ще напусне вашия дом. Гълъбчето отива при гълъбите, кокошката

— при кокошките, овцата — при овцете и т. н. Следователно, хване ли ви Бог, и вие, като гълъбчето, ще гледате да се освободите от ръцете Му и да се върнете при подобните си, при гълъбите. Това е неразбиране на живота. Гълъбът, мъжът, жената, личността, семейството, обществото представят идеи, които трябва да се разбират. Не разбира ли човек идеите, както и формите с които природата си служи, животът остава за него неразбран. В края на краищата той казва: Животът е безсмислен. — Не, животът има велик смисъл. — За кого? — За разумния, за философа, за светията. Когато заминават за другия свят, те знаят, какво нещо е животът. Когато грешникът напуща земята, той не знае, защо е живял и какво представя животът.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да дойдете до онази светлина, която е в състояние да ви преобрази, да реформира стария ви живот. Не придобиете ли нова светлина в съзнанието, вие ще се намерите в положението на гълъба, който, като види отворена врата, веднага отива при гълъбите. Подражавайте на гълъба, но в чистотата му. Гълъбът се храни с най-чистата храна. Откак е създаден досега той не е изменил на убежденията си по отношение на храната. Човек трябва да бъде чист в чувствата и в мислите си. Каквото да става около него, той трябва да бъде тих и спокоен. И да убиват човек пред него, той трябва да остане тих и спокоен. Чистотата, която има, го прави мощен. Той може да помогне на ранения, да заздрави раните му. Достатъчно е да се приближи при него, за да го успокои. Ако види, че има четири рани, той веднага ще познае, че раненият е мъж. Без да гледа лицето му, по броя на раните се познава, какъв е раненият, мъж или жена. Когато бият или раняват жена, никога няма да я ударят четири пъти. Жената може да я бият, или раняват един, два, три, пет или повече пъти, но никога четири пъти. Числото четири е закон, който има отношение към мъжа. Тъй щото, ударят ли някого четири пъти, той непременно е мъж. Ударят ли някой мъж повече или по-малко от четири пъти, той по форма само е мъж, а по енергия и сила в себе си е жена.

Това, което говоря, е факт, който може да се провери. Възможно е да срещнете изключения, но изключенията се дължат на други причини. И Христос получи четири рани. Някои евреи, които съзнават своята погрешка, казват, че тяхната задача е да запълнят раните, които са нанесли на Христа. Докато не направят това, те не могат да ликвидират със своята карма. Четирите рани, които нанесоха на Христа, показват, че Той пострада за греховете на човечеството. Като видяха, че е умрял, нанесоха му още една рана. Петата рана беше рана на греха, на злото в човека. Всички хора очакват втори път да дойде Христос на земята, но Той току погледне раните на ръцете и на краката си, помисли си малко и казва:

Много ще чакате, докато дойда на земята. Христос ще дойде на земята, само когато раните Му съвършено изчезнат. Това ще стане във времето на шестата раса. Значи, докато хората не изправят живота си, Христос няма да слезе на земята. Със слизането на Христа, земята ще се запали и изгори. Огън ще слезе на земята, да изгори всички нечистотии. Всички лоши и нечисти мисли и чувства на хората ще изгорят и ще остане само идейното, красивото в тях. Те ще започнат нов живот — живот на любов и знание, на истинска свобода. Това се отнася за ония, които ще бъдат готови. Те ще разберат живота и ще приложат любовта. Които не са готови, те ще чакат нови условия.

Защо идат страданията в живота? — За да обработят, да стопят твърдите тела в човека, да превърнат неблагородните метали в благородни. Отрицателните състояния в човека, както и мъчнотиите, на които се натъква, са твърди тела, които трябва да се стопят. Какво прави химикът, когато иска да огъне някой метал? Той подлага дадения метал на известна температура, различна за различните метали, и го стопява, т. е. превръща го в течност. От течност той може да го превърне във въздухообразно тяло. В тези случаи огънят, температурата играе важна роля. Следователно, попадне ли човек на огъня на любовта, всички твърди тела в него се стопяват като се превръщат в течни и въздухообразни. Обаче, това още не е достатъчно. Понеже неблагородните метали — калай, олово, мед, желязо — се окисляват и внасят отрови в човешкия организъм, те трябва да се превърнат в благородни — в злато и платина. Само любовта е в състояние да преобрази тия метали, да ги превърне в благородни.

Една от задачите на човека е да приеме жизнената енергия, т. е. праната от природата и да я използва разумно. Когато праната минава през калая, резултатът е един; когато минава през оловото, резултатът е друг. Обаче, минава ли през златото и платината, резултатите са съвсем други. Колкото повече злато има в кръвта си, с толкова повече възможности разполага човек. Златото е добър проводник на висша енергия. Няма ли злато в кръвта си, човек не може правилно да приема жизнената енергия от природата и да се ползва от нея. Следователно, каквато е преобладаващата среда в човека, такива ще бъдат и резултатите на неговия живот.

Мнозина се стремят към духовен живот, но за да придобият този живот те се нуждаят от вътрешна светлина, като условие за разумна работа. Има ли човек вяра и любов към Бога, нищо друго не му остава, освен да работи съзнателно, да преобрази живота си. Целият космос иде в помощ на човечеството. Той разполага с разумни реторти, в които поставя човека, да го обработи. Докато е в ретортата, човек страда, плаче, измъчва се, но в края на краищата той вижда, че това е неизбежен процес. По този начин

само неблагородните метали се превръщат в благородни. Този процес се извършва постепенно. Когато огънят силно напече човека, дава му се възможност да излезе навън, да се разхлади малко. Разумният свят предвижда всички положения, вследствие на което е оставил в ретортите дупки, през които човек може да излиза. Обаче, постави ли го невидимият свят в ретортата, преди да се е разтопил докрай, той не трябва да излиза. Бог изпитва човека, доколко е силна вярата и любовта му. Някои хора едва усетят огъня, веднага бягат навън. С бягане въпросите не се разрешават. — Защо трябва да страда човек? — За да се усъвършенства, да се облагороди. Страданията са условия за разумен живот. Разумният живот определя отношенията на човека към Бога.

И тъй, влезете ли в ретортата на природата, не бягайте. Имайте търпение да минете през различните температури, при които металите се топят, докато стигнете температурата на топенето на платината. Следователно, ще минете през температурата на топенето на всички метали: на калая, който се топи при 233°, на оловото — при 328°, на медта — 1063°, на желязото — 1500°, на златото — 950° и на платината — 1750°. През колкото по-висока температура човек минава, толкова по-добре и право мисли. Правата мисъл води към право разбиране. Ако не мисли, човек дохожда до механическо разглеждане на въпросите. Механическото разбиране не разрешава нещата. Като живее по закона на любовта, човек ще бъде добре и на земята, и на небето. Той ще се учи и ще види такива неща, каквито не е предполагал. Живее ли в безлюбие, пак ще види много неща, но те ще го разрушат. Животът на любовта носи радост, светлина и знание за човека. Животът на безлюбието носи страдания, разочарования и смърт. Живейте в закона на любовта, да се ползвате от нейните привилегии.

Божията Любов носи пълния живот.

40. Лекция от Учителя, държана на
22 май, 1929 г. София — Изгрев.

1929_05_26 Другата събота
неделна беседа

ДРУГАТА СЪБОТА

„И пак в другата събота влезе
в съборището и поучаваше."
(Лука 6:6)

„Другата събота". Мнозина ще запитат, какво означават думите „другата събота"? Хората питат за много неща, не само за думите „другата събота". Някои питат, какво означават думите светлина, топлина, въздух, вода, огън, земя и т. н. Който разбира, от една дума само ще разбере много нещо; който не разбира, и хиляди думи да му се кажат, пак нищо няма да разбере. Съботата представя завършена епоха, когато хората са готови да слушат, да възприемат, да прилагат великите истини, които Първата Причина, или природата им разкрива. Две съботи съществуват: лоша събота, лош аспект или лоша съдба на човека и добра събота или добра съдба. Често слушате да казват за някого, че е лош или съботен човек. От астрологическо гледище това значи, че за този човек аспектите на различните планети са в неблагоприятно съчетание. Когато се казва, че някой човек е добър, това под разбира добри, благоприятни съчетания на планетите, които влияят върху него. Значи, има добра, има и лоша събота за човека.
„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." Значи, Христос е проповядвал и поучавал в добрите съботи. Съботата е Божествен ден. Кога? – Когато човек прави добро. Съботата е ден на доброто. Единственото нещо, с което човек се отличава от другите живи същества, е че му е позволено да прави добро съботен ден. Оттук вадим заключение, че първият ден на живота е съботата. Като говоря за съботата, пазете се да не я разберете като тесногръдите хора, нито както евреите са я разбирали, нито както някои религиозни хора. Съботата трябва да се разбира в широк смисъл. Христос казва, че човекът не е създаден за съботата, но съботата е създадена за човека. В събота Бог си е починал от физическия труд. Той е работил хиляди и милиони години, докато е започнал да учи човека, как да се ползува от всичко, което е създал.
Съвременните хора се намират вече в един устроен свят и трябва да знаят, как да живеят. Те искат да бъдат умни, здрави, силни, щастливи. Обаче, хората трябва да знаят, че при сегашното положение на развитието си, те включват в себе си придобивките на петте раси, които са живели досега. От това гледище никой не е господар на положението си. Всеки носи и добри, и лоши черти от своето минало; с лошите трябва да се справи, а върху

добрите трябва да работи, да ги развива и усъвършенствува. Следователно, всичко, което петте раси съдържат в себе си, е вложено и в отделния човек. Като знаете това, ще разберете, с каква велика наука разполагате. Който не знае това, той гледа на расите като на нещо минало, което днес няма никакво значение. Първата раса, това са великите гении на човечеството, които са създали света. Те са разполагали с големи знания, с голяма светлина, със силен интелект. Те са оставили на земята знанието си и са се оттеглили на работа във висшите светове. Който не знае за съществуването на тези висши светове, той подразбира някакви материални светове, подобни на физическия. Обаче, той не разбира и физическия свят. Само формата на материалните светове е постоянна, неизменчива. Съдържанието им е субстанциално. Какво означава думата „субстанция"? Субстанция означава материя, която постоянно се мени. При това, материята няма устой, а субстанцията има. До известна степен в субстанцията съществува вътрешно разграничаване.
Съвременната наука е дала известни обяснения върху разграниченията на материята по състав и по обем. Например, земята е съставена от милиарди частици, които имат определена форма и обем. Слънцето, звездите също така са съставени от безгранично число малки частици, с определена форма и определен обем. Съвременните учени са обяснили донякъде, какво значи безгранично, вечно, безкрайно. Субстанцията взима участие в съставянето на великите, на грандиозните работи. С други думи казано: разумното има по-голям устой в субстанцията, отколкото в материята, която се дроби. В този смисъл вечността има начало, има и край, т. е. има глава, има и опашка, които никога не могат да се обяснят. Единственото нещо, което човек може да направи, е да съедини главата с опашката, да образува колело, с което да се движи, колкото иска и когато иска. Такова колело представя животът. Когато искате да спрете живота, т.е. да си починете, трябва да разворите колелото и да образувате от него права линия. Които разбират живота, те са образували едно колело от началото и от края; които не разбират живота, те са разтворили това колело, образували са права линия, вследствие на което постоянно търсят своето право. Който търси своето право, той често получава бой. Когато ученикът търси своето право от учителя си, последният взима една пръчица и казва на ученика си: Дай дясната си ръка! Ученикът дава дясната си ръка, а учителят започва да пише с пръчицата по нея: той пише едно, две, три. После взима лявата ръка на ученика и пише върху нея: едно, две, три. След това взима дясната ръка и продължава да пише с пръчицата си върху нея: четири, пет. Същото написва и върху лявата ръка. Като дойде до десет, учителят престава да пише върху ръката на ученика си. Така той изрежда един след друг всички ученици, които търсят своето право. Като видят, че учителят знае хубаво да пише върху ръцете, учениците престават да търсят правата си. Сега е забранено писането с пръчица върху ръцете на

учениците; намират, че не било практично. Според мене, не само че е практично, но даже икономично: не се хаби нито хартия, нито мастило. От това време насам започнаха да употребяват плочи, тетрадки, върху които пишат с калем, с мастило и т.н.
Представете си сега, че сте взели един кубически сантиметър от някакво въздухообразно тяло, например, от водорода, и го прекарате през микроскопическо отверстие на един напръстник. Знаете ли, колко време ще се употреби, докато всичкият водород мине през това тясно отверстие? Това не е една молекула водород, но тук имате грамадно количество молекули, за минаването на които се изисква много време. Ако речете да отделяте молекулите на водорода една от друга по физически начин, за това би трябвало още повече време. Що са молекулите? Молекулите са най-малките частици от материята, които се получават по физически или по механически начин. Ако искате по-нататък да делите молекулите, вие ще навлезете вече в химията, дето молекулите могат да се делят на по-дребни частици, но по химически начин. Тези частици се наричат атоми. Съвременните учени говорят вече и за делението на атомите на още по-малки частици от тях. Тия учени правят опити да теглят молекулите на телата и намират, че някои молекули тежат по един квадрилион от милиграма. Други молекули са още по-леки. Всички молекули се движат: ту се съединяват в по-големи частици, ту се разединяват. Така те проявяват свой живот. Като знаете това, представете си, какво грамадно количество молекули влизат в състава на вашето тяло! Всички ваши органи: мозък, сърце, дробове, стомах са съставени от безброй молекули, които се подчиняват на известни сили, на известни закони. Въпреки това вие искате самостоятелно да уреждате живота си. Това е невъзможно!
Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре, че животът им не е добър. Те са прави. Работите им не вървят добре, защото и животът на молекулите им не върви добре. Може да върви добре животът само на онзи човек, който има нещо гениално в себе си. Гениалността се проявява само тогава, когато човек съдържа огън в себе си. Огънят ражда гениалността. Когато иска да стане умен, човек трябва да има въздухообразни елементи в себе си, да разбира законите за въздухообразните тела. Когато иска да стане благороден, да развие по-чувствително, по-отзивчиво сърце, човек трябва да изучава законите на водата. Когато иска да стане по-практичен, да си пробива по-лесно път в живота, човек трябва да изучава въглерода. Вие трябва да познавате въглерода, въглищата, с които постоянно боравите. Нашата земя е богата с въглерод, с въглища, които представят остатъци от същества, живели преди хиляди години. На времето си тия същества са били гениални, но днес са оставили само спомен от своето съществуване. Днес тези същества прекарват дълбок сън. Ето защо, когато стъпвате върху тях, трябва да бъдете внимателни, да не ги събудите преждевременно. Сбъдничави хора

са тези, които съзнателно или несъзнателно събуждат тия същества – гении на човечеството. Българите имат следната поговорка: „Да спи зло под камък". С това те искат да кажат: Докато спи злото, т. е. дяволът, не трябва да го събуждат.
„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше". Значи, Христос влязъл в съборището в една от добрите съботи, когато човек може да намери смисъла на живота. За да разбере смисъла на живота, човек трябва да влезе поне в една от добрите съботи в съборището си и да се поучава. Иначе, работите няма да се наредят добре. Ние не сме дошли на земята по своя воля. Човек се ражда и умира, но нито раждането, нито умирането зависят от него. Той е дошъл на земята като чиновник, назначен с указ. Както е назначен, така един ден ще го уволнят пак с указ. Ние наричаме назначаването на служба – раждане; уволняването пък наричаме смърт. Когато умре някой, близките му плачат; когато се роди дете, всички се радват. В някой народи е точно обратно: когато някой умре, там се радват; когато някой се роди, плачат. Според нас, правилно е и когато умира човек, и когато се ражда, да се радваме. Раждането е начало на живота, когато човек слиза на земята да изправи погрешките си. Смъртта е краят на живота, когато човек ликвидира с погрешките си. Тъй щото, дойде ли въпрос до смъртта, трябва да гледате на нея като на ликвидация с греховете, с престъпленията. Не е важно, дали греховете са големи или малки. Важно е, че трябва да се ликвидира с тях по най-разумен начин. Човек трябва да се ражда всеки ден и да умира всеки ден. – По колко пъти на ден? – Безброй пъти. Колкото по-скоро и повече пъти човек се ражда и умира, толкова по-добре за него. Когато някой заболее, близките му веднага викат лекар да го лекува, да може още да поживее. Има смисъл да живее човек на земята, но при условие да изплаща дълговете си. Не изплаща ли дълговете си, не изправя ли погрешките си, животът за човека няма смисъл. Ако в един живот човек не може да изплати всичките си полици, желателно е да изплати поне част от всяка полица. Другояче животът на земята не може да се оправдае.
„Добрата събота". В Божествения свят съботата се явява като велико начало на нещата. Щом се яви това разумно начало в човека, ред други сили, които не са добре разположени към него, започват да му противодействуват. Това показва, че всеки човек има свои невидими врагове. Каквото добро намисли да направи, веднага тия същества, негови неприятели, се опълчват против него. Ако някой момък хареса една мома и реши да се ожени за нея, веднага тия неприятели, от негова и от нейна страна, започват да им пречат. Те настройват всички техни съседи, познати, роднини даже, които започват да ги укоряват, да развалят добрите им намерения. Защо трябва да им пречат? Какво им влиза в работа, дали тези млади хора ще се оженят, или не? Защо укоряват младия момък и младата мома? – Много просто. И децата разбират тази

работа, както знаят, че 1 + 2 е равно на 3. С един пример ще изясня мисълта си. Представете си, че имате да давате някому хиляда лева и сте приготвили тия пари да се издължите. В това време дохожда при вас един познат и ви моли да му услужите с хиляда лева само за няколко дена. Вие отказвате да му услужите, като му обяснявате, че имате хиляда лева, но сте ги приготвили за изплащане на част от една ваша полица. – Моля ти се, услужи ми. Докато дойде срокът за твоята полица, аз ще върна парите. Най-после вие се съгласявате да му услужите, давате му хиляда лева. Обаче, какво става след това? Минават ден, два, три, неделя, месеци, този човек не връща парите. С това положението се влошава: нито вие можете да платите дълга си, нито той е използувал парите разумно. Така става, когато човек намисли да направи едно добро. Дяволът дебне, търси начин да разваля добрите работи.
Често хората говорят за дявола, без да разбират, какво нещо е той. Дяволът не е нищо друго, освен разумно същество, което живее изключително за себе си. Следователно, всеки, който живее изключително за себе си, има тази черта на дявола. Който не живее само за себе си, той се е справил с тази черта. Обаче, никой не обича човека, който мисли и живее изключително за себе си. Не може да се ползува с любовта на хората онзи, който живее само за себе си. Казват някои, че човек трябва да живее само за себе си, но тяхната философия е крива, не търпи критика. Паразитите живеят само за себе си, но кой ги обича? Като намерите някоя дървеница, веднага я хващате и убивате. Кой човек е направил дървеницата наследница на своя живот? За паразитите няма закон. Щом ги хванат, веднага им подписват смъртната присъда. Казвате: Какво да правим със своите недъзи? Турете ги между двата нокътя, както българите постъпват с някои от паразитите, и ги чукнете. – Ще успеем ли? – Направете опит и ще видите. Ако първият път не успеете, опитайте се втори, трети път – все ще успеете. Когато хване някой паразит, българинът го туря между двата си нокътя и го чуква. Случва се, този паразит се изплъзне между ноктите му. Той го хване, тури го още един път между ноктите си и го смаже. Докато ме го убие, той не се успокоява. Ще кажете, че човек трябва да бъде миролюбив, да не убива. Човек трябва да бъде миролюбив, но по отношение на доброто, а не по отношение на злото. С злото той никога не може да бъде в мир. Мир може да съществува само в доброто. Който не върви в съгласие, в мир с това, което природата е създала, той не може да има в себе си мир. Често учените не правят разлика между това, което Бог е създал и това, което хората са създали, вследствие на което изпадат в противоречия. Те наричат човешките работи Божии. Трябва да се различават човешките от Божиите работи.
Всяка работа, която се окислява е човешка. Човешките работи са подобни на металите желязо, мед, калай, олово, които лесно се окисляват. Всяка работа, коя то не се окислява, е Божествена. Тя е подобна на благородните

метали злато и платина, които не се окисляват и запазват своя първоначален блясък. Ако по някакъв начин можете да получите желязо в своя първичен вид, и то няма да се окислява лесно. Важно е всяко нещо да придобие своята първична чистота. Щом придобият своята чистота, всички тела ще станат устойчиви по отношение на въздуха. Това, именно, алхимиците са търсили. Когато казваме, че характерът на някой човек се е изменил, ние имаме пред вид промяната, която е станала с неговата първична материя. Той сам е станал причина за тази промяна. В неговото тяло, в неговия мозък, в неговото сърце и в неговата кръв е влязъл някакъв страничен елемент, който е нарушил чистотата на първичната материя. Чувствата и мислите на човека имат свой определен състав, към който не трябва да се прибавят никакви примеси, които биха нарушили тяхната чистота. Един ден химиците ще могат да изследват този състав. Какво нещо представя мисълта? – Мисълта е разумен процес, който се извършва в човешкия мозък, както химическите реакции се извършват в лабораториите. Правата мисъл е подобна на някоя гениална музикална пиеса; кривата мисъл е подобна на дисхармонични, фалшиви тонове. Днес всички религиозни и духовни хора говорят върху учението на Христа, върху това, което Той е проповядвал. Какво е проповядвал Христос? Христос е проповядвал велико учение, което може да се приложи и във физическия, и в духовния, и в Божествения свят. Христос е засегнал живота всестранно, но понеже тогавашните хора не са били готови да разберат Неговите велики принципи, Той им говорил със символи, с притчи. Въпреки това, много неща са останали неясни, неразбрани за тях. Той им казвал: Вие не сте готови сега да ви се разкрият всички тайни, но един ден, когато бъдете готови, завесата ще падне пред очите ви и всичко ще виждате. Наистина, ние виждаме, че съвременната наука е започнала вече да разкрива някои от тайните на природата, но още не са дошли онези гении, които ще разкрият големите тайни. Например, какво крие ботаниката в себе си? Ботаниката е обширна наука, която изследва различни растения, с различни характери и сили в себе си. Някои растения съдържат елементите на безсмъртието, а някои – елементите на смъртта. Значи, смъртта е влязла в живота чрез растенията. Наистина, откак първият човек яде от забранения плод, смъртта влезе в света. И досега още хората продължават да ядат такава храна, която носи смърт в себе си. Ако изследвате храните и лекарствата, които химиците и медиците препоръчват на хората, ще видите, че повечето от тях съдържат елементи на разрушаване, елементи на смъртта. И на болни, и на здрави днес препоръчват повече месо, но в края на краищата те сами ще видят, че месото по-скоро ще съкрати живота им, отколкото ще го продължи. Българинът ще каже, че трябва да се яде малко месо, а повече боб. Друг ще каже, че трябва да се яде повече грах.– Не, ако човек не знае, как да употребява граха, боба, и те могат да го уморят. Даже и житото не може

много да ползува човека, ако той не знае, как да го посади, как да го ожъне и как да го запази. Който знае, как да посее, да ожъне и да запази житото, той ще използува най-рационално всички елементи, които се съдържат в него. Всяко растение, всеки плод съдържа покрай безсмъртните елементи в себе си, още и разрушителните елементи, т.е. елементите на смъртта.
Тъй щото, един ден, когато нашето жито се освободи от смъртните елементи в себе си, то ще наедрее и ще се подобри по качество: първо ще стане голямо като боб, после – като орех и най-после – като кокошо яйце. Какво ще кажете за това? Ще кажете, може би, че това е някаква утопия. Нима идеята, която българите поддържат за велика България, не е утопия? Ако българите, например, искат да завладеят целия свят, това е утопия. Всеки народ, който се е опитал да завладее земята, е свършил със смърт, със загазване. Всеки човек, който се е опитал да завладее другите хора, и той е изчезнал от земята. В света съществува една сила, която има право да разполага с всичко и с всички. При това положение и смъртта, и грехът са възможности, които произтичат от частите на това цяло, на тази единствена сила в света, която разполага с всичко. Всяка част, която се отделя от Цялото по какъв и да е начин, съдържа вече в себе си условия за смърт, за грях и за страдания. Колкото по-голям е грехът, толкова по-големи са страданията, толкова повече човек се е отдалечил от Разумното Начало, от Цялото. Какъв е церът срещу греха? – Да се върне човек към Цялото, към Бога. Това значи да придобие човек щастие, да стане щастлив.
Мнозина запитват, съществува ли друг живот след смъртта. Според мене, във философски смисъл, този въпрос не е поставен правилно. И след смъртта човек пак ще живее, даже по-добре, отколкото е живял на земята.
– Докога човек ще идва на земята и ще се връща? — Докато изплати дълговете си. Щом изплати дълговете си, дали ще бъде на земята, или в другия свят, човек ще живее по-добре, отколкото е живял с дълговете си.
— Кога живее човек по-добре: когато има знания, или когато няма знания?
– Човек живее по-добре, когато има знания. Следователно, трябва да знаете, че човек живее, именно, след смъртта. Това не е само теория, но и наука. Този и онзи свят са едно и също нещо. Различието седи само в съзнанието на човека. Който има пробудено съзнание, той живее едновременно в двата света. Понеже светлината на съзнанието на този човек е по-голяма, като се качи в онзи свят, той гледа нещата от високо, затова ги вижда като мравуняци. И в мравешкия живот има закони, войни, както в човешкия. Като гледа на човешкия свят от високо, той казва: Това е мравуняк. Достатъчно е господарят на света да впрегне ралото да разоре земята и да посади своето жито, за да се превърне целият живот на тия мрави в каша. За тях това е цяла катастрофа. По същия начин и великите учени са впрегнали своите плугове да разорават цялата земя, която преживява вече началото на страшна катастрофа. Това разораване на земята хората наричат земетресение. Да, стават и ще стават земетресения,

ще се разтърсва земята, докато всички хора разберат, че не те, а други я управляват. Разтърси ли се земята веднъж само, както трябва, моментално ще престанат войните, моментално ще спрат изтребленията на хората. Земетресението не е само механически процес. То е процес, от който се разтърсват умовете и сърцата на хората, за да се освободят от заблужденията си и всеки да заеме своето място. Докато трае земетресението, човек е готов да дели богатството си с брата си, готов е на всякакви жертви. Щом земетресението спре, той започва да говори пак за частна собственост. В света има само Един собственик, само една частна собственост. Умът, сърцето, волята, които са дадени на човека, не са негови. Те му са дадени като пособия, временно да си служи с тях. Един ден ще му се отнемат. Бог само изпитва, да види, какво ще прави човек с тях. Когато види, че той разумно ги управлява, разумно се справя с тях, Той ще му даде и други неща отвън, като награда за неговия разумен живот. Който не разбира това, той се стреми към охолен живот, иска да придобие много земя, да я завладее. Той не мисли, че утре може да умре. Казано е, че ленивите, крадците, лъжците, лицемерите, престъпниците са осъдени на големи страдания.
Изобщо, всеки, който престъпва Божия закон, той е осъден на големи страдания. Божието благословение пък ще дойде върху всеки, който е готов да направи най-малкото добро. Като българи, вие се интересувате за България, искате да знаете, кога ще се оправи тя, дали ще получи Божието благословение. Доколкото зная, България е оправена, няма какво да се оправя. Аз познавам един род българи, които живеят в онзи свят, и намирам, че те са отлични хора. Често съм ги запитвал, защо техните деца се изопачили толкова, че днес имат нужда от изправяне? – Защото се отдалечиха от нас. Щом се отдалечиха, и главите им започнаха да надебеляват. Наистина, когато престане да мисли, да чувствува, да прави добро, главата на човека започва да надебелява, черепът му става груб, дебел. Като последствие на това надебеляване се явяват ред болести. Каквото е станало и става с българите, същото става и с цялата бяла раса. Както бялата раса върви, тя се намира в низходяща степен на развитие, което води към израждане. Израждането на петата, на бялата раса е признак за идването на друга раса, която ще използува условията, които петата раса не можа да използува. Тя ще спаси петата раса, но ще вземе всичко в ръцете си. Тогава бялата раса ще се намери в особено положение. В какво ще се заключава това особено положение? – Всички членове на балата раса ще станат слуги. ТЯ ще се намерят в положението на руския народ във времето на царизма, когато всеки трябваше да се подчинява на закона „молчат не разсуждат." Вярно е това, но все трябва да има поне един, който да разсъждава, и то умно да разсъждава. Който проповядва, и който управлява другите хора, той непременно трябва умно да разсъждава и да мисли за последствията, защото над всекиго стои по един господар,

по-голям от самия него. Много господари има в света, но разумните са свързани помежду си и се подчиняват на Единния. Като влезе в съборището да проповядва, Христос каза на човека със сухата ръка: „Стани, та се изправи насред!" Тогаз ги запита: „Що трябва да прави някой в събота – добро или зло? Да погуби душа или да спаси?" И рече на човека: „Простри ръката си!" И той стори така, и ръката му стана здрава, както другата. И ако днес, две хиляди години след Христа, запитате някой християнин, трябва ли да се прави добро в събота, той ще отговори по буквата на Стария Завет, че не трябва да се прави добро на никого. След това ще започне да цитира стихове от апостол Павла, който казва, че не трябва да се прави добро на човек от чуждо верую, или по-добре е да се прави-добро на ближните, отколкото на хора чужденци, дошли от далечен край, от чужда земя. Като говорил за правене на добро, апостол Павел искал да обърне внимание на хората разумно да правят добро. От Божествено гледище, доброто трябва да се прави на всяко време, но в тайно, никой да не види и да не знае. Ще дадете на някого един хляб, че всички да ви видят. В такъв случай вие приличате на един български чорбаджия, който купил едно парче шкембе и го дал на един беден човек, да свари чорба на децата си. Като носил шкембето, който го срещал из пътя, питал го: Къде отиваш, бай Пенчо? – Купих това шкембе за моя беден съсед, да свари чорба на децата си. Бедният, като чул, че съседът му разправя наляво и надясно, че носи шкембе за него, взел шкембето от ръката му, хвърлил го срещу него и казал: Не искам нито шкембето, нито друго нещо от тебе. Без да иска, чорбаджията изкарал от търпение бедния си съсед.
И съвременните хора правят добро като този чорбаджия, но така не се прави добро. Това вършат и обикновените хора, но то не е никакво добро. Кой вълк досега е направил добро на някоя овца? Само в едно отношение вълкът постъпва кавалерски. Кога? – Когато срещне някоя слаба, болна овца. Като я помирише оттук-оттам, бутне я настрана и казва: Хайде, от мене да мине. Обаче, като влезе в стадото, веднага напипва най-изхранената, най-тлъстата овца и казва: Сега ти ще се пожертвуваш заради мене. Аз направих добро на една твоя сестра, пощадих живота й, но ти няма да избегнеш от мене. Благородство има и вълкът, но само към слабите, болните овце. Като срещне някоя болна овца, той казва: Хайде, аз ще ти направя добро, ще пощадя живота ти. Пожелавам ти да се гледаш добре, да се изхраниш, да възстановиш здравето си. Често и хората постъпват като вълка. Щом и те постъпват като вълка, де е човещината в тях? При тези разбирания, както и при морала на съвременните хора, на какво основание те могат да говорят за законност, за ред и порядък в света? На какво основание те се наемат с разрешаването на социалните и икономически въпроси? За да оправдаят своята политика, и религиозните, и светските хора цитират стиха от Евангелието, че всяка власт е от Бога

дадена. Вярно е това, но къде е манифестът за всеки народ, с който се обявява, че властта му е дадена от Бога? Всяка година от небето трябва да се издава манифест към българския народ, чрез който известна партия се поканва да вземе властта в ръцете си. От този манифест трябва да се види, че наистина, българите говорят с Бога. Самите българи трябва да имат такава опитност. За всяко нещо, което говори, човек трябва да има някаква опитност. Казвате, че преди две хиляди години Христос слязъл на земята. Бяхте ли вие на земята преди две хиляди години, та да знаете това? – Ние не помним, но хората казват, пък и писано е за това в книгите. – С казване само работите не стават.– Ние вярваме в думите на учените, в техните книги. – И с вяра само работите не се уреждат.– Ние вярваме в Бога, в Христа. – Вие вярвате, че Христос е дошъл да спаси света. Не, Христос дойде на земята да научи хората да живеят правилно. Ако не живеят добре, те сами се осъждат на смърт. Той казва: „Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил." В Евангелието е казано, какво се изисква от човека, за да изпълни волята Божия.
Първото условие за изпълнение волята Божия е да бъде човек във връзка с Бога, с възвишения, разумен свят. Защо е нужна тази връзка? – Защото животът изтича от Бога, от Любовта. Щом има тази връзка, човек знае, че всички хора живеят в Бога. Щом живеят в Него, те изпълняват волята Му. Следователно, всички хора, които изпълняват волята Божия, са братя и сестри помежду си. Значи, братство и сестринство съществува само между хора, които изпълняват волята Божия. Това е вложено в кръвта на децата. Обаче, случва се, че някое дете не обича баща си. Защо? – Защото не е от неговата кръв. Според закона за наследствеността, за да мине кръвта от бащата в детето, изискват се специфични условия. Дете, родено при тези условия, ще има връзка с баща си, ще го обича, ще наследи неговите качества. Едно от тези специфични условия е детето да е родено през някой слънчев ден. Има големи и малки слънчеви дни: един слънчев ден от секундата, един слънчев ден от минутата, един слънчев ден от часа, един слънчев ден от 24-те часа, един слънчев ден от седмицата, от месеца, от годината и т. н. Най-малкият слънчев ден е от секундата. Значи, за да предаде своите добри качества на детето си, бащата трябва да е избрал хубав слънчев ден за неговото зачеване. За да предаде своите добри качества на детето си, майката трябва да е избрала хубав лунен ден за неговото зачеване. Каквото се каза за слънцето, същото се отнася и до луната: има лунен ден от една секунда, от една минута, от един, от два, от три, от пет, от десет и от 24 часа; има лунни дни от седмица и най-после от 28 дена. Когато майката и бащата не могат да изберат хубав ден за зачеване и раждане на своето дете, ражда се дете, което не мяза нито на бащата, нито на майката, но мяза на баба си или на дядо си. Кой е нашият баща и коя е нашата майка? Нашият баща е бил Адам, а нашата майка – Ева. Какво дете ще бъде това, което мяза на Адама и на Ева? Ако детето мяза на

Адама и на Ева, още сега може да му се напише хороскоп: то ще се роди и ще умре; ще има слава и ще я изгуби; ще има знание и ще го изгуби, и най-после ще умре в безчестие. Това значи да мяза човек на своя прабаща и на своята прамайка. Това значи да се роди човек, в когото бушуват неговият прабаща и неговата прамайка, т. е. неговият дядо и неговата баба. Сега ние не искаме да обиждаме хората, но казваме, как трябва да се разбират законите. Вие трябва правилно да разбирате законите, ако искате да се освободите от наслояванията на стария живот и да влезете в новия, в Божествения живот. Тази е тайната страна на Христовото учение. Като слушате да се говори така, казвате: Ние научихме същественото в живота, няма какво повече да ни се говори. Научили сте същественото, но умирате. Докато не научите законите на живота, на безсмъртието, вие нищо още не знаете. Истинската наука е наука на безсмъртието. Има наука и на смъртта, от която всички хора умират. Ти може да си физик, но ще умреш; може да си химик, но ще умреш; може да си философ, свещеник, но в края на краищата ще умреш. Научно, логически мога да ви докажа, че ще умрете: днес сте млади, след 50 години ще остареете; днес сте здрави, утре ще се разболеете и ще умрете. – Защо ще умрем? – Защото сте родени от Адама, който яде от дървото за познаване на доброто и злото, а с това заедно внесе зараза в кръвта ви. Следователно, докато вървите по закона на наследствеността, по линията на смъртта, същата участ ви очаква. Като се говори за смърт, за болести, турците имат обичай веднага да запитват: Какъв е цярът срещу това? Сега и вие ще запитате, какъв е цярът срещу смъртта? – Цярът срещу смъртта е да напуснете пътищата на вашия дядо и на вашата баба. Първият опит, който човек трябва да направи е да се освободи от лъжата и непослушанието и да приеме истината в себе си.
„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." На какво ги поучавал Христос? Христос учил хората да не лъжат себе си. Като направи някаква погрешка, човек започва веднага да се оправдава, да се залъгва, че това било така или иначе. – Не, дълбоко в себе си, той трябва да осъзнае грешката си и да си каже, че като човек, това не му подобава. Човек трябва да осъзнае своята погрешка, а коя е причината да греши, в дадения случай това не е негова работа. Ама някой му внушил да сгреши – това не е негова работа. Негова работа е да осъзнае погрешката си и да я изправи. Нищо лошо няма в това, че някой ви внушил да направите нещо. Законът на внушението работи за добро и за зло. Ученикът внушава на учителя си да не го изпитва днес, или да бъде внимателен към него, или да не му поставя слаба бележка. Какво лошо има в това внушение? Програмата в днешните училища е много претоварена, вследствие на което учениците не могат да усвояват уроците си. Програмата на българските училища върви по програмата на германските, но в последно време и те получават обратни резултати. Значи, не е в многото знание, но то трябва да се асимилира добре, да внесе светлина в ума. Има едно знание, подобно на есенции от

плодове, от цветя и др. Кое е за предпочитане: да носите на гърба си един килограм захарин,или хиляда килограма захар? Един килограм захарин се равнява по сладост на хиляда килограма захар. Обаче, в захарина липсва нещо, което го прави вреден за здравия организъм. Есенцията на обикновената захар се заключава в нейната сладост. Ако учените биха могли да извадят тази сладчина направо от природата, щяха да я използуват като лечебно средство. Тази сладчина действува не само върху физическото тяло на човека, но и върху психиката му. Достатъчно е да дадете само една чаена лъжичка от тази есенция на някой неразположен човек, за да стане веднага весел, доволен. Сладчината смекчава човешкия характер. Ето защо, съвременните хора трябва да ядат сладки неща, не сладки физически, но психически сладки. Бъдещите учени ще знаят, как и на какви места да садят плодовете, за да се развиват в тях ония елементи, именно, които действуват лечебно и във физическо, и в психическо отношение. Различните плодове се садят през различни дни и месеци на годината. Всяко дърво се сади по специфичен начин. Денят за посаждане на всяко дърво е в зависимост от времето, през което се развиват известни сили в природата. Всяко дърво, посадено в определения за него ден, съдържа в себе си соковете на живота. Понеже това време не може още да се спази, затова дърветата, както и цветята, не съдържат тия лечебни и жизнени сокове, каквито би трябвало да съдържат. Същото се забелязва във всички неща, вследствие на което навсякъде съществува вътрешна дисхармония.
Днес в целия свят се проповядва Христовото учение, но същевременно се казва, че не е дошло още времето да се приеме и приложи това учение. Хората изучават богословие, говорят за вяра в Бога, но като дойде до приложение, виждат, че тяхната вяра не може да ги спаси. Някой казва, че вярва в Бога, но като направи едно престъпление, законите на държавата го хващат, съдят го и го турят в затвор. – Ама аз вярвам в царя, в държавата. – Вярата е едно нещо, а спасението – друго. Да вярваш, това е твоя длъжност. Да се спасиш, това значи, да знаеш законите на държавата и да ги изпълняваш. Като вярваш в Бога и Го обичаш, ти ще изпълняваш Неговите закони и ще бъдеш спасен. Вярване, което е наложено чрез закон, чрез указ, е суеверие, което не принася никаква полза. Суеверието не спасява, но и вярата сама не спасява. Вяра без любов нищо не е. Затова ние казваме: Люби Бога! – Може ли да любим Бога? – Може. Единствената привилегия на човека пред другите животни седи в това, че му е дадена възможност да люби Бога и да изпълнява волята Му. Който спазва тия неща, той не може да върши престъпления. Кой цар иска поданиците му да вършат престъпления? Всеки цар се радва на ония свои поданици, които от любов към него изпълняват законите на държавата. Всеки гражданин, който от любов към своя цар изпълнява законите на неговата държава, той ще бъде готов да изпълнява и волята Божия. Сегашните хора

не изпълняват нито законите на държавата, нито Божествените. Те са готови само да се бунтуват, да бушуват в себе си против природата, против живота, против света, че не бил създаден, както трябва. Казвам: Когато се натъкнеш на злото в себе си, воювай! Когато дойдеш до добрите сили в себе си, работи! В това седи геройството, юначеството на човека. Какво правят съвременните хора? Като се натъкнат на злото вън или вътре в себе си, те се готвят да се хвърлят от канари, да се убиват или да се давят. Вместо да мислят, как да се убиват, по-добре нека отидат на нивата да копаят, да изработят нещо. Разумният човек ще отиде на нивата, ще копае и ще си каже: Светът е Божий. Аз ще работя, ще живея и ще благодаря за това, което Бог ми е дал. Като изгуби вярата си, като изгуби смисъла на живота, човек казва: „Човек за човека е вълк." Тази пословица не е права. Първоначално човек за човека е бил брат, но отпосле, когато е изгубил любовта и вярата си към Бога, той е казал, че човек за човека е вълк.
„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." Христос поучаваше хората, защото имаше за задача да образува едно ядро от хора с високо съзнание, които да бъдат носители на Божественото учение. Той казвал на учениците си да работят за това, в което Бог е благоволил. Христос казва на учениците си: „Няма човек на земята, който да остави баща си и майка си заради мене и да не получи стократно в този и в онзи свят." Който не разбира тези думи, казва, че в този живот човек трябва да си поживее, да се забавлява. Да, ако си глупав, ще се забавляваш; ако си умен, ще учиш. Тъй щото, за онези хора, на които съзнанието е будно, Евангелието ще се проповядва по нов, вътрешен път, а не външно, както до сега се проповядвало. Отвън всички са изучавали и продължават да изучават Евангелието, но сега трябва вътрешно да се изучава. Следователно, днес хората се нуждаят от нови разбирания, нови възгледи за нещата, нова вяра. И вторaта има степени: лековерие, суеверие, вярване и вяра. Вярата минава най-после в знание. Знанието, обаче, не предвижда натрупване. Да трупаш знание, това не подразбира още приложение. То е излишен баласт, от който човек трябва да се освободи. Истинско знание е това, което има приложение. Например, казват за някого, че умрял. Те знаят, че е умрял, а не знаят, какво може да стане по-нататък с него. Това не е знание. Който знае нещата, той веднага ще разбере, дали този човек спи, или, наистина, е умрял, дали ще възкръсне, или не. Всички хора не могат да бъдат живи, но всички хора могат да възкръснат. Това е закон. Христос пък никога не е умирал. Следователно, може да се помогне само на онзи, който разбира закона за възкресението и вярва в него. Защото, казано е, че без вяра никой не може да угоди на Бога, или без вяра никой не може да бъде щастлив. Какво щастие може да очаквате, ако изгубите вяра в баща си, в майка си, в брата и сестра си, в приятели и познати? Щом изгубите вяра в своите ближни, вие ще изпаднете в положение да мислите, че всички хора ви преследват. – Ами как ще познаем, кой човек какъв е? –

Който има вяра, той вижда нещата отдалеч. Като минава през някоя гора, той ще види, че разбойници го причакват, ще знае тяхното скривалище и ще ги заобиколи. Ако иска да се срещне се тях, ще вземе торба с злато в ръцете си, ще се приближи към тях и ще каже: вярвам, че вие сте добри хора, искате да живеете щастливо, но трябва да се пазите, да не паднете в изкушение. Ето, вземете тази торба, идете дома си, яжте и пийте.
Питам: Кой богат човек е взел торбата си с пари и ги е раздал на разбойници? Ако богатият човек постъпи по този начин с разбойниците, мислите ли, че те ще насочат пушката си срещу него? И Бог постъпва така с лошите хора. Понякога той дава на лошите хора повече, отколкото на добрите. Например, един лош човек мисли да обере някой добър, богат човек и после да го убие. За да го избави от това престъпление и да спаси живота на добрия, Бог дава пари, богатство на лошия човек, да има с какво да се занимава. Следователно, за лошия човек е по-добре да бъде богат, отколкото сиромах. И за добрия е по-добре да бъде сиромах, отколкото богат. Това не са абсолютни закони, но правила, които трябва да се разбират. Обаче, външната сиромашия не прави човека сиромах. Никога не допущайте в себе си мисълта, че сте сиромаси. Ако имате сърце, което черпи своите сокове от водата, т.е. от великия живот, вие сте най-богатият човек в света. Наблюдавайте влюбения момък или влюбената мома. Като се влюбят, те считат себе си за най-богати хора. Защо? – Защото те любят, притежават сърцето на своя възлюбен или на възлюбената си. Момъкът казва на момата: Ти си моят ангел, моето щастие. Готов съм живота си да пожертвувам заради тебе, само не ме напущай. Външно тази мома може да е бедна, но тя е богата вътрешно, по сърце. На какво отгоре момъкът е готов на всички жертви? – За любовта.
Всеки се стреми към любовта, иска да я придобие. Защо хората не могат да я придобият? – Защото се занимават с чуждите работи. Колкото вярващи, колкото религиозни хора съм срещал досега, всички се занимават с погрешките на другите хора. Не е лошо човек да говори за погрешките на хората, но той трябва да е готов да плати за тях. Да плащате за погрешките на хората, подразбира да имате готовност да помагате. Когато говорите за болните, трябва да ги лекувате. Следователно, ако не сте готови да помогнете на болния, по-добре не говорете за болестта му. Щом говорите за болестта му, вие трябва да вземете участие, да го излекувате. Същият закон се отнася и за злото, и за доброто в света. Ако си добър човек и говориш за злото, гледай да премахнеш това зло; ако си добър човек и говориш за доброто, гледай да усилиш това добро. Религиозните, вярващите хора, казват: Ние сме грешни хора, но понеже вярваме в Христа, Той ще ни спаси, ще се простят греховете ни. – Има неща, които се прощават на всички хора, но на ония, които се стремят към съвършенство, нищо не се прощава. Единственото нещо, което може да ги спаси, да заличи греховете им, това е желанието им да не правят повече грехове.

Щом престанат да грешат, едновременно с това и греховете им се заличават. Щом ликвидират със злото, доброто ще започне да тече през тях и само по себе си ще ги изчисти. Не е въпрос само да прави добро, но първо човек трябва да обича. Нека прави добро, нека обича, нека има много приятели, но тези приятели да бъдат по същество такива, а не само по форма. Това значи: между онзи, който обича и когото обичат, трябва да съществува вътрешна хармония. Тази хармония ще внесе радост и веселие в техните души. Тази хармония ще внесе светлина в умовете им, правилно да разбират и прилагат нещата.
Съвременните хора страдат по причина на техните криви разбирания, поради отсъствие на светлина в техните умове. Например, мнозина от съвременните хора мислят, че като любят Бога и вярват в Него, ще заприличат на калугери, облечени в черни, отшелнически дрехи, отказали се от света, турили пред очите си завеса, да не погледнат жена, нито мъж, да не пожелаят нищо, освен каквото хората им дадат. – Не, това е криво разбиране. Да любиш Бога, да вярваш в Него, това значи да бъдеш истински свободен човек: да гледаш с широта на всичко около себе си, да гледаш свободно и мъже, и жени, навсякъде да виждаш чистото и доброто и да му се радваш. Ти ще обичаш всички хора, всички живи същества. Да обичаш човека с великата любов, това значи, при най-малкото докосване до него да предадеш нещо. Ще кажете: Тази любов допуща ли целувки? – Само на природата е позволено да целува. Целуне ли веднъж човека, тя внася в него нещо особено. Той помни тази целувка за вечни времена. Нищо лошо няма в целувката, лошото е в желанието, което е вложено в нея. Някой казва: Обичам те, искам да те целуна. – Ще ме целунеш, но после ще ме окачиш на дървото. И Юда целуна Христа така. Друг казва: Да му кажа една сладка дума, че после ще го зарежа, ще го напусна. – Ти ще напуснеш, но и тебе ще напуснат. Ти залъгваш, но и тебе ще залъгват. Приятно е залъгването, но в залъгването не трябва да има лъжа. Когато пожелаеш да целунеш никого, ще му кажеш: Слушай, братко, искам да те целуна по актьорски, като на сцената, а не по същество. После да не ми искаш сметка, да правиш въпрос от тази целувка. Докато играеш на сцената, в някоя драма, трагедия или комедия, ти ще правиш това, което не ти е приятно, но щеш, не щеш, ще играеш. Ще се приближи някой актьор при тебе, ще те целуне и ще каже: Целувам те по актьорски, не по същество. Да не правиш после въпрос от тази целувка.
Като слушате да се говори за целувката, ще намерите, че този разговор не е Божествен. Значи, разговорът за целувката не е Божествен, а вашият живот е Божествен. Ако животът ви беше Божествен, и целувката ви щеше да бъде такава. Ако животът на хората беше Божествен, той щеше да ги изведе на добър край. Тогава те нямаше да говорят за спасението, защото само по себе си то щеше да дойде. Спасението не е механически процес, но дълбок вътрешен процес, който е свързан с процеса на чистенето. Когато

Божествената Любов влезе в човека, тя ще го очисти. Само изворът е в сила да очисти човека. Всеки, който се е докоснал до извора на любовта, все е получил нещо от него. Изворът е взел нещо от човека, като същевременно му е дал нещо от себе си – станала е правилна обмяна. При това вземане и даване, човек трябва да направи баланс, една равносметка, и да благодари за това, от което се е освободил и за това, което е получил.
Когато хората не разбират отношенията, които трябва да съществуват между Бога и тях, те се натъкват на противоречия, които не могат да разрешат, вследствие на което страдат, мъчат се, плачат. Сегашните хора се намират над 13-та сфера, но техният свят не е лош. Те не разбират условията на своя живот, затова страдат. За да се справят с тия условия, те трябва да изучават своите мисли и чувства, да проследят, в коя секунда, в коя минута или в кой час през деня са дошли в тях една или друга мисъл, колко време ще трае и т. н. Дръжте си дневник за характера на всяка мисъл, за времето, през което е дошла тази мисъл и за трайността ѝ. Вие не се сещате да правите такива изследвания. Момъкът казва: Днес ми дойде една хубава мисъл на ума, но в този момент срещнах една красива мома, и сърцето ми трепна. Щом сърцето ми трепна, хубавата мисъл отлетя. От този момент момъкът не може да се избави от красивата мома. Щом сърцето му трепне по красивата мома, неговата работа е свършена вече. Ако мисли, че може да се освободи от нея, той се лъже. През целия му живот тя ще му се явява в различни костюми, а в същност тя е една и съща – първата мома, която никога е видял. И когато момата срещне момък, за когото сърцето ѝ трепне, и тя не може да се освободи от него през целия си живот. Някои ще кажат, че искат да чуят нещо хубаво. Какво по-хубаво искате от любовта? Да се обичат душите, да се любят – това е най-хубавото, най-великото нещо в света. Аз бих предпочел да говоря за любовта на двама млади, отколкото за това, че някой свършил един, два или повече факултета. Когато се обичат, хората придобиват истинско знание. Не само това, но любовта усилва паметта. Малцина са ония, които разполагат със силна памет. Казва се за Омира, че разполагал с голяма памет. Човек трябва да работи върху себе си, да развива своята памет.
Съвременната култура е дошла до един кръстопът, до едно преходно положение, откъдето трябва да поеме пътя към истинското знание. Които не разбират това, казват, че трябва да скъсат с миналото. – Не, не трябва да скъсате с миналото, но трябва правилно да разрешите въпросите на миналото. Не сте вие, които трябва да късате с вашето минало. Вашият учител трябва да дойде с ножиците си и внимателно да скъса връзките с миналото ви, както бабата идва при новороденото дете, отрязва пъпа му и после го завързва. След това бабата предава детето в ръцете на майката. То мисли, че се е освободило вече от майка си, но скоро ще се види пак в нейните ръце. Тя сега го кърми, отхранва и отглежда. Детето продължава

да живее при майка си, но вече при други условия – вън от нея. Също така и природата е постоянно около вас, но при различни аспекти. И вие, като детето, искате да се освободите от тежките условия, от утробата на майката, да излезете на бял свят и казвате: Да се освободим от лошите условия, от лошите хора, да отидем на онзи свят при добрите хора. В това отношение вие мязате на онзи интелигентен вълк, който срещнал една овца и й казал: Аз свърших четири факултета; дотегна ми вече да живея между глупавите, между лошите хора. Искам да поживея малко между добрите, между благородните хора. Като чула това лисицата, която също така свършила четири факултета, запитала вълка: След като си свършил толкова науки, зъбите ти поне отъпиха ли се малко? – Не, те станаха по-остри, по-яки. – Щом е така, ще знаеш, че където и да отидеш, все същите отношения ще създадеш. Значи, въпросът не се отнася до външната промяна. Човек трябва вътрешно да се измени – по сърце и по ум.
Сега, като говоря по този начин, виждам, че без да искам, натискам раните ви и причинявам болка. Понякога това е неизбежно. Както и да пипам раните ви, с каквото и да ги мажа, все ще усетите болка. Аз мисля, че вие сте герои, ще издържите на тия болки. Които са слаби, да не дохождат да ме слушат. Които пък искат да ме слушат, но не могат да издържат, нека стоят надалеч, оттам да ме слушат. Онези пък, които искат да се излекуват, нека бъдат герои да ме слушат. Аз ще им дам начин, коренно да се излекуват. Аз искам да ви помогна, нямам намерение да ви забавлявам. Казвате: Като отидем на онзи свят, ще ни посрещнат тържествено. Лъжете се. Ако живеете по Божествен начин и създадете правилна връзка с Бога, ще ви приемат тържествено. Иначе, никъде няма да ви посрещнат добре. Невидимият свят се радва на всяка душа, която учи, която работи от сърце. Когато грешникът се разкайва за греховете си и измени своя живот, всички се радват за неговото повдигане. Кой няма да се радва, когато чуе, че един съдия, който е онеправдал стотици хора, осъзнае погрешките си, разкае се за тях и отиде при всекиго да се извини? Този съдия съзнава погрешките си и решава да служи на правдата и на истината. Ако е онеправдал десет души и ги осъдил да платят по десет хиляди лева, които впоследствие той задържал за себе си, трябва да направи следното: Да отиде при първия човек, когото онеправдал и да му разправи всичко неправедно, което е извършил към него. След това да му каже: Ето, вземи тези десет хиляди дева назад. После да отиде при втория, при третия, до десетия. Като даде на всички по десет хиляди лева и им се извини, ще олекне на съвестта му и ще заживее нов, чист живот.
Това значи да си създаде човек приятели от неправдата. Какво става в съвременното съдопроизводство? Например, двама души се съдят: онзи, който е на правата страна, няма съществени доказателства за това; който е на кривата страна, има съществени доказателства, които го изкарват прав. Съдията разбира това, но се основава на законите, на защитата на

адвокатите и осъжда първия да плати десет хиляди лева. Ако съдията е решил да служи на истината, ще се обърне към втория с думите: Колко ти дължи обвиняемият? – Десет хиляди лева. – Понеже искам да бъда справедлив ето, вземи тези десет хиляди лева от мене. Колко такива съдии има в света? Ще кажете, че сегашното право не позволява да се решават въпросите по този начин. Сегашното право не позволява, но бъдещето право ще позволява. Сегашното възпитание не позволява, но бъдещето ще позволява. Ако в България се яви един такъв съдия, веднага ще го уволнят и ще кажат, че дъската му е мръднала. Защо? – Защото той няма право да изменя законите. Той трябва да съди според законите. Обаче, онзи, който получи права съдба, ще каже, че няма друг съдия като този. Той отсъжда делата право. Хората ще бъдат доволни от него, но другите съдии ще възстанат против него и ще му забранят да постъпва така.
Следователно, при сегашните условия на живота, ние виждаме, че хората си препятстват едни на други. Ако някой иска да приложи Божественото учение, веднага ще излязат срещу него и ще му кажат, че не е време за това. Веднага църквите, обществото, философските системи ще се противопоставят на това учение под предлог, че щяло да развали нравите, щяло да разруши обществения строй и т.н. Кое трябва да съществува преди всичко: черковата или Божиите закони? Тялото ли трябва да съществува на първо място или душата? Божиите закони са съществували преди всички черкови. Душата е съществувала преди тялото. Душите създават телата, но телата не могат да създават души. Божият закон трябва да се приложи на първо място и според него да се преобразят всички научни и философски системи, според него да се преустроят всички държави. Ако държави се преустройват, колко повече трябва да преустроим нашия живот, да имаме реална опитност в живота, да познаем Първата Причина, която урежда всички неща! Съвременният свят се нуждае от работници, на които може да разчита. Разумните, добрите хора ще оправят света, а не парите. Хората на Божественото учение ще оправят света. За тази цел трябва да се приложи това учение. За да приложите това учение, преди всичко, вие трябва да вярвате на Божественото начало в себе си. Без тази вяра никакъв успех не можете да имате.
Днес хората не успяват, понеже имат много човешки желания. Човешките желания са преходни, вследствие на което хората се намират пред големи разочарования. Те търсят приятели, но и в тях се разочароват. Мъжът търси жена, която да му е вярна, но като я намери, скоро се разочарова. Жената търси мъж, на когото да уповава в живота, но като намери такъв, и в него се разочарова. Който иска да не преживява никакви разочарования, той трябва да приеме Божественото учение в себе си. Тогава той ще намери верни приятели, ще намери мъж или жена, на които всякога да разчита, ще намери такъв баща, който доброволно, от съзнание ще бъде

готов на всякакви жертви за него. В бъдещия живот всеки ще работи, ще разчита на себе си, няма да очаква само на родителите си. В семействата всеки ще работи за всички и взаимно ще си помагат. Само при такива условия може да се очаква някакво щастие. Обаче, тъй както хората живеят днес, никакво щастие не може да се очаква. Те раждат деца, отглеждат ги, изучават ги, но в края на краищата техните деца ги остават без никакво уважение и почитание. Един ден споменът за тия хора ще се заличи, от тях нищо няма да остане. Като не вярват в бъдещ живот, хората турят паметници, кръстове върху гробовете на своите близки, с което искат да увековечат името им. Чудно нещо! Те не вярват в друг живот, а говорят, че трябва да оставят паметници след смъртта си. Защо им са паметници, щом мислят, че със смъртта всичко се свършва? Ако пък вярват, че и след смъртта си ще живеят, тогава да си направят по един паметник като Айфеловата кула.
„И пак в друга събота влезе в съборището и поучаваше." На какво поучаваше Христос хората? – Той ги учеше, как да живеят според Божията Любов. Когато влезе в живота на човека, тази любов непременно ще му предаде нещо. Тя ще увеличи малките работи. Тази любов ще подхрани и най-малките добродетели в човека. Силата на човека седи в малките добродетели. Една малка добродетел, като се увеличи, става грамадно нещо. Следователно, не се отчайвайте от малките добродетели. Малките добродетели са като малки израстъци, които показват, че грамадни сили действуват във вас за повдигането ви. Ето защо, работете върху малките добродетели в себе си, за да ги превърнете в големи. Благодарете на малкия живот в себе си, за да придобиете големия, вечния живот. Това проповядвал Христос в съботния ден.
Христос поучавал хората по два начина: на външните хора говорил с притчи, а на учениците си давал опити и знания. Той правил чудеса, възкръсвал мъртви, но никому не казвал, как прави това. На учениците си, обаче, казвал, че след възкресението Му те ще правят по-големи чудеса от Неговите. Той ги запознавал с идеята за братството. Говорил им за богатството, което се крие в ума и в сърцето на човека. Давал им методи да отварят сърцата на богатите хора. За всяко човешко сърце и за всеки човешки ум има специален ключ, с който се отварят. Който намери ключа на едно сърце, той не трябва да го задържа за себе си, но да го даде на притежателя му. Много богати хора са загубили ключа на своето сърце. В това седи злото на света. Като намерите ключа от сърцето на някой човек, ще му го дадете и ще кажете: Заповядай, вземи ключа от сърцето си! Той ще вземе ключа и ще ви благодари, защото до този момент богатството му е било заключено.
Какво нещо представя ключът на човешкото сърце? Ключът на сърцето е любовта. Само любовта отваря човешкото сърце. Докато няма любовта в себе си, човек нищо не знае. Който е придобил любовта, той е минал от

смърт в живот. Който се съмнява, който се колебае, той не е опитал още, какво нещо е любовта. Щом познаеш любовта, ти ще напишеш с ръката си: Първият момент на любовта подразбира първа стъпка към Вечния Живот и към абсолютната вяра. След това ще кажеш: Аз зная вече, че всички хора са братя помежду си. Да съзнаеш това, значи да видиш лицето на Бога. Който веднъж само е видял това лице, той люби всички живи същества. Докато тази любов не влезе в сърцата ви и не минете от смърт в живот, вие нищо не сте придобили. Щом придобиете любовта, тогава ще разберете, че животът не е нито в богатството, нито в силата, нито в славата и величието. Смисълът на живота е в любовта. Аз не говоря за обикновената любов и за обикновените чувства. Те са предговор само към Божествената любов. Можете ли да придобиете тази любов? Ако не днес, поне в бъдеще, всички хора могат и трябва да придобият любовта. – Ама ние вярваме в Бога! – Не е въпрос за вяра, но за любовта. Вярващи хора има навсякъде, но сега се изискват хора на любовта. В прав смисъл на думата безверници не съществуват. Всеки човек вярва в нещо; всеки има някакъв идеал. Срещате един млад момък, който казва, че не вярва в Бога. Той не вярва в Бога, но вярва в своята възлюбена. За него тя е Бог. Всички хора, богати и бедни, учени и прости, силни и слаби имат по един свой Бог. Според мене, в света има малко силни хора. Защо? – Защото нямат любов в себе си. Силни хора са само тия на любовта. Който люби, който не умира, само той е силен човек. Силният може да каже: „Ние няма да умрем, но ще се изменим". Да се изменим само, значи да запазим съзнанието си. В този смисъл смъртта подразбира събличане от една дреха и обличане в друга по-хубава, по-съвършена. Така и змията съблича кожата си, но не умира. В същност човек живее в съзнанието си, а не в тялото си. Нима банкерът не живее, след като изгуби парите си? Нима ученият не живее, когато изгуби знанието си? Обаче, има разлика между първия живот на банкера, на учения и втория им живот, когато са изгубили богатството си, било в пари, било в знание. За да се справят с второто положение, с загубите си, те трябва да имат светъл ум, да разберат, че смисълът на живота не е в парите, нито в знанието, но в любовта.

Сега желая на всички да слушате Христа в една от тия съботи. Съжалявам, че днес поне не е събота, но неделя – първият ден на седмицата. Закъснели сте по буква на нещата, но не и по дух. По дух днес е събота. Защо? – Защото слушате Словото Божие. Привидно вие сте направили неделята събота. Така един българин привидно заместил дървеното масло със свинска мас. Той бил болен и отишъл при един лекар да се прегледа. Лекарят му казал, че, за да оздравее, трябва да яде дървено масло. Този българин бил беден човек, нямал пари за дървено масло. Върнал се у дома си и започнал да мисли, как да изпълни предписаното от лекаря. Дошло му на ум, че имал свинска мас и си рекъл: Ще опитам да прекарам

свинската мас през малка дупчица, да тече като дървено масло. Намислил и приложил това. Скоро след туй оздравял. Доволен, че е здрав вече, той отишъл при лекаря да му благодари. – Хубаво ли беше дървеното масло? – Хубаво беше, помогна ми. Значи, той трансформирал свинската мас в дървено масло и се излекувал. Следователно, по този начин всеки човек може да трансформира нещата, от лоши да ги превръща в добри. Не е въпросът в буквата на нещата. В изключителни случаи свинската мас може да замести дървеното масло. Обаче, има свине, на които маста по никой начин не може да се употребява.

И тъй, турете в ума си мисълта да работите с Божията Любов. Тя ще ви научи на много неща. Не е достатъчно само да вярвате в любовта, но трябва да работите с нея. Досега е било само с вяра, но отсега нататък се иска работа, приложение. Някои търговци поставят в търговията си следното правило: Днес с пари, утре без пари. – Не, вярата е едно, а знанието друго, те не могат да се заместват. Вярата донася едно нещо, знанието донася друго – и двете са необходими. Истинско знание е снова, което има приложение в целокупния живот, а не специално в нашия личен живот. Защо ми е знание, ако то не може да ми помогне при всички трудни условия на живота, или ако не може да обясни причините на всяко нещо? Знанието на химията, на физиката, на астрономията, на астрологията и на всички останали науки имат смисъл, когато могат да се приложат в живота, да изменят лошите аспекти на човешкия живот в добри. Гневен си, воюваш, ще знаеш, че имаш работа с Марс, затова разумно ще се разговаряш с него, да го заставиш да обърне добрата си страна към тебе. Подозрителен, критичен си, ще знаеш, че имаш работа с Сатурн. Поговори с него, кажи му, че познаваш, че те изпитва. Нека обърне другата, светлата си страна към тебе. Поговори му малко за Венера. Щом чуе името й, той веднага ще се усмихне, ще се разположи. Като дойде Венера и започне да те изпитва, да играе срещу тебе, кажи й: Слушай, познавам те, не мисли, че ще ме залъжеш. Покажи ми другата страна на твоето естество. Разкажи ми, как и защо хората те обичат. Ако ми обясниш този въпрос, ще те запозная с един сериозен господин. Тя погледне, види Сатурна и веднага отваря торбата си с добрите аспекти.

И тъй, всеки човек трябва да приложи своята вътрешна наука, своето вътрешно знание в живота си, за да се сприятели с лошото в себе си, както и с всички лоши работи в света. Всеки човек, бил той добър или лош, има две торби. В едната торба държи лошите си работи, а в другата – добрите. Когато предизвикате добрия човек, той изважда на лице торбата с лошите си работи. Когато се отнесете добре с лошия човек, той изнася на лице торбата с добрите си работи. Като знаете това, трябва да бъдете внимателни към хората. Който разбира великите закони, той знае, че Бог работи и с доброто, и с злото. Като гледате по този начин на нещата, вие ще знаете, защо доброто и злото съществуват едновременно в живота и в

природата. Вие едва сега започвате да изучавате злото. Ще кажете, че в света не съществува нито зло, нито добро. Това са философски разбирания. Не е достатъчно само на теория да се говори това, но след като приложи тази теория в живота си, човек трябва да има някакъв резултат. За себе си само човек може да казва, че няма добро и зло в света. Защо? – Защото той е разбрал, какво нещо представят злото и доброто. Само при това положение човек работи съзнателно и с доброто, и с злото: злото в себе си ограничава, а на доброто дава свобода да се прояви. Забелязано е, че когато хората вървят по пътя на злото, всякога биват ограничени; когато вървят по пътя на доброто, всякога биват свободни. Тази е една от великите истини в живота. Всякога вършете доброто – това е пътят на любовта.

17. Неделна беседа от Учителя, държана на
26 май, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_05_29 Определени движения
Общ окултен клас

ОПРЕДЕЛЕНИ ДВИЖЕНИЯ

Размишление върху добрия живот.

Една от причините за страданията на хората е точността. Природата обича точността. Тя наказва всеки, който не е точен в постъпките си. Въпреки това, мнозина мислят, че могат да живеят както искат, и да говорят каквото искат. Не е така. Който иска да страда, той може да живее, както намира за добре. Който иска да страда, той може да говори, каквото му дойде на устата. Обаче, който не иска да страда, той трябва да живее според разумните закони на природата и да говори само върху онова, което е съществено. Слънцето има определен път на движение. Земята има определен път на движение и точно определена скорост. Растенията се развиват по строго определени закони. В природата съществува една разумна закономерност, на която всичко се подчинява. Следователно като разумно същество човек трябва да спазва законите на природата. Колкото да е свободен, той не може да излезе вън от законите на природата. Свободата подразбира разумно ограничаване. Докато е на земята, човек трябва да бъде ограничен. На небето законът е обратен. На земята, за да бъде абсолютно свободен, да не зачита никакви закони, човек трябва да стане лош. На небето, за да бъде абсолютно свободен, човек трябва да бъде добър. На земята добрите хора са ограничени, а лошите са свободни. На небето е точно обратно: добрите са свободни, а лошите са ограничени. Любовта освобождава човека. Който живее според законите на любовта, той е напълно свободен. Живее ли в безлюбие, той е ограничен. Следователно човек може да живее на земята и да бъде свободен. Това зависи от законите, на които служи. Той може да бъде на небето и пак да е ограничен. Човек носи небето и земята в себе си. Небето подразбира закона на любовта, а земята – закона на безлюбието.

Като говорим за точност, ние разбираме мерките, с които природата си служи. От човешко гледище, че някой е стигнал на определеното място една или две секунди по-късно, това не е закъснение. Обаче, от гледището на природата, той е закъснял много. Ако измервате нещата с мярката на светлината, за две секунди тя е изминала грамадни разстояния и човек е останал много назад. Ако едно разумно същество се движи с бързината на светлината и вие закъснеете само с пет секунди, това същество се намира вече на голямо разстояние от вас. Каквито усилия да правите, вие не можете вече да го стигнете. Ето защо, в отношенията си с хората, вие трябва да се съобразявате с бързината на движението им. Ако имате

отношения със същество, което се движи с бързината на биволска кола, вие можете да закъснеете и цял час. Обаче, имате ли отношения със същество, което се движи с бързината на светлината, вие трябва да бъдете точен до секунда. Ще кажете, че знаете тия неща, знаете, какво нещо е точност. Не е достатъчно човек само да знае, но той трябва да прилага нещата. В първо отделение детето знае всички букви, но дадете ли му някоя книга вън от неговия буквар, то нито може да срича, нито може да образува думи и цели изречения. В това отношение, човешките мисли и чувства представляват елементи, азбука на добрия, на разумния живот. Човек трябва да познава елементите на този живот, да знае правилно да ги съчетава, за да живее добре.

Какво представлява добрият живот? Добрият живот не седи само в една или в две добри постъпки, но той е съзнателно отношение на частта към Цялото. Докато мисли, как трябва да постъпва с хората, човек не може да подобри живота си. Започне ли да мисли, какви трябва да бъдат отношенията му към Цялото, човек е на път да подобри живота си. Личният живот не е отношение на частта към Цялото. Животът на ума и на сърцето също не са отношения на частта към Цялото. Обаче, свърже ли човек живота на своята личност, на своя ум, на своето сърце, на своята душа и на своя дух в едно цяло, той има вече правилни отношения към Цялото. Животът на личността е едно нещо, а този на душата и на духа – друго нещо. Малцина имат ясна представа за душата и за духа, но въпреки това често си служат с израза: "Наболяла е душата ми". Те си представят душата подобна на тялото и както тялото страда, така и душата страда. Това е толкова вярно, колкото е вярна мисълта, че добрият човек на земята е лош на небето, и лошият на земята е добър на небето. В буквален смисъл взето, това изречение внася противоречие в човека. По дух и по смисъл, обаче, то е вярно. Това значи: който е живял само за себе си и за хората, да им угажда, той е бил добър за тях. Отиде ли на небето, между разумните същества, които живеят за Цялото, той минава за лош човек. Частта трябва да живее за Цялото, а цялото – за частите.

Като изучавате живота на хората, виждате, че те си поставят далечни и близки цели за постигане. Обаче, кои неща са съществени и кои несъществени, това зависи от времето, от момента и от условията. Например зимно време запалената печка в стаята е съществено нещо. Лятно време, обаче, когато слънцето силно грее, когато цветята цъфтят и плодовете зреят, запалената печка е несъществено нещо. Значи, всяко нещо, направено на своето място и време, е съществено. Не се ли направи на място, то е несъществено. Всъщност, съществени неща са ония, които са нужни на човека за всяко време и място. Като разглеждаме нещата като съществени и несъществени, ние дохождаме до тяхната абсолютност и

относителност. Казваме: абсолютен и относителен морал, абсолютно и относително знание, абсолютна и относителна свобода и т. н.

Като говорим за относителния морал, ние имаме пред вид морала на обикновените хора. Този морал ограничава и опетнява хората. Всяко нещо, с което обикновеният човек си служи е опетнено. И всяко нещо, с което светията си служи, е подобно на чиста монета. Например ако 20 души разбойници се сдружат, числото 20 вече е опетнено. Ако 20 светии се съберат на едно място, числото 20 е чисто, свещено. Кое е отличителното качество на светията? – Свободата, която има в себе си. Въпреки голямата свобода, която е изработил, щом дойде на земята, светията се ограничава. По-ограничен човек на земята от светията не съществува. Както бащата, майката и господарят не са свободни, така и светията не е свободен. Често слугата е по-свободен от господаря. Изобщо, колкото по-големи задължения има даден човек, толкова по-големи са отговорностите му. Щом отговорностите му са големи, заедно с това и ограниченията му са големи. Ако не е разумен, всеки момент човек може да опетни живота си. – С какво? – Със своите лоши мисли и чувства. Разумен ли е, със своите добри мисли и чувства той може да подигне, да пречисти живота си. Най-малката постъпка може да подигне или да опетни живота на човека. Като не знае това, той всеки момент се натъква на едното или на другото положение. Той живее несъзнателно, а несъзнателният живот не е истински. Дрехите, с които се обличате, не представляват истинския живот. Парите, на които разчитате, не представляват същината на живота. Колкото да пазите тия пари, в края на краищата те ще ви причинят пакости, нещастия. Разбойници и крадци ще ви нападнат заради тия пари и дълго време след това вие ще носите раните, които са ви причинили за тях.

Защо трябва човек да страда? За да страда човек, все има някакви причини. Дали човек съзнава това или не, то е друг въпрос. Факт е, обаче, че за да страда човек, има ред причини. Ако мечка ви срещне в гората и ви плюе, и за това има причини. Мечката плюе човека само при един случай – когато има мечета. Щом усети, че някой минава край леговището й, тя веднага излиза срещу него и го плюе. С това тя иска да обърне вниманието му, че като умен човек, той трябва да знае, че тя има малки и да не нарушава спокойствието им. Кой обикновен човек не постъпва като мечката? Опитайте се само да кажете една лоша дума на приятеля си за неговата възлюбена и вижте, как той ще се нахвърли отгоре ви и ще почне да ви плюе. Неговата възлюбена е мечето, което той храни. Днес и мечето, и мечката се страхуват от чужди погледи. Израсне ли мечето и стане голяма мечка, никой няма да се страхува. Като знаете това не се отклонявайте от пътя си, да плашите малките мечета, или да говорите лоши думи за

възлюбената на своя приятел.

Сега, като разсъждавате върху този пример, ще видите, че това се случва навсякъде в живота. Навсякъде слушате все речено-казано и в края на краищата уплашвате мечето на някоя мечка, за което тя започва да ви плюе. За свое оправдание хората казват, че интересите им налагат да постъпват по един или по друг начин. Дали право или криво постъпвате, резултатите ще покажат. Ако приложите някоя своя добродетел не на място, вие ще опорочите и себе си, и своята добродетел. Ако употребите един свой порок за добро, вие повдигате и себе си, и своя порок. Например влизате в дома на един милионер и взимате от касата му сто хиляди лева. Срещате след това млад, способен момък, който отива да се самоубие, защото има силно желание да учи, а няма средства. Вие веднага му давате стоте хиляди лева и го пращате в странство да учи. Ще кажете, че това не е морално. За предпочитане е да изчезнат сто хиляди лева от касата на един богаташ, отколкото да се изгуби един живот. Богатият човек е касиер на Бога. Бог е позволил на крадеца да вземе сто хиляди лева от касата на богатия човек и да ги даде на бедния, но способен момък, който има силно желание да учи. Един ден тия пари пак ще влязат в касата на богатия. Това ни най-малко не дава право на човека да краде. За всяко нещо, което прави, добро или зло, човек отговаря. Каквото прави, той трябва да мисли за резултатите. Мислете за последствията на делата си, без да се страхувате. Понякога последствията могат да бъдат толкова големи, че да счупят гръбнака на човека.

Коя е причината за счупване на човешкия гръбнак? Представете си, че някой човек си строи здрава, солидна къща. Плочата, която дели първия етаж от втория, е поставена на здрави, железни греди. Като разчита на здравината им, той поставя върху тях много материал, който всеки ден увеличава. Наистина гредите са здрави, но е определено, колко товар могат да издържат. Не се ли вземе под внимание тяхната издръжливост, един ден господарят на къщата ще се намери пред изненада: вторият етаж се разрушава. Такава погрешка правят всички съвременни хора. Като не познават силите си, като не познават издръжливостта на своя гръбнак, те се товарят с непосилни за тях идеи, вследствие на което един ден се виждат разрушени.

Природата не обича натрупвания. Идеите са подвижни и трябва да се турят на работа. Колко капитал е нужен на човека? За да работи, човек се нуждае от малък капитал, т. е. от малко идеи. Който има знания, той може да работи с малък капитал. Който няма знания, той работи с голям капитал. Силният може да носи големи товари, а слабият – малки. Силният е по-умен от слабия. Според човешкия морал, обаче, глупаво е

човек да проявява силата си, за да не го впрегнат на работа. Според него по-добре е човек да бъде слаб, отколкото силен. – Не е така. На небето силните хора са умни, а слабите – глупави. На небето силните хора са лоши, а на земята силните хора са добри. Привидно това са противоречиви мисли. Силен човек е онзи, който притежава не само физическа сила, но и добродетели. Слаб човек пък е онзи, който е лишен от добродетели. Можете ли да обичате човек, който тежи 5-10 хиляди килограма? Обаче, ако тежи 50-60 кг. вие ще го обичате. Слонът може да носи цели тонове товар, а човекът, който тежи едва 50-60 кг., не може да дигне една греда на рамото си. Въпреки това вие обичате този слаб, малък човек. Добродетели има този човек, вследствие на което, в най-трудните моменти на живота си, вие разчитате на него.

Това са символи, които трябва да се преведат в живота. Това са истини, на които трябва да се разбере вътрешния смисъл. Като говоря за слона имам пред вид силното в живота. Силното се стреми към слабото, а слабото – към силното. Така е в обикновения живот. Ще кажете, че Бог обича слабите същества. Това, което Бог прави, човек не може да го направи. Бог има две специфични качества, които Го отличават от всички живи същества. Тези качества представляват две неизвестни, които вие сами трябва да намерите. Като изучавате човека, който е излязъл от Бога, виждате, че той иска да бъде голям, учен, силен, богат. Никой човек не желае да бъде малък, слаб, сиромах и невежа. Добре е човек да бъде силен, но не чрезмерно. Голямата сила втвърдява мускулите. Голямата слабост, както и голямата мекушавост, представляват каша, кал, в която нищо не може да расте. Значи, животът не се проявява в голямата сухота, нито в голямата влага. От сушата растенията изсъхват, а от голямата влага – изгниват. Животът може да се прояви само там, дето сушата и влагата се допират. Щом се допират, между тях става правилна обмяна. Дето обмяната е правилна, там всякога има растене.

Какво ще разберете от изречението: "Грей се на огъня, но не го гаси!" Не гаси това, което не гасне! Да изгасиш огъня, това значи да изгасиш своя живот. Дойдете ли до водата, вие ще знаете, че водата не трябва да се подпушва. Не подпушвайте водата, но оставете я свободно да тече. Водата представлява живота. В този смисъл, животът не трябва да се подпушва. Щом се намерите пред живота, вие можете да пиете от него, но по никой начин да не му туряте бентове. Що се отнася до земята, казвам: ходи по земята без да я тъпчеш. Тъпчеш ли земята, ще дигаш прах. Тъпчеш ли земята, ти ще сгазиш всички треви, цветя и растения, и животът ти ще се превърне в пустиня. Следователно като си дошъл на земята, ходи по нея, без да тъпчеш на едно и също място. За въздуха пък казвам: пущай въздуха свободно да влиза и да излиза от дробовете ти, без да му препятстваш.

Казвате: човек трябва да служи на Бога. Как ще Му служите, като не знаете, какво иска Той от вас? Ако отидете при някой виден учител по музика да му служите, вие трябва да знаете да пеете, или да свирите. Нямате ли глас, не можете ли да свирите на някакъв инструмент, той ще ви изпъди. На музиканта могат да служат само добри, способни ученици. Следователно, за да служи на Бога, човек трябва да бъде способен, даровит. Не е ли способен, той нищо не може да постигне. И царският син нищо не представлява, ако не е даровит и ако не работи за развиването на своите дарби. Ще служиш на музиканта, само ако си способен. Ще служиш на художника, само ако знаеш да рисуваш.

Съвременният човек е дошъл до механическо разбиране на живота. Срещате млади хора, които казват, че трябва да си поживеят. Да си поживеят, както те разбират, това значи, да изразходват силите си напразно и преждевременно да остареят. Като остареят смъртта ще ги задигне. След това ще ги заровят в земята, дето ще чакат хиляди години, да дойдат благоприятни времена за тях. Когато тялото на умрелия съвършено изгние и се разложи, той започва да го мести, частица по частица, да брои от колко частици е бил съставен всеки орган. Като го пренесе далеч от гроба си, като преброи частиците, които го съставят, той мисли, че разполага с голямо знание. Какво се ползва човек от това знание? Тъкмо броите частиците, които съставят окото ви, дохожда един човек при вас и ви моли да му продадете тия частици, защото е решил да слезе на земята и се нуждае от съответен материал за съграждане на своето око. Вие продавате частиците, от които окото ви е било направено и срещу тях получавате известна сума. Вместо частиците на окото си, вие започвате да броите парите като ги турите от една страна на друга, но виждате, че в духовния свят парите нищо не струват. Така вие започвате да различавате същественото от несъщественото и си съставяте понятие за тях. Съществени неща са тия, които никога не губят своята цена и които могат на всяко време да се използуват разумно.

Тъй щото, съществено нещо е пеенето, но когато е придружено с мисъл. Може ли да изпее тона до, когато е обхванат от някаква сериозна мисъл, човек е разбрал силата и значението на този тон. Когато някой от близките в един дом умре, никой не пее. Обаче, роди ли се в този дом дете, всички пеят и се веселят. Майката взема детето си на ръце, потупва го и пее. – Защо? – Тя има някаква важна мисъл. Тя започва да мисли за бъдещето на детето, как ще порасне, ще се изучи, ще стане велик човек. Песента на майката не е класическа, нито модерна, но чрез нея тя изказва своя идеал. Майката пее чисто, безкористно, докато не е излязла на сцената. Всяка певица, която излиза на сцената, крие в себе си нещо користно. Тя пее или

за пари, или за някой човек. Често певицата търси между публиката своя възлюбен. Щом го намери, тя престава да пее. Тя пее вече само за него, защото той най-добре я разбира. При това, певицата не пее всички свои песни пред публиката. Има песни, които тя задържа само за своя възлюбен. Идея има тази певица. Щом има идея, тя пее отлично, без никакви правила. Гласът и звучи меко естествено, без никакво принуждение.

Какво представлява идейният живот? Идейният живот подразбира живот на вътрешно доволство, на истинско творчество и градеж. Много хора са дошли до положение всеки ден да градят и да събарят съграденото, вследствие на което се натъкват на големи разочарования. Щом дойдат до тия разочарования, те търсят някой да им каже истината, да ги упъти в живота. Прави са тия хора. Все трябва да дойде някой да им каже истината и да ги упъти. Обаче, те не се запитват, готови ли са да разберат истината, готови ли са да поемат правия път, който може да им се посочи. Който е създал света, Той е посочил правия път на хората, открил им е истината, но въпреки това, в света съществува голяма дисхармония. Дисхармонията в света се дължи на хората. Изчезне ли тази дисхармония, хората ще намерят правия път и ще разберат истината. Веднъж дошъл на земята, човек трябва да работи. Като работи той все ще подобри положението си, както материално, така и духовно. Някой седи без работа и се чуди, какво да прави. Щом е останал без работа, той трябва да бъде готов на всичко. Каквато работа му предложат, той трябва да я. приеме. Представете си, че покрай този безработен мине един художник и му предложи да му позира. Трябва ли да откаже на това предложение? Колкото малко да му се плати, той трябва да приеме предложението. Ако за четирикратно позиране получи 2-5 хиляди лева, той трябва да бъде доволен. Пък и художникът от своя страна трябва да бъде щедър, защото има възможност картината му да бъде купена от някой богат човек. Колкото по-щедро човек отваря сърцето си за малките, за слабите и немощни същества, толкова повече и на него се дава. Такова нещо представляват новите идеи. Колкото и малка да е новата идея, щом човек я приеме в себе си, тя започва да расте и да се увеличава. Не гледа ли на живота по този начин, човек се намира пред пълно обезсмисляне на нещата.

И тъй, човек трябва да се стреми към същественото, но да не пренебрегва и несъщественото. Мнозина считат някои работи за несъществени и мислят, че и без тях може. Например те казват, че облеклото, яденето, ученето, музиката не са съществени неща, и човек не трябва да се спира дълго време върху тях. Те казват, че човек трябва да се облича, както намери, да яде, каквото намери, да учи малко, колкото да не е съвсем неграмотен. Всъщност не е така. Човек трябва да се облича чисто, хубаво, без да

направи облеклото култ в живота си. Той трябва да употребява чиста и здрава храна, без да изразходва всичкото си време и сили само за ядене. Що се отнася до учението, човек трябва да учи, да просвещава ума и сърцето си. Облеклото, храната и учението са нужди, общи за цялото човечество, макар че всички хора се обличат, ядат и учат по различен начин. В тия процеси има нещо специфично за всеки човек. В яденето например има един абсолютен закон, който напълно трябва да се спазва. Не спазва ли човек този закон, природата няма да му даде нужното количество храна. Той може да яде много, без да използува приетата храна. Природата обича постоянството в човека. На постоянните, на трудолюбивите хора, тя лесно намира работа. За тях тя създава даже специални работи. И на непостоянните дава работа, но такава, която не е по угодата им. По този начин тя насила ги заставя да работят, да развиват постоянството в себе си. И червеят е заставен да работи. Той не прави това от любов, доброволно, но по принуждение. Всеки човек може да попадне в ограничителните условия на червея, на кърта, на магарето и на много още животни, без да може да излезе от тия условия. За да се освободи човек от ограниченията на живота, в помощ трябва да му дойде някое силно, добро и разумно същество.

Един принц на древността живял лош, разпуснат живот, вследствие на което след смъртта си не могъл да продължи работата си, която му била определена и трябвало душата му да се скита по земята, да влиза ту в някой паднал, пиян човек, ту в някое животно. Един ден той влязъл в едно магаре, което често носело дърва на господаря си. Случило се, че един от придворните, в чиито дворец някога живял принцът, купил дърва на пазара и трябвало да се пренесат със същото магаре, в което принцът често се приютявал. Като дошло до вратата на двореца, магарето се спряло и не искало да направи крачка напред. Господарят му го удрял, но то не мърдало от мястото си. В това време минал един дервиш, който се спрял пред магарето и започнал да наблюдава, какво ще стане с него. Като видял, че магарето не мърда от мястото си, той разбрал причината за неговото упорство. Дервишът се приближил при магарето и тихо му пошепнал: "Влез вътре, никой не те познава". Като чуло тия думи, магарето влязло в двореца, дето го разтоварили. Значи, принцът, който бил в магарето, не искал да влезе в двореца, за да не го познаят близките му.

Следователно докато не се справи с ограничителните условия на живота, човек неизбежно ще минава през състояния, подобни на тия, в които се намират и животните. Всяка животинска форма не е нищо друго, освен математическа задача, която трябва правилно да се реши. Затова казват, че докато не стане праведен, човек не може заслужено да носи името си. Всяко противоречие в живота трябва правилно да се разреши. Всяка

Божествена идея, влязла в ума на човека, трябва да се реализира, да даде плод. Не я ли приеме, разбере и реализира, човек дохожда до индиферентност, до втръсване. Не е достатъчно човек само да казва, че трябва да бъде добър, но той трябва да прилага своята доброта. Ако говори само за доброто, без да го прилага, човек влиза в механическите процеси на живота. Влезе ли доброто в човека по механически начин, неговите обръчи се късат. Щом обръчите на нещата се късат, с това заедно се нарушава и единството в живота.

И тъй, искате ли да се развивате правилно, използвайте разумно и най-малкото, което ви се дава. Вложете в обръщение и най-малкия капитал, който ви е даден. Колкото малки дарби и способности да имате, впрегнете ги на работа за съграждане на вашето велико бъдеще. Каже ли някой, че не е надарен от природата, това показва, че не е вложил своята дарба в работа, или пък не я приложил на място. Каквото да прави, човек не може да измени Божествения ред на нещата. Никой не може да застави водата да тече нагоре. Никой не може да ходи с ръцете си, а с краката си да върши работата на ръцете. Това, което ръцете правят, краката не могат по никой начин да го направят. Това, което очите виждат, краката никога не могат да го видят. Всеки орган извършва специфична работа, каквато другите на могат да изпълнят. Следователно същото се отнася и до човека. На всеки човек е дадена специфична работа в макрокосмоса, която само той може да извърши. Ако някой от вас представлява косъм от главата на космичния човек, той трябва да знае, че голяма задача му е дадена. Някой счита за обида да бъде косъм и да е принуден да изпълни предназначението на косъма. Който разбира, той знае, че службата на косъма е голяма. Всяка служба, колкото малка да е, щом е изпълнена, както трябва, тя е сериозна. Много нещо е да бъде човек косъм на главата на космическия човек. – Защо? – Велико нещо е космическият човек. Следователно бъдете доволни от службата, която ви е дадена. Достатъчно е да бъдете на служба около космическия човек, а каква ще бъде службата ви, това не е важно.

Сега, от космическия човек ще слезем на земята, дето се изисква работа от всеки човек. Щом е дошъл на земята, човек трябва да работи. Пишете върху темата: "Защо трябва да живее човек?" Някой се учи да свири на цигулка и се запитва, защо трябва да свири. Случва се, че този човек изпада в живота, остава гладен, бос и се чуди, какво да прави, как да изкара прехраната си. Като погладува няколко дена, най-после му дохожда на ум да вземе цигулката си и да започне да свири от къща на къща. Сега той разбира, защо природата му е дала тази дарба. Чрез изкуството си да свири, той изкарва прехраната си. Художникът пък чрез четката си изкарва своята прехрана. Музикантът се оплаква, че му дотегнало да свири. Художникът се оплаква, че му дотегнало да рисува. Радвайте се на

изкуството и на дарбата, която ви е дадена, защото втори път няма да ви се даде. В природата не съществува еднообразие. Ако в един живот сте философ, в следващия ще бъдете музикант, поет, художник и т. н.

Някои се съмняват в прераждането и не искат да го приемат. Ако вярват в това, което им се говори, и на тях ще вярват. Доколкото вярвате на хората, дотолкова ще вярват и на вас. Каквото мислите за хората, това ще мислят и за вас. Дръжте в ума си мисълта, че всичко, каквото ви се случва е за добро. Това не значи, че зло не съществува в света, но мислете за доброто, за да го привлечете към себе си. Щом доброто влезе във вас, злото веднага излиза навън. Значи, всеки за себе си може да привлича доброто, а да отблъсква злото.

Що се отнася до злото вън от човека или в самия него, трябва да знаете, че всеки отговаря за себе си. Следователно, всеки има право да признае и да приеме доброто в себе си, а да отрече злото и да го изпъди вън. Като мислите по този начин, вие ще привлечете доброто към себе си. Каквото мисли човек, това става. Ако мисли, че Божите работи не стават, както трябва, човек съди себе си. Ако искате да растете и правилно да се развивате, никога не допущайте подобни мисли в ума си.

Като не разбират законите на природата, хората се произнасят бързо за нещата и по този начин грешат. Щом чуят някой да говори бързо, високо или нервно, те веднага започват да разправят, че е сприхав, нервен, лош човек. Да говори човек високо или тихо, това зависи от неговия слух. Да го слушате с разположение или с неразположение, това зависи от вашите чувства към него. Едно се иска от човека: да говори истината. Когато някой проповядва истината, той не може да говори лошо. Този човек изнася фактите тъй, както са, без да се спира върху начина, по който ги изнася. – Ама внасял противоречие в умовете на хората. – Това, което не е в съгласие с живота на земята, е в съгласие с живота на небето. Това, което хората наричат безумие, ангелите го наричат мъдрост. Това, което хората считат за нелогично, на небето го приемат за смислено и разумно. Реч, от която хората се възхищават, ангелите не ѝ обръщат никакво внимание. Някой прави усилие да говори красноречиво. Щом прави усилие, речта му е обикновена. Прави ли усилие водата да тече? Достатъчно е да отворите крана на чешмата и водата започва да тече изобилно, без да държи сметка, какво количество се излива навън. Тя знае, че друг се интересува от това и не се меси в неговата работа. Докато има желание да се рови в работите на Великия, човек всякога ще бъде бит. Той иска да заеме високо положение, да стане господар. Обаче, поставят ли го господар, той ще преживее последствията на заблудата, в която е попаднал. След големия бой той ще легне болен и ще му пеят песента: "Девет години болен лежи". – Защо

лежи девет години болен? – За любовни работи.

Под думата "любовни работи”, подразбираме материални работи, а не истинските отношения между младите. Любовта на младите е абсолютно духовна проява. Любовта няма нищо общо с физическия свят. Любов, която става достояние на всички хора, не е истинска любов. Такава е любовта на всички млекопитаещи, птици, насекоми и т.н. И те се сърдят, обиждат се, флиртуват. Любов, която почива на материални интереси, е търговска сделка. Така обичат всички търговци. Истинската любов не се изразява нито с усмивки, нито със сладки думи. Тя няма материален характер. Любовта внася живот и сила в човека. Един поглед на любовта е в състояние да дигне болния от одъра, а умрелия да възкреси. Когато отиде при гроба на Лазар, Христос дигна очите си нагоре, отправи своя любовен поглед първо към Бога, а после към Лазар и каза: "Лазаре, излез вън!" Като чу гласа на Христа Лазар веднага излезе от гроба. Само онзи може да възкресява, който обича и когото обичат. Няма ли любов в себе си, човек нищо не може да направи. Който люби, само той може да върне падналия човек от лошия път и да го напъти към Бога. Кой не би желал да получи любовния поглед на такъв човек?

И тъй, погледът на любовта е израз на Божественото начало в човека, което не се мени, нито променя. Каквото да се говори, Божественото не се опетнява. Хвърля ли някой кал върху него, то лесно се измива. Върху него не може да се задържи нищо нечисто. Няма сила в света, която е в състояние да опетни Божественото в човека.

Т. м.

41. Лекция от Учителя, държана на
29 май 1929 г. София – Изгрев

1929_05_31 Закон на доволството
лекция пред специалния клас

ЗАКОН НА ДОВОЛСТВОТО

Размишление върху силата на живота.

Представете си, че класът ви разполага с капитал от пет милиона лева. Кое осмисля този капитал? – Онова, за което той може да се употреби. Отивате да купите жито, но ви казват, че то не се продава. Отивате да купите плат, и за него казват същото – не се продава. Искате да направите нещо с капитала, да го вложите в някакво предприятие, но ви казват, че няма материали за тази работа. Вие стоите с парите си и нищо не можете да направите. Докато нямахте пари, казвахте, че без пари не се живее. Сега имате пари, но нищо не можете да си купите, нищо не можете да направите с тях. Това е все едно, да се раждат в главата ви различни идеи, без да знаете, как да ги реализирате. Всяка идея има място, време и начин за прилагане. Докато не вземе пред вид тези неща, човек не може да реализира своите идеи.

Често се говори за човешки мисли и за човешки идеи. Каква е разликата между мисъл и идея и между мислене и идеализиране? Казват за някого, че мисли много, а за друг – че идеализира. По какво се отличава първият от втория? Някои не правят разлика между мислене и идеализиране. Представете си, че имате дълг от сто хиляди лева. За да изплатите дълга, какво трябва да правите: да мислите или да идеализирате? При това положение можеш ли да бъдеш идеалист? Щом става въпрос за дългове, ще мислиш, как да ги изплатиш. Идеализмът представя висок планински връх. Идеалистът се качва на него и оттам гледа красивите картини в живота. Мисълта пък представя процес на слизане и на качване. Тя се занимава с обикновените работи в живота. Кога мисли човек повече: когато забогатява, или когато обеднява; когато е здрав, или когато е болен? Той мисли повече, когато обеднява и заболява. А бедността и болестта са принудителни процеси. Значи, мисълта е принудителен процес. Някой казва, че мисли много. Ако го бият, ако е болен, наистина, мисли; ако всичко му върви добре, той мисли малко. Значи, мисълта е силна, активна, когато човек се намира в отрицателни състояния. Чрез тях природата го заставя да мисли. Който има добра, силна мисъл, той не подозира, че е минал през големи мъчнотии и изпитания, докато се е научил да мисли. Човешката мисъл е изкупена с цената на хиляди скъпи жертви. Достатъчно е да видите своите минали животи, мъчнотиите и страданията, които сте преживели, за да разберете, колко скъпо струва вашата мисъл. Като знаете цената на правата и силна мисъл, благодарете за страданията,

през които сте минали. Те са учители на човечеството. Те са научили човека да мисли. Въпреки това, той не е доволен, че страда.

Коя е причината за недоволството на човека? – Търсенето на лесния път в живота. Всеки иска да живее охолно, богато, да се задоволяват всичките му желания. На кого се задоволяват желанията? – На малкото дете. То е слабо, немощно, не може само да си услужва. Като огладнее, то започва да плаче, и майката веднага се притича на плача му. Тя му дава мляко, облича го, къпе го. При това, не всички са на разположение на детето – само майката или близките му се грижат за него. Ако попадне в среда на крави, овце, биволици, колкото и да плаче, никой няма да се погрижи за него. Те не разбират нуждите му и не могат да ги задоволят. Ако това се отнася за безпомощното дете, колко по-малко възрастният може да очаква на другите, да задоволят желанията му. Пазете се от недоволството, като вътрешно напрежение, да не се пръсне формата, в която се е наместило. Какво ще стане с газта, която е сипана в една сфера, ако в нея има известно напрежение? Газта ще наляга върху всички точки на сферата, докато си намери път и изтече навън. Дето сцеплението между частиците на сферата е най-слабо, там ще стане пропукването ѝ, и газта ще излезе навън. Какво придобива сферата в този случай? Не само, че нищо не придобива, но губи; формата ѝ се разрушава. Такова нещо е недоволството. То руши човешкия организъм.

Ние вземаме сферата като хармонична форма. Астрологически, кръгът и сферата представят хармонично съчетание на сили. Ако и в човека, както в сферата, силите му са в хармония, природата има грижи за него, тя сама задоволява нуждите му. Когато силите в човешкия организъм не са хармонизирани, човек сам се грижи за себе си. Защо е така? Представете си, че срещате човек с високо обществено положение, с добра обхода към подчинените си. Всички го обичат, изпълняват заповедите му. Всеки бърза да се отзове на нуждите му, да му услужи. За такъв човек се казва, че планетите, под влиянието на които се намира, са в добър аспект. Един ден той се провини, извърши някакво престъпление. Хората, които са около него, отнемат доверието си, не го слушат, не изпълняват вече заповедите му. Той сам трябва да върши всичко, сам да се грижи за себе си. Така постепенно губи материалното си положение, пращат го в затвор, лишават го от права и т.н. Кой е виновен за сегашното му положение? – Той сам. Ще кажете, че аспектите на живота му не са благоприятни. Обаче, той е причина за лошото съчетание на аспектите. Могат ли да се поправят лошите аспекти в човешкия живот? – Могат, но време е нужно за това. Има случаи, когато лошите аспекти се изправят лесно. Например, някой прилича на един престъпник, който успял да се скрие. Хващат набедения, наказват го, но временно. Един ден намират истинския престъпник и

веднага освобождават невинно пострадалия. Това се случва в човешкия живот.

Едно трябва да се знае: човек може да подобри живота си, т.е. да измени лошите аспекти на своята съдба, когато служи на една възвишена идея. Ако някой извърши престъпление и не се повдигне, съзнанието му не се пробужда. При това съзнание той не е в състояние да измени лошите аспекти на своя живот.Задача на всеки човек е да изучава законите на висшето, Божествено съзнание. Само чрез тези закони той може да се справя с недоволството си. Само така той ще разбере, трябва ли да бъде недоволен за дребни работи. Детето да плаче за чаша мляко, това се допуща, но младата мома и младият момък да плачат за чаша мляко, това съвсем не е на място. Който е дошъл на земята, носи известен капитал за обработване. Трябва ли тогава да бъде недоволен? Нищо не му остава, освен да работи. Ако при богатството, което му е дадено, плаче за чаша мляко, той е малко, недорасло дете. Има ли съзнание за себе си, че е голям, учен човек, той трябва да се прости с недоволството.

Защо идат страданията в живота? – За изправяне на погрешките. Малките страдания изправят малките погрешки, а големите страдания – големите погрешки. Като се изправят погрешките, страданието изчезва. Казвате, че кармата на човека е тежка, затова страда. Какво нещо е кармата? Кога се създава тя? Когато хората не живеят в съгласие с Божествените закони. Те се отклоняват от правия път и вървят по крива, вълнообразна линия, наречена "път на астралната змия". Който попадне в този път, скъпо плаща. Дълго време той ще се мъчи, ще страда, докато се освободи от клещите на тази змия. Много нещо ще научи, много качества ще придобие, но може и с живота си да плати. Бъдете будни към изкушенията, които срещате на пътя си, за да не попаднете във вълните на кривата линия. Който е доволен от условията на своя живот, върви по пътя, който разумните същества му определят. Недоволният постоянно се отклонява, но вместо придобивки, свършва с големи загуби. Условията на всеки човек крият възможности за неговото развитие. Ако използува възможностите, които му са дадени, той върви напред и постига своята цел.

Като ученици, от вас се иска будно съзнание, да разбирате нещата правилно и да ги прилагате разумно. Който има будно съзнание, бързо се ориентира, разбира хората и им помага. Той е като онези хора "психометри", които с едно докосване до някой предмет, описват човека, на когото принадлежи предметът, или който последен го е хващал. Те описват неговата външност, характера му, даже и неговото минало, отчасти и бъдещето му. Бъдещето е в зависимост от миналото. Който знае

миналото на човека, може да предскаже и бъдещето му. Как няма да предскажеш бъдещето на онзи, който преди 20 години извършил убийство, но успял да скрие следите на своето престъпление. Ще дойде ден, когато престъплението му ще се открие. Откриването на престъплението е неговото бъдеще. Как няма да предскажете бъдещето на човек, който е живял добър и чист живот? Каквото е миналото му, такова бъдеще го чака.

Следвайте кръга на Божественото съзнание, дето няма страдание, няма недоволство. Който влезе в този кръг със своето недоволство, сам попада в устата на астралната змия. Той бива изхвърлен вън, като пророк Иона. Три деня ще седите в устата на змията и като се пробуди съзнанието ви и схванете погрешките си, тя ще ви изхвърли вън. Оттук пак може да влезете в кръга на Божественото съзнание. Влезете ли в този кръг, пазете се от недоволството. Там не се позволява нито сянка от недоволство.

Хората се плашат от старостта. На каквато възраст и да сте, бъдете доволни. Старостта не е в годините, но в погрешките, в недоволството. Недоволният е стар. Като прави погрешки, съзнанието му се помрачава, той става недоволен и преждевременно остарява. Младият е всякога доволен. Ако греши, той бързо изправя погрешките си. И младият, и старият се учат, но старият се страхува да не изгуби знанието си. Какво трябва да прави човек с придобитото знание? – Да събере семето му. Само така той може да запази знанието си. Какво прави градинарят наесен? – Събира семената на растенията и напролет отново ги посява. Не направи ли това, той ще изгуби растенията и цветята, които имал миналата година в градината си. Красив цвят е знанието! Грижливо трябва да се отглежда и навреме да се събира семето му. Градинарят трябва да знае, след колко време всяко цвете израства, цъфти и дава плод.

Задръжте в ума си следните мисли: Не смущавай без причина Божественото съзнание, в което живееш. Пази единство на съзнанието си, за да не изпаднеш в областта на недоволството. Натъкнеш ли се на него, не се плаши, но усмихни му се и кажи: Колко си красиво! Можеш ли да кажеш тези думи с разположение, недоволството само по себе си ще те напусне.

Единство в съзнанието и връзка с Божественото съзнание са закони, чрез които човек се освобождава от недоволството.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

35. Лекция от Учителя, държана на
31 май 1929г. София – Изгрев

Книги:
* Закон на доволството
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_06_02 Огън да запаля
неделна беседа

ОГЪН ДА ЗАПАЛЯ

„Огън дойдох да туря на земята."
(Лука 12:49)

„Огън дойдох да туря на земята." Някога още Христос е изказал това изречение, но то е познато на всички хора, особено на домакините. Мъжът казва на жена си: Студено е вън. Моля ти се, запали огъня! Колкото по-скоро го запалиш, толкова по-добре. Хората философстват върху огъня, какво нещо представя той, как е произлязъл, но философията не разрешава живота. Философията е особен род забава в живота. Когато иска да се забавлява, човек трябва да стане философ. Ако човек не философства, главата му ще пати. Това не значи още, че като стане философ, човек много ще придобие, но поне ще се забавлява, както се забавляват хората, когато отиват на театър, на концерт и т.н. Следователно, когато казват за някого, че е философ, намирам, че той е избрал най-хубавото забавление в живота. Когато казват за някого, че е учен човек, намирам, че той е избрал най-хубавото занятие в живота. Когато някой каже, че иска да намери някакво занятие, казвам му да започне да учи. Значи, науката може да се разглежда като занятие.
Днес учените дават едно обяснение за науката, философите – друго, религиозните – трето и т.н. Каквито обяснения да дават за науката, те са все едностранчиви. Вие четете обясненията на философите за времето и пространството, за абсолютното в живота, но нищо не научавате. За изяснение на трудните въпроси на живота, философите привеждат ред доказателства, но техните доказателства не внасят нищо ново в умовете на хората. Някой философ ще каже, че внесъл нова идея в умовете на хората. Това е толкова вярно, колкото е верен фактът, че еди-коя си жена е запалила огъня! Нима други жени не са палили огъня преди нея? Ще се хвали някоя жена, че докато мъжът й спал под юргана, тя запалила огъня. Ще кажете: Как е възможно мъжът да спи под юргана, а жената да пали огъня. Какво лошо има в това, че мъжът спи под юргана? Нека жената се радва, че мъжът й спи под юргана. Щом престане да спи, работата става опасна. Докато човек спи под юргана, това значи, че е облечен, завит е с нещо. Щом излезе вън от юргана, той оголява. Като оголее, работата му става опасна. Това са символи, отношения в природата, от които хората трябва да се учат. Ако не разбират тези символи и отношения, те ще се натъкват на ред страдания и противоречия, на болести и смущения.
Като не разбират законите на природата, хората се натъкват на болести, на

страдания, викат един, втори лекар и казват: Този човек е отличен медик. Той е свършил медицина с отличие. Каква наука е медицината? Тя е наука за болните хора и се занимава с патологическите състояния на човека. Според мене, истински лекар е онзи, който разбира причината на всяка болест и помага на хората. Той е асистент на природата, работи съобразно нейните закони. Обаче, ако лекарят гледа на работата си като средство за прехрана, като професия, той по нищо не се отличава от копача, който копае, от ковача, който чука, от писаря, който пише и преписва. Според разбиранията на съвременните хора, лекарят става добър, опитен само след дълга практика. Лекарят трябва да практикува, но в практиката си той трябва да има пред вид всичко онова, което е в полза на болния. За тази цел той първо трябва да се допитва до разумната природа, до нейните велики закони, да не стават усложнения в организма. От наше гледище, всяко усложнение в организма се дължи на предизвикана усилена деятелност в самия организъм. Когато организмът не може да издържи на такава усилена деятелност, в него се явява известно усложнение. Същото нещо става и с машините. Ако машинистът усили или ускори деятелността на парната машина, движението на целия трен се ускорява, и, ако тя не може да издържи това напрежение, вагоните на трена изкачат от релсите. Тогава всички казват, че се е явило никакво усложнение, нещо непредвидено в локомотива, в парния казан, или в пътя. Всичко е възможно, но главната причина седи в бързината на движението.
Всеки човек е доктор на себе си. Няма човек в света, който да не разбира от медицина, само че някои са специалисти лекари, а други – любители. Щом познава една своя погрешка, човек е вече лекар. Колкото повече свои погрешки познава, толкова по-добър специалист става. Всеки ден човек открива по една своя погрешка и започва да говори за нея. Който го слуша, казва, че и той има същата погрешка. И след това започват един на друг да си препоръчват различни рецепти. И двамата са доктори, но не забелязват, как се явява някакво усложнение. Какво усложнение може да се яви? За пример, срещат се двама приятели. Единият, в качеството на доктор, казва на другия: Ти не обичаш да плащаш дълговете си. Той мълчи, гледа само. После докторът продължава: Освен това, ти обичаш да крадеш по малко. Той го погледне пак, но вече обиден, силно засегнат. За да се успокои, той дава под съд доктора, да докаже, че наистина обича да краде, т.е. че е болен. Ако фактически се докаже, че е болен, т.е. че обича да краде, съдията ще оправдае доктора. Иначе, ще го осъди, че е изкарал приятеля си болен. Наистина, каква по-голяма болест може да съществува в света от кражбата, от лъжата? Това са болезнени състояния, от които човек трябва да се пази. Като посочват, че еди-кой си краде, казвате: Беден е човекът, сиромашията го заставя да краде. Ще излезе, че сиромашията оправдава кражбата. Какво ще кажете тогава за богатия, за набожния, който краде? И богати хора крадат, и набожни крадат. Възможно ли е това? Възможно е

разбира се, кражбата е болест.
Ще приведа един анекдот, да видите, как набожен човек краде. Един богат евреин минавал през една гора и носил със себе си чанта, пълна със злато. Щом дошъл до едно място, започнал да се страхува, да не би някой да го нападне, да го обере. Като се озъртал надясно-наляво, видял един турчин, който се молел, правел поклони. Евреинът рекъл: Ето добър случай. Ще помоля този турчин да ме придружи донякъде, да не съм сам. Затова евреинът почакал малко, докато турчинът свърши молитвата си. Той се приближил до него и му казал: Братко, виждам, че си набожен човек, вдъхваш ми доверие. Моля те да ме придружиш да минем заедно гората, защото имам пари в чантата си, страх ме е да не ме оберат. Турчинът се съгласил. Като навлезли вътре в гората, турчинът извадил пушката си, насочил я срещу евреина и му казал: Скоро давай чантата с парите! От толкова време се моля на Бога да ми изпрати по някакъв начин пари, имам нужда от тях. Ето, парите идат пред краката ми, няма да изпусна случая да не ги взема. – Слушай, ти си набожен човек, можеш ли да обираш хората? Турчинът отговорил: Да се моля на Бога, това е мой дълг; да обирам хората, това е мой занаят. Както виждате, евреинът има една философия, турчинът – друга философия, и всеки постъпва според своята философия.
Който не разбира тия неща, той ще се чуди, как е възможно човек да лъже, да краде. Ако разглеждате тия неща като болезнени състояния в човека, възможни са и кражбата, и лъжата. Има случаи в живота, когато жени на богати мъже крадат. Отива в някой магазин да купи нещо и, докато търговецът донесе това, което иска, жената е откраднала вече няколко предмета. Като знае тази слабост на жена си, мъжът предупреждава търговеца, че жена му страда от тази болест, затова нека представи сметка на откраднатите вещи, да ги заплати. Тази болест у хората се нарича „клептомания." Тази слабост се обяснява с любов към събиране на различни вещи, стари или нови – безразлично. Много хора обичат старите вещи, старините. Те не крадат, но ги купуват евтино, а ги продават скъпо.
Христос казва: „Огън дойдох да запаля." Тези Христови думи са претърпели различни тълкувания. И до днес още хората ги тълкуват. Някой тълкуват тия думи с това, че Христос дошъл на земята с цел да направи някаква революция. – Не, революцията не е естествено явление в живота. Тя е болезнено състояние. Чрез революция светът не може да се оправи. Следователно, Христос не може да си служи с болезнени състояния, като средства за помагане на човечеството. Често и в човешкия организъм стават революции, но те са резултат на някаква аномалия в организма. За пример, някой страда от констипация. За да си помогне, той взима известна доза рициново масло, и в стомаха му настава революция. След революцията настава мир, и стомахът започва своята естествена, нормална работа. Друг страда от главоболие. За тази цел той взима един

прах аспирин, и болката на главата му скоро минава. И аспиринът е предизвикал в главата такава революция, каквато рициновото масло в стомаха. И рициновото масло помага, и аспиринът помага, но временно. Ако стомахът не възстанови своята нормална служба, рициновото масло вече не помага. Ако главата не дойде в своя нормален ход, никакъв аспирин вече не помага. Днес ще употребите аспирин, утре ще употребите аспирин, докато един ден аспиринът се превърне в испирин. Щом аспиринът стане испирин, човек заминава за онзи свят. Какво ще стане със свещта като се запали? – Ще гори. – Докога? – Докато изгори.– Не може ли да се подклажда? – Не може. Щом веществото, от което свещта е направена, се свърши, и горенето на свещта престава. Обаче, огънят може непрекъснато да се подклажда. Ако има материал за горене, огънят постоянно ще гори. В обикновения живот огънят е необходимост. Въпреки това, хората не поддържат вечен огън. Защо? – Защото материалите за горене са скъпи. Тази е причината, поради която хората палят огън, загасват го временно и отново го палят.
„Огън дойдох да запаля." Къде? – В цялата природа, във всички живи същества и в човека. Жената, майката дохожда в света и на ранина още, докато всички спят, тя запалва огъня. Този момент съвпада с раждането на детето. Значи, огънят в човека гори от момента на раждането му до момента на заминаването му за онзи свят. Като изгасне огъня на човека, казват, че той заминал за онзи свят. По какво се познава, че е заминал? – Сърцето му е престанало да тупа, мозъкът е престанал да мисли, стомахът е престанал да смила храната и т.н. Щом съдебният следовател, лекарят, констатира това, свещеникът влиза в ролята си. Той написва една резолюция, че този човек не може вече да остане между живите, но трябва да се опее и погребе. Ако свещеникът не дойде да опее мъртвеца, хората считат, че този човек неправилно е заминал от земята. В какво седи неправилността на неговото заминаване? – Паспорт не му е даден от земята за свободно минаване на границата. Значи, опяването на мъртвеца не е нищо друго, освен издаване на паспорт за свободно излизане от границите на своето отечество.
Същото става и на земята, когато някой човек иска да замине от една държава в друга. За пример, някой отива в Америка. Първата работа е да прегледат паспорта му на границата. Ако се укаже, че този човек не отговаря на белезите, означени в паспорта, веднага го връщат назад. Щом забележат, че един от пръстите му е отрязан, а това не е означено в паспорта, веднага го връщат назад. Представете си, че този човек умре. Свещеникът го опее, значи, дават му паспорт. Като отиде на онзи свят, обаче, намират, че пръстът му е отрязан и го връщат назад. Какво трябва да прави той? На земята не го искат, а на небето не го приемат. Не остава нищо друго за този човек, освен да увисне във въздуха. Не е лесно неговото положение. Ще кажете, че като умре човек, с него всичко се свършва. – Не,

така не може да се мисли. В това отношение българинът мяза на турчина, който, като се намери в трудно положение, не иска да мисли и казва: Аз зная, че има седем ката нагоре и седем ката надолу. Повече от това е Божия работа. – Така се говори само, но другояче се постъпва.
Съвременните религиозни и светски хора, като се намерят пред някаква мъчнотия, веднага я възлагат на Бога, Той да я оправи. Иначе, докато са добре, не мислят за Него. Един турски дервиш отишъл на баня да се окъпе. На излизане баняджията го спрял и му казал: Плати за банята! – Нямам пари. – Като нямаш пари, защо си дошъл да се къпеш? – Господ ме изпрати. Той видя, че съм нечист и ме изпрати да се окъпя. – Ако, наистина, Бог те беше изпратил, Той е богат, щеше да плати за тебе. – Той иска да те изпита, да види, ще Му повярваш ли, като говори чрез мене. – Не мога да вярвам, ти можеш да ме лъжеш. Така се разправяли двамата мукалити. Така се разправят и сегашните хора помежду си, били те вярващи или невярващи. Те говорят за любов, за жертва, за братство, но ако някой си позволи да влезе в банята им без пари, веднага го спират, заставят го да плати. Значи, в света се повтаря една и съща история. Това се дължи на неразбирания, на наслоявания, на придобити наследствени навици. За пример, говорите с някого, или четете нещо, но веднага съмнението изпъква пред вас: Вярно ли е това, или не е вярно? Не само светските, но и духовните хора се съмняват. Защо? – Защото не разбират живота в неговата целокупност.
Други пък се безпокоят, как ще прекарат живота си. Колкото да се безпокоите от мисълта, как ще прекарате живота си, това не зависи от вас. Вие сте се качили на трена, няма защо да се безпокоите, как ще върви този трен, ще има ли достатъчно въглища, на колко места ще спира и т.н. Тренът ще спира на толкова места, колкото са определени. Вие трябва да се интересувате само от това, в колко часа ще стигнете на определеното място. А това, по колко минути е спирал тренът на една или на друга гара, не трябва да ви интересува. Ама щял да се случи някакъв инцидент в трена, или никаква катастрофа щяла да стане, това може да интересува машиниста, но не и вас. Вие можете само да констатирате нещата. Всички странични работи, които стават вън от вас, не трябва да ви занимават. Вие не сте пратени на земята да изследвате машиниста, как работи, доколко съвестно изпълнява службата си. Онзи, който го е назначил на служба, Той е определил специална комисия, която да го следи, да се произнесе за неговата работоспособност. Веднъж дошъл човек на земята, има кой да се грижи за него, дали греши, или върви в правия път. Вие не трябва да се занимавате с този въпрос. Който се занимава с работите на хората, той повече ще изгуби, отколкото ще спечели.
Като говорите за праведни и за грешни хора, задавали ли сте си въпроса, по какво се отличава праведният от грешния? Праведният всякога върши волята Божия, а грешникът върши своята воля. Умният мисли и действа

според законите на разумната природа, а глупавият мисли и действа по своя логика. Значи, има две логики в света: човешка и Божествена. Също така има и две религии, две науки: човешка и Божествена. Човешката религия и наука са причина за нещастията и страданията на хората. Който влезе в тях, той изпада в хипнотично състояние и не знае, защо хората умират и защо се раждат. Тук всички говорят за Бога, но какво нещо е Бог, не знаят. Божествената религия и наука е вътре в човека. Всеки носи тази религия и тази наука в себе си, без другите да подозират това.
Следователно, религията е вътрешен, а не външен процес. Който обича всички хора, всички живи същества, той обича Бога, обича своя ближен. Той има правилно отношение към цялото битие. За да обича всички хора, човек първо трябва да обича едного. Щом обича правилно едного, той ще бъде в състояние да обича всички. Не може ли човек едного да обича, не може да обича всички хора. Истинската религия започва от единицата, от числото едно. В единицата се включва всичко. Първите хора, които дойдоха на земята, бяха само двама. Значи, ако им се говореше за любов, не можеше да им се каже, че трябва да обичат всички хора; на тях трябваше да им се проповядва само за любов към ближния. - Ами като се размножиха хората, каква любов трябваше да съществува между тях? – Пак същата любов – любов към ближния. Тази любов може да се прояви еднакво и към единицата, и към множеството.
Когато първите хора нарушили отношенията си към Бога, към ближния, с това заедно те изгубили възможността да обичат всички хора. Не е лесно да обичате. Това е цяла наука. Това е велико изкуство. Да обичате човека, това значи, да намерите в него една добра черта, която да спира вашето внимание. Не можете ли да намерите една добра черта в човека, вие не можете да го обичате. Между вас и него ще съществува механическа връзка, но не любов. За да се обичат двама души, непременно и двамата трябва да намерят в характера си по една добра черта, заради която да се обичат. Ако единият само е намерил една добра черта в другия, това още не е любов. Докато само единият обича, а другият не обича, това не е любов. Закон е: който обича, и той трябва да бъде обичан. Защо понякога се случва обратното? Някой обича, а него не обичат. Той прави добро, а на него не правят. За да се образуват правилни отношения между двама души, и любовта да действа между тях, необходимо е следното нещо: когато единият от двамата намери една добра черта в другия, той трябва да събуди в него желание също така и вторият да намери поне една добра черта в първия.
Следователно, когато казваме, че Бог люби всички хора, имаме пред вид, че Той е намерил по една добра черта във всеки човек, заради което го обича. Хората не устояват в любовта си към Бога по единствената причина, че не могат да намерят в Него такава черта, на която всякога да уповават. Понеже те се менят, колебаят се, затова и отношението им към Бога

постоянно се мени. Някой казва, че има любов към Бога, а не е готов на никаква жертва заради тази любов. Който има любов към Бога, той ще има любов към всички. Това е противоречие за хората. Невъзможно е, наистина, човек да обича всички хора. Кога? – Когато те са пръснати на различни места. Обаче, човек може да обича всички хора. Кога? – Когато са събрани на едно място. Значи, възможно е човек да обича всички хора, но когато те са събрани в Едного, в единицата. Ще кажете, че и рибата обича по този начин. Тя снася по 300–400 хиляди яйца на едно място и ги обича като свои деца. Но има грамадна разлика между любовта на рибата към нейните деца и любовта на човека към неговите ближни. При това, рибата няма съзнание за имената на нейните деца. И човек не може да знае имената на всички хора, но неговата любов към хората е съзнателна. Сега, вие не се интересувате от въпроса, дали рибата обича своите яйца, или не. И да отговорите на този въпрос, той няма да ви ползва. Обаче, има една риба в света, която знае имената на всичките си деца. Това е философско твърдение, което служи само за развлечение на хората. Какво ще кажете на това? Тази риба е най-голяма от всички риби. Тя може да се вземе за глава на всички риби. Същото твърдение се отнася и до всички животни, до всички хора. Значи, има един човек в света, който обича всички хора без разлика и знае имената им. Ако сте потомци на този човек, т.е. ако сте излезли от него, вие непременно ще имате неговите качества. Щом нямате тези качества, вие не сте излезли от него, не вървите по една линия с него, нямате нищо общо с него.
Тъй щото, противоречията в света се дължат на факта, че съвременните хора не са произлезли от първия човек, не вървят по мъжка линия. Те са излезли от жената и по закона на наследствеността вървят по женска линия. С влизането си в света, женският елемент е създал ред пертурбации. Казват, че жената е виновна за всичко. Не е виновна жената за дисхармонията в света, но когато един мъж ръководи десет жени, непременно ще се явят големи противоречия в жената. За пример, Соломон имал 300 жени и 900 наложници. Каква любов е тази? Каква ще бъде любовта между родените деца от тия 300 жени? За да седят тия жени около Соломон, все-таки някаква любов ги е свързвала. Ще кажете, че това не отговаря на никакъв морал. Не е лесно, докато съзнанието на човека се пробуди, да възприеме новите идеи. Идеята за еднобрачието е сравнително нова. Еднобрачието е било идеал на човечеството. И днес още хората поддържат многоженството. Аз взимам еднобрачието в най-широк смисъл. Многоженството подразбира човек с много идеи. Еднобрачието – една свещена идея само. Който има много идеи, той върви по женска линия. Обаче, един ден той ще се натъкне на противоречия, които ще го заставят да задържи само една идея от всичките, а останалите да остави за благоприятни условия. Еднобрачието трябва да започне от ума и сърцето на човека. Той трябва да има само един ум и едно сърце. Затова е казано и

в Писанието: „Двоеумният е непостоянен в своите пътища."
Следователно, човек трябва да носи само една свещена идея в ума си и с нея да разрешава всички важни въпроси по естествен път. Само така той може да бъде доволен от живота си. При сегашната култура много въпроси не са разрешени: нито индивидуалните, нито семейните, нито обществените, нито религиозните, нито икономическите, навсякъде ще срещнете амалгама от идеи и противоречия. Хората вярват в Бога, но вярата им ще се изпита. Малцина ще издържат този изпит. Защо? – Защото не са правоверни. В Бога вярват, в Христа вярват, но още не са правоверни. Евангелистът вярва в Христа, но още не е правоверен. И баптистът вярва в Христа, но не е правоверен. Всички вярват в Христа, но ако речете да минете от едно верую в друго, наново ще ви кръщават. Ако си православен, но искаш да минеш в баптизма, ще те кръстят. Ако си баптист, но искаш да станеш съботянин, ще те кръстят и ще те накарат да зачиташ съботата. Ако си съботянин и минеш в православие, пак ще те кръстят, ще те накарат да се кръстиш, да палиш свещи и кандила, да целуваш икони и да празнуваш неделята. Ако не вършиш това, не си православен. Нима православието се заключава във външните форми? Нима в кръщаването на един или друг вярващ е правоверността? Казано е в Писанието: Човек не е създаден за съботата, но съботата е създадена за човека. Съботянинът е повдигнал съботата в култ и казва, че който не зачита съботата, той не е правоверен. Така гледат на нещата религиозните хора.
Учените хора не държат толкова за вярата, за религията, но държат за науката, за културата. Те казват, че човек трябва да бъде учен, културен. Учеността, културата, цивилизацията, както и религията не разрешават още въпросите на живота. Окултистите пък ще кажат, че трябва да се изучават окултните науки. И окултните науки не разрешават въпросите на живота. Какво от това, че можете да гадаете, или че знаете нещо за кармата? И това не разрешава въпросите. Че си предсказал някому нещо, това още не изменя неговата съдба. Каквото да предсказвате на хората, предсказанията ви не могат да ги направят по-добри, отколкото са в действителност. И без вашите предсказания всеки ще се прояви такъв, какъвто природата го е създала. Кой е предсказал, че ще се роди еди-кой си гениален човек? Гениалните хора се раждат и без предсказания, но трябва да има майки, които да ги родят и отгледат. Днес не може да се роди дете без майка. За да се излюпи пиленце, трябва три седмици да го мъти майка му. Като се излюпи, то стъпва вече на крачката си и след две–три седмици най-много тръгва само да търси прехраната си. Бързо се измътва, бързо става годно за самостоятелен живот. За да се роди човек, условията са по-тежки: цели девет месеца майката трябва да носи детето в утробата си, докато се развие напълно. Докато птиченцата са малки, майката се грижи за тях и им казва: Ще правите, каквото ви казвам. Щом

пораснете, ще ви пусна в света, във великия университет, там да учите, при други професори – птиците. Обаче, влезете ли в човешкия живот, работите се усложняват. Там не могат да се приложат условията на птиците. Хората се грижат, трудят, измъчват повече, отколкото трябва. Затова Христос е казал: „Вижте криновете на полето, как са облечени. Те нито жънат, нито предат."
„Огън дойдох да запаля." Огънят представя разумното в света. Огънят подразбира още живот. Значи, като човек, ти трябва разумно да живееш. Огънят ще изгори всичко непотребно, а ще остане само потребното, разумното, което ще гори без да изгаря и ще се усъвършенства. При правилното горене взимат участие въглеродът, въздухът и водата. Това значи: елементът, който гори,е въглеродът; елементът, който поддържа горенето, е кислородът; получените продукти при горенето са главно вода и въглероден двуокис. И водата сама може да образува горене. Ако залеете парче негасена вар с вода, гасенето на варта става толкова силно, че се развива голяма топлина, от която водата възвира. Следователно, като се пече варовникът, първо се превръща в негасена вар, която при заливане с вода, се превръща в каша, наречена гасена вар. И тъй, когато варовникът, който е твърд като камък, се влюбва във водата, той омеква, разкашва се, става на вар, с която жените мажат, белосват къщите си. Домакинята взима част от тази каша и измазва с нея стените на къщата си. По този начин тя изнася пред хората любовта на двамата млади – водата и варта. Белият цвят се образува, само когато две същества се влюбят. Дето има бял цвят, там има любов. Дето няма бял цвят, там любовта още не се е проявила. Ако цветът е червеникав, жълт, зелен или друг някакъв, това показва, че любовта е още в началото си. Различните цветове показват различни степени на любовта. Дойде ли любовта в своята пълнота, всички цветове трябва да се съединят в едно – да образуват белия цвят, да образуват твърдото вещество. За да се прояви любовта на земята, белият цвят трябва да се трансформира в бяло, твърдо вещество, да влезе в работа. Щом види тази бяла маса, разумната домакиня веднага се зарадва, вземе я, залее я с вода и я оставя да поседи малко, да утихне огънят, т.е. двамата влюбени да се опознаят. След това тя започва да маже. Кой как види измазаните бели стени, изпитва голяма приятност.
Сега всички се запитват, има ли любов в света, или няма. Това знае варджията, който превръща варовника във вар. Той взима варовника, нарежда го в пещи, запалва отдолу огън и го оставя при тези условия четири-пет дена, като от време на време го запитва: Готов ли си да любиш? – Не съм готов, не искам да любя. Варджията вземе лопатата, разбърка го малко и пак го пита: Готов ли си да любиш? – Не съм готов. Най-после варовникът се понапуква тук-там, започва силно да побелява и, без да го питат, казва: Искам да любя. Варджията погледне в пещта и вижда, че варовникът се е превърнал вече във вар, готов да люби. Той се радва, че

може да го продаде, да го тури на работа. Който люби, той е готов за работа. Варджията е сват, който изнася варта за продан, търси възлюбената й – водата. И природата си служи със същия процес, какъвто варджията извършва с варовника. Когато намери нещо твърдо в човека, природата го поставя на огън, да го опече. Щом го пече известно време, твърдият елемент в човека постепенно омеква. Когато човек изгуби мекотата си, природата го поставя в пещта си, наклажда огън отдолу и го пита: Ще любиш ли? – Не искам. Тя усилва огъня. Ще любиш ли? – Не искам. Още повече усилва огъня. Сега, без да пита, човек сам казва: Ще любя! Той е омекнал вече, превърнал е твърдият елемент, камъкът, във вар, по-мек елемент, податлив на действието на водата, т.е. на живота. Като види това, природата налее върху човека малко вода, и той се възпламени, побелява, още повече омеква и казва: Слава Богу, освободих се от тежките условия на своя живот!
Съвременните хора се запитват, защо идат тия големи страдания, от които главите им побеляват. Питайте варджията. Той е виновен. Той ви е турил в пещта си под силен огън и казва: Ще любите! – нищо повече. Като ви превърне във вар, като ви избели, туря ви във варницата, залива ви с вода, докато съвършено омекнете. След това вие започвате да любите, да се радвате на живота. Варджията представя природата, която туря упоритите хора в пещта си и насила ги заставя да любят. – Ама аз съм стар човек, любовта не е за мене. Младите нека любят. Природата не чува, тя не прави разлика между млади и стари. Тури те в пещта си и гледа, кога ще се опечеш, кога ще се научиш да любиш.
Старите хора са актьори в живота. Гледаш дядото седи, въздъхва, съди младите. Той играе ролята на мъдрец, който е надрасъл нещата. Вътре в себе си той казва: Ех, сега да съм млад, зная, как да живея. Бабата седи в друг ъгъл и въздиша. Тя поглежда завистливо към младите и си казва: Луди-млади! – не знаят, как да живеят. В себе си казва: Едно време и ние живяхме като тях. Бабата е недоволна от живота на младите, но кажи й само, че може да се подмлади, тя веднага ще се развесели, ще пожелае да стане млада.
Преди години, когато правих изследванията си, дойде при мене една баба, 80 годишна, и ми казва: Синко, големи страдания имам. Виждам, че си учен човек, четеш и тълкуваш книгата на живота, но за младите. Аз съм стара жена, какво можеш да ми кажеш? Да ми кажеш, че ще се оженя, това е невъзможно. Кой би хукнал подир мене, 80 годишна баба, като подир млада мома? Пък аз мога ли да услужвам на мъж? Едва себе си гледам. Наистина, поглеждам към нея, няма с какво да я утешиш, няма как да я лекуваш – цялата е разнебитена. Тогава се обърнах към нея с думите: Бабо, в моята книга има един параграф, който може да те обнадежди. – Кой е този параграф? Какво гласи? Да не би да ми препоръчваш да ходя на черкова. Ако е това, краката ми не държат. – Не, бабо, черковата е за

младите. В този параграф се казва, че и старите хора могат да се подмладяват. – Така ли? Виж, това е интересна работа. Веднага тази баба скочи, засмя се, развесели се, забрави старостта си, забрави ревматизма си, иска да ѝ кажа начин за подмладяване. Дадох ѝ известни наставления и ѝ казах: Ако изпълниш тези наставления, ще се подмладиш най-малко с 20 години. Тя се позамисли от предадения урок. Аз ѝ предадох един алхимически урок. Бабата тръгна да си отива, разбра, че има някаква дълбока, велика наука в живота и ме запита: Синко, не можеш ли ти да направиш това нещо вместо мене? – Не, бабо, първо ти трябва да направиш поне малко усилие, а после и аз ще ти помогна. – Ех, синко, защо не дойде по-рано? – Ако бях дошъл по-рано, когато беше по-млада, нямаше да те намеря. Сега дойдох точно на време. – Много умен си, синко. Учен човек си, както те виждам. – И ти си умна, бабо, защото си остаряла и защото можеш да ме слушаш. Иди си сега весела, приложи съветите ми и като имаш резултат, пиши ми. Тя си отиде весела, облекчена. Но и досега още не съм получил писмо от нея. И сегашните стари се оплакват, че на времето им нямало, кой да им каже, как да живеят, да запазят силите си, да запазят своята младост. Така говорят старите, но ето, на младите се говори вече, изпълняват ли това, което им се говори? Тогава казвам: Днес и на млади, и на стари се говори, но който от тях приложи, той ще разбере смисъла на това, което им се проповядва.
И тъй, за да подобри условията на сегашния си живот, човек трябва да обърне погледа си навътре, да се вдълбочи, за да намери онази свещена идея, която ще му служи като алхимически елемент в живота. С тази свещена идея той ще превръща нещата, от неблагородни в благородни, от низши във висши. Каква е тази свещена идея, тя остава тайна и за самия човек. Тя с пари не се купува и за пари не се продава. Който се е опитал да я продаде за пари, той си е навлякъл всички страдания. Всеки сам ще намери тази идея в себе си. Да възкръсне човек, това значи да намери тази свещена идея в себе си. Когато намери тази идея, когато прочете всичко, каквото е написано в нея и когато приложи написаното, той е възкръснал вече. Тази свещена идея съдържа в себе си опитностите на миналите поколения. Те са написани в нея като на книга.
„Огън дойдох да запаля." Защо трябва да се запали този огън? – За да внесе светлина и топлина в домовете. Щом се запали огън в един дом, мракът и студът в него изчезват. Когато този огън се запали и в човека, той е готов на всичко. Топлината го предразполага да работи, а светлината – да мисли. Изгуби ли нормалната топлина и светлина в себе си, човек се натъква на противоречия, които създават ред пертурбации в него. Това всеки е опитал. Кой не познава благоприятното въздействие на топлината върху себе си? Зимно време, като влезе в една стая, човек първо търси печката. Ако я намери запалена, той се приближава, взима стол и сяда близо до нея. След това поставя ръцете си на известно разстояние от нея, да се

стопли. Ако ръцете му са далеч от печката, той постепенно ги приближава, докато ги постави на такова разстояние, да изпитва най-голяма приятност от топлината. Тази приятна топлинка го предразполага към дрямка. Той дремне 15–20 м. и, като се събуди, усеща се отморен и бодър, готов на всякаква работа. Значи, има една зона, от която излиза най-мека топлина и енергия за работа. В този случай ръцете са добър възприемател на тази енергия. Някои хора искат изведнъж да се приближат до огъня, да приемат всичката енергия, но вместо да придобият нещо повече, те изведнъж отскачат надалеч, без да се ползват от нея. Други пък седят далеч от огъня и считат, че каквото е тяхно, ще им се даде. И при това положение обаче, те нищо не придобиват. Има едно разстояние, точно определено, на което, застане ли човек, ще придобие хубавото, приятното, което огънят съдържа.
Мнозина мислят, че като имат печки в стаите си, лесно ще приемат от огъня това, което им е нужно. Да, но сегашните печки не са хигиенични. Те по-скоро причиняват болести на хората, отколкото да им носят здраве. Печките трябва да бъдат така направени, че да се вижда, как става горенето. При това, лъчистата топлина трябва да излиза отвсякъде, а не само от една страна на печката. Лъчистата топлина от огъня трябва да излиза от всички страни и да се разпространява навсякъде безпрепятствено.
Същият закон трябва да се приложи и по отношение на обичта, на любовта. Не туряйте любовта на човека в някоя печка, наблизо, само да топли, но турете я в огнището, да пръска своята светлина и топлина надалеч, всички да се ползват. Само тогава вие ще имате такива резултати от любовта, каквито желаете. Следователно, който люби, той ще бъде поставен в огнището да гори, а любените от него ще се топлят и осветяват. Щом изгори той, вие ще заемете неговото място в огнището. Тогава той ще се топли, а вие ще горите. Така ролите ще се сменят, и всички ще се ползват от любовта. Когато един люби, той е в огнището, гори, а другите се топлят. После любеният влиза в огнището, а първият, който е любил, той ще се топли. Като не разбират този закон, хората очакват да бъдат обичани. Такова нещо не съществува. Ще обичаш и ще те обичат – смяна ще има в живота. Който обича, той е в огнището и гори; когото обичат, той се топли. После настъпва обратният процес: когото са обичали, той влиза в огнището; който е обичал, той се топли. – Как ще разберем този закон? – Теоретически този закон не може да се обясни, той се опитва само в лабораторията на природата и на живота. Който го е опитал веднъж, той не говори за него. Той не говори и за старост. Който казва, че е стар, той не разбира този закон, той никога не е любил. Същевременно той не може да се ползва от любовта. Който казва пък, че е млад, и той не разбира закона. Той мяза на онези малки момченца и момиченца, които за пръв път са почувствали в себе си любовта и започват да се срамуват. Това е криво

разбиране на любовта. Днес и млади, и стари криво разбират любовта. Който право разбира любовта, той не може да бъде нито стар, нито млад. Той знае, че животът едва сега започва да тече в него. Той знае, че любовта едва сега се проявява в него. Това значи ново раждане. Това значи възкресение. Ще каже някой, че е 24 годишен. Какво представят вашите 24 години за Юпитер, за Сатурн или за другите планети? Това са две юпитеровски години. Нашите 32 години пък съставят една сатурнова година. Материята на различните планети коренно се различава от тази на земята. Влиянието на планетите върху земята се дължи на тяхната особена материя и на техните особени сили. Когато силите, енергиите на Юпитер влияят върху някой човек на земята, те му придават особен израз, особена стойка и положение на тялото, които говорят за благородство, за достойнство, за религиозност. Такъв човек обича ред и порядък, обича да заповядва. Защо? – Юпитер е в него. Когато земята действа върху човека, той е подобен на въглен. Когато се говори за материализма на земята, ние разбираме живота на въглена, който няма никакъв смисъл. Какъв смисъл може да има в един въглен, който гори и изгаря и се превръща в пепел? Като дойдат до въглена, всички го подритват. Защо? – Живот няма в него. Когато добрата домакиня вземе въглена, тя го туря в огнището си и го запалва. По този начин тя го осмисля. Едва сега въгленът познава, че има нещо в него – може да гори, да отделя светлина и топлина. Въгленът е един от елементите на природата, който трябва да се изучи, да се познаят неговите свойства.
И тъй, природата представя сбор от елементи и сили, които трябва да се изучават. За да се ползва от тия елементи и сили, човек трябва да бъде в съгласие с природата. Някои от елементите на природата носят безсмъртието, което се дава на хората периодически. Жизненият еликсир, който алхимиците изучавали, иде отдалеч някъде, минава през слънцето и слиза на земята. На всеки две хиляди години слиза на земята по една вълна на безсмъртието. Тази вълна носи нов живот, нова култура, нова епоха за човечеството. Ние се намираме в началото на нова епоха, когато иде една вълна на безсмъртието. Тази идея Христос е изразил в стиха: „Както Отец ми има живот в себе си и го дава на когото иска, така е дал това право и на Син Человечески." Под думата Син не трябва да се разбира индивидуално човекът, какъвто е бил Христос на земята – човек, облечен в плът. Защото, ако така разбираме Сина, Христос беше Син Божий и трябваше да дава живот на хората. Значи, думата Син не трябва да се разбира в нейния външен образ, а вътрешно, като принцип, за който и апостол Павел говори. Той казва: „Ние не познаваме вече Христа като човек на земята, но като Дух." Докато беше на земята, Христос не даде на хората това, което очакваха. Като възкръсна, обаче, Той каза: „Даде ми се всяка власт на небето и на земята." Когато беше на земята, Христос казваше, че само да пожелае, 12 легиона ангели ще му дойдат на помощ, но за да се сбъдне

Писанието, Той не иска тяхната помощ. И цар да го направят, щом заминат ангелите на небето, Христос пак ще бъде детрониран. Казано е, че една резка няма да се измени от Писанието. Като мина през големи страдания и възкръсна, Христос каза на учениците си: „Даде ми се всяка власт на небето и земята. Идете и проповядвайте, аз ще бъда с вас до скончанието на века."
Христос казва: „Огън дойдох да запаля." Под думата „огън," Христос разбирал огъня на безсмъртието, който трябва да се запали във всяка душа. Който не разбира смисъла на този огън, той ще се уплаши. В огъня на безсмъртието нечистото изгаря, а чистото остава. В първо време този огън ще създаде големи пертурбации в света, но постепенно ще пречиства атмосферата, докато малки и големи разберат и почувстват благото, което той носи в света. Това и невежите днес съзнават и казват: Светът може да се оправи само чрез огън. Докато всичко не се запали и изгори, светът няма да се оправи. Под думата огън те разбират вътрешния огън в човека. Ще кажете: Щом е така, не е нужна религия, вяра, проповеди, наука на хората. Като дойде огънят, той всичко ще пречисти. – И без това може, само че хората ще минат през по-големи страдания. И без да се изправя счупения крак на някой болен, счупеното място ще оздравее, но кракът ще остане хилав. Обаче, разумният хирург ще постави всяка счупена кост на мястото ѝ, и кракът ще оздравее без никакъв дефект. Значи, знанието е от голяма полза за човека. Ако не дойде Учител в света, който да изправи нашити удове – умове и сърца, и да ги постави на местата им, те пак ще оздравеят, но хилави ще останат. За да се изправи криво зараснали крак на човечеството, ще дойде лекарят в света, отново ще счупи този крак и внимателно ще постави всяка кост на нейното място. Природата не търпи никакви дефекти. Човечеството се нуждае от велик Учител, който да изправи неговите изкривени удове. Човечеството се нуждае от велик лекар-хирург, който да изправи криво зарасналите му крака.
„Огън дойдох да запаля." За какъв огън говори Христос? Той не говори за обикновения огън, който хората познават, но за огъня като наука, като възможност, с която могат да излязат от обикновения живот и да направят връзка с великия алхимик, с разумното начало в природата. Това значи да разбират езика на великата природа. Природата има свой език, с който хората могат да се разбират. Който знае нейния език и говори на него, тя ще му даде всичко, каквото желае. Който говори с природата на чужд ней език, тя ще му даде това, което той не желае. Щом говориш с природата на чужд за нея език, ти ще изпаднеш в положението на онзи българин, който се хвалил пред съселяните си, че знае много добре турски език. Един ден в селото им дошъл един турски бей. За да му услужат във всичко, селяните извикали този свой брат, да служи като преводач на бея. Селянинът влязъл при бея, който започнал да му говори на турски. Той разбрал, че беят иска нещо. Излязъл вън и казал на селяните, че беят иска един скъсан сак, с

който да лови риба. Като занесъл сака на бея, последният се ядосал, че не го разбрали, набил добре селянина и го изпъдил вън. Другите селяни го запитали: Защо те би беят? – Защото го наддумах. – Не, беят бил селянина, защото не го разбрал. Всички хора са опитали боя на този бей, и то главно за тяхното невежество. Като невежи, те се представят за знаещи.
Един наш познат, добър, но скържав човек, често казваше: Даването не седи в многото. Човек трябва да дава малко, но от сърце. – Не, законът на даването не е такъв. Знаете ли, колко трябва да дадете на човека? Дали много, или малко ще дадете на човека, не е важно; за вас е важно да знаете, че пари не трябва да давате. Природата не работи с пари. Парите са човешко изобретение. Когато някой дойде при вас да иска нещо, дайте му от това, което природата произвежда: жито, картофи, плодове. Пари, обаче, не му давайте. Злато може да му дадете, защото златото се среща в природата. Какво злато можете да му дадете? Дайте му злато в естествен вид, а не златни монети, с каквито хората боравят. Колко злато трябва да му дадете? Дайте му в изобилие, както природата дава. Природата не обича скържавите хора. Тя казва: Когато даваш, с крина давай. Цели хамбари злато има в природата, но те се намират на голяма дълбочина. Засега хората не могат да проникнат в богатствата на природата. Ако знаеха къде е скрито златото в природата, българите отдавна щяха да платят дълговете си. Ако дадете един шиник злато на някой човек, преди всичко той не би могъл да го носи. Златото е тежък метал. Въпреки това, той ще се полакоми за него, ще се нагърби да го носи. Лакомство е това. Съвременните хора са доста лакоми. Като срещнат някой велик учен, те веднага искат да им каже той нещо особено, някои велики идеи. Те не подозират даже, че такива идеи са много тежки, по-тежки от златото, и не могат лесно да се носят. За пример, някои искат да разрешат въпросите, какво е Бог, откъде е дошъл, какво представят вечността, времето и пространството, но не знаят, че не могат да си отговорят на тия въпроси. Това са отвлечени въпроси, тъй щото, каквито обяснения да им се дават, пак ще останат неразбрани. Какво нещо е времето? Времето е дълъг конец, започнат от една красива жена още преди милиони години. Който иска да разбере този въпрос още по-добре, той трябва да се върне милиони години назад, да намери началото на времето, когато красивата жена е прела с хурката си. Кога ще дойде краят на времето, не зная. Зная нещо само за началото на времето. Красивата жена искала да изпреде конец за дреха, затова започнала първия конец, с който турила начало на времето. Кога ще свърши преждата за своята дреха и кога ще я изтъче, не зная. Учените могат да говорят за времето, каквото искат – тяхна работа е това. Те казват, че времето е величина без начало и без край. Според мене, конецът има начало, има и край – това е времето. Този конец, обаче, може да стане дълъг, колкото искате – това представя вечността. В същност, времето и вечността са процеси, които се извършват в мисълта, но

съществуват и в самата природа. Какво е мислил Бог, като е създавал вселената, не знаем. Обаче, какви ще бъдат крайните резултати от създаването на вселената, това е важно за нас. Впрочем, и това не е толкова важно. За мене е важен моментът, когато се пробужда съзнанието на човека за Господа. Тогава човек трябва да се обърне към Господа с думите: Господи, ето, милиони години вече, как създаде разумно, безпогрешно цялата вселена, съставена от малки и големи светове. Най-после Ти създаде и моя малък свят. Всички съзнателни същества Те славят и Ти благодарят. Научи ме, как да устроя моя свят, как да живея правилно и да Те славословя. Щом Бог ми отговори на молитвата, аз ще започна да изучавам небето и земята, да ги търся в себе си. И тогава, колкото разбера външния свят, толкова ще разбера и моя вътрешен свят. Действително, доколкото разбираме Бога, дотолкова ще разбираме и себе си. Каквото Бог ви каже, приемете го напълно, без никакво съмнение и критика. Вяра в Бога, това е свещена идея, която всеки трябва да намери в себе си.
На мнозина съм казвал, че за всичко мога да разсъждавам, но щом дойда до живота, който изтича от Първата Причина, спирам. Този живот е свещена идея за мене, която не подлежи на никаква критика, на никакви разисквания. Имам с какво да се занимавам: работата и науката като занятия, а философията като развлечение. Всички науки ме интересуват, всички изкуства също ме интересуват: художество, скулптура, музика и т.н. Понякога се занимавам и с медицина, макар че я считам наука за болни, а не за здрави хора. Щом се докосна до медицината, веднага се обличам с бели дрехи. Белите дрехи не ги хващат болести. Като знаят това, лекарите носят бели престилки, които употребяват като дезинфекционно средство. Истинският лекар трябва да познава добре физиология, анатомия, психология, биология, физиогномия и ред още науки. Без тези науки, медицината е наука за патологичното състояние на човека. Който изучава патологията, той трябва да се облича с бели дрехи и тогава да започне смело да издирва причините на болестите. Който изучава психология, той трябва да изследва не само причините на вътрешните болести в човека, но и причините за неговото умствено и сърдечно разстройство. Най-малкият елемент отвън е в състояние да внесе известна дисхармония в чувствата и в мислите на човека. Една обидна дума е инжекция, която разстройва чувствата на човека и го наскърбява. Една насърчителна, похвална дума повдига духа му и го развеселява. Кое е естественото състояние на човека: радостта или скръбта? – Най-естественото състояние на човека е това, което има при изгрев на слънцето. Той трябва да задържи това състояние през целия ден. Обаче, като не знае законите, с които да запази доброто си състояние, след изгряването на слънцето, той вече започва да губи това състояние.
„Огън дойдох да запаля." Този огън, за който Христос говори, е огънят на човешкото сърце. Различен е огънят на човешкото сърце: някъде огънят е

от запалени въглища, а някъде от електрическа енергия. При горенето на въглищата се отделя повече дим, повече сажди, отколкото при електричеството. При електричеството горенето привидно е пълно, но все се отделя нещо, което Се отразява върху очите. От електрическата светлина очите отслабват. В някой моменти слънчевата светлина се отразява благоприятно върху очите – усилва ги. Мнозина се оплакват от силното слънце, казват, че действало зле върху организма им. Причината за това не е в слънцето, но в мислите и чувствата на хората. Лошите мисли и чувства образуват един тъмен пояс около слънцето, който така пречупва слънчевите лъчи, че задържа голяма част от тъй наречената черна светлина на слънцето. Тия черни лъчи са причина за много болести, както и за почерняването на хората. Оттук може да се извади заключение, че началото на всички болести се крие на особено вътрешно пречупване на слънчевата светлина. Светлина, която се пречупва в низходяща степен, всякога произвежда болезнени състояния в човешкия организъм. Черните лъчи на светлината се отразяват зле и върху човешките мисли и чувства. Защо? – Защото в тази светлина мислите и чувствата не могат да се проявяват. Щом не могат да се проявят, те не могат да създадат свои форми и се подпушват. Човек е творец на своите мисли и чувства. Той сам работи в своята лаборатория и във форми излива чувствата и мислите си. Когато обичате някого, вие сте грънчар, който прави гърнета, т.е. излива различни форми. Колкото чувствата са по-добри и по-възвишени, толкова и формите им са по-правилни, по-стабилни. Ако формите на висшите чувства и мисли, като грънчарските гърнета, при всяко падане или счупване, се трошат, какви чувства и мисли са те? Чувствата и мислите могат да се ваят. Казвате, че чувствата ви се разбили, че мислите ви се осуетили. За да се разбиват чувствата ви и да се осуетяват мислите ви, това показва, че формите им не са здрави. Изкуство е човек да знае, как да вае формите на своите мисли и чувства, да бъдат здрави, да издържат на голямо напрежение. Щом тия форми са хубави, съществата от невидимия свят ще пожелаят да си купят от тях. Те ще ги купуват с пари, защото струва да се плати за тях. Ако вашите гърнета не са добре направени, ще дойде някой, ще ги погледне и ще каже: Кой направи това гърне? Слабо е, не може да издържа големи напрежения. Вижда се, че някой простак го е правил. – Ама грешен човек съм. – Това не те оправдава. Веднъж си влязъл в Божественото училище, ти трябва да бъдеш майстор, да знаеш добре да изливаш формите на своите мисли и чувства. Ако не знаете да изливате хубави и здрави форми, ще отидете при един от великите майстори – грънчари на Божествената Школа, ще седнете близо до него и ще гледате, как той върти колелото. Ще му кажете, какво искате: стомничка, саксийка или вазичка – каквото искате, ще ви се направи. Той ще върти колелото, а вие ще гледате. Като прекарате пет–шест дена при него, ще си вземете предмета, който сте поръчали. Ще платите, ще благодарите и ще си

отидете. Формата, която този грънчар ви дава, представя едно хубаво чувство, или една светла мисъл. По този начин и вие се научавате да изливате формите на вашите мисли и чувства.
„Огън дойдох да запаля." Христос дойде в света да запали свещения огън, от който всички хора да се ползват, да пекат на него формите на своите мисли и чувства. Без този огън хората ще си останат само със своите добри желания. Лекарят ще отиде при болния с всичкото си добро желание да го излекува, но няма да успее. Защо? – Защото болният, от своя страна, трябва да направи някакво усилие. Проповедникът има добро желание да проповядва на хората, да им помогне в живота, но не успява. Защо? – В него може да има някаква погрешка. Той може да знае, как да предаде Божествената мисъл, но и в слушателите му има някаква погрешка. Тъй щото, за да имате известни постижения, наистина зависи и от външните условия, но главният фактор за това сте вие. Където и да отидете, когото и да слушате, нищо няма да ви се даде на готово. Вие трябва да учите. Вие трябва да изберете науката като занятие, а философията като развлечение. Работете, учете, без отлагане. Някои казват, че тук трябва да си поживеят, а като отидат на онзи свят, тогава ще работят. – Не, ако тук не научите нещо, и там няма да научите. Ако някое дете е било способно и прилежно в основното училище, то ще бъде прилежно и в прогимназията, и в гимназията. Ако е било мързеливо в основното училище, ще бъде мързеливо и в по-горните училища. Изобщо, какъвто е бил ученикът в долния курс на училището, такъв ще бъде и в горните курсове. Има изключения от това правило, но те рядко се случват. Чудни са хората, които мислят, че каквито и да са на земята, глупави или прости, на небето ще бъдат умни, учени. – Не, такъв закон не съществува. Какъвто е бил човек на земята, такъв ще бъде и на небето. И обратно: какъвто е бил на небето, такъв те бъде и на земята. – Ама мога да бъда по-добър. – От тебе зависи. Каквото си мислил на небето, това ще правиш и на земята. За каквото и както си работил на земята, това ще постигнеш и на небето. Никой не може да измени твоята съдба, освен ти сам. Човек е творец на съдбата си. И най-добрите предсказвачи и астролози да се съберат около тебе, никой не може да измени съдбата ти: каквото сам си написал горе, това ще бъде и долу. – Искам да изменя съдбата си. – Щом искаш да измениш съдбата си, ще започнеш от земята. Каквото направиш тук, това ще ти се приложи горе. Казано е в Евангелието: „Каквото вържете на земята, вързано ще бъде на небето; каквото развържете на земята, развързано ще бъде на небето."
Някои не разбират този закон и се плашат от мисълта, че ще умрат и пак ще се родят. Това им се вижда страшно. Нищо страшно няма в раждането и в умирането. Не само веднъж ще се роди и ще умре човек; много пъти ще се ражда и умира. На ден човек най-малко десет пъти ще умира и десет пъти ще се ражда. Докато не умира и не се ражда, човек не може да стане

учен. Когато някои религиозни казват „веднъж живот, веднъж смърт," това се отнася за глупавите хора. Само глупавият може да мисли така и да желае да бъде така. Ученолюбивият иска да живее дълго време на земята, за да учи, да се домогва до тайните на Битието. Човек ще се ражда и умира, докато влезе в областта на великата наука на живота, докато придобие съвършенство, т.е. живота на безсмъртието. Щом придобие тази наука, той няма да се ражда и умира, но ще се вселява. В един от Псалмите Давид казва: „Да се всели Духът Ти в мене." Христос казва: „Ще изпратя Духа си."

„Огън дойдох да запаля." Какъв и кой огън дойде Христос да запали? Свещеният огън. Къде ще се запали този огън? – В сърцата и в душите на всички хора. В това отношение, задачата на всички хора се заключава в това, да пазят този огън да не загасне. За да държите този огън вечно горящ, намерете си една наука като занятие, създайте си една философия като развлечение. Кой каквото ви казва, изслушвайте го спокойно. Някой казва, че има Господ. Кажете: Възможно е. – Няма Господ в света. – Възможно е. – Има щастие. – Възможно е. – Няма щастие. – Възможно е. – Нещастен човек съм. – Възможно е. Като свърши да говори, кажете му, че е отличен философ, защото едновременно поддържа, че има Господ и няма Господ. Този Господ те е създал и богат, и беден. Тъй щото, каквото и да ви говори този философ, слушайте го, но по неговия ум не ходете. Слушайте, какво хората говорят, но по ума им не ходете. Ходете по вашия ум, който природата ви е дала. Ако не вярвате във вашия дух, във вашата душа, във вашия ум и във вашето сърце, работата ви няма да върви напред. В какво тогава ще вярвате? Когато някой философ казва, че Бог не съществува, с това той ви изпитва. Той е професор. Като ученик, вие ще му докажете, че Бог съществува. За да има връзка между професора и ученика, двамата трябва да имат противоположни възгледи. И професорът е прав, и ученикът е прав. Когато професорът казва, че Господ съществува и не съществува, ето как можете да разберете тази мисъл. Това значи: има слънце и няма слънце. Когато си огрян от слънчевите лъчи, има слънце. Когато не си огрян, вечер е, слънцето е залязло. Следователно, като съберете възгледа на вярващия и възгледа на невярващия, ще образувате цяла сфера. Който вярва, той представя едната половина на сферата; който не вярва, той представя другата половина. Който вярва, той е обърнат към осветената страна на земята; който не вярва, той е обърнат към тъмната страна на земята.

Значи, като се движи около слънцето, земята създава вярата и безверието, тя прави хората вярващи и безверници. Който разбира закона за движението на земята, той ще докаже на хората, че Бог съществува. И когато изгрява слънцето, и когато залязва, Господ съществува. Това може да се докаже и на най-големия безверник. Как? – Запалвам свещта и му казвам, че енергията, която излиза от свещта, е взета от слънцето. Ако

слънцето не съществуваше, свещта не би могла да гори. Веднъж свещта гори, това показва, че в този момент слънцето грее някъде. Запалената свещ представя човешкия ум. Можете ли да докажете, че свещта не гори? – Не можете. Следователно, щом свещта гори, т.е. щом моят ум е светлина, той прониква през тъмните места и вижда, че някъде слънце грее, че Бог съществува и там, дето не виждате и не подозирате. Наистина, след 12 часа, когато свещта изгори, слънцето се показва на хоризонта. - Това е случайност. – Никаква случайност не е. Че не е случайност, ще ви докажа с това, че същото явление може да се повтори много пъти по един и същ начин. След 12 часа слънцето ще залезе, свещта пак ще се запали и ще гори 12 часа. Като изгасне свещта, слънцето отново ще изгрее. Като се повтори този опит няколко пъти, най-после безверникът казва: Убедих се вече, че има слънце – има Бог в света.
„Огън дойдох да запаля." Какво ще научите от този огън? Свещеният огън, който Христос дойде да запали на земята, ще научи хората да гледат толкова широко на нещата, че никой да не е в състояние да смути, да размъти сърцата им. Палете свещта си и на всички доказвайте, че след няколко часа слънцето ще изгрее. Понеже вие имате знанието и опитността на миналите векове, лесно е да приемете това още сега, отколкото днес да ви го доказват. Много пъти хората са придобивали това знание и много пъти са го изгубвали. И днес пак го търсят, но като го намерят, трябва да внимават да не го изгубят. Че са го изгубили, виждаме по това, че ако днес са радостни, утре ще бъдат скръбни. Защо? – Знанието им не е постоянно. Днес вярват, утре не вярват. И вярата им не е постоянна. Хората трябва да учат дотогава, докато дойдат до постоянните величини в живота, които никога не се менят. Хората имат знание, имат и вяра, но с това знание и с тази вяра те не могат да се спасят. Тяхната вяра е обикновена и изменчива. Ако вярата ви всеки ден не расте поне с един милиметър, тя не е никаква вяра. Вярата е сила, която постоянно расте и се увеличава – превръща се в знание. Вярата има отношение към теорията на живота, а знанието – към практическия живот. Дето има само вяра, там има теория, но не и приложение. Приложението подразбира знание, опит, а не вяра. С вяра само къща се не гради, но със знание, с прилагане камък върху камък. Човек се нуждае от вяра и от знание. Вярата помага на знанието. Без вяра знание не се придобива. Който има вяра, той възприема топлината на слънчевите лъчи, т.е. жизнената енергия на слънцето. С вяра човек може да се лекува от всякакви болести. Направете опит, да видите, каква лечебна сила е вярата. Някой казва, че има вяра, а същевременно страда от ставен ревматизъм. Дойде при мене този човек и се оплаква, че не може да ходи. Той казва: На мога да ходя. – Щом не можеш да ходиш, това показва, че ти имаш задача, която не можеш да решиш. Тази задача е математическа, и ти трябва да я решиш. Казваш, че си излязъл от Бога, а не можеш да решиш една проста задача, не можеш да повдигнеш числото

две в десета степен. Какво можеш да направиш тогава? Ти не знаеш математика, не знаеш геометрия, а Бог работи, именно, с математика и геометрия. Човек казва, че е излязъл от Бога, а не разбира математика и геометрия. Малкото пиленце, малката рибка носят в себе си знанието на майка си, а човек не знае да реши задачите, дадени му от небето. И като не може да реши тия задачи, човек изпада в големи противоречия.
„Огън дойдох да запаля!" Мнозина се запитват, съществува ли такъв огън в човешките сърца. Опитайте и ще се уверите. Турете ръцете си срещу лъчите на този огън и ще познаете, запален ли е този огън във вас или не. Свещеният огън е запален във всяко сърце, но човек трябва да знае, как да се грее на неговите лъчи. Този огън е лекарят в човека. Значи, всеки човек има лекар в себе си, въпреки това не знае, как да се лекува. Който може да се ползва от знанието на този лекар, на всяка стъпка той ще бъде придружаван от светли и разумни същества, от ангели. Ангелите придружават само умните хора, които са готови да прилагат тяхната наука. Голямо послушание се иска от човека. Представете си, че краката на някого се схванат от ревматизъм и не може да върви. Той се моли, обръща се към своя вътрешен учител за помощ. По едно време един ангел дойде при него и му подшушне следното: Вземи седем глави червен лук, нарежи ги и ги счукай ситно. Тури в тях 25 г. сол. Тури този лук на стъпалата на краката си и го дръж 10–12 часа. През това време ще усетиш малко сърбеж на краката. Сутринта ще махнеш лука и ще усетиш микроскопическо подобрение на краката си. След това ще направиш още два такива компреса и ще можеш вече да се движиш. Като започнете да се движете, ангелът ще ви накара да отидете на някой близък извор да измиете краката си с чиста вода. Ако точно изпълните неговите думи, вие съвършено ще се излекувате. Не изпълните ли неговия съвет, дълго време още ще лежите на леглото си, докато гърбът ви се протрие и косите ви побелеят.
Христос казва на съвременните хора: Гърбовете ви са протрити и косите побелели поради това, че не слушате своя ангел. И днес Христос казва на хората да счукат на ситно седем глави лук и да ги турят на стъпалата си. Стъпалата представят физическия живот. Компресът от седем глави лук представя полица от седем хиляди лева златни, която човек непременно трябва да плати. Ако на краката на някой болен, или ако на краката на някой човек, който дължи хиляди левове, турите един компрес от седем хиляди лева златни, няма ли той да скочи от леглото? Този човек непременно ще оздравее. Скъпо струват тия компреси! В това отношение лукът представя седемте хиляди златни лева, които могат да лекуват.
И тъй, всяко лекарство има сила, когато се преведе когато се осмисли. Щом повярвате в лука, като лекарство, той ще свърши своята работа. Вие ще се излекувате и ще благодарите на здравето, на новите условия. Ако съвременните хора повярват в Бога, в онова, което Той е вложил у тях,

животът им коренно ще се измени. Ние не сме за суеверието, но за онази вяра, която служи като акумулатор на енергиите в човека, която може да го направи свободен и способен за всяка работа. Ние сме за онази наука, която може да бъде постоянно занятие в живота ви; ние сме за онази философия, която може да бъде за развлечение. Щом науката стане занятие за вас, а философията – развлечение, вие сте вече кандидат за шестата раса, кандидат за Царството Божие.
„Огън дойдох да запаля."

18. Беседа от Учителя, държана на
2 юни, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_06_05 Верни положения
лекция пред общия окултен клас

ВЕРНИ ПОЛОЖЕНИЯ

Размишление върху въздържанието.

Чете се темата: "Защо трябва човек да живее?”

За следния път пишете върху темата: "Може ли човек да живее без страдания?" Колкото е възможно да живее човек без страдания, толкова е възможно да живее и със страдания. И двете положения са верни. Както и да разглеждате нещата в природата, вие не можете да дойдете до техния абсолютен смисъл. Докато е на земята, човек не може да има абсолютни познания. На земята всичко е относително, преходно. Например ако напишете числото 1234 така, че разместите цифрите, ще получите нови числа: 2341, 3214, 4321. Тази система от числа съществува ли в природата? Може да съществува, а може и да не съществува. Тя е създадена от човешкия ум и от човешкия дух по известни съображения. Обаче, трябва да се знае, че всичко, каквото човешкият дух създава, непременно съществува и в природата. Когато числата се разместват, едновременно с това те изменят своята цена и своето значение.
Какво заключение ще извадите от промяната на числата по количество и стойност? Представете си, че ви кажат числото три килограма. Вие веднага разбирате, че това число може да се отнесе към теглото на някое новородено дете. Наистина, новороденото дете може да тежи три килограма, но всяка година теглото му се увеличава с по няколко килограма. Забележите ли, че това число постепенно се увеличава, казвате, че става растене, увеличаване на материята. За да има известна стойност в съзнанието на човека, всяко число трябва да съдържа в себе си интелигентност и чувствителност. За да отговаря на известна степен интелигентност, числото, което определя теглото на детето, трябва да съдържа покрай цялото и някаква дроб: 1/4, 1/3, 1/2 и т.н. При това, различните дроби определят различни интелигентности. Изобщо, числата, както и ъглите, по които е построено човешкото тяло, имат значение върху неговия характер, върху неговите дарби и способности. Като знае това, човек може да определи в какво направление да работи, какво да изучава в живота си. При това, като разглеждате линията на раменете, веднага можете да определите, дали даден човек върви по женска или по мъжка линия. Ако линията на раменете е права, човек върви по мъжка линия. Ако линията е огъната надолу, човек върви по женска линия. Следователно човек трябва да познава силите и способностите, с които разполага. Хората страдат именно поради

непознаване на себе си. Виждате, че някой човек не може да раздели сено на две магарета, а се сили философ да стане. Като не може да се справи с такива леки задачи, той казва, че може да живее и без сметки в живота. – Не, без сметки не може да се живее. Който се е опитвал да живее без сметки, той се е натъквал на големи страдания. Като не знаят причините за страданията и недоволството си, хората отдават всичко на външните условия. – Не, всяко страдание има освен външни, още и вътрешни причини. Например всяка болест има своя външна и вътрешна причина, която всеки човек може да намери. Намери ли я, той лесно може да я отстрани.

Човек трябва да знае причините и произхода не само на болестите си, но и на своите дарби. Не знае ли, отде произлизат неговите дарби, един ден той ще се намери пред едно страшно положение – да пресуши извора на своите дарби. В природата съществуват известен род червеи, които живеят дълбоко в земята. Излязат ли на повърхността, изложени на слънчева светлина и топлина, кожата им изсъхва и те умират. По този начин слънцето иска да им каже, че те са още малки, недорасли за живота на повърхността. Често и хората приличат на такива червеи. Има условия на живота, за които те още не са готови. Те дълго време трябва да работят в земята, да организират своето тяло. Щом съградят организма си както трябва, те могат да излязат на повърхността на земята, при новите условия на живота. Иска ли да работи при новите условия, човек трябва да организира мозъка си, за да устоява на всички напрежения. За да обработи мозъчните си центрове, човек трябва да е готов да учи, да решава задачите си.
Когато влиза в клас, учителят извиква някой ученик да решава задачи. Ученикът излиза от чина, отива на черната дъска, взема тебешира, обръща се с гръб към учителя и започва да решава задачи. Щом реши задачите, той веднага се обръща с лице към учителя си. На същото основание ние казваме, че всеки човек е дошъл на земята да решава сериозни, трудни задачи. Той взема тебешир в ръка – мотика, перо, четка, инструмент, и отправя погледа и вниманието си към земята, като към черна дъска, и започва да решава. Докато решава задачите си, той е обърнат с гръб към Господа. Щом ги реши, той дига погледа си нагоре и се обръща с лице към Бога. Каквото да прави човек – копае, яде или пие, чете или пише, облича ли се, той е все пред черната дъска, с поглед отправен към земята. Ще кажете, че служите на Бога, че се молите по няколко пъти на ден. – Дали се моли, дали мисли и работи за Бога, човек все търси нещо на земята.

Докато учи човек се страхува да не се изложи пред учителите и съучениците си. Чудно нещо! Той се е изложил пред Бога, пред невидимия свят, а се страхува да не изгуби почитта и уважението на съучениците си.

Той се изложил пред ангелите, а се страхува да не изгуби почитта и уважението на другарите си. Той трябва да се върне назад или да тръгне напред – нищо друго не му остава.
Като млади вие говорите за идеали, за святост и чистота, но щом минат годините и се прегърбите, казвате: "Едно време имахме идеали, но сега изгубихме всичко". – Защо сте изгубили всичко? Това е актьорство. Вие играете роля на стар човек. Щом сте живели много години на земята и сте остарели, вие непременно сте научили много неща. Какво сте научили от живота? Ще кажете, че животът няма смисъл, че не струва да се живее. – Тъкмо тази е ролята, която играете. Вие играете роля в пиесата "Не струва да се живее". Кой е авторът на тази пиеса? Забелязано е, че всеки, който е изгубил здраве, пари, знание, свобода, сила в края на краищата той казва, че не струва да се живее. Този човек иска да каже, че условията, при които е поставен, не са добри, вследствие на което не струва да се живее. Обаче, разумният, добрият живот има смисъл. Само старият човек, който е изгубил условията за живот, има право донякъде да казва, че не струва да се живее. Но всеки друг, който не е дошъл до положението да изгуби условията за живот, той няма право да поддържа философията на стария.
Какъв е изходният път за човек, който се е отчаял и обезсърчил в живота? Изходният път за този човек е само смъртта. Той трябва да ликвидира със старите условия и да влезе в нови. Всеки човек умира, но един напуща земята с радост, а друг – с мъка. Първият е живял съзнателно и решил задачите на своя живот, а вторият – нищо не е придобил. Последният даже е изгубил това, което имал.
Какво представлява смъртта? Смъртта е особен род женитба, при която човек ще се ожени или за ангел, за някое светло същество, или за някой черен. Не става ли същото и в живота? Срещате млада, красива мома, която се жени за княжески син. Тя е щастлива, доволна от своята женитба и с радост напуща бащиния си дом. Тя е готова да отиде с възлюбения си на края на света. Тя се намира в положението на човек, който с радост заминава за другия свят. Обаче, какво ще бъде положението на онази мома, която е принудена да се ожени за някой черен човек, от негърско произхождение, груб, недодялан? Тя отива на венчило, но със скръб, с мъка за своята младост. Тя се намира в положението на онази душа, която всичко е изгубила на земята и трябва да замине за другия свят.
Съвременните хора имат ограничено разбиране за женитбата. Според тях женитбата е акт само на физическия свят. – Не, женитбата е процес, който се извършва във всички светове. Да обичаш някого или нещо, това значи, да се свържеш с него, да се ожениш за него. Не е лошо човек да бъде женен, но той трябва да даде свобода на онзи, когото обича. Какво виждаме днес? Мома и момък се обичат, оженват се и веднага се ограничават. Господарят обича слугата си и го ограничава, задържа го за себе си. Двама приятели се обичат, но се ограничават. Някой обича коня

си и веднага го ограничава, затваря го в дама, да не избяга. Измъчени от ограниченията на живота, мнозина търсят ангелска любов, да бъдат свободни и неограничени. Какво ще бъде положението им, ако при тази любов се намерят в дама на някой ангел както техният кон? Когато пророк Илия се възнесе на небето с огнена колесница, коне теглиха колесницата. Значи и вие можете да бъдете в положението на кон, впрегнат в царска колесница. Да бъдеш велик, знатен човек, пророк, това значи, да бъдеш впрегнат в колата на някой народ и да я теглиш.

Тъй щото не мислете, че духовният живот е по-лек от физическия. Дето да отидете, навсякъде работа ви чака. Красив е духовният свят, но за онзи, който е готов да влезе там. Влезе ли неподготвен в духовния свят, човек ще вижда и ще чува, без да разбира нещата. Срещате един човек, който ви разправя, че бил в духовния свят, че видял Бога и Христа, че видял и ангели. Като го питате как са били облечени, какви са били очите им, нищо не може да каже. Най-после казва, че видял някаква светлина. Тази светлина може да е била запалена свещ. Според мене, където да влезе човек, в духовния или във физическия свят като види някое живо същество, той първо трябва да разгледа очите, носа, устата, челото, цялото му лице. При това положение само той може да каже, че е видял човек, или някое светло същество. Имате ли представа за човешкото лице, вие можете вече да разположите силите, които се крият в него, като върху площ, и да го изучавате. Лицето не представлява още човека, но в него се крият силите и способностите, с които той работи.

Съвременните учени изучават много неща, но те не са дошли още до онази положителна наука, която изучава линиите на лицето, на ръцете, на цялото тяло. Тази наука едва сега се развива. Обаче, без да я познават, много хора се вглеждат в отделни части на лицето, било в очите, в носа, във веждите, в брадата и правят своите заключения. Те казват, че очите на даден човек са изразителни, красиви. За друг пък казват, че брадата му е хубава, има някаква особена вдлъбнатина, която придава на лицето особена красота. По този начин те изучават чертите на човешкото лице, линиите на тялото му и т.н. В старо време е съществувала една практична наука, наречена "трепетник", според която хората са познавали, какво ще им се случи. Например те са забелязали, че ако дясното им око играе, ще се случи нещо добро. Ако лявото им око играе, ще се случи нещо лошо. Случи ли се да трепне нещо под лъжичката на човека, непременно го очаква голямо добро. Ако човек е оратор, речта му ще излезе бляскава; ако е професор, учител, музикант, художник, ще има успех в работата си. Понеже тази наука днес е изгубила своите обяснения, мнозина приемат тия неща за суеверия. Те гледат на тях с недоверие, защото не знаят, че всяко нещо си има своите вътрешни причини. Това не са произволни

явления.

Всяко явление в природата има своите разумни причини. Както великите, гениалните хора на земята работят за обикновените хора и им помагат, така и разумните, светлите същества на небето помагат на хората, уреждат работите им, правят ги щастливи. От човека зависи, дали ще използва момента, когато някое разумно същество е насочило вниманието си към него. Не използва ли този момент, отнесе ли се към него с недоверие, това разумно същество отправя вниманието си към друг човек и на него помага. Когато казват, че някой е под благодатта на добрите условия незаслужено, това не е вярно. Всяко същество, което разумно използва добрите условия, които му се дават, заслужава тия условия. Когато казваме, че Бог помага на хората, ние имаме пред вид разумните същества, с които Той си служи. Бог може да отдели за човека само една стомилионна част от секундата. През това време Той изпраща в помощ на човека някое светло същество, което разполага с повече време. Това същество се отправя към друго, което разполага с още повече време. Последното пък се отправя към трето, което живее в по-големи възможности на времето и т.н. По този начин Божията заповед стига до онова разумно същество, което разполага с толкова време, с колкото и хората, и помага на човека, към когото Бог пръв е отправил своето внимание. От човека до Бога са наредени множество разумни същества, които едни други си помагат. Така, именно, всички изпълняват волята Божия.

Казано е в Писанието, че никой не живее и не умира за себе си. – За кого живее и умира човек? – За някого. Човек живее за себе си дотолкова, доколкото разбира и прилага волята Божия. Затова е казано, че в изпълнението волята на Бога се крие силата на човешката душа. Човек живее по благодат, но умира по закон. Затова виждаме, че някой умира веднага след раждането си, друг – на 10, 20, 30 годишна възраст, трети доживява дълбока старост. На всеки е дадено толкова, колкото му е нужно. Някой човек в малко време научава много нещо, а друг – в много време придобива малко знания и опитности. Човек се учи и чрез живота, и чрез смъртта. Не е лесно да мине човек през смъртта. Обаче, всички хора не умират по една и съща причина. Светията умира по едни причини, а грешникът – по съвсем други. И за единия, и за другия е страшен пътят през смъртта. Мъчно се минава през тъмната зона на смъртта. Там душата среща своите приятели, които и се притичат на помощ. Колкото повече приятели има човек, толкова по-лесно минава през тази зона. Мине ли благополучно тъмната зона, душата влиза в духовния свят. Тук тя е свободна от всякакви задължения и отговорности. Каквото прави, тя го върши от любов. Животът на душата в духовния свят е блаженство. Човек може да опита това блаженство и на земята, докато е жив още. Мнозина са

казвали, че са били на третото небе. Това е състояние на блаженство. Човек може съзнателно да излезе от тялото си, да отиде в духовния свят и пак да се върне на земята. Понякога това става и несъзнателно. Душата му се отделя от тялото, и той се намира в света на блаженството, на третото небе. – Възможно ли е това? – Както майката може свободно да ходи, дето иска, без да дава сметка на детето си, така и душата, висшето "аз" може временно да напусне тялото и да се разхожда, дето намира за добре. Духът и душата живеят самостоятелен живот, независим от този на личността, на низшето "аз".

Духът и душата представляват бащата и майката на детето, т.е. на човека. Детето расте, развива се правилно, докато майка му и баща му са около него. Напуснат ли го, то се лишава от любовта, т.е. от добрите условия на живота и заминава за другия свят, дето започват да му строят нова къща, по-здрава, по-хигиенична от старата. Щом се съгради ново тяло, душата и духът се вселяват в него и започват да се грижат, да работят върху това дете, да го приготвят за съзнателен духовен живот. Човек става мощен, само когато се съедини със своята душа и със своя дух.

И тъй, задачата на човека е да намери баща си и майка си, да се съедини с тях и да ги познае. Този процес е вътрешен, а не външен. Значи, убеди ли се човек в мисълта, че трябва да се съедини със своя баща и своята майка, той може да върви вече смело в живота. Той знае, че има тил зад себе си, който го крепи. Разколебае ли се, усъмни ли се само за един момент, целият ход на работите му се изменя. Да дойде до това съзнание, човек трябва да мине през ред опитности. Тук не е нужно само вяра, но живот, опит. Човек трябва да усили вярата си, да се свърже с Първичното съзнание, а не да се занимава теоретически с въпроса, какво нещо е Бог. Държите ли връзката си с Бога, вие дохождате до съзнанието, че всичко красиво, че всичко хубаво в света е проява на Божественото начало. Видите ли чист извор, който непрестанно блика, знайте, че той е проява на Божественото в света. Узрелият плод, ароматният цвят, добрият човек също представляват прояви на Божественото. Бог прониква навсякъде и във всичко. Красивият ден е също така една от проявите на Божественото. Като живее, човек трябва да вижда навсякъде проявите на Божественото начало и да се убеди в съществуването Му. Убеди ли се в съществуването на Бога, човек не може да се колебае. Никоя сила в света не е в състояние да разколебае неговото убеждение. Той е твърд, положителен в своята идея. Стане ли въпрос за доказване съществуването на Бога, той не се мъчи да Го доказва. Никакви научни доказателства не са в състояние да убедят човека в съществуването на Първата Причина.

Трябва ли да се доказва на хората съществуването на Бога, или не? Когато запитаха Христа, какво доказателство може да им даде за съществуването на Бога, Той отговори: "Който е видял мене, видял е и Отца ми. Отец ми

живее в мене, и аз живея в Него". Кой може да повтори думите, които Христос е казал? За да може човек да нарече Бога свой Отец, това подразбира съзнателна връзка с Бога. Преди всичко хората нямат ясна представа за Бога като идея, вследствие на което не могат да Го разберат. Каквато да е тяхната идея, преди всичко, тя е материална. Повечето съвременни хора свързват понятието за Бога с парите. Наистина, ако им се покаже, къде има заровени пари в земята, те веднага ще отидат да копаят. Намерят ли парите, те ще повярват и в Бога. Докато е богат, учен, силен, здрав, човек е склонен да вярва. Изгуби ли тия условия, с тях заедно той губи и вярата си. Вяра, която се обуславя от условията, не е истинска. Големи богатства крие земята, но те са достояние само на разумния човек. Като знае, къде има скрито богатство в земята, той разполага с него и взима само толкова, колкото му е потребно за деня. Земята крие в себе си особен род магнетични и електрични енергии, носители на живот. Изсъхването на дърветата се дължи на отбиване на жизнените енергии, т.е. на жизнената прана от нейния път. Голямата суша, и големият студ са причина за отбиване на тия течения от пътя им. Обаче, те могат отново да дойдат, да минат през своя път и да подобрят живота на растителността.

Това, което казваме за теченията в земята, се отнася и за човека. Животът на човека днес е изгубил нещо от себе си, по причина на отбиване на жизнената прана от него. Ще дойде ден, когато това течение ще се върне. – Кога ще дойде този ден? От човека зависи да дойде по-скоро или пък да се забави. Срещам един болен и му казвам: "Вземи мотика и копай!" Ако ме послуша и започне да копае, той ще се намери пред чиста, изворна вода и ще се окъпе и измие с нея. Щом се окъпе в тази чиста вода, той веднага ще оздравее. Изворът, който лекува човешкото тяло, представлява Божествено течение в живота. Достатъчно е човек да се заеме да го изкопае от земята, за да се ползва от него. Мойсей дигна тоягата си, удари с нея канарата и вода потече. – Къде беше тази вода? – В земята. Човек трябва да знае как да удари с тоягата си, за да изкара от земята ония Божествени блага – жизнен елексир и скъпоценности, дълбоко заровени в нея. Човек трябва да разполага с положителни знания, да разбира теченията на природата, да знае къде има злато, сребро, платина в земята, за да може на всяко време да се ползва от тях. Които не искат да учат, те казват, че като отидат на онзи свят, тогава ще учат. Онзи свят е място за учени хора. Там влизат само ония, които разполагат със знания.

Животът на земята започва с философия, с развлечение и най-после дохожда до работата. Работата е Божествено нещо, затова казваме, че човек се развлича, т.е. труди се, ангелът работи, а Бог създава и твори. Каже ли някой, че познава Бога, веднага ще му дадат тояжка в ръка и ще го заставят да изкара вода от земята. Не може ли да направи това, той ще ходи бос и

гол, като последен сиромах в света, да се моли на този – на онзи, да му даде пари да се прехрани. Щом е дошъл на земята, човек трябва да придобие изкуството да си служи с магическата тояжка, че като удари канарата да потече вода; като дигне два-три пъти мотиката, да намери в земята гърне, пълно със злато. Като намери тия пари, той няма да ходи от банкер на банкер да иска пари на заем, но ще вземе торбата си, пълна със злато, ще отиде при един банкер и ще му каже: "Заповядай, сложи тия пари в своята каса. Когато ми потрябват, ще дойда да ги взема." Това значи, да има човек знание.

Мнозина се опитват да приложат знанието си за лекуване на хората. Не е лесна работа да лекуваш хората. Лекуваш някого по известен начин, но вместо подобряване, настъпва влошаване. Лекуваш едного с един цяр, оздравява; лекуваш другиго със същия цяр, но положението му се влошава. Изобщо, невъзможно е всички хора да се лекуват с един и същи цяр. За всяка болест, за всеки човек е нужен специфичен цяр. Колкото болести и хора има в света, толкова и цярове съществуват. Всяка болест се дължи на известен недоимък в човешкия организъм. Например ако стомахът на някого е слаб, това показва, че той е лишен от онази жизнена енергия, която го подтиква към работа. Следователно, иска ли да се лекува правилно, а с това заедно и да помага на ближните си, човек трябва да изучава онази наука, която разкрива тайните на природата. Ще кажете, че сте възрастни вече, че е минало времето ви за учене. – Не, на каквато възраст да сте, започнете да учите. За учене никога не е късно.

Всеки човек трябва да започне още днес да учи и, което не може да довърши, ще продължи в следния живот. – Е, каквото Бог каже. – Бог е казал най-доброто. Той е вложил в човека дарби и способности, които трябва да се развиват. Тъй щото, ако човек не иска да работи и Бог няма да му помага. Има неща, които, ако човек ги иска, и Бог ще ги иска. И обратно: когато Бог иска нещо, и човек трябва да го иска. Искате ли нещо положително от Бога, Той непременно ще ви го даде. Ако сте болен, искайте от Бога здраве. Той ще ви даде. Някой казва: "Ако иска Бог, ще оздравея." Не поставяйте въпроса така. Какво направи онази жена, която страдаше цели 12 години от кръвотечение? Тя не попита Христа, може ли да се допре до дрехата Му, но като Го видя, веднага пристъпи: допря се до дрехата на Христа и оздравя. Тя вярваше в силата на Христа. И като се опря до дрехата Му, тоз час оздравя. Тази жена имаше големи мъчнотии, но вярваше, че като се допре до дрехата на Христа, ще оздравее. Рече ли човек да чака Бог сам да се сети да му помогне, той е застанал на крива основа.

Съвременните хора се отказват от Бога, под предлог, че са се молили, но

Той не ги е послушал. – Няма защо Бог да ги слуша. Те имат голямо мнение за себе си. Бог няма на разположение даже по една минута за всеки човек, а хората искат Той да ги слуша. Достатъчно е човек да отправи молитвата си към Бога и да очаква отговор с пълна вяра и упование в Него. Бог не се нуждае от много приказки. Отидете ли при Него, кажете Му същественото и спрете. Не учете Бога, какво да прави и как да ви помогне. Кажете ли същественото, отстранете се и чакайте. Условията при, които сегашните хора живеят са мъчни. Каквото днес придобият, на другия ден го изгубват. Сутрин излизат радостни, разположени, вечер се връщат скръбни. Правилно е човек да излиза сутрин весел и да се връща весел и радостен, с някаква придобивка. Това е новият живот, който иска да застави хората да работят.
Сегашните религиозни системи не са нищо друго, освен методи, които поставят човека в правия път. Те водят човека в правата посока, в пътя на съвършения, който сам е намерил най-красивия и чист път. Като вървите по този път, вие ще дойдете до въпроси, които се разрешават с най-малко мъчнотии и с най-малко разходи. Още много методи има за работа, но те са скъпи. Например ставаш сутрин весел, разположен, влязъл си в рая, а се връщаш недоволен, скръбен. – Защо? От ада идеш. Ставаш сутрин чист, спокоен, молиш се, благодариш на Бога за доброто разположение, но се връщаш вечер изцапан, окалян. На другия ден ставаш, измиваш се, обличаш чисти дрехи, но до вечерта пак падаш и се окаляш. Най-после казваш: "Дотегна ми да живея, дотегнаха ми тия противоречия." Ученикът трябва да се освободи от противоречията на живота и да върви напред.

Като ученици вие трябва да работите съзнателно, да дойдете до магическата пръчица, да вадите с нея злато от земята. Ако говорите на светските хора за пари, те намират, че парата е нещо съществено и от първа необходимост за живота. Говорите ли на религиозни хора за пари, те започват да се страхуват от тях, под предлог, че парата разваля човека. Не е въпросът там. Те трябва да се калят, да издържат на изкушения. Ако имат много пари и се страхуват да не се поддават на влиянието им, нека ги раздадат на бедни. Дойдете ли до някакво изкушение, гледайте да се справите с него разумно, но по никой начин не се подпушвайте. Оставете водата свободно да тече, без да й поставяте някакви бентове.

И тъй, ученикът трябва да се стреми към вътрешно богатство, а не към външно. Той трябва да бъде богат по ум, по сърце, да бъде господар на себе си. Същественото, към което ученикът трябва да се стреми, е духовното богатство, а не материалното. Колкото да е богат материално, човек ще остави това богатство на земята, няма да го вземе със себе си на онзи свят. Обаче, има едно богатство, което му е нужно и на земята, и на небето. Това богатство той ще носи със себе си. Христос казва: "Търсете

първо Царството Божие и Неговата Правда, и всичко друго ще ви се приложи." Това значи: търсете онези пътища и методи, чрез които да разрешавате противоречията и да забогатявате. Като станете богати, ще можете да помагате на всички ваши братя и сестри, които се намират в нужда.

Желая ви всички да станете богати, щедри, да раздавате на ближните си. Не можете ли да помагате на ближните си, вие нищо не сте придобили в живота си. Работете съзнателно върху себе си, да придобиете материално и духовно богатство, да можете да помагате.

Божията Любов носи пълния живот.

42. Лекция от Учителя, държана на
5 юни 1929 г. София – Изгрев

1929_06_06 Естественото състояние
лекция пред специалния клас

ЕСТЕСТВЕНОТО СЪСТОЯНИЕ

Размишление върху стиха: "Пътят на праведния е като на зазоряване".

Тема за следния път: "Полза от физическия труд".

Какво се образува при равномерното движение на едно тяло? – Ако тялото е твърдо или течно, образува се права линия. Ако е въздухообразно, образува се сфера.

Представете си, че земната кора постоянно се повдига и спада. Кои са причините за повдигането и спадането ѝ? Учените дават различни обяснения на този въпрос. Според вас, къде се крият причините на това явление, вън някъде, или в самата земя? Кои са причините за сплесването на земята при полюсите? Ще кажете, че въртенето ѝ около остта е причина за сплесването ѝ при полюсите. Произволен процес ли е въртенето на земята около слънцето и около остта ѝ, или е наложен от някаква външна, разумна сила? Учените казват, че Слънцето привлича Земята, затова тя се върти около него. Възможно ли е едно тяло, което се намира на 92 милиона мили далеч от друго, да го привлича и заставя да обикаля около него? Учените дават обяснения и на този въпрос. Има и частни причини, които са предизвикали промяната на земната кора. Това са създаването на горите и изсичането им. В първия случай, част от земята се покрива с гъсти, непроходими гори, а във втория случай, горите постепенно изчезват, и земята се оголва. Така се създадоха органическата и механическата култури. За сметка на живота на растенията, изникнаха човешките жилища. Човек приложи изкуството си да гради. В това изкуство, той изяви своите вътрешни нужди и разбирания. Колкото по-големи са прозорците на една къща, толкова по-съзнателно е отношението на човека към светлината. Той се нуждае от повече светлина и повече въздух. За да разбере законите на природата и нейните прояви, първо човек трябва да излезе от процесите, които стават в него.

Следователно, започнете от себе си, като мярка на нещата, и постепенно вървете към природата. Например, срещате един човек със силно развити скули, а друг – с по-слаби. Какво забелязвате между двамата? Първият се отличава с голяма издръжливост; вторият не е много издръжлив. Хора, на които мускулите на лицето са хлътнали, имат слаба стомашна система. Ако дишането е слабо, отразява се върху носа и очите. Изобщо, всички правилни и неправилни прояви на организма се отразяват върху лицето.

Съвършеният човек има съвършени черти на лицето си. Явява се въпрос: Кое се проявява по-рано – характерът или формата, чрез която се изявява той? Това е все едно да се пита, причината ли се явява по-рано или последствието. Някой иска да говори с вас, но вие нямате разположение да го слушате. Знаете ли какво ще ви говори? – Не знаете. Въпреки това го отблъсквате. Значи, вие предварително знаете, че ще ви говори нещо неприятно и не искате да го слушате.

Както виждате, първо се проявява причината, след нея иде последствието. Ще кажете, че това е проста работа, като a+b=c. Като равенство това е проста работа, но трябва да знаете какво означават тези величини. Тук a+b представят две същества, които са свършили известна работа. То е все едно, да съберете труда на онзи, който е направил цигулката, на учителя, който преподава музика, и да създадете ученика. Ако нямате цигулка и учител, нищо не можете да направите.

И тъй, започнете от физическите неща, които са най-близо до вас, и постепенно отивайте към духовните. Започнете от познаване на вътрешните процеси в себе си и вървете към духовните и Божествените. Виждате двама души с болни крака. Казвате им да ходят. Първият казва, че не може да се движи и остава на мястото си. Вторият започва да ходи. Защо единият не може да ходи, а другият може? Вторият има по-силна воля и преодолява болката. В някои случаи, силната воля има механически характер. Причината за проявата ѝ се дължи на здраво сърдце и на силни мускули. В други случаи, проявата на волята е органическа или духовна. Някой човек не може да ходи, но може да реже дърва, да работи умствено и т.н. Разумният човек координира дейността на своята воля, благодарение на което животът му е хармоничен. Ако не може да координира дейността си, явява се дисхармония в живота му.

Като изучава себе си, човек почва да различава три вида процеси в своя организъм: механически, органически и психически. Според едни учени, първо се проявяват психическите процеси, после – органическите и най-после механическите. Според други, точно обратно: започва се с механическите и се свършва с психическите. Важно е да се съединят трите процеса в едно. Колата, конете и коларят представят трите процеса заедно. Сглобяването на частите на колата е механически процес, тегленето на колата от конете е органически, а управляването на колата от коларя е психически процес. Колата се движи напред, колелата – кръгообразно, конете – също напред, а коларят управлява юздите напред и назад, наляво и надясно. При скъсване на лявата юзда, движението отива наляво; при скъсване на дясната юзда, движението отива надясно. Същото се отнася и до чувствата: ако юздата на човешките чувства се скъсява наляво, човек

отива наляво; ако юздата на чувствата му се скъсява надясно, и той отива надясно. Някой казва, че не те обича, но ти пак отиваш при него. Той казва, че не иска да те вижда, но ти постоянно се изпречваш на пътя му. Това показва, че ти, който не искаш да видиш този човек, си свързан с него. Ти скъсяваш юздата на твоите чувства и той отива точно в същата посока, в която и ти отиваш – свързани сте двамата. – Защо идеш с мене? – Защото скъси юздата ми и сам ме потегли в посоката на твоето движение. Колкото по-силно е желанието ви – този човек да не върви с вас, толкова по-силно е и неговото желание да ви следва. Майката не иска да вземе детето си, дето отива, но то тръгва след нея. Тя се върне, набие го и заминава. След малко то пак тръгва подир нея. Защо става така? – Опнат е ремъкът му, не може то да не върви след нея.

Човек трябва да има ясна представа за процесите, които стават вън и вътре в него. Някой се оплаква, че не може да се владее, че няма самообладание. Много естествено. Той се качил на колата, а коларят кара и не мисли да спира. При това положение, човек не може да се владее, не зависи от него. Докато коларят непрекъснато стяга ремъците, ти винаги ще бъдеш воден от него. – Какво трябва да направя? – Ще приложиш волята си, ще кажеш на коларя да спре; той ще заповяда на конете си, и колата ще престане да се движи. Следователно, ако искаш да постигнеш желанията си, трябва да знаеш, как да постъпиш. Коларят трябва да разбира твоя език, а ти да знаеш кога да му говориш. Колата слиза по наклон, а ти казваш на коларя да спре. Колкото и да го молиш да спре, той няма да те послуша. Ще чакаш да дойде колата на такова място, дето няма препятствия и мъчнотии за нея. Тогава ще кажеш на коларя да спре, и той ще те послуша. Тъй щото, ако искате да спрете някой процес, не го спирайте в момента, когато минава по наклон, или когато се изкачва. Спрете го, когато е в равнината, на равно място. Само в равнината човек разсъждава правилно. Само на равни места колите спират. Само на равни места едни хора се забавляват, а други философстват и размишляват. Някой минава за добър математик, но не може да спре една кола на пътя ѝ. Коя е причината за това? – Той изчислява добре, но не мисли добре. Друг пък казва за себе си, че е набожен, всякога се моли на Бога. Набожен е, добре се моли, а дето влезе, произвежда раздори. Някой минава за добър счетоводител, добре смята, но винаги липсва нещо от касата. Защо се явяват тези противоречия? – Защото между външната проява и вътрешната подбуда няма съгласие. За да бъде касата на човека в изправност, между външното и вътрешното смятане трябва да има единство. Като не знае причините за неуспехите си, той ги търси вън от себе си. Причините за успехите и неуспехите на човека са в самия него.

Една от причините за неуспехите на хората е отлагането. Някой намисли

да отиде на планината, но отлага за друг ден, защото днес било облачно, дъжд ще вали. Друг ден пък сняг вали. Той не знае, че всеки ден носи известно благословение. Дъждът носи голямо благо за растенията. Снегът е топла покривка за тях. След усилената им работа през пролетта и лятото, иде зимата, покрива ги с топла завивка – снегът – и ги оставя да си починат. Благоприятните условия и за растенията, и за животните идат след дъжда и снега. Дето е паднал голям дъжд и дълбок сняг, там мъчнотиите са големи. Който разбира този закон, може да изчисли количеството на падналия дъжд и сняг и да вади заключение за състоянието на атмосферата. Той може да отиде още по-нататък, да вади заключение за физическите и психически мъчнотии, през които са минали хората на известна местност. Забелязано е, че когато вали дъжд, действат едни сили; когато вали сняг, действуват други сили. Човек трябва да има будно съзнание, да не отлага нещата, за да се ползува разумно и от едните, и от другите сили. Така той ще използува благословението, което те носят в себе си.

Изучавайте символите, с които природата си служи, като с методи за работа, и правете преводи от тях. Ставаш една сутрин от сън, крайно неразположен. Имаш да плащаш една голяма сума, а нямаш пари. Сещаш се за приятеля си, който е богат и добър човек. Бързаш да отидеш при него, да му искаш пари на заем, да платиш поне част от дълга си. Знаеш, че приятелят ти излиза рано и се страхуваш, че няма да го намериш в дома му. Гледаш, вън се излива проливен дъжд. Не отлагай да изпълниш решението си. Дъждът е благословение за тебе, ще задържи приятеля ти вкъщи, и ти ще свършиш работата си. Такова е решението на задачата, при условие, че имаш богат приятел. Какво ще правиш, ако нямаш такъв приятел? Поет си, пишеш стихове и започваш да фантазираш, как ще напишеш едно хубаво стихотворение, ще го напечаташ и разпространиш по целия свят, всички да го четат. Добре е това, но пари нямаш за напечатването му. Какво ще правиш? Има един изход. Ще отидеш при гостилничаря, при когото се храниш, и ще му напишеш едно стихотворение, като реклама на гостилницата му. След това ще го помолиш да останеш при него известно време, да му помагаш и да научиш нещо от занаята му. Като го разположиш, той ще отвори сърдцето си и ще ти помогне.

Като изпаднат в мъчнотии и затруднения, хората не са готови да слязат от високото положение, в което се намират, и с това усложняват мъчнотиите си. Казват: Как е възможно един поет, учен или философ да слезе толкова низко, да работи в гостилница и да пише реклами? Ако не е готов да слезе от висотата си, дълго време ще стои там, изложен на бури и ветрове. Ще дойде ден, когато ще слезе, но по-добре по-рано, с малко разходи и загуби.

Вижте, какво прави водата в природата. Като падне на планината, тя започва да слиза надолу, в долината. Ако не е готова да слезе, няма да донесе плодородие на хората и сама тя ще замръзне. Вслушвай се в природата и виж, какво иска тя от теб. Каже ли ти да слезеш, ще слезеш. – Искам да се качвам нагоре. – Стани въздух. Има въздушни течения, които възлизат нагоре, но има такива течения, които слизат по склоновете на планината. Каже ли те природата да отстъпиш, ще отстъпиш. По-добре да отстъпиш, отколкото да попаднеш в плен. Ще отстъпиш и пак ще настъпиш. Когато условията са благоприятни, ще настъпваш; когато са неблагоприятни, ще отстъпваш. Разумност се иска от всички.

Какво трябва да правите, когато изгубите разположението на духа си? Първо трябва да знаете причината за неразположението. Ако е от материален характер, ще я трансформирате пак с нещо материално, но от по-висока степен. Причината за неразположението ви се крие в невъзможността да изплатите дълга си. За да не ви мъчат тежки мисли, ще си представите, че сте министър на просветата, или генерал и заповядвате на своите подведомствени. Вие вървите нагоре-надолу и си представяте хубостите на новото положение: получавате голяма заплата, назначавате на служба свои познати, те ви благодарят. С тази маневра вие си въздействувате и превръщате неразположението си в разположение. Това е добър метод за самовъзпитание. Обаче, през това време не се заблуждавайте, но работете повече от всеки друг ден. Вие съзнавате, че от вас, като министър, като генерал се иска повече работа. Казано е, че мисълта е творец на характера. Значи, ще си помагате с мисълта. Който не може да работи с мисълта си, ще се натъкне на по-големи мъчнотии, ще се обезсърдчи и ще си каже: Няма да стане човек от мене.

Ще кажете, че не искате да се самозалъгвате. – Това не е залъгване. Как може актьорът на сцената да стане цар, министър, генерал, а ти не можеш в стаята си да станеш виден човек само за няколко часа. Като се свърши представлението, ти си пак обикновен човек. Не мислете, че изпадате в смешно положение – това е временно. Правете такива опити, докато дойдете до положение да различавате същественото от несъщественото. Не гледайте на погрешките си като на неща, сраснати с вас. Това са временни роли, които играете на сцената. Всяка роля продължава известно време и се сменя с друга, по-добра и по-достойна за вас. – Защо трябваше да се окалям толкова? – Вие не сте виновни, пътят е такъв. Попаднали сте на прашен път, а после сте минали през мочурливи места, дъжд ви е валял и сте се окаляли. Като научите пътя, няма да минавате вече през него. Така ще придобиете по-голяма опитност и разумност, да избирате чист път и да знаете по кое време да пътувате. Не се спирайте върху това, което сте преживели. Вървете напред и размишлявайте.

Създайте си нова философия. Останете ли на едно и също място в мисълта си и кажете, че от вас нищо няма да излезе, вие се втвърдявате. Младият трябва да бъде пластичен, да се свива и разпуща като пружина.

Пазете се от атавизма, да не повтаряте неща, които сте преживявали в миналото си. На времето си те са били естествени, но днес не са естествени. Всяко неестествено състояние причинява големи страдания. Затова, за да не страдате, пазете се от неестествените състояния; не се обезсърдчавайте и не бягайте от хората и от живота. Върнете се към естественото състояние на своята душа. И тогава, колкото трудни задачи да имате, ще намерите начини за разрешаването им. Природата дава методи за решаване и на най-мъчните задачи. – Как може човек да се върне към състоянието на своята душа? – Като мине през всички царства под себе си и над себе си и вземе от тях по едно от най-добрите качества. Първо ще минете през минералното царство, после – през растителното, през животинското, през човешкото, през ангелското и отвсякъде ще задържите най-ценното. Това значи, човек да изучава и да прилага закона на алхимията за превръщане на материята. Като работи с този закон, най-после той ще дойде до първоначалната чистота на материята, чрез която душата се проявява в своята пълнота и сила.

Стремете се към онази основна чиста и светла мисъл и към онова основно красиво чувство, с които да работите като с най-устойчива и фина материя. Те представят основа на вашия живот. Докато работите с тях, никаква изненада няма да срещате на пътя си. Който не иска да работи, гледа да прекара живота си леко, без мъчнотии. Това не е истински живот. Ще живеете съзнателно, за да придобиете онази първоначална материя, с която можете да работите. Само така ще разберете, че животът и в училището, и извън училището е един и същ. За онзи, който не разбира нещата, училищният и външният живот са две различни неща. За него дъждът и снегът са две състояния на една и съща материя. Външният живот е разширение на училищния. В училището се работи с математиката на статичните числа, а в живота – с математиката на живите числа, които са в постоянно движение.

За следния път всеки от вас да помисли върху понятията: учител, проповедник и търговец и да види, на какви числа ще ги уподоби. В математиката се работи с променчиви и с постоянни числа. На какво число ще уподобите търговеца, като знаете, че стоката, с която работи, се мени постоянно?

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

36. Лекция от Учителя, държана на
6 юни 1929г София – Изгрев

Книги:
 * Естественото състояние
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
 19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_06_09 Достоен
неделна беседа

ДОСТОЕН

„Господи, не съм достоен да влезеш под стряхата ми." *)

В живота на човека има три важни момента: да говори право, да постъпва добре и всяка добра постъпка да има резултат. С други думи казано: почвата, в която човек сее, трябва да е добра, да е добре наторена, добре напоена и осветена; после, семето, което се посажда, трябва да е добро и най-после, посятото в почвата да даде добри резултати. Много от съвременните хора мязат на някои абонати на гостилници, които мислят само за ядене, за това, което гостилничарят е сготвил и за това, което ще сготви. Обаче, това не е никаква наука. Това е удоволствие. Ако синът се ражда, само, за да очаква на своя богат баща; да мисли, по какъв начин да вземе от него пари, за да се облича добре; да се представя пред хората като богатски син, това не са синовни отношения. Ако ученикът влиза в гимназията или в университета, с цел, да се представи пред хората, че е ученик или студент, това не е никакво ученичество. Ако набожният ходи на черкова, пали свещи, за да покаже пред хората, че е религиозен човек, това не е никаква религиозност. Ако младият момък ходи на хорото да играе, а оттам отива с другари да пие, да се весели и с това иска да покаже на хората, че е млад, че е свободен, от никого независим, това не е никаква младост.
Като разглеждаме живота, ние виждаме едно вътрешно безсмислие и търсим причината на това безсмислие. Има вярващи, които дълго време са били християни и по едно време, става някакъв обрат в живота им, вследствие на което, изгубват вярата си и казват: Какво постигнахме досега? Напразно следвахме този път. Трябваше да си поживеем в света. – Това е анормално явление в живота. Други хора пък, които са живели дълго време в света, по някакъв случай, влизат в духовния път и започват да съжаляват, че са изгубили времето си в света. Те съжаляват, че навреме не са влезли в духовния път. Значи, едни излизат, други влизат. Има учени, които посветяват десетки години на някакъв научен въпрос, на някакво научно изследване, а после съжаляват, че са се занимавали с толкова маловажни работи. Един английски учен посветил цели 20 години за изучаване трите члена в гръцки език, но после съжалявал за изгубеното време. Той се специализирал по въпроса за членовете в гръцки език, но после съжалявал за погълнатото време. Такива специализации, за изучаване трите члена в гръцки език, има навсякъде. Значи, след като иждивил цели 20 години, за изучаване на трите члена в гръцки език, този учен заявява, че не трябвало да се занимава само с трите члена в гръцки

език, но трябвало да се занимава и с нещо по-сериозно. Кой човек не е иждивил по 20 години от живота си за изучаване на нещо обикновено, дребно, което не заслужава голямо внимание? Коя домакиня не е иждивила поне 20 години от живота си, за изучаване начина на готвене, на правени баници и т.н.? Днес виждате, как домакинята прави свои научни изследвания върху качеството на брашното, върху направата и опитването на баницата и т.н. И, след като 20 години наред изучава правене на баници, след като ги яде, най-после казва: Животът не се оправя само с правене и ядене на баници. С баници работите не се уреждат. Те се уреждат, с правилно разбиране на живота. Съвременните хора се намират в крайни противоречия. Учени и невежи, богати и бедни, вярващи и невярващи, любещи и които живеят в безлюбие – всички се намират в големи противоречия. Едни влизат в противоречията, а други излизат; едни влизат в живота, а други излизат. Ако запитате някого, да ви обясни научно - защо влиза - и той не знае. Запитвате другиго - защо излиза - и той не знае. Често съм правил наблюдения върху пчелите, да видя, как живеят. Виждам, една пчела влезе в някой цвят и дълго време седи там. Влезе в цвета и се чува: „бът." Излезе от цвета, пак се чува: „бът." Аз зная, защо пчелата седи дълго време в цвета. Някои ще кажат, че човек не трябва да се занимава с такива работи, колко време седяла пчелата в цвета, защо седяла и т.н. Защо да не се занимава човек с пчелите? Какво, всъщност, представя човек? За напредналите същества, човек представя също така малка мушица, малка пчелица. Те се занимават с него, намират нещо интересно в неговия живот. Всяко желание на човека представя един малък цвят, в който, истинският човек влиза и седи повече или по-малко време, според това, какво може да получи. Ако в своето желание човек намери това, което търси, той се задържа в него по-дълго време. Ако друг някой е обрал от неговото желание това, което е търсил, той кацва на ново някакво желание в себе си и там започва да вади онова, което му е нужно. Сегашните хора се намират в среда, в почва, на която всичкият мед е обран. Като ходят от цвят на цвят, да събират мед и виждат, че тук няма, там няма, те казват: Толкова време вече, как се лутаме и нищо не можем да намерим. – Как няма да се лутат? Ще се лутат, разбира се, мед няма по цветята. В това отношение, хората мязат на Исава, синът на Исака. Той беше по-голям от брата си Якова, но Яков беше по-умен. Яков беше наследил характера на майка си; той съумя да използва всички добри условия. Исав мязаше на баща си. Той беше космат и се занимаваше с лов. Един ден Яков намисли да обере баща си незаконно, затова, като видя, че баща му беше цъфнал, влезе при него и обра всичкия мед. След Якова влезе Исав при баща си, да получи неговото благословение, т.е. да получи от неговия мед. Като го видя, баща му рече: Синко, друг дойде преди тебе и обра всичкия мед. – За мене нищо ли не остана?

Сега, аз привеждам този пример, за да обърна вниманието ви на това, че

когато медът от цветята е обран, няма защо да влизате в празните цветове, да губите времето си. Медът там е обран вече. Вие трябваше да изберете ново поле, дето медът по цветята още не е обран. Тъй щото, когато говорим за идването на новата култура, ние имаме предвид влизането на човечеството в ново поле, дето медът на цветята още не е обран. Условията, при които миналото поколение са живели, не са подходящи за сегашното поколение. Ако новото, младото поколение би живяло при същите условия, при които миналото поколение е живяло, с него всичко е свършено. Нови условия се искат за младото поколение! Това е един от великите закони на природата. Природата не търпи нищо старо. В нея е всичко младо, ново. Когато някои хора препоръчват стари методи и се държат за тях, са прави само в някои отношения, но те не разбират един от законите на природата, според който, всичко е подложено на постоянно обновяване. Природата носи нов живот за хората. Всички болести, нещастия, страдания, смърт в света се дължат на стария живот. Всичко, каквото хората преживяват, не е нищо друго, освен последствие на стария живот. Ако се върнете в миналото, вие ще разберете, защо животът днес носи страдания за хората. Мнозина казват, че условията са причина за лошите прояви на хората; те поддържат, че условията развалят хората, развалят и самия живот. – Не, сегашният живот е отдавна развален, няма какво повече да се разваля, няма защо да се обвиняват условията за неговата развала.
Сегашните хора се намират в положението на един турски кадия, който се подкупил с едно гърне масло. Той бил мирови съдия. Един ден, при него дошъл един турчин, с молба, да отсъди делото му в негова полза. Той му казал: Господин съдия, ако отсъдиш делото в моя полза, ще ти донеса едно гърне с прясно, кравешко масло. Турчинът знаел, че съдията обичал прясно, кравешко масло, затова предложил да му донесе едно голямо гърне, пълно с прясно масло. Съдията решил делото в полза на турчина. Обаче, турчинът бил голям скъперник. Като дошло време да носи гърне с масло на съдията, досвидяло му да го напълни, затова, турил пръст в гърнето и като останало четири-пет пръста празно, допълнил го с прясно кравешко масло, според даденото обещание на съдията. Като получил гърнето с масло, съдията си казал: Нека да опитам, какво е маслото до дъното. Бръкнал навътре, но каква била изненадата му, когато напипал пръст и разбрал, че малка част от гърнето била пълна с масло. Питам: Заслужава ли, човек да се продава за едно гърне масло? Ще кажете, че този кадия не е бил умен човек. Колко хора днес се продават, като този кадия, за такива гърнета с масло! Да е за чисто масло поне, а то, малко масло в гърнето, останалото – пръст. Аз взимам този пример в преносен смисъл. Някой казва, че има отлични идеи: вярва в Бога, принадлежи към известна църква, счита се гражданин на една държава, числи се към един народ. Ако този човек принадлежи към една църква, има едно верую, а не обича

Бога и ближните си, какво верую е това? Ако този човек принадлежи към един народ и нито народът е дал нещо за него, нито той – за народа, каква връзка е тази? Ако този човек следва университет, но този университет не е дал нищо за неговото облагородяване, каква връзка може да има той с университета? Много младежи влизат в университета като здрави грънци, а излизат спукани грънци. И обратното е вярно: много младежи влизат в университета като неопечени грънци, а излизат хубаво опечени грънци. Онези, които излизат от университета като хубаво опечени грънци, те имат високи идеали, те разбират смисъла на живота. Човек трябва да разбира живота; той трябва да знае, че веднъж дошъл на земята, дадена му е задача, която трябва правилно да реши. Задачата на човека не седи само в това, да яде, да се облича, да учи, да се моли, да играе, да се смее. – Не, човек трябва да работи. Аз взимам думата „работа" като най-възвишеното нещо в света. Ако не знае, как да работи, човек трябва да се труди. Ако не знае да се труди, той трябва да се мъчи. Ако не знае да се мъчи, той ще бъде осъден на смърт. Ако не знае, как да умира, най-после, той ще изчезне. Най-страшното нещо за човека е изчезването му от света. Да умре човек, не е толкова страшно, колкото да изчезне. Мнозина мислят, че като умре човек, всичко е свършено с него. – Не, със смъртта на човека не се свършва всичко. Когато търговец фалира, намира се в състояние на смърт: капитали няма, стоката му разграбват и разпродават, него изпъждат навън, гол и бос, измъчват го, затварят магазина му, унищожават името, фирмата му, но той все още остава да се мъчи, да изживява своята неразумност, своето неправилно разбиране и използване на живота. Това състояние на човека, когато душата му се намира при оскъдни средства за съществуване, когато изгубва всичко и от него остава само едно голо съзнание, само едни сухи кости, аз наричам смърт.
Съвременните хора търсят нещо, но не знаят, какво. Те трябва да знаят, каква задача им предстои да решават. Някои проповядват, че трябва да се вярва в Бога. Това е много общо казано. Кой трябва да вярва? – Ученикът. Той не може да свърши училище, ако не вярва. Ученикът трябва да вярва, че ще свърши гимназия, университет. Но само с вяра въпросът не се решава. Той трябва да учи, за да придобие нужното знание. Като придобие това знание, той трябва да го приложи в живота. Всички проповедници говорят за вярата, но какви условия са необходими, за да има човек вяра в себе си? И учениците Христови казвали на Христа: „Учителю, придай ни вяра!" Какво нещо е вярата? Вярата е подобна на семенца и, следователно, като тях може да расте и да се развива. Вярата се нуждае от специфична почва в човека, върху която може да расте. За да учи, за да стане учен, човек се нуждае от специфична материя, от специални условия, в които да се развива. По причина на това, че тези условия са различни за различните хора, всички не могат да се учат еднакво добре. Същото нещо може да се каже и за добродетелите. За

развиването на всяка добродетел се изисква специална материя. Ако човек има тази материя в себе си, той може да прояви съответна добродетел; ако няма тази материя в себе си, той не може да прояви никаква добродетел. Чудни са хората понякога, когато мислят, че могат да бъдат добри. Човек може да бъде добър дотолкова, доколкото има в себе си специфичната материя на доброто.
Когато е бил на земята, между учениците си, Христос им е преподавал науката за живота като сила, чрез която може да се добие същественото, да се създаде една форма, удобна за живеене. Сегашните учени и философи говорят за съдържание на разума. Щом се говори за съдържание на разума, това показва, че разумът е форма, в която се налива някакво съдържание. Как трябва да се нарече съдържанието на разума? Ние го наричаме "разумен живот". Откак се е появило на земята, съвременното човечество е достигнало до съдържанието, т.е. до живота.
Следователно, ако разумът няма никакво отношение към своето съдържание, той нищо не струва. Като форма, разумът съществува за живота. Ценното за човека, за всички живи същества, е животът. Щом изгуби живота, всичко е изгубено. Докато живее, човек има много идеи: да бъде здрав, щастлив, богат, да има знания. За да постигне нещо, за да реализира своите идеи, необходим е животът. Вън от живота човек нищо не може да постигне. За да разполага с живота, човек трябва да знае елементите, с които той оперира. Един от елементите на живота е вярата.
Направете следния опит: накарайте двама души да излязат вън, да изложат гърбовете си на слънце и вижте, след това, какви резултати ще имат. Единият ще пече гърба си на слънце, съзнателно ще използва лъчебните слънчеви лъчи и ще вярва в тях. Другият ще седи, ще става, ще се движи недоволен, пак ще сяда и няма да вярва в силата на слънчевите лъчи. Той по-скоро ще вярва в някаква течност, предписана от лекаря, отколкото в лечебните слънчеви лъчи. В края на краищата, първият ще се почувства обновен и ще се върне дома си радостен, а вторият ще съжалява, че е изгубил времето си и ще търси лекар, да му даде някакви наставления, да му предпише някакво лекарство. Какво показва това? Това показва, че първият човек е умен, разбира елементите на живота. Вторият е глупав, не разбира живота. Умният човек ще се ползва от слънчевите лъчи, а глупавият ще се съмнява в лечебното свойство на слънчевите лъчи, ще боледува и ще казва, че волята Божия е такава. Умният човек, като вижда, че организмът му е лишен от известна енергия, той я събира от слънцето. Той знае, че слънцето може да набави всякакъв недоимък от енергия в човешкия организъм. Когато се парализира известен орган на човека, крак или ръка, или когато отслабват очите или паметта му, това се дължи на недоимък от известна енергия в организма. Слабостта на кой и да е орган или мускул в организма, говори за недостатъчно приижддане на храна в него. Ето защо, за да функционират правилно органите на човешкото тяло,

те трябва добре да се хранят.
И тъй, за да придобият живота, хората трябва да имат стимул. Това, което стимулира човека, да намери смисъла на живота, е любовта. Оттук казваме: Разумът, това е форма; животът, това е съдържание, а любовта, това е смисълът. И ако човек не е придобил този вътрешен смисъл, т.е. любовта, той не може да извади необходимите елементи от живота и да ги тури на работа. Който не може да впрегне елементите на живота на работа, той ще бъде нещастен човек и всякога ще се утешава с думите: Такава е волята Божия, така е определено, такава е кармата ми, това съм наследил от дядо си и от баба си и т.н. Той ще наследи много работи, но в низходяща степен и всякога ще отрича всичко положително. Той ще отрича съществуването на Бога, ще казва, че животът няма смисъл, че не струва да се живее, че вселената не е добре устроена, че хората са глупави, лоши и т.н. Това са все философски работи, които не допринасят нищо в живота. Обаче, ако човек намери разума, ако придобие живота и ако се стимулира от любовта, той ще поддържа положителната философия. Ако неговият разум е намясто, ако е разбрал живота и ако е приел любовта, за него светът ще има съвсем друг изглед.
Тъй както хората живеят, мнозина от тях, влизат в политическия живот неподготвени. Що е политическият живот? – Той представя формата на нещата, т.е. разума на хората. Политическият живот е една от формите, в която животът се излива. Когато се говори за живота, изобщо, разбираме съдържанието, което се излива в различни форми: политически, обществен, семеен живот и т.н. И най-после, когато се казва, че животът трябва да се осмисли, разбираме любовта. Само любовта е в състояние да осмисли живота. Политиката не подразбира самоуправление. Да бъдеш министър, това не значи, да се качиш на файтон, да вземеш камшик в ръка и да шибаш конете в галоп. Това всеки може да направи. Да живееш, това не значи, да взимаш вода от една стомна и да я преливаш в друга. Това и глупавите хора могат да направят.
Съвременните хора са изложени на голяма опасност. Те разбъркват местата на нещата, или ги пренасят от едно място на друго, без да придобиват същественото. Така постъпват ония, за които се казва, че дъската им е мръднала. Влизате в една болница, дето има много такива хора, и виждате един философ, който, дълго време се е занимавал с отвлечени въпроси. Като не могъл да ги разреши, най-после, дъската му мръднала и започнал да се занимава със събиране на сламки. Като събере достатъчно сламки, нареди ги на купчина. На другия ден пак започва да ги брои, да прави друга купчина. Така, мести той сламките от едно място на друго, брои ги, разрешава нещо. Ден след ден, купчинките се увеличават, стават 20 купчинки. Този философ започва отново да ги брои и намира, че в една от купчинките има една сламка повече, отколкото в другите. Започва отново да ги изравнява. Какво придобива, този философ, при

събиране на тия сламки? По-добре щеше да бъде, ако той беше събирал тези сламки, в света на добродетелите. Днес, той събира сламки и прави от тях купчинки, защото навремето не е събирал това, което е трябвало. Следователно, когато човек навреме не взима това, което природата му дава, той е осъден, да събира сламки от земята и да ги нарежда на купчинки.

Като говоря по този начин, мнозина казват: Ние искаме да живеем добре. Кажете ни нещо хубаво. Кажете ни нещо, което ще стане. – Това, което сега ви казвам, е най-хубавото. Какво по-хубаво от това, човек да бъде разумен? Какво по-хубаво от това, да има съдържание в този разум? Какво по-хубаво от това, туй съдържание да има смисъл? Сегашните хора са оставили хубавото, което им е дадено – разумът, съдържанието на този разум и смисълът на това съдържание. Те са отрекли разума, отрекли са съдържанието на живота, отрекли са и смисъла на живота – любовта и търсят онова, което не познават. Тази е причината, задето те не разбират закона на любовта. Единственият закон, който действа в света, това е законът на любовта. Едновременно с него, действа и противоположният закон – законът на омразата. Докато люби и мрази, човек живее и се развива правилно. Като престане да люби, върху него действа само закона на омразата, и той започва да се втвърдява. Ние превеждаме думата „омраза" с думата „студ." Щом някоя планета започне да изстива, нейната песен е изпята вече. Докато младата мома играе на хорото и в сърцето си има любов, тя живее. Щом престане да люби, животът ѝ се свършва. Ако се ожени и престане да люби, между нея и възлюбения ѝ настават крамоли, недоразумения. Днес се карат, утре се карат, докато, един ден, къщата им запустее. Как ще запустее? – Като заминат всички за онзи свят. И жената, и мъжът, и децата заминават за онзи свят, къщата им се изпразва и помен не остава от тях. В който дом влезе омразата, тя всичко ще помете. Единствените хора, от които не остава никакъв помен, това са хората на омразата. Някой казва, че мрази. С това, той иска да каже, че е свободен да се проявява, както желае. Ако иска, той може да изпита омразата на хората, но сам не трябва да мрази. Като обича, човек все ще изпита омразата на хората, но сам не трябва да мрази. Да мразиш, значи да изневериш на себе си, да изневериш на цялото човечество. Колцина от вас сте свободни от омразата? Кой човек може, като кажат нещо лошо за него, или за веруюто му, да не се обиди, да не прояви омразата си? Има такива хора, но те са малко. Повечето хора, като ги обидят, веднага се нахвърлят върху тия, които са ги обидили, и търсят начин, как да им отмъстят. И след това, ще се молят на Бога, да махне този изедник от земята, да се освободят от него. Защо да не се помолят за този човек, да му помогне Бог - да познае любовта, да преобрази живота му? Трябва ли да искат от Бога - да отнеме разума за този човек, да излее съдържанието му, да обезсмисли живота му? Какво ще стане с тях, ако друг някой се помоли

- и на тях да се даде същото нещо?
Някои християни се хвалят с това, че Господ ги слушал всякога. За каквото се помолят, веднага им се давало. Когато казвате, че всичко, за което сте се молили, ви е дадено, то е, защото Бог ви е дал всичко това още като сте се родили. И сега като се молите, всичко си иде само по себе си. Веднъж обещал, Господ не изменя на обещанията си. Ако някой мисли, че е получил нещо, защото се е молил, той се лъже. Казва някой: Помолих се и ми се даде. Обаче, след два-три деня, пак се моли, но ни глас, ни услишание на молитвата му. Друг казва: Помолих се за един болен и той оздравя. – Добре, помоли се, сега, за друг болен. – Молих се, но не оздравя. Не зная, как да се моля за него. – Значи, още не е дошло времето за този болен да му се помогне. С празни думи, работите не се уреждат. Мнозина казват, че всичко, каквото са помислили, е станало. Има учени, които твърдят същото. Те казват: Каквото човек помисли, всичко става. – Това е криво тълкуване на закона. Този закон трябва да се изрази в следната формула: Доброто, което човек помисли и пожелае, да стане. Тук законът е предаден в положителен смисъл.
Двама стари светии спорили върху въпроса, дали наистина, каквото човек помисли, може да стане. Единият от тях настоявал, че каквото човек помисли, става. Другият отричал тази теория. Един ден, първият светия излязъл из града, да свърши някаква работа. Вторият останал у дома и решил да наготви боб. Той сварил боба, но съзнателно не турил в него сол, с което искал да докаже на приятеля си, че нещата не стават само с мисъл. Като се върнал светията от града, седнал с приятеля си на обяд и започнал да яде. – Защо бобът е безсолен? – Нищо от това. Помисли само, и бобът ще се осоли.
Често, някои религиозни хора поддържат идеята, че и без пари може да се живее. – Не е всякога така. Животът се нуждае от осоляване. Осоляването не е нищо друго, освен опаричване. При сегашните условия, хората се нуждаят от пари, като средства за живеене. Парите осоляват живота. Ако посолите боба толкова, колкото е нужно, той става приятен, вкусен за ядене; ако не го осолите, той не може да се яде. Животът представя гърне, в което се вари боб. На боба, който се вари в гърнето, т.е. в живота, ще турите толкова сол, толкова пари, колкото да стане по-приятен. Какво ще стане с вас, ако турите в гърнето на живота повече сол, т.е. повече пари, отколкото трябва? Ако вие станете милионери и всеки се стреми да ви ограби, къде е щастието ви тогава? Парите са необходими като елемент в живота, да внесат известен подтик в човека. Когато говорим за богатство, за пари, ние подразбираме онази чиста материя, която е необходима за функциониране на идеалния живот на хората.
Всички хора говорят за подобряване на живота. Когато казваме, че животът трябва да се подобри, ние разбираме, че в него трябва да влезе чиста материя, чиста мисъл. Когато някой стане министър и поеме

властта, той трябва да се проникне от чиста, безкористна мисъл, да вярва, че животът може да се подобри. Как може да внесе каквото и да е подобряване в живота, ако той не вярва в нещо? Ако министърът е човек с разум, с вътрешно съдържание на своя разум и с любов, той ще може да привлече към себе си, към своя народ мощните сили на природата, чрез които да подобри живота на своите съотечественици. Когато бащата е разумен, той ще изложи на слънце своя гръб, както и гърбовете на своите деца, да се лекуват. Като придобие това разположение към слънцето, той ще използва неговите мощни сили за лекуване. Следователно, когато човек се лекува на слънце, той трябва да държи в ума си светли, чисти мисли. Той трябва да държи в ума си мисълта, че първоначално, човек е бил здрав. Болестите са дошли отпосле. Без да се тревожи, човек трябва да изучи, какви са били първите условия, когато хората са били здрави. Кой човек е здрав? За да познаете, дали сте здрави, направете следния опит: изнесете една маса пред прозорците на къщата си и турете на нея сто лева. Оставете масата с прите вън и влезте в къщата си спокойно, без да мислите, какво ще стане с парите ви. Вечерта ще отидете да видите, какво е станало с тях. Виждате, че парите ги няма, задигнал ги е някой. Казвате си: Няма нищо, спечелих един приятел. След това, повторете опита и следете, какво ще изпитате. Като направите опита пет пъти и тия 500 лева изчезнат, ако сте здрав, окото ви няма да трепне. Ще бъдете доволни, че сте придобили пет нови приятели. Който не е здрав, който няма вяра, той ще съжалява за парите си. Колцина от вас могат да направят този опит, без да мръдне сърцето им, без да съжалявате за изгубените пари? Здравият може да направи този опит, за себе си поне, да се увери, че е здрав. Някой казва, че обича Господа, че иска да Му служи. Казано е в Писанието: „Без вяра никой не може да угоди на Господа". Ако Господ ви каже, да изнесете масата си на пътя, да турите върху нея пари и да не мислите, какво ще стане с тях, ще Го послушате ли? Вие ще започнете да философствате: Господ ли казва, да направим това, или някаква случайна мисъл е дошла в ума ни? – Не, направете опита и не мислете повече. Ако се вкисвате, не сте здрави; ако не се вкисвате, здрави сте.
След това, направете втори опит. Вземете в джоба си няколко златни монети и излезте на улицата, да ги раздавате. Срещате един човек, давате му една златна монета. Срещате втори, давате му две златни монети. Срещате трети, давате му три златни монети и т.н. Тия, на които сте дали по-малко, веднага ще се нахвърлят върху вас с обидни думи, с упрек, че не сте справедлив човек. Ако всичко това изслушате спокойно, без никакво смущение и горчивина, вие сте здрав човек. Обаче, ако се върнете у дома си неразположен, вкиснат, с решение в себе си, никога да не давате пари на бедни, вие не сте здрав човек.
Сега ние отиваме още по-нататък. Срещате един млад човек, който има на разположение всичко. Баща му, майка му го обичат; има средства да учи,

да се развива; но той е недоволен, липсва му нещо. Той казва: Човек не може да живее сам. Едно време, Бог създаде човека сам, но после видя, че сам не може да живее и му даде другарка. Човек трябва да прогресира, трябва да има нещо, което да го вдъхновява. – Прав е този млад човек. За да прогресира, за да се развива човек, нужни му са две, три, четири и повече съзнания. Като се убеди в това, той започва да си избира едно съзнание. Като го избере, той му казва: Ти си моят ангел, моят живот, не мога без тебе. Задигне това съзнание у дома си, накичи го с цветя, облече го с бяла рокля, с панделки. После взима музика и започват тържества, веселия. След това, двете съзнания започват да функционират. На другия ден още виждате, на бялата рокля, едно черно петно. След един месец, виждате, две черни петна на бялата рокля. Ден след ден, месец след месец бялата рокля се пъстри, нова тъкан се тъче. След една година гледате, че роклята съвсем се напъстрила и белият ѝ цвят съвършено изчезнал. Тогава, първото съзнание, което казваше, че човек сам не може да живее, започва да се оплаква: Чудно нещо! Едно време второто съзнание беше цял ангел, а сега, нищо не остана от този ангел. Как ще се върна при това съзнание? Не ми се влиза у дома. Не ми се живее вече.
Сега, аз правя превод на неговите думи и казвам: Отлична е твоята жена, ти не я разбираш. Тя е наклала огън и пече кебап за обяд. – Остави се! Тя ще опече кебапа, но и мене ще опече. Питам: какво ще кажете за един човек, който е взел едно съзнание у дома си и като не може да го оцени, постоянно се оплаква от него? Според мене, този човек е болен. Ако жената се оплаква от мъжа си, и като види, че той се връща дома си, тя се стряска от него, това е болна жена. Ако мъжът, който иде отвън, влиза със затворено сърце у дома си, и той е болен. И ако сърцето на жената се свива, като види, че мъжът ѝ се връща от работа, и тя е болна. Могат ли да съществуват правилни отношения между болни хора? Ще кажете, че това са наследени черти у хората, останали от деди и баби. – Нито са наследени черти, нито е определено така да бъде. Хората сами създават нещастията си. Когато ви дават чаша вода, не я приемайте, на доверие, за чиста. Вземете чашата с вода, опитайте я и тогава пийте. В това отношение, вие трябва да се учите от магарето. Магарето е специалист в познаване на водата. Ако господарят му го заведе на каквато и да е чешма и го застави да пие вода, то няма да пие, докато не се увери, че водата е чиста. Ако се окаже, че водата не е чиста, то ще отиде на няколко чешми и ще обиколи няколко извора, докато намери съвършено чиста вода. Следователно, стане ли въпрос за чиста вода, пийте от извори, от които магарето пие. Ще кажете, че това е магарешка работа. – Не, тази е една от най-добрите черти на магарето, на която хората трябва да подражават. То знае, къде има най-хубава вода и от нея пие. По отношение на храната, магарето е много скромно, но по отношение на водата е много взискателно. При това, отдето мине магарето, всички го чуват. То обича да се покаже пред хората. Като

реве, магарето иска да каже на хората: Вие ме осъждате, смеете се на големите ми уши, но знаете ли, какво означават големите уши? Те са признак на щедрост. Магарето казва: От много години насам, хората ме хулят, гонят, усмиват, но характерът си не изопачих. Пак пия само най-чиста вода и все още продължавам да издавам гласа си. Наистина, и до днес още, магарето върви напред и води камилите, конете, овцете. Ум има магарето.
И рече стотникът: „Господи, кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". Стотникът имал вяра в онзи, от когото трябвало да черпи знания. Значи, човек трябва да черпи знания. Човек трябва да вярва в този, който заслужава неговата вяра. Той трябва да обича този, който заслужава неговата обич. Ти не можеш да вярваш в онзи, който не заслужава твоята вяра; не можеш да обичаш онзи, който не заслужава твоята обич. Следователно, ние трябва да вярваме в Бога и да Го обичаме, понеже Той заслужава това. Бог, който е създал цялата вселена, дал всичко в изобилие, предвидил нуждите на всички хора, здрави и болни, заслужава нашата вяра, заслужава да Го обичаме. Някои искат да убедят хората, че Бог съществува в света. Не е въпрос, да се убеждават хората механически, че един Бог има в света, или, че едно верую съществува. Важно е, всеки човек да схване Бога като вътрешна, първична причина на нещата, която може да внесе в него здраве, живот, сила да понесе всички мъчнотии и правилно да ги разреши. Това разбиране на човека, за Бога, внася в него сила, мощ. Съвременният живот, съвременната наука се крепят на тази вътрешна потаена сила. Как се нарича тази сила, не е важно. Различни имена можете да ѝ дадете. За човека е важно, че той може да се подчини на три неща в себе си: на своята разумност, на своя живот и на своята любов. Със своята разумност той трябва да схваща външната страна на нещата. Със своя живот той трябва да схваща съдържанието на тази сила. Със своята любов той трябва да осмисли всичко онова, което иска.
Следователно, всеки, който иска да се повдигне в света, непременно трябва да бъде разумен. Той не трябва да се запитва, разумен ли е, или не, но да приеме това като математическа аксиома. Защо? – Защото формата може да прояви силата си, когато има смисъл. Що се отнася до живота ви, също няма да питате, имате ли живот, или нямате, но всеки ще си каже: Животът ми е влязъл вече в моята разумност и се е осмислил. Когато съзнаете, че имате разумност, живот и осмисляте всичко, тогава само ще започнете да работите.
Като говоря по този начин, виждам, какви мисли минават през главите ви. Тия мисли, тия възгледи са чужди, наследени от вашите деди и прадеди. Досега не съм срещнал нито един човек, който да има свои, самостоятелни възгледи. Всички ваши възгледи са отражение на вашето минало. Те са наследени от няколко поколения насам. Вие, отсега-нататък, ще изработвате свои собствени възгледи. Ако някой се осмели да каже, че има

свои възгледи, ще го питам: Здрав ли си? Доволен ли си от живота си? Знаеш ли, къде ще отидеш, след като напуснеш земята? Здрав човек е онзи, който притежава качествата, елементите на здравето. Абсолютно здрав човек е онзи, в организма на когото няма никакви утайки. Здрав е онзи човек, в организма на когото не става абсолютно никакво гниене, никакво разлагане. Здравето подразбира свят, в който живеят ангелите. В кръвта на ангелите няма никакви условия за развиване на бактерии. Кръвта на ангелите е в сила да преобрази всяка микроба, която би попаднала там. Всеки човек може да бъде здрав. В един час, в една минута, в една секунда човек може да придобие здравето си. – Как? – Като се постави на влиянието на специални токове. Такива токове съществуват в природата. В самото слънце съществуват особени лъчи, особени токове, които могат да възкресят човека. Човек трябва да има знания, да знае, как и кога да възприеме тези лъчи, за да се ползва от тях. Ако турите умрял човек на действието на тези лъчи, той веднага ще се съживи. Казва се в Евангелието, че Христос се приближил до гроба на Лазара и казал: „Лазаре, излез вън!" Как стана това? Христос свързал Лазара с такива токове в природата, които могат да възкресят мъртвия. По този начин, Той го възкресил. Тези токове се наричат „лъчи на живота". Които не разбират законите и силите, с които Христос работил, те мислят, че това става по механически начин. – Не, този процес не е механически. Той е съзнателен процес, но на такъв процес може да се постави само онзи, който го заслужава. Защо? – Защото, като придобие живота, той ще го оцени. Как ще се ползва от живота онзи, който, като го е при-добил, не може да го оцени?
„Речи само реч, и момчето ми ще оздравее". Почуди се Христос на тази вяра. Продължаваше стотникът: „Ето, и аз имам слуги, на които заповядвам. Каквото им заповядам, всичко изпълняват". Питам: кое е онова, на което човек може да заповяда? Ако не можеш да заповядаш на своя разум, на своя живот и на своята любов, какъв човек си тогава? Това трябва да се разбере точно обратно. Когато казвам, че човек трябва да заповядва на своя разум, на своя живот и на своята любов, имам предвид закона за съзнателното подчиняване. Човек трябва да заповядва на своя разум, разбирам, че той трябва да знае, как да се подчинява на своя разум. Човек трябва да заповядва на своя живот, разбирам, че той трябва да знае, как да се подчинява на своя живот. И най-после, да заповядва човек на своята любов, това значи, да знае, как да й се подчинява. Когато някой каже, че трябва да заповядва на разума си, питам: кое е онова в човека, което може да заповядва на разума? Ти, който заповядваш на разума, сам имаш нужда от него, да извърши някаква работа, която сам не си способен да извършиш. Ако ти заповядваш на живота, а не си в състояние да извършиш това, което той върши и което той дава, твоята заповед не е на място. Какъв смисъл има да заповядваш на живота, а не можеш да

извършиш това, което той върши? Или, как можеш да заповядваш на любовта, ако не можеш да направиш нищо от това, което тя прави? Следователно, ако човек не може да даде на разума, на живота и на любовта това, което те дават, как може да им заповядва? Кой не заповядва днес? Обаче, заповедта на хората е фиктивна. Тя е подобна на заповедта, която, един руски войник давал на своите офицери, само затова, защото временно го облекли в генералски дрехи.
В един анекдот се разправя, как няколко апаши успяли да облекат един войник в генералски дрехи и да го използват за свои специални цели. Те видяли един пиян войник, заспал на земята и решили да се възползват от него. Както спял, те го облекли в генераски мундир и го чакали да се събуди. По едно време, войникът се събудил и започнал да се оглежда, наляво – надясно, да се чуди, какво е станало с него, че е облечен в такива дрехи. Той се запитал: Къде съм аз? – В онзи свят. – Кой, какъв съм сега? – Генерал. Апашите използвали вярването на простите хора, според което, щом някой умре като войник на земята, в онзи свят ставал генерал. Тъй щото, когато казали на войника, че е в онзи свят и затуй е в генералски дрехи, той се убедил в това. Апашите го държали при себе си 40 деня и каквото им заповядвал, всичко изпълнявали. Те играли роля на офицери, на войници, за да поддържат в него мисълта, че наистина е на онзи свят. Като искал ракия, казвали му, че на този свят има всичко, но ракия само няма. Щом го убедили, че е умрял, че се намира на онзи свят и затова е генерал, казали му, че ще го оженят. За тази цел, те му намерили една красива мома. Един ден апашите отишли при него и му казали: Сега ще отидем в един от големите градове на този свят, да купим всичко, каквото е необходимо за тебе и за твоята избранница. Пазарили една хубава каляска и всички заедно, на чело с генерала, отишли в Петроград, в един от най-богатите манифактурни магазини и започнали да избират: най-скъпи платове, накити, скъпоценности и др. Като накупили всичко, каквото им било нужно, търговецът направил сметка и я представил на господата – апашите. Те дали една малка сума на търговеца и се извинили, че не им достига, да платят останалата сума. Един от тях казал на търговеца: Ние веднага ще се върнем у дома, да вземем останалите пари, през което време, господин генералът ще ни почака при вас. Апашите излязли от магазина, като оставили генерала да ги чака. Генералът седял, ставал, разхождал се час, два, три, апашите никакви не се виждали. Генералът излизал на улицата, пак влизал в магазина, но другарите му все още не дохождали. По едно време, той видял няколко офицери, които минавали покрай него, без да го поздравят. Той ги извикал и ги набил. Като се вгледали в него, те забелязали, че този генерал прилича на един от техните войници и се чудили, как е станал генерал. Като изследвали случката, разбрали, че тук има някаква фалшификация.
Често някои хора изпадат в положението на пияния войник, който мисли,

че е генерал. В положението си на фиктивен генерал, те си представят, че могат да се разхождат с най-хубави каляски из града, че могат да правят всичко, каквото желаят, докато светът ги използва напълно, вземе им всичко, каквото имат, подиграе се с техните вярвания и убеждения и най-после ги захвърли. Разочаровани от всичко в света, те казват: Изстискаха ни като лимон, изпиха соковете на живота ни и ни захвърлиха като непотребна вещ.
Сега, аз питам разумните хора: Кой може да ни изстиска? – Само неразумното в човека е в състояние да го изстиска. Ако човек играе ролята на пиян войник, това е неразумното в него, което не разсъждава, което не разбира Божиите закони. То трябва да се възпитава, да се учи на трезв живот, да не се стреми към излишъци, но да се задоволява с необходимото. Само трезвото, разумното начало може да направи човека щастлив. Само то може да придаде нещо на разума, на живота и на любовта в човека.
И тъй, да се върнем сега към една от основните мисли. Тя е мисълта за вярата и за обичта. Когато вярвате в някой човек, той заслужава тази вяра. Когато го обичате, той заслужава тази обич. Защо? – Защото Бог живее в него, и той – в Бога. Тъй щото, вярата, обичта на човека се отнасят до Бога, до Първичната Причина, до Любовта. Любовта е велик фактор в живота. Тя се проявява непрекъснато, като спазва законите на своето движение: приливи и отливи на любовта. Докато любовта не посети човека, той е подобен на малко дете, което всичко очаква от майка си, тя да го учи и възпитава. Щом стане голям и любовта го посети, той стъпва вече на краката си и започва самостоятелно да учи, да работи. С помощта на любовта, човек създава в себе си условия за развиване на своето сърце и на своя ум. Само при тези условия любовта може да се задържи в чов-вка. Иначе, без развит ум и без обработено сърце, любовта не може да остане в човека. Когато хората казват, че трябва да се обичат, те имат предвид това, именно – да задържат любовта в себе си. Това е идеалното състояние за човека. Когато обичате някого, вие се свързвате с него и той става отзивчив към всичко онова, което ви занимава и вълнува. По този начин, вие взаимно си помагате. Ако мразите някого, вие пак се свързвате с него, но при този случай, става взаимно отблъскване помежду ви, вследствие на което, не можете да си помагате. Когато обичате някого, той трябва да ви се отплати с вяра, да вярва във вас. Когато някой иска да го обичате, кажете му: Щом искаш любовта ми, готов ли си да вярваш в мене? Ако може да вярва във вас, вие ще го обичате. Между вярата и любовта има известно отношение. Вярата представя противоположния полюс на любовта. Когато някой мъж иска да усили вярата си, той трябва да се ожени за жена, която има много любов в себе си, която е любвеобилна. Когато някоя жена иска да усили любовта си, тя трябва да се ожени за мъж, у когото вярата е силна, който не се разколебава и при най-тежките условия на живота. Няма случай в живота, когато някой човек има абсолютна вяра във

вас, а вие да не го обичате. Това е невъзможно. Вие непременно ще обичате този човек.
Идейният живот, който създава гениите, светиите, великите хора в света, се крепи на двата велики закона: абсолютна вяра и пълна, съвършена любов. Тези закони управляват света. Дето има абсолютна вяра и пълна любов, там съществува разумът, като форма на нещата; там съществува великата любов, която всичко осмисля. Това са прилагали в живота си светиите, гениите, адептите, великите хора, които са завършили развитието си. Това трябва да прилагате и вие. – Ама ние сме дребни същества. – Който няма никаква идея в себе си, той е дребнав човек. Външно може да е голям, едър, но вътрешно е дребнав, няма идея в себе си. Който няма идея, който не обича, който няма вяра, той е дребнав човек. В него всичко е надуто, като сапунен мехур и лесно може да се пукне. Щом има идея в себе си, колкото малък да е, той мяза на скъпоценен камък, със скрита вътрешна сила и красота. Всеки трябва да има велика идея в себе си, с помощта на която, да открие онези богатства, които са вложени дълбоко в неговата душа. Както в земята има скрити богатства, съкровища, скъпоценни камъни, така и в човешката душа, Бог е вложил големи богатства. Човек се ражда на земята, за да придобие наследството, което му е дадено. Човек живее на земята около 50 – 60 години и като наближи деня на заминаването му, казва: Изпълних волята Божия. Сега мога свободно да си замина. В какво седи волята Божия? – Да правим добро, да мислим добре за хората. Питам: правили ли сте такова добро, което да се отнася, едновременно, до всички хора? Мислили ли сте добре за всички хора едновременно? Вие правите добро, но нито другите са доволни от вашето добро, нито вие сте доволни. Защо? – Защото в това добро има примесени човешки работи. Човешките работи създават нещастията в света. Водата на вашия живот е нечиста, мътна. Тя трябва да се пречисти по един от познатите на вас начини: чрез утаяване, чрез прецеждане или чрез дестилация. Водата може да се пречисти още и като се пусне през нея силна струя чиста вода. Това течение ще отнесе мътилката, нечистотиите и ще остане само бистра, чиста вода.
Следователно, за да изчистите живота си, пуснете през него силна струя вода, да го избистри. Тази силна вода, това силно течение е Божията Любов. Пуснете тази Любов да тече през вас, да ви окъпе, да ви изчисти и приготви за новия живот. Любовта е силна струя, силно течение, което трябва да пуснете през вас да тече, да отнесе всички мътилки и нечистотии на миналото. Ще каже някой, че не вижда това течение. Няма защо да го вижда. Той трябва да започне първо с пипане, а после, с виждане. И с пипане само може да се познае характера на човека. Достатъчно е, да се докоснете с пръсти до кожата на човека, за да се познае, груб или мек е характерът му. Колкото по-нежна, по-фина е кожата на човека, толкова по-благородни са чувствата му. Лицето на такъв човек е светло, приятно;

усмивката му е красива, отворена, внася доверие в човека. Благородният човек е вътрешно красив. Той е готов, всякога, да заеме последно място. Той знае, че по отношение на великото е невежа, затова не се представя за знаещ. Ще приведа един пример за един многознаещ ангел. Този ангел се наричал Афоел. Един ден, като погледнал към земята, той видял големи противоречия и се произнесъл, че светът не е добре създаден. Той искал да разбере причините на противоречията, искал да разбере, защо хората не живеят добре. За да си обясни причините за противоречията, Господ изпратил този ангел на земята, с един голям тефтер и му казал: В този тефтер ще записваш всичко онова, което хората искат. Всяко тяхно желание, всяко тяхно мнение ще се пише в тефтера. Този тефтер ще остане на земята, в продължение на десет години, през което време, няма да се реализира нищо от написаното в тефтера. След изтичането на десетте години, ангел Афоел занесъл книгата на небето. От това време насам, започнали да се изпълняват всички желания на хората, които, те сами поискали да се напишат в големия тефтер, който ангел Афоел донесъл на земята. Тъй щото, ако хората намират някакви противоречия в живота си, те трябва да знаят, че сами са причина за това.
Днес, ангел Афоел пак слиза на земята, с една голяма книга, в която хората сами ще пишат всичко онова, което считат необходимо за изправяне на своя живот. Това, което хората писаха в миналото, днес го живеят. А това, което днес ще напишат, в бъдеще ще го живеят. Като знаете това, вие трябва да бъдете разумни, да искате от Бога разумност, живот и любов. Всичко друго отпосле ще ви се придаде. Второстепенните и третостепенните работи, сами по себе си, ще дойдат. Искайте разумност, живот и любов, за да бъдете здрави, да не се вкисвате и да имате всичко в изобилие, както любовта дава. Искайте от Бога любов в изобилие, да носите всички мъчнотии без затруднения; пред обидите да не се спирате, а лошото да трансформирате в добро. Ако синът или дъщерята ви са непослушни, лоши, ще ги турите в кюпа, който ангел Афоел носи със себе си и като ги извадите оттам, те ще станат чисти, светли, с нови премяни. Ангел Афоел ще се яви пред всеки човек, с кюп в едната ръка и с книга в другата и ще ви слуша, какво ще кажете. Ако се оплачете от нещо, веднага ще ви потопи в кюпа, отдето ще ви извади преобразен. След това, ще ви накара да запишете в книгата всичко, което желаете за в бъдеще.
Казвам: след десет години ще настане нов живот на земята, в който ще опитате всичко онова, което сте желали. В тези десет години, с вас ще станат големи вътрешни промени, при които, ще ви се придаде нещо ново към вашата разумност, към вашия живот и към любовта ви. Новите хора – хората на бъдещето, ще се освободят от всякакво недоволство, от всички противоречия на живота.
„Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее". И вие, като този стотник, обърнете се към Христа с думите: „Господи, кажи само реч, и момчето ми

ще бъде здраво". Това значи: Господи, кажи само една дума за моята разумност, за моя живот и за моята любов. Това трябва да искат днес, всички хора, от Господа. От това се нуждаят всички съвременни хора. Разумност, живот и любов – това са трите елемента, без които животът няма смисъл.

19. Беседа от Учителя, държана на
9 юни, 1929 г. София – Изгрев.

1929_06_12 Стари навици
лекция пред общия окултен клас

СТАРИ НАВИЦИ

Размишление върху Божията благост.

Чете се темата: "Може ли да се живее без страдания?"
Като ученици на Великата Школа, вие трябва да се освободите от старите си навици. Който иска да се освободи от старите си навици, той трябва да живее в чистота и святост. Докато е в обикновения живот, той не може да се освободи от старото. Обикновения живот на човека е подобен на живота на бакалина. В този смисъл животът на обикновения човек може да се нарече бакалски живот. Този човек постоянно тегли нещата: това не му дали, онова не му дали, не го посрещнали, както трябва и т.н. Той навсякъде носи везните си и постоянно тегли. После отваря тефтера си и пише: толкова дадено, толкова получено. В който дом влезе, бакалинът мери, изучава, записва нещата и казва, че не го погледнали, както трябва, че липсвало нещо в погледа, в отношенията на тия хора. – Как позна, че липсва нещо в отношенията им? – Чрез везните. Той туря отношенията им на везните си и вижда, че липсват няколко грама. Умен човек е бакалинът. Дето ходи, той все опитности купува и продава. При това, той купува евтино, а продава скъпо.

И тъй, колкото по-горе се качва човек, толкова и животът му става по-красив, по-идеен. Говорим ли за идейния живот, ние имаме пред вид поета. Той живее с красиви спомени за миналото. Като говорите за някой поет, слушате да ви разправя, къде е ходил някога, как добре го приели, колко любезни били домакините, колко хубаво били облечени и т.н. Като се връща към миналото си, поетът изправя погрешките си. Да се връщаш към миналото си, това значи, да изправяш погрешките си. Поетът и светията си приличат по това, че изправят погрешките си. Те купуват скъпо, а продават евтино. Като види някое малко клонче, поетът започва да го възпява – от нищо нещо прави. Поетът пише някаква книга с години, а в края на краищата я продава евтино.

Поетът и светията изправят погрешките си и придобиват опитности. Не изправят ли погрешките си, те ще бъдат наказани, не по закон, но поради факта, че не са научени да живеят в греха. Те приличат на онези хора, които никога не са ходили боси, но през някоя майска сутрин събуват обущата си и тръгват по росната трева. Те не са привикнали да ходят боси и считат това за нещо извънредно. За сиромаха, обаче, това е в реда на нещата. За богатия е необикновено нещо да ходи бос. На небето и

богатият, и сиромахът могат да бъдат боси.
Следователно, ако не изправя погрешките си, човек ще бъде подложен на страдания. Живее ли добре, той няма да има никакви страдания. Добрият живот е подобен на чиста вода, която не каля човека, но и той не я каля. Краката на добрия човек са винаги чисти. Обаче, който не живее добре, той всякога ходи с кални крака. Докато е на земята, положението му не е много лошо, защото на всяка стъпка има чешми, дето може да мие краката си. Отиде ли на онзи свят с кални крака, по никой начин няма да го пуснат да влезе вътре. Там няма чешми. За да измие калните си крака, човек трябва да използва водата, която носи със себе си. Употреби ли тази вода за измиване на краката си, той ще се лиши от нея и ще живее във вечна жажда. Като знаете това, вие трябва да живеете добре, краката ви да бъдат всякога чисти. Не оставяйте нито едно петно на краката си. Видите ли малко кал на краката си, веднага ги измийте. На физическия свят водата е в голямо изобилие. Следователно не оставяйте калта да засъхва на краката ви. Видите ли, че някой човек мие краката си по няколко пъти на ден, ще знаете, че животът му не е много добър. От много миене той е осиромашал. Добрият живот води към дълъг живот.

Колко години трябва да живее човек на земята? Казано е, че сегашният човек може да живее 120 години. Числото 120 представлява всички възможности, които се крият в човека. Според астролозите, животът на човека представя кръг, който те разделят на 12 дома. Всеки дом съдържа в себе си по едно Божие благословение. Според астролозите, първият дом е домът на Овена. Кое е отличителното свойство на овена? Съберат ли се два овни на едно място, първата им работа е да се поборят. Те се затичват един срещу друг, удрят главите си, после се изправят нагоре и се оттеглят. Като удрят главите си, овните намират някаква точка, в която става сблъскването. Така постъпва и българинът. Той взема кремъка и огнивото в ръката си и ги удря, докато получи искра. Следователно, когато две тела се търкат едно в друго, винаги се произвежда светлина. Тъй щото, когато човек удари главата си някъде и стане известно разтърсване, всякога се произвежда светлина. Дето има светлина, там има мисъл.

Защо идат страданията? Чрез страданията човек блъска главата си, за да придобие повече светлина. Чрез светлината пък той разрешава големите противоречия в живота си. Докато не мисли право, човек всякога страда. Всяко блъскане на главата е страдание, което внася светлина в човешкия ум. Човек все трябва да има един приятел, който да му блъска главата. За онзи, който разбира Божиите пътища, блъскането на главата е благословение. За онзи, който не разбира Божиите пътища, блъскането е разтърсване, което създава противоречия. За да се справи с това противоречие, човек трябва да се обърне към разумността в себе си. Дойде

ли разумността, човек лесно се справя с противоречията си. Обаче, без разумността, той е изложен на изненади. Причина за големите изненади е своенравието в човека. Своенравният не търпи никого и нищо. Той не се подава на никакви съвети. Искате ли да помогнете на своенравния, не поставяйте никакъв бент в живота му. Той сам ще се стълкновява и ще се учи от себе си.

И тъй, като ученици работете върху себе си, без да се занимавате с работите на хората. Много работа предстои на човека. Рече ли да мисли за работите на хората, че не живеят, както трябва, той ще пропусне благоприятните моменти за работа върху себе си. Като работи върху себе си човек вижда, колко трудно се преодоляват стари навици. Тъкмо се успокои, че постигнал нещо, че се справил с известен недъг, изведнъж остава изненадан от постъпките си. Не е въпрос човек да плаче и да се вайка, че не е постигнал нещо, но той трябва да бъде разумен. Ако не е разумен, той ще изгуби живота си. Изгуби ли живота си, с него заедно ще изгуби и любовта си. Изгуби ли всичко това, той ще се превърне в кукувица, ще кука, ще съжалява, че е изгубил разумността, живота и любовта си. Който разбира живота, той е човек, който мисли и люби.

Следователно, за да дойде до вътрешно разбиране на живота, човек трябва да се домогне до положителната философия и наука. Съвременните хора обичат да философстват и често разсъждават върху въпроса, кое се е явило в света по-рано, кокошката или яйцето. За да съществува яйцето, трябва да има кокошка. Без кокошка яйце не може да има. Когато яйцето се измъти, от него излиза животът, т.е. проявяват се ония сили, които били в ограничено състояние. Докато се оплаква от ограничителните условия на живота, човек е затворен в яйце. Ако иска да излезе от тези условия, той трябва да отиде под квачката. Спасението на яйцето е под квачката. – Не може ли яйцето да се измъти без квачка? – Не може. Първото яйце е било създадено без квачка. То се е самородило. Всички останали яйца се мътят от птици. Тъй щото, искате ли да се измъти яйцето ви, сложете го под някоя квачка, но с добър характер. Внимавайте да не сложите яйцето си под някоя своенравна квачка. Ако е своенравна, тя ще напуща яйцата си, ще се разхожда нагоре-надолу. Много учени, философи, поети, музиканти, напускат работата си и се отказват от добрия, от чистия живот. Те казват: "Искаме да си поживеем." Това е своенравие, подобно на кокошето. Те напускат яйцата си и отиват в света да си поживеят. Правилно е, каквато работа започне човек, да я свърши.

Мнозина се запитват, какво трябва да правят, щом са дошли на земята. Като е дошъл на земята човек трябва да излюпи яйцето си и да се освободи от ограничителните условия на живота. Бог е във всяко яйце, във

всеки зародиш, във всеки благороден акт, във всяко велико дело и подтиква човека към работа. Като ученици вие трябва да знаете, кой е първият плод, който ще родите. Животът на човека е един кръг, т.е. плод, който се разпуква на две части: едната е Божествена, а другата – човешка. Ето защо, каквато работа свърши човек, едната част трябва да определи за себе си, а другата за Бога. Като започне да яде, първата хапка ще вземе за себе си, а втората – за Бога. Да отделя човек по няколко хапки от яденето си за Бога, това значи, да държи в ума си мисълта за бедните, страдащите, за нещастните. Само онзи се е научил да яде правилно, който всякога мисли за душите, които Бог е създал, и е готов всеки момент да им се притича на помощ.

И тъй, искате ли да се развивате правилно, разделяйте живота си на две части: едната да бъде определена за служене на Бога, а другата за служене на себе си. Човек все трябва да има някого, с когото да разделя живота си. Това значи: човек трябва да споделя с някого радостите и скърбите си, благата и лишенията си. Затова е казано в Писанието, че човек не живее за себе си. – За кого живее? – За Бога, за ближния си и най-после за себе си. В ближния си той ще намери себе си. Следователно, иска ли да расте и да се развива правилно, човек трябва да бъде свързан с висшите светове, с добрите планетарни влияния. Не се ли свърже с висшите светове, човек изпада в големи трудности. Страданията и мъчнотиите в живота на човека показват, че той се намира в ограничителните условия на яйцето. Само Бог е в състояние да го извади от тия условия. Всеки човек има нужда от кокошка, която да измъти неговото яйце и да го освободи от затвора, в който е поставен. Освобождаването на човека от ограничителните условия на живота наричаме "пробуждане на съзнанието". Всяко обезсърчаване, всяка мъчнотия и всяко лишение на човека падат пред погледа и усмивката на Бога. Като види, че някой се е обезсърчил и отчаял от живота, Бог заповядва да му се даде всичко онова, за което душата му копнее. Задоволи ли желанията си, човек се насърчава и тръгва напред. При каквито трудни положения и да се намери човек, всякога може да му се помогне. Бог се изявява на човека чрез ближните му, чрез децата, чрез животните, чрез растенията и му помага. В това отношение вие трябва да бъдете внимателни, да не пренебрегвате и най-малките същества, чрез които ще получите помощта от възвишения свят.
Съвременните хора имат особена идея за Бога. Те си Го представят като някой страшен, строг, стар човек. Всеки човек има особена представа за Бога. Някой е видял страшния вид на Бога, вследствие на което е запазил този образ в себе си. Всъщност, Бог е същество, което никога не остарява. Ако може да се говори за лице на Бога, както за лице на човека, ще знаете, че лицето на Бога е винаги младо, като лице на дете. Бог никога не остарява, но същевременно е и най-старият. Що се отнася до хората, те

всякога остаряват. Дойдете ли до човека, който живее физически, в него всичко остарява: идеите му, разбиранията му. Има нещо в човека, което постепенно остарява, но има и нещо, което остава всякога младо. Младото в човека е зародишът на яйцето, който има условия да расте и да се развива. Докато е на земята, човек яде, пие, строи къщи и ги разваля. С една дума, на физическия свят човек живее с физически нужди, които преждевременно го състаряват. Каква къща трябва да си прави човек? Къщата на човека трябва да има много прозорци, през които да влиза по възможност повече светлина. Колкото по-голяма е светлината на човека, толкова по-малко са противоречията му.

И тъй, всичко, каквото човешката душа желае, трябва да ѝ се даде, но то трябва да се използва разумно. За да използва разумно всичко, което му се дава, човек трябва да има вяра. Вярата трябва да върви паралелно с любовта. Обичаш ли някого, трябва да му вярваш. Трябва ли да се съмняваш в любовта? – „Ама той ме погледна някак особено, с недоволство." Само онзи може да ви гледа с недоволство, който вижда в лицето ви един скъперник, затворил сърцето си за всичко онова, което ще му донесе известно благо. Искате ли някакво благо, отворете сърцето и кесията си за всички ония, които истински се нуждаят. Това значи, да живее човек за Бога. Живее ли за Бога, той няма да се подава на никакво недоволство. В живота на такъв човек всичко трябва да бъде от първо качество, както плодовете се делят на първокачествени и долнокачествени. Първокачественият плод означава чист, свят живот.
Като ученици вие трябва да се изучавате, да знаете, какви сили се крият във вас. За да познаете силите и способностите, които се крият във вас, вие трябва да изучавате окултните науки, като същевременно изучавате движенията на ръцете, на краката си, на всички мускули на лицето си. Изобщо, всички движения на човека, съзнателни или несъзнателни, изявяват известни прояви. Например плясканeто с двете ръце показва, че любовта и мъдростта на човека се съединяват в едно, за да създадат нещо хубаво. При отдалечаването и при приближаването на ръцете си, човек използва всички сили в себе си за извършване на някаква велика работа. Дойде ли скръбта при тебе, хвани я с ръцете си, от които изтичат космически енергии и я запитай, какво иска. Скръбта и радостта представляват разумни същества, които искат нещо от човека: скръбта иска да вземе нещо, а радостта – да даде. Щом разберете, какво иска скръбта от вас, поканете я, разговорете се с нея приятелски и след това я нахранете. Щом я нахраните, тя се задоволява и си отива. Щом скръбта напусне човека, той казва: "Олекна ми на душата. Много се измъчвах." – Не, друго същество се е измъчвало в човека, а не той сам. Докато скърби и страда, човек мисли, че губи ума и сърцето си, но после вижда, че всичко му е на място. Намери ли се в трудно положение, човек трябва да плесне с

ръцете си да призове Господа. Намери ли ума и сърцето си, човек ще пее, ще скача и ще благодари на Бога за това, което е придобил. Бог е в състояние да възвърне на човека всичко, което е изгубил: живот, сили, здраве, богатство, знание. Види ли, че носят някой умрял, Бог му казва: "Ставай веднага от носилката. Не се прави на умрял!" Небето не се нуждае от умрели хора. Там приемат само живи хора, готови за работа. Който е умрял за Господа, той трябва да възкръсне.

Съвременните хора се нуждаят от здрави, солидни идеи и мисли. Някой върви и не знае, с кой крак е тръгнал, нито коя ръка е подвижил първа. Съзнателен човек е онзи, който знае, кога с кой крак да тръгне. Той знае, че очите му са дадени да гледа с тях красиви и чисти образи. Човек разполага с големи богатства, а при това се оплаква, че бил нещастен, сиромах, че побеляла главата му от мъчнотии. Той има голяма, богата къща, а се оплаква от сиромашия. Що се отнася до побелялата му глава, нека я боядиса. – Ама окалял съм се. – Вземи вода и се измий. Всички хора се стремят към чистотата, към красив живот. Те трябва да знаят, че на земята не съществува абсолютна чистота и красота. Това нещо те ще намерят само в другия свят. За да влезе в другия свят, човек трябва да има будно съзнание, да различава нещата, да намира красивото във всички форми. Там всички същества напълно си приличат. Те са красиви, светли същества, отражение на Великото. Будно съзнание трябва да има човек, за да различава реалността от отраженията.

Следователно за да се ориентира, както във физическия, така и в духовния свят, човек първо трябва да намери центъра, около който нещата се движат. Всички живи същества се движат около известен център, специфичен за всяко едно от тях. Всички тия центрове изхождат от общ център, наречен "любов". Намерите ли центъра на една душа, вие завързвате приятелски отношения с нея. Тя внася нови идеи във вас. За такава душа казваме, че Бог живее в нея. И при това положение човек ще има мъчнотии, страдания, но няма да бяга от тях. Той съзнателно носи страданията и се повдига. Той различава истинските положения в живота от недействителните. Той никога не може да изпадне в положението на онзи турчин от Цариград, който като гледал на сцената пиесата "Отело" от Шекспир, на другия ден срещнал актьора, който играл ролята на Отело и му казал: "Слушай, приятелю каква беше тая работа от твоя страна? Аз смятах, че си човек, пък ти направи такова престъпление." „– Ама това не беше в действителност. Някога някой човек е извършил това престъпление, пък аз само го представих пред хората."

Като ученици вие трябва да познавате същинския живот. За тази цел трябва да различавате Божественото от човешкото и да се стремите да се

освобождавате от ненужните страдания и мъчнотии. Много от скърбите и страданията на хората не са нужни. Например трябва ли човек да се безпокои, как ще прекара живота си? Още утре могат да го повикат на онзи свят. Защо трябва тогава да мисли за целия си живот? Разумният свят е предвидил нуждите на всяко същество. Съмненията, колебанията препятстват за идването на Божиите блага. Човек сам си препятства. На всеки човек е дадена задача, сам да разреши мъчнотиите си. За да реши правилно задачите на живота си, човек трябва да има висок идеал, а именно – да живее за Бога. Дали ще живее за себе си, или за Бога, човек трябва да знае, как да живее. Това са два живота, съчетани от самата природа. Така съчетани, тези два живота представляват онзи вътрешен подтик в човека, който го кара да работи, да се движи, да мисли и да чувствува. Под влияние на този подтик именно, човек е готов всяка вечер да си дава отчет за своите постъпки през деня и да ги изправя. Реши ли да изправя погрешките си и да желае доброто на своя ближен, както на себе си, човек придобива Божия живот. Това значи пробуждане на съзнанието. Докато една идея безпокои човека, тя има човешки произход. Всяка идея, която внася радост в човешката душа, има Божествен произход.

С други думи казано: човешките идеи умъртвяват човека, а Божествените го обновяват и възкресяват. Следователно, който иска да се обнови, той трябва да възприема Божествените идеи и да им дава ход в себе си. Държите ли тия идеи в ума си, от нищо не трябва да се плашите. Живеете ли с идеята, че Бог царува в света, нищо не трябва да ви смущава: никаква сиромашия, никакво невежество, никакво безсилие да не ви безпокои. Като дойдат сиромашията, невежеството, безсилието при вас, вие ще ги поканите, ще се разговорите любезно с тях, ще ги нахраните и ще ги изпратите сити и доволни. – Ама ние трябва да живеем разумно. – Да живее човек разумно, това значи да е приел в себе си идеята, че Бог царува навсякъде. Бог е мислил цяла вечност докато създаде света, който днес виждаме. Засега този свят е най-красивият. По-красив свят от него няма. Той е замислен и създаден много добре. Какъв ще е бъдещият свят, това е друг въпрос. Обаче днес по-добър план от този, по който Бог е създал света, няма. Достатъчно е да се вгледате в живота на съществата под вас, млекопитаещи, птици, риби, насекоми, да видите, колко по-красив, смислен и щастлив е вашият живот пред техния. Всяко животно би пожелало да смени живота си с вашия. Въпреки това, сегашният човек не е доволен от живота си и като капризно дете постоянно изисква от баща си и майка си да задоволят нуждите му.

Съвременните хора са още деца. Въпреки това, те постоянно говорят за своята побеляла глава. – Не, аз не вярвам в побеляването на главите. Побеляването на човешката глава се дължи на снега, който го е навалял.

Космите на съвременните хора са покрити със сняг. Утре, когато се стопи снегът, космите отново ще почернеят. Бръчките, които се образуват по лицата им, не са нищо друго, освен бразди от ралото. Като израсте и узрее житото, браздите ще изчезнат. Като изучавате Писанието, виждате, че всички стари пророци са знаели Божествения език на нещата и са живеели според Божиите закони. За да се домогне до тия закони, човек трябва да е свободен. И тогава като му говорите истината, той разбира нещата. Който не е свободен, той не разбира истината и се обижда. Например срещам един човек, отгоре до долу окалян и му казвам: "Съблечи дрехите си и се измий добре с чиста вода." „– Срам ме е да се съблека." „– Закрий се с нещо и се съблечи. След това измий се от главата до краката, по всички правила, да не остане и най-малкото петно върху теб."

Следователно, когато изнасяте погрешките на хората, вие трябва да им говорите на Божествен език. Ако не искате да им говорите, ще ги заведете на някоя чешма, която тече в изобилие и ще им покажете, как трябва да перат дрехите си. След това ще ги накарате да се окъпят и да облекат чисти дрехи. Голяма привилегия е за човека да го научите да пере дрехите си и да се къпе. Докато не придобиете тази елементарна чистота в себе си, вие не можете да бъдете любими на Бога. Идете при Него измит и с чисти дрехи, да ви се зарадва. Речете ли да отидете при Бога кален, нечист и започнете ли да Му говорите за страданията си, Той ще ви каже: Добре, че пострадахте малко, че да ме намерите. Само чрез страданията вие можете да познаете Божията благост и изобилие. Страданията имат смисъл само тогава, когато човек е постигнал нещо. Не постигне ли нещо, страданията го правят корав. Лицето на човека трябва да бъде пластично.

Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Това не подразбира да станете глупави деца, но разумни деца на живота. Всеки може да бъде стар, но всеки не може да бъде малко, разумно дете. Колко години задържате детинството си? – Най-много четири-пет години. След тази възраст детето изгубва своето детинство. То започва да лъже, да крие, да се осигурява. Това вече не е дете. През целия си живот човек трябва да пази в себе си онова детинско състояние на чистота и вяра, да знае, че Баща му е създал всичко за него, разумно да се ползва от благата на живота. След всичко това хората искат да им се каже нещо за Бога. Какво повече може да им се каже? Четете Откровението и вижте, какво се говори там. Косите ви ще настръхнат от това, което ще прочетете, но нищо няма да разберете. Това е все едно да се говори за добрия съдия, който по външен закон е отсъдил да закачат някого на въжето. Обаче, според закона на любовта той заповядва да го откачат от въжето. Ще кажете, че този съдия е добър, разумен човек. Вие ще разберете това само тогава, когато сте в положението на този

подсъдим. Космите ви ще настръхнат като ви закачат на въжето. Чуете ли след това гласа на същия съдия, който заповядва да ви откачат от въжето, вие ще разберете, какво нещо е Божията милост и любов.
Съвременните хора искат да имат големи успехи, без да се спират върху мисълта, че една от причините за неуспехите им се крие в миналите поколения, т.е. в техните бащи, деди и прадеди, които еднакво трябва да носят отговорностите на цялото човечество.

Един баща завел детето си на училище и казал на учителя: "Детето ми е много своенравно, мъчно се поддава на възпитание. Аз и майка му не можахме да го възпитаме. Вие го учете и възпитавайте, но не го бийте. Когато трябва да го биете, отбелязвайте си на книжка, колко пъти през седмицата е трябвало да го биете. На края на всяка седмица аз ще дохождам да видя, как върви, и колкото бой е трябвало да получи, аз ще го получа вместо него. На детето пък всяка сутрин, като отива на училище, казвам: "Слушай, моето момче, гледай да правиш по-малко погрешки, за да ме бият по-малко.””
Питам: колко хора днес имат това съзнание, да се считат отговорни за поведението и постъпките на своите деца? Който има това съзнание, той се е домогнал до метода, чрез който може да изправи живота си. Всеки трябва да съзнава, че негова длъжност е да изправи своя живот, а не живота на другите хора. Иска ли да изправи живота си и да живее разумно, човек трябва да се свърже с Божественото съзнание. – Ама дали съществува Бог? – Искаш ли да знаеш, дали съществува Бог, обърни се към птичките, които пеят. Щом пеят, те са направили връзка с Божественото съзнание. Щом дърветата цъфтят и връзват, те са направили връзка с Божественото съзнание. Трябва ли след всичко това да отивате при философите, да ви доказват съществува ли Бог или не? Бог казва на всяка душа: "Стани рано сутринта и запей песента на живота. След това иди до Витоша и като се върнеш започни да работиш." Отиването до Витоша символизира отиването до извора на живота. Само онзи може да има успех в работата си, който всяка сутрин отива до извора на живота да почерпи сила и енергия за през деня. За да работи с успех, човек трябва да разбира законите, които определят работата. За да свържете приятелство с един човек, вие трябва да разбирате законите на приятелството. Само онзи може да ви бъде приятел, който е отворил душата си за вас. Няма ли да обичате онзи човек, който е отворил душата и сърцето си за вас? Няма ли да обичате онзи богаташ, който е отворил кесията си за вас?
Мнозина се страхуват от даването. Те мислят, че като дава, човек ще осиромашее. Какво става с река, която се втича в морето? Като се втича в морето, тя полива всички треви, цветя и растения, които среща на пътя си без да създава пакости на хората. Прекратят ли пътя й към морето, тя може да се подпуши някъде и да причини ред пакости на хората. На

същото основание, казвам, че като вярва в Бога, човек поне пакости няма да прави на ближните си. Причината, поради която хората си правят пакости едни на други, се дължи на факта, че не се втичат в морето. Някой казва, че иска да живее за себе си. Той може да живее за себе си дотолкова, доколкото и реката, която не се влива в морето, живее за себе си.

Смисълът на живота седи в това, да се освободим от всички ограничителни условия и да живеем за Бога. Човек е поставен в едно яйце, от което трябва да се освободи. Ще кажете: "Как не сме се освободили досега, като живеем само за Бога?" Кой е този, който живее само за Бога? Покажете ми един човек в света, който още в първия ден на живота си е призовал името Божие. В първите години на живота ви майка ви се е молила за вас. Едва от десет години нагоре детето започва да се моли за себе си, да призовава името Божие. Кой човек помни деня, часа и минутата, когато за пръв път се е молил на Бога? Свещен е този момент. Той представлява връзката на душата с Бога. Първата молитва в живота на човека е най-важна. Тя е молитва на очарование. Всички останали молитви са молитви на разочарование. Всички хора познават тия молитви, но малцина познават молитвата на очарованието. За да отправи такава молитва към Бога, човек трябва да бъде поет. Докато философства, човек не може да се моли. Той започва да разглежда нещата от причини към последствия и от последствия към причини, но това не е молитва. За да отправи истинска молитва към Бога, философът, ученият, майката, бащата трябва да станат поети.

Т. м.

43. *Лекция от Учителя, държана на*
12 юни 1929 г. София – Изгрев

1929_06_14 *Лесно- и мъчнопостижими неща*
лекция пред специалния клас

ЛЕСНО И МЪЧНОПОСТИЖИМИ НЕЩА

Размишление върху силата на живота.

Съвременните хора се стремят да постигнат някакъв център в живота си, около който да се наредят всички техни възможности и условия. Те виждат, че им липсва нещо съществено. Като делят нещата на лесно и мъчнопостижими, казват, че любовта се постига мъчно. Въпреки това, те се стремят към любовта и, освен, че не я постигат, губят това, което имат. После, като се разочароват от живота, казват, че човек трябва да бъде разумен. А разумността не се постига лесно. Не е достатъчно да бъде човек разумен, но да разбира законите на разумната природа и да ги прилага.

Говори се за лесно и за мъчно постижими неща, но, преди всичко, за постигане на каква и да е идея, нужно е работа и постоянство. Невежият казва, че мъчно се постига изкуството да четеш и да пишеш. Какво виждаме ние? И шестгодишното дете се научава да чете и да пише. – Как става това? – Чрез постоянство. То започва с чертички и кукички, съединява ги, докато образува отделни букви, срички и думи. След това съединява по няколко думи заедно и образува изречения. Постоянството не подразбира да се седи с месеци върху една и съща буква, нито да държиш в ума си постоянно една и съща буква. Буквите трябва да се сменят една след друга; всяка предидеща буква трябва да отстъпва мястото си на последващата. Само така детето се научава да чете, съзнанието му се обогатява и разширява. Пишеш и четеш думата “любов.” Първо спираш вниманието си върху буквата “л”, после – върху “ю”, постепенно се изреждат останалите “б, о, в”, докато възприемеш в съзнанието си понятието, което се съдържа в тази дума. Тя пък съставя отделна буква от още по-голяма азбука – азбуката на необятната любов. Казваш, че любиш. Какво любиш? Може да любиш хора, дрехи, книги, цветя, животни, ядене и т.н. Ако любиш нещо за ядене, ще го изядеш. Да любиш, значи, да се проявиш в известно направление. Казваш, че любиш знанието. И това не е достатъчно. Ти любиш знанието, но то не те люби. Всички хора са опитали това. Всички са любили, без да бъдат любени. Някой харесва една дреха, обиква я, но дрехата не го обича, дрехарят – също. Има начин, по който можете да ги заставите да ви обикнат. – Как? – Като дадете добра сума за дрехата. Тогава туряте дрехата на гърба си, тя ви прилегне добре, и вие се радвате, че е отговорила на любовта ви. Значи, колкото и да е мъчнопостижима любовта, има начин, по който може да се придобие.

Първата работа на човека, като ученик на Великия живот, се свежда към изучаване външната страна на живота. От външната страна постепенно се отива към вътрешната. Не можеш да постигнеш нещата, ако не следваш естествения ход на живота. Какво трябва да правиш, като се върнеш вечер от работа? Първо ще измиеш ръцете и лицето си с чиста, топла вода, ще съблечеш дрехата си, ще я изчеткаш от праха и ще я закачиш на кука, да не се мачка. Сутрин пак ще облечеш дрехата си. Каквото е отношението на човека към дрехата, такова трябва да бъде и към тялото му. То трябва да се пази чисто, да се поддържа здравословното му състояние. От външната чистота човек постепенно отива към вътрешната, към чистотата на ума и на сърдцето. Както в обикновения живот се спазват известни правила, така трябва да се пазят правилата на разумната природа. Ако си поканен на вечеря, можеш ли да отидеш с простите си, работнически дрехи? Ще облечеш новите си дрехи и така ще отидеш на гости. Ако отидеш на бал, ще облечеш специални дрехи, според изискванията. Нямаш ли специални дрехи за бала, няма да те пуснат вътре. Ако отиваш на училище, без книги и тетрадки, ще те върнат.

Казвате, че човек трябва да има идея, да знае, какво му е нужно. Това значи, да се е пробудило висшето съзнание в него. Когато това съзнание се проявява, човек се отличава с постоянство. Каквато работа започне, свършва я добре. Неговият стремеж към постигане на известна идея е непрекъснат. Когато висшето съзнание действува в човека, всичко е постижимо за него; когато действува обикновеното съзнание, човек мъчно постига желанията си.

Истинският живот започва с проявяването на висшето съзнание. Без него няма движение, няма мисъл, няма чувство. То импулсира човека; подтиква го към живот, работа и учене. Той се намира в постоянно движение, дава път и на другите същества да се движат. В неговия живот няма никакъв застой. Дето има застой, спиране, там се проявява обикновеното човешко съзнание. Трябва ли човек да държи само себе си в съзнанието си? Какво представя човекът? – Една буква от голямата азбука на космоса. С една буква нищо не се постига. Следователно, за да се научиш да четеш и да пишеш, да разбираш езика на природата, ти трябва да държиш и другите хора в съзнанието си, като букви на голямата азбука и така да се обогатяваш, да придобиваш знания и опитности. Ще кажете, че знаете азбуката на много езици. – Много азбуки знаете, с много думи и изречения си служите, но, въпреки това ви липсва нещо. Има нещо, което сте изгубили и непрестанно го търсите. Всеки се оплаква, че нещо му недостига. Какво сте загубили? – Една дума. Щом намерите загубената дума, животът ви ще се осмисли.

Коя е изгубената дума за гладния? – Живият хляб, от който, като яде веднъж, никога не огладнява. Коя е изгубената дума за жадния? – Живата вода. За учения? – Знанието, което носи светлина. За нещастния? – Щастието, което никога не се губи. Мнозина казват, че са щастливи, но се страхуват да не загубят щастието си. Щастие, което се намира и губи, не е истинско. Изгубената дума не се среща в никой съвременен език. Тя нито се пише, нито се изговаря. Ако се напише или изговори, тя ще се опорочи, ще изгуби своята сила и красота. Единственият език, на който може да се изговори, е езикът на любовта. На този език говорят всички възвишени същества – адепти, светии, но никой не си позволява да произнесе тази дума.

Свещена дума е изгубената. всичко в живота и в природата се подчинява на нея. Чрез нея Бог създаде света. Чрез нея създаде и човека. Казано е в Писанието: "И рече Бог." Много неща рече Бог, и много неща създаде, но чрез коя дума ги създаде, не е казано. Следователно, външният свят, който ни обикаля, е резултат на изгубената дума, която Великият е произнесъл. Хората търсят тази дума. Те мислят, че са я намерили, но след време виждат, че се заблудили, не са я намерили. На това самоизлъгване се дължат разочарованията. Без магическата дума, положението на човека е подобно на капитана на парахода, който има всичко на разположение, параходът му е в изправност, но той не знае, къде да го бутне, за да тръгне. Не се иска много, за да потегли параходът. Трябва да се натисне бутончето. Който знае мястото на това бутонче, ще го натисне и параходът ще тръгне. Който не знае мястото му, ще обикаля натук-натам, ще търси чужда помощ, докато най-после намери бутона, натисне го, и параходът поеме своя път. За онзи, който знае мястото на бутона, всичко е лесно. Обаче, за невежия нещата са мъчнопостижими.

Представете си, че параходът се движи вече, върви по пътя си, но не знаете да го управлявате, не знаете, как да го спрете. Какво ще правите тогава? Ще потърсите онзи, който разбира от работата. Той знае, къде е бутонът, който управлява парахода, дава му направление.Като дойде на пристанището, той пак натисне бутона, и параходът спира. Не можете ли да спрете парахода, ще изпитате ужас. Бъдете добри капитани, да знаете, как и кога да натиснете бутона, за до може параходът ви да тръгне и да спре навреме.

Какво представя организмът? – Параход, който вечер спира движението си и сутрин отново започва да се движи. Спирането на парахода наричаме заспиване, а тръгването – събуждане от сън. Как става това, не знаете. Лягате да спите и параходът спира някъде. Къде спира и това не знаете. Кой го спира, също не знаете. Има някой, който натиска бутончето. Като

го натисне първия път, параходът започва да се движи. Щом го натисне втори път, параходът спира. Всеки параход има по един капитан, който се грижи за движението му. Той го движи и управлява. Ако за огъването на една права линия трябва да знаете свойствата на крайните ѝ точки, колко по-големи знания трябва да има капитанът на парахода. Две са крайните точки на правата линия, но те представят две съзнания, А и В, на които трябва да разбирате езика.

Говори се за движение и за спиране на парахода, но това са относителни неща. В същност, всичко е в движение. Когато пътуваме с параход или с железница, вижда ни се, че предметите вън от нас се движат, а параходът стои на едно място. Това е илюзия – параходът се движи, а предметите са в покой. За да имате абсолютна представа за състоянията на движение и покой, вие трябва да излезете вън, в пространството, оттам да наблюдавате. Учителят изважда ученика пред дъската да решава задачи. Ученикът взема тебешира и започва да се движи, решава задачата. Той показва, какво е разбрал и научил от учителя си. Учителят го слуша и проверява знанията му. Външно той е в покой. Когато учителят разказва урока, той е в движение, а ученикът в покой. Учителят внася нещо ново в съзнанието му. В действителност, и учителят, и ученикът са в постоянно движение по ум, по съзнание. Ние говорим за външно, за физическо движение, а не за движение в мислите, в чувствата, в съзнанието на човека.

Има случаи в живота, когато човек се движи пред природата, държи изпита си. Природата го изслушва внимателно и му пише бележка. Понякога става обратното: Природата се движи пред човека, предава му урок. Той я слуша и се произнася върху работата ѝ, казва, че предава добре, разбрано. Значи, и той ѝ пише бележка. Каквито са отношенията между добрия учител и добрия ученик, такива трябва да бъдат отношенията между природата и човека. Природата, като добър учител, никога не прави погрешки. Погрешките, които забелязвате в нея, се дължат на елементите, с които тя работи. Представете си, че двама трезви, добри приятели се отбиват в една кръчма да си починат и да си хапнат нещо. Те никога не са пили вино, не познават свойствата му. Кръчмарят, освен хляб, им поднася по една чаша вино. Те изпиват виното и се развеселяват. Изпиват още по една чаша вино и се опиват. След това другарите им се смеят, началството им ги наказва. Къде е погрешката? – Във виното. Природата не позволява на човека да влиза в кръчма, била тя физическа или психическа. Страшно е да се стремите към виното, но още по-страшно е пиянството в мислите и в чувствата. Пазете се от мисли, чувства и желания, които опиват и разстройват организма. Пазете се от желания, които опропастяват човека и го изкарват от релсите на живота. Който си позволява да пие, той дава ход на лошите си желания. няма да

мине много време, ще дойдат лошите последствия: мъмрене, наказание, унижение и т.н. За да изправи погрешката си и да възстанови първото си положение, човек трябва да обещае, че втори път няма да влиза в кръчми, дето има вино, лоши мисли и желания.

Работете върху себе си, да се самовъзпитавате, да станете господари на своето тяло, на своя ум и на своето сърдце. Докато сте господари на шишето, вие ще се развивате правилно. Влезете ли в кръчма, шишето ви става господар. Тогава изпадате в безволие, и шишетата се пълнят и празнят пред вас, без да знаете, как става това. Отивате си най-после в къщи, но оставате изненадан, че часовникът, парите, горната дреха ви липсват. Кой ги е взел? – Някое користолюбиво същество. Такива користолюбиви същества има и в сърдечния, и в умствения свят. Тяхната задача е да обират хората и да ги съсипват материално и морално.

Работете върху себе си, да имате ясна представа за нещата; за всеки даден случай да знаете, вие ли се движите, или предметите около вас се движат. Пазете се от погрешки, които могат да ви опропастят. – Не трябва ли да се пие? – Ще пиете, но само такива течности, които внасят живот, а не отнемат живот. Пийте вода, чай, сладко вино. Давайте място в ума и в сърдцето си на такива мисли и чувства, които повдигат и облагородяват. Който има криви мисли и чувства, лоши навици, лошо възпитание може така да изврати вкуса си, че да не оценява и най-чистата вода. Така се извращават и мислите, и чувствата. Пазете се да не изгубите онзи тънък усет към нещата, онази нежност, които природата е вложила в умовете и в сърдцата ви. Пазете се от еднообразието в живота, което действува убийствено върху ума и сърдцето. Влюбените често попадат в това еднообразие и в скоро време изгубват любовта. След това плачат, страдат, търсят любовта, но не могат да я намерят. – Защо? – Любовта изключва еднообразието. Ако търсите разнообразието в живота, търсете го в света на великата любов. Влезете ли в този свят, навсякъде ще срещате същества, облечени най-разнообразно – в разноцветни костюми. Има нещо общо в тях, но има нещо особено, по което те се различават.

Сегашните хора търсят любовта, но същевременно се срамуват от нея. Срамът се дължи на нечистотата. Ако дрехата ти е чиста, без никакви петна, няма защо да се срамуваш. Срамува се онзи, който излиза пиян от кръчмата. Опие ли се, той не разбира любовта. Каквото и да му говорите за любовта, той остава чужд за нея.

Търсете онази любов, в която има пълно разнообразие и абсолютно безкористие.

Търсете онази любов, която ще донесе изгубената дума, т.е. магическата пръчица. Тя обновява, подмладява и възкресява.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

37. Лекция от Учителя, държана на
14 юни 1929г. София – Изгрев

Книги:
* Лесно- и мъчнопостижими неща
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_06_16 Да изпълня
неделна беседа

ДА ИЗПЪЛНЯ

„Не дойдох да разруша, но да изпълня."
(Матея 5:17)

В природата съществуват два органически процеса, с които съвременните хора са запознати. Единият процес е процес на разрушаване, а другият – процес на съграждане, на изпълнение. Кой изпълнява? – Съзнателните, разумните хора, а не децата. Малките деца ни най-малко не мислят за грижите на майка си и баща си. Те нищо не разбират от техния живот, от тяхната философия. Те знаят само да искат и да заповядват, и то на време и без време. Наистина, децата си служат с военна дисциплина, според която искат, заповядват и на всички налагат мълчание. Каквото пожелаят, всичко трябва да се изпълни. Това е едно от положенията на съвършения живот, в който, каквото човек пожелае, може да стане. За съвършения живот всичко е възможно, а същевременно всичко е невъзможно. Това зависи от стремежите, от копнежите на човека. Има стремежи, има желания, в съвършения живот, които лесно се постигат. Има желания, които и там лесно не се постигат. Защо? – Защото тия желания не са нужни на човека, нищо не го ползуват. Например, какво ще се ползува човек от желанието си да се облече с нови, добре скроени и ушити дрехи и да се покаже с тях на приятелите си? Той ще получи само една похвала, че дрехите му са хубави, а някои пък могат да кажат, че дрехите му не са хубави. И тогава той, или ще се очарова, или ще се разочарова. Всеки човек иска да споделя с приятелите си, било своите преживявания, било впечатленията си от прочитането на някоя хубава книга. Защо човек обича да споделя своите преживявания и опитности с ближните си? В това отношение човек мяза на извор, или на чешма, които разправят на всички, минаващи покрай тях, какво са им направили, как са им услужили. Кой как мине покрай тях, те ще го спрат, ще му предложат от водата си и ще му разправят историята си.

Сега, онези, които разглеждат живота отблизо, казват, че не се интересуват от далечното, но се интересуват от сегашното, от реалното. Под думата „реално", разбираме онова, което се проявява във всеки даден момент, и което е свързано с нашето съзнание. Безполезно е да живее човек в свят, дето съзнанията на всички хора са заспали и единствен той се движи натук-натам, от никого неразбран, без да срещне човек, подобен на себе си. Ако това е възможно, представете си, какво ще бъде положението на онзи,

чието съзнание е пробудено. Той ще бъде в положението на жив човек между мъртви. Това са само предположения. Щом има закони, има и отношения между разумни същества. Когато законите не се изпълняват, това показва, че тези същества не са високо развити; когато законите се изпълняват, това показва, че тези същества са високо организирани. Например, каквото музикално парче дадете на способния, на даровития музикант, той всичко може да изпълни. Дайте същите парчета на слабо даровития музикант, който е сви-рил години наред, той пак не може да изпълни всичко. Следователно, когато казваме, че човек може да направи всичко, ние подразбираме всички хора заедно, целокупно. Обаче, единично човек може да направи само едно нещо. Няма човек в света, колкото и да е гениален, който може да се прояви във всички области на науката, на изкуствата и да може всичко да направи. Колкото и да е всесилен, човек все пак не може всичко да направи.

Това, което сега ви говоря, е потребно, за да можете във всеки даден момент да схващате, какви постижения имате и какви можете да имате. За тази цел човек трябва да изучава тялото си, мозъка, сърцето си. С една дума, човек трябва да изучава всички свои органи, заедно с функциите, които те изпълняват. Човек трябва да изучава себе си, както земеделецът изучава земята, която обработва. Когато земеделецът погледне земята, той знае вече, какво може да роди тя: жито, царевица, ечемик, ръж, боб или друго нещо. И вие знаете, какво може да излезе от вас, но всякога не излиза според това, което знаете. Какво се изисква от дадена почва, за да роди тя боб или други растения? –За да роди боб, почвата се нуждае от известни елементи. Същото може да се каже и за човека: за да излезе от него това, което се очаква, той трябва да съдържа в себе си съответни елементи. Ако няма тези елементи в себе си, желаните плодове не могат да се родят. Ето защо, ако човечеството иска да постигне своите идеали, то трябва най-малко хиляда години да прекара в покой, в пасивно състояние, без стремежи, за да складира в себе си нужната за това енергия и после да започне работата си. По-голяма част от човечеството представя инертни, недеятелни хора, които седят и само искат, желаят да им се дава на готово. Другата част от човечеството работи, проявява усилена деятелност, изкарва много, без да мисли, как ще пласира стоката си. Ако хората произвеждат много стока, а няма пазар, на който да я пласират, каква полза имат от своята работа? Ако цели 20 години наред само мислите, и по този начин приготвите голямо количество умствена енергия, къде ще я пласирате? Вие ще се видите в чудо, къде и по какъв начин ще пласирате тази умствена енергия, която сте събирали цели 20 години. Да допуснем, че след 20 години хората ще се разбират и няма да имат нужда от закони. Можете ли да предскажете, как ще се уреди животът?

И тъй, като говорим за разумния живот, ние имаме пред вид Божественото начало, което работи у всички хора. Това начало се проявява дотолкова, доколкото хората са разумни. Когато хората са опърничави, своенравни, друг закон действува между тях. Какъв е този закон? Който не е изпълнил великия Божи закон, той е разбрал обратния закон–законът на света. Една майка накарала детето си да чете „Отче наш". – Не искам да чета „Отче наш".– Чети молитвата! – Не, по никой начин нима да чета „Отче наш". – Тъй ли? Майката излязла от търпение, вдигнала детето си във въздуха и после го хвърлила на земята. – Олеле, майчице, ще чета „Отче наш." Защо детето не искало да чете „Отче наш", когато майка му го молила, а щом го вдигнала високо във въздуха и го ударила в земята, веднага се съгласило да чете молитвата? По същия начин и природата постъпва с хората. Като види, че някой човек не иска доброволно да изпълни Божия закон, тя го хваща, вдига го на високо и после го тръшка на земята. До това време той не е бил готов да изпълни Божия закон, но щом се види в ръцете на природата, веднага се съгласява да изпълни всичко, каквото тя му заповядва. След това започва да чете „Отче наш."

„Не дойдох да разруша, но да изпълня". Кое е по-важно за човека: да разрушава или да изпълнява? Истински майстор е онзи, който едновременно съгражда и разгражда, руши и създава. Разрушаването е временен процес в живота на човека, за да се прояви възвишеното и благородното в него. С думите „не дойдох да разруша, но да изпълня", Христос иска да предпази слушателите си от заблуждения, затова им казва, че не е дошъл да разрушава, но да изпълни закона, да внесе ново разбиране при изпълнение на законите. Понеже във времето на Христа е имало нарушаване на законите, Той искал да покаже на хората, че не е достатъчно само да съществува закона, но този закон трябва да се изпълнява разумно. Като разбере това нещо за външните закони, човек ще дойде до положение да разбере същото и за онези закони, които се отнасят до човешката душа и ще знае, че трябва да ги изпълнява, а не да ги разрушава.

И тъй, Божественото начало в човека иде всякога не да разруши, но да изпълни. Като се вглежда в ежедневния си живот, човек най-после дохожда до убеждение, че той сам е станал причина да изгуби същественото, да се отстрани от истинския път на живота. Тази е причината, задето в старините си човек изкупва греховете на своето минало чрез страдания, болести, сиромашия и мъчения. През целия му живот Божественото начало в него му казва, че той трябва да се съобразява със законите на природата. Ако е умен, той ще схване този глас, и всеки ден ще прави по едно малко видоизменение в своя живот, да го постави на начала и принципи, каквито природата е поставила. Ако не може да

направи това, той всеки ден ще допринася нещо за разрушаване на Божествените принципи и закони. Обаче, от момента, в който човек наруши един от тези закони, страданията започват да го следват непрекъснато. И, ако, вместо да тичат по Европа да търсят лекари за своите болести, хората биха се събрали заедно и биха започнали да търсят причините на своите болести и страдания, те щяха да дойдат до правия път на живота. И тогава, положението им щеше да бъде десет пъти по-добро, отколкото това, в което днес се намират. Например, някой човек заболява от рак. Той не търси причината на това заболяване някъде в себе си, но веднага прибягва до помощта на лекаря. Лекарят изрязва мястото, дето е ракът, и болният се успокоява, мисли, че болестта му е изчезнала. Не се минава много време, болестта отново се явява: ако е била в дясната страна на тялото, сега излиза в лявата страна. Лекарят изрязва и лявата страна. След време ракът се явява на гърба. И така, лекарят реже с нож ту това, ту онова място, докато има месо по тялото. Един ден той дига ръце и казва, че положението се е усложнило. Какво се постига с тези операции? – Нищо не се постига. Вместо печалби, човек има загуби. Това е криво разбиране на проявите в живота.

Съвременните хора разбират живота криво, вследствие на което изпадат в големи противоречия. Те четат стиха от Евангелието, в който се казва: „Ако дясното око те съблазни, извади го. Ако дясната ръка те съблазни, отсечи я". Ако тия стихове се разбират криво, ще излезе, че при всяка съблазън човек трябва да си извади дясното око, или да си отсече дясната ръка. Това е буквално разбиране. Какъв смисъл има за разумния човек да вади окото си, или да сече ръката си? Това са закони, методи на природата, които хората трябва да изучават и правилно да прилагат в живота си. Човек не може да разчита на щастлив или на разумен живот, ако не разбира и изпълнява законите на природата. Засега хората едва са дошли до положение да изучават законите на обществото, както и законите, на които се гради семейството, но те са далеч още от мисълта да се занимават със законите, които оперират в техните умове, в техните сърца и в техните тела. Никой не може да се извини с незнание на тези закони.

Следователно, бъдещето на всеки човек зависи от изпълняването на тези велики закони. В тези закони са предвидени нуждите, които човешкият организъм има. В тези закони са предвидени силите, с които човешкият организъм трябва да разполага. Който изпълнява тези закони, той може да се справи с всички мъчнотии, с всички страдания и изненади в живота. Представете си, че срещате човек с оръжие в ръка, който се готви, заради парите ви, да стреля срещу вас. Какво трябва да правите? Понеже сте човек, който разполага със сили и знание, вие веднага изваждате една спринцовка от джоба си и нацърквате срещу него една течност, която

предизвиква кихане. От силната течност, очите на този човек започват да сълзят. Той киха, кашля и, без да иска, изпуща оръжието от ръката си. По този начин вие се освобождавате. Или, минавате през една гъста гора. На пътя ви се изпречва една голяма мечка. Веднага вадите от джоба си един особен прах, който също така предизвиква сълзене на очите и кихане, и мечката отстъпва, отказва се да ви напада. Съвременните хора говорят за войни, за убийства. Какъв смисъл има във воините? Ако е въпрос да победите неприятеля си, това е лесна работа. Ще извадите спринцовката с особената течност от джоба си и ще пръснете от нея в лицето на този или онзи офицер или войник. И той, иска не иска, ще отстъпи, ще се върне дома си като герой. Какво по-хубаво от това? Има ли смисъл да ходят хората на война, да се осакатяват, да отсичат ръцете или краката си, и в края на краищата да останат инвалиди за цял живот? Това не е никакво геройство. След всичко това тези хора ще се хвалят, че туй направили, онуй направили. – Не, нищо не са направили, но са се осакатили. Чудно нещо! Същите тия хора се молят на Господа, искат да им каже, какво да правят. Когато Този велик Баща им нашепва, какво да правят, те Го молят да благослови оръжието им.

Много хора се хвалят, че лесно могат да се справят с врага си. Достатъчно е да насочат револвер към него и да го убият. Това не е голямо геройство. Мечката отдавна знае това изкуство, да напада хората и да ги умъртвява. – Ама аз ще те задуша. – Паякът отдавна знае това изкуство. От хиляди години насам той тъче паяжината си и изсмуква кръвта на своите жертви. – Аз ще го глътна цял. – И това изкуство не е на човека. Рибите отдавна се гълтат цели. Значи, няма изкуство, което човек да е създал. Каквото каже човек, всички го знаят. Каквото се опита човек да направи, много същества преди него са го направили вече. Изкуство е човек да направи нещо, или да каже нещо, което никой друг преди него не е знаел. Сега, ще се изправи някой пред Господа и ще иска от Него да прости греховете му. Питам: какви са греховете му? Може ли този човек да каже един такъв грях, който никой друг да не е направил? Преди всичко той трябва да знае, че всички грехове не могат изведнъж да се простят. Лесно е да се каже, че Господ прощава греховете на хората, но за да ги прости, изисква се нещо от тях. Например, някой човек има едно петно на дрехата си. Какво трябва да направи, за да махне това петно? Той трябва да изпере дрехата си няколко пъти, за да се махне окончателно това петно. Само с едно изпиране на дрехата, петното не може да се махне. Някой човек е мислил цели 20 години, докато извърши едно престъпление, а иска с една молитва да се заличи престъплението му. Такъв закон не съществува. Следователно, когато човек престъпва Божествените закони, той трябва да знае, че последствията на тези престъпления са големи.

Като става въпрос за греховете на хората, ние се натъкваме на въпроса за прераждането. Някои хора вярват в прераждането, а други не вярват. Когато хората се запитват, защо страдат, ние им отговаряме по два начина. На онези, които вярват в прераждането, казваме, че страданията им не са нищо друго, освен последствия на онези грехове и престъпления, които са вършили в миналото. На онези, които не вярват в прераждането, казваме, че страданията им са последствия от греховете на техните деди и прадеди. Както внуците и правнуците наследяват богатствата на своите деди и прадеди, така също, без да желаят, те наследяват и техните загуби – последствията от техните грехове и престъпления. Питате: Защо едни хора вярват в прераждането, а други не вярват? Да се задава такъв въпрос, то е все едно да се пита: Защо слънчевата светлина минава през някои вещества лесно, а през други не минава? Много просто: свойствата на някои вещества са такива, че могат да пропущат през себе си слънчевите лъчи, а някои вещества не могат да ги пропущат. На същото основание, онези същества, които са завършили еволюцията си, знаят своите прераждания, четат ги като на книга. Тия пък, които не са завършили еволюцията си, нищо не знаят за своите прераждания. В това отношение те са слепци. Следователно, пред тях стои велика наука – да изучават живота си. Те трябва да изучават живота си, да знаят, отде са дошли и къде отиват. Ако ги питате, отде са дошли и къде отиват, те нищо не могат да отговорят.

Казано е в Писанието, че човек трябва да почита майка си и баща си. Вие добавяте, че човек трябва да обича майка си и баща си. За изяснение на тази идея, някой казва, че Господ е негов Баща. Щом е така, може да се зададе въпроса: кой човек е получил писмо от своя Баща? Не е достатъчно само да се говори, но каквото човек говори, всичко трябва да бъде обосновано. Иначе, всеки може да каже, че е царски син, но царски син ли е в същност? Който казва, че Бог е негов Баща, той трябва да заеме в света последно място. Ако наистина Бог е негов баща, той ще има такъв мир в душата си, че нищо не би било в състояние да го смути. Той ще гледа на всички неща философски. За него е безразлично, дали ще говори с някой виден философ, или с един от най-малките бръмбари.– Възможно ли е това? – Възможно е. Бръмбарът е същество, което говори с Бога отдалеч, затова не му се чува гласа. Философът говори с Бога отблизо, затова се чува гласът му. В природата има бръмбари, които са цели философи. Те разрешават някои от най-трудните въпроси. Като разрешават известни въпроси, те извършват такива работи, каквито и човек понякога не може да извърши. За да разбере, какви възможности се крият в тези бръмбари, човек трябва да ги постави на щателни научни изследвания. Обаче, тези изследвания са предмет на бъдещи изучавания. Забелязано е, че при някои специални случаи интелигентността на известен род бръмбари се пробужда и после пак изчезва. Когато поставите на пътя на някой

бръмбар едно препятствие, в него се събужда онзи запас от енергия, която при благоприятни условия на живота му е в пасивно състояние. Тъй щото, както е възможно да се събуди енергията на един бръмбар, така е възможно да се събуди и неговата интелигентност. Такива опити са правени и с мравките. Ако пред един мравуняк поставите чиния със сладко, в скоро време те ще го преместят, ще го пренесат в жилището си. Ако пък пред мравуняка поставите няколко дребни сламки, мравките ще ги използуват за постройка на мост. Следователно, ако за постигане на някои свои желания, или за преодоляване на известни мъчнотии мравките имат свои методи, на които уповават, колко повече човек трябва да разполага със свои опитани и проверени методи за постигане на желанията си, както и за разрешаване на някои свои мъчнотии. Както мравките строят мостове за постигане на своите цели, така и хората трябва да прокарват пътища за постигане на свои цели и желания. Главният метод, с който хората трябва да си служат, за постигане на своите цели, е законът на любовта.

Какво представя любовта? Любовта е динамическа сила, която може да извърши всичко. Тя не се употребява за завладяване на нещата, но се прилага като сила, чрез която човек може да постигне всички свои желания. Чрез любовта човек постига онези свои желания, които могат да му донесат всички блага на живота. Това са желанията на човешката душа. Чрез любовта човек може да се домогне до известни условия, които внасят разширяване в живота. Това зависи от разширяването на човешкото съзнание. С една дума, любовта носи живот. А това, което съвременните хора наричат смърт, не е нищо друго, освен прегради на проявения живот. Когато съзнанието на човека минава от едно състояние в друго, това наричат смърт. Когато някой философ умира, той знае, че смъртта премахва една преграда в съзнанието му, вследствие на което за в бъдеще ще се яви с по-широко съзнание.

Следователно, който може да разшири съзнанието си, той дохожда до положение да гледа на смъртта спокойно, без никакъв страх, вследствие на което и смъртта нищо не може да му причини. Има хора, които, при заминаване за онзи свят, са така спокойни, като че заминават за Берлин, за Лондон или за Париж. Някои вярват в съществуването на друг свят, а други не вярват или се съмняват. Какво постигат със съмнението си? Съмнението може да изпъкне на всяка крачка. Например, срещате един млад, жизнерадостен, способен човек и слушате да ви разправя, какво може да постигне, какви стремежи и идеали има той за в бъдеще. Обаче, като дойде до 40, 50, или 60 годишната си възраст, той вижда, че не е постигнал желанията си и казва: Нищо не излезе от мене. Колкото по-стар става, толкова повече се обезсърчава и започва да се съмнява. Ако някой

доживее до дълбока старост, 100 – 120 години, той вижда, че нищо не е направил, т.е. не е постигнал своя идеал.

Какво е необходимо на човека, за да може донякъде поне да реализира своя идеал? На ваш език казано: човек трябва да има средства, земя, чрез която да придобива онова, което желае. Богатствата, средствата, парите са условия за проява на човешкия дух. Парите са ценни за човека, защото всички хора им турят една и съща цена. Каква услуга могат да допринесат парите на човека, ако няма кой да извърши известна работа срещу тях? Иначе, сами за себе си парите нищо не струват. За да се намерят хора за различни услуги, те сами са изработили един установен ред и порядък на нещата в живота. Те сами са дали такава цена на парите, чрез която да се оправдае до известна степен поне извършената работа или услуга. Тъй щото, парите се осмислят само тогава, когато в употребата им хората влагат известна идея.

„Не дойдох да разруша, но да изпълня". Значи, Христос е дошъл в света не да разруши, но да изпълни закона, да покаже на хората начин за тяхното изправяне. За да изпълни закона, човек трябва да повдигне съзнанието си на по-висока степен, да подобри своето положение. Който вярва в Бога, той може да изпълни закона. Като употребявам думата „Бог", виждам, че тя няма никаква сила. Днес тази дума е почти безсъдържателна за вас. Под думата „Бог" някои от съвременните хора разбират същество, което се проявява по някакъв механически, несъзнателен начин. Под понятието „Бог" ние разбираме Божественото съзнание, в което живеем и се движим. Ако не живеете в хармония с Него, изворите на благата му ще бъдат затворени, и вие нищо няма да постигнете. Обаче, ако сте в хармония с това съзнание, всички извори на Неговите блага ще бъдат отворени за вас, и вие ще постигнете много неща. Като не разбирате великите закони, в своя живот вие затваряте пътищата за съобщение с онзи възвишен свят, отдето идат великите благословения. Тази е причината за слизането на Христа от онзи свят. Той слезе на земята да научи хората, как да изпълнят Великия Божи закон. Това е важно за всички хора, а не да им се проповядва учение за щастлив живот на онзи свят. Докато живеем на земята, ние трябва да изпълняваме Божия закон. Тъй щото, ние трябва да бъдем щастливи и на земята, и на небето. Един философ е казал, че след смъртта си човек не може да бъде щастлив. Ако е въпрос за щастие, човек трябва да бъде щастлив и на земята, и на небето. Обаче, щастието седи в безсмъртието. Какво щастие, какво съвършенство може да има в смъртта? Сегашният живот е проява на вътрешен живот, на вътрешно разбиране. Той е начало на бъдещия живот. Щастието седи във вътрешното разбиране на живота. Ако човек не познава силата си, как ще я използува? Ако човек не знае своята красота, как ще я използува? Ако човек не разбира и не

прилага своите дарби, как ще ги използува? Човек трябва да търси дарбите в себе си така, както рудокопачът търси в земята скъпоценни камъни и руди и, като ги намери, ги обработва. Съвременната наука иде в помощ на тия рудокопачи. Тя иде в помощ и на човека, да му покаже начин, как да обработва своите дарби и как да ги използува. Майката трябва да разбира тази наука дотолкова, че като погледне детето си, да знае, каква насока може да му даде. Същевременно тя трябва да знае, какво могат да й дадат нейния син и нейната дъщеря. Интересни са при това положение хората, че като не могат да постигнат туй, което искат, започват да търсят онова, което не може да им се даде. Например, някой иска да стане цар, да управлява народ, да има поданици. Това не може да му се даде. Обаче, той може да стане цар в дома си, писател – в дома си, поет – в дома си. Всички хора имат високи стремежи, но в края на краищата те дохождат до най-малкото, което сами могат да извършат. Всеки човек има известни задачи, за разрешаването на които той работи по специфичен начин. Всеки човек работи за една идея в света, която е толкова възвишена, че едва ли другите хора, които са вън от тази идея, могат да я разберат. Онзи, който не се интересува от никаква идея, иска да си поживее малко, че след него да става, каквото ще. Разбира се, това се отнася до обикновените хора на земята, които разсъждават така. Когато някой казва, че не се интересува, какво ще стане с него, той иска да каже, че не се интересува, какво ще стане след смъртта му. Въпреки това той оставя пари за паметник. Ако е уверен, че изчезва, защо му е паметник? Обаче, той иска да напомни на близките си, да не забравят, че оставя наследство на земята. Значи, човек говори едно, а вярва в друго. В дъното на душата си всеки човек вярва, че ще живее и след смъртта си. Досега във всичките си наблюдения и изучавания на хората не съм срещнал нито един човек, който да не вярва в някакво специфично бъдещо съществуване.

Един материалист казваше, че след като напусне земята, ще влиза между цветята, в изворите, в дърветата – навсякъде ще обикаля. Като влезе в някой цвят, който мирише хубаво, всички ще го милват, ще го миришат, ще му се радват. Следователно, и най-лошият човек, като стане цвят, който хубаво мирише, всички ще му се радват. Ще кажете, че това не е правилно вярване. Кое вярване е правилно? Когато някое цвете мирише, това показва, че то има развито съзнание. Цветето цъфти, защото иска да се хареса. Птичката шари, пъстри перцата си, защото иска да се хареса. Това показва известна степен съзнание. Значи, дето има живот, там се проявява известна степен съзнание, и то според развитието на даденото същество.

Съвременните хора не могат да се разбират и се чудят, коя е причината за това. Съберат се двама-трима души на едно място – не се разбират. Съберат се десетина души, още повече не се разбират. Колкото повече се

събират, толкова по-малко се разбират. Защо? – Защото съзнанието им не е еднакво нагласено. Съберат се един англичанин и един българин, пак не се разбират. Ще кажете, може би, че те не се разбират поради езика, не говорят на един и същ език. – Не, причината за неразбирането на хората седи изключително в разногласието между съзнанията им. Обаче, ще дойде ден, когато нивото на тяхното съзнание ще се регулира, ще дойде в съгласие, и те ще разберат, че между англичанина и българина има допирни точки. Същото ще стане и с езиците. Ако дойде един гениален българин, той ще преведе всичко на английски; и ако дойде един гениален англичанин, той ще преведе всичко на български. Вземете, например, думата любов на български, на английски и на немски език. Тя има един и същ корен в различните езици, но се различава само в произношението си, което се дължи на по-малкото или по-голямото количество вибрации в думите.

Следователно, ако човек дойде до своето първично състояние, той ще започне да произнася думите така, както някога ги е произнасял. Днес хората не говорят правилно. Езикът им е изопачен. Съвременните народи трябва да се заемат да изправят езика си. Има думи в човешкия език, които имат двояко значение. Как ще се справите с една дума, която има две-три значения? Всяка дума трябва да има само едно значение. При това, трябва да имаме такава наука, която да не извъртва нещата логически, да вадим криви заключения. Защото истината не зависи от заключенията, които правим, но заключенията трябва да излизат от истината. Нашата мисъл трябва да бъде така построена, както истината изисква.

Казано е, че Бог създаде света. За кого е създаден светът: за нас или за Бога? Ние ли да живеем, или Бог да живее? Помнете следното: Светът не е създаден за хората. Ако светът, наистина, беше създаден за хората, те щяха да живеят, нямаше да умират. Щом умират, това показва, че светът не е създаден за тях. След всичко това ще дойдат някои да убеждават хората, че светът е създаден за тях, те да живеят. – Не, светът е създаден за съвършените същества, които изпълняват Божия закон. Всички останали същества, които не изпълняват Божия закон, живеят по благодат, от трошиците на съвършените същества.

Сега, мисълта ми се свежда към следното: всеки човек трябва да се прецени точно колко струва, нито да се подценява, нито да се надценява. Някои хора се надценяват; други се подценяват. Природата не търпи хора, които се надценяват; тя не търпи и такива, които се подценяват. Например, когато се измерва диаметъра на земята, трябва да се знае точно, колко е голям, ни повече, ни по-малко, а не да се измерва приблизително. В това отношение и човешкото съзнание представя едно малко звено в общото,

колективно съзнание. Всеки човек трябва да знае големината на своето съзнание. Ако не се съзнава като едно малко звено в общото съзнание, той не би могъл да се кооперира с него, не би могъл да се нарече човек. Въпреки това днес се проповядва учението, че човек представя съвършено отделно, самостоятелно същество, независимо съзнание, равно на божество. Не е така. И животните живеят отделно. Има животни, които живеят в стадно състояние. Обаче, смисълът на живота не е и в стадното състояние. Въпросът седи в това, човек да се кооперира със своята разумност за постигане на известни идеи. Философията на живота се заключава в следното: всички съзнания да се кооперират чрез своята разумност за придобиване на висшето Божествено съзнание. В това постижение, именно, са вложени всички възможности за вашето растене и повдигане.

Сега пред вас се разкрива нова работа, за която Христос дълго време е мислил. Той я разглеждал по един, по друг начин, докато най-после дошъл до един положителен начин за изправяне на човечеството. Той казва, че човек трябва изведнъж да ликвидира със старото. Не е въпрос да напусне старото по някакъв неразумен начин, но правилно да се освободи от него. Той трябва да знае, по какъв начин да съгради от старото нов закон, в който, като внесе хубавото, възвишеното, сам да бъде доволен. Когато двама души се разговарят за великата истина, те трябва да я разбират. И когато се говори за законите на природата, човек трябва да има възможност да разбере тези закони и да ги приложи. Когато се говори за слънцето, за звездите, човек трябва да има възможност да ги посети. Повечето от съвременните хора са вплетени в обикновения живот, вследствие на което не могат да имат големи постижения. Те учат, придобиват знания, но приложението им е малко. Постиженията на човека се заключават в броя на неговите разумни приятели. Колкото повече приятели има човек, толкова по-големи са неговите възможности за повдигане. Ако един българин отиде в странство и се запознае с един от видните европейски професори, след като се върне в България, той смело може да каже, че е придобил нещо. Ако не може да се запознае с един от видните професори, той ще се върне в дома си без никакви придобивки.

Следователно, всеки човек трябва да се запознае поне с един от видните професори на природата, който да му помогне в трудните моменти на неговия живот. От познанството ви с професорите на природата зависи вашето повдигане. Като се ползуват от тяхното познанство, мнозина изпадат в заблуждение и казват, че имали някакво откровение. – Не, школата на природата, с нейните видни професори, е научна школа, основана на трезва, съзнателна работа, а не на сънища и откровения. Сънищата на пророка се различават от тия на обикновения човек.

Виденията на пророка се различават от тия на обикновения човек. Има разлика между сънищата и между илюзиите, изобщо. Някой сънува, че му казват на сън, че точно след един час приятелят му ще дойде и ще му донесе една кошница ябълки. И така става. Точно след един час някой звъни на вратата. Става от леглото си, отваря вратата и вижда приятеля си, с една кошница ябълки. Друг някой сънува, че еди-кой си ден, еди-кой си час ще му донесат една кошница грозде. Наистина, на този ден, в точно определения час пристига в дома му човек, който носи една кошница грозде. Ще кажете, че това са съвпадения. Може да са съвпадения, но верни съвпадения, а не илюзии. Ще дойде някой при вас, да ви гледа на кафе и ще каже, че след един ден ще получите отнякъде много пари. Вие повярвате и започвате да чакате. Минава ден, минават два, три, десет и повече дни, но никакви пари не се получават. Ще дойде друг някой да ви гадае на боб. Каквото ви каже, обаче, няма да се сбъдне. Така всеки може да гадае и на кафе, и на боб, и на карти. Всеки може да каже нещо, което да не се изпълни. Живата наука почива върху истински, положителни знания и закони, опитани и проверени, а не на гадания.

Съвременните християни са забравили живата наука и си служат с предположения, с хипотези. Те казват: Когато отидем на онзи свят, тогава ще научим Божествената наука. – Не, ако в този свят не научите тази наука, в онзи свят никога няма да я научите. Ако днес учите, и утре ще учите; ако днес не учите, и утре няма да учите. Ако здравето ти днес се подобри, и утре ще има условия да се подобри; ако днес не се подобри, и утре не ще има условия за подобряване. Следователно, за да има постоянно повдигане в живота, постоянен прогрес, хората трябва да изменят методите на възпитанието, да се възпитават по нов начин. Засега те си служат повече с отрицателни методи. Слушате някой да казва, че в света има много лъжи, много неверни работи. – Да, в света има много лъжи, но има и много истини; в света има много неверни работи, но има и много верни работи. Ние сме за вярните неща, за истините. Ние сме за онова, което може да внесе мощ в човешкия дух. Светът се нуждае от силни хора, от работници. Всички хора желаят изправянето на света, но светът, сам по себе си, не може да се поправи. Когато някоя държава иска да отвори война, тя се нуждае от ред материални средства: пари, пушки, топове, картечници – различни оръжия, различни снаряди. Също така и за разумния живот се изискват различни снаряди, като органи, с които той ще си служи. Това няма да стане в един ден, но дълго време трябва да се работи в това направление, да се добият нужните средства. Ама докато се дойде до разумния живот, трябвало да се мине през големи страдания – това е друг въпрос. Без страдания няма никакво растене, никакво развиване. Затова, именно, е казано в Писанието: „Призовете ме в ден скърбен, и аз ще ви се изявя, ще ви помогна."

Значи, от една страна се дават страдания на хората, а от друга – помощ. Въпреки това, хората често изпадат в особено противоречиви положения: молят се на Бога, но ни глас, ни ослушание на техните молитви. Да допуснем, че според закона на необходимостта някой човек е хванат и турен в затвор. Той подава заявления ту до един, ту до друг министър, моли се да го амнистират. Защо този човек не се помоли на Бога, на Първата Причина в света и от нея да иска освобождаване? Духовенството казва, че вярва в Бога. Защо тогава те не се молят на Бога за освобождаването на този или онзи човек, а трябва да се молят на министри, на държавници? Молете се на Бога, Той ще ви помогне. Такъв пример имаме с апостол Петър, който бил освободен по един чуден начин. Когато апостол Петър бил затворен, стотина братя и сестри се молили усърдно на Бога за него да бъде освободен. Като отговор на тяхната молитва, от невидимия свят бил изпратен ангел, който влязъл в затвора, бутнал оковите на Петра и казал: Скоро излез вън! Когато една държава създава много закони и съгражда много затвори, това показва, че тя не е високо културна. Колкото по-малко закони и затвори има една държава, и колкото по-добре се разбират гражданите ѝ помежду си, толкова по-културна е тази държава. Същото може да се каже и за веруюто, за убежденията на хората. Когато едно верую, или едно убеждение се приема от хората без закон, то е толкова по-трайно. Някои казват, че за приемане на някаква религия, трябвало да съществува закон.–Не, религията трябва да бъде написана в душата на човека. Престъпление е да се пишат закони за подкрепа на религията. Писано е в закона: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила." Какъв друг закон, освен този, може да се напише? Ще кажете, че трябва да се създаде закон за поддържане на религията. Ако човек не люби Бога, какво може да направи и да изпълни? Който люби Бога, той всичко може да направи; който не люби Бога, той нищо не може да направи, нищо не може да изпълни. Вън от любовта към Бога нищо друго не съществува. Вън от Бога не съществуват нито черкова, нито служители Божии. Това се отнася не само за служителите на Бога, но за всички хора.

И тъй, първият важен закон е любов към Бога. Казвате, че някога все ще възлюбите Бога. Кажете ли така, това значи, че никога няма да Го възлюбите. Някога, това подразбира сега. Да се отлагат нещата за някакво бъдеще, това не е никаква наука, никаква философия. Когато някои хора казват, че не вярват в Бога, те сами се лъжат. Съзнателно или несъзнателно, всички хора вярват в Бога, вярват в живота. Щом живеят, това показва, че те вярват в Бога. Страданията на хората, изпитанията на държавите, сиромашията, болестите, земетресенията, наводненията, всичко това говори за разумно, вътрешно отклоняване от първичния закон – от

любовта. Днес майките и бащите не са здрави, вследствие на което и децата не могат да бъдат здрави. Нито външните, нито вътрешните условия са благоприятни за раждане на здрави, силни деца. Въпреки това хората казват, че родът трябва да се поддържа. Родът трябва да се поддържа, но правилно. Когато птичката иска да мъти яйцата си, тя предварително си прави гнездо. А съвременният културен човек решава да се жени, без да си е направил гнездо, без да си е съградил някаква къща. Бъдещата държава трябва да поеме грижата за младите върху себе си. Щом двама млади решат да се женят, тя трябва да им направи две стаи и кухня. Иначе, какво ще правят без къща, да ходят от едно място на друго, да ги пъдят хората? Днес, и да иска държавата да вземе участие в живота на младите, тя няма никаква възможност: няма пари, няма материални средства, които да остави на разположение на младите. Ако България рече да задоволи нуждите на младите хора, трябват ѝ стотици милиона лева. Но това не е същественото за живота. Има нещо по-важно в човешкия живот от направата на една къща. Най-важното за човека, и за младия, и за стария, е придобиване на любовта. И тъй, след като говорим за новото разбиране на Бога, вие пак се връщате към старото. След като знаете, че Бог се е явявал на пророците преди две, или три хиляди години, дохождате до днешните времена и казвате: Днес Господ не говори на хората. Казвам: Ако е вярно, че Господ сега не говори на хората, и в миналото не е говорил. И ако сега не говори на хората, и в бъдеще няма да им говори. Обаче, ако Господ в миналото е говорил на хората, и днес им говори, и в бъдеще ще им говори. Ако сега им говори, и в миналото им е говорил, и в бъдеще ще им говори. Така седи въпросът. Всеки човек може да провери тази истина. Щом я провери, той ще разбере, говори ли Господ на хората, или не. За кой Господ говорим ние? Не за Господа на заблужденията и на лъжите, но за онзи Господ, Който отваря сърцата на богатите към сиромасите, за Единния Господ, Който смекчава сърцата на хората, кара ги да се вглеждат в страданията на своите братя, да се примиряват помежду си. Единственото нещо, което примирява хората помежду им, това е Божественото начало у тях.

„Не дойдох да разруша, но да изпълня великия Божи закон." Сега и аз ви казвам, че няма да се минат десет години, и всички разумни хора от целия свят, на които съзнанието е пробудено, ще си подадат взаимно ръка за обща работа. Всички добри хора от Америка, от Англия, от Германия, от Франция, от Испания, от Италия, от Китай, от Япония, изобщо, от всички краища на света, са решили в продължение на десет години да направят един опит. Какъв ще бъде този опит? Той представя нова програма за света. Когато всички добри, съзнателни хора си подадат ръка за обща, велика работа, заедно с тях и вие трябва да вземете участие, да се присъедините към общото, както малките притоци се втичат в голямата

река, или в морето. – Ами какво ще стане с нас? – Не гледайте тъй дребнаво на въпроса. Това, което добрите хора вършат в света, то е за благото на цялото човечество. Този е начинът, по който човечеството може да се избави от голямата катастрофа, която виси над главата му, както и над цялата земя. Знаете ли, каква катастрофа виси над цялата земя? Ако опитът излезе сполучлив, катастрофата ще се размине; ако опитът не излезе сполучлив, тогава ще имате най-хубавото забавление, каквото светът някога е виждал. У онези, които разбират законите, веднага ще се яви желание да работят; онези, които не разбират закона, ще кажат, че тази работа е страшна. – Не, не е страшна тази работа.

Христос дойде на земята преди две хиляди години, с цел да спаси света от катастрофата, която се готвеше на времето. Той успя да го спаси, вследствие на което катастрофата се отложи. Днес разумните, добрите хора в света правят опити да отложат предстоящата катастрофа. По който и да е начин, светът трябва да се оправи. По стария начин не може вече да се живее. За в бъдеще трябва да се живее според закона на Божията Любов. Животът трябва да се поправи във всички свои области. И тогава, като срещнете човек, който върши някакво престъпление, смело можете да му кажете: Не прави това нещо! Не е позволено на човек с четири факултета да върши престъпления. Ако срещнете някой виден музикант, който свири в един локал за няколко хиляди лева, можете да му кажете: Приятелю, не продавай изкуството си толкова евтино. Иди на друго място да свириш. Срещате някоя мома, която търси някой млад момък, да се ожени за него. Или, срещате млад момък, който търси някоя мома, да се ожени за нея. Това са банални работи. Нека младата мома намери един момък, който е отчаян от живота, и го спаси. А сега, момата се облякла хубаво, момъкът се облякъл хубаво, тръгнали да се харесват. Това е атавизъм. Ще видите, че два-три месеца след женитбата им, той седнал на една страна, тя – на друга страна – сърдити. При това положение ще родят синове и дъщери, че ще процъфтят. Не е този пътя, по който хората трябва да вървят. Любовта изисква, като обичаш някого, през целия си живот да не му кажеш една горчива или неискрена дума, и никога лицето ти да не се навъси срещу него. Ще кажете, че сте готови да се жертвувате за любовта. Който е готов да се жертвува, той прави всичко това заради любовта, заради Бога. Той знае, че Бог живее у него. Ние трябва да вземем за основа на живота си следния принцип: ако се стремим да любим Бога, въпросите на нашия живот са разрешени; ако се стремим себе си да любим, или другите да ни любят, въпросите на живота ни ще останат всякога неразрешени. Единственото разрешаване на въпросите се заключава в това – да любим Бога, да любим Божественото в себе си. Само по този начин ще дойдем до истинското, до правилното разрешаване на въпросите. Тогава ще се създадат нови държави, нови майки и бащи, нови братя и сестри, нови

управници и свещеници.

„Не дойдох да разруша закона, но да изпълня". Единственото нещо, с което можете да занимавате умовете си, когато останете свободни, е да си кажете: „Не дойдох да разруша, но да изпълня Божия закон". Изпълнението на този закон е в състояние да ви повдигне като хора. Не се спирайте върху това, кой как изпълнява, но всеки да каже в себе си: Аз дойдох в България да изпълня Божия закон. И ако всеки за себе си каже така, великият опит ще даде такива добри резултати, каквито очакваме. В този опит седи спасението на човечеството.

20. Беседа от Учителя, държана на
16 юни, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_06_19 Естествени връзки
лекция пред общия окултен клас

ЕСТЕСТВЕНИ ВРЪЗКИ

Размишление върху пътя на светлината.

Две състояния има, през които човек минава: плач и радост, страдание и веселие. Понякога човек плаче и скърби, а понякога се радва. Между тези състояния има още много средни състояния. Лесно е да се зададе въпросът, защо човек плаче и защо се радва, но мъчно се отговаря на този въпрос.

Ще ви задам следния въпрос: "Защо колата скърца?" На този въпрос лесно се отговаря. Колата скърца, защото не е мазана. В сегашния живот ние се намираме пред процеси, които са станали преди хиляди години. Ние виждаме последствията на известни процеси, но кои са били причините за тия процеси, нищо не знаем. Например ние виждаме, че лимонът има жълт цвят, но защо е станал жълт, не знаем. Жълтият цвят е във връзка с умствения свят. Характерно свойство на лимона е киселият вкус. Значи, лимонът се е развивал в такава епоха, когато киселините са имали надмощие. Той е образувал достатъчно киселина в себе си, след което е спрял развитието си. В това отношение той представлява незавършен процес. Той не е разполагал с повече материя да завърши процеса на своето развитие. В развитието си лимонът е стигнал до умствения свят. Затова се казва, че който иска да мисли, трябва да яде лимон. Който е апатичен, всяка сутрин трябва да употребява по едно парче лимон, да се свърже със силите, които действат в него. Киселините в лимона придават активност на човека. Ако разглеждате внимателно формата на ябълката, виждате, че тя е кръгла. Това показва, че в пътя на развитието си, ябълката се е стремила към красота и удоволствие, вследствие на което е избрала пътя на най-малкото съпротивление. Като вкусите една ябълка, вие оставате доволни от нея и казвате: "Сладка, вкусна е тази ябълка."

Сега, като изучавате характера и проявите на хората, виждате че някой от тях има нещо общо с ябълката, друг – с крушата, трети – с лимона. Значи, прадядото на първия е имал нещо общо в чувствата си с това, което ябълката съдържа в себе си. Прадядото на втория е имал нещо общо в чувствата си с това, което крушата е съдържала в себе си. Прадядото на третия е имал нещо общо с лимона. Ябълката се е създавала в астралния свят, а крушата и лимонът – в умствения. Като погледнете формата и цвета на домата ще забележите, че той е останал назад в развитието си. Като разрешил въпроса за яденето и пиенето, доматът се спрял в стомаха. По-далеч от живота на стомаха той не е отишъл. Той казва: освен ядене и

пиене, нищо друго не съществува. Яж, пий, весели се и бъди благодарен! Имаш ли да ядеш и да пиеш, никаква друга философия не ти трябва. Материалистите са подобни на доматите. Те казват: "Ние трябва да уредим материалния си живот, да задоволим материалните си нужди." От тези идеи нагоре материалистите не могат да отидат. Обаче, техният живот е незавършен.

Сега, дойдем ли до живота на ябълката, виждаме, че тя представлява обществения живот. Ябълката дава образ за устройване на обществения живот. Когото срещнете днес всеки казва, че трябва да се живее добре. Какво разбирате под думите "добър живот"? Да живеете добре, това значи, да събирате нектара на своя живот в стъклени шишета. Не е достатъчно само да имате нектар, но вие трябва да имате съобразителност, да знаете, в какви шишета да го слагате и как да ги пазите, да не се счупят. Нектарът е богатството, съкровището, което сте събрали, което трябва внимателно да пазите, понеже ще срещнете в живота си ред препятствия. Представете си, че както вървите по пътя, спъвате се някъде, счупвате шишето си и разсипвате нектара на живота. Казвате, че ви се е случило нещастие. Кой е виновен за това нещастие? Ще кажете, че или пътят не е бил равен, или съдбата ви не е била добра. Обаче, коя е истинската причина, задето се лишавате от благото на живота? За свое оправдание мнозина казват, че всички хора са минавали през същото положение, т.е. всички хора са счупвали шишетата си с нектара поне един път в живота си. – Това още нищо не значи. Ако хората са сити, а вие три дена не сте яли, какво се ползвате от това? Или, какво се ползвате от това, че се движите между гладни хора? За човека е важно да бъде нахранен, да не гладува. Ако човек е гладен, по-добре е за него да живее между хора, които ядат. Като ядат те ще се сетят и за него, и ще го нахранят. Съвременната култура се крепи главно върху въпроса за задоволяване на глада, т.е. върху въпроса за хляба. Разреши ли се въпросът за хляба, след него идат ред материални въпроси. Например синът прави дългове, но в края на краищата разчита на баща си и казва: "Баща ми ще плати." Докато е жив, бащата може да плаща дълговете на сина си, но умре ли, всички дългове остават на гърба на сина. На същото основание съвременните хора имат много вярвания, на които разчитат така, както синът – на баща си. Обаче, какво ще стане с тях, ако умре едно от желанията и вярванията им, на които те разчитат? Днес вярват в Бога, но след десетина години казват: "Аз съм се лъгал, никакъв Бог не съществува." На какво се дължи промяната във вярванията на хората? – На промените, които стават и във самата природа. Например като знаят положението, формата, големината и мястото на звездите, след години учените ще говорят друго нещо за тях. – Защо? – Защото и те се менят, както всички неща в природата. Случва се, че като влезе в идейния свят, човек изгубва някоя идея и после казва: "Не вярвам вече в тази идея."

Щом намери идеята си, той казва: "Аз пак повярвах в своята изгубена идея. Отново се връщам към нея." Защо човек губи вяра в идеите си? – Защото не е излязъл още от своето детинско състояние.

Апостол Павел казва: "Като бях младенец по младенчески разсъждавах. Като станах голям напуснах младенческото." Кои работи са младенчески и кои на възрастен човек? В алгебрата имате формулата А+В=С. Какво представлява тази формула в живота? Като се казва А+В=С, величината С съдържа ли по количество сумата на енергиите А+В? Математиците знаят това. Онези, които не са математици, намират, че тази формула е проста работа. Обаче, простите работи същевременно са и сложни. Представете си, че А е дясното око на човека, а В – лявото. Като казваме, че А+В=С, подразбираме, че количеството на светлината, която минава през двете очи, е равна на С. Ако по някакъв начин едното око на човека се затвори, тогава: С-В=А. Кой може да бъде причина да се затвори окото на човека? – Или докторът, чрез някоя несполучлива операция, или той сам. Членовете А и В в бинома А+В могат да се уподобят още на човешкия ум и на човешкото сърце. Човешкото сърце е А, човешкият ум – В, а волята – С. Значи, силата на човешката воля се обуславя от силите на неговия ум и на неговото сърце. Това значи човек да чувствува, да обича. Щом има ум, той ще мисли. Дойде ли до волята, той ще прояви своята любов и мисълта си.

Като се говори за любовта, ние имаме пред вид трите ѝ начина на изявление: физическа любов, каквато е любовта на домата; любов на сърцето, т.е. на чувствата, каквато е любовта на ябълката и любов на умствения свят – любовта на лимона. Любовта на физическия свят представлява любовта на стомаха, който мисли за ядене и пиене. Докато тази любов движи хората, всякога ще съществуват отношения между гостилничар и клиенти. Втората любов представлява отношения между мома и момък. Те се обличат по няколко пъти на ден, да се харесат един на друг. В тази любов играят роля чувствата. Такава е любовта на ябълката. Дойдем ли до третата любов, любовта в умствения свят, любовта на лимона, там съществуват отношения между лекар и пациент. Лекарят лекува пациента си, а последният е доволен от него, че му помага. Постепенно той започва да обича лекаря за грижите, които полага за него.

Сега аз изнасям факти, които съществуват в самия живот. Някой държи в ума си една светла мисъл и търси случай да я реализира. Красивата мисъл представлява млада мома или млад момък, които се оженват. Оженването им не е нищо друго, освен реализиране на красивата мисъл. Не се минава много време и разположението на младите се изменя. Те започват да плачат – да се оплакват един от друг. – Защо? – Изменило се нещо между тях. Красивата идея е изчезнала. – Кога плаче човек? – Когато е болен. За

да не плаче, човек трябва да разбира и трите вида любов: на домата, на ябълката и на лимона. Разбере ли трите вида любов, това значи, да разбира вътрешния смисъл на живота. Понякога ябълката оправя живота на човека, а понякога го разваля. Същото може да се каже за домата и за лимона. Докато не свърже съзнанието си с Първата Причина, която е създала ябълката, домата и лимона, човек никога не може да разбере и последствията, произлезли от тази Причина.

Днес мнозина говорят, че трябва да се служи на Бога. – По какъв начин? – Чрез закона на любовта. – С колко букви се пише думата "любов”? – Най-много с три букви. Първоначално думата "любов" се е писала с две букви. Кои са тези букви? – Умът и сърцето на човека. Това са двете букви, с които любовта постоянно оперира. Когато слиза от Божествения свят към земята, човек започва от ума и върви към сърцето. И обратно: когато се качва от земята към Божествения свят, той започва от сърцето и постепенно отива към ума. Обаче, тези процеси в човека стават едновременно. Това показва, че едната енергия слиза, а другата възлиза нагоре. Ако душата е на земята, духът се качва. Щом духът слезе на земята, душата се качва горе. Едновременно, когато духът слиза, умът се повдига. Когато душата слиза, сърцето се повдига. И обратно: когато умът слиза, духът се подвига; когато сърцето слиза, душата се повдига. Когато духът слиза, душата се подвига; когато душата слиза, духът се повдига. При какви случаи в живота сърцето слиза и при какви – умът? За да помогне на някои паднали, страдащи и нещастни души, човешкото сърце непременно трябва да слезе на земята. Когато сърцето помага на падналите и грешни души на земята, по никой начин то не може да запази своята чистота. Когато сърцето се оцапва, душата непременно трябва да бъде чиста. Или, ако душата се оцапа, сърцето трябва да бъде чисто. Изобщо, невъзможно е да работи човек и да не се оцапа. Под думата "оцапване" разбирам правене на грешки. Погрешките са неизбежни в живота. За да се оцапа човек, не е нужно голямо количество материя. Човек може да се оцапа с една стотинка, с един лев, с един наполеон или с един милион и т.н. Човек може да се оцапа с една стотинка, може да се оцапа и с един милион, само че за очистването си от една стотинка се изисква по-малко време, отколкото при един милион.

И тъй, за да се освободи от погрешки, човек трябва да живее в Божественото съзнание. Влезе ли в това съзнание и живее по стар начин, той нищо не печели. Положението на човека в това съзнание е подобно на съзнанието на дете, което постоянно се бие с другарчетата си. Децата са в състояние да се карат и да се бият само за една ябълка. Представете си, че с вашето обикновено съзнание влизате в Божествения свят и за една ябълка се скарвате с другарите си. Какво ще спечелите? Не само, че нищо няма да

спечелите, но веднага ще се намерите вън от този свят. Защо трябва да се карате с другарите си? Вие се карате, защото едно от другарчетата ви взема ябълката, която ви е дадена. Вие го хващате за косата, разтърсвате го и започвате да философствате, има ли право това дете да ви взема ябълката. Нито детето има право да взема ябълката ви, нито вие имате право да го дърпате за косата. Човек трябва да дойде до положение да се самоограничава. Не се ли ограничава, той не може да остане дълго време в Божествения свят.

Днес от всички хора се изисква будно съзнание. Не е достатъчно да констатира човек нещата, нито да ги тълкува криво, но той трябва да разбира дълбоките причини, които се крият в тях. Някой казва, че еди-кой човек минал покрай него и не го погледнал добре. Той констатира само един факт, но дали в действителност е така, не се знае. Какво представлява добрият поглед и кой всъщност е добър поглед? За да види, че някой не го погледнал добре, това показва, че и той не е погледнал добре. Какво може да се мисли за човек, който вижда само недостатъците на хората, без да вижда добродетелите им? Кой е по-добър: който първо дава хляб, а после взема пари, или който първо взема парите, а после дава хляб? Има и такива хора, които дават хляб, без да вземат пари. Тези хора не са от този свят, нито от сегашната култура. Тези хора се отнасят към друг ред и порядък на нещата. Да даваш без да вземаш, такъв закон не съществува на земята. Да искаш да обичаш само, без да те обичат и такъв закон не съществува на земята. Обаче, в Божествения свят такъв закон съществува. Там дават хляб без да искат пари; там обичат и не очакват да ги обичат. Животът почива върху любовта. На земята всеки иска да бъде обичан. Господарят иска слугата му да го обича. Учителят иска да бъде обичан от учениците си. Майката иска да бъде обичана от детето си. Когато е здраво, тя си играе с него, подхвърля го във въздуха, целува го, но същевременно иска и детето да отговаря на нейните ласки и милувки. Не ѝ ли отговаря, тя е недоволна.

Съвременните хора разбират любовта малко егоистично. Като обичат и като ги обичат, те искат да не срещат никакво противодействие. Те искат като целунат своя възлюбен, той веднага да им отговори. – Не, целувката не е механически процес. Има смисъл да целуваш човека, когато той може да ти даде нещо. Чрез целувката се предават извести енергии, от които хората се нуждаят. Не може ли човек да предаде от себе си енергия, която да повдигне ближния му, по-добре да не целува. Целувка, която понижава състоянието на човека, води към падение. В този смисъл целувката трябва да внася живот, енергия, здраве в човека. Не внася ли това нещо, тя не е на място. Тя е целувка, която умъртвява човека. Ако целувката може да отпуши запушения извор и водата в него да започне да блика, тя е на

място. Ако целувката внася здраве в болния и възкресява мъртвия, тя е на място.

И тъй, целувка съществува и в природата като подбудителна причина. Така е било първоначално, но днес тя е изгубила своето значение и е станала навик. От устата, от устните на човека трябва да изтича такъв нектар, какъвто срещаме в природата. Например цветята съдържат нектар, към който пчелите, насекомите налитат. Пчелите целуват цветята, за да вземат част от техния нектар. Трябва ли цветята да дават своя нектар? Както хлебарят има право да продава своя хляб, както бакалинът има право да продава стоката си, така и цветята имат право да раздават своя нектар на всеки, който може разумно да го използва. Аз засягам въпроса за целувката в неговата чистота, тъй както е в природата. Когато нещата стават правилно, както са поставени в природата, тя възнаграждава всички живи същества. Когато не стават правилно, природата наказва. Следователно каже ли човек, че е недоволен, това показва, че той не е постъпил според Божиите закони. По колко пъти на ден човек трябва да целува? – По един път. Повече от един път не се позволява. При това всяка целувка, отправена към някого, трябва да е проникната от абсолютна чистота. Така целува Бог. Така целуват и ангелите. В това отношение човек трябва да възстанови в себе си вътрешната чистота, която е изгубил.

Съвременните хора се стремят към духовния, към Божествения свят, без да знаят първата дума, която трябва да произнесат при влизане в този свят. Щом знае първата дума, човек ще знае езика, на който се говори в Божествения свят. Не знае ли този език, не знае ли поздрава на съществата от този свят, той ще се върне обратно на земята.
Знаете ли, какъв е поздравът на земята? Хората се поздравяват с кланяне на глава, или със сваляне на шапка.
Сега, за една седмица ще ви дам един нов поздрав. Като се срещате, всеки ще вдига ръка. Ще вдигате ръката си до известна височина, с длан към този, когото поздравявате. Ще се поздравявате само по един път на ден по този начин. Този поздрав се отнася само до ония, които разбират неговия смисъл. Ония, които не го разбират, ще се отнесат към него така, както слепите се отнасят към светлината. Вие ще се поздравявате помежду си свободно, без да се стеснявате. Какво ще кажат хората, това да не ви смущава. Стеснява ли се онзи, който пуши? Той вади цигарата от джоба си и свободно пуши пред хората. Срещате една дама, напудрена, червисана, ходи насам-натам и току си вее с ветрилото. И тя е свободна, от никого не се смущава. Като вдигате ръката си нагоре, вие се свързвате с Божествения свят, с разумни, светли същества. Ръката представлява възвишеното, благородното в човека.
Засега ви давам този поздрав само за една седмица. Като видя резултатите

мога да го дам за повече време. Като поздравявате близките си по този начин, ще внимавате съзнанието ви да бъде будно.

Божията Любов носи пълния живот.

44. Лекция от Учителя, държана на
19 юни 1929 г. София – Изгрев

1929_06_23 Разумните кротки
неделна беседа

РАЗУМНИТЕ КРОТКИ

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята."
(Матея 5:5)

„Блажени кротките." Кой човек е кротък? Мъчно може да се определи, кой човек е кротък. Мъчно може да се каже, какво нещо е кротостта. Някои взимат овцата като образец на кротост. Какво ще кажат те, ако видят, как се бият овцете? Други взимат гълъба като образец на кротост. И гълъбът не е кротък. Виждали ли сте, как гълъбицата, която минава за кротка, хваща едно от малките си за врата и го изхвърля вън от гнездото си? Защо постъпва така?–Тя не го иска при себе си, не го обича. От хиляди години насам все се говори за кротостта, но и досега още тази дума е останала неразбрана. Известно е, че всяко нещо, което не се разбира, не може да се приложи. Тази е причината, поради която кротостта и до днес още не е приложена в живота. Досега не е намерен нито един човек на земята, който да изразява кротостта. Който иска да намери един кротък човек, той трябва да обиколи всичките планети, да отиде на слънцето, там все ще намери кротък човек. Досега в историята на човечеството се е намерил само един човек, който смело може да каже за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце." Този човек е бил, именно, Христос. В какво седи кротостта на Христа? Христос беше в сила да вдигне земята на ръката си. Той беше в състояние да спаси човечеството, да даде нова култура, нов морал, да направи хората богати и щастливи. – Защо не направи всичко това?–Той го направи, но хората го развалиха. Майката е в състояние да изчисти стаята десет пъти, но след всяко нейно излизане вън от стаята, децата разбъркват и изцапват всичко. За да не се развалят нещата, хората трябва да бъдат кротки.
„Блажени кротките." Думата „кротък," преведена в най-далечен смисъл от истинското й значение, подразбира бял, светъл човек, който има свойството да привлича светлината. Следователно, силата на кроткия човек се заключава в това, че може да привлича Божествената светлина в себе си и да я отразява навън. Кроткият е светещ човек, затова е определено той да наследи земята. Кроткият човек има високо съзнание, затова може да привлича светлината. Светлината се привлича от тела или от съзнания, които са високо организирани. Светлината на съзнанието прави човека жив. Без тази светлина човек е мъртъв. Казано е в Евангелието: „Вие сте виделина на света." Кой човек може да представя виделина на света? Само за кроткия може да се каже, че е виделина и

светлина. Следователно, само кротките могат да наследят земята, защото носят светлина, с която земята се обработва.
Христос казва: „Блажени кротките." Това е едно от деветте блаженства, в които Христос изложи тайните на своето учение. Чрез кротостта всеки християнин трябва да придобие светлина в себе си, че като излиза вечер, да не търси кибрит, нито електрическа лампа, с която да осветява пътя си. Достатъчно е само да помисли за светлината, която носи в себе си, за да освети своя път. Мощно нещо е Христовото учение. Който живее в това учение и го прилага, той ще бъде в състояние с мисълта си само болни да лекува, гладни да нахранва, скръбни да утешава. Това значи, да бъде човек истински християнин. Това значи, да бъде човек кротък. Велика сила е кротостта. Защо? – Бог се проявява чрез кроткия. Кроткият е вярващ човек. Той вярва в това, което нито се отрича, нито се твърди. Абсолютните, реалните неща нито се отричат, нито се твърдят. Кой може да отрича съществуването на слънцето? Или, кой може да го доказва? Слънцето е огънят на живота. Ако някой си позволява да отрича слънцето, ще го турят в огъня да провери, има ли огън в света, или няма. Ако някой отрича съществуването на въздуха, ще му отнемат въздуха и ще го питат, има ли въздух, или няма. Още първата секунда той ще познае, съществува ли въздух, или не. За съвременните хора въздухът е нещо неразбрано. Защо? – Защото те го разглеждат само като физическо, материално вещество, съставено от кислород и азот. Това показва, че те живеят само с пипане, като в тъмнина, а не с виждане. Срещате един човек и виждате, че плаче, скърби за баща си. – Къде е баща ти? – Умря, заровиха го в земята. Този човек не подозира даже, че баща му е заровен в земята като семка, и след няколко години тази семка ще израсте, ще цъфне и плод ще вържe. Всяко нещо, което е посадено в земята, ще израсте, ще цъфне и плод ще даде.
Да се върнем пак към думата „кротък". Кротостта не подразбира овчедушие, мекушавост. В кротостта се включва като важен елемент разумността. Значи, кротостта е вътре в човека, а не извън него. Христос казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце." Кроткият човек е носител на светлина, той е светещ човек. Бъдещите хора, тия на шестата раса, ще бъдат светещи, кротки хора, носители на светлина. Отдето минават, те ще светят. Лампите им няма да се палят нито с кибрит, нито с ключове, като електрическите. Всяка тяхна мисъл е светлина. Те ще светят така, както на северния полюс се забелязват особени светли сияния, на чиято светлина хората четат свободно. Тези светли сияния са едни от най-красивите явления на северния полюс. Следователно, ако ви запитат, кое верую е най-право, кажете: Истинско верую е това, което прави хората светещи. Те сами светят, сами осветяват пътя си, не се нуждаят от никакви свещи, от никакви електрически лампи. Кой е истинският свещеник? – Истински свещеник е този, който носи светлина навред. Не е нужно той да отваря Библията и Евангелието, да търси, какво Моисей е казал и какво –

Христос. Той трябва да носи светлината на Христовото учение в себе си. На времето си Христос е говорил много, и всичко, каквото е говорил, е записано. Обаче, Христос и днес продължава да говори. Той никога не е преставал да говори. Носете в себе си Словото на Христа, говорено от преди две хиляди години насам. Носете в себе си Словото на Христа, което и днес се говори. Усилвайте светлината си, за да разкривате и най-затънтените кътчета на своята душа.
Днес отваряме Евангелието и четем: „Блажени кротките". Който не разбира дълбокия смисъл на тази дума, той се възмущава от този стих и казва: Овце ли трябва да станем? – Не трябва да станете овце, защото овцата няма тази разумност, която е присъща на кроткия човек. Разумно кроткият човек е огън и светлина. Няма сила в света, която може да го победи. Затова е казано, че кроткият ще наследи земята. Пред него всичко отстъпва. Всички прегради и препятствия отстъпват пред неговата светлина. Който може със светлината си да пробие една стена, той е кротък човек. А тъй, да мислите, че сте кротки, без да можете една стена да пробиете със светлината си, това не е никаква кротост. Тъй щото, не бързайте да се радвате на вашата кротост. Каква радост е тази, която ту се явява, ту изчезва? Ако радостта трае само един ден, тя е радост на мухите, ако трае два деня, тя е радост на овцете; ако трае три деня, тя е радост на воловете; ако трае четири деня, тя е радост на конете и т. н. Истинска радост е тази, която никой не може да отнеме. Каква радост е тази, която се сменя със скръб? Учените ще кажат, че според закона на смените, радостта трябва да се сменя със скръб, а скръбта – с радост. Какво ще кажете тогава, ако по десет пъти на ден човек мени състоянието си? Законът ли действува тук? Ако по десет пъти на ден бодете някой човек с игла, по силата на някакъв закон ли правите това? – Не, тук никакъв закон не действува. Това става по ваше лично желание и разбиране. Когато англичанките воюваха за правата си, да бъдат избирани за министри, те влизаха в камарата, налагаха се и, ако ставаше нужда да се защищават, вадеха иглите от шапките си и с тях бодяха. За да не се повтаря това нещо, държавата издаде закон, с който забрани на жените да носят големи игли на шапките си. Англичанката казваше, че когато воюва за свободата си, човек не трябва да се спира пред нищо. Съвременните хора казват, че човек не трябва да се противи на злото, но трябва да се съобразява с условията на живота, като уреди първо своите работи, а после вече мисли за Бога, за възвишени работи. – Как ще уреди човек работите си и може ли, въобще, да уреди работите си? Покажете един човек, който, откак светът съществува, да е уредил работите си. Досега такъв човек не се е намерил. Никой цар, никой учен, никой философ не е могъл да уреди работите си на земята. Мислите ли тогава, че вие ще можете да ги уредите? Ако при сегашните условия на живота, човек не внесе кротостта във всички свои действия, той ще се натъкне на същите разочарования, каквито хората

са преживели до днес. Само онзи може да се справи с всички трудни положения в живота, за когото може да се приложи стиха: „Блажени нищите духом". Под думата „нищ" не се разбира човек беден, нещастен, но се разбира човек със силна вяра, със силна любов, който дава ход на Божественото в себе си, на безграничното, на вечното. В правия смисъл на думата, нищият не знае, какво нещо е ограничение, сиромашия, болести, нужди. Нищият духом не е лишен от нищо. Какво прави обикновеният човек? Като се намери в известно затруднение, той иска да се облече във вретище, да посипе главата си с пепел и след това да каже: Господи, не виждаш ли моите страдания? Не виждаш ли, колко сълзи пролях? Чудно нещо! Този човек казва, че е роден от Бога, че иска да работи заради Него, а въпреки това плаче, роптае против страданията си. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да вземе мотика в ръка и да се впрегне на работа. Срещал съм религиозни, набожни хора, които не работят нищо. Те отиват от време на време да гледат, как работят селяните по нивите, по лозята. Като гледат, как садят царевици, например, вижда им се, че се занимават с проста работа и си казват: Царевици са това! Тези хора не се спират да помислят, какво представя царевицата. В някои отношения царевицата седи по-високо от човека, който не работи. Като се мръкне, този човек мисли само за спане, да си легне на мекото легло, а царевицата и вечер работи. Тя мисли, какво да направи, да образува по-добър, по-голям кочан. Царевицата приготвя храна за човека, когато той спи и почива.

Казвате: Как може да се говори лошо за човека, щом е създаден по образ и подобие Божие? – Преди всичко, вие трябва да знаете, кой човек е създаден по образ и подобие Божие. Според мене, само кроткият, нищият, нажаленият човек е създаден по образ и подобие Божие. Кротък, нажален и нищ са мощни думи. Какво разбират хората под думите кротък, нажален и нищ? Според вас, нищ е онзи, който е изгубил баща си, майка си, жена си, децата си или някой от приятелите си. Нажален е онзи, който е изгубил своята възлюбена, или своето богатство. Този човек казва: Натъжено е сърцето ми, счупено е сърцето ми. – Защо е счупено сърцето му? – Защото не е кротък. Сърцето на кроткия е огъваемо, еластично, никога не се троши. Кроткият се движи между болни, между страдащи, на всички помага. Стъклото се троши, както се трошат сърцата на обикновените хора, понеже е лош проводник на топлината. Затова пък то е добър проводник на светлината. Със своята прозрачност, прогледност, стъклото обръща внимание на хората да се освободят от своя егоизъм, да прогледат, да видят красотата на Божествения свят. Ако хората днес не виждат тази красота, това се дължи на тяхната непрогледност. Те не пропущат през себе си светлината на Божия свят, вследствие на което са тъмни.

„Блажени кротките". Блажени разумните кротки, защото те ще наследят земята. Магическа сила крие в себе си думата „кротък". Човек трябва да

внесе елемента на кротостта в мозъка, в дробовете, в сърцето си, в кръвта, в цялото си тяло, за да може през него да мине Божествената светлина, да го направи мощен, велик. И най-великият гений не може да се нарече абсолютно кротък човек. Истински кроткият представя велик океан от жива вода, която постоянно се втича и изтича. Великият англичанин Нютон е казал за себе си: „Аз съм малко дете, което играе по вълните на Великия океан на природата, с цел да изследва нещата, но вижда, че много неща са скрити за човешкия дух". Природата е скрила велики блага в себе си, които един ден ще открие на човечеството, но не изведнъж, а постепенно.
Следователно, докато човек не придобие образ и подобие Божие, той не може да се добере до гънките на природата, в които се крият нейните велики тайни. Това може да стане, само след като човек придобие вътрешна виделина на съзнанието си, докато стане кротък, докато придобие образ и подобие Божие. Кротостта е първото условие за развиване на човешкото съзнание, за придобиване на повече светлина за ума. Човек трябва да има повече светлина в себе си, като основа за проява на Божествената мъдрост. Със светлината заедно върви и топлината, в която се образуват елементите на любовта. Тъй щото, като има любов и мъдрост в себе си, човек има условия вече за придобиване на безсмъртието. Кротостта пък развива сила, мощ в човека. Който иска да придобие кротостта, той трябва да следва пътя на Христа. Христос сам казва за себе си: „Защото съм кротък и смирен по сърце". Кроткият е винаги буден. Той никога не спи. Той е отворена "врата за разумните същества. Само грешният човек спи. Хората на шестата раса ще бъдат с отворени очи, винаги с будно съзнание. Сегашните хора спят, понеже живеят още в греха. Когато един спи, друг е буден, работи върху съзнанието на спящия. Детето спи, а майката работи върху него.
Следователно, когато искате да работите върху себе си, вие трябва да станете като деца, да приспите в себе си онзи елемент, който ви противодейства. Това значи, да стане човек кротък, да премине от една епоха в друга, да преобрази съзнанието си. Ще дойде време, когато всички хора на земята ще преобразят съзнанието си. Това ще се наложи, защото ще станат такива промени с нашата атмосфера, че нито един човек не би могъл да остане при новите условия. Новите условия изискват нови съзнания. Атмосферата на земята ще стане много по-рядка, отколкото е сега, а същевременно ще се намали и количеството на кислорода, както и самото атмосферно налягане. За да живее при тия условия, човек трябва да се нагоди и физически, и духовно. Изобщо, всяка планета има специфични условия за живот.
Представете си, че някой човек се пренесе да живее на една от малките планети, на тъй наречените астероиди, които се движат между орбитите на Марс и Юпитер. Знаете ли, какво ще бъде състоянието на този човек?

Ако отиде на един от тия астероиди – лилипути, чийто диаметър достига едва десетина километра, теглото му ще се намали извънредно много, и той ще да скача на височина 70 – 80 км. Следователно, ако на земята е тежал 70 – 80 кг., на тази малка планета ще тежи само един грам. Предполага се още, че температурата на тази малка планета достига до –273°. Обаче, известно ни е, че при такава ниска температура всички тела се разрушават. Има състояния в природата, при които силите ѝ действуват равномерно, без никакви препятствия, без никакви съпротивления. Наистина, ако човек се намери при условия, дето температурата е ниска, при –273°, той ще бъде свободен от всякакви изкушения, от всякакви неприятели или врагове. Кой може да нападне човек, поставен при – 273° студ? Такъв човек може да се пипа само с щипци. Доближите ли се до него, той веднага ще се разруши. Когато кроткият човек иска да бъде свободен от хората, никой да го не смущава, той изпуща светлината си, а задържа топлината си, вследствие на което понижава околната температура и не позволява на хората да се приближават към него. Когато работи за добрите хора, кроткият човек повишава топлината си, вследствие на което отваря вратата си и ги привлича към себе си. Не само хората, но всички живи същества се привличат от него. „Разумните кротки ще наследят земята". Не казвам обикновените кротки, но разумните кротки ще наследят земята, т.е. ония разумни хора, които имат нови разбирания за светлината и топлината. Само тези хора могат да бъдат носители на новия живот. Великите хора са минали през големи изпитания и страдания, докато придобият кротостта. При сегашните условия на живота почти няма кротки хора. Когато някой каже за себе си, че е кротък, ще го пратя на планината в бурна, тъмна нощ, сам да намери пътя си. Ако е кротък, той ще си послужи със своята светлина: ще отиде и ще се върне безпрепятствено. Кроткият носи светлина в себе си. Той не се нуждае от външна светлина. Казано е за хората: „Вие сте виделина на света". Значи, за съвременните хора може да се каже най-много, че са виделина, но не и светлина. Кроткият човек е бял. Той е направен от такава материя, която привлича светлината от пространството, затова свети. Страданията, нещастията на хората се дължат, именно, на недоимък на вътрешна светлина у тях. Външната светлина, от която се ползуват всички хора, всички живи същества, предизвиква дразнене на всички сетива, вследствие на което тя носи и живот, и смърт. Светлината, за която Христос говори, носи само живот. Затова, именно, е казано, че само кроткият ще наследи земята. Само кроткият, който носи светлината на живота, ще наследи земята. Той ще бъде господар, вечно ще живее на земята. Онези хора, които нямат светлина в себе си, които не са кротки, те ще се намират под закона на прераждането, ще идват на земята, ще заминават от земята, отново ще се връщат и т.н.
Сега, като слушате да се говори за кротките, ще кажете, че разбирате тия

неща, защото сте чели Евангелието, чели сте Деянията на апостолите, познавате донякъде Христовото учение. Обаче, и това не е достатъчно. Не е достатъчно само човек да има опитността на апостолите, или да е видял Христа, както апостол Павел го е видял. Като падна от коня си, Павел запита: „Кой си Ти, Господи?"– Аз съм Този, Когото ти гониш. Павел видя Христа, но това не беше достатъчно. Той трябваше да учи, да бъде подложен на изпитания, за да познае Христа. И след това Павел казва: „Всичко считам за измет, за да позная Христа." Христос казва за себе си, че е кротък и смирен по сърце. Следователно, думите на Павла могат да се преведат в следния смисъл: „Всичко считам за измет, за да позная кротостта". Който е придобил кротостта, той разполага с магическата пръчица. Без кротостта човек нищо не може да постигне. Мнозина търсят живота, но те трябва да знаят, че извън кротостта животът не може да се прояви. Всички хора имат живот, но въпреки това умират. – Защо? – Защото нямат кротостта, не са кротки. Без кротостта животът не може да се поддържа. Христос казва: „Това е живот вечен да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Да познаете Бога, да познаете Христа, това значи да познаете любовта. Христа наричат още Син Божий, но това е титла. Че е Син Божий, ще познаете по това, дали носи в себе си любовта. Някой човек е генерал, не защото носи военни дрехи, но защото е силен. Ако носи сила в себе си, и без генералски дрехи той може да бъде генерал. Не е достатъчно да кажете за някого, че е ваш възлюбен, или ваша възлюбена, но той трябва да отговаря на това име. Ако е въпрос за обикновен възлюбен или възлюбена, такива възлюбени има много по света. И Ксантипа беше възлюбена на Сократа, но понякога го заливаше с вода. Един ден Сократ се разговарял с учениците си, и в това време жена му влязла в стаята и го заляла с вода. Невъзмутен, Сократ се обърнал към учениците си с думите: Моята жена иска да покаже, че когато се посее нещо, след това трябва да се полее с вода, да израсте, да даде плод. Сократ казвал, че благодарение на жена си е станал философ. Ще кажете, че Ксантипа била лоша жена. Коя жена не е заливала мъжа си с вода? Коя жена не е ставала причина мъжа ѝ да пролива сълзи? Какво лошо има в плача? Изкуство е да заставите човека да плаче. Важно е, как ще го заставите. Не е въпрос да мушнете човека с нож, за да го накарате да плаче. Това вече не е изкуство, нито е наука.
Като говоря по този начин, вие трябва да мислите, да разбирате добре. Аз говоря, без да имам пред вид вашите личности. Целта ми е да ви изнеса истината тъй, както е, без никакво снизхождение. Че някой бил голямо величие. Какво от това? Днес е величие, утре не е никакво величие. Някой минава пред хората за светия. Днес е светия, утре не е никакъв светия. Смъртта дойде при него, хване го за гушата и го души тъй, както задушава и обикновените хора. Когато истинският светия умира, той извиква своите приятели и се сбогува с тях. Той им казва, че е решил вече да си замине и

за наследник оставя еди–кого си. Това значи кротък човек. Който не може да предупреди своите ближни, че заминава за онзи свят, и не може да се сбогува с тях, той не е кротък човек. Който страда и се измъчва, той не е кротък; който вика лекари да го лекуват, той не е от кротките, който вика свещеници и проповедници да го изповядват, той не е от кротките. Кроткият заминава съзнателно и с радост за онзи свят, като дава банкет на своите приятели и им казва определено, че отива в дома на Онзи, Когото познава. Кроткият човек носи велик морал в себе си. Обикновеният морал, обикновеното благочестие са обикновени работи за него. Някой иска да се представи пред хората за свят, за благочестив човек и, за да поддържа това заблуждение у тях, той ходи бос, окъсан.– Не, това е измама. Светият, истински благочестивият човек е добре облечен, винаги чист и спретнат. Той живее едновременно и във външна, и във вътрешна чистота.
Един от учениците на Сократа отишъл един ден при учителя си със скъсани панталони, с цел да покаже своето благочестие и смирение. Като го видял в този вид, Сократ му казал: „Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти панталони". Гордостта на човека се вижда и през скъсаните, и през здравите дрехи. Кроткият човек изпуща светлина от себе си. Каква по-хубава дреха от дрехата на светлината? Който е облечен с дрехата на светлината, той привлича към себе си любовта. Щом придобие любовта, той никога гладен не умира.
Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето". Това подразбира, че само кроткият човек знае тайните, които се съдържат в хляба; само кроткият човек знае изкуството да придобива хляб, когато пожелае. Когато сатаната изкушаваше Христа в пустинята и му предлагаше да превърне камъните в хляб, той знаеше, че Христос владее изкуството да превръща материята. Хората на новата наука, хората на шестата раса ще познават тази наука и ще я прилагат. Хората на шестата раса са хора на кротостта, хора на светлината. Съвременната наука е повече в услуга на разрушението, на изтреблението. Следователно, тя е временна, преходна наука. Тя открива задушливите газове, отровите, избухливите вещества. Какъв смисъл има в тия открития? Само онова откритие има смисъл, с помощта на което мъртвите могат да възкръсват. Но и при това положение има известна опасност. Опасността от откритията, които съвременната наука би могла да направи, седи в това, че всяко откритие ще се патентова и ще се използува само от богатите хора. Например, открие се серум против някаква опасна и мъчно лечима болест, но струва скъпо. Богатите ще могат да си го доставят и да се лекуват, а сиромасите, по нямане на пари, ще умират. Тогава животът ще се продава. А Христос казва: „Блажени кротките, защото ще наследят земята." Наистина, кротките ще разполагат с новото знание, което носи светлина и живот. Тъй щото, светлината и животът не се продават, но се придобиват. Достатъчно е човек да стане кротък, за да провери това. Кроткият знае, че съществуват

два свята: физически и духовен, земен и небесен.– Възможно ли е това? – Възможно е, разбира се.– Ама ние не виждаме онзи свят.– Това нищо не значи. Ако в един салон затворят стотици хора и им кажат, че вън от него не съществува нищо друго, тия хора ще повярват ли в това? – Няма да повярват.– Защо? – Защото са видели света извън салона. Следователно, човек вярва в съществуването на това, което е видял, а не в вярва в съществуването на онова, което не е видял. Един ден, когато види онзи свят, той ще повярва и в него. Той ще види, че духовният свят е много по-красив и по-велик от този, който вижда и в който живее. Отношението между физическия и духовния свят е такова, каквото е отношението между растенията и животните от една страна и животните и човека – от друга страна. Каквито условия да имат растенията и животните, те са лишени от тези връзки, от тези отношения, каквито могат да съществуват между хората. Преди всичко животните и растенията са лишени от елементи, необходими за създаване на връзки, на отношения. При това, не всички хора, но само някои от тях са в състояние да станат кротки, да привлекат към себе си онази светлина, която е носителка на бъдещата култура. Докато хората не станат кротки, няма да дойде безсмъртието, т.е. възкресението в света. Щом станат кротки, Христос ще влезе в сърцата им, защото Той казва за себе си: „Аз съм кротък и смирен по сърце." Докато сърцата на хората са смутени, пълни с роптания и протести, те никога няма да видят и познаят Христа. Сегашните хора мислят, че Христос ще слезе някъде от небето, облечен в слава и великолепие, и се готвят да Го посрещнат, да седнат едни отляво, а други – отдясно. Във времето на Христа, майката Заведеева искаше един от синовете й да седне отдясно на Христа, а друг – отляво, но Христос й каза, че не е в негова власт да определя местата на хората.
Питам: колко души могат да седнат отдясно и отляво на Христа?– Двама души само. Въпреки това, всеки иска да седне или отляво, или отдясно на Христа.– Не, когато Христос дойде втори път на земята, Той няма да поставя хората едни отляво, а други – отдясно, но ще ги тури в една чутура, дето ще започне такова грухане, каквото светът никога не е мислил. От всичкото жито ще остане само една чиния чисто, хубаво жито. И тогава, който е гладен, той ще отиде да си хапне от това жито и ще каже: Господ да прости човечеството! Значи, от цялото човечество ще остане една чиния грухано жито, полято със сока на кротостта. Който вкуси от това жито, той ще придобие елемента на кротостта в себе си. Той ще стане кротък, но сам ще си знае, какво е преживял, докато стане такъв. Когато някой иска да знае, какво иде за човечеството, казвам: Голямо грухане иде! Без грухане няма спасение. Докато черупката на ореха не падне, той не може да изникне. Докато не изгуби богатството си, богатият не може да намери Бога. Докато не изгуби детето си, майката не може да го познае, нито може да го залюби. Докато водата не започне да се разлива, не може да полива

цветята. Това са контрасти, които са в реда на нещата. Религиозните хора поддържат идеята, че човек трябва да се моли поне по три пъти на ден. Добро нещо е молитвата, но когато се прави по задължение, тя представя външно пособие. То е все едно някой да напише на дъската три-четири уравнения, и да ги реши. Какво е разрешил с тези уравнения? Нищо не е разрешил. Казват за някого, че е отличен законоведец. Какво от това? Законите, които този човек пише, еднакви ли са със законите на природата? Един закон е ценен, когато е извлечен от природата. Един виден англичанин казал: „Законите на Англия са закони на природата". Той искал да каже, че законите на природата са закони на Англия, т. е. Англия черпи своите закони от природата. Значи, обществените закони трябва да изхождат от природата. Всяко общество, което се подчинява на такива закони, ще се развива правилно. Хората на това общество взаимно ще се почитат и уважават. Всеки член на това общество ще заема точно това място, което му се пада. Той ще бъде точно на това място и ще изпълнява точно такава служба в обществото, каквато изпълнява всеки уд от човешкото тяло, който е поставен на мястото си. Ако някой член от обществото е на мястото на първия пръст на човешката ръка, ще му се отдаде съответното уважение. Само благородният човек може да отдаде на всекиго заслуженото внимание и уважение. Само кроткият човек е истински благороден. Вън от кротостта никакво благородство не съществува. Който не е кротък, той може да бъде привидно благороден, но неговото благородство лесно се губи. Кой човек не е губил своето благородство? Кой не е губил щастието си? Кой не е падал духом? Кой не е лъгал? Кой не е крал? Това са отрицателни прояви на човека, които трябва да се извадят във външното му естество, да остане душата му чиста, свободна от тях. Когато се казва, че човек е създаден по образ и подобие Божие, това се отнася до неговата душа. Тя трябва да се прояви, да види Божието лице. Само душата може да види лицето на Бога. Затова е казано, че никой не е видял лицето на Бога. Обаче, когато човек придобие кротостта, когато даде възможност на душата си да се прояви в него, тогава той ще види лицето на Бога. Който не е придобил кротостта, той не може да види Божието лице. Затова е казано в Писанието, че който види Божието лице, той не може да остане жив. И на Моисея беше казано, че не може да види лицето на Бога. Моисей не беше кротък човек. Той режеше с нож, но времето налагаше това. „Само чистите по сърце ще видят Бога." Срещате някой обикновен човек, който не е кротък, не носи светлина в себе си, но очаква да види Божието лице. Това е невъзможно! Моисей казваше на евреите, че измежду тях ще излезе пророк, който ще носи кротостта в себе си, който ще наследи земята, затова те трябва да Го слушат. Който слуша този Велик Пророк, той може да наследи земята.

„Блажени разумните кротки". Сега, ако ви кажа да станете кротки, това е механическо казване, което нищо няма да ви помогне. Обаче, казвам:

Проявете кротостта си! – Можем ли да проявим своята кротост? – Можете. Повикайте Христа на помощ, защото Той е казал за себе си, че е кротък и смирен по сърце. Едно трябва да имате пред вид: само онзи има право да повика Христа, който е готов да приеме кротостта в себе си. Който не е готов още, да не прави този опит, защото той сам ще се изложи на големи изпитания, които не може да издържи. Той ще изгори, ще изчезне от света. Стане ли въпрос за кротостта, Христос на никого не прощава. Щом някой се почувствува готов да възприеме кротостта, той трябва да се обърне към Христа с думите: Господи, искам да придобия кротостта, да я приложа в живота си. Ще следвам Твоя път неотклонно и без никакво колебание и съмнение.

„Кротките ще наследят земята." Които не разбират кротостта, те казват, че ако станат кротки, ще изгубят живота си, и всеки ще ги тъпче. – Не, кроткият е силен човек, никой не може да го тъпче. Кроткият разбира живота в неговата пълнота и смисъл. Дето минава кроткият, всички му правят път: реките отбиват течението си, правят му път да мине; растенията и животните му се кланят; хората го поздравяват. Кроткият и по земята стъпва, и във водата плува и във въздуха се носи. Той е господар на земята, напълно я владее. Съвременните хора летят из въздуха с аероплани, но често падат от тях. Христос ходеше по водата, защото беше кротък и смирен по сърце. Когато хората станат кротки, и те ще ходят по водата, както Христос е ходил някога.

„Блажени разумните кротки". Проявете кротостта си, ако искате да наследите земята, да я владеете, както Христос е бил господар на земята. Щом Христос е ходил по водата, и вие можете да ходите. Това е възможност не само за един човек, но за всички хора, на които съзнанието е пробудено. Кротостта е достояние на всички хора. Да придобият кротостта, това е велика задача, която предстои на всички хора. Кроткият човек е бял. Една негърка казала на един бял: Аз съм черна на лице, но бяла по сърце. Ти си бял на лице, а черен по сърце. Някои хора са външно бели, а вътрешно черни. Други пък са отвън черни, а отвътре бели. Същото може да се каже и по отношение на кротостта. Някои са външно кротки, а вътрешно не са; други пък са вътрешно кротки, а външно не са. Кротостта е вътрешно, а не външно качество. Кроткият човек е носител на Божията светлина и се радва, че всички хора могат да се ползуват от това благо.

„Кротките ще наследят земята". Вложете в себе си идеята за кротостта и работете за нейното придобиване. И на вас желая да наследите земята като кротки!

21. Беседа от Учителя, държана на
23 юни, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_06_26 Външните линии на красотата
лекция пред общия окултен клас

ВЪНШНИ ЛИНИИ НА КРАСОТАТА

Размишление върху справедливостта.

Известно е на всички, че телата в природата се движат. Изобщо, всичко в природата е в движение. Какво става с едно тяло, когато светлината му се намалява? Щом светлината на телата се намалява, те се отдалечават. Може ли от намаляването и увеличаването на светлината да се определи бързината, с която известно тяло се движи?

Съвременните хора свързват проявите на своя живот с живота в своята широта, т.е. с целокупния живот. В целокупния живот човек се натъква не само на радости, но и на скърби, на страдания. Целокупният живот е резултат на проявите на Духа. Като знаете това, вие трябва да гледате на много от вашите страдания като на фиктивни. Например вие страдате, че сте изгубили парите си. – Това е фиктивно страдание. Невъзможно е парите да се изгубят. Те са се преместили само, от ръцете на един човек са минали в ръцете на друг. Някой страда, че баща му и майка му са умрели. – И това е фиктивно страдание. Бащата и майката на този човек са заминали само за някъде, но не са умрели. Раждането и смъртта на хората са неопределени идеи, вследствие на което предизвикват в човека особен род чувства. Всяка неопределена идея в ума на човека предизвиква в него особен род чувства, които не са фиктивни. Истинските идеи трябва да събуждат във всички хора един и същ вид чувства.

Следователно животът, сам по себе си, не се подава на описание. Само онзи може да разбере живота, който е дошъл до абсолютно, истинско схващане. Докато се движи в несъществените прояви на живота, човек е далеч още да го разбере. Ще кажете, че човек страда и се радва. Обаче, чрез страданията и радостите той е дошъл до нещо положително в живота. Страданието на едного предизвиква радост на друг някой. И обратно: радостта на едного предизвиква страдание на друг. Изобщо, в живота на човека съществува известна относителност. Например когато дава, човек някога се радва, някога скърби. Като дава нещо на човек, когото обича, той се радва. Ако пък е заставен да даде нещо на човек, когото не обича, той страда. Защо е така, и той сам не си дава отговор. Всеки е забелязал, че по отношение на някой човек е любезен, разположен, а към друг е неразположен. Той изпитва такива чувства не само към външни хора, но и към себе си. Погледне се някой път в огледалото, но не се харесва и изпитва неприятно чувство към себе си. – Защо? – Защото иска да бъде

красив.

Защо човек се стреми към красотата? – Защото красотата е необходимо качество на неговата душа. Душата се стреми към красотата. Всяка завършена форма е красива. Следователно, на физическия свят красотата се изявява в завършените форми. Когато се говори за красота на човека, подразбираме неговото лице. Що се отнася до красота на животно, подразбираме известна пъргавина, подвижност на неговото тяло, но не на неговото лице. Изобщо, красотата на човека е не само външна, но и вътрешна. Тя има отношение към неговото съзнание. Колкото по-будно и по-широко е съзнанието на човека, толкова по-красив е той. Красота и грозота са явления от един и същ свят. Красивият съзнава, че е красив, защото някога е бил грозен. Грозният пък съзнава своята грозота, защото някога е бил красив. Красота и грозота са полюси на едно и също нещо, както святост и греховност са полюси на човешкия живот. Красота съществува във всички светове: физически, ангелски и Божествен. Колкото по-горе се качвате, толкова по-мъчно се познава, кое същество е по-красиво. В ангелския свят красотата е вътрешна. Външно всички ангели са еднакво красиви. Вътрешно, обаче, те се различават.

Мнозина изучават линиите на носа и според тях казват, че един нос е красив, а друг – грозен. Линиите, които образуват човешкия нос, представляват известно течение на мозъчни енергии, които излизат от мозъка и обикалят цялото тяло на човека. В мозъчните течения има известна гъстота, известна интензивност на движение. Колкото по-интензивни са мозъчните енергии, толкова по-красиви линии придават на носа. Колкото по-дълъг е носът, толкова по-интензивни са мозъчните енергии. Колкото по-дълга е една ръка, толкова по-голяма сила се крие зад нея. Колкото по-широка е ръката, толкова по-издръжлива е тя. Същото може да се каже и за човешкия нос. Широкият нос показва голяма издръжливост. Дължината на носа определя човешката мисъл, а широчината на носа определя чувствата на човека. Следователно, когато човек мисли, носът му се удължава. Когато чувства, носът му се разширява. Същият закон се отнася и до лицето на човека. Удължаването на лицето зависи от мисълта, а разширяването му от чувствата. Широчината и височината на челото зависят пак от мисълта и чувствата на човека. Мисълта прави челото високо. Широкото и ниско чело говори за известна практичност. Практичният човек е пригоден за физически живот. Човек с високо чело минава за философ. Той не се интересува от обикновения живот.

Като ученици на окултна школа, вие трябва да разбирате законите на красотата, да знаете как да изправите чертите на лицето си. Ако не познава

линиите на мекотата, човек не може да придобие мекота. Ако няма понятие за красота, художникът не може да рисува красиви картини. Изобщо, човек може да създава само онова, за което той има определено мнение и разбиране. Каквото човек изработва, трябва да бъде израз на красота. От работите му ще съдят за самия човек. От картината на художника съдят за неговия вътрешен живот, за вътрешните му качества. – Ама аз съм добър човек. – Дай си картината. – Аз съм добър писател. – Дай си картината – Аз съм добър философ. – Дай си картината, т.е. своето съчинение. – Аз съм учен човек. – Дай си теорията, с която обясняваш създаването на света. – Аз съм свят човек. – Дай си картината. От човека се иска работа, дела, които да отговарят на думите му. Работата отваря пътя на човека.

Представете си, че някой учен, философ, музикант или художник заминава за онзи свят. Докато е бил на земята всички са мислили добре за него, минавал е за виден човек. Обаче, щом отиде на онзи свят, веднага ще го спрат и ще му искат да каже онази дума, с която ще го пропуснат да мине. Не знае ли тази дума, той ще остане вън. – Ама от 20 години насам аз съм вярващ. – Това нищо не значи. Син, който не мяза на майка си, или на баща си, на дядо си, или на баба си, нито на кого да е от рода, не е признат за техен син. Щом бащата и майката не го признават за свой син, той остава вън. Майката и бащата обичат детето си, само когато то мяза на тях или на някого от техния род. Няма ли нещо общо с тях, те го държат далеч от себе си. Това е закон, който се отнася до връзките на всички хора. Ти не можеш да обичаш един човек, ако той няма нито една черта, подобна на твоята. Срещнете ли човек, който има нещо общо с вас, вие го обиквате.

Изобщо, от всеки човек се иска нещо изработено, което той може да занесе със себе си на онзи свят. Колко души в света могат с положителност да кажат, че благодарение на своите качества, са били допуснати в онзи свят? Колко души между вас са дошли поне до вратата на рая? Ще кажете, че вечер в съня си сте ходили на небето, хвъркали сте из въздуха. – Може да сте ходили, но какво доказателство носите в себе си? Ако не сте влизали още в рая, това не значи, че не можете да влезете. Раят е място, достъпно за всички. Мнозина се стремят към рая, но същевременно се страхуват да влязат вътре. Те мислят, че като влязат веднъж в рая, не могат да се върнат назад. За да влезе в рая, човек трябва да има чисто, благородно сърце. Ето защо, има случаи, когато прости хора са отивали до вратата на рая, а някои даже са влизали вътре, докато кракът на учени хора мъчно може да дойде до райската врата. В това отношение, има прости хора, които по опитности са по-богати от учените. Учените са богати със знания, а простите – с опитности. Понеже простите са богати с опитности, във време на изпитания те издържат повече от учените. – Защо? – Понеже

опитностите, през които човек минава, го правят дълбок и пълноводен, способен да издържа на големи бури и мъчнотии. Дълбоката и пълноводна река мъчно пресъхва. Плитката река мъчно пресъхва. Като знаете това, учете се да прилагате. Каквото разберете и научите, приложете го, за да придобиете известна опитност.

Представете си, че ви дадат задача да опишете красотата. Как ще я опишете? Чрез какви линии може да се опише красотата? Казвате, че някой човек има красиви движения. В какво седи красотата на движенията? Да мига с очите си, да маха с ръцете си на една и на друга страна, това не означава красота. Когато движенията на човека се диктуват от хармонични мисли и чувства, те всякога са красиви. Колкото по-голяма хармония съществува в човека, толкова по-красиви са неговите движения. Кривите мисли са по-красиви от правите. Правите мисли, поставени на място, също са красиви. За да придобие пластичност и пъргавина на тялото си, човек трябва да прави физически упражнения. Не прави ли упражнения, не живее ли правилно, човек е изложен на ред заболявания. Заболяванията се дължат на изтичане на жизнените енергии на човека. Безпокойството, смущението, недоволството също така произвеждат изтичане на енергии в човека. Да живее човек правилно, това значи да е придобил науката да запазва енергиите на своя организъм, да не изтичат навън. Човек може да бъде здрав дотолкова, доколкото е в състояние да запази енергиите на организма си и доколкото е придобил голямо самообладание. От това зависи не само здравето на човека, но и успехът на неговите работи. Който е придобил самообладание, той знае, кога, какви думи да употребява. Всяка дума, всяка мисъл и чувство крият в себе си динамически сили. Има думи, мисли и чувства, които съдържат в себе си свойствата на барута, на динамита. Всеки знае, каква грамадна експлозивност съдържат барута и динамита в себе си. Обаче, дойдете ли до психическите избухвания, те са много по-страшни от физическите, от избухването на барута и на динамита. Изобщо, психическото избухване е по-страшно от химическото. Колкото по-голяма динамическа, избухлива енергия съдържат думите, толкова по-голям район на действие те обхващат. В религиозните общества често произлизат големи избухвания. Те се дължат на факта, че всеки иска да бъде свободен, да се проявява навсякъде пръв. Говори ли ви някой, имайте търпение да го изслушате. Чакайте да се изкажат всички по известен въпрос, а вие последен дайте мнението си. Не мислете, че вашето мнение е най-важно. Каквото и да кажете, все ще се намери един, който да е по-умен от вас. Колкото да е добър човек, все ще има по-добър и от него. Колкото и каквото да е постигнал човек, все ще се намери такъв, който да е постигнал повече нещо от него.

Често религиозните хора сами себе си спъват. – Защо? – Те искат да знаят, какво представлява Господ. Няма човек в света, който да е могъл да разбере Бога чрез философстване. Искате ли да познаете и разберете Бога, вие трябва да Го обичате. Иска ли човек да познае Бога, без да Го обича, нищо няма да постигне. Да обичаш Бога, това значи, да дадеш възможност на съзнанието си да се разширява. Иска ли да дойде до пълно познаване на Първата Причина, човек трябва да приложи в действие всички свои добродетели. Приложи ли само една от добродетелите си, това значи да стъпва само на част от ходилото си, това значи да куца. – Не, човек трябва да стъпва на цялото си ходило, да приложи в живота си всички свои добродетели и способности. Ако стъпва само на пръстите си, човек ще мяза на котка. Ако стъпва на петите си, ще мяза на кон. Котката има само пръсти, затова стъпва на тях. Конят има копито, затова стъпва на него. Човек, обаче, има стъпало, цяло ходило и трябва да стъпва на цялото си ходило. Не може ли да стъпва самоуверено на цялото си стъпало, човек е лишен от добродетели. От правилната стъпка на човека зависи проявата на неговите добродетели. Дали вярвате в това или не, ще го опитате. Няма движение в човека, което да не е свързано с неговия вътрешен живот. Къде и как слага ръцете си, какви движения прави с тях, това е в зависимост от вътрешните подбуждения на човека.

Време е вече всички хора да започнат съзнателна работа върху себе си, да влязат в новата култура, в новия живот. Съзнателно ли ще работят или несъзнателно, новата култура ще се наложи. Старото ще се заличи, спомен няма да остане от него. Срещате някой, който прави резки движения, маха с ръце и крака, дава вид, че е весел. – Не, това е актьорство. Веселият не съзнава, че е весел. Скръбният не съзнава, че е скръбен. Истински прояви на човека са тия, които изтичат отвътре, без никакво принуждение. Видите ли, че някой човек си дава вид, че е сериозен, ще знаете, че това е актьорство. Едно от качествата на сериозния човек е точността. Каже ли нещо, той веднага го изпълнява. Обещае ли, че ще отиде някъде в определен час, той е на мястото точно в този час: нито минута по-късно. Той назовава нещата с техните имена и с определените им мерки. Ако една река е дълга хиляда метра, той не казва, че тя е дълга две хиляди метра. Ако не знае, колко е дължината ѝ, той нищо не казва за нея. Рече ли, че ще направи нещо, той го изпълнява. Ако е гладен, не казва, че не е гладен, както някои постъпват. Каниш ги да ядат, те отказват под предлог, че не са гладни. Като започнат да ядат, не можеш да ги нахраниш. Сериозният човек е същевременно искрен. Турците не обичат да канят много госта си. Те казват: "Заповядай!" Който седне и започне да яде, ще яде. Не се ли отзове на първата покана, втора не следва. Турчинът не разполага с много време, затова не обича да го пилее. Българинът, обаче, е богат на време. Тръгне ли за някаква работа, докато я свърши, той ще спре на десетина

места. Като разполага с много време българинът изпада в друга крайност – отлага нещата. Опасно нещо е човек да отлага нещата. Чрез отлагане той губи ония условия, които втори път не се връщат. Могат да се върнат някога, но за това са нужни десетки и стотици години.

Когато се дават задачи или упражнения, всички трябва да бъдете на един ум. В Школата не се приемат особени мнения. Щом е казано да бъдете боси във време на гимнастика, всички трябва да събуят обущата си. Ама щели сте да изстинете. Никакъв страх не се позволява. Има ли деление между вас, работата няма да върви. Каже ли се, че трябва да тръгвате на екскурзия, всички трябва да бъдете на крак: в един часа след полунощ ли ще бъде, в два, в три, или в четири, всички ще тръгнете в определения час. – Ама не сме се наспали. – Спали, недоспали, ще тръгвате. Които не са се наспали, на планината ще си доспят. Като ученици, от вас се иска съзнателна дисциплина. Няма ли нужната дисциплина, отсъствува ли единство в работата, никакви резултати не могат да се очакват. – Ама хората не ни разбират! – Вярно е това, но знайте, че когато хората ви разберат, вие ще бъдете вече на онзи свят. На земята между хората не може да има разбиране. Ако искате хората да ви разберат, знайте, че с това те ще ви причинят най-голямата пакост. Децата искат да знаят, какво нещо е лукът, защо е обвит в толкова много люспи. – Това не може да се разбере. Голяма наука, голяма философия се крие в люспите на лука. Всяка люспа има особено предназначение. Лукът казва на хората, че трябва да дойдат до себепознаване, без да се обезсърчават.

Съвременните хора често не успяват в работите си, защото се обезсърчават. Някой казва за себе си, че е сприхав човек, че нищо не може да излезе от него. – Именно от сприхавия може да излезе нещо. Сприхавият има голяма енергия в себе си, която може да впрегне на работа, да създаде нещо ценно, да развие благородни чувства. – Лош човек съм. – От лошия човек може да излезе нещо добро. Като съзнава, че е лош, той има желание да стане добър, да се изправи. Добрият пък като съзнава, че е добър, има склонност да попадне в обратен път, да стане лош. Добрият взема, а лошият дава. Добрите хора се карат помежду си, а не лошите. Срещате двама добри, благородни хора. Единият казва: "Слушай, приятелю, ти имаш да ми даваш. Още днес искам да платиш полицата си." „ – Ще почакаш малко, не съм готов." „ – Не, повече не чакам. Ще те дам под съд." Като се разправят, те се скарват и развалят отношенията си. Обаче, лошите хора като няма какво да делят, не се карат. Виждате двама пияни, пият и приятелски се разговарят. Единият пиян казва: "Загазихме ние с тебе, изгубихме човешки образ. Дотегна ми това положение, но здраве да е, все ще излезем на някакъв край." И след това двамата започват да се целуват. В този смисъл лошите хора са добри, а добрите – лоши.

Какво означава думата „лош”? Буквата "Л”, с която започва думата "лош”, означава стремеж нагоре, към красивото, към великото в света. Буквата "О" показва условията, при които човек може да стане добър. Буквата "Ш" показва човек, който говори истината. Случи ли се някога да излъже, той веднага признава, че е излъгал. Следователно лош човек е този, който се стреми към Бога, има условия да стане добър и говори истината. Какво означава думата "прав”? Буквата "П" показва човек, който е затворил пътя си към небето, а отворил пътя си към земята. Буквата "Р" показва човек, който държи тояга в ръката си и де кого срещне бие. Той прилича на Крали Марко с боздугана си. Буквата "А" показва бременност. Праведният човек е бременен с идеи, с желания, които иска да реализира. Той има голям хамбар, в който туря желанията си. Праведният навсякъде се хвали със своята правота. В края на краищата лошите хора ще наследят Царството Божие, а не праведните. Съдържанието на думата "лош" е по-добро от това на думата "прав". Думата "прав" е двусмислена. Ето защо, за да се измени съдържанието на думата "прав”, трябва да се прибави към нея буквата "С”, да се превърне в справедливост. В случая буквата "С" изменя целият ход на работата. Следователно човек трябва да бъде справедлив, а не прав. Правият човек съзнава, че е прав, но все за земята мисли. Той съзнава, че е прав, но боздуган носи в ръцете си. Той съзнава, че е прав, но хамбарите си пълни. Дойде ли до положение да слиза надолу и да се закрепва за земята, правият трябва да спре, да стане справедлив. От Божествено гледище и праведният е направил много опущения, много грешки в живота си, които трябва да изправи.

Тъй щото, когато се говори за лош и за добър човек, мъчно може да се определи, кой е добър и кой лош. От лично гледище, човек е лош, но от колективно гледище е добър. Дали човек е добър или лош не е важно. От човека се иска будно съзнание, да даде ход на Божественото в себе си. Когато Божественото в човека се събуди, той започва да мисли право. Който мисли право, той се стреми към Бога и става добър.

И тъй, иска ли да се изправи, човек не трябва да крие погрешките си, но всякога да ги излага на Божествената светлина. Отваряйте съзнанието си, за да прониква Божествената светлина в него. Само Божествената светлина е в състояние да извади вън от съзнанието всичко необработено, за да го обработи. Когато къщата ви е влажна, отворете прозорците, за да се проветри. Когато в човека се крият елементи, негодни за работа, той трябва да отвори прозорците на съзнанието си и да изхвърли навън всичко непотребно. Човек трябва да съзнава, че едновременно е и лош, и добър. Мисли ли се само за лош, или само за добър, той се намира в две крайности. Ако мисли, че е само лош, човек ще се остави на Бога и ще

очаква само на Него. Ако мисли, че е добър, човек ще уповава изключително на себе си. Обаче, като мисли, че е и добър, и лош, човек първо разчита на Бога, а после на себе си. При това положение, само Духът може да работи в човека.

Днес аз говоря за живота според сегашното състояние на човешкото съзнание. Съзнанието на съвременния човек може да се измени, но за това се изисква положителна наука, положителни знания. За да дойде до тия знания, човек трябва да превръща величините, с които работи – от мъртви да ги прави живи. Например истинският математик трябва да превръща мъртвите величини и числа в математиката в живи. Знаете ли, какво благо би било за човечеството, ако имаше десет математика, десет философа, десет музиканта, десет поета, които могат да превръщат мъртвите величини от тяхната област в живи? Следователно има смисъл да се жени човек, но ако може да роди десет красиви дъщери. Има смисъл да бъдеш учен, но ако родиш десет красиви идеи, които могат да те повдигнат. С красивите идеи, както и с красивите си дъщери, човек ще отиде при Бога, Той да ги определи на съответна работа. Бог ще постави първата красива дъщеря надясно от себе си, втората – наляво, третата пак надясно, четвъртата – наляво и т.н. Дясно и ляво, това са положения, места, дето човек трябва да работи. Тия, които са надясно, са определени за умствена и духовна работа. Тия, които са наляво, са определени за физическа работа. Няма да минася до човека, той трябва да знае, че и като добър, и като лош, трябва да бъде справедлив. Дали е надясно, или наляво, той трябва да бъде добър. Който отстъпва стола си на друг, той е добър човек. Не е ли готов доброволно да отстъпи стола си, той е лош човек. Това, което някой прави на земята за цялото човечество, се отнася и за отделния човек. И това, което човек направи доброволно и с любов за едного, същевременно е добро за всички.

Поздравът, който ви дадох за една седмица, ще го продължите още една седмица. Онзи, който пръв поздравява, ще вдига дясната си ръка; този, който приема поздрава, ще вдига лявата си ръка.

Сега, аз ви давам прости, елементарни упражнения и постепенно ще отивате към по-сложни. Индуските факири правят ред упражнения. Те седят неподвижно с дни, седмици и месеци, докато развият голяма концентрация и самообладание. Някои факири стоят с месеци със затворена ръка, докато ноктите им пораснат и пробият дланта. Казвате, че ръката им изсъхва. Наистина, не е добре да изсъхне ръката на човека и да седи с месеци затворена, но ако чрез затваряне на ръката си човек придобива известни добродетели, това упражнение е на място. И ако при отваряне на ръката си, човек проявява някакви добродетели, отварянето й

също е на място. Следователно човек трябва да отваря и затваря ръката си правилно. Когато спасява някого, човек трябва да го хване с ръката си и здраво да го стисне. Когато уловите добрия човек с ръката си, вие трябва да го пуснете, т.е. да отворите ръката си. Това отваряне на ръката е на място. Любовта учи човека да не насилва съзнанието на своя брат, да му даде свобода да се проявява, както той намери за добре.

Днес от всички хора се иска пълно самообладание. Постигне ли вътрешно самообладание, човек знае, че каквото става в света, е за негово добро. За праведния, за разумния, за добрия човек и доброто и злото са равни величини, еднакво нужни за развитие и проява на обществения живот. Като знаете това, изпълнявайте съзнателно и с любов работата, която ви е дадена. Някой не иска да бъде търговец. – Не, ще изпълняваш работата си като търговец, но с любов и съзнателно, докато научиш нещо, докато придобиеш положително знание. Щом човек научи нещо от една работа, разумният свят ще му даде друга, по-добра. Всяка работа, дадена на човека, може да продължава ден, седмица, месец, година, десетки години, но от един живот повече не може да продължи. За да свърши работата си с успех, човек трябва да има търпение.

Т. м.

Божията Любов носи пълния живот.

45. Лекция от Учителя, държана на
26 юни 1929 г. София – Изгрев

1929_06_28 Светът на ограниченията
лекция пред специалния клас

СВЕТЪТ НА ОГРАНИЧЕНИЯТА

Размишление.

Кои са отличителните черти на физическия живот, изобщо? По какво се отличава физическият живот на растенията, на животните и на хората? Ще кажете, че отличителното във физическия живот от една страна е движението, а от друга – формите. Физическият свят борави с формите, духовният – със съдържанието им, а умственият – с техния смисъл.

Сега аз искам да ми говорите на език, който аз разбирам, който съм изучавал. Ще си представите, че съм чужденец и ще ми говорите на моя език. Кой е моят език? – Езикът на природата. Този език съм изучавал и на него искам да ми говорите.

Какво става с една река, ако дължината ѝ постоянно се увеличава? Можем ли да кажем, че тя расте? Какво става с реката, ако постоянно се разширява? Надебелява ли тя? Ако измервате дебелината и широчината на реката с една и съща мярка и видите, че тя се съдържа еднакво число пъти в дължината и в широчината ѝ, какво показва това? Ще извадите заключение, че реката има еднаква дължина и широчина.

Да се върнем пак към това, което отличава физическия човек от духовния. Ще кажете, че физическият човек яде, а духовният не яде. Ако в гърлото на воденицата сипете жито, което трябва да се мели, можем ли да кажем, че воденицата яде жито? Воденицата мели житото, а не го яде. Ако яде житото, воденицата минава през физическия свят; ако го мели и превръща на брашно, тя минава през друг свят. Интересен е въпросът за физическия живот на човека. Като говорим за физическия живот, не можем да не засегнем и Божествения, понеже те са антиподи. Въпреки това, в едно отношение между тях има нещо общо, а в друго отношение, няма нищо общо. Физическият живот подразбира големи ограничения. Светът, в който на всяка стъпка съществуват ограничения, наричаме физически. Влезете ли в свят, дето постоянно срещате ограничения, страдания, катастрофи, ще знаете, че се намирате на физическия свят. Видите ли, че някой се огъва, прави дисхармонични движения и конвулсии, ще знаете, че е влязъл във физическия свят, т.е. в света на ограниченията. Като се движите между хората, постоянно чувате да се оплакват, че не им дават достатъчно храна, не им позволяват да ходят, дето искат и т.н. Като дойдат до известно ограничение, всички се питат, как да се справят с него, т.е. как

да се справят с физическия живот. Хората искат да живеят на земята, но да бъдат свободни. Това е невъзможно. Свобода съществува само в Божествения свят.

Защо трябва да бъдем ограничени? Да се задава такъв въпрос, това е все едно, да питате, защо шишето има отвор. Човек трябва да бъде ограничен, за да придобие свободата си. – Защо умира човек? – За да се роди отново. Който не умре, не може да се роди. Защо се ражда човекът? – За да умре. Който умира и който се ражда, и двамата се освобождават. Който се е родил и живее, както и този, който е умрял вече, те са ограничени. Значи, човек е свободен само в момента, когато умира и когато се ражда. Умре ли веднъж, той вече е ограничен; роди ли се и започне да живее, той пак е ограничен.Наистина, едва се роди детето, веднага го окъпват, завиват в пелени – ограничават го.След това му дават да яде, без да го питат, иска, или не иска – пак ограничение. Като порасне, майката го завежда на училище, без да го пита, иска ли да учи, харесва ли другарите си, учителите си. Учителят преподава урок и на другия ден го изпитва, туря му бележка. Така продължава години наред, като минава от едно ограничение в друго, докато най-после свърши курса на земните училища.

Христос казва: “Ако не се родите отново, не можете да влезете в Царството Божие.” Новораждането подразбира освобождаване от ограниченията на живота. Значи, само новороденият може да бъде свободен от ограниченията. Раждането на човека е еднократен процес. Щом се роди, той влиза в света на ограниченията. Обаче, новораждането е многократен процес. Човек се новоражда много пъти и при всяко новораждане се освобождава от ограниченията. Често учителите влизат в клас и намират учениците си неразположени, недоволни. Те четат молитва, започват работа, но разположението им не изчезва. – Защо? – Защото трябвало да четат молитвата си, преди да е влязъл учителят в клас. Щом стане от сън, ученикът трябва да направи молитвата си, да придобие разположение и тогава да отиде на училище. Влезе ли в клас с неразположение, ще гледа по-скоро да се свърши часът, за да излезе вън. Такова е положението на ученик, който живее само на физическия свят. Той се намира в ограниченията на живота. Как може да се освободи от тези ограничения? – Като влезе в Божествения свят.

Какво представя Божественият свят? – Свят на абсолютна свобода. Минаването на човека от физическия към Божествения свят означава освобождаване; минаването му от Божествения към физическия свят означава ограничаване. Това са процеси, които се извършват и в природата. И там има ограничаване и освобождаване. Например, правата A1A2 означава отношение между бащата, майката и детето. A1 или

единицата представя бащата. A2 или двойката – майката, а нулата в средата A1 – 0 – A2 детето. A1 е Божественият свят, A2 – физическият, а нулата – духовният. Когато бащата застане пред нулата, имате числото десет. Когато нулата застане пред единицата или пред двойката, имате числата 0.1, 0.2. В научно отношение, нулата представя условия, при които единицата и двойката могат да се проявяват, да се родят, да покажат, какво се крие в тях. Значи, енергията, която майката и бащата съдържат, може да се прояви само при условия, които нулата им дава.

Защо човек слиза на земята, на физическия свят? – За да придобие свободата си. Това се постига чрез ограниченията. Понеже физическият свят ограничава всички същества, човек изучава ограниченията, които среща на пътя си, и така преустройва организма си и се освобождава. Това не се постига в един живот. Какво правят инженерите и техниците, които строят автомобили, параходи и аероплани? Те вземат под внимание всички ограничения, които ще срещнат на пътя си. Само така те могат свободно да се движат с изобретенията си. И човек е подобен на автомобил, параход или аероплан. Щом е така, и той се натъква на ограничения, които трябва да има пред вид. Някой се оплаква от сиромашия, нямал пари да си купи хляб. Хлябът представя въглищата, а парите – водата, която се превръща в пара и движи парахода. Тежко е положението на параход, който няма въглища и вода. Тежко е положението на човек, който няма пари да си купи хляб. Такъв човек, както и такъв параход, не могат да стигнат до пристанището. Идеалът на човека е да постигне нещо, т.е. да стигне до някое пристанище, да слезе в града и там да се запише в някое училище да учи.

Какво трябва да прави човек, за да се освободи от ограниченията? Много начини има за това. Например, страхът е едно ограничение. Как ще се освободите от него? За да се освободите от страха, трябва да знаете, какво представя той. Страхът е подобен на празна кола, която се движи по каменист път. Тя често подскача, вдига голям шум и отдалеч се чува. За да не подскача толкова, трябва да се напълни. Колата се пълни лесно, но с какво ще напълните страхливия? – С вяра. Колкото е по-силна вярата на човека, толкова повече се намалява страхът. Щом вярвате, че ще имате хляб, пари, страхът ви ще изчезне. По-рано сте се страхували от глад, сиромашия, а като дойдат хлябът и парите, страхът изчезва. Казано е, че любовта изпъжда страха навън. Значи, който има вяра и любов, той става смел и безстрашен.

Когато се говори за обичта или за любовта, хората започват да се страхуват. – Защо? – Защото са пострадали нещо от тях. Коя е причината за това? Тяхното криво разбиране. И в миналото, и днес, хората нямат ясна

представа за любовта. Те мислят, че като ги обича някой, той трябва да се жертвува напълно за тях. Те очакват от него всичко, да задоволи всичките им нужди. Като не се оправдават очакванията им, те се разочароват. Не само, че нищо не получават, но онзи, който обича, отнема жизнените енергии на своя възлюбен. Срещнете ли човек, който постепенно съхне, слабее, губи силите си, ще знаете, че някой го е залюбил, или той се е влюбил. Така се проявява любовта на физическия свят, дето на първо място съществуват ограничения и корист. Следователно, който не може да яде и непрестанно съхне, ще знаете, че мнозина го обичат. Който яде много и добре се развива, малцина го обичат. На физическия свят любовта постоянно взема. Друг е въпросът, ако говорите за духовната и Божествената любов. Тази любов постоянно дава, внася живот, светлина и топлина в човека.

Какво търси човек на физическия свят? – Възвишената, Божествената любов. Влезе ли в Божествения свят, човек приема енергиите на този свят, и недоволството му постепенно се превръща в доволство. Ако живее само на физическия свят, той ще бъде недоволен. Започне ли да яде, той търси някакъв недостатък в яденето: маслото било лошо, солта била недостатъчна, не било сготвено, както трябва и т.н. Всичко е добре направено, но на този човек липсва нещо. За да придобие това, което му липсва, той трябва да бъде свързан едновременно с трите свята – физическия, духовния и Божествения, за да черпи необходимите енергии за своя организъм. Само така той ще уравновеси силите, които действуват в него и ще живее хармонично.

Всички хора се стремят към живота, искат да живеят. Колкото повече време живеят на земята, толкова по-добре за тях. От какво зависи дългият живот? – От правилното разпределяне на енергиите в човешкия организъм. Човек трябва постоянно да пренася енергиите си от физическия свят в духовния, от духовния в Божествения, и обратно: от Божествения свят в духовния и от духовния във физическия. Спре ли на физическия свят и остане ли за дълго време там, той непременно ще се натъкне на ограниченията и на недоволството, които изсушават, изсмукват енергиите му. Такъв човек се радва и скърби, но нито радостта му е трайна, нито скръбта разумна. В първия момент може да се зарадва за нещо, но в скоро време радостта му ще падне под нулата. Скръбта му пък не е разумна. Ще скърби, ще се вайка, без да придобие нещо. След всичко това ще каже за себе си, че е лош. Не е така. Като живее, човек трябва да направи някакво добро. Дали е добър, или лош, важно е всеки ден да прави по едно малко добро. Доброто, което човек прави, уравновесява силите на неговия организъм и му съдействува за освобождаване от ограниченията на физическия живот.

И тъй, когато се чувствате ограничени и неразположени, ще знаете, че сте на физическия свят. За да излезете от ограниченията, трябва да влезете в духовния свят, да си послужите с методите, с които там се работи. Приложите ли тези методи, вие постепенно ще се освободите и ще влезете в Божествения свят. Ще кажете, че знаете много неща, но, въпреки това, не можете да се освободите от ограниченията. Не можете да се освободите, защото не прилагате знанието си. Каквото знаете, трябва да го прилагате. Така ще придобиете изкуството, с което да си служите при всички мъчнотии в живота си. Човек трябва да започне с онова, което му е дадено, и постепенно да отива към незнайното. Щом се е родил, той трябва да знае, какво нещо е раждането. Като разбере раждането, ще разбере и смъртта. Щом знае, отде е дошъл, ще знае и къде ще отиде. Като разбере земния живот, човек ще разбере и живота на онзи свят.

Къде е онзи свят и какво в същност представя той? Според мнението на някои учени, онзи свят се отличава с пълна свобода, но къде е той, не определят. Той не е на някоя планета, но не е свят и на абсолютна свобода. Освен Божествения свят, във всички останали светове има известни ограничения, по-малки, или по-големи. Ограниченията са условия за минаване от един свят в друг. Те създават известни промени в човека, и така той се движи в различни светове. В този смисъл и смъртта не е нищо друго, освен вътрешна промяна в човека. Като се ражда, човек носи със себе си много желания. Като умре, той се освобождава от желанията си. Желанията са конци, с които човек е свързан за земята. Като умре, тези конци се скъсват постепенно, и той се освобождава. Късането на конците има отношение към неестествените желания. Например, желанията на човека да пие, да краде, да убива са неестествени. От тях, именно, всеки трябва да се освободи. Обаче, има желания, конците на които не се късат. Колкото повече се проявяват, толкова по-силни стават. Желанието към щедрост е естествено. То носи живот. Щедрият дава и това, което обича. Значи, желанията на човека да бъде щедър, милосърден са естествени и свободни. Те му дават свобода да се проявява, както иска. Неестествените и несвободни желания държат здраво човека за земята.

Естествените желания представят извор, който постоянно тече. Както водата на извора от предидещия и последващия момент се различава по свойства, така и в естествените желания всеки момент става опресняване. Не можете да задържате желанията си за дълго време, да не жабунясат. Ще отворите крана на чешмата си, да изтичат желанията навън. Което можете да реализирате, още в момента ще го реализирате; което не можете да реализирате, ще го пуснете да изтече. Един ден то пак ще дойде у вас, при по-благоприятни условия за реализирането му. Истинските

желания се отличават с постоянен приток на енергия. И когато не могат в момента да се реализират, те пак са непрекъснати. Те оставят своята енергия и чакат времето за тяхното реализиране. Те се втичат и изтичат и постоянно чистят човека. Временно те могат да го ограничат, но в края на краищата го освобождават. Неестествените желания се втичат, без да изтичат, или изтичат, без да се връщат отново в човека. Често хората грешат, защото не знаят, как да се справят с желанията си. Като се натъкнат на някое желание, те го спират, започват да го чоплят, защо е дошло, отде иде, какво носи и т.н. Дойде ли някакво желание в тебе, пусни го да изтече. То ще извърви своя път и пак ще се върне при тебе. Ученикът има желание да учи. Ако желанието му да учи е силно, то е непрекъснато: тече, обикаля и пак се връща в него. Ако желанието му да учи е слабо, то не може да изтече навън. Тогава ученикът започва да мисли, защо трябва да учи, как и кога да учи и т.н. Силно трябва да бъде желанието за учене. Само така малкото дете може да свърши първоначално училище, гимназия и университет, да стане учен човек. Значи, естествените или Божествени желания са постоянни и непрекъснати, а неестествените и човешките са непостоянни, колебливи и прекъснати.

Да се върнем към основната идея. Физическият свят е свят на ограничения, а Божественият – свят на освобождаване. Как можем да подобрим физическия свят, да го направим сносен? – Като работим с методите на духовния свят. Така ще привлечем енергиите на Божествения свят към себе си. Божественият свят може да ни освободи от ограниченията. Не е лесно да се издигне човек до Божествения свят, но и на земята да е, той пак може да възприема енергии отгоре, да се ползува от Божествените блага и да живее добре. Какво прави водолазът в морето? Слиза долу, за да придобие някакво богатство. Същото прави и човекът. Той слиза на земята, като водолаз, придобива нещо, но, за да не се задуши, вкарват му чрез тръби въздух или кислород. Така той поддържа живота си. Ако Божествената енергия не иде отгоре, човек не би могъл да живее на земята.

Като ученици, стремете се да прилагате знанието си. Ако не го прилагате, ще се подпушите, както често запушвате червата си и страдате от главоболие. Причината за главоболието се крие в тънките и дебелите черва. Щом те не са в изправност, и стомахът не работи добре. Щом стомахът не е добре, човек страда от главоболие. За да се справи с главоболието, първо той трябва да тури краката си в гореща вода, после, да изчисти червата си. Щом облекчи червата и стомаха си, главоболието престава. Червата, стомахът не търпят никакво робство. Щом ги подпушите, те започват да протестират, не искат да работят и обявяват стачка. След тях се разстройват и други органи.Ето защо, казвам: Живейте на физическия свят, но приемайте енергии от Божествения свят, за да се

справите лесно с ограниченията.

Възприемайте Божествената истина, която слиза отгоре, за да придобиете свободата си. Казано е в Писанието: “Истината ще ви освободи.”

38. Лекция от Учителя, държана на
28 юни 1929г. София – Изгрев

Книги:
 * Светът на ограниченията
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
 19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_07_03 Двата стълба
лекция пред общия окултен клас

ДВАТА СТЪЛБА

Размишление върху 69 Псалом.

Животът има две страни: физическа и духовна. Щом е дошъл на земята човек трябва да изучава и двете страни. На земята той изучава физическия живот, а на небето – духовния. Земята и небето са на едно място. Следователно човек живее едновременно и на земята, и на небето. Когато е на изпитания, той е на земята; когато минава през радости, той е на небето. Че е така, виждаме, какво прави човек, когато страда. Като се натъкне на големи изпитания и страдания, той започва да търси изходен път. Той знае, че някъде има едно светло, уютно място, дето може да се скрие от бурите и ветровете. Кое е това място? – Небето – място на веселие и радост. – Кога може да бяга човек? – Когато е сухо. В кално време той не може да бяга. – Не може ли без страдания? – Не може. Кога да е, човек все ще мине през страдания. Колкото да се пази, човек все ще се контузи, все ще се нарани някъде, все ще охлузи кожата си. Когато срещнете днес философ, учен, поет, светия, щом кожата му се нарани, непременно и състоянието му ще се измени. Понижи ли човек мислите и чувствата си и състоянието му се понижава. Докато се движи в един преходен свят, какъвто е физическият, човек постоянно изменя състоянията си: ако днес е весел, утре ще бъде скръбен; ако днес се усеща бодър, силен, утре ще бъде слаб. Обаче, това са илюзии, преходни състояния. Силен човек е онзи, който владее закона на смаляването и увеличаването. Никакво сито не може да хване този човек. Слабият всички сита го хващат. Всяка микроба, която попада в кръвта на такъв човек, е в състояние да го застави да легне болен.

Като не разбират законите на живота хората се запитват, защо човек е създаден толкова слаб, че една микроба може да го отнесе на другия свят. Дали човек е създаден слаб или силен, това е въпрос, който и до днес не е разрешен. Важно е човек да се стреми да бъде силен, а как е създаден, това е въпрос, който някога ще се разреши. Ама защо трябва човек да яде? Защо трябва да се движи? Защо трябва да ляга и да става? Това са въпроси, на които могат да се дадат различни отговори. Защо трябва човек да се качва и да слиза? Не е важно да си отговорите на въпроса, защо човек трябва да слиза и да се качва, но важно е, когато се качва и слиза, да постигне целта си. Кое положение е по-лесно: да се качва човек, или да слиза? Зависи от това, къде се качва и къде слиза. Когато се качва по високи

планински върхове, човек се задъхва, мъчно върви, изпотява се. Когато слиза от високи планински върхове, той не се измъчва. В този случай слизането е по-лесно от качването. Ако слиза в кладенец, дълбок две хиляди метра, човек е изложен на големи мъчнотии и страдания. Когато излиза от кладенеца, той се радва. В този случай слизането е по-мъчно и страшно от качването. Изобщо, слизането е по-лесно, но животът долу е по-мъчен и тежък. Каквото да прави, човек или ще слиза, или ще се качва. Средно положение не съществува. Средното положение подразбира състояние на покой, а такова състояние в природата не съществува. Значи, човек е в постоянно движение: или се качва, или слиза; или се радва, или скърби. Някои наричат радостите и скърбите в живота илюзии. Ако наистина радостите и скърбите са илюзии, тогава кое е действителност? Ще кажете, че единствената реалност в живота е любовта. Коя любов считате за реална: между майка и деца, между приятели, между братя и сестри или между мома и момък?

Днес всички хора говорят за любовта, но, въпреки това, всеки се опитва да я коригира. Например момъкът казва на възлюбената си: "Много те обичам." Тя му отговаря: "Аз те обичам." Тя изхвърля думата "много" в обяснението си с него. – Защо момата изхвърля думата "много”? – Защото не намира мярка, с която да изкаже любовта си. Който много обича, той много дава. Който малко обича, той малко дава. Една от мерките, с която се определя силата и големината на любовта, е даването. Значи, щедростта е мярка, с която се определя степента на любовта. Когато обича, човек е снизходителен към слабостите и погрешките на хората. Казват, че любовта е сляпа. – Не, любовта е с отворени очи, но понеже е снизходителна към погрешките на хората, тя ги намалява до минимум, за да не ги види. Когато посети човека, любовта му дава условия да зрее. Като узрее той хвърля старите си дрехи, за да покаже на света своя плод. Същото става и в природата. Например когато житото, царевицата и плодовете узреят, те хвърлят старата си изсъхнала дреха, за да покажат плода си – своята нова дреха. Тази нова дреха трябва пак да се посади в земята, за да мине отново през процеса на узряването. Докато зрее, плодът е красив, приятен наглед. Щом узрее напълно, той постепенно губи външната си красота, но увеличава качествата на съдържанието си. Съдържанието е по-ценно от формата. Щом подобри съдържанието на живота си, с него заедно човек подобрява и формата му.

Сега, като говорим за зависимостта между формата и съдържанието на нещата, имаме пред вид и промените, които човек може да направи в своя живот. Човек може да измени живота си. Той може да направи лицето си красиво, с правилни черти. – Кога може да постигне това? – Когато разбере вътрешния смисъл на живота, когато намери Източника на този живот и

изправи отношенията си към Него. И слънцето изменя лицето на човека, но тази промяна не е резултат на вътрешна, съзнателна работа. Като се грее човек дълго време на слънцето, кожата на лицето му почернява и огрубява. Същевременно той започва да усеща болки в плешките, в раменете, в коленете. Слънцето изкарва навън всички скрити болки в човека. Ако не знае кога да се грее на слънце, той може да получи слънчев удар. Причината за това не е в слънцето, но в самия човек. Когато се лекува по природен начин, човек трябва да се остави на действието на разумните сили в природата без никакъв страх и съмнение. Най-малкият страх препятства на тия сили. Щом срещнат известно препятствие, те не могат да свършат работата си.

Човек носи в себе си всички възможности сам да се лекува. Ето защо, като ви заболи зъб, не бързайте да търсите лекар. Концентрирайте мисълта си към разумната природа и започнете да пеете на болката си. След известно време болката ви ще престане. Песента и музиката лекуват всички болести. Те са сили, чрез които човек уравновесява енергиите в своя организъм. Щом енергиите на човека се уравновесят, с това заедно се подобрява и кръвообращението му. Всички изпитания и страдания в живота на човека целят неговото растене и развитие. Като страда човек се вглъбява в себе си, търси смисъла на живота. И тогава, дойде ли до известно постижение, той изправя отношенията си към себе си, към ближния си и към Бога.
Като не разбират вътрешния смисъл на живота хората постоянно се запитват, защо идат страданията, не може ли без тях и т.н. Каквито отговори да им се дадат, те все ще останат недоволни. Никой човек досега не е получил абсолютен отговор на тези въпроси. – От Бога ли идат всички страдания и изпитания? – Има страдания, които хората сами си създават. Те са тъй наречените ненужни страдания. Обаче, има страдания, дадени от самата природа. Те имат свой дълбок, вътрешен смисъл. Натъкне ли се на такова страдание, вместо да роптае, да се ожесточава, човек трябва да си каже: "Божия работа е това." Каже ли така, той ще възстанови своя вътрешен мир и ще започне да учи. Като учи и работи съзнателно, човек все ще се домогне до някакво разрешение на въпроса за страданията. Следователно каквото да се случи в живота ви, на което не можете да отговорите, кажете си: Божия работа! – Ама защо да е така? Колкото да запитвате, защо е наредено така, никакъв отговор няма да получите. Когато страдаше, Йов също така запитваше, защо му са дадени толкова големи и тежки изпитания, но никакъв отговор не получи. След като мина през големите страдания, мътната вода изтече и той получи Божието благословение. – Защо трябва да боледувам? – Не питай, но си кажи: Божия работа е това. Ако страдате от ревматизъм в крака или в ръката, не питайте защо страдате, но започнете да се разговаряте мислено с ревматизма си като му обърнете внимание, че той е забъркал пътя си.

Мястото му не е във вашия крак или във вашата ръка. Кажете му, че вън от вашия организъм условията за живот за него са по-добри. Ако този метод не даде резултат, можете да приложите други методи. Много методи има за лекуване на различните болести, но хората не са готови още да ги приложат. В това отношение те приличат на онзи адвокат, който носил в джобовете си два револвера, но като бил нападнат от разбойници, от страх не могъл да си послужи с тях. Разбойниците го запитали, защо носи два револвера със себе си. – За тежки моменти в живота ми. – Ами какъв по-страшен момент в живота си от този можеш да очакваш? Наистина, на какво по-страшно положение може човек да се натъкне, ако се види заобиколен от всички страни с разбойници, които всеки момент могат да отнемат живота му?
Следователно като се натъкне на известно изпитание, човек не трябва да мисли как да се бори с него, но трябва да се въоръжи с търпение, да го осмисли и да научи нещо от него. Ама трябва да бъдем чисти и святи. Как се придобива святост и чистота? Това не са механически процеси. За да придобие чистота и святост, човек трябва да мине през Божествения огън, който гори без да изгаря и без да причинява болки. Огън, който изгаря и причинява болки, е човешки. Обаче, докато дойде до Божествения огън, човек неизбежно ще мине през човешкия и през ангелския огън. За да не се изгори от тези огньове, човек трябва да повдигне трептенията на своето тяло толкова, че да надмине трептенията на огъня. Не може ли да постигне това, той непременно ще опита силата му. Който не е господар на този огън, той непременно ще се изгори от него. И светия да е, пак ще се изгори. Ето защо, преди да пипа огъня, т.е. преди да се докосне до страданието, човек трябва да е готов да се справи с него. Не се ли е приготвил предварително, огънят непременно ще го изгори, т.е. страданието неизбежно ще го сломи. При това положение и свети хора са били сломявани от ударите на страданието.

Съвременните вярващи се нуждаят от правилни разбирания за живота. Ще кажете, че вярвате в Бога, че имате прави разбирания за живота. – Ако вярвате в Бога, с това ни най-малко не можете да Го заставите да направи всичко за вас. Добре е да вярва човек. Като вярва, той може да се спаси. Кой човек, обаче, след като е вярвал в Бога, е получил всичко, което е желал? Не е въпрос само да се говори, но трябва да се прилага. Вяра без дела е мъртва.
Една богата жена останала вдовица. Докато мъжът й бил жив, тя не работила нищо. Слуги вършели всичката й работа. След смъртта на мъжа й, слугите я напуснали. Тя се видяла в чудо какво да прави, как да си донесе дърва от гората. Една от съседките й казала: "Иди в гората, набери си дърва, направи ги на сноп и започни да викаш Неволята. Веднага от гората ще излезе една жена, която се казва Неволя. Тя ще сложи дървата на гърба

си и ще ги занесе в къщата ти." Както я посъветвала съседката ѝ, така направила. Седнала пред снопа дърва и започнала да вика Неволята. Цял ден викала, но никаква жена не видяла. Като се мръкнало, тя нарамила дървата на гърба си и ги занесла у дома си. Така тя разбрала, какво означава името "Неволя". От този ден тя започнала сама да върши всичките си работи.

И тъй, като се моли ден, два, три, човек ще се убеди най-после, че молитвата изисква работа. Той ще се моли и ще копае с мотиката. Само при това положение хлябът ще дойде. Ще се молиш на Господа, ще вземеш мотиката на рамо и ще тръгнеш на работа. Някой богат човек ще те извика да копаеш лозето му. Той цял ден ще те ругае, но ти трябва да търпиш, да намериш онова чувствително място в него, дето с едно побутване да го смекчиш. И най-грубият и жесток човек има такова чувствително място. И в този човек живее Бог, но ти трябва да Го намериш. Този богат човек се е ожесточил, защото окръжаващите не го обичат. Всеки гледа да го обере по някакъв начин, вследствие на което той е затворил сърцето си за всички. На другия ден ще работиш на някой добър човек, който е готов да даде всичко, каквото има. Тази щедрост не е негова. Щедростта е качество на Бога. Тъй щото, задачата на човека седи в това, навсякъде да търси Бога: и в добрия, и в лошия. Ако срещнете някой добър, щедър човек, това не значи, че той трябва да даде и последното си парче хляб. Ама просяк е дошъл на вратата му. Това нищо не значи. Той може да раздели и последното си парче хляб с просяка, само ако последният е готов да изпълни волята Божия. Няма ли тази готовност в себе си, нека гладува известно време, да научи урока си. Не е въпрос до буквата на нещата, но до техния дълбок, вътрешен смисъл.

Съвременните хора се оплакват от живота, от неуспехите си. – Защо? – Защото мнозина от тях разглеждат въпросите по буква. Не, буквоядството не разрешава въпросите. Да бъдеш щедър, това не значи, да даваш безогледно на всички хора. Трябва ли да давате на болния да яде от същата храна, с която и вие се храните? Щом стомахът му е развален, известно време няма да му давате нищо да яде. На здравия, обаче, можете да дадете повече ядене. Неговият стомах е здрав, може да понася всякаква храна. Ако пък сиромахът яде, без да благодари за храната, която му е дадена, той минава за болен човек. Щом е недоволен, ще вземат хляба му назад. За предпочитане е човек да бъде гладен, отколкото да яде с недоволство. Всяко благо, прието от човека с недоволство, разваля живота му. Недоволството пък уморява човека. Тъй щото, искате ли някакво благо, искайте го с разположение и приемете го с разположение. Някой желае нещо от Господа, но заповядва, иска по-скоро да го придобие. Така не се искат нещата. – Ама казано е в Писанието, че трябва да хлопаш. – Ще

хлопаш първо на своята врата – на своето сърце, на своя ум и на своята воля. Щом изпълниш това, тогава ще получиш благото, което си пожелал. Пожелаеш ли нещо от Господа, втори път не хлопай. Бог знае нуждите на човека и преди да е пожелал нещо, Той му отговаря. Не получите ли отговор на молитвата си, грешката е във вас: или не сте работили както трябва, или преждевременно сте пожелали нещо.
Някой казва: повторението е майка на знанието. Ако тази поговорка е права, питам: какво знание придобива мухата, която десет пъти наред каца върху носа на човека? Какво знание придобива пияницата, като дига чашите една след друга? Каквото има в първата чаша, същото има и в десетата. Разликата се заключава само в това, че след първата чаша той е още трезв, с будно съзнание и знае какво върши. След десетата чаша, обаче, той изгубва съзнанието си и не знае какво прави. Да се стреми човек към желанията на пияницата, това значи да живее в астрални кръчми. Влезе ли в такава кръчма, човек изгубва своята права, трезва мисъл. Той счита, че Бог му е дал тия блага. Не, блага, които опиват човека и отнемат съзнанието му, не са от Бога. Някой обира касата на богатия и казва, че Бог отговорил на молитвата му да забогатее. Утре хващат този човек и го турят в затвор. Може ли Бог да отговаря на такова желание, за което ще те турят в затвор и ще те лишат от свобода? Някой човек ще открадне 50,000 лева, а за да излезе от затвора, ще плати сто хиляди лева. Какво е придобил той? Не само, че нищо не е придобил, но е изгубил. Той е платил глоба за желанието си бързо да забогатее, а същевременно е изгубил свободата си.

Съвременните хора трябва да работят съзнателно върху себе си, да изменят начина на своето мислене. Права мисъл, прави чувства, прави действия и разбирания са нужни на човека, за да подобри живота си. Възпитанието на младото поколение също трябва да се постави на здрава основа. Какво възпитание ще дадат майката и бащата на децата си, ако те сами не са възпитани? Ще кажат след това, че те са приложили всички нови методи за възпитанието на децата си, но условията на живота, обществото, външната среда са им повлияли зле. – Не, денят се познава от сутринта. Достатъчно е да разгледате семето под микроскоп, за да знаете, какво ще излезе от него. Онзи, Който изпраща човека на земята, Той знае, какви стремежи, какви дарби и способности се крият в него. Той вижда това в зародиша му още, в неговата първична клетка. Затова е казано, че няма нищо скрито-покрито в света. Когато разумните същества видят, че известно желание може да спъне човека, те противодействат за реализиране на това желание. Например някой иска да се ожени, да има поне едно детенце. Той не подозира, че това детенце, именно този син или тази дъщеря ще му отнеме живота. Като не може да реализира своето желание, той страда, измъчва се животът му се обезсмисля, не знае какво да прави. Хиляди работи има, с които човек може да се занимава. Кое е по-

добре: да родиш едно дете по плът или по дух? Ако родиш едно дете, което само по плът прилича на тебе, цял живот ще проклинаш деня и часа, когато си го родил. Ако родиш едно дете по дух, т.е. ако можеш да възпиташ едно дете и да му предадеш онзи красив стремеж на своята душа и на своя дух, ти ще благославяш деня и часа, когато си го срещнал. За предпочитане е тогава човек да ражда деца по дух, а не по плът.

Като ученици вие трябва да се стремите към ония блага, които носят истинско щастие и богатство за човека. Ние не говорим за временните блага и богатства. Големи богатства има скрити в земята, но и да намерите тия богатства, пак сиромаси ще останете. Всяко богатство, придобито по външен начин, лесно се изгубва. Обаче, всяко богатство, което човек придобива по вътрешен път, чрез усилията на ума, на сърцето, на волята, на душата и на духа, прави живота му радостен и весел. Този човек е готов да служи на Бога. За такова богатство може да се говори и в Школата. Всяко друго богатство нарушава мира и разположението на човека.

Един беден, скромен обущар живеел на края на града със семейството си. Той бил благочестив човек, молил се редовно на Бога и благодарил за всичко, което му било дадено. Който минавал край дюкянчето му, с удоволствие спирал пред него да чуе песента му. Той всякога пеел, когато кърпел обущата на своите клиенти. Един богат човек минал край дюкянчето му, спрял се и той да чуе неговата песен и си казал: Ако този човек при сиромашията си пее с благодарност и разположение, как ли би пял, ако се намира при добро материално положение? Аз ще вляза при него, ще му дам една голяма сума да подслади живота си. Обущарят взел парите и благодарил на богатия за голямото добро, което му направил. Няколко дена след това богатият минал пак край дюкянчето на бедния да чуе как пее сега. Голяма била изненадата му, когато не чул никаква песен! – Защо? -Защото с парите, които получил от богатия, обущарят приел и един трън в себе си. Като се почувствал осигурен той престанал да се моли на Бога. Щом престанал да се моли, с това той изгубил мира и разположението си.

Следователно ако материалното положение на човека се подобри, преди да е постигнал нещо духовно, вместо да използва разумно богатството си, той ще си причини ред пакости. Ако е ученик, ще напусне училището си, ще мисли, че се е осигурил. Ако е бил обикновен човек, без власт в живота, той ще се почувства силен, ще мисли, че може да заповядва на всички. Иска ли някакво благо, човек трябва да е готов за него. Същото се отнася и до любовта. Мнозина искат да придобият любовта, преди да са развили нежност, деликатност, добра обхода. За да се направи известно добро на човека, той трябва да знае пътя, по който го иска. Не го ли иска правилно,

никакво добро не може да му се направи. Направите ли добро на човека по крив път, тогава вие ще слезете, а той ще се качи. Има само един начин, по който можете да правите добро на човека, той е Божественият начин. Направите ли доброто по този начин и двамата ще се ползвате. Всяко добро, направено по свобода, от любов, причинява вътрешна радост в човека. Направи ли се чрез принуждение, то е механическо добро.

И тай, когато се прави добро по Божествен начин, там няма никакви разсъждения. Рече ли човек да мисли, да прави ли добро или не, заслужава ли даденият човек да му се направи добро, въпросът е свършен. Ако и онзи, на когото правят добро, започне да разсъждава, да приеме ли това добро и неговата работа е свършена. Искате ли да излекувате болния, последният трябва да е готов да изпълнява. Ако той започне да разсъждава, как ще му помогнете, какви са разбиранията ви, ще остане да лежи още дълго време. Това показва, че той не е страдал достатъчно. Който е страдал, той иска само едно: да се излекува. Кой ще го лекува, как ще го лекува, това не е важно за него. Който се съмнява в Божественото, той ще пада и става, ще боледува и ще оздравява, ще ходи в пустинята да служи на Бога и ще се връща оттам разочарован и т.н. Бъдете като болния, който 38 години лежал пред къпалнята. Христос му казва: "Стани, дигни одъра си и ходи!" Той моментално изпълни заповедта на Христа, без да Го пита, кой е, откъде е и кой му е дал право да лекува.
Съвременните хора се нуждаят от правилни разбирания за живота. Като не разбират законите на разумната природа, нито тия, които управляват живота, те често се оплакват, че са се вкиснали. Каквото да правите, вие не можете да избегнете процеса на вкисването, т.е. процеса на ферментацията. Той е природен процес. Като е дошъл на земята, човек непременно ще се вкисне. Все ще му турят някъде малко квас, за да се вкисне. Няма човек в света, който да не се е вкисвал. Лошото не е във вкисването, но в неразбирането на този процес. При всяко вкисване, при всяка ферментация се образуват някои ценни вещества, които човек непременно трябва да използва. Учените подлагат гроздовия сок на ферментация, за да получат от него вино. Също така те подлагат сливите и други плодове на ферментация, за да получат от тях ракия, спирт.

Вървете по пътя на учените и изучавайте процесите, които стават във вашия физически и психически живот като използвате разумно ония ценни продукти, които се получават от тях. Няма човек в света, който да не е казал на някого една обидна дума. Обидната дума предизвиква вкисване. Вие трябва да изучавате вкисването, като неизбежен процес в живота и да използвате ценното, което се крие в него. Няма дом в света, дето вкисването да не е влязло. Това не е за упрек. Обаче, човек трябва да работи, да намери методи, чрез които да се освободи от вкисването.

Науката познава ред методи против вкисването. Дадете ли ход на Божественото в себе си, вие ще се справите с всички отрицателни процеси, които стават във вас.
И тъй, като ученици вие трябва да дадете първо място на Божественото в себе си, а после на човешкото. Вие трябва да изпълните първо волята Божия, а после своята. Всички хора са ученици на Великата Школа на живота. Щом е така, от всички се изисква изпълнение на волята Божия. Преди да са разбрали това, хората искат от Бога да им даде дълъг живот, знание, сила, свобода, богатство. Дълъг живот може да се даде на разумния, който знае как да го използва. Какъв смисъл има да се даде дълъг живот на престъпника? Да му се продължи живота, това значи да му се даде възможност да върши повече престъпления, да мъчи хората. Ако разумният е учен, дългият живот е на място. Обаче, ако неразумният е учен, той ще направи хиляди погрешки. Ето защо пожелайте дълбоко в себе си да имате светлина, да изпълнявате волята Божия, а що се отнася до другите неща – знание, сила свобода, те сами по себе си ще дойдат. Ама еди-кой си има много блага, без да ги е заслужава. – Кой каквото има, заслужено му е дадено. Благодарете за всичко, което ви е дадено. Бъдете доволни от положението, което заемате. Има същества, които са над вас, но много същества, са под вас. Вие не сте последен в света. Като погледнете нагоре и благодарите за положението си и вие ще се качите по-високо. На ония, които са под вас, кажете им да бъдат благодарни от положението си, за да се качат и те на вашето място.

Човек може да се качва от едно стъпало на друго, само ако е благодарен. Не е ли благодарен от днешното си положение, той никога няма да се подигне. Казано е в Писанието: "Ние няма да умрем, но ще се изменим". Да се измени човек, това значи, да се подигне от едно стъпало на друго. Това е възможно, само когато човек благодари. Защо да не благодари човек за всички условия, при които се намира? Че бил сиромах – нека благодари. Щом е благодарен, сиромашията ще го напусне. Да благодари човек за всичко, което му е дадено, добро и лошо, това значи, да е научил урока си. Като научи урока си, ученикът дава добри отговори и минава от едно отделение в друго, от по-долен клас в по-горен. Може ли ученикът да повтаря класа, ако редовно и добре е учил уроците си? Само онзи ученик повтаря класа, който е бягал от училище и не е учил уроците си. Благородство, чистота се иска от човека.
Как може да постигне човек благородство и чистота в своя живот? Вижте, какво става с изворите в природата. Виждате един голям извор, от който непрестанно блика чиста, кристална вода. Не се минава много време, виждате, че същият извор едва шурти, водата намаляла. Търсите причината тук-там и дохождате до убеждението, че е станало някъде подпушване, някакви мътилки са заприщили пътя му, вследствие на което

водата е намаляла. Какво трябва да направите? Ако искате да помогнете на извора, трябва да проследите движението на водата, да видите, къде е станало подпушването. Щом намерите мястото, духнете. Това може да направи и самият извор. Достатъчно е да дойде по-силна струя вода, за да отнесе със себе си мътилките и да отпуши извора. Силната струя представя духането, което всеки човек може да направи със себе си. Запуши ли се някъде отвора, отдето тече чистата вода на вашия живот, спрете се за момент и духнете. Щом духнете няколко пъти, мътилката ще се махне. Първо ще започне да тече нечиста вода, но след нея ще дойде чиста. Следователно, видите ли, че някъде тече нечиста, мътна вода, не се страхувайте. Спрете се за момент, докато изтече тази вода и пийте от чистата, която иде. По-добре е да отпушите крана, за да изтече нечистата вода навън, отколкото да я държите затворена в чешмата и да се лъжете, че вътре има чиста вода. Щом нечистата вода изтече, след нея ще дойде чиста. Дето тече чиста вода, там е естественият живот.

И тъй, докато човек не влезе в естествения живот, в живота на чистата вода, той няма да се справи с мъчнотиите и противоречията на своя живот. Никоя съвременна философия не е в състояние да разреши и отнеме противоречията в човешкия живот. Единствената философия, която може да разреши противоречията на човешкия живот и да го освободи от ненужните страдания, това е философията на Великата Любов, на Словото Божие. Време е вече да се приложи тази философия. Обикновено тя започва само с една дума, различна за различните хора. Всеки трябва да намери тази дума и да я скрие в себе си. Тя е неговата обична дума. Произнесе ли я тихо, за себе си само, той изменя цялото си състояние: от скръбен става радостен и весел; от недоволен – доволен. Тази дума може да е за всякого едносложна, за някого – двусложна или многосложна, но тя крие в себе си магическа сила. Няма мъчнотия в света, която тя да не разреши. Свещена е тази дума! Искате ли да запазите силата й, на никого не я казвайте. Крийте я даже и от себе си. Докато тя е във вас, вие сте силни. Щом я изгубите, с нея заедно изгубвате и живота си. Тя е Божественото начало в човека. Христос казва: "Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога". Това Слово е основа на живота. То е подквасата, от която се ражда всичко велико и красиво в света. Словото е живо, докато човек вярва в него. Престане ли да вярва и да го прилага, то губи вече своята сила и мощ.

Съвременните хора са обезсмислили живота си, защото са изгубили основата, на която седят. Основа, стълбове са нужни на човека. Без тях той не може да живее. Значи Божията Любов, Мъдрост и Истина представят основата, на която човек стъпва и стълбовете за които се крепи. Има ли за основа любовта и за подкрепа двата стълба – мъдростта и истината, той

свободно може да пропътува широкия океан на живота от единия до другия бряг. Той ще се домогне до тия неща само в най-тежките моменти на живота си. Бог се проявява през всички времена и условия, но човек Го вижда в трудните моменти на своя живот. Когато изпитанията дойдат в живота, тогава Бог се изявява най-силно. Затова е казано в Писанието: "Потърси ме в ден скръбен!" Щом се намери в това положение, човек търси двата стълба, на които да се опре. – Кои са тия стълбове? – Някога мъдростта и истината, а някога любовта и истината. Когато се намери в трудно положение в живота си, изоставен и забравен от всички, в пълно отчаяние, човек трябва да разчита на нещо.
Единственото нещо, в което човек никога не се е лъгал и на което всякога разчита, това е Бог, основата на неговия живот. Само Той е в състояние да разпръсне мрака около него. В каквото затруднение да се намерите, кажете си: "Има Един, в Когото никога не се съмнявам." При най-трудните задачи в живота ви Бог е около вас и ви нашепва как да постъпите, за да решите правилно задачата си. В това време ще срещнете някой ваш ближен, който ще ви каже: "Не се смущавай, всичко ще се нареди." Тези думи са Божествени. Те са слова, излезли от устата на Бога. Това значи да бъде човек проводник на Божественото. Срещнете ли такъв човек, скръбта ви ще се превърне на радост. За да се домогнете до двата стълба на живота, вие трябва да минете през ред изпитания, външни и вътрешни.

Мнозина питат, защо идат изпитанията. Изпитанията са необходими, за да познае човек Божията Любов, да разбере, че не е сам в света, че има кой да мисли и да се грижи за него. Един млад човек останал без работа и цели три дена не ял нищо. През това време той усилено се молил да намери някаква работа, да си купи хляб. Силно уморен от трудностите в живота си, той задрямал на улицата. Като се събудил, видял един хляб до главата си. Кой донесъл хляба, не видял, но веднага го разчупил, изял го и задоволил глада си. Така именно той разбрал, че има Промисъл в света. Този Промисъл се изявява по много прост, но красив начин. Красивите и велики неща са невидими. Истинската красота седи главно в съдържанието на нещата, а не в тяхната външна форма. Съдържанието на нещата задоволява хората. Добре е и външната форма да бъде красива, но по-добре е, когато съдържанието е красиво. Кой е Този, Който успокоява, задоволява и утешава човека? Това е Проявеният Бог, Който влиза във всички живи същества и чрез тях помага. Щом получи успокоение, утешение, човек трябва да благодари.

Сега и на вас казвам: благодарете за хляба, който сте получили в момента, когато сте били в голямо затруднение. Този хляб може да се изпрати в различни форми. Формата не е важна, съдържанието е важно. Благодарете за хляба и започнете да се повдигате нагоре. Кажете ли, че малко сте

получили, и него ще изгубите. Благодарете и за малкото. Който малко дава, той може и много да даде. Който много дава, той отнема и малкото, което човек има. Божественото се проявява в малкото: в една малка мисъл, в едно малко чувство, в една малка постъпка. От кого излиза малкото, не е важно. Божественото може да се предаде и чрез детето, и чрез възрастния, или чрез простия и чрез учения. Златната монета е еднакво ценна и в ръката на учения и на простия, в ръката на детето и на възрастния. От човека, обаче, се изисква смирение, за да приеме с благодарност благото, което произлиза от Бога. Всяко благо, всяко добро нещо, произлиза от Бога. Чрез кого иде това благо, не е важно.

Един селянин пътувал два-три дена, но свършил хляба си, вследствие на което нямал сила да върви, едва дигал краката си. По пътя той срещнал един човек, помолил го за парче хляб, но пътникът се извинил, че нищо нямал в торбата си. По-нататък видял един овчар. Помолил и него да му даде парче хляб, но се оказало, че той го изял вече, готвел се да слиза в селото си. Уморен и измъчен от глада, селянинът видял край пътя една круша. Бързо се отправил към нея, но не намерил нито един плод. Отчаян от положението си, той седнал под крушата да си почине. В това време от крушата паднало нещо. Като погледнал на земята пътникът видял, как три круши, една след друга, паднали до него. Той взел крушите и благодарил на Бога, че в този момент се погрижил за него. Крушите се задържали на дървото до това време за него. Трите круши дали на селянина това, което той ще запази не само на земята, но ще отнесе и със себе си и на небето. Няма човек в света, който в най-трудните моменти на живота си да не е получил поне три круши от някого. Благодарете за трите круши, които са ви дали възможност да познавате Божията Любов, да видите, че Божият Промисъл работи в света.

Трите круши, това са трите велики добродетели, които всякога трябва да носите в душата си.

Божията Любов носи пълния живот.

46. Лекция от Учителя, държана на
3 юли 1929 г. София – Изгрев

1929_07_05 Обикновено и Божествено съзнание
лекция пред специалния клас

ОБИКНОВЕНО И БОЖЕСТВЕНО СЪЗНАНИЕ

Размишление.

Кои неща в живота са важни? Според някои, важни неща са тези, които човек вижда; според други, важни неща са тези, които човек съзнава. Представете си, че един учен изпитва голям глад. По особени причини той не е ял два-три деня. Отива на работа, иска да свърши всичко, което му е дадено като задача, но нищо не може да направи. Мисълта му е заета само с едно, да намери хляб и да се нахрани. Среща приятели, разговаря се с тях, те му посочват различни картини, обръщат вниманието му към красотата на природата, но нищо не го задоволява. Той вижда красивите картини, вижда радостните и задоволени лица на хората, но това не го храни. Единственото важно нещо, което занимава ума, сърдцето и съзнанието му, е хлябът. И музикант, и художник да сте, щом сте гладен, най-важното нещо за вас е хлябът. Той изпълва съзнанието ви. Щом се нахраните, хлябът изчезва от съзнанието ви. Значи, и хлябът не е най-важното нещо. Хората ядат, растат, развиват се и умират. Какво остава от тях? – Само онова, което те са възприели и обработили. Всеки ден човек вижда, как слънцето изгрява и залязва, но то не е реалното. Това, което човек възприема от слънцето и го обработва в себе си, то е реално, то следва човека навсякъде. Той носи реалното постоянно със себе си. Затова казваме, че реалните неща са непрекъснати. Те никога не губят цената си. Напротив, колкото повече време минава, толкова по-ценни стават те. Истинско, реално желание е това, което никога не изгасва. Някой иска да изучава музика, но след две-три години желанието му изчезва. Друг иска да стане художник, но след няколко месеца желанието му изчезва. Това не са истински желания. Те нямат нищо общо с реалността. Трети обича да се моли, минава за религиозен, но след известно време престава да се моли, тръгва по друг път. Значи, религиозното чувство в него е било слабо, нямало дълбоки корени и лесно изсъхнало. Неща, които се явяват и скоро изчезват, не са реални.

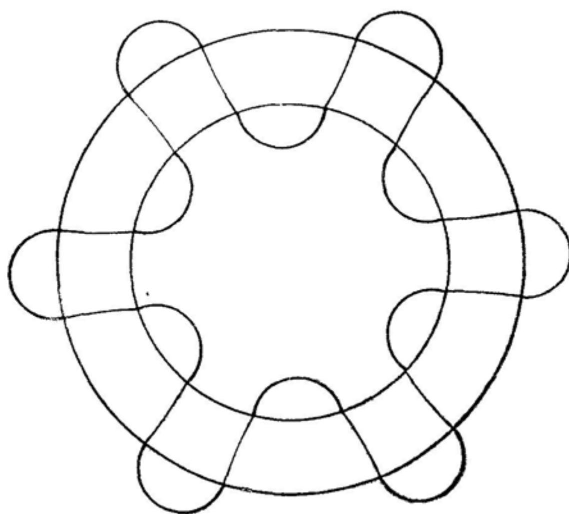

фиг. 1.

На фигура 1 виждате две концентрични окръжности и една крива, вълнообразна линия, която пресича окръжностите. Силите, които действат в концентричните кръгове, са равномерни; силите, които действат върху вълнообразната линия, са крайно интензивни и експанзивни. В случая, вие виждате окръжностите, виждате и вълнообразната линия и казвате, че те са реални величини, защото в тях действат сили. В същност, реалността е в силите, които действат в тях, а не в самите величини, които се образуват под влиянието на силите. (фиг.1) Ако силите не действаха, величините нямаше да съществуват.

Какво представя правата линия? – Път, изминат от една точка. Значи, при движението на точката се образува права линия. Или, най-късото разстояние между две точки се нарича права линия. Двете точки се движат в две противоположни посоки. Само така се образува правата линия. Това показва, че двете точки играят важна роля навсякъде. За да се прояви идея в човека, нужни са две противоположни мисли. За да се прояви някакво чувство, пак са нужни две противоположни чувства. Въпреки това, казва се, че човек трябва да има една основна идея, едно основно чувство. И това е вярно, но, за да се прояви основната идея или основното чувство, в човека са действали две противоположни идеи и две противоположни чувства. Сама ръка нищо не върши; две ръце всичко могат да направят. За да се роди една велика идея, други две идеи трябва да се стълкновят. Някой се оплаква, че паметта му отслабнала, нищо не помни. Защо не помни? – Защото в ума и в сърдцето му не са се стълкновили две противоположни мисли и чувства. Как ще забравите онази мисъл, която се е стълкновила с някоя противоположна на нея? Представете си, че вие мислите върху мира в света, върху вътрешния мир в човека, и в този момент дойде някой отвън и ви набие добре. След това вие ще помните мисълта си с години, ще помните и мислите, които ви е казал онзи, който е посегнал върху вас. Следователно, всяка мисъл, на която вибрациите са по-силни от

вибрациите на вашите мисли, остава паметна за вас. Кога страда човек? – Когато съзнанието на онзи, който му причинява някаква болка, е по-силно от неговото съзнание. Кога се радва човек?-Когато съзнанието на онзи, който му причинява болка, е по- слабо от неговото.С други думи казано: Човек страда, когато обикновеното му съзнание не е свързано с неговото висше, Божествено съзнание. Той се радва, когато между обикновеното и висшето му съзнание има тясна, правилна връзка. Каже ли някой, че страда, нищо друго не му остава, освен да съедини своето нисше, обикновено съзнание с Божественото, т.е. с възвишеното, благородното начало в себе си. Само така човек може да постигне своите благородни и възвишени идеали. Без връзка между обикновеното съзнание и свръхсъзнанието никаква благородна работа не може да се свърши.

Често учениците се оплакват, че нямат успех в училището. Те учат много, а малко придобиват. По цели дни учат, а свършват със среден успех. Защо? – Няма връзка между обикновеното съзнание и свръхсъзнанието им. Срещнете ли ученик, у когото съществува връзка между двете съзнания, ще знаете, че и учителите са разположени към него. В края на краищата, той свършва училището с отличен успех. Невъзможно е учителят да скъса ученик, у когото обикновеното съзнание и свръхсъзнанието са в хармония. И да желае да го скъса, не може, защото хармоничната връзка между двете съзнания на ученика действува благоприятно върху учителя. Като го изпитва, той става весел, разположен, поглежда с усмивка към ученика, и последният дава добър отговор.

И тъй, за да има разположението на професора си, студентът трябва да се смири. Смирението подразбира проява на Божественото съзнание. Щом прояви Божественото съзнание, студентът въздейства вече на своя професор, у когото също се проявява висшето съзнание. Така между тях се създава връзка. Професорът се вслушва в отговорите на студента и му помага да издържи изпита си добре. Обаче, рече ли студентът да доказва на професора знанията си, последният ще го скъса. Какви знания има студентът? Той не знае повече от професора си. Следователно, той може само да покаже, какво е научил от професора си. Може ли да направи това, професорът му ще бъде доволен от него. На същото основание, ако искате да задоволите един поет, декламирайте неговите стихове, а не вашите. Той ще ви изслуша, ще ви благодари и ще ви стане добър приятел. Невъзможно е студентът да стои по-горе от своя професор. Да се мисли другояче, това значи, професорът да е престанал да работи. Щом спре на едно място, студентът ще го настигне. Но, докато професорът върви напред, студентът никога няма да го настигне. С други думи казано: Невъзможно е обикновеното човешко съзнание да стои по-високо от Божественото съзнание. На първо място е Божественото съзнание, а след

него иде човешкото или обикновеното.

Погрешките на съвременните хора се дължат на факта, че и младият иска да докаже на стария, че знае повече от него; и старият иска да докаже на младия същото. Младият иска да докаже на стария още, че е по-силен от него. Докато живее във висшето съзнание, старият всякога ще бъде по-силен от младия. Ако старият живее в обикновеното съзнание, а младият – в Божественото, той, наистина, ще бъде по-силен от стария. Значи, силата на човека се крие в неговото висше съзнание. Който започва с материализма, а свършва с идеализма, е вътрешно млад човек; който започва с идеализма, а свършва с материализма, е вътрешно стар човек. Материализмът има отношение към обикновеното, т.е. към човешкото съзнание; идеализмът има отношение към Божественото съзнание. То дава сила на човека да реализира копнежите на своята душа. Стремете се да запазите връзката си между Божественото и обикновеното съзнание. Само така непостижимите неща стават постижими. Прекъсне ли се тази връзка, човек не може да учи, да работи. Каквито усилия да прави, резултатите му са слаби, а някога почти няма резултати.

Хранете ума си с положителни мисли, за да поддържате връзката си с Божественото съзнание. Кажеш ли, че от тебе нищо не може да стане, ти сам късаш тази връзка. – Невежа съм. – Не си невежа, но си скъсал връзката между Божественото и обикновеното съзнание. – Грешен съм. – Скъсал си връзката. Възстанови тази връзка и ще станеш праведен. – Беден съм. – Не си беден. Възстанови скъсаната връзка и богатството, само по себе си, ще потече. От тебе зависи да бъдеш богат и почтен човек. Като дадеш някакво обещание, изпълни го, не отлагай. Така ти ще се научиш да използваш моментите, а всеки момент носи своите блага и богатства. Като не изпълни обещанието си, човек започва да се извинява, да търси причините вън от себе си. Никакви извинения не помагат. Всяко неизпълнение показва прекъсване на връзката между Божественото и обикновеното съзнание. Ще възстановиш тази връзка и ще изпълниш обещанието си.

Да се възстанови връзката между Божественото и обикновеното съзнание на човека, това значи, да се възстанови връзката между ума и сърдцето, между душата и духа. Всяко неразположение, всяко смущение се дължи на прекъсване на тази връзка. За да придобиете разположението си, вземете два конеца и направете връзката. Ще кажете, че не разбирате, как се прави тази връзка. Първо ще вярвате в силата на връзката, а после ще я разберете. Какво знаете, когато ви поканят някъде на обяд? Знаете ли, какво ще ядете? – Нищо не знаете. Вие вярвате, че сте поканени на обяд, че ще ви угостят добре и, след като се нахраните, знаете вече, какво сте яли.

Щом се нахраниш, ти оживяваш, ставаш добър, весел, разположен. Това значи възстановяване на връзката между обикновеното и Божественото съзнание.

Когато ставате сутрин от сън, правете следното упражнение. Седнете спокойно на стол, повдигнете ума си към Бога и кажете: Господи, помогни ми да направя връзка между обикновеното и Божественото си съзнание. Размишлявайте върху тази връзка пет минути и започнете работата си. Вечер, преди лягане, благодарете за помощта, която ви е дадена през деня, и пак помислете за силата, която се крие в тази връзка. Не очаквайте големи резултати изведнъж. Радвайте се, ако сте придобили даже микроскопически резултат. Силата на нещата се крие в тяхното съединяване, а не в разединяването им. Само с обикновеното съзнание нищо не можеш да направиш. И само с Божественото съзнание нищо не можеш да направиш. Обаче, двете съзнания, свързани заедно, представят велика сила.

Какво представя Божественото съзнание? – Височина, т.е. висок планински връх. – Какво представя обикновеното съзнание? – Долина. За да се ползува долината от благата на планината, между тях трябва да има връзка, по която енергиите на височината да слизат в долината. Водата тече отгоре-надолу, а не отдолу-нагоре. Обикновеното съзнание е матката, утробата, в която се реализират всички възможности. Божественото съзнание пък крие в себе си условията за тяхното реализиране. Ще кажете, че за това е нужда воля. Който има отличен ум и отлично сърдце, обединени в едно цяло, той разполага и с отлична воля. Не може синът да е добър, а бащата и майката да не са добри. Там, дето волята е силна и разумна, умът и сърдцето са също разумни. Две разумни същества, от които едното живее на Слънцето, а другото – на Земята, могат да си подадат ръцете по-лесно и да направят връзка помежду си, отколкото две неразумни същества, които живеят в една стая. Първите са близки, сродни души, а вторите – далечни, чужди едно на друго.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

39. Лекция от Учителя, държана на
5 юли 1929г. София – Изгрев

Книги:
 * Обикновено и Божествено съзнание

Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_07_07 Първите стъпки
младежки събор

ПЪРВИТЕ СТЪПКИ

А Иисус отиде на гората Елеонска. (2) И на заранта дойде пак в храма; и всичкият народ идеше при него; и седна та ги учеше. (3) И доведоха книжниците и фарисеите при него една жена хваната в прелюбодейство, и, като я поставиха насред, (4) казват му: Учителю, тая жена биде хваната в самото дело като прелюбодействаше. (5) А в закона Мойсей повели нам, които са таквиз с камене да ги убиваме; а ти що казваш? (6) И това казваха да го изкушават, за да имат да го обвиняват. А Иисус се наведе долу и пишеше с пръст на земята. (7) И като постоянстваха да го питат, изправи се и рече им: Който от вас е безгрешен, той пръв да хвърли камик на нея. (8) И пак се наведе долу и пишеше на земята. (9) А те като чуха това, и от съвест изобличавани, излязваха си един по един, като начнаха от старите до най-сетните; и оста и жената стоеща насред. (10) И когато се изправи Иисус и не видя никого освен жената, рече й: Жено, де са онези, които те обвиняваха? Не те ли осъди никой? (11) И тя рече: Никой, Господи. И Иисус й рече: Нито аз те осъждам: иди си, и от сега не съгрешавай вече.

Иоана: 8: 1-10

В Божествения свят съществува следният закон: това, което човек не може изведнъж да разбере, остава неразбрано за всякога; и това, което човек може изведнъж да разбере, остава разбрано за всякога. Някой казва: "Аз трябва да разбера това нещо!" - Да, изведнъж трябва да го разбереш. Не го ли разбереш изведнъж, не можеш и да го приложиш в живота си. Човек, който не може да разбере някое учение изведнъж, той не ще може да го приложи. Разбирането, като последователен, продължителен процес, не подразбира още приложение. Приложение има само там, дето нещата са изведнъж разбрани. Който не може да направи първата стъпка в живота, той не може да направи втората, третата и т.н. Разбирането означава първата стъпка. Направиш ли първата стъпка, след нея иде втората,

третата, четвъртата, петата и ред други стъпки. Разбирането е първоначален подтик, импулс, събуждане на съзнанието. Не разбереш ли нещо изведнъж, никакъв подтик няма да имаш; разбереш ли го изведнъж, ти си направил първата стъпка, която решава съдбата на целия ти живот.

След разбирането иде приложението. Преди да разбере човек нещо, в него съществува дълг, задължение да го разбере. Кое е първото задължение в света? Казвате: "Първото задължение е да видим нещата." Обаче, виждането на нещата често спъва човека. Да видиш нещо, това още не значи, че си разрешил някой въпрос. Например, да видиш хляба, това не подразбира, че си се нахранил; да видиш хубави, красиви дрехи по витрините на магазините, това не подразбира още, че си облечен с тях. Да вижда човек нещата, без да ги опитва, без да ги притежава, това значи да бъде изложен на изкушения, които могат да го спънат в живота му. Следователно, виждането е достояние само на любещия човек. Може и трябва да вижда само човекът, който люби. Който не люби, трябва да остане сляп. Който казва, че вижда, а не люби, той лъже себе си, лъже ближните си, лъже и Бога - той е сляп човек. Някой казва: "Аз искам да зная какво нещо е виждането". – Виждането е свързано с Любовта. Без Любов няма виждане. И когато казваме, че светът е илюзия, измама, подразбираме виждане без Любов. Който иска да вижда, той трябва да люби. Няма ли Любов, той е сляп. Затова и Писанието казва: "Само чистите по сърце ще видят Бога". Чистотата е първият признак на Любовта. Любов без чистота не съществува. Това са максими, закони, положения.

Някой казва: "Аз не разбрах това нещо, не ми е ясно". – Щом не си го разбрал, ти не си направил още първата стъпка. Щом не ти е ясно, нямаш Любов. – Ама аз видях това нещо. – Как можеш да го видиш, без да го разбереш? Значи, нямаш Любов. Искате ли да се развивате правилно, трябва да знаете тия максими, тия закони и да ги прилагате в живота си. Всяко друго схващане на нещата включва в себе си гъста, тежка материя, която обременява сърцето, и човек не може да постигне нищо. С други думи казано: човек, който няма правилни схващания за живота, нищо не може да постигне. Колкото и да работи той, в нищо няма да намира смисъл. Да трошиш камъни през целия си живот – това не е наука; само да ядеш през целия си живот – това не е наука; само да четеш през целия си живот – това не е наука; да чоплиш и преобръщаш книги през целия си живот – и от това не се придобива нищо. Наука е само това, в което има постижения. Науката е вечният стремеж към познаване Първичната Причина или Първичната Същина на нещата, т.е. познаване на Божествената Любов, Която се проявява в живота.

Мнозина запитват: "От какво произлизат противоречията, страданията и мъчнотиите в живота?" – Всичко това се дължи на обстоятелството, че хората искат да опитат Любовта в нейната пълнота. Знаете ли какво представлява Любовта в нейната пълнота? Любовта не се мери с оканица, нито с половин оканица. Няма физическа мярка за измерване на Любовта. Тя и в своите микроскопически, и в своите велики проявления, е една и съща по сила. Зад една капка Любов се крие толкова сила, колкото и зад цяло море или зад цял океан. Силата на Любовта седи в схващането, в непреривния контакт, който имаме с нея. Любовта не се проявява само за един момент; тя е непреривно съединение от такива моменти. Който люби, през неговото сърце ще мине Любовта на цялото Битие: и на минералите, и на растенията, и на животните, и на хората, и на ангелите. При това положение човек няма да разбере всички прояви на Любовта, но ще ги почувства. Например, когато през него мине любовта на някое животно, той ще я почувства; когато през него мине любовта на някое божество, той ще почувства и тази лювов. Само по този начин човек ще разбере какво нещо е Битието, какво нещо е животът.

Сега, като погледнете на някое животно, казвате: "Това е котка, това е кон, това е свиня и т.н." Докато не обикнете животните, те остават за вас такива, каквито ги виждате външно. Обикнете ли, обаче, някое животно, например, една свиня, тя вече престава да бъде за вас свиня. Тя ви е приятна, макар и да грухти, обичате я и казвате: "Моето свинче!" Не я ли обичате, казвате: "Махнете оттука тази свиня! Много шум дига". Значи, в силата на обичта се крие идеята за братството и сестринството. Обикнете ли нещата, те добиват по-друг смисъл от този, който са имали по-рано. Следователно, като обикнете съществата, според закона на формите, те ще добият свой истински смисъл и своя цена. Това значи да видим съществата в тяхната първична форма, в която са били създадени.

И тъй, когато човек влезе в новия живот, той трябва да даде предимство на Божественото в себе си. Това подразбира, че той трябва да се преобрази, не частично, но изцяло, съвършено. Промени ли се човек съвършено, той ще измени своите схващания, възгледи и разбирания за живота. Хората на новия живот ще имат любов към всички същества. Тогава прасето, като знае, че го обичате, няма да рови в градинита ви. Сега то рови, защото не го обичате, а по този начин, с ровенето, иска да създаде нещо. Съвременните хора очакват да се прояви Господ, да Го видят ясно, да не се съмняват. Питам: ако Бог дойде на земята, и хората не възприемат Любовта Му, какво ще придобият от неговото идване? Ако Бог дойде на земята, и хората не могат да направят първата стъпка, какво са разбрали от Неговото идване? Някой казва: "Аз направих първата стъпка." – Ами ако вземеш една стъпка напред и две назад, какво си спечелил? Ако днес решиш да

живееш добре, а на другия ден се откажеш от това решение, понеже го намираш за глупаво, и желаеш да поживееш като другите хора, това не е ли същото нещо – стъпка напред, две назад? Може ли да се оправи така светът? Какво са придобили хората, които са живели само за удоволствия? Много от богатите хора поне църкви направиха. Светиите пък живееха по горите, дето прекарваха в пост и молитви. Ако светиите не прекарваха по горите в пост и молитва, богатите не биха направили толкова църкви. Молитвите на светиите подтикваха богатите към добри дела. Светиите копаят материал за градеж, а богатите градят.

Ще ви представя един образ за изяснение на мисълта си. Представете си, че пред вас тече дълга, широка река. Всички виждате реката, но изворът ѝ не виждате. Той е някъде високо в планината. Тази река представлява света. Вие казвате: "Реката е важна сега". Питам: ако не съществува изворът, от който реката извира, какво ще струва тя сама? В този смисъл светиите са изворът, а богатите хора, светът, това е реката, която извира нейде от планината. Значи, изворът е важен. Има ли извор, има и река; няма ли извор, няма и река. Светиите могат да създадат света, но светът не може да създаде светиите. Бог създава хората, но хората не могат да създадат Бога. – Що е Бог? – Това, което ние не можем да създадем. – Що е човек? – Това, което Бог може да създаде. Що съм аз? – Това, което Бог е създал. – Що е Бог? - Това, което аз не мога да създам. Това е една нова философия.

Някой казва: "Бог е вечен, безконечен." - Това са празни думи. Що е безконечност? Опитвали ли сте безконечността? Вие вземате един дълъг конец, скъсвате го някъде и казвате: "Безконечен е този конец". – Не, конецът не може да бъде безконечен. При това, с конечното вие не можете да мерите безконечното. То е само механическо определение, на думи. Когато казваме, че вечността е безконечна, това е неопределена идея. Сама по себе си, вечността нито може да се определи, нито може да се обхване – тя се разбира. – Що е вечността? – Първата стъпка в живота. Щом направя първата стъпка, аз съм във вечността. Това показва, че аз имам вече всички възможности в живота, не мога и не трябва да мисля за края на нещата. За какъв край ще говори човек, ако той няма началото? Всеки човек, който няма начало, той не познава Бога. Някой пита: "Що е вечност?" – Какво ще говориш за вечността, като не си направил още първата стъпка? Направи първата стъпка и тогава ще разбереш, че си във вечността. Вечността крие в себе си всички възможности, при които човешката душа може да расте и да се развива. Тия възможности са скрити в човешката душа.

Ще ви дам още едно определение за вечността. Всички прояви, всички неща, които Бог е създал, съставляват вечността. Бог се проявява във вечността, а ние, разумните същества от всички категории, се проявяваме

във време и пространство. Това не са понятия за този свят, но за Божествения свят. Значи, човек се проявява във време и пространство. Обаче, за да се прояви, за да работи в света, той трябва да има подтик, тил зад себе си. Затова всеки човек трябва да знае, че има такъв тил, такава връзка зад себе си. За да познава този тил, тази връзка, той трябва да живее в Божественото съзнание.

Казвам: две съзнания съществуват - човешко и Божествено. В сегашното си проявление човек живее повече в своето обикновено, човешко съзнание, което непрекъснато му носи скърби и радости, противоречия и мъчнотии. Всички тия неща се наслагват в неговото съзнание и самосъзнание, като смес, като сплав или амалгама, и му причиняват страдания. Често подсъзнанието и свръхсъзнанието му се преплитат със съзнанието и самосъзнанието му, и ние казваме, че този човек е в борба. Божественото съзнание, в което влизат свръхсъзнанието и подсъзнанието, искат да се освободят от обикновеното съзнание. В това състояние човек не познава себе си. Той се бори, докато се свърже с Божественото съзнание, и тогава скърбта му се превръща в радост. Ако човек не се свърже с Божественото съзнание, той не може да реализира своите благородни желания, и целият му живот е пълен само с разочарования.

Следователно, когато някой човек каже, че живее, това показва, че в този човек съществува връзка между обикновеното и Божественото съзнание. Съединят ли се тези две съзнания, човек може да постигне всички свои възвишени и благородни желания. Ще кажете: "Да, в далечно бъдеще всичко можем да постигнем". – Не е въпросът за далечното бъдеще. Който има връзка с Божественото съзнание, още в момента може да постигне своите добри и красиви желания и мисли. Мнозина, като слушат това, ще кажат: "Тогава ние искаме да станем царе, да се ползваме с всички почести и блага от това положение." – И това може да постигнете. Как ще го постигнете? Ако някой човек е свързан с Божественото съзнание и изпадне всред пустинята, той моментално може да стане цар, в пълния смисъл на думата. Той ще се съсредоточи, ще извади магическата си тояжка, ще удари с нея в земята, и веднага пред него ще се яви палат, с всичкия му блясък и великолепие. След това ще удари още веднъж с магическата си тояжка, и пред него ще излязат безброй войници, които ще започнат да дифелират, да му отдават почести и внимание. Щом се насити на тази слава, пак ще удари с пръчицата си, и палат, и войници ще изчезнат; той ще остане пак сам, но с нова опитност, ще знае какво нещо е да бъдеш цар. Всичко това ще премине през съзнанието му. По този начин, в един момент човек може да бъде цар, обиколен със слава и почести и в един момент да изгуби всичкия блясък наоколо си, да остане сам, но със съзнанието на цар. Сега той ще бъде свободен цар, от никого независещ и

обезпокоен. Не е ли цар този човек? От неговата пръчица зависи всичко. С нея той създава палати, войници, и пак с нея изпраща войниците си на почивка, а остава сам в размишление. По-добро ли е положението на сегашните царе? Сегашните царе са роби на условията. Някой богат човек има много слуги, но той е техен роб. Дойде ли края на месеца, те казват: "Плати ни! Ако не ни платиш, ще те дадем под съд." Този господар храни слугите си, плаща им, но те пак остават недоволни от него, говорят зад гърба на господаря си много лоши работи. Питам: какъв господар е този, слугите на когото могат да говорят лоши, непристойни работи за него? Истински цар е този, за когото никой от поданиците му не може да каже нито една лоша дума. На мястото ли си е този господар, слугите на когото говорят лошо за него? Ако някой слуга зачита и уважава своя господар, той не може да каже една лоша дума за него. Той носи в съзнанието си свещен образ за своя господар. Достатъчно е господарят да махне с пръчицата си, и слугата му е вече пред него. Той се разговаря със слугата си и му заповядва. После пак махне с пръчицата си, и слугата изчезва. Слугата остава пак сам, без господаря си. При такъв случай, когато господарят може всеки момент да се яви на слугата си неочаквано, може ли слугата да говори лошо зад гърба му? Наука е това!

Някой казва: "Как е възможно господарят да разполага с такава пръчица?" – Възможно е това. Тия възможности са достояние на истинския цар, на истинския господар. Махне ли с пръчицата си, слугата му е пред него; махне ли втори път с пръчицата си, слугата изчезва. Печели ли нещо слугата от такъв господар? – Печели. При всяко явяване пред господаря си, той получава неговото благословение, което му служи като светлина за изясняване на нещата. Само по този начин слугата влиза от обикновеното в Божественото съзнание, с помощта на което той разбира защо е дошълъ на земята, защо съществува, каква работа трябва да свърши и т.н. Всяко живо сжщество, всеки човек съществува по единствената причина, че има вечно, Божествено начало, което поддържа живота. Някой казва: "Докажи съществуването на Вечното Начало, на Първичната Причина." – Съществуването на Първичната Причина не се доказва, нито пък могат да се пишат философски трактати по този въпрос. Много философи имат смътни понятия за Бога. Тогава, какво могат да напишат те сами по този тъй дълбок и отвлечен въпрос? Как могат те да осветляват другите хора, когато на самите тях е смътна идеята за Бога? Те казватъ: "Бог е абсолютно, безконечно начало". Обаче, какво означава думата "абсолютно", и те сами не се замислят. Казват за някого: "Този човек е абсолютно безпомощен". Какво значи това? – Човек, който не може да се мръдне от мястото си. За друг някой казват: "Този човек е абсолютно беден". Какво значи това? – Човек, който няма от никъде нищо, който е останал последен бедняк.

Мнозина запитват: "Кое е съществено, кое е важното в света?" Ако е въпрос за съществено, аз по-скоро бих желал да имам един жив хляб, отколкото сто хамбари с жито. Каква е разликата между един жив хляб и сто хамбари, пълни с жито? – Житото от хамбарите ви всеки може да вземе; или пък хлябът, направен от това жито, може да причини някакво разстройство на стомаха ви, или другаде някъде. Обаче, имате ли жив хляб, с който се храните, той винаги ще върви след вас, и никой не ще може да ви го вземе. Помисли ли някой да вземе този хляб, той веднага изчезва. Посегнете ли вие към него, той веднага ви се поддава. Защо? – Защото ви познава. Като ядете такъв хляб, вие усещате хубав, приятен аромат, който излиза от него. Той носи живота. Когато Христос е казал: "Аз съм живият хляб", Той е подразбирал, именно, вътрешния смисъл на тази идея. Казвам: имате ли само един жив хляб, той ви е достатъчен през целия живот. Този хляб има свойството да расте, без да се свършва: вие го ядете, а той все цял си остава. В него се крие една основна идея. Ще кажете: "Как да разберем това, буквално или в преносен смисъл?" – Тази идея може да се разбере и буквално, и в преносен смисъл. Всеки човек, който има живия хляб, т.е. който има абсолютна вяра, никакво съмнение не може да влезе в ума му по отношение на това, дали нещата могат да бъдат, или да не бъдат при известни условия. Това са човешки разсъждения. Когато говорим за силата на живия хляб, за Божественото съзнание, подразбираме, че в това съзнание се крият всички възможности. За човека, който живее в Божественото съзнание, всичко е възможно. Не живее ли той в Божественото съзнание, нещата могат да стават, или да не стават. Когато живият хляб дойде при някой човек, който е болен, тъжен, обезсърчен, достатъчно е само да се зададе, и болестта или обезсърчението веднага изчезва. Няма сила в света, която може да се противопостави на живия хляб. Всичко отрицателно, което среща той по пътя си, превръща го в прах и пепел. Ще кажете: "Може ли хлябът да се движи, да се търкаля по пътя?" Питам: ако човек може да се търкаля, защо хлябът да не се търкаля? Съвременните хора мислят, че когато човек се търкаля, с това уронва своето достойнство. Чудни са хората, когато говорят за запазване на достойнството си, а на всяка крачка го губят.

Разправяше ми един познат следния случай: "Една вечер се приготвих да отида с жена си на бал. Облякохме се официално, за случая: тя в особен бален тоалет, аз пък във фрак. Във време на приготовлението единственото ми детенце си играеше с топка, която се търколи на земята и се скри под кревата. То започна да плаче и да ми казва: "Тате, дай ми топката! Тя отиде под кревата." Аз, макар и облечен с фрак, се наведах под кревата, отдето извадих топката и я подадох на детенцето си. Както виждате, детето заповядва на баща си. Дали той е облечен във фрак, или не, детето казва: "Татко дай ми топката!" И бащата веднага се пъха под кревата, изважда

оттам топката и я подава на детето си. Питам: защо прави това бащата? – Защото обича детето си. Каква щеше да бъде любовта на бащата, ако той не беше готов да се пъхне под кревата, да извади топката на детето си? Де щеше да бъде вашата любов, ако и вие не сте готови да направите това нещо за вашето дете? Ако някоя Божествена идея падне под кревата, и вие не се пъхнете под него да я извадите, тъй както сте облечени във фрак, каква е вашата философия, каква е вашата любов? Колцина от вас сте готови да влезете под леглото и оттам да извадите топката на вашето дете? Ще кажете на детето: "Не мога да се търкалям с фрака си под кревата. Наведи се ти, да си вземеш топката." В този случай детето представлява Любовта, а бащата – слугата. Много бащи са слуги, а децата им – господари. Те са свободни от задължения.

И тъй, ще знаете: има бащи на робството, има бащи на свободата; има бащи на Любовта, има бащи на безлюбието; има бащи на разума, има бащи на глупостта. Някой казва: "Аз имам баща." – Колко бащи имаш? – Само един. – Не, не говори така. Ти можеш да имаш всеки ден по един баща. Ако, наистина, имаш само един баща, питам: можеш ли да хвърлиш твоята топка под кревата и да заставиш баща си да се наведе под кревата, да извади топката оттам и да ти я подаде? Ако пък този баща е, наистина, твоят единствен баща, ще се наведе ли той под кревата да извади топката оттам? – Ще се наведе.

Сега, като изнасям тези понятия, вие ще кажете: "Всичко се обърка у нас. Едно време ние имахме представа за Бога, че Той седи някъде високо на трон, а около Него седят множество ангели, които пеят и свирят. Днес тази наша представа за Бога отиде, разруши се", т.е. ако изворът на нашия живот не тръгне напред и образува река, какви ще бъдат нашите идеи? Ако аз, който съм облечен във фрак, не мога да се наведа под кревата, да извадя топката на своето дете, каква е моята любов? Тази постъпка в дадения случай показва каква и колко е нашата любов. Всеки ден човек може да прави маневри в себе си, да се изпитва, каква е неговата любов. Той трябва да си зададе въпроса: готов ли съм заради Великото, заради Любовта да се откажа от всичко, което имам? И след това, като дойде Любовта, готов ли съм заради нея да приема всичко, което тя ми дава? Като дойде Любовта, човек трябва да е готов всичко свое да даде и да приеме всичко, което му се дава, без да казва: "Това-онова нямам"; или, "това не ми трябва, онова не ми трябва". Дойде ли Любовта и ми каже "всичко дай!" – Трябва да съм готов да дам. Каже ли ми: "Вземи всичко това!" – Трябва да съм готов да взема. Когато тя взима всичко, което ми е дала, аз се радвам. Така постъпва всеки, който ви обича. В това седи истинската Любов. Всеки, който нищо не ви дава и нищо не взима, той не ви обича. Този, който само дава, без да взима, и той не ви обича. Този,

който само взима, без да дава, както и този, който само дава, без да взима, и двамата еднакво не ви обичат. Вие казвате: "Бог постоянно дава". – Да, но Той и взима. Като ти даде едно дете, после ти дава второ, но едва израсло второто, и Той ти взима първото. Ти казваш: "Това не е истинска любов, да ми взима детето". Когато Бог взима първото ти дете, с това Той казва: "Първото дете ще изпратиш при мене, а второто ще задържиш за себе си". Разбирайте малко по-другояче въпроса! Какво лошо има в това, че едното ви дете е отишло в невидимия свят? Ако някое дете има две топки и играе с баща си, като му подхвърля едната, а бащата, от своя страна, подхвърля другата топка на детето, и по този начин ги разменят помежду си, какво лошо има в тази размяна на топките? На същото основание става размяна и с децата на някой родители: Бог взима първото дете в невидимия свят, а второто остава във видимия свят. Обаче, според сегашните разбирания на хората, вие ще кажете: "По-добре е човек да не умира". Казвам: смърт в света не съществува. Само хората на безлюбието умират. Дето има любов, смърт няма. Когато се говори за смърт, подразбира се безлюбие. Под думите "вечна смърт" се разбира вечно търсене на нещо, което не съществува. В момента, когато човек се съедини с Божественото съзнание, за него настава вечен живот, познание и разбиране на дълбокия смисъл на живота. Това е един непрекъснат процес. Някой казва: "Аз имам особено разбиране за Бога – друго разбиране не ми е нужно. Не, познанието на Великото не е само минал, еднократен процес. Всеки ден човек ще има все по-нови и по-нови познания за Него. Всеки момент ще Го разбирате и познавате, няма само един път да Го познаете и да спрете. Защото във вечността всяка стъпка е нова стъпка към разбирането. Когато направите първата стъпка, ще дойде втората, третата, четвъртата и т.н. Ще кажете: "До кога ще се продължава това нещо?" В това, именно, седи хубавото: всеки ден да имате по една нова стъпка, по едно ново разбиране. Човек трябва да благодари, че всеки ден влиза в нова фаза на разбиране на онова, което Първичната Същина е създала. Мнозина, като направят първата стъпка в живота си, веднага се спират и казват: "Аз разбрах какво нещо е Тя. Няма какво повече да я разбирам. Еди-кой си философ е казал така и така за Нея". – Така може да говори само човекът на заблужденията, но онзи, който иска сърцето му да не пресъхва, умът му да не загасва и силата му да не отслабва, той трябва да има съвсем друго понятие за Великата същина.

Казвам: сега всички хора трябва да се радват. Защо трябва да се радват? Защото казано е в Писанието: "Бог оттегля старото, и създава всичко ново". Някой казва: "Ако всичко това е вярно, защо Господ трябва да премахне стария свят и да създава нов?" – Защото в Бога всичко се мени, всичко постоянно се обновява. Казано е: "Старото небе и старата земя ще преминат, и ще се създаде ново небе и нова земя". Това значи: всички

човешки разбирания и възгледи, всички обиди ще се премахнат и ще дойде новото в света. Новото, със своите хубави, красиви форми, ще замести напълно старото. Какво по-хубаво от това, всички наши стари грехове, разбирания, всички недоразумения да заминат заедно със стария свят? Според старите разбирания, като срещнете някоя сестра или брат, които не обичате, казвате: "Цял дръвник е тоз брат", или "цяла свиня е тази сестра, говорът ѝ – грухтене, а погледът ѝ – по-далеч от нея стой!" – Така е, като не обичаш човека. Обичаш ли го, обаче, ти няма да виждаш неговите недостатъци и ще кажеш: "Колко е приятен този човек! Погледът му е красив, гласът му е като на малко, нежно прасенце". Когато не харесваш погледа или говора на някой човек, то е, защото нито ти го обичаш, нито той те обича. Когато прасето грухти, с това то иска да каже: "Обикни ме ти, за да те обичам и аз". Прасето не може първо да обича. Кой трябва пръв да обича? – Първо силният обича, а после слабият. И в Писанието е казано: "Вие, силните, носете теготите на слабите". Дето и да отиде силният, той ще направи първата стъпка.

Тия са новите схващания за живота. Мнозина, които следват духовния път, сами се спират, замислят се и казват: "Трябва да се осигурим, да си изработим пенсия!" Питам: има ли по-добра пенсия от Любовта в живота? – Няма. Да си пенсионер, значи да придобиеш такова нещо в живота си, което напълно да те осигури. Най-голямата пенсия в света е да придобиеш Любовта. Какво правеше Христос през своя живот? – Всяка сутрин Той отиваше първо при Бога, в гората, да се помоли и след това слизаше долу, между хората, на работа. Същото трябва да правите и вие: първо ще отивате горе, при Бога, а после ще слизате долу. Станете ли сутрин, първата ви работа е да отидете при Него. Някой ще каже: "Аз съм женен човек, имам жена и деца". – Това да не те смущава. Ти ще отидеш при този Източник, ще се забавиш там най-много един час, аз определям това време от пет минути, до един час, ще се помолиш и ще се върнеш при жена си и децата си. –Какво ще каже жена ми? – Жената не трябва да пита, де е мъжът и, какво ли прави сега? Същото нещо трябва да направи и тя, и децата ѝ. Всеки човек трябва да отива на Високото място. Като се върнете от това място, ще доведат при вас една жена-блудница и ще ви запитат: "Как трябва да се постъпи с тази жена?" Христос разреши този въпрос правилно. Той каза: "Всеки, който се счита по- чист от нея, нека пръв хвърли камък върху ѝ!"

Казано е: "Само чистите по сърце ще видят Бога". То значи: "Само чистите по сърце ще видят, ще познаят и ще разберат Любовта". Сега, като ви говоря за Любовта, само чистите по сърце ще ме разберат. Днес под думата "любов, обич" хората разбират изключително даването. Любя ли те, трябва да ти давам. Обичам ли те, трябва да ти давам. Какво трябва да

ти давам? – Хляб, пари, дрехи. – Не, даването на тия неща не подразбира любов. Някой казва: "Този човек уж ме обича, пък до сега нито един път не ме е погледнал мило, не ме е помилвал, нито целунал". – Милването, целувките не представляват още Любовта. Те са само прибори за козметически средства, с каквито жените си служат. Често жените употребяват разни кутийки, в които си турят помадите и разни гъбички, с които се пудрят и т.н. Художници са жените! Какво струва художникът без акварели? Когато някоя жена или мъж отиват на бал, те се докарват по всички правила на модата. Мъжът ще се облече във фрак, ще обуе лачени обувки и така ще отиде. Не се докарва само жената. И двамата се докарват. Колкото са важни акварелите, четките и сандъчетата за художника, когато ще рисува, толкова е важен и фрака за модерния съвременен мъж, когато отива на бал. Фракът е един от приборите, необходим за бала. Когато видя някоя жена, напудрена и намазана с разни помади и бои, аз си мисля: "Колко е красива сега тази дама!" Обаче, тя трябва да се измие малко, да види, дали ще запази своята красота. Ако се опита някой да я измие, тя ще каже: "Колко некултурен, груб човек е този господин, отне ми всичката красота, и аз станах грозна"! Казвам: ако в това седи всичката красота на жената, тя отново може да се намаже, нищо не и коства това. Да, но не е красота това, което човек може да ти отнеме. Никой не може да ти отнеме истинската красота. Според съвременния морал вие казвате: "Престъпление, безобразие е мъжът да пипа лицето на жената". Питам: ако това е престъпление, не е ли престъпление да критикуваш брата си, да му приписваш грехове, които той никога не е правил? Не е ли престъпление да пипаш джоба на някого? Тия постъпки създават форми, образи, от които висшите същества се отвращават. Какво е виновен човекът, за когото говориш непроверени, недоказани неща? Казваш: "Тъй го чувствам в себе си". – Защото не го обичаш. От невидимия свят ти казват: "Обикни този човек, остави Бог да се прояви в тебе". Като го обикнеш, ти ще превърнеш греховете му в добро. Не му казвай греховете, но го обикни. Обикнеш ли го веднъж, той ще почувства, че ти си помогнал за неговото издигане. Лесно е да изтъкнеш греховете на хората, но мъчно е да ги изправиш.

Съвременните хора се нуждаят от чисти, искрени отношения помежду си, които да са проникнати от Божествената Любов. Някой човек задлъжнял много, и веднага длъжниците му го хващат и водят в затвора. Как трябва да постъпите в дадения случай? Кое е по-правилно: да отидете при този човек и да започнете да го съдите, че е голям нехранимайко, дето е задлъжнял толкова много, че бил толкова глупав, или трябва да платите заради него? Най-правилно е да отидете при неговия кредитор и да кажете: "Колко ви дължи моя брат?" – 20,000 английски лири. Вие веднага бръквате във джоба си, наброявате сумата на кредитора и казвате:

"Освободете този човек, пуснете го на свобода, защото той има жена, деца, за които трябва да се грижи." Така постъпва Любовта. След това давате банкет на този брат и му казвате: "Братко, как се чувстваше досега?" – Този човек, преди да влезе в затвора, ходеше свободен, махаше надясно-наляво ръце, но после, като попадна в затвора, веднага се почувства ограничен, поробен: ръцете и краката му вързани, няма възможност да се движи свободно. Той се поусмихва малко и казва: "Втори път няма да правя така". Тъй е. Всеки човек, който веднъж е ял попарата на дявола, втори път не влиза в неговата мрежа. Същото се отнася и за Божественото. Когато човек веднъж опита Божественото, той никога не може да Го забрави. Той има постоянен стремеж към Него.

Сега вие ще кажете, че не ме разбирате. За изяснение на мисълта ще приведа един пример. Разхождам се един ден из полянката на Изгрева. В това време покрай мен минава една сестра, която носи в кошница две малки котенца – едното сиво, другото черно. Изведнъж черното котенце скача от кошницата и хуква към гората. Сестрата се опитва да го хване. Приближава се към него, извиква го, но то бяга. Тя не може да го улови. Тогава аз се приближих към котенцето, започнах да му говоря на негов език и го хванах. След това го турих в кошницата при сивото котенце, което погладих малко отгоре и им казах: ще кротувате тук и ще останете на това място, дето ви занесат. Надвечер седа сам в стаята си. По едно време гледам – пред мене седи едно сиво котенце. Казвам му: добре дошло! Взимам малко хляб, намазвам го отгоре с масло и му го давам. То си хапва добре и се пооблизва доволно. Аз не знаех даже чие е това сиво котенце. След малко виждам същата сестра тръгнала да търси сивото котенце. Като ме видя, тя каза: "Сега пък сивото котенце се е изгубило". Поглеждам котенцето, което влезе в стаята ми, то се указа същото онова, което през деня погалих по гърба.

Питам: как и защо дойде това котенце при мене? – То дойде само за това, защото с помилването между мене и него се създаде връзка. Котенцето казва: "Аз ще намеря този човек, който ме помилва." И наистина, то ме намери. След това, то започна да влиза често в стаята ми. Казвам: ако това котенце можа да намери пътя до лицето, което го е помилвало веднъж, колко повече хората могат да намерят пътя, който ги води към Бога. Следователно, има една мощна сила в света, която посочва пътя на хората. Тази мощна сила е Божественото начало в човека. Когато То дойде в нас, ние ставаме мощни, виждаме ясно нещата и лесно си намираме пътя. Съвременните хора казват: "За нас още е непонятна идеята за Божественото". Не, тази идея е най-понятната, най-определената идея в света, но разбиранията на хората за Бога са съвсем други. Старите разбирания трябва да се напуснат, за да дойде човек до положение да

вижда Божественото във всички хора. Като погледна кой и да е човек, аз си го представям в съзнанието като плодна градина, насадена с най-доброкачествени плодни дръвчета, обкичени със зрели, сладки плодове. Между тези дръвчета виждам едно светло същество да се разхожда, обиколено с животни, както едно време Адам и Ева се разхождали из райската градина. Дето мине това светло същество, всички му отварят път. Това същество, именно, е Божественото начало у хората.

Някой казва: "Как се познават проявите на Божественото у човека?" Когато хората разсъждават върху някой въпрос, Божествената мисъл постоянно се движи около тях, и след дълги разисквания по въпроса, те или я възприемат, или я отблъскват. Ако човек отблъсне Божествената мисъл, след това изпитва една тяжест, едно забъркване в себе си и казва: "Дойде ми една светла, възвишена идея, но си замина". Като се намери в това положение, той започва да се моли, апелира към Бога за помощ, докато Божествената мисъл отново го посети. Той казва: "Дойде ми друга нова идея". Всяка нова идея е Божественото, което се проявява в човека и после пак си заминава. Една минута е нужна на Бога, за да уреди всичките работи на хората. След това Той продължава работата си във вселената. Значи, Бог посвещава само една минута за цялото човечество, но понеже Божествената минута е дълга, има достатъчно време за всички. Като мине Бог покрай някой човек, който не разбира Божественото, Той разтяга времето, докато този човек Го разбере. Между Божественото и човешкото трябва да съществува постоянна връзка. Докосне ли се веднъж Божественото до човека, погали ли го веднъж само, тази връзка трябва завинаги да остане постоянна и неразривна. Ако едно котенце можа да ме намери в моята стая, не можете ли вие по същия начин да намерите Бога? Всеки ден Той минава покрай вас, а вие не отивате при Него, отношенията ви не са правилни. Търсите ли Го всеки ден, в това седи смисълът на живота, в това седи Мъдростта.

Ще кажете: "Дотегна ни да живеем на земята, дето нищо не научихме." Искате ли да осмислите живота си на земята, пожелавайте всеки ден да отивате при Великото, поне за една минута. Отидете ли при Него, и То ще дойде при вас. Радвайте се, че Бог живее и на земята. Щом сте свързани с Първичната Причина, земята е рай; щом не сте с Нея, земята е ад. Щом сте на небето с Великото, вие живеете в блаженство; щом сте на небето без Него, вие сте в пустиня. Без Великото небето представлява безконечно пространство, пусто, лишено от живот. Като поседите там известно време, ще кажете: "Не струва да се живее на небето." Животът на земята е живот на вечни промени. Щастлив ли си, Бог е в тебе. Блажен ли си, ти си на небето. Или, с други думи казано: щастлив ли си, Бог е на земята при тебе; блажен ли си, ти си на небето при Бога. Значи, Бог всеки ден ни посещава,

да види как работим. Щом е така, ние трябва да се радваме, че сме изпратени на земята да работим, и Бог ни посещава. Когато си замине Той от земята, ние пак трябва да се радваме, че като дойде втори път, ще ни намери на работа. Бог работи, и ние трябва да работим!

Казвам: такива трябва да бъдат новите схващания за живота. Всички трябва да работят постоянно, сърцата им да са пълни с любов и всякога да чувстват Божественото в себе си. Някои казват: "Дотегна ми животът на земята, искаме вече да заминем за онзи свят". Човек може да отива по десет пъти на ден на небето и пак да се връща на земята. Пожелае ли да остане на небето, този човек не разбира живота. Пожелае ли някой да остане за постоянно на земята, и той не разбира живота. Небесният живот е разбран само тогава, когато слизаш на земята и отново се връщаш на небето; земният живот също е разбран само тогава, когато се качваш на небето и отново се връщаш на земята. Всеки, който иска да остане или само на небето, или само на земята, той е човек без стремеж. Мнозина казват: "Защо трябва да живеем на земята, дето има само страдания и мъчнотии?" Що е страданието? – Страдание има само там, дето е станало прекъсване между човешкото и Божественото съзнание. Радост има там, дето връзката между обикновеното и Божественото съзнание е възстановена. Когато виждаме това, ние се радваме; когато Божественото ни напуща, ние скърбим. Тогава ние отиваме на телефона и казваме: "Господи, прости ни, че като дойде последния път не Те видяхме, понеже бяхме заети със свои работи". Живот вечен е да видиш и познаеш Единнаго, Истиннаго Бога. А това, да четете разни фило-софски трактати, да разисквате върху живота на ангелите, без да живеете като тях, туй са залъгалки, забавления в света. Всичко, което сега ви говоря, е реалност. Аз говоря това, което зная положително, което съм опитал, което съм преживял. Не е въпрос за умувания, а за реални, положителни неща, които почиват на опит.

Сега ще ви представя още една форма, още един образ за Любовта. Срещат се двама приятели, които се обичат. Единият казва на другия: "Аз те обичам много. Без тебе не мога да живея. Ти си за мене божество." Не се минават 5-6 деня, тия приятели тръгват на път и след известно време изпадат в една пустиня, дето няма капка вода, да задоволят жаждата си. Те вървят уморени, измъчени, със засъхнали гърла и за нищо друго не мислят, освен за вода. Този, който говореше на приятеля си за любов, престава да му говори вече; той вижда, че не може да му достави това, от което и двамата се нуждаят – вода няма. В този случай неговите думи за Любов нямат смисъл. Казвам: този, който истински ви обича, той няма да ви говори за любов, но ще ви хване за ръка, ще ви заведе при полите на планината, дето цветя цъвтят, като в рай, дето чиста кристална вода блика

и ще ви каже: "Пий от водата на този чист планински извор, измий лицето си, освежи главата си и благодари за благата, които ти са дадени". Вашият приятел се измива, освежава и казва: "Благодаря ти, че ме доведе до този извор". Сега вече вие можете да му говорите за Любовта. Докато сте в пустинята, със засъхнали от жажда гърла, не се говори за Любов. Да заведеш своя приятел при извора да се напие с вода и да се освежи, това е Любовта. Заведи своя приятел при Великия извор на живота – при Вечното Начало – седни ти от едната Му страна, приятелят ти от другата Му страна, пийте и двамата. Само тогава ти ще можеш да се радваш на приятеля си, и той на тебе. Той ще скача наоколо ти, а ти ще му се радваш. Това изисква новият живот. Тази нова идея за извора трябва да седи в ума ви, постоянно да блика от извора вода. А тъй, както е било до сега, да говориш само на приятеля си, че го обичаш много, че безсънни нощи прекарваш за него и т.н., това не е любов. Това са празни думи, без форма, съдържание и смисъл, за които Павел е казал: "Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти и кимвал, що дрънка." Не, заведи приятеля си при Извора. Не си ти, който можеш да говориш за любовта – Изворът ще говори.

Някой казва: "Ти виждал ли си Господа"? – Всеки ден Го виждам най-малко по един път на ден, а някога и повече пъти. Ще извините, но аз не виждам Бога такъв, какъвто философите Го описват, нито такъв, какъвто богословите Го познават. Когато видя Бога, целия ден съм радостен. Не Го ли видя, скърбен съм. Ще кажете: "Да говори човек така, това е голямо заблуждение". Дали е заблуждение това, или не, не зная, но когато виждам Бога, аз мога всичко да направя. Не Го ли виждам, нищо не мога да направя. Това е една идея, която всички хора трябва еднакво да схващат. Има известни идеи и неща в живота, които са еднакви за всички хора, и без които те не могатъ да живеят. Например, водата е нужна за всички хора, както и за всички живи същества; въздухът също така е необходим за всички живи същества. Когато хората имат вода, въздух и хляб, техният живот на земята е осигурен. Тези три елемента са реални и необходими за тях. Нямат ли ги, те умират. По същия начин идеята за Великото, за Красивото в света е насъщна храна за всички хора. Не сте ли свързани с Него, вие не можете и да Го виждате; щом не Го виждате, вие непременно ще страдате. Веднъж вие живеете, този живот ви е даден от Великия Принцип. Затова, именно, всяка сутрин, като ставате, трябва да възстановявате връзката между човешкото и Божественото съзнание и да благодарите, че живеете. Постъпвате ли така, вие всеки ден ще се подмладявате, докато станете като малки деца. Казано е: "Ако не станете като малки деца, няма да влезете в Царството Божие". Небето не се нуждае от възрастни хора, а още повече от стари. Никъде в Писанието не е казано: "блажени старите".

Стар човек подразбира вързан човек, а млад човек – развързан. Когато старият човек се стреми към младия, той постоянно се развива и подмладява – той става умен. Когато младият човек се стреми към стария, той става силен. Стане ли човек силен, след известно време той трябва да направи обратно движение; не направи ли това, той ще отслабне. И когато старият човек трябва да стане умен, разбираме пак обратно движение. Силният трябва да върви от старост към младост, за да стане умен; умният пък трябва да върви от младост към старост, за да стане силен. Това са особени тълкувания на живота. Ако човек не може да влезе от Любовта в закона на Мъдростта, и ако от Мъдростта не може да влезе в закона на Любовта, той ще се намери в крайно противоречие, в едно вътрешно неразбиране на живота.

В тия идеи, които сега ви изнасям, вие трябва да вярвате, като децата. Някой ще кажат: "Тези работи не ни интересуват, кажете ни по-добре някоя философия". Ако е въпрос за философии, светът е пълен с философии, с философски трактати, но те са залъгалки за човечеството. Повечето философски трактати са написани на един странен, непонятен за всички хора език. Някой философ говори за вечното, за абсолютното, но то е непонятно, както за хората, така също и за него. Много философи казват, че всяка идея, която се изнася пред човечеството, трябва да бъде разбрана и ясна. Да бъде разбрана, това значи да се направи първата стъпка към нея. Щом се направи първата стъпка, тя става вече ясна, т.е. тя е вече опитана и проверена. Всяко нещо, което е разбрано, може да се опита. Стане ли ясно, това показва, че то е вече опитано. Затова ние често казваме: "Разбрано ми е вече". Яснотата зависи от опита. Някой казва: "Любовта ми е ясна." Значи, ти си я опитал. Първо си я разбрал и си направил първата стъпка към нея. След това тя ти става ясна, защото имаш опитност от нея.

Питам: какво разбирате под думата "абсолютно"? Казва се "абсолютна любов". Това значи любов без дефекти. Кажете ли, например, "абсолютно невежество", това подразбира човешки работи, в които няма абсолютно никаква светлина. Знаете ли каква тъмнина е тази? Някой казва: "Аз трябва да обичам абсолютното". Това значи: така да обичам, че каквото и да стане, каквото и да ми направят, в никой случай да не съдя. Така да обичам, че да съм готов всичко да направя. Това е най-ясната идея за мене. Един запитва своя приятел: "Ти абсолютно ли ме обичаш?" – Не съм дошъл още до там. Често ние употребяваме думата "съвършено" вместо "абсолютно", обаче тези две думи нямат еднакво значение. Първата буква "с" на думата съвършенство означава закон на промени. Да бъдем съвършени, значи да живеем в закона на вечните промени. И така е в действителност. Съвършеният човек не седи на едно и също място. Думата "абсолютно"

означава бременност. "Абсолютен" означава човек бременен с една Божествена идея. Съвършеният човек е роден вече, той живее във външния свят, дето непрекъснато расте и се развива. В този смисъл, мнозина казват: "Кога ще се стигне краят на живота? Докога човек ще расте и ще се развива?" – Не знаем. Ние не можем да кажем, какъв ще бъде краят на живота след хиляди или милиони години. Някои казват, че когато и да е ние ще станем подобни на Бога. – Ами после? – Няма да има нужда вече да растем и да се развиваме. – Ако е така, че съвършеният, абсолютният няма нужда да се развива, питам: Бог, Който е съвършен и абсолютен в своите прояви, защо постоянно създава светове? Каква нужда има той от тях? Аз няма да ви обяснявам тези неща, но казвам: атрибутът на Бога, като съвършено, като абсолютно същество е това, че Той никога празен не седи. Невъзможно е за Него да бъде празен! Той постоянно твори. Великият Принцип на живота се отличава с вечно творчество. Ако Бог, според схващанията на съвременните хора, би спрял само за минута своето творчество, и всичкият прогрес на Битието би спрял. Всичко ще стане обикновено, докато най-после се обезсмисли напълно. Веднъж поставени пред творческия процес на Великото Начало, ние постоянно отиваме при Него и се връщаме оттам, като се ползваме от благоприятните условия за нашето растене и развитие. Само по този начин ние можем постоянно да чувстваме присъствието Му.

Съвременните хора искат да бъдат силни, богати и щастливи. Право е това искане, но то не може да се постигне при старите разбирания на живота. При новите схващания и разбирания това може да се постигне само тогава, когато вие постоянно и навсякъде чувствате присъствието на Божественото в себе си. Понякога се чувствате, като че сте сами, оставени на произвола на съдбата. Това да не ви обезсърчава. То е илюзия на вашето обикновено съзнание. Божественото присъства навсякъде, но вие не Го виждате, не съзнавате връзката си с Него. Бог всякога ви вижда и следи за вас, но понеже сте долу някъде, в гъстата материя, вие не може да Го видите. Заблуждение е да казвате, че Бог не е между вас. Пазете се да не подхранвате това заблуждение в себе си. Някой казва: "Аз съм изоставен от всичко велико и добро в света." – Ако действително сте изоставени, от вас помен нямаше да остане досега. Христос казва: "Никой не може да дойде при мене, ако Отец ми не го е призовал." Господ призовава всички, но всички не се отзовават. Които са се отзовали от Неговия зов, те са близо до Него. Когато някой казва, че не е призован, то е защото той сам се е отдалечил толкова много от Бога, че не чува гласа Му. Не се плашете! Отивайте всеки ден при Бога и отново се връщайте на земята да работите.

И тъй, каквато опитност и да имате, издържайте страданията, които Ви дохождат. Изпаднете ли в някое тежко състояние, в голямо отчаяние,

направете връзка с Божественото съзнание. Направите ли тази връзка, вашето тежко състояние или вашето отчаяние моментално ще изчезне. В Писанието е казано: "Призовете ме в ден скърбен! Търсете ме, докато съм близо до Вас." Търсете ме докато съм близо! Това подразбира: докато между моята душа и Бога влизат много хора, всички тия хора ме отдалечават от Него и ме спъват в моя път. Те пречат на прямата ми връзка с Божественото. Между Бога и нашата душа не трябва да има никаква друга връзка! Пространството между Бога и нашата душа трябва да бъде абсолютно свободно! Хората могат да ви залъгват, да ви разправят, че не е вярно това, но знайте, че между Бога и вашата душа не трябва да има нито едно същество, колкото малко и да е то, защото непременно ще ви препятства. Често вие напущате някои Божествени идеи, отказвате се от тях, но страдате, чувствате се нещастни, изоставени в живота. Някой, например, много обича баща си, като мисли, че от баща си може да получи любовта, която е необходима за душата му. Други пък обичат много майка си, някои свои приятели и ги поставят между Бога и себе си, но после се чувстват нещастни. Казвам: никой никому не може да даде Любовта, която е необходима за душата му.

"Да любим ближния си, като себе си!" – е казано в Писанието. Питам: кой човек, като е любил ближния си толкова много, че го е поставил между Бога и своята душа, е станал щастлив? Казвам: срещнеш ли ближния си всред пътя, болен и изоставен от всички, качи го на магарето си, заведи го до най-близката и добра гостилница и заплати за него, да го гледат и хранят, докато напълно оздравее. След това си продължавай работата. Така направи добрият самарянин със своя ближен. Ако го срещнеш втори път, ти не трябва да слизаш от магарето си. Ти ще възседнеш магарето си, той ще върви пеш и ще му кажеш: "Първият път те качих на магарето си, защото беше болен, но ти вече си здрав и можеш да ходиш подир магарето. Сега ще те опитам, да се уверя, че наистина си здрав. Ако не можеш да вървиш, това показва, че още си болен. Затова, ще те кача отново на магарето и ще те оставя в гостилницата, докато оздравееш. Какво означава да ходиш подир магарето? – Това подразбира да направиш опит, от който да се увериш, че си здрав. Ако някой човек не може да издържи страданията, които му се дават, това показва, че той е болен. Болен ли е, заведи го при гостилничаря. Издържа ли страданията, той е здрав човек – остави го да върви подир магарето. Магарето представлява низшия човешки интелект; то представлява още упоритост – качество на човешкия ум. Когато някой упорит човек намисли нещо, той веднага го изпълнява. Някой баща иска да направи сина си музикант и го изпраща в странство да следва музика, обаче синът иска да стане актьор. Получава той парите на баща си, но учи актьорство, не го интересува музиката. Това е резултат на упорития характер на сина. Казвам: кой за каквото е роден,

такъв да стане, а като оздравее, да върви подир магарето. Не върви ли подир магарето, той е болен. Когато човек залови само една професия или един занаят в живота си и не може по никой начин да го смени с друг, той е болен; когато някой човек състави мнение за себе си, че е светия и с това иска да се наложи на хората, всички да го признаят за такъв, той е болен човек. Ще кажете: "Не е ли възможно този човек да е светия?" – Възможно е, но нека другите хора да го признаят за такъв, а не само той да им се налага. По естество някой човек е добър, той може да стане подобен на Бога – от него зависи това. В момента, когато прекъсне връзката си с Великото Начало, той става грешен човек; в момента, когато се свърже с това Начало, той става добър човек. В това отношение грехът представлява прекъсване на връзката с Божественото съзнание: доброто представлява възстановяване на тази връзка. Някой казва: "Аз съм грешен човек". Казвам: свържи се с доброто в света, и грехът ти веднага ще изчезне.

Казвате: "Как да си представим Любовта?". Аз ще ви дам една картина, да имате ясна представа за Любовта и за това, което тя върши. Любовта е красива мома, облечена със светли, хубави дрехи, препасана със златен пояс, и дето мине, все добро прави. Тя среща на пътя си един човек, цял изцапан, потънал в прах и пепел, от главата до краката, и веднага се спира пред него. Тя не го прегръща, нито милва, но го завежда при някоя чиста и дълбока река и там го потапя: измива добре ръцете, краката и главата му – цял го измива. После го изважда от водата и го преглежда. Види ли, че тук-там по него има още прах, тя отново го потапя във водата. Като го потопи така няколко пъти и види, че не е останала по него никаква прашинка, тя го изважда от водата, поизтрива го малко и го облича в чисти, нови дрехи, като му казва: "Като те видя втори път, пак ще си поиграем." Той се уплашва от нейните думи, защото отнова ще дойде прозата в живота. Обаче, явленията в живота не се повтарят. Когато Любовта дойде втори път, тя среща този човек вече хубаво облечен и чист. Сега тя го завежда в една от своите градини и му откъсва един плод, втори, трети, докато го задоволи. Той ѝ благодари и се разделя с нея. Когато го срещне трети път, пак така чист и добре облечен, тя го завежда на училище, да учи, дето му дава една, втора, трета книга – каквито той пожелае. Голямо изобилие и разнообразие има в Любовта!

Казано е: "Неизследими са Божиите пътища". Павел казва: "Нито око е виждало, нито ухо е чувало това, което Бог е приготвил за онези, които Го любят". Днес всички хора могат да имат тази опитност. Не трябва да бъдете фанатици във вашите вярвания и убеждения, но да имате нещо определено в ума си. Бъдете мощни и силни, но с вътрешно смирение, като деца. Дойде някой при вас и ви казва: "Ти нищо не разбираш от философия." – Да, прав си, нищо не разбирам. Сега аз не се занимавам с

философия, но уча друг важен въпрос – как да живея правилно. Като се науча, как трябва да живея правилно и ми остане свободно време, ще го употребя за изучаване всички съвременни философски учения. Когато придобия нужната светлина за живота, от гледището на тази светлина ще изучавам всички философии и ще ги разбирам правилно. Обаче, ако ги изучавам днес, при тази малка светлина, която имам, те по-скоро ще ме спънат, отколкото да ми бъдат полезни.

"И отиде Христос в Елеонската гора да се помоли". И вие, като сте скърбни, качвайте се на Елеонската гора да се молите. За в бъдеще, когато срещна някой от вас наскърбен, няма да го питам, как е, защо е скърбен, но ще му кажа: днес ти предстои да направиш един възел – вържи го. Колкото мъчно е да направиш един възел, толкова мъчно е да се освободиш от скърбта си. Направи един възел! То значи: дръж връзката си с Истината! Когато някоя сестра плете нещо, от време на време конецът ѝ се къса, тя трябва да прави възли, да го завързва. Това я прави скърбна. Срещам друга сестра радостна, весела. Поглеждам работата ѝ, конецът навсякъде здрав, няма възли. Казвам: сестра, ти си плела добре, нишката на работата ти е съвсем здрава. Когато видя някоя работа с много възли, казвам на тази сестра да започне нова работа, която да няма възли. И с възли е добре, но без възли още по-добре. Някой казва: "Съсипа се душата ми от скърб." – Не говорете така. Работете усърдно, но гледайте конецът ви да бъде без възли. Не е все едно, дали ще работиш с възли, или без възли. Да работиш без възли, значи, да имаш непреривна връзка с Любовта, постоянно да чувствуваш Нейното присъствие. Всеки човек е изпратен с известна мисия на земята, да свърши една благородна работа. Той може да свърши своята работа само тогава, когато е свързан с Любовта, с Божественото и когато се намира под Неговото ръководство. Ние можем да бъдем силни, мощни само, когато сме свързани с Великото Начало. В това седи тайната на живота. Искаме ли да бъдем тихи и спокойни при всички бури и страдания, трябва да сме в непреривна връзка с Него. Само по този начин можем да бъдем весели и радостни. Тогава този Велик принцип ще изпрати върху нас Любовта си. Имаме ли Божията Любов, всички хора ще ни приемат добре, защото знаят, че им носим нещо от Господа.

И тъй, сега ви поздравлявам по новия начин: "Без възли, сестри! Без възли, братя!" То значи: да ходиш без тъмнина в светлината! Стремете се всички да носите в себе си непреривно тази светлина. Тази е една от великите идеи. Като знаете това, изправяйте погрешките си. В какво седят вашите погрешки? – В скъсаните конци. Затова, колкото скъсани конци имате, свържете ги, направете възли. Ако сте спънали някой човек в пътя му, идете при него, извинете му се и изправете погрешката си. Направете това в душата си, с дълбоко съзнание за вашата грешка. Ако не можете да

направите това от любов към вашия Учител, де е тогава вашата Любов? Ако заради вашия възлюблен не можете да се молите един за друг, де е вашата любов? Да се молиш, значи да изправяш погрешките си. Да се молиш за някого, значи да му помогнеш да се свърже той с Божественото съзнание. Писанието казва: "Молете се един за друг!" Наша длъжност е да се молим един за друг. Така правят и от невидимия свят за вас. Знаете ли, какво би станало, ако небето не се молеше за вас.

Казвам: вашият добър живот, вашата интелигентност се дължат на тия възвишени същества от невидимия свят, които ви обичат. Ако Бог, ангелите, светиите и всички добри хора не мислят за вас, знаете ли, какво щеше да стане с вас? Вашият живот е резултат на съвкупна деятелност, каквато вие не можете да си представите. Вашият живот се развива правилно, благодарение на това, че Великата Същина мисли за вас. Паднал си, обезсърчил си се, Тя казва: "Стани, напред върви!" Затова, именно, непрестанно се молете! Така се молете, че светът да не вижда и да не знае, че се молите. Когато при молитвата чувствате връзка с Великото Начало, всяка мисъл у вас ще бъде ясна, а всяко чувство – силно и мощно. Дойдете ли до някое чувство, което се колебае, или до някоя мрачна мисъл, веднага направете връзка с Божественото съзнание. Срещнете ли някой неприятен за вас човек, направете връзка! За повдигането и на този човек работят хиляди разумни същества. Трябва ли да казвате за този човек, че от него нищо няма да излезе, само за това, защото го мразите? Когато правя бележки някому, с това аз искам да му кажа следното: "Слушай, ти не постъпваш добре. Знаеш ли, че хиляди разумни същества работят за тебе, а ти разпиляваш готовото? Ти още живееш на чужд гръб, нищо свое не си изработил. Време е вече да започнеш ти сам да работиш и да изнесеш нещо от своето. Трябва да съзнаеш вече това, което другите са направили за тебе и да им благодариш". – Ами дали Висшето, Великото в света ще приеме моята молитва? – Не се съмнявай, моли се. Ако така мислеха съществата от невидимия свят, те не биха се молили нито за тебе, нито за другите. Някой казва: "Аз се моля". – Не, това е криво разбиране. Не сме ние, които се молим. Павел казва: "Ние не знаем как трябва да се молим. Духът в нас се възвишава. Той е множество, в Него всички се молят, помагат, работят". По същия начин и вие се молете за всеки, когото не обичате, или не можете да търпите. Помагайте чрез молитвата си да се подигне духа на този човек.

Някои казват: "И духовните хора са като светските." – Не е така. – Но и в света има чисти и святи хора. – Да, светските хора са диаманти, а духовните – семенца. Обаче, посееш ли диаманта, той не изниква; посееш ли семенцето, то изниква. Диамантът несят струва много нещо, а посят – нищо не струва; семенцето несято нищо не струва, посято – милиони

струва. Един грам радий струва около 8-10 милиона лева. Сила е това! Мощното, силното се крие в живота. Ако един грам радий струва толкова много, питам тогава: колко ще струва вашият живот? За това малкото, което имате в живота си, и цялата земя да се продаде, не бихте могли да го откупите. То е мощното в човека. Трябва ли след всичко това да казвате, че не искате този живот, че не сте доволни от него? Ако бихте продали цялата земя, с всичките ѝ жители, пак не бихте могли да откупите това малкото, което се съдържа във вашия живот. Мощно нещо е човекът! Той струва повече от цялата земя. Щом знаете това, ще гледате на живота с благоговение и ще благодарите, че има кой да мисли за вас, има кой да се моли за вас. Като дойде Учителят при вас, после вие ще отидете при Него. Тия са новите схващания, които трябва да станат за вас плът и кръв. Каквито други схващания и да имате, дръжте Божественото в себе си, като запалена свещ! Щом имате тази запалена свещ, трябва ли да ви се доказва, че свещта гори? Когато свещта гори, и аз, който искам да ти доказвам, че тя гори, и ти, който носиш тази запалена свещ, ще можем да четем на нейната светлина. Не можеш ли да четеш, това показва, че свещта не гори. Обичаме ли Първоизточника на Живота – Истината – светлината е при нас; не Я ли обичаме, светлината не е при нас. Щом ние сме скърбни, Истината не е при нас; щом сме радостни, Истината е при нас. Дали Я виждаме, или не, то е друг въпрос. Всяка радост, всяко благословение иде от Великото Начало на Живота.

"Ти целувание ми не даде; а тя, откак съм влязъл, не е престанала да целува нозете ми".

Сега ще ви дам следното правило. Този човек трябва да целува, който седи на по-низко стъпало в своето развитие. Грешницата жена целуваше краката на Христа, мажеше ги с миро и изтриваше ги с космите на главата си. Фарисеят, който Го беше призовал у дома си, виждаше това нещо и се запитваше: "Как позволява Христос на тази жена да целува краката Му? Ако Той беше пророк, щеше да знае, коя и каква е жената, която се допира до Него". Христос отговори: "Влязох в къщата ти, и ти вода за нозете ми не даде, а тя със сълзи обля нозете ми и с косите си ги изтри." Значи, низшето ще целува, а висшето ще благославя. Двама души едновременно не могат да целуват. Когато единият целува, другият ще благославя. Това е правилното положение на нещата. Целува този, който има Любовта, а благославя този, който има благостта. Когато Любовта дойде в тебе, тя ще те научи да целуваш краката на съвършения човек. Да целуваш краката на грешния, това не е никаква философия. Когато дойде Мъдростта, тя ще те научи да благославяш. Кого ще благославяш? – Децата на съвършените. Благославя се само праведният човек. Праведен ли си, Господ ще те благослави. Някой казва: "Ти трябва да ме целунеш". – Мога да те целуна,

но когато станеш съвършен. – Трябва да ме благословиш! – Ще те благословя, когато целунеш краката на съвършения. Вие трябва да разберете, какво нещо е целувката в нейната първична чистота. Когато чистият целува, той носи благословение. Тия са новите схващания, които трябва да имате.

И тъй, аз желая всички да бъдете млади: млади в Любовта, стари в Мъдростта; свободни в Любовта, вързани в Мъдростта. Павел беше вързан с вериги, но в проявите на Любовта той беше свободен, понеже отиваше да проповядва. Това значи: когато сърцето е свободно, умът трябва да бъде вързан; когато умът е свободен, сърцето трябва да бъде вързано. Когато корабът спре на пристанището, все трябва да има една котва, за която да се закрепи. Същото се отнася и за човека. Всеки човек трябва да има една котва, която да го държи вързан за почвата. Той трябва да има една идея, за която да бъде свързан: или с ума си, или със сърцето си. Когато умът му се развърже, сърцето му трябва да се свърже; когато сърцето му се развърже, умът му трябва да се свърже. Дали умът или сърцето ще бъде свързано, безразлично е, но човек трябва да има непрерывна връзка с Вечната Светлина на живота. Прекъсне ли тази връзка, мрак и тъмнина настава в съзнанието му, което го довежда до отчаяние, до обезнадежване.

Някои питат: "Как можем да се освободим от отчаянието, от безнадеждието?". За да се освободите от тях, ще ви дам следната рецепта: надеждата лекува отчаянието; вярата лекува без-надеждието; Любовта лекува безверието. С други думи казано: Любовта крепи Вярата; Вярата крепи Надеждата, а Надеждата крепи Живота. Имаш ли надежда, крепиш живота си; имаш ли вяра, крепиш надеждата си; имаш ли Любов, крепишъ вярата си. Тази е вътрешната връзка на живота. Обаче, всички тия добродетели трябва взаимно да се подкрепват.

Сега аз ще ви говоря неща постижими още днес, а не в далечното бъдеще. Този ден подразбира от изгрев до залез на слънцето. Това слънце е свидетел на моите думи. Щом изгрее слънцето, то носи своите блага. Щом залезе слънцето, вие изпадате в противоречие; изгрее ли отново, то пак започва да ви говори за същите блага.

Казвам: за да се уверите, че това, което ви говоря, е постижимо, вие може да направите опит. Христос казва: "Първо вие ще възридаете, ще заплачете, ще стане прекъсване на връзката с Божественото Начало, но после пак ще ви видя, и вие ще се зарадвате, и радостта ви никой няма да отнеме." Божията Любов носи тази радост. Когато Божественото се прояви в човека, всички скърби престават.

Днес аз желая да престанат скърбите ви! Как? – Като живеете без възли. Този ден може да наречем ден без възли. От изгрев до залез на слънцето да няма нито един възел. Възелът показва, че конецът е скъсан някъде. Няма по-хубав ден от този, когато нишката на живота върви без прекъсване. Това значи да живееш с радост, в сила и мощ. Който търси възли, да отиде в света. Който се стреми към чист живот, възли да не прави.

Днес младите ученици ще разискват върху темата "Слънцето." Слънцето е виновно за всичко: за заразата в света, за крушенията, за знанието, за сиромашията и за богатството, за болестите, за здравето и т.н. Който разбира слънцето, ще види, че в него се крият всички блага и благословения. Който не разбира слънцето, ще се ползва от неговата светлина, да намери онзи, който има да му дава и ще го даде под съд. Залезе ли слънцето, настане ли нощ, той не може да намери своя длъжник. Слънцето, значи, носи страдание, нещастие за този, който има да дава.

Новото учение, обаче, казва: "Когато слънцето изгрее, търси този, на когото имаш да даваш. Изплати дълговете си и започни нов живот – без възли, без прекъсване връзката между човешкото и Божественото съзнание."

Сега и на вас желая този ден да продължава непрекъснато – ден без възли!

Беседа, държана от Учителя, на
7 юли, 1929 г., София - Изгрев.

1929_07_10 Господар и слуга
лекция пред общия окултен клас

ГОСПОДАР И СЛУГА

Размишление.

Това, което ще говоря на Мусала, другаде не може да се каже. Значи, за всяко нещо се изисква специална обстановка, специални условия. Например на неразорано поле жито не може да се сее. В празна саксия цвете не може да се сади. На цигулка без струни не може да се свири. От празно шише вода не може да се пие. Поет без перо не може да пише. Без очи човек не може да вижда; без уши не може да чува; без език не може да говори; без ръце не може да работи; без крака не може да ходи.

Сега, като наблюдавате водните капки във въздуха, виждате, че макар и по-тежки от него, те се държат във въздуха без да падат долу. – Кой ги държи във въздуха? – Една особена сила. Това показва, че невъзможното за въздуха е възможно за тази сила. Сам по себе си въздухът не може да задържи водните капчици на тази височина. Следователно невъзможното за човека е възможно за Бога. Макар човек да е по-тежък от средата, в която живее, Божественото може да го дигне във въздуха, в света на възвишената мисъл. Дръжте в ума си мисълта, че тази сила, която крепи света, е всесилна. Тя е всесилна, защото е всеразумна. Тя е всеразумна, защото е вселюбеща. Като вселюбеща тя се проявява по единствената причина, че е всеистинна. За тази сила няма нещо невъзможно. Тя може да пресъздаде и преустрои света както пожелае. Човек, обаче, може само да подражава на тая сила, но по никой начин не носи в себе си тази велика инициатива и мощ. Това не значи, че човек не трябва да се проявява. Той трябва да се проявява, но без страх. Който се страхува, той скоро осиромашава. Който се страхува, за него животът изгубва своята красота и смисъл. Човек трябва да се освободи от животинския страх в себе си, а да остане само със свещения страх, за който е казано, че начало на мъдростта в човека е в зависимост от страха му от Господа.

Сега, дръжте в ума си мисълта, че всичко, което става в света, в каквато форма да е и колкото да е противоречиво, се допуща, за да се прояви природата с всичките и разумни сили и закони. Дали човек разбира всичко, това е друг въпрос. За природата това е необходимо. Като знаете това пазете се да не влизате в противоречие с природата и нейните разумни закони. Тя е единствения приятел и учител на човека. Тя е негова майка, негов баща. Трябва ли тогава да се стълкновявате с нея? Сблъскате ли се с природата, вие се сблъсквате с най-добрия си приятел. – Ама защо

страдаме? – Ако страданията ви са дадени от природата, те представляват за вас велико благословение. Ако сами си ги причинявате, въпросът е друг. Те са ненужни страдания, а всички ненужни страдания трябва да се избягват. Следователно всяка раница, която човек сам туря на гърба си, може да я снеме, когато пожелае. На тази раница той е господар. Обаче раница, сложена от природата, е свещена. Тя не може да се сваля и туря по желанието на човека. По отношение на тази раница човек е слуга. Турят ли я веднъж на гърба му, той ще я носи, докато му я снемат. Колкото да се потите и пъшкате под тежестта на тази раница, ще мълчите, ще чакате момента, когато природата дойде при вас. Тя сама ще разкопчее ремъците, ще снеме раницата ви, ще я тури на земята и ще ви каже да отидете на баня, да се преоблечете с чисти дрехи и да се явите при нея, да кажете какво сте научили. Не питайте, защо природата е сложила раница на гърба ви, но си кажете: – Това е Божия работа. – Защо съм болен? – Това е Божия работа. – Защо съм беден? – Това е Божия работа. – Защо съм богат? – Това е Божия работа. – Защо съм невежа? – И това е Божия работа. Ако всичко това е от Бога, то е на място. Ако е от хората, не е на място. Има знание и невежество, които се причиняват от човека. Това знание и невежество могат да създават големи нещастия на човека. Дойдете ли до знанието, което произтича от Бога, пазете го свещено в себе си. Дойдете ли до невежеството и него пазете. – Ама празен съм, нищо нямам в главата си. – За предпочитане стомната ти временно да бъде празна, но чиста, отколкото да бъде пълна с нечиста, мътна вода. Ще дойде ден, когато твоята празна стомна ще се напълни с Божествено съдържание. Ако е пълна с нечиста течност, Божественото знание ще дойде при тебе, но като не намери място къде да се налее, ще мине и замине, без да ти даде нещо.

Каква е разликата между човешкото и Божественото? Човешкото всякога се намира пред невъзможности. Когато човек заболее сериозно, температурата му се повишава постепенно от 37 и достига до 41 градуса. Всички лекари се произнасят, че положението е сериозно и болният не може да издържи. В момента, когато очакват края на болния, температурата му се понижава и постепенно слиза до нормална. Тук действа Божественото. Дето човешкото свършва, там Божественото започва да се проявява. Дето Божественото свършва, там човешкото се проявява. Престане ли да уповава на Бога, човек се намира под влиянието на човешкото. Дето човешкото работи, там краят е всякога лош. При човешкото началото е добро, краят е лош. При Божественото е точно обратното: началото е лошо, краят е добър. Божественото туря тежка раница на гърба на човека. Той страда, пъшка, мисли, че товарът не е по силите му. Той не подозира, че раницата му е пълна със сняг. В момента, когато се обезсърчи, слънцето започва да грее силно и снегът в раницата

му се стопява. Какво е станало, че товарът му изведнъж олеква и той не знае. Който обезсърчава човека, той го и насърчава. Когато човек изпадне в най-тежко положение, Божественото в него го успокоява, насърчава го, казва му, че работата ще се оправи. Откъде и как ще се оправи работата, човек не знае. Той е сам в гората, забъркал пътя си, не вижда никакъв изходен път. Но какво става? От невиделица му иде помощ. Докато очаква на хората, човек всякога свършва с разочарование. Уповава ли на Бога, той ще получи помощ и в най-тежките и безизходни положения. Искате ли работите ви да вървят добре, сложете Божественото за основа на живота си, а човешкото – за допълнение. Направите ли обратното, човешкото да сложите за основа, а Божественото за допълнение, работите ви не само, че няма да се оправят, но ще се объркат още повече.

Какво значи човек да даде първо място на Божественото в себе си? Това значи да спре вниманието си върху най-малките величини, в които Бог живее. Виждате как ученият иждивява десетки години за изследване живота на микробите. Обаче, ако някой овчар помоли този учен да се спре при него и да му поговори нещо, ученият ще откаже под предлог, че му предстои сериозна работа, да държи реферат върху важен, научен въпрос. Този учен не подозира, че ако се спре да поговори малко с овчаря, рефератът му ще излезе по-добре, отколкото ако му откаже. Прост е овчарят, но желанието му да поговори с един учен човек е Божествено. Този овчар има дълга житейска опитност. Той е подобен на извор, който постоянно блика. Водата в него не пресъхва, но постоянно извира и пои, каквото срещне на пътя си. Всички овчари не са извори, но вие трябва да познаете добрия овчар, който носи Божественото в себе си. Един е този овчар, но вие трябва да го познаете между многото и да се отзовете на желанието му да поговори с вас. Като знаете това, бъдете всякога готови да се спирате пред Божественото. Щом ви покани да се разговаряте с Него, не Го пренебрегвайте. В каквато външна форма да ви се представи, във формата на учен или на прост, на дете или на възрастен, отдайте му известно внимание.

Като ученици вие трябва да бъдете внимателни към Божественото във всеки човек и да Го зачитате, както зачитате себе си. Не му ли отдавате нужното внимание, вие ще се намерите в положението на онази млада княгиня, която заради лошото отношение със слугите си, всяка вечер била заливана с кофа студена вода от неизвестно за нея лице. Младата княгиня била женена също така за княз, добър, разумен човек, който се отнасял с нея внимателно, любезно. Княгинята била работна, спретната, но много нервна. За най-малкото неизпълнение на нещо от страна на слугите си, тя прибягвала до бой. Не се минавало ден да не бие слугите си. Като се връщал князът от работа, жена му го посрещала с оплаквания, че слугите ѝ

не я слушали, не вършели работата си добре. Князът я изслушвал без да каже дума по нейните оплаквания. От друга страна, той често наблюдавал поведението й към слугите, но никога нищо не казвал. Княгинята имала обичай да излиза вечер на разходка в градината, да си почива от дневната работа и безпокойства. Мъжът й знаел това и решил да я възпита. Той се преобличал, дегизирал се и отивал в градината, дето жена му ходела, за да я залива с вода. Той носел със себе си кофа със студена вода и в момента, когато жена му минавала край него, бързо я заливал със студената вода и се скривал някъде между дърветата. Недоволна и обидена от постъпката на неизвестния, тя веднага се връщала дома си и разказвала на княза за случката. Той я изслушвал внимателно, вземал участие в обидата й, но не предприемал нищо за да я запази от непознатия човек. Това се случвало няколко вечери наред. Княгинята се връщала от разходката си все по-сърдита и недоволна. Като се оплаквала на мъжа си той й казвал: "Помисли малко, да не би някой от слугите да е подкупил непознатия, да ти отмъсти вместо тях." Тя започнала да мисли по това и решила в себе си да измени отношенията си към слугите. Щом престанала да ги бие, непознатият изчезнал от градината. Оттук можем да извадим следното заключение: "Когато човек изправи своите вътрешни отношения към Първата Причина на нещата, към Божественото в себе си, заедно с това се подобряват и неговите външни условия." Значи, между външния и вътрешния живот на човека има известна зависимост.

Често хората страдат от много желания. Като не могат да ги реализират, те търсят причината вън някъде, вследствие на което стават нервни, сприхави. Многото желания на човека представляват брашно, което той иска да замеси, да направи хляб от него и да го опече. Той има брашно, но вода няма на разположение. Какво трябва да направи? Ако изнесе брашното навън, вятърът ще го отвее. Докато не намери вода, която да спои частиците на брашното, да го превърне в тесто, всичките му желания остават нереализирани. Значи, за реализиране на едно желание или на една мисъл, нужни са два елемента. Когато човек разсъждава по даден въпрос, пак му са нужни два елемента. Искате ли да омесите хляб, ще знаете, че нито брашно без вода може, нито вода без брашно. Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето". Това значи: всяко чувство, всяка мисъл и всяка постъпка могат да се реализират, да се превърнат в хляб, ако има поне два елемента. Като се говори за хляб, мнозина имат пред вид физическия хляб и считат, че това е работа на фурнаджията. – Не, всеки човек трябва да знае да меси хляб. Ако може сам да си прави хляба, той е разрешил един важен въпрос в живота. Нека в ума на всички остане идеята за живия хляб, от който ако ядете, вечно ще живеете. За да дойде до идеята за живия хляб, човек трябва да започне от физическия хляб. За този хляб се изисква чиста вода, чисто, прясно брашно, получено

от жито, расло и узряло на лъчите на любовта.

Днес всички религиозни и духовни препоръчват на хората вяра. Няма защо да се говори на хората за вяра. Всъщност, няма човек в света, който да не вярва, както няма човек, който да не може да си меси хляб. Вярата е храна за душата, както хлябът – за тялото. – Кой може да омеси по-хубав хляб, господарката или слугинята? – Слугинята. Господарката доставя материал за приготвяне на хляба, а слугинята замесва този материал и прави от него хляб. Господарката представлява идейния живот на човека, отдето слизат идеите. Слугинята пък представя човека, който може да се реализира идеите. Той само ги омесва и прави от тях хляб. Недоволството на човека се предизвиква от слугинята. – Защо? – Като мисли, че е господарка, тя иска да ѝ се отдаде нужното почитание и уважение. Щом не получи това, тя започва да се сърди, става недоволна от положението си. Защо трябва слугинята да заеме положението на господарката си? По-добри слуга и слугиня от самия човек не съществуват. Сегашният свят е пълен с господари, но не и със слуги. В миналото господарите са били все слуги и слугини. Единственият господар в света е Бог. Следователно човек е в заблуждение докато мисли, че е господар в света. Този господар иска да заповядва на хората и с това мисли, че е изпълнил предназначението си на земята. Той иска да заповядва на подобните си, също така господари като него. Обаче, невъзможно е господар да заповядва на господар. Щом не може да заповядва, човек се чувствува нещастен и казва: "Защо никой не ме слуша?" – Защото не си господар по призвание, а сам си се произвел за такъв, както Дон Кихот, който постоянно воюва в името на своята Дулцинея и Санчо Панчо, който иска да заеме високо положение.

И тъй, като е дошъл на земята, човек трябва да служи, да стане слуга, да познае себе си. И Христос дойде да служи. Той казва: "Не дойдох да ми служат, но да послужа". Той разбираше своето предназначение. Когато искаха да Го направят цар, Той се отказа. Христос знаеше, че Неговото царство не е от този свят. Съвременните хора още не съзнават своето предназначение и като се натъкнат на някакво страдание, те роптаят, не искат да страдат. Когото срещнете, ще чуете да казва: "Все на мен ли трябваше да се дадат тия страдания? Все аз ли трябва да страдам?" – Кой друг ще страда, ако не слугата? Страданието е за слугата, а радостта и веселието – за господаря. Закон е: ако господарят е щастлив и слугата ще бъде щастлив. Ако слугата направи господаря си нещастен, заедно с него и той ще бъде нещастен. Няма по-добро положение за човека от това, когато дълбоко в душата си съзнае, че е слуга, дошъл на земята да направи нещо и за другите хора, а не само за себе си. Много хора са нещастни, понеже не могат да слугуват даже и на своя господар. Щом е дошъл на земята, човек трябва да признае господаря в себе си, да му служи с любов. Каквото му

заповяда, да го изпълни и да каже: "Да бъде Твоята воля!" Каже ли ти господарят, че днес трябва да ядеш само хляб, изпълни заповедта му, без да питаш защо. Когато господарят види, че слугата му е готов да изпълни всичко заради него и той ще му отговори със същото.

Защо хората не успяват в живота си? – Защото слугите измъчват господарите си. Низшето измъчва висшето в човека. Обикновените идеи се налагат на великите, вследствие на което човек минава през големи страдания. Какво прави тогава Божественото? То полива човека с кофа студена вода. Страданията, които човек преживява на земята, не са нищо друго, освен заливане със студена вода. Какво трябва да направи човек, за да се освободи от страданията? Той трябва да изпълни своето велико предназначение – да служи на Бога. Велико е това предназначение, защото като служи на Бога, човек ще познае себе си и своите ближни, ще служи и ще помага и на тях с любов. Хората се страхуват от думата "слуга", понеже имат пред вид слугите, които работят за пари и без любов, без съзнание за своята служба. Ние говорим за служене от любов, както са служили пророците и апостолите. Думата "служене" е свещено звание. След като си служил на Бога добре, тогава само можеш да се наречеш Син Божи. Докато не си бил слуга, ти не можеш да бъдеш син. Само синът знае, как трябва да служи на баща си. Най-добрият слуга на един баща, това е неговият син. Не може ли синът да служи на баща си, той не може да бъде негов син. И ангелите са Божии служители. Ще кажете, че на земята званието "слуга" е презряно. На земята е така, но не и на небето. Презрените неща на земята са почтени на небето. Хората са изопачили понятието "слуга" и въпреки това искат да бъдат щастливи. За да бъде щастлив, преди всичко, човек трябва да е бил слуга. Само в служенето човек познава себе си. Истинският живот се изразява в служене.

Първото положение, което човек трябва да заеме, е да стане слуга и да съзнае своята работа, да я изпълнява с любов. – Защо животът няма смисъл? – Защото още не си станал слуга. – Много страдам! – Господар си още. – Стани слуга, съзнателно изпълнявай задълженията си и страданията ти ще изчезнат. – Не мога да уча. – Слуга не си станал. Съзнаваш ли, че можеш и трябва да слугуваш, всичките ти работи ще се оправят. В каквото положение да поставите слугата, той е в състояние да разреши всички мъчнотии. – Кога е така? – Когато слугата има разположението на господаря си. На такъв слуга и камъните, и водата, и вятърът, и растенията, и животните са в негова услуга. Този слуга живее в Божественото съзнание. За хората, които не живеят в Божественото съзнание, камъните си остават камъни. За съзнателните хора тия камъни са велики духове, които спят. Христос казва: "Ако хората млъкнат да проповядват Словото Божие, тия камъни ще оживеят и ще проговорят."

Под думата "камъни" Христос подразбирал вътрешното знание в човека, което спи. Престане ли човек отвън да говори, отвътре ще проговори. Да бъдеш слуга в правия смисъл на думата, това значи да познаваш Бога като благост, да Го познаваш като всесилен, всемъдър, дълготърпелив. И тогава при какъвто господар да попаднеш, няма да се страхуваш, но ще казваш в себе си: "Благ е Господ!" Разболееш ли се кажи: "Благ е Господ!" Изгубиш ли силата си кажи: "Бог е всесилен, и аз искам да съм силен." Изгубиш ли знанието, разумността си, кажи: "Бог е всемъдър, аз искам да бъда мъдър." Бог прилага благостта, а човек милосърдието. Бог е всесилен, всемъдър, дълготърпелив, а човек трябва да бъде силен, мъдър, търпелив.

Като ученици вие трябва да имате ясна представа за Бога, да Го познавате. Ще Го познаете, само ако Му служите. При това положение съзнанието ви всеки ден ще се пробужда. Не служите ли от любов, вие ще плачете, ще страдате, ще роптаете против съдбата си, както правят всички несъзнателни слуги. Какво правят господарите с такива слуги? – Бият ги. Няма човек в света, който да не е бит. За да не го бият, той трябва да обича господаря си и да му служи от любов. Не само слугите са бити, но много жени са бити от мъжете си и много мъже – от жените си. Жена, която обича мъжа си, не може да бъде бита.. Мъж, който обича жена си, не може да бъде бит. Дето е любовта, там бой не може да има.

Един овчар се оженил за една млада, красива и разумна овчарка. Понеже я обичал, той пазарил десет слугини да й слугуват, а тя да им заповядва само. Като излизал овчарят на работа, възлюбената му оставала в къщи да нарежда домакинството си. Тя извиквала слугините си и им казвала: "Щом видите, че господарят се връща от работа, вие първи ще го посрещнете, ще му целунете ръка, ще му кажете няколко добри думи и ще му измиете краката." Тя сама им казвала с какви думи да посрещнат господаря си. Всеки ден тя казвала различни думи. Последна тя го прегръщала, целувала и му казвала няколко благи думи.

За мнозина този пример е странен, неприложим в живота. Всяка жена би казала: "Как е възможно да оставя слугинята си първа да посрещне господаря? Това не позволявам!" Така ще каже всяка жена, която не разбира дълбокия смисъл на думата "слуга или слугиня". Слугата е синът в дома, а слугинята – дъщерята. Следователно дъщерята трябва да посрещне баща си, да му целуне ръка, да го въведе вътре и да му предложи да му краката измие. После ще се яви господарката, неговата възлюбена. Низшето ще целуне ръка на висшето, ще измие краката му и ще го въведе в дома, където всички го очакват. Висшето ще простре ръцете си и ще благослови низшето. Краката на висшето, това е хлябът, доброто в живота. Разберете ли отношенията помежду си като правилни отношения между

господари и слуги, вие ще осмислите живота си.

Като ученици вие сте дошли на земята да учите и да служите. Две пособия са дадени на човека, за да изпълни службата си добре. Това са умът и сърцето. Те са най-добрите пособия, с които човек може да изпълни предназначението си на земята. Следователно на земята човек ще бъде слуга, а на небето – Син Божи. Да бъдеш Син Божи, това значи да бъдеш създаден по образ и подобие Божие, т.е. да бъдеш подобен на Бога по сила, по разумност, по любов и по истина. Бог е всесилен, всеразумен, вселюбящ и всеистинен. Всесилието почива на разумността; всеразумността – на любовта; вселюбието – на истината. На научен език казано: силата се направлява – от разумността, разумността – от любовта, а любовта – от истината. С други думи казано: помощник на силата е разумността; помощник на разумността е любовта; помощник на любовта е истината. Следователно силен е само разумният; мъдър е онзи, който носи любовта в себе си; любящ е онзи, който носи истината в себе си. Казано е в Писанието: "Възлюбил Си истината в човека". И човек може да обича само онзи, който носи истината в себе си. В който ден разбере, че този човек не носи истината, той се затваря за него. Любовта посещава само човека на истината. Убеди ли се, че истината отсъства от него, тя го напуща.

Любовта не обръща внимание на външността на човека. Тя гледа, какво крие човек вътре в себе си. Тя се интересува от вътрешното облекло на човека, а не от външното. Невъзможно е да ви обича човек отвън, ако преди това не ви е обикнал отвътре. Човек може да бъде обичан дотогава, докато някое светло същество живее в него. Щом светлото същество го напусне, едновременно с това го напущат всички ония, които са го обичали. Докато някое светло същество живее в тебе, всички хора те обичат и казват, че си идеален човек. Напусне ли те това същество, хората се произнасят за тебе, че си прост човек, празна глава и т. н.

Велико нещо е за човека да бъде посетен от някой ангел! И ангелът се радва, когато го изпращат на земята да посети някой човек. Този ден за човека е наречен "ден на любовта". През този ден всички прозорци на душата му са отворени, навсякъде е светло. Идея има този човек. Той знае, защо живее. Животът му е пълен с радост и веселие. Каквато работа започне, дето да отиде, той е доволен от всичко. За този ден, именно, Давид казва: "Господи, не отнемай светия си Дух от мене!" За същия ден Апостол Павел се изказва в следния смисъл: "Всичко считам за измет, само да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога."
И тъй, искате ли да придобиете любовта, да живеете в "деня на любовта", станете слуги на Бога или Божии служители. Малко нещо се иска от

човека, за да бъде служител на Бога: чист поглед, красив жест, блага дума. Не е нужно много да се говори на човека, за да го задоволите. Понякога сто сладки думи не струват колкото една сладка дума, един чист поглед или едно благородно чувство. Едно ангелско чувство струва много повече от хиляда човешки чувства. Днес всички хора се стремят към това именно, да ги посети един ангел, да им остави нещо светло и възвишено от себе си. Как ще посрещнете този ангел? Преди всичко вие трябва да разбирате неговия език, да разбирате, какво ще ви говори. Не го ли разбирате, вие ще се натъкнете на някакво противоречие.

Един турски ага отишъл в едно българско село и казал на селяните: "Ще бъдете внимателни, да не говорите пред мене на български, защото добре разбирам вашия език." Те се разположили с него на една маса, яли, пили, докато се напили добре. По едно време чалмата на агата се запалила. Един от селяните забелязал това и му извикал на български: "Ага ефенди, чалмата ти гори." – Зная това. После пак му казал: "Агачо ефенди, чалмата ти гори!" – И това зная. Понеже никак не разбирал български език, агата продължавал спокойно да пуши, но и чалмата спокойно си горяла. Като видели, че агата не разбира български, един от тях му извикал силно, но вече на турски: "Ага ефенди, чалмата ти гори!" – Така кажете, да ви разбере човек.

В същото положение изпадат някои от съвременните хора. Докато им се говори на непознат за тях език, те казват, че знаят, какво им говорят, не искат да покажат своето невежество. Като дойдат до някое трудно положение в живота, вие се принуждавате вече да им говорите на техния език, да им кажете, че чалмата им гори. Тогава те ще ви разберат и ще вземат мерки за избягване на нещастието, което ги очаква.
Като ученици вие трябва да бъдете естествени, да не изпадате в положението на този турчин, да се представяте пред хората, че сте нещо повече от това, което сте в действителност. Добре е човек да бъде оригинален, но на място. От вас се иска да отворите душите си за ония блага, които природата всеки ден праща на земята. Задачата на цвета е да се отвори за влагата, за слънчевата светлина и топлина. Как ще се оплоди, как ще узрее, това не е негова работа. И на вас казвам: отворете душите си за Божиите блага, които слизат отгоре. Как ще ги обработите, това не е ваша работа. Това е работа на Онзи, Който ги изпраща.

47. Лекция от Учителя, държана на
10 юли 1929 г. връх Мусала

1929_07_12 Специфичната светлина и топлина
лекция пред специалния клас

СПЕЦИФИЧНАТА СВЕТЛИНА И ТОПЛИНА

Кога се доспива на човека? – Когато се занимава с обикновени мисли. Когато се почувствува осигурен, човек лесно заспива. Той се успокоява, не мисли за нищо и заспива. Необикновените мисли подтикват човешкия ум към дейност. Изобщо, неблагоприятните условия подтикват човешкия ум към работа, а благоприятните – към почивка. Почивката е добро нещо за тялото, но не и за ума.

Сегашните хора се стремят повече към охолен живот, към почивка, но и това им дотяга. Те са задоволени, не мислят за ядене, всичко им е дадено в изобилие. Други пък гладуват, но са дейни, търсят начин да задоволят глада си. Има нещо приятно и в ситостта, и в глада. За да не се изгуби приятността, човек не трябва да бъде всякога сит, нито всякога гладен. Гладът стимулира човека, кара го да мисли, да работи. той предвкусва удоволствието, което ще изпита в момента, когато започне да яде. След това в него се зараждат други желания. Следователно, добре е човек да реализира едно свое желание, но веднага след това трябва да се роди друго желание, което да му дава импулс, подтик към работа и движение. Някой казва, че няма никакви желания, мисли и стремежи. Как мислите, щастлив ли е този човек? Не е щастлив. Човек живее и се радва на живота, докато мисли, чувства и желае. Изгуби ли тези подтици, той е мъртъв. Една стара философия казва, че човек трябва да убие всяко желание в себе си. На тази мисъл Христос се противопоставя с думите: “Бъдете съвършени, както е съвършен Отец наш небесни.” Значи, човек трябва да усъвършенства своите желания, а не да ги убива. Бог, който е създал света, дал условия на всички живи същества да растат, да се развиват и усъвършенстват. Той знае, какви мисли и чувства вълнуват човека, затова дава на всекиго съответни условия. На ученика, на младия дава едни условия, на възрастния и на стария – други.

Кой е ученик? – Който учи. Да учиш, това още не значи, че си ученик. Много ученици учат, но пропадат на изпитите, повтарят класовете. Според мене, ученик е този, който никога не пропада на изпит и минава безпрепятствено от един клас в друг. Изпитите подразбират мъчнотии и затруднения в живота. Ученикът всякога свършва добре изпитите си, т.е. лесно решава мъчнотиите и затрудненията си. Каквато задача да дадете на ученика, той лесно я решава. Няма работа, която той не може да свърши. Работата подразбира разумно използуване на Божествените условия. Кажем ли “работен ден” разбираме ден, в който човек е използвал

разумно условията на живота. В този смисъл, едно от качествата на ученика е прилежание и работоспособност.

Сега ще ви задам въпроса: коя река се размътва? – Малката, тясна и плитка река. Ако е дълбока, широка и буйна, тя не може да се размъти. Какво трябва да направите с вода, която лесно се размътва? – Да я прекарате през тясна, стъклена цев, т.е. през ограничения. Голямата река, обаче, не може да се прекара през цев. Само част от нея може да прекарате, но не всичката. Оттук можем да извадим заключението: обикновените мисли и чувства могат да се ограничат, да се прекарат през цев, но великите мисли, чувства и добродетели не се ограничават. Всяко нещо, което се ограничава, е слабо, малко, несъвършено. Великите неща никой не ги ограничава. В този смисъл, велик, съвършен човек е онзи, когото никой не може да ограничи. Той е неограничен, свободен. Ако става въпрос за ограничаване, той сам се ограничава и сам се освобождава. Докато греши, човек всякога се ограничава. Престане ли да греши, престават и ограниченията му. За оправдание на погрешките си, грешният казва: Понеже светлината ми е отнета, затова правя погрешки. – И това е възможно. Въпросът е, обаче, кой отнел светлината му. Три причини има за отнемане светлината на човека. Те са вятърът, окръжаващите и той сам. Когато вятърът затвори капаците на вашите прозорци и попречи на светлината да влиза в къщата ви, след време той пак ще ги отвори и светлината отново ще проникне. Когато окръжаващите затварят капаците на прозорците ви, и те имат някаква цел. Когато вие затваряте капаците на прозорците си, най-добре знаете, кога ще ги отворите, за да проникне светлината в къщата ви. Всеки сам трябва да си отговори, кой от трите случая е за предпочитане: вятърът ли да затвори капаците на прозорците ви, окръжаващите, или вие сами?

Как се прекъсва светлината на вашия ум и как се възстановява, това са съзнателни процеси, които се извършват, както в отделния човек, така и в природата. Всеки процес в човека се основава на разумността, която работи в природата. Седите на брега на морето и близо до вас виждате човек, добре облечен, държи се с достойнство, със съзнание за някакво величие. Вие го поглеждате, но той не ви обръща внимание, не иска да има никакво отношение с вас. По едно време, той усеща глад, иска да намери отнякъде хляб, да задоволи нуждата на стомаха, да си хапне. Обръща се натук-натам, докато най-после се принуждава да ви заговори, да иска парче хляб от вас. Вие веднага отваряте торбата си и му предлагате част от своя хляб. Чрез глада гордият човек се запознава с вас. Следователното, Божественото Начало дава на човека първия урок на смирение. Чрез глада хората се опознават, правят връзки помежду си. Гладът е първата буква на знанието. Който не е гладувал, не може да стане учен човек.

Докога може да гладува човек? – Докато изпитва приятни чувства. В това време той има приятни преживявания, радва се, че след известно време ще задоволи глада си. Почне ли да чувства неприятност, човек трябва да задоволи по някакъв начин глада си. Не го ли задоволи, той се превръща в разрушителен процес: по-силните клетки изяждат по-слабите. Това наричаме процес на самоизяждане, на вътрешно месоядство. Желанието на човека да задоволи глада си е Божествено. Следователно, ако не дадете ход на Божествените желания в себе си, иде разрушението. Тогава настъпва разрушение и смърт на организма. Ако го задоволите и не благодарите за това, което ви е дадено, ражда се злото, грехът, който е по-страшен от смъртта. Човек трябва да отвори душата си за лъчите на любовта, за да бъде чист, добър и любещ.

Като се говори за благодарност, имаме пред вид онази вътрешна благодарност, а не обикновената. Още със ставането си от сън, човек трябва да благодари за живота и за благата, които му са дадени. Животът е най-великото благо, което притежавате. Щом има живот, всичко може да придобиете: и знание, и свобода, и светлина. Постоянно се молете и благодарете за великия дар, който Бог ви е дал. Да се молиш, това значи, да работиш. Да се молиш, това значи, да отваряш прозорците на душата си за светлите лъчи на любовта. Само при тези лъчи зреят плодовете. Благодарността е един от узрелите плодове на душата. Имате ли зъби, вие ще ядете свободно от плодовете на своята душа и ще благодарите. Старият, който няма зъби, не може да се ползува от Божествените плодове и не може да благодари. Дадете ли му плод, той казва: Защо не ми го дадохте на младини, когато имах зъби, да го опитам, да вкуся от него и да благодаря? Пазете зъбите си, за да бъдете всякога млади и да благодарите за всичко, което ви се дава. Така се възпитава ученикът. Така се повдига всеки човек и се определя за член на бъдещата раса.

Какво представят сегашните хора и какво – бъдещите? – Сегашните хора са още неизлюпени яйца, а бъдещите – малки излюпени пиленца. За да се излюпите, вие трябва да работите усилено върху ума и сърдцето си, да не се вкисвате от малки работи и да не губите лесно радостта си. Съзнателна, вътрешна работа се изисква от всички. Който се вкисва и лесно губи радостта си, той е играчка на условията. Затова трябва да бъдете разумни. Представете си, че се намирате на брега на дълбока и буйна река. Искате да минете на другия бряг, да отидете в града да свършите една важна работа. Как ще минете реката? Мост няма, не знаете да плавате, не се решавате да я прегазите и се чудите, отде ще ви дойде помощта. След известно време виждате, че десетина души носят една голяма греда, която ще поставят за мост на реката. Ако сте разумен, веднага ще се приближите към хората и ще вземете участие в построяването на моста. С общи усилия ще се

построи мостът и всеки ще мине реката, ще свърши работата си. Значи, всяка мъчнотия представя река без мост. За да разрешите мъчнотията си, трябва да знаете, как и къде да поставите моста. Така ще преминете реката.

Сега вие сте дошли на Мусала да прекарате няколко деня. Как ще използвате времето си? Ще кажете, че ще дишате чист планински въздух и ще правите разходки. За да се ползвате от планината, вие трябва да възприемате слънчевата светлина чрез ума си, слънчевата топлина чрез сърдцето си и въздуха чрез дробовете си. И това не е достатъчно. Трябва да знаете, кой момент през деня да възприемате светлината и топлината, за да се ползвате разумно от тях. Това значи, да приемете специфична светлина и топлина от слънцето. Който може да възприеме слънчевата светлина и топлина чрез ума и сърдцето си, той се чувства радостен, свободен и разположен.

Упражнение. Всеки ще си избере един камък и ще го полее десет пъти с вода, която сам ще носи от едно от езерата. Ще кажете, че дъждът полива камъните, няма защо вие да ги поливате. Вашата работа е специфична. Като поливате камъка, ще наблюдавате, колко вода поглъща той и как се разлива водата по него. Всеки ще прави наблюдения и ще ги отбелязва. Това упражнение ще правите най-късно до обяд. Ще мислите върху лекцията и ще я свържете с водата.

40. Лекция от Учителя, държана на
12 юли 1929г. Рила – Мусала

Книги:

* Специфичната светлина и топлина
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_07_21 Илия вече дойде
неделна беседа

ИЛИЯ ВЕЧЕ ДОЙДЕ

„Илия вече дойде."
(Матея 17:12)

Съзнателният живот на човека се отличава с три положения: възприемане, разбиране и прилагане. Това, което човек не може да възприеме, не може и да го разбере; това, което не може да разбере, той не може и да го приложи. Следователно, за да се осъществи разумният живот, за да стане достъпен за всички хора, човек трябва да мине през тези три положения. Мнозина казват, че разбират живота. Те разбират живота, а същевременно страдат. Какво разбиране е това? Има нещо, което липсва в разбиранията на хората. Те казват, че причината за тази липса се дължи на устройството на държавите, на обществата, на домовете. Дето и да търсят причината за страданията на хората, важното е, че нещо съществено не им достига. За пример, купувате един килограм хляб от някоя фурна и намирате, че брашното е прясно, хлябът е добре опечен, но солта не е достатъчна. Купувате хляб от друга фурна и намирате, че солта му е достатъчна, добре е опечен, но малко горчи, брашното не е било прясно. И в първия, и във втория случай хлябовете имат някакъв съществен недостатък. Много неща има в живота, които горчат като старото брашно. Какво показва тази горчивина? Горчат само ония неща, които са остарели, които са изгубили своята хранителност.
„Илия вече дойде." Какво означава този стих? –Този стих означава уравнение, съставено от няколко числа. За да се реши това уравнение, първо трябва да се разбира смисъла на числата, които го съставят. Значи, числата трябва да се разбират и прилагат. За пример, изброяваме няколко числа: десет, сто, хиляда, десет хиляди и т. н. Какво разбирате от тия числа? – Нищо особено. Вие чувате само числа от различни големини. Обаче, ако кажа на някого, че му давам пет хиляди английски лири, това число веднага ще придобие смисъл. Следователно, всяко число се осмисля и разбира, само когато има отношение към човека. Няма ли никакво отношение към човека, то остава неразбрано. Щом чуете, че някой човек ви дава пет хиляди английски лири, това число става интересно за вас. Вие вече го осмисляте, разбирате и можете да го приложите в живота си. Това число е интересно за вас, но не и за другите. Те казват: Щом ние нямаме пет хиляди английски лири, това число не ни интересува. Същото нещо се отнася до идеите и мислите на човека. Всяка идея има смисъл за човека дотолкова, доколкото има отношение към него. Щом една идея няма никакво отношение към даден човек, тя остава безпредметна, тя не

занимава неговия ум.
Христос казва: „Илия вече дойде." Илия представя законността в света. Илия представя физическия живот, в който човек трябва да се прояви. Илия представя формата, начина, по който може да се прояви грубото човешко съзнание. Той представя грубото човешко разбиране на живота. Всеки човек, който иска да си направи къща, да има жена, деца, той е Илия. Илия дойде на земята, направи си къща, ожени се, родиха му се деца, които той изучи, станаха учени, но след време той остаря, погребаха го в гроба, опяха го, и всички негови ближни се провикнаха: Отиде Илия! Илия заминава за онзи свят, но остава къщата си на своите наследници, да се съдят помежду си, кой взел повече, или кой кого изиграл. След наследниците идат кредиторите, които разкарват жена му по съдилища, докато вземат това, което им се пада. Децата остават на произвола на съдбата, и страданията едно след друго започват да ги следват. Какво трябваше да направи Илия, за да не се опропасти неговия дом, да не пострада Син Човечески? Когато дойде на земята. Илия трябваше първо да уреди работите си, за да не пострада Син Человечески. Той дойде на земята, но не можа да уреди работите си, заради което Син Человечески пострада. Ако в държавите няма законност, няма мир, и между гражданите не може да съществува добър, правилен живот. При това положение и царе, и министри ще треперят – външно и вътрешно. Каквито са отношенията на хората към външния свят, такива ще бъдат отношенията и помежду им. Каквито са отношенията на държавите към външния свят, такива ще бъдат отношенията им една към друга. Малките държави се страхуват от големите, но и големите се страхуват от нещо. Има една по-голяма Държава и от най-голямата държава на земята.
И тъй, за да не се заблуждава от външния свят, човек първо трябва да изучи същината на своя живот, отношението му към разумната природа, към реалността, която го обикаля. За човека не е важно, какъв е той по народност, българин, англичанин или французин. За него е важно, какви са отношенията му към разумната природа. Че някой бил българин, англичанин или французин, това нищо не допринася за неговото щастие. Името не прави човека щастлив, нито може да го спаси. Името може да спаси човека само тогава, когато в него има ред и законност. Истински човек е този, който има правилни отношения към природата. За такъв човек не важи, дали е българин, англичанин, французин или какъв и да е. Който няма правилни отношения към природата, той не е осигурен в живота. Хората се осигуряват по различни начини, но все неосигурени остават. – Защо? – Защото имат един неприятел, от когото не могат да се освободят. – Кой е този неприятел? – Смъртта. Никой не може да избегне от смъртта. Беден или богат, учен или прост, добър или лош, всички хора ще влязат в обятията на смъртта. Те се стремят към безсмъртието, но още не са го постигнали. Като умре човек, дойдат свещеници да го опяват, да

му четат молитви, но нищо не помага. Умрелият иска да се молят за него, да му осветят пътя, но никой не може да му помогне. – Защо? – Защото съвременните хора нямат отношения към живата природа, към Първичната Причина на нещата, към Първичното Начало, от което са излезли. Съвременните хора нямат представа за Бога. Те Го определят по някакъв начин, но това определяне е подобно на описанието, което дават, за пример, за българина. Те казват: Българинът е човек, който има височина еди-колко си сантиметра, с черни или кафяви очи, с мургаво лице и т.н. Това е донякъде само външно описание на българина, което ни най-малко не характеризира същината на българина. Българин е онзи, който има абсолютно здраво тяло, светъл ум, благородно сърце, силна воля, възвишена душа и мощен дух. Българинът трябва да има здраво тяло, което да благоухае, навсякъде да разнася своя аромат; умът му трябва надалеч да свети; той трябва да има такова сърце, което всички да сгрява; той трябва да има такава воля, че, дето, мине всичко да изправя; който няма тия качества, той не може да се нарече българин. Това, което се казва за българина, същевременно се отнася до всички народности.
Сега, да оставим настрана този въпрос. Както и да го разглеждате, вие не можете да намерите дълбоките причини на нещата. Ако речете да търсите причините, защо човек не е такъв, какъвто трябва да бъде, вие ще се натъкнете на едно кардинално противоречие. Философите на миналото, както и тия на настоящето, правят опити да обяснят причините за човешкия неуспех, но тия обяснения не са допринесли нищо за човечеството. Така и лекарите обясняват причините за заболяването, но болестта не се премахва. Те определят диагнозата на болестта, но с това болестта не изчезва. От лекаря се иска да излекува болния. Щом го излекува, тогава има право да определя причините на заболяването. Всички хора страдат от една болест. Тя е наречена безлюбие. Най-опасната болест в света е безлюбието. Който иска да се излекува от тази болест, той трябва да приложи в живота си закона на любовта. Любовта, това е същината на живота. Ние проповядваме на хората учението на любовта. И Христос е проповядвал на хората учението на любовта. Който не разбира това учение, той нищо не може да разбере. Човек трябва да разбере, какви отношения има към любовта и, като я разбере, да ги приложи в живота си. Щом разбере отношенията си към любовта, човек ще разбере същината на живота. За да запази равновесие и хармония в живота си, човек никога не трябва да се отделя от любовта. Ако някой помилва ръката ви, и вие тръгнете след него, добре ли сте постъпили? Мислите ли, че този човек ви обича повече от онзи, от когото черпи сокове за своя живот? Чудни са хората, когато тръгват след всеки, който помилва ръката им. Ръка, която се отделя от тялото и тръгва след всеки, който я помилва, кучета ще я глождят. Когато ръката на човека не се мръдва от мястото си, това показва, че истината е в него. Следователно, за да разбере истината и любовта,

човек трябва да съзнава положението си като уд на Божественото тяло и никога да не напуща мястото си. Какво ще придобият очите на човека, ако тръгнат след онзи, който ги похвали, че са хубави, че имат хубав цвят? – Нищо няма да придобият. Очите на човека ще придобият нещо само тогава, когато стоят на мястото си. Всеки уд на човешкото тяло може правилно да изпълнява своята функция, докато стои на мястото си. Съвременните хора се занимават с въпроси, които не могат да разрешат. За пример, те се запитват, какво представя Бог, какъв е другият свят, защо идват страданията и нещастията в света и т.н. Според мене, човек първо трябва да се занимава с въпроса за любовта, да я възприеме, да я разбере и да я приложи. Щом разбере и приложи любовта, той може да се занимава с всички останали въпроси. Ще кажете, че не можете да възприемете любовта. Ако не можете доброволно да я възприемете, тя сама ще ви се наложи. – Как? – Ще дойде стражарят и ще ви се наложи. Възприемането е съзнателен, а не механически процес. Само глупавият човек не може да възприема. Когато светлината влезе в очите ви, вие трябва да я възприемете – нищо повече. Човек първо трябва да възприеме любовта; после – да я разбере и най-после – да я приложи. Щом я приложи, започва истинският живот. В какво седи възприемането, разбирането и прилагането на житното зърно? Като вземете житното зърно в ръката си, това е равносилно на възприемането. Вие го приемате в ръката си и го предавате от ръка на ръка. Обаче, житното зърно е живо, има стремеж в себе си, иска да се прояви. Вие разбирате, че то се нуждае от почва, от светлина и влага и го поставяте при тези условия. Посаждате го и следите, как става развитието му. Като израсте, житното зърно завързва плод, който след време узрява. Щом зърното узрее, вие сте в процеса на приложението, на ползването. Вашият живот зависи от плода на житното зърно.

И тъй, всяка идея, която можем да възприемем, разберем и приложим, дава плод, който осмисля живота. С други думи казано: Когато човек има правилни отношения към любовта, към Първата Причина на нещата, той става уд на Божествения организъм, от соковете на Който черпи и се развива. И в Писанието е казано, че трябва да бъдем удове на Божественото тяло. Когато някой пита, какво нещо е Бог, това показва, че той отдавна се е отделил от Него, вследствие на което Го е забравил. Щом е дошъл до това положение, той е осъден да го глождят кучета. Какво трябва да прави този човек? Той трябва да се обърне към Онзи, Който единствен може отново да го постави на мястото му. Докато човек е уд, отделен от Цялото, нищо не може да възприеме и разбере. Щом се върне на мястото си и започне да функционира правилно, той може вече да възприеме, разбере и приложи любовта. – Може ли умрял човек да живее? Преди хиляди години още Господ е запитал Иезекиила, един от еврейските пророци: „Тези кости могат ли да оживеят?" Пророкът отговорил: „Господи, Ти знаеш". – Ти

кажи на тези кости, че могат да оживеят. Щом казал така, костите започнали да се събират на едно място и да оживяват. – Тези кости могат ли да се облекат в плът? – Господи, Ти знаеш. – Кажи на тези кости, че могат да се облекат. После ще дойде Духът, Който ще одухотвори тия кости.
Това е алегория, която има дълбок вътрешен смисъл. Велика наука, велико изкуство е човек да може правилно да възприема, да разбира и да прилага нещата. Мнозина казват, че трябва да се молят на Господа, да им даде нещо. – От какво се нуждаят хората? Всеки човек се нуждае от хляб. Синът седи и се моли на баща си да му даде хляб. Бащата е донесъл цяла кошница хляб, а синът се моли, иска от баща си обяснение, какво нещо е хлябът. Защо трябва да се моли, когато хлябът е пред него? Той трябва да възприеме, т.е. да вземе хляба в ръката си, да го разчупи, да тури едно парче в устата си и без да мисли много, ще разбере, какво нещо е хлябът. Щом го опита, той ще възприеме силата му и ще го приложи. А тъй, да седи пред хляба, да го остави да мухляса и да се вайка, че баща му не е донесъл туй, от което се нуждае, това говори за неразбиране на живота. Какво щастие можете да очаквате при такова разбиране на живота? Някои казват, че като умре човек, тогава ще бъде щастлив. – Не, човек може да бъде щастлив, само когато оживее. Други казват, че като се разболее, човек поумнява. – Не, човек поумнява, когато оздравее. В смъртта, в болестта няма никаква философия. Философията на живота седи в любовта. Който няма любов в себе си, той е мъртъв. Любовта носи живот, а безлюбието – смърт. Който люби и умира, той не се обезличава, той продължава да живее и след смъртта. Като умре, той може да каже: Всичко е свършено вече. Това значи: аз изплатих дълговете си и съм свободен вече от моите кредитори. Който е живял в безлюбие, след смъртта си, той напълно се обезличава. Той не може да каже, че всичко е свършено с него, защото кредиторите му го следват и на онзи свят. Той не е свободен от своите дългове, и отново трябва да дойде на земята да се разплаща. Когато изплати дълговете си, човек може вече да възприеме живота, да го разбере и приложи. Да възприеме, разбере и приложи човек живота, това значи да се свърже с любовта.
Сега ние говорим за съзнателния живот, който всички хора трябва да придобият. Със стария живот нищо не може да се постигне. Какво може да направи човек днес с една банкнота от пет лева? Освен едно кило хляб, с една банкнота от пет лева, човек нищо друго не може да купи. Следователно, животът на съвременните хора не е нищо друго, освен една банкнота от пет лева. Дето отидете с този живот, нищо не можете да придобиете. Казвате: Ето, и аз имам живот. – Колко струва този живот? – Пет лева. – Не, с този живот нищо не може да се постигне. Човек може да постигне желанията на своята душа само тогава, когато разполага с живот, който струва стотици хиляди и милиони златни левове. Такъв живот могат

да имат само онези души, на които съзнанието е пробудено и които мислят сериозно. За всички останали души, с низко съзнание, дребният, обикновеният живот е достатъчен. Той може да ги задоволи. Те са още деца, те не разбират живота на възрастните и на старите. Това, което децата разбират, възрастните не разбират; това, което възрастните разбират, старите не разбират. И обратното е вярно: това, което старите разбират, възрастните не разбират; това, което възрастните разбират, децата не разбират. Тъй щото, когато някой казва, че не разбира нещо, това показва, че е или дете, или възрастен, но не е дошъл още до положението на стария, на мъдрия човек в живота.
Съвременните хора говорят за човещина, за разумни, правилни отношения, но как трябва да бъдат изразени тези отношения, и те не знаят. Ще ви представя алегорично, какви трябва да бъдат отношенията между разумните същества от една страна и между разумните същества и природата – от друга страна.
Един господин си направил хубава, голяма градина, в която насадил множество ароматни цветя, които разнасяли благоуханието си далеч някъде, вследствие на което привличали към себе си работните пчелички. Една от пчелите започнала да хвърчи от цвят на цвят и весело бръмчала. След това тя влязла в един цвят, скрила се дълбоко в него и казала: Бът! – Какво правиш там? – запитал я господинът.– Почивам си. Хвърках от цвят на цвят, пях им свои песни, а сега влязох да си почина. Обаче, пчеличката използвала разумно своята почивка. Тя се възползвала от гостоприемството на цвета, взела си нещо сладко и отново литнала на разходка по благоуханните цветове. Тук кацне – бръм, там кацне – бръм, пее им своята песен. Отново влезе в някой цвят и каже: Бът! – остане известно време на почивка. И най-после, като събере достатъчно нектар от цветовете, заминава за кошера си, да сподели придобивката си със своите ближни. Като я питат, къде е била и какво е правила, тя отговаря: Посетих градината на един господин, попях му малко, и той щедро възнагради моята песен. Пчелата остава спечеленото в кошера и не се връща вече в градината на познатия господин. – Защо? –Зима е вече. Тя остава на топло в кошера и чака да дойде нова пролет, да посети градината, да попее на познатия господин и да се разговори с него. Тя си философства по един начин, той – по друг начин. Но и при това положение те се разбират и взаимно си помагат.
Такива трябва да бъдат отношенията на разумните същества помежду им; такива трябва да бъдат отношенията на разумните същества към природата. Пчелите представят хората, а господинът – човекът представя природата, от която хората черпят. Хората са певците, които посещават природата заради благоуханните й цветя, пеят й песни, разхождат се, кацат от цвят на цвят, докато се скрият някъде да си починат, а същевременно да вкусят и да вземат нещо от сладкия нектар на цвета.

Каквото вземат от цветовете, те го занасят в кошерите си, дето остават на топло до следната пролет.
Как ще разберете тази алегория? За да я разберете, от вас се иска сериозна работа, съсредоточена, концентрирана мисъл. Срещам един господин, здраво обвързан с едно дебело въже. Той едва-едва се движи, пъшка, плаче и се моли: Дай ми някакъв съвет да развържа това въже, да се освободя от него. – Късно си се сетил. Ти трябваше да дойдеш при мене за съвет още в началото, когато си бил вързан само с един конец. Ти постепенно си се обвързвал, конец след конец, докато днес се намираш в невъзможност да се освободиш. Обаче, и от това положение има изход. Както си се насновавал конец след конец, така можеш да късаш конец след конец, докато скъсаш и последния и спокойно въздъхнеш. Който сам се е обвързал, той сам трябва да се развърже. За това се иска от човека сериозна работа и здрава, положителна мисъл.
Съвременните хора мислят, че могат да постъпват свободно, както намират за добре, без да носят някаква отговорност. Те сами се заблуждават. Невъзможно е човек да мисли, да чувствува и да постъпва по някакъв начин, без да изпита отношението на своите мисли, чувства и действия към самия него. Като знае това, щом възприеме една идея, човек трябва да я разбира и прилага в живота си. Всяка идея, правилно възприета, разбрана и приложена, ще бъде съдбоносна за човека, но в добър смисъл. Не е ли добре разбрана и приложена, тя пак ще бъде съдбоносна, но в лош смисъл. Тъй щото, страданията и нещастията, които сполетяват човека, се дължат на неправилно възприемане, разбиране и прилагане на идеите. По отношение на идеите и мислите, които ви посещават, вие често проявявате известно нехайство. За пример, дойде ви някоя светла идея на ума, но вие отлагате реализирането ѝ за по-благоприятни условия, с което я изгубвате. Тази идея втори път няма да ви посети. Благоприятни условия са сегашните, а не бъдещите. Щом една идея ви е посетила днес, това е най-благоприятното време, най-благоприятното условие за нейното възприемане. Не изпущайте този момент.
Едно от заблужденията на съвременните хора, което ги спъва в живота, е мисълта, че са млади или стари и не могат да вършат една или друга работа. Младият казва, че е млад и не може да върши работата на възрастните и на старите. Щом е млад, нека върши работата на младите. Възрастният трябва да върши работата на възрастните. Старият трябва да върши работата, която старите вършат. Изобщо, в работата си всеки човек трябва да бъде на своето място и време. Старият мисли, че трябва само да седи, да почива, а младите да му прислужват. И ако не става така, той страда, счита се нещастен. – Не, това не е стар човек, това е инвалид. Да бъдеш стар е едно нещо, да бъдеш инвалид е друго нещо. Не смесвайте тези две понятия в себе си. Природата не признава никакви инвалиди. И

младият, и възрастният, и старият са в природата. Тя не изключва човека от себе си, на каквато възраст и да е той. Обаче, грехът, злото, нещастията са последствия на неправилния, на неразумния човешки живот. Тези неща са извън Божествения живот, извън природата. Следователно, всичко нечисто, всичко глупаво и неразумно е извън Бога, извън живата природа. Така е за всеки, който разбира нещата правилно; който не ги разбира, той ще живее в заблуждения, докато някога ги разбере. Грехът носи смърт. Следователно, всяко нещо, което носи смърт, е извън Бога. Всяко нещо, което носи безсмъртие, живее в Бога. Единственото реално нещо в живота е любовта. Всяко нещо извън любовта не може да живее в Бога. Отнемете любовта от кое и да е живо същество, то веднага ще престане да живее. То веднага ще изчезне, ще се разруши, ще се разпадне.
И тъй, ако човек може да разбере същината на новите идеи и ги приложи в живота си, в него ще настане голям преврат, коренна промяна. Той ще се намери в положението на човек, лежал от тежка болест, но изведнъж оздравял. Докато изворите на неговия живот са били прекъснати, той е бил болен. Щом изворите на живота му отново бликнат, той вече е здрав човек. Ако не дойде някой човек отвън, да свърже болния с изворите на живота, с изворите на любовта, той не може да оздравее. Какъв трябва да бъде този човек? Той трябва да бъде свързан с любовта, с живота. Никой друг не може да помогне на болния. Ако болният не може да възстанови връзката си с любовта, с живота, неговата песен е вече изпята. Той трябва да замине за другия свят, т. е. да напусне земята. След всичко това ще разправят, че еди-кой си човек умрял, отишъл при Бога. Ние казваме, че той е отишъл някъде, но въпрос е, дали е отишъл при Бога. Може ли празната каса да отиде при господаря си? Касата отива при господаря си, само когато е пълна. Само онзи човек може да отиде при Бога, който се е отказал от всички свои слабости и грехове, който се е свързал с разумната природа, който е възстановил течението на изворите на любовта в себе си. За този човек казваме, че заминава, че се освобождава, а не умира. Всеки друг, който се отделя от тялото си и носи със себе си своите грехове и престъпления, той не се освобождава, но умира. Той се освобождава само от болките на физическото тяло, но не и от своите грехове, от своите отрицателни мисли и чувства. Невъзможно е този човек да отиде при Бога. Той може да отиде при Бога дотолкова, доколкото нечестният човек може да върне парите, които е взел от приятеля си на заем. Един ден, когато Божественото съзнание в този човек се пробуди, той ще изправи погрешките си, ще се свърже с любовта и ще отиде при Бога. Това значи пълно оздравяване. В първо време този човек е бил в положението на болен: органите му били разстроени, животът му обезсмислен, близките му – чужди за него. Изобщо, той се е намирал в положението на лист, преждевременно откъснат от дървото и оставен на произвола на вятъра. Щом болният възстанови връзката си с любовта, животът в него започва да

тече: органите му правилно функционират, животът му се осмисля, всичко около него събужда интереса му, и той става от леглото си моментално, съвършено здрав и бодър.
Следователно, всеки трябва да работи съзнателно върху себе си, да използва всички условия, благоприятни и неблагоприятни, за да се пробуди в него висшето, Божественото съзнание. Щом висшето съзнание в човека се пробуди, той се освобождава от вътрешния си страх. Той става смел и решителен, готов да служи на Бога. Той се свързва с Него и Го разбира не външно, а вътрешно. Мнозина схващат процеса за пробуждане на висшето съзнание като външен, механически процес. Всъщност, той е дълбок, вътрешен процес. Които го разглеждат като механически процес, те се молят на Бога и очакват Божието благословение да дойде отвън някъде. – Не, Божието благословение иде отвътре. И звярът, и разбойникът отстъпват пред всеки човек, у когото Божественото съзнание е пробудено. Това значи проява на великото Божие благословение. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това, да срещнете звяр в гората, и той да ви стори път, или да срещнете разбойник на пътя си, и той да сложи оръжието си пред вас и да ви покани да споделите с него придобитото богатство? Разбойникът ще отвори торбата с парите си пред вас и ще каже: Братко, заповядай, седни при мене да споделим благото, което придобих. Ще те помоля да ме посъветваш, как да употребя спеченото богатство. Вие ще тръгнете с него и от къща на къща ще обиколите всички сиромаси, всички ония, които разбойникът някога е ощетил. По този начин ще го освободите от товара му, от тежкото бреме на живота му, от неговата карма. След това този човек ще ви благодари, че сте му дали възможност да прави добро. Пък и вие ще разберете, че и в разбойника има нещо добро, и в него Божественото се проявява. Обаче, трябва да знаете, как и къде да го пипнете. Когато Божественото в човека проговори, той е готов да изправи погрешките си. Докато Божественото в него не е проговорило, той е в положението на разбойник, който граби, обира и убива хората.
Съвременните хора се натъкват на противоречия, на нещастия в живота си и постоянно се питат, защо съществуват тия неща, кой ги е допуснал в света. Има неща в живота, за които човек никога не трябва да пита и не трябва да му се отговаря. За пример, никога не питай защо трябва да ядеш. Яж и не питай.販речеш ли да питаш, защо трябва да ядеш, ще те сполетят най-големи нещастия. Никога не питай, защо трябва да живееш. Ако река да ви отговарям на тия въпроси, ще ви заведа в една специфична област на ума, отдето няма излизане. Не питайте за неща, на които не може да се отговаря. Някой се дави в морето. Отивам да го спася, но виждам, че на гърба му виси торба с 50 кг злато. Бързо откачвам торбата от гърба му и я хвърлям в морето. – Стой, не хвърляй златото във водата! – Не може. Или тебе само мога да спася, или златото. Едно от двете ще

избереш. – И двете неща искам.– Не може. Щом искаш и тебе да спася, и златото ти, ще видиш дъното на морето. – Защо? – Сега не е време за питане и за отговаряне.
Има случаи в живота, когато човек трябва да се откаже от всичко, каквото има: от богатството си, от къщата си, от нивите и лозята си. Като се откаже от всичко това, ще се намери в още по-трудно положение: жена му и децата му ще го напуснат. Той ще се огледа съвсем сам в света, без пет пари в джоба си. – Възможно ли е това? – Както е възможно да се отнеме торбата с златото от гърба на давещия и тогава да се спаси, така трябва човек да се освободи от всички връзки на земята, от всичкия товар на гърба, ако иска да спаси душата си. Който няма никакъв товар на гърба си, той лесно ще се спаси. Обаче, който има товар на гърба си, той ще мине през големи страдания, докато се освободи от връзките, от ремъците на своя товар. За да се освободи от тия връзки, човек ще мине през ред опитности. Само така той ще разбере реалността на живота. Като казваме, че човек трябва да се откаже от нещо, трябва да знаем, от какво именно да се откаже. Ако се откаже от животинския живот, за да приеме човешкия, това е в реда на нещата. Да се откаже от човешкия живот и приеме ангелския, това е в реда на нещата. Да се откаже от ангелския живот, за да приеме Божествения, това е в реда на нещата, това е в съгласие със законите на природата. Обаче, да се откаже от човешкия живот за сметка на животинския, или от ангелския за сметка на човешкия или от Божествения за сметка на ангелския, това е извън реда на нещата, извън законите на разумната природа. Не може да се жертвува висшето заради низшето. Божественото съдържа всичко в себе си: в него влиза и ангелското, и човешкото, и животинското; в ангелското влиза само човешкото и животинското; в човешкото пък влиза само животинското. Следователно, когато някой казва за себе си, че е човек, това подразбира две естества: човешко и животинско. Ангелското естество е изключено от него. Той няма такава висока интелигентност, каквато ангелът има. Той се ражда, живее, без да знае, какво го очаква утрешният ден. Умният човек трябва да знае, отде е дошъл, къде отива и какво го очаква. Срещам един човек, и той започва да се хвали, че бил високо интелигентен, че написал някакво философско съчинение и т.н. Питам го, отде е дошъл– не знае. Кои са били първите му родители, пак не знае. Къде ще отиде, не знае. Той предполага, че ще отиде на онзи свят, но какво нещо е онзи свят, не знае. Предполага, че онзи свят е някакво състояние, че не заемал никакво време и пространство. Всъщност, какво представя онзи свят, и той не знае. Той говори само думи, смисълът на които и за него остават непонятни. Онзи свят заема и място, и време; в него съществуват идеи, чувства, мисли. Духовният свят е нещо велико. Който влезе в този свят, той сам не се познава. Ако на земята е хранил омраза, завист, неразположение към някого, в духовния свят всичко това изчезва. В духовния свят извира само

чиста, кристална вода. Там всички се обичат. Ако някой влезе в духовния свят с най-малка омраза към кого и да е, той веднага ще се види изоставен от всички и ще разбере, че всички хора са едно неразделно цяло. Щом изхвърли омразата от сърцето си, всички хора ще излязат вън от него, ще го заобиколят и ще му се радват. В духовния свят няма условия за омраза, няма условия за нищо отрицателно. Следователно, когато люби всички хора, човек се намира в духовния свят. Когато мрази, той е на физическия свят. Обаче, животът не седи в омразата, но в любовта.
„Илия вече дойде". Докато не може да уреди материалните, физическите си работи, човек не може да уреди и духовните си работи. В този случай духовните му работи ще бъдат толкова объркани, колкото и физическите. Когато материалните работи на човека не са уредени, той започва да си служи с хитрини, дано някак ги нареди. Не успее ли и при това положение, той се отчайва от живота и търси причините за неуспеха си в обществения строй, в условията. Той изважда заключение, че за да нареди работите си на физическия свят, човек трябва да се огъва пред този, пред онзи. –Не, в огъването няма никаква философия, никаква наука. Не е мъчно човек да се огъне. Всеки, който харчи повече, отколкото силите му позволяват, той се огъва; който яде повече, отколкото трябва, той се разболява; който се хвърля отвисоко във водата, той непременно умира. Ще кажете, че рибата не умира. От каквато височина и да хвърлите риба във водата, тя няма да умре, защото знае да плава. Ето защо човек първо трябва да научи изкуството да плава и тогава да влиза във водата. Човек трябва първо да научи изкуството да хвърчи, и тогава да прави опити да хвърчи из въздуха. Съвременният човек хвърчи из въздуха, но не тъй изкусно, както птиците. Птицата никога не може да падне тъй главоломно, както човек пада от аероплан. Никога досега не се е чуло да стане някаква катастрофа с някоя птица при летенето ѝ из въздуха, а при летенето на човека, с аероплан, стават много катастрофи. Това показва, че в хвърченето на човека из въздуха липсва нещо. Това изкуство не е дошло още до своето съвършенство. Човек иска да завладее въздуха по механически начин. Съвременната наука не е дошла още до положение толкова да намали теглото на човека, че, като падне от аероплан, да не се повреди. Възможно ли е това нещо? – За онзи, който разбира законите на смаляването, това е възможно. За онзи, който не ги разбира, това е невъзможно. Той ще се качи на аероплан и при някаква повреда ще падне на земята и ще счупи главата си. След това ще дойдат свещеници да го погребват, да държат речи, че еди-кой си велик авиатор паднал на земята и пострадал. Не е положителна, абсолютна наука тази, чиито изобретения убиват своите изобретатели. Съвременните учени и духовни хора знаят много неща, проповядват на хората, но като се намерят в трудно положение, и те не могат да се справят. Много вярващи, много духовни хора, като се намерят пред последния час на живота си, и те се разколебават. И Толстой, със

своята велика философия, на смъртното си легло се разколебал за момент, не могъл да си отговори, какво ще стане с него. След смъртта си, обаче, веднага се почувствувал доволен, че се освободил. Като се срещнал с един познат в невидимия свят, казал му, че искрено желае хората до поумнеят по-скоро, да престанат войните и изтребленията между тях. Значи, желанието на Толстоя било да поумнеят хората.
Сега, като говоря за невидимия, за духовния свят, за мнозина това е terra incognita, някаква чужда, непонятна област, или отвлечена философия. – Не, това не е отвлечена философия, но въпрос на опит, въпрос на възприемане, разбиране и прилагане. Някои искат да знаят, как трябва да се отнасят със своите заминали за онзи свят. –Много просто. И със заминалите си ще се отнасяте, както с хората на земята, които вие наричате живи. Когато искате да се срещнете с някое видно лице в държавата, в която живеете, или в друга някоя държава, вие отивате на самото място, давате картичката си да ви приемат и след като ви приемат, започвате да се разговаряте. Същата процедура се извършва, когато искате да влезете в съобщение със същества от невидимия свят. Ако пожелаете, можете да се срещнете и с Толстоя, да се разговорите върху известни въпроси. И в невидимия свят Толстой е видно лице. Той и в невидимия свят ратува за благото на хората, както е ратувал на земята. Когато волът умре, в невидимия свят той ще бъде без рога, без копита, в съвършено друга форма, но пак ще има добро, търпеливо сърце, каквото е имал на земята. Той там ще се застъпва за животните, да не ги измъчват. По това, именно, ще познаете, че на земята е бил вол. Следователно, благородното, което Толстой е проявил на земята, ще го занесе със себе си и на онзи свят. Същото може да се каже за всички заминали души.
И тъй, най-главното, което се изисква от човека, е да има вътрешна връзка с Бога. Тази връзка не се прави само веднъж. Човек трябва да прави връзка с Бога всеки ден. Щом стане от леглото си, първата работа, която му предстои, е да направи тази връзка. Тя трае от изгряването до залязването на слънцето, но при будно съзнание от страна на човека, за да не се прекъсне през деня. На другата сутрин той пак трябва да направи връзката си. Само по този начин човек ще придобие всичко, каквото любовта може да му даде. Освен външно знание, човек придобива и вътрешно знание. Той придобива външното знание по външен път, а вътрешното – по вътрешен път. Вътрешното знание внася в човека сила, радост, мир, но външно не може да се предава. Как ще говорите на хората за любовта, ако те я нямат в себе си? Както водата не се задържа в счупена стомна, така и любовта не седи в пробито сърце. Ако любовта влезе в пробито сърце, тя веднага ще изтече навън. Любовта търси здрави сърца. Когато някой се оплаква, че не го обичат, това показва, че той налива любовта си в пукнати сърца, вследствие на което тя веднага изтича навън. Хората се страхуват от любовта; те казват, че са наплашени от нея. Защо се страхуват от любовта?

Любовта се отличава главно с две качества: тя всякога дава. Тя е извор, който непрекъснато блика, тече, на всички дава. Любовта дава много, взима малко. Второто качество на любовта е, че дето влезе, тя разширява. Който не разбира това качество на любовта, той започва да се плаши и бяга далеч от нея. Като дойде любовта в човека, той трябва правилно да я възприеме, разбере и приложи, за да не се роди в него желание да вземе повече, отколкото може да обработи. Всеки трябва да взима от любовта само толкова, колкото му е необходимо за дадения момент. Вземе ли повече, отколкото му трябва, той всичко ще изгуби. Когато друг някой взима повече от тебе, не внасяй в себе си мисълта, че на тебе се дава по-малко, защото си неспособен. На всяко живо, на всяко разумно същество се дава толкова любов, колкото може да възприеме и обработи. Усъмните ли се в този закон, вие сами се натъквате на страдания. Започне ли човек да се оплаква от живота си, това показва, че той е получил повече, отколкото може да обработи.
Следователно, за да не се страхува от любовта, човек трябва да измени своето разбиране за нея, за Божественото начало в човека. Човек трябва да възприема, да разбира и прилага нещата правилно. Не възприема ли и не разбира ли нещата правилно, той неизбежно ще страда. Затова е казано в Писанието: „Илия вече дойде, и не го познаха, но сториха с него, каквото щяха. Така и Син Человечески ще пострада от тях." Същото става и в домовете. Когато бащата дойде в дома си и не го познаят, и той ще пострада, и окръжаващите ще пострадат. Тъй щото, ако човек нареди вътрешните си работи, той ще нареди и външните. Обаче, за да дойде до това положение, човек трябва да има духовно разбиране за живота. Без духовно разбиране на живота, той ще се натъква на големи противоречия. Не разбира ли нещата по духовен начин, никакви проповеди, никакви философии не могат да му помогнат. За да дойдете до духовното разбиране на нещата, вие трябва всеки ден да правите връзка с Бога. Мнозина слушат, какво говоря, но малцина разбират. Всичко това им се вижда невъзможно. Тогава аз се намирам в положението на човек, който ви предлага да си купите лотарийни билети, които са скъпи наистина, но обещават големи печалби. Най-малката печалба е от 800,000 лева; по-големите печалби са от един милион нагоре, до пет милиона. В тази лотария има много билети, които нищо не печелят. Значи, парите на много хора ще пропаднат. Едно трябва да знаете: аз говоря истината. Предварително ви казвам, че има билети, които печелят, и други, които не печелят. Всеки билет, който се възприема, разбира и прилага, той непременно печели; всеки билет, който не се възприема, разбира и прилага, той не печели. Най-малката печалба е от сто английски лири – сума, която донякъде може да осигури живота на човека.
„Илия вече дойде". Илия е дошъл в миналото някога, но не го познали. Сега въпросът се поставя другояче: Когато Син Человечески дойде на

земята, ще намери ли достатъчно вяра между хората? Хората се спират пред този стих и се питат, какво искал да каже Христос с тия думи? Те се оправдават с обществения строй, с църквата, с училищата, със семейния живот и казват, че не могат да излязат вън от условията на този живот. Т са прави, старото ще си върви по старому: старият обществен и държавен строй така ще си отиде. Волът ще умре като вол; човек – като човек. Старото не трябва да се стълкновява с новото. Новото ще се посади на ново място, при съвършено нови условия. Когато слезе на земята човек не влезе в стълкновение с животните. Той имаше свое определено място за живеене. По същия начин, когато новото дойде в света, няма да влезе в противоречие със старото. Когато Бог създаде Адама, Той го постави на специално място – в райската градина. Новият човек, който ще дойде на земята, също така ще бъде поставен на специално място. Той няма да влезе в стълкновение със стария. Може ли малкото дете да влезе в стълкновение със стария човек? Детето излиза на двора, пее, играе, скача, а дядото седи вътре и почива. Като се наиграе, влезе вътре, запитва дядото, какво прави, иска ли нещо да му донесе и пак излиза на двора. Дядото седи и си казва: Дано пак дойде детето, да ми донесе една-две крушки, да наквася устата си. Детето е вън, дядото е вътре. Кой от двамата е по-свободен? – Детето е по-свободно от дядото. Дядото чете една книга и се възхищава от нея, от автора й, че много нещо знаел. Детето влиза в стаята при дядо си и казва: Дядо, излез вън! Много е хубаво на двора: птичките пеят, цветята благоухаят. – Така е, дядовото. И аз едно време, като дете, играх и скачах, но сега съм стар, краката ми не държат.
Кой е дядото в живота и кое – детето? Дядото представя Илия, който някога е слязъл на земята. Сега той разгръща книги, чете и казва, че животът е тежък. Детето представя Син Человечески. Когато Син Человечески дойде на земята, всички хора ще бъдат млади, в положението на деца, които ще излязат вън да пеят, да скачат, да играят – да славят Бога.

22. Беседа от Учителя, държана на
21 юли, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_07_24 Закон на отношения
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН НА ОТНОШЕНИЯ

Размишление върху благостта.

В природата съществува закон на отношения: отношения между формите и между силите или енергиите. Когато се говори за правилно отношение на нещата, в съзнанието на човека изпъква идеята за вътрешна връзка между тия неща. Отношенията могат да бъдат разумни и неразумни, хармонични и дисхармонични. Когато отношенията са неразумни и дисхармонични, в живота се явява разрушаване. Когато отношенията са разумни и хармонични, навсякъде в живота виждаме растеж. Хармоничните отношения произвеждат живот, а дисхармоничните – смърт. Колкото да философства човек, животът и отношенията му към Бога могат да бъдат хармонични или дисхармонични. Ако отношенията му са хармонични, той ще се радва на живота, т.е. Бог ще живее в него и той в Бога. Не са ли хармонични отношенията му, смърт го очаква.

Защо един човек трябва да живее, а друг да умре? – Такъв е законът на земята. За да живее един човек, друг трябва непременно да умре. Ако този закон не се спазва, физическият живот не би се проявил. Много кокошки, прасета, агнета умират, за да живеят хората. Много мушици умират, за да живеят птиците. Много скали се разрушават, за да поддържат живота на растенията. Значи, за да се поддържа живота на едни същества, други трябва да умрат. Тези същества, които умират на физическия свят, създават условия за живот в духовния свят. И обратно: тези, които умират в духовния свят, създават условия за живот на физическия свят. Оттук виждаме, че има два вида смърт: духовна и физическа. Който иска да живее в духовния свят, той трябва да умре за физическия; който иска да живее на физическия свят, той трябва да умре за духовния. Смъртта на физическия свят ражда живот в духовния свят. Смъртта в духовния свят ражда живот на физическия свят.
В умовете на съвременните хора идеите "раждане и смърт" имат съвсем друг смисъл от този, който всъщност трябва да се разбира. По отношение на смъртта хората имат криво разбиране. Те гледат на смъртта като на неприятел, който ги разделя от близките им, от техните възлюбени. Наистина, смъртта лишава човека от близките му, от неговите приятели, но същевременно го освобождава и от неприятелите му. Следователно смъртта причинява на хората толкова злини, колкото и добрини. Смъртта едновременно е плюс и минус. Ако кокошката умира, вие имате плюс, т.е. някаква придобивка. Ако човек умира, вие имате минус, т.е. някаква

загуба. Това са временни отношения. Излезете ли вън от тия отношения, вие нито ще умирате, нито ще живеете. Това състояние учените наричат "състояние на покой".

Мнозина се стремят към състоянието на покой, но те не са опитали, какво значи покой. Една точка може да бъде в покой, когато от всички страни я налягат сили, равни една на друга. Когато всички сили се съсредоточат към тази точка, тя ги уравновесява и остава в покой. Тя съсредоточава в себе си тежестта на всички сили, които са отправени към нея. В природата това състояние е известно под името "зреене на плода". В този смисъл плодът не е нищо друго, освен събирателна точка на сили. Обикновено плодът е в покой. Всички сили, които действат в плода, се събират в един център, в една точка, която е в пълен покой. Когато изпадне в такова положение, човек казва: Какво ли ще излезе от моята работа? Никаква перспектива, никакъв изходен път не виждам пред себе си. Когато всичките пътища пред човека се затворят, когато всички проходи в природата се запушат за него, той се намира в едно успокоително състояние на ума и на сърцето си, с цел да не се разсейва, докато дойде до вътрешно, правилно разбиране на живота.

Като изучавате живота на човека вие виждате неговите различни стремежи. Докато живее само на физическия свят, той иска да бъде голям, силен. Ако живее в духовния свят, той иска да бъде обичан от всички. Ако живее в умствения свят, той иска да бъде свободен, независим, да прави, каквото желае. Ако живее в Божествения свят, той се движи безпрепятствено навсякъде. Обаче, не е достатъчно човек да иска само, но той трябва да отговаря на всяко свое искане. Иска ли да бъде голям и силен, той трябва да изработи правилни отношения към окръжаващите. Иска ли да бъде обичан от всички и той трябва да обича всички. Иска ли да бъде свободен, и той трябва да дава свобода на всички живи същества. Иска ли да се движи без никакви препятствия в света, и той не трябва да поставя препятствия на другите. Спазва ли всички тези правила и закони, всички сили ще се съсредоточат към него, като към общ център, който може да ги уравновеси. Тази точка е подобна на банка, в която хората внасят капиталите си. Внесените капитали сформират банката, след което тя започва да функционира, както слънцето функционира и изпраща навсякъде своите лъчи. Като изпраща лъчите си по целия свят, по този начин слънцето уравновесява всички природни сили.

И тъй, времето, през което едно тяло се оформя, е наречено от науката "състояние на покой". Обаче, човек не трябва да мисли, че ще остане завинаги в състояние на покой, когато всички хора му дават. Щом вземе, каквото му е нужно, колелото на живот ще се завърти и той ще влезе в

друга фаза на живота, когато ще дава. Каквото е взел, човек трябва да го върне назад, но обработено. Който не разбира закона на даването, той ще попадне под закона на пръскането. Който не иска доброволно да дава, той ще се пръсне като бомба. Смъртта не е нищо друго, освен пръскане. Има естествена смърт, има и неестествена смърт, т.е. смърт на бомбите. Казано е, че Писанието иде в помощ на праведните хора да ги предпази от неестествената смърт. Тази смърт не иде случайно. Тя произлиза от самия човек. Който не мисли, не чувствува и не постъпва правилно, той може да се спъне в своите мисли и да попадне в ноктите на неестествената смърт. – Ама защо светът е създаден така? – Това не е ваша работа. Никой няма право да се меси в Божиите работи. Ако признавате, че Бог е създал света, вие нямате право да се произнасяте, дали е създаден добре, или не. Който си позволи да съди Божиите работи, той ще опита Неговия крак. Стъпи ли Божият крак върху него, хиляди години ще минат, докато се съвземе отново и заживее правилен живот. От човека се иска да живее добре, а що се отнася до въпроса, как е създаден светът, това не е негова работа. Следователно, който се е опитвал да влезе в Божественото съзнание като трън, той е бил изхвърлян навън. – Ама защо така грубо? – Как трябва другояче да се постъпи с тръна? Какво правите вие, когато в крака ви се забие трън? Взимате игла, обгаряте я малко, изваждате с нея тръна и го хвърляте навън. От единия до другия край животът на земята е пълен с грубости. За да надникне само за един момент в живота на ангелите и най-добрият човек трябва да стои хиляди години пред вратата им. Светлината, която излиза от човешките очи, от човешкия ум е толкова груба, че за да не се опетни, небето е затворило всичките си прозорци за нея. В какво седи грубостта на светлината, която излиза от човека? – В цвета ѝ. Тази светлина няма още онзи цвят, който човек сам желае. Когато казваме, че човек работи върху себе си, ние разбираме, че той работи за смекчаване на своята светлина.

Като гледате образа на човека върху фотографическо стъкло, вие не го харесвате. – Какво не харесвате в него? – Черния цвят. – Ще кажете, че някой човек е красив. – Красотата на човека се заключава главно в линиите. Дойдем ли до черния цвят, ние го наричаме цвят на падане, на отрицание на нещата, на гъстота на материята. Когато казваме "черна светлина", "черна душа", подразбираме нещо грозно. Който иска да се освободи от черната светлина в себе си, той трябва да работи хармонично и съзнателно върху своя ум, своето сърце и своя организъм. Като работи по този начин човек ще дойде до обединяване с всички души, които работят по същия начин. Тези души имат общ идеал, стремят се към общ център, към Слънцето на Великия живот. Времето и пространството не представляват никаква пречка за тях. Когато това слънце стане обект, към който всички хора се стремят, тогава само може да се говори за съгласие и разбирателство между тях. Нямат ли за обект на своите стремежи това

Слънце, никакво съгласие не може да съществува.

Сега, се явява въпросът: защо е трябвало човек да излезе от Бога и след време пак да се върне при Него? Това е един отвлечен въпрос. Всъщност, човек нито излиза от Бога, нито се връща при Него. Никакво излизане и връщане не съществува. Това са човешки понятия. Кой налива водата в шише и кой я излива? Водата сама ли се налива и излива от шишето? Човек сам налива водата в шише и после сам я излива и въпреки това казва, че водата се налива и излива. Не, водата сама не може нито да се налива, нито да се излива. И като се налива, и като се излива, тя не придобива някакви качества. И като се събира на едно място, и като се разпръсва, водата не придобива някакви особени свойства. Човек я заставя да прави и едното, и другото. Кои са съществените свойства на водата? Съществените свойства на водата са нейната способност да разтваря твърдите тела, да смекчава коравите и да утолява жаждата. Значи, задачата на водата в живота е да смекчава коравото човешко сърце и да овлажнява изсъхналия човешки ум. Когато сипете няколко капки жива вода върху коравото човешко сърце, то веднага ще се смекчи, ще затрепти, ще се повдигне нагоре, както се повдигат листенцата на изсъхнало цвете, полято с вода.

Водата съществува във всички светове, но навсякъде носи различни имена. От който свят да иде, водата смекчава коравите неща. Мнозина мислят, че благата на живота идат само от физическия свят. – Не, физическият свят носи само една трета от благата, които човек търси. Физическият свят може да се уподоби на фабрика, която прави шишета, гърнета от стъкло, от порцелан. Колкото хубави да са, те представлявт благо, което не може да задоволи човека напълно. Колко ще го ползва празното шише? Обаче, като влезе в духовния свят, човек ще напълни шишето с някакво съдържание. Така напълнено, шишето придобива смисъл. С това шише човек влиза в умствения свят и опитва съдържанието му. Значи, в умствения свят човек проверява идеите. Щом съдържанието на шишето се изпразни, отново го изпращат във фабриките да се напълни.

Когато хората се запитват, какво нещо е смъртта и какво – раждането, ние отговаряме: "Смъртта не е нищо друго, освен празнене на шишета, а раждането – пълнене на тия шишета." При всяко раждане човек носи със себе си ново съдържание. Щом шишето се пълни и празни, т.е. щом човек се ражда и умира, все има някакъв смисъл в тия процеси. Когато домакинята напълни едно шише със зехтин, тя знае, защо трябва да го напълни. И като го изпразва, тя пак знае, защо прави това. Трябва ли шишето да се запитва, защо го пълнят и празнят? Щом са го напълнили, непременно ще го изпразнят. То не може да остане всякога пълно. Шише,

което не се пълни и празни, е безпредметно. Домакинята го изхвърля навън. Същото се отнася и за човека. Докато не се пълни и празни, човек не може да живее. Ако приема Божественото знание, без да го предава навън, човек сам приготвя условия за своята смърт. Един от законите на Божествения свят гласи: човек е длъжен да дава от благата, които приема и на другите. След като задържи за себе си токова, колкото му е нужно, останалата част, колкото малка да е, той трябва да я даде на своите ближни. Задържи ли всичко за себе си, той приготвя условия за собствената си смърт. Тъй щото кажем ли, че човек трябва да живее безкористно, ние подразбираме спазването на този закон. Всяко нещо, което Бог е вложил в човека, трябва да излезе навън, да се употреби за благото на самия човек, както и за благото на неговите ближни. Не постъпва ли така, той изгражда своето нещастие, своята смърт. Върху тия отношения, именно, се съграждат ред философски учения, теории, системи. Една от тия теории е теорията за кармата.

Какво представя кармата? Каквито обяснения да се дават за кармата, те нищо не допринасят за благото на човека. Кармата не обяснява фактите и явленията в живота, но само ги констатира. Например някой взема от приятеля си една голяма сума на заем и обещава, че след две години ще ги върне. Още като обещава, той не говори истината. Не само че след две години не може да ги върне, но и до края на живота си не ги връща. Като е услужил, приятелят му се е лишил от едно необходимо условие за своя живот, вследствие на което изпада в големи лишения и затруднения. Не се минава много време, по силата на кармическия закон онзи, който е взел тия пари на заем и не ги е върнал, ще се намери в същото затруднение. Той сам ще се чуди, отде му е дошло това затруднение. Който признава закона на кармата, ще разбере, че и той някога е постъпил по същия начин. За да излезе от трудното положение, в което е изпаднал, той трябва да изправи погрешката си. Кармата изключва всякакво неизпълнение на обещанията. Който иска да избегне закона на кармата, той трябва да е внимателен в обещанията си. Обещае ли нещо, той трябва да го изпълни. Не може ли да го изпълни, по-добре да не обещава. Някой казва: "Аз ще бъда добър." – Ако днес не си добър, никога не можеш да станеш добър. – „Аз ще изправя живота си." – „Кога?" – „В бъдеще." – Ако днес, когато се намираш под благодатните лъчи на слънцето, под благодатта на Бога, ти не можеш да изправиш живота си, в бъдеще още повече няма да го изправиш. В отлагането на нещата няма никаква наука, никаква философия. Отлагането представлява философия на празните гърнета. – „Ама аз съм лош човек." – Дали си лош или добър, това не е важно. От тебе се иска да изправиш отношенията си към Бога, към своя ближен, към себе си. Божественото в тебе ще те съди, а не хората. Следователно ти трябва да спазваш Божествените закони, да не ги нарушаваш. Нарушиш ли ги, ти

изгубваш своя мир, своето здраве, своите дарби и способности.

Щом е дошъл на земята, човек трябва да изправя живота си и да изпълнява волята Божия. Обаче, да изпълниш волята Божия това не значи да ти се дадат всички материални блага, да те осигурят. Да имаш всички материални блага на разположение, това още не значи, че ти си разрешил задачите на живота. Всяко благо има смисъл дотолкова, доколкото човек може да го използва разумно. Какво ще се ползва бръмбарът, ако го поставите да живее в светла, голяма стая? Каквато стая да му се даде, бръмбарът не може да я използва и пак бръмбар ще си остане. Същото може да се каже и за човека. Каквито блага да му се дадат, ако той не е готов за тях, те ще останат неизползвани. Смисълът на живота не седи в материалните блага. Външните условия не съдържат живота. Животът носи всички блага в себе си. Той е подобен на турист, който носи всички блага в раницата си. Туристът знае, че ако не носи благата си в своята раница, ще остане гладен. В гората, на планината, дето отива, няма нищо за ядене. Иска ли да яде, да подкрепи силите си, туристът трябва да слезе в долината, при благата на живота, и като напълни раницата си отново да се качи на високия планински връх.
Човек трябва да има правилни разбирания за живота, да различава обикновения от възвишения живот. Да водите чист и свят живот, това значи да имате правилни, съвършени отношения към всички живи същества. Да бъде човек съвършен, това значи, между Бога и неговата душа да съществува пълна хармония. Тази хармония се поддържа от три велики сили в света: от любовта, от мъдростта и от истината. Любовта е достъпна за всички, но не може да се изясни. Тя регулира външните и вътрешните отношения на човека. Мъдростта пък иде в услуга на любовта. Тя обработва всички неща, с които любовта си е служила и ги поставя на техните места във време и пространство. Истината определя вътрешните стремежи на човек като му показва, какво трябва да реализира. Има съществени постижения, но има и несъществени. Когато постигне нещо несъществено, човек изгубва своята вътрешна свобода и своя вътрешен мир. Реално е само това, което човек се стреми да постигне, но не може да го постигне. Да ядеш, без да се наядеш напълно, това значи да живееш. Да ядеш и да се наяждаш напълно, това значи, да приготвяш условия за смъртта си. Да постигне човек нещо, това значи да направи връзка с Първата Причина на нещата. Да се свърже човек с Първата Причина, това не значи, че напълно е разбрал нейните прояви. Достатъчно е човек да върви напред, а въпросът за разбиране и познание на Божественото е въпрос на бъдещето. Човек трябва да е доволен от най-малкото постижение. То е необходимо като стимул в живота му, да върви напред. Който разбира смисъла на малките величини, той ще разбере смисъла и на големите. Който може да използва едно житно зрънце разумно, той ще

използва и многото житни зърна. И най-малката мисъл може да избави човека от едно голямо нещастие.

Като не разбират законите на живота хората се запитват, защо страдат. – Човек страда за да намери щастието. Човек умира, за да намери живота. Човек е невежа, за да придобие знание. – Защо хората мразят? – За да намерят любовта. – Защо лъжат? – За да намерят истината. Защо хората са недоволни? – За да намерят доволството. Следователно, за да дойде до положителното в живота, човек неизбежно ще мине през отрицателното. Колкото да се пази, човек все ще мине през закона на контрастите: ако един момент е щастлив, на другия ще бъде нещастен. Този закон има отношение не само към отделния човек, но и към всички хора на земята. Той е закон на единство и закон на общност. Например ако тук някъде някой човек е болен, на противоположния полюс на земята някой се радва на голямо здраве; ако тук някой е богат, другаде някъде някой е сиромах; ако тук някой е учен, другаде някой живее в пълно невежество. Следователно при каквото тежко положение да се намира, човек все има възможност да излезе от това положение, но трябва да знае, как да мине от единия полюс на живота в другия. Като минава през мъчнотии и трудности, човек влиза в ретортата на живота, дето се подлага на действието на киселини, на основи, на огъвания, на масажи. Като мине през тия изпитания, като мине през огъня на живота, човек излиза чист, обновен и отива на другата страна на живота, дето цари радост и светлина, простор и свобода.
Христос казва на едно място, че е дошъл на земята да запали огън. За да се запали този огън, нужно е огнище, горителен материал и мех, който да раздухва огъня. – Кой ще бъде горителният материал? – Нечистите гърнета. Христовите последователи, които минаха през големи гонения, бяха нечисти гърнета. Те трябваше да минат през огън, да се очистят, да се обновят и така да влязат в новия живот. Такова е положението на всички съвременни хора. Материята, от която са направени техните гърнета, е чиста, но от дългото стоене на открито е прашасала. Те трябва да се очистят от наслоения върху тях прах. Като е дошъл на земята, въпреки желанието си, човек е изложен на оцапване. Човек постоянно се цапа от своите мисли, чувства и действия, както и от храната, която употребява, затова трябва постоянно да се чисти. Чрез хляба, чрез храната човек възприема онова, което фурнаджията или търговецът е вложил. Праведният и здрав фурнаджия внася нещо хубаво в човека. Грешникът ще внесе нещо болезнено в своите клиенти. Идеите и светлите мисли влизат в ума на човека чрез докосване на някое светло същество до неговия ум. Без докосване нищо не става. Милиони слънчеви лъчи трябва да се докоснат до плода, за да узрее. При това всеки лъч предава на плода нещо специфично. Милиони разумни същества са се докоснали до човешката

душа, за да и предадат това, което тя днес съдържа. И още милиони същества трябва да се докоснат до човешката душа, за да й предадат онова, което ще и бъде нужно за далечните времена и епохи. Затова е казано в Писанието, че никой не живее за себе си.
Сега, какви са вашите възгледи за живота, за човешката душа, това не е важно. Ако знанието, добротата, силата, свободата и богатството на човека представят здрава основа, на която той може да се държи при всички условия на живота, те са онази основна валута, която се приема във всички държави. Не се ли приема навсякъде, тази валута не може да бъде основа на живота му. Когато влиза в общество на учени, на добри хора, човек трябва да има такава обхода, заради която да бъде приет. Не знае ли как да се обхожда с тях, те веднага ще го изпратят навън. Когато минава през широка врата, човек ще върви свободно, без никакви ограничения. Минава ли през тесен проход, той ще се огъне на една, на друга страна, да излезе на другия край неповреден.

Какво представлява широкият път? Кой може да минава през този път? Широкият път е за мъдреците, за великите адепти в света. За грешниците, за слабите е тесният път. – Защо е така? – Защото, ако слабият, грешният прави погрешки, той още повече ще се оплете и не може да се оправи. Обаче, когато ученият, светият човек прави погрешки, той сам ги изправя. Ако синът е глупав, а бащата умен, последният трябва да предпазва сина си от погрешки. Той не трябва да му дава условия да греши. Ако синът обича да пие, бащата не трябва да му дава пари, да задоволява желанието му за пиене. В такъв случай за предпочитане е този син да стане работник, да впрегне енергиите си на работа, отколкото да отиде в странство да учи, да даде възможност на своята слабост да се развива. На пиян човек пари в ръцете не давай.

Днес мнозина търсят лесния път. Те искат с малко труд големи постижения и се оплакват, че им е дадена много работа. Докато човек не познае себе си не знае, какви възможности и сили се крият в него, той все ще се намира под опеката на разумната природа. Тя ще го тури на такава работа, чрез която да се опита и познае. Само разумният човек е измерил силите и способностите си и знае, с какво разполага. Този човек има будно съзнание. Той живее не само с външно, но и с вътрешно съзнание. Рече ли някой да преувеличи способностите си, Божественото съзнание веднага му представя хора, които разполагат с по-големи способности и дарби от неговите. То има пред вид да го застави да гледа правилно на нещата. Божественото съзнание съпоставя фактите. Ще каже някой, че върши волята Божия. – И това може да се провери лесно. Който върши волята Божия, той носи светлина и за себе си, и за другите. Не върши ли волята Божия, той сам живее в тъмнина. Когато Божественото Начало в хората е

взело надмощие над човешкото, те светят еднакво и светлината им се прелива от един в друг. Това подразбира равенство между хората. Те са равни по прояви на любовта, на мъдростта и на истината. Щом хората престанат да живеят по законите на любовта, на мъдростта и на истината, равенството между тях се нарушава и те започват да живеят в неравенството. Спазвайте законите на Великия живот, спазвайте законите на хармоничните отношения, за да се движите в равенството на живота.

Божията Любов носи пълния живот.

48. Лекция от Учителя, държана на
24 юли 1929 г. София – Изгрев

1929_07_26 Верният образ
лекция пред специалния клас

ВЕРНИЯТ ОБРАЗ

Размишление.

Какво става, като се срещнат две тела в пространството? Ако си хармонизират, те ще се сближат и опознаят. Ако не си хармонизират, ще се отблъснат и от срещата им ще се създаде източен въпрос. Каквото представят срещите между същества, които са хармонично или дисхармонично настроени помежду си, такова нещо представят и думите, които хората си подхвърлят. Ако думите са хармонични, съществата се сближават и опознават. Ако са обидни, съществата се отблъскват, както се отблъсква гумената топка, хвърлена върху твърда преграда.

Коя е причината, че се говори за среща и за отношения между две същества? – Все има някаква причина, външна или вътрешна. Дали хората се разговарят, дали се срещат, има някакъв повод за това. Някой говори, с цел да оправдае себе си или ближния си. Ако успее да направи това, той минава за талантлив човек. Ако не успее, той минава за невежа. Обаче, невежеството не е многократен процес. Човек може да бъде невежа в един момент, а в друг да прояви голямо знание, да мине за учен. За невежеството пишат двойка, а за знанието – шесторка. Като съберат двете бележки и ги разделят на две, получават тройка, среден успех. Талантливият човек е запалена свещ. Невежият е загаснала свещ. Невежият и ученият са полюси на живота. Невежият започва с нула и свършва с двойка; ученият започва с тройка и свършва с шест. Който започва с шест, свършва с нула. Това значи превръщане на енергията от нисша във висша и от висша в нисша. Който знае да превръща енергията от нисша във висша и от висша в нисша, той може да тълкува и изправя погрешките си.

Често учениците грешат, защото се месят в работата на своите учители. И тогава, вместо добри бележки, те получават слаби. Учителите представят природата. Следователно, хората, като ученици на живота, се месят в работите на природата и, вместо добри бележки, получават слаби. – Нямам ли право да говоря, да кажа мнението си? – Имаш право да говориш, но разумно, правилно. Добрият, разумният говор е вътрешен и невидим. Този говор е истински, реален. Оттук вадим следното заключение: реални неща са тези, които предизвикват вътрешен говор в човека. Между тях всякога се образува духовна връзка.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

41. *Лекция от Учителя, държана на*
25 юли 1929г. София – Изгрев

Книги:

* Верният образ
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_07_28 Що трябва да речете
неделна беседа

ЩО ТРЯБВА ДА РЕЧЕТЕ

„Духът ща ви научи в истия час, що трябва да речете."
(Лука 12:12)

„Ще ви научи" – това е едно безлично изречение.– Защо? – Защото не се казва, кой ще ви научи. Значи, за да бъде едно изречение пълно, то трябва да има подлог и сказуемо, да се знае, кой върши действието. С други думи казано: за да бъде едно изречение пълно, между подлога и сказуемото трябва да съществува известно отношение, известно съпоставяне. Съпоставяне трябва да съществува не само между думите в изреченията и техните служби, но и между всички неща. С този закон, именно, се отличава разумният свят. Следователно, трябва да се съпоставят всички думи в изреченията, всички числа в математиката, всички мисли, чувства и действия в живота на човека, всички идеи и т.н. Законът за съпоставяне на нещата не е произволен. Той е строго определен. Който разбира този закон, той съзнава, че неговите мисли, чувства и действия са резултат на мислите, чувствата и действията на възвишените същества. Те не са негови собствени. Този човек никога не може да каже за себе си, че така или иначе е помислил, или че това и онова е направил. Той знае, че пръв Бог е започнал да мисли, а после човек. Първо Бог е създавал, а после човек. Ако Бог не беше мислил, човек никога не би могъл да мисли. Обаче, не може да се каже обратното, т. е. че когато човек мисли, и Бог мисли. Майката влага своите качества в детето си, но не и обратното. Детето не може да вложи своите качества в майката. Само майката или бащата могат да кажат, че са вложили известна дарба, способност, или известен талант в детето си, но детето не може да каже, че е вложило нещо в родителите си. Че това е така, може да се провери, да се подложи на опит.
„Духът ще ви научи, що трябва да речете." Как ще ви научи Духът? Представете си, че през малък, тесен отвор пущам само един светъл лъч и ви давам книга да четете. Вие взимате книгата, взирате се в нея, но не можете да четете, нищо не виждате. След това през този отвор пущам още един лъч. Взимате книгата в ръка да четете. Сега виждате по-добре, но още не можете да четете. Пущам още един лъч. Вие виждате вече по-добре, но едва можете да четете. Постепенно усилвам светлината, като вкарвам през отвора три, четири, пет, шест лъча. Вие започвате да четете по-свободно. Колкото повече светлината се увеличава, толкова по-добре виждате, толкова по-свободно четете. Кой ви даде възможност да виждате и да четете книгата: аз или светлината? За да виждате добре, за да разбирате

книгата, която четете, три фактора взимат участие: първо – светлината, която разкрива нещата; второ – аз, който пущам светлината през отвора на вашата тъмна стаичка, като постепенно давам възможност на по-голям брой слънчеви лъчи да минават през този отвор; трето – разумното начало у вас, което прави известни съотношения или съпоставяния на нещата. Когато съпоставя явленията в природата или в живота, човек трябва да се ръководи от своята разумност, да не прави криви изводи или заключения. Например, някой казва, че еди-кой си го обичал. – Как познава това? – По погледа. Този човек го гледал някак особено мило. Той вижда този мил поглед, а другите не го виждат. – Защо? – Защото той иска да вземе нещо от него. И вълкът поглежда мило към овцата, но не и към човека. От човека той се страхува, а от овцата не се страхува, лесно може да я задуши. Следователно, мил поглед е онзи, който виждат всички хора и в който няма никакво користолюбие.
Като правят известни съпоставяния между явленията в живота, мнозина ги намират за обикновени работи и се отнасят с пренебрежение към тях. Щом дойдат до някои малки работи, те казват, че са обикновени неща, че не трябва да се занимават с тях. Всъщност малките работи са най-важни. Малките неща спъват човека. От тях зависи щастието на човека. Който може да решава малки задачи, той ще решава и големи. Като не разбират смисъла на малките величини в живота, хората се стремят към велики идеи, към големи постижения, вследствие на което всеки ден преживяват все по-големи и по-големи разочарования. Като дойде при тях някой тъжен, скърбен човек, те казват, че не могат да го приемат, защото са заети с велики работи, от които зависи щастието на цялото човечество. Занимавайте се с велики работи, но не пренебрегвайте малките. Скърбният човек не иска много; той се нуждае само от една-две утешителни думи. Ако стремежите и импулсите на всички хора са правилни, човечеството трябваше да бъде спасено досега. Всички хора, всички народи искат да спасят света, да спасят човечеството. Тъй както хората искат да спасят света, той отдавна е спасен, но те трябва да се научат правилно да живеят, да ценят своето спасение. Например, лекарят спасява болния, излекува го, но ако не се пази, той отново заболява. Той започва да пие, да се удоволствува, да ходи по цели нощи, докато съвършено изгуби здравето си. Той иска да покаже пред хората, че е герой, че от нищо не се страхува. Какво го очаква най-после? – Болест, безсилие, слабост, даже и смърт. „Що трябва да рече те." За да знаете що да рече те, трябва да съпоставяте нещата правилно. При всяко съпоставяне на нещата се забелязват главно три момента: двата са обикновени, а единият е необикновен – от него зависи правилното разглеждане, правилното решение или заключение. Този момент зависи от разумността на човека. Докато не дойде до този момент, човек живее като всички хора. Той води обикновен живот. Виждате този човек, че яде, пие, ходи по кръчми и

кафенета, за нищо не мисли. Обаче, като разглежда и съпоставя нещата, най-после той дохожда до разумното начало в себе си, и от този момент решава да живее добре. Следователно, философията на живота се заключава, именно, в това, да дойде човек до необикновения момент в живота, до разумното начало в себе си, до познаване на същественото. Щом дойде до този момент, човек вече познава не само себе си, но и хората около себе си.

„Духът ще ви научи." Где е Духът? Духът не е нито вън от човека, нито вътре в него, а при това Той е в състояние да научи човека. Когато се казва, че Духът не е нито вън от човека, нито вътре в него,това подразбира, че Духът не се намира в човешкия свят. Той не може да се ограничи с човешките разбирания за живота и природата. Човешкият свят съставя малка област от обширния свят, в който Духът живее. Физическият свят, в който човек живее, съставя малка част от духовния свят, а още по-малка от Божествения, вследствие на което не може да се каже, че Бог живее вътре или вън от човека. Никой не може да определи мястото на Бога в природата.

Като разглеждате един часовник, вие не можете да кажете, че майсторът, който го е направил, е в самия часовник. Както и да наблюдавате часовника, вие не можете да кажете, къде, именно, са скрити интелигентността, мислите, чувствата и постъпките на майстора, който го е направил. Въпреки това, по устройството на часовника можете да кажете, каква интелигентност, каква мисъл, какви чувства и постъпки е имал майсторът, който е направил часовника. Това може да разбере само онзи, който познава законите.

Съвременните хора имат известни разбирания за нещата, които се отнасят за дадено време и за даден случай. Например, официалната геометрия определя понятието за правата линия в смисъл на най-късото разстояние между две точки. Значи, между две точки може да се прекара само една права линия. Двете точки представят граници на правата линия. Това определение за правата линия се отнася само за даден случай. С други думи казано: между два бряга може да тече само една река. В геометрията е известно, че сама по себе си точката е несъизмерима. Обаче, щом се измерва правата линия, с нея заедно се измерва и точката. Следователно, може да се каже, че правата линия е измерение на точката. Колкото по-дълга е правата линия, толкова по-голяма е силата, която я е образувала, и толкова по-дълъг е нейния път. Колкото по-къса е дадена линия, толкова по-малка е силата, която я е образувала, и толкова по-къс е нейния път. Същото можем да кажем и за човека. Колкото повече е живял човек на земята, толкова по-голяма е била неговата сила. Колкото повече разумни работи върши един човек, толкова по-голяма е неговата интелигентност. Колкото повече материал гори в огнището, толкова по-силен е огънят. Това, което казвам за правата линия, за огъня, за водата, са обикновени

работи, които не ви интересуват. От какви работи се интересуват съвременните хора? Те се интересуват от велики изобретения. Трима души седят един до друг и размишляват върху някакви въпроси. Те се запитват помежду си, какви въпроси ги занимават. Първият казва: Четох в един вестник, че в моретата и океаните имало четири милиона тона злато, и сега мисля да направя едно колело, с което да извлека всичката вода, за да извадя златото, което се съдържа в нея. Вторият казва: Аз мисля върху това, какво колело да направя, посредством което да използувам грамадната водна енергия за осветяване на градовете с електричество. Третият казва: Мисля да направя такова колело, посредством което да извадя всички риби от морето, и да ги използувам за храна на цялото човечество. Кое от трите изобретения е най-важно? И трите изобретения са фантазии. Как е възможно човек да извади всичкото злато от океана, или да впрегне всичката водна енергия на океаните и моретата, или да извади всичката риба от водите за прехрана на целия свят? Така си мечтае и младата мома. Тя седи у дома си, облечена, причесана добре и си представя, как царският син ще дойде при нея да я вземе за своя жена. Тя се усмихва самодоволно, представя си, че целият свят е неин, че има на разположение хубави дворци, автомобили, файтони, слуги и т.н. Като види, че седи без работа, майка ѝ я побутне оттук-оттам, пита я, какво се е захласнала, че никого не вижда наоколо си. – Дойде ми една светла мисъл в главата, и седнах да си помисля, как мога да я реализирам. Другаде виждате втора мома, която си мечтае, че се е оженила вече за царския син, родила е син и дъщеря, които изгледала, възпитала и изучила добре. Трета мома пък си мечтае, че се е оженила за царския син, отгледала децата си и сега вече може спокойно да си живее, защото има кой да я гледа, да се грижи за нея. Трите моми седят, мечтаят си, въртят колелетата, но въпреки техните изобретения, животът не върви в естествения си път. Първото колело се върти от осем хиляди години насам и е могло да изкара от водите едва около сто милиарди злато. Това е всичкото богатство, с което светът разполага. Второто колело е успяло да впрегне част от енергията на водите, с които движи параходи, автомобили и др. Третото колело създало хамбари за жито, складове за риби, с цел да се изхрани цялото човечество. Тия колела не са илюзии, Те непрекъснато работят, за да подобрят условията на живота. Съвременните хора имат на разположение и светлина, и топлина, и жито, и храна – едно не им достига: щастието не е между тях. Сегашните хора отричат щастието, наричат го илюзия.– Не, щастието е идеал, към който цялото човечество се стреми. Ако човек не може да постигне щастието, той сам е виновен за това. Кой е виновен, че певецът не взима правилно тоновете? Всеки тон може да се изпее правилно, но ларинксът на певеца трябва да бъде нагласен по всички правила на музиката.

Когато музикантът не пее, както трябва, това показва, че той не е много

отзивчив по отношение на тоновете, не знае правилно да ги възприема и прилага, нито знае законите на музиката.
Днес всички хора говорят за идеален живот, но в края на краищата казват, че този живот е непоносим. Ние пък поддържаме, че идеалният живот е постижим. Изобщо, всички идеални неща са постижими. Мнозина казват, че идеалните неща в живота са илюзии, фантазии, пред които човек не трябва да се спира. Каква по-голяма илюзия от смъртта? Срещате един тъжен, скърбен човек. Защо е тъжен? – Защото баща му умрял. На другия ден го срещате весел, разположен. Защо? – Защото му съобщили, че баща му не е умрял. Каква радост, какво щастие е това, което ту се явява, ту изчезва? Само положителното, само реалното носи щастие. Щастието се заключава в малките работи. Щастието се определя от разумното съпоставяне на нещата. Какво щастие можете да изпитате, ако при влизането си в родния си град срещнете човек, който ви показва пътя за влизането ви в този град? Никакво щастие няма да изпитате. – Защо? – Защото вие познавате всички кътчета на този град. Обаче, ако сте се изгубили в една гъста гора и срещате човек, който ви показва пътя да излезете от гората, вие ще изпитате голяма радост, ще се почувствувате един от най-щастливите хора в света. Докато се стремите към Божествения свят, трябва да знаете, че всичко, каквото срещате на пътя си, има отношение към вашия живот. Дали съзнавате това, или не го съзнавате, не е важно. Ако го съзнавате, ще се ползувате от всичко; ако не го съзнавате, ще търсите щастието, спасението извън вас. Следователно, търсете спасението си в Бога. Къде е Бог? – Бога ще намерите в Божественото начало у всеки човек, а Божественото начало, това е благородното, възвишеното у човека. Има моменти, когато Божественото се проявява и у животните.
Един човек минава през една гора. Дигнал глава нагоре, едва пристъпва, съзнава достойнството си като човек. В това време една мечка се изпречва на пътя му. Той се уплашва и от страх не знае, какво да прави, накъде да бяга. Като го видяла, мечката започнала да го плюе, но не го нападнала. Защо го плюла мечката? Тя искала да подчертае неговата неразумност. Ако беше разумен човек, той нямаше да ходи тъй захласнат из гората, но отдалеч още щеше да се отбие от пътя си и да остави мечката с мечетата свободно да минат. Ще кажете, че мечката е постъпила много жестоко, по животински, като си е позволила да плюе човека. Кой е постъпил по-неправилно, това е въпрос. Какъв човек е този, който насочва пушката си срещу мечката и я убива? Каква култура е тази, която си служи с убийство? Разумният човек се учи от всичко. Като види, че някой убива животно или човек, той веднага изважда някаква поука за себе си. Като се учи от постъпките на хората, разумният събира ред опитности в живота, които осигуряват щастието му. Ако човек не се учи от постъпките на другите хора, той сам създава нещастието си.

И тъй, колкото по-будно е съзнанието на човека, толкова по-големи са възможностите да бъде щастлив. Ученикът трябва да бъде всякога буден. Един човек седи в стаята си и чете. В това време една муха бръмчи около него и го безпокои. Той не се запитва, защо мухата бръмчи. След малко повдига главата си нагоре и вижда, че мухата се оплела в паяжината на един паяк, който се готви да я изяде. Човекът поглежда към мухата, после към паяка и си казва: Нека я изяде паякът. Това е негова работа. Затова, именно, той е направил паяжината си, да лови мухи и да се храни с тях. Бог го е създал, и Той ще го съди. Не е моя работа да му преча да лови мухи и да се храни с тях. Според мене, тази философия не е на място. Това говори за човешкото нехайство. Човек, който има будно съзнание, не трябва да позволява на паяка да върши престъпления в неговата стая. С мисълта си той трябва да въздейства на паяка да не върши престъпления. Паякът е така нагоден, че дълго време може да прекара без храна. Ако паякът не го послуша, той има право да развали паяжината му и да го изхвърли вън. Когато паякът е вън, далеч от окото на човека, той е свободен да прави, каквото иска. Той сам ще носи отговорност за своите постъпки. Остане ли равнодушен към постъпките на паяка, човек ще носи отговорност за своето нехайство. От неговото нехайство ще пострадат хиляди хора. Един ден той ще плаща за страданията на своите братя. Които не разбират този закон, те лесно ще се оправдаят, като кажат, че паякът прави паяжината си, за да лови мухи и да се храни с тях. – Не, първоначално паяжината имала съвсем друга цел. От паяжината на паяка хората изучавали, как е бил създаден светът. Първоначално е съществувал само един център, и постепенно са се създавали различните светове, които са се движили около този център. Учените, които разбирали това нещо, използували паяжината на паяка за разни изчисления около създаването на света. Обаче, сегашните учени изгубили това знание, вследствие на което паяжината няма вече онова значение, което някога е имала. Като няма онова велико предназначение, каквото е имала в миналото, днес паяжината служи на паяка изключително за ловене на мухи. Като хване някоя муха в паяжината си, паякът ѝ казва: Ела при мене да ти предам една лекция за създаване на света. Щом започне да предава лекцията, той изпраща мухата на онзи свят, да провери всичко онова, което ѝ говорил. Сега, като слушате тия работи, ще кажете, че не са верни. Ще ви се види чудно, как е възможно, между паяжината на паяка и създаването на света да съществува известно отношение. Често, между някои явления в живота или в природата, съвършено случайни и независими едни от други, съществува известно съотношение. Например, двама студенти, добри приятели, следвали едновременно в един университет. Като наближило време за изпит, те се уговорили да си подсказват, но мълчаливо, само с известни знаци. Един от професорите, при когото трябвало да се явят на изпит, бил много строг. Много от студентите, които се явили при него

преди двамата приятели, пропаднали на изпита. Когато един от приятелите се явил на изпит, другият влязъл в аудиторията да слуша, как професорът изпитва. Когато приятелят му започнал да отговаря на зададения от професора въпрос, вторият, който слушал, започнал да се почесва по главата, според предварително условените между тях знаци. Професорът забелязал, че когато студентът, който седял на чина и слушал, как другарят му отговаря, се почесвал, последният давал добри отговори. Защо става това, той не знаел, но забелязал известно съотношение между отговорите на изпитвания студент и почесването на другия по главата. С почесването по главата си, което единият от приятелите правил, умът на втория се прояснявал, и той отговарял добре на зададените въпроси. Двамата студенти си послужили с някои условни знаци, и по този начин взаимно си помогнали. Които не разбират значението на условните знаци, те ще кажат, че това е някакво съвпадение. Това, което за някои хора представя съвпадение, за двамата студенти представяло условни знаци. Следователно, това, което хората наричат съвпадения, не е нищо друго, освен условни знаци, с които някои същества си служат. Когато някой се почеше отгоре по главата, това напомня за съществуването на Великия Божи закон, който не трябва да се престъпва. Престъпи ли човек този закон, нещастията ще го следват. Ако човек се почеше отзад по главата, това показва, че не трябва да мисли много. Както и да се почеше човек, ако разбира тия движения, той ще намери в тях известен смисъл. Съвременните хора са изгубили смисъла на движенията, вследствие на което не могат правилно да ги използуват. Няма човек в света, който, като се е почесал по тила, да не е обезсмислил живота си. За да разберете смисъла на движенията и да се ползувате от тях, правете наблюдения, как се отразяват различните движения върху психиката ви, или върху състоянията ви. Значението на движенията може да се забележи главно при случаи, когато човек е в лошо разположение на духа. Вземете една тетрадка и като направите едно или друго движение или почесване по главата или тялото си, записвайте, как се отразява това движение върху разположението ви. Ако разположението ви се измени и се почувствувате добре, ще знаете, че еди-кое си движение или почесване е правилно. Във всяко правилно движение действуват разумни сили.

Мнозина разглеждат движенията като несъществени процеси в живота на хората, вследствие на което не им отдават нужното внимание. Те не са прави. Движенията имат свой дълбок, вътрешен смисъл, заради което трябва съзнателно да се изучават, Следователно, ние различаваме два вида процеси: механически или несъзнателни и съзнателни. Като наблюдавате хората, ще видите, че мнозина от тях нямат установен поглед. Като ви погледне някой, виждате, че погледът му блуждае. По погледа ще познаете, дали даден човек мисли, или не. Ако мисли правилно, той е човек; ако не мисли, а чувствува само, това показва, че в този човек

преобладава животинското. Обаче, можете да срещнете човек, у когото погледът е отправен нагоре, към великото и възвишеното в света, Този човек е развил в себе си Божественото. Следователно, по погледа можете да познаете, кое в човека преодолява: животинското, човешкото или Божественото. Ако в него се изявява Божественото начало, този човек може да се нарече Син Божий. Що е животно? – Животно е това, което не разсъждава, но върви по пътя на своите чувства. Що е човекът? – Човек е този, който мисли, който върви по пътя на мисълта. Що е ангелът? – Ангелът върви по пътя на вечната светлина. Какво представя Синът Божий? – Синът Божий върви по пътя на необятната Божия Любов.
„Духът ще ви научи". Когато ви поставят на известни изпитания, изкушения или лишения, Духът ще ви научи, що трябва да речете, за да издържите изпита си. Мома обича един момък. Това е изпит за момата. В същото време друга мома се влюбва в този момък. Първата мома се нахвърля върху втората, започва да й се сърди, как смее тя да обича нейния възлюбен. Тя счита момъка за нейна собственост. Това е ревност, която разваля отношенията между младите. Как трябва да постъпи младата мома и какво трябва да рече на другарката си, която обича нейния възлюбен? Тя трябва да й каже: Ако моят възлюбен те обича, аз го отстъпвам и съм готова да гласувам за тебе. И другата мома трябва да каже същото. Каже ли и тя същото, въпросът е решен. Защо трябва тези моми да се карат, да делят момъка помежду си? Хората казват, че момъкът трябвало да избира момата.
– Не, никой никого не може да избере. Когато два вола се впрегнат на работа, кой ги избира? Когато две струни се поставят на цигулката, кой ги обтяга? Когато срещнете дама облечена с хубава, модерна рокля, кой я облича? Ще кажете, че тя сама се е облякла. – Не, модата е заставила тази дама да се облече така. И след всичко това ще се говори за свобода на волята.
Какво нещо е свобода на волята? Само онзи човек има свободна воля, който носи любовта в себе си. Който няма любов в себе си, той не може да бъде свободен. Ние съпоставяме свободата с любовта. Значи, свободата седи в любовта. Свобода без любов не съществува. Любовта трае само един кратък момент, а не часове или дни, както някои мислят. В този момент, именно, човек се запалва и започва да свети. – Кой го запалва? – Запалва го едно същество, но кое е то, никой не го вижда. Щом запали човека, това същество веднага се скрива някъде и започва отдалеч да измерва, каква е температурата на неговата любов. Като започне да гори, човек казва: Не зная, какво стана с мене, но сърцето ми гори. Влюбил съм се някъде. – Когато сърцето на момъка гори, това не показва още, че той люби. Момата, която е предмет на неговата любов, първоначално е мълчалива, скромна, нищо не иска. Обаче, ако той за момент само забрави за нея, тя веднага започва да му изрежда, какво иска да й купи. Той се чувствува

щастлив, че тя иска нищо от него, и веднага изпълнява желанията ѝ. Отначало тя иска дребни, малки работи от него, после – все по-големи, докато един ден иска той да пожертвува живота си заради нея. Колкото повече желанията на неговата възлюбена се увеличават, толкова повече и огънят му се увеличава. Не се ли увеличава огънят, любовта е слаба. Докато огънят между две любещи същества се увеличава, те са подложени на наблюдение, на измерване температурата на техния огън. От този огън, именно, може да се заключи, какво горене става, пълно или непълно, съществено или несъществено. Какво нещо е любовта? Любовта носи безсмъртие, здраве, щастие; любовта носи богатство, слава и почести; любовта включва в себе си интелигентност, разумност, мекота. Изобщо, каквото човек пожелае, ще го намери в любовта. Любовта включва в себе си всичко красиво и възвишено. Въпреки това всеки се оплаква от любовта. Всеки казва, че сърцето му изгоряло от любов. Един дядо се разговарял с един момък: Синко, любил ли си? Ако не си любил, пази се от любовта. Опасно нещо е тя. Досега три пъти съм любил, но сърцето ми е вече изгоряло. – Не е достатъчно човек само да гори, да се превърне на въглен, но той трябва съвършено да изгори. Който е горял от любов, но не е доизгорял, той трябва отново да се запали, да изгори напълно. Тъй щото, и за дядото има възможност да гори и четвърти път, докато напълно изгори. Колкото и да се оплаква от любовта, щом му кажете, че може да залюби някоя млада мома, той веднага се изправя, усмихва се и казва: Божия работа е това. – Наистина, и това е Божия работа. Щом дядото е готов и четвърти път да люби, това показва, че не е разбрал любовта, както трябва. Дядото продължава да разправя, че когато се влюбил за пръв път, бил много неопитен. После поумнял малко, но все още не е достатъчно умен. Много още има да учи от любовта. Съвременните хора говорят за любовта, но внасят в нея качества, каквито тя не съдържа. Когато любовта посети човека, тя внася в него мекота, разширение и светлина. Това осмисля живота на човека, и той се ободрява, става смел и решителен и започва да се проявява, да вижда, че и от него може да излезе нещо. В любовта има само една опасност, да не се привърже човек към една форма и с това да изопачи чувствата си. Щом чувствата на човека се изопачават, той се поддава на низши влияния, вследствие на което любовта го напуща. За да не дойде до това положение, човек предварително трябва да се пречисти, да освободи ума, сърцето и душата си от наслояванията на своето минало. Истинският човек е извън ума и сърцето си. Той живее в душата си, която има правилни разбирания за любовта. Който живее в душата си, при пръв поглед още, той може да познае, у кого преобладава животинското, у кого – човешкото, у кого – ангелското и кой човек е истински човек, т.е. Син Божий. Когато животинското в човека има предимство, той трябва да мисли, за да мине в човешкото. Ако иска да се качи на по-високо стъпало, в положението на ангел, човек трябва да ходи в пътя на светлината. Ако иска

да се качи на още по-високо стъпало, да стане Син Божий, човек трябва да следва пътя на любовта. Любовта е основа на Божествения свят, но без нея не може нито човешкият, нито ангелският свят. Дръжте тази идея в ума си, ако искате да се повдигнете. Днес всички хора търсят любовта в разни форми. Те са я търсили в миналото, но ще я търсят и в бъдеще. В миналото старите алхимици са я търсили под названието „жизнен еликсир" – носител на Вечния Живот. Това не е нищо друго, освен Божията Любов. Следователно, всеки, който търси Божията Любов, той е алхимик. Щом се домогне до тази любов, той става безсмъртен. Да вярва човек в Бога и да Го люби, това не е обикновена любов. Това е една от задачите на Вечния Живот.
И тъй, когато се говори за любовта, за Бога, това подразбира възвишен, а не обикновен живот. Който не е намерил Бога и не е разбрал любовта, той не може да разбере и живота. В такъв случай, той е осъден на раждания и прераждания, докато един ден дойде до положение да разбере любовта и познае Бога. Който познава Бога и разбира любовта, той разбира не само физическия свят, но и всички останали светове, които може да посещава, както прави посещенията си на хората на земята. Той лесно излиза от тялото си, прави обиколките си и, когато пожелае, отново се връща на земята. Той може да се разговаря и с човеците, и с ангелите, и с Синовете Божии, защото знае техните езици. Днес всички хора се стремят към небето, но не знаят небесния език. Ако мислят, че могат да говорят на български, на френски, на немски, на английски или на друг някакъв език и да ги разберат, те се лъжат. Който отива на небето, той трябва да знае небесния език?- Затова, именно, апостол Павел казва: „Ако говоря на человечески и на ангелски езици, а любов нямам, т. е. не зная Божия език, нищо не съм. Или, ако зная всички тайни под небето, а нямам любов, нищо не съм." Зад всички тайни седи Божественото начало.
„Духът ще ви научи, що трябва да речете." Слизането на Духа върху човека е само момент. Духът слиза върху човека, когато се намира в най-голяма скръб, страдание или мъчнотия. Щом Духът го озари, в съзнанието му проблясва светлина, и той вижда нещата ясно. Духът, който посещава човека от време на време, е подобен на искра, която поддържа свещения огън на човешката душа. Без тази искра този огън е осъден на изгасване. Когато се казва, че трябва да любим Бога, ние имаме пред вид силата на любовта. Дето е любовта, там смъртта отстъпва. Дето е любовта, там всичко отрицателно изчезва. Любовта не знае, какво нещо е страдание, сиромашия, болести, грях, невежество, безсилие. Обаче, безлюбието познава тия неща. Следователно, когато Духът или любовта посети човека, той минава от смърт в живот, от човешкото в Божественото. Като се движи между тези два полюса, той ще намери истината. Истината е граница между смъртта и живота, между човешкото и Божественото. Моментът, в който човек минава от човешкия в Божествения свят, не се забелязва.

Който живее в безсмъртието, той минава между хората незабелязано, като обикновен човек. Обаче, тъкмо се разговаряте с него, той изведнъж изчезва пред очите ви. Къде е отишъл, не знаете. В това отношение той минава между хората за привидение. Като не могат да си обяснят това явление, хората казват, че Божественият свят представя някаква илюзия или фантазия. Всъщност, хората на земята живеят с фантазии, с илюзии, а Божественият свят представя нещо съществено, реално. Като умре някой от вашите ближни, вие казвате, че той отишъл на онзи свят, при Бога. Къде е онзи свят, не знаете. Къде е Бог, не знаете. Как можете да говорите за неща, които не знаете? Какви по-големи илюзии може да има от тези? Когато говорим за Бога, ние разбираме онази малка, но постоянна светлинка в съзнанието ни, която никога не загасва. Тя постоянно свети. Дали човек преживява съмнения, колебания, отчаяния, тази малка светлинка в съзнанието му постоянно свети и го напътва, коригира действията му. Тази светлина представя Божественото начало у човека. Когато не е в съгласие с Божественото в себе си, човек изпада в големи противоречия и страдания. Щом е в съгласие с Божественото начало в себе си, животът на човека е в пълна хармония. Трябва ли човек да възстава срещу Бога? Трябва ли той да коригира Неговите действия? Дойде ли до Божиите работи, човек трябва да знае, че Бог е промислил за всичко и е наредил нещата правилно и хармонично. Следователно, на човека не остава нищо друго, освен да изпълнява волята Божия и да следва пътя, който Бог отначало още му е начертал.
Съвременните хора се намират в постоянни противоречия, благодарение на разочарованията, които срещат в своя път. Противоречия съществуват и в домовете, и в училищата, и в науката, и в религията. Кога хората ще се освободят от противоречията? – Когато намерят истината. Влизате в едно семейство, но чувате, че мъжът и жената се карат. – Защо се карат? – Защото мъжът бил милосърден, обичал да дава на бедни повече, отколкото трябва. Като не може жена му да го убеди в това, че не трябва да разпилява толкова много пари, синът и дъщерята започват да му правят бележки, да не дава големи помощи на сиромаси, за да не лиши тях от средства за живеене. Ако не вземе тия думи под внимание, най-после идат роднините да го съветват, първо да мисли за семейството си, а след това за ближните си. Ближните му намират, че е тръгнал в крив път.– Какво криво има в човека, когато върши волята Божия? Каква вина има реката, която излиза от голям извор и криволичи на много страни? Изворът ли съдържа реката, или реката – извора? Щом изворът включва в себе си реката, той има право да раздава от Изобилието си на всички. Реката пък трябва да се влее в океана.
Следователно, задачата на всички хора е да се слеят с Бога. Какво разбирате под думите „сливане на човека с Бога"? Да се слее човек с Бога, това значи да придобие той реалността.

Съвременните хора живеят в нереалността, вследствие на което са изложени на страдания, на сиромашия и болести. Понеже не са доволни от живота си, те искат да напуснат земята и да отидат на небето, там да намерят щастие. Това е неразбиране на живота. Хората търсят щастието на онзи свят, без да знаят, че там има ангели, които са нещастни. Те не смеят да се оплачат, не смеят да кажат, че са нещастни.– Защо? –Защото там цари вечна хармония. Те са нещастни, защото искат нещо, което на небето не могат да намерят. Като гледат живота на хората, тия ангели пожелават да бъдат на тяхно място. Обаче, щом слязат на земята, те започват да страдат, че са напуснали своя широк свят и са дошли в света на ограниченията. Те отново започват да мислят за онзи свят. Ограничението на земята се дължи на безлюбието на хората. Свободата в онзи свят се дължи на любовта, която съществува там. Всяко живо същество първо трябва да опита ограничението, за да разбере свободата. Всяко живо същество трябва да мине през противоречията. Противоречията са задачи, които трябва да се разрешат. Няма по-голямо благо за човека от това, правилно да разрешава задачите на своя живот. Сиромах си - това е задача; грешен си – това е задача; праведен си - това е задача. Когато греши, човек губи капитала си; когато става праведен, той намира изгубения си капитал и започва да мисли, къде да го вложи. — Мнозина казват, че грях не съществува в света. – Не, грехът съществува, но хората трябва да бъдат разумни, да не правят грехове. Много кладенци съществуват в света, но човек трябва да ги запушва, никой да не пада в тях. Всяка грешка, която човек прави, представя изкопаване на нов кладенец. Всяко изправяне на погрешката е запушване на един кладенец. Оттук вадим заключение, че всяко нещо, което Бог е създал, има свои далечни причини. Защо съществуват долините и планините, това и учените хора даже не знаят. Те знаят само, как и кога приблизително са били формирани, но не знаят причините за създаването им. Защо е създаден човекът, и това не знаят. Ако човек разбираше естеството си, ако знаеше, защо е създаден, ако знаеше мерките, по които е създаден, той би могъл сам да си предскаже, какво му предстои да мине в живота. Мерките, по които е създаден човек, показват, какво може да постигне той в сегашния си живот. Едни от тия мерки са ирационални числа, а други – рационални. Че наистина мерките определят характера на човека, виждаме по езика, с който хората си служат. Например, често се казва: Дълга е ръката на този човек. Това показва, че този човек обича да краде. За друг казват, че има малка глава. Малката глава има отношение към тялото, или към мозъка на човека. Когато кажат за някого, че има лукова глава, това подразбира човек с малка интелигентност, със слаба умствена деятелност.
Изобщо, като погледнете човешкото тяло и удовете му, смело можете да кажете, че няма нищо скрито-покрито в природата. Без да разбира, какви трябва да бъдат мерките на нормалния човек, някой погледне очите,

ушите, носа, устата си и намира, че не са хубави, не е доволен от себе си. Той погледне ушите си, вижда, че са малки и казва, че не е доволен от тях. По ушите на човека може да се определи, колко години ще живее, каква е неговата интелигентност, каква е неговата честност. Всичко това се определя по извивките на ухото. Всеки човек има специфично ухо. Не само отделният човек, но и всеки народ има специфично ухо. Като разгледате ушите на всички народи, ще имате представа за цялото човечество. Когато ухото на човека е нормално, и чувствата, и мислите му са нормални; ако ухото му не е нормално, чувствата и мислите му са ненормални. Ухото представя плоскост, върху която светлината пада под различни ъгли; тя се отразява, пречупва по различни начини, от което зависят възприятията на човека.
И тъй, от ъглите, под които падат слънчевите лъчи върху човешкото ухо, както и върху целия човешки организъм, зависи използуването на тия лъчи. Когато иска правилно да използува слънчевите лъчи, човек трябва да изложи гърба си под известен наклон. Измени ли този наклон, той няма да се ползува от разумните лъчи на слънцето. Той ще се пече, ще чернее на слънцето, но няма да се свърже с неговите разумни, интелигентни сили. Като говорим за слънцето, ние нямаме пред вид само физическото слънце, но и духовното слънце, като проява на интелигентни, разумни сили, като проява на същества, носители на любов и мъдрост. Когато казваме, че слънцето е носител на живота, ние имаме пред вид духовното слънце. В бъдеще, когато хората осъзнаят това, ще се лекуват само със слънчевите лъчи. Те ще знаят, кои лъчи срещу какви болести и недъзи могат да се използуват. Бъдещите майки ще лекуват и ще възпитават децата си изключително със слънчевите лъчи. Днес майките лесно се оправдават за лошите постъпки на децата си. Като проявяват известни слабости, те казват: Деца са, глупави са още. Често техните деца влизат в чужди бостани и късат зелени дини, пъпеши. Като ги разрежат, виждат, че са зелени и ги хвърлят настрана. Сърдят се на децата, че правят пакости, като късат преждевременно плодовете, а те сами правят същите погрешки: те преждевременно откъсват своите хубави желания и ги захвърлят настрана. По този начин те спират развитието си. Като срещнат известни спънки при реализиране на своите желания, те казват, че желанията им са непостижими, че идеите им не могат да се реализират и т.н. – Не, за разумния човек всичко е постижимо. Той живее в Божествения свят и прилага Божествените закони. В този свят всичко е постижимо. Когато иска да влезе в Божествения свят, той трябва да постави десния си крак напред. Влезе ли с левия крак напред, ще го спрат още пред прага. Който влиза с левия крак в Царството Божие, той нищо не може да постигне. Влезе ли с десния крак в Царството Божие, всичките му работи ще вървят добре. Оттук можем да извадим следното заключение: всяка мисъл, всяко чувство, всяко действие, които нямат за основа любовта, се считат за

престъпления. Ето защо, каквото мисли, чувствува и върши човек, всякога трябва да е подтикнато от любов. Всичко, което любовта прави, е добро; всяко нещо, което не е направено с любов, не е добро. Затова апостол Павел казва: „Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм."
В света съществуват два вида хора: едни, които служат на Бога с любов и други, които служат на Бога без любов. Първите работят по закона на любовта, а вторите– по закона на страха. Дето е страхът, там е безлюбието. Щом страхът изчезне, веднага любовта дохожда. Христос казва: „Духът ще ви научи, що трябва да речете". – Кога идва Духът? – Духът може да дойде всеки момент у човека, без той да го очаква. Първото условие за идване на Духа у човека е той да се е освободил от страха. Когато Духът дойде, човек трябва да има готовност да направи всичко, каквото Той му рече. Духът влиза в хора с чисти умове и сърца, които могат да отправят към човека чист, безкористен поглед. Казвате за някой човек, че има игриви очи, а за друг – че има премрежен поглед. И двата погледа не са добри. Пепелянката има премрежен поглед, като че не вижда, но тя може крадливо да издебне човека и да го клъвне.
„Духът ще ви научи, що трябва да речете.» За да може Духът да дойде у човека, той трябва да има будно съзнание. Будно е съзнанието на човека, когато не греши. Грехът прекъсва съзнанието на човека и по този начин внася мрак в него. Щом доброто влезе у човека, съзнанието му отново светва, и връзката на човека с Бога се възстановява. Усъмни ли се човек в Бога или в пътя, по който върви, съзнанието му отново се прекъсва. При най-малкия неуспех в работите си, човек започва да се съмнява, дали е в правия път, или не. Щом се усъмни в пътя, по който върви, това показва, че той е изгубил истината в живота, а с нея заедно е изгубил и свободата си. – Покажи ми правия път и ме убеди, че като вярвя в него, ще бъда добре. – Няма какво да те убеждавам, нито доказвам. Предлагам ти една чаша вода от тази, която пия и казвам: заповядай, пий от тази вода и после се произнеси. – Какво е твоето мнение за тази вода? – Каквото и да е мнението ми, то се отнася до мене. Що се отнася до тебе, като пиеш от тази вода и я опиташ, тогава ще имаш думата. Като опиташ водата и придобиеш здраве, и двамата ще се разберем. Когато двама души едновременно разберат Божия закон, те не се питат, как са го разбрали, но започват да го прилагат в правене на добро. Какво значи двама души едновременно да правят добро? Това подразбира, и двамата да се превърнат в котли, в съдове за носене на чиста, хубава вода. След това ще дойде красивата мома, ще тури котлите на кобилицата си и ще отиде с тях до извора, да начерпи от него чиста, кристална вода. Момата, която е турила на рамото си кобилицата с двата адепти, превърнати в котли, има висок идеал в себе си. Адептите са се превърнали в котли с единственото желание да изпълнят волята Божия. – Кога се превръщат на котли? –

Когато свършат мисията си, за която са слезли на земята. Кой как види красивата мома с тия котли, спира се да я гледа, да се радва на хубавите й котли. Заедно с водата тя носи щастие на хората. Който няма такива котли, той е за съжаление. Всеки дом, всеки човек трябва да носи в себе си такива котли, чрез които да раздава живот, щастие на своите ближни.
„Духът ще ви научи." – На какво? – На онази дълбока мисъл, че всичко, което Бог е определил да стане, е добро. Като мислите така, вие ще приемете нещата с отворени сърца, ще примирявате противоречията в живота си и на всичко ще се радвате. Разумният осмисля и любовта, и омразата, и греха. Той никого не мрази; той грях не прави, но от всичко се учи и помага на ближните си. Мнозина искат да знаят, какво ще стане с тях, след като придобият съвършенство. – Много просто, – котли ще станат. За обикновения човек думата котел е обикновено нещо, но за адепта тази дума съдържа нещо велико. За българина думата „лъв" е нещо физическо, животното лъв; за англичанина, обаче, същата дума предизвиква трепване. Той разбира, че се говори за нещо възвишено, велико. На английски думата „лъв" означава любов. Англичанинът разбира тази дума по-добре от българина. Българинът я туря като символ за сила на знамето си, а англичанинът – в сърцето си. Следователно, разбирайте любовта по английски, а не по български, т.е. дръжте любовта в сърцето си, а не на знамето си, всички да я виждат.

23. Беседа от Учителя, държана на
28 юли, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_07_31 Постоянни и преходни неща. Козметика
лекция пред общия окултен клас

ПОСТОЯННИ И ПРЕХОДНИ НЕЩА. КОЗМЕТИКА.

Размишление.

Ще прочета 108 Псалом и втора глава от Посланието към Ефесяните. "Вие, които някога си бяхте далеч, станахте близо чрез кръвта Христова". Думите "чрез кръвта Христова" се превеждат с думите "чрез учението Христово".

В религиозния живот на хората съществува известна козметика, каквато съществува и във физическия им живот. Козметиката е остатък от миналото, от далечните времена, когато хората се намирали в първобитно състояние. Козметиката не е достояние само на хората, главно на жените, но и на животните, на птиците. Жената ще направи косите си, ще се парфюмира, ще сложи червило и пудра на лицето си, а птицата ще намаже крилцата си, ще ги разпери. Съществено нещо ли е козметиката? Не, тя е нещо, което лесно се губи. Тя не придава нищо особено на човека. Достатъчно е човек един-два пъти да измие лицето си, за да изчезне всякаква козметика. Всяко нещо, което се придобива и губи, не е съществено. В този смисъл и козметиката не е съществено нещо.

Защо човек се спира върху несъществените неща? – Защото няма възможност да придобие вътрешна красота. Следователно, когато човек не може да се домогне до вътрешната наука за живота, която го прави вътрешно красив, той се ползва от външните придобивки на науката, които могат да го направят външно красив. Докато дойдат до вътрешната красота, хората прибягват към средства, които могат да ги направят външно красиви. Кои прибягват до външна козметика? – Децата. Само децата си служат с козметични средства. Що се отнася до възрастните и старите, въпрос не става за козметика. Който е минал периода на детството си, той не мисли вече за външна козметика. Когато децата прибягват към външна козметика, това е естествено за тяхното развитие. Обаче, ако възрастният и старият мислят за своята външна красота, те сами се натъкват на противоречия. Противоречията в живота се раждат всякога, когато човек не поставя нещата на техните места. За детето е естествено да върши детински работи; за възрастния – да върши неща, които отговарят на възрастта му. Влезе ли в Божествения път, човек трябва правилно да разбира вътрешните прояви на природата.

Природата има свой език, в който всяка буква, дума и мисъл са поставени

точно на мястото си. Като знаете това, вие не можете да имате различни мнения за явленията ѝ. Разглеждате ли едно явление, вие ще имате за него точно определено разбиране. Яденето в природата е също на място. Докато живее, човек трябва да яде, но умерено; като приеме 15-20 хапки, той трябва да спре. Не спази ли този закон, човек дохожда до пресищане, което се отразява вредно върху организма. Природата е щедра, но разумна и взискателна. Като срещне някой лаком човек тя заповядва да му дадат всичко в изобилие, да се задоволи. Всяко нещо има своя тежест, което някога ще се отрази върху организма. Следователно, като даде на човека повече отколкото може да носи, с това природата го наказва. Тя не прави това нарочно, с цел да измъчва човека, но го учи, показва му, как трябва да живее. Когато се казва, че човек не трябва да има много желания, това подразбира освобождаването му от тежестите на живота. Не спазва ли този закон, без да иска природата го мачка. Същият закон може да се формулира по следния начин: не желай това, което може да те смачка. Когато природата мачка някого, той казва: "Нищо не искам, нищо не ми трябва." – Това е крайност. Като погладува няколко дена, той казва: "Гладен съм, дайте ми малко хлебец. Аз се задоволявам с малко." Друг пък ще каже, че иска много хляб. Колко малко иска единият и колко много другият, това са неопределени величини. Малкото и многото е в зависимост от това, колко може човек да носи. Ако носи по-малко, отколкото може, човек запазва енергиите си. Ако носи повече, отколкото са възможностите му, човек губи енергиите си. В първия случай човек печели, а във втория – губи, но и в двата случая се получават два крайни резултата. Когато чувате някой да казва, че нищо не иска от живота, ще знаете, че неговите чувства са накърнени. Когато казва, че много иска, той е във възходящо състояние на чувствата си. В първия случай човек страда, а във втория – се радва.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за скърбите и за радостите. Щом е дошъл на земята, човек неизбежно ще страда и ще се радва. Ако знае смисъла на радостите и страданията, той ще се радва и в двата случая. Закон е: когато един страда, друг някой се радва; когато един се радва, друг някой страда. Например радостта на господаря е скръб на слугата. Последният се е облякъл добре и се готви да отиде на разходка. Господарят го извиква, иска да му донесе чиста, прясна вода от близкия извор. Слугата взима стомните и отива за вода, но през целия път роптае, недоволен е, че разходката му се развалила. Господарят пък с нетърпение и с радост го очаква да му донесе чиста, изворна вода. Значи, недоволството на слугата е доволство на господаря. Ето защо, когато страдате, знайте, че в този момент друг някой се радва. Когато се радвате, в същия момент някой страда. При това положение радостите и страданията са на мястото си. Обаче, ако човек мисли, че радостите и скърбите му са само за него, той е на крив път. Докато не схванете отношението между вашите радости и

скърби и тия на вашите ближни, вие нямате дял в общите блага на човечеството. Това е закон за физическия свят. Влезе ли човек в Божествения свят, там законът е обратен. В Божествения свят радостта на едного е радост на всички; скръбта на едного е скръб на всички. Законите на физическия свят са точно обратни на законите в Божествения свят. Защо е така, днес не може да се обясни. Има неща, които колкото и да се обясняват, все необяснени ще останат. Има неща, за които човек не трябва да пита. Ако пита, няма да получи никакъв отговор. При известни условия на живота човек може да пита, защо нещата стават така, а не иначе. При известни условия, обаче, той не трябва да пита.

Представете си, че хващате един човек за врата и го потопявате във водата. Може ли той да пита, защо го потопяват във водата? Докато е във водата нищо друго не му остава, освен да рита и да се брани. Щом излезе от водата, той е свободен вече да пита, защо го потопиха във водата. Ако беше си отворил устата още във водата да пита, защо го потопяват, смърт го очакваше. Значи, има известни страдания, които човек трябва да носи, без да пита, защо идат. Щом не пита нищо, това показва, че той е под водата и не трябва да отваря устата си. Докато е във водата, човек има право да рита, да прави движения да се освободи, но през всичкото време трябва да мълчи. Лесно е да се каже, че човек трябва да носи страданията си, но важно е да знае как да ги носи. Страданието не е нищо друго, освен малко дете, което носиш на гърба си докато порасне. Щом порасне, ти ще го свалиш от гърба си и ще го оставиш на земята, свободно да се движи. Като израсне и стане на 21 година, ще ходиш рамо до рамо с него, ще се разговаряте приятелски. Като се умориш, ще се качиш на гърба му да те носи. Както ти си носил страданието на гърба си, така и то ще те носи. Като те носи на гърба си, ще те учи, ще ти обяснява, защо идат страданията в света.

Сега, като говоря за страданието, аз си служа с фигуративен език, с езика на природата. Тази промяна в отношението на човека към страданието се обяснява с превръщането на страданието в радост. На физическия свят както страданието се превръща в радост, така и радостта – в страдание. Това показва, че физическият живот се движи между полюси. Природата поставя човека ту в единия, ту в другия полюс, вследствие на което човек сам не може да смени положението си. Този, Който е поставил човека на известно положение, Той сам ще го смени. Ако човек сам е създал положението си, сам може да го отмени. Обаче, ако друг някой го е поставил на известно положение, колкото да е недоволен, ще чака, докато дойде времето да го сменят. Има страдания, на които човек сам може да си помогне. Има страдания, на които друг някой човек може да му помогне. Например ако някой счупи ръката или крака си, той сам не може да си

помогне. Трябва да дойде някой лекар отвън, да намести счупената ръка или крак. Щом се намерят в мъчнотии и страдания, хората казват: Човек трябва да бъде търпелив. – Кой може да търпи? – Само разумният човек понася всичко с търпение. И през най-трънливи пътища да минава, разумният човек остава незасегнат. Тръните, т.е. страданията го познават и не одират кожата му. Той минава и заминава край тях без никаква повреда. Нетърпеливият човек е подобен на електрически волтаж, от който постоянно се отделят искри, които създават неразположение на духа. Искате ли да се справите с един нетърпелив човек, вие трябва да дадете нещо от себе си, с което да уравновесите енергиите на организма му. Докато не смекчат характерите си, те не могат едни други да се търпят. За да се търпят, хората трябва да бъдат на известно разстояние един от друг. Хора, които са дисхармонично разположени помежду си, никога не трябва да спят на едно легло.
И тъй, за да се справи с мъчнотиите и противоречията в живота си, човек трябва да следва Божествения път. За тази цел той трябва да бъде разумен, да изучава първичния живот. За да се домогне до първичния живот, човек трябва да изучава своя характер, както и характера на ближните си. Докато не се познава, човек има крива представа за себе си. Той мисли, че е много добър или много лош човек. Когато в него се проявява красивото и възвишеното, той се чувствува добър. Щом се прояви низшето начало в него, той казва за себе си, че е лош човек. В единия и в другия случай в човека се изразяват ред сили, на които той трябва да бъде господар.

Като ученици, вие трябва да се занимавате с Божествената наука, която дава абсолютна представа за всички неща. Без тази наука човек живее в относителността на нещата. Тази е причината, поради която за едно и също нещо хората имат няколко мнения. Например за един и същ човек едни казват, че е добър, други казват, че е лош. За обикновения човек въглеродният двуокис е вреден, задушлив газ. За растенията, обаче, същият газ е полезен. Те се хранят с него. Ако адептът, който познава законите на Божествения свят, попадне в атмосфера, пълна с въглероден двуокис, той веднага се превръща в растение, поглъща въглеродния двуокис, усвоява го като храна и след това отново става човек. За адепта и лошото е добро. Ако човек не може да излезе от човешкото царство и да влезе в растителното, да използва благоприятните условия за растенията и отново да се върне в положението на човек, той няма никаква наука в себе си. Каква наука е тази, с която човек не може да се справи с болестите си? Някой човек заболее, краката му отслабнат и той не може да излезе вън от стаята си, да си донесе вода. Той се моли ден, два, три, да дойде някой да му донесе вода, но никой не се явява. Болният се чуди защо не получава отговор на молитвата си. Той не се вглежда в положението си, не разбира, че е получил отговор на молитвата си. Отговорът седи в това, че краката му

са развързани вече и той може сам да си услужи. Онзи, на когото той разчита да дойде отвън и да му донесе вода, е вътре в него. Той трябва да вземе стомничката и сам да си донесе вода. Болният изпада в противоречие, защо не е получил отговор на молитвата си. Това противоречие се дължи на неговото криво разбиране. Той очаква да получи отговор на молитвата си точно така, както си е намислил. Той очаква да дойде някой човек отвън във вид на ангел, изпратен от небето, да отвори стаята и да му донесе вода. Болният трябва да благодари, че молитвата му е приета, че краката му позволяват сам да си услужи. Ангелът, на когото разчита, е вътре в него. За Бога всичко е възможно. Той може да изпрати не само един, а няколко ангели даже да ви помогнат, но човек трябва да бъде разумен, да не заставя Бога да прави неща, които не влизат в порядъка на природата. В ума и в сърцето си човек си поставя такива неща, които изменят целия ред на природата. Някой казва: Аз имам толкова силна мисъл, че като се помоля, вярвам, молитвата ми да се чуе. Със силата на мисълта си, аз мога да спра движението на земята. – Какво ще стане с хората като спреш движението на земята? – Да става каквото ще, това не ме интересува. Този човек иска да се задоволи, да докаже, че неговата молитва се е чула, а какви ще бъдат резултатите по-нататък, той не се интересува. Земята все ще спре своето движение, но не от човешката мисъл. За да спре движението на земята, човек трябва да знае, какво е представлявала тя първоначално и какво представлява днес. Същевременно той трябва да знае, през какви фази е минала земята.

Разумност се иска от човека, да мисли право, а не да дохожда до крайни идеи и заключения. Като се намери в някакво затруднение, за свое оправдание той казва: Аз така разбрах. – Не е важно, какво разбира човек; важно е да мисли право. Апостол Павел казва: "Като бях младенец, мислех по младенчески. Като станах възрастен, другояче мисля". Следователно, като се произнася върху нещата, човек трябва да бъде искрен в себе си, да знае, като дете ли мисли, като възрастен или като стар, като мъдрец. Той никога не трябва да настоява на своето убеждение, което всеки ден търпи промени. Само Божията мисъл е абсолютна и неизменна. Обаче, човешката мисъл е относителна, тя предстои на промени.
Тъй щото, пита ли ви някой дали сте добър човек, кажете: Днес съм добър; как ще се проявя в бъдеще, не зная. Това значи: работата, която свърших днес, е добра. Започвам нова работа, която ще поставя на своето място. Втората работа ще бъде по-добра от първата; третата – по-добра от втората и т.н. Така ще излагам своите работи една след друга, докато всички хора ги одобрят. Ако първата изложба не излезе сполучлива, ще направя втора, трета, четвърта. Всеки човек трябва да прави ред изложби, да покаже на хората, че носи изкуство в себе си. Следователно, за да се произнесете за даден човек, гледайте, какви са проявите му всеки момент

на неговия живот. Той може да е морален човек, но какво се ползва от своя морал, ако не е готов в даден момент да направи една услуга? Човек се определя от проявите на своя живот, а не от това, което не може да прояви. Истински човек е онзи, който може да схване нуждите на своя ближен в даден момент и веднага да му се притече на помощ.

Днес хората са изгубили доверие един на друг, вследствие на което се въздържат да си помагат. Те са изопачили своя живот, изгубили са ония естествени отношения помежду си, оная естествена обхода. Срещате един човек и казвате, че не ви харесва. Защо не ви харесва? Защото мигал лошо. Този човек е изгубил онзи правилен ритъм, по който отваря и затваря очите си. Да мига човек правилно това не значи, бързо да отваря и затваря очите си. Най-късият период в природата наричаме миг. С този миг, с тази мярка, ние определяме нещата, като им даваме съответна стойност. Мигането, мигът е такт, музикална мярка в живота. Ако мисълта на човека е права и мигането му ще бъде правилно, ритмично. Ако мисълта му не е права и мигането няма да бъде правилно. Когато чувствата и постъпките на човека не са прави и мигането не е правилно. Следователно, когато мислите, чувствата и постъпките на човека са прави и мигането е правилно. Като погледнете очите на този човек, приятно ви е да гледате: от очите му излиза мека, приятна светлина. Не само в мигането, но и в отварянето и затварянето на устата, във всички движения трябва да има известна правилност. Изобщо, правилността в движенията е в зависимост от правата мисъл.

Когато изучавате чертите на човешкото лице, спрете се върху формата на устата. Когато устата на човека е приела форма на права линия, това показва, че той е работил усилено върху волята си, вследствие на което е придобил голяма твърдост. Казват за някого: "Този човек е много твърд." – Той е много твърд, но в чувствата си е фалирал, обеднял. Устата на човека трябва да образува красиво огъната линия, да не бъде нито много отворена, нито много затворена. Устните му трябва да бъдат слабо допрени, за да могат соковете на живота постоянно да прииждат. Освен това, устните трябва да имат известна червенина, признак на чиста кръв. Придобият ли син цвят, това е признак на нечиста, венозна кръв. От формата на устата, от цвета на устните зависи и състоянието на сърцето и на чувствата в човека. Когато формата на устата и цветът на устните са нормални, те отговарят на естествените мерки в природата. Без да разбира тия мерки, като види такава уста, човек изпитва нещо приятно в себе си. Като е дошъл на земята, човек има задача да пресъздаде себе си, да извае своето тяло, да го направи съвършено. Казвате: Човек трябва да има чисто сърце. Чистото сърце е като чистата вода. Който има чисто сърце, той вярва на всичко. Като се казва, че човек трябва да стане като дете, това

подразбира да има сърце чисто като на детето, да вярва във всичко. Да има човек чисто сърце, това значи, да се намира в здравословно състояние на своя организъм. За предпочитане е човек да бъде лъган, но да има вътрешен мир, отколкото да не вярва на никого и да бъде постоянно смутен и разтревожен. Когото лъжат, той всякога печели. Когато праведният се лъже, той трупа капитали в своята банка. Ако някой го излъже и вземе от него хиляда лева, от друга страна той ще получи повече от това, което е дал.

Чистото сърце е извор: колкото повече дава, толкова повече изтича от него. Давай, за да получаваш. Този закон се отнася само за чистите сърца. За нечистите сърца той не работи. В хора с чисти сърца канализацията никога не се запушва. В хора с нечисти сърца канализацията е вече запушена, вследствие на което тук-там е пропукана. За да избегнат пакостите, които тя може да причини на човека, непременно трябва да се изправи. Когато се натъква на своите дефекти, човек не трябва да се стеснява, но да прояви готовност да се изправи. Докато не се изправи, той не може да се докосне до някое светло, съвършено същество. Разумните, напреднали същества са много снизходителни към хората. Като видят, че някой обикновен човек се отправя към тях, те се усмихват и определят степента на неговото развитие. След това му посочват, къде какво му липсва и как може да се изправи. Не само това, но те всякога му се притичат на помощ. Те помагат на човека незабелязано, като че той сам прави всичко. Разумните същества са най-добрите приятели на човека. Те го познават такъв, какъвто е в действителност. Те знаят за него това, което той не подозира даже.
Мнозина не успяват в живота си, защото искат да знаят всичко. Има неща, които човек трябва да знае, но има неща, които не трябва да знае. За всеки даден случай човек трябва да знае за себе си добър ли е или лош, добро ли прави или зло. И като знае това, той трябва да се радва, да е доволен, че знае нещо за себе си. Това не значи, че той трябва да се радва на лошото в себе си, но да се радва, когато вижда погрешката си, когато различава доброто от злото и може да се изправи. Като вижда погрешките си човек може да се изправи. Докато не ги е видял още, никакво изправяне не може да стане. В човека има нещо, което само вижда погрешките. Това е Божественото начало в него. Вслушва ли се човек в този глас, той има вече условия да не греши. Ако пък е сгрешил, той има условия да се изправи. Божественото в човека е готово всякога да купува неговото зло, неговите погрешки и да ги обработва, да ги превръща в скъпоценни камъни. Що се отнася до доброто обаче, Божественото не се занимава с него, т.е. доброто остава капитал за самия човек, да работи и да се прехранва с него. Следователно дойдете ли до злото, ще знаете, че то всякога може да се продаде, но доброто – никога. – Кой купува злото? – Мъдреците, великите

адепти и светиите. Само силният може да се справя със злото.
Като слушат да се говори така, мнозина ще цитират стиха: "Бог е Любов". Те искат да кажат, че щом е Любов, Бог не трябва да допуща злото и страданията в света. Питам: "При какви условия изпрати Бог своя син? Да благува ли дойде Христос на земята?" Христос дойде на земята да понесе греховете на човечеството, да ги купи и да ги обработи. Ако Синът Божи пое греховете на човечеството, защо вие очаквате за себе си друго нещо? С живота си на земята Христос показа пътя, през който всеки човек трябва да мине. На същото основание, иска ли човек да бъде Син Божи, той трябва да понесе греховете на човечеството и да мине през страдания. – Само аз ли трябва да страдам? – Не, всички хора страдат. Който страда съзнателно и понася страданията с любов, той може да се нарече Син Божи. Щом си Син Божи, ти ще служиш. Служенето е първото задължение на човека. Който страда по необходимост, той е грешник.

Щом е дошъл на земята, човек неизбежно е изложен на страдания. И като Син Божи, и като слуга, и като грешник, той все ще страда, но като Син Божи, ще страда съзнателно, с любов; като слуга ще страда по задължение, а като грешник – по необходимост. Които не разбират смисъла на страданията, питат, не може ли без страдания. Без страдания не може. Защо страдате, не питайте. Колкото да питате, никакъв отговор няма да получите. Вие можете само да си изберете начин, по който да страдате: по закона на любовта, по закона на задължението или по закона на необходимостта. Обаче, докато сте във водата, не питайте защо страдате. Отворите ли устата си, ще погълнете много вода и ще се удавите. Приемете страданията по закона на любовта, за да изпълните великата задача на живота си и да научите много неща. Това ще ви даде свобода в разбиранията и в отношенията ви. Като страдате съзнателно, вие ще видите, че всичко, каквото се случва в живота ви, е за ваше добро.

Сега, като ученици вие трябва да излезете от вашето тесногръдство, да придобиете дълбочина в разбиранията си. Като не може да излезе от известно затруднение, човек казва: Грешен съм, в грях ме зачена майка ми. Това, че сте родени в грях, ни най-малко не показва, че и душата ви е грешна. Всяка душа, облечена в материя, има възможност да се огреши, но това още не показва, че душата сама по себе си, е грешна. Когато казвате "грешна душа", вие изнасяте своето човешко разбиране. От Божествено гледище, обаче, душата е чиста, безгрешна. Следователно, каже ли човек за себе си, че е грешен, в ума му трябва да изпъкне идеята, че някъде дълбоко в него живее един голям праведник. И тогава големият грешник ще направи връзка с големия праведник в себе си и ще му продаде половината от своите грехове. Това, което става в човека, става и в целокупния живот, както и в природата. Грешните хора в света, трябва да

направят връзка с праведните, да им продадат половината от своите грехове. Така ще се уравновесят силите в живота. Същия закон наблюдаваме и в природата. Върху нечистия тор растат чисти, красиви цветя. Те смучат сокове от тора, обработват ги и в края на краищата от тях излизат красиви цветя и доброкачествени плодове. Ето, и Христос, най-големият праведник, дойде в света да подигне грешните. Той направи връзка с грешните, а не с праведните.

Казват някои, че Бог нарежда нещата, както разбира и както иска. Не, Бог, най-свободният в света, никога не върши произволи. Той нарежда нещата според великите закони на Битието и Вечността. Бог никого не съди, обаче, влезе ли вътре в човека и се ограничи, Той започва да го съветва и му казва, кое е добро и кое не. Божественото в човека постоянно му нашепва, кое е добро и кое зло, като му казва, че като същество, което се движи между два полюса, трябва да бъде внимателен, да се контролира. Ако от човека се изисква себеконтрол, колко повече това е нужно за възвишените, разумни същества! Всички хора говорят, но говорът на всички не е еднакъв. Колкото по-високо седи човек в умствено и духовно отношение, толкова и неговият говор се отличава с по-голяма мекота и точност в думите. Много хора могат да свирят и да рисуват, но всички не свирят и не рисуват еднакво. Достатъчно е музикантът да вземе лъка в ръката си и да започне да свири, за да познаете кой е майстор и кой – обикновен цигулар. Същото може да се каже и за различните художници. Обикновеният художник се различава коренно от великия художник. Всички хора могат да изговарят думата "любов", но тя ще звучи различно: един влага поезия, ритъм в тази дума; втори я произнася така, че пробужда съзнанието на заспалите за любовта същества. Събудите ли съзнанието на тия същества, те веднага ще ви се притекат на помощ, ще искат да ви услужат. Това значи да произнесе човек една дума на място и на време. Затова и Апостол Павел казва: "Ако говоря с человечески и ангелски езици, а любов нямам, нищо не съм." Любовта е Божественият език. Ако човек говори с ангелски език, но любов няма, той е мед, що звънти, и кимвал, що дрънка. Който владее езика на любовта, само той е готов да буди човешкото съзнание. Всеки човек трябва да изучава този език и да си служи с него. Който владее езика на любовта, като език на разумната природа, той е силен, велик човек. Не знае ли този език, той е хилав, слаб човек. Като четете Свещеното Писание по механически начин и цитирате различните стихове, вие си служите с човешкия език. Когато започнете да чувствате смисъла на тия стихове, вие сте дошли до ангелския език. Но има и друг, на който Бог и природата говорят. Той е Божественият език, който и вие трябва да изучавате. Колкото малко думи да научите, започнете да ги съчетавате, да образувате от тях цели изречения. Научите ли да ги прилагате на място и на време, вие сте влезли вече в правия път на живота. Това значи да дойде човек до

новата наука, която обяснява нещата по вътрешен път.

Следователно, за да дойде до новата наука на живота, човек трябва да върви постепенно от човешкото към ангелското и от ангелското към Божественото. Ще кажете, че докато дойдете до Божествената наука, ще остареете. Оставете старостта настрана. Вие отсега нататък трябва да се подмладявате. Старостта е за мъртвите хора. Само мъртвите хора говорят за старост. Живите хора, обаче, могат да говорят за подмладяване. Затова е казано в Писанието: "Оставете мъртвите да погребват своите умрели". Нека мъртвите се занимават със своите умрели, как да ги обличат, какви молитви да им четат, какви речи да им държат и т.н. Остане ли този въпрос на живите, разрешението му е лесно. Ще дойде някой да разправя, че сънувал покойния си баща бос, със скъсани дрехи, гладен и не знае, какво да прави, да облекчи положението му на онзи свят. Много просто. Щом искаш да помагаш на баща си, ще извикаш в дома си един беден и гладен човек и ще го нахраниш добре. Отгоре на това ще го облечеш с нови дрехи, ще му купиш нови обуща. Чрез този беден ще помогнеш на баща си. Баща ти ще бъде доволен, че си го нахранил и облякъл. За да не бъде гол, бос и гладен на другия свят, човек трябва да се приготвя още докато е на земята. Така той ще влезе в съгласие с всички ония, които служат на Бога. Той е минал вече през положението на бедните хора на земята и в невидимия свят, опитал и познал е техните страдания и няма защо да минава повторно през тях.

Като ученици вие трябва да работите съзнателно за своето подмладяване. Употребявайте всеки ден по няколко минути да мислите върху младостта. Представяйте си, че сте в положението на малко дете, което всеки момент може да придобие нещо. Като работи по този начин човек постепенно се подмладява и се готви за по-велика работа. Казвате: Деца ли ще ставаме? – Колко ангели, колко възвишени същества са дошли на земята с единствената цел да станат деца, да придобият условия да растат и да се развиват. Апостол Павел казва: "Да съблечем старите си дрехи!" Това значи: Да съблечем дрехите на старостта и да облечем новите дрехи на младостта, т.е. да се подмладим. Детето е символ. То представя скрити сили, скрити възможности, които чакат момента на своето проявяване. Ще дойде ден, когато всички заложби и дарби в детето ще се развият и вие ще видите пред себе си велик, голям човек. Такова нещо представляват цветята, мушичките, пеперудите, животните. Вие трябва да ги видите в техния свят, да разберете какви сили са вложени в тях. Те чакат момента на своето развитие. От вас, обаче, се изисква да имате широки възгледи върху нещата, които могат да предадат вътрешна свобода на ума и на сърцето ви. Това се изисква не само от вас, но от всички ония, които се учат във Великата Школа на живота.

Божията Любов носи пълния живот.

49. Лекция от Учителя, държана на
31 юли 1929 г. София – Изгрев

1929_08_02 Мълчание и говор
лекция пред специалния клас

МЪЛЧАНИЕ И ГОВОР

Размишление върху светлината.

Кога мълчи човек? – Когато спи, когато пости, когато мисли; когато се страхува от нещо, когато има да дава, когато не знае урока си и т.н. Значи, човек мълчи при различни случаи, а това зависи от степента на неговото развитие. Някой казва, че не иска да говори. Защо не иска да говори? – Или, защото не може, или защото не е разположен. В това мълчание няма никаква философия. Човек не може да говори още при два случая: когато се намира в безвъздушно пространство, или когато пространството е крайно наситено. Между говоренето и сеенето има известно отношение. Всеки казва: Аз мога да говоря. Това е все едно да кажеш, че можеш да сееш. Можеш да говориш, ако има условия за говорене. Можеш да сееш, ако има условия за сеене. Първото условие е да имаш семе и нива, на която да сееш. Ако нямаш нива, семето ще падне някъде, но няма да израсте.

Казват, че живите говорят, а умрелите мълчат. Обаче и живите могат да мълчат. Кога мълчи живият и кога – умрелият? Какво се образува при мълчанието на живия и на умрелия? – Прави линии.

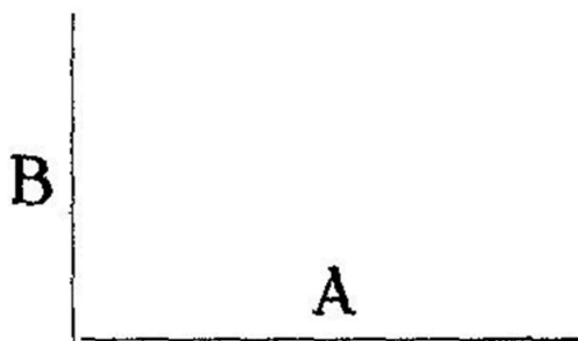

Умрелият образува линията A – основа, а живият – линията B, – растене нагоре. Умрелият казва на живия: Ако говориш много, както аз съм говорил, ще легнеш на гърба си и ще образуваш основата A. Живият казва: Ако говориш много, ще израстеш много. Турците казват: Който много говори, много знае; който много знае, много страда. Мълчанието на умрелия показва, че нищо не го смущава. Той си е изработил особена философия за живота. Живият пък мълчи и с това иска да каже да не го предизвикват, защото ще избухне.

Какво е значението на мълчанието в природата? Кога мълчи ученикът? – Когато слуша, как учителят преподава. Кога мълчи учителят? – Когато

изпитва ученика. Мълчанието на ученика е резултат на възприемане, а мълчанието на учителя – резултат на пресяване, преценяване на нещата. В дадения случай, учителят е подобен на търговец, който разпределя стоката: една туря надясно, друга – наляво; една горе, друга долу. Да мълчи човек, това значи, да бъде вътрешно тих и спокоен, а в мисълта си активен. Той ще мълчи физически, външно, а ще работи с мисълта си.

Кога човек не може да мълчи? – Когато са засегнати чувствата му. Колкото по-силно са засегнати, толкова по-голямо е напрежението му да говори. За да мълчи, той трябва да успокои чувствата си, да утихне вълнението на сърдцето му. Какви методи прилагате за мълчание? Когато учителят иска да застави учениците си да мълчат, той приковава вниманието им към нещо важно. Когато се качвате по планинските върхове, също се налага мълчание. Когато слизате от планината, също е нуждно мълчание. Значи, учителят призовава вниманието на учениците към известен предмет, като към висок планински връх. За да разберат, какво се крие в този връх, нуждно е мълчание.

Ако влезете в общество, дето всички мълчат, ще усетите голямо напрежение. Ако ораторът, преди да говори, мълчи пет минути, публиката също изпитва голямо напрежение. Ето защо, които са изпитвали напрежение при мълчанието на някой човек, казват, че мълчанието е страшно нещо. Страшно е за онези, които не го разбират. Който разбира езика на мълчанието, знае, че когато човек мълчи на физическото поле, той е крайно активен. Малцина се интересуват от мълчанието, но ако от мълчанието зависи щастието на хората, всички ще се интересуват от този въпрос. Някой казва, че не обича да мълчи. – Не обичаш да мълчиш, защото не знаеш цената на мълчанието. Ако знаеш цената му, ако от мълчанието зависи твоето щастие, ще мълчиш. Важно е да знае човек, кога да мълчи и кога да говори. Ти се оплакваш от съдбата си, но един твой приятел ти казва да мълчиш една минута. Ако мълчиш, съдбата ти ще се подобри. При това положение ти ще послушаш приятеля си и ще млъкнеш. Значи, има моменти в човешкия живот, когато мълчанието произвежда преврат в съдбата на човека. Както музикантът трябва да знае, кога да мълчи, т.е. да туря паузи, така всеки човек трябва да знае, кога да мълчи. Паузата е необходимост в музиката. Чрез паузата се отделя една музикална мисъл от друга. Певецът използува паузата за поемане на въздух. Законите на организма налагат на певеца естествено прекъсване на песента. Това прекъсване е на място, когато се диктува от дишането.

Защо мълчи умрелият и защо мълчи живият? Като мълчи, умрелият иска да каже, че неговата работа е свършена вече, няма какво да прави. Когато

свърши речта си, ораторът млъква. С това той иска да каже, че е свършил работата си. В този смисъл, мълчанието на умрелия и на живия представя граници на речта. Когато умрелият мълчи, речта му е свършена, настава пауза. Когато живият мълчи, това показва, че речта му ще започне. Такива моменти на мълчание съществуват и в мисълта, и в чувствата на човека. Затова, като мълчи, човек трябва да знае, дали е настъпил край в мисълта и в чувствата му, или начало. Старите окултни школи са налагали на учениците си мълчание. В Питагоровата школа са изисквали от учениците четири години мълчание. Не е лесно да мълчиш четири години. Това не е за обикновените хора. Чрез мълчанието човек изучава вътрешните закони на Битието. Чрез мълчанието той разбира вътрешния смисъл на живота. Чрез мълчанието той разбира двата полюса на нещата.

Като ученици, наблюдавайте лицата си, да различавате скръбното състояние от радостното. Така ще знаете, кои мускули на лицето се изменят при скръбта, и кои при радостта. Същевременно, наблюдавайте, кога човек се отпушва и кога се запушва. При радостта човек се отпушва, свързва се с природата и тя му проговаря. При скръбта той се подпушва, влиза в дисхармония с природата и тя се затваря за него. Три важни моменти има през деня, когато човек може да смени радостта си със скръб и скръбта – с радост. Всеки сам трябва да намери тези моменти и съзнателно да си въздейства. Като работите върху самовъзпитанието си, трябва да знаете, как да ставате сутрин и какво състояние да си наложите – радостно или скръбно. Ако сте радостни, природата ще бъде щедра към вас и ще ви даде всичко, каквото искате. Ако сте скръбни, природата ще се затвори за вас. Обаче, за нея не важи, дали сте радостни или скръбни. Важно е да научите нещо. За природата скръбта и радостта са две състояния, еднакво важни и необходими. Тя щедро дава на човека, каквото иска. Ако иска радост, радост му дава; ако иска скръб, скръб му дава; ако иска да мечтае, дава му условия за това.

Мнозина се оплакват, че работите им не вървят добре. Защо? – Защото не знаят как да стават сутрин и как да лягат вечер. Ставането от сън и лягането са два важни момента през деня, които определят хигиената на човешкия живот. Ако ставате и лягате, както трябва, работите ви през деня вървят добре. Вие сте радостни и цялата природа е отворена за вас. Ако не ставате сутрин правилно, гледайте да си лягате поне правилно. Това са два важни момента, които определят бъдещето ви. Правете опити в това направление, да се научите правилно да ставате и да лягате. Правете наблюдения поне седем деня наред. Ако сте ставали и лягали правилно, ще имате едни резултати; ако не сте ставали и лягали правилно, ще имате други резултати. Отбелязвайте резултатите и си правете научни заключения. Бъдете смели и искрени в наблюденията и заключенията си.

Природата обича смелите хора и на тях помага. Някой се оплаква, че е беден, че никой не му помага. Отива при един, при втори богаташ, но и те не се отзовават на молбата му. Те чувстват, че този човек не е станал правилно от леглото си. Бедният сам може да си помогне. Как? Той има добър глас. Вместо да иска помощ от богатия, нека му изпее една песен. Така той ще отвори сърдцето на богатия, който ще го възнагради щедро. След това ще го покани и друг път да го посети, да му попее малко. Богатият ще си каже: Ето един човек, който е станал правилно от сън. Следователно, ако работите ви не вървят добре, влезте всред природата и изпейте ѝ една песен. Тя обича смелите хора и богато ги възнаграждава. На страхливия тя казва: Ще имаш търпение, ще чакаш, докато проявя своето благоволение към тебе. Не постъпва ли така и учителят? На добрия и смелия ученик той отговаря с внимание и благоразположение; за страхливия той се затваря и го оставя да чака, докато придобие смелост и решителност.

Кои са основните мисли на днешната лекция? – Мълчанието и правилното ставане и лягане.

Сега изпейте думата "говори" на срички. И трите срички са силни, действуват върху нервната система. Така, човек може да се лекува. Затова, от най-стари времена до днес, окултните школи са прилагали музиката, като метод за трансформиране на енергиите и за лекуване. Думата "говори" е енергична, силна, отпушва човека и го повдига. Ще кажете, че не всички хора са родени за пение. Обаче, ученикът трябва да пее. Ако не пее, сам ще си причини нещастие.

Казвате: Какво е заключението на днешната лекция? – Още не може да се говори за заключение. Защо? – Защото не е говорено върху същността на мълчанието и на говоренето. Може ли една реч да има заключение, когато още не е говорено, както трябва? Може ли човек да скърби, ако още не се е радвал? Който не се е радвал, не може да скърби; и който не е скърбил, не може да се радва. Обикновено радостта се явява първа, а скръбта – последна. Всяко нещо започва с радост; радостта е инициаторка. Втория момент иде скръбта. Щом си отиде скръбта, настъпва второто начало – радостта. Ще знаете, че първа се явява радостта, а последна – скръбта.

Изобилието на Божиите блага носи живот.

42. Лекция от Учителя, държана на
2 август 1929г. София – Изгрев

Книги:

* Мълчание и говор
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_08_04 Който слуша моите думи
неделна беседа

КОЙТО СЛУША МОИТЕ ДУМИ

„Всеки, който слуша тези мои думи и ги прави, ще го уподобя на човек разумен, който е съзидал къщата си на камък." *)„Който слуша моите думи." Слушането представя едно от големите изкуства в живота. Правилното слушане се определя от това, как човек поставя ухото си. Умният човек поставя ухото си, за слушане, по един начин; глупавият – по друг начин. Когато наблюдавате човека, веднага можете да познаете, правилно ли слуша той, или не. По линиите, по формите на човешките постъпки можете да познаете, какъв е човекът. Същото може да се каже и за слушането. По слушането на човека, по ъглите, образувани от поставяне на ухото, можете да познаете, какъв е даден човек. Външната страна на човека определя неговата вътрешност. Това показва, че между външния и вътрешния свят има известно съотношение. Обаче, кой свят е външен и кой вътрешен, това не е точно определено. – Защо? – Защото светът, който ние наричаме "външен", за едни същества е вътрешен; а вътрешният – външен. Това зависи от степента на човешкото съзнание, или, от степента на Божественото съзнание в човека. Що се отнася до човека, за него е необходимо, понякога, да се движи и в двата свята – и във външния, и във вътрешния, т.е. в света на формите и в света на съдържанието.
„Който слуша моите думи." Всички хора слушат, но всички еднакво не разбират. Двама души слушат едно и също нещо: единият разбира едно, другият – друго. Това зависи от чувствата и способностите на човека. Кой каквото си мисли, това слуша. Един селянин среща съседа си, който се връща от града и го пита: Къде си ходил, дядо? – Купих си калпак. – Къде си ходил? – Добър или лош, купих го вече. Единият пита едно, другият отговаря друго. Разбраха ли се тези хора? – Горе-долу се разбраха. Единият иска да му се отговори направо, категорично, а другият му отговаря така, че изключва въпроса на първия. За първия е важно да знае, къде е ходил съседът му. За втория е важно, че си е купил калпак. Срещате някого и го питате, къде е ходил. Той ви отговаря, че е ходил на черква. Кое е по-важно: ходенето на черква, или слушане на това, което се говори в черква. Когато някой казва, че е ходил на черква, това е все едно, когато някой казва, че трябва да си поживее малко. Обаче, има обикновено живеене, има и дълбок, вътрешен живот. Да разбере човек вътрешния смисъл на живота, това значи, да съпоставя нещата правилно. Следователно, онзи, който слуша Христовите думи и ги прави, само той може да се уподоби на човек, който е съзидал къщата си на камък. В Писанието е казано още: „Съзиждайте се като тела духовни, като живи камъни." Учените разглеждат камъните в природата като мъртви тела, а Писанието ги счита

за живи тела. Значи, има мъртви камъни, но има и живи камъни. Писанието си служи с всичко, което съществува в природата, като условия за уподобяване, с цел, духовните неща да станат понятни за човешкия ум. „Който слуша моите думи." От слушането зависи развитието на човешкия ум; от слушането зависи успеха или неуспеха в живота на човека. От вътрешното слушане зависят много работи. След като се домогне до това слушане, човек пристъпва към третата фаза на слушането - да приложи това, което е слушал. Ако ученикът по цигулка слуша, как учителят му свири, а сам не се упражнява и не прилага, той нищо няма да постигне. Да слушаш само, без да прилагаш, каквото си слушал, това е първата фаза на слушането. Ученикът трябва да слуша, как учителят му свири и веднага да приложи това, което е научил. Този е правият път за създаване на връзка между ученика и учителя. Този е пътят, по който ученикът може да дойде до положението на истински музикант. Успехът на ученика зависи от начина, по който слуша. Има ученици, които, още при първото отиване при учителя по музика, започват да си въобразяват, че ще станат велики музиканти, че хората ще се стичат да ги слушат. Такива ученици мъчно прогресират. Всеки ученик, който в началото още започва да фантазира, на края загазва. Статистиката показва, че който в начало върви добре, на края не успява. Неестествено е, за малкото дете, да фантазира. Това е, тъй наречената, мегаломания. Същото може да се каже и за всеки човек, който влиза в духовния свят и си представя, че ще постигне големи, велики работи. Той ще постигне толкова, колкото може да постигне всеки мегаломан. Някой казва, че имал големи откровения. – Какви са неговите откровения? – Детински. Наистина, ще забележите, че детето мисли едно, възрастният – друго, а старият – трето. Всяко откровение е на място за съответната възраст, но за човека е важно - да дойде до Божественото откровение на нещата. Дойде ли до това откровение, животът му коренно ще се измени. Ако някой казва, че се е домогнал до Божественото откровение, а животът му не се е изменил, той е на крив път, не е дошъл още до това велико откровение. Ако някой казва, че се храни добре, а няма никакви резултати от това хранене, той е на лъжлив път. Чистата храна всякога произвежда добри резултати. Чистият въздух всякога произвежда добри резултати. Светлината всякога произвежда добри резултати. Доброто ражда добро, лошото ражда лошо.

Като се проследят миналите епохи, през които човечеството е вървяло, както и сегашната епоха, през която минава, виждаме, че много повърхностни идеи са занимавали хората. Запример, една повърхностна, предвзета идея е тази, когато човек мисли, че е постигнал много нещо и няма какво повече да постига. Друга предвзета идея е тази, когато човек мисли, че нищо не е постигнал и не може да постигне. Едната идея е положителна, другата – отрицателна. Двете идеи са равносилни, но нищо не дават. Който мисли, че много нещо е постигнал, той нищо не дава; и

който мисли, че нищо не е постигнал, и той нищо не дава. Сега, вие ще се запитате, какво отношение имат тези два минуса към вас. Щом се стремите към Божествения живот, те не могат да съществуват във вашия живот. Въпреки всичко, обаче, вие се натъквате на тия минуси и по този начин, се заблуждавате. За да не се самоизлъгва, човек трябва да има такава мярка, с която точно да мери нещата, да знае истинското им тегло. Ученият трябва да си служи с толкова чувствителни везни, с които да измерва теглото на най-малките величини. Същият закон има отношение не само към психическия, но и към физическия живот на човека. Например: на трескавия дават известна доза хинин. Обаче, ако, по невнимание, му се даде по-голяма доза, животът му се излага на опасност. Ето защо, когато се дават отровни лекарства на болните, дозата на тия лекарства трябва да бъде точно измерена, с най-чувствителни везни. Да си служим с такива везни и в психическия живот, това значи, всеки момент, да имаме будно съзнание към своите мисли и чувства, да ги различаваме като вредни и безвредни и с оглед на това, да ги допущаме да минават през съзнанието ни, само в точно определено тегловно отношение. Има мисли и чувства, толкова отровни, че, в един момент, могат да отровят човека. Като са знаели това, от най-стари времена даже, в окултните школи не се е позволявало да влизат неподготвени ученици. Преди да постъпи в окултна школа, ученикът трябвало да различава отровните мисли и чувства от безвредните, от възвишените и да знае, кои в каква доза да употребява. Които не разбират този закон, те мислят, че човек е свободен да мисли, да чувства и да действа, както намери за добре. Не е така. Човек не е свободен да върши, каквото иска. Някой дигне камък и пукне главата на приятеля си. Свобода ли е това? Свободен човек е онзи, който може да се освобождава от ограничителните условия, при които се намира. Съвременните хора поддържат мисълта, че човек трябва да бъде свободен, трябва да бъде съвършен. Като проследим историята на човечеството досега, ние не сме срещнали друг човек, по-съвършен и по-свободен, от Христа. Въпреки това, Христос беше поставен при най-ограничителните условия. И ние виждаме този свободен, съвършен човек, да плаче. Защо плака Христос? Той плака заради глупостите и непослушанието на хората. С плача си, Той искаше да им каже: Аз направих всичко възможно, за да ви освободя от страданията ви, но вие не ме послушахте, не изпълнихте това, което ви проповядвах. И затова, както аз плача днес, така и вие ще плачете на вековете. Щом Христос е плакал, и хората ще плачат. Плачът на детето се определя от плача на майката: ако майката е плакала много, и детето ще плаче много; ако майката е плакала малко, и детето ще плаче малко; ако майката никак не е плакала, и детето няма да плаче. Тъй щото, за да избегне от страданията, за да може лесно да ги понася, човек трябва да има правилни разбирания за нещата.
Какво представя разбирането? Какво се иска от човека, за да има правилни

разбирания? Правилни разбирания има само онзи човек, който слуша Словото и Го прилага. Обаче, има неща, които могат да се извършат или да се приложат само при известни условия. Ззпример, взимате една снежна топка, тежка един килограм и я излагате на температура 10°. Поглеждате топката, но не забелязвате никаква промяна. Увеличавате температурата до 20 и следите, какво става с топката. Пак не забелязвате никаква промяна. Постепенно увеличавате температурата до 30°, 40°, 50°, 60', 70° – все не се забелязва чувствителна промяна. Като повдигнете температурата до 75°, 80°, 85°, 90° виждате, че снежната топка постепенно омеква и започва да се топи. Като увеличите температурата до 90°– 100°, забелязвате, че снежната топка съвършено се стопява и се превръща на вода. Следователно, топлината от 90° – 100° е крайният предел, при който снежната топка може да издържа. Над 90° топлина снегът не може повече да издържа. Дойде ли до тази топлина, той непременно се стопява и превръща на вода. Така е с водата само, но не и с всички тела. Ако вземете парче желязо и го нагреете до 10°, то няма да се измени. Ако продължавате да увеличавате градусите, вече не с десетки, но със стотици, ще забележите, че едва към 600°–700° желязото започва да омеква, докато дойде до 900°– 1000°– 1200°. Щом дойде до най-високата температура, а именно, около 1200°, желязото се стопява напълно и превръща в течност. Сега, като имате предвид температурата, при която снегът се топи, както и тази, при която желязото се топи, къде можете да приложите тези примери в живота си? Каква аналогия можете да направите между тези явления и някои явления в живота ви? При какви случаи, в живота си, ще приложите примера за стопяването на леда и при какви – примера за стопяването на желязото? Всички свойства на водата, на желязото, както и на останалите елементи, имат приложение в много области на живота. Например, съвременната медицина си служи вече и с лекуване с вода, по нов начин, наречен магнетически начин на лекуване. Тази наука, този начин на лекуване не е познат още на всички лекари. Той едва сега се оформява. Забелязано е, че известни болести се дължат на излишно количество вода в човешкия организъм. За да се освободи организмът от излишната вода, лекарите практикуват първия метод: те поставят човека при такива условия, при такава топлина, при която, излишната вода да се изпари. Ако пък количеството на желязото в човешкия организъм е в излишък, зараждат се друг род болести. За да освободят човека от излишното желязо в неговия организъм, необходимо е да бъде той поставен при такива психически условия, при коитоq желязото се топи и изпарява. Следователно, когато в човешкия организъм има излишък, от който и да е елемент, този излишък е причина за явяване на някаква болест. За да се излекува от известна болест, човешкият организъм трябва да се постави на голямо напрежение, на голям огън, който да премахне излишъка от ония елементи, които препятстват на правилното развитие

на човека.
И тъй, всяка болест се дължи на някакъв недоимък в човешкия организъм. Когато лекарите кажат за някой човек, че е анемичен, това показва, че му липсва нещо. Лекарите делят болестите на активни и пасивни, на положителни и отрицателни. Изобщо, каквато е болестта на човека, такава е и неговата мисъл. Каквато болест и да се яви в човешкия организъм, тя се дължи на мисълта на човека. Всяка отрицателна мисъл, в човека, ражда и съответни състояния. Когато човек се занимава изключително с погрешките на хората, той дохожда до състояние - да привлича към себе си астрални бактерии, които разстройват неговия организъм. Да се занимава човек с погрешките на хората, това значи, да се свързва с тях и да носи лошите влияния на тия погрешки. Всяка лоша мисъл, всяко лошо чувство привлича съответни низши същества. Затова и Христос е казал: „Дето е мършата, там са орлите." Лошите мисли и чувства, у човека, представят мърша, около която се събират орли, да се хранят. Ето защо, всички религиозни общества, пък и самото християнство, от най-стари времена още, е препоръчвало на хората чист живот. И досега, навсякъде се говори за хигиена на ума, на сърцето и на душата. Христос казва: „Пази окото си чисто, за да бъде чисто цялото ти тяло." Чистотата, това е хигиена на душата. Светостта, това е хигиена на душата. Чистотата, светостта е най-голямата хигиена, до която християнството е могло да достигне. Днес пък, когато говоря за любовта, аз имам предвид най-съвършената хигиена, която може да се препоръча на съвременния свят. Любовта, това е хигиена, това е висок идеал, към който човешката душа се стреми. Приложението на любовта в живота представя онова здравословно състояние на човешкия организъм, при което, човек може да изпълни своето предназначение. Не прилага ли любовта в живота си, човек не може да изпълни предназначението си, за което е дошъл на земята. За изявяването на една добра мисъл се изисква съответен материал. Без материал никаква форма не може да се създаде. Този материал се взима от любовта. Всяка мисъл представя същество, което слиза от невидимия свят. За да се изяви това същество, т.е., за да се материализира на физическия свят, то се нуждае от съответен материал. Като се облече в съответна за него материя, мисълта придобива форма и става годна за живот. Тази форма на мисълта се нуждае още и от съдържание. Така изявена, тя се възприема от ума на хората, които я прилагат в живота си. Като знаят това, хората трябва да създават красиви форми на мисълта, които да се пълнят с красиво съдържание. Това може да се постигне само с възвишената любов, която дава устойчивост на човешкия характер. Всяка мисъл, всяка идея живее толкова повече на земята, колкото е по-устойчива. Ако материята, от която е съставена идеята, не е устойчива, идеята не може да живее дълго време на земята. Ние виждаме, че от хиляди години насам, светът се пълни с идеи - едни изчезват, други се раждат, но малко са идеите, които

съществуват от създаването на света досега. Истинска идея е тази, която преживява своя създател. Това са, тъй наречените, безсмъртни идеи. Към такива идеи човек трябва да се стреми.
Съвременните религиозни хора поддържат в себе си една преходна, неустойчива идея, вследствие на което не успяват. Те казват, че Бог ще спаси хората, ще уреди работите им и чакат, да дойде това време. Това е механическо разбиране за Бога. Тези хора се намират в положението на сина, който казва, че баща му ще купи обуща, дрехи, шапка, книги и ще го прати на училище. До тук идеята е права. Бащата може да купи на сина си всичко, което е необходимо, за да го прати на училище, но влезе ли в училището, синът сам трябва да учи. Бащата не може да учи за сина си, той не може да го спаси. Ако бащата живее добре, неговият живот не може напълно да се предаде на сина. До известна степен, синът може да се влияе от добрия живот на баща си, но вън от това влияние, той трябва да приложи и своето собствено добро. Много християни живеят със заблуждението, че щом Христос е живял добре, щом имал знания, Той ще остави това богатство, в наследство на хората. Това е механическо разбиране на Христа. Че Христос живял добре, че имал знания, че бил свят човек, това не подразбира, че и хората, след Него, ще бъдат такива. Такава е съвременната християнска философия, в резултат на която виждаме, че светът цъфти, но не връзва. – Не, когато един се мъчи, това не показва, че и другите трябва да се мъчат. Когато един живее добре, това не показва, че и другите хора ще живеят добре. Когато един се мъчи, другите трябва да търсят причините за това мъчение и да го избягват. Когато един живее добре, другите трябва да прилагат неговите методи в живота си и да го подражават. Нищо не се дава наготово. Работа, приложение се иска от всички хора.
Едно трябва да се има предвид, а именно: във всички времена и епохи е имало напреднали души, които са образували ядрото на истинските учени, на високо духовните хора в света. Тези напреднали души съставят, тъй наречения, народ на Бога, молитвата на които всякога е била чувана. Бог всякога се е проявявал чрез тези души. Известно е, че, за да се прояви на земята, човек се нуждае от форма. Без форма той не може да се прояви. И наистина, ние виждаме човека да се проявява чрез ръцете, чрез краката, чрез очите, чрез ушите си и т.н. Значи, всяка форма, малка или голяма, се нуждае от известни органи, които да изпълняват съответни за тях функции. На същото основание, и Бог се проявява чрез различни форми, които Му служат като органи за изпълнение на някои функции. Следователно, всички напреднали души представят форми, чрез които Бог се изявява на физическия свят. Те са носители на Божествените идеи. Едни от тях представят ръцете на Бога; други – Неговите крака; трети – очите, ушите, устата на Бога и т.н. Като не разбират тия неща, хората са започнали да обожават тия ръце, крака, очи, уши и са ги превърнали в

идоли. Ето защо, когато Мойсей извел еврейския народ от Египет, той им дал десет заповеди. В една от заповедите е казано: „Не се кланяйте на никакви богове, освен на Единния, истинския Бог." Всички божества не са нищо друго, освен напреднали души, носители на Божествени идеи. От всички се иска прилагане на тези идеи. Евреите са разбирали добре тази заповед и затова им е казано, че човек, първо, трябва да възлюби Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила, а после, да възлюби и ближния си, като себе си. Обаче, във времето на Мойсея, не е имало условия, да се изпълни тази велика заповед. След Мойсея идват по-добри условия, които разшириха сърцата на хората и Христос даде заповедта: „Почитай баща си и майка си, ако искаш да ти е добре." От десетте заповеди на Мойсея, евреите, както и християните, са изпълнявали и до днес изпълняват само осем. Но с числото осем нищо не може да се постигне. Тази е причината за неуспеха на всички християнски народи до днес.
Когато Христос дойде на земята, Той остави настрана осемте заповеди, а се спря, главно, върху две от тях, именно върху следните: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." По-нататък, Той казва: „Върху тези две заповеди лежи целия закон." Който изпълни тези две заповеди, останалите осем лесно се изпълняват. Числото едно и две представят майката и бащата на нещата, затова тези две заповеди са най-важни. Обаче, малцина могат да забележат разликата между горните две заповеди и останалите осем. Числото осем представя число на раздробяване. Кой човек е най-важен: който знае да дроби хляб; който знае само да го меси, а не меси; или, който знае да меси и омесва хубав хляб? Най-важен човек е онзи, който омесва хубав хляб и нахранва с него гладните. Кой е по-учен човек: който може да намалява погрешките на хората; или, който може да им помогне - да се развие хубавото, красивото у тях? Що е красотата? Често казвате, че някой човек е красив. Кои са отличителните белези на красотата? Лесно е да се каже, че някой човек е красив, но трябва да се отбележат чертите на красивия човек, всеки да познава красотата. Като се казва, че някой човек е красив, вие трябва точно да определите формата на очите, на носа, на устата му. Не е достатъчно само да кажете, че някой човек има красиви очи, но трябва да знаете, какви са красивите очи. Като са изучавали човека, от естетична гледна точка, учените са се спирали, най-много, върху очите и носа, а най-малко върху ушите. Наистина, засега, човешкото ухо е в елементарно състояние; то, в бъдеще, ще се развива. Като го разглеждате с окото на естетика, ухото седи, някак особено, прилепено отстрана на главата, има нещо неправилно. Ще кажете, може би, че ухото не е важен уд, че е малко, дребно, поставено отстрана на главата, почти не се забелязва. Да, но правилно развитото ухо определя човешката разумност. Неразвитото ухо, пък, определя човешките

заблуждения.
Има учени, художници, които изучават, изключително, човешкия нос и са дошли до заключение, че носът е донякъде изработен. В това направление, човек е постигнал нещо повече, но все още има да работи, не е напълно усъвършенстван. Ако носът у човека е малко закривен надолу, във вид на кука, това показва, че песимизмът взима надмощие пред оптимизма. За да се освободи от песимизма си, човек трябва да измени формата на носа си. У хора, които са много любопитни, носът е вирнат нагоре. Те искат всичко да знаят, всичко да видят и разберат. Любопитството е вътрешно чувство, слабост, от която човек трябва да се освободи. Ако любопитството е нормално развито, то служи като подтик на човека, да расте и да се развива.
Сега, като говоря за развитието на човешките удове, имам предвид съвършения човек. Човек трябва да работи върху себе си, да придобие възвишения, идейния живот. Съвременните хора искат да бъдат уважавани и почитани, но, за да бъдат уважавани и почитани, те трябва да имат знание, любов; те трябва да бъдат силни, здрави. Може ли слабият, хилавият човек да не почита един герой като гръцкия Херкулес, или като българския Крали Марко, или като израилския Самсон? Такива герои не могат да не се почитат и уважават. Те са образци и принадлежат на цялото човечество. Всички хора трябва да вървят по пътя на тия герои. Те не са само физически силни хора, те притежават и умствена, и духовна сила. Това показва, че човешкият дух трябва да се движи, едновременно, в три посоки: той трябва да развива в себе си физическа, умствена и духовна сила. Който се развива едновременно в тези три посоки, той отива към съвършенство. Христос казва: „Който има уши да слуша, нека слуша." Това значи: Само разумният човек, само героят може да слуша добре. Който не е разумен, той не може добре да слуша. Слабите натури се занимават с дребнавости, с удоволствия в живота. Те търсят нещо, без да знаят, какво е това, което търсят. Слабият човек иска да бъде здрав, красив, учен, но какво нещо е красотата, учеността и здравето и как ще го постигнат, не знаят. Те търсят лесния път. Те мязат на един младеж - американец, който свършил гимназия в Америка, но пожелал да следва в Германия - по философия. За тази цел, той отишъл при един виден германски професор по философия и му казал: Господин професоре, понеже нямам много време за следване, искам, в най-скоро време, да свърша курса по философия. Професорът го изслушал и му казал: Виж, младо момче, ще ти дам два метода, да видиш, как природата постъпва. Ти ще избереш един от двата метода. Те са следните: когато природата иска да създаде дъб, тя употребява сто години; когато иска да създаде тиква, тя употребява само шест месеца. Тъй щото, ако искаш, в няколко месеца само, да свършиш курса по философия, и това може да стане, но и резултатите ще бъдат съответни.
Съвременните хора не успяват по единствената причина, че бързат. Те

искат, в малко време, да имат големи постижения. Децата искат преждевременно да станат възрастни; възрастните искат преждевременно да станат стари, защото мислят, че по този начин ще придобият мъдрост и знание. Един възрастен господин, чужденец във Франция, вижда, че едно малко дете пуши тютюн. Той спира детето и му казва на френски език: Слушай, дете, не е хубаво толкова рано, на такава възраст, да пушиш тютюн. Детето се обръща към чужденеца с думите: Господине, не знаеш ли, че във Франция няма деца? Някои ще кажат, че това е умен отговор. – Не, по-глупав отговор от този няма. Величието на една държава се заключава в това, да има деца, но разумни, а не да няма деца.
Като наблюдавам живота на съвременните хора, виждам, че кой как се натъкне на някаква мъчнотия, казва: Лесно ще се справя с тази мъчнотия. Не съм дете я! – Дали се справя лесно или мъчно, това е друг въпрос; важно е, че той не иска да признае своята слабост. Тъй щото, когато човек пуши тютюн, бил млад или стар, дете или възрастен, той наистина е дете. Пушенето на тютюн показва една слабост у човека, от която той не може лесно да се освободи. Когато порасне, той ще се откаже от тази слабост. Същото може да се каже и за пеленачето. Докато е в пелени, детето не може да не се цапа. Можете ли да наречете това дете герой? Можете ли да му дадете кръст за храброст? Никакъв герой не е това дете. Никакъв кръст за храброст не заслужава още това дете.
Един ден, когато порасне, когато излезе от живота на пелените, тогава можете да разчитате на неговата сила. Тогава може да се говори за него, че е герой. Ако някое от съществата на невидимия свят, у което всички сетива са развити в съвършенство, погледне към вас, ще си състави понятие като за малки деца, които едва излизат от своето детинство.
Съвременните хора се намират в положението на онези професори по музика, които преподават на учениците си по свой, специфичен метод. Ученик следвал десет години музика при един от тия професори, който го учил да свири с цялата си ръка, т.е. движението на ръката да става от рамото надолу. Ако стане нужда да отиде при друг професор, той му препоръчвал друг метод: движението на ръката да става само в китката. И ученикът започва да прилага този метод. Той свири по новия метод още десет години. Рече ли да промени и този професор, ще попадне на друг, който ще иска да приложи своя метод: движение на ръката от рамото надолу. Какво е научил този ученик в продължение на 20 годишно свирене? – Нищо особено. През всичкото време, той е изучавал само това, как да движи ръката си. Обаче, има и трети, среден метод в музиката: движение на ръката от лакета надолу. Едно е важно за ученика: да напредва. По кой метод ще върви, не е толкова важно. И трите метода имат свои добри и лоши страни. Като свири прилежно, ученикът ще изработи свой, специфичен метод.
Всички хора се мислят за многознаещи, за учени, но кой е истински учен

човек? Истински учен е онзи, който знае да превежда явленията в природата. Той трябва да познава езика на природата и да си служи с него. Например: според езика на природата, движението на цялата ръка означава едно нещо; движението на китката само – друго нещо, а движението ѝ от лакета надолу – трето нещо. Движението на цялата ръка означава материалистическо състояние. Това показва, че материализмът взима надмощие у човека. Движението на китката показва надмощие на умствения свят. Движението на ръката, от лакета надолу, показва надмощие на духовния живот. Значи, движението от лакета надолу представя връзка между материалистическия и умствения живот. Духовният живот на човека уравновесява неговия умствен и физически или материален живот. Ако човек, от сутрин до вечер, работи физически, за да изкара прехраната си, той е голям материалист. Или, ако от сутрин до вечер само пише, за да изкара прехраната си, той пак е голям материалист. Следователно, има разлика, дали човек свири с цялата си ръка, с китката си само или от китката надолу. Който свири с китката си само, той развива своя мозък; който свири с цялата си ръка, той развива главно стомаха си, но, ако равновесието между стомаха и мозъка се наруши, човек започва да страда от главоболие. Човек е двояко същество: от пъпа надолу той е физически човек, а оттам нагоре той е умствен човек. Докато двете естества на човека са в равновесие, той е напълно нормален. Щом се наруши това равновесие, в него настава вече една аномалия, вследствие на което се явява главоболие, коремоболие и т.н. Когато някой страда от коремоболие и от главоболие, това показва, че е нарушил равновесието между умствените и физическите енергии на своя организъм. Този човек не се развива правилно. За да започне правилно да се развива, той трябва да престане да свири с цялата си ръка, както и с китката си, а да свири така, че да движи ръката си от лакета надолу. Как може човек да се освободи от едното и от другото свирене? – Като живее правилно. Правилният живот представя истинско свирене. В този смисъл, истински музикант, истински оратор или говорител е този, който не губи своята музика. Пред каквато публика и да свири, той нищо не губи. Ако музикантът губи своето изкуство и всеки ден отпада, като се оправдава с немузикалността на публиката, той не е истински музикант.
И тъй, истинският човек трябва да се развива правилно, да бъде доволен от своето развитие. Той е намерил пътя на своето развитие и никога не влиза в стълкновение със своите чувства. Той никога не влиза в стълкновение със своя вътрешен свят. Докато влиза в стълкновение със своя вътрешен свят, човек не може да върви правилно в живота си. Той още не е намерил правия път на своето движение. Външните стълкновения не могат да се избегнат, но вътрешните – могат. Който не може да се справи със своите вътрешни стълкновения и не може да ги избегне, той е осъден на разрушаване. Не само той, но и целият му дом ще изчезнат. Според закона

на наследствеността, всички народи, всички общества, всички семейства, всички индивиди, които не могат да се справят със своя вътрешен живот и влизат в постоянно стълкновение с него, са осъдени на постепенно израждане, на постепенно изчезване.
Христос казва: "Някой съградил къщата си на камък; и нападнаха върху нея ред изпитания, но тя устоя. Друг пък съградил къщата си на пясък, но тя не устоя." Пясъкът представя външните условия на живота, към които всички се стремят. Всички хора се стремят към външен, охолен живот, но не може да се разчита на този живот. Следователно, онези хора, които градят живота си на външни условия, ще имат съвършено различни резултати и последствия от тези, които градят живота си на вътрешни условия. Всеки, който гради живота си на вътрешни условия, той е в съгласие с цялото Битие. Който разбира този закон, той е в съгласие и с Мойсея, и с Христа. Той не може да бъде в противоречие с Мойсея. Мнозина не могат да се докоснат даже до малкия пръст на Мойсея. Казва се за него, че той е бил най-кроткият човек на своето време. За Мойсея е казано, че Бог ще въздигне между евреите голям пророк. Гражданските закони, които Мойсей създаде, говорят за това, че той бил умен човек. И всеки, който не се е подчинявал на тези закони, той трябвало да носи последствията на своето непослушание. Мнозина казват, че Мойсеевият закон имал значение за децата само. – Не, моралните закони на Мойсея и досега още, не са изгубили своето значение.
Следователно, ние трвбва да бъдем в съгласие с всички хора на миналите ввкове, които са имали същите стремежи, каквито имаме и ние днес. Докато не гледат на нещата по този начин, хората никога няма да дойдат до вътрешно разбирателство, никога няма да придобият своето вътрешно равновесие. Някои ще кажат: Толкова години вече, как се молим. Нима още не сме придобили това вътрешно равновесие? До днес, на всички хора е платено за всяка молитва, за всяка работа, която са свършили. Ако и в бъдеще, както и днес, за всяка молитва, за всяка работа ви се плаща, вие не ще придобиете нищо ново. До днес вашата мисъл е била валидна, но, ако и в бъдеще разчитате на същата мисъл, вие сте на крив път. – Ама ние сме водили чист и свят живот. – Така е било в миналото, но така трябва да бъде и занапред. Речете ли, че достатъчно сте водили чист и свят живот, вие се връщате назад и губите всичко, каквото сте постигнали. Речете ли пък, да се пресилите, да водите един неестествен живот на чистота и святост, ще минете за прекален светец. Вие знаете пословицата за прекаления светец: „Прекаленият светец и на Бога не е драг." Един начин има, по който може да се води чист и свят живот. Срещате един музикант, който ви казва: Аз зная да свиря по два начина – с китката и с цялата ръка. Как искате да ви свиря? – Не, човек не може да свири, едновременно, по два начина. Природата признава само един начин за правилно свирене. Всички останали начини са човешки. Природният начин на свирене се

характеризира с това, че целият живот взима участие в тази музика. Музикалният човек се познава по музикалното чувство. Колкото по-добре е развито това чувство, толкова по-музикален е човек. Математикът, художникът, религиозният човек, също така, се отличават със специфично чувство, или със специфичен център. Външно наблюдавани, тези центрове са на големина - като малки лешници. Като знаете това, вие не можете да определите, кой седи по-горе – математикът, поетът, художникът, или ученият. Матиматиците не са най-учените хора на света, нито най-умните. Обаче, ако съберете на едно място и математикът, и философът, и религиозният, и поетът, и художникът, и музикантът, вие ще имате целокупния човек, който съдържа всички способности едновременно. Това значи съвършен човек. Съвършеният човек свири по-добре от специалиста - музикант; съвършеният човек рисува по-добре от специалиста - художник; съвършеният човек размишлява по-добре от специалиста - философ. А по-съвършен от Бога има ли? Щом Бог е най-съвършеното същество в света, тогава, ние ли разбираме света по-добре, или Бог, Който го създаде? Съвременните хора често се запитват: Защо Бог създаде света по този начин, защо хората умират, защо боледуват? Да се задавзт такива въпроси, това значи, да критикувате Бога.
Сега, да се върнем към същественото у човека. Казвате, че човек трябва да дойде до известно място в този живот, да постигне нещо. Въпреки това, повечето хора умират, без да са достигнали до мястото, което им е било определено да стигнат. Много хора не са придобили даже половината от това, което им предстои, което Бог изисква от тях. Никъде няма да срещнете човек, който да е постигнал това, което му е било определено, бил той поет, музикант, художник или философ. И като не постигнат онова, което трябва, невидимият свят, ни най-малко, не ги държи отговорни за това, но им казва: Не се безпокойте, бъдещето е пред вас. Обаче, докато не завършите програмата, която ви е дадена, нищо ново не можете да очаквате.
Христос казва: „Който слуша моите думи и ги прилага, ще го уподобя на човек разумен, който е съградил къщата си на камък." Аз засягам този въпрос, понеже, цялото човечество е човечество на нещастия. Бялата раса е раса на нещастия. – Защо? – Защото не може да използва възможностите, които се крият в нея. Всеки високо организиран човек, който не може да използва възможностите, които се крият в него, е нещастен. Всеки мъж, който, по три пъти на ден, бие своята добра, разумна жена, е нещастен. Всеки религиозен човек, който се явява пред известно общество, да проповядва и нито хората го разбират, нито той ги разбира, е нещастен. Питам: Бялата раса разбра ли Христовото учение, приложи ли Го? – Нито Го разбра, нито Го приложи. Онези, които сега слушат Христовото учение, приложиха ли Го?
Сега от всички се иска приложение на Христовото, на Божественото

учение. Да приложи човек Божественото учение и Бог да бъде доволен от него, е едно нещо, а да не бъде доволен от него, е друго нещо. От гледището на съвременната наука, светът представя голяма болница. Всички се оплакват от страданията си, от болестите си и съжаляват, че благодарение на това не са изпълнили задачата си, не са изпълнили волята Божия. – И за това има изходен път: ако досега не са я изпълнили, сега могат да я изпълнят; и в бъдеще могат да я изпълнят. За изпълнение на волята Божия не се изисква време и пространство. За всяко друго нещо се изисква време, но за изпълнение волята Божия, не се изисква време. Например, за развиване на търпението се иска време. Виждате, че, за да придобие търпение, болният, за когото се говори в Евангелието, е трябвало да чака, цели 38 години, около къпалнята, за да влезе във водата и да се излекува. Обаче, когато Христос дойде пред тази къпалня, Той моментално изпълни волята Божия. Той каза на болния: „Стани, дигни одъра си и ходи!" И до днес още, всички хора седят около същата къпалня, чакат, да слезе ангел Господен от небето, да размъти водата и който от тях пръв се хвърли във водата, ще бъде излекуван. Ето, две хиляди години вече са се изминали след Христа и всеки чака, да дойде неговият ред, да се потопи в къпалнята, за да се излекува. Къпалнята, това е светът, болницата, в която съвременните хора прекарват по-голяма част от живота си и чакат своето изцеление. Колкото и да чакат, обаче, те няма да имат никакви придобивки. И днес, Христос казва на всеки човек, поотделно: „Стани, дигни одъра си и ходи!"
Сега и аз ви казвам: Напуснете къпалнята! Ето, всеки от вас седи по 38 години пред тази къпалня и чака, но никакво спасение не иде. Всеки се оплаква, че няма кой да го тури в къпалнята. Докато чакате ангел Господен, да слезе от небето, да размъти водата в къпалнята и да се намери някой, да ви пусне във водата, все ще ви изпреварят. Обърнете се към Христа, Той да дойде при вас и да ви каже: „Стани, дигни одъра си и върви!"
И тъй, като слушате да ви се говори по този начин, казвате: Това е непостижимо. Да служи човек на Бога, да изпълнява волята Му, е нещо неразбрано. – Не, не е неразбрано това нещо. Хората се оправдават с неразбиране на волята Божия, но всъщност, много добре я разбират. Млад момък се годява за благородна, добра мома. Той я пита: Какво е мнението ти за мене? – Ти си цял ангел. По-добър човек от тебе не съм срещала. – Не виждаш ли някакъв недостатък в мене? – Никакъв недостатък не виждам. Като се оженят, по невнимание, той ѝ казва една сбидна дума и тя веднага се нахвърля върху него с думите: Ти си голям грубиян, невежа, човек без култура. – Отде извади тези качества? Защо по-рано ми казваше, че нямам никакви недостатъци? – Защото исках да се оженя за тебе. И тогава виждах всичките ти недостатъци, но исках да постигна целта си. Щом постигнах целта си, свободно мога да ти кажа, какво мисля за тебе. – Тогава и аз ще

ти кажа, че си лицемерка, фалшива жена. Както виждаш, какъвто съм аз, такава си и ти. И двамата сме едно и също нещо. Щом е така, нека се разделим, да бъдем свободни, да не се измъчваме. – Това са несъществени неща в живота, пред които ние не трябва да се спираме. Дефектите, недостатъците не са присъщи на нашето естество, вследствие на което, ние можем да се освободим от тях.
Следователно, за да се освободи от всички свои дефекти и недостатъци, човек трябва да се свърже, в съзнанието си, с всички напреднали души, които са завършили развитието си. Който не е запознат, поне с една от тия души, той не може да се освободи от своите слабости и недъзи.
Тъй щото, който иска да бъде ученик, той трябва да бъде във връзка с три същества: с Бога, с един от ангелите в невидимия свят и с човека, представител на човечеството на земята. Който не познава тези три същества, каквото и да се опитва да говори, всичко е празна работа. Мнозина казват: Ние познаваме само един, който е на физическото поле. За него знаем, че съществува, но дали останалите двама, съществуват, за тях нищо не знаем. – Щом единият съществува - и останалите двама съществуват. Като не могат да намерят двамата, хората казват: Първият е Бог, Който е горе някъде. Вторият е ангелът, който е в невидимия свят, някъде, между ангелите, а третият е човекът, който е в човечеството. Сега, като се казва, че някой има възвишени идеи, уподобяват този човек на ангел, като казват, че е ангелска, чиста, възвишена душа. Когато дойдат до човек, който има високи идеи, за него казват, че е Божествена душа. Следователно, човек трябва да бъде запознат с Бога, с ангелите и с цялото човечество. Който има тези три познанства, той е поставил живота си на такава основа, върху която може да гради. Като влезе в училището, този човек ще бъде доволен, че може да учи и да се развива. Каквато работа започне, той ще изпитва вътрешно въодушевление и голямо благословение. На каквито мъчнотии и да се натъкне, той ще се справя лесно. Това е идейното в живота. Ако всички, които ме слушате сега, имате това познанство, салонът, в който сте днес, моментално ще светне. Щом това не става, можем да заключим, че инсталацията на тази светлина не е здрава, има някаква повреда в нея. Като видите, че инсталацията ви е повредена, казвате: Свършена е вече нашата работа. – Не, не е свършена вашата работа. Има начини, чрез които, инсталацията може да се поправи.
„Ако слушате моите думи". Така е казал Христос, преди две хиляди години. Той развил тази мисъл в следните думи: „Който слуша моите думи и ги прави, ще го уподобя на человек, който е съзидал къщата си на камък". Същото мога да ви кажа и аз: Ако слушате моите думи и ги приложите, ще бъдете подобни на человек, който е съзидал къщата си на камък. Ако сте герои, подобни на Самсона, на Крали Марко, на Херкулеса, вие ще приложите това учение. Ако не сте от героите, вие ще приложите

старото учение, но ще имате и съответни резултати. Който иска да приложи учението на любовта, т.е. великия закон на любовта, според който е съграден сегашния живот, той трябва да изучава себе си. Съвременните хора са дошли в развитието си до едно положение, по-горе от което не могат да се повдигнат. – Защо? – Защото, като им се изнесат някои истини, те започват, едни на други, да се подиграват. Тази черта се забелязва особено у българите, които не оценяват нещата и са готови да се подиграват, да се подсмиват. Това се дължи на факта, че религиозното чувство у тях е слабо развито. Българинът е материалист. Като придобие знание, той накриви шапката си и за нищо не иска да знае. Знанието е свещено нещо и от него зависи повдигането на човека. Знанието иде от Бога. Следователно, знайте, че всеки човек, от когото иде знанието, е посредник между Бога и вас. Затова, вие трябва да имате към него всичкото уважение и почитание. Ако за знанието, което ви преподава, иска да му се плаща, той е на крив път. Ако пък не уважавате този, който ви дава знание, и вие сте на крив път. Истинското знание, истинската светлина иде от Бога. Чрез когото и да дойде, той е носител на Божественото.

И тъй, за да даде път на Божественото в себе си, човек трябва да бъде смел, да воюва със злото в себе си. Ще кажете, че това или онова е непостижимо, че хората са лоши, че условията са тежки и т.н. – Не, героят не разсъждава така. Героят знае, че той трябва да уреди своя вътрешен живот, да дойде в съгласие с всички велики и мощни души, които са живели преди него. Те му казват: Понеже ти си герой, като нас, ние сме готови да те подкрепим. И в Писанието е казано: „Страхливите няма да влязат в Царството Божие". Значи, само смелите, решителните във всяко отношение, могат да влязат в Царството Божие. В този смисъл, всеки човек, който е приложил Христовото учение, той е съградил къщата си на камък. Този човек може да издържи на всички изпитания и изкушения.

24. Беседа от Учителя, държана на
4 август 1929 г. София – Изгрев

1929_08_07 Промени в света
лекция пред общия окултен клас

ПРОМЕНИ В СВЕТА

Размишление върху доброто.

Какво нещо е човекът? Човекът е мислещо същество. Значи, и детето, и възрастният, и старият мислят. Още със ставането си от сън всички хора, на всички възрасти, започват да мислят. Разликата седи само в това, кой какво мисли. Детето мисли едно, възрастният – друго, а старият – трето. Всяка мисъл има свое специфично налягане, тежест и напрежение. Според тежестта, налягането и напрежението, тя произвежда съответната депресия върху човешкия ум, както различно тежките чували произвеждат различна депресия върху гърба на човека. Иска ли да се освободи от депресията на известна мисъл върху своя ум, човек трябва да потърси някакъв правилен метод за мислене, чрез който да извоюва свободата си. От младини до старини, човек работи за своето освобождаване. Докато се безпокои, в каквото да е направление, човек не може да бъде свободен. Щом се справи с безпокойството, той се освобождава. Освобождаването на човека показва, че е влязъл в една хармонична среда. Тази хармонична среда наричат Вечно начало, или Божественото начало в човека. Съвременните хора се безпокоят от много неща. Те се смущават от ред обикновени мисли. Например влизате в един дом и виждате, че синът е смутен. Той се възмущава от постъпките на баща си. Той не одобрява неговото поведение в известна посока. Обаче, постави ли се на мястото на баща си, и той ще постъпи по същия начин. В този случай той не се възмущава, не осъжда поведението си. Значи, неговото възмущение не е било на място. Истинско възмущение е това, което при всички условия, при всички времена е едно и също. За какво се възмущава този син? Той се възмущава, че баща му не е турил на място някакъв глагол, съществително или местоимение. Синът изисква от баща си да говори по всички граматически правила. Да се говори точно по граматическите правила, определени от хората, това значи, да се спазва известна мода при говоренето. И в модата има нещо съществено, но много неща са несъществени. Разумният човек спазва съществените неща на модата, а несъществените туря настрана. В цялата природа има мода: в растенията, в птиците, в животните и в хората. Всички живи същества са облечени по някаква мода. Сега вече иде нова мода в света, която ще изненада всички хора. Които са готови, те няма да се изненадат. Обаче, които не са готови, те ще бъдат изненадани. Изненадата не подразбира смущение. Смущенията произтичат от човешките работи, а изненадите – от Божествените. Разумният човек никога не се изненадва. Той постепенно

се готви за онова, което предстои да дойде. Той съпоставя всички свои възгледи според законите на истината.

Какво представлява истината? Истината е това, което нито се ограничава, нито се завладява. Това, от което не можете нито да отнемете, нито да придадете нещо, наричаме истина. Казват за някого, че бил много учен, могъл да снема истината от небето. Не, никой не може да снеме истината от небето. Който търси истината, той трябва да отиде при нея. Истината никога не слиза от своето високо място, за да отиде при човека. Тъй щото това, което хората наричат истина, е относителна истина, а не абсолютна. Някой казва, че ви обича и мисли, че говори истината. За да познаете, доколко този човек ви обича, вие го поставяте на изпит. Най-добрият учител е животът. Той изпитва хората. Човек се изпитва за всяка дума, която излиза от устата му. Каже ли някой, че е готов да се жертва за човечеството, веднага го поставят на изпит. Още този момент на вратата му похлопва един просяк, иска да му даде нещо. Този човек, който говори за жертва към цялото човечество в дадения момент отделя само един лев за просяка. За децата си, обаче, той е готов да даде всичко, каквото има. Значи това, което човек не може да направи за другите, за децата си може да направи. Това показва, че понятията му за човечеството се ограничават само до неговия дом.

Съвременните хора искат да постигнат своите желания по лесен начин. Те мислят, че като се помолят на Бога, веднага ще постигнат желанията си. Те гледат на Бога като на човек, подобен на себе си. Не, Бог не е подобен на човека. Той не е нито млад, нито стар. Той не е нито в религиите, нито в теориите на хората. Той е Бог на живите, а не на мъртвите. Това значи: Бог е Бог на съвършените, на разумните души, които Го познават, които Го разбират и изпълняват Неговата воля. Обикновените хора, които не познават Бога, си създават свои богове, на които приписват качества подобни на своите. Като изпаднат в някакво затруднение, те казват: Бог знае всичко. Той ще оправи работите ни. – Да, Бог знае всичко, но вие не знаете всичко. Бог е силен, но вие сте безсилни. Бог е всемъдър, дълготърпелив, но вие не сте придобили още тези качества. Тъй щото не е достатъчно човек само да говори, но трябва да има ясна представа за себе си. Не е достатъчно човек само да желае свобода, но той трябва да знае, че външната свобода се обуславя от вътрешната свобода на неговите чувства, мисли и постъпки. Свободна постъпка е тази, която е минала през съзнанието. Не е ли минала през съзнанието, тя не може да има такива резултати, каквито очаквате. Външно тази постъпка може да е права, може да е истинна, но ако не е минала през съзнанието, хората не я приемат.

Защо всички хора не могат да приемат истината? – Защото не разполагат

със средства вътрешни и външни. Истината е скъпоценен камък, който може да се притежава само от богатите или от ония, които силно го желаят. Наистина, ако всички хора могат да си доставят скъпоценни камъни, в скоро време тия камъни щяха да се обезценят. Ако човек би постигнал всичко, каквото пожелае, сами по себе си желанията му биха се обезценили. Има неща, които не могат да се постигнат лесно. Само онзи човек може да си купи скъпоценен камък, който го оценява и който има пари. Като види скъпоценния камък той е готов да даде за него всичко, каквото има. Който има пари, но не ги дава за скъпоценния камък, той не го е оценил, както трябва. В разбиранията си този човек стои по-ниско от бедния, който е готов и живота си да заложи, но да придобие скъпоценния камък. Същото може да се каже и за истината. Само онзи човек може да придобие истината, който е готов да пожертвува всичко за нея. Този човек е богат и външно и вътрешно. За истината той не се спира пред нищо. Човекът на истината се движи свободно всред бурите и вълните на живота, без да потъва. Той има тежест подобна на тези, които турят в параходите, да ги държат в равновесие. Изгуби ли тази тежест, параходът започва да се клатушка на една и на друга страна, а може и да потъне. Тежестта на човека представлява устойчивостта на неговите възгледи. Докато е на земята, човек се нуждае от известна тежест, т.е. от устой на неговите възгледи.

Казано е в Писанието: "Истината ще ви направи свободни". Кой човек е готов да възприеме истината? – Който не се влияе от никакви външни форми. Представете си, че срещате млада, красива мома, която ви предава истината. Ако възприемете истината от младата мома заради красотата ѝ, вие не сте готови още за истината. Ако пък не възприемете истината от някоя грозна мома само заради грозотата ѝ – и в този случай вие не сте готови за истината. За да възприеме човек истината за самата истина, той не трябва да се влияе нито от грозотата, нито от красотата. Истината е неподкупна, никой нищо не може да ѝ придаде, нито да отнеме. Истината стои над всички външни форми. Грозотата не я опетнява, но и красотата не може да ѝ придаде нещо особено. Онзи, който при възприемане на истината се влияе от външните форми на нещата, той е лишен от онова дълбоко, вътрешно разбиране, което му препятства да вижда нещата ясно. Ако вярваш, че богатият може да ти даде голяма сума на заем само защото е богат, ти не си готов още за истината. И ако не вярваш, че бедният може да ти даде същата сума на заем, само защото е беден, и в този случай не си готов за истината. Истината се изявява еднакво и чрез богатия, и чрез сиромаха. Хората не могат да възприемат истината, благодарение на заблужденията и противоречията, които имат в себе си. За свое оправдание те казват: Какво да правим, когато животът е такъв? Не, животът, през който сегашните хора минават, е относителна

действителност. Ако животът на сегашните хора беше идеален, те трябваше да бъдат свободни, външно и вътрешно, да се разбират добре, да имат правилни отношения помежду си като между здрави организми.

И тъй, докато между хората не съществуват правилни отношения, те са далеч от идеалния живот, те не са още здрави хора. Истински здрав човек е онзи, който от сутрин до вечер е подвижен, лек, готов за работа. Истински здрав е онзи, който не знае, какво е болест. Той не се оплаква от нищо, не страда физически от никаква болест. Той е готов да помага на всички. Има ли най-малка болка в себе си, човек губи своето разположение. – Какво трябва да прави тогава? – Да работи. Всяка болка, колкото малка да е, има свои духовни причини. Тя показва, че човек е направил някакво отклонение в живота си, макар и микроскопическо, което трябва да изправи. Като намери причината на своята болка, човек трябва да работи върху себе си, за да я отстрани. Щом отстрани причината на своята болка, болестта ще изчезне. Като не знаят това при най-малкото заболяване, хората търсят лекари. Ако имат пари, добре е да търсят лекари. Какво ще правят, обаче, ако нямат пари? Има болести, които с пари не се лекуват. Има болести, на които обикновеният лекар не може да помогне. Например как се лекуват обезсърчението, ипохондрията на човека? Здравият човек се отличава по това, че познава добре проявите на природата и лесно се справя с тях. Както на физическия свят стават депресии, така и в духовния, т.е. в психическия свят на човека стават депресии. Който разбира законите на физическия свят, той познава законите и на духовния свят и лесно се справя със своите вътрешни състояния. Понеже знае, че между явленията на физическия и на духовния свят има известна зависимост, той може да си обяснява причините на всички промени в своя живот. Щом е дошъл на земята, човек не може да се освободи от влияния: физическият му живот се влияе от духовния, а духовният – от физическия. Колкото да се пази от влияние, човек все ще се подаде на влиянието на чужди мисли и чувства.
Като знае това, човек се стреми да придобие вътрешна свобода, да не се поддава на чужди влияния. Стремежът на човека към освобождаване показва, че съществува вътрешна хигиена, която той трябва да придобие. Ще кажете, че за да дойде до вътрешната хигиена в себе си, човек трябва да има прави възгледи. Кои възгледи са прави? Според мене, прави възгледи са ония, които не се ръководят от никакви моди. Мисли, чувства и постъпки, които се диктуват от някаква мода, не са прави. Те са временни, преходни положения. Неща, които се ръководят от модата, са мъртви. Обаче всички неща, които стават по законите на природата, са живи и постоянни. Ако хвърлите върху човека някаква боя, направена от самия него, тя непременно ще го оцапа. Обаче, ако природата хвърли някоя от своите бои, тя няма да го оцапа. Подвижните, живите цветове никога не

цапат. Подвижните идеи никога не губят своята цена. Те имат живот в себе си. Иска ли да придобие вътрешна свобода, човек трябва всеки ден да внася по нещо ново във своите възгледи. Докато не освободи ума, сърцето и волята си от угнетителните условия, при които се намира, човек не може да придобие своята вътрешна свобода. Една от задачите на човека е да извоюва своята свобода. Човек сам се е заробил, сам трябва да се освободи. Бог може да даде на човека методи за освобождаването му, но по никой начин Той сам няма да го освободи. Който сам се е заробил, той сам трябва да извоюва свободата си. Бог може да му помогне само тогава, когато види готовността му да пожертвува всичко за придобиване на свободата си.

Някои хора казват, че не трябва да правят жертви за една гола свобода, за една гола истина. Който мисли, че свободата и истината са голи неща, той не разбира нито свободата, нито истината. Истината и свободата никога не могат да бъдат голи. Истината е вечното начало в живота, което не може да се сравнява с нищо. Който не е готов да пожертвува всичко за истината, той не може да познае Бога, не може да види Неговото лице. Като не искат да използуват разумно условията на физическия свят, мнозина си въобразяват, че могат да видят Божието лице след смъртта си. Наистина, след смъртта си човек може да види много неща, но всичко, каквото види, няма да го ползува. Докато е на земята човек вижда слънцето, но той не знае нищо за него. Преди всичко слънцето, което човек вижда, нито е такова, каквото е в действителност, нито е на това място, на което е всъщност. Какво нещо е слънцето в действителност, къде е неговото място в природата, това малцина знаят. В пътя на развитието си човек постепенно се домогва до истината, до онези положителни знания, които представляват стремеж на неговата душа.

"Истината ще ви направи свободни". Коя истина може да направи човека свободен? Само онази, която не се влияе от никакви външни форми и положения. Казват за някой човек, че е честен. Той е честен, защото е богат, няма нужда от пари. Казват за друг някой, че не е честен, защото е беден, лишен от хляб и като се намери пред изкушение, позволява си да бърка в чужди каси. Ако богатият е честен по причина на богатството си, което задоволява всичките му материални нужди, къде е истината тогава? И ако сиромахът не е честен по причина на сиромашията си, която го заставя да лъже и да краде, къде е истината? Богатството скрива греха на човека, а сиромашията го разкрива. От гледището на истината и богатият, и сиромахът са грешни, само че грехът на богатия не е проявен, а на сиромаха е проявен. Като видите, че някой коленичи, вдига ръцете си нагоре и се моли, ще знаете, че той е богат човек, моли се за богатството си. Видите ли, че някой върви недоволен, от нищо не се интересува, ще знаете, че той е крайно беден човек, няма за какво да се моли. И богатият, и

бедният са еднакво религиозни. И двамата не признават Бога. Всеки мисли само за себе си. По отношение на Бога и двамата се ръководят от правилата на модата. Единият се води по правилото, че е модно човек да се моли. Другият казва, че не е модно човек да се моли. Първия наричат вярващ човек, набожен, втория наричат безверник. Истинската молитва изисква от човека работа. И богатият, и бедният трябва да работят във всички области: в областта на своите мисли, чувства и постъпки.

Казвате, че трябва да се живее добре. Въз основа на този възглед като отидете някъде на гости и не ви приемат добре, вие казвате, че тези хора не живеят разумно. Не, това не е истина. Истината изключва личните разположения на човека. Може да чуете много истинни неща от някого, които да не ви харесват, но това не значи, че те не съдържат истината в себе си. Само онзи може да разбере истината, който не се спъва от външните, от преходните положения на нещата. Спъва ли се от външните неща, човек не се е домогнал още до истината. Когато по отношение на другите човек постъпва както към себе си, той е дошъл до правилно разбиране на истината. Който е придобил истината и живее в нея, той трябва да бъде образец във всичко. Докато сравнява една религия с друга, едно учение с друго и се произнася за правотата им, човек не е дошъл още до истината. Иска ли да намери истината, той трябва да бъде абсолютно чист в мислите, в чувствата и в проявите си. И като намери истината, той ще види, че тя е това начало, на което нито може да се прибави нещо, нито да й се отнеме.

Мнозина се стремят към истината, но малцина се интересуват от нея. Които не търсят истината, казват, че не може да се живее без грехове. Да живее човек в грехове и престъпления, това значи да живее в робство. Дето има робство, там истината отсъства. Както не може без грехове за някои хора, така може и без грехове за други. Аз говоря за първичния грях, който е начало на всички грехове. Като е дошъл на земята човек не може без погрешки, но може без грехове. Който държи тази мисъл в ума си, той е радостен и весел, готов за всякаква работа. Той е доволен от живота, от проявите на всички живи същества. Във всичко той вижда Бога. Този човек може да каже за себе си, че молитвата му е чута. Онзи, който е недоволен от живота, който постоянно критикува Бога, че не е създал света както трябва, той е изложен на ред нещастия и болести. Като знае много, като не одобрява това, което Бог е създал, нека сам си помогне. Щом се намери в безизходно положение, той започва да се моли на Бога. Като се моли или ще получи отговор на молитвата си, или няма да получи. Ако не получи веднага отговор на молитвата си, това не значи, че Бог не иска да му отговори. Не е дошло още времето да му се отговори. Рано или късно Бог все ще отговори на човека. Фактът, че при всички трудности, на които се натъква, човек продължава да живее, да се радва и скърби, показва, че

молитвите му са приети.

Едно трябва да знае човек: иска ли да уреди работите си, да изправи външния си живот, преди всичко той трябва да изправи отношенията си към истината. Не изправи ли отношенията си към истината, човек никога не може да уреди работите си на физическия свят. Колкото да урежда работите си, без истината човек нищо не може да уреди. Казват: Богат е този човек. – Богатството не урежда работите. – Учен е той. – И учеността не разрешава въпросите на живота. – Силен е. – И силата не разрешава въпросите. Човек може да е сиромах, неучен, но има ли истината в себе си, той правилно разрешава всички житейски въпроси. Истината прави човека богат, силен, учен и красив.

Едно дете среща една мома, която носи на рамото си кошница, пълна с червени, зрели череши. Детето поглежда към черешите, после – към момата и казва: Како, много си красива. Момата поглежда към детето и се усмихва. Тя знае, защо е красива. Това, което носи на рамото си, я прави по-красива, отколкото е в действителност. Без кошницата на рамо детето не би спряло вниманието си върху момата. Кошницата с череши може да се уподоби на истината в човека, която го прави силен, красив, учен, добър. И тъй, когато човек дойде до Бога, в Който е абсолютната истина, казва, че Бог е всеблаг, всемъдър, всесилен, дълготърпелив и т.н. Наистина, такъв е Бог, но хората виждат това, само когато Го срещнат с кошница, пълна с череши. Понякога материалните блага отварят очите на хората, но понякога ги затварят. Истината не се влияе от материалните блага. Тя раздава от себе си, но никога не взема. Истината е богата, от нищо не се нуждае. Тя носи на рамото си пълна кошница с блага. Среща я един и казва: Много си красива. Тя бърка в кошницата и дава. – Много си добра. – Пак бърка в кошницата и дава. – Много си учена. – Пак дава нещо от кошницата си. Вечерта, като се върне у дома си с празна кошница, истината отново я напълва, без да каже дума за това, което е направила.

Днес всички хора се стремят към нещо. Момата иска да се влюби, затова търси момък. Момъкът също иска да се влюби. Старата баба и старият дядо искат да имат внуци, да им услужват. Любещият трябва да помага, да служи, а онзи, когото обичат, трябва да дава нещо от себе си за услугите, които му правят. Каквито стремежи да има човек, те водят към придобиване на истината. За да реализират желанията си, младите се нуждаят от подкрепата на възрастните. И възрастните се нуждаят от помощта на младите. Едни други подкрепени, те вървят към постигане на истината. Когато говоря за любовта, аз я вземам в нейната първична проява, присъща на душата. Когато мъжът и жената искат да имат дете, това подразбира стремежа им към придобиване на истината. Детето в

дома е истината. Тази е причината, поради която всички членове в дома се грижат и радват на детето. Животът има смисъл, докато истината е в човека. Когато истината живее в човека, той има дом, той е безсмъртен. Щом истината го напусне и родът се прекратява. При това положение човек става смъртен. Следователно, домът се крепи върху истината.

"Истината ще ви направи свободни". Ако махнете веригите от ръцете и краката на затворника, това не значи още, че той е свободен. Той е още в затвора. Излезе ли от затвора, той е съвършено свободен. Да излезе човек от затвора, това значи да се освободи от ограничителните условия на живота. Човек сам е създал ограничителните условия на своя живот. Следователно той трябва сам да се освободи от тях. За да се освободи от болестта, болният трябва да отвори прозорците на стаята си, да влиза през тях чист въздух. Скъперникът трябва да отвори кесията си, да се храни с чиста, здрава храна. Щом се отнася за здравето, човек трябва да бъде щедър. Чиста, здрава храна е нужна на човека.

"Истината ще ви направи свободни". Като намери истината богатият се освобождава от товара си, както параходът стоваря стоката си от едно пристанище на друго и се облекчава. Като се освободи от мъчнотиите на живота човек придобива крила и като ангел започва да обикаля световете. Като се движи в тия възвишени светове той придобива такава светлина, с която влиза в Божествения свят. Като минава от физическия в духовния и в Божествения свят човек трябва непрестанно да се чисти. Чистенето е непрекъснат процес. Както домакинята всеки ден чисти къщата си, така и човек трябва постоянно да чисти своя ум и своето сърце. Като живее, човек трябва да знае, че има неща, които той сам трябва да свърши. Но има неща, които другите хора трябва да направят. Не спазвате ли тия правила, нищо не можете да постигнете. Спазвате ли ги, вие ще бъдете свободни. Следователно, докато сте здрави, разчитайте на себе си. Изгубите ли здравето си, без да искате, ще очаквате помощта на другите хора. Как може да ви утеши един човек, дошъл отвън? Вие най-добре познавате състоянието си, вследствие на което сами можете да си помогнете. Когато човек е недоволен, трябва да се запита, коя е причината за недоволството му. Щом има здрави очи, уши, език, ръце и крака, човек трябва да е доволен. Ако изгуби едно от тия блага, той има право да бъде недоволен и да роптае. Някой става сутрин, но е недоволен, сънувал някакъв сън, който [е] внесъл лошо предчувствие в сърцето му. Като се страхува от това предчувствие, той започва да плаче. Плачът е зов на човека към природата. Какво е отношението на детето към майката, такова е отношението на всеки човек към природата. Човек плаче, защото иска нещо от природата. Детето плаче, когато е гладно и когато е нечисто. И възрастният плаче по същите причини. Затова, когато е гладен, трябва да го нахранят. Когато е

нечист, ще го окъпят и ще го облекат с нови чисти дрехи.

Ето защо, иска ли да бъде свободен, човек трябва да се чисти и къпе, да поддържа чистотата на своя ум и на своето сърце. Всеки ден човек трябва да храни душата си с чиста, възвишена храна, както майка редовно храни своето дете с чиста, здравословна храна.
Желая на всички да възприемате истината и от грозната, и от красивата мома, и след това да изработите свое разбиране. Този е пътят за постигане на истината.

Само истината носи свобода за човешката душа.

50. *Лекция от Учителя, държана на*
7 август 1929 г. София – Изгрев

1929_08_09 Абсолютна и относителна реалност
лекция пред специалния клас

АБСОЛЮТНА И ОТНОСИТЕЛНА РЕАЛНОСТ

Размишление.

Често се говори за абсолютна и относителна реалност. Представете си,че напишете числата десет и сто. Какво означават тези числа? Те могат да бъдат слънца, животни, дървета, камъни и др. Тези числа могат да означават нещо реално, което има свой смисъл. Ще кажете, че числата крият в себе си абсолютна и относителна реалност. Това е донякъде вярно.

Представете си, че един пияница има в джоба си само десет лева. Какво ще направи той с тези пари? Ще отиде в една кръчма и ще се напие. С това той влага парите си в банката на кръчмаря. Какво е придобил, като изпил парите? – По-голяма смелост. Преди да пие, той е бил мрачен, неразположен. Щом се напие, става весел, смел и решителен. Излиза от кръчмата и започва да пее, да говори високо и казва: Никого не искам да зная. Не ме интересува общественото мнение. Ще кажете, че парите правят човека смел. Това е относителна истина. Млад момък, студент, получава сто хиляди лева наследство от чичо си, и веднага изменя живота си. Преди това е бил беден, окъсан, но сега се облича добре, разхожда се с автомобил. Казвате, че парите направили смел този беден студент. Външно парите го изменили, направили го по-смел, по-самоуверен, но това не е още истинският човек. И пияницата стана по-смел с десетте лева, и студентът стана по-смел със стоте хиляди лева, но тази смелост е относителна, а не абсолютна. Ако пияницата изгуби десетте лева и не може да пие, ако студентът изгуби стоте хиляди лева, и двамата ще изгубят смелостта си. И гъсеницата е смела, когато се нахрани; докато е гладна, никаква смелост няма в нея. Като е гладна, тя минава за демократка. Щом се нахрани, тя става аристократка, едва се движи, поглежда самодоволно натук-натам.

Явяват се въпросите: Кой направи пияницата толкова смел? – Десетте лева и виното. Кой даде възможност на бедния студент да се облича хубаво, да се разхожда с автомобил и да държи главата си нагоре? – Стоте хиляди лева. – Кой застави гъсеницата да лази по дървото? Нуждата от листа, с които се храни. – Реални ли са положенията, в които се намират пияницата, студентът и гъсеницата? – Не са реални. Ще дойде ден, когато пияницата ще изтрезнее; студентът ще придобие вътрешно богатство, на което всякога може да разчита; гъсеницата ще се превърне в пеперуда, и ще напусне дърветата. Следователно, каквото е отношението между

гъсеницата и пеперудата, такова е отношението между човека и ангела. Човек мисли, че по-реално положение от неговото няма. Обаче, като се превърне на ангел, ще разбере, че се е намирал в относителната реалност на живота.

Помнете: Човек е подложен на постепенно развитие. Благодарение на това, той изменя, както начина на храненето си, така и своите мисли и чувства. Невъзможно е да се храниш по един и същ начин и с една и съща храна през целия си живот. Невъзможно е да мислиш и да чувстваш по един и същ начин през целия си живот. Ако не възприемаш всеки ден по една нова мисъл, ти си осъден на смърт. – Не ни трябват нови колове. Старите колове са добри за нашия бент. – Не е така. Старите колове са изгнили, наведени; в скоро време ще паднат, и водата ще нахлуе, дето не трябва. Какво ще стане тогава с воденицата ви? – Ще престане да работи. Престане ли тя да мели брашно, воденичарят пропада. Коловете постоянно трябва да се подновяват, за да бъде бентът ви в изправност.

Вие сте млади, предприемчиви, искате да се проявите, да забогатеете. Всичко можете да постигнете, но зависи, какъв път ще изберете. Пътят определя вашето бъдеще. Някой избира известен клон от науката, друг става музикант, художник, занаятчия и т.н. Какъвто избор е направил, такъв ще бъде резултатът на неговия живот. Някой изучава бацилите и става учен човек, професор. Опасни са бацилите, но те хранят учения. Чрез тях той се повдига в обществото, храни себе си и семейството си. Ако питате, защо съществуват опасните микроби и бацили, ще си отговорите, че чрез тях хората стават учени. За да се запазят от тях, те изучават живота им, условията за размножаването им, и така минават за защитници на човечеството. В същност, причината за съществуването на микробите се крие другаде. В бъдеще хората ще разберат и този въпрос.

Кой е създал микробите: човек или Бог? На този въпрос вие сами ще си отговорите. Някой пита, кой е създал динамита? Съществува ли динамит в природата? – Не съществува. Значи, човек сам е създал динамита. От съчетанието на глицерин и азотна киселина се получава динамит. Сам по себе си, азотът е инертен газ, но азотната киселина лесно образува експлозивни вещества. Динамитът е сложно тяло, получено по изкуствен начин. Това показва, че много вещества, получени от човека изкуствено, носят нещастия за човечеството. В желанието си да твори, да съчетава нещата, човек не предвижда последствията на своите изобретения и, вместо полза, причинява пакости на своите ближни. Като не предвижда нещата, човек произвежда експлозии и с езика си. Тук каже една обидна дума – там друга и произвежда голям пожар. Коя е причината за експлозиите и за пожарите в света? Много отговори могат да се дадат на

този въпрос, но един е истинският. Ще кажете, че експлозиите се дължат на неустойчивостта на веществото. Защо някои вещества са устойчиви, а други не са устойчиви, и това не е обяснено.

Брат и сестричка се забавляват. Майката им дава две ябълки, да си ги разделят. Обаче, братът иска да вземе и двете ябълки. Той започва да разказва приказки на сестричката си, да отвлече вниманието ѝ от ябълките, за да ги вземе за себе си. Това е един начин за постигане на целта му. Ако така не успее, дава бонбони на сестричето си, да го залъже. Ако и това не помогне, той сграбчва ябълките и ги туря в джоба си. Сестричето се разплаква, вика майка си, тя да разреши въпроса. Както виждате, една неправилна проява в отношението на брата към сестричето създава големи неприятности в дома. Това са въпроси, които трябва да се изяснят. Всеки сам трябва да си отговори, защо постъпва по един или по друг начин, да знае причините, които го подбуждат.

Като говорим за неправилните прояви на брата към сестричето си, имаме пред вид различната степен на развитие на хората. Това показва, че всички хора не са еднакво развити, нямат еднакво пробудено съзнание. Следователно, те не дохождат от едно и също място. Водата слиза от планинските върхове, но всички върхове не са еднакво високи. Същото се отнася и до съзнанието на хората. Всички хора не са на еднаква степен на развитие, защото съзнанието им не е еднакво високо. Богатият и бедният се различават по съзнанието, което имат за материалното си положение. Богатият съзнава, че има пари и може да направи, каквото иска. Бедният съзнава, че няма пари и се чувствува ограничен. Но какво ще бъде съзнанието на богатия, ако е болен и постоянно лежи? Макар и богат, той се чувствува ограничен. Ако бедният е здрав и силен, той се чувствува свободен. Болестта е свързала богатия, както се свързват мома и момък. Ще кажете, че женитбата е едно нещо, а връзката между богатия и болестта – друго нещо. Не е така. Като говорите за брак, за женитба, за съчетание, трябва да ги разглеждате във всички случаи, а не само като отношения между мома и момък. И светлината има различни прояви и съчетания. И елементите имат различни съчетания. Например, ако водородът и кислородът се съединят в отношение 2:1, получава се вода. Съединят ли се в друго отношение, получава се друго съединение.

Като ученици, вие трябва да изучавате не само материалната химия, но и духовната, да изучавате съединенията, които се образуват от две мисли, от две чувства, от две добродетели и т.н. Какво съединение ще се образува от елементите правда и любов? Ще кажете, че такова съединение не може да стане. За онзи, който гледа само на материалната страна на нещата, това е невъзможно. Обаче за онзи, който разбира вътрешния смисъл на живота,

всичко е възможно. Той не гледа само на механичната страна на явленията. Който гледа механически на нещата, той изпада в убийствена еднообразие. Той се намира в положението на учителя, професора, проповедника, които всяка година повтарят едни и същи неща, докато най-после се отегчат от живота. Когато нещата се повтарят, човек се механизира. Тъкмо това трябва да се избягва в съвременното възпитание.

Човек трябва да дойде до дълбоко, вътрешно разбиране на живота, да различава същественото от несъщественото. Той трябва да осмисли живота си. Как ще го осмисли? – Като внесе разнообразие в своите мисли, чувства и постъпки. Човек не е дошъл на земята да разкрива тайните на Битието и на природата, но е дошъл да учи, да преустрои организма си. Ще кажете, че нямате условия за това. Не говорите истината. Всеки може да измени живота си. Как? – Като избере специален метод за своето развитие. Обикновените методи са отъпкани пътища. Който търси истината, който иска да разбере смисъла на живота, ще върви по специален за него път. Отъпканите пътища са за обикновените хора, които се задоволяват с обикновени неща.

Млад, но беден студент търси начин да си изкара хляба. Отива при един фурнаджия и си мисли: Много неща мога да кажа на фурнаджията. Учен съм, имам знания, но той не се интересува от моите знания. Как да му поискам хляб? Разумният се вслушва в нуждите на хлебаря. Така постъпва и студентът. Той вижда, че хлебарят има нужда от вода. Взема стомните и му донася вода. Фурнаджията го поглежда, благодари и му дава половин килограм хляб. Между хлебаря и студента се завързват правилни отношения и те взаимно си услужват. Такива трябва да бъдат отношенията на всеки човек към природата. Стане ли сутрин от сън, той трябва да се свърже с природата, като с разумно същество. Няма по-разумно същество от природата, не само в нейните прояви, но и в силите, които действуват зад тези прояви. Виждате, един човек пали кибрит. Радвате се на светлината, но, в същност, зад светлината се крие разумната, реалната сила. Светлината те привлича, ти отиваш в посока към нея и виждаш разумното същество, което пали кибрита. Така постъпва и природата. Ти се намираш в бурна, тъмна нощ вън и се обезсърдчаваш, мислиш, че всичко е свършено с тебе. В този момент в ума ти прониква една светла мисъл, която ти посочва пътя, по който трябва да вървиш. Зад светлата мисъл се крие разумната природа, която те вика при себе си. Свържеш ли се с нея, ще видиш, колко много работа ти предстои и ще се насърдчиш. Докато има работа, човек живее и се радва на живота. Престане ли да работи, животът му се обезсмисля.

Една опасност има за човека. Тя се заключава в търсене на лесния път.

Страшно е, когато човек избягва работата, ученето и търси лек път за постигане на своите желания. Някой иска да работи само с мисълта си, да не учи, да не копае и оре. Това е невъзможно. Мощна сила е мисълта, но резултатите й не са всякога добри. Мисъл, чувства и действия, съединени в едно, дават условия на човека да расте и да се развива. Ако мислиш само, ти можеш да попаднеш в миналото си, което е подобно на мъртвите, стари езици. Старите езици не ползват човека. Иска ли да напредва, да се свързва с културата на напредналите народи, той трябва да изучава новите, живите езици. Работете с мисълта, с чувствата и с волята, за да създадете своето светло бъдеще.

Миналото, мъртвите езици са мъртви хора, за които Христос казва: "Оставете мъртвите да погребват своите умрели." Какво трябва да правят живите? – Да се занимават с това, което животът им предлага. Човек трябва да се свърже със себе си, със своето висше съзнание, с живата природа. Само така той може да познае Бога. Ще кажете, че всички хора търсят Бога, но не могат да го намерят. Как го търсят? С плач и роптание ли? Бог не се трогва от човешки сълзи. Той иска всички хора да участвуват в Неговото дело, да станат съработници с Него. Вън от Бога няма живот. Вън от Бога човек не може да се справи с мъчнотиите си. Без него и богатството, и знанието, и силата нямат смисъл. С Него и сиромашията, и болестите, и страданията се осмислят. Човек научава езика им и се разговаря с тях.

Мисълта, която искам да ви оставя, е следната: Да имате връзка с Бога. Тази връзка е реалност, на която можете да разчитате при всички условия: като болен и здрав, като беден и богат, като нещастен и щастлив. При тази връзка и най-големите дяволи отстъпват. Тази вътрешна връзка определя бъдещето на човека. И да се обезсърдчи, и да се обезвери, щом има тази връзка, той лесно се справя със своите състояния. Скъса ли се връзката, всичко пропада: и знание, и вяра, и сила, и богатство. Изгуби ли вярата в себе си, човек изгубва живота си. Щом е така, пазете връзката си с Бога. Бъдете готови на всички страдания, но да не изгубите връзката си. Бъдете готови да жертвате всичко за тази връзка. Който е направил връзка с Бога и подържа отношенията си с Него, той е намерил магическата пръчица в живота си. Той е маг, съзнателно работи със своя ум, със своето сърце и със своята воля. Той разполага с нещо положително. Той е свързан с абсолютната реалност и всякога разчита на нея. И през най-големи страдания да мине, той е смел и решителен.

Упражнение. За една седмица правете наблюдения: как лягате вечер да спите, в какво положение, на коя страна, и как се събуждате сутрин. Отбелязвайте си, какви отклонения сте направили през съня си, в каква

посока и под какъв ъгъл. Забелязано е, че когато човек страда от крак, ръка, корем, в него се явява желание да тури болния уд по-близо до центъра. Като правите наблюдения върху отклоненията на тялото си, правете наблюдения и върху влиянието, което различните идеи ви оказват. Тялото заема такова положение, каквито са идеите на човека. Това показва, че човек се движи в два свята: в подсъзнателен и в свръхсъзнателен. Първият свят произвежда несъзнателните, неволните движения, а вторият – съзнателните, волевите движения.

И тъй, стремете се към онази основна мисъл в себе си, върху която почива вашата свобода и развитието ви. От тази мисъл зависят вашето здраве, вашите радости и скърби.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

43. *Лекция от Учителя, държана на*
9 август 1929г. София – Изгрев

Книги: * Абсолютна и относителна реалност
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943) 19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_08_11 Моите овце слушат моя глас
неделна беседа

МОИТЕ ОВЦЕ СЛУШАТ МОЯ ГЛАС

Мои-тѣ овцы слушатъ мой-тъ гласъ, и
азъ гы познавамъ, и тѣ идѫтъ вслѣдъ мене
(Йоана 10:27)

„Моите овце слушат моя глас". Какво искал да каже Христос с тези думи? Какво могат да придобият овцете, които слушат гласа на своя пастир? Чрез този стих се изнася един обикновен факт в живота, а именно, че овцете слушат гласа на своите пастири. Интимната страна на тяхното послушание се заключава в обстоятелството, че пастирът ще покаже на овцете, къде има хубави пасбища, къде има чиста вода. Какво заключение може да се извади от факта, че овцете слушат гласа на своя пастир. От този стих може да се извади заключението, че някои хора разбират живота така просто, така елементарно, както овцете разбират своя пастир и слушат неговия глас.

Следователно, обикновените хора имат обикновено разбиране за живота, както овцете разбират своя пастир. Обаче, когато хората излязат над обикновените разбирания, когато се издигнат над обикновената мисъл, разбиранията им за живота са вече по-високи, необикновени. Такъв човек е излязъл от своето животинско състояние. Някога, в далечното минало, човек е бил в положението на овца, с руно на гърба си. Някои отричат този факт, а други го поддържат, но и едните, и другите имат причини да твърдят, или да го отричат. За човека е важно, че от опитността си, която е придобил, когато е бил в положението на овца и слушал гласа на своя пастир, той е извлякъл ценни придобивки, от които се ползува днес като човек. Някои отричат придобивките от положението си като овца, но фактът е на лице. Всички ценности, които човек носи със себе си, се дължат на миналите опитности, на миналите състояния, през които той някога е минавал. Какво е придобила почвата, върху която в продължение на хиляди години са падали листа от дърветата? Много нещо е придобила. Ако листата не бяха падали върху почвата, последната не би се наторила, не би разбогатяла. Почвата дава добри условия за растене и развиване върху нея на всички растения и плодове, от които цялото човечество се ползува като от блага на природата.

„Моите овце слушат моя глас". Тук Христос прави сравнение между човешката душа и овцата. Значи, както овцата слуша гласа на своя пастир, така и човешката душа слуша гласа на Бога, познава Го и тръгва след Него. Друго качество на овцете е това, че те живеят в стадно състояние, т. е. групово, което показва, че между тях съществува някаква връзка. Ще

кажете, че това е обикновено стадно състояние. – Не, това говори за разбирателство между души, които са взели форма на овца, с цел да си починат. Някога те са били същества от високо произхождение, с висока култура, но за да могат добре да си починат, те доброволно са взели форма на овца. Изобщо, всяка по-ниска форма, в която животът може да се прояви, представя почивка за възвишените същества. На мнозина тази идея може да се види малко противоречива, но това още нищо не значи. Много идеи изглеждат противоречиви, недостъпни за хората, и то по единствената причина, че те не разполагат с възможности в себе си за тяхното възприемане. Те се намират в положението на онзи човек, който видял на пазаря хубави риби и пожелал да си купи една-две от тях, но като се приближил към рибаря и го запитал за цената им, веднага се отдалечил и казал: Тази риба не струва. – Защо не струва рибата? – Защото бил беден, нямал пари. След малко друг човек минал покрай рибаря, и веднага си купил от същата риба, като казал: Отлична е тази риба. – Защо е отлична? – Защото имал пари в джоба си и могъл да купи, колкото иска. Първият казва, че рибата не струва; вторият казва, че рибата е отлична. Кой от двамата е прав? – И двамата са прави.
Следователно, когато хората дойдат до новите разбирания в живота, ония от тях, които нямат пари, т.е. на които сърцето и умът не са добре развити, казват: Рибата не струва. Ония пък, които имат пари, т.е. на които сърцето и умът са добре развити, казват: Рибата е отлична. Те си купуват от нея, колкото искат, и се ползуват разумно. За всяко нещо трябва да се плаща. Някои казват, че и без пари може да се живее. – Може да се живее без пари, но без плащане не може. Не е било време, когато да не се плаща за всяко нещо. Когато вълкът хване овцата, одере кожата ѝ, той изяжда месото ѝ и казва: Месото е за мене, като заплата, задето одрах кожата на овцата. Кожата може да вземе господарят. Някога вълкът е бил слуга при човека, а сега, за да оправдае лошата си постъпка по отношение на овцата, той казва: Аз одирам кожата на овцата заради своя господар, но като възнаграждение за тази услуга, месото задържам за себе си. Обаче, положението, при което вълкът днес живее, ни най-малко не оправдава лошото му поведение към овцата. Той не може да се извини с това, че господарят му го заставя да дере кожата на овцата. Ако вълкът може да одере кожата на овцата така, че да остави животът ѝ ненарушен, разбирам. Ще даде кожата на господаря си, а съдържанието, т. е. животът на овцата ще остане незасегнат. Понеже това е невъзможно, вълкът не може да се оправдае с нищо за своята постъпка. Какво струва кожата на едно животно, когато се разваля вътрешното съдържание на живота? Някои казват, че и кожата само им е достатъчно. – Не е така. Това се отнася само до ония, които имат интерес от кожата, но не и до ония, които ценят вътрешното съдържание. Какво ни интересува празното шише? Едно шише е ценно повече или по-малко според съдържанието, което е в него.

И шишето е ценно, но то става още по-ценно, когато е налято нещо в него. И тъй, всяка форма е необходима на своето място и на своето време. В духовния свят формата никога не може да се отдели от своето съдържание, и съдържанието никога не може да се отдели от своя смисъл. На физическия свят, обаче, формата може да се отделя от съдържанието, и от съдържанието смисъла. Това често става с човека. Срещате един религиозен, вярващ човек, който се моли на Бога по три пъти на ден. След година той се записва в университет, да следва висша наука. Щом свърши университета, той се отказва от своите религиозни възгледи, намира ги за празна работа. Той намира че с тях губи времето си и започва да ги изхвърля вън от себе си. На това, което по-рано му е причинявало радост, сега той гледа с презрение. Кое заставя този човек да изхвърли това свое съдържание навън? Причината за това е неговата форма. Формата му е малка, вследствие на което той не може да налее ново съдържание. Който отива на училище да се учи, той трябва да има ново шише за новото знание. Той не трябва да мисли, че в старо шише може да натъпче ново знание. Тази идея Христос е изказал в стиха: „Новото вино изисква нови мехове." Следователно, каквито и да са вашите религиозни вярвания, оставете ги да стоят в тяхната форма, не ги изливайте навън. Излеете ли ги, ще се намерите пред известно противоречие. Що се отнася пък до новите разбирания, до новите идеи, за тях ще се намерят нови форми. Какво печели човек, ако днес служи на един господар, а утре го отхвърли? Съвременните хора, като не разбират дълбокия смисъл на слугуването, казват: Дотегна ни да слугуваме на хората. Прави са те. Да бъдеш слуга на хората, това значи да те изтощят, да одерат кожата ти, да пропаднеш. Има смисъл да слугува човек на хората, но заради Бога, а не за себе си. Днес всеки човек служи на другите заради себе си и, като се измори, казва: Аз искам да бъда господар. – Господар може да бъде само онзи, който никога не осиромашава, нито умира. Какъв господар е този, който днес е богат, а утре осиромашава? Истински господар е онзи, който владее живота си; истински господар е онзи, който владее своята мисъл. Той е господар на себе си не само за ден, два, за месец, два или за година, но за вечни времена. Цял свят, цял ад да го нападнат, нищо не могат да му отнемат. Хиляди и милиони комари да обявят война на слона, те не биха могли да извадят нито една кост от него. Такова нещо представя силният човек. Такова нещо представя онзи човек, който е господар на себе си.
Сега аз правя известна аналогия между слона и човека и казвам, че каквото слонът представя в животинското царство, такова нещо е човекът – господар на себе си, пред обикновените хора. Между животните слонът е най-умен, но колкото и да е умен и интелигентен, той не може да се сравни с човека. Мозъкът на слона по тегло достига до девет килограма, а на човека – един и половина килограма, но въпреки това, по интелигентност, по разумност човек надминава слона. По отношение големината на слона

мозъкът му е даже малък. Учените казват, че гръбначният мозък на човека, в сравнение с този на слона, е по-тежък. Слонът има едно качество, по което може да се мери с човека. Това е неговата интелигентност. Дългият му нос показва голяма интелигентност. Слонът е пропадал само от много ум.

И тъй, не само слонът, но и човек пропада от много ум. Срещате един млад момък, около 30 годишен, който е свършил два факултета с отличие. Всички професори са доволни от него и му съдействуват да вземе докторат. Той учи още година–две, докато получи докторат, докато стане доктор. След това го назначават на висока служба. Един ден той се запознава с една професорка, по-млада и по-учена от него. Той се заинтересува от нейната наука и желае да я научи. Тази наука ние наричаме „наука на влюбването." По тази наука, именно, той трябва да държи последния си изпит. Тази професорка се държи пред него така високо, че той не знае, какво да прави. На другите хора заповядва, но като се намери пред нея, седи със скръстени ръце, не знае, какво да й направи; чуди се, кое й е приятно и кое не. Тази млада професорка току се облича с нови дрехи: днес с едни, утре – с други. И цялото си имане да изхарчи за дрехи, мисли ли тя, че с външността си само ще може да привлече този или онзи? С този метод временно само може да успее да привлече човека, но не и за постоянно. Като четете арабските приказки от 1001 нощ, виждате, че женското сърце има много желания, на които мъчно се угажда. Там се разправя за любовта на арап към някоя царска дъщеря. Каквито и да са тия приказки, любовта на обикновените хора е много материалистична. Че е така, кажете, коя обикновена мома би се оженила за светия? Тя казва: Светия къща не храни. Вижте, колко е хилав, какви хлътнали очи има – цял постник. Аз не мога да издържа на неговия режим: да постя, да не ям месо. Този режим на хранене съвсем ще ме съсипе.

Хората в света се делят на духовни и светски. Светските са учените хора, които се произнасят за духовните: Ние не се интересуваме от идеите на духовните, които не могат да се реализират; какъв е онзи свят, за който ни говорят, не ни интересува. За нас е важен този живот, да си хапнем, да си пийнем, да се разговорим с хората, да се повеселим малко – в това седи смисълът на живота. А тъй, че съществували ангели, че съществували светии, напреднали души, това не ни интересува. Това са въображаеми неща.– Кои неща в света не са въображаеми? Питам: кое е онова, което привлича човешкото сърце? Човешкото сърце не се привлича от външната форма на нещата. Външната форма е само условие. Когато някой ви вържe с въже и ви тегли, въжето ли е причина за това? – Не, зад въжето се крие силата, която ви тегли. Всеки може да види тази сила. Вие хващате въжето и се мъчите да се освободите. Ако вашата сила е по-голяма от тази, която е зад въжето, вие лесно ще се освободите. Въжето е една форма, но трябва да знаете, че всяка форма съдържа известна сила. Следователно, когато една

форма омотае човека, той се намира под влиянието на силата, която се съдържа в дадената форма. На това основание се казва, че каквато форма си създаде човек, такъв ще бъде и животът му. Лошият живот на хората създава лоши форми; добрият живот създава добри форми. Всяка красива форма изменя състоянието на човека. Човек не може да бъде тъжен пред красивия изгрев; човек не може да бъде тъжен пред касата на богатия; човек не може да бъде тъжен пред вида на диамант, голям като лешник, като орех, или като кокошо яйце; човек не може да бъде тъжен пред красивите дрехи на своя ближен.
Сега аз говоря за онези, които разбират. Някой казва, че не му трябват дрехи. Как да не му трябват дрехи? Тялото, което човек има, не е нищо друго, освен дреха. Друг казва, че къща не му трябва. Този човек не знае, какво нещо е къщата. Тялото, в което живее, е къща, която има два прозорци, две входни врати, два вентилатора, две телефонни слушалки. Господарят на тази къща има десет слуги на разположение – десет пръста. Когото от тях бутнеш, всеки е готов да служи на господаря си.
„Моите овце слушат моя глас." За да разбере този стих, човек трябва да схване отношението, което съществува между овчаря и овцете, които той пасе. Питате: кое е заставило овчаря да пасе овцете? Ако проследите човешката история и отидете в далечното минало, ще разберете, защо човек е напуснал света и станал овчар. Да питате, защо човек е станал овчар, то е все едно да питате младия момък, защо е напуснал красивия живот и се е оженил, да се мъчи и да храни деца. Щом се е оженил, той е станал вече овчар. Жената е овца, а мъжът – овчар. Жените ще се обидят от това сравнение, но щом се обиждат, туй показва, че те не разбират дълбокия смисъл на тази идея. Каквото е отношението между овчаря и овцата, такова е отношението между мъжа и жената. Аз взимам овцата и овчаря в тяхното първоначално положение, а не каквито са днес. Когато запалите огън в огнището, между огъня и вас пак има известно отношение. Кой е по-силен в дадения случай: огънят, който гори, или човекът, който пали огъня? Кой е по силен: овцата или овчарят? Овчарят е по-силен. Но това, което в едно отношение е по-слабо, в друго отношение е по-силно. Следователно, в известни случаи огънят е по-силен от онзи, който го пали, и овцата – по-силна от овчаря. В известни случаи овчарят не може без овцата: той взима вълната, млякото й, за да поддържа живота си. Затова, именно, овчарят пази овцете. И онзи, който пали огъня, не може без него. Какво ще прави човек зимно време без огън? Който е опитал, какво нещо е огънят, особено зимно време, той знае, защо трябва да се кладе огън.
„Моите овце слушат моя глас." За да могат овцете да слушат гласа на своя пастир, това показва, че между пастира и овцете съществува известно разумно отношение. Обаче, отношението, което днес съществува между овчаря и овцете, не е още истинското отношение, което трябва да съществува между хората. Следователно, за да има правилни отношения

между овчаря и овцете, последните трябва да слушат гласа на своя господар и да го разбират.
Сега ще дам едно малко разяснение. Представете си, че ви трябва едно дебело въже. Търсите тук-там по бакалите да купите едно дебело въже. Най-после отивате при един бакалин и намирате точно такова въже, каквото търсите. Всички питат, защо ви е това дебело въже. Вие отговаряте, че ви е нужно за спущане с него на една кофа в кладенеца. Какво заключение може да се извади от това? Всички ще кажат, че дебелото въже ви е нужно за вадене на вода от кладенеца. – Защо трябва да се копаят дълбоки кладенци?–Защото водата е дълбоко потънала в земята. Има места, в които кладенци не са нужни, но има места, дето непременно трябва да се копаят кладенци. Щом се изкопае един кладенец, в който се спуща кофа за вадене на вода, непременно трябва да се знае, какво е въжето. С тънко въже не може да се спуща кофа в кладенец, нито вода може да се вади. Следователно, когато Христос говори за слушането, Той има пред вид онова духовно сцепление между мислите и чувствата на човека, между отделните му удове, посредством което той може да извърши известна работа. За да съществува някакво отношение между овцата и овчаря, за да върви след него, това показва, че тя има известна задача. Когато ученикът върви след учителя си, това показва, че той има някаква цел, някаква задача. Каква е целта на ученика, който върви след учителя си? – Да научи нещо. Ако ученикът върви десетки години след учителя си и нищо не е научил, какъв е този учител? И ако някой вярващ с години изповядва едно верую и нищо не е научил, какво е било това верую? Ако ти вярваш, че в едно шише има някакво съдържание, без да си го опитвал и познал, какво си спечелил? Ако вярваш, че в касата на един богат човек има милиони левове, какво си спечелил? Ако вярваш, че слънцето е милиони пъти по-голямо от земята, какво се ползуваш? Ползата седи в това, човек да възприема слънчевата енергия, и тя да допринася нещо за неговото растене и развитие.
И тъй, човек трябва да превърне всички въглени в живота си, които му служат като спирачки, да се освободи от тях. Въглените представят стари форми, които са изиграли своята роля. Това, което се говори в свещените книги за самоотричането, не е нищо друго, освен освобождаване на човека от старите форми на миналото, от старите възгледи, които днес могат да служат само за спънка. Следователно, да се самоотрече човек от себе си, това значи да изхвърли старите форми вън от себе си и да постави на тяхно място нови форми, чрез които да подобри живота си.
„Моите овце познават моя глас." Значи, само онази овца може да се ползува от своя пастир, която слуша неговия глас. Само онзи ученик може да се ползува от своя учител, който слуша неговия глас. Ако едно учение, или една наука не може да създаде такива условия, които да се използуват разумно и да подобрят живота на ученика, какво учение, каква наука е

тази? Човек нищо не се ползува от тази наука. Ако слушането не може да даде истинско разбиране на живота, какво слушане е това? Например, някой заболее от ревматизъм, от коремоболие, или от друга някаква болест и казва: Такава била волята Божия. –Не, Бог не се занимава с никакви болести. Причините на болестите се дължат на някакво отклоняване или престъпване от Божиите закони. Затова, именно, Бог казва на човека: Внимавай да изпълниш закона. Ако не го изпълниш, ще страдаш. Тъй щото, всяка болест се дължи на известно нарушаване на Божиите закони. Главоболието, например, се дължи на нарушаване законите на правата мисъл. За да се освободи от главоболието си, човек трябва да изправи мисълта си, т.е. да приложи в живота си законите на правата мисъл. Какво правят хората, като ги заболи глава? Те търсят лекари да им помагат. От хиляди години насам лекарите лекуват и коремоболие, и главоболие, но въпреки това болестите още съществуват. За да не съществуват, хората трябва да изправят законите, които са нарушили.
Съвременните хора водят един неестествен живот. Даже и най-светите и чисти хора на земята, които минават за праведни, се молят на Господа да ги спаси. Има светии на земята, които, като заминат за другия свят, стоят вън от рая. Те не могат да достигнат даже и пред вратата на рая. Докато тези светии са на земята, хората очакват помощ от тях. Те не могат на себе си да помогнат, че на хората ще помагат. Руснаците имаха един такъв светия – свети Николай чудотворец, който не можа да ги спаси от ръцете на болшевиките. Много риби изядоха те в негово име, но той не можа да ги спаси. Ако беше силен, като божество, той трябваше да освободи Русия. Въпреки това слушате мнозина да казват: Свещените традиции не трябва да се нарушават. Значи, ако мостът, по който хората минават, е слаб, и те рискуват да потънат, той не трябва да се премахне, да се разруши.– Не, гредите на този мост са изгнили, и той трябва да се премахне. Който е светия, той трябва да покаже своето светийство; който е божество, той трябва да покаже своята божественост. Лесно е да се каже, че този или онзи е светия. Много от съвременните хора са все светии и божества, които нито на другите могат да помогнат, нито на себе си. Време е вече човек да направи коренно преобразование в своите възгледи, да се освободи от заблужденията си, защото те са причина за нещастията му. Всяко красиво чувство в душата на човека, всеки възвишен порив на любовта, който днес се заражда в човека, утре може да бъде смачкан от собствените му заблуждения. Единственото реално нещо в света, това е животът. Ако сегашният живот е безсмислен, кой друг живот ще има смисъл? Ама не трябвало да се живее физически, трябвало да се води само духовен и Божествен живот. Каква е разликата между тези три вида живот? Физическият живот представя камъните, тухлите – изобщо, материалът за съграждане на една къща. Духовният живот представя мазилката на

къщата. Божественият живот пък представя завършена къща, в която човек влиза да живее и спокойно отваря и затваря вратата, влиза и излиза от къщата, когато пожелае, и води разумен живот. Следователно, ако всеки ден чука камъни, човек води физически живот само; ако всеки ден маже къщата си, той води духовен живот; ако всеки ден влиза и излиза от къщата си и живее разумно, човек е влязъл вече в Божествения свят. За да покаже на хората, че се е отвратил от физическия живот, някой казва: Не искам повече да готвя.– Не искаш да готвиш, но искаш да ти готвят. Друг казва: Не искам да слугувам.– Не искаш да слугуваш, но искаш да ти слугуват. Каква философия е тази? Ако слугуването е лошо нещо, то трябва да се отхвърли за всички. Който не иска да слугува, това показва, че той иска да господарува. Това е невъзможно. Който не иска да слугува, той не може и да господарува.
Един цар извикал един млад момък при себе си и му казал: Давам ти дъщеря си да живееш с нея. Момъкът се стреснал от това предложение. Царят, обаче, продължил: С две условия само – и слуга да й бъдеш, и господар да й бъдеш. Момъкът отговорил на царя: Досега съм учил само изкуството да слугувам, но не и да господарувам. Един ден, когато науча и последното изкуство, ще дам кандидатурата си за твоята красива дъщеря. Днес всеки човек си е подал кандидатурата за царски зет, но още на другия ден го свалят от трона. Защо? – Защото не знае нито да слугува, както трябва, нито да господарува. В една от приказките на 1001 нощ се разправя за един слуга, който се оженил за царска дъщеря. Тя имала голямо отвращение от чесъна. Обаче, мъжът й обичал да яде чесън, особено вечер, за да заспива добре. Недоволна от този навик на мъжа си, тя издала заповед да му ударят 25 тояги. От този момент той престанал да яде чесън, защото с него си създал голямо нещастие. Като го запитвали, иска ли чесън да яде, той казвал, че не иска да го види, нито помирише. Наистина, понякога и най-малкото парченце чесън разваля всички добри работи. Чесънът, в случая, представя греха, за който човек получава по 25 тояги на гърба си. И светия да е човек, щом сгреши, веднага ще получи 25 тояги. Като греши, и за светия да минава на земята, щом отиде на онзи свят, няма да го пуснат даже пред вратата на рая. От осем хиляди години насам Адам е вън от рая. Той плака пред вратата на рая, но не го приеха. И досега още той не може да влезе в рая. Някои проповядват, че Адам е извън рая, но синовете му са в рая. Това е невъзможно. Невъзможно е бащата да е в ада, а синовете му – в рая. Дето е бащата, там са и синовете; дето са синовете, там е и бащата. Бащата още не е в рая. Той сега прави опити да влезе в рая, но както тържествено изпъдиха него, жена му и децата му, така тържествено един ден цялото му домочадие ще се събере на едно място и ще влезе в рая. Затова, именно, казват, че какъвто е бащата, такива са и синовете.
Когато излезе от рая, Адам се обърна към Господа и каза: Искам да направя един опит, да поживея свободно. Щом се отдели от Бога, Адам се

натъкна на големи противоречия, които и до днес съществуват в света. Тази е причината, задето сегашният живот на хората не представя нищо друго, освен противоречия.

Сега, не смесвайте понятието за Христа с понятието за Адама. Апостол Павел нарича Христа втори Адам, но като Адам, Христос никога не е вървял по пътя на човешката еволюция, което значи, че Той никога не е грешил. Христос е слязъл от друг свят, за да опита живота на хората, но Той сам не е от човешка еволюция. В Писанието е казано, че Христос не е дошъл да помага на ангелите, но е дошъл да помага на хората. Той дойде в света да послужи като съединителна нишка между еволюцията на ангелите и еволюцията на хората и да покаже на последните, по кой път могат да придобият Божествения живот. Вярващите мислят, че лесно могат да придобият този живот. Те казват, че с вяра всичко се придобива. Обаче, между вяра и вярване има голяма разлика. Вярата е вътрешна връзка, която се образува между човешката душа и Бога, т.е. любовта. Който е успял да направи тази връзка, той е придобил истинския живот и го е разбрал. Вие изпитвали ли сте тази връзка? Познали ли сте силата ѝ? Това не трябва да ви плаши, но трябва да знаете, че тази връзка постепенно се създава. Когато ученикът свърши прогимназия, той е запознат с цялата аритметика, но не е дошъл още до алгебрата. Като влезе в гимназията, там ще започне да изучава алгебра, да се запознава с нейните правила и закони. В дадения случай алгебрата представя новите форми на живота, които човек постепенно изучава. Тъй щото, когато се говори за Бога като висше понятие, ние нямаме пред вид нито аритметическите, нито алгебричните действия. Ние имаме пред вид онази висша Божествена математика, която разрешава всички неща, всички процеси, които стават и предстоят да станат.

Сега, като става въпрос за Божествената, за възвишената математика, мнозина запитват, с какви задачи се занимава тя. Висшите математици, които се занимават с тази математика, имат пред вид живота на всяка душа на земята. Те правят изчисления, кога ще дойде една душа на земята, при какви условия, колко ще живее и т.н. Това са тънки, подробни изчисления. Това, което хората наричат възприемане на нещата по интуиция, не е нищо друго, освен свързване на човека с тия възвишени, напреднали същества, които правят изчисления из областта на висшата математика. Ако направите правилна връзка с някое от тия същества, вие можете да го запитате, например, кой билет печели от дадена лотария и него да вземете. Ако ви се каже, че еди-кой си номер печели, вие ще вземете този номер и ще видите, че наистина той печели. Някой ще се запита, възможно ли е висшите същества да се занимават с такива дребни работи.–Ями когато някой мъж бие жена си, и тя се обръща за помощ към Бога, тази жена не се ли запитва, дали Бог ще се занимава с такава дребна работа? Не е въпрос, дали Бог се занимава с човешките недоразумения, но

важно е, защо мъжът и жената не могат да се споразумеят помежду си, а трябва да викат към Господа за помощ. Ето какъв съвет бих дал на жена, която мъжът й я бие. Тя трябва да се обърне към Господа с молба да й даде начин да придобие сила, че каквото хване, да струва силата й. Ако хване парче желязо в ръка и го стисне, да издрънка. Ако хване стъблото на едно дърво, с корен да го изтегли от земята. И ако мъж има жена, която разполага й магическа пръчица, се опита да я бие, тя ще му даде такъв урок, който завинаги да му остане паметен. Достатъчно е само да вдигне тази пръчица из въздуха и да заповяда нещо, за да започне той веднага да й се подчинява. Ще го питат след това, как може да се подчинява на една жена.–Много естествено. Дето магическата пръчица владее, там всички се подчиняват. Слабият трябва да се подчинява на силния; глупавият–на учения.
Съвременните хора искат да се освободят от лошите условия на живота, но за това се иска работа, усилия, готовност за нов живот. Че хората не са влезли още в новото учение, това нищо не значи. Ето, и учените хора още не са придобили новата наука. Ще каже някой, че днес е много радостен. Питам: този човек може ли да задържи днешната си радост за дълго време? Каква радост е тази, която утре още може да я изгуби? Или, каква сила е тази, която човек днес я има, а утре я няма? Когато се казва, че овцата слуша гласа на своя пастир, това показва единство, единение между овцата и нейния пастир. Следователно, човек може да бъде силен, само когато има единство между човешката душа и Бога. И ако овцата винаги слуша гласа на своя пастир, никога вълк не би я нападал. Като я срещне, той ще я поздрави само и ще замине. Когато овцата не слуша гласа на своя пастир, вълкът я среща и одира кожата й. Тъй щото, когато човек заболее от някаква болест, той трябва да се запита от кои вярващи е. Не е въпрос да се обезсърчава човек, но той трябва да търси причините на своето заболяване. Ако някой заболее от ревматизъм, той трябва да хване ревматизма, да го разтърси малко и да започне да му говори, че е забъркал пътя си и трябва да напусне организма му. Ако ревматизмът се е загнездил някъде в китката или в рамото, човек трябва постепенно да го закара към лакътя си, после към пръстите на ръката, после да го изкара навън. След като се разговаря с ревматизма две, три, седмици, най-после ревматизмът излезе от човека и го освобождава. Ще кажете, че болестите се лекуват само с лекарства. – Не, болестите се лекуват с мисъл. Мисълта може да изпъжда всяка болест в човешкия организъм. Че мисълта е главната сила, ще познаете по това, че 20–30 сантиграма хинин са достатъчни да излекуват болния. Като вземе една доза хинин, той казва: Проработи този хинин, излекува ме. Всъщност хининът не го е излекувал, но мисълта, вярата му в хинина са го излекували. Мощна е силата на мисълта. Един от чиновниците в едно учреждение, като отивал на работа, още на първия етаж го срещнал един от другарите му със следните думи: Как си,

приятелю? – Добре съм. – Не ми се виждаш добре. Той продължил да се качва нагоре, но на втория етаж го посрещнал вторият му другар и казал: Как си? Виждаш ми се малко пожълтял. – Добре съм, нищо не ми е. На третия етаж го посрещнал третият другар и го запитал: Да не си болен? Виждаш ми се слаб, измъчен. – Нищо не ми е. Той казал на другарите си, че е здрав, но тяхната мисъл започнала да работи в него. Докато се качвал на четвъртия етаж, той взел вече да се чувствува слаб, немощен. И на този етаж го посрещнал четвъртият му другар, който дал вид, че се учудва на неговата слабост. Това било достатъчно вече да се убеди, че наистина е болен. Като влязъл в стаята си, той решил да отиде при началника и да го помоли за десетдневен отпуск по болест. Началникът му дал отпуск, но всичката негова работа възложил на четиримата му другари, за тяхната необмислена шега.

Съвременните хора често си служат с този метод. Някой тръгне в правия път, но кой как го срещне, все му казва, че нищо няма да придобие в този път. – Не, този метод не е прав. Щом някой човек предприеме нещо добро, кажете му, че ще успее. Щом го насърчите, работите му ще тръгнат напред. Каквото човек каже, това става. Следователно, хората сами могат да си внушават и доброто, и злото. Те сами могат да се вдъхновяват, да се поощряват към добро. Човек не може да намери истината изведнъж, но като вложи в себе си мисълта, че ще я постигне, един ден все ще я намери. И тъй, мисълта е мощна сила, но за да се проектира, човек не трябва да допуща никакво съмнение. Каже ли, че нещо може да стане, той трябва да остави мисълта да работи. Който оставя мисълта си да работи, той е онзи, който слуша гласа на своя пастир. Не е човекът, който слуша своя пастир, но мисълта му; не е почвата, която е създала дървото. Дървото има съвършено друг произход. Не е човекът, който е създал мисълта. Всяка мисъл има Божествен произход. Гледате, че някой поет пише хубави работи. Обаче, поетът не пише по своя инициатива – някой му диктува, а той пише. Тази е причината, задето поетът пише при особени условия, а не всякога и на всяко време. Истинският поет пише всякога по вдъхновение, което иде от висшите светове. Душата на човека е потопена в тия светове и оттам черпи своя живот. Човек е потопен в света на храната, на въздуха и на светлината. Засега учените изучават светлината в нейните най-прости прояви. Те не подозират даже, че светлината носи известни мисли с себе си. Всеки цвят отделно също носи нещо специфично в себе си. Например, ако внесете червения цвят в организма на някой анемичен човек, веднага червените кръвни телца в кръвта му ще започнат да се увеличават, и животът в него ще се засили. Ако внесете портокаловия цвят в организма на човека, той става самостоятелен, започва да мисли свободно. Ако внесете зеления цвят в човешкия организъм, човек започва да гради, да създава. Това е само пасивната страна на всеки цвят, но те имат и своя активна страна, което показва, че във всеки цвят природата е скрила

известен род сили. Като знае това, чрез всеки цвят разумният човек може да придобие това, което му липсва. Чрез възприемане на червените цветове на светлината, човек може да си създаде здраво, хубаво лице. Каква по-добра козметика от действието на червения цвят върху човешкия организъм? Някой червисва, пудри, маже лицето си с разни червила и помади. – Не, няма по-лесен, по-естествен начин за подобряване здравословното състояние на човека и придобиване на жизнерадостност от възприемане на червения цвят. Червилата, пудрите, помадите са причина за запушване на порите, както и за атрофиране клетките на човешкия организъм, вследствие на което те се осакатяват. Ако е въпрос за пудрене, само болните имат право да се пудрят. Когато някой човек има рана, или когато някое дете се изприщи, веднага им се притичат на помощ с пудра. Но здравият човек да маже лицето си с пудра, това няма смисъл. Това значи преждевременно човек да запуши порите си. Когато хората мият лицето си, когато се къпят, те имат пред вид да отворят порите на тялото си, правилно да възприемат и дават. Каквото е лицето на човека, такъв е и неговият живот. Ако дойдете до лицето, до неговите черти, до формата му, това представя цяла наука. Успехът на човека в живота му зависи от неговото лице. Лицето на човека трябва да бъде красиво, пластично. Мускулите на лицето трябва да бъдат възприемчиви към всичко, което ги заобикаля.

И тъй, когато се казва, че трябва да слушаме вътрешния си глас, ние подразбираме изучаването на законите от духовния и Божествения свят. Съвременните хора казват, че изучават само това, което виждат. Обаче, това, което те виждат, едва съставя микроскопическа част от цялата вселена. Те виждат ли цялата земя? Чудни са хората, като казват, че реални неща са само тия, които се виждат.– Не, реални неща са и тия, които се виждат, както и тия, които не се виждат. Що се отнася до ония неща, които се виждат, това показва, че хората са дошли до прямо съприкосновение с тях. Следователно, за да види цялата земя, човек трябва да разшири своя кръгозор, да разшири своето зрение, за да види земята с всичките ѝ части, с всички гори, морета, хора, животни и растения по нея, да има представа за целия ѝ външен и вътрешен състав, вид и форма. Първокласният адепт има свойството, да вижда всичко. Със своето зрение той може да обхване цялата земя, с всичките ѝ части: Европа, Азия, Африка, Америка и Австралия. Той може да вижда, какво правят хората из целия свят и какво говорят помежду си. Това, което днес е достъпно за адептите един ден ще бъде достъпно за малките деца. Те ще бъдат с такива дарби и способности, с каквито днес се раждат даровитите деца. Това, което един съвременен 25 годишен музикант свири, в далечното бъдеще ще го свирят малките деца. Това зависи от зрението, от полета на човешката мисъл. Следователно, когато говорим за духовния свят, ние подразбираме онези условия, при които човек може да се развива. Под думата духовен свят аз разбирам свят

на радостта. Когато някой говори за ангелския свят, аз пак разбирам света на радостта, на благата в живота. Дето има блага, само там има растене. Човешкият свят, който е лишен от Божествени блага, е свят на скърби, на отрицания. Какво добро можете да видите между хората? Ако не нахраните три деня възлюбената, на която се радвате, тя ще започне да ви гледа накриво. Ако бащата и майката не гледат детето си, то ще започне да протестира, какъв баща и каква майка са, че тъй са го изоставили.
И тъй, любовта и радостта в човешкия живот са временни. Например, докато майката и бащата хранят и отглеждат детето си, то ги обича. Щом престанат да го хранят, то веднага се отказва от тях. Следователно, когато се говори за невидимия свят, подразбират се всички блага, които поддържат живота. Който се ползува от услугите на хората, той е пак в духовния свят. Материалният свят е свят на скърби. Когато духовните радости и блага се проявяват в този свят, те го организират, както влагата, светлината и въздухът преработват почвата. Който се радва, той може и да търпи, но търпението още не е радост. И сърцето на човека може да мръдне, да трепне, но това още не е радост. Никой не може да отнеме истинската радост на човека. Има същества, които вървят изключително по пътя на радостта. Ангелът, например, никога не може да бъде тъжен. Той не знае, какво нещо е тъга. Когато радостта посети един дом, това показва, че някой ангел внася радостта в този дом. Да мислите, че човекът създава радостта, това е заблуждение. Никой човек в света не може да създаде радост на своя ближен. Радостта не е произведение на земята. Тя е последствие на възвишения живот, който работи за издигане на хората. Затова Христос казва на учениците си: „Сега сте скръбни, но когато ви се явя, вие ще се зарадвате. И радостта ви никой няма да отнеме." Апостол Павел казва: „Никой не може да отнеме радостта ми." Скръбта се дължи на падналите ангели. Ония ангели, които създават радост на хората, имат желание да се приближат към тях, да им слугуват.
„Моите овце слушат моя глас." Сега и на вас желая да слушате гласа на своя пастир. Не е въпрос до механическо слушане, но до вътрешно слушане, в което се крие силата, мощта на човешката душа. Да слуша човек вътрешно, това е условие на човешката душа да се развива, да придобива онези необходими качества, потребни за обширния живот, който й предстои в бъдеще. Без ново разбиране за слушането, вие ще се намерите в положението на екскурзианти, които отиват на онзи свят само за няколко деня или седмица и после се връщат назад. Вие не можете да останете на онзи свят за дълго време. Какво ще правите там? Ако ви оставят да свирите в един първокласен оркестър, какво ще бъде положението ви? Вие не знаете да свирите на никакъв инструмент. Ако ви поставят между най-видните художници да рисувате, какво ще правите? Вие не разбирате нищо от рисуване. Яко ви поставят между небесните шивачи, какво ще правите' Вие не разбирате нищо от шиене. Представете

си, че искат от вас да ушиете една дреха, която да носите най-малко хиляда години. Ще кажете, че това са приказки от „1001 нощ". Ами когато носите скъсани дрехи, това не са ли приказки от „1001 нощ"? Благодарение на това, че вие късате дрехите и обущата си, шивачите и обущарите поддържат своя живот. Обаче, когато Божественият живот дойде у вас, вие ще поставите живота си на нови начала.
„Моите овце слушат моя глас." Следователно, ако вие слушате този глас, ще се подмладите, ще придобиете знание, което ви е потребно за сегашния и за бъдещия живот. Който не слуша своя пастир, той не може да се моли. Слушането е свързано с вярата. Ако отиваш при един свой приятел и не вярваш, че ще те приеме, той ще излезе 20 минути по-рано от определеното за излизането му време и няма да го завариш у дома му. Обаче, ако вярваш, че ще те приеме, ще го задържиш в дома му, и той ще Те приеме. Ако отиваш при един банкер с вяра, с любов към него, той ще извади от касата си пари и ще ти услужи. – Ама аз искам да видя това. – Няма какво да го виждате. Ако правите това, което аз правя, и ако постъпвате така, както аз постъпвам, сами ще го видите. Да искате да виждате нещата, без да сте направили каквото и да е от ваша страна, това е развлечение. В духовния свят развлечения не се допущат. Когато някой човек иска да живее в радостта, пращат го при ангелите. Когато някой ангел иска да изпита скръбта, пращат го на земята. Когато Христос говори за овцете, които слушат гласа на своя пастир, Той има пред вид онези души, които вървят в пътя на радостта, в пътя на разумността.

25. Неделна беседа от Учителя, държана на
11 август, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_08_14 Пробният камък
лекция пред общия окултен клас

ПРОБНИЯТ КАМЪК

Размишление върху Божията милост.

В живота съществува един пробен камък, с който се мерят същините на нещата. Търговецът определя своята финансова сила от парите, които притежава. Като влезе в кантората си, първата му работа е да отвори касата си и да прегледа, с какъв капитал разполага. Като знае с какъв капитал разполага, той има пред вид с какъв кредит може да се ползува и какво може да направи. Този закон има отношение не само към търговията, но и към всички области на живота. Който знае този закон и го прилага разумно, и развитието му върви правилно. Изгуби ли посоката на правия живот, човек се натъква на ред вътрешни противоречия. Изобщо, изгуби ли правата посока на живота си, човек няма вече на какво да разчита. Изгуби ли своето верую, изгуби ли кредита си, също така човек няма на какво да разчита. Кредит се дава само на онзи, който има някакъв вътрешен капитал в себе си. Няма ли човек вътрешен капитал, никакъв кредит не може да му се даде.

Същият закон има отношение и към целокупния живот. Ако няма къща, имот или стока, човек не може да се ползува от кредит. За да стане учител, човек трябва да има знание като ефектив, на което да разчита. Ако няма такова знание в себе си, той не може да стане учител. Иска ли някой да стане слуга, преди всичко, той трябва да бъде здрав. Не е ли здрав, никакъв слуга не може да стане. Здравето е капиталът на слугата. Болният не може да стане слуга. Ако вярващият почне да отпада духом, да се обезсърчава, че е остарял, че нищо не е постигнал, веруюто му е неустойчиво. Верую, което се разколебава от условията на живота, е неустойчиво. Обаче има едно верую в света, което при всички условия на живота не се мени, всякога остава едно и също. И в човека има нещо, което при никакви условия не се мени. То е Божественото в него. Изкуство е човек да знае, как да събуди в себе си Божественото и да му даде път. Велик човек е онзи, който при всички условия на живота дава първо място на Божественото в себе си.

Сега ще задам няколко въпроса. Богатият ли предизвиква бедния да отиде да му работи, или бедният предизвиква богатия да го търси за работа? Майката ли предизвиква детето да плаче, или чрез своя плач детето заставя майка си да работи за него? Както да си отговорите, за вас е важно реалното, неизменното, което Бог е вложил в човека. Това трябва човек да

търси, това трябва да обработва в себе си, не само днес, но и в далечното бъдеще. Очаква ли човек в бъдеще да се вложи нещо в него, работата му е свършена. Бог е вложил вече нещо в човека, повече няма какво да очаква. Той има вече основа, върху която може да гради. Следователно, има ли тази основа, нищо друго не му остава, освен да работи. Тя представлява онзи неизменен вътрешен капитал в човека, който определя неговия кредит. Кредитът на човека ту се увеличава, ту се намалява, в зависимост от това, как влага своя капитал в обръщение. Човек трябва да има ясна представа за себе си, да знае, колко и какъв капитал има на разположение. Как ще обработи този капитал, това зависи от знанията и от желанията му. Колкото по-големи и силни са желанията на човека, толкова повече сили ще влага за тяхното реализиране.

Казано е в Писанието, че Божественото никога не се губи. Същото се отнася и до Словото Божие. Словото Божие няма да се върне, докато не принесе своя плод. Значи и Словото не се губи, нито Му се придава нещо. Пренебрегне ли това Слово в себе си, човек отпада, губи силата си и постепенно се изражда. Изгуби ли вяра в Божественото, в своя основен капитал, човек отпада духом, с което и деятелността му се прекратява. Този капитал е център, около който всичко останало се стреми. Изгуби ли този капитал, той всичко изгубва. Вярата на човека в един велик център, в едно велико общество е толкова силна, колкото и вярата му в една душа, около която всички души се стремят. Този общ център е Бог, към Когото всичко се стреми. От Него всичко излиза и към Него всичко се връща. И в човешкия организъм има също така една обща монада, обща единица, към която всички се стремят. В чувствения и в умствения светове има едно общо чувство и една обща мисъл, към които всички останали мисли и чувства се групират. Същевременно в човека има едно убеждение, към което се стремят всички останали убеждения. Този централен фокус, към който се стреми всичко в човека, е Божественото начало. Не е достатъчно да знае човек това, но той трябва и да познава проявите му, да знае, как да манипулира с него. Ако не знае да манипулира с телескопа, човек нищо няма да види на небето. Той трябва да знае накъде да го насочва. Тази е причината, поради която двама души гледат през един и същ телескоп, но единият вижда, а другият нищо не вижда. – Защо? – Единият знае посоката, към която трябва да гледа, а другият не знае.

Човешкото съзнание и небето представляват подобни неща. Както на небето стават промени, така и в човешкото съзнание стават известни промени. Каквото човек преживява, всичко се отразява в съзнанието му. Ако е разумен, човек трябва да се вглежда в промените, които стават в съзнанието му, и да се учи, както астрономът наблюдава промените на небето и ги изучава. Трябва ли човек да очаква всичко да му се даде

наготово, както детето очаква на майка си? Докато е в люлката още, майката се грижи за детето си, всичко му доставя наготово. Проходи ли, обаче, започне ли да расте, тя го оставя само да дойде при нея, да каже, от какво има нужда. Човек трябва сам да дойде до вътрешното търсене, сам да открива нещата и да ги изучава. Съвременните хора се нуждаят от правилен възглед за нещата. Те трябва определено да знаят, кое е онова, което ги спъва в живота им. Те се стремят към отвлечени неща, а нямат ясна представа за Бога. Те нямат ясна представа, какво нещо е добро и какво – зло. Като принцип, злото винаги действува в обективния свят. Злото е един момент, който действува във време и пространство. Злото е нещо външно или обективно. Доброто, Божественото, винаги действува отвътре. Злото ограничава човека и го лишава от всички блага. Доброто освобождава човека и му дава всички блага. Злото и доброто представляват два противоположни принципа, които действат едновременно в света.

Ще изнеса един пример от живота, да видите как действат доброто и злото. Един богат човек заболява. Той веднага търси помощта на лекарите. Вика един, двама, трима лекари, плаща скъпо да му помогнат. Едва се съвзема, заболяват жена му и децата му. Той се вижда в чудо, пак вика лекари, които се събират на съвещание и решават да оперират жена му. Оперират я, но взимат десетки хиляди лева за операцията. Най-после този богат човек осиромашава, изгубва здравето и силите си, децата му умират, жена му остава слаба, немощна. Той изпада в пълно отчаяние. Животът вече няма смисъл за него. Злото, обаче, се усмихва доволно. То е взело от него, каквото му трябва, ограничило го е и се отдалечава. В това време Божественото в него се събужда и той започва да си говори: Господи, късно идеш при мене. Едно време бях богат, радостен. Децата ми бяха живи, жена ми и аз бяхме здрави. Тогава можех да Ти служа, но сега вече пари нямам, силите си изгубих, радостта ми ме напусна, не мога да Ти служа. Богатият съзнава вече, какво е трябвало да направи, разкайва се, но намира, че не може да си помогне. Като види, че се разкайва, че е готов да служи, Бог го подкрепва и го изпраща отново в света да работи, да помага, да изпълнява волята Му. Този човек се повдига, животът му се осмисля, и започва да работи съзнателно и с любов. Така действува доброто, Божественото в света. То освобождава заробения и отново му връща отнетите блага.

Христос казва: "Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби, а аз дойдох да им дам живот, и то преизобилно". Това са двата принципа – доброто и злото, които действат в света. Когато човек пожелае да задържи най-хубавото нещо за себе си, злото е влязло вече в него. Той се е съблазнил от нещо, а всяка съблазън, на която човек не може да устои,

води към зло. Има само един път, по който злото може да се прояви. Този път е пътят на желанията. Пожелае ли човек нещо само за себе си, той е роб вече на своето желание. А ние знаем, че само злото заробва човека. Доброто, обаче, може да се прояви по хиляди пътища. Когато човек мрази, злото се проявява в него. Когато обича, доброто действува в него. Ето защо, когато мрази някого, човек има само един начин да се освободи от него.Той гледа, как и колко по-скоро да го унищожи, да го махне от пътя си. В обичта си към някого, човек разполага с хиляди начини, чрез които да му помогне, да му даде нещо от себе си. Когато двама души, единият съвършен човек, а другият – обикновен, видят касата на своя ближен, двамата ще постъпят различно. Съвършеният, праведният човек ще мине покрай касата на богатия, ще погледне вътре, ще се зарадва на богатството му и ще си замине, без да вземе нищо от нея. Той ще си направи своите научни бележки и спокойно ще продължи пътя си. Доброто действува в този човек. Обикновеният човек, който се оправдава с думите, че в грях го е заченала майка му, ще се спре пред касата и ще започне да се бори, да вземе ли няколко златни монети, или не. След голяма борба той или ще вземе, или нищо няма да вземе. Вземе ли нещо от касата на своя ближен, той се е поддал на влиянието на злото.

Като ученици вие трябва да изучавате всички прояви на злото и да подражавате на неговите добри прояви. И в злото има нещо добро. Например пиянството е голямо зло за човека. Всички кръчмари съзнават това и, въпреки всичко, продават своето вино и ракия, но те сами никога не се опиват. Рядко ще срещнете пиян кръчмар. Значи, злото причинява злини на хората, но то самото никога не се поддава на условия, които могат да го доведат до това зло. Кръчмарят може да пие една, две чаши, но винаги е буден, пази се да не изгуби съзнание. Трезв е кръчмарят. Той опива другите, но сам никога не се опива. Ако и той се опиваше, както клиентите му, от неговото кръчмарство нищо нямаше да остане.

Следователно когато човек срещне злото на пътя си, но трябва да има вземане-даване с него, нека направи това, което и злото прави. Ако злото скрива своите замисли и той нека ги крие. Злото не пиянствува, и той да не пиянствува. Ще кажете, че злото влиза в сърцето на човека. Не, в сърцето на човека не влиза злото, а ония елементи на злото, които опиват. Като знае това, човек трябва да се пази от опивателните елементи на виното, а не от самото вино. Сладкото вино като гроздов сок е Божествено благо, но когато човек пожелае да измени това благо, в този момент ще попаднат в него ферменти, които изменят първичното му естество и го правят вредно. Златото е Божествено благо, но в който момент човек го пожелае за свое удоволствие, то се превръща в отрова. Затова е казано: "Не пожелай!" – Ама без пари не може. – Човек не трябва да допуща в ума си мисълта, че

без пари не може. Преди всичко, парите са човешко изобретение. Да поддържа човек в ума си мисълта, че без пари не може, това значи, да изпадне в положението на стария, който казва, че без тояжка не може. Тояжката е необходима само при дадено положение. Трябва ли младият да казва, че без тояжка не може? Само старият мисли, че не може без тояжка, но не и младият. Парите са само средство за живеене, но не и необходимост. Докато гледате на парите, като на средство, а не като на цел, вие сте на прав път. Станат ли парите цел на вашия живот, злото всеки момент ще ви дебне. От вас зависи да бъдете далеч или близо до злото.

Сега, съзнанието на всички вярващи, на всички учени трябва да се освободи от ония непотребни неща, които внасят в тях вътрешна отрова. Пожелае ли нещо непотребно за себе си, човек е внесъл вече в организма си онази отрова, която руши. Затова, именно, във всички Свещени книги е казано: "Не убивай, не кради, не пожелавай!" Наруши ли един от тия закони, човек внася в организма си особен род разрушителни елементи. Не само желанията рушат, но и кривата, отрицателната мисъл също руши. Изобщо, всичко, което руши, е вредно. Ние го наричаме зло. Всичко, което съгражда и внася разширяване в човека, е добро. Ние го наричаме Божествено начало в човека. Задачата на човека е да работи за събуждане на Божественото в себе си и в своите ближни.
При един млад, но строг професор по философия се явяват студентки и студенти на изпит. Първата студентка, която се явила на изпит при него, била скъсана. Колкото студенти и студентки се явили след нея, всички били скъсани. Дошъл ред на една красива, особено сериозна и разумна студентка. Тя влязла в изпитната стая, ръкувала се с младия професор и го погледнала някак особено. В погледа ѝ се четяло съчувствие към всички нейни другарки и другари, които пропаднали на изпита. С ръкуването си тя внесла в професора нещо особено красиво, с което пробудила Божественото, висшето му съзнание. Той се обърнал към студентката внимателно, задал ѝ два-три лесни въпроса и я пуснал да си върви. Някои ще кажат, че и студентката, и професорът не са постъпили добре. Не, студентката е била смела. Тя вярвала в доброто, в Божественото в човека. С докосването си до ръката на професора, тя могла да събуди нещо възвишено и красиво, вследствие на което той се разширил, погледнал с разположение към своите студенти, след което не скъсал нито един студент. Няма по-красиво нещо от това да бъде човек смел, да извърши такава постъпка, която да събуди възвишеното в човека.

Следователно докато живее, човек все ще послужи някъде за пробуждане на Божественото. Видите ли двама души да се разговарят добре, сърдечно, весело, знайте, че красивата студентка се е ръкувала с тях и е съдействала за пробуждане на Божественото им съзнание. Тези хора са разположени,

весели, готови да правят добрини. Постъпката на красивата студентка е чиста, защото Божественото работи в нея. Ако Бог не присъстваше в нея, постъпката й щеше да внесе съблазън. Ако Божественото не присъства в човека, всяка негова външна обхода би могла да внесе съблазън. Ако богатият види един здрав, силен работник, той веднага ще се съблазни от неговия външен вид, ще го покани у дома си да му работи. Работникът пък ще се съблазни от неговото богатство и в себе си ще пожелае да го използува по някакъв начин. Господарят ще пожелае, колкото може повече да използва труда на работника, а работникът ще пожелае да вземе от него, колкото се може повече пари. И двамата имат желание да се използват. Обаче, при такива отношения никакъв морал не може да се съгради. Закон е: колкото даваш, толкова ще получиш. Малко даваш, малко ще получиш. Много даваш, много ще получиш.

Къде се крие злото? – В най-малките неща. Отивате при един бакалин да купите захар. Вие сте влизали в неговия дюкян много пъти и той десет пъти наред ви е давал чиста, доброкачествена захар. На единадесетия път, обаче, той туря няколко бучки нечиста захар в книгата, да мине незабелязано между чистата. Тези няколко бучки нечиста захар представляват злото, което иска да мине незабелязано между доброто. С последната си постъпка бакалинът губи доверието на клиентите си. Представете си, че някой ваш приятел ви кани на гости в дома си: угощава ви добре, разговаря се приятелски с вас, но без да очаквате, той ви нарича нехранимайко. Изведнъж в отношенията ви влиза нещо неприязнено. Това е злото, което с последната дума се е вмъкнало в доброто. Една дума разваля доброто, което в даден момент човек е направил. Ще кажете, че това не става всякога. Един път само да стане, то разваля вече чистотата на доброто. Бакалинът ви е давал десет пъти наред чиста стока, а един път само е вмъкнал нещо нечисто. Последното нечисто показва, че този човек е имал някакви скрити, лоши намерения. Последната постъпка е в състояние да наруши доверието, създадено от първите десет случаи.

Следователно ние казваме: Чист човек е онзи, който при никакви условия не е проявил нито едно нечисто намерение. Честният търговец отделя нечистата стока от чистата и казва на клиентите си: "Тази стока не е за вас." Злото може да се прояви чрез всички външни фирми: чрез човека, чрез животното, даже и чрез растенията. Благодарение на характера на злото като външно, обективно явление, човек може да му се противопоставя. За тази цел човек трябва да има правилни възгледи за злото. Няма ли правилни възгледи за злото, той не може правилно да се развива. Злото е вън от човека, а доброто е вътре в него. Злото може да се раздвоява, т.е. да се размножава, но не може да расте, да цъфти и плод да дава. Следователно каже ли човек за себе си, че е лош, трябва да знае, че

лошавината му е вън от него, а не вътре в него. Изворът може да се размъти по краищата, по повърхността си, но никога отдолу. Дъното на извора е всякога чисто. Всички изкушения, на които човек се подлага, имат вътрешен, обективен характер. Ако Ева нямаше в себе си вътрешно желание да опита плода на забраненото дърво, отвън нищо не би могло да я изкуси. Злото има някаква форма, с която живее в човека. Докато тази форма съществува в човека, и злото ще съществува вън от него. Щом изхвърли тази форма вън от себе си, с нея заедно изчезва и злото вън от него.

Като не разбират кое е истинско добро и кое – лъжливо, хората изпадат в ред заблуждения и противоречия. Един човек намира в гората една торба със злато, взема я веднага и се радва, че Бог отговорил на молитвата му. Обаче, тази торба е на един добър, честен човек, който пътувал от един град в друг и минавал през същата гора. Разбойници го преследвали, да го оберат. За да спаси живота си. той хвърлил торбата и избягал. Разбойниците престанали да го гонят, и като се връщали назад, срещнали първия пътник, който намерил торбата със златото и го нападнали. Какво добро представлява за него намереното злато?

Мислите ли, че всяко външно добро е и вътрешно добро? Ще кажете, че това добро е от Бога. Не, Бог не работи отвън. Той не работи чрез външен физически стимул, понеже те са неустойчиви. Всеки физически стимул е силен само за даден случай, но с течение на времето той отслабва. Когато физическите желания на човека се задоволят, той не се интересува вече от ония предмети и хора, които са му помогнали да ги задоволи. Тази е причината за проявите на злото. Когато желанието на човека в първо време е силно, а накрая отслабва, то е неустойчиво. Всички неустойчиви желания са физически. Бакалинът се интересува от своя клиент, докато последният купува от него. Щом купи, каквото трябва и му заплати, бакалинът не се интересува не се интересува вече от него, гледа час по-скоро да си излезе, да освободи място за други клиенти. Клиентът си излиза и вижда, че всичките му пари отишли в джоба на бакалина. Кой бакалин дава даром? При взимането и при даването човек трябва да бъде честен и искрен към себе си и към другите, да не предизвиква съмнение нито в себе си, нито в своите ближни.

Сега, тъй както се изявява животът, ние виждаме, че доброто и злото вървят паралелно. Като знае това, човек трябва да бъде внимателен, да не предизвиква злото нито в себе си, нито в окръжаващите. Стремете се всякога да предизвиквате доброто в себе си и в своите ближни.

51. Лекция от Учителя, държана на

14 август 1929 г. София – Изгрев

1929_08_16 На планината
лекция пред специалния клас

НА ПЛАНИНАТА

Сега вие сте дошли на планината, но и говедарят извел говедата си нависоко. Това може да ви послужи като предметно учение, да се замислите малко върху физическия си живот, да го издигнете по-високо, отколкото е сега. Човек трябва да започва от видимото и постепенно да върви към невидимото, т.е. от физическия свят към духовния. Все трябва да има някакъв материален предмет, който да въздействува върху ума и сърдцето ви. Без материалното, духовното остава неразбрано. Говорите за човека, за неговата душа, но за това вадите заключение от неговата външност и от неговите прояви. Какво нещо е душата, никой не знае, никой не я виждал. Обаче, всеки е опитал нейното въздействие. Достатъчно е да изпаднете в мрак, в тъмнина, в заблуждение и да се обърнете към душата си, за да опитате нейното проявление. Тя ще се прояви по един скрит, вътрешен начин, но веднага ще познаете присъствието й. Тя ще разсее мрака и заблуждението ви и ще ви възкреси. Душата помага, но се крие, иска да остане невидима. Тя е красива, подобна на едва разцъфнал се цвят. Тя се страхува от хората, да не я обсебят.

Често хората сами се произнасят за себе си, казват, че са добри, чисти, справедливи. Ако искате да познаете, доколко даден човек е чист, ще го видите на планината. Ако пази чистота на планината, може да се каже, че е чист. Като дохождате на планината, всеки трябва да си носи лопатка, да заравя боклуците и нечистотиите си. Планината не обича нечисти хора. Ако нарушавате чистотата й, тя ще ви изпъди с дъжд, сняг, гръмотевици. Навсякъде можете да се разхождате, но ще пазите реда и порядъка, който съществува в природата. Бъдете доволни и благодарни, че сте дошли на планината. Знайте, че тук всичко е в порядък, понеже Бог нарежда и оправя работите в космоса. Щом оправя работите на целия космос, и вашите ще оправи. Дръжте тази мисъл в ума си, без никакво съмнение и колебание. Като ученици, от вас се иска живот без съмнение и страх; от вас се иска абсолютно чист живот, външно и вътрешно.

Ще кажете, че не можете да живеете чисто, защото вашите прадеди и прабаби са грешили. Щом Адам и Ева са сгрешили, и вие ще грешите. Така не се говори. Адам сгрешил още преди създаването на Ева. Че ядоха от забранения плод, това беше само повод, да излезе греха навън. Веднъж излязъл грехът на повърхността на живота, не се позволява вече човек да греши. Още преди създаването на Ева, Адам носеше в ума си мисълта да се отдели от Бога. Затова, като му забраниха да яде от дървото за познаване

на доброто и на злото, той използува случая да се отдели от своя Баща, да стане самостоятелен и каза: Нали аз съм обработвал това дърво? Нямам ли право да вкуся от него? Щом намисли да реализира желанието си, той яде от забранения плод и напусна рая.

Казвате: Защо Учителят ни говори така? – Все имам някаква цел. Ако запаля свещта си в тъмна нощ, светлината е на място. Ако запаля свещта си през деня, когато слънцето грее, светлината на моята свещ е безпредметна. И без моята свещ слънцето грее. Свещта гори, защото слънцето грее, а не обратно.Аз мисля, защото Господ мисли, а не обратно. Някой се обръща към Бога с думите: Господи, не виждаш ли, какво правя? Господ отговаря: Ти трябва да гледаш, какво аз правя, а не аз да гледам, какво ти правиш. Гледай мене и прави, каквото аз правя. Аз съм направил толкова неща, а ти още не си ги изучил. Някой иска да покаже, че много знае. Защо ще се показваш пред хората? – Искам да покажа, че зная много неща, че съм обиколил всички върхове. Ако си се качил на Харамията, какво си придобил? Този връх е забележителен по това, че в старо време харамиите се качвали по него и оттам наблюдавали минаващите пътници да ги оберат. Има смисъл да се качиш на един връх, но ако можеш да се помолиш там, да оставиш нещо добро от себе си.

Всяко нещо, което прави човек, трябва да бъде продиктувано от някаква идея. Ако се качиш на един връх, той трябва да бъде пълен с енергия, да ти предаде нещо. Харамията е електричен връх, той повече взема, по-малко дава. Мнозина се качват на него, за да не се изложат пред другите, да не мислят, че те не могат да се изкачват. Там е погрешката на хората. Те гледат да не се изложат пред близките си. В същност, човек трябва да постъпва така, първо да внимава да не се изложи пред Бога, после пред себе си и най-после пред хората. Добре е човек да се качва по високите върхове, да преодолява мъчнотиите, които среща по пътя си. Това са постижения, които внасят нещо в характера. Колкото по-големи са мъчнотиите на човека, толкова повече се калява волята му. Вие се качвате по планински върхове, но се запъхвате, краката ви се пресекват, не можете да ходите. Защо? – Защото бързате, надпреваряте се, искате да се покажете, че сте добър турист. Искате ли да се качвате по върховете, ще бъдете тих и спокоен; първо ще си направите молитвата, ще закусите и ще благодарите, че ви се дава възможност да се разходите. След това ще тръгнете бавно и постепенно ще ускорявате хода си. Светският човек се качва по планинските върхове и ако стигне пръв, извиква, всички да видят, че е стигнал вече. Религиозният пък, като стигне на върха, казва: При Бога съм, видях Го вече. – И едното, и другото е щестлавие. Какво печели този, който се качи пръв? Как ще докаже религиозният, че е видял Бога? Който види Бога, става съвършен. Щом не е съвършен, нищо не е видял. Какво

става с младия момък, като види една красива мома? – Той се изменя коренно: лицето му става светло, гласът – мек, погледът – дълбок. Привидно той е унесен, а в същност е съсредоточен, все за красивата мома мисли. Ако тя може да измени момъка, колко повече Бог е в състояние да измени човека.

Христос казва: "Който е видял мене, видял е и Отца ми". За да бъде силен, да издържа на мъчнотиите и изпитанията, човек трябва да има някакъв светъл образ, който да носи постоянно в съзнанието си. И Петър казваше, че е видял Бога, но, в същност, той Го видя след като мина през изпитания. И Христос, преди да пострада, имаше едно разбиране за Бога. След възкресението имаше друго разбиране. Той отиде да види Онзи, Който Го възкреси. Ще кажете, че и вие следвате Христа.

Мнозина следват Христа, без да Го познават и разбират. Те са в положението на хора, които външно търсят Христа и не Го следват. Следването е вътрешен процес, а не външен. Да следваш Христа, и да не Го разбираш, това значи, да носиш в ръката си златна монета, без да разбираш стойността ѝ. Който следва Христа и Го разбира, той е минал през няколко реторти и се очистил. Ученикът трябва да мине през огън и вода, за да бъде готов да учи, да разбира и да прилага. Не е лесно да носиш златна монета в ръката си, да я оценяваш и да се справяш с нея.

Като ученици, от вас се иска приложение. Прилагайте знанията в живота си, а не ги трупайте. Ако чрез знанието не можете да придобиете вътрешен мир и спокойствие, все едно, че нищо не знаете. Който има знания, той вижда ясно нещата. Като се качва по върховете и слиза, той вижда всичко. Значи, знанието подразбира отворени очи. Знаещият приема еднакво и радостта, и скръбта. За него радостта е като днешния ден, светъл, ясен, топъл. По-хубав ден от днешния не сме имали, и по-хубава вечер от снощната не сме имали. Какъв ще бъде утрешният ден, не е наша работа. Така гледа на радостите и скърбите всеки, който има знания. Днес се радва на радостта, а какво го очаква на другия ден, не мисли за това. Той счита за привилегия да има страдания. Който няма знания, роптае, гневи се, пита се, той ли е единственият най-грешен човек, че трябва да страда толкова много. – Не си най-големият грешник, но не си и най-големият праведник. Както се радваш на радостта, така трябва да се радваш и на скръбта. Човек трябва да бъде готов, както понася радостта, така да понася и скръбта.

Не е лесно да носи човек радостта. И за това се иска знание. То е все едно, да ви дадат една книга, пълна с магически формули и правила. Ако ги разбирате, ще ги прилагате на място и ще бъдете като алхимиците, да

превръщате неблагородните метали в благородни, да укротявате бурите и ветровете, да донасяте дъжд и т.н. Ако не разбирате тези формули и правила, книгата ще бъде затворена за вас. Вие ще бъдете готови да я продадете на всеки, който я пожелае. Милиарди струва тази книга, но за онзи, който я разбира. Такава книга представя човешкото тяло. В него са вложени много дарби и способности, много сили, които трябва разумно да се използуват.

Всички хора се нуждаят от въздържание, да не произвеждат експлозии в организма си. Много кибритени клечки имате, но трябва да знаете, кога да ги палите. Някой само се заканва, че ще драсне кибрита си, а в същност, кутията му е празднa. Желателно е кутията на всички да бъде пълна с кибритени клечки, че като драснат, да произведат ефект. Като палиш кибрита си, трябва да се съобразяваш с времето. Ако вън духа силен вятър, колкото клечки запалиш, всички ще изгаснат, без да накладеш огън. Затова, ще намериш някое закътано място, дето няма вятър, и там ще запалиш огън. Щом се разгори огънят, можеш да го изнесеш вън, при силния вятър. Огънят ще гори, вятърът ще го раздухва, и ти ще свършиш работата си. Значи, не е достатъчно човек само да се качва и да слиза, но да свърши някаква работа, т.е. да придобие енергия за ума, за сърдцето и за тялото си.

Казвате: Бог е Любов. Бог е виделина. Това е казано в Писанието, но вие опитали ли сте Господа? Казано е, че чистосърдечният ще види Бога. Значи, чистота се изисква от всички: чистота в мислите, в чувствата, в постъпките. Чисти мисли, без никакво съмнение; чисти чувства, без никаква корист; чисти постъпки, без никакво петно. Говориш за Божията Любов, а се съмняваш в нея. Това не е никакво познаване на любовта. Съмнението не е нищо друго, освен плюене върху дрехата на любовта. В школата не се позволява никакво плюене: нито надясно, нито наляво; нито напред, нито назад. Щом плюете, вие огорчавате някое същество. Вие сте обиколени от същества, които ви придружават. Бъдете внимателни, да не ги наплюете. Дето и да сте, на планината, или в града, трябва да пазите чистота. Не е позволено на ученика да плюе по земята. – В бъдеще ще постигнем тази чистота. – Ние живеем в настоящето, а не в бъдещето. Затова още днес ще започнете да служите на Бога с чистота и светост. Ако отношенията ви към Бога са изправни, още днес можете да постигнете всичко, каквото желаете. Това значи познаване на Бога. Христос казва: “Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.” Познаването на Бога има отношение към вечния живот. Който познава Бога, той е придобил вечния живот. Той може да постигне желанията си. – Бог всичко може да направи. – Така е, но важно е, какво ти можеш да направиш. Всеки да си постави за задача, да се опита,

да разбере, с какви сили разполага и какво може да направи.

Сега от вас се иска здрава, положителна мисъл. Здрава мисъл е тази, която има за основа чистотата. Абсолютна чистота в мисли, в чувства и в действия – това трябва да бъде идеалът на всяка душа. Чистият и морален човек не се подкупва с нищо – нито на земята, нито на небето. Целият свят да му дадат, той пак не се подкупва. Той е свещ, която свети на всеки светилник. Той е дошъл на земята да се учи, защото се интересува от нея, както и от небето. И за мене земята е толкова важна, колкото и небето. Адът е толкова важен, колкото и раят. Така проверявам, мога ли да превърна ада в рай. Като усетя, че температурата на ада става много висока, наливам вода в огъня, изгасвам го и адът се превръща в рай. Изкуство е човек да превърне ада в рай, и тъмнината в светлина. Мнозина изгасват светлината на рая и го превръщат в ад.

Казано е в Писанието: "Наближило е Царството Божие на земята." Наистина, хората са далеч още от Царството Божие, но все пак са по-близо, отколкото във времето на Христа. Днес, при хубавия слънчев ден, при чистия въздух и чистата вода, вие сте почти в рая, между ангелите. Как ще опишете ангела? Ще кажете, че е много красив. Вие имате понятие за красотата, каквато познавате на земята. За рая, за ангелите, хората имат такава представа, каквато художникът – за света, в който живее.Той рисува една картина: планина, дървета, вода, птички. И казва, че това е рай, но не е истинският рай. Като разглеждате картините на някой художник, трябва да знаете, от кой свят са снети те – от физическия, от духовния, или от Божествения. Ако една картина представя физическия свят, художникът сам е ходил до обекта на своята картина; ако е от духовния свят, обектът на картината сам е дошъл при художника. Физическият свят е направен от материя, която постепенно се мени, разлага и гние; духовният свят е направен от материя, която отчасти се променя; материята на Божествения свят е специфична, абсолютно не се изменя.

Това знание се дава на онези, които познават Бога и обичат истината. За да познаеш Бога, ти трябва да Го обичаш. Същото се отнася и до човека. Познаваш човека, когато го обичаш. Тогава той отваря сърдцето си и се разговаря с тебе. Ако не го обичаш, той се затваря. Следователно, ако искате да се отворят хората за вас, обикнете ги. Те веднага ще отворят прозорците си, ще ви се усмихнат, ще ви приветстват. Ако мразите хората, веднага студът нахълтва в сърдцата им. Те затварят прозорците си, обличат дебелите си дрехи и не се разговарят с вас. Омразата е затвор, в който и затворникът, и надзирателят са чужди един за друг. Проникне ли любовта в затвора, вратата на килията се отваря, затворникът хвърля дебелата си дреха, отваря прозореца и се разговаря с надзирателя. И двамата стават

приятели. Дето влезе любовта, оковите падат от краката на затворниците, и те излизат на свобода.

Казвате: Какво ли мисли Бог за нас? Който се интересува от мнението на Бога, той е готов да се жертва за Него. Той познава Бога. Достатъчно е да си помисли за Него, за да се справи моментално с мъчнотиите си. Ще кажете, че за всяко нещо е нужно време. Време е нужно за човешките работи, състояние – за ангелските, а миг – за Божествените. Мигът е господар и на времето, и на състоянието. Това значи: Божественият свят управлява и духовния, и физическия. Затова, палете всеки ден клечки от трите кибритени кутии: от физическата, от духовната и от Божествената. С физическа клечка палите огън, който гори и изгаря; с духовната клечка палите огън, който никога не изгасва, а с Божествената палите огън, който дава живот. Това са трите разбирания на човека: физическо, духовно и Божествено. Палете огън всеки ден с трите клечки кибрит, за да имате широко и правилно разбиране.

От какво се нуждае човек? – От любов: да обича и да го обичат. Свойствено е на човека да иска всички да го обичат. Това е възможно, само ако той живее в Божествения свят. – Аз искам да обичам. – Това показва, че си в духовния свят. – Искам само един човек да ме обича. – Това е човешкият свят. В човешката любов хората затварят сърдцата си. Защо? – Попарени са. Мъж бие жена си. Щом излезе на работа, жената бързо затваря вратата. Защо? – Тя се страхува да не влезе друг мъж да я бие. Ако мъжът се отнася добре с жена си, тя е готова да отвори вратата си за всички хора. Тя вярва в доброто, което е вложено в тях. Следователно, кажете ли, че някой човек затваря сърдцето си, ще знаете, че той е бил обиколен с лоши хора. Ако отваря сърдцето си, той е бил обиколен с добри хора. Първият не вярва в доброто и в светлината, а вторият вярва.

Сега ние говорим за Божествения живот, който прави човека добър, умен, здрав и справедлив. Щом е здрав, той е богат. Ако си богат, трябва да даваш от своите блага. Ти ще кажеш, че даваш любов. Какво е твоята любов? – Човешка. Човешката любов е преходна – между любовта на хората и на ангелите. Ангелът е щедър, на всички дава изобилно. Каквото срещне на пътя си, ще го целуне. Любовта на ангелите е подобна на светлината, която целува всичко, каквото срещне на пътя си. Тя всичко осветява, без да се опетнява. Божествената любов е готова на всякакви жертви. Дохожда един момък при този, който носи Божествената любов в сърдцето си и му казва: Ще ти поверя една тайна. Влюбих се в една мома, но сега ми трябват 20,000 лева. Понеже му е поверил тайната си, дава му 20,000 лева, той плаща за него. След това дохожда друг и му поверява своята тайна. Той убил съперника си и сега се моли, да не го намерят, да го

накажат за убийството. Щом му е поверил тайната си, и на него ще помогне. Намира убития, намазва раната му с някакъв цяр, и той възкръсва. След това извиква виновния и го заставя да се примири с убития. На убития казва да не ходи повече да се бие за чуждите моми.

Съвременните хора се нуждаят от жива вяра. Те се нуждаят и от любов, но не като тази на заека. Заекът казва: Умирам от любов, но щом му тропнеш с крак, той изчезва. Какво означават думите "умирам от любов" ? Защо, който обича, трябва да умре? – Защото няма любов в него. Когато любовта влезе в човека, той никога не умира. Някой казва: Умирам от жажда, умирам за вода. Защо умираш? – Защото водата е вън от тебе. Щом влезе в тебе, ти вече не умираш. Разбиране е нужно, да различавате проявите на хората, да знаете, в кой свят живеят. Христос казва: "Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?" Ето защо, първата работа на човека е да разбере земния живот и проявите на хората. Видите ли, че някой мига бързо и гледа към земята, ще знаете, че той ще ви излъже. Ако му дадете пари, няма да ги върне.

Сега вие гледате облаците на небето и се страхувате да не вали дъжд. Не всички облаци са дъждоносни. Когато Мойсей се качи на планината, облак обви цялата планина, и тогава Бог проговори на Мойсея. Нещо хубаво се криеше в този облак. Така и във външната грозота понякога се крие нещо красиво. И в геометрическите линии има нещо красиво. Видите ли такива линии на човешкото лице, ще знаете, че красотата е зад тях. Когато ангелите гледат човешкото лице, те търсят главно две линии на него. Намерят ли ги, казват, че лицето е красиво. И любовта има свои характерни линии. Първо, тя се проявява в устата. Ако линията на любовта се намира на устата, любовта присъства в човека. Няма ли тази линия, любовта отсъства. Втората линия сами ще намерите. Ако говорите за старостта и за младостта, те имат две характерни линии. Който знае мястото на тези линии, той е разбрал и старостта, и младостта и се ползува разумно от тях. При това положение, човек се радва и на старостта, и на младостта. Той вижда красотата във всичко. Има смисъл да бъде човек красив и да се радва на живота.

Кои са отличителните качества на красивия човек? – Дето мине красивият, всичко запалва. Той носи творчески сили в себе си. Не произвежда ли огън, човек не е красив. Красотата е творческа сила. Както любовта произвежда огън и топлина, така действува и красотата. Обаче, любещият е същевременно мъдър, силен, свободен. Той носи истината в себе си. Любещият е съвършен човек. Той постоянно дава от себе си, както планината. Като сте дошли тук, вие постоянно черпите: от въздуха, от водата, от енергиите и от силите, които се крият в самите върхове. Има

върхове, които излъчват магнетична енергия; има върхове, които излъчват електричество. Като се качвате по върховете, вие се възхищавате от красотата на природата и започвате да мислите за Онзи, Който е създал цялата вселена. Вие искате да видите Бога вън от себе си, в друг някакъв свят. Това е невъзможно. Ако не Го видите на земята, никъде не можете да Го видите. В небето никога няма да видите Бога. Много естествено. Кой от вас е видял себе си вън от подобните си? Всеки се вижда в подобния си. Ако отидеш на онзи свят, ти ще бъдеш сам. Как ще се видиш, щом няма друго същество, в което да се огледаш. На небето няма обекти, които могат да събудят стимул в човека, да търси Бога. Как ще Го види тогава. Който иска да види Бога, да слезе на земята. Качи ли се на небето, при Него, няма да Го види. В един стих от Писанието е казано: "Когато видя лицето Ти." Значи, има места на земята, дето можеш да видиш Бога. Това, което виждаш на земята, и на небето ще го видиш; това, което не виждаш на земята, и на небето не можеш да го видиш.

Мнозина казват, че понятията на хората за любовта, за живота са объркани. – Зависи, от какво гледище изхождат. Например, като се влюби някой, той става слуга. Неприятно е на човека да му кажат, че е слуга, но, като се влюби, доброволно става слуга. Ако съзнателно ставаш слуга на любовта, ти си на прав път. Няма да мине много време, любовта ще те направи господар. Как ще стане това? Като слугуваш на възлюбения си, ти работиш, учиш, придобиваш нещо, а той се отпуща, губи и това, което е имал. След време ти прилагаш това, което си придобил, и се издигаш над него, ставаш господар. Ако не си бил умен като слуга, не можеш да станеш господар. Ако си неразумен, неустойчив, страхлив, слаб, не можеш да бъдеш господар. Важно е да бъдеш свободен и като слуга, и като господар. – Искам да бъда господар. – Искай от Бога само това, което не те ограничава. Стремете се към запазване на свободата си, а не към господаруване. Който иска да бъде господар, трябва да е слугувал дълго време, да е придобил качествата на господаря. Какъв господар е този, който се страхува от микробите? Какъв господар е този, който се смущава от една мисъл? И страхът е на място, но на физическия свят. Страхува се онзи, който не познава любовта. Има нещо по-високо от страха, това е съвестта.

Какво е нужно на човека? – Свобода. Който иска да бъде свободен, трябва да пази свободата и на другите. Всеки да бъде свободен на своето място. Конят ще бъде свободен като кон, волът – като вол. И да им дадете свобода като вашата, те не могат да я оценят и използуват. Под "свобода" се разбира използуване на онези условия, които са дадени на всяко живо същество. Като се ползува от дадените условия, то се развива правилно. От човека зависи да бъде свободен и да изгуби свободата си. Като прави зло,

той сам се ограничава. Ограничи ли се човек, и другите го ограничават. Преяде ли, той сам се ограничава. Говори ли лоши думи, той пак се ограничава. Бъдете будни, да живеете така, че да не губите свободата си. Помнете, че вие сте едва в началото на своето съзнателно развитие. Много още трябва да работите, да учите, докато достигнете копнежите на своята душа. Някои са по-напреднали, но на всички предстои усилена работа. Научете се да служите правилно на себе си, за да служите и на Бога. Да служиш на себе си, това не значи, да мислиш само за себе си. Служенето е велика работа. Тя включва идеята любов към Бога. Слугата работи от любов, а не за пари. Той оставя на господаря си да го възнагради според своето разбиране. Ученикът работи без пари, но с ценности. Знанието му е една от ценностите. Чрез него той отваря пътя си. Работете, без да се оплаквате. Сейте, без да критикувате.

Какво се иска от ученика? Да придобива знания, да възприема науката, която иде от Бога, а не от хората. Ще цитирате стиха, че знанието възгордява. Знанието възгордява онзи, който не го разбира. Трябва ли да се хвали онзи, който помага на ближните си? Той помага, защото обича истината, защото вярва в Бога, защото има отношение към хората, а не защото е добър. Той не мисли за своята доброта. Някой помага материално на хората, понеже мисли, че ще ги освободи от ограниченията. Ако хората се освобождават чрез материалното, пръв Бог би задоволил материалните им нужди. Друго нещо освобождава хората. Казано е, че истината освобождава човека. Значи, всеки трябва да възлюби истината и да я придобие. Само така той ще се освободи.

И тъй, човек трябва да се стреми към свободата, но трябва да има ясна представа за нея. Да бъдеш свободен, значи, да желаеш и за другите това, което ти имаш. Ти пиеш чиста вода, ще желаеш и другите да пият от същата вода. Който греши, не може да бъде свободен. Само свободният може да люби и да мисли. Да любиш и да мислиш, това подразбира абсолютна свобода. Свободен е онзи, който може да слугува на всички.

Благодарете на планината, на въздуха, на водата за благата, които ви дадоха. Благодарете за енергията, която придобихте тук. Сега трябва разумно да използвате всичко, което сте придобили.

Само светлият път на мъдростта води към истината.
В истината е скрит животът.

44. *Лекция от Учителя, държана на*
16 август 1929 г. Рила – Седемте езера

Книги:

* На планината
Отворени форми (Младежки окултен клас. Година VIII (1928–1929). Том II. София, 1943)
19 беседи от 8 март 1929 г. до 16 август 1929 г.

Начало: 05:00

1929_08_21 Абсолютна чистота
лекция пред общия окултен клас

АБСОЛЮТНА ЧИСТОТА

Думата "чистота" е понятна на всички хора. Тя има двояк смисъл: външен и вътрешен. Външната чистота всеки я вижда и разбира. Когато се говори за външна чистота на къщата, ние разбираме, че тя е добре измазана отвън и отвътре, подът на стаите измит, прахът навсякъде изчистен. Когато се говори за външна чистота на дрехата, разбираме, ако е бяла, да бъде добре изпрана; ако е черна, да няма никакви петна по нея. Когато се говори за чистота на масло, разбираме да бъде прясно, бистро, без никакви примеси. Значи, чисти неща са ония, в които няма никакви примеси, никакви странични елементи. Съдържат ли някакви примеси в себе си, тия неща са нечисти. Нечистотата се дължи на известни елементи, които се срещат в живота и в природата.

Следователно говорим ли за чистота, веднага в ума ни изпъква противоположното и – нечистотата. И обратно, говорим ли за нечистотата, пред нас изпъква идеята за чистотата. Тия две понятия са напълно противоположни. – Кога можем да кажем, че животът на човека е чист? – Когато има висок идеал, когато живее съзнателно, когато е здрав. Влезе ли един от елементите на нечистота в неговия живот, веднага смъртта прави крачка напред. Колкото повече нечистотата се увеличава, толкова по-бързо смъртта влиза в живота. Смъртта и нечистотата се намират в отношения право пропорционални помежду си. Като знае човек това, първата задача в живота му е да пречисти своята мисъл. Пречисти ли мисълта си, той има ясна представа за всички неща. Пречисти ли мисълта си, човек има вече ясна представа за Бога. Тогава Бог няма да бъде някаква форма вън от него, както днес Го разглеждат. Бог е източник на живота. А какво по-голямо благо може да очаква човек от живота? Всички красиви подтици, всички радости в човека се дължат на онова вътрешно съзнание в него, че съществува, т.е. че живее. Той става сутрин бодър, весел и здрав, погледне към изгряващото слънце и се радва, че в ума му се ражда някаква малка идея за работа през деня. Това състояние в човека е резултат на първите издънки от дървото на живота.

Често слушате някой човек да се оплаква, че животът е тежък, че от сутрин до вечер трябва да мисли за прехраната и за облеклото си. Обаче, въпросът за храната и за облеклото е елемент на физическия, на материалния живот. Физическата храна не е необходим елемент за духовния живот на човека. Да бъде човек духовен, това не подразбира, че трябва да яде много, нито пък яденето да бъде вкусно приготвено, с ред приправки .

Приправките в яденето са странични елементи. Всяко разумно същество приема храна, съответна на неговото развитие. Обаче, има нещо общо в храненето на всички живи същества. Общото в храненето се заключава в храната, която приемат. Например всички живи същества на земята се нуждаят от въздух, от вода и от някаква твърда храна. Първоначално те са приемали хранителните елементи само от въздуха, после от – водата и най-после от твърдата материя. Някога човек се е хранил само със светлина. Днес той е забравил този начин на хранене. Днес само очите му са запазили изкуството да се хранят със светлина. Наистина, ако очите на човека дълго време не приемат светлина, ще се атрофират.
И тъй, първата задача на човека е да си състави ясна представа за Първата Причина на нещата, за Бога. Говори ли се за Него, човек трябва да включва в съзнанието Му всички живи същества от най-малкото до най-голямото. Бог еднакво се грижи за живота на всички същества. Животът изтича от Него и Той се грижи за този живот. Животът на вселената се крие в Него. Няма същество по-велико, по-благородно, по-отзивчиво и по-добро от Бога. Няма подобен на Него. И грешникът, и светията като помислят за Бога, дълбоко някъде в душата им трепва една струна. Не разбере ли произхода на това трепване, човек ще мине и замине през живота, без да схване неговата същина и присъствието на Великото Начало в него. Много пъти трепва човек, но той трябва да различава свещения трепет в себе си от обикновеното трепване. Като срещне мечка в гората, човек трепва, но грубо е това трепване. Той изгубва и ума, и дума. Човек трепва и от погледа на красивата мома, но това трепване е приятно. И най-големият герой трепва от погледа на красивата мома. – Защо? – Не може да носи благото, което този поглед съдържа. Всяко благо крие в себе си една малка опасност. – За кого? – За онзи, който не е готов за това благо. Човек изпитва страх от всяко нещо, за което не е готов.

Защо човек се страхува? – Защото някога се е отклонил от Бога. И днес, като дойде до мястото, отдето се е отклонил, той започва да се страхува. Дойде ли човек до правата мисъл, страхът му се превръща в разумна сила. Като мисли право човек от нищо не се страхува. За да придобие права мисъл, човек трябва да си състави ясна представа за Бога. Има ли ясна представа за Бога, той може да придобие онова истинско, положително знание, което повдига и облагородява човека, което осмисля неговия живот. Който не може да си състави ясна, определена идея за Първата Причина, той не само, че не може да постигне нещо ново, но ще изгуби и онова, което е постигнал Ако е бил учен, ще изгуби знанието си; ако е бил силен, ще изгуби силата си; ако е бил здрав, ще изгуби здравето си; ако е бол богат, ще изгуби богатството си. Той ще се намери в положението на човек, без идеал и подтик в живота си, без всякакво вдъхновение. В съзнанието си той ще носи една идея, че някога е бил богат, силен, здрав,

учен, а сега е сиромах, слаб, болен и невежа, без никакви знания.

Някои казват, че като изгуби всичко, човек престава да мисли, да чувствува и да действува право. – Наистина, ако се безпокои и тревожи, човек изгубва правата мисъл, правото чувство и правото действие, вследствие на което преждевременно остарява. Ако не се безпокои и разбира смисъла на изпитанията и страданията, човек носи в себе си трезви, прави мисли, благородни и възвишени чувства, които го свързват с Бога и дават простор и полет на неговата дейност. Трябва ли човек да се безпокои за живота си, как ще го прекара, дали ще бъде здрав, ще има ли достатъчно средства? Когато царският син постъпва в училището, трябва ли да мисли, кой ще го поддържа? За него въпросът е разрешен. Веднъж дошъл на земята и постъпил в училището, от него се иска само едно – да учи. За всичко останало бащата поема грижа. Ако е мързелив и не учи, синът сам ще понесе последствията на своя мързел.
Всички хора се намират в положението на царския син. Те са дошли на земята да учат, за което им е дадено всичко: хляб, вода, въздух и светлина. Какво се иска от тях? Нищо друго, освен да учат. Един ден, като се върнат на небето, Баща им ще ги пита, какво са научили от дългата екскурзия на земята. Така и вас ще питат, какво сте научили като сте ходили на седемте рилски езера. Ще кажете, че сте ходили по върховете на Рила и сте обикаляли езерата. Че сте се качвали по върховете, че сте обикаляли езерата, това още нищо не значи. Това не е никаква наука. Върховете, езерата, това са символи, които трябва да се разбират. Всеки връх, всяко езеро представят листа от великата книга на природата. За вас е важно, колко листа сте прочели от тази книга и какво сте разбрали от тях. Качването по високите планински върхове крие в себе си дълбок смисъл. Който разбира смисъла на това изкачване, той се ползува от богатството на тия върхове. Голямо богатство, материално и духовно, крият в себе си планините. Високите планински върхове изпращат част от своето богатство на долините. Те ги напояват, правят ги плодородни, богати с живот. На същото основание, човек трябва да се качва по планините, за да вземе нещо от тях, да забогатее и да слезе после в долината на живота, да даде от това, което е придобил.

Кой човек наричаме богат? Богат човек е онзи, който живее с велики, с възвишени идеи. Добрият човек е богат, защото всеки момент може да дава от себе си. Злото е беден човек, от когото нищо не можете да вземете. Той мисли, от кого какво да вземе, но сам нищо не може да даде. Казано е в Писанието: "Не се противи на злото". Това значи: не се противи на бедния. Настояваш ли да вземеш нещо от него, освен че нищо няма да получиш, но отгоре на това и ще плащаш за него. Следователно, стихът "не противи се на злото" крие в себе си важна формула в икономиката на живота. Ето

защо, срещнеш ли беден, стори му път да мине. Не постъпиш ли така, спреш ли го в пътя му, той ще започне да те обира. Бедният разчита на милостта на богатите. Който влиза във Великата Школа на живота да се учи, той трябва да ликвидира с просията.

Казано е в Писанието: "Само чистите по сърце ще видят Бога". Чист по сърце е богатият, добрият, разумният човек. Който има тия качества в себе си, той ще види Бога, т.е. ще Го разбере. Да разберете Бога, това не подразбира освобождаване от страдания и мъчнотии. Нещастията и страданията неизбежно ще дойдат, но чистият по сърце лесно се справя с тях. Вие пътувате през море, дето стават големи бури. Тези бури ще се предадат и на парахода, с който пътувате. Вълните ще го заливат, ще го клатушкат, но за да стигне благополучно на пристанището, в парахода трябва да цари мир и хармония. Най-малката дупчица на парахода е в състояние да пусне морските вълни вътре, а с това целият екипаж да се изложи на явна смърт. Каквото е действието на морските вълни, влезли в парахода, за неговия екипаж, такова е действието на отрицателните и нечисти мисли за човека. Пазете се от всяка лоша, нечиста мисъл, която попада във вашия ум. Една такава мисъл е в състояние да поквари целия човешки живот. Като знаете това, пазете чистота в живота си.

Днес от всеки човек се иска физическа, сърдечна и умствена чистота. Дето ходи, той трябва да пази абсолютна чистота. По улиците, в дома си или на планината, човек трябва да пази абсолютна чистота. Трябва ли след него да вървят слуги и да чистят? Някой мисли за себе си, че е чист и свет човек, а навсякъде оставя нечистотиите си. Вижте какво прави този човек на планината, дето няма човешки надписи за пазене чистота и ред. Там ще види той, че нито е чист, нито е свет човек. Когато планината се възмущава от нечистотата на човека, тя праща бури и ветрове, гръмотевици, светкавици и дъжд, да се чисти и да покаже на хората, че мястото им не е там. Който съзнателно поддържа чистота във физическия си живот, той ще бъде чист и в сърдечния, и в умствения си живот. Може ли човек да говори за висок идеал, за вяра в Бога, ако не спазва най-елементарната чистота на физическия свят? Чист трябва да бъде човек във всяко отношение! Що се отнася до личния живот на човека, той носи отговорност за всичко. Дойде ли до целокупния живот, отговорността не е негова. Следователно, в своя личен живот човек трябва да пази физическа, духовна и умствена чистота.

Тъй щото, искате ли да бъдете здрави и весели, всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и всяко ваше действие, трябва да са проникнати от идеята за абсолютна чистота. Само при това положение вие можете да се радвате на Божието благословение. Не пазите ли тази чистота, вие доброволно се

излагате на явна смърт. Време е човек да се откаже от дребнавостите на живота, които нарушават неговата чистота. Какво от това, че някой му казал една обидна дума? Не внасяйте нищо отрицателно в ума и сърцето си. От вас се иска съзнателна, разумна работа, да докажете на себе си и на окръжаващите, че сте свободни от отрицателното в живота. Работете върху себе си съзнателно и с любов, да развиете не само физическа, но и духовна сила, да правите чудеса. Казва се за Христа, че дошъл на земята да понесе греховете на цялото човечество. За кого може да се каже същото? Христос можа да направи това, защото разполагаше с велика духовна и физическа сила. Той понесе това, което обикновеният човек не може да издържи. След всичко това, ще дойде един обикновен човек да се хвали, че говорил с Господа. Ако може да понесе греховете на човечеството, т.е. да дигне земята на гърба си, възможно е да се е разговарял с Господа. Не може ли да направи това, по-добре да не се заблуждава. Когато Господ говори на Мойсей, след това Мойсей дигна тоягата си, удари канарата и вода протече от нея. Господ проговори на Мойсей, и манна падна от небето. Господ проговори на Мойсея, и той изведе еврейския народ от Египет, и цели 40 години го води през пустинята.

Как се познава, кога Бог говори на човека? От книга това нещо не може да се научи. В това отношение всеки човек има своя специфична, вътрешна опитност. Чрез тази опитност, той е дошъл до познаване на Божия глас в себе си. Много са начините, по които човек може да разбере природата, но един е пътят, по който може да влезе в света на истината. Какво нещо е истината? Истината е най-чистият свят, в който любовта се проявява. Истината е най-чистият образ на любовта. Що е любовта? Тя е носителка на Вечния живот. Най-голяма свобода се добива чрез истината. Най-голяма светлина се придобива чрез любовта. Обаче, търсите ли топлина, горещина, идете при правдата. Дойде ли правдата в света, тя ще нагорещи всички живи същества. Когато любовта прояви най-голямата си горещина, тя се е превърнала в правда. Сама по себе си любовта представя същината на живота. Изяви ли се любовта в живота, ще знаете, че по-велико нещо от живота няма. Следователно, любовта, мъдростта, истината, правдата и добродетелта са области, висши светове, чрез които животът се проявява.

Под думата "живот" ние разбираме онова високо съзнание на човека, в което се крие постоянен и непреодолим стремеж към постижения. Кажем ли, че живеем, ние разбираме непрекъснат стремеж към постигане на известни цели. Още с раждането си детето започва да иска нещо от обективния свят. Ние казваме, че физическото съзнание на детето е пробудено вече. Като расте, детето се събужда за чувствения свят и от там започва да иска нещо. После то се пробужда за умствения свят и в него се явява желанието да учи. Колкото повече човек расте и се развива,

съзнанието му се пробужда за по-високи светове: за духовния и за Божествения. Това показва, че съзнанието на човека се пробужда за всички светове, дето животът се проявява, макар и в различни форми. Едно е важно да знае човек: в каквато форма да се проявява, без чистота животът не може да функционира. Как може да се поддържа тази чистота? Чрез служене. На кого? На Бога.

Следователно, когато се говори за служене, разбираме, че човек трябва да служи на Бога. Казано е: "Бог е Любов". Значи, човек трябва да служи само на любовта. – Защо? – Защото любовта носи живота. Тъй щото, дойде ли до живота, човек казва: И роб мога да стана, но живота да придобия. Като живее човек трябва да спазва три неща: да служи на Бога, да обича ближния си и да почита себе си. Да обичаш ближния си, това значи, да се разтоварваш от непотребния товар на гърба си. Да почиташ себе си, това значи, да виждаш доброто, красивото, разумното в света. Това нещо човек вижда първо в себе си, а после в другите. Като вижда тия качества в себе си, човек осмисля своя живот. Ето защо, казвам: да почита човек себе си, това значи, да вижда смисъла на живота. Невъзможно е човек да вижда доброто, красивото и разумното в другите хора, докато не го вижда в себе си. Това, което човек вижда в себе си, се отразява и в неговите ближни.Човек уважава хората за съзнанието, което има. Човек обича хората за красивото, възвишеното и благородното, което вижда в себе си. Защо бащата обича сина си? За почитта, която има към себе си. Почитта към него самия, се превръща в любов към сина.

И тъй, кога човек обича? Когато вижда себе си в другите. Кога почита? Когато съзнава своето достойнство като човек. Кога може да служи на Бога? Когато съзнае, че всичко иде от Бога и няма равен на Него. Човек е готов на всички жертви, когато съзнае в себе си, че за Бога всичко е възможно. На Бога може да се служи само идейно. Като служи на Бога човек трябва да знае, че всичко, което прави в Негово име, е възможно. Само истинският служител на Бога може да отговаря положително на всички въпроси. Например някой може да го запита: – Като служиш на Бога, носиш ли земята на гърба си? – Нося я. – Ами слънчевата система? – И нея нося. – Ами вселената? – Не само че я нося, но даже съм господар на вселената.

Сега, като слушате такива смели отговори, виждат ви се чудни, почти невъзможни. Наистина, смело е човек да каже за себе си, че носи земята и слънчевата система на гърба си, че е господар на вселената. Да каже човек, че е господар на вселената, това значи да я е обходил от единия край до другия и да я е проучил. За обикновения човек това е невъзможно; за разумния, обаче, това е възможно. Защо? – Защото разстоянието от

главата до краката му представя цяла вселена. Следователно, каже ли човек, че е господар на вселената, това подразбира, че той познава своето тяло от главата до краката, знае законите, които го управляват – той носи вселената в себе си. Тогава, колкото време му е нужно да простре ръцете си от главата до краката, толкова време му е нужно да пропътува цялата вселена от единия й край до другия. Достатъчно е да мръдне ръката си, да я простре напред, за да хване вселената. Нещата са далеч от човека само тогава, когато са отделени от общия организъм. Щом всички са заедно в организма, те са близо до него. Близостта подразбира организиране на нещата: организиране на удовете в човешкия организъм; организиране на разумните същества, т.е. обединението им в едно цяло. Отдалечаването подразбира дезорганизиране между нещата. Когато хората се обиждат, или си причиняват пакости, това показва, че те са вън от общия организъм. Който обижда, той излиза от границите на общия организъм. Докато хората живеят в хармония помежду си за обиди, недоразумения и противоречия не може да става дума. Може ли да съществува противоречие между пръстите на ръцете? Какво лошо има в това, че едни от пръстите са на лявата ръка, а други – на дясната? Кои пръсти ще бъдат на лявата ръка и кои – на дясната, това е безразлично. За пръстите е важно да си помагат взаимно.

Много от съвременните хора са дошли до една област на живота и там са спрели. Те трябва да направят крачка напред, да влязат в областта на новото, което иде вече в света. Вървят ли по стария път, едно ги чака: смърт, опяване, надгробни, хвалебни речи за заслугите им към дом, към отечество. Добре е човек да изпълнява задълженията си към семейството, към отечеството си, но при тия задължения той не трябва да забравя първото и най-важно задължение – към Бога. Че не е изпълнил първото си задължение, виждаме от това, че той умира. Казано е в Писанието: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Към този стих може да се прибави още нещо: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога и да Ти служа". Човек трябва да служи на Бога с пълно съзнание и от любов, да не изпадне в крайност, да се отегчи и да напусне работата си. Много причини могат да доведат човека до това положение, но има ли прави разбирания за живота, нищо не може да го извади от неговия път; нищо в света не може да наруши неговото равновесие.

Сега ще приведа един пример от селския живот като по-близък до природата и ще обясня, защо понякога хората излизат от релсите на своя живот. Един млад и работлив селянин ставал сутрин преди изгрева на слънцето, впрягал воловете си и отивал на нивата да оре. Колата му била всякога добре стъкмена, воловете му – гладко и грижливо вчесани. Той пък

бил всякога весел, засмян, тихо си припявал и се радвал на живота. От ранна сутрин до късна вечер той работел неуморно, доволен от това, което свършвал. Като се връщал у дома си, пак весел и засмян, разпрягал воловете си, нахранвал ги и тогава се прибирал да вечеря и да си почине от дневната работа. След това лягал да спи, с тиха радост в себе си, че на другия ден нова работа го чака. Тъй се нижели дните един след друг, докато, неочаквано за него, той срещнал една млада, красива мома, по която се захласнал. Станало нещо особено с него: не му се работело вече, на работа отивал късно, а се връщал рано. Колата му напусната, воловете невчесани, песента замлъкнала и на устата му усмивка не се видяла вече. Ходел натук-натам захласнат и казвал на всички, че му дотегнало да работи, искал да си поживее малко. Облече новите си дрехи, тури калпак на главата, нов пояс на кръста, бодне китка на дрехата си и хайде из селото; ту по една, ту по друга улица, докато спре пред градината на красивата мома и като войник започва да караули от единия край до другия. Изведнъж спира, иска да види този престъпник, който се крие между дърветата. Като се изчерпи търпението му, той влиза в градината, но виновникът го няма. Къде е той? Вътре е влязъл, скрил се е зад пердето и от там наблюдава, какво прави момъкът. Младият момък иска да види виновника на своето захласване, да чуе гласа му, да разбере нещо от него. Заради него – за тази красива мома той е напуснал и нива, и волове. С цвете на главата, момата седи вътре, гледа към него и се усмихва доволна. Като изчерпи и последното си търпение, в момъка се явява желание да вземе китката от главата на момата. Той иска да ѝ каже, че досега орал и копал на нивата, но без нея работата му се обезсмислила. Момъкът постоянствува в желанието си: днес вземе китка от момата, утре вземе китка, докато най-после вземе и момата. Това е магия, с която момъкът си служи за да привлече момата. Като види, че всичките ѝ китки са отишли в дома на момъка, момата отива да си ги вземе, докато и тя остане там. Без китките си тя не може да се върне назад.

Взимането на китките от страна на момъка е символ, който трябва да се преведе. В този символ се крият известен род отношения, чрез които се изразяват проявите на човешкия живот. Момъкът се оженва за красивата мома, говори ѝ за щастие, но при сегашните на хората, колко време могат да бъдат щастливи младите моми и момци? Година-две те могат да бъдат щастливи, но след това щастието им изчезва. Защо? Защото не са придобили още вечния живот в себе си. Момъкът и момата, мъжът и жената могат да се обичат, докато Божественото живее в тях. Щом Божественото ги напусне, и любовта им изчезва. С други думи казано: човек може да бъде обичан, докато е чист. Влезе ли в него един елемент на нечистотата, всички се отказват от него, всички оттеглят любовта си. Следователно, безлюбието се явява като естествено последствие на

нечистотата. Когато хората не ви обичат, ще знаете, че причина за това сте вие сами. Кой не би желал да се окъпе в един чист извор? В локва, в блато никой не желае да се къпе. В чистия извор всеки иска да измие лицето, ръцете и краката си, но в блатото никой не желае.

И тъй, разберете ли значението на чистотата в широк смисъл, вие трябва да я поставите за основа на физическия живот. Здравето на човека зависи от неговата външна и вътрешна чистота. Идейна чистота се иска от човека! Когато казваме, че човек не трябва да се занимава със слабостите и недъзите на хората и да ги критикува, ние имаме пред вид той да пази свещено чистотата на своя живот, с нищо да не я нарушава, за да не се излага на смърт. Недъзите представляват зараза, която трови организма на човека. Занимава ли се с недъзите на хората, т.е. с отровата, която излиза от тях, човек съзнателно руши своя организъм. Какво ще спечели човек от това? Не само, че нищо няма да спечели, но ще загуби всичко красиво, което е придобил. Трябва ли след това човек да се занимава с чужди грехове и престъпления? Една турска поговорка казва: Остави пияния да падне, сам да научи урока си! Защо трябва да пие човек? Когато се напие, той започва да се кара, да се бие с този, с онзи, докато се върне с пукната глава у дома си. Има пиянство на физическия свят, но има и астрално пиянство, в света на чувствата. За каквото пиянство да се говори, то е нечистота. Пиянството, лакомията, одумването, завистта са елементи на нечистота.

Следователно, от гледище на хигиената, всички елементи на нечистотата трябва да се изхвърлят навън. Само при това положение човек може да бъде да бъде здрав, учен, силен. Като прави научни изследвания, ученият пресява всички неща, докато ги пречисти абсолютно. Чистотата има отношение към ония хора, които са усърдни в работата си. Само онзи може да работи съзнателно върху себе си, който има силен стремеж към чистота. Няма ли стремеж към чистота, човек не може да работи усърдно върху себе си. При първата мъчнотия още той се обезсърчава и отчайва в работата си. Който върви в правия път, той трябва да направи само крачка напред, за да влезе в областта на чистотата. Влезе ли в тази област, може вече да му се говори за идеен живот. Засега кракът на обикновения човек не може да стъпи в света на абсолютната чистота. Там владее пълен ред и порядък. Там не позволяват едно камъче да се премести. Ако отидете при един от свещените извори на вечния живот, ще гребнете внимателно от водата му и ще я изпиете до дъно. Не е позволено да се разлее нито една капка вода от свещените извори на живота. Редът и порядъкът в Божествения свят е точно обратен на този във физическия.

Когато се говори на съвременните хора за свещени неща, те се отнасят към

тях с пренебрежение. Съвременният човек става сериозен, само когато изпадне в тежки положения на живота си. Тогава той започва да мисли за Бога, за онзи свят и вярва, че има нещо, което не знае и не може да разбере. Види ли, че ще го окачат на въжето, той става сериозен, обръща се към Бога за помощ. Освободят ли го от въжето, той благодари на Бога, че му подарил живота. Само така човек може да разбере, какво представлява животът. Лошите мисли не са нищо друго, освен въжето, с което бесят човека. Неприятелите, враговете му са тия, които го довеждат до въжето. Видят ли че е увиснал на въжето, те се отдалечават доволни, че са могли да свършат една работа. Човек трябва да държи съзнанието си будно, да не го излъже дяволът, който и светии може да лъже.

Един светия живял в пустинята, дето прекарвал в пост и молитва и в дълбоко съзерцание. Дяволът намислил да го изкуси, затова му предложил да го направи цар. Той се опитвал по един, по втори, по трети начин да го направи цар, докато най-после постигнал целта си. Светията станал цар, но в скоро време бил увлечен в такива дела, които го довели до въжето. През всичкото време дяволът го успокоявал, като му казвал: Разчитай на мене, аз ще те освободя. В който ден светията трябвало да увисне на въжето, дяволът пак се явил и му казал: Гледай в далечината. Там ще видиш едно видение. Светията погледнал в посоката, към която дяволът сочел. – Какво виждаш? – Виждам едно магаре. – Друго нещо? – Виждам още едно магаре. – Друго какво виждаш? – Виждам трето магаре. – Носят ли нещо на гърба си? – Да, натоварени са с цървули. – Това са цървулите, които скъсах, докато те кача на въжето. Значи, който слуша съветите на дявола, въже го очаква. Съветите на дявола са лъжливи. Те почиват на нечистота.

В живота на съвременните хора се забелязва една присадка на лъжливи неправилни отношения. Този род отношения се дължат на елементи на нечистота. За да се освободи от тия елементи, човек трябва да бъде точен в обещанията си: намисли ли да направи едно добро, трябва да го направи. В Божествения живот, в който цари абсолютна чистота, не се позволява, никакво отлагане. Точността е качество на Божествения свят. Който не живее в чистота, той замъглява хоризонта на своето небе, както облаците скриват слънцето от погледа на човека. Когато някой се оплаква, че е неразположен, че му е тежко на душата, причината за това се крие в заоблачаване на неговото небе. Иска ли да се изясни небето му, той трябва да служи на Бога, да почита себе си и да обича своя ближен. Иска ли човек небето му да бъде отворено и ясно, трябва да спазва следната формула: да служи на духа си, който го ръководи в пътя му; да почита душата си, която съдържа всички ценности в себе си; да обича тялото си и всички същества, които му служат, заради великата идея, към която се стреми. Отнася ли се

към себе си така, човек ще има ясна представа за Бога, и всичко, което предприеме, ще бъде възможно и постижимо за него. Не служи ли на Бога, всичко около него ще бъде мъртво. С вярата си той ще може да мести гори и планини. За онзи, който не служи на Бога, планините са тежки; но за истинския служител те стават леки като перо. За истинския служител всичко в природата е живо и в непрекъснато движение.

Като наблюдаваме телата в природата, виждаме, че някои от тях са в покой. Покоят на телата е привидно състояние. Те са в положение на относителен покой, с единствена цел за уравновесяване на енергиите в природата. Днес само хората, животните и растенията растат и се движат, но един ден, когато завършат развитието си на земята, и телата, които са в покой, ще напуснат сегашното си състояние и ще проявяват живот. Мнозина искат да знаят, какво ще стане с телата, които са в покой. Това не е важно. Важно е, какво ще стане с вас. Когато придобиете вечния живот, вие пак ще посетите земята и ще видите, какви промени са станали с нея. Ако съзнанието на човека е непрекъснато будно, той ще бъде в течение на всички промени, които стават със земята. При сегашното постоянно прекъсване на съзнанието, хората очакват всичко от учените, наготово да се ползуват от техните геологически изследвания. Време е вече съзнанието на човека да се пробуди, да започне мисълта му активно да работи.

Сега ние препоръчваме на всички хора да живеят в абсолютна чистота. За мнозина тази идея е непонятна. Това се дължи на положението, в което те се намират. Като придобият чистота, ще дойде светостта. Чистота и светост са синоними. След светостта ще дойде служенето. Който не е чист и свет, той не може да служи на Бога. Най-после, след служенето ще дойде любовта. Следователно, който не знае да служи, той не може да люби; който не може да люби, той не може да учи; който не може да учи, той никога не може да придобие свобода. Това са ред възможности тясно свързани една с друга. Започне ли с чистотата, човек е направил вече крачка напред в живота.

Мнозина се оплакват, че са остарели, без да си поживеят. Как разбират те живота? Какво изискват от него? Ще кажете, че като живее, човек трябва да диша, да пие вода, да се храни, да се облича. Направили ли сте сметка за един живот на земята от 40-50 години, колко въздух, вода, храна и облекло са нужни на човека? Според едни учени, човек променя клетките на организма си през всеки седем години; според други учени – през всеки три месеца. Значи, според едни учени човек променя дрехата си през всеки седем години; според други – всеки три месеца; а според мене – всеки ден. Един нов костюм трае от изгрев до залез на слънцето. Оттук виждате, колко скъпо струва всеки човек, който е дошъл да живее на

земята. Как ще оправдае той разходите направени за него, ако не е служил на Бога, ако не е почитал себе си и ако не е обичал ближния си?

И тъй, ония хора, на които съзнанието е пробудено, трябва да държат в ума си идеята за чистота на мисълта. Тази идея трябва да остане в ума им като основна мярка, с която да си служат във всички случаи на живота. За всеки съзнателен човек, чистотата е магическа пръчица. Той става от сън с идеята за чистотата. Той ляга да спи, пак с тази идея. За него тази идея е тъй желана и любима, както мисълта за красивата мома в ума на младия момък. Момъкът очаква, търси красивата мома. За нея той е готов да отиде на другия край на света. Нека идеята за чистотата да бъде възлюбената, за която всеки човек е готов да отиде на другия край на света! Нека чистотата да бъде възлюбената на всеки мъж! Нека чистотата бъде възлюбеният на всяка жена! Който я намери,той трябва да се спре пред нейния свещен образ и отдалеч да я изучава и съзерцава. Който придобие тази чистота, той се свързва с онзи велик свят, дето цари постоянство и устой. За човека са важни постоянните и устойчивите неща. Какво по-голямо благо за него, от това, да знае, че има едно разумно същество в света, което го обича като спящ и буден, като беден и богат, като учен и прост, като болен и здрав. Който иска да го обичат с тази неизменна любов, той трябва да служи на Бога.

Като се говори за служене на Бога, мнозина се въодушевяват от тази идея и заради нея са готови да се откажат от женитба, от всички лични блага. Не е важно, дали ще се жени човек или не; важното е и като се жени, и като не се жени, да е получил съгласието на Бога. С други думи казано: всяка работа, в която Бог участва, е свята, чиста и възвишена. Само при това положение човек може да бъде щастлив и доволен. Защо се женят хората? За да станат проводници на Божествения живот. Следователно, когато човек съзнателно реши да не се жени, това показва, че средата в която се движи не е достатъчно чиста, за да служи като добър проводник на Великия живот. Не може ли да провежда през себе си Божествения живот, по-добре е човек да не се жени. Когато пътникът минава покрай много извори и не пие вода от тях, това показва, че те не са чисти. Пие ли вода от тия извори, те са чисти.
Какъв акт е женитбата: вечен или преходен? Вечни процеси са тия, които се извършват и на небето и на земята. На небето женитби не съществуват. Значи, женитбата е преходен процес. Истинска, вечна женитба е тази, която свързва човешката душа с чистотата. Който не се е женил за чистотата, той минава за вдовец, независимо това, дали живее на земята или на небето. Каже ли някой, че не иска да се жени за чистотата, той сам се излага на явна смърт. Женитбата на човека с чистотата представя духовна женитба. Жени ли се човек физически, сам се осъжда на смърт. Не

се ли жени физически, той влиза в областта на безсмъртието. В духовния свят положението е точно обратното: който се жени за чистотата, той влиза в областта на безсмъртието. Не се ли жени за чистотата, той сам се излага на смърт. Искате ли да продължите живота си, да станете безсмъртни, свържете се с чистотата.

Съвременните хора се нуждаят от чистота. За тази цел те трябва да освободят съзнанието си от всички нечисти образи, да създадат в ума си чисти образи за момата и за момъка, за брака и за безбрачието, за любовта, за вечния живот, за детето и т.н. Човек трябва коренно да пречисти съзнанието си, като за Великден. Дръжте в ума си красиви образи за явленията в живота. Когато видите, че някой плаче, не се мъчете да намерите причината за неговия плач, но радвайте се, че в неговата градина вали дъжд, който полива цветята му. Какво щеше да бъде положението на цветята без дъжд и без влага? Когато срещна радостен човек, аз разбирам, че неговото слънце е изгряло, и цветята в неговата градина растат и надалеч разнасят благоуханието си. Видя ли, че в някой дом мъж и жена се бият, подразбирам, че в този дом вършеят, за да приберат житото в хамбара. Следователно, искате ли да запазите съзнанието си чисто, замествайте лошите образи с красиви, а нечистите с чисти.

Като се говори за чистота, ние имаме пред вид и външната и вътрешната чистота. Спре ли човек само върху външната чистота, той сам се ограничава. Ако младият, но мързелив момък, възприеме идеята за чистотата само външно, той ще мисли само за докарване, без да работи. За да бъде всякога чист и да се харесва на момите, той ще се откаже от всяка работа, която би нарушила външната му чистота. Такъв човек не може да постигне целта си. И момите не харесват такъв момък. Той външно ще бъде чист, но вътрешно ще му липсва нещо. Дрехите не правят човека. Човек прави дрехите. Ако той е умен, добър, чист и дрехите му ще бъдат чисти. Няма ли човек тия качества, и най-хубавите дрехи остават незабелязани.

Следователно първото условие за придобиване на Божествения живот е чистотата. За чистота копнеят душите, за нея се молят, нея търсят. Във всички Свещени книги се говори за чистота и светост. Само пред чистия човек се откриват възможностите на живота. Не може ли човек да се издигне над нечистотата, всички възможности се закриват за него. Знанието, силата, свободата и светлината на физическия свят зависят от чистотата, в духовния свят – от светостта, а в Божествения свят – от Любовта. Когато слиза надолу, човек трябва да работи върху идеите: служене, почит и обич. Качва ли се, той трябва да придобива чистота,

светост, любов.

Днес всички присъствахте на трапезата на чистотата, но ще внимавате нито една троха да не падне на земята. Ще съберете всичкия хляб и, когото срещнете, ще раздавате. Ще кажете, че хората трябва да възприемат вашите идеи и вашето верую. – Какви са вашите идеи? – Да бъдем чисти. – Какво е вашето верую? – Чистотата. Всеки от вас трябва да се отличава със силен стремеж към чистота. Нека посветим този ден на чистотата. Чистотата е първото стъпало от лестницата на вечния живот. Като се качите на второто стъпало, пак ще прочетете надписа "чистота". Тя е обширен, неизчерпаем свят. Самата дума "чистота" не е силна, но ние си служим с нея по нямане на друга по-силна, която да я замести. Как постъпва всеки добър момък, когато иска да се жени? Той търси най-добрата, най-красивата мома и, ако не намери, каквато иска, все пак взема една от добрите, каквито има в селото. Като го питат, защо взе тази мома, той казва, че тази мома е най-добрата от всички. По нямане на такива, каквито търсех, взех тази. И от нея съм доволен. Сега и ние, по необходимост си служим с тази проста и скромна дума "чистота", за да изразим един красив, величествен свят. На земята думата "чистота" не е много красива, нито е силна. Тя не е царска дъщеря. Баща и не е богат, но е почтен човек; майка и също не е богата, но е трудолюбива жена. Обаче чистотата е родена законно от добри родители.

За да се осъществи идеята за чистотата, трябва да й се дадат благоприятни условия. Сега тя е в положението на семе, което трябва да се посади в почвата, за да се развие. Няколко души нека вземат това семе и заработят заедно върху идеята за чистотата. Само по този начин светът може да се реформира. Мнозина поддържат идеята, че Господ може всичко да направи, че ангелите му помагат и т.н. Те подразбират, че щом Господ може всичко да направи, хората не трябва да работят. Това е лъжлива идея, от която трябва да се пазите. Господ има свой план на действие. Той ще дойде на земята, но важно е, да намери готови хора за работа. Всеки трябва да работи, да се развива и усъвършенства.

Какво ще бъде положението на онзи, който очаква щастлив живот, а нищо не работи? Той ще се намери в положението на онази мома, която с години очаквала своя възлюбен да й създаде щастлив живот, но в момента, когато той пристигнал, тя легнала болна и лежала цели три години. Какво трябва да направи той? Или да си замине, или да я чака да оздравее. Какво щеше да бъде нейното положение, ако кракът й е счупен, а възлюбеният й предлага да я разхожда с автомобил из града? За да се разхожда с автомобил, кракът на момата трябва да бъде здрав. Всеки човек, който е лишен от добродетели, се намира в положението на момата със счупените

крака. Краката на всички хора трябва да бъдат здрави! Това може да се постигне само тогава, когато хората изменят своите стари възгледи и разбирания.
Сега, като се изнася една нова идея, хората се стряскат. В това отношение те приличат на онези деца от старо време, чиито учители влизали в училището с тояги. Щом виждали, че техният учител носи пръчка в ръката си, те знаяли, че бой ще има. Обаче, сегашните учители не влизат при децата с пръчка. Съвременното възпитание не прилича на старото. Сега има нови методи и начини за възпитание на децата.

И днес, когато изнасям някаква нова идея пред вас, по стар навик, вие се плашите, мислите, че аз нося пръчка в ръката си. Не, аз влизам без пръчка. Старият метод не е за препоръчване, защото не е икономичен. Когато учителят влиза в клас с пръчка, голяма част от енергията му отива в нея. Учителят не трябва да влиза в клас с пръчка. Днес тази пръчка е заместена с перо, с молив. Тя е магическата пръчка, която всеки ученик трябва да държи в ръката си, когато учителят преподава.
И тъй, с магическата пръчица вие ще напишете в съзнанието си идеята за абсолютната чистота. И като ви запита някой, какво ви се говори при петото езеро, ще кажете: Ухо не е чуло, и око не е видяло това, за което ни се говори. Говориха ни по въпроса за хигиената от гледището на абсолютната чистота.

52. Лекция от Учителя, държана на
21 август 1929 г. при Петото рилско езеро

1929_08_25 По Бога направени
съборна беседа

ПО БОГА НАПРАВЕНИ

„Но който прави истинѫ-тѫ,
иде къмъ видѣлинѫ-тѫ, за да ся явятъ
дѣла-та му че сѫ по Бога направены.”.
(Йоана 3:21)

Човешкият живот се определя от две състояния, които произвеждат два различни резултата, а именно: добро и зло, виделина и тъмнина, истина и лъжа. Тия думи изразяват Истината, скрита в самия живот. За истинския живот, както и за същината на живота, може да се говори само тогава, когато той се пречисти от всички примесени към него елементи, които го развалят и опетняват. Същото нещо може да се каже и за водата. За свойствата на водата може да се говори само тогава, когато тя се освободи от всички примесени и разтворени в нея вещества, които изменят и развалят вкуса й. Съвременните хора още не са опитали и не знаят, какво нещо е чистата вода, в абсолютния смисъл на думата. Колкото и да е чиста водата, която иде от въздушното пространство, веднъж минала през въздуха, а после и през земните пластове, тя съдържа вече в себе си примеси или утайки от органически и неорганически вещества. Колкото и да са чисти пясъчните пластове, през които водата се филтрува, те все пак съдържат в себе си известно количество нечистотии. Ето защо и най-чистата вода съдържа поне минимално количество примеси или разтворени вещества. Затова, именно, съвременните хора търсят най-чиста вода по планинските места. Ако водата, при пътуването си из земните пластове, изгубва своята първоначална чистота, колко повече възможности има за живота, да изгуби и той своята първоначална чистота. Животът, който излиза от Бога, е чист, но след като мине през гъстата материя, той придобива различни утайки, вследствие на което изгубва своите първични свойства и своята чистота. Тази е причината, дето съвременните хора са недоволни от своя живот.

Мнозина казват: аз съм неразположен, аз съм тъжен, аз нямам успех в живота си, животът ми няма смисъл. Това са обикновени фрази, с които човек иска да се утеши. Обаче, не е достатъчно само човек да се утешава или да констатира някои свои състояния, като добри или лоши, но той трябва да знае причините и последствията на явленията, както и някои методи за изправяне на лошите, дисхармонични състояния. Ако човек може само да констатира някое свое тежко състояние, а не знае, как да го превърне в добро, той ще мяза на онзи лекар от турско време, който

лекувал всички болести по един начин – намазвал болното място отгоре с мехлем. Но от този мехлем болестите не се премахвали, нито пък се намалявали. След лекуването с мехлем, в медицинската практика се явиха и други лечебни средства, като пенкелер, панацея, които употребяваха за всички болести, но при все това болестите не само че не се намалиха, но от ден на ден се увеличават. Днес медицината си служи с ред лекарства, в които се съзира усилието на човешкия дух да се освободи по някакъв начин от болести, страдания – изобщо, да се освободи от ограничителните условия на живота. В това отношение съвременните хора мязат на конете. Когато духат силни бури и ветрове, конят наместо да върви напред, той отстъпва назад. Вследствие на това, ако един кон се намира до брега на някое море, когато задухат силни ветрове, той започва да отстъпва назад и пада в морето. Същото се случва и с хората, когато искат да избегнат от някое зло. Те искат да се освободят от едно зло, а попадат на друго. Питам: какво се изисква тогава от човека, за да избегне злото? – Будно съзнание. Спасението на човека седи в неговото будно съзнание и в чистия живот, който прекарва на земята.

Казвам: ние не говорим за живота, който човек сам е опетнил. Това е личен въпрос, с който въобще не се занимаваме. Ние говорим принципиално за живота, като велико постижение, към което човешката душа се стреми. В човешкото естество едновременно функционират няколко течения на живота. Едното течение е физическият живот, в който състоянията на човека лесно се сменят. Този живот се отличава с голяма неустойчивост. Другото течение е духовният живот в който има нещо възвишено и благородно, нещо устойчиво. Третото течение е Божественият, Вечният живот, който регулира всички неща и явления, като дава пълна стабилност на човека. В този живот човек знае, предвижда и разполага с нещата. Каже ли, че ще направи нещо, той го изпълнява. Наука е това! Човек, който живее в Божествения свят, навред носи своето благословение. По това, именно, той се отличава от човека, който живее в обикновения, в физическия свят.

В това отношение, когато правим екскурзии, ние не се интересуваме толкова от външната форма на планините, канарите, изворът и реките, колкото от въпроса, какви разумни същества са минали през тия места и какво са оставили. От външния вид на тия места се определя степента на развитието на разумните същества, които са минавали покрай тях. Ние се интересуваме само от тия разумни същества, които седят на по-високо стъпало в развитието си от нас, и затова наблюдаваме и изучаваме картините, които те са изложили в природата. Съвременните художници взимат платна, четки и бои и нарисуват една, две или повече картини, като ги оставят на хората да им се любуват и да учат по тях.

В миналото, обаче, художниците не са рисували по този начин. Те не са разполагали с платна, четки и бои, за това са рисували картините си върху канарите и планините. За да се разберат техните картини, трябва да се гледат отдалеч, на разстояние около 10 – 15 километра. При това за да се разбере дълбокия им смисъл, те трябва да се гледат при специални разположения, при специални условия. Например, трябва да се знаят ред закони, които определят, както височината, така и наклона на известни върхове Щом е така, тогава не е безразлично, дали даден връх ще бъде по висок или по-нисък от друг някой. Освен това, в планинските места има известни центрове на тежестта, които определят посоката на силите в тия планини. Вследствие на това, във всеки планински връх има специално движение на частиците. При това движение силите се стремят да запазят известно равновесие. Когато се наруши равновесието между силите в един планински връх, той започва постепенно да се руши. Благодарение на това, едни от върховете на планините, като Мусала на Рила и други някои, постепенно започват да губят своето равновесие, а други планински върхове го възстановяват. За в бъдеще едни планини ще се рушат, а други ще се възстановяват. В последните се образуват нови центрове, които привличат нови енергии, нови сили, вследствие на което тия планини растат и се развиват, както и хората. По същия начин расте и дъното на моретата. За човека, който разбира вътрешния, дълбокия смисъл на живота, всички явления крият в себе си или зад себе си известна разумност. Той вижда подобна разумност и в теченията на реките, езерата и моретата. Много религиозни хора, обаче, обясняват някои явления по механически начин, но механиката не разрешава въпросите. Защо? – Понеже в механическите действия няма разумност. Питам: има ли някаква разумност в зъбците на две коледа, които влизат едно в друго? Ако разумността е в самите зъбчести колела, то при счупване на един от техните зъбци, колелата сами би трябвало да изправят тази повреда. Щом не могат да поправят счупения зъбец, ние казваме, че разумността седи вън от тях.

Вие казвате: Бог е направил човека, а същевременно Той е създал и живота. Вярно е, че Бог е направил земята, слънцето, месеца, звездите и всички останали небесни светила, а най-после е направил и човека, но в никой случай не можем да кажем, че Той е създал и живота. Създаването на живота не е механически процес. Следователно, човек има еднакво отношение и към земята, и към слънцето, като тела, направени от Бога. Значи, първото отношение на човека е към Първичната Причина на нещата, а после към всичко онова, което Тя е създала. Затова е казано в Писанието: „Човек не трябва да се кланя на слънцето, но и слънцето не трябва да се кланя на човека”.

Казвам: що се отнася до външната страна на целокупния живот, той може да се разглежда като общ, сложен организъм, съставен от безбройно число колела. Всеки човек, като индивид съставлява част от този организъм. Докато е в този организъм и се върти заедно с всички колела, той се мисли много нещо. Счупи ли се, обаче, един от зъбците на колелата, той разбира вече, че силата не е у него и започва да се чуди, да мисли, какво да прави. Казвам един от зъбците на колелата се счупи. – Какво да правя? – Ще чакаш, докато дойде някой велик майстор да поправи счупения зъбец. Той може да го поправи, а може и да го извади, да го хвърли навън и вместо него да тури здрав. Ще кажете как е възможно да ме извадят навън. – Да, човек може да бъде изваден навън, и като зъб от някое колело. И като колело, да се претопи и да се постави отново в друг някой организъм. От същия, от великия майстор зависи формата, която може да ви се даде. Трябва да знаете, че вие още не сте господари нито на своята форма, нито на своя живот. Вие се намирате още под опекунството на Великия закон. Казвате: ние сме свободни. – Не преди всичко вие не сте свободни нито от въшките, нито от бълхите, нито от комарите Едва седнете някъде, и усещате вече, че нещо ви е ужилило. Не само по низките места има паразити, които безпокоят човека, но те се срещат и по високите места. В Рила, например, около езерата, на височина 2400 м, се срещат особен род мухи, които кацат по човека и силно го жилят. На ужиленото място се образува подутина, подобна на ужилено от паяк или от пчела. Тези мухи внасят в организма на човека особена течност, която действува лечебно.

„Който прави Истината, иде към виделината". Този стих не е правилно преведен. Истината не може да се прави. Смисълът на този стих подразбира „който обича Истината". Ако думата „прави" се изтълкува кабалистически, според буквите, от които е съставена, първата буква „п" в тази дума, е на мястото си. Тя означава да възприемеш нещо. Втората буква „р" не е на мястото си. Тя означава да хванеш нещо с ръката си. В този смисъл Истината не може да се хваща с ръка, но се възприема с ума. Буквата „а" е на място употребена. Истината внася Правдата в света. Дето няма Истина, няма и Правда. Сега хората искат да внесат първо Правдата, правото в света, а после Истината. Това е невъзможно. Първо ще възприемете Истината, а тя ще внесе Правдата. Всички неща се развиват по един последователен ред.

И тъй, ние говорим за живота, според сегашното му развитие. Ние не го разглеждаме теоретично. В това отношение физическият, духовният и Божественият живот представляват известен род сили. „Тези три вида живот, като течения на общия живот, са свързани един с друг. Там, додето човек е достигнал днес, той представлява една малка част от общия развой.

За в бъдеще човек ще се измени още повече, па и трябва да се измени, за да дойде до правите, положителни разбирания на живота и на природата. Днес всеки човек има известно верую, което иска да наложи и на другите, да им докаже, че тъй, както той мисли, е най-право. Той може да наложи своето верую, своите разбирания и на другите само тогава, когато има за тях абсолютни, положителни доказателства. Например, френолозите казват, че дългият нос е признак на интелигентности Обаче, не всякога дългият нос определя интелигентността на човека. Известно е на всички, че с целзиевия термометър се определя температурата. По аналогия на горното твърдение, че от дължината на носа зависи интелигентността на човека, трябва ли да вадим заключение, че и от дължината на термометъра ще зависи неговата точност при измерване на температурата? От какво зависи точността на термометъра? – От правилното му приготовление. Има ли някаква неправилност, или грешка в приготовлението на термометъра, тя се изразява в неточното измерване на температурата.

От друга страна френологията твърди, че ако носът е къс и широк, това показва известна деятелност в чувствата. Тази широчина на носа може да се дължи на някакъв физиологически дефект в човека. Значи, законът, който определя интелигентността и деятелността на чувствата в човека, е верен само тогава, когато дължината на носа е резултат на усилена умствена дейност, а широчината му – резултат на усилена дейност на сърцето. Когато умът не е работил интензивно и когато сърцето не е работило усилено, дължината и широчината на носа са привидно явление; те са образувани по механически начин, като резултат на някакво натрупване. В този случай, доказателствата за дължината и широчината на носа излизат неверни. Това показва, че дължината на носа, която действително определя интелигентността на човека, трябва да бъде точно определена мярка, а не произволна. Същото се отнася и до широчината на носа. Освен това, когато се определя интелигентността и деятелността на чувствата у човека, трябва да се вземат пред вид общата конструкция на носа, кожата му, мускулите му и ред още обстоятелства. Мускулите на носа в интелигентния човек са устроени по особен начин и се отличават от тия на неинтелигентния човек. В носа на интелигентния човек има известна красота. Природата обича красотата и всякога се стреми към създаване на красиви форми.

Ще кажете: кой свят е красив? Умственият. Той е свят на красотата: Той създава формите. Щом дойдем до чувствения свят, чувствата указват влияние върху широчината на носа. Дойде ли се до нормалната мярка за широчината на носа, казваме, че този човек е благороден. Значи, по широчината на носа се определя благородството на човека. Каквото чувство и да се зароди в човешкото сърце, веднага се отразява на носа,

забелязва се леко мръдване на мускулите. Най-скрити те чувства, които минават през сърцето на човека, винаги се отразяват в мускулите на носа. В това отношение носът е пълно отражение на чувствата у човека. Всички чувства на човека се отразяват върху носа, тъй както картините на кинематографа се отразяват върху главното. Дойдем ли до очите пък, там вече няма абсолютно никаква лъжа. Който иска да скрие нещо, не остава друго освен да затвори очите си. Когато децата искат да излъжат, да скрият нещо от родителите си, те затварят очите си. И след всичко това ние мислим, че може да има нищо скрито-покрито. Не, навсякъде, дето има скрита вода, тя излиза на повърхността – и през най-малките шупли ще излезе навън.

Казвам: от гледището на Божествения свят, няма скрити, няма тайни неща. Не се минава много време и всичко, което човек е таил дълбоко в себе си, излиза отвън. Затова, именно, от всички се изисква чистота – чист и свят живот. Това може да се постигне само когато човек изпълнява не своята воля, а волята Божия. Същото нещо Христос е казал в един от стиховете на Господнята молитва „Да бъде волята Ти, както на небето, така и на земята!" Значи, жителите на небето изпълняват вече волята Божия по един естествен път. Всички разумни същества, които живеят на небето, имат будно съзнание за това, което вършат, и са доволни, че изпълняват волята Божия тъй, както трябва, за да служат като образец на жителите от земята. Обаче съвременните хора, като не знаят правилния начин за изпълнение на волята Божия, искат чрез принуждение, чрез насилие да изпълнят този ред, да изпълнят тази висша воля. Те създават закони, правилници, но волята Божия пак не се върши. Когато хората изпитват моменти на щастие, това не е резултат на земния живот. Земният живот представлява редица от страдания и нещастия. Защо? – Защото той е непрекъснато нарушение на Великия Божи закон. Следователно, радостите, щастието в живота на хората идат от небето, от Божествения свят. Прекъсне ли се връзката с този свят, страданията идат. Значи, страданията и нещастията идат от земята, а щастието и радостите – от небето.

И тъй, ако хората очакват щастие и радост от земята, тяхното положение може да се изрази с българската поговорка „Трай, коньо, за зелена трева!" Очаквате ли радост и щастие, обърнете погледа си нагори, към висшия свят! Това е в реда на нещата. Растенията очакват своето спасение от слънцето. Хубавото, красивото за растенията иде от слънцето, а не от земята. Хубавото, красивото за водата иде от слънцето, а не от земята. Хубавото и красивото и за хората иде от слънцето, от този велик свят, а не от земята. Всичко хубаво и велико иде от света, дето се изпълнява волята Божия. Той е свят на ред и порядък. Съзнанието на тия същества там е тъй

будно, така добре - развито, че те знаят, предвиждат и разбират всичко. Те знаят причините и последствията на нещата, затова нито спорят, нито се разправят помежду си, нито се мъчат да убеждават другите. Щом видят някой човек, те вече го познават.
Велико нещо е познанието! Да познава ш човека, това не значи да измериш границите му, до колко той е голям или малък. Познаването на нещата не се определя с измерване на тяхната големина. И вечността не се определя с измерване на нейната големина. За вечността няма мърка. Под думата „вечност” се разбират тия условия на живота, които никой не може да ограничи. Вечността, безконечността не може никога да се свърши. Тя съдържа в себе си всички красиви възможности. Има вечност, която е минала вече; има вечност настояща; има и вечност бъдеща. Това, което е минало за нас, за други същества е настояще, а за някои – бъдеще. Тези въпроси са отвлечени, и мнозина от вас може да не се интересуват от тях. Които не се интересуват от тези въпроси, имат право за това. Защо? – Всички хора не са на еднаква степен на развитие. В духовно отношение някои хора са в първо отделение, те едва сега изучават буквите и само тях разбират. Други са във второ отделение, трети – в трето, в четвърто отделение, а някои са в класовете на прогимназията или гимназията. Обаче, има деца от първо отделение, които се считат големи, и те се държат като важни авторитети. Те едва смятат от 1 – 10 и мислят, че много знаят. Действително, много нещо е да знае човек да смята от 1 – 10. Животът на земята се включва в тия числа.

Животът на всеки човек се определя с една математическа формула от числата 1 – 10. Ако вървите по закона на инволюцията и броите от 1 – 10, това е Божественият живот; като слизате отгоре, от 1 – 100 е животът на ангелите; от 1 – 1000 – животът на хората, а от 1 – 10,000 – животът на млекопитаещите и така може да дойдете до 100,000, до 1,000,000 и повече. Всички тия числа представляват кръгове, и всеки кръг има свои по-малки подразделения. Всеки по-голям кръг, със своите подразделения представлява ред възможности, но всеки от тях съставлява един вътрешен кръг на безпределния живот, който теософите наричат абсолютен, безпределен, безконечен. Този живот няма нищо общо с живота на по-малките кръгове. Те трябва да се нагласяват според него. Или изразено с контрастен език: нито ние познаваме Безпределния, нито Той ни познава. Какво ще кажете на това отгоре. Обаче, Този, Когото ние познаваме, и който нас познава, само Той познава Безпределния. Значи, Бог, на Когото ние се кланяме, познава Безпределния. Тъй щото между това Начало, което ние познаваме, има друго Начало. Той е Безпределният Бог, Който ни свързва в едно цяло. Тази идея е малко странна, даже и малко страшна. Кога: се страхува човек? – Когато се качи на някоя висока канара и пожелае оттам да скочи. Ако той няма крила, с които да хвръкне, опасно, страшно е

положението му; ако има крила, ще хвръкне, дето иска, и няма да се плаши. Що са крилата? – Знанието. Който има знания, той може да хвърчи без страх. Казвам: вие трябва да вложите в съзнанието си новите идеи, които ви изнасям сега, за да подобрите с тях живота, който Бог е вложил в душите ви. Какво представлява човешката душа? – Тя може да се уподоби на прекрасна градина, добре заградена наоколо със зеленина, а вътре посята с най-доброкачествени плодни дървета. Човек е градинарят, който я обработва. Питам: какво ще излезе от тази прекрасна градина, ако няма вода, да се полива? В този случай водата представлява живота. От нея зависи плодородието на градината, което може да се използува, както за благото на самата душа, така също и за благото на нейните ближни. Ако човек сам стане причина да се отбие някъде водата, градината вече запустява, оградата ѝ се срутва, дърветата изсъхват, и тя става вече свърталище на добитъка. Тия животни започват да я наторяват с своите изверженияя. Ние наричаме това наторяване страдание. Това наричаме още и карма или зла съдба. След време тия страдания ще се махнат, и отново животът ще потече, ще се възстанови пак прекрасната градина. Докато дойде това време, обаче, ще се изпитат лошите последствия на този тор. Няма по-страшно нещо от нечистотиите в живота! Говедата не заравят своите изверженияя, както това правят свинете, а оставят на хората, те да свършат тази работа. Свинете пък вършат тази работа не от някакво високо съзнание, а по силата на своя навик да ровят и разравят. Като ровят и разравят земята, те случайно заравят и своите изверженияя. Волът, например, като натори земята със своите изверженияя, казва на господаря си: „След като наторих нивата ти, впрегни ме сега да я изора”. Като я изоре, само тогава вие ще разберете смисъла, философията на живота. Това е символ, който трябва да обърнете, да анализирате, за да намерите вътрешния смисъл, скрити в него. Вие трябва да дадете такъв израз на този символ, какъвто математиката дава на числата. Същото се отнася и до буквите. Всяка буква има свой определен израз. Въпросът не е в това, скоро да получите крайни резултати, крайни цели. Първо за вас е важно да дадете израз на всяко число, на всяка буква, на всяко явление в живота, и след това да очаквате крайни резултати. Всяка буква, всяко число представлява един метод. Вие искате да подобрите живота си. Как ще го подобрите? Трябва да намерите такъв метод, че като го приложите в живота си, да получите добри резултати. Казвате някому не греши! – По какъв начин, какво трябва да направя, за да не греша? Толкова пъти съм правил усилия да не греша, но пак греша. Вие запитвате: има ли, наистина, някакъв сигурен метод, чрез който човек да не прави грехове? – Има, разбира се. Много примери са дадени, остава само да ги приложите.

Сега ще ви приведе един пример за потвърждение на мисълта, че човек може да намери начин да не греши. Един турчин, от Шуменско някъде,

бил голям пияница. Той правил много опити, да се отвикне от тази слабост да пие. Какво ли не правил той? И Корана чел, и се заричал да не пие, и все пак пиел, не могъл да се откаже от пиенето. Най-после, като видял, че сам не може да се поправи, казал си: „Аллах иши" – Божия работа е това! На Бога оставям всичко. Като си казал така, пак се запътил към кръчмата да пие. Това било вечер, към 11 часа. Той се обърнал към кръчмаря и му казал: „Иване, дай ми четвърт кило ракия!" Кръчмарят, по погрешка, вместо ракия, налял четвърт кило газ. Турчинът надигнал шишенцето и бързо го изпил. Като разбрал, че вместо ракия изпил четвърт кило газ, той рекъл на кръчмаря: „Иване, Иване, какво направи!" – и на часа излязъл от кръчмата. От този момент той престанал да пие. Газта го излекувала. Газта има резултат само тогава, когато Аллах я дава. Това значи: газта лекува само тогава, когато се употреби разумно. По този начин между кръчмаря и турчина се образували отношения, а газта послужила като връзка за тия отношения. Кръчмарят му казал: „Слушай, аз съм кръчмар и не пия, а ти не си кръчмар и пиеш. Щом аз мога да се въздържам, ти още повече можеш да се въздържаш". Значи, чрез кръчмаря Бог освобождава турчина от слабостта му да пие.

И сега, щом кажем никому да не греши, трябва да намерим начин, метод, този човек да не греши. Кажем ли някому да прави добро, пак трябва да му покажем начин, как да прави доброто. Казвам: ако в новата наука употребяваме старите методи, ние ще имаме стари резултати. Казвате: да се обичаме! – Как ще се обичате? Казвате: така трябва да се обичаме, че да сме готови да правим добро едни на други. – И като се обикнете, и като сте готови да си правите добро, пак злото може да се яви. Например, една мома обиква друга някоя. Идва трета и казва на първата: ти мислиш ли, че тази твоя обич ще ти донесе никакво добро? Първата мома поглежда някак особено, мило към своята любима. Третата й казва: какво я поглеждаш така особено? Особено ще я поглежда. разбира се. Какво означава този особен поглед? – Той означава интензивност на чувствата. Котката, например, поглежда особено към мишката. Защо? – Чувствата й са интензивни по отношение на мишката. И птичката, кацнала нейде на дървото, поглежда особено към котката, но котката поглежда за едно нещо, а птичката – за друго. При всеки даден случай човек може да се намери в положението или на котката, или на птичката. Човек трябва да разреши в себе си въпроса, каква роля играе котката, и каква – птичката.

От чисто практическо гледище, човек не трябва да се занимава с отрицателните сили на тъмнината, защото те го демагнитизират, и той изгубва своята вътрешна сила. Когато човек наблюдава някое отрицателно действие, той се опетнява. Виждаш ли, че бесят, или убиват някого, не гледай, не петни душата си! Помоли се за този човек и се постарай да си

създадеш някакъв красив образ, никаква красива форма в ума. Създай в ума си една картина за доброто на този човек, та да му помогнат от невидимия свят, да отворят път на душата му. Следователно, нека остане в вашия ум една картина за доброто, за благото на този човек. Речете ли да разправяте на този, на онзи за това, което сте видели, вие вече сте се опетнили. Ако двама братя или две сестри от новото учение се скарат или сбият, те непременно ще почувстват някаква вътрешна тъга в себе си. Те изпитват тъга, защото се наранили вътрешно, и трябва да превържат раната си.

Казвам: да се карат или да се бият хората, това е стар начин на действие. Докато хората прилагат старите методи в живота си, те няма да имат никакви положителни постижения. Резултатите на тези методи са остаряване и дисхармония във всичко. Новото общество не може да почива на стари методи. Старите методи са изгнили вече греди, които не могат да издържат нова постройка. Мнозина казват: Господ може да направи всичко. Така е, Бог може всичко да направи, но ако утре не задоволи вашите желания и очаквания, вие сте готови да се откажете от Него. Бог, Великото начало на живота, може да направи всичко, което включва в себе си пълнота и съвършенство. Той има избор в своите действия, макар че има свобода да направи, каквото иска. Неговите действия, обаче, са всякога разумни и съвършени.
На какво трябва да се базира разумността, изобщо? Когато някой човек ме хвали, това показва, че той очаква също така да бъде хвален от мене. Когато някой ме обича, и той очаква да бъде обичан. Когато някой ми подарява нещо, и той очаква подарък от мене. Това са правила без изключения. На какво основание трябва мене да хвалят, а аз да не хваля? Защо аз трябва да бъда обичан, без да отговоря на другите пак с обич? В такъв случай, ако искам да бъда свободен, трябва да наредя нещата на това място, което е най-безопасно. Например, ако искам да чета, а нямам свещ, ще почакам, докато друг някой запали свещта си. Тогава аз ще чета свободно на неговата светлина, без да се задължавам да го хваля, дето той е запалил свещта за себе си. Друг е въпросът, ако аз помоля този човек да запали свещта си специално за мене, или пък, ако той ме помоли да запаля свещта си специално за него.

Сега вие трябва да схващате правилно новите веения, новите отношения, които Бог има към вас, както и към всички ония, които влизат в новата култура. Под думата „нови отношения” разбирам отношения, не съществували досега. Ще ви приведа един прост пример за изяснение на мисълта си. Някоя майка има само едно детенце, което много обича. Тя постоянно го милва, гали, целува, прегръща – радва му се. Когато детенцето ѝ стане седемгодишно, тя го изпраща на училище, да се учи.

Учителят вече има съвсем други, нови отношения към това дете. Той не може да го милва и прегръща, както правела майката. Неговата задача, като учител, е съвсем друга. Тук се зараждат отношения между учител и ученик. Ако учителят има в отделението си 30 – 40 деца и постъпва с тях, както майките им постъпват, питам: колко часа трябва да има той на разположение, докато изпълни тази процедура? Когато майката прегръща детето си, тя го храни, дава му нещо. Значи, когато човек иска да живее, той трябва да се храни; когато човек иска да мисли, той трябва да учи. Следователно, при майка си детето живее, а при учителя си – учи.

Казвам всеки човек, който се стреми към нов живот, той влиза в нова област – в закона на безсмъртието, дето отношенията между хората са съвсем нови. Тия отношения са абсолютно чисти. На небето и децата живеят в тия отношения и ги спазват Досега аз срещнах в България само едно дете, момиченце, с такава абсолютна чистота в погледа му. В очите му имаше нещо Божествено, което единствено е в състояние да внесе красивото и великото в света. Срещнете ли това дете, то събужда желание в вас, и вие да бъдете като него. Неговият поглед говори за една свободна, богата душа.
И тъй, всеки, който обича Истината, трябва да придобие ново вътрешно състояние. За постигане на това състояние, човек трябва да има голяма вътрешна прозорливост, досетливост, да разбира, кое е приятно и кое неприятно на хората. Спрямо душите на хората той трябва да бъде много внимателен. Тъкмо тази черта липсва у българите. Българинът е крайно нахален. Надали има друг народ, за когото може да се каже същото. Като общо правило, българинът не знае, какво нещо е любов и уважение към личността на човека, а още повече към душата. Когато българинът проявява към някого уважение или почитание, непременно той има някаква користолюбива цел. Българинът рядко може да направи нещо безкористно. Ако той не може да извърши нещо от любов, нека го направи поне от обич към Истината.

Казвам: българите, трябва да се борят с този вътрешен недъг – нахалството, за да се подигнат. Този недъг може да се изправи само по един начин – когато човек обикне Бога. Като говоря за обич, за любов към Бога, аз не разбирам този Бог, Който живее на небето, нито Този, Който живее в хората, но подразбирам Бога, Който сега иде в света. Младият момък няма да се влюби в стара баба, която представлява живота на миналото; той няма да се влюби в женена жена, която представлява сегашния живот, но ще се влюби в чистата девствена мома, която никога мъж не е познала. Тази мома представлява бъдещия живот – животът на новата култура. Това е правилното положение на нещата, което всички съвременни хора трябва да разбират. Тъй както хората вярват днес в Бога, това не е вяра.

Това е живот на интерес. Кой не вярва в една богата банка? Да вярваш в някоя банка само затова, че всеки ден имаш възможност да теглиш пари от нея, това е вяра чрез принуждение, вяра от интерес. Според индусите истинската вяра в Бога подразбира сливане с Него. Това не е точно определение на вярата. Според нас сливането с Бога подразбира да гледаш на нещата тъй, както Той гледа. Затова се изисква абсолютна чистота, с нищо да не опетняваш Божественото в себе си.

Когато се говори за Бога, Когото не познавате, това е философско положение, което може да смути донякъде съзнанието на обикновения човек. Ние не говорим за това Начало, което вие познавате в смъртта, но говорим за това Велико Начало във Вечния живот, което вие още не познавате. Може ли да се нарече лекар този човек, който продължава живота ви само с няколко дни? Може ли да се нарече майка тази жена, която ви дава живот само за 30 – 40 години? Може ли да се нарече баща този човек, който сам изял и изпил всичко, а за сина си нищо не оставил? И сега, ако знаете законите за раждането и прераждането, всеки от вас ще може да определи, на кое място ще се прероди. Ако някой баща има 5 – 6 сина, в отвъдния живот той ще се прероди чрез този син, когото най-много обича. Като има пред вид това, той оставя на своя любим син най-много наследство: къщи, ниви, пари. Той прави това с користолюбива цел: като дойде втори път на земята, да бъде богат. На останалите синове, които не обича толкова много, или никакво наследство не оставя, или много малко, с което иска да каже: аз няма да се преродя чрез вас, за това не ви оставям нищо. По същия начин постъпва и майката, когато има няколко дъщери. Една от дъщерите си тя обича най-много и всичко, каквото има, дава на нея, защото иска да се прероди чрез нея. Туй не е за осъждане, защото такъв е вечният план на живота. Това ще се повтаря и преповтаря дотогава, докато човек се изчисти от своя егоизъм и от користолюбието си. При тази користолюбива любов, когато бащата се прероди чрез своя любим син, той ще бъде отгледан от него по всичките правила на съвременното възпитание. Той ще тегли от сина си такъв каиш, какъвто никога не е виждал и не е чувал. Всеки човек в живота си ще минава през страдания дотогава, докато дойде до абсолютно безкористие.

Следователно, първото нещо, което се изисква от всеки едного, е да има в съзнанието си високо понятие за Бога. Като имаме пред вид всички съвременни религиозни вярвания за Христа, за светиите, за онзи свят – всички тия вярвания трябва да се пречистят! От тях хората са направили една сплав, една амалгама, вследствие на което си представляват нещата тъй, както никога не са били. Днес се говори за Христа, за християнството, но питам: какво е било християнството в своя първоначален период? Какъв е бил Христос и как е проповядвал? Христос ходел скромно облечен, със

сандали на краката си. Как стана тогава, че Неговите избраници днес служат на Бога с мантии и с корони на глава? На времето си Христос работил без заплата. Как се нареди днес, Неговите избраници да получават такива големи заплати? Аз се чудя на всичко това.

Как ще обясните тези факти от научно гледище? Ако една овца проявява качества, каквито майка ѝ не притежава, питам: отде се явиха тези качества в овцата? Когато видя един катър, аз зная, че майка му е била кобила, а бащата – магаре. Ето защо, когато човек даде ход на някоя чисто животинска или човешка проява в себе си той трябва да знае, че или баща му, или майка му е причина за това. В единия от тях е имало някакво неестествено проявление. Ако не е така, отде може да дойде този грях? След всички грехове и престъпления, които съвременните хора вършат, най-после те казват: ние сме от Бога родени. Питам: как е възможно да сте родени от Бога, а грехове и престъпления вършите?

Не говорете така! Не обвинявайте Бога за вашите грехове и престъпления! Когато вършите грехове и престъпления, Бог хиляди пъти ви казва: „Не правете това, защото не е право, не е добро!" Вие чувате гласа Му, и пак вършите своето. Защо Го обвинявате тогава? Кажете си: аз сам направих този грях и ще понеса последствията му.
В един женски манастир живели няколко калугерки със своята игуменка. Калугерките обичали да ядат печени яйца, но не им позволявали. Те търсили начин, как да задоволят това свое желание. На една от тях идва на ум, да пекат яйцата на свещ. Намислила и го приложила. Този начин се указал практичен, и затова, незабелязани от никого, те го прилагали често. Игуменката видяла един ден, как калугерките, скрито от нея, пекат яйца на свещ. Тя се почудила и казала: „Отде се намери този дявол, да ги научи да пекат яйца на свещ?" Дяволът, като чул, че се хвърля такова обвинение върху него, казал: „Напразно ме обвинявате! Аз за пръв път чувам подобно нещо, да се пекат яйца на свещ". Значи, и князът на света за пръв път вижда такова изкуство. Въпросът не е за греха. Грехът е минал вече своето време.

Днес ние трябва да знаем да градим. Ние сме зидари, и с чукове в ръка трябва да градим Божественото здание! Един ще циментира, друг кал ще бърка, трети – греди ще дяла. Всеки ще прави, каквото може, но всички заедно ще градим. – Ама аз вярвам в Бога. – Не е въпросът в вярването. Всички трябва да градим. От всички се иска работа. Минаха ония времена на безработица. – Ама аз те обичам! – Какво от това? Че обичаш, толкова по-добре за теб. То е условие да работиш, да служиш на Бога. И затова, казвам: дошло е времето да работите на Божественото здание. Който не е готов. Няма да бъде взет за работник, понеже ще развали Божествения

план. Той скоро ще се умори и ще каже: нека дойде друг да гради! – Не, така не може. Всички трябва да бъдете майстори. Правете всичко за Бога. На Бога служете, себе си почитайте, ближния си обичайте! Да обичате ближните си, значи да им помагате, като им давате подтик да свършат работата си по-скоро и по-добре.

Значи, всички на работа! Начинът, по който сте работили досега, е добър, но има вече нов, по добър начин за работа. Новият начин се заключава в абсолютното спазване законите на разумната природа. Например, когато правим екскурзии, понякога дъжд вали, вятър вее, и някои казват: Защо Учителят не разсее облаците, да не вали дъжд? Защо не спре вятъра и не заповяда на слънцето да грее? – Не, аз съм много внимателен спрямо природата. Аз не променям нито ветровете, нито дъжда спирам, но се нагаждам с тях. Като срещна приятелите, които създават ветровете и дъждовете, поразговарям се малко с тях и им казвам - виждам, че искате да ни окъпете и да ни проветрите малко, но гледайте да не ни окъпете и проветрите повече, отколкото трябва. Аз никога не им заповядвам, искам те сами да се сетят, какво трябва да направят. Ако не разберат, как трябва да постъпят, казвам: тяхна работа е това! Те вършат работата си, както разбират, а пък аз трябваше да избера съответно време за екскурзия. Не трябваше да отивам на екскурзия тъкмо този ден, когато приятелите поливат там. Ако съм направил някаква погрешка в изчисленията и в такъв ден, именно, тръгна на екскурзия, обръщам се към тях внимателно, като им казвам ще бъдете така добри, да задържите поливането си за още няколко часа. Човек не трябва да заповядва, но трябва да бъде внимателен. Казвам: в отношенията ни се изисква пълно съобразяване с онова, което живата природа върши. Обаче, в природата има известни прояви, които не са Божествени. Само срещу тия прояви ние реагираме. Например, явяването на някой голям, опустошителен циклон, или на големи порои, които причиняват наводнения, и ред други стихии, те не са Божествени явления. Причините за тия стихийни явления сме ние, хората, които с нашия неправилен живот, създаваме един неестествен ред на явленията в природата. Всяка планинска местност, в която владее чистота и светост, може да изпрати срещу нас бури и ветрове, ако се опитаме с нещо да нарушим нейните правила и закони. Съществата, които населяват тия места, могат да ни изгонят, и ние ще се принудим да слезем в по-низките места.

Мнозина мислят, че могат да вършат на планината, каквото искат. Не е така. Чистота се изисква от човека! В природата съществува закон за абсолютна чистота: чистота в мисли, чувства и действия. Не се плашете от този закон! Със страх човек не се спасява, но той трябва да знае, че съществува един Божествен закон, който регулира всички явления в

живота и природата. Например, ако отидете в някоя планинска местност, населена от нимфи, и се опитате да развалите техните градинки, ще влезете в стълкновение с този закон, който регулира явленията, и вие непременно ще пострадате. Тия нимфи избират най-хубавите места в планините и ги покриват с цветя и зеленина. Те ги поливат, обработват и наглеждат, както домакинята обработва своята градина. Нимфите поддържат градинките си със своята обич. Ако времето е сухо, без дъжд, те носят специално за тях вода и ги поливат. Та когато минаваме през такива планински местности, трябва да бъдем много внимателни. Сутрин, когато наблюдаваме изгрева на слънцето, а вечер – звездите, пак трябва да бъдем внимателни. На земята се забелязва едно слабо клатушкане, вследствие на което ние нямаме всякога едно и също отношение към слънцето, месеца и звездите. Такива промени стават не само на земята, но и в атмосферата. Някога въздухът е по-гъст, а друг път – по-разреден; някога е по-сух, а друг път – по-влажен. Навсякъде в природата се забелязва една малка промяна. Понякога слънцето и звездите не изпращат към земята нужното количество светлина, от която ние се нуждаем. Има случаи пък, когато ние не можем да възприемем направо слънчевата светлина. Тя трябва да мине предварително през специални трансформатори, да се смекчи, и тогава да дойде до нашите очи. Обаче, ние трябва да знаем, по кое време да излизаме сутрин. Ще кажете: добре е да се излиза сутрин при зазоряване – Не, има случаи, когато не е добре да се излиза сутрин при зазоряване. Спрем ли се, обаче, пред тия специални случаи, ще дойдем до фанатизъм. Природата не търпи никакъв фанатизъм. Понеже всички центрове в природата се менят всеки час, човек трябва да бъде винаги буден, готов на поста си, като капитан на своя параход – всеки ден да прави нови изчисления, всеки ден да се приготовлява за нови условия. И благата, които Бог ни изпраща всеки ден, трябва да знаем, как най-правилно да ги употребим за съграждане на нашето тяло. Например, вие искате да бъдете обичани, да имате влияние над хората. Питам: как можете да придобиете това, ако вашата нервна система е разстроена? Ако вие сте нервни и постоянно се дразните, как ще можете да обичате и да ви обичат? Вие трябва да бъдете като банкер, организмът ви постоянно да бъде пълен с магнетична сила. Не сте ли богати с такава сила, нервни ли сте, хората ще ви избягват. Ако трябва да влезете в съобщение с такива хора, това направо не може да стане. С тях направо вие не можете да се разговаряте. Между тях и вас непременно трябва да дойдат ред други същества, които да смекчат тяхната енергия, да я трансформират. За такива хора Писанието казва: „Лошите съобщения развалят добрите нрави”. За добрите хора, с мек характер и богати с магнетична сила, Писанието казва: „Добрите съобщения поправят лошите нрави”.

Сега, пред нас седи една положителна, нова наука, ново учение. Не е

достатъчно само да твърдим, че трябва да бъдем добри, благородни, че сме хора на новото учение и т. н. В какво се заключава новото учение? – Новото учение се изразява в определено, положително служене на Бога; в почит към себе си, да знаеш на всяка стъпка, че си човек; и в постоянна обич към ближните си. Новото учение включва в себе си една определена, положителна наука, която може да се приложи в живота. Новото учение дава на хората нов начин за самовъзпитание, чрез който те могат да видоизменят лицето си, да го направят красиво и хармонично. Повечето от съвременните хора са хилави, болни. Те трябва да преустроят целия си организъм, но за това се изисква голям капитал. Най-първо човек трябва да преустрои своето сърце, своя ум, своята воля, а след това и своята душа, като внесе в нея всички необходими елементи, с които тя трябва да работи. След като е работил върху своя ум, върху своето сърце, върху своята воля и върху своята душа, човек ще остави душата си свободно да работи и ще каже, като пияния турчин: „Божия работа е това!" Каже ли така, нека наблюдава, как Бог работи. Сега, с тези ъгли, които имате по лицата си, с тези възли по пръстите си, с този хилав организъм, вие не може да влезете в Царството Божие. Трябва напълно да преустроите организма си. И само по този начин, с обновен, здрав организъм, вие ще видите, как Бог работи и ще разберете, за кой Бог ви говоря. Аз ви говоря за този Господ, Който иде сега в света. За Него се казва в Писанието: „Последния ден ще напиша своя закон в сърцата им, и те ще ме познаят". Светът още не познава този Господ, именно. Засега Той има повече от 40 имена, които са написани в Библията, но всички са опетнени. Затова Той даде на Мойсея ново име за себе си. Вие как ще Го наречете? Христос Го нарече Отец, с което искаше да каже, че Бог има еднакви отношения към всички хора, като Баща към синовете си. Хората, обаче, нямат еднакви отношения към Бога. Някой казва: Бог ме изостави съвсем; на едни даде богатство, на други – знания, а на мене – нищо.

Христос дава два образци за отношения на баща към синовете си и обратно. Един баща имал двама синове. По-младият син поискал от баща си своето наследство и отишъл в света да си поживее, дето изял и изпил всичко. Като изял всичко, той дошъл до съзнание, че сгрешил и решил да се върне при баща си. Той си казал: „Аз мислех, че животът при баща ми е тежък и затова пожелах да се отделя на свобода, но указа се, че този живот бил по-тежък". Върнал се той при баща си, разкаян и смирен, като му казал: „Прости ме, татко, аз се връщам при тебе, но не съм достоен да се нарека твой син; моля те, приеми ме за твой последен слуга". Баща му се зарадвал, приел го много добре и в чест на неговото връщане заповядал на слугите си да заколят и опекат едно от най-угоените телета.

Сега започва изпита за по големия син. Той минавал за чист и свят,

работел с усърдие и любов на баща си, но сега, като видял радостта на бащата за връщането на по-малкия му брат, в него се събудила ревност, завист, и той казал на баща си: „Толкова години аз ти работя, но ти никога не закла за мене теле. Сега, като дойде брат ми, ти се развесели и заповяда да заколят за него най-угоеното теле." Баща му отговорил: „Синко, всичко, което имам е твое. Ти можеш всякога, когато пожелаеш, да си заколиш не едно, но колкото искаш телета, всички са твои. Брат ти няма нищо, той беше изгубен и се намери." Значи, големият син се възгордява, но не съзнава грешката си. Малкият син съзнава погрешката си и се смирява. Питам: кой от двамата синове е на правата страна? Малкият син, който се е разкаял, задето напуснал баща си, е на по-прав път от големия син. Чувствата на бащата и майката не се дават по закон, но по любов.

Следователно, новото положение в света изисква всички да бъдем синове Божии. Щом сме синове Божии, всички трябва да имаме еднакви отношения помежду си. Сега не е въпросът, как трябва да се отнасят хората към мен. Важно е, как аз трябва да постъпвам, какви трябва да бъдат моите отношения към Бога, към душата ми и към моите ближни. Че не ме приели никъде добре, това не ме интересува. От всякого се изисква да държи сметка за своите постъпки и отношения, а не за отношенията и постъпките на другите. Каквото предприема човек, той трябва да се запита дълбоко в себе си, как трябва да постъпи. Пътува ли за някъде, той трябва да се запита, кой път да вземе. Божественото начало в човека ще му отговори накъде да върви, кой път да вземе и т. н. Често при екскурзии, много екскурзианти изгубват пътя и се забъркват по тази причина, именно, че не се допитват до Божественото в себе си. Те си проектират нещо по човешки, било това, че избират по-кратък и лесен път, било че имат пред вид някаква икономия в пътя, и в края на краищата остават изненадани: вместо по-евтино, пътят и-ч излиза по-скъп, вместо по-кратък – по-дълъг. Така става, когато човек не се вслушва в своя вътрешен глас. Обаче, Провидението действува така, че всяка неприятност превръща в приятност, всяко зло – в добро.

Всяко противоречие в живота на човека е ценна предпазителна мярка. Чрез това дадено противоречие, някои по-напреднали ваши братя искат да ви помогнат. Ще знаете, че в света има един определен, Божествен път. Следва ли човек този път, косъм няма да падне от главата му. И оттам, всяко противоречие, всяко страдание и всяка болест в живота на човека е резултат на отклонение от този път. Чудни са съвременните хора! Виждам един болен човек, легнал на гърба си, отчаян, обезсърчен, очаква смъртта си. Той не се замисля, не прониква малко по-дълбоко, да види, че има нещо по-високо от обикновения живот, в който се движи. Той не подозира даже, че всичко се нарежда отгоре, че има един Велик закон, който

регулира всички неща в живота. Всички хора трябва да дойдат до съзнание, да разберат, че има една Велика разумност, която управлява света. Питам: в какво седи силата на човека? – Силата на човека седи в интереса, който той проявява, както към своята работа, така и към Божията. В това отношение, ако всички хора се заинтересуват от Божията работа, светът ще се оправи. Ако оставим света сам да се преустройва и съгражда, нищо няма да се постигне. Ние сме зидари на новото, и затова от нас се изисква съграждането на новия свят. Днес ние поставяме основите на Божественото здание, върху което ще градим с векове. Старият ред и порядък, старият морал ще мине и замине, нов иде вече. Съграждането на новото започва от днес и ще продължи с хиляди години. Мнозина бързат, искат по-скоро да видят, какво ще излезе. – Тази работа не става с бързане. Казвате: отде ще вземем план за Божественото здание? Казано е: „Както е на небето, така ще бъде и на земята". Значи, моделът е на небето. Един ден, когато се отвори небето, вие ще видите, как трябва да се гради. Имайте вяра в това, което ви говоря, защото е Божествено. Ако вярвате в него, косъм няма да падне от главата ви.

Казвам: ако вървите по Божия път, порои и наводнения няма да има, циклони и разрушения няма да има. Всички порои, наводнения, бури и земетресения се дължат на нарушения, отклонения и опълчване срещу Великия Божи закон. Обаче, всички трябва да знаят, че земята принадлежи на Господа. Ако някой мисли, че може да прави, каквото си иска, той се лъже. Всеки, който се опълчва срещу Божествените закони, нищо добро не го очаква; всеки, който е в съгласие с тия закони, пред него се откриват всички възможности на живота за добро. Ние сме за живота. Всеки живот има свои добри и лоши страни. Защо и за какво, ние оставяме този въпрос настрана, не го обясняваме. Тъй както е създаден светът, всички явления в него могат, да се обяснят само по един разумен, Божествен начин. Един ден вие ще бъдете свидетели на всичко, което ви говоря. Тогава ще видите, как Бог оправя работите. Планът е вече направен. Казано е в Писанието: „Старото ще си отиде, и Бог ще създаде нова земя и ново небе". От невидимия свят ще дойдат готови работници за преустройване на света, а вие ще бъдете техни помощници. За това време, именно, и вие се приготовлявате. Някои от съвременните религиозни хора вярват, че като умре един християнин, той отива на небето да блаженствува: по цял ден пее и свири. Казвам: ако този християнин отиде на небето със своето свирене, нищо няма да направи. На небето, именно, той ще се учи да свири правилно. Обаче, небето не е място само за свирене. Там душите се учат и да свирят, и да пеят, и да ядат, и да пият правилно, но, преди всичко, то е място за работа. Ще кажете: щом е така, дошло е времето да не слугуваме вече на фараона. – Да, но фараон не е някъде вън от вас. Най-лошият фараон е вътре във вас. Колко духовни

сестри и братя са още фараони! Колко свещеници и владици са още фараони! Някой иска да ме разбере, какъв човек съм, какво представлявам от себе си. Когато някой иска да ме разбере, какъв човек съм, аз взимам чук в ръка, давам и на него такъв, и казвам: ела при мене и двамата заедно ще чукаме, ще градим. Работата ще покаже, какъв съм, и кой съм. Двама художници, двама музиканти, двама поети, двама религиозни, които работят заедно, всякога ще имат резултат и ще се познаят. Те са зидари. Когато двама души се молят, те градят нещо. Ако единият се моли, другият ще слуша; той се учи, как трябва да се моли. Има факири в Индия, които чрез музика влияят на змиите. Като засвирят на своя дървен инструмент, подобен на флейта, всички змии се събират наоколо им. Мнозина могат да свирят, но не могат да събират змиите наоколо си. Някъде из България, един ходжа имал способността със свиренето си да събира гъсениците от дърветата. Един българин се оплакал на ходжата, че дърветата в градината му били нападнати от гъсеници. Ходжата обещал, че ще му помогне да ги събере на едно място. И, наистина, един ден той отишъл в градината на този българин и започнал да свири. В скоро време гъсениците от дърветата започнали да лазят надолу и се събрали на едно място. Българинът, като ги видял така събрани, веднага се приготвил да ги убие, но ходжата го задържал, като му казал: „Изхвърли ги вън нейде, далеч от градината си, защото, ако ги убиеш, те ще се наплодят много повече". Със свиренето си ходжата им показал, че дърветата не са място, дето те могат да живеят. Следователно, както българинът искал да постъпи с гъсениците, по същия начин и съвременните хора искат да унищожат злото, греха в себе си. Не, човек трябва да посвири на злото, на греха, както ходжата свири на гъсениците, и да му каже: това място не е за тебе. То е за Бога. Този е новият начин, по който Божият Дух работи върху душите на хората.

И тъй, всички хора трябва да имат вече нов идеал. Това, което те наричат любов към Бога, ние наричаме служене на Бога. Обичате ли никого, вие трябва да му служите вече по нов начин. Отсега нататък всеки трябва да прилага в живота си служенето по новия начин, като вътрешна работа върху себе си. След служенето иде: почитта към себе си, и най-после – обич към ближния. Това означава стиха: „Който прави Истината, делата му са по Бога направени". Той подразбира: ако служиш на Бога, ако почиташ себе си и ако обичаш ближния си, твоите богатства ще останат у тебе, никой не може да ти ги вземе.

Сега, желая на всички да развиете дарбите си, които Първичната Причина е вложила във вас. Всичко друго нека ви служи като вътрешно помагало. Затова се изисква силна мисъл и възвишени чувства. Ако не можете да направите вътрешна връзка с Великия Принцип на живота, за да Го

познаете, нищо няма да постигнете. Познанието на Този Принцип трябва да мине във Вечния Живот, като необходимо условие за неговото задържане. Вечният Живот изисква такова служене на Бога, както ангелите Му служат. Като необходим елемент за Вечния Живот е абсолютната чистота. Без нея нищо не може да се постигне. Казано е в Писанието: „Само чистите по сърце ще видят Бога". Който само веднъж види Бога, той всичко може да възприеме.

Следователно, без служене на Бога, без почит към себе си и без обич към ближния, нищо не може да се постигне. Това са елементарни, основни правила за земния живот, без които той не може да се прояви. Мойсей проповядваше на евреите любов към Бога, но това учение беше недостъпно за тяхното развитие и те, вместо да проявят любов и служене към Бога, те го приложиха към себе си. Обаче, да служиш на себе си, това е старо учение. Ние поставяме нов ред на нещата обич към ближния, почита към себе си и служене на Бога. Само чрез служенето ние ще проявим Любовта по нов начин. Проявим ли така Любовта, и чистотата ще дойде у нас. Щом дойде чистотата, ние ще имаме нова, положителна наука, с нови правила и методи. Ако ви се даде тази наука още сега, тя ще ви създаде големи затруднения. Вие не сте готови още за нея. Представете си, че ви се дадат известни познания, да разбирате човека по чертите на лицето, или по някои белези на главата. Като срещнете някой човек, вие ще кажете: аз познавам този човек, зная го какъв е. Нали виждам очите, ушите, носа ръцете му – достатъчно ми е това.

Казвам: знание без чистота е в състояние повече да ви спъне в живота, отколкото да ви подигне. Мнозина биха дали всичко, каквото имат, само да постигнат истинското ясновидство. Обаче, да бъде човек ясновидец, изисква се голямо самообладание, както и здрави, положителни знания. Ако очите на хората биха се отворили преждевременно, животът им напълно би се развалил. Тъй щото, те трябва да благодарят, че нямат още тази дарба. За този, който вижда, а същевременно и разбира нещата, ясновидството има смисъл. В това отношение човек трябва да се пречисти окончателно, да освободи съзнанието си от всички криви положения и възгледи за живота. Ако някой мъж е ясновидец и вижда, че неговата жена има отношения с други мъже, той трябва да знае дълбоката причина на тези отношения. И обратно: ако жената вижда, че нейният мъж има отношения с други жени, и тя трябва да разбира причините на неговото положение. Питам: виновна ли е някоя жена, ако управлението на затвора, дето е поставена за никаква грешка, я тури между няколко мъже престъпници? Ще кажете, че не е трябвало да греши тази жена. – Добре, вярно е, че не е трябвало да греши, но станало е вече това нещо. Какво трябва да се прави сега? Ако някой е в затвора, това ни най-малко не

показва, че той действително е престъпник. Често престъпниците в затвора живеят по-добре отколкото свободните хора. Преди години, във Варна дойде при мене една паднала жена, която се оплакваше от положението си, от тежкия живот и казваше, че не иска повече да живее така. Наистина, страшно нещо е да падне човек! Още по-страшно е да падне една жена! Тя продължи по-нататък: „Аз не смея да вляза в никое общество, не смея да отида и на църква. Дето вляза, всички ме считат като прокажена. Какво да правя сега? Искам да си направя една малка къщичка и да заживея честно и почтено. Има един, който ме обича". – Дръж се тогава за него. Всякога трябва да има поне един човек, който да ви обича. Той ви носи спасението. Бог ни обича по единствената причина, че иска да ни спаси, да ни избави от положението, в което се намираме. В този смисъл, всеки човек може да каже: има поне Един, Който ме обича. Тази жена ми казваше: „Постоянно се оплаквах, протестирах срещу съдбата си, но най-после се обърнах към Господа и казах, „Господи, на Тебе се оставям, покажи ми пътя, по който трябва да вървя. Не мога да живея повече така". Това е тъмната страна на нейния живот. Светлата страна на живота ѝ се заключава в това, че всичкото зло ще се превърне в добро, и скръбта ѝ ще се превърне в радост. Един ден, когато човек напусне тялото си, ще му дадат ново тяло, по-добре организирано, и тогава всяко зло ще се превърне на добро.

Сега, всички вие ще бъдете зидари в новата култура. Не се заблуждавайте от временните, от преходните неща. Всичко старо ще премине, и новото ще дойде, но време се изисква. Хиляди години се изискват, докато новото израсне и даде плод, за да видите, какво Бог е скрил във вашите души. С вас заедно ще работят и светии, и ангели, и праведници, и добри хора, и гении, и талантливи хора, като художници, музиканти, учени и др. До това време вие няма да се смущавате, да се обезсърчавате, но ще работите и ще очаквате новото, на което ще бъдете свидетели. В Божията Любов няма нито измяна, нито промяна. В този живот всичко се превръща в добро. Божественият свят е предвидил за вас нещо много по-хубаво от това, което днес имате. Вие ще се освободите от всички недъзи, слабости и спънки в живота си. Ако имате спънки, те се дължат единствено на вас. В Първичната Причина се крият всички възможности за добро.
Някои ще ви запитат, в какво седи новото учение. Вие ще им отговорите, че новото учение се заключава в служене на Бога, в почита към себе си и в обич към ближния. – Ама вие вярвате ли в Христа? За какъв Го считате? – Не е въпрос, какво ние мислим за Христа и дали вярваме в Него. По този въпрос най-добре могат да ви осветят всички ония, които минават за християни. Днес Христос се е заловил на работа. С чук в ръка Той работи по зданията, гради, събаря, не чака да Му се създадат благоприятни условия. В Писанието е казано, че Христос седи отдясно на Отца. Това

значи: Христос е седнал отдясно на Любовта и чрез закона на Мъдростта учи хората, как трябва да живеят и да работят. Сутрин Христос среща някой човек тъжен, обезсърчен, няма работа и го запитва: какво искаш? Защо си тъжен? – Нямам работа, нямам пари да храня себе си и семейството си. – Не се безпокой, вземи чука и ела заедно с мене на работа! Отиват двамата при един богат човек, и Христос му казва: дай на този човек работа и му плати 50 – 60 лева надница! Ако този беден човек е шивач, Христос ще го заведе при някой голям майстор – шивач и ще му каже: този човек иска да работи. Дай му част от твоите поръчки. И като се залови на работа, нека той каже: Господи, както аз шия тази дреха, така и Ти ми приготви една нова дреха, да се зарадвам и да Те прославя. Шиеш ли дреха на някой човек, вложи в нея всичките си благопожелания и благословения, та като облече той дрехата си, да каже: нещо хубаво има вложено в моята дреха. Да бъде благословен този, който я шил! Постъпи ли шивачът така, неговият клиент и втори път ще го потърси. Когато фурнаджията меси хляб, нека вложи в него най-доброто си разположение, че който хапне от този хляб, да остане доволен, и втори път да иска да си купи от същото място. Този хляб трябва да оживее в съзнанието на всеки, който го е опитал, и под негово влияние да каже: отсега нататък решавам да живея добър и чист живот. Когато майсторът гради къща, той също така трябва да остави в нея своите добри влияния, че като влезе притежателят й, да каже: отсега нататък искам да живея нов живот, да се преродя. Само по този начин можете да подкрепвате хубавото и доброто в света. Ние сме дошли на земята, именно, затова – да подкрепваме и развиваме доброто. Всеки от нас е малка станция, на която могат да се спират възвишените същества, които идат от невидимия свят да извършат известна работа. През нас ще преминат те и на нас ще си починат. Душата и духът на човека са тъкмо такива станции, спирки или огнища, дето Божиите работници ще спират.

Днес всички имате Божията подкрепа, както и подкрепата на Христа, на всички светии, на всички велики Учители, на Всемирното Бяло Братство, както и на възвишените същества, завършили своето развитие. Всички ще работим за съграждане на новата култура и като я съградим, само тогава можем да кажем, както е казал слепецът във времето на Христа: „Едно време бях сляп, но сега виждам ясно". Всичко, каквото Бог сее, израства. Всичко добро и възвишено, което желае душата ви, ще се постигне, но съзнанието ви трябва да бъде будно, да не се прекъсва връзката.
Ние можем да ви обясним новото учение и по друг начин, в друга форма, но има една вътрешна опасност за вас, която седи в следното: ако малко дадеш на човека, той отслабва; ако много му дадеш, той се пресища. На всеки човек трябва да се даде толкова, колкото му е нужно. Да познаваш хората и да знаеш, как да постъпваш с тях, не е лесно нещо. Това е наука!

Срещнеш ли растение, животно или човек, които имат нужда от тебе, ти трябва да знаеш, как да им помогнеш. Не знаеш ли, как да им помогнеш, по-добре не се заемай; не разваляй хубавото, което има в тяхната душа. Не размествай Божественото в хората и не мисли, че ти можеш да го наредиш по-добре, отколкото Бог го е поставил. Задачата на всекиго е да обърне човека към Бога, ако може да направи това, и след туй да започне да го кърми. Новороди ли се той, по-нататък работата е лесна. Да записваш хората като членове на едно или на друго братство, това не е обръщане към Бога. Ние не се нуждаем от членове. Ние не се нуждаем от бързо обръщане на хората. Ако е въпрос за членове, ако е въпрос да обръщаме хората, и крадецът може да обръща джобовете. Обръщането на джобовете, обаче, не е добро, в него няма никакъв морал. Сега ще ви дам две противоречиви мисли, върху които трябва да разсъждавате. Те са следните: вие сте много добри, без да знаете, че сте добри; същевременно сте и много лоши, без да знаете, че сте лоши. Лошото в човека се изразява в човешкото, понеже той гледа и мисли само за себе си. И тогава, неговото добро не е добро и за другите. Следователно, това добро за в бъдеще ще му причини хиляди нещастия и злини. За пример, светията може да причини хиляди пъти по-големи злини и нещастия на хората, отколкото един грешник. Ако светията каже на хората, че пътя, по който вървят, не е прав и няма защо да вярват в Бога, той може да ги разколебае напълно и да ги доведе до абсолютно обезсмисляне на живота. Казвам: ако един голям параход не е направен, както трябва, при всяко нещастие в морето или в океана, ще пострадат стотици и хиляди хора. Ако, обаче, една малка лодка се обърне и потъне в морето, ще пострадат само 4 – 5 души. Ето защо човек трябва да има нещо стабилно в себе си, което, при всички условия, да остава неизменно. И когато влизате в Божествения път, да не се ръководите от чужди влияния, но от единственото дълбоко убеждение на вашата душа, че в този път ще намерите вечното, неизменното начало на живота. Друг път, отвън този, няма. Ако човек може да се грее на слънцето, той ще може да се грее и на огъня, ще може да се грее и на свещта, но светлината и топлината, която слънцето изпраща, не може да се сравни със светлината и топлината, която огънят и свещта изпускат навън. Когато има слънце, ти можеш да се грееш и на огън, но когато няма слънце, и на огън не можеш да се грееш.
Доброто в човека е Божественото начало. Следователно, Божественото за нас е тъй необходимо, както и слънчевата светлина. Дръжте в себе си всяко учение, което е съгласно с Божествената светлина. Дойдете ли до някое отклонение, спрете. Всеки ден ние сме изправени не само пред себе си, но и пред Божието лице. И затова, когато човек направи някаква погрешка, той веднага трябва да я коригира.

И тъй, сега всички сте добри. Аз желая доброто у вас да възрасне, да

станете съвършени. Същевременно ви желая и лошото, което имате, да стане тор на доброто. Нека то натори нивите ви, да дадат изобилно плод. Не се безпокойте за вашите ниви и лозя – този тор ще им бъде в полза, те ще дадат повече плод.
Сега, дръжте в ума си мисълта: служене на Бога, почита към себе си и обич към ближния! Това е една велика задача за разрешение, която предстои на всички. За да се осъществи и приложи тази задача в живота, от вас се изисква абсолютна вяра и чистота.

Божията Истина е образ на Божията Любов!

Беседа от Учителя, държана на
25 август 1929 г.

1929_08_26 Положителни и отрицателни черти на живота
съборна беседа

ПОЛОЖИТЕЛНИ И ОТРИЦАТЕЛНИ СТРАНИ НА ЖИВОТА

Всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие имат две страни, две проявления в живота. Същото може да се каже и за изкуствата и занаятите, с които съвременните хора се занимават. Опитният железар, например, знае и двете страни на своето изкуство: да размеква и да втвърдява желязото. Ако железарят знае само да втвърдява желязото, то ще стане крехко и ще се троши; ако пък той знае само да го размеква, ще получи меко желязо, от което ще прави само един род изделия. Човек трябва да бъде майстор в своето изкуство!

Когато учителят влезе в клас, той запитва, например, учениците си: що е злото? - Неодялан камък. Що е доброто? – Одялан камък. Дадат ли злото в ръката ти, т.е. дадат ли ти един неодялан камък, вземи чука, удряй върху него по всички правила на изкуството и дялай, докато го направиш гладък. Гладкият, одяланият камък, е доброто. Значи, доброто се намира под злото. Като изгладите камъка, отгоре му слагате мозайка и той отново става грапав. Грапавината на камъка в този случай е пак зло, но в друга форма. След това взимате друг, специален камък за изглаждане на мозайката и търкате върху нея, докато стане съвършено гладка. Сега вече доброто се намира над злото. По този начин, именно, се сменят злото и доброто в живота: някога злото е отдолу, а доброто отгоре. Растенето и развитието на човека се заключава в усилието, което той прави да постави доброто над злото.

Често хората ограждат дворовете и градините си с бодлив тел. В това отношение бодливият тел представлява злото. Който смее да се доближи до този тел, той непременно ще остави част от дрехата си на някой от зъбците му. Значи, злото може да се постави на служба. Разумният човек правилно използва злото като сила в своя живот. Ето защо, на разумния човек злото се подчинява, а на неразумния – противодейства. Ножът, който човек държи в ръката си, също така е зло, което разумният използва за добро, а неразумният – за пакости, за нещастия и на себе си, и на другите. Перото в ръката на човека е друго зло, което напълно се подчинява на господаря си и казва: всичко, каквото ми заповядаш, ще напиша. Ако ми заповядаш да напиша смъртната присъда на някой човек, ще я напиша; ако ми заповядаш да напиша оправдателен документ на някого, и това ще изпълня. В дадения случай перото е така безотговорно,

както и някои хора са безотговорни. Когато човек извърши престъпление под влияние на известни сили в себе си, отговорността пада върху самия човек, него съдят. Дойде ви някоя лоша мисъл, която ви нашепва да предприемете някаква работа, като ви обещава големи печалби. Казва ви: като започнете работата, в първо време ще имате малка загуба, но ще свършите с печалба. В какво се заключава тази печалба? – В края на краищата ще ви набият малко, но от всичко това ще придобиете големи опитности.

Казвате: трябва ли да се поддаваме на лошите мисли? Трябва ли да вярваме на лошите, на злите хора? Казвам, че и лошият, и добрият човек говорят истината, само че лошият човек я изнася по такъв начин, че хората не я разбират. Знаете ли каква е истината на лошия човек? Той казва: когато аз говоря, мога да заобикалям истината, но когато на мене говорят, абсолютно никаква лъжа не допущам. Човекът на доброто е длъжен да ми говори истината, а аз, като човек на злото, имам право да заобикалям истината. Лъжата е моя стока, която ще ви продавам, а вие ще ми давате равноценното на тази стока – истината. Следователно, и лошият човек обича истината.

Казвам: човек трябва да бъде разумен, да разбира отношенията, които съществуват между злото и доброто, между истината и лъжата. Разумният човек се ползва даже от опитностите и съветите на децата. На един знаменит философ донасят няколко глави твърда, мъчнотопима захар, която на турски наричат келле-шекер. Професорът не могъл да използва захарта, защото нямал зъби да я дъвче и трябвало дълго време да се смучи. Идва едно дете при професора и му казва: нямаш ли нещо сладко за ядене? – Нямам. – Ами това какво е? – Келле-шекер. Аз не я употребявам, защото е много твърда. – Дай я на мене, да видя каква е. То я взима, полива я отгоре с вода и я оставя малко настрана, докато омекне. След това започва да яде. Това показва, че понякога децата разбират живота по-добре, отколкото старите хора, които с години държат келле-шекера в долапа си, без да го употребяват. Щом дойдат малките деца, те ще им покажат как да размекнат този келле-шекер.

И тъй, всяко нещо в живота има две страни: положителна и отрицателна. По отношение на доброто и злото, на любовта и омразата, доброто е отрицателна сила, а злото – положителна; любовта е положителна сила, омразата – отрицателна. Доброто е проява на физическия живот, а всички добродетели във физическия свят са все отрицателни сили. Любовта пък е проява на духовния живот, а всички добродетели в духовния свят са все положителни сили. Обаче, между отрицателните добродетели на земята и положителните добродетели на небето има известно съответствие. Злото

се ражда само тогава, когато се сблъскат интересите на два живота, единият от които е низш, а другият – висш. Всякога низшето става повод да се роди злото, защото не спазва законите и правилата на висшето. Дали ще произведете добро или зло в живота си, това зависи от самите вас. Например, ако направите една чешма, от вас зависи, дали тя ще тече или няма да тече. Ако затворите крана ѝ, тя няма да тече; ако го отворите, ще тече. Значи, всеки човек може да разполага само с това, което той сам е създал. Обаче, вие не сте в състояние да отпушвате или да запушвате гърлото на някое дете, нито пък сте в състояние да го заставите да върши това, което то не иска. Детето ще отваря и затваря своята чешма, когато само пожелае. То само ще отваря и затваря своята бакалница, когато пожелае. Детето е бакалин, който разпродава стоката си, както намира за добре, без да държи сметка за това. Майката, която се грижи за неговото отглеждане и възпитание, трябва да държи сметка за търговските му операции. Детето оперира със своите стоки като господар, а майката - като слуга, който държи в изправност сметките на господаря си. Питам: има ли някакъв морал в търговските операции на детето? Ако някой професор би постъпвал като това дете, как би се произнесъл светът за него?

В морално отношение много от съвременните хора приличат на това дете. Това, което детето върши във физическия свят, хората вършат в умствения и сърдечния свят. Следователно, ако детето има добра майка или добър баща в умствения свят, те ще му се притекат на помощ, ще държат в изправност неговите търговски сметки. Сираче ли е това дете в умствения свят, търговските му сметки са осъдени на фалиране. Децата на съвременните хора правят това, което малките на птиците не правят. Ако надникнете в гнездото на никоя птица, която има малки, ще видите, че там цари голяма чистота. Птиците чистят най-грижливо гнездата си, като не оставят дори никаква нечистотия да попадне там. Надникнете ли, обаче, в люлката на малкото дете, отдалеч ще усетите неговата немощ и некултурност. В това отношение малките птиченца са по-културни, отколкото децата на съвременните хора, които минават за културни. Гнездото на птиците, с техните малки, представлява едно семейство, едно малко общество, каквото и хората образуват. Както хората със своя непорядъчен живот, със своите лоши мисли и желания са в състояние да опетнят семейството и обществото, така и птиците, ако не пазят нужната чистота, ще изцапат гнездата си. Затова, именно, от хигиеническо гледище, птиците не позволяват на малките си да оставят своите изверження в гнездата си. Кога се научиха те на изкуството да пазят чистота и хигиена в гнездата си?

Питам: ако едно малко птиченце е толкова разумно, че пази чистота и хигиена в своето гнездо, защо съвременните културни хора, които говорят

и проповядват за Любовта, Мъдростта и Истината, които знаят ред науки като математика, философия и тем подобни, не спазват нужната чистота и хигиена в жилищата си? Някой философ разрешава най-важния въпрос – как трябва да се живее, а щом го запитат, съществува ли Бог, той казва, че Бог не съществува. Каже ли така, този философ е оставил вече своите изверженния в гнездото си. Запитват го после: ами тогава, как се е създал светът? – От само себе си. Хората пък се създават по същия начин, както водните капки се създават. Не, хората не се създават като водните капки, нито пък светът се е създал сам. Само като се прилага Божията Любов, тя дава добър плод. Не се ли прилага тя, в живота се явяват обратни резултати: сиромашия, болести, страдания и смърт. Първо се е явило богатството в света, а после сиромашията; първо се е явило здравето, а после болестта; първо е дошъл животът, а после смъртта; първо е дошла добродетелта, а после грехът; първо е дошла любовта, а после омразата; първо се е родила мъдростта, а после глупостта. Значи, всички добродетели са на първо място, а след тях, като резултат на неправилни отношения, се явяват отрицателните прояви на живота.

Ние, обаче, не искаме да оперираме с отрицателни величини в живота. За пример, кой от вас би желал да има минус два или минус десет милиона лева? В такъв случай, за предпочитане е този човек да има нула лева, без никакъв минус, отколкото да има милиони левове със знака минус. Друг е въпросът, ако имаш плюс два милиона или плюс десет милиона лева. Минусът представлява отрицателните прояви в живота като съмнение, безверие, малодушие, нетърпение, невъздържание и т.н. Обаче, нито съмнението, нито малодушието, нито безверието, нито своенравието, нито нетърпението са в състояние да подигнат човека. Само положителните качества подигат човека. Следователно, дойде ли човек до някоя отрицателна черта на своя характер, той, като разумно същество, трябва веднага да я замести с някоя положителна черта. Това е наука! Коя е положителната черта на завистта, на ревността? – Любовта. Например, ако вие обичате някое лице, тази любов ще събуди в друго лице ревност. Това е неизбежен закон. Той се проявява навсякъде в живота. Ако някои родители имат няколко деца и едно от децата е по-любимо на родителите си, тази любов непременно ще предизвика ревност в останалите деца, колкото и да са добри те. Ревността понякога се превръща в завист. Тия състояния в науката се наричат естествени последствия. Те се наричат така, защото не търпят никакви обяснения. Далечните причини на тези прояви могат да се обяснят, но каквито обяснения и тълкувания да се дават, самата проява днес не може да се разбере. Защо? – Съзнанието на съвременния човек не е готово да схваща и разбира тези неща. То още не може да прониква в далечните причини на явленията в живота. За пример, всеки човек има представа за сладостта на захарта, защото я опитал и може да я

понася. Яко степента на нейната сладост се увеличи сто пъти, човек започва мъчно да я понася. Увеличи ли се, обаче, степента на сладостта хиляда пъти, човек вече абсолютно не може да я понася, не може да я приема в стомаха си. Вземе ли само един милиграм от нея, веднага я повръща назад. Така става и с всяка идея, за която съзнанието на човека не е готово. Ще изясня мисълта си със следния пример. Има герои в света, които никакъв куршум не може да свали на земята. Защо? – Този куршум по сила се равнява на сладостта в обикновената захар, която той приема свободно в стомаха си. Намери ли се този юнак пред погледа на мома, чието сърце е пълно с любов, краката му се прекъсват, свят му се завива, той изгубва съзнание и пада на земята – не може да издържа този поглед на любовта. Този поглед е толкова силен, както ако биха му дали нещо хиляда пъти по-сладко от обикновената захар. Значи, този голям юнак не може да издържа картечния огън на тази мома. Като я види, той бяга и казва: на бойното поле бях, град от куршуми се сипеха над главата ми, но аз не бягах, на всичко издържах; погледне ли ме тази мома, не мога да издържам. По-страшна артилерия, по-ужасен картечен огън от този не съм виждал! Не зная дали някой от вас е имал подобна опитност, да е падал от картечния огън на една мома. Много хора, които са участвали в последната война, казват, че германците си служили с особени газове и течности, лесно запалителни и избухливи. Това са някакви нови изобретения във войната. Момите пък отдавна знаят това изкуство, да хвърлят такива лесно запалителни газове и течности към момците и с тях да палят чергите им. Като види такава мома, момъкът бяга и казва: горя, горя, цял се стопих! – Така е, топи се, гори този човек. Това не е само иносказателно, но действителен факт. Кои са причините, че този момък се топи? – Това стопяване и горене е естествено последствие на несъответна любов. Момъкът и момата в дадения случай са същества от различни категории, от различно развитие. Едно животно, например, не може да издържа вибрациите на висшата любов. Яко някой обикне едно животно като човек, то непременно ще умре. Ако един ангел обикне човека по ангелски начин, т.е. с вибрациите на ангелската любов, този човек непременно ще умре. С други думи казано: този човек ще пристане на ангела. Той ще напусне тялото си и всички хора около него ще кажат: Бог да прости този човек! Пресели се във вечността. Затова, именно, ангелите не идват често на земята, за да не причиняват смърт на хората. Ако трябва да дойдат, те се обличат в човешка форма, за да не причиняват страдания на хората.

Казвате: добре е и ние да имаме ангелска любов, или да ни обича някой, както ангелите обичат. Казвам: не желайте това, защото тази любов ще ви донесе смърт. Вие не сте готови за такава любов. Щом искате да ви обичат, намерете някой подобен на вас, той да ви обича. Когато Бог ни обича, Той

изразява своята любов чрез някои от нашите ближни: чрез майка ни, или чрез баща ни, или чрез сестра ни, или чрез брата ни – изобщо, чрез някое лице, подобно на нас. Дойдем ли до положението направо да приемаме Божията Любов, ние ще се разтопим, ще изгорим и ще се слеем с Бога. Целта на Бога, обаче, не е в сливането ни с Него, защото ние бяхме веднъж в Него и сега сме излезли навън. Веднъж излезли вън от Бога, Той знае, защо е допуснал това. Може би формата, която ни е дал първоначално, не е тази, която Той е замислил някога и сега ни изпраща в света, да работим, да се развиваме, докато се усъвършенстваме. Само по този начин ние ще дойдем до онази първична форма, която е предвидена в първоначалния Божествен план. Следователно, под "сливане с Бога" се разбира пълно, съзнателно хармониране с Великия закон на Любовта, чийто образ е Истината.

Сега вие живеете на земята, която е пълна с противоречия, които вие трябва да разрешите правилно. Например, дойде при вас един млад човек и ви иска 1000 лв. назаем. Вие го питате защо му са тези пари. Той ви казва, че иска да си купи с тях един костюм дрехи и един чифт обуща, за да постъпи на работа. Казвам: аз зная, защо този човек иска от вас 1000 лева. Той е млад, 21-годишен момък, иска тия пари не за да следва някакво училище, нито да изучава някакъв занаят, но да се облече и обуе хубаво и да се яви пред някоя мома, да го хареса. Питам: за колко време ще може да се представлява той пред момата? Утре дрехите и обущата му ще се скъсат. Какво ще прави тогава? Може да си представите и друго положение. Допуснете, че момата, с която той се е запознал, обича сладки работи, разходки, ядене и пиене, и в няколко дни той задлъжнее около нея с 2000 лева. Какво ще направи той тогава? – Ще заложи дрехите си, обущата си – всичко, каквото има – и ще остане гол-голеничък, без дрехи и обуща и без пет пари в джоба си. Какво важат думите и похвалите на момата, която до вчера се възхищаваше от него, като добре облъчен и елегантен господин, а днес вече той е гол и бос, без счупена пара в джоба си?

И тъй, ако вървите по пътя на сегашното възпитание, вие няма да излезете на добър край, защото то се намира на един съвършено стар и крив път. Съвременното възпитание е дало вече своите плодове и не може да даде нещо повече. Старото е отживяло своето време и си заминава. Старият свят е пълен с обещания, които не могат да се изпълнят. Всеки, който е дал някакви обещания, и да иска, не може да ги изпълни – това не зависи от него. Някой казва: аз обичам еди-кого си. Преди всичко този човек не говори Истината. Той не може да обича. Защо? – Защото днес Любовта не може да има приложение на земята. Казвате: защо не може да се приложи Любовта между хората? Представете си, че сърцето ви е счупено, скършено нещо, или пък краката ви са счупени и аз, който ви обичам, искам да ви

разходя из града с автомобил. Питам: при това положение можете ли да бъдете щастливи? Човек може да бъде щастлив само тогава, когато и сърцето, и краката му са здрави. Докато човек има счупено сърце или счупени крака, той не може да бъде щастлив.

Сега се проповядва ново учение, нова наука на хората. Какво се разбира под думите „ново учение"? – То подразбира да се отпусне на хората нов кредит, с който да преустроят, да създадат нови хора от себе си. Новият човек подразбира съвършено нова форма, нови разбирания, нови понятия. Старият човек трябва напълно да се изостави, да се тури в архивата. Засега, у човека функционират едновременно три живота: единият живот е физически, в който се проявяват ред отрицателни качества, присъщи на животните. Този живот се нарича още и животински. Това, което у животните се счита най-възвишено, което представлява цвета на тяхната култура, се среща и у човека. Честолюбие, гордост, своенравие, тщеславие, и ред още отрицателни качества, които човек проявява, същевременно са качества и на животните. Като се срещнат два вола или два елена, те се сбиват за своята възлюбена. И този от тях ще бъде предпочетен, който покаже по-голяма сила и юначество. Същото нещо се забелязва и между птиците, а дори и между хората. Два момъка се състезават за една мома и който от тях надвие, той ще спечели момата.

Питам: де е човекът тогава? Значи, в животинското царство правото е на страната на силния, а кривото – на страната на слабия. Дойдем ли до живота на човека, този процес е обратен: правото е на страната на слабия, а кривото – на страната на силния. В това се познава човекът. В Божествения живот пък правото е на всички.

Божественият живот е регулатор, който регулира всички явления. Когато някой иска да регулира своя живот, той трябва да тури Божествения принцип за основа на всички свои действия. Човешкото не може да регулира живота. Човешкото така съпоставя нещата във физическия живот, че на всяка стъпка поддържа правото на слабия. Когато животинското начало вземе надмощие в човека, той казва: как тъй, аз, силният, да се подчиня на еди-кого си! Аз ще му докажа, че правото е на моя страна. И по този начин човек може да извоюва своето право, но ще знае, че ако употреби физическа сила, той не е нищо друго, освен едно животно: риба, вол, кон, а най-много може да достигне до слон. По-горе от слона той не може да отиде. С девиза, че правото е на силния, човек може да мине през всички животински форми, преди и след потопа, но до човека не може да достигне. Защо? – Защото в човешкия живот правото е на слабия. Дойде ли до този принцип, с него човек не може да отиде в света на ангелите, защото техният принцип е съвършено различен от този

на човека. Човекът се ражда слаб, ангелът се ражда силен. Когато един ангел се ражда, той е толкова силен, колкото и големият ангел, който е живял много години.

Следователно, ако някой иска да знае какво представлява Божественият свят, казвам: Божественият свят е мярка, която регулира правото и в трите свята – правото на силния, правото на слабия и правото на всички. Каже ли силният, че търси своето право, невидимият свят го изпраща на земята като животно; каже ли слабият, че иска своето право, невидимият свят го изпраща на земята като човек. Желае ли правото на всички, невидимият свят го изпраща в ангелския, в Божествения свят. Тъй щото, който иска правото на силния, животно става. Ще кажете: как така, аз, почтеният, високоблагородният човек, да вляза в царството на животните? – Ти сам избра това положение. Който иска правото на слабия, той се смирява и човек става. Който иска всички същества да бъдат добри, той е между ангелите вече. Вие не може да разберете напълно целокупния живот, ако не съпоставите паралелно тия три положения в живота. Те се рязко различават едно от друго, но между тях има известно съотношение, известна връзка. Обаче, Истината е една. Човек трябва да знае какво иска от Бога. Защото, ако те обичат като животно, това е едно положение, ако те обичат като човек, това е друго положение, и ако те обичат като ангел, това е съвсем особено положение. Имате, значи, три положения, три вида обич.

Някой казва: обидиха ме. Питам: като животно, като човек или като ангел те обидиха? Ако са те обидили като човек и ти искаш да станеш силен, да си отмъстиш, тогава и тебе, и противника ти, ще ви изпратят в животинското царство: тебе ще направят вълк или хърт, а него – заек. Ти ще го гониш, а той ще бяга. Цял ден ще викаш „ха-ху, ха-ху", ще гониш заека. Защо? – Защото са те обидили. Ние знаем, че животните само се обиждат. Копоят казва: „Ти трябва да знаеш за друг път, как се обижда копой". Заекът пък казва: „Втори път копой не обиждам". Защо? – Това знае само този, който е бил гонен от копой. Ако пък си обиден като слаб човек, който не иска никакво отмъщение, невидимият свят ще изпрати и двама ви в човешкото царство: тебе ще постави като господар, а противника ти – като слуга, и ще ти каже: сега, като господар, изправи погрешката на твоя противник. След това ще те наблюдава как постъпваш. Опиташ ли се да разрешиш въпроса, както копоят постъпва спрямо заека, веднага ще приемеш неговата форма. Това е неизбежен закон.

Постъпките на хората определят тяхната форма. Поддържаш ли правото на силния, ти си животно; поддържаш ли правото на слабия, ти си човек; поддържаш ли правото на всички, ти си ангел. Ако правото е на слабия, какво трябва да правят силните? - В животинското царство силните гонят

слабите, а между хората слабите трябва да служат на силните. Ако силният, т.е. господарят, се ръководи от Христовото учение, ето как трябва да постъпи той със слугата си. Когато слугата, който е работил цял ден на нивата, се върне у дома си, господарят ще му сложи да яде, като му каже: заповядай, Стояне, наяж се добре, почини си! Радвам се, че добре свърши работата си. При това, господарят трябва да извърши всичко туй не от снизхождение към слугата си, но тъй искрено, че последният да се почувства равноправен със своя господар. Какво струва на богатия, на силния да се приравни със слабия? Вижте, например, положението на някой знаменит, виден професор, който е ангажиран като възпита-тел и учител на царския син. Царският син е малко, слабо още дете, но от благоволението му към този професор ще зависи оставането на професора в университета. Лекарят лекува болни, слаби хора, но от мнението на тия болни ще зависи неговата клиентела. Ако професорът и лекарят, които минават за силни хора, познават добре своята наука и я прилагат на място, те ще имат благоволението на слабите хора, на царския син. Успехът им ще зависи от тяхното благоволение. Значи, в човешкия живот правото е на слабия.

Мнозина казват: да имаме власт, ние ще изколим, ще избесим всички, които са причина за неуредиците в света. Всеки, който мисли, че с власт, с насилие ще оправи работите, той влиза в животинското царство. Знаете ли какви клещи има за този, който злоупотребява със силата си? Ще изясня мисълта си с баснята: „Човек, лъв и лисица". Върви един лъв в гората и кракът му случайно попада в един капан и се заклещва. Той иска да извади крака си от капана, дърпа се, прави усилия, но всичко напразно. Започва лъвът да реве, да вика за помощ. В същата гора, наблизо някъде, дърварсякъл дърва. Като чува този отчаян рев, отива по звука на рева да види какво е станало. Приближава се до мястото дето бил капанът и вижда лъв, уловен в капан. Приближава се до него, хваща внимателно клещите на капана, разтваря ги и пуща лъва на свобода. Като се вижда свободен, лъвът, верен на своя инстинкт, хвърля се върху човека, иска да го разкъса. В този момент пристига лисицата и казва: „Чакайте, не се разправяйте сами. Аз съм съдията! Кажете ми, как стана всичко по реда". Лъвът започнал: „Както вървях из гората, не забелязах, че тук нейде имало отворен капан. Кракът ми попадна вътре и се заклещи. Аз взех да рева. Дочу ме отнякъде този човек и дойде да ме освободи". Лисицата му казва: „Хайде, тури си сега крака в капана, да видя какво е било положението". Лъвът туря крака си. – Дръпни го сега! Той дърпа крака си, но кракът отново му се заклещва и остава вътре. След това лисицата се обръща към човека и му казва: „Продължи сега пътя си, и втори път не освобождавай от страдания тези, които могат да те изядат.

Казвам: по същия начин постъпват и много от съвременните хора. Те взимат един човек от улицата, който не знае и не познава нито Божията, нито ангелската, нито човешката, нито даже животинската любов, ще му кажат няколко принципа от Христовото учение и на бърза ръка ще го произведат почетен член и организатор на някое общество. Преди всичко, този човек трябва да има свое свободно, свещено убеждение. Той трябва да разбира още и основите, върху които е построен неговият живот. Природата е строга, тя не прощава никому, който нарушава законите ѝ. Който търси своето право, като силен, тя го изпраща в животинското царство, дето законите са железни. В животинското царство няма абсолютно никаква свобода; там няма и закони. Там страхът владее над законите. Той взима надмощие над всичко в техния живот, вследствие на което животните нямат воля. Волята у тях е напълно атрофирана. Например, вземете един слон, който е грамадно животно, обърнете го няколко пъти с гърба към земята и той ще стане кротък като агне. Казва: страшна работа е тази! И слонът, значи, се страхува. Страхът е качество, присъщо на животните. Единствената форма, в която се заражда воля, е човекът. Животните нямат брада, както човек, затова нямат и воля. У хората долната челюст се завършва с брада. За да се повдигнат животните от състоянието, в което се намират днес, трябва да се изминат още няколко хиляди години, докато дойде специална вълна за тях, да ги подеме. И да искат, те не могат да се повдигнат сега, понеже няма благоприятни условия за тях. Каквито усилия и да правите днес с едно животно, за него няма още условия да се превърне в по-висока форма.

Сега иде нова фаза, нова вълна, която ще подеме човечеството и ще му създаде по-висока форма. Затова, именно, всички съвременни хора трябва да се ръководят в живота си от идеята на ангелите, че правото е на всички. Не се ли движат от тази идея, новата вълна не може да ги подеме. И тогава, според законите на разумната природа, те ще се намерят в невъзможност да влязат в Царството Божие. Те, като петте неразумни девици, ще намерят вратата на Царството Божие затворена и ще кажат: Господи не разбрахме законите Ти. Някои казват: нали Господ може всичко да направи? Защо тогава, Той не преобрази целия свят изведнъж? Питам: когато някой човек реши да пътува от София до Варна, трябва ли да се изпраща при него специален чиновник да му казва в колко часа тръгва тренът? – Ако отиде на гарата навреме и си купи билет, той ще замине за Варна. Ако закъснее, тренът няма да го чака нито момент, ще си замине, а той ще остане да чака друг трен.

По същия начин постъпва и природата. Тя е създала свой ред и порядък и всеки трябва да спазва и зачита този ред. Ще си купиш билет и навреме ще отидеш на гарата да чакаш трена. Не очаквай да изпратят за тебе

специална делегация, да дойде някой ангел от небето, да те подкани да тръгнеш. Решите ли да заминавате някъде, никого не чакайте. Идете на гарата, разберете кога има трен за мястото, дето отивате, купете си билет и бъдете навреме на гарата. По-добре да почакате малко на гарата, докато тренът тръгне, отколкото да се надявате специална делегация да ви подканя. Ние ви даваме тези изяснения, за да се освободите от ред противоречия в живота. Натъкнете ли се на някои противоречия, ще знаете, че сте или в животинското, или в човешкото царства. Казвам: вие сте изпитали вече и правото на силния, и правото на слабия, няма защо да се връщате назад. Сега ще търсите правото на всички. Време е вече да се изучава и прилага Божественият закон, като мярка на всички прояви в живота. Само по този начин хората ще се освободят от противоречията, които ги спъват в живота им. Сега, за да се разберат и приложат тия положения в живота, хората се нуждаят от обяснения и упътвания. Иначе има опасност за тях да се проявят по животински начин. И в този случай, ако силният човек не е разумен, той ще се прояви като животно; ако слабият пък е разумен, той ще се прояви като истински човек. И тогава силата на неразумния ще причинява пакости на всички същества. Този човек ще може да направи това, което мечката, вълкът, тигърът, змията, паякът и ред още животни правят. Този човек ще прилича на силен порой, който всичко завлича и отнася. Обаче, тази сила е нещо непостоянно. Слабият, но разумен, човек прилича на малка бистра речица, която дето минава, носи само благословения: градини пои, воденици кара и т.н.

Някой казва: ако имам пари, ако съм силен, целият свят ще оправя! Казвам: ако светът може да се оправи със сила и с пари, аз бих дал на този човек колкото пари иска, и то с условие да оправи не целия свят, но само малката България. Който се наема да направи този опит, не само на думи, но на дело, нека дойде при мене. Даде ли веднъж обещание, че може да оправи България, нека направи опита. Не е лесно да се оправи светът, не е лесно да се оправи и цял народ, както не е лесно да се изправи и един човек само. За потвърждение на тази мисъл ще ви приведа следния пример. Близо до двореца на един от индуските царе живеел един светия. Царят забелязал, че светията имал една хубава крава, която грижливо наглеждал. Той хвърлил око на нея и казал на светията: искам да взема твоята крава, защото ми харесва. – Никому не я давам, аз не мога без тази крава. – Ще ти дам вместо нея една от моите. – По никой начин не я сменявам. – Тогава ще ти я платя богато. – И на това не съм съгласен. – В краен случай ще я взема насила. – Опитай се! Зачудил се царят, защо светията не дава кравата и решил да го наблюдава как живее. Наблюдавал го 1000 години и вършил всичко, каквото и той правил. Наблюдавал го 2000 години, наблюдавал го 3000 години, докато най-после станал силен като светията. Щом постигнал тази вътрешна сила, царят престанал вече

да желае кравата на светията.

Казвам: кравата представлява човешката душа, която никога и никому не трябва да продавате. И целия свят да ви дадат, за нищо не продавайте душата си. Всичко може да продаде човек, но не и душата си. Душата е Божественият принцип, Божественото начало в човека. Рече ли той да продаде душата си, тя веднага отива при Бога и той остава без нея. Човек без душа е подобен на животно. И тогава правото е вече на негова страна. От този момент, обаче, той става най-нещастно същество – нийде не може да намери мир. Такова е положението и на всички животни, на всички риби, на всички птици и др. Голяма вътрешна тъга имат и животните. Вие срещате вълк и казвате: видях един вълк. Повече от това нищо не знаете. Защо вълкът има дълга муцуна – не знаете. Защо опашката му е дълга – също не знаете. Дългата муцуна, дългата опашка на вълка определят неговата интелигентност. Той е една закъсняла, изостанала душа в своето развитие. Първата буква от името му „Вълк" – на български език, „der Wolf" – на немски, разгледана кабалистически, не означава нещо лошо. Вълкът, по естество, обича да си служи с лъжа, но буквата „W" в немски език, както и буквата „В" в български език, която не е нищо друго, освен „W" пак, свързано с единица, влиза като елемент в Истината. Затова, вълкът, и като лъже, пак Истината казва. Тази буква е свързана със закона на Истината. Втората буква „Ъ" означава топуз, което показва, че вълкът си служи с топуз.

И тъй, животинското и човешкото царства, както и геометрическите фигури и тела, са създадени по строго определени правила и закони. Например, триъгълникът, четириъгълникът, петоъгълникът и ред още фигури, както и кубът и други още тела, представляват точно определени геометрически величини, с точно определено предназначение и смисъл. Щом е така, не е безразлично каква фигура, или какво тяло ще се създаде. Всичките фигури и тела съставляват необходимост за физическия свят. Те са полета на действащи сили, всяка от които извършва специфична работа. Щом напишем един триъгълник, веднага си представяме висок планински връх, от който енергиите на разтопените снегове и ледове потичат надолу към основата, вследствие на което тя е всякога широка. Следователно, силите, енергиите на триъгълника, се проявяват в основата му, а върхът показва посоката, от която иде енергията. Въз основа на това, когато си представяме човека в триъгълника, ще знаем, че силата, която той проявява в живота си, иде отгоре, от главата, а главата е неговият ум. И затова, докато има снегове на върха на триъгълника, докато те се топят и пращат енергията си към основата, дотогава човек ще бъде силен и ще може да действа. Когато престане силата на върха, ще престане силата и на основата. С други думи казано: докато Бог действа, и човек ще действа;

престане ли Бог да действа, и човек престава да действа. Бог е върхът, т.е. целта, посоката, към която човек се движи. Всичко, което човек придобива, иде отгоре.

Ако обърнем сега този триъгълник с върха надолу, ще се намерим в обратния процес. Тогава човек се поставя на мястото на Бога. Енергията, която тече от върха на този триъгълник, отива надолу, в центъра на земята, в корените на живота. Това изтичане на енергията може да се уподоби на изпразването на някое шише. Значи, енергията може да излиза от два центъра: единият център е върхът на триъгълника, в който върхът е горе. Там е мястото на горния Господ. Другият център е върхът на триъгълника, който е обърнат с основата си нагоре. Значи, върхът А в този триъгълник е мястото на долния Господ. Между горния и долния Господ има известно съотношение. Горният Господ запитва долния: „Човекът, на когото дадох сила и богатство, разработи ли този капитал, върна ли го назад?" Каквото напише долният Господ за човека, такъв ще бъде и неговият кредит. От този отговор зависи, дали човек ще се повиши или понижи. Каквото вземе човек, той може да го задържи само за известно време. През това време той трябва да тури този капитал в движение, да придобие от него някаква печалба и след това, когато дойде падежът му, да го върне назад. Нищо не се дава за вечни времена. Понеже човек по естество е прогресивен, той трябва да ликвидира с капитала, който му е даден: той ще заплати за всичко, което е ял и пил, а спечеленото ще върне в касата на горния Господ. Той държи сметка за всичко, което е дал на хората и казва: на еди-кого си дадох пет таланта; на еди-кого – три, а на еди-кого – един талант. Този е естественият ред на нещата. И затова всички страдания в света се явяват като естествени последствия от неразумното използване на благата, които Бог ни е дал.

Мнозина отиват до крайност в своите разбирания и казват, че ако човек не изплати задълженията си, може да дойде до стъпалото на животно. – Не, произволно човек не може да стане животно. Само по необходимост, според закона на инволюцията, на всеки човек предстои да мине и през животинското царство. Погледнато на животинското царство от по-високо стъпало, по същина то представлява един възвишен свят. Ако се влезе в невидимия свят, там животните са разумни същества, подобни на ангели, с които напълно може да се разбирате. Щом слязат на земята, те стават животни. Един мит предава историята на Луцифер по следния начин. В невидимия свят той бил един от светлите, възвишени ангели, който седял до трона на Господа. Един ден у него се родило желанието да стане силен, като Бога и си казал: „Време е вече и аз да потърся своята сила, да възстановя своето право!" От този момент той се намерил между животните. Затова днес рисуват Луцифер в човешки образ, но с копита и

рога. Ето защо животните сега са изложени на вселяване в тях на паднали души. Иначе, само по себе си, животинското царство е красив свят. То не е такова, каквото външно представлява. Обаче, за да се влезе в човешкото царство, трябва да се мине през животинското.

Животинското и човешкото царства са два противоположни свята. В животинското царство господстват страхът и страстите, а в човешкото царство – мисълта и чувствата. Когато човек успее да се освободи от животното в себе си, той вече не може да прави зло. Животното в човека прави злото. То казва: не съм ли в състояние аз да направя някакво зло? Щом направите една погрешка, ще знаете, че тя се дължи на животинското начало у вас и затова кажете: сега пък ще дам ход на човешкото в себе си. Вие знаете, че в животинското царство правото е на силния, в човешкото царство – на слабия. Възвишеното, благородното в човека, е слабият принцип. Ако вие отдадете правото на малкото дете, като на слабо същество, вие сте истински човек. Така постъпва само честният човек, в когото няма абсолютно никаква лъжа. Само силният краде. Той може да бъде поет, писател, учен или философ, но на животинското царство. Поетът на животинското царство възпява силните, бурни чувства. Той описва подвизите на някой голям юнак, изразени в убийства и грабежи. Поетът на човешкото царство възпява живота на цветята – на най-нежното, най-слабото нещо в света.

Казват за някого: този човек е отличен философ. На кое царство е философ този човек: на животинското, на човешкото или на Божественото? Човек трябва да прави вътрешна разлика във всички прояви на живота. Когато ви обича някой, също така трябва да различавате как ви обича този човек: по животински, по човешки или по Божествен начин. Когато любовта има само външни проявления, като целувки, прегръдки и приставания, това е животинска любов. Приставането е животинско състояние. Една мома ще избяга от баща си и майка си, ще пристане на някой момък, който я лъже и след това ще мисли, че ще бъде щастлива. Когато някой момък обича момата възвишено и идеално, той трябва да бъде готов на всякакви услуги и жертви към нея. В идеалната любов има пълно безкористие.

Казвам: разбирайте добре това, което ви се говори. Ние говорим за същината на живота. Човек трябва да следи за своите мисли и чувства, както майката следи за малкото си детенце. В постъпките му не трябва да съществува никаква лъжа, никакво користолюбие. Вие трябва да проучвате качествата на вашата обич и любов, защото каквато е обичта и любовта, такива ще бъдат и нейните резултати. Когато Божията Любов се прилага в живота, тя дава свои специфични плодове; човешката любов пък дава свои особени плодове; животинската любов също тъй дава специални плодове.

Всяка любов има свои естествени последствия. Приложението на животинската любов не може да даде резултати на човешката любов. Приложението на Божествената любов също така не може да даде резултати на човешката лю5ов. Божественото дава Божествени резултати, човешкото – човешки, а животинското – животински. По този въпрос човек може да философства, колкото иска, но в края на краищата той ще се убеди, че Истината е само една.

Тези дефиниции, които ви се дават тук, няма да ги намерите в никаква литература. Тези неща са проверени и на земята, и на небето. Те са проверени и между животните, и между хората, и между ангелите. Вследствие на това те не представляват някакви теории, а са действителни факти. Вие ще кажете, че всеки човек може да провери тия факти. Да, Истината дава право на всеки чистосърдечен човек да проверява нещата. Има специален закон, с помощта на който могат да се проверяват отношенията между всички същества. Който знае този закон, той може да провери и проучи тези отношения; не знае ли закона, нищо не може да направи. Ако аз правя това, което Бог иска, правото е на моя страна; ако правя това, което аз искам, между Бога и мене настава разногласие. Върша ли волята Божия, между Бога и мене има пълно съгласие. Изобщо, всички същества, от най-голямото до най-малкото, в края на краищата трябва да се подчинят на Божественото начало в себе си, без никакво съпротивление. Никой не може да се мери с Божественото. В Него няма никакво противоречие. Най-много и най-големи противоречия съществуват в животинския свят, а най-малки – в ангелския. В Божествения свят цари пълно единение, пълно примирение и разбиране между всички същества. Някога човек отдава правото на силния, някога – на слабия, а някога – на всички същества. В последния случай той живее в Божествения свят.

Тези обяснения са необходими помагала при сегашния живот на съвременното човечество. Съвременните хора имат много знания, но не могат да ги прилагат. За тази цел им са нужни лостове. Пръв важен лост, който трябва да се приложи към знанията им, е пресяването. Всички техни знания, възгледи и теории трябва да се пречистят, да се пресеят, да остане най-хубавото и най-възвишеното. В нашите възгледи, за пример, има остатъци от животинското царство, но всичко нечисто трябва да се пречисти. Човек не може абсолютно да се освободи от животинското в себе си, но да остане от него поне най-красивото, най-благородното. И животните имат благородни качества. Ние сме възприели от тях някои качества, абсолютно необходими за физическия, за материалния живот. Запример, благодарение на животните ние знаем да ядем. Яко скъсаме връзките си с животните, веднага стомашната ни система ще се разстрои, а като последствие на това ще се измени и здравословното ни състояние.

Някой казва: аз искам да се освободя от животинското в себе си. – Освободиш ли се абсолютно от животинското, ще прекъснеш връзката си със стомаха. Животните поддържат стомашната система. Всеки, който иска да има здрава и добре урегулирана стомашна система, трябва да бъде разумен, да създаде правилни отношения с животните. Белият дроб е свързан с човешкото царство. Белите дробове поддържат порядъка в човешкия свят. Мозъкът е свързан с ангелския, с Божествения свят, дето правото е на всички. Значи, има три свята на порядък: порядък на животните, порядък на хората и порядък на ангелите. Тези три свята се намират в известно вътрешно съотношение, в известна зависимост. Следователно, стомахът трябва да бъде в хармония с белите дробове, а белите дробове – с мозъка. Значи, мозъкът, като най-висша инстанция, ще регулира първите два свята. И тогава, като се говори за мозъка, ще подразбирате ангелите; като се говори за белия дроб, ще подразбирате хората, а като се говори за стомаха, ще подразбирате животните. Както виждате, животинското царство е възвишен свят. Без него нашето съществуване не би било възможно. Що се отнася до тънките и дебелите черва, ние още нищо не говорим. Те представляват по-низък свят и от този на стомаха. Те са адът, чистилището. До стомаха животът е нормален; от стомаха надолу – червата – представляват живот на един ненормален свят. Ние се занимаваме с нормалния живот, какъвто срещаме в мозъка, в дробовете и в стомаха. За в бъдеще и децата ще се занимават с живота на тънките и дебелите черва, защото и в тях се крие известна тайна.

Следователно, човек трябва да знае вътрешните съотношения, които съществуват между неговите удове. Иначе той ще се изложи на големи спънки. Затова, именно, човек трябва да държи тялото си в изправност. Ако урегулира стомаха си, значи той е изправил отношенията си с животните; ако урегулира дробовете си, изправил е отношенията си с хората; ако урегулира мозъка си, изправил е отношенията си с ангелския свят. Божественият свят пък регулира всички светове. Там Бог царува. Само по този начин ние можем да бъдем здрави и щастливи. Мнозина искат да се освободят от животинското. Смисълът, обаче, не е в това, да се освободят от животинското в себе си, но да го урегулират. Преди всичко човек не трябва да се безпокои от това, че в него се е породило някакво животинско чувство. Най-първо той трябва да анализира своите мисли, чувства и действия, да види към коя категория се отнасят, дали към животинските, към човешките или към ангелските. И после, след като разбере, че дадено чувство се отнася, например, към животинските, той трябва да потърси начин как да се справи с него. Някои окултисти и теософи казват: „Убий всяко желание в себе си!" – Не, това е неправилен метод. Желанията не трябва да се убиват, но трябва да се култивират, да се

възпитават. Божествената наука не препоръчва никакъв род убийства, но тя казва, че низшето трябва да се подчини на висшето, за което дава разни методи, които трансформират енергията на низшите чувства и желания.

Значи, всяко низше чувство може да се трансформира във висше, понеже между тях има известна зависимост. Те не могат да съществуват едно без друго, тъй както тялото не може да функционира без мозък, без дробове и без стомах. Главата е предшествала белите дробове, а те – стомаха. Известно е, че от зачеването на човека, докато е в утробата на майката, той минава през всички фази на живота, но се ражда в този момент, именно, когато човешкият принцип вземе надмощие над всички останали. Следователно, при процеса на раждането на кое и да е същество, всякога човешкият принцип господства. Не може да се роди едно същество, ако човешкият принцип не действа. Значи, само човекът може да произвежда. Той е производителният принцип в света. Ако се спре производителният процес у човека, всички растения и животни ще спрат развитието си, ще почнат да изсъхват. Растенето зависи от човека. Ето защо човек трябва да бъде внимателен, да запази този процес в себе си. За да се запази производителността в човека, той трябва малко да сее, малко да жъне, малко да яде.

И тъй, от човешкия принцип зависи дали ще се роди човек или друго някакво същество. И животните се раждат по човешкия принцип, но като не знаят методите какво трябва да направят, за да се родят човеци, те се раждат животни. Следователно, животните минават и през човешкия принцип, но се раждат като животни. Хората пък се раждат по човешкия принцип, защото те знаят методите как да се раждат човеци. Казано е, че всяко желание е дадено от Бога. Обаче, има случаи в живота, когато желанията на хората се изразяват в животинска форма. И ще видите, че у някой човек има силно желание да убива. Това силно желание в своя зародиш е имало друг стимул; то е било подтикнато от нещо възвишено и благородно, но тъй като човек не е знаел как да го култивира и възпита в себе си, то е взело животински образ. Мислите и желанията в човека се раждат по същия начин, както и самият човек. Затова човек трябва да бъде внимателен, да ражда своите мисли и желания правилно, по човешки, за да услужва с тях и на другите хора. Този закон има голямо значение при възпитанието и самовъзпитанието на хората. Човек трябва да се пази от животинските форми. Животинското в него трябва да се подчини на висшето. Ядеш ли, не преяждай! Не давай на стомаха си това, което той иска, защото, по атавистически начин, той понякога може да поиска месо, или друга някаква храна, която днес не му понася. Ако стомахът настоява да му се даде месо, ето как трябва да се постъпи с него. Сварете малко картофи. Пресовайте ги, прибавете към тях всичко, каквото е нужно, за да

им се придаде приятен вкус. Направете от тази смес кюфтета. Опържете ги в хубаво, чисто масло; турете отгоре им малко пресен магданоз и му ги предложете. Кажете на стомаха си: заповядай, хапни си от тези кюфтенца! Надали някога си ял по-крехко месо от това. Стомахът ви ще хапне, ще ги хареса и ще ви благодари.

Сега вие ще кажете: не лъжем ли по този начин стомаха си? Това не е лъжа. Месото на вълка не е ли създадено пак от трева? Вълкът се храни главно с овце, а вие знаете, че овцете са тревопасни животни. Следователно, вълкът, като се храни с овце, по косвен път и той е тревопасно животно. Обаче, по-добре е да възприемаме храната в нейното първобитно състояние, отколкото да я взимаме от фабриките. Месото на овцата не е нищо друго, освен консервирана трева, приготвена по особен фабричен начин. Опасността от вегетарианството за някои хора се заключава в това, че те имат животински подтици, а искат да живеят по човешки. У такива хора се явява известно стълкновение в стомаха и те казват: не ни понася нещо вегетарианството. Човек трябва да бъде вегетарианец по убеждение. Тогава той ще може да асимилира правилно храната, която приема. Освен това, животното в човека трябва да вярва в него и да знае, че храната, която му се дава, напълно отговаря за него. Не вярва ли животното в човека, в своя господар, помежду им ще се яви известна дисхармония. Както виждате, тази философия е много важна, но е малко отвлечена за вас. Тя не може да се изчерпи само с говорене. Вие трябва да градите върху нея, докато си създадете нов начин на самовъзпитание. И след това, като я приложите в живота си, ще имате отлични резултати. Аз съм правил ред години опити с нея. Тези опити са бавни, но сигурни; те са микроскопически, но колкото повече време минава, толкова по-мощни са и резултатите. Никоя сила не е в състояние да спре човека от желанието му да направи този опит. Всички движения се подчиняват на известни правила и закони. Например, ходът на човека също така се обуславя от известни закони. Когато човек тръгва за някъде, първо трябва да постави десния си крак напред, а после левия. Освен това, той трябва да стъпва леко на пръсти, а не както някои стъпват първо на петата, а после на пръстите си. При това, следете какви са резултатите от работата на човека, който при излизането си още започва да върви много бързо. Той се уморява скоро и работата му назад остава. Правилно е, човек да тръгва бавно, спокойно и постепенно да ускорява хода си.

Постъпва ли така, накрая той ще върви леко, бързо, като че хвърчи. Във всички свои проявления природата има определен ред и порядък. В Божествения свят има пълна разумност. Щом предприемаш някаква екскурзия, най-първо ще обмислиш добре въпроса, съгласна ли е тази екскурзия с Божествения свят, с човешкия свят и с животинския свят. И ако

тя е съгласна с всички тия светове, тогава ще я предприемеш. След това ще поставиш десния си крак напред, и то главно пръстите, а после останалата част от стъпалото. Пръстите на крака представляват ангелското поле на действие; долната част на стъпалото – човешкото поле на действие, а петата – животинската област. Който стъпва първо на петите си, той търси правото на силния. В човешкия живот правото е на разумния, а в ангелския – на любещия. Божественият свят обхваща правото на всички същества.

Всеки, който разбере тия три свята, той ще има ясна представа за величието на жителите от Божествения свят. Ангелите, например, са в съседство с хората. И те имат свои училища, църкви, градини като нашите, но ако влезете между тях, само тогава ще разберете що е култура, що е ред и порядък, що е чистота и любов. И те имат забави и развлечения като нас, но със съвсем различен характер от нашите. В тяхното царство болести няма и смърт не съществува. Ще кажете: да заминем веднъж от земята, че да поживеем и ние малко спокоен и красив живот. – Не се отива изведнъж в ангелския свят. След заминаването си от земята, непробудените души минават през един преходен свят, дето няма още истински ред и порядък. Тук те престояват известно време, според степента на своето развитие. Пробудените души, обаче, минават и заминават този свят, без да се спират. Оттук те отиват в ангелския свят – свят на разумност, свят на истина и красота, свят на любов, свят на вечна светлина.

Сега, да оставим настрана горното небе. Там, наистина, е много хубаво, но нека се опитаме да свалим това небе в себе си. Ако вие се заемете да работите съзнателно върху себе си, да преустроите живота си, от невидимия свят ще ви дойдат на гости същества на Любовта. Те са много внимателни и се интересуват от всяко същество, което иска да работи, да учи. Реши ли някой човек да учи, те му изпращат учител. В Писанието е казано: „Ще изпратя светия си Дух да ги учи". В момента, когато човек реши да служи на Бога по нов начин и се заинтересува от Божията Любов, веднага Духът иде на помощ и урежда работите му. Казано е още: „Когато пътищата на някой човек са Богоугодни, Бог изпраща Духа си да му услужи и Той го примирява с всички врагове". Всички хора стават благосклонни към този човек и казват: омекнал е нещо този наш познат. И наистина, всичко наоколо му съдейства за негово добро.

Ще ви дам един пример за изяснение положението на човек, който решава да служи на Бога. Вие сте беден човек, нямате пари, никой не ви поглежда, никой не ви почита, минавате сам-самичък в живота, като чужденец. Обаче вие имате богат дядо някъде в Америка и той умира, като ви оставя голямо наследство, около 100000 долара. Вие взимате парите и се чувствате

самостоятелен, от никого независим. Обличате се добре, храните се добре, и веднага хората, които по-рано не ви обръщаха внимание, започват да се интересуват от вас: почитат ви, кланят ви се, щастливи се считат, че могат да се разговарят с вас. Изгубите ли парите си, отново всички ви изоставят. Каквато е силата на парите за материалния свят, такава е и духовната сила на човека, когото посещават велики, разумни същества от невидимия свят. Докато живеете във физическия свят, силата ви е отвън; влезете ли в Божествения свят, силата ви е отвътре. Тогава обичат човека заради самия него; и това, което той има, никой не може да му го отнеме. Най-много падания има във физическия свят; в ангелския свят има малко падания, а в Божествения свят няма абсолютно никакви падания, понеже няма изкушения!

Аз ви навеждам на тия мисли, за да уредите разумно живота си. В душата на всякого има заложени някакви дарби, нещо хубаво и добро. Всеки има желание да направи нещо хубаво, но като не знае законите, методите как да постъпва, той разваля хубавото, което е предприел. Например, някой иска да изчисти едно петно от дрехата си, но вместо да го изчисти, скъсва дрехата. Желанието му е добро, но той не познава химията и мисли, че по механически начин ще успее. Ти искаш да реформираш някой човек, да го освободиш от един недъг, но като го тласкаш натук-натам, вместо да го освободиш от този недъг, ти скъсваш кожата му. По-добре го остави с недъга му, но със здрава кожа, отколкото без недъг и с одрана кожа. Има неща, които могат лесно да се поправят, но има такива, за които се изисква повече време. В това отношение се иска разумност. Човек трябва да бъде чистосърдечен. Направи ли той една погрешка, да не чака тя да остави петно на дрехата му, но веднага да се изповядa; направи ли едно добро, да се зарадва. Той трябва да анализира себе си, да разбира кои прояви са животински, кои – човешки и кои – ангелски.

И тъй, първото правило, което трябва да спазвате: раждайте желанията си по човешки. Второто правило: всяка сутрин, като ставате, каквото настроение и да имате, не бързайте да се измиете, но поседете около 10-15 минути в размишление, докато се уравновесите. Имате ли някакво животинско желание, постарайте се да го трансформирате, да го превърнете в човешко. Не успеете ли да направите това, през целия ден работата ви няма да върви успешно. Обърнете се към Бога с молба да превърнете вашето желание в по-благородно и докато не почувствате мир в душата си, не започвайте никаква работа. След това се измийте, благодарете на Бога и започнете работата си. Щом успеете да уравновесите състоянието си, вие ще наредите всичките си работи по-добре, отколкото ако бързате и не успеете да се уравновесите. Тогава работите ви ще се объркат много повече.

Един наш познат разправяше следния нещастен случай, който го сполетял. „Всяка сутрин аз се молех на Бога и след това започвах работата си. Една сутрин, обаче, трябваше да замина за някъде и като се боях да не пропусна трена, казах си: тази сутрин ще мине без молитва и тръгнах за гарата. Тази сутрин, именно, моето дете пострада. В играта си едно негово другарче, по невнимание му извади окото.” Казвам: не бързайте! Не започвайте работата си, преди да сте се помолили. Защо ще бързате за трена? Ако днес го пропуснете, утре пак има трен. Трена и утре можеш да хванеш, но извадено око не можеш да върнеш. Направете това, което е необходимо за душата ви. Окото веднъж се дава на човека. Добра мисъл, добра дума, само веднъж се дава. Любовта ще похлопа сутрин само веднъж на вратата ти. Ако станеш да ѝ отвориш, добре си направил; не ѝ ли отвориш, целият ден ще минеш без любов. Тогава и да плачеш, и да се молиш, втори път тя не иде. След Любовта ще дойде Мъдростта, а най-после Истината. И те ще потропат само веднъж на вратата ти. Не им ли отвориш веднага, никакви сълзи не са в състояние да ги върнат назад. Ще чакаш втория ден и ще бъдеш буден.

Питам: какво представлява животът без Любовта, Мъдростта и Истината? Какво представлява човек без тяхното посещение? Истински човек е този, който чува на вратата си гласа на Божията Любов, Мъдрост и Истина и веднага им отваря. Само този човек може да каже: чух гласа на Любовта, когато похлопа на сърцето ми; чух гласа на Мъдростта, когато похлопа на ума ми; чух гласа на Истината, когато похлопа на волята ми и облече душата ми. Под Истина разбираме образа на човешката душа. Душата носи Истината в себе си. Бог е в душата на човека. Казано е в Битието: „Вдъхна дихание в човека и той стана жива душа". Който разбере закона на Истината, той ще влезе в областта на далечното бъдеще, дето хората ще бъдат крилати като ангелите: крилати по ум и сърце, а мощни по душа и по дух.

Сега от вас се иска приложение в малките работи. Започнете от отношенията си към животните. Бъдете внимателни и снизходителни към тях, за да не се изродите в своето развитие. Ако бъдете снизходителни към животните, ще имате правилни отношения и към хората. По този начин само ще разберете и следните Христови думи: „Ако ме любите, ще опазите и моя закон". Следователно, ако ние любим Бога, ще проявим Божията Любов и ще разберем и опазим законите, които Той е поставил. Престъпваме ли Божиите закони, не можем да имаме Неговата любов. В какво се проявява любовта ни към Бога, ако ние разрушаваме света, който Той е създал?

Казвам: анализирайте своите мисли, чувства и действия и следете към коя категория се отнасят: към животинските, към човешките или към ангелските. Ще прочета псалом 119, буква Г – Гимел и ще направя един малък разбор на някои стихове.

„Дигни от мене укор и презрение, защото опазих Твоите свидетелства" – (22 ст.). Първата част на този стих е от областта на животните, а втората част - „защото опазих Твоите свидетелства" – е от областта на човеците.

„Князове, наистина, седнаха и говореха против мене" – от животинското царство. „Но слугата Ти се поучаваше в Твоите повеления" – от човешкото царство – (23 ст.).

„Твоите свидетелства наистина са наслаждение мое и съветници мои". – Това е заключението. То е от ангелското царство. „Стори добро на раба си, за да живея и да опазя словото Ти" – (17 ст.). Според сегашните времена, този стих може да се преведе в следната форма: „Сторил си добро на раба си и аз пазя Словото Ти". Бъдещите времена, за които Псалмопевецът е писал, са вече настоящи времена за нас. Бог е сторил вече доброто на раба си. Сега не остава нищо друго, освен рабът на Бога да пази и изпълнява Словото Му.

„Отвори очите ми и ще гледам чудесата на Твоя закон" – (18 ст.). Когато Псалмопевецът е писал тоя стих, очите му са били затворени, но сега може да се даде друг превод на стиха: „Отваряш очите ми и аз постоянно гледам чудесата на Твоя закон".

„Пришълец съм аз на земята; не скривай от мене заповедите Си" – (19 ст.). Псалмопъвецът казва: „Пришълец съм аз на земята", а ние очакваме времето да станем наследници на небето.

И тъй, като четете 22-ри стих, кажете в себе си: благодаря Ти, Господи, че вдигаш от мене укорите и презрението Си. Благодаря Ти и за знанието, което ми даваш. Едно време бях сляп, а сега виждам ясно.

Беседа от Учителя, държана на
26 август 1929 г. – Изгрев.

Начало: 05:00

1929_08_27 Линиите на природата
съборна беседа

ЛИНИИТЕ НА ПРИРОДАТА

Във висшия съзнателен живот съществува правилно, разумно съпоставяне, правилно съотношение между всички явления. Изкуство е да знае човек, как да съпоставя многобройните и разнообразни, на вид независими едно от друго явления, за да създаде от тях една стройна система, каквато всъщност представлява цялата вселена. Ако съвременните хора разбираха този закон, от линиите, които очертават устните на някой човек, те биха могли да изкарат цяла наука. Който разбира от линиите, с които природата си служи, би могъл да изнесе нещо красиво или нещо опасно, според това, какво означават разните огъвания и пречупвания на тия линии. Ако побутнете човека на място, дето трябва, от устата му ще потече мед и масло. Който разбира тези неща, той мед и масло ще събира в своята чинийка. Побутнете ли го дето не трябва, от устата му ще се излеят най-страшните думи в света. Кривите линии в природата се наричат магнетични. Те представляват прояви на женския принцип. Правите линии пък са електрични. Те представляват прояви на мъжкия принцип. Който разбира езика на линиите, той може да чете това, което природата е написала по своите върхове и долини, по своите канари и полета.

Когато ученият турист минава покрай някоя планинска местност, той разглежда цялата линия, която е очертала планината в своето образуване и може да чете по нея, като по книга. Геолозите казват: едни от пластовете на тази планина са начупени, други са нагънати. Ние ще наречем това начупване и огъване на пластовете „съпоставяне на линиите". Кривите линии образуват наклон. Какво показва наклона в една планинска местност? – Всеки наклон, изобщо, показва, че е изгубен някъде центърът на тежестта. Щом се изгуби центърът на тежестта в някое тяло, веднага става известно натежняване на едната или на другата страна в това тяло. Когато измервате нещо на везни, ако едното или другото блюдо натежите, значи, предметът, който теглите, още не е уравновесен с теглилките: или той е по-тежък, или грамовете са повече. Вие трябва ту да вадите, ту да прибавяте грамове, докато точно измерите теглото на предмета. Същото може да правите и в планинските местности. Когато отидете в някоя планинска местност, вие може да съпоставите линиите й по такъв начин, че да определите на коя страна е натежняването. От местността пък, в която живеят хората, може да се определи и техният характер. Характерът на хората ще съответства на кривините, на огъванията и пречупванията, които планините са претърпели. Например, хора, които живеят в долините, коренно се различават по характер от тия, които живеят по

планините.

Следователно, за правилното сформиране на човешкия характер се изисква идеална обстановка. Няма ли даден човек идеална обстановка, тогава организмът и характерът на този човек ще съответстват на окръжаващата местност. Във блатистите места, например, се развиват в голямо количество комари, които предизвикват блатна треска в населението около тези места. В гъстите гори пък много се въдят диви зверове, които водят помежду си постоянна борба за съществуване. И между дърветата в тия гори също тъй се явява такава борба за надмощие, кое от тях да излезе по-високо над другите, да се ползва от благотворните слънчеви лъчи. Причината на тази борба се заключава в желанието на зверовете, както и на дърветата, да живеят. Много животни и растения са дошли изведнъж и всички искат да живеят, а няма условия за всички. Трябваше само една десета част от тях да дойде най-напред, а останалите да чакат своето време. Същото нещо може да се каже и за хората. Например, много хора искат да отидат наведнъж на някой планински връх, като на Мусала, Черни връх и други. Казвам: всяко време не благоприятства еднакво за всички хора. Условията на някой връх днес може да са благоприятни за едного, а неблагоприятни за другиго. Какво ще спечели човек, ако отиде на Мусала при неблагоприятно стечение на обстоятелствата за него? Не само че няма да спечели, но характерът му дори може да се изопачи. Човек трябва да ходи по планинските върхове само тогава, когато му липсва нещо, за да се обогати, да има някаква придобивка. Освен това, излизането по планините трябва да се обуславя с научна цел, да се изучават причините за нарушение равновесието в тях.

Казвам: всяка идея представлява един планински връх. В това отношение идеите имат известно съотношение помежду си и могат да се съпоставят, както и планинските върхове. И когато една идея не се възприеме навреме, тя не може да се развие правилно. По тази причина, именно, и на съвременните хора липсват много неща. Казано е в Битието: „В начало създаде Бог небето и земята, но земята беше неустроена и пуста". Обаче, земята и до днес още не е устроена напълно. Ние виждаме, че и до сега още планините претърпяват известни промени. Предполага се, че докато дойде шестата раса, земята ще претърпи още ред промени, за да придобие по-стабилна и красива конфигурация. Шестата раса, именно, ще бъде в състояние да изпълни волята Божия. Промените, които стават сега на земята, се дължат на нейната материя, която претърпява вътрешно преустройство. Всички тия промени, това преустройство, което става с материята на земята, се отразява и върху характера на хората. Характерът на хората зависи не само от планините и долините, около които те живеят,но и от направлението на водите, на техните течения. Теченията на

реките не са произволни; и те се обуславят от известни закони. Ако течението на ръката в някое село е от юг към север, то ще има едно влияние върху характера на хората; ако течението е от север към юг, ще има друго влияние; ако пък течението е от изток към запад, или от запад към изток, ще има съвсем други влияния. Който не разбира тези закони, минава покрай някоя река, погледне я и казва: голяма е тази ръка! Каква е дължината й, каква е посоката на теченията, това не го интересува. За онзи, който разбира, реката е една от основните черти, по която може да се познае характерът на хората около нея. – Каква е посоката, по която тече р.Искър? – От юг към север. – Какви са по характер хората, които живеят покрай Искъра? – Те са студени хора, неотзивчиви, без култура. Следователно, те вървят отдолу нагоре. И затова, всеки човек, който се качва нагоре, не може да носи много неща. Той казва: оставете ме сега, не мога да нося много неща. Качването нагоре подразбира желание на човека да стигне до някой висок планински връх в материалния свят. Такова желание е, например, стремежът на човека към богатство, да стане милионер, да бъде учен. Човек мисли, че като придобие големи богатства или много знания, ще стане щастлив. – Не, материалните блага не правят човека щастлив. Животът не се заключава в материалните блага. Те са само условия, които имат смисъл и цена само тогава, когато могат да се използват за благото на човешката душа. Какво струват силата, богатствата и знанието на човека, ако той не може да ги използва за благото на своята душа? Какво ще се ползва старият човек, който няма зъби, от пръхната пита или от добре припечената и вкусна баница?

Мнозина казват: трябва да се приемат новите идеи, новото учение. Казвам: всяко учение е храна, която трябва да се сдъвче добре, после да се преработи и най-после да се асимилира от всички удове на организма, като се извадят от нея потребните сокове, а непотребните се изхвърлят навън. Значи, всяко учение трябва да се пречисти от излишните, от непотребните в него елементи. Много от страданията и противоречията в живота се дължат, именно, на нечистотиите, на примесените и непотребни елементи в съвременната религиозна и научна мисъл. Съвременният учен и религиозен свят се нуждае от рициново масло, да пречисти червата си, за да може стомахът правилно да функционира. Когато в ума на човека се натрупват много излишни, непотребни мисли, те създават известно подпушван, и мисълта не може правилно да се проявява. Тогава човек не може да вади правилни заключения за причините и последствията на нещата. Вземете, запример, европейските народи, които минават за културни, просветени хора, в 1914 г. предприеха разни позиции, искаха да постигнат големи блага, но никой от тях не мислеше за последствията на своите действия. За много неща мислеха, потребни и непотребни, но положението им се влоши, и днес не могат да намерят начин, как да го

подобрят. Сега седят, мислят, как да закърпят отворените дупки. Оттук кърпят, оттам кърпят, но с кърпене работа не става. Разумният свят изисква от съвременните хора ново начало. Нека старото здание седи на своето място! Нека от време на време то да се кърпи, но съвършено ново здание трябва да се създаде. Нека се създаде нова религия, с нови хора. Тия нови хора трябва да бъдат светии, гении. Какви са съвременните религиозни хора? – Болни, хилави хора. Днешната религия е място за болни, а не за здрави хора. Тя лекува болните. Ами на здравите какво дава? – Те трябва да почакат малко, да се разболеят, да изгубят имането си или да изгубят някои от своите близки, че тогава да потърсят Бога, да Го познаят. Какъв смисъл има такова познаване на Бога? Ако е вярно, че трябва да познаеш Бога в нещастието си, познай Го и в щастието си! Ако Го познаеш в сиромашията, познай Го и в богатството! Ако Го познаеш в болестта, познай Го и в здравето! Ако Го познаеш в невежеството, познай Го и в учеността!
Казвам: новата религия, новата наука трябва да бъде за здрави, за богати, за силни, за учени, за щастливи хора. Сега мнозина мислят, че са господари на своите мисли и чувства, но като ги поставят на изпит, виждат, че не е така. Мнозина мислят, че са културни, учени хора, но като ги поставят на изпит, виждат, че нямат култура, нямат знания. Мнозина мислят, че са религиозни, че имат силна вяра, но при един сериозен изпит пропадат. Питам: кои са основните черти на културата? Кои са основните черти на науката? Кои са основните черти на вярата? Разболеете се нещо, езикът ви побелее и вие веднага се уплашите, викате лекар. Той ви даде някакво лекарство да премахне белината на езика. На какво се дължи побеляването на езика? – На неправилно храносмилане. Вие сте яли мъчносмилаема храна, каквато не подхожда на вашия организъм; вие сте спали, когато не трябва; ставали сте, когато не трябва; мислили сте, когато не трябва; чувствали сте, когато не трябва. Тези са причините за белия цвят на езика.

Срещате друг човек, който се оплаква, че очите му са малко пожълтели. Вие го съветвате да отиде при лекар. Преглежда го лекарят и констатира появяването на жълтеница. Значи, черният дроб на този човек е разстроен. Лекарят му предписва някакви лекарства, но причините за разстройството на черния дроб се крият другаде. Този човек се е хранил при голямо безпокойствие, при отрицателни състояния на своята мисъл и своите чувства. Заеме се за някоя работа и седне да се храни, все за работата си мисли и казва: нищо няма да излезе от тази работа. Предприеме друга, и за нея казва: и от тази работа нищо няма да излезе! Ако река да се оженя, и от женитбата ми нищо няма да излезе. Ако имам деца, и от тях нищо няма да стане. Знания имам, но и те не ме ползват. На църква ходя, но и от църквата нищо не очаквам. Ляга, става, яде, движи се този човек, но за

всичко мисли отрицателно. Какво може да постигне човек с такава отрицателна мисъл? – Нищо добро, освен това, че си приготовлява условия за жълтеница. Положителна, абсолютна вяра трябва на този човек. А той какво прави? Като каже, че нищо няма да излезе от неговата работа, махне правата линия на буквата "В". – И тази работа няма да я бъде! – махне правата линия на буквата "Ъ". – И от това нищо не очаквам! – махне правата линия на буквата "Р". – И на това не се надея! – махне правата линия и на буквата "А". Тук затрие, там затрие, докато най-после не знае какво да прави, животът му се обезсмисля, и той изпада в пълно отчаяние. Казвам: слушай, приятелю, ето какво трябва да направиш. Кажи: ще стане тази работа! – тури правата линия на буквата "В". – И тази работа ще се уреди! – тури правата линия на буквата "Ъ". – И тук ще успея! – тури правата линия на буквата "Р". – И там ще успея! – тури правата линия на буквата "А". Какво ще придобиеш? – Вяра. Вярата е импулс, който дава движение, направление на човека към известна посока. Тази посока може да бъде нагоре, към върха на планината или надолу – към долината.

Следователно, всички хора, които слизат от планинския връх, представляват течност. Те са хора на чувствата. Опасността не седи в това, че те слизат надолу, но в туй, че могат да залеят цялата местност, през която минават. От тях се изисква разумност, да прокопаят канал, в който да се влива водата. Ония пък, които се качват на планинския връх, те са хора на мисълта. Тъй щото, човек може да живее и върху кълбо, защото в всяко нещо, което се изживява, трябва да има две течения: едно нагоре, а друго – надолу. В това кълбо може да се направи един разрез, като врата за влизане и излизане от условията на външния живот. Подобно нещо представлява човешката уста. По двете устни минават теченията на живота: по горната устна – горното течение, а по долната – долното течение.
Учените, които се занимават с физиогномията, знаят причините защо горната устна на хората е извита, защо у някои хора е повече извита, у други е по-права. Колкото по-правилно са очертани устните, толкова по-добре. У някои хора горната устна е издадена напред. Това показва положителен, активен характер, който винаги е готов да предприеме крачка напред. По горната устна се определя състоянието на ума. Колкото е по-правилна, по-добре сформирана, толкова и умът на този човек е по-добре развит. Когато горната устна образува съвършено права линия, това показва, че умът на този човек сега се оформява. Тази линия е подобна на буквата "Р", без правата линия. Какво трябва тогава на този човек? – Трябва му една права линия, една дръжка, за да се завърши буквата „Р". За да се завърши една мисъл, една идея, тя се нуждае от спомагателни средства. Ако една идея няма спомагателните сили на електричеството, тя не може

да се тури в действие.

Древните философи са казали: "Познай себе си!" За да се познае човек, той трябва да се проучва, да знае, какво има и какво му липсва. Например, човек трябва да изучава, както своите вежди, така и веждите на другите хора. Казват, че когато веждите на някой човек са наклонени надолу, той представлява човек със стари идеи. Той е прегърбен от големия материален товар, който носи и казва: какво трябва да правя? – Снеми част от товара си. Освободи ума, сърцето и волята си от излишния багаж. Изправи всички свои погрешки, напусни старите идеи и започни нов живот. Ученикът на новата култура, на новото учение трябва всеки ден да се ражда. Направи ли днес една погрешка, утре трябва да се новороди, да си създаде нов организъм. Опетни ли днес дрехата си, утре трябва да се облече в нова, чиста дреха, свободна от всякакви грешки и престъпления. Носи ли постоянно старата дреха, пропита с грехове и престъпления, той никога няма да се освободи от греха. Щом може да създаде дреха на престъпление, той може да създаде чиста, неопетнена дреха, с която да се облече. Когато напишете някому едно обидно писмо с вашето перо, това перо е вече опетнено. През него е минала лошата мисъл, отправена до този човек. Хвърлете това перо. Турете на писалката чисто, ново перо и с него продължавайте да пишете по-нататък.

И тъй, всички хора днес се нуждаят от наука за "вътрешна чистота". Всяка погрешка, направена съзнателно или несъзнателно, трябва да се изправи. Някой иска да се помоли на Бога, но преди всичко не вярва в силата на молитвата; после, не знае как да се моли и колко време да се моли. Изправи се той пред лицето на Бога и не знае какво да прави. Да се молиш, това не подразбира нито много, нито малко време. За колко време се нахранвате? Ако сте от бързите хора, може да се нахраните за 10–15 минути; ако сте от средните – за 25 минути ; ако сте от аристократите, ще се нахраните за 45 минути, а може и за един час. Без да е аристократ човек, ако той яде по всички правила на храненето, един час не е много. Ако човек се храни правилно, във време на яденето той ще мисли за начина, по който храната е създадена, за съществата, които са взели участие в приготвянето ѝ. Мисли ли така, той ще се свърже с хората, които са приготвили храната, и ще може да използва тяхната енергия. Фурнаджията, който меси хляб, внася част от своята енергия в него; орачът на нивата внася част от своята енергия в земята; и воденичарят внася част от своята енергия, макар и отрицателна. Той е бирник, който не носи добро. Камъните, с които се мели брашното, също така внасят част от своята отрицателна енергия в брашното.

И сега, който се храни съзнателно, той ще знае начин как да възприеме

добрите енергии, внесени в хляба и как да се освободи от отрицателните енергии, останали в него. Който не разбира този закон, той ще приеме хляба с всичките енергии в него, добри и лоши и ще усеща шума на воденичните камъни в стомаха си, а после в сърцето и в ума си. Ще срещнете този човек и ще го чувате по цял ден да говори и да се оплаква: кой е създал този лош свят? Всички хора са крадци и разбойници, обират държавата. Главата ми побеля от страдания! Остарях, всичко загубих. Никъде не мога да намеря мир: нито вън, нито вътре. Отивам дома си, жена, деца, всички викат, само искат "дай-дай" – нищо друго не чувам. Легна си, и тук нямам мир: бълхи, дървеници, комари – и те не ми дават покой! Казвам: този човек прилича на празна воденица. Питам: ако поставят този човек на мястото на Господа, ще може ли той да даде нов план за създаване на света? Може ли той да оправи света, но не само на думи, а на дела? Всеки, който критикува Бога, нека създаде нов свят, без страдания и мъчнотии.

Казвам: време е вече да се приложи новото учение и всеки да заработи върху себе си. Ако ти не можеш да работиш върху себе си, ако не можеш правилно да мислиш, ти не си човек; ако не чувстваш правилно, ти и животно не си; ако не знаеш да правиш добро, ти и ангел не си. Щом не си ангел, не си човек, не си животно, не си камък, тогава какво си? Ще кажеш, че си човек. Може ли да се нарича човек онази восъчна статуя с ръце, крака, очи, нос, уши и уста поставени на нея? Каква полза от това, че тази восъчна фигура наподобява човек? В едно събрание, например, седят много хора: едни от тях внимателно слушат оратора, а други спят. Дойде отвън някой, приближи се до един от заспалите и тихо пошепва на ухото му: дядо ви оставил 100 000 долара. Той веднага скача, разбира смисъла на тия думи и излиза вън. Значи, само тия хора могат да се считат за живи, за разумни, които в даден случай са будни за известни идеи. Защо? – Защото могат да ги разбират, възприемат и прилагат в живота си.

Някой човек философства, казва, че животът не струва нищо, че е празна работа, че няма смисъл да се живее, че по-добре да умре човек, отколкото да кара такова жалко съществуване и т.н. В този момент на размишления идва отвън някой и извиква: „Пожар!" – Тъй ли? Как, къде? – И веднага философът почва да бяга. Питам: защо този философ бяга? Нали животът няма смисъл? Преди един момент искаше да умре, а сега бяга. Нека бъде последователен в своите разбирания. Това значи да говори човек за неща, които нито разбира, нито е опитал. Когато някой сиромах казва, че иска да умре, аз тълкувам думите му в друг смисъл: той иска сиромашията му да умре. Когато някоя мома иска да умре, това подразбира, че тя иска банката да й отпусне кредит, защото й дотегнало вече да слугува по чужди къщи. Тя иска да се облече, да се нагизди, да отиде на хорото да си поиграе

малко. Дойде някой при нея и тихо й пошепне: дядо ти умрял и ти оставил 200 000 лева наследство. – Тъй ли? Скача тази мома, радва се, пее – животът вече придобива смисъл. Как няма да се осмисли животът при 200 000 лева наследство? И ще видите тази мома, тропа ли, тропа на хорото. Казвам: за да се осмисли животът на човека, той трябва да се заинтересува от нещо. Тъй както животът се развива, той не стои на едно място, но постоянно тече и се развива. В него се забелязва непрекъснат процес на движение.

Сега става голямо преустройство на материята. Всичко претърпява промяна. Планините в целия Балкански полуостров, па и в цяла Европа, постоянно изменят своя център. Целият континент се движи към екватора. След хиляди години слънцето ще изгрява на север. Тогава север ще бъде сегашният изток и светът ще стане по-добър. В човешкия свят север показва егоизма на човека, а в Божествения свят север означава Истината. Щом север стане изток, от този полюс ще потече благотворна енергия за човека и той ще стане истински духовен. Понеже оста на земята е наклонена на 3°, съвременните хора нямат правилна идея за Бога. Веднъж тази идея не е правилна, това се отразява и върху всичките им възгледи и разбирания. Те казват, че Бог е Любов, но щом не им хареса нещо, започват да казват, че това не е право, че светът не е създаден както трябва и т.н. Това показва, че хората не разбират идеята за Бога, нито идеята за Любовта. Щом човек разсъждава по този начин,веднага неговата ос се наклонява. Питам: къде е нормата, с която определяме, кое е добро и кое зло, кое е истинно и кое не.

Всички съвременни хора говорят за любовта и казват, че я разбират. Представете си, че някой ми се обяснява в любов, но аз съм велик адепт, имам способността да се превръщам в разни животни, предмети и ред други неща. Тъкмо ми се обяснява в любов и аз се превърна в една добре изхранена кокошка. Този човек, като види кокошката, в него веднага се явява желанието да я заколи и да си я сготви. Той казва: много добре изхранена кокошка! Тъкмо за мене е тя. Тури ножа на шията й, клъцне и скоро в тенджерата. Щом изляза от това състояние, аз зная вече каква е неговата любов. След това той пак продължава обясненията си: много те обичам, без тебе не мога да живея. В това време аз се превръщам в торба, пълна със златни английски лири. Щом види торбата, този човек веднага я сграбчва и занася у дома си. И сега аз пак проверявам неговата любов. Човек, който истински люби, не постъпва така. Като види кокошката, той ще познае, че това е неговият любим. Той ще хване кокошката, ще я поглади малко и ще я пусне на свобода. Като види торбата със златото, той ще я тури настрана, защото тя е за неговия господар. Докато човек има вътрешно стеснение, вътрешно ограничение и ламтеж към всичко чуждо,

той не разбира любовта, не намира смисъл в живота. Започне ли да критикува света, че не е направен, както трябва, от този човек гений не може да стане.
Съвременните хора се хвалят със своята религия и наука, със своите изкуства и занаяти. Вярно е, че човечеството е постигнало много нещо, но трябва да се направи крачка напред. Задачата на религията е да възпитава хората, да ги научи правилно да мислят и чувстват, тъй както логиката учи хората на правилно мислене. Съвременната наука, например, съпоставя известни факти, но в това съпоставяне няма пълно единство. Учените изучават живота на микробите, търсят начини да им противодействат; те изучават състава на храните и тяхното употребление в живота; изучават и ред още въпроси, но те не могат да намерят един съответен метод, с който да покажат на хората как трябва да се живее. Обаче, съществува една положителна, абсолютна наука, от никого независима, която разкрива всички факти и явления в техния дълбок смисъл и в тяхната същина. Това е Божествената наука, до която може да се добере всеки човек, който е в правилна връзка с Бога.

Божественият свят е пълен с възвишени, любещи, крайно деятелни същества. Що е умора, скръб, отчаяние, те не познават. Когато човек е във връзка с този възвишен свят, той напълно може да разчита на тяхната помощ. Ако се намираш пред някоя дълбока река, без мост, и не знаеш как да минеш, едно от тия разумни същества ще ти нашепне: на разстояние един километър оттук, реката се стеснява. Иди там и ще преминеш. Друг път изпаднеш в някое непознато село, не знаеш де да пренощуваш. Дойде някое същество от невидимия свят и ти нашепва: на края на това село живее една бедна вдовица с няколко деца; иди там, тя ще те приеме. Както виждате, тези същества ви изпращат при бедни, а не при богати хора. Защо? – Богатите хора нямат време да се занимават с услуги към този-онзи. Те са заети с разходки, с обличания за разни приеми, с приготовления за балове, концерти и т.н.

Що е богатството? Що е сиромашията? – Нито богатството, нито сиромашията могат да определят мястото на човека в света. Защо? – Защото има външно богатство, има и вътрешно богатство; има външна сиромашия, има и вътрешна сиромашия. Остави ли се човек отвън да го правят богат, като му дават разни служби, добре платени, той не е на мястото си. Ще направят човека цар, свещеник, владика, министър, че ще го обогатят. Царят трябва да се роди такъв; свещеникът трябва да се роди такъв; художникът, музикантът трябва да се родят такива. Остане ли човек, отвън да му налагат разни положения или в какво да вярва и в какво не, свършена е неговата работа. Човек трябва да се роди с определено, положително верую в себе си, което никой да не е в състояние да разклати.

Всяко верую е семе в човешката душа, което никой отвън не може да посади. Той може само да му създаде условия да се развива: да го полива, докато израсне и после да го култивира. Семето носи в себе си силата за своето бъдеще развитие. Питам: трябва ли да се сърдите на човека, че се е родил с известен стремеж? Помнете следното: никога човек не се ражда със стремеж към нещо лошо. Той се ражда с добри стремежи, но може доброволно или несъзнателно да изопачи своите добри стремежи. Например, всеки човек се ражда със стремеж да яде, да се храни. Този стремеж е естествен закон в природата. Обаче, човек, съзнателно или несъзнателно, може да видоизмени този закон и започва да туря в стомаха си храна повече или по-малко, отколкото е предвидено. И двата метода, обаче са вредни. И двата метода не съществуват в природата. Всеки трябва да яде толкова, колкото да задоволи стомаха си. Стомахът има свое разбиране, своя хигиена, своя химия. По отношение качеството, количеството и състава на храната, стомахът разбира повече и от съвременните химици. Дадете ли му някоя несъответна за него храна, той я изхвърля навън и казва: дайте ми хубава храна! Давате му друга, и нея изхвърля, докато най-после обяви стачка на господаря си и казва: или ще живееш както Бог иска, или повече няма да ти работя! Престане ли стомахът да работи, това съдружие пропада, ликвидира със сметките си и тази фирма изчезва от тефтера на търговците. Стомахът отива да работи при друг господар, който знае начин, методи за правилно хранене.

Казвам: който иска да живее правилно, нека проучва и прилага новите методи. Ние не рушим, но градим. Ние не се занимаваме със старото, но с новото. Старите хора нека си живеят, нека умират, нека се погребват едни други. Ние нямаме време да погребваме. Христос казва: "Оставете мъртвите да погребват своите мъртви". Този направил никакво зло, онзи направил някаква погрешка – това не ни интересува; този паднал някъде и се окалял – и това не ни интересува. Няма защо да ми разправят за неговото оцапване. Като дойде при мене този човек, ще го хвана за дрехата, ще го потопя в бистрата, чиста вода и ще му кажа: потанцувай малко в тази вода, докато се изчистиш. След 10-15 минути го изваждам, виждам го чист, освежен като другите. Такъв е резултатът на доброто. Доброто има сила да чисти. Вложете доброто в света и злото само по себе си ще си отиде. Въз основа на този закон, посей в ума си една Божествена мисъл и я остави да работи. Тази мисъл има динамическа сила. Тя ще израсте, ще се развие и ще те очисти. Ти не се безпокой за резултатите. Едно чувство, колкото и да е микроскопическо, не го презирай. Посей го в сърцето си и го остави да израсте. То ще се развие и ще даде своя плод. Безпокойствията, смущенията на хората показват, че те не разбират Божия закон. Една кибритена клечка може да спаси положението зимно време, макар че през лятото си гледал на нея с презрение. Зимно време тази

клечка може да извърши това, което и големите дървета не могат да извършат. Важността на кибритената клечка се дължи на онзи елемент, който е на главичката ѝ. Без него тя нищо не би представлявала. Важно е връхчето на клечката. Всяка Божествена мисъл, която влиза в ума на човека, на връхчето си съдържа един мек елемент, който произвежда добри резултати.

В съвременното общество има един механически начин на работа. Всеки упования на други, които да работят вместо него. Синът очаква от майка си и баща си; те пък очакват от обществото, от държавата; тя пък очаква от гражданите си и по този начин светът не може да се поправи. Обществото е създадено от хора. Ако едно общество е благородно, това подразбира, че и хората, които го съставляват, са добри и благородни. Ако обществото не е добро, това подразбира, че и единиците, които влизат в него, не са добри. Само по себе си общество не съществува. То е колективен резултат от дейността на много индивиди. Някой казва: какво мога да направя аз самичък? – Ти не се безпокой за това. Един човек може да създаде цяло общество. Кой създаде цялото човечество? – Адам. Какво човечество създаде Адам? – Той създаде хора, подобни на себе си. Това можа да излезе от първия Адам. Сега в света иде вторият Адам, който ще създаде новото човечество.

Сегашните хора вървят по пътя на стария Адам. Той казва: и тебе обичам, но себе си – повече; и за тебе мисля, но за себе си – повече; и тебе искам да нагостя, но първо себе си ще нахраня; искам и ти да бъдеш учен човек, но аз – по-учен; искам и ти да бъдеш силен, но аз – по-силен. Тази философия проповядваше стария Адам. Той искаше навсякъде и във всичко пръв да бъде, но последен остана. Дойде някой при мене и ми казва: аз вярвам в Бога, разговарям с Него, виждам, какво става в другия свят. Не е въпрос за критика, но казвам: онзи човек, който вярва в Бога и се разговаря с Него, който знае, какво става в другия свят, е даровит, способен човек. Той знае да свири, да пее, знае много науки, разбира живота, разговаря се с природата, знае нейния език и т.н. Изваждам цигулката си и казвам на този човек: посвири малко да те чуя, как свириш. – Аз не зная да свиря. Отварям една математическа книга и му казвам: обясни ми тази формула. – Аз не съм учил математика. Ами това цвете можеш ли да нарисуваш? – И рисуване не съм учил. Гледам този човек и се чудя на думите му: с Бога се разговарял, при ангелите ходил, всичко видял и знае, а не може да свири, да рисува, не разбира от математика и т.н. Не говорете неща, които не разбирате. Който се хвали с неща, които никога не е видял и чул, той се намира в положението на онзи шоп от софийските села, който един пазарен ден дошъл в София и могъл да разгледа само „бит пазар", но като се върнал в селото си, започнал да разправя, че бил в София, всичко чул и

видял и много неща разбрал. – Какво видя в София? – запитвали го съселяните му. – Какво ли не видях? – Стари дрехи, стари обуща, хора с дълги бради, всички викат, крещят, все евтино продават. – Това не е София. Да видите една малка част от цялото, това не е наука, това не е никаква вяра. Истинската вяра се превръща в положителна наука. Човек трябва да знае не само едно изкуство, но най-малко десет изкуства. Светията трябва да знае всичко: и да свири, и да пее, и да рисува, и да гради, и да тъче, и да готви; той трябва да знае де има хубава вода, де има високи планини, де има най-хубави места в природата. Знае ли човек всичко това, той има правилни отношения с Първичната Причина.

Няма по-красиво нещо от това, да владее човек някакво изкуство в съвършенство! Приятно е да слушате един певец с добре разработен глас. Приятно е да слушате един велик музикант. Когато слушате някой идеен певец или музикант, гласът му вибрира приятно, дълбоко чувство се излива чрез тоновете, чрез гласа му. Мнозина отиват да следват по музика или пеене в Италия, Франция и другаде. Добре е да имаш за учител някой велик талант, но важно е и това, което криеш в себе си. Ако поставите един немузикален човек в музикално общество, и той ще започне да се развива музикално. Ще ви приведа един подобен пример. Имало някъде в Европа един господин, необикновено музикален, с тънко разбиране на музиката и със силно желание да пее, но голямото му нещастие се заключавало в това, че ларинксът му бил повреден, не могъл да пее. Тогава той среща една красива мома, която нямала музикални дарби, не могла да пее, но имала здрав ларинкс. Той правил следния опит: тя излизала на сцената, а той седял зад нея и силно съсредоточвал мисълта си към момата, да пее. И действително, тя пеела отлично. Обаче, един млад момък се влюбил в нея заради пеенето ѝ, като мислил, че тя самата пее тъй хубаво. Младият момък, от ревност към диригента, който я направлявал, гръмва един ден срещу него и го убива. От този момент момата изгубва способността си да пее. Тя сама не могла да си обясни, какво търси на сцената без глас, без дарби към пеене.

Следователно, много от дарбите на съвременните хора се дължат на такива странични влияния от природата. Докато са във връзка с нея, те проявяват своите дарби, сили и способности. Скъсат ли връзката с нея, те изгубват своите дарби и способности. Този закон се спазва и в отношенията ни с Първичната Причина. Докато Божествената мисъл е насочена към нас, ние всичко можем да направим. Нарушим ли някакъв Божествен закон, тази връзка се прекъсва и ние ставаме обикновени хора. В Бога са всички дарби, всички възможности, необходими за подигането на ангела, на светията, на човека или на всички по-малки от него същества. У Бога има желание всички същества да се ползват от Неговите блага. Всичко, което съществува

в Него, Той иска да се реализира и навън. От това гледище Бог иска от хората да развиват своите дарби и способности.

Казват: да бъдем добри! – В какво седи добротата на човека? Преди всичко човек трябва да бъде красив, да ти е приятно да го гледаш. Като погледнеш очите му, да виждаш дълбочина в тях – цялото небе, с всичките звезди, да се оглежда там. Като погледнеш устата му, да предвкусваш разумното слово, което излиза от нея. Като погледнеш ухото му, да те пренася в свят на музика и хармония, да виждаш в него човека на възвишената мъдрост и знание. Това ухо трябва да схваща и най-тихите нашепвания и да ги разбира. Красивият човек трябва да има още силна и възпитана воля. Едновременно той ще се проявява и като силен, и като слаб човек; и като умен, и като глупав. С умния ще се постави като умен; с глупавия – като глупав, но без да го разбере глупавият. Умният човек има свойството да прави глупавия умен; глупавият пък може да направи обикновения човек, с обикновени дарби, глупав.

Ще ви приведа един пример от стария български живот, да видите как глупавият прави другите хора глупави. Един стар български поп, като чел Евангелието, намерил страницата, в която се говорело за св.Богородица, и понеже трябвало да чете в църквата нещо за св.Богородица, за да не изгуби страницата, турил на това място, като белег, един праз. Преди да тръгне на църква, попадията вижда праза в Евангелието и си казва: навярно дядо поп обича много праз. Чакай тогава да му туря още няколко праза, че да има, когато му потрябват. Туря тя на десетина места в книгата по едно парченце праз и излиза от стаята му. Дядо поп тръгва за църква, взима книгата и влиза в олтара. Излиза пред паството си. Отваря книгата, но за негово учудване, той вижда, че някой турил праз на десетина места из книгата. На кое място беше писаното за св.Богородица – не знае. Объркал се дядо поп в своята служба. Питам: кои от правилата на съвременните хора не приличат на праза, който си е поставил този стар поп?

И тъй, всички хора днес се нуждаят от положително знание, без никакви предубеждения и предразсъдъци. Всички хора се нуждаят от знание, което почива на съвършената Любов, на съвършената Мъдрост и на съвършената Истина. Само това знание може да създаде най-красиви и най-велики мисли, чувства и действия.

Беседа от Учителя, държана на
27 август 1929 г. – Изгрев.

1929_08_28 Естествен ред на нещата
лекция пред общия окултен клас

ЕСТЕСТВЕН РЕД НА НЕЩАТА

Съвременните хора, религиозни и светски, не се различават много. И едните, и другите имат вяра, но обектът на вярата им е различен, вследствие на което и резултатът от вярата им не е един и същ. Всички хора казват, че трябва да се вярва, но истинската вяра има отношение към възвишеното. Човек може да вярва в своя идеал. Всеки се стреми да постигне своя идеал и вярва, че ще го постигне. Постигането на идеала на човека зависи от усилията, които той прави, и от методите, които прилага. Всички хора дишат въздух, но понеже не го възприемат еднакво, те нямат един и същ резултат. Това показва, че при дишането на някои хора липсва нещо. Повечето хора дишат с горната част на дробовете. Ние наричаме това дишане плитко дишане. При такова дишане човек бързо поема въздух и бързо го изпуска. За да бъде здрав, човек трябва да диша дълбоко, да поема въздух с целите дробове. При дишането заедно с въздуха в дробовете влиза известна енергия. Колкото по-дълбоко е дишането, толкова по-голямо количество енергия влиза в дробовете, която заедно с въздуха обхваща всички белодробни [Матея, 5 гл. ????] клетки и помага за доброто пречистване на кръвта. Обаче ако дишането е плитко, количеството на приетата с въздуха енергия не обхваща всички клетки, вследствие на което пречистването на кръвта не е пълно. Дето пречистването на кръвта не е пълно, там се явяват различни болезнени състояния.

Същият закон се отнася и до мислите. Всяка мисъл, която влиза в човешкия ум, трябва напълно да обгърне органа на мисълта, иначе тази мисъл не е пълна. Например, като вярвате в Бога, вие мислите за Него. Пълна ли е вашата мисъл за Бога? Тя обхваща ли цялото понятие Бог? Вие може да дадете дълго описание за Бога, но преди всичко в ума си трябва да държите една Негова черта, която при всички случаи да остава неизменна. Казвате, че познавате баща си, че мислите за него. Коя е онази черта в познаването на баща ви, която при никакви случаи да не се мени? Ще кажете, че баща ви е млад или стар, че има или няма брада и мустаци и т. н. Обаче това са белези, които не са постоянни. Те лесно могат да се променят. В понятието баща влиза една основна черта, която никога не се мени. Тя е положението на бащата като глава на семейството. Бащата е глава, начало на нещата. Следователно кажем ли, че познаваме Бога, ние имаме предвид тази Негова черта, която в отношенията между човешката душа и Бога остава всякога неизменна. Дали съзнавате това, или не, то е друг въпрос. Въпреки всички условия, тази черта остава завинаги неизменна. Докато тя съществува, човек има и живот, и здраве. Изчезне ли

тази черта като връзка на нещата, болезнените състояния нападат човека. Дали връзката между човешката душа е съзнателна или несъзнателна, не е важно. Тя съществува независимо от участието на човешкото съзнание и дава подтик, импулс на неговия живот. Тази връзка е съществувала, преди да е знаел човек нещо за нея. Докато тази връзка съществува, човек живее естествено. Изчезне ли тя, човек излиза от естествения ред на нещата. При това положение той се лишава от благата, които Духовният свят му дава. Докато отношенията на сина към бащата са правилни, и двамата са готови на взаимни услуги и жертви. Синът проявява пълно послушание към баща си, а бащата е готов на всякакви жертви за сина. И двамата се намират в естествения ред на нещата. Естествените отношения изискват от детето послушание към родителите, а от родителите — любов към детето. Любовта на родителите се изявява правилно към детето от раждането му до края на живота. Прояви ли детето най-малкото непослушание към баща си, в отношенията им влиза някаква дисхармония. Детето започва да се сърди, дава гръб на баща си, иска да го застави да му се извинява. Обаче, каквото и да прави, разумният баща няма да се подчини на детето. По някакъв начин той ще му даде урок втори път да не нарушава естествения ред на нещата.

Следователно, каквито са отношенията на сина към бащата, такива са и тия на човека към Бога, неговия велик Баща. Докато не се е натъкнал на някаква неприятност или на неуспех в живота си, човек вярва в Бога, поддържа правилни отношения с Него. Обаче натъкне ли се на някакво нещастие, той веднага започва да роптае против Бога: как е позволил това нещо, защо му е пратил страданието. Той се обезверява, започва да се съмнява в Бога. В известни случаи Бог веднага се притичва на помощ на пострадалия, но понякога Той пристъпва към него с пръчица и му дава добър урок. Вместо да го облекчи, Той го натоварва повече, за да се научи да мисли право. Щом се обезвери и усъмни, човек тръгва по крив път. И докато по-рано е уповавал на Бога, сега започва да мисли, че може да живее сам, да не разчита на никого. Наистина човек може да живее сам, без упование и вяра в Бога, но в края на краищата ще види, че нещо съществено му липсва.

Бог е източник на живот, на светлина, на свобода. Без Него никакъв живот не съществува. Всяка мисъл, която излиза от Бога, е запалена свещ. Всяко Божествено чувство е запален огън. Какво ще прави човек без светлината и топлината на тия мисли и чувства? Докато пази естествения ред на нещата, човек се ползва от тяхната светлина и топлина. Ние казваме, че този човек живее правилно. Наруши ли естествения ред на нещата, човек изгубва светлината и топлината на своя живот. Той се намира вън от всякакъв морал, вън от условията на Великия живот.

Какво представлява моралът? Моралът е чувство, с което човек различава правото от кривото, доброто от злото. Докато свещта на вашия живот

свети, вие различавате правото от кривото. Изгасите ли свещта си, вие оставате в тъмнина и не можете да различавате доброто от злото. За да не изпадне в тъмнина, човек трябва да възстанови правилния ред на нещата, да възстанови връзката си с Първата Причина. Това може да стане още днес. От човека зависи да възстанови отношенията си. Някога, в далечното минало, той сам ги е нарушил. Следователно той сам трябва да ги възстанови. Всеки сам е виновен за грешките, които е направил. Като не искат да признаят вината си, хората търсят причините за своите нещастия вън от себе си. Бащата се връща от работа, недоволен от забележките на началника си, и търси вината в децата и в жена си. Той мисли, че ако не бяха те, нямаше да работи толкова много и щеше да бъде по-спокоен, по-лесно да понася забележките на хората.
Каквито са отношенията на хората в светския им живот, такива ще бъдат и в религиозния, и в духовния им живот. Като се намери пред мъчнотиите на живота, религиозният започва да се сърди на своите духовни братя, че не му помагат. Той казва: "Не виждат ли тия хора, че имам жена, деца, че съм затруднен?" — Деца имат и птичките, а не само ти. — "Но аз вярвам в Бога." — Какво от това, че вярваш? Ти си се родил с вярата си. Ти не си започнал да вярваш отсега. Ако отсега нататък трябва да вярваш, твоята работа е свършена. Да вярва човек, това е в естествения ред на нещата. Този ред на нещата изисква от детето послушание, а от бащата — любов. Ако детето не слуша и ако бащата не обича, нищо не е в състояние да им помогне. Послушание и обич са две неща, които определят правилните отношения между сина и бащата, между човешката душа и Бога.
Как може да се поддържа хармонията между човека и Бога? Едно от условията е молитвата. Чрез молитвата се поддържа свещената връзка на човешката душа с Първата Причина на нещата. — "Не искам да се моля." — Щом не искаш да се молиш, ще влезеш в неестествения ред на живота. Молитвата е едно от съществените задължения на човека. Каквото представляват физическите задължения за човека, такова нещо представлява молитвата за духовния живот на човека. Ако не плаща редовно дълговете си, човек все повече обърква работите си. Лихвите се трупат, дългът се увеличава, докато един ден човек се намери в безизходно положение. Следователно, иска или не, човек все трябва да плати задълженията си. Не плаща ли, той е осъден на големи страдания и нещастия. След това ще пита защо страда. Той страда, защото не се е молил, не е плащал задълженията си. — "Длъжен ли съм да се моля?" — Ти си толкова длъжен да се молиш, колкото и да дишаш, да ядеш, да мислиш, да чувстваш. Това са задължения, които влизат в естествения ред на живота. Не само това, но човек е длъжен да прави ред гимнастически упражнения. Не прави ли тия упражнения доброволно, насила ще го заставят. Ще дойде някоя болест, ще го тури на легло, дето по цели дни и нощи ще се извива ту на една, ту на друга страна.

И тъй, щом е дошъл на Земята, човек неизбежно трябва да следва естествения ред на нещата. Докато реката тече, плаващите частици в нея трябва да следват движението ѝ. Пожелаят ли да спрат своето движение, те ще причинят подпушване на водата. Реката ще повдигне нивото си и ще започне да залива всичко, каквото се изпречи на пътя ѝ: ниви, лозя, градини. Лозарите и градинарите ще търсят причината за подпушването на реката и, като я намерят, ще дадат тласък на спрелите се частици, като ги отправят в посока към морето, дето се стреми самата река. Те няма да ги питат искат ли да се движат, или не - насила ще ги заставят. Същото се отнася и до човека. Не е важно дали той иска, или не иска да се движи според великите закони на живота. Щом е слязъл на Земята да се учи, той е длъжен да следва законите на естествения ред на живота. Като следва тия закони, той ще дойде до пристанището на Великия океан, дето се втичат всички реки и морета. Това се отнася до всички хора, вярващи или безверници. Който вярва, той придобива нещо; който не вярва, той губи. Докато живее, човек трябва да бъде доволен от условията на живота си, да ги използва съзнателно за работа.
Какво представлява сърденето, гневът? Когато в човека се събере излишна енергия, той започва да се гневи. Гневът е качество не само на човека, но и на животните. Когато агнето се сърди на майка си, то започва да блее. В блеенето няма никаква наука, никаква философия. То е нещо старо, отживяло времето си. Човек трябва да се откаже от старото, от живота на своите деди и прадеди. Когато дойде до съзнание да се освободи от стария живот, човек пожелава да се уедини, да остане сам. Когато се стреми към самота, човек има известно задължение към себе си. Щом потърси обществото на много хора, това показва, че той иска да сподели с тях своите постижения. Наистина, когато чете и учи, човек обича да бъде сам. Когато споделя прочетеното и наученото, той иска да се срещне с хора, с които да сподели това, което е прочел и научил.
Като ученици, от вас се иска да имате ясна представа за живота, за законите, които го управляват. Има неща в живота неизбежни, строго определени, но има неща, които не се допускат. Например съмнението в Бога не се допуска. Човек може да се съмнява, но всяко съмнение в Бога не води към добър край. Да се съмняваш в Бога - това значи да се съмняваш в Любовта. Съмнява ли се в Любовта, човек се съмнява в Живота, а това е невъзможно. Невъзможно е човек да се съмнява в Живота! Усъмни ли се в живота, той престава да се нарича човек, той престава да мисли. Отличителното качество на човека е способността му да мисли. Който не мисли, той не е човек; който убива, той не е човек; който не живее добре, той не е човек. Щом мисли, щом живее добре, човек заслужава името си. Той живее в Любовта, която му дава всички условия и възможности за растене и развиване. Той живее в душата си и може да направи всичко, каквото пожелае. Отдели ли се от душата си, човек коренно изменя

понятията си за света. Той коренно изменя отношенията си към света. Защо? — Защото изгубва Светлината си.
Той се намира в положението на човек, който е влязъл в тъмна стая. Какво може да вижда човек в тъмнината? Каква представа ще има той за света от тъмната стая? Щом запали свещта, той вижда ясно нещата, вследствие на което и отношенията му към света се изменят. И тъй, живейте в Светлина, за да разбирате естествения ред на нещата, да не си създавате ненужни страдания. Стремежът на човека към реализиране на неговите големи желания му причинява ред ненужни страдания. Всяко желание в човека представлява слон, за изхранването на който са нужни много материални средства. За изхранването на един слон са нужни около пет крини ориз на ден. Отглеждането на слона не е задача за сиромаха. Само богатият, капиталистът може да отглежда слон. Иска ли да изпълни правилно своите задачи, човек трябва да се вслушва в Божественото в себе си, както и във всеки външен глас, чрез който разумните същества му нашепват кое е добро и кое не е, кое е право и кое не е. Светът, който е над нас, има грижа за всичко, което става в по-долните светове от него. Там полагат всички грижи за нас - да регулират нашите мисли, чувства и постъпки. Като изправя постъпките си, като се вслушва в съветите на разумните същества, човек се свързва с тях, а същевременно и с Духовния свят. Радвайте се, че сте свързани с Духовния свят и с разумните същества, които постоянно ви говорят и напътстват. Докато те ви дават съвети, вие сте на прав път. Престанат ли да се грижат за вас, вие сте на крив път. Те казват: "Който иска да живее между нас, той трябва да бъде съвършен, да изпълнява Волята Божия."
Дръжте в ума си мисълта да бъдете съвършени като Бога. Дойдете ли до тази мисъл, всякакво обезверяване е изключено. Влезе ли в света на съвършенството, човек се превръща на ангел, т. е. на Божи служител, който има за цел да помага на своите ближни. Светът се нуждае от работници. Христос казва: „Жетвата е много, работниците — малко.“ От всички хора се иска работа на Божествената нива. Дали ще грешат, или не, това е друг въпрос. Човек все ще греши, но като греши, едновременно с това ще се учи. Кой ще го учи? — Бог. Като прави Добро, Бог му говори, учи го. Но и като прави зло, Бог пак му говори. Той вижда и доброто, и злото, което човек прави — нищо не може да избегне от Неговото око. За доброто, което човек прави, Бог го похвалява, а за злото го укорява. Като го укорява, Той има желание да го изправи. Като прави зло, човек неизбежно се натъква на страдания. Щом прави добро, той се радва. Стремете се към Доброто, като избягвате злото, за да имате похвалите на Бога.

"Божията Любов носи пълния живот."

Първа лекция от Учителя, държана на

28 август 1929 г., София — Изгрев.

1929_08_30 Служене, почит и обич

СЛУЖЕНЕ, ПОЧИТ И ОБИЧ

Размишление върху служенето.

Тема за следния път: „Отношение между положителните и отрицателни сили в природата“.

Какъв е положителният смисъл на думите „това, което трябва да бъде“? Например, какво разбирате, ако някой ви запита, какво трябва да бъде детето, което се е родило? На този въпрос можете да отговорите следното: Детето, което се ражда, първо трябва да отговаря на известна форма като човек. Второ, то трябва да носи такова съдържание в себе си, което да отговаря на неговата форма. Значи, всяко нещо трябва да отговаря на своята форма. Ако ви предложат две монети – златна и медна, коя от тях бихте предпочели? Който разбира цената на металите, ще предпочете златната. Защо? Защото съдържанието й е по-ценно. В този смисъл, човешкият организъм е ценен дотолкова, доколкото има живот в себе си. Всеки се радва на новороденото дете, защото носи живот в себе си. Щом умре, човек губи цената си като организъм, защото животът го напуснал. Значи, съдържанието на човешкия организъм е животът; съдържанието на живота е здравето, а здравето се обуславя от хармоничното съчетание между елементите и силите, които действат в човешкия организъм.

Сега, да се върнем към смисъла на думите „това, което трябва да бъде“. Какво трябва да бъде човек? Първо, човек трябва да бъде форма, която, за да се развива правилно, трябва да има отношение към природата. Наистина, човек има три важни отношения към природата: със стомаха си той има отношение към физическите сили на природата; с белия дроб той има отношение към духовните сили на природата; с мозъка си той има отношение към умствените сили на природата. Освен тия три важни отношения към природата, човек има и второстепенни отношения, които наричаме отношения на човека към живите сили на природата.

И тъй, чрез мозъка си човек определя изобщо отношенията си към природата; чрез дробовете си той уравновесява тия отношения, а чрез стомаха си той ги реализира. Първата проява на човека във физическия свят е желанието му да яде. Значи, първо се проявява стомахът. За да се нахрани, той започва да мисли, да търси начин да си достави храната. Като достави храната си, чрез устата си той я изпраща в стомаха, дето се превръща в кашица. От стомаха храната отива в дробовете, а оттам – в мозъка – динамото на човека, дето се набавя изразходваната енергия.

Оттук виждаме, че стомашната, дихателната и мозъчната системи играят важна роля в поддържане живота на човека. Ако една от тия системи не функционира правилно, целият организъм страда. Ако човек е инвалид в материално отношение, т. е. ако е инвалид във физическия свят, той ще бъде инвалид и в Божествения свят. Ще кажете, че не искате да бъдете материалист. Това е друг въпрос. Да бъдеш материалист е едно нещо, да бъдеш физически здрав е друго нещо. Да бъдеш само идеалист, без да се вглеждаш в реалността на живота, това е аномалия. Следователно, нито само материализмът, нито идеализмът разрешават въпросите на живота. Човек не е нито само материя, нито само дух. Материя без дух не съществува, и дух без материя не съществува. Дух и материя са две състояния, които взаимно се допълват.

Следователно, ако под думите „дух и материя" разбирате полюсите на живота, които се изразяват в две течения – материализъм и идеализъм, вие сте на прав път. Обаче, ако под думата „материя" разбирате, че животът се заключава само в материалната си страна, а под „дух" разбирате, че животът е изтъкан само от идеи, вие сте на крив път. Животът се изразява в полюси: дух и материя, мъж и жена и т. н. Като стане въпрос за мъжа и за жената, хората започват да спорят, кой от двамата е истински проводник на човека. Колкото и да спорят, не могат да дойдат до правилни заключения. Защо? Защото истинският човек не е нито мъж, нито жена. Ако мъжът включва в себе си жената, и ако жената включва в себе си мъжа, те могат да носят името „човек". Обаче, докато мъжът се отделя от жената като нещо особено, и докато жената се отделя от мъжа, те още не са дошли до положението на истинския човек. Като различни форми, мъжът и жената представят принципи, течения на живота, но по същина те са едно и също нещо. Те дават представа за понятието „човек". По външни прояви жената е деликатна, идеалистка, но по съчетание на вътрешни сили тя е материалистка. Достатъчно е жената да спре на едно място, за да стане център. И скоро време тя ще направи къща, ще я напълни с мебели и покъщнина. Поставят ли мъжа при тези условия, той всичко ще разпръсне. Затова казваме, че жената събира, а мъжът разпилява. Жената се изявява отвън навътре, и мъжът – отвътре навън.

Съвременните хора нямат още ясна представа за понятието мъж. Като кажат „мъж", те разбират възлюбения на човешката душа. Между понятията „мъж и възлюбен" има грамадна разлика. Някой път възлюбеният може да стане мъж на някоя жена, но мъжът никога не може да стане възлюбен. Думата „мъж" подразбира физическа сила. Значи, когато жената търси мъжа, тя се нуждае от сила, която да я покровителства. По естество жената е по-слаба от мъжа, вследствие на което разчита на неговото застъпничество.

Мъжът и жената са два принципа, които се изявяват в две различни форми. Слушате някой мъж да казва, че не иска да бъде жена. Чудно нещо! Той е роден от жена, а не иска да бъде жена. Някоя жена казва, че не иска да бъде мъж. И това е чудно. Тя е заченала от мъж, а не иска да бъде мъж. Началото на всеки човек се крие в мъжа, а краят му – в жената. От мъжа и от жената пък произлиза детето, което един ден ще се прояви като мъж или като жена, според силите, които действат в него. Като не разбират, какво всъщност е човек, какво представят мъжа и жената, хората влагат в тия понятия изопачени, неестествени идеи, вследствие на което сами се спъват. Човек не е същество, създадено за ядене и пиене. Жената не е същество, създадено само да ражда деца, нито мъжът е създаден само да внася в дома продукти за ядене и пиене. Велико е предназначението на човека. Велика е ролята, която мъжът и жената трябва да извършат на земята. Ако за физическото си съществуване човек трябва да яде, да дъвче храната си, да я изпраща в стомаха и в червата, това още не значи, че природата не знае други методи за хранене. Днес тя си служи с един метод за хранене на човека. Обаче, ще дойде ден, когато тя ще приложи друг метод за хранене. Това виждаме и днес още, а именно: дробовете се хранят по един начин и с храна, съвършено различна от тази, която стомахът приема. Мозъкът пък се храни по начин съвършено различен от този, по който се хранят дробовете и стомахът. Следователно, това, което е необходимо за мозъка, не е нужно за дробовете; това, което е необходимо за дробовете, не е нужно за стомаха.

Като слушате да се говори за различните методи на хранене, с които природата си служи, това не значи, че трябва да се произнасяте, кой от тях е най-добър. Всеки метод е на мястото си. Що се отнася до хранене на дробовете чрез въздух, методът е един. Дробовете възприемат въздуха по един начин, а стомахът приема храната по друг начин. Дробовете не могат да дъвчат храната си, нито стомахът може да я диша. Докато храната дойде до стомаха, тя минава през няколко последователни процеси: разкъсване, дъвчене, поглъщане, смилане, всмукване и т. н. Чрез тези процеси природата работи върху човешката воля, усилва я. От начина, по който се извършват процесите на храносмилателната система, зависи и усилването на волята. Силата на волята, проявите на човешкия характер се определят от силата на мисълта. Това е твърдение, което трябва да се провери. Наблюдавайте, кой как дъвче и следете, какви са проявите на човешкия характер и воля. Не само това, но наблюдавайте, как дъвчат англичаните, германците, французите, за да видите грамадната разлика, която съществува между проявите на различните нации в характер и воля. От начина, по който става храносмилането, се определя работата, която човек върши.

Кое наричаме правилно хранене? Правилно хранене е това, при което мисълта взима активно участие. Яденето е резултат на дейността на човешките клетки. Колкото по-съзнателно извършват работата си, толкова по-здрав е човешкият организъм. Десет милиона клетки в стомаха взимат участие в смилането на храната. Това е мощна, велика сила. Този процес се извършва правилно, когато всички клетки имат едно и също желание да работят, да възприемат една или друга храна. Ако няколко милиона от тях се откажат да работят и се разделят в желанието си по отношение на една или на друга храна, и стомахът се отказва да работи. Ако чрез мисълта си го заставите да работи, той ще смели храната, но без любов. Всяка работа, извършена без любов, не дава добри резултати. Десет милиона клетки! – това е цял народ, цяла държава. За да се развива държавата правилно, поданиците ѝ трябва да бъдат в единство. Следователно, вземе ли храната в устата си, човек трябва да има съзнание за процесите, които стават в устата, в стомаха и в червата. Той трябва да знае, как да я смели и обработи, за да я изпрати после в дробовете, а оттам в мозъка.

Съвременните учени разглеждат храносмилането като физически процес, но това не е още завършена работа. Като дойде храната до мозъка, ангелите я приемат оттам във вид на прана. И в тях праната минава през стомаха, дробовете и мозъка им. Като стигне до мозъка, възвишените същества от Божествения свят приемат тази фина, преработена енергия и я прекарват от стомаха в дробовете си и от дробовете – в своя мозък. Тъй щото, ако смляната храна в човека не мине от физическия в духовния свят и от духовния – в Божествения, тя не е завършила своя пълен кръг на движение. Тогава ние казваме, че човек не се храни правилно. Обаче, ако смляната храна в човека прониква в трите свята – физически, духовен и Божествен, ние казваме, че човек се храни правилно. Когато процесът на храносмилането в човека става правилно, той се чувства радостен и весел, радва се на отлично здраве. В колко време ще стане този цикъл на движение на храната, не е важно. Важно е храната да проникне в различните светове и навсякъде да остави своето. Не може ли храната да проникне в различните светове, човек не може да се развива правилно и започва да боледува.

Казано е в Писанието: „Никой не живее за себе си“. Значи, никой уд не живее за себе си. В този смисъл, нито стомахът живее за себе си, нито дробовете, нито мозъкът живеят за себе си. Стомахът приема храната и я обработва, но след това я отправя към дробовете, а оттам – към мозъка. И мозъкът не работи за себе си. Той мисли за дробовете, за стомаха, за всички удове на човешкия организъм. Той мисли, по какъв начин да достави нужните материали на всеки орган, да го застави да работи.

Следователно, за да бъде здрав, за да съзнава, че е гражданин на великата природа, човек трябва да има широки схващания за живота, всеки момент да съзнава, че не живее и не умира за себе си. Ако няма широки разбирания за живота, човек ще учи, ще работи, но без любов. Каквото и да направи, в края на краищата той ще каже: Празна работа е това. Питам: ако човек изучава земята, слънцето, празна работа ли е това? Ако рисува картини от природата, празна работа ли е това? Когато хиромантикът изучава ръката на човека, празна работа ли е това? В ръката се крие историята на човека. Какво по-приятно занимание можете да имате от това? Има учени хора, които се занимават или само с човешкото око, или само с човешкия нос, или само с човешката уста. В окото, в носа, в устата се крие историята на човека. Който изучава историята на даден човек, едновременно той изучава и себе си. Както в семката на едно дърво се крие цялото дърво, така и по отделните удове на човека можете да познаете целия човек. Външно семката не прилича на дървото, но посадите ли я в земята, от нея израства голямо дърво, което ражда изобилно плодове. Изобщо, в природата нищо не се губи. Както семката може да възпроизведе цялото растение, така и по един уд от човешкото тяло можете да опишете целия човек. Като разбира законите на целокупния живот, човек може сам да си въздейства, да изправи погрешките си.

Съвременните хора се натъкват на страдания и противоречия вън от себе си. Причините са в самите тях. Човек трябва да познава силите, които действат в неговия организъм, както и тия, които действат в природата. Ако той сам е отрицателен и се свързва с отрицателните сили на природата, в неговия организъм се зараждат ред болезнени и отрицателни състояния. Ако даде ход на положителните сили в себе си, и същевременно се свързва с положителните сили на природата, човек подобрява здравето си и се радва на добро разположение. Обаче, ако не се пази от отрицателните сили на природата и не се стреми към положителните, човек дохожда до състояние на безразличие.

Първоначално човек е смел, предприема една или друга работа. Ако среща препятствия и неуспехи, той става страхлив. Колкото повече неуспехите и мъчнотиите му се увеличават, той става все по-страхлив, докато най-после дойде до безразличие. Това са три състояния, през които всеки човек минава. Смелият излиза от дома си и отива на работа. Страхливият, обаче, се връща в дома си, предполага се, че е завършил работата си. Значи, смелият започва да работи, без да свърши работата си докрай. Страхливият всякога завършва работата си.

За изяснение на тази идея ще си послужа със следния пример.

Представете си, че имате да давате на някого пари, но не можете да ги върнете. Ако сте смел, ще кажете: Няма да ви дам парите! Ако сте страхлив и чуете, че ви заплашват с бой, вие веднага се връщате у дома си, взимате пари и плащате. Това значи завършване на известна работа. Смелият взима пари на заем, а страхливият ги връща. Две държави се бият, започват да воюват помежду си. Защо воюват? Защото са смели. Щом положението стане сериозно, те се уплашват и започват да преговарят за мир. Значи, за да дойде мирът, човек трябва да стане страхлив. Страхът внася мир в човека. Върху този закон е основана съвременната педагогика. Слушате учителите да говорят на учениците си, че това не е добро, онова не е морално, но теб не искат да знаят. Обаче, като ги заплашат, те започват да се страхуват и са готови да направят всичко, каквото им заповядат. Това наричаме ние „морал на страхливите". Всички велики работи, всички култури се дължат на страха. Страхът завършва работите, но не ражда герои. И природата използва страха.

Какво се получава от съединяването на страха и на смелостта? Като се съединят страхът и смелостта, ражда се разумността. За да се придобие разумността, страхът трябва да се превърне в смелост, а смелостта – в страх. Например, имате една страхлива котка. Тя се плаши от най-малките изненади. Но ако се намери в безизходно положение, тя става толкова смела, че се хвърля върху човека, дращи го, докато се освободи. Значи, човек става смел, когато дойде до крайния предел на страха. Той трябва да разбира проявите на страха и на смелостта. Човек е смел, когато знае, че противникът му е по-слаб от него. Щом разбере, че противникът му е по-силен от него, той става страхлив.

Един заек се отчаял от живота и тръгнал към близката река да се удави. Като вървял по пътя, той си мислел: Не искам да живея вече. Дето се обърна, всички ме гонят: животни, хора – всички искат да отнемат живота ми. Защо ми е такъв живот? Веднъж завинаги ще свърша с него, да се освободя от мъчнотиите. Като разсъждавал по този начин, той минал покрай едно блато, дето крякали жаби. Като чули стъпките на заека, те веднага се скрили във водата и млъкнали. Заекът видял това и си казал: Имало и от мене по-страхливи. Значи, аз не съм най-страхливият в света. Щом е тъй, ще продължа да живея. Заекът се отказал от решението си да се дави. Той и до днес още живее с идеята, че жабите са по-страхливи от него.

Следователно, докато човек мисли, че е преследван, гонен от хората, че няма успех в работите си, че нищо не може да направи, той се намира в положението на заека, който се отчаял от живота и тръгнал да се дави. Обаче, като се убеди, че може да излезе нещо от него, че има по-

неспособни и от него, той се насърчава и започва да става смел. Той си казва: Щом има поне едно същество, което се страхува от мене, това показва, че не съм съвсем изгубен. Все има нещо в мене, на което може да се разчита.

Сега се обръщам към младите, на които казвам: Вие трябва да се учите, да разберете вътрешния смисъл на живота. Не разберете ли живота в неговата същина, вие ще се раждате и умирате заедно със старата култура, която всеки ден отива към залязване, т. е. към смърт. Щом се обезсърчи, щом изгуби разположението си, човек казва: Нищо няма да излезе от мене. Моята работа е загубена. Сега нищо друго не ми остава, освен да се простя с живота. Защо човек се обезсърчава? Защо не е смел и разумен? Какво ще придобие, ако умре? Сегашните хора умират преждевременно. Да умре човек преждевременно, това значи, да напусне работата си, преди да я завършил. Господарят изпраща слугата си на нивата да копае, но той се връща преди обед. Защо се връща толкова рано? Свършил ли е работата си? Не я свършил. Щом не е свършил работата си, господарят му отново ще го изпрати на нивата да копае.

Следователно, ако човек умира преждевременно, това показва, че той се връща в дома си преди да е свършил работата си. Като видят, че се връща толкова рано, майка му и баща му отново ще го изпратят на нивата да оре, да сее и да жъне. Както човек не се ражда по свое желание, така не може и да умре по свое желание. Както човек не знае, кога ще се роди, така не може и не трябва да знае, кога ще умре. Кокошката знае ли, кога ще умре? Тя нищо не знае. Кокошката умира, когато господарят ѝ пожелае. За да измъти пиленца, и това пак зависи от господаря ѝ. Казвате, че повечето хора умират от естествена смърт. Привидно е така, но всъщност малцина умират от собствена смърт, а още по-малко хора умират по свое желание. Все ще се намери някой господар, който ще пожелае тяхната смърт. Слушате някой да казва: Изяде ме тази болест! Значи, болестта е негов господар. Болест, която уморява човека, не е нищо друго, освен общество от същества, които устройват против него заговор. Ще кажете, че самоубилият се умира по свое желание. Ако е вярно това, нека самоубитият се съживи по свое желание. Ако може да направи това, ние ще се убедим, че, наистина, човек се самоубива по свое желание. Кога се самоубива човек? Когато направи големи дългове, които не може да изплати. За да не изгуби достойнството си, той се самоубива. Обаче, самоубийството е неестествено проявление на човека. Тъй щото, невъзможно е човек сам да се убие и да не може сам да се съживи. Ако самоубитият не може сам да се съживи, това показва, че друг някой го убил.

И тъй, не си правете илюзии да мислите, че от вас зависи да живеете или да умрете. За да живее човек, или да умре по свое желание, това подразбира да владее великата наука за живота. Той трябва да разбира законите на живота и смъртта, като два противоположни процеса. Каквото и да прави, човек неизбежно минава през тия процеси. Човешкото тяло е затвор, в който душата временно пребивава. Когато пожелае да се освободи от този затвор, душата постига това по два начина: или доброволно отваря вратите на затвора, или чрез насилие. Ако не я оставят да излезе от вратите на затвора, тя изкопава дупка някъде в затвора, влиза в нея, и оттам, по вътрешни пътища, незабелязано, напуща затвора и излиза на свобода.

Питам: Кое може да освободи човека от затвора? Освобождаването на човека зависи от неговите правилни възгледи за законите на живата природа. За тази цел той трябва да изучава тия закони и да знае, защо ги изучава. Като изучава законите на великата природа, човек се свързва с Божественото в света. Това значи придобиване на знание, което развива висшите умствени способности. Същевременно човек развива и своите чувства, посредством които той дохожда до разграничаване на доброто от злото. Това определя постъпките на човека като добри и лоши. Щом влезе в умствения свят, човек започва да се интересува от правдата, т. е. от правото. Обаче, в духовния свят той борави само с морала, с понятието за добро и зло. Значи, правдата се отнася до ума, а моралът – до сърцето. Когато говорим за висшите прояви на ума, имаме пред вид чистата мисъл, в която няма стремеж към материални придобивки. Например, докато човек се стреми към музиката, като висша наслада, която обхваща дейността на висшите умствени способности, ние казваме, че той живее в чистата мисъл. Започне ли да прилага музиката като средство за печелене, той слиза от висшата област на мисълта. Това се отнася не само до музиката, но до всички отрасли на науката и на изкуствата.

Съвременните хора се движат между два морала – стар и нов, вследствие на което изпадат в затруднения. Защо? От стария морал не могат още да се откажат, а за новия не са готови. Като се намерят в мъчнотии, веднага се отказват от новия морал и пак живеят по старому. Те говорят за нови идеи, за ново учение, но щом се намерят на тясно, прилагат старото учение. Ако ги запитат, в какво се заключава новото учение, нищо не могат да отговорят. Новото учение обединява и примирява страха със смелостта, от които се ражда разумността. Новото учение обединява и примирява любовта с омразата и вместо тях създава благостта. Ако някой изповядва новото учение, а не може да примири страха със смелостта, омразата с любовта, той живее в старото учение, т. е. в старата култура. В старата култура става точно обратното: смелостта се превръща в страх, любовта – в

омраза. Състоянията се менят и в новата, и в старата култура с единствена разлика, че в новата култура движенията са възходящи и положителни, а в старата – низходящи и отрицателни.

В новата култура времето доказва нещата, а в старата – парите. Например, ако дадете пари някъде, в скоро време ще ви изкарат способен, учен, гениален човек. Обаче, в новата култура парите не играят роля. Днес могат да ви гонят, преследват, да отричат способностите ви, но след време истината излиза на лице. Последната дума има времето. То показва, на какво се дължи тежестта на човека – на парите, или на неговата способност и ученост. Същото се отнася и до доброто. Някои хора минават за добродетелни, за светии, защото парите са играли роля. Като турите на везните на човека хиляди английски лири, разбира се, че ще стане светия.

Следователно, ценни неща са само ония, които не се изменят, които и времето не заличава. Права мисъл е онази, която през всички времена и епохи различава доброто от злото. И Адам яде от дървото за познаване на доброто и злото, но преждевременно. След това, за да не яде от дървото на живота и да влоши положението си, Бог го изпъди от рая. Човек първо трябва да яде от дървото на живота, а после от дървото за познаване на доброто и на злото. Изпъждането на Адам и Ева от рая е процес, през който всеки човек трябва да мине. Ако майката и бащата не изпъдят детето от дома си и не го пратят на училище, то никога няма да стане учен човек. Докато е около майка си и баща си, детето постоянно ги прегръща и целува. Щом го изпратят на училище, то влиза в нови условия. Учителят поема детето и го поставя на строга дисциплина. Детето вижда, че тук няма прегръдки и целувки и започва да гледа сериозно на работата. Който влезе в училището, трябва да учи. Ако не учи, понякога учителят прилага магическата пръчица, с която и капелмайсторът си служи. Магическата пръчица е съществувала във всички времена. Тя съществува и днес, само че формата ѝ е изменена. Някога тя е била във форма на обикновена пръчица, после се е заместила с плесница, след това – с тефтерче. Днес учителят влиза в клас с тефтерче, в което пише бележки върху успеха и поведението на ученика. Например, единицата не е нищо друго, освен плесницата на учителя. Той съединява всички пръсти на ръката си и от тях образува плесницата. Като получи единица, ученикът се стресва по същия начин, както от плесницата и започва да учи. Нулата пък подразбира юмрук. Каквото разрешение дава юмручното право в света, такова дава и нулата за ученика.

Съвременните хора искат да живеят добре. От какво зависи добрият живот? От стомашната и от отделителната системи. Който иска да живее добре на физическия свят, той трябва да има здрава и дисциплинирана

стомашна и отделителна система. Между дейността на стомашната и отделителна система в човека и разкаянието, през което той минава, има известно съотношение. Както стомашната и отделителна системи отделят чистото от нечистото, потребното от непотребното, така и чрез разкаянието човек се чисти – отделя чистото от нечистото, положителното от отрицателното. Всички религии препоръчват разкаянието като процес на чистене: чистото отива на една страна, а нечистото – на друга. След това чистите сокове отиват към сърцето и дробовете, а оттам – в мозъка. Ако сърцето и белите дробове не функционират правилно, човек не може да диша. Щом не диша правилно, той не може да мисли право. Дихателната система на човека показва, че не само кръвта трябва да се пречиства, но и желанията. Както нечистата кръв трови организма, така и нечистите желания го тровят.

Като ученици, вие трябва да работите съзнателно върху себе си, да знаете, каква е службата на вашите системи не само на физическия, но и в духовния свят. Например, службата на стомашната система на физическия свят е да смила храната, а в духовния – да прекара страстите и низшите желания на човека през смилане, да ги надроби на ситно и да ги изпрати нагоре, към огнището. На физическия свят сърцето и дробовете пречистват кръвта, а в духовния свят те са мехът и огнището, през които трябва да минат желанията на човека, да се отдели чистото от нечистото. Мозъчната система отправя заповедите си към различните органи за службата, която те трябва да изпълняват. В духовния свят мозъкът определя службата и мястото на всички мисли в човека. Следователно, не смесвайте чистите мисли с нечистите. Чистите мисли туряйте на една страна, а нечистите – на друга. Както природата отделя чистото от нечистото, така и човешкият ум трябва да отделя чистите мисли от нечистите. Не ги ли отделя, приема ли ги в смесен вид, той внася отрова в своя мозък. Ще бъдете внимателни към своите мисли, ще ги изучавате, да знаете, какво желание събужда всяка мисъл. Мисълта е свързана с желанията, желанията – с действията, а действията – с последствията.

Следователно, ако искате да бадете здрави, дръжте в изправност стомаха, дробовете и мозъка си. Здравословното състояние на стомаха зависи от храната, която човек приема. Колкото по-чиста е храната, толкова по-здрав ще бъде човек. Като приема чиста храна, човек спазва всички правила при храненето. Той знае, колко храна да приеме и как да я приеме. Храненето не е само физически процес, но и духовен. Тъй щото, натъкнете ли се на известна аномалия в живота си, не се извинявайте, не казвайте, че нещо не сте знаели. Има неща, които човек не знае, но що се отнася до живота, как трябва да живее, всеки човек знае това. Кой не е опитал последствията на кривите мисли и заблуждения? Следователно, всеки човек знае, че, за да

бъде здрав, трябва да има права мисъл, възвишени чувства и благородни постъпки. Ако не е здрав, човек не може да свърши работата, която му е дадена.

Сега пак ще ви запитам: В какво седи новото учение? Задачата на новото учение седи в отделяне на злото от доброто, на омразата от любовта, на невежеството от знанието, на безсилието от силата и т. н. Може ли да се нарече силен онзи, който не е в състояние да отдели злото от доброто? Силен човек е онзи, който отделя злото от доброто и ги поставя в две противоположни посоки. Като поставите добрите хора на една страна, а лошите – на друга, ще видите, какви резултати ще имате. Казвате: Може ли да стане такова разделяне на хората? Може. Нима това не става във войните? Войната не е нищо друго, освен разделяне на хората на два лагера: приятели и неприятели. Страната, която напада, е вашият неприятел. Вие седите тихо и мирно, нямате намерение да нападате. Щом не нападате, вие сте приятелски разположени към вашия съсед. Вие не сте въоръжени, но имате здрави крепости, в които можете да се криете. Неприятелят ви напада, хвърля своите бомби върху вас, но вие сте скрити във вашите здрави крепости. Най-после неприятелят ви изхвърля всичките си бомби и престава да ви напада. Тогава вие излизате от своите крепости, събирате остатъците от бомбите, претопявате ги, превръщате ги в злато и започвате да работите с тях. Неприятелят ви, който сега е обеднял, дохожда при вас да търси работа. Вие му давате работа и му плащате добре. Той става слуга, а вие – господар.

И тъй, неприятелят ви е човек, който работи със злото. Той седи на едно място и ви се заканва, хвърля бомбите си срещу вас. Вие мълчите, слушате го, какво говори, и не му възразявате. Като изхвърли всичките си бомби, той се изпразва, става последен бедняк. Най-после той си казва: Тази работа не върви със зло. По-добре да се примиря със своя съсед, за да се наредят и моите работи. Сега съседът, който мълчеше, става силен, а противникът – слаб. Той отива при съседа си, иска да се примири с него. Съседът му го приема любезно, започва да се разговаря с него и го поучава. Тъй щото, не разчитайте на злото. Натъкнете ли се на него, отстъпете назад. Злото е бомба, която експлодира, без да причини съществена пакост. Неприятелят е скрит в крепостта си, напразно ще го бомбардираш. Обаче, ако искаш да изхвърлиш бомбите си, бомбардирай го. Той ще чака времето, когато изхвърлиш всички бомби. Щом осиромашееш, той ще събере бомбите, ще ги превърне в злато, от което един ден ти сам ще се нуждаеш. Ти ще отидеш при съседа си и ще искаш от него работа. Той ще ти даде работа, за която ще ти плати със собствените ти думи, със собствените ти бомби. Това, което си отправял към него, един ден ще се върне към тебе.

Питам: Можете ли да приложите този закон? Можете ли на злото да въздействате с добро? Ще кажете, че каквото прави човек, това му се случва; каквото мисли, това го постига. Като знаете тези закони, дръжте в ума си положителни мисли. Искате ли да постигнете нещо добро, да станете учен, музикант или поет, работете непрекъснато в това направление и дръжте в ума си мисълта, че всичко е постижимо за онзи, който люби Бога и вярва в Него. Положителните мисли привличат възвишени същества, които веднага идат в помощ на човека. Когато човек се стреми към постигане на известна идея, всички разумни сили в природата, които работят в тази посока, се кооперират и му дават упътвания и съдействие. Те се притичат на помощ на всяка безкористна мисъл, на всяко безкористно чувство и желание, както планинските потоци се събират заедно, за да образуват една голяма река. Ученият, талантливият, гениалният човек са големи, пълноводни реки, в които се втичат множество поточета и рекички. Ако нямате вяра и любов към Бога, каквито желания и да имате, няма да ги постигнете. Ако успеете да постигнете някои от желанията си, вие сте употребили големи усилия и труд. Защо? Защото не можете да разчитате на светлите, разумни същества да ви помагат. Те не се отзовават на отрицателните сили на природата. Безлюбието, безверието са отрицателни прояви в човешкия живот. Вие знаете, че подобното подобно привлича. Следователно, положителните мисли привличат възвишените същества, а отрицателните ги отблъскват.

Мнозина се страхуват от живота и казвате: Какво ще правим, ако трябва да влезем в света? Много просто. Ако сте цигулар, ще извадите цигулката си и ще свирите. – Каква песен трябва да свирим? – Според случая. Ако сте в църква, ще свирите някоя религиозна песен; ако сте на площада, ще свирите една обикновена песен, да развеселите хората; ако сте на хорището, ще изсвирите едно хоро, да си поиграят хората; ако сте на сцената на някой голям салон, ще свирите класически парчета. – Имам ли право да свиря? – Щом си майстор и знаеш да свириш, имаш право да свириш. Каквото свириш, всичко е на място. Който може да играе на хорото, той може да се моли и в църква. Не може ли да играе на хорото, и в църква не може да се моли. Преди да стане набожен и да ходи на църква, човек е играл на хорото. Защо отива днес на църква? Защото е преживял големи разочарования и неуспехи в живота си. В бъдеще, когато работите му се наредят добре, той пак ще посещава хорото. Не е лошо да играе човек на хорото. Лошата страна на хорото седи в неразбирането. Лошо е, когато човек играе и не знае, защо играе; лошо е, когато се моли и не знае, защо се моли. Обаче, приятно е човек и да играе, и да се моли, когато знае, защо прави това. Някой казва: Не зная, какво да правя. – Щом не знаеш,

какво да правиш, пей и свири. – Нямам тъпан. – Щом нямаш тъпан, ори и копай. Орането и копането е пак музика. – Право ли е да пея и да свиря? – Право е, разбира се. – Какво ще кажат хората? – Важно е, какво ти ще кажеш за себе си. Щом нямаш работа, пей и свири. За предпочитане е да пееш и да свириш, отколкото да останеш без работа.

Съзнателният живот изисква работа. Новата култура се нуждае от работни хора. Новата култура изключва затворите и бесилките. Тя не търпи никакви човешки недъзи и слабости. Срещне ли човек с някаква слабост, колкото да е малка, тя ще го прекара през огън да го очисти. Новата култура не приема хора, които вървят по пътя на старата култура и на старите хора. Ако срещне на пътя си млад човек, който върви по пътя на старите, тя не го счита за млад. Тя знае, че и да мине по пътя на стария, той нищо няма да придобие. Какво се ползва младият, ако тръгне по пътя на фалиралия търговец? Като се лута на една и на друга страна, той ще придобие известни опитности, но в края на краищата ще си счупи главата, както е станало с фалиралия търговец. Има ли смисъл, младият да се хвърли от една височина, за да провери, как търговецът си е счупил крака или главата? Хвърли ли се от голяма височина, човек непременно ще счупи крака, ръката или главата си. Ще кажете, че има други пътища, през които човек може да мине безопасно. Казвам: Вървите ли по пътя на старата култура, все ще се контузите или нараните някъде. В стария живот няма безопасни места. Пътищата на стария живот привидно са безопасни, но влезеш ли в тях, непременно ще се осакатиш някъде.

Какви са пътищата на новата култура? Много пътища водят към новата култура, но сега ще спомена само три: път на служене, път на почитание и път на обич. На кого трябва да служи човек? Ако служи на себе си, той ще фалира. За да не изпадне в това положение, човек трябва да служи на Великия принцип в живота, от Когото е получил всичко. Къде ще намери този принцип? Той се намира навсякъде в живота. Ние го наричаме Божествено начало в света. Ако искрено го търсите, вие ще го намерите и в растенията, и в животните, и в хората. Кого трябва да почита човек? Себе си ще почита. Ако човек не почита първо Божественото в себе си, никога няма да го почита вън от себе си. Щом не може да почита Божественото вън и вътре в себе си, човек е изложен на пълен банкрут. Който почита себе си, той има правилни отношения към всички живи същества: растения, животни и хора. Когато познава двата пътя в новата култура – служене и почит, човек влиза в третия път – в обичта. Значи, служенето има отношение към физическия свят, почитта – към духовния, а обичта – към Божествения. Докато не е служил, докато не е бил слуга, човек не може да има пари, да си купи нови дрехи, с които да се облече. Щом не е облечен в нови и чисти дрехи, човек не може да се ползва от почитта на

окръжаващите. Как ще почитате човек, облечен със скъсани и нечисти дрехи? Той отдалеч още мирише. Следователно, ако не е служил, човек не може да се облече с нови и чисти дрехи. Ако не е чисто облечен, да благоухае, той не може да влезе в Божествения свят, да получи своето наследство – обичта.

Задръжте в ума си трите идеи: служене, почит и обич. Който не се е научил да служи, да се труди и да работи, той не е разбрал живота; който не почита себе си и обижда ближния си, той не може да почита и другите хора. Да служиш, да почиташ и да обичаш, това е девизът на новия живот. Не прилага ли този девиз, човек преждевременно остарява. Ще кажете, че не е добре човек да се увлича в нови идеи. Ще кажете, че новото е само за младите, които живеят с фантазии. Ако младият живее с увлечения и фантазии, какво ще кажете за стария, за неговите придобивки? Старият всеки ден се разочарова. Къде са тогава неговите положителни идеи и възгледи? Отношенията между младия и стария трябва да бъдат правилни. Те трябва да почиват на вътрешна, дълбока връзка. Младият трябва да се поучава от стария, а старият да поощрява младия. Правилни, нормални отношения са тия, когато младият и старият са доволни от живота си. Младият се стреми да върви напред, без да се обезсърчава, а старият разглежда миналия си живот, изправя погрешките си, без да се самоосъжда. Младият изучава служенето, а старият – почитта. От отношенията на хората едни към други, старият ще изучава почитта. Обичта не е нито за младия, нито за стария. Да обичаш, да любиш, това значи, да умреш. Следователно, смъртта не е нищо друго, освен любов. Защо? Защото, както смъртта, така и любовта взима всичко от човека. Който люби, той трябва да даде всичко от себе си. В любовта влиза и служенето, и почитането. Който люби, той е господар на положението, в което се намира. Той е господар и на смъртта. Когато смъртта стане господар на човека, той е извън любовта. Каже ли ви някой, че ви обича, питайте го, станал ли е господар на смъртта. Ако не е господар на смъртта, той говори само за любов, без да я носи в себе си. Любов, в която смъртта царува, не е истинска любов. Това е любовна каша.

Истинската любов изключва страха, тъмнината, невежеството, безсилието и смъртта от себе си. Тя е онази мощна сила, онази вечна светлина, онази гениалност, която създава всичко в света. Човекът на любовта е господар на смъртта, на всички ниски и отрицателни сили в света.

Най-великото нещо в света е любовта.

Най-силното нещо в света е мъдростта.

Най-красивото нещо в света е истината.

Като знаете това, кажете си: Велик човек е онзи, който има любов. Силен човек е онзи, който има мъдрост. Красив и благороден човек е онзи, който носи истината в себе си.

— Само Божията Любов дава смисъл на живота.

1. Лекция от Учителя, държана на
30 август, 1929 г. София – Изгрев.

1929_09_01 Крадецът и пастирят
неделна беседа

КРАДЕЦЪТ И ПАСТИРЯТ

„Крадецът не иде, освен да открадне, да заколи и да погуби; аз дойдох, за да имат живот и да го имат преизобилно".
(Йоана 10: 10)

Първата част на стиха представя отрицателно, болезнено състояние на човешкия живот. Обаче, втората част на стиха „аз дойдох, за да имат живот и да го имат преизобилно", представя положителна, възходяща страна на човешкия живот. Тъй щото, когато чете Евангелието, човек трябва да има слюнка в устата си, да може да го смила, да го превръща в кашица, удобна за възприемане и асимилиране. Както слюнката е необходима в устата за омекване на храната, също така и в духовно отношение е нужна слюнка за правилно разбиране, възприемане и прилагане на Словото Божие. Съвременните хора търсят положителна, духовна наука, но не знаят, че за постигането ѝ е нужен дълбок вътрешен копнеж, който се дължи на Божествения подтик в него. Невъзможно е човек да се добере до положителната наука без вътрешен, дълбок подтик към нея. Придобиването на тази наука е свързано с малки опити. Всяко знание, което има приложение в живота, е положително. Знание, което няма никакво приложение, е знание на крадеца, който има за цел да открадне и да погуби. Истинското знание запазва живота. На това, именно, се дължи цената му. Защото няма по-ценно нещо за човека от живота. Както и да го определяте, животът е най-голямата скъпоценност в света. Без живот човек не може да се прояви в никоя област. Прекъсне ли се връзката на неговия живот, прекъсват се всички негови отношения. Ако физическият живот на човека се прекъсне, той се лишава от възможност да разбира небесния. Затова Христос казва: „Ако земните работи не разберете, как ще разберете небесните? На земята човек разполага с хиляди условия и възможности определена за друг човек. Първият живее в излишък, а вторият – в недоимък. Това нарушаване на равновесието е причина за отрицателните процеси в живота: болести, страдания и др. Онези същества, които преяждат, се поддават на един род отрицателни състояния ; тези, които не си дояждат, се поддават на друг род отрицателни състояния. Такова преяждане и недояждане съществува и в духовния, и в умствения свят. Мнозина разполагат с големи знания и отиват дотам, че създават различни теории за живота на слънцето, на луната. Някои поддържат, че има вода на луната, следователно, има живот. Други абсолютно отричат живота на луната. – На луната има живот. Там живеят адепти, високо издигнати

същества, които могат да се справят с условията. Те не могат да живеят на земята, но могат да живеят на луната. Според някои учени, на луната имало някакви светли точки, които представяли особен род предпотопна пепел. Тази пепел отразявала светлината. Според тях, на луната няма нито вода, нито сняг. Ние поддържаме, че на луната има около сто хиляди души, с висока култура и знания. Някога на луната е имало много вода, но понеже нейните жители нямали нужда от тази вода, голяма част от нея изпратили на земята във вид на потоп, а за себе си оставили малко вода. Тази е една от теориите за потопа на земята, както и за живота на луната, в която може да се вярва, може и да не се вярва.
Като слушат тази теория, някои ще се запитат, как е възможно да дойде вода от луната? Всичко е възможно в света. Един американски проповедник разправял на слушателите си за пророк Йона, който бил погълнат от един кит и три деня лежал в утробата му. Слушателите му се чудели, как е възможно един кит, на който гърлото е толкова малко, да глътне цял човек? Проповедникът се засмял на този въпрос и казал: От времето на Йона досега всички учени хора подигат същия въпрос, как е възможно един кит да глътне цял човек. Много просто! Ще приемем, че този кит е по-голям от сегашния, с широко гърло и затова е могъл да глътне Йона. За да се уверите, дали днешният кит може да направи същото, турете пред него един човек и наблюдавайте, какво ще стане. Турете Йона пред кита и вижте, какво ще направи. Достатъчно вече сте го измъчвали с този въпрос. От времето на Йона досега, последният още виси във въздуха. Направете опита и престанете да разисквате по този въпрос. В това отношение религиозният свят е разделен на две: едни поддържат, че наистина Йон е пострадал от кита, а други казват, че това е някакво иносказание. Според нас този кит е съществувал някога. След три дена Йон излязъл от утробата на кита и отишъл в Ниневия да проповядва. – Какво показва това? – Това показва, че утробата на кита е оказала голямо въздействие върху Йона, и той веднага се е върнал в Ниневия да изпълни волята Божия.

Съвременните учени правят ред опити в областта на животинското царство. Те изучават, например, какво влияние оказва музиката върху различните животни. За тази цел те отивали с различни инструменти – цигулка, китара, тръба – в някоя менажерия и свирели на животните, да проверят, доколко разните животни се поддават на влияние на музиката и на кои от тях, какъв инструмент влияе. Същото се забелязва и по отношение на хората. Някои хора обичат повече цигулка, други – китара, трети – пиано и т. н. Има причини за това. Следователно, ако прекарате живота през формата на рибите, само рибите ще се интересуват от живота; ако го прекарате през формата на птиците, само птиците ще се интересуват от него; ако го прекарате през формата на хората, само хората

ще се интересуват от него. Искате ли всички живи същества да се интересуват от живота, прекарайте го през всички форми. Само така те могат да се развиват. Когато ученият се стреми към положителната наука на живота, той има предвид своето подигане. Животът съдържа в себе си ред условия и възможности за развитието на съществата. Не могат ли да използуват живота правилно, живите същества са изложени на ред страдания. Що се отнася до човека, тия страдания могат да бъдат лични, семейни, обществени и общочовешки. Дали страданията са индивидуални иди колективни, важно е, че днес, както отделният човек, така и цялото човечество, са изложени на големи страдания.
Христос казва: „Аз дойдох." – За кого дойде Христос? – За разумните хора, които са готови да разбират положителната наука. Христос донесе на хората ново учение. Той им показа, как трябва да живеят, какви отношения трябва да имат към своите братя на земята, малки и големи, към разумната природа и към Бога. Докато не разберат тия отношения правилно, те всякога ще живеят в заблуждения. Те считат себе си за големи величини и изискват и от хората, и от Бога специално внимание. И затова често слушате роптания, недоволство от някои хора, които казват, че се молят на Бога и не получават никакъв отговор. Чудни са хората в това отношение. Те искат да се занимават само с тях. На земята съществуват много хора и много животни. Ако всички се отправят в един и същ момент към Бога, по колко време трябва да се даде на всяко живо същество? Казано е в Писанието: „Постоянно се молете!" Като се молите постоянно, все ще се определи един момент и за вас. Един момент, даден от Бога, се равнява на цяла вечност. Като не се е добрал до този момент, човек критикува своя Създател, че не се занимава само с него. А Той го пита, защо не изучава Неговите закони? Защо не се занимава с това, което Той е създал? Ако се интересува от всичко онова, което Бог е казал, по този начин човек ще се свърже с всички напреднали същества, които са били Божии сътрудници. Щом се свърже с тях, те ще му помагат. Това означават думите, че Божието съзнание прониква в цялото Битие, в съзнанието на всички живи същества.
Следователно, когато човек се нуждае от храна, безразлично е, кой ще му я достави – възрастният, или детето. Обаче, хората са недоволни, защото искат, именно, Бог да мисли и да се интересува за тях. Те са прави, но невъзможно е постоянно да се мисли само за един човек. Веднъж Бог е вложил част от себе си във всяко живо същество, невъзможно е да не мисли за него. Въпросът е само за степента и силата на връзката между Бога и съществата, които Той е създал. Докато Божественото пулсира у човека, дотогава и отношенията му към Бога ще бъдат правилни. Докато човек съставя част от една система, дотогава той има отношения към нея. Например, земята, която съставя част от слънчевата система, има отношение, както към слънцето, така и към останалите планети. Като част

от слънчевата система, човек има отношение към нея, но трябва да намери центъра на тази система и да се отправи към него. Като знае това, човек ще определи, кога е излязъл от небето, какъв път е изминал и кога пак ще се върне там, отдето е излязъл. Ако запитате някого, отде е дошъл, той ще каже, че не знае. Ако го запитат, къде е небето, той ще покаже нагоре. – Къде е раят? – Горе. – Ами какво представят звездите? – Светове. Небето подразбира разумен свят, в който смърт не съществува. Със своето знание, със своята сила, този свят прониква всички останали светове.
И тъй, щом сте дошли на земята, вие трябва да се изучавате, да различавате състоянията на душата от тия на физическото си естество. Казвате за някого, че се е сгрешил. – Сгрешава се онзи, който живее за тялото си, за своята воля. – Еди-кой си се оцапал. – Оцапва се онзи, на когото чувствата не са правилни. – Еди-кой си се опорочил. – Опорочава се онзи, на когото мислите не са хармонични. Значи, сгрешаването иде от волята; оцапването – от сърцето, а опорочаването – от ума. Човек се сгрешава, когато не знае, как да постъпва към себе си и към своите ближни. Отношенията на човека към себе си и към ближните му определят неговия морал. За да дойде до висок морал, той трябва да придобие нова, положителна наука. Тази наука се нуждае от ред спомагателни науки. Такива са, например, физиогномия, френология, хиромантия, астрология и др. Като изучавате лицето на човека, вие ще познаете, отде е започнал, какъв път е изминал и накъде отива. По ръката му ще познаете, какво е извършил и какво му предстои да върши. Изобщо, по лицето, по главата, по ръката на човека можете да видите всичко, което той е проявил в редица животи, през които е минал.
Когато горната челюст на човека е издадена навън, това показва активност. У животните най-силно развито чувство е страхът. Няма животно, на което сърцето да не трепва от най-малкия шум. Животните нямат чело, нямат брада, както у човека, което говори за отсъствие на умствени сили и съзнателна, активна воля. Когато някое животно започва да се развива, челото му постепенно се изправя нагоре, брадата се издава напред, челюстите се огъват навътре, космите падат и т.н. Колкото по-космат е човек, толкова при по-неблагоприятни условия е живял. Щом условията на живота се подобряват, с това заедно и космите на човека опадат. Добрите условия на живота дават на лицето на човека красива, и приятна форма. Щом започне да води лош живот, отново лицето му се деформира, брадата постепенно се губи, челюстите се издават напред. Също така се деформират ръцете, краката и гърбнакът на човека. Това външно деформиране се отразява и в сърдечния, и в умствения живот на човека. Следователно, когато се говори за здравословен, за нормален живот, това подразбира правилно изразходване на енергиите в даден организъм и правилно възприемане на енергиите от външния свят, от разумната природа. У човека има нещо, което е наклонно да греши, вследствие на

което природата е вложила в материята качеството да се видоизменя, т.е. постоянно да се преустройва.Учените казват, че човешкото тяло се преустройва през седем години. Значи, на всеки седем години костната, мускулната, нервната и мозъчната тъкан в човека се обновяват. Някои учени пък казват, че всичко в човека може да се обнови, да се прероди даже през три месеца. Това зависи от неговите мисли и чувства. Достатъчно е човек да извърши едно престъпление, за да се опетни материята на тялото му. Обаче, ако желае, човек лесно може да пречисти материята си, да я обнови. Това се постига с чисти и възвишени мисли и чувства. Те преобразяват човека, внасят в него нови сили и възможности. Ето защо, за да преустрои тялото си, на човека се препоръчва чист живот. В това отношение човек трябва да бъде извор, който постоянно да блика и да чисти. Самият живот представя течение, което, дето мине, чисти и обновява. Онова, което не се изменя, което остава всякога едно и също, това е човешкото съзнание. Съзнанието на човека може само да се разширява. Какво представя съзнанието? – То може да се уподоби на външната форма на чешма, направена от камъни или тухли, а водата, която постоянно тече през нея, това е самият живот. Животът, както и водата, не могат да се делят на части, нито могат да се завладяват. Водата може само да се ограничи, но не и да се владее. Някой може да налее вода в едно шише и да каже, че тази вода е негова. Твърдата почва, земята също може да се ограничи, но не и да се владее. Има неща, които човек по никой начин не може нито да ограничи, нито да владее. Кой може да ограничи или да владее светлината? Ако затворите кепенците на прозорците си, да не влиза през тях светлина, с това вие не сте я ограничили. Преди още да турите кепенците, светлината ще ви напусне. Кой може да ограничи живота? Значи, всяко нещо, което нито се ограничава, нито се завладява, наричаме истина. Истината прави човека свободен. Истината може да пипне, да огради, да завладее човека, но той не може нито да я пипне, нито да я сгради, нито да я завладее.
Съвременните хора искат да хванат живота, да го впрегнат на работа. Те не знаят, че животът е неуловим. Щом се опитат да го хванат, той излиза навън. Животът е подобен на светлината. За да го придобиете, трябва да отворите прозорците си, да влезе в къщата ви. Колкото повече живот искате, толкова по-големи прозорци ще отворите. Обаче, всеки трябва да вземе толкова живот и толкова светлина, колкото му са потребни. Мнозина искат да имат големи, силни тела, да имат повече удоволствия в живота. Удоволствията не представят живота. Удоволствията, страстите, кривите мисли и чувства ограничават живота. За да се прояви животът на човека в своята пълнота, нужни му са светъл ум, благородно сърце и възвишена душа. Без тези елементи животът не може да се прояви. Ако чрез ума, сърцето и душата си човек не е в състояние да разбере живота, как ще може да го използува? Някой казва,че не му се живее, че животът няма

смисъл и затова е решил да се самоубие. – Какво се придобива със самоубийството? – Поне човек се освобождава. - Не, да се самоубие човек, това не значи придобиване на свобода. Свободата се придобива чрез истината, чрез разумно прилагане на Божиите закони. Кое е за предпочитане: трудолюбието или мързелът, учеността или невежеството? – Трудолюбието и учението идат в помощ на живота, да освободят човека от ненужни страдания. Страданията биват от различен характер, но от какъвто характер и да са те, човек трябва да работи, да учи, докато дойде до онова разбиране на живота, което разрешава противоречията.
И тъй, когато се говори за живота, трябва да имате предвид, за кой живот става въпрос: за животинския, за човешкия или за Божествения. Ако говорите за животинския, ще знаете, че там владее правото на силния. В човешкия свят владее правото на слабия, а в Божествения – там правото е на страната на всички. Между животните се дава право на силния, между хората се дава право на слабия, а в Божествения свят се дава право на всички. По това, именно, ще познаете, с каква мярка си служи човек: с мярката на животните, на хората или на Бога.
Божественият принцип, който гласи, че правото принадлежи на всички, представя равнодействуваща сила, която регулира всички неща в живота. Ако влезете в животинското царство и се натъкнете на кон, на вол или на друго някое животно, веднага ще разберете, кой е съдията там и как той решава въпросите. Копитото на коня е неговият съдия; рогът на вола е неговият съдия. Те са сила, пред която вие веднага отстъпвате. Животните проправят своя път чрез силата.
Съвременните хора се стремят към знания, към изкуства, но въпреки това вярват и в щастие. Ще срещнете и учени, и прости, които търсят някой да им гледа на кафе, на карти, на боб, да им каже, дали ще имат успех в работата, която са предприели. От краен материализъм те отиват в крайно суеверие. Някои вярват, че като срещнат поп на пътя си, работата им няма да се нареди и връзват възел на кърпата си, да се освободят от противодействуващите сили. Други пък се страхуват, като тръгват на работа, да не се върнат за нещо, да не им тръгне на лошо.Трети се оглеждат да не срещнат на пътя си жена с празни котли, или празна кола и т. н. Ако срещнат пълна кола, особено с жито, те се радват, че работите им ще вървят добре. И в края на краищата, нещата стават така, както ги мислят, както вярват. Има нещо вярно и в тези работи, но за да разбере законите, които регулират щастието, човек трябва да поставя нещата на научна основа. Наистина, работата ви няма да се нареди добре, ако срещнете на пътя си човек гневен, злобен, зъл, защото от него излизат противодействуващи сили. От добрия човек лъха живот, радост, светлина, а от лошия – мрак, неразположение. Както разбойникът може да убие човека с пушката си, така и лошият човек, със своите мисли и чувства, може да убие човека. Лошите хора развалят добрия живот. И в Писанието

е казано: „Лошите общества развалят добрите нрави". По това можете да различите добрия човек от лошия. Добрият човек усилва доброто в живота, а лошият го разваля.
Христос казва: „Аз дойдох в света да дам живот и да го имат преизобилно". Щом е така, у всички хора трябва да се яви желание да работят, взаимно да си помагат, да увеличат доброто в света. Те трябва да знаят, че щастието няма да дойде отвън. За съществата, които живеят в слънчевата система, щастието ще дойде от слънцето. Слънцето изпраща еднакво на всички същества своята топлина и светлина, обаче, от самото същество зависи, колко слънчева светлина и топлина може да възприеме, и как то ще я асимилира. Наистина, от значение е разстоянието на различните планети от слънцето, но това се компенсира с големината им: колкото по-голяма е една планета, толкова по-далеч се намира тя от слънцето. Някои учени казват, че животът на слънцето е най-добър в сравнение с този на другите планети. Как можете да примирите това твърдение с твърдението на други учени, които казват, че температурата на слънцето е толкова голяма, че там няма никакъв живот. Кой е ходил на слънцето, да знае, какъв е животът там? Учените не знаят, какво има на луната, а още повече те не могат да кажат нещо положително и за слънцето.
Учените забелязват петна на слънцето, но какво в същност представят тия петна, те не знаят. Те са направили известна връзка между петната на слънцето и събитията, катастрофите, които стават на земята: глад, болести, земетресения, войни, страдания и т.н. Според някои учени слънчевите петна представят големи тунели, от които се излъчва грамадно количество енергия към всички планети. Щом тази енергия се изразходва, и петната на слънцето изчезват. Тия петна носят не само злощастие, но и щастие. Изобщо, забелязано е, че слънчевите петна носят изобилие – на щастия и на нещастия, на радости и на скърби.
Астролозите са дошли до заключение, че между слънчевата система и човешкото око има известна аналогия. И в човешкото око понякога се явяват петна, както в слънцето. Окото на човека може да се раздели на 12 кръга, които представят 12-те зодиака в движение. Както слънчевите петна са причина за катастрофи и страдания на земята, така и петната в окото на човека са причина за ред болезнени състояния. В окото се явяват петна, мъглявости, които предсказват някаква болест, която може да настъпи след десет или двадесет години. Който разбира науката за окото, той може да се предпази от това заболяване. Пресилена умствена деятелност се отразява на окото. На специално място в окото се явява петно, което предупреждава човека, че след известно време той ще заболее умствено. Ако предварително вземе мерки за лекуване, той може да избегне катастрофата, която го очаква. Христос казва: „Ако окото ти е чисто, цялото ти тяло чисто ще бъде". По окото се съди за състоянието на ума, на сърцето и на волята на човека. Сърцето, умът и волята представят три

течения в живота. Като погледнете окото на човека, вие можете да познаете, кое от тези течения взима надмощие в неговия живот. Красиво око е това, в което има пълна хармония между трите течения. Тази хармония се отразява върху цялото тяло. Някои казват: хилави очи, хилаво тяло. По какво се познава здравият човек? Когато здравият човек погледне вечер или денем към небето, той веднага се чувствува весел, радостен, благодарен за всичко, което има. Който не може да се зарадва, като погледне към небето, и не благодари за всичко, което му е дадено, той е болен човек. Болният ляга на леглото си и очаква помощ от лекаря. Дойде лекарят, предпише му някое лекарство и, ако лекарството не помогне, казват, че е станало някакво усложнение. Каква наука е тази, която не може да помогне на човека? Като погледне в окото на човека, ученият веднага трябва да му предскаже, не само, какво може да му се случи днес, но и онова, което го очаква след десет години най-малко. В странство има астролози, които, срещу известно възнаграждение, могат да предскажат на човека, какво има да се случи в живота му, от каква болест ще заболее, какви успехи и неуспехи ще претърпи във всички свои предприятия, какви отрицателни и положителни черти има в характера си и т.н. Това са учени хора. Със своето знание те изкарват прехраната си. Ако един цигулар изкарва своята прехрана с цигулката си, той е умен човек. Не може ли да изкарва прехраната си, този цигулар не е много умен. Всяко знание, което принася полза на човека, е истинско.
След всичко това хората продължават още да цитират, какво е казал Христос преди две хиляди години. Няма защо да се говори само за онова, ,което Христос е говорил преди две хиляди години. То трябва да се прилага, а ще се говори за онова, което Христос днес проповядва. Христос не е престанал да говори на човечеството. Той и днес говори, и в бъдеще ще говори. Аристотел, Платон и до днес още продължават да говорят, но съобразно новите условия, съобразно новите времена. Днес светът е изменен. Той не е такъв, какъвто е бил преди хиляди години. Полярната звезда, която са изучавали преди хиляди години, днес не е същата. Христос говори днес на хората другояче, а не както е говорил преди две хиляди години. Христос е казвал на слушателите си: „Ако окото ти те съблазнява, извади го и го хвърли вън. Ако ръката ти те съблазнява, отсечи я и я хвърли вън." Какво искал да каже Христос с думите, „да извади човек окото си, което го съблазнява, и да отсече ръката си, която го съблазнява?" С това Той искал да каже: Ако окото на човека е изкуствено и с него не може правилно да вижда и разбира нещата, по-добре да го извади и на негово място да тури здраво око. Ако човек има изкуствена ръка, с която нищо не може да прави, по-добре да я хвърли навън и да я замести със здрава, естествена ръка. Днес повечето хора имат по едно изкуствено око и по една изкуствена ръка, вследствие на което не виждат нещата правилно, не ги вършат, както трябва, и правят ред грешки и престъпления.

Двама млади, мома и момък, се оженили, и десет години наред живели добре. Жената имала едно изкуствено око, но не казала това на мъжа си. Тя имала кафяви очи. По някакво особено съвпадение, и мъжът имал едно изкуствено око. Той имал сини очи. И жената не знаела недостатъка на мъжа си. Те старателно криели един от друг своя недостатък. Една вечер били поканени на гости у свои приятели, дето пийнали малко повече, пели, веселили се. Като стигнали у дома си, мъжът набързо извадил изкуственото си око и го турил на масата, но не на мястото, дето обикновено го турял. И жената турила изкуственото си око на масата, близо до окото на мъжа си. На другия ден тя станала по-рано от мъжа си, потърсила окото на мястото, дето обикновено го криела и, като не го намерила, спомнила си, че го турила на масата някъде. В тъмнината пипала тук-там по масата, намерила едно око и го турила на място. Мъжът станал по-късно от жена си, и първата му работа била да намери окото си. Намерил го на масата и бързо го поставил на място. По едно време, като погледнал към жена си, видял, че едното й око било синьо, а другото – кафяво. Той се почудил, какво е станало с жена му, че в 24 ч. само окото й изменило цвета си. След малко тя забелязала, че едното око на мъжа й е кафяво. Какво може да е станало с него? Защо едното му око изменило цвета си? Скоро, обаче, и двамата разбрали причината за изменение цвета на очите им и разбрали лъжата, с която живели цели десет години.
Казвам: Извадете изкуственото око, което имате, хвърлете го навън и се освободете от лъжата, в която живеете. По-добре останете с едно око, но здраво, отколкото с две, от които едното е изкуствено и нищо не ви ползува. Ако можете да заместите изкуственото око с естествено, това има смисъл. Не можете ли, по-добре изхвърлете вън от себе си всичко непотребно и фалшиво. Щом се освободите от непотребното, от присадките на своя живот, с това заедно ще се освободите и от лъжата.
И тъй, ако искате да постигнете желанията на своята душа, вярвайте във Великото, което работи у вас. Вярвайте в това, което Бог е вложил у вас. То е мощно, то е велико. Щом вярвате в него, вие ще напредвате. То представя вашата душа. Душата не е нищо друго, освен истинският човек. Душата е неизменното, възвишеното, Божественото в човека. В нея се крият всички възможности за добро Душата е началото и краят на човешкия живот. С една дума, душата представя целокупния човек./Що е начало на живота? – Началото на живота е отиване на работа. – Що е край на живота? – Краят подразбира връщане от работа. Значи, младият отива на работа, затова излиза от дома си. Старият се връща от работа, т.е. връща се у дома си. Младият се среща с хора, старият се отдалечава от хората. Старият не се отличава по своята бяла коса и брада. Стар човек е онзи, който е минал последователно през всички стадии на ореха, докато даде плод, облъчен във външна, зелена черупка, средна – корава черупка и вътрешна. – ядка, която е за ядене. Обаче, дойде ли до втората черупка, старият отново се

посажда в земята, отдето, след време, пак се проявява като млад, нов човек. Това значи стар човек да се подмлади. За да се подмлади, старият трябва да намери някой да го обича. Тогава той хвърля брадата си, започва постепенно да се отваря. Той е готов вече да се пожертвува за младия човек, т.е. да го осинови.

„Аз дойдох, за да имат живот и да го имат преизобилно". Природата обича онези, които изпълняват нейните закони. Тя ги подига, дава им живот преизобилно. Който не изпълнява законите ѝ, тя го счита недостоен за нейните блага и го лишава от всички граждански права на своето царство. Такъв човек е изложен на ред болести и нещастия. Той може да се освободи от тях при условие да възстанови отношенията си към природата. Ще кажете, че този човек не вярва в Бога. Ако не вярва в Бога, нека вярва в добрите хора, които са живели на земята, които са имали противоречия, като него, но са ги разрешили правилно. Като вярвате в добрите хора, те ще ви кажат, как са живели, как са разрешили мъчнотиите и противоречията в своя живот. Това, което хората наричат морал, не е нищо друго, освен очертания път, по който са вървели добрите и великите хора. Ще кажете, че има неприложими неща в живота. Кое, например, е неприложимо? Ще кажете, че неприложим е стихът, в който Христос казва, че човек трябва да се отрече от всичко и да раздаде имането си на сиромаси. Питам: какво трябва да прави онзи човек, който заминава в странство и не мисли повече да се връща в родната си земя? Ако е богат, той трябва да раздаде на своите ближни всичко, което има. И да иска да задържи богатството си и вещите си, или да ги вземе със себе си, не може. Не е ли по-добре тогава да направи това нещо доброволно? Раздайте всичкото си имане на сиромасите, за да приемете новия живот.

Нов живот, нова епоха иде в света. Всички трябва да бъдете готови да възприемете този живот. Който е готов, той ще приеме нова светлина, ново знание, нова свобода и ще се радва на новите придобивки. Който не е готов, той ще остане със стария живот, пълен със скърби и страдания, с недъзи и горчивини. Новият живот ще освободи човека не само от икономическото робство, но и от смъртта – най-големият враг на сегашното човечество.

Христос казва: „Аз дойдох". Значи, като дойде Божественото в човека, то ще го освободи от старото и ще го въведе в новия живот, в новата религия, в новата наука. Новата религия не се заключава във външни форми, но в дълбок вътрешен живот, който почива на закони и правила, писани от Бога. Под думата „религия" в широк смисъл се разбира целокупния живот. Вън от живота всички неща са условия. Науката е условие за придобиване на свобода. Изобщо, светлина, топлина, свобода, знание, това са условия, необходими елементи за придобиване на новия живот и за правилното му развиване.

Следователно, три елемента са нужни за придобиване на новия живот:

любов, която изключва страданията; мъдрост, която изключва тъмнината и истина, която изключва всички ограничения. Новият живот носи безсмъртие. Казва се, че безсмъртният е господар на своята съдба. Той може да бъде господар на своята съдба, но не и господар на хората. Когато човек осъзнае това положение, той ще подаде ръка на всички свои ближни. Един ден, когато всички хора се обединят, те ще изпълнят великата задача, за която са дошли на земята.

1. Неделна беседа от Учителя, държана на
1 септември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_09_04 Правилни връзки
лекция пред общия окултен клас

ПРАВИЛНИ ВРЪЗКИ

Размишление

Съвременните хора трябва да спазват няколко правила, ако искат да успяват в живота си. Те са следните: Никога не чоплете раната си. Имате ли някаква рана, не я пипайте, оставете я свободно да зараства. Имате ли някакви слабости, правете ред усилия да се издигнете над тях. Който не може да се справи със своите слабости, той не може да се нарече човек. Без да иска, чрез слабостите си, той изпада в животинско състояние.
Това са правила, които се отнасят до всички хора. Съзнателно или несъзнателно, всеки човек се стреми да стане уд на великия Божествен организъм, за да може правилно да расте и да се развива. Ръката на човека може правилно да расте и да се развива, само когато е свързана с тялото му. Отдели ли се от тялото, тя престава да се развива и в скоро време изсъхва. Веруюто на човека може да се развива само тогава, когато той е свързан с всички разумни същества, които подържат същото верую. Аз говоря за онова верую, което носи Живот, Знание и Свобода на човека. Изгуби ли това верую, човек изгубва всичко. В него се зараждат ред болезнени състояния, психически и физически, докато най-после умира. Какво означава смъртта? Смъртта не е нищо друго, освен постепенно отделяне на удовете от общия организъм. Мнозина мислят, че след смъртта всичко се свършва. Добре е със смъртта да се свърши всичко, но не е така. Човек продължава да живее и след смъртта, и то толкова по-добре, колкото по-съзнателно е живял на Земята.
Днес всички хора се стремят към придобиване на щастие. Чудно е как могат да се стремят към щастие, когато делят живота, а също така и Любовта. Сам по себе си животът е неделим. Няма живот само на Земята или само на Небето. Животът е един и непреривен. Същото казваме и за Любовта. Това, което хората наричат щастие, се заключава в свързването им с Бога. Свържат ли се веднъж с Бога, щастието започва да тече в живота им като река. Докато не дойдат до съзнание да разберат къде се крие тяхното щастие, те го търсят ту в жената или в мъжа, ту в децата, ту в богатството, ту в знанието, ту в силата, но в края на краищата от всичко се разочароват. След всяко разочарование иде страданието, което не е нищо друго, освен език на Бога. Чрез страданието Бог говори на хората, че пътят, по който търсят щастие, не е прав. Въпреки това, със своите криви мисли и разбирания, те искат да заставят разумните същества да мислят като тях. Това е невъзможно.
Следователно разумният не може и не трябва да върви по пътя на

неразумния. — "Ама Бог е всесилен. Той е в състояние да измени всичко." — Тъкмо защото е всесилен, Той оставя човека да страда, да се ограничава и заробва. Той не си служи с насилие. Веднъж дал свобода на човека, Той го оставя свободен: да изпълнява или да не изпълнява великите закони на Битието. Изпълнява ли ги, ще бъде свободен. Не ги ли изпълнява, сам се ограничава и лишава от дадената свобода. Щом се ограничи, страданията неизбежно го следват. Невъзможно е ръката да живее свободно и щастливо, щом се отдели от общия организъм. Отдели ли се от общото, човек няма условия вече за работа; той ходи тук-там, очаква на другите хора. Оттук иска няколко лева, оттам парче хляб, докато най-после всички затворят вратите си за него. Ще дойде ден, когато течението на реката за този човек ще се прекъсне и той ще остане сам в живота, без никаква външна подкрепа. Най-после той ще разбере, че трябва да работи, но не отделно от общия организъм, а в съгласие с него. Той ще намери мястото си във великия организъм на Живота и ще почне да работи. Следователно, докато работи в съгласие с общото, човек се ползва от Божието благословение, и то заслужено, а не като подаяние. Подаянието е изключение в живота. В изключенията няма никаква обмяна. Обаче обмяна съществува в работата. Когато две същества работят съзнателно и с любов, между тях става правилна обмяна. Като работи, като вярва, като люби, човек всякога ще бъде здрав. Здравето е резултат на правилна обмяна на енергиите в организма на човека, от една страна, както и на правилна обмяна между душите, от друга страна. Дойде ли някаква болест, тя е нарушаване на закона за правилната обмяна. Ще кажат някои, че болестите, нещастията са от Бога, че Бог е благоволил за това. Казано е обаче в Писанието, че Бог не благоволява в смъртта и страданията на човека. Може ли бащата, който е родил един син, да иска неговото нещастие? Може ли бащата да изпрати крадци, разбойници да оберат, да убият сина му? Може ли бащата да изяде сина си? Това е невъзможно! Щом е дошъл на Земята, човек трябва да се учи, да си изработи прави разбирания, прави възгледи за живота, за Природата и за себе си. Той трябва да се откаже от своите механически разбирания и да ги замести с органически, които всякога могат да се подложат на опит. Щастието на човека не зависи от окръжаващата среда, а от самия него. Човек трябва да разчита на онази Божествена потенциална енергия, вложена в него. Има ли тази енергия в себе си, той може да разчита на външни и на вътрешни благоприятни условия. Изгуби ли тази енергия, с нея заедно изгубва всички добри условия за работа и за живот. Само Божественото в човека дава условия за работа, за градеж. Вън от Божественото всяка работа, всеки градеж е временен. Само Божественият живот осигурява на човека чистота, успех и щастие. Да живее човек в съгласие с Божественото, това значи да живее в душата си, която никога не се петни. Нищо не е в състояние да отнеме чистотата на душата.

Съвременните хора не живеят още в душата си, и въпреки това говорят за Любов, за сродни души. Момък обича някоя мома и я нарича сродна душа. Защо я нарича сродна душа? Защото му давала нещо хубаво от себе си. Тя изливала красиви чувства към него, заради което я нарича сродна душа. И фурнаджията дава хляб на клиентите си, но не е сродна душа за тях. А какво по-хубаво нещо има в света от хляба? Въпреки това вие не можете да кажете, че който ви дава хляб, той е ваша сродна душа. Вие можете да наречете сродна душа само онази, която е готова да се жертва за вас при всички условия на живота ви. Прави възгледи трябва да имате. Не е въпрос само да говорите. Всяка дума, която излиза от устата ви, трябва да е проверена. Говорите ли за Любов, всеки трябва да я почувства. Говорите ли за Свобода, дайте свобода на себе си, дайте я и на другите. Не прилагате ли сами това, което говорите, вие лъжете себе си, лъжете и другите. Бъдете искрени в чувствата си. Ако едно чувство е животинско, не му придавайте по-висок характер. Научете се да определяте нещата според тяхната стойност. Ако едно чувство е животинско, да се прецени като животинско; ако е човешко — като човешко. На всяко нещо трябва да се дава съответна цена. Следователно, като ученици, вие не трябва нито да подценявате, нито да надценявате нещата.
Сега от всички хора се изисква разумен живот. За да живеете така, трябва да се освободите от своите слабости. Като видите нещо, не бързайте да се произнасяте. За да се произнася върху известен въпрос, човек трябва да има знания. Същевременно той трябва да бъде абсолютно справедлив. Кой каквото прави, каквито чувства го вълнуват, това е негова работа. Всеки е отговорен за себе си. Всяка постъпка се определя от последствията си. Не се мъчете в чуждите работи. Задача на всеки човек е да работи върху себе си, да се справя със своите слабости и недъзи. Що се отнася до живота на другите, това не е негова работа. Лесно е да се критикува, но който критикува, той сам трябва да даде един идеален метод за живеене. Между хората трябва да съществуват правилни, разумни отношения, каквито съществуват между всички планети. Правилните отношения между планетите се определят от техните разстояния. Докато тия разстояния се пазят, и отношенията между тях остават едни и същи. Изменят ли се разстоянията, и отношенията между тях се накърняват. Каквото е външното отношение между планетите, такова е вътрешното отношение и между хората. Те са поставени на известни разстояния едни от други. Това разстояние не трябва да се нарушава. Наруши ли се веднъж, нарушават се отношенията помежду им.
Сега, като говоря за разстоянието между хората, това не значи, че тия отношения са абсолютно неизменни. Отношенията на хората са органически, а не механически, вследствие на което те подлежат на промени. Отношенията на планетите са неизменни, обаче психическите отношения на хората менят своите центрове. Както човек мени

отношенията си към хората, така променя и отношенията си към различните планети. Как ще си обясните промяната, която става с хората, ако не приемете влиянието на планетите върху тях? Има случаи, когато до известна възраст човек се намира под влиянието на една планета, а след тази възраст попада под влиянието на друга някоя планета. Сам човек се чуди какво е станало с него, че се е изменил толкова много. Например срещате един човек, който цели 20 години е живял в чистота и святост, но в един момент той се изменя и започва да живее по друг начин. По-рано молитвите са били единственото му развлечение, но сега не се интересува от тях. Защо? — Срещнал е на пътя си една красива мома, заради която сърцето му е трепнало. Тази мома го отбива от неговия път и му дава ново направление в живота. Защо е тръгнал подир тази мома? Защото му била сродна душа. Какво сродство е това, което утре може да се разруши? Не, ако е въпрос за сродство, знайте, че всички души, които са излезли от Бога, са сродни. Всяко обикновено човешко отношение хората го наричат сродство. Какво сродство е това, което трае само ден-два? Днес гледате парче желязо — чисто, светло, но след няколко дена го виждате, покрито с ръжда. Там, дето става окисляване, никакво сродство не съществува. Всяко окисляване говори за несъвършенство на нещата. Какво сродство е това, ако с приближаването си към една мома момъкът изопачава характера й? Сродни души са ония, които всеки момент повдигат и облагородяват характера си. Всеки човек трябва да съдържа качествата на златото. Истински характер е този, който при никакви условия не се изменя.
Като се намерят в трудни положения, на които не могат да издържат, хората казват: "Такава е Волята Божия." Не, така не се говори. Само светията, само праведният човек може да каже кое е Волята Божия и кое не е. Някой краде, заради което го турят в затвор. Като се види ограничен, той казва, че Волята Божия била такава. Не, Волята Божия не е в човешките закони. Краде ли човек, човешките закони непременно ще го хванат. Божествените закони нямат нищо общо с човешките. Светията познава Волята Божия и я изпълнява. Когато нечия красива мома дойде при него, той я погледне, измери я с погледа си и знае вече какви са намеренията й. Тя или бяга от някой момък, или иска да изкушава светията. Той й казва: "Сестро, ако си дошла при мене да водиш чист живот, ти трябва да минеш по този път, по който аз съм минал. Аз съм се молил по три-четири часа на ден, а ти искаш без молитва да постигнеш нещо. Това е невъзможно. Щастието не се постига лесно." За да бъде щастлив, преди всичко човек трябва да даде място на Божественото в себе си. Божественото е храна на душата. Ако не е приел тази храна, той никога не може да бъде щастлив. Когато Божественото се постави за основа, животът на хората се превръща в рай: птичките пеят, изворите бликат, цветята цъфтят, плодовете зреят, децата скачат и се радват. Млъкнат ли птичките, пресъхнат ли изворите, не благоухаят ли цветята, Божественото

се е оттеглило. Божественото създава братски отношения между хората, а човешкото ги разваля. Това се отнася и до личния живот на човека. Видите ли, че някой човек боледува, става песимист, ще знаете, че Божественото го е напуснало. Ще кажете, че това е закон на Природата. Не, това е резултат на нарушаване на природните закони. В Божиите и във великите природни закони няма никаква измяна. Те са постоянни и неизменни. Следователно, докато живее съобразно великите закони на Битието, човек всякога ще се ползва от Божието благословение. Който живее според тия закони, той никога не петни душата си. Щом своята душа не опетнява, той никога не може да петни душите на своите ближни. Види ли някоя красива мома, той се радва на красотата й, без да опетни с нещо нейната душа. — "Ама тя го целунала." — Щом е по-слаба, тя може да го целуне. Ако беше по-силна от него, тя няма право да пристъпва към него. Закон е: слабият всякога пристъпва към силния, но не силният към слабия. Ако бащата пръв пристъпва към детето си, от последното нищо няма да излезе. Първо детето трябва да пристъпва към баща си. После и бащата може да пристъпи към детето си. Дете, което първо пристъпва към баща си, да го целуне и погали, е на прав път. От това дете велик човек ще стане. Като живее по този начин, човек ще изработи в себе си онази вътрешна чистота, към която душата му се стреми. Не живее ли така, той изпада в механическите условия на живота, които водят към грях. Докато греши и върши престъпления, човек се намира в животинския морал. Колкото повече се издига човек над обикновените условия на живота, толкова по-бързо навлиза в духовните условия, които го водят към велик, възвишен морал. Докато дойде до този морал, човек неизбежно ще греши, но същевременно ще се изправя. По външния вид на човека, по лицето му ще познаете какъв е неговият морал. Който е придобил великия морал, той благоухае. Дето влезе, той разнася своето благоухание. С морала, който излиза от него във вид на струи, той повдига падналите, утешава страдащите. Духовните отношения повдигат хората, физическите ги събарят.

Като говорим за отношенията на хората, това не значи, че трябва да се механизират. Отношенията на хората трябва да бъдат чисти и святи. Желаете ли да целунете някоя мома, вие трябва да искате позволение от нейния велик Баща. Как ще получите това позволение? Ще се молите ден, два, три, ще пишете писма до Баща й и ако Той ви позволи, можете да я целунете. Така трябва да постъпват младите моми и момци, когато искат да изразят едно красиво чувство. Ако така постъпваха, грях нямаше да имат, но понеже не спазват този закон, грехове правят и страдания имат. За да изпитва чувствата си, човек трябва да прави умствени маневри. Едно чувство е чисто и свято, ако човек еднакво го отправя и към младата мома, и към стогодишната баба. Отврати ли се от бабата, неговото чувство е користолюбиво. Едно сърце, един ум, една душа, един дух живеят и в

младия, и в стария. Дойдете ли до външната форма на нещата, там въпросът е друг. Младата мома е повече желана от бабата. Това различие именно води към падане. Това различие говори за отсъствие на благородство в човека. Ако чувствата на човека и в младини, и в старини са издържани, това говори за присъствие на Божественото в него. Ако външните условия не причиняват никакви промени в човека, той е дал път на Божественото в себе си.
И тъй, искате ли да живеете идеално, да бъдете в хармония с всички живи същества, отворете душите си за Божественото. Законите на Божественото са закони на Любовта. Те не са писани, както човешките закони. Те не подлежат на промени, както човешките. Законите на Любовта са написани в човешката душа. Отворете душата си и всеки ден прочитайте по един от законите, написани в нея. Четете и прилагайте тия закони. Щом е дошъл на Земята да учи, човек трябва да различава животинските закони от човешките, човешките — от ангелските, ангелските — от Божествените, и да знае къде и как да ги прилага. Невъзможно е човек да служи на Бога като човек, със своите ограничени разбирания. Иска ли да служи на Бога, той трябва да има чистотата и знанието на ангелите. — "Как се постига тази чистота?" — Чрез молитва, чрез работа и чрез учене. Някой се изправи, прочете набързо една молитва и тръгне на работа. Така не се постигат нещата. Ония, които са се посвещавали на служене, са прекарвали по цели часове в молитва и съзерцание. Молитвата не подразбира шепнене на думи, но целият живот на човека трябва да се превърне в молитва. Това е новото в света.
И тъй, стремете се към Новото в света. Новото не се изказва с думи. Сегашните хора имат различни разбирания за отношения и за морал. Как ще им обясните кои отношения и кой морал са правилни? Казано е в Писанието: „По делата им ще ги познаете.“Тъй щото, ако в дружбата между мома и момък има повдигане, ще знаете, че те са внесли нещо ново в отношенията си. Това показва, че мислите и чувствата на двамата са оказали добро влияние. Ако човекът на новото влезе в един дом, той ще донесе Божието благословение в този дом. Когато човекът на новото види, че някой греши, той нищо не му казва, нито го (ежди???), но дълбоко в себе си се моли за него. Щом се помоли сърдечно, молитвата му се приема. Не се минава много - онзи, който греши, съзнава погрешката си и се изправя. Новото изключва всякаква обида, всякакво еждене, всякаква критика и недоволство. Живеете ли в Новото, ще пазите чистотата на сърцето и на ума си. Чистотата е първото условие за правилни отношения между човешката душа и Бога, между човека и разумните същества. Човекът на новото се отличава по това, че изключва от себе си всякаква лъжа, всякакво лицемерие, всякаква грубост. Направи ли някаква погрешка, той веднага я изправя. Ако брат му съгреши по отношение на него, той е готов веднага да му прости. Прости ли веднъж, той забравя погрешката му. Как

постъпват сегашните хора помежду си? Някой обидил някого - и веднага иска извинение. Обиденият го прости, но после разправя на всички как го е обидил. Това е човешко отношение, но не и отношение между души. Обиди ли те някой и му простиш, забрави всичко. Създай нови, чисти отношения с него.
Следователно, докато човек не изправи отношенията си към Бога, Божият Дух няма да работи в него. Не работи ли Духът в човека, всичко красиво в неговия живот се изгубва. Онзи, в когото Духът работи, живее в Новото. Той се е отказал от стария живот, от старите разбирания, от стария морал. Той никога не критикува, защото знае, че грехът не е нещо новосъздадено. Той води началото си от най-стари времена. Не е лесно човек да се откаже от старото, от изопаченото в себе си. Всеки човек носи нещо старо, т. е. изопачено в себе си. За да се справи с него, той трябва да има знания, да знае как да постъпва. Ако няма новото знание, човек ще има пак стари резултати: днес ще падне, утре ще падне; днес ще счупи крака си, утре — ръката си, докато стане инвалид, негоден за работа. За да се справите със старото, вие трябва да създадете помежду си хармонична атмосфера. Не можете ли да образувате хармонични отношения помежду си, вие не сте готови за нов живот. При това състояние, колкото да ви се говори за новото, вие ще се намирате в положението на богатски син, който, като получи голямо богатство от баща си, за което не е готов, впуща се само в ядене и пиене. Той скоро изяжда парите си, без да придобие нещо съществено. Защо не е придобил нещо съществено? Не знае човекът какво да прави с богатството. Знанието е сила. Който не може да се справи със знанието, той ще си причини ред пакости. Засега човек придобива знанието си бавно и постепенно. Колкото повече знание придобива, толкова повече съзнанието му се пробужда.
Като изучава себе си, човек дохожда до познаване на външния и на вътрешния свят. Той разбира какво може да възприеме от различните светове. Например, ако възприема нещата чрез черния дроб, той се свързва с низшия свят. Ако ги възприема чрез сърцето си, той се свързва с човешкия свят. И най-после, ако ги възприема чрез мозъка си, той се свързва с възвишения свят, със света на мисълта. Мисълта е Божественият свят в човека. Който не може да възприема мислите чрез горната част на мозъка, той не знае какво нещо е Божественото. То може да се уподоби на чист планински извор, който слиза в долината и пои всичко, каквото срещне на пътя си.
Сега, за да прилагате Новото, образувайте помежду си малки групи, в които да влизат млади и възрастни братя и сестри, за да си въздействате взаимно. Между млади и стари няма никаква разлика. Младият и старият са все един човек. Стар човек е онзи, който се връща у дома си. Той е ходил на работа и се връща вече у дома си. Млад е този, който отива на работа. Значи разликата между младия и стария се заключава само в посоката на

тяхното движение. Дето се срещнат, те ще се спрат, ще си кажат по няколко думи и ще продължат пътя си. Когато говорим за стари и млади, ние разбираме физическия живот на хората. Дойдем ли до ангелския живот, там няма стари и млади. Там всички са 33-годишни. Там по-стари от 33 години и по-млади от 33 години не съществуват.

Желая ви сега да приложите в живота си закона на Любовта като закон за всеопрощаване. Правете опити в името на Любовта да простите на всички. Както Бог прощава греховете на хората, така и те трябва да прощават и своите грехове, и греховете на ближните си. Само така може да се запази великата хармония в живота. Има неща, които човек сам трябва да направи. Ако той сам не се свърже с разумния свят, нищо не може да постигне. Гениалността, святостта се дължат на колективната работа на разумни и възвишени същества. Без общото участие на тия същества човек не може да разчита на никаква гениалност. Следователно всичко възвишено и благородно е резултат на общите усилия на същества от човешкия, ангелския и Божествения светове. Когато казваме, че всичко в живота е постижимо, ние разбираме общата, разумна деятелност на трите свята — физически, ангелски и Божествен. Искате ли да постигнете нещо невъзможно, направете връзка с добрите хора на Земята, с ангелите от ангелския свят и с Бога. Направи ли тази тройна връзка, човек ще разбере смисъла на стиха: „Невъзможните работи за човека са възможни за Бога." Има ли тази връзка, той ще разполага с такъв капитал, с който може да посрещне всичките си нужди.

Желая ви да направите тройната връзка, за да имате постижения и в трите свята. Само по този начин ще развиете физическото си тяло, ще подобрите сърцето си и ще просветите ума си.

"Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват в нас."

Втора лекция от Учителя, държана на
4 септември 1929 г., София — Изгрев.

1929_09_06 Сменяне на състоянията
лекция пред специалния клас

СМЯНА НА СЪСТОЯНИЯТА

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Размишление.

Чете се темата: „Отношение между отрицателните и положителни сили на природата“.

Напишете няколко положителни и няколко отрицателни думи. Думите „чистота, вдъхновение, свобода, хляб, живот“ са положителни, а думите „смърт, леност, гняв, завист, катастрофа“ са отрицателни. Положителните и отрицателните думи могат да бъдат възходящи и низходящи. Коя дума е антипод на думата „чистота“? – Нечистота. – А на вдъхновението? – Унилост, упадък.

Като изучавате въздействието на положителните и отрицателни думи върху себе си, у вас се явява желание да трансформирате отрицателните в положителни. Не е лесно да трансформирате думите. Например, думата „грозде“ е свързана с виното. От гроздето правят вино, което, употребено в малко количество, докарва веселие, а в голямо количество – упояване. Коя дума е антипод на виното? Водата. Значи, за да смени упояването с трезвеност, вместо вино, човек трябва да употребява вода. Как можете да постигнете това? Ако обичате да пиете вино, вследствие на което често се опивате, турете пред себе си една чаша с чиста, планинска вода и щом усетите жажда, веднага дигнете чашата с вода, приближете я към устните си и кажете: Щом искаш да пиеш, пий чиста, планинска вода. Като пиеш вода, ще станеш трезвен, бодър и силен. Като постъпвате един месец по този начин, ще замените пиенето на вино с пиене на вода. Също така човек може да замести водата с вино, да изгуби своята трезвеност, здравето и силите си.

Коя дума е антипод на мързела или на леността? – Трудът. Трудолюбивият не може да изпадне в състояние на леност. Каква разлика има между думите „мързел и леност“? Направете анализ на тия думи и кажете, каква е разликата между тях. Кажете, коя от двете думи се е родила първа? Значи, думите имат своя определена възраст, вследствие на което някои са по-стари, а други – по-млади. Думите също така се раждат и умират. Изчезналите думи се наследяват от нови. Общо казано, думите са живи,

минават през същите процеси, както живите същества. Когато една дума остарее, тя излиза от употреба и се замества с нова. Като изучавате думите „мързел и леност“, намерете причината за съществуването им.

Сегашните хора се спират често върху думите „добро и зло“. Кога се ражда злото? Когато човек не прилага доброто, ражда се злото. Ако желанията на някое дете се напълно задоволяват, има ли условия в него за злото? В живота на задоволеното дете няма условия за зло. Обаче, щом не задоволите едно от неговите желания, то става неразположено. Ние знаем, че всяко неразположение на духа е причина за зло. Може ли злото да се роди преди доброто? Може ли човек да осиромашее, преди да е бил богат? Може ли човек да умре, преди да е бил роден? Значи, злото се явило след доброто, сиромашията – след богатството, смъртта – след живота. Смъртта подразбира живот. Който се е родил, само той може да умре. Нероденият няма условия нито да живее, нито да умре.

Като ученици, вие трябва да се учите да сменяте състоянията си. Казвате, например, че някой човек е кисел, т. е. неразположен. Как ще смени своето кисело състояние? Ако имате киселина, химикът лесно се справя с нея. Той взима известно количество основа и я неутрализира. Обаче, как може човек да смени своето кисело състояние в неутрално? Разумният сам намира метод за това, а неразумният очаква някой да дойде отвън да му помогне. Не дойде ли помощ отвън, дълго време той остава със своето неразположение.

Като изучава методите за трансформиране на състоянията си, човек трябва да прониква в трите свята – физически, сърдечен и умствен. Същевременно той трябва да изучава трите вида явления в живота: механически, органически и психически. Като познава различните явления, той знае, с какви методи да си служи. Представете си, че влизате в един тъмен салон, без никаква светлина. Вие ще направите крачка напред и крачка назад, но повече не се решавате. – Защо? – Страх ви е да не направите някаква пакост. Ако влезете в една тъмна пещера, ще се намерите в същото положение, както в тъмния салон. Какво ще бъде положението ви? Какво трябва да правите сега? Тъмнината е голяма, нищо не виждате. При това, вие сте влезли вътре с намерение да правите научни изследвания. Като се лутате известно време в мрака, вие си спомняте, че имате кибрит в джоба си. Изваждате кибрита, драсвате и запалвате само една клечка. Колкото малка да е светлинката, вие отчасти се ориентирате и започвате да търсите свещ, лампа или ключа на електрическото осветление. Намерите ли ключа на осветлението, вие запалвате лампите и се радвате на светлината. При тази светлина започвате да правите своите изследвания. Най-после дохожда момент, когато и тя не ви е достатъчна.

Вие се нуждаете вече от духовна светлина, за придобиването на която се изисква повече работа. Колкото повече напредвате в умствено и в духовно отношение, толкова повече светлината ви се увеличава. Тогава виждате, че, за да смени състоянието си, човек се нуждае от повече знания: физически или материални и духовни. Има състояния, които човек не може да трансформира само по физически начин. Нужни са духовни знания и методи, за да ги трансформира.

Често хората се запитват, как да се освободят от злото и страданията. Каквото и да правят, те не могат да се освободят от злото и страданията, които пристъпват в дома на човека свободно, без да искат да знаят, приемат ли ги, или не. Ако злото и страданията посещават човека без негово позволение, колко по-свободно е доброто в това отношение. Доброто посещава човека на всяко време, защото е господар на положението. То се вмъква в човека и през най-малката дупчица. Доброто е господар на човека, а човек – слуга на доброто. Следователно, когато доброто влиза в човека, не го пита да влезе, или не. Господарят никога не хлопа на стаята на слугата си. Обаче, когато слугата иска да влезе в стаята на господаря си, непременно трябва да хлопа. Човек хлопа ли на своята стая? Той не хлопа на своята стая защото сам си е господар.

Какво означава хлопането? Да хлопаш на вратата на някой човек, или на своята врата, това значи, да правиш добро. Трябва ли тогава да питате, да правите ли добро? Който пита, да прави ли добро, или не, той е слуга. Господарят прави добро и никого не пита, от никого не иска позволение. Кой от двамата стои по-високо: който прави добро и пита, да прави ли добро, или който прави добро, без да иска позволение? Който прави добро без да пита е господар. Господарят стои по-високо от слугата.

Сега да се спрем върху въпроса за злото. Някои питат, трябва ли да правят зло, а други не питат никого и на своя глава правят зло. Който се допитва до съвета на мъдрия и добродетелен човек, той е господар. Обаче, онзи, който не пита никого и на своя глава прави зло, той е слуга. Значи, законът за злото е точно обратен на закона за доброто. Следователно, който иска да бъде господар, трябва да прави добро. Ако не спазва тези закони, той става слуга. Слугата прави зло, а се отказва да прави добро.

Като ученици, вие трябва да изучавате проявите на хората, да знаете, кой за какво е готов. Срещнете ли някой мързелив човек, накарайте го да яде. В яденето той е голям майстор: яде бавно, спокойно, добре дъвче храната. Трудолюбивият, който не остава момент без работа, яде бързо, неспокойно, не дъвче добре храната. Колкото по-бавно яде мързеливият, толкова по-бързо се храни трудолюбивият. Ленивият пък става крайно

религиозен. По цели дни той седи без работа и само се моли, дано по някакъв начин Бог му помогне да нареди работите си добре. Мързеливият, в своите мечти за бъдещи проекти, развива голяма пожертвователност. Той седи и мисли, че ако има средства, ще направи училища, църкви, болници и т. н. Той седи с часове на едно място и мисли, какво изобретение може да направи. В края на краищата той се установява върху идеята „perpetu[u?]m mobile“. Значи, ленивият е набожен. т. е. религиозен човек, а мързеливият – учен. Кажат ли за някого, че е набожен човек, простолюдието го нарича ленив. Всички знаят, че той се моли по цели часове, очаква да получи нещо наготово. За мързеливия пък казват, че е от „учените“ хора. За него съществува поговорката: „Накарай мързеливия на работа, да те научи на ум“. Леността е недъг на сърцето, а мързелът – на ума. Обаче, ние не говорим за недъзите и слабостите на хората. Като е дошъл на земята, човек трябва да работи, да учи, да придобива знания.

Като ученици, вие трябва да знаете законите, чрез които се сменят енергиите Така, именно, вие ще се справяте с отрицателните енергии и ще ги използвате за добро. Който знае тези закони, той може да използва горчивите и кисели сокове на злото за добро. Енергиите на злото са горчиви и разрушителни само на физическия свят. Пренесете ли ги в духовния свят, те намаляват горчивината и разрушителността си. Пренесете ли ги в Божествения свят, те коренно се видоизменят и се превръщат в сладки плодове. В Божествения свят няма горчиви, кисели и разрушителни енергии. Велика наука е да знае човек да превръща енергиите. Има случаи, когато възвишените идеали на човека, чиито корени са в Божествения свят, при слизането си във физическия свят, всмукват от соковете на злото и стават горчиви и разрушителни. Това се дължи на непознаване закона за трансформиране на енергиите. Ако познава този закон, човек може да пренесе и най-лошите си и отрицателни състояния от физическия в Божествения свят и да ги превърне в сладки, ароматни сокове. Като познава този закон, човек може да си въздейства при самовъзпитанието.

Някои ще възразят, че е невъзможно злото да се превърне в добро. Представете си, че вие сте крайно честолюбив човек. Един ден срещате един господин, който е неразположен към вас, иска да ви отмъсти за нещо и ви удря една силна плесница. Веднага честолюбието ви излиза на лице. Вие започвате да се сърдите, да негодувате, че той постъпил зле, че накърнил достойнството ви и т. н. В това време при вас дохожда негов добър приятел и, за да измие погрешката му, предлага ви една сума от десет хиляди английски долари. Вие взимате парите и веднага забравяте плесницата. Казвате: Добре, че получих една плесница, за да забогатея в един момент. Значи, златото, като елемент на Божествения свят, превръща

соковете на злото в добри, сладки плодове. Пред вида на златото човек забравя удара и започва да се радва. Магията седи в това, да знаеш на всеки удар, на всяка горчивина, какви елементи да противопоставиш. Всяко състояние в човека, лошо или добро, може да се смени. Ако някой не обича да учи, могат да го заставят да учи. Умът на човека може да се отвори или затвори, ако знае, какъв метод да приложи.

Следователно, иска ли да се самовъзпитава, човек трябва да прилага тия закони, с помощта на които отрицателните енергии се превръщат в положителни. Религиозните прилагат молитвата като метод за трансформиране на енергиите. Добрите мисли, чувства и постъпки, добрите думи са в състояние да трансформират горчивото в сладко. Връзката на човека със способни и даровити хора е в състояние да повдигне неговите низши енергии във висши. Например, ако някой посредствен човек дружи с талантливи и гениални музиканти, в десетина години той може да стане добър музикант. Тази дружба оказва влияние върху неговото музикално чувство, и той започва да работи усилено в областта на музиката. За да се развива известна способност в човека, тя се нуждае от специфична светлина, топлина и храна. Не ѝ ли дадете тия условия, тя остава в потенциално състояние. Ако не поставите една семка в почвата, тя винаги остава семка. От нея не може да излезе нищо. Обаче, ако посадите семката в почва, при светлина, топлина и съответна храна, в скоро време от нея ще се роди дърво, което ще даде своите сладки плодове.

Мнозина и до днес още гледат на проявите на природата като на случайности. Благодарение на това, те вярват, че щастието може да им дойде отвън някъде. Не, щастието е абсолютен закон, или закон на определени величини. Щастието се обуславя от закони, които не зависят от материалните условия. В идеален смисъл на думата, щастливият човек е абсолютно доволен от живота. Каквото и да му случи, той не губи щастието си. Никаква сила не е в състояние да отнеме щастието на човека. Може ли да се отнеме щастието му, това показва, че той не е дошъл до истинското щастие. Щастието се дължи на особени закони. Докато човек живее в тия закони, никаква сила не може да му отнеме щастието. На земята щастие не съществува. Вие знаете, през какви страдания и изпитания са минавали мъчениците. Те били изгаряни, разпъвани, набивани на колове, но въпреки това били доволни и щастливи. Те заминавали с песни за онзи свят.

Всички хора минават за ученици на живота. Наистина, по-велико училище от живота не съществува. С какво се характеризира ученикът? Кое му дава името ученик? Ученик е онзи, който учи, за да придобива знания. Какви знания трябва да придобие ученикът? Истински, положителни знания.

Придобие ли истинското знание, ученикът не трябва да се разколебава от нищо. Ние наричаме истинското знание Божествено. От него произлизат всички науки. То е източник на науките и изкуствата. Пред Божественото знание сегашните науки минават за деца, които още не са достигнали своето крайно развитие. Каквото е отношението между мъдреца и детето, такова е отношението между Божественото и човешкото знание. Когато човек отчасти се домогне до познаване на Божествената наука, той придобива жизнения елексир. Той владее магията на живота. Това знание прави човека силен, способен и добър. Божественото знание може да се приложи и на земята. Който носи това знание в себе си, за всеки даден момент той знае, как да постъпва, какво да говори. Той знае, защо е дошъл на земята. Той знае, какво е предназначението на човека. Ученикът на Божествената наука изучава влиянието на планетите върху човека, за да може да се справя с тях. Едни от влиянията на планетите са благоприятни за човека, а други – неблагоприятни. От живота на човека зависи, да се справи или не с лошите условия. За да преодолява мъчнотиите, човек трябва да бъде разумен.

Като ученици на живота, вие трябва да изучавате окултните науки. Без астрологията вие не можете да си обясните отношенията между хората. Астрологът знае, защо едни хора не си хармонират, а други си хармонират. Като разбира причините, които създават лошите отношения между хората, той може да ги отбягва. На научен език лошите отношения между хората се наричат карма, лош съвпад на планетите и т. н. За ученика не е достатъчно да знае това, той трябва да се ползва от своето знание. Като прилага знанието си, ученикът дохожда до положение да сменя отрицателните си състояния в положителни. Само по този начин той може да си пробие път в живота и да реализира желанията си. Мъчно е да постигне човек това знание, но без него всеки ден ще претърпява неуспехи. И в края на краищата, той ще търси вината вън от себе си. Да мисли човек, че външните хора са виновни за неуспеха му, това значи, да живее в заблуждения. Ученикът трябва да има стабилно знание, с което да постига своите желания. Божественото знание дава устой, стабилност на човека.

Следователно, стремете се към Божественото знание, с което можете да разрешите всички въпроси. Няма задача в живота, която Божественото знание не може да разреши. Стремежът на човека седи, именно, в това, правилно да решава задачите си.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

2. Лекция от Учителя, държана на
6 септември, 1929 г. София – Изгрев.

1929_09_08 Стотникът
неделна беседа

СТОТНИКЪТ

„Отговори стотникът и рече му: „Господи, не съм достоен да влезеш под стрехата ми; но речи само реч и ще оздравее момчето ми.“
(Матея 8:8)

В обикновения живот нещата стават по обикновеному, в простия живот – по простому, а в необикновения – по необикновен начин. Простите хора говорят за прости, за обикновени работи; учените – – за учени работи, а необикновените – за необикновени работи. Необикновените работи са красиви неща; те идат в света периодически. Необикновените неща не са присъщи на физическия свят. Обаче, обикновените са присъщи на света, в който живеем, т. е. на физическия свят. Например, човек всеки ден трябва да яде, да спи, да се движи, да диша, да говори и то все за обикновени работи. Обикновените, дребните работи са причина за спорове, за недоразумения в света. Обикновените хора, прости или учени, с години могат да спорят за една къща, или за някакво имане. Чие е това имане? – На баща им. Този баща обрал дърветата из горите, камъните от канарите и от тях направил къща, която нарекъл своя собственост. След смъртта му, за тази къща, именно, синовете и дъщерите му ще се карат, кой от тях да вземе по-голям дял. В това отношение съвременните хора постъпват като крадци и разбойници, които взимат от природата онова, което не е позволено. След това ще дойде някой да се оправдава, че имал право да реже дърветата и да чупи канарите. Ако наистина човек има право да сече горите и да къртѝ канарите, в резултат на това, между природата и човешкия живот, би трябвало да съществува пълна хармония. Какво виждаме всъщност? Тук-таме станало някакво земетресение или наводнение, което отнася един или двама от членовете на някои семейства. Човек сече горите, и природата сече хората от домовете им; човек чупи камъните в природата, но и тя изнася хората от домовете им.
Като не разбират законите на разумния живот, хората намират, че тези работи са в реда на нещата, че човек трябва да се ражда, да живее, да страда, да боледува и, като умре, отново да се роди. – Това е цигански жаргон, който нищо не обяснява. Бог, Който е създал света толкова мъдро, пита хората, защо трябва да умират за глупави работи? Той не се нуждае от сиромашия, от болести и страдания, от глупостта и невежеството на хората. Какво се ползува бащата от куклите и къщичките, с които детето играе? Единствената полза за бащата се заключава в това, че като се занимава само, детето дава свобода на баща си, да гледа работата си. Ако

детето нямаше кукли и кончета, с които да се занимава, често би отивало при баща си да играе с него: ще го дърпа за косата, за ръцете, за панталоните и т. н. А тъй, и детето е доволно, и бащата – свободен. Какво правят съвременните хора? Те стоят сериозни, замислени, искат да минат за умни, за учени хора. Всички хора минават за умни, за силни, но и те търсят истината. И те се намират в големи противоречия. В какво седи силата на човека? Силата на човека седи във въздуха, във водата, в светлината, в топлината и в храната. Извън тези елементи не може да се говори за сила. Човек говори за своята сила, за своето съзнание, но все трябва да има нещо, което да действува външно върху неговото съзнание. Вие казвате, че човек е мислещо същество, че има мисъл, че има съзнание, но кой действува върху мисълта и съзнанието му, не знаете.
Какво значи човек да мисли? Да мисли човек, това подразбира да има непреривна връзка между неговото съзнание и съзнанията на всички мислещи същества, да разбира средата, в която живее и да бъде господар на своите състояния. Докато при всеки силен гръм, или при всяка загуба на пари, човек се стряска и прекъсва връзката на съзнанието си, той не е господар на себе си. Ако някой изгуби хиляда лева и благодари за тази загуба, той е човек с будно съзнание. Трябва ли за всяка загуба, била материална или духовна, да търсите утеха? Ще дойде някой лекар да ви привързва раната, или да ви дава лекарства, и вие ще се утешите. Ще се съберат няколко лекари да се съветват, как да ви лекуват, или да търсят причината за вашето заболяване. Много просто! Този човек имал хубава, млада жена, която му изневерила, и с това наранила сърцето му. Граната е паднала върху този човек и тежко го е ранила. Като оздравее, ще му турят кръст за храброст и ще мине за голям герой. На друго място момък излъгал някоя мома, ранил я в сърцето. Казвате, че животът е такъв, и трябва да се носи. – Не, животът не е лош, нито мъжете и жените са лоши, но има нещо в живота, в отношенията на мъжете и жените, както и на всички хора, изобщо, което остава неразбрано. Мъжът или жената се гневят, карат се, а после се примиряват. Защо се гневят и защо се карат, и те не знаят. Защо се примиряват, и това не знаят. Някоя жена напуснала мъжа си. – Защо? – Не е била негова жена. Тя е дошла при него временно, като гостенка, за няколко дни, седмици или месеци. Защо трябва мъжът ѝ да се сърди и да страда за това? Казвате, че някоя мома пристанала на един момък. Какво особено има в приставането? Всеки човек, бил той мъж или жена, все пристава на никого. Когато умира, човек пристава на никое същество от невидимия свят. Той напуща близките си на земята и отива на онзи свят, при своя възлюбен, или възлюбена. В народните песни се казва, че някоя мома пристанала на някой змей. Този змей представя същество от другия свят. След всичко това хората разправят, че като умирал, човек отивал при Бога. Каква нужда има Бог от хората? Защо трябва те да умират? Да се мисли така, това показва, че хората имат изопачени,

ограничени разбирания за Бога. За да разбере правилно явленията в живота и в природата, човек трябва да се освободи от своите криви възгледи за нещата. Щом се освободи от заблужденията си, той ще се домогне до вътрешната наука, до познаване на Бога.
Познаването на Бога представя велик, кардинален въпрос. Това, което съвременните хора знаят за Бога, е толкова вярно, колкото е вярно, че слънцето е малко, светло тяло. Простият човек вижда, че слънцето е малко тяло, и така го познава. Обаче, щом се срещне с някой учен човек, последният ще му докаже, че слънцето е грамадно тяло, а не както го вижда – малко, светещо тяло. Наистина, учените трябва с години да доказват на хората известна истина, докато най-после я възприемат. Значи, за да се домогне човек до реалността на нещата, до тяхната същина и да я приеме такава, каквато е, ред умове трябва да му я доказват. И след като приеме известна истина, човек още не може да си я представи такава, каквато му се доказва. Той е убеден вече в големината на слънцето, на звездите, но стане ли въпрос да си ги представи, не може. За него те остават чужди, далечни тела. След като хората повярват, че Бог е всесилен, безграничен, всеблаг, вечен, те пак не могат да си представят, какво всъщност е Той. Каква вяра е тази, която няма приложение? Мнозина вярват в Бога, в безсмъртието на душата, а щом умре някой от близките им, те веднага се разколебават и престават да вярват. Истинската вяра изключва смъртта, страданията, нещастията. – Защо? – Защото в Бога няма смърт, няма страдания, няма никакви противоречия. Който умира в любовта, той само се видоизменя, но не умира.
Реалността на живота седи в онова, което човек не вижда, а не в това, което вижда. Вие казвате, че само физическият живот е реален, а щом умре човек, казвате, че всичко с него е свършено. – Защо? – Защото не го виждате. Учените хора са правили опити да вадят двойника на човека, който обикновено е невидим, и наблюдавали, какви промени стават през това време с физическия човек. Докато трае опитът, физическият човек прекарвал в дълбок сън. Като извадят двойника на човека, те го изправяли до стената, близо до спящия, и започвали да му дават различни неща за ядене. На мястото, дето се намирала устата на двойника, приближавали парче захар и забелязвали, че спящият човек почвал да прави движения с устата си, като че яде захар. Това показва, че между двойника на човека и физическото му тяло има връзка. След това пред очите на двойника поставяли книга за четене. Двойникът няма очи, уши, уста, като физическия човек, но по някакъв начин възприемал напечатаното в книгата и го предавал на мозъка на спящия, при което забелязвали, че последният започвал да прави особени движения с мускулите на лицето, на устата, мъчил се да говори. Това показва, че той е възприел онова, което иде от двойника. Значи, реалността на нещата се заключава извън тялото, а не в самото тяло. Как се вади двойникът на човека, това можете да

изучавате от съчиненията на учените.
Оттук можем да извадим следното заключение: Красивото, великото в света седи в това, което не се вижда и не може да се определи. Ако стоите пред море или пред океан и не виждате бреговете му, трябва ли да считате, че те не съществуват, или че не са реални? Вие изпитвате особени чувства пред величието на океана и казвате, че той представя особен свят. Такова нещо представя невидимият свят, който се открива на хората отчасти само, според степента на тяхното развитие. Който малко е проникнал в този свят, той не може да не изпитва благоговение пред неговото величие и необятност. Такова нещо представя Бог. Човек не може да Го види, не може да Го обхване, но може да влезе в съприкосновение с Него. И това, което възприеме от Него, представя реалност, към която той се стреми. Много пътища има, чрез които човек може да се домогне до тази реалност. По който от тия пътища да тръгне, човек все ще научи нещо. Страданията, които съвременните хора преживяват, не са нищо друго, освен методи на разумната природа, чрез които иска да застави хората да вървят в пътя, който води към реалността. Чрез страданията разумната природа иска да научи хората на нейния език. Те се блъскат в света, падат, стават, а не се обръщат към природата, лесно да научат нейния език. Езикът на природата е Божествен език.
Съвременните хора изучават Божествения език, без да съзнават това. Всяко страдание представя една от буквите на Великата, Божествена азбука. Тъкмо научи човек една буква и след няколко деня я забравя. Днес умре някой ваш близжен – вие научите една буква. Утре се роди някое дете – научите втора буква. Спечелите нещо – научите трета буква, Изгубите нещо – научите четвърта буква. Ден след ден учите букви, едни забравяте, други остават в паметта ви за вечни времена. Много са буквите на Божествената азбука! Те са повече от 35 милиона. Представете си, какъв ще бъде речникът на Божествения език, който има 35 милиона букви! Оттук можете да разберете, какво е човешкото съзнание, сравнено със съзнанието на възвишените същества, които могат да си служат с Божествената азбука. Оттук можете да разберете, какво богатство, какво разнообразие на звукове съществува в живата природа. Какво могат да постигнат сегашните хора, които от гледището на една азбука от 32 букви, като българската, или от 22 букви, като еврейската, искат да приведат нещата към общ знаменател? Как е възможно, от гледището на коя и да е човешка азбука, да се разрешават проблеми на азбука от 35 милиона букви? Малкото ли определя голямото, или голямото определя малкото? Детето ли учи философа, или философът – детето?
Сегашните учени казват, че най-късото разстояние между две точки е правата линия. Те казват още, че между две точки може да се прекара само една права линия. Това е вярно при известно положение, обаче, новите учени казват, че между две точки могат да се прекарат безброй прави. –

Защо? – Защото правата линия не е нищо друго, освен сбор от много точки, които се движат в една и съща посока, в едно поле. Тия точки образуват все прави линии, обаче, едновременно само две точки могат да се движат и да образуват права линия. Възможността на правата линия е разширяването. Правата линия може да се разширява и да образува плоскост. И плоскостта има свои граници и възможности, до които се простира. Крайният предел, до който плоскостта може да се развие, е тялото. Значи, плоскостта е сбор от много линии, които се движат в две посоки: на дължина и широчина.
Сега, това са ред разсъждения, които трябва да приложите за живота си. Представете си, че някой човек пожелае да стане господар, да има слуги на разположение. В дадения случай господарят и слугата представят две точки, между които се образува права линия. Като получава пари от господаря си, слугата иска да стане богат. А като използува труда на слугата си, господарят иска да запази богатството си. Желанието и на двамата е едно и също, но начинът за реализиране на това желание е различен. Пожелае ли слугата да стане богат по същия начин, както господаря си, и той ще търси хора, които да му слугуват, да има слуги на разположение. Какво ще стане между господаря и слугата? – Сблъскване. Изобщо, когато се срещнат две еднакви желания, които имат един и същ начин на реализиране, те всякога се сблъскват. Това се забелязва и в психическия живот на човека – в неговите мисли и чувства. Едни от мислите и чувствата на човека са господари, с различни положения – царе, князе, графове, а други са слуги. За да не стават вътрешни конфликти и сблъсквания между мислите на човека от една страна и чувствата му от друга, те всякога трябва да запазват помежду си отношения на слуги и господари и да образуват права линия.
Ако не знаете да управлявате мислите и чувствата си, вие всеки ден ще се натъквате на противоречия в самите вас, както и на противоречия с окръжаващите. Това ще ви доведе до положение да се възмущавате от себе си и от хората. Вие ще се възмущавате от хората, но и те ще се възмущават от вас. Господарят се възмущава от слугата си, че не изпълнява службата си, както трябва. Учителят се възмущава от ученика си, че не го слуша и не учи. Свещеникът се възмущава от своите пасоми, че не изпълняват това, което слушат да им се проповядва. Навсякъде в живота виждате противоречия, недоволства, възмущения. Ако влезете в православната църква, ще видите, как един друг се осъждат, че еди-кой си не запалил свещ, или не знае, как да я запали. Изкуство е човек да може да запали свещ! Важно е, каква свещ трябва да запали. Восъчните свещи се палят лесно, но и се гасят лесно. Някой говори за своята запалена свещ. Ако той иска да знае, запалена ли е свещта му, както трябва, нека я изнесе вън, на открито. Ако вятърът не изгаси свещта му, тя е запалена, както трябва; изгаси ли я, свещта му не е запалена, както трябва. Всяко нещо, което се

запалва и изгасва, се отнася към илюзиите на живота. Когато някой иска да разбере, дали молитвите му отиват до Бога, нека се помоли за някой болен. Ако болният оздравее, молитвата му е приета; ако не оздравее, молитвата му не е приета. Така може да се провери богатството, учеността, силата на човека. Пратете богатия човек при някой скърбен и вижте, какво влияние ще окаже богатството му върху скръбта на този човек. Ако скръбта му се замени с радост, богатството му е на място. Не може ли да направи това, богатството му е товар. Всяко благо, което допринася нещо за човешката душа, е реално. Тъй щото става ли въпрос до реалността на нещата, човек трябва да прави опити. Така само той ще разбере, какво представя физическият свят и какво – духовният.
И тъй, разликата между духовния и физическия свят се заключава в това, че съществата от духовния свят се стремят към един общ център, при което всяко същество поотделно образува специфичен център за себе си. Каквото и да правят, погледът на тия същества е обърнат всякога към общия център. За съществата от физическия свят може да се каже точно обратно: погледът им е обърнат само към себе си. Те мислят изключително за себе си, за своите страдания, но не и за страданията на своите ближни. Тази е причината, задето между хората не съществуват дълбоки вътрешни отношения. Какво отношение може да съществува между един лихвар и един беден човек? Лихварят мисли да вземе, колкото може повече лихва от бедния. Той не иска да знае, как бедният ще плаща тия пари. Колкото по-голяма лихва може да вземе от бедния, толкова по-голяма е радостта на лихваря. Главният процес в духовния свят е процесът на разширяване, а във физическия свят – процесът на сгъстяване, вследствие на което между съществата от този свят се предизвиква голямо налягане. Съществата от духовния свят се стремят към периферията, дето има един общ център. Те насочват погледа си отвътре навън. Когато духовните хора казват, че искат да обърнат някое общество към Бога, това подразбира, че обществото е спечелило много пари, с които купува ниви, лозя, къщи. Обаче, за да обработва тези ниви и лозя, то има нужда от работници. Тази е причината, задето духовните хора обръщат погледа си навън. Да се обърне даден човек, или дадено общество към Бога, това значи да насочи погледа си към периферията, т. е. да се разшири. Обаче, в това не се заключава реалността на живота. Значи, докато носят човека на ръце, той е доволен. Тогава той се намира на физическия свят. Щом го оставят на земята, той започва да страда, да скърби, защото му отнемат удобствата. Духовният свят пък е този, който човек не вижда. Божественият свят се заключава в реалността, която прониква навсякъде. Ако имате приятел от Божествения свят, той може да бъде невидим, но съзнанието му всякога ви придружава, всякога върви с вас. При това положение човек всякога е спокоен, за нищо не се тревожи. Той не се страхува, че може да изгуби онова, което обича. Щом обича нещо, то не се губи, независимо от това,

дали го вижда, или не.
Следователно, физическият, духовният и Божественият свят съществуват едновременно. Те са три неразделни свята, които ние сами сме отделили един от друг. За да влезем в реалността на живота, ние трябва да ги съединим в съзнанието си и никога да не ги отделяме един от друг. Физическият свят е пълно отражение на Божествения, а духовният е посредник между двата свята. Съществата от духовния свят са служители на онзи свят, който се намира между Божествения и физическия. Те са съединителна връзка между тия два свята. Който разбира това, той няма да се сили да стане духовен, защото духовността е вътрешен процес. Без да се стреми към духовност, човек може да бъде духовен. Духовното начало у човека е съвършено независимо, както от физическото, така и от Божественото, между които расте и се развива. Например, може ли човек да стане ангел? По служене, по работа той може да бъде ангел, но не и по същество, по форма. Човек не може да приеме ангелска форма. – Защо? – Защото ангелът не върви по пътя на човека. Ангелът, например, не знае, какво нещо е грях, а човек знае. Съзнанието на ангела е абсолютно чисто. Ангелският свят се осветява отвсякъде, а човешкият – само от една страна. И в ангелския свят има нещо, което не е напълно осветено. Неосветеното, именно, им дава стремеж да вървят нагоре, да се усъвършенствуват. Техният стремеж е насочен към придобиване на вечна, на абсолютна хармония. В това отношение ангелът е подобен на виден музикант, който сам създава хармонията и се радва на тази хармония. Човек пък се стреми да се освободи от дисхармонията, която сам е създал. Значи, от една страна човек работи за създаване на хармония, а от друга – за освобождаване от дисхармонията. Тъй щото, смело може да се каже, че човек работи едновременно в две посоки.
Това са мисли, които трябва да имате предвид, за да се освободите от заблужденията. Съвременните хора искат да бъдат щастливи, да бъдат вярващи, да живеят в пълно съгласие и хармония помежду си. Лесно е да желае човек нещо, мъчно е, обаче, да го придобие. За да живеят в хармония помежду си, хората трябва да се разбират. За да имат вяра в нещо, те трябва да разбират това нещо. Вярата не е външен, механически процес. Тя почива на опитности, на знания. По отношение на вярата в нещо, съвременните хора са в положението на идолопоклонници: създадат си някаква идея, кланят ѝ се и вярват, че тя ще ги спаси. – Не, идеята не може да спаси човека. Колкото идолите спасиха хората едно време, толкова и идеите могат да ги спасят днес. Може ли чукът да спаси човека? Чукът е направен за услуга на човека, но не и за спасяването му. Това, което човек създава, по никой начин не може да го спаси. Има нещо, което е в състояние да спаси човека, но то произхожда от друг източник. Отнемете светлината, топлината, въздуха и храната и вижте тогава, какво представят човешките идеи. Идеите на съвременните хора представят нещо подобно

на виното, което те употребяват. Щом в ума им дойде някоя идея, те взимат перото и започват да пишат. Поетът пише: „Заплакала е горите; горите и планината". Или „ходила е Мара за вода студена". Мара е еврейско име и означава „горчив". Българите казват Мара, но правилно е ударението да пада на втората сричка – Мара. Който пише нещо за Мара, той всякога се изцапва. Той е приел нещо горчиво, което не е могъл да асимилира. Тъй щото, добре е човек да има идеи, но той трябва да знае, че човешките идеи, изобщо, не могат да спасят света. Тяхното влияние е ден и половина, колкото и влиянието на виното. Щом влиянието на виното се прекрати, едновременно с това изчезват и идеите.
Днес всички хора разискват върху злото, искат да разберат, какво представя то, отде иде и т. н. Това не е тяхна работа. Който се е занимавал със злото, той всякога се е оцапвал. Не само обикновените хора не трябва да се занимават със злото в света, но даже и учените, и адептите не трябва да се занимават с него. Те знаят, че най-малкото докосване до злото е в състояние да ги опорочи. За да обяснят произхода на злото, някои философи го свързват със слизането на Луцифера на земята. Това са детински разбирания, детинска философия. В това твърдение няма никаква истина. Изворът на злото се крие в самия човек – нищо повече! Например, красивата мома е в състояние да накара някой момък да направи престъпление. Обаче, ангелът никога не може да застави момъка да извърши някакво престъпление. Значи, от една страна злото се крие у момата, която указва лошо влияние върху момъка; от друга страна злото се крие у момъка, който веднага се подава на влиянието на момата и върши престъпления. Всички желания у човека, които водят към престъпления, са неестествени. Ще кажете, че тази красива мома е невинна. – Не, тя е в състояние да завърти ума на сто момци и да ги продаде. В това отношение красивата мома мяза на целина, която ще одере кожите на много господари, докато я разработят. Един гръцки свещеник купил една такава нива и се обърнал към нея с думите: Да знаеш, че свещеник ще те владее сега! Нивата му отговорила: На колко хора като тебе съм одрала кожата! За красивата мома пък може да се каже: Колко млади момци е отбила от пътя им!
Красотата не е нещо физическо. Тя е израз на идея, която не може да се осъществи на земята. Красотата принадлежи на един далечен свят, но понякога човек мисли, че може да завладее красотата, а с нея заедно и света, към който тя принадлежи. Като не разбират това, хората се стремят към богатство, към знание, за да станат щастливи. Те не подозират даже, че като придобият богатство, вместо да станат щастливи, ще се натоварят с излишен багаж. Като придобият знание, вместо да станат учени, ще изгубят и това, което имат. Има едно богатство, едно знание, от които хората не само че не стават щастливи, но всичко загубват. То е човешко, материално богатство и знание. Обаче, има и такова богатство и знание, от

които човек става и щастлив, и учен, и здрав. То е Божествено богатство, Божествено знание. Други пък мислят, че като остаряват, ще станат по-умни, по-учени. – Ако те са служили на човешкото в себе си, не само че няма да станат учени, но ще станат за посмешище на хората. Религиозните пък казват: Като отидем на онзи свят, тогава ще научим всичко. – Те ходили ли са на онзи свят, да знаят, какво има там? – Пророците са говорили за онзи свят. – Ти сам имаш ли някаква опитност за онзи свят? – Имал съм малки прозрения. – Това още нищо не значи. Да видиш парите отдалеч, или да ги имаш в джоба си, това са две различни неща. Следователно, само онзи може да отиде на онзи свят и да се ползува от условията му, който и на земята е разполагал с положителни знания. Той трябва да познава добре живота на земята, за да се ползува от живота, науката и културата на онзи свят. Само този човек ще разбере законите на онзи свят, ще ги използува добре и ще види, че във всяко отношение онзи свят седи по-високо от физическия. Иначе, и да влезе в онзи свят, нищо няма да разбере. Както е влязъл, така ще излезе – без никакви опитности и знания.
Когато говорят за онзи свят, съвременните хора си го представят като нещо въздухообразно, което се намира в пространството някъде. – Не, онзи свят не е въздухообразен. Тъй щото, когато говори за нещо, човек трябва да има ясна, точна представа за нещата, а не само да си ги въобразява. Мнението на мнозина за онзи свят е такова, каквото е мнението на мравката за човешкия свят. Ако запитате мравката де е човешкият свят, тя ще каже, че е някъде далеч от нея, в пространството. – Защо е така? – Защото човешкият свят е отдалечено понятие за мравката. Всъщност, мравката и човекът живеят на едно и също място. Разликата е само в съзнанието им. Следователно, този и онзи свят са на едно и също място. Дето човек живее, там и ангелите живеят. Както мравката лази по човека, и той я хвърля долу, така и човек понякога се качва на врата, или на гърба на някой ангел, който му казва: Слез долу, мястото ти не е тук. За небето, за онзи свят може да се каже следното: „Нито око е видяло, нито ухо е чуло това, което небето представя". Както мравката няма представа за живота, науката и културата на човека, така и хората нямат представа за живота на небето, за науката и културата на съществата, които живеят там.
Стотникът казва на Христа: „Кажи само реч, и момчето ми ще бъде здраво!" Не само момчето на стотника е било болно преди две хиляди години, но когото и да запитате днес за здравето му, всеки ще каже, че не е напълно добре – все го боли нещо. В който дом и да влезете, все ще намерите някой болен: или момчето, или момичето, или майката, или бащата. „Кажи само реч, и момчето ми ще оздравее." Момчето представя човешкия ум; момичето – човешкото сърце. Заболее ли умът или сърцето на човека, той трябва да се обърне към Христа, да го излекува. Само Христос е в състояние да излекува ума и сърцето на човека. Човешката

мисъл, т.е. момчето в човека трябва да вземе ралото и да започне да пише и да рисува върху земята, за да оздравее. И ако човек с ума си не може да разреши задачите, които животът му представя, защо му е този ум? Ако сърцето у човека не може да реши задачите, които животът му представя, защо му е това сърце? Ние знаем, че сърцето на човека, с милиони и милиарди клетки в него, изпраща кръв по цялото тяло. Същото сърце трябва да се подхранва от велики и благородни чувства. Мнозина казват, че човек не трябва да бъде много чувствителен, за да не страда. Щом е така, тогава и сърцето на човека не трябва да изпраща кръв по тялото. – Не, както сърцето храни тялото чрез кръвта, така също чувствата, са необходими за храна на сърцето. Мисълта на човека представя нервната система, която трябва да се храни с артериална кръв. Ако артериалната кръв престане да функционира, с нея заедно престава и нервната система. Значи, между кръвта в сърцето и кръвта в мисълта на човека има тясна връзка. Ако човек осакати сърцето си, ще осакати и мозъка си. Следователно, за да се развива правилно, човек трябва да храни ума си с велики мисли, сърцето си – с възвишени и благородни чувства и волята си – с благородни постъпки. Ако човек не се подхранва с такива мисли, чувства и постъпки, той не може да се нарече истински човек. Може ли да се нарече човек този, който цял живот е давал пари с лихва на хората, и след смъртта си остава сто хиляди лева за погребение, с желание да го погребат на еди-кое си място, с еди-колко си свещеници? Това не е човек, това е посмешище на света. Като наближи смъртта на човека, той трябва да каже на близките си никъде да не го погребват и никой да не го опъва. – Как е възможно това? – Възможно е, разбира се. Когато детето се роди, опъват ли го? Защо тогава, като умре същият човек, викат свещеници да го опъват и заравят в земята? Какъв смисъл има тогава животът? Какъв смисъл има раждането, ако между него и смъртта няма никаква връзка? Често хората казват: Какъв ще бъде краят на нашия живот? Под край на живота си те разбират смъртта. Според нас, нито раждането е начало на живота, нито смъртта – край. Човек е съществувал и преди раждането си, ще съществува и след смъртта си. Раждането и смъртта са само възможности за човека да научи, да придобие нещо, а същевременно и да се освободи от известни ограничения. – Докажи това! – Няма какво да го доказвам. Преди още да се е родил някой човек, аз съм се разговарял с него. Преди да дойде на земята, Христос се разговаряше с учениците си. След възкресението Той пак се разговаряше с тях. Преди да слезе на земята, Христос е бил по-велик. Обаче, като слезе на земята, Той се смири, прие рабски образ. Не само Христос, но и обикновеният човек се ражда с големи проекти за бъдещето, с голяма програма за работа, за открития и постижения, но като умре, отпусне ръцете си и казва, че нищо не е постигнал. Обаче, близките му ще го облекат, ще го турят в хубав сандък, ще му държат надгробни речи, докато най-после го пуснат в гроба,

затиснат го отгоре с пръст и кажат: Бог да го прости! Как ще го прости Бог, като го турят в черната земя и го затиснат отгоре с пръст? Сама по себе си тази мисъл е невярна, изопачена, вследствие на което разваля човешкото съзнание. И за Христа се казва, че бил погребан, но Той прекара в гроба само два и половина деня. След това ангел Господен слезе от небето, свали камъка от гроба, и Христос възкръсна.
Днес всички хора разискват върху въпроса, наистина ли Христос е възкръснал. За да се убеди човек във възкресението, трябва да се пишат цели трактати. Преди да се докаже възкресението, трябва да се запитате, възможно ли е човек да умре? Първо трябва да се докаже, дали наистина човек умира, а после – дали човек може да възкръсне. Според мене невъзможно е човек да умре. Щом не признавам смъртта, като естествено последствие иде възкресението. Ще кажете, че човек умира, защото сърцето му престава да работи. – Ами преди да се роди човек, сърцето му пак не е работило. Това не значи, че той е бил мъртъв. Ако беше мъртъв, той нямаше да се роди. Хората са съгласни по-скоро да приемат негативните, отрицателните величини в живота, отколкото положителните. Те по-скоро приемат твърдението, че човек умира, отколкото това, че човек може да възкръсне. Първото твърдение приемат като аксиома, а второто отричат. Те казват: Ще се мре – нищо повече. В това отношение те мязат на затворника, който казва: Няма какво да се прави, ще се лежи в затвор. И мързеливият ученик, който е повтарял няколко класа, казва: Няма какво да се прави, ще ме изключат от гимназията. Тъй щото, когато някой казва, че ще се мре, това значи, че той се признава за неспособен ученик, когото изключват от училище. Смъртта не е нищо друго, освен изключване от училището. Вие знаете, че само неспособният ученик изключват от училище, а способният ученик минава от клас в клас, от едно училище в друго, докато се усъвършенствува. В народното събрание има квестори, които изпъждат навън всеки, който говори повече, отколкото трябва. Взимат думата му и го изпращат на мястото му. В това отношение смъртта е квестор, който задига със себе си всеки неспособен, мързелив ученик.
И тъй, за да се справите с проблемите на живота, мислете като разумни, а не като обикновени хора. Мислите ли като обикновени хора, вие опетнявате Господа в себе си. Който приема, че Бог живее в него, той не може да допусне, че Бог в него ще умре. Или, щом приема, че той живее в Бога, и за себе си не може да допусне, че ще умре. Казано е в Писанието: „Аз съм пътят, истината и животът." Докато живее на земята, човек може да греши, да се натъква на ред противоречия, но никога не трябва да мисли, че ще умре. Да допусне човек, че ще умре, това е неразбиране на живота. Ако смъртта разрешава въпросите на живота, има смисъл тя да се приеме. Но ако смъртта нищо не разрешава, тя не може да се приеме. Кой човек е бил щастлив, когато някой от близките му е заминал за онзи свят?

Когато някои са загубвали близките си, идвали са при мене да ме питат, има ли друг свят, могат ли да видят своя близък. Казвал съм им, че има друг свят, и когато пожелаят, могат да видят своя близък. Те могат да го видят, но той не може да отиде при тях, защото вратата за този свят е много тясна. Който иска да отиде на онзи свят, той трябва да се смали, съвършено да се разтовари, да няма никакъв багаж със себе си. Мнозина питат, могат ли да се разговарят с мъртвите. С мъртвите не могат да се разговарят, но с живите, а мъртвите са живи. Щом мъртвите са живи, вие можете да се разговаряте с тях. Както човек може да излезе от къщата си, да се среща с хора и да се разговаря с тях, така и заминалият за онзи свят може да излезе от тялото си и пак да е жив.
По отношение на въпросите за смъртта и за живота, както и за ред още въпроси, хората се намират пред противоречия или пред големи заблуждения поради това, че не могат да се домогнат до истината. От заинтересувани хора те чуват най-противоречиви неща за това, кое е право учение и кое – криво. Според нас, всяко учение, което помага на човешкия ум да добие своята първоначална светлина, е право; всяко учение, което помага на човешкото сърце да добие своята първоначална чистота, е право; всяко учение, което помага на човешката воля да добие своята първоначална сила, е право. Всяко право учение пък е Божествено. Всяко друго учение, което помрачава човешкия ум, огрубява човешкото сърце и обезсилва човешката воля, е криво. Кривото учение не може да бъде Божествено. Божественото учение трябва да се отдели от човешкото. То носи живот в себе си. Човешките учения носят повече смърт, а по-малко живот. Следователно, човек сам си създава смъртта. Докато човек разреши проблемата за живота и за смъртта, главата му ще побелее. Какво по-красиво от това, да побелее главата на човека? Когато платното е небелено, то не е хубаво. Щом се избели, то става за работа. Същото може да се каже и за човека: когато косата на човека побелее, той става вече за работа. Хората мислят тъкмо обратно. Те казват: Човек мисли право, докато косата му не е побеляла. Побелее ли веднъж, той вече изветрява. Според нас, човек, на когото косите не са побелели, минава за ветрен човек, за човек на настроения. Когато мома или момък види първия бял косъм на главата си, въздъхва дълбоко и казва: Започнах вече да остарявам. Щом види втори бял косъм, пак въздъхва и казва: Старея вече. Губя силите си, губя красотата си. Ден след ден белите коси се явяват на главата му, и той все повече съжалява, че старостта иде. Не съжалявайте за черните коси, но за всичко благодарете. Благодарете и за черните, и за белите коси и ползувайте се от условията, които те носят със себе си. Какво носят белите коси? – Те носят същото благословение за човека, каквото и черните коси. Който иска да има черни коси, той не трябва да чака времето, косите му да побелеят, и тогава да ги черни, но още сега да пристъпи към опита: да направи косите си черни и същевременно да се подмлади. В продължение

на пет години най-много човек може да се подмлади. За да постигне това, той трябва да пристъпи към следния опит: Всяка вечер, като си ляга, да си каже, че на сутринта ще намери на главата си един черен косъм. На другата вечер да си каже пак същото. И наистина, всяка сутрин той ще намира по един почернял косъм. Ден след ден космите му ще почерняват, докато една сутрин види, че цялата коса е станала черна. Това зависи от силата на мисълта му и от неговата вяра. Сила е човешката мисъл, но тя трябва да се тури в действие. За това, обаче, се иска нова философия, нов начин на мислене. Без новата философия на живота, без новата мисъл, никакви педагогически правила не са в състояние да измънят човека. Съвременните учени прилагат ред педагогически правила за възпитание на младежта, но в края на краищата, хората умират и с педагогия, и без педагогия. Те се изопачават и с педагогия, и без педагогия. – Какво трябва да се прави тогава? – Човек трябва да се стреми към вътрешната, положителна наука, която осмисля живота. За да се домогне до тази наука, човек се нуждае от вяра. Вярата му трябва да бъде толкова силна, че при най-големите изпитания да не се разколебае. Колкото повече издържате на изпитанията, толкова повече вярата ви ще се усилва. Колцина от вас се наемат с опита да почернят косата си? Ще кажат някои, че не е добре човек да прави косата си черна. – Ами добре ли е направил, като я побелил? Колкото добре е направил, като я побелил, толкова добре ще е, ако я почерни. Ако почерняването на един косъм е в състояние да повдигне съзнанието на човека и да увеличи вярата му в Бога, заслужава да се направи този опит. По-добре е човек да почерни косата си със силата на своята мисъл, отколкото да прибягва до различни козметически средства. „Речи само реч, и момчето ми ще оздравее." Привилегия е за човека да получи отговор на своята молитва от Христа, или от Бога. Всеки човек има по един лотариен билет и чака времето на неговото теглене, да види, печели ли, или не. Докато върви по пътя на невежеството, човек не може да очаква никаква печалба. Ако спечели нещо, това ще бъде някаква случайност. В Англия има щастливи случаи на печалби, но те почиват на знание. Някой човек иска да спечели, но преди да купи лотариен билет, той отива при един знаменит астролог, дава му десет хиляди лева и го моли да направи точно изчисление, кой номер от билетите печели. Астрологът прави изчисление и намира един от номерата на печелившите билети. Този господин намира посочения номер и в деня на тегленето се указва, че печели 30 000 лв. Значи, той е платил 10 000 лв., но е спечелил 20 000 лв. Астрологът може да прави такива изчисления, но не за себе си. Той има право да услужва на хората, но що се отнася до него, това не му се позволява. Достатъчно е да вземе той от десетина души по десет хиляди лева, за услугата, която им е направил. Ще питате, дали е позволено на човека да използува знанията на учените, за да спечели някаква сума. – Позволено ли е да безпокоите Господа с вашето недоволство? По-добре е

човек да плати известна сума на един астролог и да си купи билет, който печели, отколкото всеки ден да безпокои Господа със своето недоволство. Добре, че съществува закон, чрез който човек може да провери известна закономерност в природата. Той трябва да благодари, че по този начин се домогва до известно знание. Ако майката знае тази наука чрез изчисления тя ще разбере, дали болното й дете ще оздравее, или не. Ако някое дете се разболее в периода на празнене на луната, то непременно ще оздравее. Ако се разболее през времето, когато слънцето отива към южното полушарие, от 22 септември нататък, то непременно ще оздравее. Но и при тези благоприятни условия за оздравяване на детето, със своите отрицателни мисли майката може да усложни състоянието му и преждевременно да го изпрати на онзи свят. Тя ще се тревожи, ще вика един, втори лекар, ще правят инжекции на детето, докато най-после вложи и в своята глава, и в главата на детето отрицателната мисъл, че ще умре. Както е мислила, така става – детето умира.
Има неща в света, които са възможни, но има и такива, които са невъзможни. Тъй щото, човек трябва да знае, каква е вероятността да стане нещо, или да не стане. За всеки даден случай, човек трябва да знае, каква е вероятността да умре, или да остане жив. Дойде ли до смърт, небето всякога предупреждава човека, да я избегне по някакъв начин. Страданията, изпитанията не са нищо друго, освен предупреждения от невидимия свят, които имат за цел да предпазят човека от смърт. Без тях човек би отивал към смъртта, както мухата – към огъня. Като не подозира, колко много е изложен на изненади в живота си, човек иска да бъде щастлив. Той не знае, че тъй, както живее, не само не може да бъде щастлив, но големи нещастия го чакат. Строго определено е, кога човек може да бъде щастлив. Не е голяма наука да определите на човека, може ли да бъде щастлив, или не. Не е нужно да търсите специални гадатели да ви предсказват, ще бъдете ли щастливи. Когато астрологът погледне в хороскопа на някой човек, той вижда неща, които другиго не виждат. Когато химикът анализира кръвта на някой човек, той веднага ще му каже, че кръвта му е нечиста, и същевременно ще му препоръча метод за пречистването й: начин на хранене, на живеене и т.н. Всяка майка е в състояние да помогне на своите деца, да им покаже начин за правилно живеене. За това, обаче, тя сама трябва да води чист, свят живот. Ако майката не води добър, чист живот, тя сама ще умори децата си. Как? – С храната, с начина, по който ги учи да живеят.
Един млад българин прекарал шест години във Франция, дето се научил да яде малко. Като се върнал в България, майка му започнала да готви най-различни ястия, да го задоволи, да го изхрани добре, защото й се виждал слаб. Синът винаги протестирал, защото се отвикнал от много ядене и казвал на майка си, че докато бил във Франция, винаги ял малко, но сладко. Откак се е върнал, не се чувствува добре.

Сега и на вас казвам: Малко ще ядете, но спокойно, с благодарност, че сте яли сладко. Англичаните ядат по три пъти на ден, а лордовете по четири пъти, но това не говори за никаква висока култура. По отношение на храната, англичаните водят много нехигиеничен живот. Например, след като изпият едно горещо кафе, те изяждат най-малко 250 грама сладолед. Тази е причината, задето зъбите им лесно падат, а същевременно и стомахът им се разстройва. Обикновено рязката промяна на температурата се отразява зле върху човешкия организъм. По-разумните англичани почват да избягват този начин на хранене, на живеене. След всичко това, хората обичат да подражават на западно-европейските народи, като на високо културни. Според мене, ако искате да подражавате на западната култура, приемете от нея само онова, което е хубаво и правилно.
Какво правят някои от съвременните хора? Като наблюдават, как известни лица, общества или народи правят гимнастика сутрин рано, как посрещат изгряването на слънцето и се пекат на ранните слънчеви лъчи, като най-полезни, те ги осъждат. Въпреки това, в който народ отидете днес, навсякъде ще намерите хора, които използуват ранните слънчеви лъчи, чистия въздух, гимнастиките, пиене на гореща вода, за да подобрят здравето си и да усилят своя организъм. В България мнозина се противопоставят на тия неща и всеки, който излиза сутрин, преди изгрев слънце, на разходка, наричат го идолопоклонник. Като физическо същество, човек трябва да прави упражнения – нищо повече. Той трябва да става рано сутрин, да излиза вън на чист въздух, да посреща първите слънчеви лъчи, които съдържат специфична енергия, полезна за всички живи организми. Който се лени да става рано, да посреща ранните слънчеви лъчи, колкото и да се грее на обедните лъчи на слънцето, той нищо няма да придобие.
Съвременното човечество се нуждае от ново възпитание, нова наука, нова философия, които да съединят духовния живот с физическия. Физическият живот е израз на Божественото в света, а духовният е среда, в която Божественият живот се проявява и реализира. Без духовния живот физическият не може да даде на човека нищо вечно и неизмънно. Духовният живот осмисля физическия. Без духовния живот физическият огрубява човека. Възвишеното, красивото, чистото у човека, това е духовното начало в него. То представя истинския човек. За да не губи духовното в себе си, човек трябва да се пази от физическото, от животинското, което го прави груб, втвърдява мускулите му, и той губи всякаква пъргавина и подвижност в себе си. Огрубее ли, човек губи красотата си, губи своята пластичност. Щом стане груб, той е изложен на смърт. Животинското, физическото начало у човека се отличава от духовното по това, че първото е смъртно, а второто – безсмъртно. Сегашният човек трябва да работи усилено върху себе си за създаване на

ново тяло, на нов тип. Новият човек живее в областта на безсмъртието. По това, именно, се отличава новият човек от стария. Като се взрете внимателно в лицето на човека, вие веднага ще определите, колко години ще живее. Всичко е написано върху лицето на човека. Някой иска да му се предскаже, каква съдба го чака. Всичко, което е определено на човека да мине, може да се предскаже, но той не е готов да го чуе – от страх ще умре. Един ден чумата отивала в Багдад. Един Човек я срещнал и я запитал: Къде отиваш? – В Багдад. – Колко души ще вземеш? – Хиляда. На връщане от Багдад същият човек я срещнал и я запитал: Свърши ли си работата? – Свърших. – Колко души взе? – Около 20 000. – Ами нали каза, че ще вземеш само хиляда? – Да, аз взех само хиляда души, но останалите 19 000 умряха от страх. Наистина, ако проследите процента на смъртните случаи в човешкия живот, ще видите, че голяма част от хората умират от страх. Когото срещнете днес, все за смърт говори. Всеки казва, че ще умре, ще го опяват, ще го погребат в черната земя и т.н. Малцина говорят за живота, като за нещо реално и вечно. Това са само ония, които вярват в Бога, вярват в живота, в любовта и уповават на великото и възвишеното.
Един свещеник, добър и чистосърдечен човек, разправяше един ден, какви мрачни мисли го занимавали. „Ето, 30 години вече служа на Бога, но виждам, че вярата ми е слаба. Често си мисля, какво ще стане с мене, като умра". – Нали вярваш в Бога, в онзи свят? Защо се смущаваш? – Вярвам, но се безпокоя, какво ще бъде състоянието ми, докато вляза в онзи свят. Какво ще правя в гроба? Дано не прекарам много време там.
Новото поколение се нуждае от нова наука, от светлината на Христовото учение, от положителната философия на живота. При тези условия на живота, човек има по-големи възможности да живее, отколкото да умира; той има по-големи възможности да бъде богат, отколкото сиромах; той има по-големи възможности да бъде здрав, отколкото болен; той има по-големи възможности да бъде учен, да разполага с положителни знания, отколкото да бъде невежа, или човек, натоварен с голям багаж от знания, които не може да приложи в живота си. Какво виждаме всъщност? – Точно обратно: повече смъртни случаи, повече болни, отколкото здрави; повече сиромаси, отколкото богати; повече невежи, или привидно учени, отколкото истински учени. Например, днес хората боравят с числа, пишат ги, извършват с тях различни действия, без да подозират, че всяко число крие в себе си ред положителни или отрицателни сили, които могат да се използуват в живота на своето време и място. Ако хората могат да използуват съзнателно силите, които са вложени в числата, те коренно ще се преобразят. Понеже не могат да се справят със силите, вложени в числото 13, хората се страхуват от него. Тази е причината, задето мнозина избягват да живеят в къща, която има номер 13, или в стая на хотел с номер 13, или да започнат работа на 13 число и т.н. Казвате, че 2 X 2 = 4, или 4 X 4 = 16. Какво означава числото 4, или числото 16? Някой продал

двата си петела по два лева. Два петела по два лева правят четири лева. Значи, той се лишил от петлите, които всяка сутрин кукуригали и го събуждали, за да получи от тях четири лева. Такова смятане с числата, обаче, не разрешава важните житейски въпроси.
Какво представя петелът? Петелът може да се уподоби на човешкия ум. Ако човек продаде петела си, т. е. своя ум за няколко лева, той ще кукурига ли? Или, ако човек направи някакво престъпление, петелът, т. е. умът му ще кукурига ли? – Няма да кукурига. Той ще престане да пее, ще се затвори в себе си и ще млъкне. Всяко престъпление води след себе си отдалечаване, изгубване на петлите, преставане на кукуригането. Когато петелът на човека престане да пее, непременно в живота му ще се случи някакво нещастие. Докато петлите на хората кукуригат, те могат да се радват на щастлив, добър живот. Каква по-красива музика искате от тази, да слушате, как петлите един след друг се изреждат да пеят своята песен? Това е цяла симфония. Всички петли не пеят еднакво: едни пеят по-хубаво, други – по-лошо.
Студент отива да следва в странство. Петелът се обръща към него и започва да кукурига. Това не е случайно явление. Петелът предсказва на този младеж, че като отива в странство да учи, ще свърши науките си добре и ще се върне у дома си с големи придобивки. Ако студентът разбира езика на петела, трябва да му благодари и като се върне от странство да го възнаградидобре. С кукуригането си петелът иска да каже на студента: Бъди умен, смел, като мене, кукуригай и от нищо не се страхувай! Не мислете, че това са празни думи. Не, в кукуригането на петела има строго определена мисъл. То не е случайно. Природата използува разумно всичко, което е създала. Тя си служи с живите същества като със символи. Те представят нейния език. Тя говори чрез тях. Във всяко нещо се крие една Божествена идея. Както и да разглеждате живота и явленията в него, във всичко се крие вътрешна разумност, която има правилни отношения към хората, както и към всички живи същества. Който разбира тази разумност и й се подчинява, той ще бъде в състояние да подобри живота си.
И тъй, 2 X 2 = 4. Обаче, не казвайте, че трябва да продадете двата петела, които имате, по два лева, за да получите от тях четири лева, но кажете си: Ще давам всяка сутрин по малко житце на петлите си, да пеят добре. В продължение на една година ще изразходвам четири килограма жито, но ще ги възнаградя за хубавото кукуригане. Това е правилното разрешение на въпроса, а не да продаваме петлите, които кукуригат хубаво. Хранете петела си с жито! Това значи: хранете ума си със светли и възвишени мисли! Четете хубави книги, в които се говори за слънцето, за луната, за звездите, за животните, растенията и минералите – за всичко, което живата, разумна природа е създала. Така само ангели ще слязат отгоре, ще

ви благословят и ще кажат: „Идете у дома си! Момчето ви ще бъде здраво". „И ще оздравее момчето ви в този час".

2. Беседа от Учителя, държана на
8 септември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_09_11 Вън и вътре в тялото
лекция пред общия окултен клас

ВЪН И ВЪТРЕ В ТЯЛОТО

Размишление върху прилежанието.

Пишете върху темата: „Произход на непостоянството“.
Всеки народ има поне по една отличителна черта, силно развита, по която се характеризира. Тази отличителна черта може да бъде добра или лоша. И българинът има такава черта, по която се отличава от другите народности. Той е твърд. Реши ли да направи нещо, мъчно може да се разубеди. Що се отнася до постоянството, тази черта е слабо развита в българина. Като пишете темата си, помислете и върху произхода на непостоянството в българина. Изобщо, на човек, в когото постоянството е слабо развито, не може много да се разчита. Той не може да издържа на убежденията си, както и на обещанията си. Той обещава много, а малко изпълнява. Който има убеждения, той е човек със строго определена цел. Неговото съзнание е всякога будно, защото има пред вид постигането на своята цел. За непостоянния никаква цел не съществува. Постави ли си някаква цел, той всеки ден отлага реализирането и.
Природата е взискателна и строга. Има ли човек някаква цел в живота си, обещае ли, че ще я следва, природата го държи отговорен. Тя търси причината за отлагане на нещата в самия човек и го заставя да махне препятствието от пътя си и да върви напред. За да дойде на земята, всеки човек е обещал, че ще учи. Ако не изпълни обещанието си, природата насила го заставя да учи. За да не учи, причината може да бъде външна — физическа, или вътрешна — умствена. Каквато и да е причината, с по-големи или с по-малки усилия, човек трябва да учи. Ще каже някой, че има силно желание да учи, но средства няма. Обаче, като му се дадат средства, той скоро се насища: учи година-две и прекъсва учението си. Наистина, има желания, които се явяват периодически, но желанието за учене не трябва да бъде от тях. Желанието на човека да си хапне баница или друго нещо може да бъде периодическо, но желанието му да учи трябва да бъде постоянно.
Като ученик, дошъл на земята да се учи, човек трябва да познава желанията си и съзнателно или несъзнателно да ги подхранва според тяхното значение в живота му. Той трябва да подхранва добрите желания, а лошите, временните, трябва да остави сами на себе си. Той не трябва да се бори с лошите желания, но да ги остави сами да отпаднат или да се трансформират. Но ако не успее изведнъж да реализира добрите си желания, това не значи, че трябва да се обезсърдчи. Като не могат да постигнат своите идеали, мнозина се отчайват и решават да се самоубият.

Това решение не е на място. Когато се намери пред някаква мъчнотия, естествено е за човека да се обезсърдчи, но това не значи, че трябва да се самоубива. Как ще се самоубие? Или във водата ще се хвърли, или от някоя канара ще скочи. И едното, и другото положение не са естествени. Някога, в далечното минало, е било естествено за човека да плува като риба във водата, но хвърли ли се днес във водата, той повече не може да излезе; някога, в далечното минало, е било естествено за човека да хвърчи като орел, да се спуска от канарите, но хвърли ли се днес от някоя канара, той ще се убие.
Като ученици, вие трябва да си давате отчет за всека идея, която се явява в ума ви, да знаете, откъде иде и защо иде. Много от идеите на човека имат отрицателен характер, вследствие на което той не трябва да ги допуска в ума си, а още повече да ги реализира. Например, дойде ли в ума на човека идеята да се самоубие, той трябва да се запита защо иска да се самоубива. — Не ми се живее. Какво друго ще правиш, като не ти се живее? Като иска да се самоубие, човек мисли, че ще тури край на живота си и никой няма да го безпокои. Той се лъже. Животът продължава и след смъртта. — Ще заспя поне, ще си почина малко. И тук се лъже. Даже минералът, който е в постоянен сън, пак е обезпокояван, ту растението забива корените си в него, ту човешкият чук го удря, откъртва цели парчета от него. На същото основание, докато е на земята, човек постоянно ще бъде смущаван от неговите кредитори. Всеки иска да му се плати. Дали може да плати на всички кредитори, това не е важно. Обаче, човек трябва да стане смел и решителен, да се разговаря с тях. Някога той все ще изплати дълговете си, но изведнъж не може. Човек трябва да е готов да плаща дълговете си, а кога ще ги изплати, това е въпрос на време. Опасно е, като ги отлага, да не иска вече да плаща. Каквото и да прави, той няма да се освободи от задълженията и дълговете си, те ще го следват и на онзи свят.
В процеса на изплащане на дълговете си човек се учи да говори и да изпълнява. Колкото повече се увеличава способността на човека да говори, толкова повече трябва да се увеличава готовността му да изпълнява. Тъй щото, когато паметта на човека отслабва, трябва да знаете, че желанията му се увеличават. За да не отслабне паметта на човека, с увеличаване на желанията едновременно трябва да се усилва мисълта му. Иначе в него ще се яви недоимък: чувствата се усилват за сметка на мисълта. Наистина, когато чувствата вземат надмощие над мисълта, човек става разсеян и паметта му отслабва. Той започва да мечтае за грандиозни работи, да фантазира. Казват, че младите моми и момци обичали да фантазират. В това отношение те приличат на циганина, който носел гърне с мляко на главата си и мечтал за много неща. Той мечтаел как ще продаде млякото и ще си купи кокошки. После ще продаде кокошките и ще си купи овца. Като я използва, ще я продаде, за да си купи крава. Като продаде кравата, ще си купи кон и т.н. Така той хвърчал в мечтите си и си въобразил, че ще

се ожени за княжеска дъщеря, от която ще му се родят две красиви деца, момче и момиче. От радост той подскочил и гърнето с млякото паднало от главата му и се счупило. Къде отидоха мечтите му? Изгубиха се заедно с млякото.
Това става не само с младите, но и с религиозните, с учените, с философите. Религиозният, като повярва в Бога, израстват му криле и той си фантазира вече как хората ще започнат да го следват. Като започне да фантазира, той подскача на улицата и гърнето пада на земята. Като разсипе млякото, той вижда, че е обикновен човек, че нищо не може да направи. И философът фантазира, мисли, че като напише едно съчинение, ще оправи света. От радост той подскача, но гърнето с млякото пада на земята и се счупва. Тогава той казва: Защо ми трябва тази философия? Моята глава не може да роди нещо особено. Като вървите по улиците, навсякъде ще видите паднали фантазьори: тук един религиозен, там един философ, на трето място един учен. Това са все хора работници, в които желанията вземат надмощие. Където желанията и чувствата вземат надмощие, там мисълта е слаба. Когато чувствата на човека вземат надмощие, почвата на неговото сърдце е много мочурлива. Където стъпите, краката ви потъват. Каквото посеете на тази почва, нищо не никне. За да я подобрите, трябва да направите дренаж, да отведете излишната вода.
Като ученици, вие трябва да познавате отрицателните си черти и да се предпазвате от тях. Същевременно вие трябва да знаете произхода им. За да намерите произхода им, мислете често върху тях, съпоставяйте нещата, докато в ума ви дойде светлина, която ще ви помогне да намерите корена на вашите отрицателни черти. Като намерите корена на отрицателните си черти, силата ви ще се увеличи и вие лесно ще се справяте с тях. Ако човек не мисли, природата нищо не може да му даде. Тя дава само на онзи, който работи. На работния и на прилежния природата е готова да отпуска кредит да реализира желанията си. На мързеливия тя не отпуска никакъв кредит.
И тъй, знайте, че природата е крайно взискателна към ония, които само фантазират, без да прилагат. На такива тя не отпуска никакъв кредит, вследствие на което те трупат големи задължения и дългове. — Как може да се освободи човек от дълговете си? — Като прилага. Човек трябва да се откаже от мечтите и фантазиите на младите моми и момци, на религиозните, на учените, на философите, на поетите и да започне да работи съзнателно. Добре е човек да живее с мечти, да си въобразява, че е виден учен, музикант или художник, но за това се искат знания. Колкото по-високо стои човек, толкова по-големи задължения има. От него се изисква много. Какво ще прави той, ако няма знания, съответни на положението си? Той ще се обезсърдчи и отчае. — Защо? — Защото е търсил лесния път. Има лесен път в живота. Той е пътят на малките,

микроскопически величини. Започнете да работите с микроскопическите величини. Например, вървиш по пътя, но тук-там срещаш малки, остри камъчета, които причиняват болка на краката. Наведи се спокойно, вдигни камъчетата, тури ги настрана и продължи пътя си. Ритнеш ли ги с крак и тебе ще ритнат. С ритане въпросите не се разрешават.
Мнозина искат с малко труд да постигнат големи резултати. Слушате някой да казва, че иска да стане ангел. И това е възможно, но за да се подигне до тази степен, ангелът е минал през големи изпитания. Често от небето пращат някой ангел да повдигне един от най-големите грешници. Ако мисли, че с един замах може да го изправи, ангелът е пропаднал на изпита си. С десетки и стотици години този ангел ще бъде свързан с грешника, докато го повдигне. Не го ли повдигне, той не е разрешил задачата си. Той ще върви след грешника, ще слиза и ще се качва с него, докато го постави на прав път. След това може да се върне на небето, където го възнаграждават за успешно завършена работа. Ако е бил еднокрил, млад чин, ще му поставят два чифта криле и го произвеждат в чин слуга, т. е. служител на Бога, минал през големи изпитания.
Сега мнозина от вас седят и фантазират как ще проповядват и учат хората, те си представят, че целият свят се стреми към новото и за тях се отваря работа. Ами ако никой не се интересува? Не чакайте да дойде този ден и тогава да работите, но започнете работата си още сега. Божественото само си пробива път, и то незабелязано. То се движи като подпочвена вода, и каквото срещне, разтваря, чисти, проправя своя път. За новото в света работят хиляди съзнания, които обгръщат в себе си всичко. Кой отвори пътя на Христа? Кой застави хиляди хора да тръгнат подир Него, готови да се жертват за Неговото учение? Божественото съзнание работеше и работи по хиляди начини: чрез добрите хора, чрез еднокрили, двукрили и многокрили ангели, въплътени в човешки форми. Напредналите души и досега още работят да поставят Христовото учение на истинското му положение. Много нови идеи има днес в света. Ако имат за цел да реформират света, те ще успеят. Дали са Божествени тези идеи, ще познаете по методите, с които си служат и по резултатите, които имат. Щом методите са Божествени, ще дойдат работници и от небето, и от земята.
Съвременните хора се нуждаят от положителни мисли. Положителна мисъл е тази, в която няма фантазии, но има приложение. Тя се нуждае от въображение като импулс за творчество, а творчеството подразбира приложение. Да твори човек, това не значи да се заеме с грандиозни работи. Той трябва да започне от най-малкото. Достатъчно е да се вгледа в себе си, да види колко работа му предстои. Например, да се самовъзпита човек, това е една от великите задачи на неговия живот. Как ще твори отвън, ако той не е търпелив? Малко хора ще срещнете днес търпеливи. Външно те се въздържат, но вътре става голямо брожение, всеки момент са

готови да избухнат. Достатъчно е да им се каже една обидна дума, за да избухнат моментално. Нетърпеливият човек е подобен на експлозив. Ако приближите към него една запалена клечка кибрит, той веднага ще експлодира. За да не експлодира, човек трябва да развива самообладание. Представете си, че вие сте нетърпелив, но умен човек, предвиждате откъде може да дойде кибритената клечка и да ви запали. За тази цел всякога носете в джоба си по няколко ябълки и като дойде онзи, който има намерение да ви предизвика, дайте му една ябълка. Той ще вземе ябълката и ще започне да дъвче. По този начин вие ще отклоните вниманието му от желанието да ви дразни. В това време вие ще работите върху нетърпението си, мислено ще си въздействате. Като давате често ябълки, вие ще упражнявате щедростта си. Пък и онези, които получават ябълки, ще имат добро мнение за вас. Докато не турите ябълки в джоба си, вие никога няма да се освободите от известен недъг. Ябълките са символ, който трябва да преведете. Може да го приложите буквално, а можете и преносно. Закон е: за да изместите един газ с известна гъстота от съд, обърнат с устата надолу, непременно трябва да вкарате в същия съд друг газ, с по-малка гъстота от първия. Ако пък в чаша, пълна с вода, искате да поставите друго тяло, последното трябва да бъде по-тежко от водата. Ще вземете пясък и ще слагате в чашата, докато всичката вода се излее навън. Значи, всяко разумно усилие, което човек прави, има добри резултати.
В пътя на възпитанието и самовъзпитанието си, съвременните хора са дошли до една област, която се нуждае от нови методи. Като се блъска тук-там, най-после човек идва до убеждението, че трябва да бъде праволинеен. Да бъдеш праволинеен, това значи да се движиш в едно измерение, като правата линия. И това е добро, но човек се нуждае от опорна точка в живота си. Да се движи по права линия, това значи, да се върне там, откъдето някога е започнал. Обаче, каква ще бъде неговата опорна точка? — Да имам поне една основна идея. — Добре е това, но каква ще бъде тази основна идея? Не, докато се движи само по права линия, човек не може да има големи постижения. В движението си по права линия човек вижда само две точки — началната и крайната. Като се движи по права линия, човек вижда, че и този път не го задоволява. Той казва: Все трябва малко да се огъна, да разширя съзнанието си. Огъне ли се, той образува плоскост и започва да се движи в две направления — по дължина и широчина. Щом се движи по плоскост, той има най-малко три граници — три страни. Триъгълникът определя най-малките възмоности на движение в плоскостта. Този човек се е огънал вече, излязъл е от живота на правата линия. За такъв човек казват, че е криволинеен, т. е. не се движи само по права линия и го наричат еретик, отстъпник. Но човек и тук не спира. Като се разшири, той започва да се вдълбочава, влиза в пътя на трите измерения — на куба. Докато живее на земята, в материалния свят, човек има възможност да се движи най-много в три измерения. Влезе ли в

духовния свят, той се движи в четири, в пет и повече измерения. Затова, именно, духовният живот мъчно се подава на описание. Човешкият език не е в състояние да предаде това, което духовният човек преживява.
Какво представя духовният свят не може да се каже. Съзнателно или не, човек живее в духовния свят без да го вижда. Той вижда само границите на четириизмерния свят. Като влезе в петизмерния свят, тогава вижда и разбира четириизмерния. Като влезе в този свят, тогава ще го разбере и ще знае какво става с умрелите. Сегашните хора не живеят още съзнателен духовен живот, но въпреки това третират въпроса за Бога. Невъзможно е ръката да има мнение за човека. Невъзможно е пръстите на ръката да знаят какво представя цялата ръка. Следователно, каквото е отношението на пръстите към ръката, на ръката към цялото тяло, такова е отношението на човека към Бога. Докато не влезе в него, човек не може да Го разбере. Да пита човек какво нещо е Бог, то е все едно да пита какво представя светлината.
Ще приведа един пример за обяснение на понятието светлина. Влизате в една тъмна стая със спуснати кепенци на прозорците, за да се срещнете с човек, който от рождение живее при тази обстановка и не знае какво нещо е светлина. Вие му давате научни обяснения за светлината, но той нищо не разбира. Тогава вие вземате един свредел и правите една малка дупка на кепенците. Вие запитвате затворения човек: Какво виждаш? — Една тясна, дълга, светла ивица. Направите още една дупка. — Сега какво виждаш? — Още една светла ивица. Направяте десет, сто такива дупки. След това отваряте целия прозорец. — Какво виждаш? — Светлина. Всички предмети около мене стават видими, ясни, разбрани. Следователно, това, което прави предметите, както и цялата обстановка около нас видима, ясна, разбрана, наричаме светлина. На същото основание ние казваме: Онова същество, което във всички случаи на живота осмисля и осветява нещата, наричаме Бог. Докато човек седи в прашна и тъмна стая, животът му няма смисъл. Изчисти ли стаята си, отвори ли прозорците си, светлината влиза вътре и осмисля неговия живот. Светлината е проява на онова разумно начало в живота, което осмисля нещата. Кое е това начало, не е важно. Как ще го наречете, също не е важно. За човека е важно да знае, че има едно Велико начало в света, което регулира живота, което осмисля и осветява всички неща.
Съвременните хора обичат да философстват върху въпроси, които нямат никакво разрешение. След всичките философии те заминават за другия свят с неразрешени въпроси. Там се виждат обезплътени, само със съзнанието, че съществуват, но къде са, какво ги чака, нищо не знаят. Те се намират в положението на точка, без никакво измерение. Започнат ли съзнателно да се движат, те минават в живота на правата линия и придобиват едно измерение. Оттам те навлизат в плоскостта, в областта на двете измерения. От плоскостта отиват в триизмерния свят — в живота на

телата. После минават в четириизмерния, в петизмерния свят, докато отново слязат на земята и започнат да се учат. Като се убедят, че не са могли да разрешат отвлечените въпроси, те казват: „Дълбока философия е това.” Наистина, всички неразрешени въпроси, всички дълбоки мисли са подобни на кладенец без дъно. Колко е дълбок един въпрос, това зависи от разбирането на човека. Дълбочината на нещата е относителна.
Един пътник минавал през една гора в тъмна, бурна нощ. По едно време той се подхлъзнал и полетял към една пропаст. За щастие, той успял да се хване за клона на едно дърво и увиснал над пропастта. В това положение той си мислел: Какво ли ще стане с мене, ако се отпусна и падна в пропастта? Като се държал известно време за клона, ръцете му толкова отмалели, че не могъл повече да разчита на тях. Да става, каквото е определено! — казал той и пуснал клона, за който се държал. Каква била изненадата му, когато видял, че разстоянието от краката му до пропастта било само 15 см.
Разбиранията на някои съвременни хора са толкова дълбоки, колкото пропастта под нозете на пътника. Човек се безпокои за нищо и никакво. Той мисли къде ще отиде след смъртта си. След смъртта си човек отива там, откъдето е дошъл. — Дали ще стана богат? — Ти и сега не си сиромах. Ти разполагаш с голям капитал, но не си го пуснал в обръщение. Човек е богат, здрав, силен, учен — от него зависи да разработи това, което му е дадено. Ако мисли, че е сиромах, невежа, слаб, такъв ще стане. Каквото човек мисли, това ще изработи от себе си. Знанието, добродетелите не се придобиват изведнъж, те не текат като река, но се събират капка по капка. Когато постъпи в първо отделение, ученикът започва от буквата „а“, от елементарните неща. Като работи съзнателно и с любов, ученикът минава от клас в клас, свършва едно училище и влиза в друго. Докато е на земята, ученикът трябва да свърши земното училище и да мине в по-горно, да дойде до положението на светия.
Кой човек наричаме светия? Светия е онзи, който свети на забъркалите пътя си и ги учи да живеят правилно. Той не се е родил светия. Дълго време се е учил той, докато стане светия. Като всички ученици, и той е започнал от буквата „а“, но е учил с любов. Той казва на хората: Който иска да придобие търпение, той трябва да дава ябълки на всички, които имат намерение да го предизвикват. Който иска да се справи със страха си, той трябва да се моли да поставят на пътя му тъкмо това, от което се страхува. Ако се бои от мечка, той трябва няколко пъти да среща мечка, за да привикне на нея, да види, че не е толкова страшна, както си я представя. Човек става смел, когато се убеди, че това, от което се страхува, не е толкова страшно. Предметът, който ви плаши, може да е недействителен и може да мине и замине покрай вас, без да ви причини някаква опасност.
Искате ли да вървите в естествения път, вие трябва да изучавате нещата основателно, да придобиете дълбоко разбиране. Не изучава ли нещата

както трябва, човек дохожда до криви разбирания и казва: Каква полза от това, че водя чист живот? Никой не цени това, което правя. Да води човек чист и свят живот, това значи да е спечелил нещо. Щом е така, ясно е защо хората се интересуват от неговите печалби. Те могат да се интересуват от печалбите на човека дотолкова, доколкото неговите печалби са и техни печалби. Хората се интересуват едни от други дотолкова, доколкото благото на едного е и тяхно благо. Не е въпрос човек да се раздаде така, че от него нищо да не остане, но той трябва разумно да се жертва. Да се жертва човек за другите, това значи, ако е извор, да съдейства на другите и те да станат извори, всички заедно да се влеят в общия океан на живота. Жертва, при която изворът става чешма, а чешмата — извор, не е разумна. Има смисъл човек да се жертва, но само тогава, когато е извор, голяма река, море или океан, че и той сам да се ползва от благата си, и ближните му да се ползват от него. Нека всички хора използват водите му за пиене, за поливане на лозя и градини, за плаване с кораби по тях и т. н.
Да си помагате взаимно, да обменяте благата си, това е задача на новото учение. Това учение води хората към нов живот, към условията на духовния, на четири- или петизмерния свят. Влезете ли в този свят, всички противоречия изчезват. Намисли ли някой да ви дразни, дайте му една-две ябълки. С други думи казано: ако някой е недоволен от вас, извадете една сума от джоба си и му я дайте. Той е работил цял ден, но вие не сте му платили достатъчно. Дайте му още 30 лева, да го задоволите. Ако пак не е доволен, дайте му още 30 лева. Влизайте в положението на ближния си и правете нещо за него, да го задоволите. Хората се страхуват да дават, да не се опропастят. Не, разумното даване не опропастява човека. Давайте, за да ви дават. Като дава с любов, и като взима с любов, човек расте и правилно се развива. Даването не се отнася само до материалните, но и до сърдечните отношения на хората. Ако някой ви обиди, не очаквайте само на него, той да дойде и да ви иска извинение. И от ваша страна се иска благородство и инициатива; да не тълкувате криво нещата и да бъдете готов пръв да пристъпите към него. Ще ви каже някой, че нищо не струвате. Трябва ли да се обиждате от това? Кажете му: прав си, вчера нищо не струвах, защото бях празно шише. Днес, обаче, се напълних с ценно съдържание. Претегли ме и ще видиш, че днес тежа повече от вчера. Това се случва с всички хора: днес са празни шишета, нямат никаква цена, но утре, като се напълнят с масло или с друго нещо, цената им се увеличава.
Съвременните хора се намират пред ред задачи, останали още от далечното минало, които трябва да се разрешат. Ако вие доброволно не ги разрешите, ще дойдат големите ви братя и насила ще ви заставят да ги решите. Какво прави големият брат с малкото братче? Ако малкото братче не слуша и не иска да да го следва, големият брат го хваща за ръка, дръпне му ухото два-три пъти и го заставя да върви. Така постъпват с всеки човек,

който не иска да работи, сам да реши задачата си. Човек трябва да бъде разумен, да е готов да решава задачите си, да плаща дълговете си. И който има да взима, и който има да дава, трябва да бъдат будни. Като работят и изплащат дълговете си, те могат да грешат, но това нищо не значи. За предпочитане е човек понякога да греши, да се гневи, отколкото да умре и да се освободи от всякакви задължения. Умрелият се освобождава временно поне от задължения, но окръжаващите, близките му плащат за него. Ето защо, за предпочитане е човек да плаща дълговете си, да решава задачите си, но жив да бъде, отколкото да се освободи от всички задължения и да умре.

Щом сте дошли на земята, вие трябва да учите, да се познаете. Човешкото естество се отличава с две черти: мекота и твърдост. При едни условия човек е мек, а при други — твърд. Съзнателно човек не трябва да прави опити, да превръща мекотата си в твърдост. Опита ли се да направи това, той се излага на опасност. Искате ли да имате отношения с човека, дръжте се за неговата мекота. Не се стремете да опитвате твърдостта му. Това е Божия работа. Само Бог може да опитва твърдостта на човека, защото знае как да го пипне. Разумен, учен трябва да бъде човек, ако иска да изпитва твърдостта на хората. Докосне ли се до твърдостта им, преди да е развил своята сила, той ще се удари в нея, ще се контузи и ще отскочи настрана. Ще кажете, че вие искате да отидете при философи и учени, да ви обяснят какво представя Бог. Вие не сте готови още за среща с велики учени и философи. Едно трябва да знаете: докато имате противоречия в живота си, вие не сте готови още да разглеждате велики въпроси. Опитате ли да ги разрешите, вие ще отскочите далече от тия учени. Те ще ви отблъснат от себе си, ще ви покажат с какви въпроси трябва да се занимавате. Това не значи, че нямате никакво понятие за Бога. Все имате някаква представа за Бога, но микроскопическа. — Защо? — Кепенците на вашите прозорци са още затворени, вследствие на което вие седите вътре, а светлината е отвън. Отворете прозорците си и излезте вън. Тъй щото, нека светлината влезе вътре, а вие останете вън. Истинското положение в живота изисква Бог да бъде в човека, а човек — навън. Стане ли обратното, Бог да излезе вън, а човек да остане вътре, работата е объркана. Слушате някой да казва: Влез в себе си! Не, това не е право отношение. Който е влязъл в себе си, той нищо не е постигнал. Това е девизът на старото учение.

Какво препоръчва новото учение на човека? Новото учение подържа следното : Бог да бъде отвътре, а човек — отвън. Някой казва, че бил вън от себе си. Този човек не знае какво значи да излезе вън от себе си. Апостол Павел казва, че не помни дали е бил в тялото си или вън от тялото си, но е видял и чул такива неща, които с думи не може да изкаже. Щом Апостол Павел е видял и чул необикновени неща, той непременно е бил вън от тялото си, а Бог е бил вътре. Когато някой приятел ви посети, вие излизате вън да го посрещнете. Когато приятелят ви си отива, вие го изпращате и

след това влизате в дома си. Да излезе човек вън от тялото си, това значи, съзнанието му да излезе вън от него, да се занимава с отвлечени, философски въпроси, а Божественото да остане вътре. Само по този начин може да стане правилна обмяна между човешкото и Божественото. Само така човек ще дойде до правилно разбиране на живота.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват в нас.

3. Лекция от Учителя, държана на
11 септември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_09_13 Отношения към природата
лекция пред специалния клас

ОТНОШЕНИЯ КЪМ ПРИРОДАТА

Размишление върху правдата.
Тема за следния път: „Разлика между растителното и животинското царство“.

Упражнение. Ръцете настрана. Леки и бързи движения на ръцете, нагоре и надолу.

Като правите тези движения, спирайте вниманието си върху природните движения. Като изучавате природните движения, ще видите, че повечето са вълнообразни. Рядко ще срещнете в природата право, гладко движение. Каквито движения и да правите, важно е да бъдат те хармонични. Щом са хармонични, те са правилни. Когато движенията на човека са хармонични, това показва, че той има правилни отношения към природата. Докато не хармонизира движенията си с природата, човек всякога ще бъде неразположен. Стане ли сутрин от сън неразположен, още преди започване на каква и да е работа, човек трябва да направи няколко упражнения с ръцете, с краката, да се хармонизира с природата.

Правете по десет пъти на ден упражнението, което ви дадох днес. Ако състоянието ви не се измени, направете го няколко пъти по десет. Ако не правите упражнения за смяна на състоянията си, вие ще се принудите да се скарате с някой от близките си. По какъвто и да е начин, човек трябва да изразходва излишната си енергия. За предпочитане е така да я изразходва, че поне да свърши някаква работа, отколкото да развали отношенията си с някой свой близък. Чрез упражненията човек изправя мисълта си. Защо трябва да мисли човек право? За да бъде здрав. Кривата мисъл влияе върху правилното кръвообращение, а оттам и върху дейността на всички органи.

Изобщо, дали мисли, чувства, или действа, човек трябва да се стреми към правилно изразяване. Ако не можете да свирите или да пеете правилно, дружете с човек, който е музикален. Ако не намерите такъв, правете следното упражнение: турете пръстите на ръцете си на слепите очи и отправете мисълта си към музикалния център. Като правите това упражнение често, вие изпращате кръв към този център и го храните. Който разбира законите на природата, той може да развива своите мозъчни центрове. По същия начин той може да си въздейства, да смекчи известни прояви на своя характер. Когато почувствате в себе си нещо твърдо, вземете следното положение: десния крак малко напред, лявата

ръка на хълбока, а дясната – горе, на главата, като че сте се подпрели. Това положение внася известно успокояване и мекота в човека. Понякога човек прави естествени упражнения, без да ги обмисля. Това се дължи на висшето съзнание в човека, което регулира енергиите му. Естествените движения са разумни и красиви. Отклони ли се от естествения живот, човек започва да губи красотата и пластичността на движенията си.

Когато учителят запознава детето с буквите, той пише красиво, отчетливо. Детето копира учителя си, иска да напише буквите също така красиви, но не може. Каквито движения да прави с ръката си, буквите не излизат сполучливи. В случая, причината, която заставя детето да прави движения с ръката си, да подражава на своя учител, е разумна, но движенията му още не са разумни и хармонични. Дълго време трябва детето да се упражнява, докато почне да пише като учителя си. Както детето прави движения, така постъпва и възрастният, но и неговите движения не са всякога хармонични. Някой човек глади веждите си, пипа очите си, прави движения с ръцете си, без да разбира смисъла на своите движения. Ако го питат, защо глади веждите си, той ще каже, че изправя космите им. Това не е истинската причина. Той прави това движение несъзнателно. Всъщност, причината се крие другаде. Много от движенията на човека се дължат на някои остатъци, т. е. наслоявания от минали поколения. За да разбере причините на движенията си, човек трябва да се върне назад, да проследи живота на своите деди и прадеди. В живота на миналите поколения се крият причините за добрите и лоши прояви на човека. Като наблюдавате човека, виждате, колко много движения прави той: ту главата си хваща, ту челото, ту ушите, а от време на време движи и ръцете си. Чрез движенията си човек регулира енергиите на своя организъм. Колкото по-съзнателни са движенията му, толкова по-правилно се регулират енергиите на неговия организъм. Движенията разтърсват въздуха, чиито трептения се предават на физическото тяло на човека чрез двойника. Двойникът на човека е антена, чрез която той възприема впечатления от външния свят. Тази е причината, поради която двойникът обвива човешкото тяло и го предпазва от нещастия. Колкото по-добре човек регулира двойника си, толкова по-правилно ще приема впечатленията от външния свят.

Като знаете това, често трябва да регулирате антената си. Щом антената ви е в изправност, чувствата и мислите ви ще бъдат правилни. Не регулирате ли антената си, каквито движения да правите, мъчно можете да си помогнете. Как може да си помогне човек, ако не знае причината на нещата? Радиото, с което съвременните хора си служат, е направено въз основа на законите, по които е построен човешкият организъм. Ако радиото минава за сложен апарат и само специалисти могат да го пипат,

колко повече може да се каже това за човешкия организъм. Той е апарат, хиляди пъти по-сложен от радиото.

Следователно, задачата на човек, който иска да работи за самовъзпитанието си, се свежда към изучаване на своето тяло. Човек трябва да знае предназначението на всички удове на своя организъм, за да разбира състоянието, в което те се намират. Например, ако ръката му е чрезмерно суха, той трябва да й предаде малко влага. Как се постига това? Ще вземе една влажна кърпа и ще я прекара няколко пъти по дължината на ръцете си. Ако пък ръката му е много влажна, нека я изтрие няколко пъти със суха кърпа. Голямата сухота и голямата влага не са за предпочитане. Ако се потите много, изтривайте тялото си с влажна кърпа. Човек трябва да мие лицето, ръцете си по няколко пъти на ден с чиста вода. Също така трябва да мие и ушите си. Ухото е приемник на звуковите вълни, вследствие на което трябва добре да се измива, да не остава никакъв прах по него, нито в гънките му. Ако ухото ви е запушено, вие не можете да възприемате здравословните течения на природата.

Някой се оплаква, че косата му е много суха, често се разбърква и стърчи нагоре. Това се дължи на голямото количество електричество, което се събрало в главата му. За да се освободи от това електричество, той трябва да хармонизира мислите си, да регулира теченията на електричеството и магнетизма в мозъка си. Това се постига по външен и по вътрешен път. Вътрешният път е по-мъчен. Външно всеки може да си въздейства: ще мокри косата си по няколко пъти на ден и добре ще я разчесва. Ако навреме не освободи мозъка си от излишното електричество, човек изпитва голямо напрежение в областта на слепите очи. За да се освободи от това напрежение и от болките в главата, добре е да туря на главата си тънко нарязани филийки от картофи. Те извличат излишното електричество от мозъка. Ако не си помогне на време, електричеството се предава на целия организъм, и човек заболява сериозно. Понякога малки причини произвеждат големи последствия. Като се намери в затруднение, човек търси помощта на лекарите. И това е добре, но понякога и лекарите не могат да помогнат.

Натъкне ли се на известна дисхармония, човек трябва да вземе мерки навреме, да възстанови хармонията си с природата. Всяко нарушаване на хармонията в човешкия организъм е в зависимост от нарушаване законите на разумната природа. Всяка дисхармония в човешкия организъм показва, че той не може правилно да възприема енергиите на природата и, вместо да се ползва от тях, става известно сблъскване и сътресение в него. Всяка дисхармония действа разрушително. Често една дума е в състояние да произведе пертурбация в организма на човека, особено ако той е

чувствителен.

Като ученици, вие трябва да се самообладавате, да следите за мислите, чувствата и постъпките си. Намерите ли нещо неправилно в тях, веднага се коригирайте. Разумният човек сам се изправя. Той знае, какво да говори и с какви думи да си служи. Както радиото има ключове, които се завъртват и отвъртват навреме, така и човек има ключове, с които си служи. Всеки ключ трябва да се отваря навреме. Има дни и часове, когато атмосферата е силно развълнувана. Ако през това време отворите радиото, звуковете не са ясни и се чува голям шум. Същото се отнася и до човека. Той не може през всяко време да се прояви по един и същ начин.

Следователно, иска ли да се прояви правилно, човек трябва да се съобразява със своята природа. Като познава природата си, той може да използва благоприятните условия за своето проявление. Мнозина не успяват в живота си, защото живеят като рентиери, като клиенти на някоя гостилница. Рентиерът не се интересува, отде идат парите и как са спечелени. Той знае само едно нещо, а именно, че му трябват пари. Посетителят на гостилницата се интересува само от яденето. Той влиза в една гостилница, сяда на стол и чака да му донесат ядене. Като се нахрани, взима си шапката, плаща на гостилничаря и излиза навън. Кой ще мие чинията му, кой ще събере трохите, това не го интересува. Така е на земята, между хората. Обаче, ако влезете в природата, между разумните същества, там не се позволява това. Като се нахраните, сам ще вдигнете трапезата, ще измиете чинията си и ще изчистите мястото, дето сте се хранили. Не постъпите ли по този начин, няма да ви пуснат да си отидете.

Това наричат индусите закон за карма, или закон за причини и последствия. Според този закон, кой каквото е направил, сам ще го изправи. Ако е направил нещо лошо, пръв той ще понесе последствията и сам ще се изправи; ако е направил нещо добро, пръв той ще се ползва от благата на направеното добро. Докато живее на земята, между обикновените хора, човек се натъква на погрешки, на престъпления, на кражби. Обаче, като отиде между разумните същества, той ще бъде свободен от грешки и престъпления, от кражби и насилия. В разумния свят кражби не стават. Дето оставите нещата си, там ще ги намерите, и то така запазени, както сте ги оставили. От вас се иска само едно: да помните, къде сте ги оставили. Дръжте тази идея в ума си, за да се ползвате от нея. Не казвайте, че природата не ви е надарила. Природата е надарила всички хора, но те не знаят, как да се ползват от своите дарби.

Човек трябва да знае законите, с които природата работи. Ако спазва законите ѝ, той може правилно да развива дарбите си. Всяка дарба се

развива правилно, ако се работи навреме. Изпусне ли човек времето за работа, дарбата остава в своето потенциално състояние. Той трябва да чака дълго време, да попадне при нови благоприятни условия. Някой иска да стане поет. Той има вътрешни условия в себе си да стане поет, но външни условия няма – не е дошло още времето му. За всеки човек е определено специфично време и специфични условия да прояви една от своите дарби. Той трябва да бъде разумен, да използва своето време и условия, а не да прави усилия, да се вмъкне в чужди условия. Затова, именно, ние казваме, че за всяка епоха е точно определено, колко истински учени, поети, музиканти, художници, философи трябва да се проявят. Като не знаят това, мнозина се силят да се проявят, да заемат по-високо положение, да бъдат почитани и уважавани от хората. Така е за всички, които търсят човешка слава, но не и за онези, които живеят според законите на разумната природа.

В разумния свят отдават по-голяма почит и уважение на по-долните служби, отколкото на по-горните. Там на слугата се отдава по-голяма почит, отколкото на господаря. Защо? За да се установи нужното равновесие. Господарят съзнава това и е доволен от положението си. Ако господарят пожелае по-големи почести, отколкото му се дават, ще му предложат да заеме положението на слуга. И ако слугата не иска големи почести, ще го заставят да вземе положението на господар. В разумния свят въпросите лесно се решават. Докато е на земята, всеки човек желае да стане цар. Обаче, в разумния свят нито царят желае да стане слуга, нито слугата – да стане цар. Там всеки е доволен от положението, което заема. Не е въпрос за външното положение, което хората заемат, но за вътрешното състояние на човека. Царят всякога ще си остане цар, а слугата – слуга. Царят се ползва от външно почитание, а слугата – от вътрешно. Всеки има достойнство и се ползва от почитта на хората, когато е на своето място.

Колкото и да се различават отношенията на хората и тия на разумните същества, все пак някъде има нещо общо. Ако наблюдавате философа на земята, или на небето, той се отличава с едни и същи качества. Външно той е деликатен, с нежен организъм, но главата му е добре развита – мисли право. Като ходи, той върви леко, като че не стъпва на земята. Вземе ли перо в ръката си, там показва всичкото си изкуство. Ако го сравните с някой юнак, той веднага отстъпва пред него, дава му първо място. Юнакът е силен на физическия свят. Той е с широки гърди, със здрави мускули. Каквото хване с ръцете си, счупва го. Обаче, като срещне философа, и види, как перото лети под ръката му, юнакът веднага отстъпва. Силата на философа е в неговата глава, а силата на юнака – в неговите мускули. Философът е силен в умствения свят, а юнакът – на физическия. Това,

което философът може да направи, юнакът не може. И обратно: това, което юнакът може да направи на земята със своята сила, философът не може. Каквито усилия да прави, философът не може да стане атлет. Ако прави усилия да се прояви като юнак, той изменя своето естество и се ръководи от тщеславието. Той не прави безполезни опити. И философът може да стане силен, но не чрез физически усилия. Той е силен в мисълта си, в самообладанието. Да прави безполезни опити, това значи, да изразходва напразно енергията си. Чрез самообладанието, чрез мисълта си той може да постигне това, което атлетът постига с физическата си сила. Ако философът използва енергията си, да стане физически силен, той ще изгуби умствената си сила. И ако юнакът приложи физическата си сила за умствена работа, в скоро време ще я изгуби. Всеки човек трябва да се прояви на своето място и всяка енергия – за своето предназначение.

Следователно, каквито усилия да прави човек, каквито желания да има, той не може да се прояви във всички направления. Човек живее едновременно в четири свята. За да изучи законите на тия светове и да ги приложи, нужно е много време. Достатъчно е всеки човек да развие по една дарба в живота си, както трябва. По този начин хората могат взаимно да си помагат и да се допълват. Между работника и философа съществуват отношения, благодарение на нуждата, която имат един от друг. Работникът помага на философа в грубите, физически работи, а философът помага на работника в неговото умствено развитие. Въз основа на закона за взаимопомощта, уважавайте всеки човек, без оглед на работата, която той извършва. И най-малките същества са в състояние да дадат урок на човека.

Представете си, че в двора ви има един мравуняк. Вие поглеждате към него и се готвите да го унищожите. Дойде ли тази мисъл в ума ви, спрете се за момент и помислете, защо са дошли мравките в двора ви. Ще кажете, че те са дошли случайно. Няма случайности в природата. Мравките са символ на алчност, и на краен материализъм. Следователно, явяването на мравките в двора ви има за цел да обърне вниманието ви върху алчността на човека. Ако у вас се яви желание да станете богат, учен, силен човек, това показва, че сте дали път на алчността в себе си. Вие проявявате смелостта на мравките да придобиете големи богатства и знания, с които да осигурите живота си. Ако пък в двора ви влязат пчели, ще знаете, че и те ви говорят нещо. Пчелата е символ на чистота, на ред и порядък. Когато се обезсърчиш, вземи урок от пчелата, която ти казва: Събирай мед от всяко цвете. Някой се оплаква, че краката му са слаби, не може да се движи. Ако в това време в двора му влезе змия, тя иска да му даде урок, да следва нейния път и да не се обезсърчава. Наистина, ако змията се движи без крака, колко повече човек, който има крака, може да преодолее всички

спънки и мъчнотии в живота си. Ще кажете, че краката на този човек са болни. Той може да се движи и с болни крака. Достатъчно е да употреби воля, всеки ден да се упражнява, да ходи по малко. Няма да мине много време, краката му ще се усилят, и той ще започне свободно да се движи.

Като ученици, вие трябва да спрете вниманието си и върху най-малките цветя и животни, защото те представят език на природата. В това отношение поетът е буден. Той се вглежда в най-малките цветенца и ги тълкува. В тях той вижда идеята, която природата е вложила. Поетът се отличава със способността да тълкува символите, с които природата си служи. В този смисъл, истински поет е онзи, който тълкува правилно образите в природата, които представят нейния език. Колкото по-близо е до истината в тия тълкувания, толкова по-добър поет е той. Във всеки цвят той вижда по едно ценно качество. Виждането се дължи на неговата интуиция. Значи, истинският поет тълкува символите на природата по вътрешен път. За това казват, че поетът е израз на човешката душа. Философът, музикантът също трябва да бъдат изразители на човешката душа.

Пишете върху темата: „Най-добрият български поет“.

И тъй, искате ли да се развивате правилно, влезте във връзка с природата. Тя е крайно взискателна, но справедлива. Тя помага на всеки, който съгласува своите действия с нейните. Не може ли човек да влезе в съгласие с действията на природата, тя отказва да му помага. Човек остава сам, безпомощен и обезсърчен, както освирканият актьор на сцената. В широката и необятна сцена на природата човек е актьор, който, колкото и да знае ролята си, все пак се нуждае от помощта на суфльора. Ако суфльорът не му подсказва, какво да говори, той съвсем ще пропадне. Слушайте внимателно, какво ви нашепва природата, и всякога изпълнявайте нейните съвети. Природата започва от малките работи. Като знаете това, и вие не трябва да пренебрегвате малките работи. Стане ли въпрос за упражнения, не ги пренебрегвайте. В тях се крие нещо мощно. Те каляват волята на човека. Наистина, не е лесно човек да постоянства в правене на малки, привидно безполезни упражнения. Човек може да се освободи от упражненията толкова, колкото поетът и писателят от буквите. Те си служат с тях постоянно, заради което трябва да пишат ясно, отчетливо и красиво, да не бързат. Природата не е против бързането, но казва на човека, че и като бърза, пак трябва да бъде спокоен. Ако искате да реализирате своя идеал, да сте щастливи, бъдете еднакво бързи и в мислите и в чувствата си. Ако сте бързи в мислите си, а бавни в чувствата, или бързи в чувствата и бавни в мислите си, и в двата случая ще бъдете нещастни.

Коя е основната мисъл на днешната лекция? Главната мисъл беше: „Правилни отношения към природата“. Тези отношения се изразяват и в най-малките движения. Достатъчно е човек да направи едно неправилно, дисхармонично движение, за да развали своето добро разположение, както и това на своя ближен. Бъдете внимателни в движенията си, да не направите някое малко движение, с което да изразите пренебрежение към малките същества. Човешкият характер зависи от неговото правилно и неправилно отношение към природата, изразено в мислите, чувствата и постъпките му. Като знаете вече цената на правилните отношения към природата, никога не пренебрегвайте своите малки прояви към Великото в света. Това е истинското отношение на малкото към голямото и на голямото към малкото. Проявите ли най-малкото пренебрежение към кое и да е живо същество, вие си създавате кармични отношения с него. След това трябва да минат много години, да прекарате големи страдания, за да изправите погрешката си. Има ли желание да изправи погрешките си, човек е на прав път. По-лесно е човек да прави погрешки, отколкото да ги изправя.

— Бог е Любов , Бог е Мъдрост, Бог е Истина.
— Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина да пребъдват в нас.

3. Лекция от Учителя, държана на
13 септември, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:

* Правилни физически отношения с природата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Отношения към природата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:15

1929_09_15 Обикновени и необикновени процеси
неделна беседа

ОБИКНОВЕНИ И НЕОБИКНОВЕНИ ПРОЦЕСИ

„И там имаше някой си човек, болен от 38 години."
(Йоана 5:5)

Често хората говорят за хубави, за красиви работи и се произнасят, че те са необходимости в живота. Дойде ли въпрос до здраве, до богатство, хората разглеждат тия неща като обикновени, като естествени процеси в живота, вследствие на което не ги ценят. Що се отнася до сиромашията, те я разглеждат, като необикновен, неестествен процес. Въпреки това, богатият може да стане сиромах, и сиромахът може да стане богат. Значи, в живота и в природата може да става преминаване от необикновен в обикновен процес и от обикновен в необикновен.

Следователно, когато минаваме от един процес в друг, които не са от еднаква степен, ние придобиваме ново познаване на нещата. Достатъчно е природата да постави богатия при положение да изгуби богатството си и да стане сиромах, за да придобие той трезви идеи за живота. Само като сиромах той може да има ясна представа за сиромашията и да се произнася за нея правилно, ако богатият не е познал сиромашията, той ще говори само за своето богатство: за имотите, за къщите за говедата си и т.н. И ако сиромахът не е познал богатството, той ще говори само за своята сиромашия; за скъсаните си дрехи, обуща и т.н. Ако срещнеш един здрав човек, който никога не е боледувал, той ще ви разправя за своите мускули, за това, какво може да направи с тях. Ако посетите един човек, който е боледувал дълго време, той ще ви разправя изключително за болестта си. Интересно е, че когато Христос беше на земята, не се срещаше с царе, с князе, с патриарси, но се движеше повече между страдащи, болни, сакати и с тях се разговаряше. Той посети къпалнята, в която отиваха болни да се лекуват, и там срещна един болен от 38 години, с когото започна да се разговаря. Какво ще му каже този болен? – Ще Му разправя за своите болки, за своите нещастия. Христос го запита: “Защо си дошъл в това училище? Какво те доведе тук?” Болният отговорил: “Учителю, от 38 г. съм в това училище и още не мога да свърша. Професорите постоянно ме късат. На всички изпити пропадам. Мнозина идват в това училище, поседят година, две, три, свършват и излизат в живота, а аз всяка година оставам, с надежда, дано другата година да свърша, но пак оставам да повтарям.” “Искаш ли да свършиш училището?” “Искам, разбира се.” Христос извади един диплом от джоба си, подписа го, подаде го в ръката му и каза: “Хайде, вземи диплома и върви дома си!” Този болен беше

единственият човек, на когото Христос подписа диплом за свършване на учението по всички правила и изисквания. В Евангелието не е писано, че Христос е дал диплом на този болен, но това е скрита мисъл, изказана в друга форма. Когато болният излязъл от училището, мнозина го запитваха: „Кой беше човекът, който те излекува?" – Не зная. – Как да не знаеш? Как се казва? – Исус е името Му.

Какво представя болестта? – Едно неестествено явление в живота. Значи, по отношение на физическия свят, болестта е неестествено явление, но по отношение на духовния свят тя е естествено явление. Грехът пък е неестествено явление по отношение на духовния свят, а естествено – по отношение на физическия. Човек казва: Веднъж съм дошъл на земята в тази форма, не мога да не греша, не мога да не лъжа. Малко поне, но все ще поизлъжа някога. Когато се разправя, какво направил някой човек, как излъгал, как откраднал, как се скарал или сбил с някого, всички хора наоколо слушат и се смеят, като че се говори за някакви велики подвизи. За духовния свят, обаче, грехът е неестествено явление и като такова, там той не е познат. Както влизането на някоя опасна болест в един дом внася страх и трепет, такъв страх и трепет произвежда грехът в духовния свят. Мнозина искат да влязат в духовния свят, но като неподготвени те ще видят много неща, които не ще могат да обяснят. Там и доброто, и злото са еднакво застъпени. Ако надникнете в духовния свят, ще видите грамадни, светли здания, с големи прозорци, които ще приемете за училища. Всъщност те са затвори. Ако се спрете върху проявите на доброто в духовния свят и ги сравните с тия на земята, ще видите, че в последните почти не се забелязва някакъв прогрес. На земята има по-голям прогрес в отрицателното, отколкото в положителното. И на земята има добро, добри хора, но ако тия хора отидат в духовния свят, там ще минат за престъпници. Днес хората прогресират повече по отрицателен, отколкото по положителен път. Най-големият светия на земята, сравнен с един от светиите на небето, минава за затворник, за престъпник. Ако пък сравните земния престъпник с един от светиите на духовния свят, земният престъпник изглежда като първокласен светия. Следователно, в духовния свят и доброто, и злото са силни, големи. Затова често някой казва: Не струва човек да бъде добър. Той не иска да бъде добър, защото, ако с тази доброта влезе в духовния свят, ще мине за престъпник. Ако пък е лош и с лошавината си влезе з духовния свят, между лошите хора, там той ще изглежда като светия.

Какво нещо е духовният свят? – Той не може нито да се разбере, нито да се опише. Който и да се заеме да го описва, той ще опише един свят, подобен на физическия. Духовният свят е много по-необятен в своите простори, много по-величествен от физическия. Само онзи може донякъде поне да

опише духовния свят, у когото висшето съзнание е пробудено. Когато се говори за духовния живот, наричат го „Вечния живот". Под „Вечен живот" се разбира живот без никакви ограничавания, нито по обем, нито по прояви на доброта, любов, разумност и т.н. Мнозина са правили опити да опишат духовния свят, но не са могли. За да се опише, той трябва да се види от човек с висше съзнание, който да разбира, каквото види там, за да може да го преведе в образи, съответни на земните. Само така той може донякъде да стане понятен и разбран за хората. Който е ходил в духовния свят, може да каже само, че той е много красив, но по никой начин не може да го опише. Никое човешко перо не е в състояние да опише красотата на духовния свят. Никой не може да разбере, къде се крие красотата на добрия, на любещия човек. Ще каже някой, че красотата на човека седи в неговия нос. – Не, красотата на човека не е нито в носа, нито в очите, нито в устата му. Красотата е нещо вътрешно, което се проявява и в очите, и в носа, и в устата, но къде именно, на кое място – не може да се каже. Ако кажете, че красотата на човека е някъде в устата, в носа или в очите му, все ще сгрешите. – Защо? – Защото устата, очите, носът, ушите, езикът са органи, предназначени за някаква служба, но не и за израз на красота. Очите са орган за възприемане на светлината; ушите – за възприемане на звука; устата – за хранене и за говорене; езикът – за вкусване и за говорене, носът – за обоняние.

Тъй щото, щом се говори за красота, ние разбираме нещо вътрешно, нещо неуловимо. Който има любов, той е красив. Вън от любовта никаква красота не съществува. Много хора имат красиви очи, правилни носове, красива уста, правилни черти на лицето, но въпреки това не са красиви. – Защо? – Любов нямат. Дето е любовта, там е красотата, там е изобилието.

„Болен от 38 години." Да бъде човек цели 38 години болен, това е изключително явление в живота. Мнозина се оплакват, че страдат, че боледуват, че ги мъчи нещо. – Това е естествено положение за съвременния човек. Повече или по-малко, човек все ще страда. Защо и за какво страда, не е важно – все има никаква причина. Някой млад човек свършил университет, иска да стане професор. Ходи натук-натам, среща се с учени, с видни хора, всички му обещават да го направят професор, но в края на краищата не успява. И той боледува цели 38 години, че не е могъл да стане професор. Друг млад човек срещнал една красива мома, влюбил се в нея, иска да я вземе за жена. Обикаля натук-натам, не смее да й предложи. Докато се реши да й предложи, тя се оженила за друг. И след това този млад човек боледувал цели 38 години, че не е могъл да се ожени за красивата мома, която обичал. Друг някой иска да стане милионер, но не може да успее. Някой пък е роден слаб, хилав, иска да придобие здраве, но не може. И най-после, като не могат да постигнат желанията си и като не

разбират причините за своя неуспех, казват: Божия работа е тази. Това значи: Само Божият ум е в състояние да разбере онова, което за Човека е неразбрано. И, след като човек боледува 38 години, ще дойдат един, втори, трети да го утешават по един или друг начин. – Това са празни работи. За да не става нужда да утешават Човека, по-добре нека той бъде доволен от това, което има. Няма защо да търси красива жена. И неговата жена не е грозна. Тръгне ли да търси друга, по-красива, той ще се натъкне на противоречия, с които не може да се справи. Щом ви дават говеждо месо, бъдете благодарни и на него. Няма защо да търсите кокошо месо. Ще кажете, че сте вегетарианци, не търсите нито говеждо, нито кокошо месо. – В едно отношение сте вегетарианци, но в друго сте още месоядци, мязате на културните хора, които обичат да ядат месо.

Ако на месоядеца предложат печена кокошка или парче пастърма, той ще предпочете кокошката. Тъй щото, дойде ли някой да ви убеждава, че можете и без красива жена, че и без професорска катедра можете да живеете, той е човекът, който иска да ви застави да предпочетете пастърма пред кокошка. Видите ли, че някой човек страда за непостигнатите си желания, не му казвайте, че не трябва да скърби, но запитайте го, колко време чака, за да постигне желанията си. И, ако ви каже, че 38 години вече са се изминали, откак очаква да постигне едно свое желание, кажете му, че заслужава не само 38 години да чака, но и 60 години има смисъл да чака. Когато видите, че ученият работи, прави усилия, за да стане професор, кажете му, че не само един живот трябва да се стреми към професорство, но има смисъл и десет живота наред да работи в това направление, само да постигне желанието си. На младия момък, който търси красива мома, кажете да не се обезсърчава. Десет живота наред нека търси, докато най-после я намери. Човек трябва да прави усилия в живота си, да работи, докато постигне своя идеал. Насърчавайте се едни други в постигане на своя идеал, на своите възвишени желания.

„Там имаше някой си человек, болен от 38 години." Когато видя този болен, Христос го запита: Защо седиш тука? – Скъсаха ме професорите ми. Пропаднах на изпита, а сега чакам реда си, да бъда отново изпитан. Христос го подложи на изпит. Той замести изпитната комисия. Болният издържа изпита си. Тогава Христос му каза: Бъди здрав! Влез в живота да работиш. В този час болният оздравя и напусна къпалнята. Като влезе в живота, между хората, той започна да разказва, как е оздравял, какво е научил през тези 38 години. Научих се да чакам, придобих търпение. След това трябваше да дойде най-главният професор да ме изпита и да ми даде диплом за завършено образование. Човек трябва да има висок идеал, да желае да бъде изпитан от най-видния професор в света и от него да получи диплом. Красивият момък трябва да се ожени за красива мома. С години

ще я чака, но красивата мома трябва да бъде идеал на неговата душа. Дотегне ли му да чака и намери друга мома, пак красива, той няма висок идеал. Красивият момък може да се ожени само за красива мома. – Ама дошла някаква болест. – Нищо от това. И като болен, и като здрав ще чакаш красивата мома, ще чакаш най-видния професор в света. Измениш ли на своя идеал, с тебе всичко е свършено.

Какво нещо е болестта? Да боледува човек, това значи всички частици на тялото му да бъдат засегнати: да го боли мозъка, сърцето, дробовете, стомаха – да няма частица от тялото му незасегната. Да боледува човек, това значи, така да бъде засегнато тялото му, че да няма мир нито във физическия, нито в духовния, нито в умствения свят. Някой казва, че е болен, но все още има надежда за оздравяване. – Това не е страшна болест. Истински човек е онзи, вярата на когото не се разколебава при никакви условия. Когато дойде в положение да изгуби подкрепа отвсякъде, той пак трябва да остане непоколебим и твърд в убежденията си. Има нещо у човека, което никога не отпада. При каквито условия и да попадне, той все вярва, че ще изплува по някакъв начин. Това е Божественото у човека, което никога не отпада. Изгуби ли вяра и в него, човек тръгва по врачки, по гадатели, дано му кажат, какво да прави, какво му предстои да преживее и т.н. Според мене, всеки човек може да бъде гадател на себе си. По-добър гадател от самия него няма. Ако човек сам не знае, какво ще му се случи, как ще могат да му гадаят външни хора? Някой има да плаща няколко полици, които постоянно отлага. Не знае ли той, че ще дойде ден, когато изплащането на тия полици ще му се наложи? Трябва ли това нещо да му предсказват различни гадатели? Като не плащаш задълженията си, ще те бият, ще те затварят, ще ти налагат глоба и т.н. Трябва ли при това положение да търсите някой да ви гледа на восък, на боб или на карти? Трябва ли да търсите астролог да ви предсказва бъдещето? Как познава астрологът бъдещето ви? Той взима датата на рождението ви и по дадена таблица изчислява, какво е било съчетанието на планетите в момента на раждането ви. След това той ще каже, че известни планети влияят благоприятно, а други, – неблагоприятно върху вас и оттам определят вашето щастие или нещастие.

„И там имаше някой си человек, болен от 38 години." Какви бяха планетните влияния върху този болен? В момента на неговото раждане, Слънцето, Марс, Венера и Юпитер били в своя залез, а не в изгреви. Това бяха все лоши съчетания, лоши влияния на тия планети. Земята само се е намирала в своя изгрев. Цялото небе е било затворено за него. Единствената му надежда е била в земята – на нея само той разчитал. Цели 38 години този болен се е намирал при неблагоприятното влияние на тия планети, докато е дошъл най-после Христос, един велик човек, който му

помогнал. Той станал причина за обръщането на тия планети в друга посока, благоприятна за дадения болен. До срещата си с Христа, неговата земя беше спряла движението си. Щом видя Христа, земята на болния се раздвижи, съзнанието му се издигна нагоре, и всички планети, които не му благоприятствуваха, влязоха в зоната на своя изгрев. Думите на Христа, „Дигни одъра си и ходи", отправени към този болен, означават: Напусни старите идеи, откажи се от живота, който досега си живял и върви напред!

Следователно, ако искате и вие да се освободите от старото, което ви е измъчвало досега, напуснете леглото си, дигнете одъра си и вървете напред. Никога не дръжте в ума си спомена за някоя своя болест, или за някакво минало нещастие. Запазете в съзнанието си опитностите от всичко преживяно, но не и техните горчивини. Казвате: Как да забравим загубите, които сме преживели? Как да забравим деня, когато разбойници влязоха в дома ми и обраха всичкото ми злато? – Считайте, че тия разбойници са ви направили едно голямо добро. Представете си, че трябваше да носите това злато на гърба си. Какво щеше да стане с вас, ако сърцето ви беше слабо? Всред пътя щяхте да капитулирате. Сърцето ви щеше да се пръсне, а вие щяхте да паднете мъртъв на земята. Какво ще ви ползуват парите, ако изгубите живота си? Радвайте се, че разбойниците са ви освободили от един голям товар. Обаче, кой от днешните богати хора би счел това за привилегия? Той ще се оплаква, че дошли разбойници и го обрали. Едно трябва да знаете: Един ден смъртта ще дойде, по-страшна от всички разбойници на земята и ще вземе не само парите ви, но ще оголи костите ви, ще изпразни главата ви и тогава ще си отиде. От вас ще остане само един празен череп, по който учените ще изучават вашия минал живот. Питам: Къде остана богатият човек, който разполагаше със злато, с къщи, с имоти?

Ще кажете, че това е философия. – Философия е, наистина, но такава философия, която изключва всички залъгвания, всички заблуждения. Философията на съвременните хора е преходна. Тя залъгва хората по същия начин, както се залъгват свинете в кочината. По три-четири пъти на ден господарят им ги храни, наглежда ги, с искрено желание в себе си да ги угои. Като не разбират неговата интимна мисъл, те се радват на господаря си и се произнасят за него, че е добър човек. Дойде ли Коледа, господарят им взима нож и влиза в кочината. Като изяде месцето и остави само костите им, той е доволен, счита, че трудът му е възнаграден. Неговият труд е възнаграден, но свинете са отишли вече на онзи свят. Каква е тази философия? – Философия на смъртта. Обаче, смъртта е враг не само на животните, но и на хората. Последният враг, срещу който духовният свят се бори, това е смъртта. Той иска да освободи човечеството от този враг, който безпощадно го съблича. Тя е оголвала и оголва и

грешни, и праведни хора.

Сега, всички хора искат да станат щастливи, и то при най-неблагоприятни условия на живота. Само онзи може да бъде щастлив, който служи на Бога. А само онзи може правилно да служи на Бога, който се е освободил от смъртта. Тъй щото, когато някой пита, как трябва да служи на Бога, казвам: За да служиш на Бога, ти трябва да се освободиш от смъртта. Докато не се освободиш от смъртта, ти не можеш да служиш на Бога. Някой иска да се ожени. Казвам: Докато не се освободи от смъртта, въпрос за женитба не може да става. Щом живее в закона на смъртта, и той, и жена му, и децата му ще станат нейни жертви. – Ама аз съм силен човек, ще запазя и себе си, и жена си, и децата си. – Ти ще ги запазиш толкова, колкото жабата могла да запази квачката и пиленцата ѝ от ноктите на орела.

Някога, в миналото, жабата била поставена на служба, да пази една квачка с пиленца. Жабата се облякла в униформа – в мундир, с еполети на рамене, със златни копчета – и встъпила в длъжността си. Тя взела една дълга връв и за единия ѝ край вързала квачката с пиленцата, а другият край на връвта закачила на себе си. Като се убедила, че ще опази кокошката и пиленцата ѝ по нов начин, тя се успокоила и дълбоко заспала. Един орел съзрял кокошката и бързо се спуснал от височината, грабнал я и бързо се издигнал нагоре. Заедно с кокошката, орелът задигнал и пиленцата, и жабата, която ги пазела. Така са вързани за крака на жабата всички съвременни хора и мислят, че са осигурени в живота си, защото жабата ги пази. Обаче, от невиделица някъде, орелът ги вижда, спуща се от височината и ги задига със себе си.

Като не разбират дълбокия смисъл на живота, хората се стремят към велики работи, искат да направят нещо, за да увековечат паметта на великите, на заслужилите хора в света. – Къде са тия велики хора? Паметниците им седят, но къде са те? Ще кажете, че има велики хора, има светии, гении, таланти в света. – Да, целият свят е пълен с велики хора, със светии, с гении и таланти. Ако е въпрос за светии, те се срещат навсякъде, но светията трябва да се отличава от обикновените хора. – По какво? – По степента на своята светлина. Дето ходи, той свети. Не само неговият път е осветен, но и пътя на всички, които са в контакт с него. За да запази светлината си, светията никога не трябва да греши. Щом греши, той не може да се нарече светия. Той може да е светия, но мъртъв, а не жив. Природата се нуждае само от живи светии. Най-големият грешник в света струва повече от бюста на един светия. Жив е грешникът. Той има условия да расте и да се развива. Щом расте, той ще се очисти, и един ден ще почне да свети, като истински светия. В душата и на най-големия престъпник се

крие нещо добро. Кой човек е престъпник, това още не може да се каже. Пред хората някой човек минава за престъпник, обаче, за невидимия свят не е престъпник. И Христос умре като престъпник. И светиите минаваха за престъпници. Въпреки това, Христос беше Син Божий и възкръсна. Светиите и до днес се ползуват с почитание. Във времето на Римската империя светиите минаваха за престъпници, а след това ги признаваха за светии. Значи, има разумни закони в света, които изменят възгледите и отношенията на хората. Следователно, който разбира законите в живата геометрия и математика, той поставя нещата на местата им. Който не разбира тия разумни закони, размества нещата и създава вън и вътре в себе си дисхармония.

„И там имаше някой си человек, болен от 38 години." Най-после Христос дойде при него и го излекува. – Защо идат страданията в света? – За да дойде Христос. Ако вие не сте болни, ако не страдате, Христос никога няма да ви посети. Кого носят майките на ръцете си: малките деца, или старите баби и дядовци? Всички майки, прости и учени, носят на ръцете си само малките си деца. Щом пораснат, те ги оставят сами да вървят. Дядото и бабата се оплакват от живота си и казват: Никой не ни обича. – За да ви обичат хората, вие трябва да станете като малките деца. Съвременните хора имат крива представа за живота. Като дойдат до една по-голяма възраст, те казват: Ние не сме деца вече. Ние сме големи, всичко разбираме, няма какво повече да учим. – Не, докато живее, човек трябва всякога да се чувствува дете. Той трябва да бъде разумно дете, готово всякога да възприема, да учи. Има три вида деца в природата: първата категория наричат „деца на забавленията", които природата забавлява само а не ги учи. Те се наричат „галени деца на природата", защото само играят вън и се забавляват. Втората категория се наричат „разумни деца на природата", които непрекъснато учат. Третата категория се наричат „деца мъдреци", които прилагат това, което са научили.

От най-ранното си детство до най-късната си старост, човек трябва да запази в себе си детинския дух. Рече ли човек да мисли, че е възрастен, че е стар, той преждевременно е остарял. Защо трябва, като воденица, да повтаря едни и същи неща? Защо трябва да съжалява за онова, което някога е било, или за това, което сега става? Ако искате да станете гениални, никога не повтаряйте едно и също нещо по два еднакви начина. Пазете се от повтаряне на нещата! Не повтаряйте историята на живота си по два еднакви начина. – Едно време, като бях млад, всичко можех да направя, но сега – за нищо не съм способен. Питам: Защо туряте хубавите неща в своята млада възраст, а лошите – в старата си възраст? Един млад разправя, че наскоро се запознал с една благородна, красива мома. Питам: Защо като остарее този човек не разправя, че в младините си някога

излъгал дъщерята на една бедна вдовица и я изоставил?

Човек може да говори за своята младост само тогава, когато е влязъл само в един дом, в който е живеела млада, красива мома. Влизал ли е в два такива дома, той нищо не трябва да говори за своята младост. Колкото и да го заставят да каже нещо из своята младост, той трябва да отговори: Нищо не мога да ви кажа, защото животът ми не е бил красив. Не само животът на обикновения човек не е красив, но даже и животът на светиите не може да се изнесе още като красив. Не е време да се изнася живота на хората. В живота на всеки човек, покрай доброто има и нещо лошо. Ако човек преждевременно иска да стане светия, той трябва да знае, че наред със светийството му ще вървят и неговите престъпления. Зад мантията на вашето величие, на вашето светийство се крият множество бръмбари – символи на вашите грехове и престъпления. В гъстите гори се въдят най-свирепите животни, които вършат най-големи престъпления.

„Там имаше някой си человек болен от 38 години". Той чакаше да дойде времето, часа на неговото спасение, да излезе от болницата. Когато излезе от болницата, човек може вече да разправя историята на своя живот. До този момент той няма право да разказва нещо от своя живот. Значи, има една страница в живота на човека, която той трябва да заличи, да не я споменава. Тя е онази страница, в която е описан греха, престъплението на човека, което го е отклонило от Бога. За тази страница, именно, е казано в Писанието: „Ще залича греховете им." Какво може да разправя човек за себе си, докато е в болницата? Ако рече да изнесе една своя добродетел, ще види, че в друго отношение тази добродетел е престъпление. Какво ще се хвали банкерът със своята пестеливост, ако чрез нея той е станал причина да се отнеме хлябът на стотици хора? Как ще се хвали момата със своята красота, ако за тази красота са се сбили десетина момци? Божествената красота вдъхновява човека, събужда в него високи идеи и подтици. Който срещне тази красота, той казва: Радвам се, че видях един красив човек, който осмисли моя живот и внесе в мене радост и веселие. Ако красотата и богатството на човека служат за съблазън на другите, по-добре да останат скрити от техния поглед, да не се изнасят навън. По-добре е някога човек да облече дрехата на болестта, отколкото чрез една от своите добродетели да съблазни своя брат. Красива е дрехата на здравето, но красива е и дрехата на болестта. Това не значи, че здравият трябва да сгреши, да престъпи някой закон, за да се разболее. Ако той несъзнателно сгреши и заболее, нека се радва на болестта. – Защо? – Болестта ще го доведе до разкаяние, да осъзнае грешката си и да я изправи. Не е болен онзи, който постоянно се оплаква и роптае против съдбата си. Истински болен е онзи, който непрестанно се моли, който съзнава грешката си и я изправя. Такъв болен беше онзи, който е боледувал цели 38 години. Като го видя Христос,

запита го: Искаш ли да придобиеш това, което си загубил? – Искам, Господи, но няма кой да ми го даде. Христос му върна загубеното, и в един момент той оздравя.

Съвременните християни следват Христа, подвизават се в Неговия път, но в края на краищата се разочароват, че нищо не са постигнали. – Да, те са родени християни, записани са такива, но какво са приложили, докъде са стигнали, те сами ще си отговорят. Коя красива мома, родена християнка, би се отказала заради своите идеи, от предложението на някой княз да му бъде жена? Кой красив момък би се отказал от зестрата на някоя млада, красива мома? Щом му се предложат 15,000 долари, той всичко ще остави настрана: и убеждения, и идеали. Щом красивата мома види княжеския син, тя ще закачи на стената своите убеждения, своето верую. Питам: какви са тия убеждения, които така лесно се закачват на стената? Какво могат да ви допринесат вашите убеждения, щом така лесно се продават? Следователно, ако не сте родени с добродетели, никой не може изкуствено да ви ги присади; ако сте родени с добродетели, никой не може да ви ги отнеме. Същото може да се каже и за здравето, за знанието, за дарбите на човека. Те нито се предават, нито се отнемат. Здравето може само да се закрепва, но не и да се предава. От човека зависи да задържи и разработи в себе си онова, което природата е вложила в него, но не и да го придобие отвън. Какъвто и учител да ви поеме, той не може да направи от вас повече от това, което природата е вложила в вас. Това не е за обезсърчаване, но за насърчаване. – Защо? – Защото природата е вложила в човека повече възможности, отколкото той предполага. От него се иска работа, постоянство, да развие дарбите и способностите си. За да постигне това, той трябва да се свърже с живата природа. С други думи казано: Той трябва да се свърже с живия Господ, да Му служи с любов. – Де е Господ? – Навсякъде. Хората сами се заблуждават, като търсят Бога някъде на небето.

Какво нещо е небето? Това, което хората наричат „небе", ни най-малко не е небето, което виждаме. Под думата „небе" те разбират посока, направление. Затова, когато се говори за Бога, те отправят погледа си нагоре, към небето. Следователно, идеята, която хората влагат в понятието „небе" е съвършено различна от понятието небе, като място, като пространство. Тогава, като престане да мисли за земята, човек е вече на небето. Щом престане да мисли за небето, той слиза на земята, в ада. Щом слезе в ада, човек започва да греши. Щом греши, това показва, че той е свободен. Значи, човек има свобода само в едно отношение – когато греши. Дойде ли въпрос до правене на добро, там човек не е свободен. Да прави добро, това е длъжност на човека. В правене на грехове, обаче, той е свободен. Всеки човек е свободен да греши. Някой пита: Защо греша? – Защото си свободен. – Ама аз не искам да греша. – Щом не искаш да

грешиш, ти трябва да се ограничиш. Лесно е човек да се ограничи, но мъчно е да придобие свобода. Лесно е да се ограничиш в разпиляване на богатството си, но мъчно е да го придобиеш. Да имаш голямо богатство, това не зависи от тебе. Много условия, външни и вътрешни, са нужни, за да стане човек богат.

Противоречията, на които човек се натъква, имат за цел да го заставят да мисли, да реши въпроса, защо е дошъл на земята. Вие искате да бъдете щастливи, но за да придобиете щастието, трябва да познавате условията и законите, върху които почива то. Не е истинско щастие онова, което трае само един ден. Истинско щастие е онова, което, веднъж придобито, никога не изчезва. Никой не е в сила да отнеме това щастие на човека. Какво по-голямо щастие от това, да има човек приятел, на когото да разчита напълно? Какво по-голямо щастие от това, да има човек такова знание, което от нищо да не се разклаща? Какво знание е това, ако всеки философ може да го разколебае? Каква вяра е тази, която от най-малкото изпитание се разколебава, и човек започва да се съмнява, съществува ли Бог или не, има ли душа или не, има ли дух, или не? Ако човек се разколебава в съществуването на тия неща, къде остават убежденията му? Има четири неща, в съществуването на които човек никога не може да се усъмни: в съществуването на неговия дух, на неговата душа, на неговия ум и на неговото сърце. Убеден ли е в съществуването на тия четири неща, човек ще дойде до великото знание – до познаване на Бога. Който не вярва в съществуването на душата си, той не може да вярва и в съществуването на Бога. Познаването на Бога започва от познаване на душата. Докато не познаете душата си, за Бога можете да имате само една абстрактна идея. Каква идея има слепият за светлината? – Абстрактна идея. Каквото е понятието на слепия за светлината, такова е понятието на човека за Бога.

Какво представя душата? – Душата е това, с което човек преживява най-красивото, най-мощното, най-възвишеното, най-благородното. Никой не може да се отдели от душата си. Тя е неразделна от човека. Рече ли да се отдели от душата си, човек или ще умре, или ще заспи. Както човек не може да отдели живота от съзнанието си, така също не може да отдели душата си от самия себе. По-лесно човек може да отдели съзнанието от себе си, отколкото самия живот. По-лесно може да отдели идеята за смъртта от себе си, отколкото идеята за живота. Дали вярвате в това, то е друг въпрос. Важно е, че безверието внася всички нещастия и страдания в човешкия живот. Причината за безверието на хората се дължи на това, че те искат да отделят душата си от своето съзнание. Хората не подозират даже, че нещастията и страданията им се дължат, именно, на отричане на душата, или отричане на самия живот. Под думата „живот" разбираме общата, целокупната душа, която функционира в живата природа. На

математически език казано: Нашите души представят удове или части от великата душа, т.е. те са нейното дихание. Казано е в Писанието: „И вдъхна в ноздрите му дихание на живота, и човек стана жива душа."

Следователно, всеки човек трябва да държи в себе си идеята, че е безсмъртна душа. Той трябва да вярва, че душата не може да се опетни, не може грях да я засегне, не може да умре. От човека зависи да умре, или не. Христос казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема." Това значи: имам власт доброволно да умра, имам власт и доброволно да живея. Христос е човекът, Който знае, кога как да постъпи. В широк смисъл, думата „смърт" означава ограничаване, а не изчезване. Смъртта е крайният предел на ограничаването. Оживяването, възкресението подразбира крайният предел, до който животът може да се развие и прояви. Ако ограничаването произлиза от самия човек, той е господар на живота си; ако ограничаването произлиза от други хора, от външни причини, той е роб, слуга на условията. Без душа не могат да функционират нито духът, нито умът, нито сърцето на човека. Душата е велико звено в природата. Тя крие в себе си велики тайни. Дойдете ли до душата, за нея ще имате такова понятие, както за Бога. Единственото ценно нещо в човека, това е неговата душа. Христос посети болния от 38 години главно за това, че той вярваше в душата си. Той беше първият, който повярва в думите на Христа, че има душа. Той има вяра да чака цели 38 години пред къпалнята, да влезе във водата след размътването й от ангел Господен. Докато дойде неговият ред, други го изпреварваха, и той трябваше да чака следната година, да слезе ангелът и отново да размъти водата. Но все не можеше да се вреди. – Защо? – Защото ангелът слизаше за другите болни, а не за него. Христос беше изпратен специално за него. Христос, най-великият човек в духовния свят, дойде при този болен и му каза няколко утешителни думи, даде му диплом за свършен курс на науките и след това каза: “Хиляди години ще се проповядва това, което се случи днес.”

Кой от вас не би желал да бъде на положението на този болен, да лежи цели 38 години, за да дойде Христос при него и да го излекува? Днес, колко години най-много може да бъде човек болен? – Най-много 10 – 15 години. След това от невидимия свят ще изпратят за него специален човек, който да го излекува. Като го излекува, всички хора ще говорят за него, по какъв чуден начин е бил излекуван.

И тъй, който иска да бъде почитан и уважаван, той трябва добре да разбира идеята за душата, да знае, че душата е свободна, независима. От човека зависи да бъде свободен, или да се ограничи. Съзнателният човек и като умира, и като живее превръща всичко в добро. Съзнавате ли това,

можете ли доброволно да го приемете, вие сте в положението на човек, когото Христос може да посети. Човекът, който лежа 38 години болен, беше съзнателен, разбираше смисъла и на смъртта, и на живота, затова Христос, т.е. Божественото, Великото в света го посети и излекува. Който е болен, който има недоразумения, той трябва да има характера на онзи човек, който е боледувал 38 години. Този характер ще му помогне да се излекува, да се справи с всички изпитания и мъчнотии в живота си. Когато знае причината на своята болест, човек лесно може да се лекува.

Коя е причината за болестите? Главната причина за болестите се дължи на дисхармония между двойника и физическото тяло на Човека. В предната част на мозъка се намират особен вид бели мозъчни влакна или нишки, чрез които се проявява деятелността на човешкото съзнание. Съзнанието е свързано с двойника, тъй нареченото второ тяло на човека, или посредник на силите в природата. Значи, двойникът е апарат, чрез който се проявяват силите, енергиите на природата. Физическото тяло на човека живее благодарение на своя двойник. Следователно, ако отношенията между двойника и физическото тяло са правилни, хармонични, човек всякога ще бъде здрав. Ако тия отношения не са хармонични, в човека се зараждат ред болезнени състояния. И обратно: когато някой от органите на физическото тяло заболее, хармонията между двойника и физическото тяло се нарушава.,Ето защо, за да се излекувате от болестта си, първата ви работа трябва да бъде насочена към възстановяване правилни отношения между духовното и физическото тяло на човека.

Един млад доктор разправяше една своя опитност във връзка със своето духовно тяло. Една вечер жена му се върнала по-късно от обикновеното време, вследствие на което малкото им детенце било оставено на него. По едно време детето започнало да плаче. Докторът го взел на ръце, носил го, люлял го, но вместо да престане, то все повече усилвало плача си. Той започнал да му дава мляко, кашичка, дано го залъже по някакъв начин, но всичко било напразно. Плачът се усилвал, а докторът се видял в чудо, не знаел, как да се справи с това положение. Най-после му дошло на ум да се моли. Започнал да се моли ту на един, ту на друг светия, да му помогнат, но никаква помощ не му дошла. Като се молел известно време, той изпаднал в особено духовно разположение, успокоил се малко и се обърнал с молба към Христа, Той да му помогне. Наистина, след малко детето престанало да плаче и заспало. Когато майката се върнала, намерила детето заспало. Докторът й разправил цялата история и се зарекъл друг път да не остава сам с детето. Причината за плача на детето се дължи на някаква дисхармония между двойника и физическото тяло на детето. Молитвата на бащата е помогнала да се възстанови хармонията между двойника и физическото тяло на детето. Щом хармонията се

възстановила, детето моментално заспало.

Следователно, ако една болест е в състояние да застави човека да потърси Бога, тя е на мястото си. Философите и учените ще кажат, че не молитвата на доктора е помогнала за заспиването на детето, но случило се е така, че заспало. Те ще отдадат това на случайността, или на някакво съвпадение. Какво мислят учените, не е важно. Питам, обаче: Каква случайност, какво съвпадение е това, което се извършва постоянно, по един и същ начин? Какво ще кажете, ако при сто такива случаи няма нито едно изключение? Значи, детето не е заспало, защото времето му дошло, но за да се убедите, че в света съществува велик закон, който регулира всички явления. Ако искате да разберете, как действува този закон, вие трябва да се свържете с него.

Като изучавате живота съзнателно, ще видите, че и обикновените, и необикновените явления се регулират от един и същ закон – законът на любовта. Например, болният, който лежал 38 години, се срещнал с Христа и оздравял. Както виждате, станала е една обикновена среща. Привидно срещата е била обикновена, но резултатите ѝ са били необикновени. Какво по-необикновено нещо можете да видите от моменталното излекуване на човек, който е боледувал цели 38 години? От този момент животът на този болен коренно се е изменил. Това, именно, показва, как действува законът на любовта. Къде е този болен днес? Според закона за прераждането, навярно той е пак на земята, и като виден професор държи лекции в някой университет и разправя на слушателите си, как преди две хиляди години Христос дойде при къпалнята и излекува болния, който лежал 38 години. Ако този човек дойде при вас и ви каже, че той е същият, когото Христос е излекувал преди две хиляди години, ще му повярвате ли? Ще кажете, че дъската на този човек е мръднала, или живее с въображение. Обаче, има начини, посредством които може да се провери, дали известен факт е верен, или не. Необикновените явления, които стават в живота и в природата, имат за цел да събудят в човека духовното, да го насочат към нещо по-велико и красиво. В истинския живот няма измама, няма заблуждения. В него е реалността. Можем ли да схванем и приложим тази реалност, ние сме разбрали дълбокия смисъл на живота.

Сега ще представя живота в три различни форми: първата форма се отнася до външния, до физическия свят; втората форма – до духовния свят, а третата – до Божествения. Първата форма може да се представи като човек, облечен с хубави, изящни дрехи. Като го погледнете, той ви внушава доверие, и у вас се събужда желание да се запознаете с него. Той може да се уподоби на едно красиво шише, с хубава форма, от чисто, доброкачествено стъкло, с красиви надписи, обаче, нищо не знаете за

съдържанието му. Съдържанието му може да бъде хубаво, а може да бъде и лошо. За да се произнесете за съдържанието на шишето, вие трябва да го опитате. Такова нещо представя физическият човек. Външно може да е красив, добре облечен, но за да се произнесете за вътрешното му съдържание, вие трябва да го опитате. Втората форма на живота може да се уподоби на яденето, което добрият гостилничар е наготвил. Щом вкусите от това ядене, вие веднага се задоволявате. Веднага познавате, че е добро. Яденето на добрия гостилничар представя духовния свят. Третата форма на живота се изразява в хубавите книги, които повдигат човешката мисъл във възвишения свят. Който може да ви донесе такива книги, той е Божественият човек – изразител на Божествения свят. Следователно, за да има представа за целокупния живот, човек трябва да съедини физическия, духовния и Божествения свят в едно цяло. Тези три форми са неразривно свързани помежду си.

Ще кажете, че облеклото не е важно за човека. – Облеклото не е важно за болния човек, покрит с циреи и струпеи, но за здравия човек то е от особено значение. Какъв смисъл имат копринените дрехи за болния? Каква любов може да прояви болният? Каква воля може да прояви той? Изобщо, болният става слабоволен и лековерен. Кой каквото лекарство му препоръча, той ще го достави. Ще събере около себе си 10 – 20 различни лекарства и мисли, че като ги употреби, ще се излекува. Докато вярва в методите и лекарствата на десет лекари, болният никога няма да оздравее. За да оздравее, той трябва да се предаде в ръцете само на един лекар и напълно да му вярва. Само онзи лекар може да лекува, в когото болният вярва напълно. Лечебните сили се крият в елементите на природата: във водата, във въздуха, в светлината и в храната. Лекарят е проводник между природата и болния. Следователно, щом болният вярва в своя лекар, последният може да извади жизнената сила от тия елементи на природата и да си послужи с тях. Ако болният не вярва в лекаря си, той не би могъл да се ползува от жизнените сили на природата. Всеки човек е проводник между природата и себе си, поради което той сам може да се лекува. Не вярва ли в душата си, той се нуждае от външно лице, от човек, който ще послужи като проводник между природата и него. Този закон работи и в духовния, и в умствения свят.

Тъй щото, достатъчно е да влезете във връзка с един разумен, интелигентен човек, за да просветне вашият ум, да започнете да работите, да учите. Свържете ли се с някой невежа, и вашият ум потъмнява. Затова е казано: „С какъвто дружиш, такъв ставаш." Свързвайте се с добри хора, за да станете и вие добри. – Как можем да познаем, кой човек е добър, и кой не? – С термометър. Когато Човек заболее, веднага турят термометър и определят температурата му. Видят ли, че температурата се качва от 37° и

стигне до 41°, всички започват да се страхуват и казват, че болният свършва. След това температурата постепенно спада, и болният започва да оздравява. Добрият човек се познава по това, че ако влезете в общение с него, вие се разширявате, искате да учите, да работите, да правите добрини. Добрият човек се познава по някои черти на лицето си, но за това познаване се изисква голяма наука.

Като изучават физиогномията, мнозина казват че еди-кой си човек е учен, умен, защото има високо, широко чело. – Има и крадци с широки, с големи чела. – Ушите им поне не са големи. – И ушите им са големи. – Носовете им не са правилни. – Има крадци с правилни носове. – Ами какви бради имат? – Не, добротата, разумността не се заключава само в големината на челото, на носа, на ушите, но в особените линии, които те имат. Само гениалният човек може да чете по тези линии. Тези линии са едва уловими. Те постоянно се движат. Дали човек е весел, или сериозен, тези линии постоянно се менят. Само опитното око може да ги схваща. Човек, на лицето на когото съществуват тези линии, е всякога красив – и като весел, и като сериозен, замислен. Той никога не губи своята красота. Тези линии не са нито на носа, нито на ушите, нито на челото или на брадата на човека. Те се крият в неговия двойник. Външно носът на Човека може да не е много красив, но вътрешно погледнат, в двойника му има една особено красива линия, която прави носа му красив. Има хора, които, като се засмеят, стават грозни, а като са сериозни, стават красиви. Грозотата и красотата на човека зависят от неговия вътрешен духовен живот. Някои хора съзнават това в себе си и се стараят по външен начин да се прикрият. За да не издадат своята вътрешна дисхармония, те или се засмиват, или стават сериозни. Колкото и да се крият, не могат да излъжат нито себе си, нито другите. Пред невидимия свят всичко е открито. Там няма нищо скрито-покрито.

За да се върне човек към своята първична красота, той трябва да работи върху себе си, да се пробуди неговото висше съзнание. Като се пробуди съзнанието му, той постепенно ще се освобождава от всички стари навици, стари разбирания, които не отговарят на неговия живот. Тъй както сте сега, със своите стари разбирания, със своето тяло, не можете да влезете в духовния свят. Вие не сте готови още за новите условия. Една година само да поживеете там, вие веднага ще се затъжите за земята и ще искате да се върнете назад. Там ще ви бъде или много топло, или много студено. Съществата от духовния свят ще минават и заминават покрай вас, без да ви кажат една дума. Те не са горди, но не могат да влязат във връзка със същества, които не са отворени още за тях. Подобното подобно привлича, Щом срещнат някой разумен, интелигентен, добродетелен човек, те веднага влизат във връзка с него. Както човек не може да влезе във връзка с

мечка или с боа, така и тия същества стоят далеч от лошите хора. Лошият човек и на земята, и на небето е все лош. Когато ангел срещне някой грешник, той изважда меча си срещу него, завърти го няколко пъти, докато грешникът се простре на земята от страх. Голяма е силата и светлината на ангела. Той му казва: В този свят царува чистота и светост. Който иска да влезе вътре, той трябва да бъде чист и свят. Ако иска само отдалеч да гледа, това е друг въпрос.

Ангелите слизат на земята за онези души които се разкайват, които искат да се освободят от греха, да придобият своята чистота. Колкото и да се изчистят, все ще им остане едно малко петно, една малка дупчица. Срещате едного, облечен с нови, хубави дрехи, обут със здрави обуща и чорапи, но като се вгледате внимателно в него, все ще намерите една малка дупчица, било на дрехите, на обувките, или на чорапите. – Не, никакви дупчици не се позволяват. Човек трябва да носи здрави дрехи, здрави обуща. Той трябва да бъде облечен в нови дрехи, нови обуща – всичко ново. Щом износите дрехите си, залейте ги с газ, турете им една клечка кибрит и не мислете повече за тях. Старото трябва да изгори! Не давай старите си дрехи на бедни. Както ти искаш да се облечеш с ново, така и бедният се стреми към ново. Това е идеалът на човешката душа. Изгори дрехите, с които си боледувал, и си купи нови. Изгори книгата, която си писал в отчаянието и в обезсърчението си, и напиши нова. Зачеркни стария живот, и започни нов.

Сега, желая всеки от вас да напише една нова книга, да нарисува нова картина и да започне нов живот. Някой казва, че живее. – Радвам се, че живееш, но като живееш, опиши най-новото, най-хубавото от своя живот. Работете съзнателно, че когато Христос дойде при вас да ви лекува, веднага да станете от леглото, на което сте лежали 38 години, и да издържите изпита си. Не е въпрос да се апелира към Божията милост, но да учим, да работим, да издържим изпита си пред Него. Като ученици, вие трябва да учите уроците си, без никакви отклонения, без никаква лъжа. Отидете ли при Бога, едно желайте – да учите.

„И там имаше някой си человек, болен от 38 години." Като цитирам този стих, не ви желая същата опитност, но ви изнасям един герой, живял преди две хиляди години. Аз бих желал и в сегашния век да има такива герои като образци. Човек трябва да бъде герой, че и 38 години да лежи, да бъде готов да посрещне онзи велик човек, когото Бог изпраща при него, да го познае и разбере и да каже: Видях Го и познах Го! Че Го видях и познах, доказателството е налице: Боледувах цели 38 години, лекуваха ме много лекари, но те лекуваха само тялото ми, а не и сърцето, и ума ми. Лекуваха ме, без да ме излекуват. Един ден дойде при мене човек, каза ми да дигна

одъра си, и аз го дигнах. Сега съм вече здрав по тяло, по ум и по сърце. Този е смисълът на разказа за болния, който лежал 38 години. Ако изтълкувате разказа правилно и можете да го използувате, вие ще се свържете вътрешно с живата природа и ще придобиете от нея онова, което ви липсва.

3. Беседа от Учителя, държана на
15 септември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_09_18 Прояведеният живот
лекция пред общия окултен клас

ПРОЯВЕНИЯТ ЖИВОТ

Всички хора, които са минали през училище, са изучавали граматика, в следствие на което знаят частите на речта, тяхното значение и служба в изречението. Те знаят и мястото на препинателните знакове. Човек знае много неща, но съществено в знанието му е онова, което той е проявил, т. е. приложил. Природата се интересува от човека дотолкова, доколкото той се е проявил. Тя се интересува само от онова, което той е проявил, но не и от непроявеното. Въз основа на същия закон, и ние трябва да се интересуваме само от проявените неща, а не от непроявените. Следователно, на изучаване подлежи само онова, което се е проявило, което има вече определена форма, съдържание и смисъл. Движенията, които човек прави, представят проява на неговите мисли и чувства. Щом са проява на нещо, те интересуват природата. Щом види, че някой човек прави упражнения, природата веднага спира вниманието си върху него. Тя вижда, че той е жив и му дава условия да продължи упражненията си. Който съзнателно се отказва от упражнения, природата го счита мъртъв и отвръща погледа си от него. Тя дава на умрелите свобода и не се интересува от тях. Силен човек е онзи, който движи мисълта и чувствата си към дадена цел. Някой мисли, че ако днес не е силен, утре ще прояви силата си. Не, какъвто е човек днес, такъв ще бъде и утре. Силата е течение, което не може да се спира и отново да се проявява. Тя тече непрестанно. Като говорим за знанието, ние имаме пред вид дълбокото, вътрешно знание на човека, а не повърхностното. Срещате един княз, например, по няколко пъти на ден и забелязвате, че при всяко излизане той е с нови дрехи, обуща, шапка. Като го срещате по няколко пъти на ден, вие мислите, че го познавате. Какво познавате на княза? Неговата външност. Какво представява той като човек, като характер, нищо не знаете. Какво сте разрешили за себе си с това знание? Някой знае, че ще стане професор, че ще учи хората, но какво ще постигне с това знание, нищо не може да каже. И това знание е важно, но не е съществено. Добре е да се облича човек, но обличането не е съществено в живота. Обличането е само упражнение в живота, но успехът на човека зависи от това упражнение дотолкова, доколкото правилно се проявява. Често хората се отказват от правене на упражнения, защото мислят, че не са нужни. Те се стремят към велики работи и мислят, че великите работи започват с велики потици. Не, великите работи започват с малки потици. Понякога един малък, микроскопически потик служи за импулс на нещо велико. Природата започва с малки потици. Понеже изисква от всички пълен ред и порядък, тя обръща внимание на малките величини.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за важността на нещата. Например, вие трябва да знаете, кое е по-важно в живота ви: Бога да обичате, или хората; вие да давате, или хората да ви дават; вие да мислите за другите, или те да мислят за вас. Като отговаряте на тия въпроси, вие ще дойдете до правилно разрешение на нещата. За всяко нещо има най-малко два отговора. Изберете ли истинския отговор на въпроса, вие сте дошли до правия път, до правата мярка. За да се произнесе върху даден въпрос, или върху известна проява, човек трябва да знае причината на нещата.
Виждате, че някой прави едно движение с ръката си, като че вика някого. С това движение той изказва желанието си, което излиза от него. Значи, енергията, чрез която прави това движение, има посока отвътре навън. Друг път той прави движение с ръката си, като че пъди някого. И това движение се дължи на известна енергия. Енергията пък е резултат на някакво желание в човека. Изобщо, всяко движение е проява на енергия, която е резултат на вътрешна или външна причина. За да дойде до положителни знания, човек трябва да знае вътрешната връзка между всички прояви.
Човек трябва да изучава вътрешната връзка между явленията на живота и на природата, за да разбере проявения живот. Докато не разбере проявения живот на природата, човек не може да разбере и своя живот. От правилното разбиране на нещата зависи и вашето правилно проявление. Някои искат да познаят Бога. Те могат да познаят Бога дотолкова, доколкото познават Неговите прояви. Щом познават Неговите прояви, и техният живот ще бъде правилно изявен. Не живее ли добре, човек не е разбрал проявения живот на Бога. Той все е изучавал нещо, но е изпуснал същността на нещата. Някой изучава Кант, или друг някой философ, а не се интересува от проявите на Бога. Той знае, че в проявите си Кант бил точен като часовник, а сам не е точен в своите задължения. Какво се ползва от това знание? Добре е човек да бъде точен, но той трябва да знае, коя е причината за точността. — Кога е точен човек? — Когато обича. Човек е точен по отношение на онези, които обича. Към онези, които не обича, той не е точен. Това не е правилна проява. Да бъде човек точен, това подразбира проява на точността във всички случаи на живота, както към онези, които обича, така и към онези, които не обича. Следователно, преди да е проучил живота на хората, човек трябва да е проучил живата природа, като мярка на нещата. Всеки човек е интересен дотолкова, доколкото е проява на природата, а не своя проява. Животът на отделния човек е интересен за самия него, но не и за другите. Да се занимавате с личните прояви на човека, това значи, да изразходвате времето си напразно. Трябва ли да се занимавате с това, кой как ял, как се обличал и събличал? Това не е наука. Въпреки това, животът на мнозина е редица от такива научни изследвания, които нямат никакво приложение. Всеки човек има свои специфични прояви, които нямат нищо общо с

живота на природата.
Като е дошъл на земята да учи, човек трябва да спре вниманието си върху проявения живот на природата като образец за всички. Като изучава този модел, по него човек може да пресъздаде и своя живот. Не може ли да направи това, той нищо не е постигнал. Ще кажете, че вярата на човека в Бога е условие за пресъздаване на неговия живот. Вяра без образец нищо не струва. Като не могат да намерят правия път на живота, хората философстват върху въпроса, как е създаден светът, как е създаден човек и т. н. Животът не се разрешава с философии. Учене, работа и приложение се иска от човека. Той трябва да наблюдава проявения живот на природата, да го изучава и наученото да прилага в своя живот, с цел да го пресъздаде и преустрои. Това пресъздаване и преустройване наричаме работа.
Като не разбират законите на проявения живот, хората лесно се обезсърдчават и казват: Животът е лош. [—?] Кой живот е лош? [—?] Човешкият, неразбраният. Обаче, проявеният живот на Бога е добър. [—?] Кои пътища са лоши? [—?] Ненаправените. Направените пътища са добри. [—?] Кои мисли са лоши? [—?] Непроявените. — Защо? — Защото в тях все има нещо скрито, а в скритите работи има и зло, и добро. Всичко проявено е красиво. Например, влизате в един дом и виждате, че домакинята е приготвила всичко и чака гости: стаите добре изчистени и наредени, огънят запален, трапезата сложена, яденето готово. Вие седите заедно с домакините и очаквате другите гости. Разговаряте весело, приятна ви е цялата обстановка. — Защо? — Проявен е животът на тези хора. Влезете ли в дом, дето животът не е проявен, вие веднага излизате навън. Казвате: Живот няма в този дом. От това гледище, всеки човек, всеки дом, всяко общество, всяка държава е интересна дотолкова, доколкото е проявила своя живот по образец на проявения живот на Бога. Вън от този живот всичко е празна работа. Непроявеният човек е подобен на спяща кукла. Виждате, че говори, че се движи, но не ви интересува. Проявеният и непроявеният човек рязко се различават. Проявеният човек е познал Бога и следва Неговия път. В който дом влезе, той е внимателен към всички, били те деца, възрастни и стари. Той е готов на всякаква услуга и жертва за своя ближен. Ако е учител, той има добра обхода с учениците си: работи тихо и спокойно, без морализиране и наказания. Учениците го обичат и с разположение го слушат. Ако учителят не знае, как да постъпва с учениците си, грешката е негова. Този учител не е разбрал проявения живот на природата, няма модел, според който да постъпва.
Като ученици, вие всеки ден трябва да изправяте погрешките си, но така, че като изправите една, да не направите две нови. Това не е изправяне на погрешки. Изправяте ли ги по този начин, всички усилия отиват напразно. В процеса на самовъзпитанието си, човек трябва да разбира великите закони на живота и да се съобразява с тях. Когато свърже своята мисъл с

Божията, човек никога не греши. Когато е в светлина, човек пак не греши. Когато в съзнанието на човека е светло, всички грешки са изключени. Дето има светлина, там не съществува никакво съмнение, никаква лъжа, омраза и т. н. Прояденият живот на Бога е живот на светлина. Ако сте познали този живот, трябва ли да се съмнявате, да се обиждате и гневите? В проявения живот на природата няма причини, които могат да изкарат човека от релсите на неговото равновесие.
Днес повечето хора мислят само за себе си. От сутрин до вечер човек мисли, как да изкара прехраната си, как да се облече. И животните мислят само за себе си. Човек, обаче, като мислещо същество, стои по-високо от животните. Той има други стремежи. Щом е така, човек трябва да обърне погледа си и вън от себе си, да се спре върху проявения живот на любовта, върху проявения живот на Бога. Без това той не може да направи крачка напред, защото няма да има образец, по който да живее. Животът на пчелата е част от проявения живот на природата. В това отношение човек може да вземе пример от нея. Когато отива да събира мед, пчелата се ръководи вътрешно, къде да отиде и от кои цветя да събира мед. Като се нахрани, тя събира прашец и го носи в кошера си, да се ползват всички от него. Тя живее за себе си, но живее и за общото. От време на време пчелите се роят: старите напущат кошера, отиват в друг, а младите остават в стария кошер. Между хората законът е обратен: младите напущат бащиния си дом, а старите остават. Това, което наричаме женитба, не е нищо друго, освен роене. Така се роят и душите, когато слизат на земята. В един ден слизат от невидимия свят около 10, 20 или повече хиляди души и се разпръсват по цялата земя. Женитба, която има за основа любовта, не е нищо друго, освен проявление на Бога.
И тъй, да се влюби човек, това значи, да види проявлението на Бога в себе си и в онзи, когото обича. Не вижда ли проявлението на Бога в себе си и мисли, че той е, който обича, казваме, че този човек е на крив път. Казано е, че Бог е Любов. Следователно, обичате ли някого, ще знаете, че Бог се проявява чрез вас. Обича ли ви някой, Бог се проявява чрез него. Когато не обичате някого, това показва, че Бог още не се е проявил в него. Вие не можете да го обичате за неговото лично проявление. Не се занимавайте с личния живот на човека. Започне ли някой да ви говори за своите бъдещи планове, не се увличайте. Че в бъдеще той може да стане ангел, това не е важно за вас. Важно е, какво представя човек днес и какво може в този момент да направи. Човек, в когото Божественото живее, може да направи това, което и учените не могат да направят. Той носи в себе си животворно електричество и магнетизъм, с които може да прави чудеса. Достатъчно е този човек да се приближи само до леглото на болния, за да може последният да стане от леглото си и да оздравее. Как е станало това, и той не знае. Всеки човек, в когото Божественото живее, счита, че е естествено хората да бъдат здрави. Той отдава всичко на Бога и не се спира върху себе

си. Важно е, че Божествените прояви на човека се дължат на проявлението на Бога в него. Божественият човек знае, че благото на едного е благо за всички, и той се проявява като чешма, която постоянно тече. Всеки човек е извор, който постоянно блика — от него зависи да дава, или да не дава на хората от своята вода. Ако не дава, това показва, че кранът на неговия извор е заключен. Той ходи на една и на друга страна, пъшка, плаче, че му е тежко на сърдцето, че го боли глава. Много просто! Щом ти е тежко на сърдцето, отключи го. Като блика водата, и мъката ще изчезне. Ако те боли глава, отключи ума си, и болката ти ще мине. — Как ще стане това? Как ще отключа ума и сърдцето си? — Както си ги заключил. Ако си ги заключил надясно, сега ще завъртиш ключа наляво и ще отключиш. Лесно се отключват сърдца и умове. — Как? — Чрез даване. Дайте на най-големия си враг една сума, например, от две-три хиляди английски лири, и той веднага ще се примири с вас. Така постъпва и природата. Тя всеки момент изпраща от благата си на хората, за да примири непримирените помежду си и да уякчи връзките на онези, които се обичат. Дето няма даване, там никакво примиряване не може да стане. Човек не може да прости на неприятеля си, докато не получи нещо от него и докато не му даде нещо. Хората трябва да отворят сърдцата и умовете си и да започнат да дават, както Бог дава, да видят, какво означава проявеният живот на Бога.

Време е вече всички хора да се свържат с проявения живот на природата, с проявения Бог, за да се развиват добре и да имат успех в работите си. Не направят ли тази връзка, от ден на ден ще пропадат, докато дойдат до положението на последни сиромаси, окъсани и боси. Две категории хора съществуват в света: бедни и богати. Бедните представят ония хора, които не са направили връзка с проявения живот на Бога, а богатите — ония, които са направили тази връзка. Бедните са разочарованите моми и момци от любовта. Ще ги срещнете необлечени, със скъсани дрехи и обуща, отчаяни от живота. Богатите са ония напети, добре облечени и здрави моми и момци, които са намерили своя идеал. Бедните отричат братството и равенството. Те отричат и любовта — от всичко са разочаровани. Богатите говорят за братство и за равенство. Братство съществува само в любовта. Вън от любовта никакво братство не съществува. Брат е онзи, който държи в ума си благото на своя ближен, както държи своето благо. Затова и Христос е казал: „Люби ближния си като себе си!“ Да любиш ближния си като себе си, това е мярка, поставена в самия човек. Всеки човек люби себе си и оттам той знае, как трябва да люби ближния си. Това е втората заповед, дадена от Господа на човека. Първата и най-голяма заповед е да възлюбиш Господа с всичкото си сърдце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Значи, умът, сърдцето, душата и духът на човека трябва да бъдат изпълнени с любов към Бога. Така изпълнен, в човека няма да остане място за нищо

друго. Да бъде изпълнен човек с любов към Бога, това значи, да обича всички живи същества на земята. Бог включва всичко живо в себе си. Дръжте се за тази заповед и не се страхувайте. Обикнете ли Бога, всички противоречия ще изчезнат от живота ви. Казано е, че любовта разрешава всички противоречия. Любовта примирява нещата. — Ама грешен съм. Как трябва да се обърна към Бога? — Към Бога ще се обърнеш като грешник. Как се обърна блудният син към баща си? Той не поиска от него блага и привилегии, но пожела да стане слуга. Много грешници се молят на Бога, считат се грешни, а същевременно Го морализират, предявяват свои искания. Смирение се иска от човека. Като се моли на Бога, той трябва да признае, че се е объркал и да иска повече светлина, да се изправи. Щом обича себе си, човек лесно може да се изправи. От любовта към себе си, той ще мине в любов към Бога. От любовта към Бога ще пристъпи в любов към своя ближен. Това значи, да се интересува човек от проявения живот на Бога. Заинтересува ли се от този живот, той ще забрави себе си. Щом човек забрави себе си заради Бога, Бог ще започне да мисли за него. Мисли ли човек само за себе си, Бог непременно ще го забрави.

Следователно, иска ли да се спаси, човек трябва да забрави себе си, а да мисли за Бога. Докато не замести личността си с Божественото, човек никога не може да се оправи. Ако Бог не мисли за човека, животът на последния няма да излезе на добър край. И най-после, ако Бог и човек не мислят за ближните си, светът никога няма да се оправи. Онзи, на когото помагате, трябва да забрави себе си и да мисли само за вас. Като му помагате, и вие трябва да забравите себе си и да мислите само за него. Тази е новата философия на живота.

Всички хора трябва да приложат тази философия, за да дадат път на Божественото в себе си. Като отвори ума и сърдцето си за Божественото, човек придобива усет към Него, разбира, какво трябва да направи, как да постъпи, за да изпълни волята Божия. Като изпълнява съзнателно волята Божия, човек може мъртви да възкресява, болни да лекува, да изправя всички свои слабости и недъзи. Които искат да проверят това, могат да направят опит. Няколко души, които си хармонират, да отидат при някой болен, и в името Божие да направят молитва за него. Ако са били свързани с Бога, болният моментално ще оздравее. Щом видят, че болният е на крак, всеки в себе си да благодари, че молитвата им е послушана, без да кажат, че са дошли със специална мисия. Нека болният каже, че Бог ги е изпратил да му помогнат. Има случаи, когато молитвата на човека не се приема. Апостол Павел се моли на Бога да извади тръна от плътта му, но не получи отговор на молитвата си. Бог му каза: „Моята сила се показва чрез твоята немощ.“ Апостол Павел разбра, че този трън му беше даден, за да не се възгордее. Когато духът му се подигаше, винаги трънът заговаряше в него и го предпазваше от възгордяване.

Апостол Павел казва: „Всичко счетох за измет, за да позная Господа“. Вие трябва да кажете: Всичко счетох за измет, за да позная проявената любов, да позная проявения живот на Бога, да позная великата истина. Любовта твори, създава красиви и велики неща в света. Без любов всичко е преходно, временно и се топи, както снегът от ярките слънчеви лъчи. Който разбира закона на любовта, той казва: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което любовта е приготвила за онези, които я прилагат“. Любовта осмисля всички неща. Като посети човека, той забравя себе си, т. е. престава да мисли за себе си, но мисли за Великото в света, което обединява всички неща в едно цяло.
Христос казва: „Който иска да бъде мой ученик, той трябва да се отрече от себе си“. Аз казвам: Който иска да разбере проявения живот на любовта, той трябва да забрави себе си. Да забрави човек себе си, това значи, да заспи за злото, за отрицателното в света, за дълговете си, които днес не може да плати. Има неща, които човек трябва да забрави, но има неща, които трябва да помни. Безплодният човешки живот представя полици, които трябва да се плащат. За този живот, именно, човек трябва да заспи. Идването на любовта в човека представя онези големи суми, с които той някога е услужвал и днес му се връщат. Когато любовта дойде в човека, тя плаща всичките му задължения и му донася онези пари, които той някога е давал на своите ближни. Когато изворите на вашия живот потекат, вие лесно ще изплатите дълговете си. Щом сте в изобилието на живота, и вие, и вашите ближни ще имате от това изобилие. Изворът е в състояние да изплати всички дългове на човека. Изобилието урежда всички работи. Божественото начало в човека ние наричаме изобилие. То разрешава всички противоречия в човешкия живот.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват в нас.

4. Лекция от Учителя, държана на
18 септември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_09_20 Удължени и скъсени линии
лекция пред специалния клас

УДЪЛЖЕНИ И СКЪСЕНИ ЛИНИИ

Т.м.

Всички сте изучавали геометрия, знаете какво представя триъгълникът.

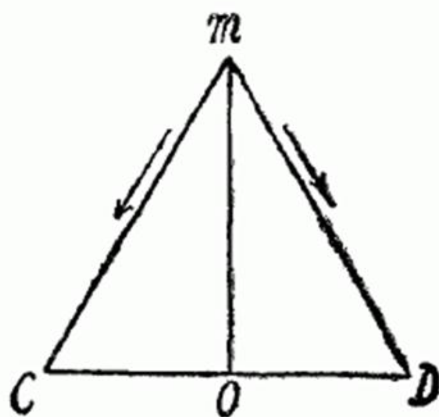

(чър. 1).

Имате триъгълника CmD. (чер. 1) Какво ще стане с триъгълника и с точката O на основата, ако раздвижите страните Cm и Dm? Ако подвижите линията mD към точката O, mD ще се удължи, а Cm ще се скъси. Ако подвижите Cm, Dm ще се скъси. Какво показва удължаването на една линия? Всяко удължаване на линията показва, че, или даденото тяло се приближава към вас, или вие към него. Какво ще стане с триъгълника, ако се раздвижат и трите му страни?

Удължаването и скъсяването на линиите е процес, който се извършва в самия живот. Например, ако човек изгуби едно от сетивата си, за сметка на него се удвоява силата на друго някое сетиво. За предпочитане е, обаче, човек да не губи нито едно от сетивата си. Всяко сетиво има свое специфично предназначение. За да изучи един предмет всестранно, човек трябва да го прекара през всичките си сетива. Първо той ще го пипне, после ще го помирише, след това ще го вкуси. Първите три възприятия са получени от елементарните сетива. За да допълни познанията си за предмета, човек трябва да го подложи на изучаване на останалите сетива: слух и зрение.

Какво ще стане, ако върху линията CD наложите последователно линиите Cm и mD? За да разберете какви нови качества ще придобие линията CD, трябва да знаете какво представят трите линии. Те са граници на три свята. Линията CD представя физическия свят, Cm – умствения а mD – духовния.

Следователно, ако върху линията CD наложите линията Cm, първата ще придобие някои от качествата на втората. Значи, линията CD ще придобие мисъл. В дадения случай мисълта ще се изяви като движение и светлина. Ако върху CD нанесете mD, тя ще придобие чувстване, интензивност, което ще се изяви като топлина. Значи, мисълта увеличава светлината на телата, а чувствата – топлината.

Какво става с човека, когато се удължават линиите на лицето му? Всяко удължаване на линиите на лицето се отразява върху физическото тяло на човека. Той става по-висок, по-активен. Колкото по-висок е човек, толкова по-големи са крачките му и той изминава по-големи разстояния. Могат ли да вървят заедно висок и нисък човек? Ще кажете, че ако ниският ускори движението си, може да върви с високия. Те могат да вървят заедно толкова, колкото кон и бивол. Ако конят съзнателно намали крачките и бързината си, той може да върви заедно с бивола, но в противен случай по никой начин не се схождат.

И тъй, за да се развива мисълта, нужна е височина и дължина. На чувствата е нужна широчина. Мисълта търси причината на нещата. Причината за известно явление се намира в точката C (черт. 1). Точката D е крайният предел, до който действа причината. Като измине разстоянието CD, човек знае вече причината на нещата. Ако измине разстоянието CD и е недоволен от знанието си, човек се връща отново в C и продължава до m. От m той слиза в D и като обходи целия триъгълник, той знае вече истината. Той се е домогнал до онова знание, което се съдържа в триъгълника. Той знае дължината на трите страни на триъгълника, които може да пренесе в трите свята: физически, духовен и умствен.

Какво ще получите, ако умножите числото три само на себе си? Ще получите числото девет, което представя квадрат на числото три. Значи, 3² = 9. Ако повдигнете две в трета степен, ще получите числото осем: 2³ = 8. Какво е отношението между числата девет и осем? Числото девет е получено от квадрата на числото три, а осем – от куба на числото две: 3² = 9, 2³ = 8. Обаче, 3³ = 27. Числата 8 и 27 се отнасят към третото измерение, а 81 – към четвъртото измерение, 3⁴ = 81. Значи, 3 x 3 = 9, 9 x 3 = 27, 27 x 3 = 81. По-нататък имате следните действия:

4 x 4 = 16, 16 x 4 = 64.

5 x 5 = 25, 25 x 5 = 125.

6 x 6 = 36, 36 x 6 = 216.

7 x 7 = 49, 49 x 7 = 343.

8 x 8 = 64, 64 x 8 = 512.

9 x 9 = 81, 81 x 9 = 729.

По същия начин вие можете да напишете много числа, но те имат смисъл, когато разбирате отношенията между тях. Като съберете цифрите на тризначните числа 216, 343, 512, 799 [729?], ще получите:

2 + 1 + 6 = 9;

3 + 4 + 3 = 10;

5+1+2=8;

7+9+9=25. [7 + 2 + 9 = 18?]

Какво можете да кажете за тези числа? Те засягат третото измерение. Щом дойдете до третото измерение, вие намирате отношенията, които съществуват между тялото, ума и сърцето ви, или между волята, мисълта и чувствата.

Сега, спрете вниманието си върху челото на човека. Какво става с мисълта, ако челото расте на височина? Високото чело прави мисълта интензивна. Колкото по-интензивна е мисълта, толкова по-голяма светлина има човек. Ако пренесем тази идея във физическия свят, тя означава: колкото по-голяма е височината, от която пада едно тяло, толкова по-голяма енергия се развива. Значи, ако мисълта иде от по-отдалечено място, тя е по-силна; ако иде от по-близо, тя е по-слаба. Следователно, за да бъде мисълта на човека интензивна и да се реализира, нишките на мозъка трябва да се удължат. Не могат ли да се удължат нишките на човешкия мозък, не можете да очаквате интензивна мисъл. Ако при известни случаи нишките на мозъка не се разширят, човек не може да работи правилно с чувствата си. Когато мислите и чувствата на човека се развиват правилно и си хармонират, нишките на неговия мозък придобиват нужната дължина и широчина, от което тялото става по-устойчиво. Вие знаете, че ако една струна се удължава чрезмерно, в скоро време ще се скъса. За да не стане това, тя трябва да се разшири. Същото важи и за мислите. Ако една мисъл се удължи чрезмерно, непременно ще се скъса. За да не стане това, в помощ идат чувствата. Те внасят разширяване на мисълта и я правят устойчива. Мисълта е устойчива, когато отговаря на известна дължина и

широчина. Без широчина мисълта е осъдена на скъсване. На определена дължина на мисълта отговаря определена широчина. Спазено ли е това отношение, мисълта е устойчива и интензивна. Дължината и широчината на мислите трябва да отговарят на известни числа, наречени нормални.

Оттук ние виждаме значението на числата в живота, т. е. приложението на кабалата. Всяко число е израз на нещо. Числата от 1 – 10 представят свойствата на точката. С други думи казано: когато точката минава през различни фази, ние си служим с числата от 1 – 10. Сама по себе си точката няма никакво измерение, но като се подвижи в известна посока, тя образува права линия. Правата линия има вече едно измерение – дължина. Правата линия е числото едно. Когато линията се подвижи, тя образува плоскостта – числото две. Когато плоскостта се подвижи, образува куба – числото три. Кубът пък образува тесеракта – числото четири. Питагор, както и останалите древни учени, са дошли до числото четири. И съвременните математици са дошли до числото четири. Какво се крие до числото четири, те знаят; какво се крие над числото четири, нищо не знаят. Числото пет представя човека, който е извън четириизмерния свят. Тази е причината, поради която човек не познава себе си. Цял живот човек се изучава и в края на краищата никой не може да каже за себе си, че се познава.

Като ученици, вие трябва да различавате висшите мисли от низшите. Висшите мисли се различават коренно от низшите по свойства и по елементи, които съдържат в себе си. Каквато е разликата между една възвишена и една обикновена мисъл, такава е разликата между духовния и физическия свят. Духовният свят е несравнено по-голям от физическия. Съществата, които живеят в духовния свят, знаят какви са неговите размери. Те знаят какви сили и закони действат там. Човекът, който живее на физическия свят, се движи в него, без да го познава. Той може да се уподоби на триъгълник, който няма строго определени по големина страни. Той няма възможност да изучи света, в който живее. Обаче, колкото повече се увеличава чувствителността на човека и чувствата му стават по-интензивни, той разширява възможностите на ума си и започва да вижда и разбира неща, които по-рано не е разбирал. Когато чувствата на човек стават по-интензивни, мисълта му става по-интензивна. При това положение и съзнанието му се разширява.

Човек, в сравнение със съществата от духовния свят, представя малко дете, дошло на земята да се учи. Като не разбира уроците си, той страда и се пита защо идат страданията. Много естествено. Човек страда, защото взема нещата без позволение. Ако някое дете влезе в една гостилница и се нахрани без позволение на гостилничаря, последният непременно ще го

набие. Детето ще излезе от гостилницата и ще се пита защо го бият. После ще влезе в една бакалница ще вземе ябълки без позволение и като го набият, пак ще се пита, защо го бият. Ако няма, кой да отговори на въпроса му, детето започва да прави връзка между яденето и ябълките, които си е позволило само да вземе и между гостилничаря и бакалина, които го набиха. Оттук то вади заключение, че няма право да взема неща без позволение. Като влезе втори път в гостилница или в бакалница, детето започва да се озърта натук-натам, да не го види някой, като си вземе нещо. Значи, то е научило един урок, да не взема без позволение каквото и да е. Но и при второто положение ще научи един урок, че, и да не го види някой, то няма право да взема чужди работи. Човек трябва да чака да му дадат това, което желае, а не сам да взема. Докато научи тия уроци, той минава през големи страдания. Тъй щото, докато научи уроците си, докато дойде до разумни, философски заключения в живота, човек неизбежно ще минава през мъчнотии, страдания и изпитания.

Като се натъкват на мъчнотии и страдания, хората се запитват право ли е да страдат. Те искат да знаят какво представя правото и правдата в света. Днес две приятелки дружат, имат добри отношения помежду си. Един ден те се скарват и развалят отношенията си. Защо се карат и те не знаят, но и едната, и другата търсят правото. С думи правото не се решава. То се оформя в човека като идея. За да разберат какво нещо е правото, нека в продължение на 21 дни чертаят прави линии. Като чертаят всеки ден по няколко прави линии, на 21 ден в ума им ще блесне идеята за право и справедливост. При това положение отношенията им естествено ще се оправят.

Както при написване на числата човек се свързва с енергиите, които те носят в себе си, така и при чертане на правата линия той естествено възприема идеята за право и справедливост, за правда и прави, разумни отношения. Какво представя числото 21? Това число е образувано от цифрите 1 + 2 = 3. Тройката, сама по себе си, е корен от числото девет. Казваме, че 3 x 3 = 9. Числото девет е от триизмерния свят, в кабалистически смисъл. Ако извлечем квадратен корен от числото девет, получаваме числото три. С други думи, ако умножим тройката сама на себе си, получаваме девет. Значи, в кабалистическо отношение числото девет има по-голяма цена, отколкото в математическо.

Едно трябва да се знае: за да се използва една енергия, тя трябва да се канализира. Човек трябва да знае как да я канализира. Веднъж канализирана, тя лесно може да се използва. Ако вие сам не можете да канализирате енергията си, други хора ще я канализират, т.е. други хора ще ви възпитават. Какво се ползвате вие тогава? Ако една държава

възпитава друга, какво се ползва първата? Дойде ли някой отвън да ви възпитава, вие трябва да знаете, че той е вложил свой капитал във вас. Докато неговият капитал е във вашата банка, той ще бъде свързан с вас. Щом извади капитала си, връзката му се прекъсва. Следователно, приятелството ви с един човек продължава дотогава, докато той има чувства към вас. Щом отнеме чувствата си, приятелството се прекъсва. И то се основава върху числата.

Каква тайна се крие в отношенията на числата, вие не можете да знаете. Обаче, какви са отношенията между числата, това можете да знаете. Например, ако лицето на единия приятел е дълго, а на другия – широко, между тях може да се поддържа приятелство. Защо? Защото се допълват. Първият има интензивна мисъл, а вторият – интензивно чувство. Значи, първият ще бъде привързан с мисълта си, а вторият – с чувствата си. Ако лицата на двамата приятели са дълги или широки, между тях често се явяват недоразумения.

Следователно, при самовъзпитанието вие трябва да се ползвате от геометрията и от кабалата. Представете си, че сте нервен, неразположен, гневен, готов сте да се карате с всички. Какво трябва да направите, за да излезете от това състояние. Всеки човек трябва да прави на ден по няколко упражнения, чрез които да сменя енергиите си. Има естествени упражнения, с които човек постига добри резултати. Под „естествени упражнения“ разбираме ония, които са свързани с природата. При това, човек трябва да знае по колко пъти на ден да прави упражненията. И тук числата играят голяма роля. Без упражнения човек мъчно може да смени своите енергии. Ако броят на упражненията е по-голям или по-малък, отколкото трябва, в някоя област на организма ви непременно ще се яви известна дисхармония: в симпатичната нервна система, в гръбначния стълб, в стомаха или в друг някой уд на организма. Чрез правилното самовъзпитание човек може да въздейства на организма си по един правилен начин и да постави всяка енергия на своето място. Щом енергиите са на мястото си, човек е постигнал известна хармония в себе си.

И тъй, искате ли да се развивате правилно, вие трябва да съгласувате теорията с практиката. Например, четете една книга, изваждате известно знание от нея. Това, обаче, не е достатъчно. Добре използвана е книгата, ако можете да приложите нещо от нея. Ако изучавате хиромантия, физиогномия. астрология, без приложение в живота, вие не можете да се ползвате много от тях. Като знаете тия науки, трябва да познавате хората, за да разберете на какво се дължат вашите приятелски и неприятелски отношения към тях. С това знание вие можете да избегнете някои аномалии в живота си. С това знание вие си обяснявате известни

неправилности в отношенията и в живота на хората и знаете как да постъпвате.

Чрез окултните науки човек прониква в миналата история на човека. Той прониква в минали епохи. Интересно е човек да познава историята на миналото и по нея да чете развитието на настоящето. Казвате, че хората, които имат сини очи, са студени. Какво означават думите „студен човек“? Студен човек е онзи, който има интензивна мисъл. В него мисълта работи повече от чувствата. Кажат ли за никого, че е горещ човек, това значи, че чувствата му са интензивни, вследствие на което се разширява много. Този човек обича да живее в широка стая, на простор. Човекът на мисълта е доволен на малка стая, ио непременно да има прозорец, от който да гледа небето. Човекът на чувствата обича широка, просторна стая, но работите и на двамата остават неуредени. Защо? Защото човек се нуждае едновременно от интензивна мисъл и интензивни чувства. Освен това, той трябва да има устойчивост в мислите и в чувствата.

Човек трябва да развива мислите и чувствата си правилно, да не бъде много жълт, нито много червен. Ако чувствата са чрезмерно развити, лицето на човека е по-червено, отколкото трябва. Ако мислите му са чрезмерно развити, лицето му пожълтява повече, отколкото трябва. Човек трябва да се отнася съзнателно към своите мисли и чувства, да ги регулира правилно. Ако енергиите на мислите и на чувствата в човека не са правилно разпределени в организма, той е изложен на вътрешни експлозии. Ако човек сам не регулира енергиите си, ще се натъкне на външни закони, които ще ги регулират.

Съвременните хора са дошли до една фаза в своя живот, която изисква съзнателно отношение на енергиите в организма им. Това се постига чрез работа върху самовъзпитанието. Както учените изучават природата с всички нейни прояви, с всички нейни линии, така всеки човек трябва да изучава линиите и формите на своето лице, глава и тяло, да знае причината за късите и дълги линии. С една дума, той трябва да изучава себе си. Учените знаят защо в дадена местност преобладават дългите линии, а в друга – късите, но не знаят, защо в самите тях преобладават такива линии. Човек трябва да прави преводи, да пренася знанието за природата и към себе си. Природата чертае навсякъде по един и същ начин. Дългите линии показват, че телата се приближават към нас, а късите показват отдалечаване. Колкото и да обичате вашия приятел, понякога пожелавате той да се отдалечи малко от вас. Красотата на живота се заключава в отдалечаване и приближаване на нещата, но човек трябва да знае кога може да стане това. Предметите трябва да се отдалечават и приближават правилно и навреме. Приближаването подразбира

увеличаване на предмета, а отдалечаването – намаляване. Има величини, които нито се увеличават, нито се намаляват. Обаче, увеличаването или смаляването на телата е привидно. Всъщност те си остават едни и същи. Увеличаването и намаляването на разстоянието дава илюзия, че предметите растат или се смаляват.

Като знаете този закон, вие можете правилно да регулирате отношенията си към хората. По този начин ще се освободите от недоразумения и заблуждения. Ако сте се отдалечили от приятеля си, не мислете, че той е престанал да ви обича. Вие сте се отдалечили временно от него. Щом се приближите, т. е. щом намалите разстоянието между него и себе си, обичта ви отново ще се прояви. Как можете да се топлите на огън, от който сте се отдалечили? Като отидете по-близо до огъня, ще се стоплите. Вината не е в огъня, нито във вас. Огънят не може да се мести, но вие трябва да се приближавате и отдалечавате от него. Щом се движите от едно място на друго, разстоянието между огъня и вас ту ще се намалява, ту ще се увеличава. Следователно, който познава закона на отношенията и съзнателно го прилага, той ще се освободи от много погрешки и заблуждения.

Като метод за самовъзпитание, съветвам ви в свободното си време да пишете числата от 1 – 10 и да размишлявате върху тях. Чертайте прави линии, ъгли, триъгълници, четириъгълници, петоъгълници и мислете върху тях. И да не разбирате дълбокия смисъл, който се крие в тях, все пак те ще окажат известно въздействие върху вас. Какво означава петоъгълникът? Петоъгълникът представя човека. Ако преплетете два петоъгълника, единият с върха нагоре, а другият с върха надолу, вие представяте човека в двете му проявления – материално или физически и духовно или Божествено. Духовният човек се движи нагоре, а физическият – надолу. Духовният човек дава, а физическият взема. Първо човек трябва да започне с даването. Ако не научи закона на даването – първият Божествен закон, той никога няма да научи закона на вземането. Ако не може да живее за Бога, човек никога не може да живее за себе си. Като живееш правилно за Бога, ще живееш правилно и за себе си.

Мнозина не разбират живота и очакват по магически начин да се наредят работите им. Това значи, да очакват наготово да получат нещо. Как ще получат, ако нищо не са дали? Някой иска по насилствен начин да получи това, от което се нуждае. Той не мисли, че насилието ражда насилие. Както си взел нещата, така ще ти ги вземат. Както даваш, така ще ти се даде. Ако даваш с любов, с любов ще ти дадат. Като дава с любов, човек разширява сърцето си, облагородява чувствата си и придобива повече светлина в ума си.

И тъй, работете съзнателно върху себе си, да придобиете красиво лице, да оформите главата си, да моделирате своята ръка. Ако ръката ви е слаба, с тясна длан и къси пръсти, работете върху чувствата си, да ги продължите, да разширите дланта си и да я направите малко по-дебела. Задачата на човека е да вае своето тяло, както скулпторът вае статуите си.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

4. Лекция от Учителя, държана на
20 септември, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
* Правата линия
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Удължени и скъсени линии
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_09_22 Духовното в човека
неделна беседа

ДУХОВНОТО В ЧОВЕКА

„И доведоха книжниците и фарисеите при Него една жена, хваната в прелюбодейство"
(Йоана – глава – 8 : стих-3)

Човек вижда своите грешки, както и тия на другите, само когато има светлина. Докато няма светлина, той не може да вижда никакви грешки. И доведоха книжниците и фарисеите при Христа една блудница и Го запитаха, какво да правят с нея. Те казваха: „Мойсей повел нам таквиз с камъни да ги убиваме. Ти що казваш?" Значи, човек,който има някаква рана или някакъв тумор, веднага трябва да му се направи операция, да се изхвърли болната част навън. Христос пък отговаря: „Който е безгрешен, той пръв нека хвърли камък върху нея". С други думи казано: Само на майстора се позволява да прави операции, а невежият да мълчи и да не се проявява.

Сега, като четете Библията и Евангелието, някои от вас ще кажат: Много нещо прочетохме. Казвам: въпросът не седи в многото четене, но в това, което човек запомни и прилага; смисълът на яденето не седи в многото ядене, но в това, което човек асимилира и задържа в себе си; смисълът на ученето не седи в многото учене, но в това, което човек задържа в ума си и прилага в живота си. Често някои хора, като слушат да им се проповядва едно учение, казват: Ние знаем тия работи, повече знания не ни са нужни. – Не е така. Материалът, от който може да се направи една колиба, не е достатъчен да се направи един палат. От това знание, което сте придобили досега, може да се направи само една малка колибка от една стая, без кухня даже. При това, тази стая ще има само два метра широчина и три метра дължина. Ако в тази стая ви дойдат двама души на гости, няма де да ги поканите. Само вие заемате едно пространство от два метра дължина и един метър широчина. Де ще се поместят гостите ви? Значи, колко квадратни метра ще има тази стая? – Всичко шест квадратни метра. – Колко души могат да се поместят в нея? – Двама души, в краен случай и трима, но те ще бъдат набутани,като сардели. Кой е виновен за това? Всеки сам си е виновен. Колкото са неговите знания, толкова голяма ще бъде и стаята му. Вследствие на тази теснота, у човека се ражда известно недоволство. Лишението на човека от външен простор, от широта се дължи на вътрешно тесногръдие. Човек може да има широки, обширни идеи, а може да има и ограничени идеи – според степента на своето развитие. Причината за богатството на хората се дължи на грамадните

пространства земи, с които те разполагат. Тия грамадни пространства са добри условия за тяхното развитие. Сиромахът може да си купи само 200 – 300 м. земя. Какво ще направи той с толкова малко място? Ще направи къща на 100 метра и ще му остане 200 метра свободно място. Какво ще сее на 200 метра и как ще се прехранва? По нямане на собствена земя, той започва постепенно да разчита на хората и казва: Наистина, аз нямам достатъчно земя, но еди-кой си има, от него ще взема на заем. Дойде ли човек до положение да взима земя, пари и други неща на заем, той е загазил вече.

Обаче, съществува едно общочовешко разбиране, което почива на известно вътрешно суеверие, на известно невежество. Според това разбиране, някой казва: Объркал съм се много, но нищо, ще се оправят работите ми. Този човек мисли, че работите сами по себе си ще се оправят. Вярно е, че работите всякога се оправят сами по себе си, но кога ще стане това? Какво ще правиш, докато дойде това време? То е все едно да кажеш, както мнозина казват, че пролетта ще дойде! – Да, пролетта ще дойде, но какво ще правиш, докато тя дойде? Че ще дойде пролетта, това е истина, но тази истина ни най-малко не помага пролетта да дойде по-скоро. Като кажеш една истина, с това положението ти не се подобрява. Действително, когато пролетта дойде, работата ти ще се уреди, но сега е мъчно, докато още пролетта не е дошла . Казваш: Не говоря ли истината? – Ти говориш истината, но тя се отнася за бъдещето, не за сега. – Но аз сега я казвам. – Ти сега я казваш, а тя ще се реализира в бъдеще. Днес ти не можеш да се ползуваш от тази истина.
Днес съзнанието на човека е дошло до положение да изказва и разбира Истината по три начина. Например, дойде при тебе някой и ти казва: Миналата година аз ти дадох 1000 лева. – Този е първият начин за изказване на Истината. Питам: какво те ползува обстоятелството, че някой - си в миналото ти е дал 1000 лева? Ти още тогава си изхарчил тия пари и си ги забравил вече. След това дойде друг човек при тебе и казва: За в бъдеще, когато дойде пролетта, аз ще ти дам 1000 лева. – Този е вторият начин за изказване на Истината. Питам: Какво те ползува обстоятелството, че някой-си ще ти даде за в бъдеще 1000 лева, когато ти днес, именно, се нуждаеш от тези пари? И най-после, дойде при тебе трети, изважда от джоба си пари и казва: Заповядай, давам ти още сега 1000 лева! Този е третият начин за изказване на Истината. Питам: Кой момент е най-важен? – Последният момент е най-важен, защото човекът иде при тебе, изважда парите и ги дава. Значи, настоящият момент, в който се постигат нещата ,е най-важен в живота на човека.

Същите три положения, три момента ние виждаме и в процеса на разбирането. Например, някой казва: Аз разбрах тази работа. Действието

е станало в миналото. Какво се ползува човек от това, че някога нещо разбрал? Друг казва: Аз ще разбера тази работа. Действието се отнася за бъдещето. И този момент не е много утешителен. И най-после трети казва: Разбирам тази работа. Действието става сега. Значи, настоящият момент в разбирането, в даването, в ученето, в яденето и в ред още процеси е най-важен. Важен е сегашният ден; важно е усилието, което днес, сега,в този момент правиш. Че някога си правил усилия, че ще правиш усилия в бъдеще, това не е толкова важно. На днешните усилия се надявай, от тях очаквай плодове! Известно е на всички че глаголът има три основни времена: сегашно, минало и бъдеще, които характеризират три епохи на човечеството – настоящата епоха, миналата и бъдещата. Тези три времена, тези три епохи имат връзка една с друга, но реалността на живота седи в настоящата епоха. Казвам: Някой човек живее само с миналото, друг – с бъдещето, а трети – с настоящето. Човекът на миналото казва: Добър човек съм бил. – Да, в миналото си бил добър. Човекът на бъдещето казва: Добър ще стана. – Да, в бъдеще ще станеш добър човек. Питам:Какво трябва да каже човекът на настоящето? – Добър човек съм.

Сега, щом се говори за Истината, ще ви дам един пример, с който да обясня причините на известни страдания и мъчнотии, които ви сполетяват. Представи си, че си гладувал цели три деня, и никой не се сеща за тебе, от никъде помощ не иде. Най–после, какво правиш ти?. – Заключваш се в стаята, за да не те смущава никой, и започваш да се молиш на Бога, да ти помогне. Невидимият свят чува молитвата ти и в резултат на нея казва на хляба: Иди на гости у еди-кой си човек, той те вика! Тръгва хлябът на път, крачи ли крачи. Като дойде до вратата, той похлопва, иска да му отвориш, да влезе в стаята. Обаче, ти не прекъсваш молитвата си, продължаваш да се молиш и питаш: Кой е там? Няма защо да питаш, кой е там, но стани, отвори на хляба и го покани вътре. Хлябът ще похлопа три пъти на вратата ти, и ако не му отвориш, той ще се върне назад. Ти още продължаваш да се молиш и казваш: Чудно нещо, защо не дойде никакъв отговор на молитвата ми! – Защото не ставаш да отвориш на хляба, който чака вън. Ти казваш: Много дълго се молих, но отговор не получих. Каже ли този човек така, аз разбирам вече, колко умен е той. Няма защо да се моли човек толкова много време. Като се помоли искрено, да прекрати молитвата си и да чака вече отговор. Трябва да настане в него тишина, за да чуе хлопането на хляба отвън. Той трябва да бъде на щрек, та още при първото похлопване, да стане, да отвори вратата, и веднага да покани хляба в стаята си. Щом го покани, ще му стане слуга. Станеш ли слуга на хляба, и той от своя страна, ще помисли, с какво още да ти помогне. А ти седиш на стола, като някой аристократ, и като чуеш, че се хлопа отвън, казваш: Влез! Как ще влезе хлябът, като си заключил стаята отвътре с ключ? – -Не, стани, отключи вратата на стаята си, отвори я и покани хляба

на гости. Щом хлябът влезе в стаята ти, ще каже: Изпратиха ме от невидимия свят,понеже в стомаха ти е имало някакво смущение,та, като специалист да уредя този вътрешен безпорядък.

Следователно, когато Божиите благословения идат в света, ти ще станеш,ще отвориш вратата на стаята и ще ги поканиш да влязат вътре. Всеки човек има три врати, през които посреща своите гости: едната врата е за обикновени гости, от материалния свят; втората врата е за гостите от духовния свят – за ангелите, и третата врата е за гостите от Божествения свят – за най-възвишените същества. Някой казва: аз много мислих по тази работа, но нищо не излезе. – Който много мисли, прилича на онзи, който много се моли. Няма защо да се молиш много, нито да мислиш много. Чуеш ли, че някой хлопа на вратата ти, стани, отвори вратата и покани този, който иде. Той е изпратен от невидимия свят, да ти донесе някакъв отговор, от който да оправиш работата си. Ако се молиш много, ако мислиш много и ако чувстваш много, а не отвориш вратата си на този, който хлопа отвън, никой няма да влезе при тебе, и работите ти ще останат неуредени. Казваш: Не мога да отворя, работа имам, моля се сега. Питам:Молитвата работа ли е? Да взимаш пари на заем, работа ли е? Да мислиш, работа ли е? Да чувстваш, работа ли е? Човек всякога трябва да прави вътрешен анализ на всички идеи, които функционират в съзнанието му, за да се ползува от тях. Не прави ли такъв анализ в себе си, той няма да има правилни разбирания, и работите му всякога ще остават неуредени. Днес хората мъчно разбират нещата. Ще срещнете хора, които са свършили няколко факултета и разбират много сложни въпроси, а не разбират най-елементарните работи в живота. Често те се натъкват на някоя истина, които и децата разбират, а те не могат да я разберат. Например, някои учени не могат да разберат, защо човек трябва да се моли. Молитвата е акт на сърцето, а не на ума. Тя принадлежи към един особен свят, а понеже учените живеят в съвсем друг свят, трябва да им се прави превод, що е молитва,и тогава те ще я разберат. Ученият казва: Да се моля на Бога, това подразбира да искам нещо от Него. Тогава,защо трябва да занимавам Бога със себе си? Ученият е прав само в едно отношение, което ще изразя със следния въпрос: трябва ли богатият човек да се моли на фурнаджията за хляб? – Не, той ще даде пари на слугата си и ще го прати на фурната, да вземе хляб, колкото му трябва. Богатият няма да се моли на никого да му направят къща. Той ще извади от джоба си пари, ще даде на един работник, на втори, на трети, и къщата му ще се направи. Само бедният се моли, защото няма пари; само невежият се моли, защото не знае и не разбира нещата. В молитвата има едно естествено, непринудено, Божествено състояние. Дойде ли човек до това състояние, той трябва да се моли.

Понякога човек не трябва да се моли, не трябва да смущава Божественото съзнание. – Защо? – Защото, или Бог е занят с нещо, и молитвите няма да стигнат до Него, или пък не трябва да се моли за неща, които утре ще донесат разочарования и нещастия. И тогава Бог не обръща внимание на никакъв плач, на никакви сълзи и викове. Трябва ли реката, която се втича в океана, да се интересува от това, дали Господ забелязва, че тя върши някаква работа? Каква работа е свършила тя? Реката казва: Много вода влях в океана. – Права е реката, много вода е дала на океана, но защо не казва, колко е взела от него? Ако направи един баланс на своите търговски сметки, тя ще види, колко е дала и колко е взела. Същите отношения на взимания и давания съществуват и между хората. Бедният човек казва: Аз се молих. – На кого? – На банкера. – За какво? – Да ми даде няколко хиляди лева на заем. Като му обещах, че в най-скоро време ще ги върна. Той се моли и взима пари. След това не отива повече при банкера да му се моли. Сега банкерът отива при него да се моли. – Защо? – Чака месец, два, три – не получава парите си. Тогава той пише една бележка на бедния човек: Господине, на еди - коя си дата Вие взехте от мене толкова и толкова лева на заем. Умолявам Ви, в най-кратък срок да изплатите задълженията си.

Значи, молитвата има две страни: някога ние се молим да придобием нещо, а някога се моли този, който ни е дал нещо, иска да му го върнем назад. И момата, и момъкът се молят. Най-първо момата се моли да се ожени, да намери добър момък. Тази молитва подразбира взимане пари на заем. Невидимият свят чува молитвата ѝ и изпраща един момък да я вземе за жена. Момъкът е капиталът, който ѝ се дава на заем. След няколко години се раждат деца. Те представляват лихвите на този капитал. Не се минава много време, и едно от децата заболява. Майката пак започва да се моли,но вече за друго нещо. Тя не иска втори мъж, но се моли за детето, да оздравее, т. е. да се подобри капиталът ѝ. Както виждате, невидимият свят има голямо доверие към една млада мома, като ѝ дава на разположение такъв голям капитал, който тя пуща в обръщение. Същото се отнася и за момъка. Това не са само отношения между мъж и жена, или между дъщеря и син, както се представят външно, но това са отношения между две души.
И тъй, който не разбира вътрешните връзки, вътрешните отношения в живота, ще каже: Взел съм, ще взема, взимам; или: дал съм, ще дам, давам; живял съм, ще живея, живея. Да говори човек за тия форми, само като известни действия, без да разбира техния вътрешен смисъл, това значи, да се намери в положението на поговорката: „Теле дойдох, вол си отивам". Ако човек върви по пътя на съвременната философия, той ще се намери в безизходно положение. За да се реализират нашите мисли, чувства и действия, изисква се правилно разбиране на живота и на природата. И тогава усилията, които правим в живота си, ще имат добри резултати.

Работим ли съгласно законите на разумната природа, ще можем правилно да градим; не работим ли съгласно тия закони, тогава ще се родят ред противоречия вътре и вън от нас: един ще каже, че е дал пари; друг ще каже, че някога ще даде; трети ще каже, че сега дава. Казвам:всички тия хора са прави. Който е дал пари нека отиде да си ги вземе. След това иде някой при вас, да ви иска пари на заем, и вие му давате. После пък вие ще отидете при него да му се молите, да ви даде парите назад. Сега ще видите, дали той ще ви слуша, както вие едно време го слушахте. Който казва „давам", той трябва да намери човек, комуто да даде тия пари.

Всеки, който се е молил някога, или който сега се моли, трябва да знае, как да се моли и кому да се моли. Някой се моли, но сам не вярва, дали молитвата му ще бъде чута. – Защо? – Защото не познава характера на онзи, на комуто се моли. Ето защо, човек първо трябва да проучи характера на онзи, от когото ще иска пари. Срещам едного, който ще иска пари на заем от един банкер, и го питам: Какъв човек е този банкер? Познаваш ли го ти? – Познавам го. Той е добър, справедлив, честен човек. Значи, този човек предварително е събрал сведения за банкера, и сега вече смело може да пристъпи към него за услуга. – Защо? – Има данни, на които разчита. Това подразбира, че касата на този банкер е пълна. Молиш ли се на банкер, когото познаваш, той казва: Аз влизам в положението ти, готов съм да ти услужа. Бръква в касата си, изважда няколко златни звонкови и ги наброява. След това изважда една полица, написва я, определя срока на изплащането и ти я дава да се подпишеш. Такъв човек постъпва умно, понеже е научил характера на банкера. Той взима парите и си отива.

Сега има и друго положение. Гледам, един човек се изправил и се моли на Господа. Питам го: де е Господ? – Не зная. Виждал ли си Го? Не съм Го виждал?-Тогава ,как се молиш на Бога, когото нито си виждал, нито знаеш де е? – Аз зная, че трябва да се моля, а де е Господ, това не зная. – Съгласен съм, човек трябва да се моли. Човек трябва да иска пари. Обаче, какъв смисъл има да се молим по няколко пъти на ден пред празната каса и нищо да не получаваме? Такава е молитвата на всеки бедняк, който иска пари от някой банкер, когото никак не познава. След това беднякът казва: Не струва да се моли човек! – Съгласен съм и с това. Престанете да се молите пред празните каси! Молете се пред пълните каси на банкерите, и то по всички правила на учтивостта. Молите ли се по този начин, ще получите. Някой казва: Унизително е за човека да се моли за пари на този – на онзи. С това той ограничава свободата си. – Вярно, унизително е човек да иска пари на заем, но питам: не е ли унизително за него да взима всеки ден от природата по няколко чекове? Това не ограничава ли също свободата му? Свободен човек е само този, който може да дъвче въздуха, а

не да го смучи. Какво ще кажете на това отгоре? Има същества, които дъвчат въздуха също така, както ние дъвчем хляба. Трябва ли да се доказва, че въздухът може да се дъвче?

Казвам: всички хора трябва да дойдат до едно вътрешно просветление, до едно вътрешно разбиране. За да се постигне това, те трябва да работят върху себе си и да се молят. Някой се изправил пред празната каса и се моли, като казва: колко ли ще ми даде тази каса. – Нищо няма да ти даде. Оставете настрана тия молитви пред празната каса! Молете се пред пълната каса, с будно съзнание и разбиране на това, което искате. Друг някой казва: Аз мога да се моля и в къщи, а мога да се моля и в църква. Казвам:ако се молиш само по форма, нито в къщи е приета молитвата ти, нито в църквата. На същото основание богатите родители казват: Ние можем да учим децата си и в училище, можем да ги учим и в къщи. – Не е въпросът де се учат децата, но как се учат. Ако детето прекара седем-осем години в училище, но нищо не учи, какво е придобило? Мнозина казват, че знанието ще изникне само по себе си, животът ще го донесе. Възможно е и това. Има случаи, когато някои хора никъде не са учили, но знаят много неща от живота. Обаче, така придобито знанието предизвиква вътрешно страдание у човека. – Защо? – Защото тези знания не са поставени на своето място. Вследствие на това, много от страданията и противоречията на съвременните хора се дължат на обстоятелството, че всяко нещо в живота не е поставено там, дето трябва. Щом е така, ние трябва да приемем, че причината за всички страдания и противоречия в живота сме ние сами. Дойде някой човек и ти даде някаква книга или пари. Ти ги туриш набързо някъде и не помниш, де ги туряш. На другия ден ги търсиш, не можеш да ги намериш, не помниш, къде си ги турил. Не ги ли намериш, започваш да се смущаваш. Това показва, че ти нямаш заведен ред, система да поставяш всяко нещо на своето място. Разумният човек ще постави и книгата, и парите на такова място, та като ги потърси, ще знае де са и няма да се смущава.

И тъй, ще знаете, че добрите хора, дето и да са, имат следното свойство: Те всякога са и близо, и далеч. Това значи: те са близо за себе си, далеч – за хората; близо за тези, които ги обичат, далеч – за онези, които не са разположени към тях. Като слушате тия неща, вие попадате в света на приказките „от 1001 нощ". Това е така за онези, които не са работили в миналото съзнателно върху себе си. Ако биха работили, те щяха да прилагат тия неща и да ги разбират. Ако обаче, работите сега съзнателно, ще сте годни за в бъдеще да прилагате всичко онова, което днес ви се вижда приказно и невъзможно. И тогава човек ще може да се моли, дето иска и както желае, без да се смущава от нещо. Истинската, дълбока молитва подразбира един кратък момент. Този момент, обаче,

продължава дълго време. Той е като Божественият лъч, който минава-заминава, но оставя своите последствия за дни и години, за векове и хилядолетия.

Казвам: от Божествено гледище молитвата представлява велико нещо. Тя е Божественият лъч, който излиза от душата на всеки човек. Щом е така, този лъч непременно трябва да мине през душите на всички хора, от най-малките до най-големите, които живеят по лицето на земята. След като направи този кръг, лъчът пак ще се върне при този човек, от когото е излязъл. Това време може да трае минута,може и един час,или един ден, а може би и месеци, и години – зависи от интензивността, с която молитвата е изпратена в пространството. До това време човек постоянно трябва да се моли, да подържа силата на този лъч, за да може той да направи своята обиколка. Някой хора мислят, че като се помолят веднъж за нещо, това е достатъчно. – Не, хванеш ли се веднъж на хорото, и да искаш вече да се пуснеш, не можеш. – Защо? – Законът е такъв. Помолиш ли се веднъж, твоята молитва трябва да мине през душите, умовете и сърцата на всички хора и след това пак да се върне при тебе. Щом се върне при тебе, ти вече си свободен. Някой човек, като се помоли веднъж и получи веднага отговор, казва: Няма да се моля повече. Обаче, помолил ли се е веднъж, природата вече го заставя да продължава молитвата си. Той вече носи последствията на своята молитва. Тя е тръгнала вече из пространството и пътува. Ти седиш спокойно, забравил си, че някога си се молил, и току изведнъж чуваш някой да дрънка на твоя телефон: Моля, изкажи се по-ясно, не те разбрах, какво искаше. Едва се справиш с него, друг някой те вика по телефона: Моля ти се, господине, не се чува добре, по-ясно говори, искам да разбера, какво е твоето желание. След него дрънка на телефона ти трети, четвърти и т. н. Ти си длъжен да обясняваш на всички, които ти искат осветление, защото иначе, или молитвата ти ще се предаде криво, или ще спреш предаването й. Понеже всички хора подемат твоята молитва, ти не може да се освободиш от нея, докато тя отново не се върне при тебе с известен отговор. Ти трябва да чакаш да се изредят два милиарда хора, и тогава да се освободиш. И затова, ако човек иска по-скоро да получи отговор, молитвата му трябва да бъде кратка, ясна, чиста и интензивна. Който е отправял неправилно молитвата си, казва: Повече не се моля! Тази работа няма край. – Това са безверниците в света. Туй обаче, е едната страна на молитвата.

Значи, молитвата има и друга, положителна страна. Тя се заключава в правилното предаване на мислите, желанията и чувствата. Който се моли по този начин, той е разбрал вътрешния смисъл на живота; той е разбрал вътрешната връзка, която съществува между всички хора на земята. Питам: Знаете ли тогава, кога, например, се е родила мисълта, която

минава този момент през ума ви? Ще кажете, че тази мисъл се е родила сега, в този момент. – Не, като знаете, какво нещо е молитвата, в нейния дълбок смисъл, ще знаете, че и всяка мисъл, която минава в даден момент през вас, се е родила преди вас. Както вашите мисли минават през ума на всички хора, така и мислите на тия хора ще минат през вашия ум. Значи, както твоите мисли имат свободен път да минават през умовете на другите хора, така и техните мисли ще минат през твоя ум. В това именно, седи красотата и хубостта в света. По този начин ти изучаваш мислите на другите хора, а те изучават твоите. Понякога през вашия ум минават велики, възвишени мисли, които са изпратени от разумни, велики същества от невидимия свят. Дали съзнавате това, или не, безразлично е, но това е дълбока философия и наука, която всички хора трябва да опитат и проверят.

Някой казва: Това може да са само предположения, които подлежат на щателно проучване и доказване. Не, ние не говорим по предположения. Когато говоря за един извор, аз съм бил при него, пил съм от водата му, изследвал съм я и я познавам. На връщане аз напълвам шишето си от водата на извора и я донасям пред вас, като казвам: Аз бях на извора и нося тази вода оттам. Много от съвременните хора сега седят, чакат наготово да им дойде нещо. – Нещата не могат да дойдат наготово. Станете, вземете шишето си и сами идете на извора, да си налеете от него чиста, кристална вода.

Казвате: Като се молим, все ще се наредят някак работите ни. Казвам: Ако вие не знаете правилно да се молите, работите ви няма да се наредят. Молитвата не седи в механическо произнасяне на думи. Когато човек се моли, или когато мисли, в ума му все трябва да остане нещо от тази молитва, или от тази мисъл. Ако човек е кюнец, през който водата само минава, без да остави нещо, този кюнец след време ще се изтрие. В съзнанието на човека всякога трябва да остава нещо, и то най-хубавото и най-красивото. Такъв трябва да бъде неговият идеал. Когато отива при някой извор, той трябва да напълни шишето си от главата на този извор. Той трябва пръв да напълни своето шише. Напълни ли го по този начин, той става извор и за другите хора. Напълни ли шишето си от опашката на този извор, той става чешма за другите хора. В първия случай човек ще разбере едно нещо, във втория случай – друго. Който не разбира този закон, ще каже: Много скъпо ми излезе това шише, да ходя на извора да го пълня! Казвам: Според мене, скъпо излиза шишето, което е напълнено от опашката на извора.

Сега вие се молите на Бога, песни Му пеете, но какви са резултатите от вашите усилия? Ставате, лягате, пак ставате и всяка сутрин забелязвате по

един нов бял косъм на главата си. Искате да се движите, да работите и виждате, че краката ви, наместо да заякват, започват да отслабват, да треперят. Наместо да ставате по-здрави, вие губите силите си и заболявате. Казвате: Защо става така? От толкова години вярвам в Бога, постоянно се моля, а получавам обратни резултати. Побелях, остарях, хората престанаха да ме зачитат. – Ако живеете със старите възгледи, никакви молитви няма да ви помогнат. Истинска молитва е тази, от която почерняват косите на стария човек. Когато пък младият се моли, косите му трябва да побелеят. Ако старият се моли, и косите му не почерняват, той не се е молил, както трябва. И ако младият се моли, а косите му не побеляват, и той не се е молил, както трябва. Някой казва: Аз много се молих на младини. – Побеля ли косата ти? – Не. – Тогава не си се молил. Друг някой казва: Аз много се молих на стари години. – Почерня ли косата ти? – Не. – Тогава и ти не си се молил. След усърдната молитва на стария ,ако не му изпратят малко черна боя, с която да боядиса косите си ,каква е била неговата молитва? Това се вижда малко смешно на хората, но смешните неща са верни.

Всички хора трябва да дойдат до едно дълбоко, вътрешно разбиране на молитвата, да разберат, че тя съдържа три качества в себе си. Истинската молитва трябва да остави в ума на човека поне една положителна мисъл, в сърцето му – поне едно положително чувство и в душата му – поне един малък подтик към възвишено и благородно действие.
Ако молитвата остави в човека тия три неща едновременно, тази молитва е реализирана вече, тя е изминала целия кръг. Да се реализира една молитва, това подразбира, да донесе на човека онзи капитал, който той очаква. И когато Господ не отговаря веднага на вашите молитви, причината за това е, че те не са минали още през умовете на всички хора, не са направили пълния кръг на движение. Когато молитвата на някого се препраща в пространството, тя минава през умовете на всички хора, и на тях се предоставя правото да се произнесат, дали трябва да се даде това, за което се моли той или не трябва. Значи, произвежда се един вид референдум. Всички хора гласуват: едни за вас, други против вас, и от болшинството на гласовете зависи, какъв ще бъде отговорът на вашата молитва. Ако повечето не са гласували във ваша полза, вие пак ще работите върху себе си, пак ще се молите, докато един ден получите положителен отговор. Значи, вашата молитва е реализирана вече.

Природата си служи със същия закон и в процеса на храносмилането. Ако храната, която влиза в устата, не се сдъвче добре, тя и в стомаха не може да се смели добре, и не може да се използува правилно; ако в стомаха не може да се смели добре, тя не може да се използува правилно и от белите дробове; ако и белите дробове не я използуват правилно, и мозъкът не

може да я възприеме и преработи, както трябва. По този начин възприета, храната не може да ползува човека. В този смисъл, храносмилането е важен вътрешен процес. Не е достатъчно само да се нахрани човек и да мисли, че процесът е завършен. Той трябва да държи съзнанието си будно, докато целият процес в него се завърши. И след това, ако е ял правилно, той ще почувствува в себе си вътрешен глад, едно приятно разположение към яденето. Не е ли извършен процесът правилно, той ще седне пред трапезата да се храни и ще каже: Ще ям, защото трябва да се яде, но не съм разположен нещо, не ми се яде. Не се ли храни правилно, човек може да изчисли, след колко години ще се яви някакво разстройство, някаква дисхармония в организъма му. Ето защо, съвременните хора трябва да проучват новите разбирания за храносмилането.

При изнасяне на тия истини, човек понякога се намира пред опасност да изгуби присъствие на духа. Който губи присъствие на духа си, той се намира в положението на онзи юнак, когото товарят пряко силите. Турят на гърба му най-напред един килограм и постепенно увеличават до сто и повече килограма. До колко килограма може да носи един юнак на гърба си? Започне ли товарът да надминава стоте килограма, юнакът чувствува вече тежестта му. Всеки трябва да знае, колко килограма може да носи на гърба си. Умният човек познава своята сила. В това отношение той прилича на извор, който постоянно се излива. Защо се излива изворът? – За да не се претоваря. Дойде ли неестествено увеличение на водата в него, той започва да прелива. Както се товари един извор с вода, така и човек трябва да се товари. Той не трябва да взима товар повече, отколкото може да носи. Изворът представя една естествена мярка. Някой казва: Как трябва да върша работата си? – Както изворът. – Колко трябва да се товаря? – Колкото изворът. – Колко трябва да давам? – Колкото изворът. – Колко трябва да взимам? – Колкото изворът. – Де трябва да се вливам? – В най-голямото море. – Отде трябва да мина? – Отдето искаш, но в най-голямото море се влей. – Все направо ли трябва да вървя? – И направо, и накриво върви, навсякъде можеш да лъкатушиш, но гледай на време да се върнеш и в морето да се влееш. Човек може да постигне всичко, което желае, но усилията, които прави, трябва да имат не само външен, но и вътрешен резултат.

Днес ние се намираме пред една нова епоха, която изисква хора с пробудено съзнание. Какво означава пробуждане на съзнанието и с какво се придружава то? Ще обясня с един пример, с какво се придружава пробуждането на съзнанието. Представете си, че вие имате няколко деца, които спят. Докато децата спят, те нищо не искат, защото нищо не ги смущава. Те представляват човек със заспало, с непробудено още съзнание. Щом се събудят, децата веднага се обръщат към майка си и започват да

викат: Мамо, дай хляб! Ако хлябът не е готов, трябва ли да се събуждат те? По-добре нека поспят още малко, до обяд, докато хлябът се приготви. Като се приготви хлябът, тогава ги събудете. Иначе, ще ви безпокоят. Някой казва: Време е вече и моето съзнание да се пробуди. Питам: като се пробуди съзнанието ти, хляб ще искаш ли? – Ще искам. – Имаш ли? – Нямам. Тогава, нека съзнанието ти поспи още малко, докато приготвиш хляба. Това значи: когато нашето съзнание се пробуди, ние трябва да имаме необходимата за него храна. Нямаме ли нужната храна, страдания ни очакват.

И тъй, първото положение, което трябва да спазвате в живота си, е следното: похлопа ли хлябът на вратата ви, прекратете молитвата си, станете, отворете му, поканете го най-учтиво в стаята си и започнете да му слугувате. Второто положение, което трябва да спазвате в постъпките си, е следното: вглеждайте се в живота на извора и всякога постъпвайте като него. Това е учението на Всемирното Братство. От хиляди години насам Белите Братя са такива, каквито днес ги знаем. Те се раждат готови души, а не стават такива на земята. Мнозина казват: Ние, Белите Братя... – Вие още не сте Бели Братя, а сте само оглашени. Много време има още, докато станете Бели Братя. Сега сте само сенки на Белите Братя. Някой казва: аз искам да видя един Бял Брат. Знаете ли, какво ще произведе във вас срещата ви с един такъв брат? Представете си, че вашият стомах е малко слаб, нежен, не е пригоден за силна храна. Обаче, вие виждате някъде хубава, добре приготвена баница с орехи, масло, със захар и силно желаете да си хапнете от нея. Най-после вие не можете да откажете на това силно желание и хапвате от тази баница. Не се минава дълго време, и стомахът ви се разстройва силно: явява се хлопане, чукане, преобръщане вътре и докато не изхвърлите баницата навън, никакво спокойствие не настава у вас. Казвам: Каквото разстройство предизвиква ореховата баница на слабия стомах, също такава дезорганизация представлява срещата на обикновения човек с един Бял Брат. Белите Братя не искат да причиняват никому страдания, но често пъти, в желанието си да направят някакво добро, получават се обратни резултати. Това се дължи на обстоятелството, че хората още не са готови за такива срещи. За готовите хора срещата с един Бял Брат е голямо щастие.

Ще приведа един пример от стария български живот, да се уверите, че наистина, неподготвеният човек не може разумно да се ползува от великите Божии блага. Едни богати и почтени родители имали единствено дете, момченце, което много обичали. Всички го наричали „галеното дете". Каквото пожелаело това дете, всичко му се доставяло. На училище не го пращали; между чужди и непознати хора не го пущали, и то си останало „галеното детенце". Бащата бил учен човек, философ и много богат.

Между хората той минавал за виден маг. Когато умрял, той оставил на жена си голямо наследство – пари и няколко магически предмети: пръстен, тояжка, чаша и кесия. Като завещание при смъртта си, той й казал да се ползува от парите всякога, когато й се яви нужда, а магическите предмети да задържи за тежки дни в живота си. Докато детето било малко, то седяло при майка си, но щом пораснало, станало голям момък и пожелал да отиде в света, там да поживее малко. Майка му се съгласила, приготвила го за път, като му дала една голяма торба с пари, да не прекарва труден живот.

Синът отишъл в съседното царство и спрял да пренощува в една страноприемница. В една от съседните стаи той чул да се говори, че царят на това царство имал много красива дъщеря, и който искал само да я зърне отдалеч, трябвало да даде една голяма кесия пълна със злато. Който искал да я види отблизо и да се разговаря с нея, трябвало да даде един чувал със злато. Като чул това нещо, младият момък пожелал да види царската дъщеря и си казал: Още утре ще отида да видя тази красива царска дъщеря. Станал той рано сутринта, приготвил се, взел със себе си пълна кесия със злато и се запътил към двореца на царя. Влязъл вътре и казал на слугите: Искам да видя царската дъщеря. Дал кесията със златото на един от дворцовите слуги, който го завел в една стая, отдето през една малка дупчица трябвало да види царската дъщеря. Навел се той пред дупчицата и успял да види само очите и устата й. Върнал се в страноприемницата, но в него вече силно растяло желанието да види изцяло царската дъщеря и да се поразговори с нея. Обаче, за реализирането на това свое желание, той нямал достатъчно пари, затова се върнал при майка си, да иска от нея пари. Започнал да разправя на майка си, че се заел с някакво голямо търговско предприятие, за което му трябвало много пари. Майка му казала: Синко, пари нямам, но баща ти ми остави една кесия, която струва повече от всякакви пари. Тя има следното свойството, че като я натискаш, започва да пуща пари.

Синът взел кесията и отишъл пак в царството на красивата царска дъщеря. Влязъл в една страноприемница и започнал да натиска кесията:той я натискал,тя пущала златни пари, докато напълнил един вагон със злато и тръгнал към двореца, да види добре царската дъщеря. Отишъл в двореца и казал на същия слуга: Искам да видя царската дъщеря! Въвели го при нея – цяла потънала във великолепие и красота. Като го видяла, тя се зачудила, отде може този млад човек да разполага с толкова много злато, затова го попитала: Ти да не си някой царски син? – Не съм. – Тогава, отде имаш толкова много злато? – Имам една особена кесия, с такова свойство, че като я натискаш, тя все пуща злато. – Донеси, да видя кесията! Той дал кесията на царската дъщеря, да я разгледа само, но тя я задържала за себе си, а

него изпъдила вън. Значи, младият момък видял красивата царска дъщеря, но загубил чудната кесия.
Питам: какво ще придобиете, ако видите красивата царска дъщеря, а изгубите чудната кесия? Галеният син взел от майка си и другите магически предмети, но като не бил разумен, той всичко изгубил. Докато човек върши глупости в живота си, той всякога ще губи кесията си. Пътят, по който сега вървите, иска хора с будни умове, които да познават Белите Братя. Ако един от тези Братя дойде при вас, той ще ви даде магическата кесия, но вие ще отидете да видите царската дъщеря, която ще вземе кесията, а вас ще изпъди навън. В този разказ майката представлява един от Белите Братя. Царската дъщеря също така представлява един от Белите Братя. Парите пък представляват разумността в човека. Това значи: за да видиш един Бял Брат, ти трябва да имаш правилни мисли, желания и постъпки. Имате ли тези три качества в себе си, Белият Брат ще остави в душата ви нещо възвишено и красиво. Нямате ли тези качества, той ще произведе във вас обратни резултати, ще вземе кесията ви, а вас ще изгони навън. По тази причина, именно, някои хора не могат да намерят истината. За такива хора, при съзнанието, в което се намират, по-добре е да не знаят Истината. Знаят ли я, тя ще им създаде големи страдания.

Като привеждам този разказ, това не значи, че човек не трябва да се стреми към Истината. Напротив, той трябва да работи, да се занимава с нещо, да търси Истината по начин, който намира за най-добър. Един ден той все ще се добере до истината, която ще го направи свободен. Засега хората още не са свободни, вследствие на което все ще имат изпитания. Физическият живот не може без изпитания. Обаче, дойдат ли изпитанията във вашия живот, вие трябва да ги разглеждате като наука. Нашите изпитания са предметно обучение за други същества. Когато ние страдаме, други се радват. И обратно: когато ние се радваме, други страдат. Започването на една работа от нас, за други е свършване на този процес.

Такива връзки, такива отношения съществуват между съществата и явленията в природата. Не схващате ли така нещата, вие ще имате крива представа, както за Бога, така и за онзи ред и порядък, в който Той действува. И тогава, всяка неправилна мисъл за Бога ще се отрази вредно върху вас. Причината за това не се крие в Бога, но във вашите неправилни мисли по отношение на Него. Тези неправилни мисли се връщат пак към вас, и вие изпитвате техните лоши последствия. Нищо лошо, нищо нечисто не може да отиде до Бога. По същия начин добрите и чистите мисли, които отправяте към Бога, пак ще се върнат към вас, и вие ще изпитате тяхното благотворно действие. Каквито мисли храним към Бога, такива ставаме и ние. Ако ние мислим, че Бог е всемъдър, съвършен и справедлив, такива ще станем и ние. Тъй щото, свободни сте да мислите и

добро, и лошо, но няма да се избавите от последствията на вашите мисли. Сега, като знаете, че всеки носи отговорност за своите добри и лоши мисли и чувства, това не подразбира да се върши всичко под страх. Какво ще роди страхът? – Пак страх. – Какво произвежда любовта? – Пак любов. Със страх, или без страх, всеки трябва да работи върху себе си. Ако ти сам не работиш върху себе си, други ще работят върху тебе; ако ти сам не се присадиш, други ще те присадят; ако ти сам не ядеш, други ще ядат заради тебе; ако ти сам не учиш, ще станеш предметно обучение за други. Всички същества в света, от най-малките до най-големите, имат свое предназначение. На всички хора сега предстои да извършат по една работа за Бялото Братство, т. е. за идване на Царството Божие на земята. Апостол Павел казва: „Горко ми, ако не проповядвам!" Това подразбира: ако човек не оре и не сее, гладен ще ходи; ако не си шие дрехи и обуща, гол и бос ще ходи; ако не си съгради къща, ще бъде изложен на всички природни стихии. Човек трябва да си съгради една къща за физическия свят, друга – за умствения и трета – за духовния свят. Щом си е съградил жилище за всички светове, той ще се избави от страданията, които могат да го сполетят.

Някой казва: Господ ще ни уреди работите. Пи-там: Ти като си съграждаш къща, с това не уреждаш ли работите си? Не е достатъчно само да има човек къща, но тя трябва да бъде съградена по всички правила на хигиената. Какво ще се ползува той от своята къща, ако тя не бъде съградена според хигиената? Каква полза ще му принесе неговата къща, ако тя бъде слаба и всеки момент може да се събори отгоре му и да го затрупа? Какво ще се ползува той от своята къща, ако тя бъде тясна, тъмна и влажна? – Това не е къща, но затвор. Може ли човек да съгради добре къщата си във физическия свят, той ще я съгради добре и в умствения, и в духовния свят. И обратното е вярно: не може ли човек да съгради добре къщата си във физическия свят, той не ще може да я съгради добре и в умствения, и в духовния свят. Това показва, че между физическия, умствения и духовния свят съществуват известни отношения.

Мнозина казват: Не струва да си гради човек къща. Това подразбира: не струва да градите къща, която да давате под наем. Съградиш ли си къща, живей сам в нея, не я давай под наем. Смешно е, аз да съм шивач, да шия на хората дрехи, а сам да нямам хубави дрехи. Ако съм шивач, аз ще нося най-хубавия костюм. Аз ще съм реклама за себе си. Няма защо да казвам: Вижте, какъв костюм уших на този, или на онзи господин. Ще кажа: Вижте моя костюм! Харесва ли ви? Ако ви харесва, ще знаете, че аз съм майсторът на тия дрехи. Майстор-шивач е само този, който може да ушие за себе си хубави дрехи. Какво виждаме в света? – Обущарите шият хубави обуща на хората, а за себе си не могат; шивачите шият хубави дрехи на хората, а за

себе си не могат. Законът обаче, изисква, човек да шие най-хубави обуща и най-хубави дрехи за себе си. Може ли да направи за себе си това, той и за другите ще бъде еднакво добър майстор.
Казано е в един от стиховете на Писанието: „Дадоха им бели дрехи да се облекат". Това се отнася за ония същества, които не знаят да шият. Обаче, всеки, който се стреми към Божествения свят, той трябва да научи изкуството да шие. Ангелите сами си шият дрехите. Съвременните художници никъде не рисуват Христа облечен с дрехи. Вземете картината, която представлява възкресение Христово и ще видите, че и там Христос не е облечен. Това показва, че художниците са дошли до истината, какво Христос сам шие своите дрехи, които никой не е видял. Христос още не е дал модел, какви трябва да бъдат дрехите на хората. Църквата представя Христа в различни дрехи, но никои от тях не Му прилягат. Тъй както днес църквата облича Христа, работите й никак не вървят напред. Тъй щото не са важни дрехите, които човек може да си представи във въображението, но важни са онези дрехи, които той изработва със своята мисъл, със своето чувство и със своето действие. Тази дреха никой не може да ви отнеме. Тя е реалната, съществена дреха на човека.

Някой казва: да имам и аз една такава чудна кесия, много нещо бих направил. – Какво бихте направили с тази кесия? Ще отидете с нея при царската дъщеря, която ще вземе кесията ви, а вас ще изпъди навън. Голямо изкуство е да знае човек, как да задържа в себе си хубавото, което придобива. Представете си, че някой ви даде тази чудна кесия, да разполагате с нея, както разбирате. Първо вие се чувствувате силен, мощен, мислите, че всичко можете да направите. Казвате: Имам ли тази кесия в ръката си, целият свят е мой! След това пожелавате да видите царската дъщеря. Отивате при нея и тя взима не само кесията ви, но и пръстена, и чашата, и тояжката ви, и вие оставате сам сред пътя, в лишения и мъчнотии. Какво ще правите? – Това което и галеният син направил. Той се принудил да отиде на един самотен остров, далеч от хората, далеч и от майка си, от която взел всичко, което тя имала. В този остров растели ябълки и смокини. Хапнал той една от ябълките, да ги опита, но какво било учудването му, когато се видял с рога? Значи, от ябълките му израснали рога. После хапнал от смокините, и забелязал, че рогата му паднали. Това го навело на една хубава идея, да напълни две големи кошници от плодовете,които намерил на острова: едната кошница да напълни с ябълки а другата – със смокини. Сега вече той намерил начин, как да си отмъсти на царската дъщеря.
Качил се той на един параход и отпътувал с него за царството, дето живеела красивата царска дъщеря. Влязъл в столицата на царството и отишъл в дома на една стара баба, дето оставил кошницата със смокините, и излязъл из града с кошницата, в която имало ябълки,да ги продава.

Обикалял той около двореца и продавал ябълките си, хубави, едри, червени, подобни на които никъде из царството не могли да намерят. Царските слуги видели този човек и го извикали в двора, да купят и те от тези хубави ябълки. Сложили от тях на масата пред царя, и всички ги опитали: и царят, и жена му, и дъщеря му, както и много от неговите придворни. Веднага след това израсли рога на всички, които яли от ябълките. Царят издал заповед да намерят продавача на ябълките, но всички усилия отишли напразно – никъде не могли да го намерят. Царят се видял в чудо и започнал да вика един след друг лекари да махнат рогата на всички, които яли от ябълките,но не се намерил такъв лекар. Дошъл един лекар да лекува царя, но не успял. Дошъл втори и той не могъл да го излекува. Една след друга падали главите на лекарите, които не могли да излекуват болните,но рогата още седели върху царските глави. Най-после царят обещал да даде дъщеря си и половината царство на онзи лекар или учен, който може да им снеме рогата.

През това време галеният син си пуснал дълга брада, да не го познае никой и отишъл в двореца, дето се представил на царя, като учен човек, като велик маг. Той казал на царя: Чух, че вие, и много хора около вас страдате от някаква особена болест. Аз съм учен човек и се наемам да ви излекувам. Които го видели, да влиза при царя с такава сериозна задача, споглеждали се помежду си и казвали: Горкият човек! И неговата глава ще отиде като на другите. Навярно нещо му е дотегнал животът. Ученият човек продължил: Аз видях много хора във вашето царство с рога, както и тук, в двореца, но владея изкуството да снемам рога. Мъчно е това изкуство, цяла наука е, но разбирам от нея. За целта, обаче, ми са нужни няколко пособия: първо, имам нужда от една кесия. Царят заповядал да му донесат някоя хубава кожена кесия. Донесли му една кожена кесия. – Не такава. Донесли му втора, от някаква особена материя, цяла обсипана с диаманти. – И тази не може да се употреби. Най-после царят отишъл при дъщеря си и намерил чудната кесия, но дъщерята не я давала. Бащата я взел и я дал на учения лекар. Той поискал още неща: пръстен, чаша и една тояжка, и то тези, именно, които царската дъщеря взела от него. При това, той казал на царя, че ще задържи всички тия предмети за себе си, защото само по този начин лекарството ще може да действува. Като получил исканите предмети, той дал от смокините на царя и на царицата. Те изяли по една смокиня, и рогата им паднали. Като дошло ред до красивата царска дъщеря, лекарят казал на царя: Вашата дъщеря има много грехове и, за да й подействува лекарството, тя трябва предварително да се изповяда. След като се изповядала царската дъщеря, той снел и от нея рогата. Значи, галеният син трябвало да изгуби всичко, за да стане умен, учен човек.

Сега остава още малко време, докато изтече 1929 година. Вие трябва да

използувате тази година разумно, за да можете през 30-та година, която иде, да си вземете изгубените неща. За това се изисква правилно разбиране, правилна връзка. Аз ви желая да придобиете хубаво вътрешно състояние на мир; ако не може да придобиете този мир в себе си, пазете поне хубавото, което придобивате. Не мислете, че лесно се влиза в Царството Божие. Това е сериозна задача. Ако човек влезе неподготвен в Царството Божие, той пак ще излезе. Всички трябва да работят и върху себе си, и върху другите. Животът на земята трябва коренно да се преобрази и ще се преобрази. Затова обаче, се изискват разумни работници. Всички, които искат да бъдат работници, трябва да използуват днешния момент – той е най-важен. Какво сте работили в миналото, това е свършен факт; какво ще работите в бъдеще, и то е хубаво, но днешният момент е най-важен. Каквото свършите днес, то ще създаде условия за бъдещата наука.

И тъй, желанието на вашите напреднали братя е да имате правилно разбиране за живата природа, за да влезете във връзка с нея. Придобиете ли това разбиране, вие ще схващате дълбокия смисъл на всички явления в цялата природа. И тогава, дето и да минете, всяко място ще бъде живо за вас. Не сте ли във връзка с живата природа, ще бъдете слепи и за най-хубавите места в природата. Запитайте един банкер, какво беше времето днес, той нищо не би могъл да ви каже. – Защо? – Защото през целия ден той е бил наведен над тефтерите си, правил сметки и изчисления. Какво особено е придобил от тия сметки? Запитайте някой виден бактериолог, какво особено е придобил след като цели 20 години е посветил изключително върху изследването на бацила на чумата? – Нищо друго, освен славата на учен човек. Какво значение ще има един ден този бацил, когато хората ще бъдат със съвършено чиста и здрава кръв? Бацилите живеят само в хора с нечиста кръв. Докато хората водят нередовен, неразумен живот, бактериологията има смисъл, но щом заживеят разумно, и бактериологията изгубва своето значение като наука. Обаче, човек трябва смело да изучава пътищата на злото.

Казвам: Молитвата е необходим акт за духовния човек. Докато човек се срамува да се моли, той не познава смисъла на молитвата. Докато се запитва, защо трябва да се моли, той не е на прав път. Да задава човек такъв въпрос, то е все едно да се запитва: защо трябва да пия вода? Тогава запитай се и обратното: защо не трябва да пия вода? Или, защо трябва да бъда богат човек? Защо не трябва да бъда богат човек? Защо трябва да бъда сиромах? Защо не трябва да бъда сиромах? Всеки който не може да носи и богатството, и сиромашията на гърба си, той не е силен човек. Приеме ли човек богатството, той трябва да приеме и сиромашията; приеме ли сиромашията, той трябва да приеме и богатството. Приеме ли знанието,

ще приеме и невежеството; приеме ли невежеството, ще приеме и знанието. Приеме ли доброто, ще приеме и злото; приеме ли злото, ще приеме и доброто. Тия неща вървят паралелно. Такъв е законът.
Кои са дълбоките причини за съществуването на този закон в Битието не знаем, обаче, този вътрешен паралелизъм съществува навсякъде в света. Човек не може да разреши задачите в живота си само със събиране; той не може да ги разреши и само с изваждане; той не може да ги разреши и само с умножение, нито пък само с деление. При решението на житейските задачи, трябва да се прилагат и четирите действия. Така Човек ще се добере до вътрешния смисъл на живота. Всяко действие има своя положителна и отрицателна страна. Ако човек събира лоши слухове, какво се говори за този, за онзи, или пък събира болни хора около себе си, той ще има един резултат. Обаче, ако събира около себе си все учени, способни хора, той ще има друг резултат. Най-доброто събиране е, когато учителят учи само способни, талантливи деца. Може ли учителят да направи такова събиране, той вече излиза от закона на пертурбациите. Когато се говори за молитвата, подразбираме будност на съзнанието. И тогава, всеки човек ще осъзнае, че той живее за всички, и всички живеят за него. Първият момент на истинския, на съзнателния живот започва с молитва. Пробуждането на съзнанието започва с молитва.; След пробуждане на съзнанието се проявява мисълта, после – чувството и най-после действието. Молитвата е личен акт. Човек се моли за себе си по свой вътрешен подтик, а не за това, че хората го принуждават. Само човек може да се моли. Това значи: молитвата е достояние само на същества с будно съзнание. Мнозина мислят, че учените хора не се молят. – Сам Христос се молеше. Той отиваше на планината да се моли. Питам: Ако е вярно твърдението, че учените не се молят, защо Христос се молеше? Ние знаем, че всички учени, всички велики хора се молят. Няма по-красиво нещо от молитвата на човек, на когото съзнанието е пробудено. Този човек има вече правилна мисъл, правилни чувства и правилни действия. Това са три области, от които човек черпи своите богатства. Мъдростта се проявява в мисълта, любовта – в чувствата, а истината – в действията. Не се ли молим правилно, нищо не може да се постигне. Щом разберем дълбокия смисъл на молитвата, ще знаем, че Бог мисли, чувствува и действува чрез нас. Това наричаме ние вдъхновение. Значи, човек трябва да се моли, за да се проявят и заработят чрез него Божиите мисли, чувства и действия.

Сега иде вече новото в света, което наричаме пробуждане на съзнанието. Щом дойде пробуждането, иде и молитвата, която носи със себе си прави мисли, възвишени чувства и красиви действия. Дойде ли това пробуждане в човека, той се наема с красива и сериозна работа. Затова и Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът". За да намерим този път, ние се нуждаем от светлина, от мъдрост. За да дойдем до истината, ние се

нуждаем от красиви действия. И най-после, за да дойдем до живота, ние се нуждаем от чисти и възвишени чувства и желания. Придобием ли всичко това, ние ще имаме положителна, Божествена наука, с която ще можем да работим.

4-та Беседа от Учителя, държана на
22 септември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_09_25 Разумни методи
лекция пред общия окултен клас

РАЗУМНИ МЕТОДИ

Размишление.

Чете се темата: „Произход на непостоянството“.
По какво се отличава непостоянният човек? Отличителната черта на непостоянния е тази, че каквато работа да започне, не я свършва докрай. Непостоянството на човека се дължи на отсъствие на нещо. Кога домакинята не може да завърши готвенето? Когато няма дърва или въглища. Следователно, всяка работа, която човек започва без желание, без любов, остава незавършена Когато желанията са силни, човек свършва работата, която е започнал. Колкото повече желанията отслабват, толкова повече и стремежите се намаляват. Оттук можем да извадим заключение, че постоянството на човека се определя от силата на неговите желания. Има случаи, когато човек започва една работа с жар и колкото наближава края, желанието му отслабва. При това положение тази работа непременно ще остане недовършена. Видите ли, че някой човек при излизане от дома си тича, ще знаете, че той няма да свърши навреме работата си. Той ще се умори още в началото и ще спре някъде на пътя. За предпочитане е, в началото човек да върви бавно, спокойно и постепенно да усилва хода си, отколкото в началото да бърза. Видите ли човек, който се залавя с големи работи, не по силите му, ще знаете, че той скоро ще отстъпи.
Следователно, успехът на човека в работите му се определя от силата на чувствата и на желанията му. Роденият музикант става музикант. Който не е роден за музикант, той скоро отстъпва — никакъв музикант не излиза от него. Само разумният човек е постоянен. Когато започне една работа, той знае, защо я започнал и прилага всичкото си постоянство и усилие да я свърши. Човек може да бъде постоянен и в доброто, и в злото. Щом желанието на лошия човек е силно, той постоянства да го реализира и успява. Досега постоянството в злото, в глупостите е било по-голямо, отколкото в доброто и в разумните работи. Днес обаче, стремежът на човечеството е по-силен към разумните работи, вследствие на което прилага постоянството си в това направление.
Упражнение: *Лявата ръка напред, с дланта нагоре. Бавно издигане на дясната ръка и поставяне над лявата, със свити пръсти, като че изсипва нещо. Издигане на дясната ръка, отваряне на пръстите и поставяне на място.*
Двете ръце изтеглени напред, една до друга, с длани, обърнати към лицето. Бавно отделяне една от друга и изнасяне настрана. Направете това упражнение няколко пъти. След това свалете ръцете си.

Сега, ако допрете лявата ръка до тялото си и само от лакътя я вдигнете нагоре, с длан също нагоре, нищо няма да получите. Това е пасивно движение. Ако с това движение на ръката отидете при някоя чешма или извор, цял ден можете да седите, без да получите нещо. Това движение означава: ако искаш, дай; ако не искаш, не давай. Изворът ще си тече и нищо няма да ви даде. Искате ли да получите нещо от него, вие трябва да се наведете, да проточите цялата си ръка напред, да обърнете дланта си нагоре, да я свиете като чашка и така да гребнете от извора. Това значи, да влезете в контакт с него. Също така трябва да постъпва човек и когато се моли, когато иска нещо от Бога. Свиеш ли ръката си и кажеш: Господи, ако обичаш, дай ми нещо! — ти нищо няма да получиш. Молиш ли се, ти трябва да бъдеш активен, да направиш такова движение и с ръцете си, и със сърдцето си, и с мисълта си, да почувства Бог, че искаш нещо, че си готов да приемеш и да приложиш. Без да заповядвате, ще искате настоятелно, с готовност да приемете нещо. Ще каже някой, че не е знаел, как да иска. Това значи, че не е знаел, как да постави ръката си. Ако беше знаел, как да постави ръката си, щеше да получи нещо.
И тъй, когато правите упражнения, знайте, че те ще имат резултат само тогава, когато се вършат от съзнание, когато почиват на някакъв велик закон, а не на внушение. Упражнения, които не почиват на някакъв вътрешен закон, които нямат съдържание, дават лоши резултати, или пък нямат никакви резултати. На каквато възраст да е, човек трябва да прави разумни, правилни движения. Правилни движения са тия, които са тясно свързани с мислите и с чувствата на човека. Няма ли връзка между мислите, чувствата и движенията на човека, в него се явява вътрешна дисхармония. Като прави разумни упражнения, човек помага при самовъзпитанието си, както и при възпитанието на младото поколение. Няма ли разумност в движенията и в упражненията, по-добре да не се правят.
Мнозина се отнасят небрежно към упражненията. Те мислят, че и без упражнения може. И без упражнения може, но ще дойдат болести и страдания. Когато сте неразположени, когато сте в дисхармонично състояние, преди да започнете работата си, направете едно-две упражнения. Като направите упражненията, състоянието ви ще се измени. Всичко в природата е в движение. Следователно, и човек трябва да се движи, да прави съзнателни упражнения. Използвайте упражненията като метод за трансформиране на лошите състояния. Всяка мисъл, всяко чувство, всяка постъпка е израз на движение. По мисълта, по чувството и по постъпката на човека може да се определи посоката на неговото движение. Който разбира това, той може геометрически да определи движението на човешките мисли, чувства и действия. За пример, триъгълникът определя човешките мисли, чувства и действия. От формата на триъгълника се определя самия човек. Например, равнобедреният

триъгълник представя идеалист човек.

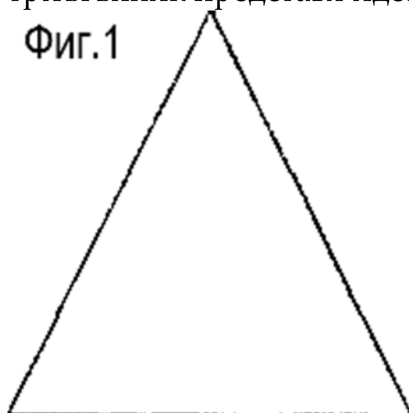

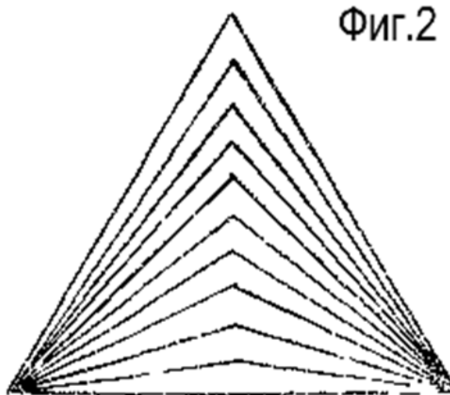

Колкото повече ребрата на този триъгълник се намаляват, човек става по-голям материалист (фиг. 2). Като се намаляват ребрата, най-после те се сливат с основата на триъгълника и се получава права линия. Щом се превърне в права линия, човек умира. Като разбере, че материализмът не е истинският живот, но движение само по права линия, той ще се върне отново в живота, да изучи проявите на Бога и на природата.

Да бъде човек материалист, това значи да се учи, да ходи, да оре, да сее, да чете и да пише, да върти търговия и т.н. Това е все движение, но за да се движи, човек трябва да слиза от високо място. Колкото е по-високо мястото, отдето човек слиза, толкова и движението му е по-бързо и по-силно. Мисълта регулира движението. Ако скъсява пътя на своите мисли и чувства, човек забавя движението си. Слушате ли някой да казва, че човек не трябва да бъде толкова голям идеалист, не трябва да бъде много добър и благороден, знайте, че той намалява линиите на своите мисли и чувства и свежда целия живот към правата линия, към равнина. Дойде ли до това положение, той сам подписва своята смъртна присъда. Наистина, дойде ли човек до правата линия, т.е. до равнината на живота, там всяко движение престава. Движението на материализма се дължи пак на човешките мисли и чувства. Докато мисли и чувства, човек е на добър път. Обаче, изгуби ли мисълта и чувствата си, той е осъден на смърт. За да се развива правилно, човек трябва да хармонизира своите мисли, чувства и постъпки. Хармонията в мислите, чувствата и постъпките на човека се изразява геометрически във вид на равностранен триъгълник. Колкото повече съзнанието на човека се разширява, толкова по-дълги стават страните на триъгълника. Вие можете да познаете характера, мислите и чувствата на човека и по неговия почерк. С това се занимава специално графологията. По почерка на човека се познава, дали е тщеславен или горд, скромен или алчен.

Като ученици, вие трябва да вървите съобразно законите на разумната природа. Тя не търпи никаква алчност, нито пристрастие. Тя е определила за всеки човек известна дажба за деня, и всеки трябва да се задоволи с нея.

Отделя ли някой от своята дажба на други, а той остава гладен, природата го обвинява в пристрастие. Има смисъл да отделя човек от своята дажба за другите, само ако те нямат нищо. Имат ли еднаква дажба, всеки трябва да се задоволи с това, което му е дадено. Човек не трябва да проявява пристрастие не само по отношение на материалния свят, но и по отношение на своите мисли и чувства. Както се грижи за тялото си, така трябва да се грижи за сърдцето и за ума си. Пренебрегне ли сърдцето и ума си, човек преждевременно остарява и изсъхва. Докато е на земята, човек трябва да храни еднакво и тялото, и сърдцето, и ума си. Ако си музикант, задоволи първо себе си със своята музика, а после окръжаващите. Ако си поет, задоволи първо себе си, а после ближните си. И ако музикантът или поетът, чрез своята музика или поезия могат да се справят със своите мъчнотии и противоречия, те ще могат да помогнат и на своите ближни. Тъй щото, каквото искате да дадете на хората, първо трябва да го опитате върху себе си.
Съвременните хора се стремят към известно верую, към известни идеи, без да се спират върху въпроса, защо им е това верую, или защо им са тия идеи. Има смисъл човек да подържа известно верую, но не само за някакво материално благо. Едно верую или една идея има смисъл само тогава, когато може да се приложи във всички области на човешкия живот: в материално, в сърдечно и в умствено отношение. Каква идея е тази, която не може да повдигне човека над обикновеното ниво в живота? Какво верую е това, с което човек не може да разреши мъчнотиите и противоречията на своето сърдце? — Кое верую е право? — Всяко верую, което е в хармония с човешките мисли и чувства, което не се изменя, е право. Веруюто, идеите на човека, трябва да бъдат такива, че да предизвикват постоянен растеж в неговия триъгълник. Най-малкото изкривяване или скъсяване на страните на триъгълника се отразява върху човешкото лице. По лицето на човека физиономистът чете всички чувства и мисли, били те прави или криви, които минават през неговото сърдце и неговия ум. По бръчките на лицето също така може да се чете, какъв живот е минал човек, какви преживявания е имал. Като види бръчки на лицето си, човек казва: Остарях вече. Да каже човек за себе си, че е остарял, това е лесно, но важно е да си отговори, като е остарял, дали е поумнял или оглупял.
Можете ли да наречете умен човек този, който, след като е живял десетки години на земята, казва, че душа не съществува, че Бог не съществува и човек трябва да гледа интереса си, да не се разсейва с отвлечени въпроси. Това не е някаква особена философия. Така и животните мислят. Всяко животно подържа своите интереси. Тогава защо сте недоволни от животните? Защо преследвате вълците, лисиците, мечките? Оставете вълка свободно да напада овцете, а лисицата — кокошките. Докато разсъждава по този начин, старият не е поумнял. Ние наричаме стар човек онзи, който се е учил добре в живота, вследствие на което е поумнял. Той

разбира себе си, разбира и хората. От всяко движение на човека, той познава, готов ли е за услуга, за жертва, или не е готов.
Представете си, че отивате при един банкер да искате пари на заем. Той ви погледне, почеше се по главата и, или ви услужва, или не. — От какво зависи това? — От почесването. Който знае френология, той познава центровете на главата и, според почесването на човека, на едно или на друго място, може да каже, готов ли е такъв човек на услуги, или не. Ако банкерът се почеше по мястото, дето е центърът на милосърдието, той е готов да даде пари на заем. Обаче, ако се почеше отзад на главата, той взима в съображение семейното си положение, мисли за жена си и децата си и отказва всякаква услуга. Когато човек се почесва тук-там по главата си, това показва, че главата му още не е доразвита, нито доокопана. Когато лозарят престане да копае лозето си, това показва, че то е минало през копане и остава вече гроздето спокойно да зрее. — Аз трябва да имам определени възгледи за живота. — Ако от днес нататък започнеш да изработваш някакви определени възгледи за живота, ти си в положението на лист, който всеки вятър може да свали от дървото и да го разнесе по целия свят.
И тъй, за да изработи човек нещо от себе си, да се определи, природата го е поставила на големи изпитания. Много от изпитанията и страданията на човека са създадени от разумния свят съзнателно, за да го изпитат. Кой създава мъчните задачи? — Учените, разумните хора. Те създават ред задачи на ученика и настояват да ги реши. Разумният човек решава всичките си задачи правилно. За да решава задачите си правилно, човек трябва да има право разбиране. Мнозина от вас говорят за нови идеи, а същевременно ходят в старите си разбирания. Мислите ли, че който не вярва, той ще избегне мъчнотиите на живота? Нито който вярва, нито който не вярва, могат да се освободят от мъчнотиите. Мъчнотиите и страданията представят ралото, което разорава нивата. Какво ще стане с човека, ако ралото никога не обръща неговата почва? Когато ралото оре земята, това показва, че господарят му има вяра в своята почва. Той знае, че като я разоре, ще получи добри резултати. Докато нивата се разорава, човек се надява на нея. Престане ли да се разорава, господарят и я продава на други, да се освободи от нея. Човек живее докато има мъчнотии и страдания. Престанат ли мъчнотиите и страданията, престанат ли умът и сърдцето да работят, човек е осъден на смърт. При сегашните условия на живота, невъзможно е човек да се намира в пълно задоволяване на своите нужди. На човека никога не се дават страдания и мъчнотии извън неговите сили.
Всичко, което става в природата, е разумно. Следователно, страданията, които природата налага на човека, са според силите му. Дойде ли до положение да не понася страданията, човек изгубва съзнанието си. Докато човек може да издържа, страданията му са в рамките на неговата сила. Не

може ли да издържа, на помощ му идват същества, по-силни от него. Страданията, през които човек минава, се подчиняват на специален закон: първоначално страданието е слабо и постепенно се усилва, докато стигне до най-високата си точка. Оттук то не се намалява изведнъж, но постепенно слиза надолу, докато изчезне. Щом се забележи този критичен процес, ние казваме, че настъпва освобождаване на човека. Някои хора се стряскат даже от най-малките си страдания, а въпреки това казват, че са вярващи. Каква е тази вяра, която допуща да се стряскаш от най-малкото страдание? Истинска вяра е тази, чрез която човек може да издържа и при най-големи мъчнотии и страдания. Който има вяра, той може да мине и през най-страшното сражение на бойното поле и да излезе незасегнат. Бог му е казал да мине през сражението, и той вярва и проявява послушание. Той минава и заминава, на никого нищо не казва и излиза неповреден. Той чува Божиите думи и ги изпълнява. Той има вътрешно убеждение, че съществува една сила в света, която управлява всички. При това положение той знае, че без волята Божия косъм няма да падне от главата му. Обаче, ако на своя глава човек мине през сражението, да се покаже пред хората, още на първата крачка ще бъде убит. Следователно, всяка работа, която човек започва в името Божие, дава добри резултати. Не започва ли работата си в името Божие, още на първата крачка ще бъде убит, т.е. ще се обезсърдчи и обезсили.
И тъй, силата на едно верую се заключава не в това, което човек може да направи, но в запазване на връзката си с Първата Причина. Каквото и да се случи в живота ви, дръжте тази връзка в ума си. Някой се моли на Бога и на другия ден още очаква да получи отговор. Не получи ли, той се обезсърдчава, сърди се, гневи се. Защо трябва да се сърди? Милиони и милиарди същества отправят молитвата си към Бога. Те трябва да чакат реда си. Всеки ще получи отговор на своето време. — Ама защо аз да не съм пръв? — Там е въпросът. Никой не знае, кой ще бъде пръв. Казано е, че Бог не гледа на лице, но на сърдце. Друг някой пък не се моли, под предлог, че не иска да занимава Бога със себе си. Той не иска да занимава Бога със себе си, а като се намери в затруднение, купува си един лотариен билет и очаква да спечели. В деня на теглене на лотарията той започва да се моли, дано спечели нещо, да подобри положението си. За да спечели, човек трябва да има разбиране, да знае, кой билет е пълен. Вземе ли, например, билет № 1565 или № 1676, той нищо няма да спечели. И двата билета са безплодни. Числото пет е мома. В № 1565 има две моми, които се карат за един момък. Дом, в който има спор, никога не успява. Двете моми се бият за момъка. Като съберете цифрите на числото 1565, ще получите числото 17, от което нищо не излиза. Единицата е бащата, а седморката — синът, които постоянно се карат. Като съберете единицата и седемте, ще получите осем — последната майка. Ако можете да разложите числото осем на съставните му части, вие ще знаете, кой билет печели.

Има едно вътрешно съчетание на числата, по което можете да познаете, кои билети печелят, и кои — не печелят. Затова обаче, се изисква не механическо, а вътрешно, органическо разбиране на живота.
Като ученици, вие трябва да работите в съгласие със законите на разумността. Всеки от вас трябва да има убеждение, да знае, че това, в което вярва, е абсолютно право, да не се съмнява в него. Всеки трябва да знае, живее ли според законите на разумността, или не. Човек не знае най-важните работи за себе си, а мисли, че като умре, ще отиде между ангелите и там ще научи всичко онова, което на земята не е могъл да научи. Кой човек знае, че като умре, ще отиде между ангелите? Не е въпрос да мисли, че е възможно, но той трябва да бъде абсолютно убеден в това, което мисли. За тази цел, човек трябва да подигне вярата си, да влезе в по-висок свят. Влезе ли в по-висок свят, той няма да се съмнява и колебае, няма да преживява вътрешни пертурбации. Докато дойде до това положение, човек постоянно се оплаква, че няма любов между хората, че никакво братство не съществува и т.н. Човек не живее според законите на любовта и страда, защото не вярва в Бога, в себе си и в своя ближен. Следователно, за да живее в любовта, човек трябва да съзнава, че животът му излиза от Първата Причина — основа на нещата. После, той трябва да проявява живота си, който е вложен в него. И най-после, той съзнателно трябва да прилага и към ближния си всичко, което е вложено в него. Няма ли това съзнание, той ту ще има добро разположение, ту ще го изгубва. За да запази доброто си разположение, човек трябва да бъде мъдър, предвидлив, да вижда препятствията на пътя си и да знае, как да ги премахва. Щом може да запази своето разположение, той е дошъл до вътрешно равновесие.
Съвременният човек губи равновесието на живота си, защото се занимава със задачи, които не влизат в неговата програма. Например, слушате някой да пита, ще живее ли, или ще умре. — Това не е негова работа. Щом пита, човек трябва да знае, че донякъде от него зависи да живее или да умре. Той не се спира върху отговорността, която носи за своя живот, но се запитва, отде дойдоха Адам и Ева да съгрешат и да оставят цялото човечество да им изкупва греха. Човек търси причината и последствията на нещата, без да разглежда своя живот и отговорността, която лежи върху него. Адам беше поставен в рая, между растенията и животните, на които трябваше да даде имена. Като минаваха животните пред него, две по две, всяко с другарката си, Адам видя, че няма нито едно животно, с което би могъл да се разбере. Тогава той помоли Бога да му изпрати другарка, подобна на него, с която да се разбира. Тук той направи първата погрешка. Бог задоволи желанието му, като извади едно от ребрата му и направи от него човек — жена, която нарече Ева. Като я видя, Адам извика: „Тази е плът от плътта ми и кост от костта ми“. Тази е втората погрешка на Адама. Той помисли, че Ева е негова плът и кръв, но Бог му показа, колко е прав в мисълта си. Един ден,

когато Ева се разхождаше в райската градина, тя видя една змия, обвита около дървото за познаване на доброто и на злото, от което им беше забранено да ядат. Змията проговори на Ева: Защо не ядете от това дърво? — Бог ни забрани. Той каза, че в който ден ядем от плодовете на това дърво, ще умрем. Змията отговори: Няма да умрете, но ще станете като Него. Ева се изкуси от тия думи, веднага взе един плод и даде от него и на Адама. И тук Адам направи трета погрешка. Той измоли от Бога другарка, но не Го попита, как трябва да се отнася с нея. Без да питат Господа и двамата ядоха от забранения плод и оголяха.

Като четат историята на първите човеци, съвременните хора турят всичката вина за неуспехите си върху тях, без да се замислят и видят, че и те правят същото. Днес и мъжът и жената се женят, без да питат Господа. Деца раждат, пак не питат Господа. Те вършат всичко на своя глава, вследствие на което оголяват. Като се видят в това положение, те се запитват: Какъв смисъл има животът? Не струва човек да се жени. — Не е там въпросът. Човек трябва да възстанови отношенията си към Първата Причина. Каквото предприема, той трябва да се отнесе към ума си, да вземе неговото съгласие. Чувствата на човека имат отношение към неговите мисли, а постъпките му — към неговите чувства. Иска ли да удари някого, човек трябва да запита чувствата си, да иска тяхното съгласие. Значи, той трябва да запита ума и сърдцето си и, каквото му отговорят, така да постъпи.

Всички хора на земята и до днес играят ролите на Адам и Ева, вследствие на което светът още не е оправен. Тук мъжът сгрешил, там — жената, другаде — децата, и в края на краищата едни от други се оплакват. Майката се жертва за дъщерята, бащата — за сина, но един ден и дъщерята, и синът ги изпъждат от дома им. Какво възпитание, какви жертви са тези, които имат такива резултати? — Да оженим децата си, да ги наредим. — В коя Божествена книга е писано, че родителите трябва да женят децата си? Адам поиска другарка от Господа, но не запита, къде да я тури. Ако отидете в някоя банка, ще видите, че всичко е на мястото си: левовете при левовете, стотинките при стотинките, наполеоните при наполеоните и т.н. Хората са намерили място на всички неща, но само мъжът не знае, къде да постави жена си, и жената не знае, къде да постави мъжа си. Понеже жената е излязла от реброто на мъжа, там трябва да се постави тя.

Днес всички хора се запитват, кога ще се оправи светът. Отговорът е много прост. Светът ще се оправи, когато мъжът и жената придобият една глава, една уста и два крака. Когато единият върши някаква работа, другият ще седи вътре и оттам ще съветва. Единият ще говори, ще ходи, ще върши работата, а другият ще мълчи, ще седи на едно място, вътре в него, и ще съветва. Мъжът и жената постепенно ще сменят ролите си, но ще представят едно цяло: ту жената ще бъде отвън, а мъжът — отвътре, ту

мъжът отвън, а жената — отвътре. Това се отнася не само до мъжа и жената, но до всички общества, народи, държави. Всякога един ще говори, ще се движи, а другите ще бъдат негови сподвижници в мисли и в чувства. За всеки даден случай един човек ще бъде на лице, а другите — негов тил. В света само Бог мисли, само Бог говори, само Той се движи, а хората са проводници на Неговата мисъл, на Неговите чувства и на Неговата воля. Щом съзнаят това и го приложат, хората влизат в законите на единство и общност. Не са ли проводници на Божественото, те ще живеят в разединение, разпръснато, както днес живеят. — Ама аз не мога да бъда еднакво разположен към всички хора. — Ако външно не можеш да бъдеш еднакво разположен, стреми се поне по мисъл да постигнеш това. Не работиш ли съзнателно в това направление, ти ще попаднеш под закона на еволюцията, дето нещата се постигат бавно. Например, с мисълта си човек може да отиде до слънцето за осем минути, с трен — за 250 г., а с биволска кола — за десет милиона години. Еволюция е това. От човека зависи да съкрати или да удължи времето за постигане на някоя своя идея. Еволюцията е за биволите, развитието — за треновете, а разбирането — за светлината. Който иска да икономисва времето си, с цел да го употреби за някаква важна работа, той ще си послужи с бързината на светлината. Желая ви отсега нататък да се движите с краката на светлината. Когато крадецът обмисля как да краде, той е бавен. Щом постигне целта си и открадне нещо, той става бърз. Когато добрият човек иска да помогне на болен, на страдащ, той е бърз. Когато свърши работата си, той става бавен. Следователно, ако в започване на една добра работа сте бързи, а след свършването и — бавни, вие сте добър човек. Ако при започване на една лоша работа сте бавни, а след свършването и — бързи, вие сте в положението на апаш и крадец. Следователно, за доброто бъдете в началото бързи, а в края — бавни. За злото бъдете и в началото, и в края бавни. При злото трябва да мислите много, да го направите или не. Ако пък направите някакво зло, не бягайте. Бъдете готови да понесете последствията на своите постъпки. Чуете ли някъде да се говори истината, не ходете да питате този-онзи да я приемете или не. Бог е във вас, ближните ви — също, посъветвайте се с тях и веднага приемете истината. Остане ли да ходите от къща на къща да се съветвате с всички хора, вие сте фалирали. Живеете ли по стария начин, както досега сте живели, вие сте фалирали. Приемете новия живот и вървете напред.

Време е вече да възприемете истината, да дадете път на Божественото в себе си, за да помагате и на ближните си. Това изисква и Бог, и природата от човека. Всеки трябва да си създаде такава стабилна идея за Бога, за природата, за себе си и за своя ближен, че никой да не е в състояние да го разклати. На тази идея той трябва да разчита при всички случаи на своя живот. Това е първата и пряка задача на човека, а не да решава задачите на цялото човечество. Ако е право хората да се занимават със задачите на

човечеството, Бог, който е съвършен, сам би решил тази задача. Той е дал задачи на всеки човек отделно. Реши ли човек правилно задачите си, с това се решават и задачите на цялото човечество. Всяко нещо, което е допуснато в света, има своя велика цел. — Защо са допуснати страданията в света? — В страданията се крият велики блага, които човек трябва да използва. Радостите и страданията в живота имат свое велико предназначение. От човека се иска само едно: да се учи от радостите и страданията. Защо са допуснати, това не е негова работа. Днес между страданията и радостите съществува голяма преграда. Един ден, когато хората разберат тяхното предназначение, преградата помежду им ще се махне, и те ще се примирят.

И тъй, дръжте в ума си само такива мисли и в сърдцето си такива чувства, които минават за чисти монети. Всяка фалшива мисъл и фалшиво чувство не се приемат. Отидете ли с тях на пазар, веднага ще ги върнат. Ако на светския пазар не се приема нищо нечисто, нищо лъжливо, колко повече невидимият, разумният свят не би ги приел. Отидете ли с нещо нечисто между разумните същества, те веднага ще ви върнат назад. — Ама ние вярваме в Бога. — Това е фалшива монета, с която те не могат да си служат. Те веднага ще я върнат назад. От всички се иска вяра в любовта и непреодолима любов към Бога. Имате ли тази любов, нищо в света не може да ви разколебае, нищо не може да наруши вашето равновесие. Вярвайте в любовта към Бога. Стремете се към вътрешно самовъзпитание, като прилагате всеки ден по нещо ново в живота си, което да служи за градиво на вашето светло, красиво бъдеще.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина пребъдват в нас.

5. Лекция от Учителя, държана на
25 септември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_09_27 Три идеи
лекция пред специалния клас

ТРИ ИДЕИ

Размишление върху пътя на живота.

Тема за следния път: „Произход на човешкото сърце“.

Колко и какви положения могат да съществуват между три точки? Ако имате точките А, В и С, между тях съществуват следните отношения:
А:В.
А:С.
В:А.
В:С.
С:А.
С:В.
Какъв превод можете да направите на отношението между тези точки в живота? Ако направите обикновен превод, ще имате обикновени резултати.

Представете си, че ви предстои да извървите един път пеш. Ако минете един път по него, можете ли да кажете, че го познавате? Вие познавате общите черти на пътя, но не и подробности. Ако минете десет пъти по него, ще го познавате повече, но пак не изцяло. Вие можете да сте минали десет пъти по него, само зимно време. Значи, ще познавате пътя, но при зимна обстановка; ще знаете, колко сняг пада на това място, как изглежда околната обстановка и т. н. Ако минете пролет пак десет пъти през същото място, ще знаете, какви цветя и дървета има в околността и как се развиват те. Ако минете десет пъти през лятото, ще имате познания за това място, но пак специфични, според времето. И най-после есента ще ви даде също така специфични познания за този път. Значи, като минете 40 пъти през това място, по десет пъти през всяко годишно време, вие ще имате пълна представа за местността. Всяко годишно време дава специфични познания и опитности на човека.

Какво представят годишните времена в човешкия живот? Пролетта представя детинството на човека, лятото – юношеството, есента – зрялата възраст – възмъжаване, а зимата – старостта. Какво иде след старостта? – Смъртта. Има ли училище в смъртта? Има. Като умре, човек влиза в ново училище, пред вратата на което го посреща професорът и му казва: Каквото носиш, ще го дадеш. Като отнемат от човека всичко, най-после остава съзнанието му. Единственото нещо, което човек запазва след

смъртта си, това е неговото съзнание.

И тъй, когато влезе в училището на смъртта, първо, човек минава през периода на старостта. Отличителната черта на старостта е даването. Като остарее, човек дава всичко, което е спечелил, понеже не може да го носи със себе си и става последен сиромах. Човек остарява, понеже непрекъснато трупа богатства. Когато товарът му става непоносим, той започва да се прегърбва, краката му не държат и най-после умира. Смъртта се явява като облекчение за него. Тя го освобождава от излишния товар и го праща отново на училище. Товарът на стария се дължи на неговите мисли, чувства и желания. Неестествените желания представят непоносим товар за човека. Също така има идеи, които са непоносими за човешкия ум, въпреки това той се наема да ги реализира. Като не може да издържи на тежестта им, той най-после остарява и заминава за другия свят.

Следователно, в училището на смъртта човек минава четирите фази на живота по обратен път. Той започва със старостта, минава в зрялата възраст, юношеството и най-после отново дохожда до детинството. Като дете, той става толкова малък и лек, че може да мине през най-малките дупчици на училището, което е херметически затворено. Щом влезе във фазата на детинството, човек иска вече да бяга. Нищо не е в състояние да го задържи в училището на смъртта. Той не чака никакво разрешение, да излезе от училището, не пита и професорите си, може ли да излезе, но бяга. Най-малката дупчица да намери, той се измъква и излиза навън. Освобождаването на човешката душа от училището на смъртта наричаме „раждане“, или „завършване курса на училището на смъртта“. В това училище има само една врата, през която професорите влизат и излизат. Само те знаят тази врата. Обаче, когато ученикът от това училище мине 40 пъти през пътя на смъртта и стане малък, лек и въздухообразен, той намира тази врата и излиза навън, в широкия свят. Излезе ли веднъж от тази врата, повече не се връща. Затова, че си е позволил да излезе от тази врата, професорите му налагат наказание – обличат го отново в плът и го пращат на училище да учи. Училището, в което го изпращат, е наречено „земя“ – земно училище.

Какво ще кажете сега, вярно ли е това, което ви говоря? Ще кажете, че вие не искате да се занимавате с неща, за които не знаете, съществуват ли, или не. Как се занимавате с точката, за която се знае, че не заема никакво пространство, че не съществува? При това, ако се даде тласък на точката, тя започва да се движи и образува права линия, която заема пространство – има едно измерение. Как е възможно от нещо, което не съществува и не заема пространство, да излезе нещо пространствено? Значи, точката крие в

себе си възможността да създаде нещо пространствено. Ако пък подвижите правата линия, в посока, перпендикулярна на своето движение, образува се плоскост – с две измерения. Как излезе плоскост от правата линия? Ако плоскостта започне да се движи в перпендикулярна посока на себе си, ще се образува тяло. Къде се криеше тялото? В плоскостта няма тяло, но то се образува от движението ѝ. На същото основание казвам: Смъртта не е в живота, но животът може да произведе смъртта. И обратното е вярно: смъртта не е живот, тя не съдържа живота в себе си, но може да го произведе. Следователно, ако животът може да произведе живота, животът може да произведе и смъртта.

Сега ще ви запитам: Може ли смъртта, която представя потенциална енергия т. е. енергия в покой, да се превърне в кинетическа? Може. Защо? Защото, докато има потенциална енергия, непременно има и кинетическа. И обратното: докато има кинетическа енергия, ще има и потенциална. Значи, докато има смърт в живота, ще има и живот в смъртта. Ще кажете, че това е сложна работа. Сложна или проста, тя не се отнася до вас. Вие гледате, как млади моми и момци играят на хорото и се чудите, как се залавят за тази работа. Това не се отнася до вас. Ще кажете, че е глупаво човек да се върти. Не е глупава тази работа. Като се въртят на колело, младите моми и момци изучават кръга, измерват дължината на окръжността. Ако питате младата мома и младия момък, защо се въртят, защо играят на хорото те ще ви отговорят, че изучават свойствата на кривата линия. Като се въртят известно време, те вадят заключение, че всички точки на периферията са еднакво отдалечени от една вътрешна точка, наречена център.

Значи, младите моми и момци изучават свойствата на кривата линия на хорото, дето центърът е гайдарджията. Вниманието на всички точки от периферията е насочено към гайдарджията. Всички слушат, какво ще свири той. Жив кръг е хорото. Защо? И центърът се движи, и точките на периферията също се движат. Точките, които образуват окръжността, се различават една от друга: едни са положителни, а други – отрицателни. Момците са положителни точки, а момите – отрицателни. В живота ние уподобяваме момъка и момата на чук и наковалня. Момъкът е чукът, а момата – наковалнята. Тежко на онзи, който попадне между чука и наковалнята. Докато са сами, чукът и наковалнята са тихи и спокойни, добре се разбират. Дойде ли някой между тях, веднага те стават активни. Чукът не позволява да се приближи някой до наковалнята. В обикновения живот това наричат ревност. Който се е опитал веднъж само да влезе между чука и наковалнята, втори път не си позволява. Той знае, какво значи, да се намираш между чук и наковалня. С други думи казано, между момата и момъка може да съществува един център. Между тях няма място

за втори център. Ако се опита някой да стане втори център, той е намерил смъртта си, или най-малко, гърбът му е познал, какво значи чук и наковалня.

Съвременните хора се оплакват от страданията си и се питат, коя е причината, че страдат. Много просто. Те страдат, защото са застанали на пътя между чука и наковалнята. Какво ще стане с тях? Ще живеят. В първо време човек не може да понася страданията, вследствие на което умира. Наистина, вие срещате много мъртви хора в света, които се оплакват, че животът им няма смисъл. Какво трябва да направят, за да осмислят живота си? Ако сами не могат да осмислят живота си, страданията ще дойдат. Ще кажете, че сте умрели вече. Страданията ще ви съживят. Колкото повече страданията шибат човека, толкова по-лесно го съживяват. Докато чукът не играе върху гърба на човека, той не мисли сериозно. Щом чукът започне да се слага върху гърба му, той започва да мисли право.

Някои хора се оплакват, че нямат успех в живота си, че работите им не се нареждат добре, че не могат да постигнат желанията си. Те са на крив път. Те не знаят, че в който ден реализират желанията си, ще умрат. Като знаете това, радвайте се, че не сте реализирали всичките си желания, за да се продължи живота ви. Що се отнася до страданията, каквото и да правите, те са неизбежни. За да се реализира една идея, или едно желание, те непременно трябва да минат през страдания, през чука и наковалнята.

И тъй, не е страшно човек да страда, но страшно е, когато не разбира, защо идат страданията. Някой се оплаква, че е беден, че дядо му умрял, без да остави никакво наследство. Питам: Какво можете да очаквате от човек, който се надява на дядо си и на баба си? Преди всичко, този човек не вярва, че дядо му е жив, а започнал да го осъжда, защо не му оставил наследство. Как е възможно да съдите умрял човек? Вие можете да осъждате само живи хора, но не и мъртвите. При това, фактът, че сте беден, че живеете при лоши условия, още не показва, че няма изход от положението ви. Вие трябва да знаете, че когато човек не може да разреши някой въпрос по един начин, трябва да потърси друг начин. Ако не можете да подобрите положението си с наследството, което сте очаквали, ще го разрешите по друг начин. Когато правата линия срещне препятствие на пътя си и не може да върви напред, тя се пречупва, взима перпендикулярно положение на себе си и образува плоскост.

Следователно, ако не можете да разрешите един въпрос по пътя на първото измерение, ще го решите по пътя на второто измерение. Ако не можете да го решите по пътя на второто измерение, ще го решите по пътя на третото измерение и т. н. Страданията в света идат, именно, затова, да

заставят човека да работи, да решава задачите си самостоятелно. Ако пътуваш от София за Варна и по-нататък не можеш да вървиш, ти ще бъдеш принуден да слезеш в града и да измениш посоката на своята дейност. Вместо да продължаваш пътя си, ще влезеш в нови отношения с хората от този град и ще потърсиш работа. Ако имаш някакво изкуство или някакъв занаят, лесно ще прекараш, но ако нямаш нищо в ръцете си, тогава ще започнеш отново да работиш и да се учиш. Щом е дошъл на земята, човек трябва да се учи. При каквито условия да се намира, той трябва да търси начин да прояви своите сили и способности. Какво ще направите, ако попаднете в чужд град, без стотинка в джоба си, без знание на език, без познати и близки? Тук ще похлопате, там ще похлопате, докато най-после се домогнете до нещо.

Един индус описва подобна своя опитност. Той изпаднал между чужденци, без никаква пара в себе си, без познати, без знание на език и след дълго лутане – гладен и уморен, дошъл най-после до пълно отчаяние. По едно време намислил да се обърне към Христа с молба, да му помогне да излезе от това положение. Той си казал: Господи, ако ми помогнеш да се справя с това положение, обещавам, че ще тръгна в Твоя път. Един ден, като се молил, стаята му се изпълнила с голяма светлина, и той чул глас: „Аз дойдох да спася света и се пожертвах за него. Трябва ли сега, при това малко изпитание, в което си изпаднал, да се самоубиваш? Започни да работиш, и аз ще ти помагам“. След това светлината се изгубила. Като дошъл на себе си от тази опитност, той изпитал голяма радост и решил да изпълни обещанието си, да тръгне след Христа. Думите, които чул от устата на Христа, произвели преврат в душата му. Дълго време след това, той си спомнял своята опитност и си казвал: Христос дойде при мене, каза ми няколко думи и си замина, но думите Му произведоха преврат в душата ми. Те осмислиха моя живот.

Съвременните хора се стремят към придобиване на знания, но това не е достатъчно. Да има човек знания, това значи, да тури повече или по-малко товар в мозъка или в сърцето си. Към какво знание трябва да се стреми той? Към Божественото, защото само то може да осмисли живота. Ако човек се обезсърчава и отчайва, той не е дошъл още до това знание. Придобие ли Божествено знание, човек дохожда в положението, в което се е намерил апостол Павел и казал: „Всичко считам за измет, за да позная Христа“. В този случай Христос представя идея, която разрешава всички житейски въпроси. Човек се ражда, расте, развива се, но това не са идеи, това са само възможности. Човек минава през юношеска възраст, възмъжава, остарява, но и това не са идеи, а само възможности за постигане на известни идеи. Най-после човек умира, но и с това всичко не се свършва. Той отива в училището на смъртта с единствената задача, да се

смали толкова много, че да мине през тясната дупчица на живота, през вратата, от която само професорите минават. Не е достатъчно само човек да мине през пътната врата, но той трябва да бъде свободен, т. е. така да мине, че никой да не го хване. Хванат ли го, ще го облекат в плът и ще го изпратят отново на земята да се учи. Да придобие човек свободата си и да може по свое желание да се качва на небето и да слиза на земята, това е задачата на неговия живот.

Съвременният човек разполага с много възможности, които трябва да използва за реализиране на своите идеали. Една от възможностите, която му е дадена, е младостта. Той се ражда, расте, минава през детинство и юношество и се проявява като цвят в живота. Целта на този цвят е да завърже, да даде плод, и плодът да узрее, но и това не е крайната цел на живота. Защо? Защото, ако човек се прояви като круша или ябълка, ще го изядат. Ако е жито, ще мине през воденичния камък и ще го месят, пекат, за да послужи за храна на другите. Важно е, през каквито процеси и да минава, да запази будно съзнанието си.

Като млади, вие трябва да си създадете нов мироглед за живота. Ще кажете, че не струва човек да живее. Какво ще прави, ако не живее? Ще излезе, че ако не иска да живее, човек трябва да се самоубие. Аз пък казвам: Преди да се самоубие човек, т. е. преди да даде път на обезсърчението и на отчаянието в себе си, човек трябва да направи един важен опит в живота си. Този опит се заключава в търсене и намиране на вътрешната истина на живота. Заслужава човек да търси истината и да я намери, защото единствена тя осмисля целокупния живот. Всеки човек трябва съзнателно да търси истината. Не я ли търси, страданията ще дойдат. Една е задачата на всеки човек – да осмисли живота си. Той ще го осмисли по два начина: или чрез търсене и намиране на истината, или чрез страданията. Естественият път за осмисляне на живота седи в търсене на истината. Страданията идат като последствие на нежеланието на човека да търси истината.

Религиозните ще кажат, че задачата на човека е да служи на Бога, да Го обича и да изпълнява волята Му. Всичко това представя съществена храна за човешката душа. Като говори човек за тази храна, наяде ли се? Ще кажете, че храната трябва да се дъвче добре. Сдъвкват ли я? От хиляди години насам хората ядат, дъвчат храната си, почиват си, но нито се нахраниха, нито сдъвкаха добре храната си, нито си починаха, както трябва. Като видят, че нищо не са постигнали, те казват: Ние сме длъжни да живеем добре, да се обичаме, че каквото дойде. Така е, каквото дойде, но старост иде, а след нея смърт иде. Какво ще правите след всичко това? Не е достатъчно само да се говори. Ако говори за красиви и добри работи,

човек трябва да знае, че тъкмо за тях не може да се говори. Силни, добри и красиви неща са тия, за които човек никога не говори. Срещате един човек слаб, изнемощял, гладен, три дена не е ял. Вие носите пълна торба с хляб. Трябва ли да му говорите, да вярва в Бога, да се моли? В дадения случай, каквото и да му кажете, вашите думи не хващат място. Единственото нещо, което можете да направите, е да извадите един хляб от торбата си и да го сложите пред него. Това ще бъдат най-силните думи. Той взима хляба, хапва си добре, възстановява силите си и благодари. Какви по-силни моменти можете да очаквате от това – да дадеш и да вземеш? В случая, и даването, и взимането са на място. Даване и взимане с любов са изразители на новите идеи в света.

И тъй, ние наричаме Нова идея онази, която може да накара човека да стане, да оживее и възкръсне, т. е. да напусне старото. Новите идеи носят в себе си кремък, огниво и прахан. Ако в студена зимна нощ попаднете всред планината, без дърва, без кибрит и без огън, вие сте осъдени на смърт. Обаче, ако в джоба си напипате кремъка, огнивото и прахханта, вие сте спасени. Ако праханта ви е суха, лесно ще произведете огън. Щом запалите огъня, положението ви се сменя.

Значи, идеите на човека трябва да носят в себе си огън, на всяко време да го стоплят и изсушат. Ако те не носят огън в себе си, по-добре да се изхвърлят навън. Каква наука е тази, която не може да запали праханта на човека, да си направи огън, на който да се грее? Науката трябва да се приложи, да осмисли човешкия живот. Не може ли да направи това, тя трябва да се изхвърли навън. Стремете се към онази наука и философия, които могат да запалят праханта ви, да произведат огън, на който да се греете. Истинска наука е онази, която произвежда светлина в човешкия ум и топлина в сърцето му. Дръжте тази наука в себе си, защото във всички критични моменти на живота ви тя може да просвети ума ви и да стопли сърцето ви. В тази наука се крият новите идеи – идеите на кремъка, на огнивото и на праханта.

Сега ви оставям да мислите върху трите нови идеи – огнивото, кремъкът и праханта. Ако можете с тях да запалите огъня на своето огнище, животът ви ще се осмисли.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

5. Лекция от Учителя, държана на
27 септември, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
* Три идеи
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_09_29 Духът Господен
неделна беседа

ДУХ ГОСПОДЕН

„Дух Господен е на мене, защото ме проводи да благоветствувам на сиромасите"
Лука 4:18

Учените, както и простите хора, често се запитват, какво може да им се говори и трябва ли да им се говори. Някои хора казват, че трябва да им се говори, а други, че не трябва. За да докажат правотата на своя възглед, последните се спират върху животните и казват: Ето, никой не говори на животните, но въпреки това, те живеят, растат и се размножават. На същото основание – и на хората може да не се говори, и те пак да си живеят, да растат и да се развиват. Да говори човек, това е тъй необходимо, както и да яде. Значи, между яденето и говоренето има известно съотношение. През целия си живот, човек яде и говори. Ако само един или два пъти яде човек, това още не разрешава въпросите на живота. И като яде, и като не яде, в края на краищата, човек все ще умре; но в първия случай, смъртта ще настъпи скоро, в продължение на няколко деня, а във втория случай – в продължение на десетки години. Бавната, продължителна смърт е подобна на опънат конец, който постепенно се изтънява, докато най-после се скъса. Тъй щото, въпросът не седи в яденето или в неяденето, но в правилното хранене. Човек трябва правилно да се храни, право да мисли и да чувства, както и право да действа.

Съвременните хора казват, че човек трябва да има вяра. – Какво може да допринесе вярата на човека? Някой вярва, че на планината някъде има чист извор. Той тръгва по направление на този извор и след няколко часа се намира пред него. Какво е придобил от вярата си в този извор? Друг вярва в хляба и си купува един хляб. Трети пък вярва в парите и се стреми към придобиване на богатства. Какво може да придобие човек с вярата си в хляба, или в парите, ако стомахът му е разстроен и не може да яде? Какво ще се ползва той от вярата си в извора, ако не може да пие от неговата чиста, кристална вода? Вярата на човека в нещо има смисъл, само тогава, когато това нещо може правилно да се използва и приложи в живота. Възможностите на човека са два вида: външни и вътрешни. Външно, богатият има възможност да си купи всичко, каквото пожелае, но няма вътрешна възможност, да се ползва от това, което си е купил: стомахът му може да е разстроен, или пък не знае правилно да се храни. В първия случай – той всякога ще бъде гладен, а във втория – всякога ще преяжда. Вътрешно, сиромахът има здрав стомах, знае правилно да се храни, но

няма пари, не може да задоволи желанията си, да си купи, каквото иска. Първият казва: Да имах здрав стомах! Вторият казва: Да имах пари! Какво трябва да направят тия двама души? Богатият, който разполага с много пари, трябва да даде част от богатството си на сиромаха. Сиромахът пък, който разполага с вътрешно богатство, трябва да даде част от своето знание и разбиране на първия. Така, именно, ще стане правилна обмяна на енергиите между двамата. Всеки човек трябва да даде нещо от себе си. Като съзнава това, той никога няма да се осмели да простре ръка за просия. Докато между хората става правилна обмяна, бедни няма да има, а просяци – още повече. В такъв случай, просията съвършено ще изчезне. Днес, обаче, една част от хората са външно богати, а вътрешно сиромаси, лишени от възможности да приложат своето богатство. Втората категория хора са външно сиромаси, а вътрешно богати, но и те са лишени от условия да приложат своето богатство.

Религиозните хора разчитат на своята вяра в Господа, в Исуса Христа и мислят, че като умрат, ангели ще слязат от небето и ще ги занесат при Господа. Там ще ги посрещнат със слава и почести. В това отношение, те мязат на турците, които си въобразяват, че като отидат на онзи свят, ще се намерят пред планини от сладък пилаф, от който ще ядат до насита. Въпрос е, дали ще намерят на небето това, което си представят. Добре е, понякога, хората да си въобразяват, че ще станат богати, учени, силни. Това ще ги насърчи, да могат да работят, да се стремят към нещо. За човека е важно да гледа на настоящето, какво, днес, може да постигне. Какво е бил в миналото и какво ще стане в бъдеще, не е важно. Той трябва, съзнателно, да използва условията на настоящето, да си приготви светло бъдеще. Какво трябва да направи богатият, в този си живот? И какво трябва да направи сиромахът? Богатият трябва да пренесе богатството си, от едно място на друго. Всички клиенти на богатия човек са сиромаси. Ето защо, той трябва да пренесе част от богатството си при тях, в натура – във вид на жито, царевица, дрехи, обуща и т.н. Сиромахът пък, като счетоводител – приема нещата и записва, какво е получил. Той държи точна сметка – какво и колко дават богатите. Богатите ще бъдат съдени по списъците на сиромасите. Когато, в невидимия свят, съдят някой богат, сведения за неговите добри и лоши дела се взимат от сиромасите. Ако наказанието му е по-голямо, отколкото трябва, богатият има право да апелира, да се провери, дали сиромасите не са направили някаква грешка в изчисленията си. Богатите пък, ще дават сведения за сиромасите. Те ще се произнасят върху наказанието на сиромасите. И богати, и сиромаси, всички ще бъдат съдени. Ако сиромасите са наложили по-големи наказания върху богатите, и ако богатите са наложили по-големи наказания върху сиромасите, делата се прекратяват. Тогава и богатите, и сиромасите се изпращат отново на земята, да изравнят сметките си. Ако сиромахът е научил урока

си като сиромах, той се отказва от счетоводителската си служба и заема друга някоя. Той казва: Не искам вече сиромах да бъда. Наситих се на затвори, на съдилища. Тук откраднал 20 лв., там откраднал един хляб – хайде в затвора. Като полежи в затвора, месец – два, той започва да се оправдава със сиромашията си. Ами, ако богатият е в затвор, той с какво може да се оправдава. Богатият се оправдава с това, че не занесъл навреме част от богатството си на сиромасите. Като му дотегне затвора, той казва: Не искам повече богат да бъда. По-добре да осиромашея, отколкото да се занимавам с разнасяне на богатството си, от едно място на друго. И богатият, и сиромахът носят отговорности. Следователно, човек не трябва да бяга от отговорности в живота, но да ги изпълнява, точно навреме и правилно. Щом и богатият, и сиромахът изпълняват отговорностите си, и богатството, и сиромашията са намясто. Чрез богатството, човек може да развива такива добродетели, каквито, чрез сиромашията, не може. И обратно: чрез сиромашията може да развива такива добродетели, каквито чрез богатството не може.

Съвременните хора не разбират смисъла на богатството и сиромашията и без да мислят много, някои набързо се произнасят, че богатите хора са крадци и разбойници. Други пък казват, че сиромасите са крадци и разбойници. – Не, не е така. Това е пристрастно заключение. Нито всички сиромаси, нито всички богати са крадци. Има крадци в света, но те не са нито само сиромаси, нито само богати. Другаде слушате да се казва, че учените развалят света. – И това не е вярно. Има невежи хора, които развалят света така, както и някои учени. Кой обръща колата: който знае пътя, или който не го знае? – Който знае пътя, той може да обърне някъде колата, но пак ще я оправи и ще продължи пътя си. Обаче, който не знае пътя, той може да попадне в някоя задънена улица и мъчно може да се оправи. Който иска да бъде господар на положението, той трябва да върви пеш, че нито да обръща колата сред пътя, нито да влиза в задънени улици. Като не разбират законите на живота, мнозина казват: Да се оправи веднъж светът, че и аз да се оправя. – Отде знаят те, че светът не е оправен? И защо трябва да чакат, светът да се оправи, че, след това, те да се оправят? Ако чакат светът да се оправи, ще минат хиляди и милиони години. Това е криво разсъждение. Трябва ли човек да чака, всички хора да минат пред него, че тогава той да поеме същата пътека? Много пътища водят към бащиния му дом. Щом види, че много хора се блъскат по една и съща пътека, той трябва да вземе друга посока и по нея да се върне у дома си. Ако рече да чака, всички хора да се извървят, той трябва да се въоръжи с търпение. След хиляди години, ще дойде неговият ред, но той ще бъде много изостанал. Защо трябва да чака той, хиляди години наред? Ще кажете, че тук работи законът на еволюцията. Хората не разбират този закон. Еволюция съществува само при чист и свят живот. В грешния

живот, обаче, има само инволюция. – Все ще придобием някаква опитност. – Каква опитност може да придобие човек, който, ден след ден, трупа дългове? Колкото повече дълговете на човека се увеличават, толкова повече расте и отчаянието му, докато, един ден, си тегли куршум и свършва. – Каква еволюция има в това? Така работите не се оправят. Куршумът нито оправя работите, нито разрешава задачите на живота. Той представя край на една философия, в която няма никаква логика, никакво оправдание.

Христос казва: „Духът Господен ме прати да благовествувам на сиромасите". Духът Господен представя разумното, възвишеното начало, което може да посети човека и да работи в него. Дали ще Го приеме човек в себе си, или не, това е друг въпрос. Важно е, че Духът прави човека истински човек. Когато Духът Господен влезе в човека, той го праща да благовествува на сиромасите разумното Слово. Ако Духът не влезе да работи в човека, неговата участ ще бъде като тази, на животните. Той не би се различавал от тях. Без Духа Господен, човек не може да има никакво светло бъдеще. Това се отнася не само за отделния ученик, но и за семействата, за обществата, за народите, както и за цялото човечество. Всеки индивид, всяко семейство, всяко общество, пък и цялото човечество имат своя специфична мисия, която трябва да изпълнят. Ако индивидът, семейството, обществото, народът и цялото човечество не изпълнят мисията, за която са предназначени, очакват ги страдания, разочарования и смърт.

„Духът Господен е на мене и ме помаза да благовествувам на сиромасите". Помазването е реална опитност, която човек изживява, вътре в себе си. Всички хора могат да минат през процеса на помазването, но по различен начин. Всеки човек минава през специфични опитности. Невидимият свят никога не дава еднакви опитности. Няма двама души в света, които да са минали през еднакви опитности. В разнообразието, именно, седи красотата на живота. Всеки човек има своя специфична основна идея, която го отличава от другите хора, но тази идея го свързва с Великото начало на живота. Тази идея представя център на вселената. Значи, всички хора, като се движат по точките на окръжността, със стремежа си към своята основна идея, се срещат в центъра на вселената, в центъра на Битието. Като се движат по периферията, те образуват окръжността, т.е. орбитата на Битието, на вселената. Това виждаме и в геометрията. Когато една точка, в движението си, образува крива линия, еднакво отдалечена от една вътрешна точка, наречена център, получаваме окръжност – крива линия и кръг – пространство, заградено от тази крива линия. Всички точки на окръжността са еднакво отдалечени от центъра, но нямат еднакви прояви. Ако това разнообразие не съществуваше, кръгът не би могъл да се образува.

Сега, като се говори за душа, някои от съвременните учени и философи си задават въпроса: Как е възможно, душата, която е духовно начало, безпространствена, да живее във физическото тяло на човека, което заема място в пространството? Какво представя безпространствеността, те не могат да обяснят. Донякъде, само геометрията разглежда въпроса за безпространствеността. Тя казва, че точката не заема никакво пространство. Следователно, точката е безпространствена, без никакво измерение. Обаче, ако точката придобие някакъв импулс и започне да се движи, тя ще образува права линия, която заема пространство и придобива едно измерение – дължина. И тук можем да зададем въпроса: Как е възможно, нещо безпространствено, при движението си да образува нещо пространствено? Ние можем да отговорим на въпроса, по следния начин: Всяко безпространствено нещо, при движението си, образува нещо пространствено. Пространственото е резултат на безпространственото. Правата линия има само едно измерение – дължина. От движението на правата линия, обаче, се образува плоскост, която има две измерения – дължина и широчина. Ако плоскостта продължава да се движи под прав ъгъл, тя образува тяло, което има три измерения – дължина, широчина и височина, или дълбочина. Тъй щото, правата линия, плоскостта и тялото са резултати, получени при движението на точката, на безпространственото, в три различни посоки.

„Духът Господен е на мене". Казвате: Как е възможно, Духът Господен, духовното начало, да присъства във физическия човек? – Много естествено. Сегашният живот на човека не е нищо друго, освен резултат от действията на Духа. Ще каже някой, че не вярва в това. Който не вярва в това, той прилича на човек, който дължи на някого десет хиляди лева, но ги отрича, като казва, че нищо не му дължи. Какво печели той с отричането си? Колкото и да се отказва от дълга си, това е външен процес. Дълбоко в себе си той знае, че дължи десет хиляди лева, но ги отрича, казва, че нищо не дължи. Каквото и да прави човек, както и да се отказва от задълженията си, в края на краищата, законът ще го улови. Има хитри хора, които си служат с ред незаконни начини, за да се освободят от задълженията си.

Отива един длъжник при банкера, свой кредитор, и го пита: Колко ти дължа? Кога е срокът за изплащане на полицата ми? Моля ти се, покажи ми полицата, да видя, кога трябва да я платя, забравил съм срока ѝ. Банкерът изважда полицата, подава му я в ръката, да си вземе бележка за сумата и срока на изплащането ѝ. Длъжникът сграбчва полицата, бързо я скъсва и избягва. Какво ще прави банкерът? Погледне натук-натам, не вижда никакъв човек около себе си, който да се яви като свидетел. Обаче, съществува един закон, според който, никой не е в състояние да скъса

полица, подписана от природата. Полиците на природата са написани на пергамент, който нито се разваля, нито се къса. Рече ли някой да къса този пергамент, той се полепва върху него и след това, никаква сила не може да го отлепи. В това отношение, съвременните хора са дошли до заключение, че няма дело, извършено от човека, добро или лошо, което да не се отпечата върху лицето му, или върху кой и да е от удовете му. Престъпленията на човека се отпечатват на едно място, а добродетелите му – на друго. Кой каквото е вършил през живота си, добро или зло – всичко е отпечатано върху човека. Затова е казано в Писанието: „Няма скрито-покрито в природата. Няма тайна, която да се не узнае."

В бъдеще, от делата на хората могат да се създадат интересни филми. Всеки човек играе роля на първокласен киноартист. За такъв киноартист, днес плащат големи суми. За онзи, който не знае, каква роля играе в живота, това са празни думи. Обаче, в живота на хората това са истински положения. Без да подозира, човек непрекъснато играе роли в живота си, от които, той сам се учи, а покрай него и ближните му. Когато някой се оплаква от себе си, че е нетърпелив, това не се дължи нито на майка му, нито на баща му, но на самия него. Чувството на време не е развито в него. Този човек не знае, какво представя ритмусът на живота. Той започва една работа, постоянства в нея – ден, два, три и като изгуби търпение, напуща я. Щом напусне работата си, спънката, която му е противодействала, веднага се премахва. Неуспехите на хората се дължат, именно, на отсъствие на търпение в тях. Те започват работите си и не ги свършват.

И тъй, причината за неуспехите на съвременните християни се дължи на отсъствие на търпение и постоянство в тях. Благодарение на това, техните опити са излизали несполучливи. Един християнин отива при един болен, иска да му помогне. Той започва да се моли за него, да оздравее, но болният не оздравява. Християнинът си казва: Втори път не правя такъв опит, да се излагам. – Много скоро се обезсърчава този християнин. Той трябваше да постоянства, да приложи всичкото си търпение и тогава да очаква някакъв резултат. Един руски баптистки проповедник попаднал в Русе, дето държал хубави проповеди, придружени с живи примери, в които всякога имал успех. Един ден, проповядвал за слепия, на когото Христос отворил очите. Като свършил проповедта си, той чул един тих глас, да му говори отвътре: Излез на улицата и пред вратата на зданието ще видиш един сляп човек. Тури ръката си на очите му и кажи: В името на Господа Исуса Христа, ти трябва да прогледаш! Проповедникът веднага напуснал амвона и се отправил към слепеца. Придружен от последователите си, той се спрял пред него, турил ръката си върху очите му, но в момента, когато трябвало да произнесе думите: „В името на Господа Исуса Христа, прогледай", дошло съмнението. Той си казал: Ами,

ако не прогледа? Като видял, че може да се изложи пред хората, той се спрял, започнал да се колебае, да мисли, какво да прави и решил, да се помоли у дома си за слепеца, да не би опитът му да излезе несполучлив. След този несполучлив опит, той се върнал в Русия.

В Стария Завет се разправя за тримата момци в огнената пещ. Вавилонският цар, по това време, издал заповед към всички свои поданици: да отидат и се поклонят на техните идоли. Всички негови поданици отишли да се поклонят на идолите, но тримата момци се отказали да направят това. Завистници ги наклеветили на царя, че не искат да изпълнят заповедта му. Царят ги заплашил, че, ако не се поклонят на идолите, ще ги хвърли в огнена пещ. Те му отговорили: Нашият Бог, на Когото служим, е в състояние да ни избави от пламъците на огнената пещ, но и да не ни избави, ние няма да се поклоним на вашите идоли. Това значи вяра. Каква вяра е тази, която може да се разколебае, от една огнена пещ? Това е вяра на жабите, а не вяра на човек, който познава Бога.

Някога заекът държал изпит за градоначалник. За тази цел, Бог му дал два револвера, да се брани срещу неприятелите си. Като се въоръжил добре, заекът си казал: Сега мога свободно да отида в гората, дето ще държа изпита си. Като издържа изпита си, ще бъда назначен за градоначалник, в един от Божиите градове. Заекът закачил револверите от двете си страни и влязъл в гората, като си казал: Да смее само, някой да излезе срещу мене! Всеки, който се осмели да ме нападне, ще опита силата ми. В това време, нещо зашумяло в храстите. Заекът се вслушал, но толкова се уплашил, че хвърлил револверите и хукнал да бяга. Като се убедил, че е вън от всякаква опасност, той се спрял и си казал: Господи, тази служба не е за мене. Дай ми друга някаква служба.

Следователно, който решава големи, трудни задачи в живота, той не трябва да има заешко сърце. Няма човек в света, който да не е минавал през мъчнотии. Всички хора са минавали и минават през мъчнотии, с единствената разлика, че едни са устояли на мъчнотиите; други пък, още в началото, не са устоявали. Онези, които са издържали на мъчнотии, както тримата момци в огнената пещ, и до днес още служат за образци. За да развие в себе си нужната устойчивост, човек не трябва да се задоволява само с един опит. Много опити, много усилия трябва да направи той, за да развие в себе си морален устой.

Съвременните хора предприемат ред опити, но малцина успяват, защото лесно изпадат в съмнения и колебания. Някой започва една работа и при първия неуспех още, се отказва. Той мисли, че Бог не го слуша и се обръща към други, те да се молят за него. – Всеки може да се моли за вас, но първо

вие трябва да имате вяра. Вярата подразбира връзка с Първичното съзнание. Никой няма право да престъпва Божиите закони. Мнозина искат да отидат направо при Господа. – Това е физическо разбиране. Бог работи вътре в човека, а резултатът на Неговата работа се вижда отвън. Търсете Бога в себе си, а резултатът на неговата работа – вън от себе си. Мнозина запитват, къде е духовният свят? Англичанинът Хиншън изучавал, десет години наред, четвъртото измерение, но въпреки това, не могъл да си обясни, къде се намира духовният свят и къде – Божественият. За да разбере, донякъде само, духовния свят, човек трябва да се вглъби в себе си, в своето съзнание. По този начин, той отива в духовния свят. Щом разреши въпроса, той излиза от съзнанието си, т.е. от духовния свят. За да се разреши даден въпрос, или, за да се реализира известно желание, първо, то трябва да мине през съзнанието на човека, там да узрее и после, да излезе навън. Например, някой иска да стане певец. Той започва да мисли върху това свое желание. Той пренася желанието си в мозъка, дето узрява. Къде, именно, в мозъка става това узряване на желанието му, и той не знае. Обаче, не се минава много време, той започва да пее. Всички около него чуват гласа му и се възхищават. Щом престане да пее, и гласът не се чува вече. Изгуби ли се гласът? – Не, той отново ще се чуе. Това, което е излязло от човека при пението, ще пропътува пространството, но по-далеч от слънцето, няма да отиде. Един ден, това нещо пак ще се върне при човека, от когото е излязло и ще повдигне неговия дух. Докато гласът на човека се върне обратно при него, той ще бъде нетърпелив, неспокоен, като че очаква нещо. Ако гласът на човека стигне до слънцето, той ще стане певец на слънцето. До която планета стигне гласът на човека, такъв певец може да стане той: ако гласът му стигне до Марс, той ще стане певец на Марс; ако стигне до Юпитер, той ще стане певец на Юпитер; ако стигне до Меркурий, до Венера, или до Сатурн, такъв певец ще стане той. Певецът на Венера обича да пее вечер, пред прозореца на някоя млада мома. Той взима китара в ръце, пее и свири на младата мома, докато се ожени за нея. Щом се ожени за нея, той захвърля китарата настрана и престава да пее. Други певци се явяват на сцената: сопрани, алти и тенори. Бащата е главният капелмайстор, майката – концертмайсторът. Тя свири първа цигулка. Децата пък са оркестрантите. Така върви животът, ден след ден.

Тъй представен животът, това е една от неговите красиви страни. Когато човек се стреми към богатство, към придобиване на слава и величие, това не е живот. Ако е въпрос за слава и почести, ако е въпрос, името ви да бъде записано някъде, нека се напише там, дето никой не е в състояние да го заличи. Какъв смисъл има да се напише името ви на дъска, отдето, на другия ден още, може да се заличи? Като не могат да реализират стремежите си в света, хората казват: Трябва да вярваме в Бога! – Не, човек трябва да отиде по-далеч в своята вяра. Не е достатъчно само да вярва в

Бога, но вярата му трябва да бъде такава, че да създаде от него истински човек. Ако вярата ви в Бога не е в сила да ви пресъздаде, да ви направи талантливи, гениални и свети хора, каква вяра е тази? Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, там всичко ще постигнат. – Много се лъжат. На онзи свят не приемат бездарници и грешници. На онзи свят приемат само съвършени хора. Затова е казано в Писанието: „Бъдете Съвършени, както е съвършен Отец ваш, Който е на небето". Човек не може да бъде едновременно и музикант, и поет, и художник, и учен, и философ, но какъвто клон от науката или изкуството избере, да го усъвършенства.

Често религиозните и учените хора спорят, кое верую е най-право. – Най-право учение е това, което може да направи хората талантливи, гениални, светии, учени, философи, музиканти, истинолюбиви, любещи, и т.н. Обаче, да бъде вярващ човек, това не значи, че трябва да принадлежи към православната, към евангелската, към католическата, или към каква и да е друга църква. Човек се е родил само с живот, без никакво външно верую. Човек се ражда с нещо красиво в себе си, но, за да може красивото да се развива, Духът Господен трябва да дойде върху него. Всеки човек има свой определен път, по който трябва да върви, за да се развива правилно. Така и планетите имат свой определен път на движение. Те отдалеч изпращат поздравите си, не се доближават. Най-малкото доближаване на планетите, една към друга, води към катастрофа. Така трябва да живеят и хората помежду си. Всеки човек трябва да се движи по своя път, а на ближните си да изпраща от своята светлина. Когато завършат развитието си, планетите ще се посещават една друга. Слънцето, най–големият брат между планетите, ще покани всички планети на гости. За тази цел, то ще разполага с грамаден салон за гости. Като им устрои голям пир, всички планети ще се сбогуват и ще отидат по местата си. По този начин, ще се създаде нов свят, с нови закони и условия за нов живот.

Съвременните хора имат човешки разбирания за небето, за онзи свят. Те казват: Човек се ражда, живее, умира и отива на небето, отдето е дошъл. След 40 – 50 години той отново се ражда на земята. От живота, който днес прекарвате на земята, зависи вашият бъдещ живот. От вас зависи – да бъдете цар или просяк.

Един персийски шах, богат и учен човек, не знаел, какво нещо е нещастието. Един ден той излязъл, вън от града, на размишление. На пътя го срещнал един просяк, който го спрял, да му иска помощ. Шахът погледнал просяка и се почудил на смелостта му. Той си казал: Как смее този човек да ме спира на пътя! Шахът не му обърнал никакво внимание и си заминал. По-нататък, една бедна вдовица, с дете на ръка, срещнала шаха и го спряла с молба, да й помогне. Той погледнал към нея, почудил се

също за смелостта ѝ и продължил пътя си, без да ѝ обърне внимание. Най-после, шахът видял на пътя един сакат човек, без ръце и крака, който проговорил нещо. И той искал някаква помощ. Ядосан от тези срещи, шахът се върнал у дома си. Той си казал: Отде се намериха тези хора, да ми развалят мира! Като се уединил, шахът започнал да размишлява върху това, което видял и сега едва разбрал, какво нещо е нещастието. Той веднага извикал своя адютант, дал му една торба със злато и казал: Вземи тази торба и иди в града, да намериш онези трима души, които днес срещнах на пътя си. Като срещнеш просяка, ще му дадеш една шепа злато. На бедната вдовица ще дадеш две шепи злато, а на сакатия ще дадеш останалото. От този ден, той редовно изпращал по един от слугите си в града, да раздават пари на бедни и нещастни, че като излиза на разходка, да не го спират и безпокоят с молбите си. Така той могъл свободно да се отдава на своите размишления. Като умрял, шахът се явил при Бог Ормузд и му казал: Докато бях на земята, живях съобразно твоята воля. Не бях съвършен, но богатството си раздадох на бедни и нещастни. – Да, ти раздаде богатството си на бедни, но не от любов, а от желание – да не те безпокоят. За да се научиш да служиш на ближния си от любов, ще те изпратя пак на земята, но не като цар, а като работник. И наистина, шахът се преродил, на земята, като син на беден работник. Бащата предал занаята на сина си. Един ден синът работил на едно високо здание, отдето паднал и счупил краката си. Неспособен вече за работа, той се принудил да стане просяк. Отвреме–навреме Ормузд го запитвал: Как ти се вижда това положение? При това, които минавали покрай него, хокали го, съдили го, че станал просяк. В момента, когато положението му станало много тежко, една бедна вдовица го прибрала в дома си, да го гледа, докато е жив. Тя изпълнила това задължение от любов. По този начин, той научил закона на великата жертва.

Питам: каква полза имате от Христовото учение, ако не искате хората да ви смущават? Това значи, да носите само името християни, без да сте приели Христа в себе си. Един индус решил да изучи живота, във всички негови прояви. Като дошъл до духовния живот, той се натъкнал на големи противоречия, на въпроси, които не могъл да разбере, нито да приложи. Това го довело до отчаяние, заради което решил да се самоубие. Преди да изпълни решението си, той се обърнал към Бога, със следната молба: Господи, моля ти се, покажи ми правия път. Дошъл съм до отчаяние, и ако не мога да се справя с положението си, ще се самоубия. Скоро след молитвата му, Христос се явил при него и му казал: Ти знаеш, че аз дойдох да спася света, като се пожертвах за него. Ако искаш да ме следваш, започни да работиш. Така животът ти ще се осмисли и ще научиш и разбереш всичко, което днес не разбираш. Индусът изпълнил съвета на Христа и започнал съзнателно да работи. От този ден, животът му коренно

се изменил. Той преживял такива неща, за които, като апостол Павел, смело могъл да каже: „Око не е видяло и ухо не е чуло това, което преживях." – Защо този индус е дошъл до такива опитности? – Защото е мислил право. Ако не беше мислил право, нищо не би постигнал. Много хора, религиозни и светски, мислят върху проявите на живота, но не могат да дойдат до такива духовни постижения, защото не мислят право. Съвременните религиозни хора не се нуждаят само от вяра в Бога, или в Христа. Те се нуждаят от нещо съществено. Тяхната вяра може да се уподоби на хубава, доброкачествена свещ и кибрит, с които постоянно се хвалят. Те трябва да запалят своята свещ и да четат на нея. С кибритените клечки те трябва да запалят своя огън, на който, зимно време, да се греят и да си варят вода за пиене. Веднъж свързани с Първата Причина на нещата, вие трябва да пазите тази връзка; и във всички моменти на изпитания и мъчнотии, да съзнавате, че в нея е живота, в нея е свободата.

Днес хората постоянно отлагат нещата за благоприятни времена и казват: Сега ще си поживеем, а като остареем, тогава ще служим на Бога. – Не, това не е право разсъждение. Човек трябва да служи на Бога, именно, като млад. Остарее ли, той вече не е способен за тази работа. Докато е на земята, човек трябва да работи, да служи на Бога. Щом отиде в другия свят, той трябва да учи закона на жертвата. Както животът има свое велико предназначение, така и смъртта има свое предназначение. Докато е млад, човек трябва да служи на Бога, за да не дойде до положение – да се поквари и да носи последствията на греховете си. Като служи на Бога, човек ще познае радостта и щастието, ще разбере, че любовта царува в радостта. – Защо се жени младата мома? – За да намери своя възлюбен – детето си, в което да внесе своята вяра, надежда и любов. Който служи на ближния си с любов, той е изпълнил предназначението си, а с това заедно, той е осмислил живота си. Щом изпълни волята Божия, човек изпитва радост. Тази радост осмисля неговия живот и той съзнава себе си като човек. Този човек е готов на всички страдания. Той понася страданията и изпитанията в живота си с радост и съзнание, че изпълнява волята Божия.

„Духът Господен е на мене и ме проводи да благоветствувам на сиромасите." Няма по-велико нещо от това, Духът Господен да е на човека. Това значи, Бог да е задна стража на човека, а човек да Му служи. Човек трябва да държи в ума си мисълта, че Бог е с него, заради което, трябва да изпълнява волята Му с всичката си чистота и безкористие. Щом е с Бога, човек всякога ще се ползва от Неговото благословение. И в ада да се намира, Бог ще смекчи страданията му. Всеки трябва да дойде до тази опитност, да направи връзка с Бога. В тази връзка, именно, се крие силата на отделния човек, на семейството, на обществото, на народа, както и на цялото човечество. Чрез тази връзка, Бог се проявява навсякъде. Тази

връзка е толкова необходима за човека, колкото му е необходим чистият въздух. Ако човек попадне в херметически затворен салон, той може да прекара в него само известно време. Скоро след това той ще почувства нужда от чист въздух. Не проникне ли отнякъде чист въздух, той е осъден на задушване, на смърт. Следователно, ако човек приеме такова верую, което прекъсва връзката му с външния свят, с чистия въздух, той неизбежно ще се задуши. Всяко верую, което внася светлина в човешкия ум, топлина – в сърцето му, а същевременно, увеличава неговата доброта и разумност и го следва непрекъснато в живота му, е верую, което създава истинска връзка между човешката душа и Бога. Кой може да се съмнява в такова верую?

„Духът Господен е на мене, защото ме проводи да благовестствувам на сиромасите". Докато Духът Господен не е между хората, те се делят на близки и на далечни, на хора от различни народности и вери. Щом Духът Господен дойде между тях, всички народности, всички вери изчезват пред лицето им и те се чувстват като братя. Тогава всички противоречия между хората изчезват. Всички хора не са еднакво готови да възприемат истината, обаче, няма защо да се чака, всички едновременно да я възприемат. Който е узрял, той трябва да се прояви. Когато един от плодовете узрее, той пада от дървото, никого не чака. Не е достатъчно само да узрее плодът. Узряването на плода не разрешава всички въпроси. Узряването на плода е само една възможност за проява на любовта. Някой мисли, че като е узрял, като е станал Син Божий, всичко е разрешил, т.е. дошъл е до разумното служене на Бога. Да станеш Син Божий, това значи, да проникнеш в истинския живот, без да си го придобил. Към този живот трябва всеки да се стреми. Като Син Божий, човек има задача да въплъти Бога в себе си, в съзнанието си. Без постигане на тази задача, всички учения остават безпредметни. Постигне ли това нещо, човек става господар на условията. Той се радва на опитността, която е придобил. Той се радва, че е разбрал смисъла на познаването.

Представете си, че някъде на планината има един чист, дълбок извор. Вие харесвате този извор и пожелавате да прекарате водата му във вашия дом. За тази цел, започвате да копаете, за да пробиете път, от дома ви до извора. Големи усилия, продължителна работа се изисква, за да постигнете това желание. Вие копаете ден, два, три, месеци, години, векове, докато водата от извора потече във вашия дом. Един ден поглеждате към работата, която сте свършили и виждате, че ви остава само един метър земя, която трябва да изкопаете, за да постигнете целта си. Този метър земя не е нищо друго, освен сегашният ви живот, през който, също така трябва да направите известни усилия. Щом го разкопаете, водата ще бликне и във вашия дом. Тъй щото, когато казвате за

някой човек, че е щастлив, че работите му вървят добре, това се дължи на факта, че той е работил в миналото си, а сега е разкопал останалия метър и се ползва от резултата на своите усилия. Това значи, да бъде човек помазан. Когато казваме, че някой човек е нещастен, причината за това се дължи на неговата леност. Той отива до извора, връща се, но не работи. Като се намери в трудно положение, започва да копае, но вижда, че е закъснял. Човек трябва да работи непрекъснато. От деня на слизането си, от небето, до днешния ден, той трябва постоянно да работи, да не прекъсва връзката си с Бога. Щом му остане само един метър да разкопае, той е дошъл вече до прага на Царството Божие. Ще разкопае и последния метър, и водата на извора ще бликне в неговия дом. Както човек може да пренесе водата – от великия извор на живота – в своята душа, така и богатството на своята душа трябва да занесе на небето.

И тъй, каквото спечели на земята, човек трябва да го пренесе на небето. Не може ли да направи това, неговият живот остава безпредметен. Човек трябва да знае, че на земята не го чака щастие, удоволствия, но му предстои усилие, труд и работа. На земята ще печели, ще придобива богатства, които трябва да занесе на небето и там да разполага с тях. Това значи, Духът Господен да бъде на вас и да ви помаже, да благовествувате на сиромасите.

Като се натъкват на въпроса за небето, за Вечния живот, мнозина считат тия работи отвлечени. Какво означава на български език думата „отвлечена"? Казват: "Отвлечена идея", "отвлечена мома". – Отвлечена идея подразбира – нещо неразбрано. Отвлечена мома означава също – нещо неразбрано. В отвличането на момата няма нищо лошо. Лошото, обаче, седи в това, че тя е отвлечена там, дето не трябва, т.е. не е занесена, дето трябва. Мислете върху идеята: „Духът Господен е на мене и ме помаза." Разберете ли дълбокия смисъл на тази идея, и вие, като слепия, който прогледал, ще кажете: „Сляп бях едно време, но сега вече виждам." Много слепи хора има на земята: едни са слепи за физическия свят, а други – за духовния. Човек трябва да има отворени очи и за двата свята. Само при това положение той може да се нарече „човек с отворени очи." Той работи и на земята, и на небето едновременно: корените му са в земята, а клонете – на небето, в духовния свят. Физическият и духовният свят взаимно се преплитат: духовният свят съдържа възможностите на физическия, а физическият – съдържа възможностите на духовния.

„Дух Господен е на мене, защото ме проводи да благовествувам на сиромасите." Дето е Духът Господен, там е творчеството. Той съдържа възможностите на този и на онзи свят. Без Духът Господен те остават

нереализирани. *Духът Господен* е разумното в човека, което го води в пътя на *Любовта*, Мъдростта и Истината.

5. Беседа от Учителя, държана на
29 септември 1929 г. София – Изгрев.

1929_10_02 Динамическа сила на мисълта
лекция пред общия окултен клас

ДИНАМИЧЕСКА СИЛА НА МИСЪЛТА

Размишление.

Какво може да направи човек, ако живее във влажна къща и кибритът му постоянно овлажнява? На такъв кибрит не може да се разчита. Колкото пъти се драсне на кутията, все не се запалва. Този въпрос лесно се решава теоретически, но как ще се реши на практика? Теоретикът ще каже, че към сместа, от която правят кибрита, трябва да прибавят такова вещество, което никога да не овлажнява, или пък кибритът да се направи от такова вещество, което да не овлажнява. Често вие слушате да се говори за различни идеи, но много от тия идеи не могат да се реализират, защото са направени от такава материя, която овлажнява. Както влажният кибрит не ползува човека, така и влажните идеи не допринасят никаква полза. Какво ще прави човек в студена стая с влажен кибрит? Той има дърва, въглища, но кибрит няма. За да се стопли, той трябва да произведе топлина по изкуствен начин. Той ще се движи из стаята, ще търка ръцете си една в друга, докато произведе малко топлина. Така той ще се спаси от студа.
И тъй, както отделният човек търси начин да се спаси от студ, от глад, така и цялото човечество днес решава ония въпроси, които го затрудняват. Защо днес, именно, ги решава? Защото те го измъчват, те му създават ред препятствия. Докато е здрав, човек не мисли за здравето си, не мисли за Бога, за другия свят. Щом се разболее, той започва да мисли, как да възстанови здравето си. Той мисли вече за Бога, за другия свят. Оздравее ли, пак не се интересува от тия неща. Болестта, страданието са методи, чрез които природата си служи, когато иска да застави човека да мисли. Минат ли страданията и болестите, човек не мисли вече, не се интересува от никакви идеи. Това показва, че някои идеи идат с време и с промяна на условията. Те се налагат на човека по необходимост. Значи има вяра на здравия, има вяра и на болния; има любов на здравия, има любов и на болния. Любовта на здравия е постоянна, а на болния — променчива. Докато е в болницата, болният казва на лекаря, на прислужниците: Обичам ви, никога няма да ви забравя. Щом оздравее, той ги забравя. Любовта на болния е любов при условия.
Като е дошъл на земята, човек неизбежно минава и през добри, и през лоши условия, за да придобие нещо. Човек се учи при всички условия на живота. В него съществува естествен интерес към невидимия свят, към духове. Всеки иска да види някакъв дух, да придобие известна представа за духовния живот. Външно духът прилича на въплътения човек, но той значително се отличава от човека. Духът минава през различни огньове, топи се, втвърдява се и в края на краищата излиза неповреден. Влезе ли

човек в огъня, изгаря и не може отново да оживее. Много духове има, но един е Духът, който прониква цялата Вселена. За Него няма скрито-покрито. Духовете пък се делят на степени по интелигентност, по разумност. Високо напредналите духове носят на челата си по един светъл триъгълник, който показва, че те са господари на природните сили. Обикновените духове, както и обикновените хора на земята, като не могат да бъдат господари на природните сили, изучават свойствата на триъгълниците, зависимостта между ъглите и страните им и т. н. Например, те казват, че сборът от вътрешните ъгли на триъгълника е равен на два прави, на 180°, или на половин кръг. Значи, триъгълникът представя половината човечество. Триъгълникът не може да се постави за основа на физическия свят. Много красиви неща могат да се направят с триъгълника, но и много престъпления. Например, с триъгълник, изработен като копие, хората убиват.

Като ученици, вие трябва да изучавате геометрията като език, с който природата си служи. Например, чрез различните геометрически символи вие можете да напишете цяло писмо, цяла теза или лекция. Който разбира този език и го преведе, той ще изкара цяла лекция. В този смисъл, всяко семе представя съкратен език, символ, чрез който природата говори на хората. Достатъчно е да посадите едно семе в земята, да видите, колко красиво говори. От него изниква стъбълце, листа, клончета. След време то започва да цъфти, да връзва плод, който узрява и се предлага в жертва на по-високостоящите от него. Като наблюдава този последователен процес, човек се чуди, как е станало всичко това. Къде е било скрито цялото растение или дърво — в семката. На същото основание казваме, че всяка мисъл съдържа в себе си ред сили, които подигат или понижават човека. Като знае това, човек не трябва да бъде безразличен към силите, както и към потоците, които мислите крият в себе си. Целият закон се отнася и до думите, с които човек си служи. Всяка дума съдържа в себе си зародиши, сили, които подигат или понижават човека. Любовта, например, крие в себе си възходящи и низходящи сили. От изговарянето на думата зависи кои сили ще се проявят. Любовта е мощна сила, която лекува всички болести. Произнасяте ли думата любов правилно, вие можете да се лекувате. Например, ако страдате от ревматизъм в краката си, кажете дълбоко в себе си с вяра и упование във Великото: Бог е Любов и в любовта болести не съществуват. Кажете ли тия думи два-три пъти, болката ви ще изчезне и вие ще се изправите на краката си здрав, както някога сте били. Кажете ли думите: „Бог е Любов“, веднага станете от леглото си. Не чакайте да дойде някой отвън да ви помогне. Очаквате ли външна помощ, вие разрешавате нещата механически. Не може ли да произнесе тия думи с вяра, човек остава в леглото си и чака външни благоприятни условия. Като не дохождат тия условия, той казва: Такава е волята Божия. Той изкуствено се утешава. Не е такава волята Божия. Природата е определила

на някой човек да легне на леглото си най-много пет-десет минути, а той лежи цяла година. Той сам се е осъдил на страдания. — Защо? — Защото не се е интересувал от себе си, не е погледнал сериозно към задачите, които му са дадени.

Съвременните хора се намират пред много задачи, които трябва правилно да решат. Болестите, страданията, противоречията, на които човек се натъква, не са нищо друго, освен задачи, които трябва да реши. Една задача е правилно решена, само ако може да се приложи в живота. Не е ли приложима, тя не е правилно решена. И молитвата е една от задачите на човека.Обаче, каква молитва е тази, която не получава отговор? Едно от двете трябва да се предполага: или човек не си е послужил с езика на Бога, или молитвата му не е приета. — Бог не знае ли, че страдам? — Бог знае, но ти трябва да намериш причината на болестта си и сам да я премахнеш. От Бога можеш да искаш светлина, да виждаш причините и последствията на нещата, сам да се изправяш. Но да искаш Бог да дойде при тебе и да махне болестта ти моментално, това не е в естествения ред на нещата. Учителят свети на ученика да вижда ясно, а ученикът сам учи. Живее ли съобразно великите Божии закони, човек моментално постига нещата. Ако е гладувал четири-пет дена, достатъчно е само да помисли за Бога, и хлябът моментално ще дойде. Ако е боледувал година-две, достатъчно е да помисли за Бога, и болестта ще го напусне. Някой има деца, иска да ги изучи добре, да ги изпрати в странство. Свърже ли се с Бога, ще дойдат отнякъде добри, благодетелни хора, които ще поемат върху себе си образованието на децата му.

Ще кажете, че това са приказки от „Хиляда и една нощ“. Не, това са математически вероятности. Тия неща са невероятни за съвременните хора, понеже те разрешават въпросите с бързината на биволска кола. От човека зависи решаването на задачите му. Например, ако се движи с бързината на биволска кола, той ще разреши задачите и въпросите си в продължение на 250 милиона години; ако пътува с трен, той ще ги разреши за 250 години; ако пътува с бързината на светлината, той ще ги разреши за осем минути. За осем минути ще отиде на слънцето, за осем минути ще се върне и няколко минути ще прекара там. Като се върне от слънцето, той ще има такива познания, каквито по-рано не е имал, каквито и най-учените философи на земята нямат. Докато не сте ходили на слънцето и не сте се върнали, много още има да учите. Когато реши една задача правилно, или когато разбере един закон, човек се намира пред голямо богатство — пред динамическите сили, които се крият в този закон. Щом разреши една идея в нейната пълнота, тя веднага се реализира. Не разреши ли идеята правилно, тя не може да се реализира. Тази е причината, поради която някога се молите за един болен, и той оздравява. Някога се молите и не оздравява. — Защо? — Има нещо, което препятствува на молитвата. Най-малкото съмнение е в състояние да

попречи на молитвата да стигне до определеното място. Иска ли да постигне нещо, човек трябва да има абсолютна вяра. Най-малкото колебание се явява като препятствие в успеха на човека. Природата е отзивчива към всяка молитва, когато е отправена с пълна вяра към Великото. Вярата е елемент, който поддържа горенето. Без вяра дървата не горят. За да се запалят, дървата трябва да бъдат или много сухи, или да си послужите с някаква запалка. Често хората нямат сухи дърва, нямат и запалка, а въпреки това очакват огънят да гори. Не, без вяра животът не може да се поддържа. Престане ли горенето и животът изгасва. Някой се оплаква, че гори; друг казва, че изгорял. Първият гори от желания; вторият изгорял вече от желания. Човек трябва да гори без да изгаря. Сам за себе си човек е свещ, която постоянно гори. Когато горенето е правилно, пламъкът е светъл, без дим. Правилното горение се определя от мислите и чувствата на човека. Когато казваме, че някой човек свети, разбираме, че той живее с красиви и възвишени мисли и чувства. Съвременните религиозни очакват да дойде възкресение по механически начин. Те мислят, че ангел Господен ще слезе от небето, ще затръби над гробовете на умрелите, и те веднага ще оживеят и възкръснат. Това не е възкресение. Да възкръсне човек, това подразбира да се освободи от всички заблуждения, от всички противоречия и недъзи. Дали е музикант, художник, поет или учен, свободният човек работи, живее, проявява се за Бога, а не за хората. Когато такъв музикант излезе да свири на сцената, той забравя публиката, забравя себе си даже и свири за Великото в живота. Когато хората започнат да му ръкопляскат, той не чака да свършат, но взима цигулката си и напуща залата. Който иска да изказва своя възторг, той трябва да тръгне подир него и да му ръкопляска.

Като е дошъл на земята, човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да придобие такива дарби и способности, които да занесе със себе си на онзи свят. — Какво да правим със страданията? — От страданията, както и от радостите, ще се учите. Всяко нещо, което се случва в живота на човека, е предметно учение. За да се домогне до реалността на нещата, до дълбокото разбиране на живота, човек неизбежно минава през радости и страдания. Разумният лесно се справя със скърбите и страданията. Неразумният, обаче, вместо да се справи със страданията, той повече се обърква и затруднява живота си. Какво знание е това, което нищо не допринася на човека? Като живее човек всеки ден трябва да прибавя по нещо ново към своето знание, към своите добродетели и дарби. Печалбата не подразбира трупане на капитали, но прилагане на капиталите в обръщение. Каквото печели във физическо, в сърдечно отношение, човек трябва да го вложи в работа. Не го ли приложи, той ще създаде в организъма си известен застой. С това се обяснява и физическата пълнота на човека.

Тялото на човека трябва да бъде добре организирано, да няма никакви

излишъци. Мускули трябва да има човек, а не мазнини. Мускулите предават пластичност на тялото. Тялото на ангелите се отличава с голяма пластичност и красота. Видите ли един ангел, никога няма да го забравите. Всяка негова дума се запечатва в съзнанието ви за векове. Каже ли ви, че от вас човек ще стане, наистина човек ще станете. За тези негови думи вие сте готови да понесете всякакви страдания, мъчнотии и гонения. Чрез думите, които ангелът ви е казал, радостта ви е посетила. Всяка дума, която излиза от устата на праведните, на светиите, на добрите хора, крие в себе си велика сила. Казва Христос: „Истината ще ви направи свободни". За тази свобода, именно, човек се стреми към истината. Верни и силни са думите на Христа. Следователно, каже ли ви някое възвишено същество, че от вас човек ще излезе, не се съмнявайте, не питайте, кога ще стане това, нито отлагайте нещата за далечното бъдеще. Кажи в себе си: Ще работя с любов, за да стана човек. — Кога? — Не мислете, кога ще реализирате желанието си. Още днес можете да станете човек. Това значи: още днес съм човек. В мене са вложени ред дарби и способности. Освен това, дадени ми са и условия да развия вложеното. Сега не ми остава нищо друго, освен да работя, да раста и да се развивам. Ако противодействате на тия условия чрез съмнение, колебание, леност, вие сами се осакатявате. Не допущайте никакво съмнение в душата си.

Мнозина се запитват: Може ли човек да живее без съмнения? Питам: Трябва ли да се съмнявате, ако пътувате с модерен, здрав параход, направен по всички правила на техниката? Ама параходът се клатушкал. Колкото да се клатушка, капка вода няма да влезе в парахода. Вълните ще удрят в него, ще го люлеят на една и на друга страна, но той ще цепи водите. И сигурно ще върви напред. — Не може ли без клатушкане? — И без клатушкане може. Ще дойде ден, когато техниката ще постигне това, което днес и липсва, и параходът ще се движи с бързината на вълните. Щом бързината на парахода се изравни с бързината на вълните, всякакво клатушкане ще изчезне. Оттук правим следния извод: колкото по-бавно се движи човек, толкова повече страда. — На какво се дължи бавното движение на човека? — На неговата слаба вяра, надежда и любов. Колкото повече вярата, надеждата и любовта му се усилват, толкова повече се усилва и бързината на неговото движение. Дали движението на човека е силно или слабо, се познава по това как той се справя с болестите си. Може ли някой чрез мисълта и волята си да изпъди болестта си навън, казваме, че този човек е силен, всички движения в него стават бързо. Болестите се дължат на натрупване на чужди вещества в човешкия организъм. Обаче, чрез мисълта и чрез волята си той може да изхвърли тия вещества вън от тялото си и да оздравее. Не може ли той сам да направи това, нека потърси съдействието на няколко свои приятели. Христос казва: „Дето са двама или трима събрани в мое име, там съм и аз".

Велико и мощно нещо е човешката мисъл! Колкото по-възвишена е

мисълта на човека, толкова по-големи възможности крие в себе си. Мисълта е Божественият елемент в човека. В Божествения свят нещата стават моментално. Това означават думите: за Божественото всичко е възможно. Следователно, прилагайте мисълта си, за да постигнете своите желания. Какво ще правите със страданията? Този въпрос е лесно разрешим. Страданията не са нищо друго, освен раница на гърба на човека. Щом сте в Божествената кола, никаква раница няма да ви измъчва. Ще се качите на колата, ще свалите раницата от гърба си и ще я турите настрана. Какво правят сегашните хора? Те са се качили на Божествената кола, седят с раницата на гърба си и страдат. Няма защо да страдат. Като свалят раницата си, страданията им ще изчезнат. Сиромашията, болестите, невежеството, безверието, представят раница на гърба на човека. Тези раници трябва да се снемат от гърба му, т. е. задачите трябва да се решат. Всеки сам трябва да свали раницата от гърба си, да не чака на външна помощ. Спасението на човека няма да дойде отвън. Трябва ли, като ставате сутрин от сън, да очаквате на някого да измие лицето ви? Новата култура или Христовото учение позволява да ви направят малка услуга — вода да ви донесат. Що се отнася до миенето, това всеки сам трябва да направи. Още по-добре е човек сам да си донесе вода, и сам да се измие. Често религиозните хора се спират върху въпроса, кой е повече напреднал и кой — по-малко. Казват за някоя сестра или за някой брат, че са напреднали, т. е. духовно издигнати. Същевременно те страдат от ревматизъм, или от друга някаква болест. Според мене, онзи, който наистина е напреднал в духовно отношение, той не боледува. Каква духовност е тази, когато някоя напреднала сестра има ревматизъм в двата крака, а ненапредналата само в единия? Не е лошо да боледува човек, но трябва да се знае кой именно боледува. Като се разболее човек има условия да работи върху себе си, да се изправя. Който има силна вяра, той лесно се справя с мъчнотиите, с болестите си и страданията. Той знае, кои неща са негови и кои — наследствени. Дали нещата са чужди или свои, човек трябва усилено да работи, да гледа на всичко като на задачи, които той сам трябва да реши. Щом се намери в известно затруднение, човек казва: Аз не мога да реша този въпрос, но учените, великите хора ще го разрешат. Учените хора ще разрешат своите задачи, но и ти ще разрешиш своите. Богатият си служи с автомобили, с радио и с телефон, по-лесно свършва работата си. Но и ти, сиромахът, трябва да направиш всички усилия, да придобиеш телефон, радио. Има задачи в живота на човека, които трябва да се постигнат още сега. Човек не трябва да гледа лековерно на нещата, да отлага реализирането им за далечното бъдеще. Вярвайте, че още днес можете да постигнете своите идеали: да станете учени, силни, здрави, свободни хора. Изгубите ли днешните условия мъчно можете да се върнете към тях. Чуете ли Божия глас, тръгнете след Него още днес. Отложите ли изпълнението на това, което Той ви казва, вие едновременно

изгубвате и добрите условия.
Като ученици, вие трябва всеки момент да използвате динамическата сила на вашата мисъл, чрез нея да влезете във връзка със силите на природата. Тя е готова да дава на разумните изобилно, за да могат да работят. — Дали и Бог е съгласен с това? — Що се отнася до успеха, до доброто, до напредъка на човека, Бог всякога дава съгласието си. Не само днес, но от началото още Бог е пожелал доброто и напредъка на човека и във всички случаи му съдейства. Бог не съизволява в страданията и нещастията на хората. Страдат ли, нещастни ли са, те сами са създали това положение. Докато страдат, хората мислят за Бога. Престанат ли страданията, и те престават да мислят за Бога. Това не е никакво убеждение, никакъв морал. И като страда, и като не страда, и като здрав и болен, човек трябва да има едно и също неизменно верую. Новото учение изисква от човека работа и труд. Щом съзнателно работи и се труди, той всякога ще бъде радостен и весел. Да работи, да се труди, да люби, това са ред задачи, които човек непрестанно трябва да решава. Той трябва да върши всичко по нов начин, за да има нови резултати. Върши ли всичко по стар начин, и резултатите ще бъдат стари.
Време е вече да се откажете от старото. Колкото по-скоро направите това, толкова по-добре за вас. Старото не разрешава въпросите. Разболееш ли се, не бързай веднага да търсиш лекар. Първо ще се обърнеш към себе си, дето се крие един от най-опитните и видни лекари. Той ще ти даде ценни съвети, които трябва да изпълниш. Ако искаш да се изповядаш, вглъби се в себе си. Там ще намериш своя добър изповедник. Това не значи, че трябва да отидете в друга крайност, да мислите, че хората не са ви нужни. Не, понеже всички хора имат по един виден професор, или проповедник в себе си, последните ще се обединят в едно общество и солидарно ще ви помагат. Познава ли отделните хора, човек ще познава и техните вътрешни професори и проповедници. Като познава хората, същевременно той ги обича. Всички напреднали същества образуват едно велико общество, членовете на което взаимно си помагат.
И тъй, човек не може да познава своя ближен, докато не го обича. Щом го обича, той е готов на всички услуги и жертви за него. За тази цел той трябва да държи в ума си мисълта, че всичко може да се изправи, че всичко е възможно. Кога? Когато е свързан с Бога. Вярвайте в доброто и дръжте в ума си положителни мисли. Казано е, че трябва да имате вярата на детето. Майка и дете отиват на църква, да се молят за дъжд. Детето казва на майка си: Мамо, вземи чадър. — Защо? — Дъжд ще вали. Значи, детето вярва, че като се молят на Бога за дъжд, молитвата им ще бъде приета. Майката не вярва в резултата на молитвата. Тя си казва: Или ще вали, или няма да вали. Така гледат на нещата всички възрастни. Болният се моли на Бога да му помогне да оздравее, а същевременно си мисли: или ще оздравея, или не. Щом се обръща към Бога, човек не трябва да

философства. Той трябва да държи в себе си положителна мисъл, че молитвата му ще бъде чута, и той ще оздравее. Често хората сами се спъват. Те очакват помощ отвън, без да подозират, че в тях се крият велики, мощни сили. Една майка лежала известно време болна и все очаквала да стане някакво чудо с нея, да дойде някой отвън, да тури ръцете си върху главата и, и тя моментално да стане. Един ден детето и се пъхнало под кревата да играе. То драснало една клечка кибрит под кревата да търси нещо, но по невнимание чаршафът на леглото се запалил. Болната усетила, че нещо горещо лъхнало към нея и от ужас, да не стане пожар, тя незабелязано скочила от леглото си и в един момент се намерила на крака, но вече здрава. От страха, който преживяла, станал особен обрат в нервната и система, в следствие на което тя оздравяла. Тя си казала: Добре, че не изгорях. Но какво стана с мене, не зная. От момента, в който стъпих на краката си, аз се почувствах здрава. Значи, болестта е отишла заедно с чаршафа.

Казвам: Природата е крайно разумна. Тя използва всички противоречия за добро. Щом знаете това, благодарете за всичко, което се случва в живота ви. За онези, които любят Бога, всичко се обръща на добро.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват с нас.

6. Лекция от Учителя, държана на
3 октомври, 1929 г. София — Изгрев.

1929_10_04 Органическо злато
лекция пред специалния клас

ОРГАНИЧЕСКО ЗЛАТО

Т. м.

Чете се резюме на темата: „Разлика между растителното и животинското царство.“
Тема за следния път: „Разлика между животното и човека.“
Често слушате хората да казват, че нямат настроение или че са изгубили настроението си. Какъв е смисълът на думата „настроение“? Какви елементи съдържа настроението? Кой изпада повече в настроения: младият или старият? Казвате, че някой човек се намира в добро или в лошо настроение. Значи, думата „настроение“ има двояк смисъл: положителен и отрицателен. Когато цигулката не е добре настроена, цигуларят взема камертон и я настройва. За настройване на цигулката има известни правила. Когато вие се настройвате, какви правила спазвате и с какъв камертон си служите? Когато е добре настроена, цигулката издържа повече време. Колко време продължава доброто настроение в човека? От какво зависи продължителността на доброто и лошото настроение на човека? При какви случаи човек може да изгуби настроението си? Който се състезава и падне в състезанието, губи настроението си. Когато ученикът пропадне на изпит, също губи настроението си. Когато учителят пише единица на ученика си, последният губи настроението си. Една малка пръчица е в състояние да развали настроението му. За да запази настроение, човек трябва да си представи, че единицата, т.е. пръчицата, е от злато. Златото е в състояние да подобри разположението на човека.

Изобщо, приятните чувства са причина за доброто настроение, а неприятните – за лошото. Когато някой ученик свърши гимназия с отличие, той има добро настроение, което продължава известно време, докато влезе при нови условия. В първо време той се чувства самоуверен, горд; мисли, че знае много. Обаче, като влезе в университета и разбере какво се иска от него, той постепенно губи настроението и смелостта си. Щом се убеди, че може да преодолява мъчнотиите, той отново придобива смелост и добро настроение. Когато човек очаква отнякъде да получи много нещо, но остане излъган в очакванията си, той всякога губи настроение. Нека всеки си постави задача да намери метод, чрез който да превръща лошото настроение в добро.

Като ученици, вие трябва да работите върху самообладанието, да се справяте с настроенията си. Причината, поради която човек губи настроението си, се дължи на неустойчивостта на материята. Проявеният

или физически свят е преходен. Ето защо, на физическия човек не може всякога да се разчита. Достатъчно е да дадете на човека един скъпоценен камък, за да повдигнете духа и настроението му. Скъпоценните камъни, благородните метали имат магическа сила. Като види златото или диаманта, колкото и да е бил неразположен, човек се развеселява и започва да говори.

На какво се дължи способността на човека да говори? Коя планета оказва влияние върху говора? Меркурий. Като секретар на боговете, той всякога дава отчет за направеното. Живакът има отношение към Меркурий. Когато в кръвта на човека има достатъчно живак, той говори много. Защо? Защото живакът търси място да излезе вън. Всеки метал има отношение към някоя планета. Като знаем свойствата на метала, можем да определим някои характерни черти на дадена планета. Златото има отношение към Слънцето, медта – към Венера, среброто – към Луната, желязото – към Марс, калаят – към Юпитер, оловото – към Сатурн, платината – към Уран.

Сега, като знаете влиянието на планетите върху човека, а оттам и свързаните метали с тях, вие можете да си въздействате с металите. Например, когато не сте разположени, мислено внесете в кръвта си известно количество злато. Ако разположението ви не се подобри, увеличете количеството на златото. Направете този опит няколко пъти, докато разположението ви се измени. Колкото повече злато има човек в кръвта си, толкова по-благороден и устойчив е той. За такъв човек казваме, че има самообладание. Значи, той има такова количество злато в кръвта си, че може да издържа на големи изпитания без да се разколебае, без да измени убежденията си.

При какви условия трябва да се намира човек, за да развива самообладание? Контрастите на живота развиват самообладание. Например, някой човек тръгва на екскурзия при хубаво време, но веднага след това времето се разваля. И обратно: тръгва в лошо време, но скоро след това времето се оправя. За да развива самообладание, човек трябва да се отнася еднакво и към хубавото, и към лошото време. Той трябва да се радва еднакво и на вятъра, и на дъжда, които го брулят, както и на слънцето, което грее. Той гледа на явленията в природата като на език на природата. Знаем при това, че природата говори със символи. Топлото и дъждовно време говори на чувствата в човека, вятърът – на неговия ум. Дъждът казва на човека, че чувствата му трябва да се пречистят. Вятърът говори същото на мислите в човека. Следователно, съществуват два начина за пречистване на човешката кръв: чрез мислите и чрез чувствата. Чувствата се пречистват чрез даване. Като дава с любов, сърцето на човека се разширява. Колкото по-широко е сърцето на човека, токова по-лесно се

пречиства. Ако някой е беден и не може да дава, той трябва да прави умствени упражнения, да си представи, че разполага с големи богатства и да раздаде всичко на бедни и страдащи. Като остане без нищо и бъде доволен от положението си, той е изчистил сърцето си. Яви ли се най-малкото недоволство в него, сърцето му още не е чисто. Изобщо, недоволството показва, че в сърцето на човека се крие нещо нечисто и користолюбиво. За да чисти човек сърцето си, не е нужно даже да прави умствени упражнения. Животът всякога носи условия за човека да чисти сърцето си. Ако е въпрос за даване, човек може да дава и материално, и сърдечно, и умствено. Помнете, че колкото по-чисти са човешките мисли и чувства, толкова по-чиста е неговата кръв. Чистата кръв пък носи здраве и веселие.

Като ученици, вие трябва да имате чисти мисли и чувства. Първото нещо, което се иска от ученика, е чистотата. Колкото и да се стреми към чистота на ума и на сърцето си, човек все ще се натъкне на мисли и чувства, които ще го покварят. Условията, при които съвременните хора живеят, са такива, че, било чрез мисъл, чувство или постъпка, те ще внесат известна нечистота в себе си. Това е неизбежно, обаче, разумният човек използва тия условия за съзнателна работа върху себе си. Ако не работи върху себе си, сам да се чисти, природата ще го застави насила да направи това. Много методи има за чистене на човешкото сърце, но той сам трябва да си избере метод, съответен за него. Както правите избор в храната, в облеклото си и в начина на живеенето, така можете да правите избор в методите за работа върху себе си. Колкото малка да е една мисъл, тя е в състояние да внесе подем в ума ви и да ви освободи от недоволството.

Когато един млад и богат човек отишъл при Христа да иска метод за придобиване на вечния живот, Христос му казал, че едно му недостига. И на съвременните хора недостига нещо. Те се нуждаят от злато в кръвта, наречено органическо. Благодарение на отсъствието на органическо злато в кръвта им, те страдат от анемия, физическа и духовна. Златото е символ на живота. То има отношение към съзнателния, разумен живот, който иде от слънцето. Тъй щото, първото нещо, от което човек се нуждае, е да има достатъчно злато в кръвта си. После той се нуждае от стая, в която да прояви своя живот. Стаята му трябва да има поне два прозореца, които да бъдат обърнати, единият към изток, а другият към юг. Казано е в Писанието, че когато човек се моли, трябва да влезе в своята тайна стаичка. За тази тайна стаичка говорим и ние. Тя трябва да има два високи и светли прозорци – умът и сърцето, пред които да се намира висока планина – идеалът на човешката душа. Като става от сън и като ляга да спи, човек трябва да поглежда към високата планина, да се стреми да я постигне. Влезе ли в своята тайна стаичка и отправи погледа си към високия връх,

човек се домогва до онова вътрешно познаване на нещата – вечен идеал за постигане.

И тъй, задачата на всеки човек е да се домогне до онова вътрешно знание, чрез което да намери златото, нужно за неговата кръв. После, той трябва да намери ключа на своята тайна, свещена стаичка, в която може да решава правилно задачите си. – Възможно ли е това? – Възможно е. Като се обремени в живота, всеки чувства нужда да се уедини някъде, от никого несмущаван. Уединението може да стане само в тайната стаичка, осветена от двата прозорци. Докато дойде до това знание, човек трябва да работи върху себе си, да придобива органическо злато в кръвта си, т. е. светли мисли и възвишени чувства и постъпки. Иначе животът не може да се осмисли.

При новото възпитание човек трябва да спре вниманието си на влиянието на различните елементи върху човешкия организъм. Например, забелязано е, че липсата на злато в кръвта прави човека несигурен в живота. Той ходи свит, прегърбен, няма смелост. И в материалния живот е същото. Докато има злато в касата си, човек върви смел, изправен, самоуверен, разчита на нещо. Щом изгуби златото си, той изгубва смелостта и самоувереността си. Какво трябва да прави, за да върне изгубеното си злато? Да работи. Като работи съзнателно, човек може да придобие малко злато. Един милиграм органическо злато в кръвта е достатъчно да повдигне духа на човека.

Следователно, като методи за придобиване на злато в кръвта са: съзнателна работа върху себе си и употреба на храни, които съдържат злато. Новите химици знаят кои храни съдържат повече злато. Такива храни, именно, са употребявали гениалните и свети хора. Мислете по този въпрос и пишете върху темата: „Храната на гениалния човек“. Вие знаете, че активните хора обичат повече кисели, лютиви и солени храни. В този смисъл, гениалните хора се хранят със съответна на развитието им храна. От храната, която човек употребява, зависи донякъде какви прояви ще има. Ако физическата храна оказва влияние върху характера на човека, колко по-силно ще бъде влиянието на психическата храна върху неговия организъм.

Като ученици, вие трябва да изучавате, от една страна състава на храните, а от друга – състава на своите мисли и чувства. Значи, човек трябва да се занимава, освен с физическата химия, още и с психическата. Бъдещата наука, новото възпитание изискват тънко познаване свойствата на елементите, които влизат в кръвта на човека. Той трябва да знае какво влияние оказват върху човека благородните метали – среброто, златото и

платината. Алхимиците са търсили начин за превръщане на неблагородните метали в благородни. Това е задача и на сегашните химици. Какво по-голямо постижение за човека от това, да превръща всичко неблагородно в себе си в благородно? Златото е меко и огъваемо. Такава трябва да бъде и човешката мисъл. Щом има това свойство, тя ще бъде в състояние да позлатява неблагородните метали в човека, за да го предпази от отравяне. Златото насърчава и обнадеждава човека. Щом изгуби настроението си, той губи и надеждата си. Внесете ли в кръвта на човека малко злато, той веднага се насърчава.

Желая ви всеки ден да внасяте по малко злато в кръвта си, за да се облагородите, да придобиете здраве и сили в себе си, да се домогнете до новия живот.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

6. Лекция от Учителя, държана на
4 октомври, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
 * Златото в кръвта
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
 48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
 * Органическо злато
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_10_06 Забранихме му
неделна беседа

ЗАБРАНИХМЕ МУ

„И понеже не следва с нас, забранихме му"
(Лука 9: 49)

Съвременната култура си служи с метода на забраната, на ограничавания и наставления. Навсякъде се прилагат закони и правила. Навсякъде се чуват наставления, морализирания – това да не правиш, онова да не правиш. Дето и да се обърнете, навсякъде чувате, как и какви дрехи, обуща и шапки трябва да носи човек; какви трябва да бъдат косите му – къси или дълги, къдрави или гладки; как трябва да нарежда и чисти къщата си; как трябва да готви и каква храна да употребява – месна или вегетарианска. Не само това, но между хората се повдига въпросът, колко време трябва да учи човек; трябва ли да се специализира и т.н. Изобщо, светът е пълен с правила и закони, които човек трябва да изучава и прилага в живота си. Тъкмо научи тия правила, чувате един ден, че го задигнали за онзи свят. – Защо? – Защото и за онзи свят са нужни учени хора. Докато е на земята, човек все има какво да учи. Ако нямаше какво да учи, той щеше да напусне земята и да отиде на онзи свят, дето се нуждаят само от учени хора. На земята има и учени, и прости, а на небето – само учени.
Сегашните хора постоянно повдигат въпроса за свободата: едни поддържат, че човек трябва да бъде свободен, а други – че не трябва и не може да бъде свободен. – Докато е обиколен от правила и закони, какво да прави, как да се облича, какво да яде, какви отношения да има с ближните си, човек не може да бъде свободен. Бащата в един дом е месоядец, а синът – вегетарианец. Те започват да спорят, кой от тях има право. В дадения случай бащата има право, защото синът се е родил чрез него, и трябва да следва неговия път. Вълчето няма право да се отказва от храната на баща си вълк.
Обаче, и агнето няма право да се отказва от храната на баща си овен. По закон е така, но важно е да се знае, кой и какъв е бил истинският баща на сина. Днес хората са размесени: някои от тях са били месоядци, а впоследствие са станали вегетарианци; други пък са били вегетарианци, а отпосле са станали месоядци. Това смешение в начина на живеене, на хранене е създало ред противоречия между хората.
Някога, в далечното минало, вълкът чел една свещена книга и, под влияние на великите Божии принципи, решил да изправи живота си. Като проследил живота на своя род, той си казал: Не може повече да се върви в този път. Нашият род е извършил големи грехове и престъпления, които трябва да се изправят. Не изменим ли живота си, наказанията неизбежно

ще ни следват. Въодушевен от решението си, той започнал да се моли, да пости, отказал се от месо и тръгнал по света да проповядва вегетарианство и добър живот. В което село влизал да проповядва, навсякъде го били. Който и да го чувал да проповядва за вегетарианството, никой не му вярвал. В това село го били, в онова село го били, от тук – от там го пъдили, нищо не му давали да яде, вследствие на което той измършавял, отслабнал, станал неузнаваем. Три дена гладувал и най-после си казал: Нищо няма да излезе от моята проповед. Хората не са готови още за нов живот. Ако продължавам по този начин, и от мене нищо няма да остане. Ще продължа пътя си и когото пръв срещна, ще го изям. Не искам вече да проповядвам на тия некултурни хора!
Вълкът тръгнал на път и гледал, дано намери нещо за ядене. Първият, когото срещнал, бил един кон, който спокойно пасял трева. – Какво правиш тук? – Трева паса. – Знаеш ли, че мога да те изям? Цели три дена нищо не съм ял. – Зная, че можеш да ме изядеш. Слушай, преди да направиш това, услужи ми с нещо, от което ти пръв ще се ползваш. – Съгласен съм. Каква услуга искаш да ти направя? – Задните и предните ми крака са подковани, петала имам. Като ме изядеш, петалата ще влязат в гърлото ти и ще те задавят. Баща ми беше благороден по характер, и понеже и аз нося тази черта, не искам да ти причиня никакво зло. Затова, иди отзад, при задните ми крака, и се опитай да извадиш петалата ми. После ще извадиш петалата на предните ми крака и свободно ще ме изядеш. Вълкът веднага пристъпил към работа, но в това време конят му ударил два силни ритника по главата, и вълкът се търкулил на земята. Доста време трябвало да мине, докато се окопити и стане от земята. Конят хукнал да бяга и се скрил от погледа на вълка. Като видял, как конят го излъгал, вълкът си казал: Чудна работа! Четох свещената книга, ходих да проповядвам, просветих се, а можах да повярвам на един кон, че за да го изям, трябва да вадя петалата му. Сега вече никого не слушам. Тръгвам нататък и когото срещна, ще го изям. Втори път не ставам налбантин, да вадя петалата на коня.
Като вървял по-нататък, вълкът видял два овена. Той спрял пред тях и ги запитал: Какво правите? – Спорим нещо за тревата. – Е, сега поне вие няма да ми избегнете. Преди да се срещна с вас, видях един кон, който ми каза, че за да го изям, трябва да сваля петалата му. Аз започнах да свалям петалата му, но той ме ритна и избяга. – А, ние няма да постъпим като него. Ние сме готови да ни изядеш, но с условие да ни оставиш свободни да се затичаме и когото от нас пръв хванеш, ще го изядеш днес; когото втори хванеш, ще го изядеш утре. Така ще се осигуриш за два дена. Вълкът се съгласил на това условие и се отдалечил малко от тях, да им даде възможност да се засилят. Овните се засилили и се хвърлили право към него с рогата си. По този начин те счупили четири ребра на вълка, повалили го на земята и избягали. Като видял, че и този път останал

излъган, вълкът направил голямо усилие да се дигне от земята и продължил пътя си, като си казвал: Не вярвам вече на никого. Когото срещна сега, нито петалата му ще вадя, нито ще го оставям свободно да тича, за да се осигурявам за два дена. Достатъчно ми е, каквото днес намеря. За утрешния ден няма да мисля.
Излъган и разочарован от живота, вълкът срещнал една добре угоена свиня. – Стой, ей сега ще те изям! Не искам да се разправям с тебе. Два пъти съм лъган, трети път не се поддавам на никакви лъжи. Конят ме излъга, ритна ме с крака си, счупи ми няколко зъба и избяга. Овните ме удариха в ребрата, счупиха ми четири ребра и избягаха. С тебе вече лесно ще се справя. – Постъпи, както знаеш, казала свинята. Аз отдавна те чакам да дойдеш. Преди да ме изядеш, искам да ти изпея една песен. Ние, свинете, сме добри певци. Като ме изядеш, ще помниш поне, че си чул една хубава песен. – Виж, щом става въпрос за песен, съгласен съм да те изслушам. Аз обичам песните. – Свинята веднага започнала да грухти, да вика, но толкова тревожно, че събрала около себе си много свине. Всички заедно погнали вълка и се освободили от него.
Съвременните хора се намират в положението на този вълк. Щом се намерят пред някаква мъчнотия, те започват да мислят, как да излязат от нея. Щом объркат работите си, те започват да мислят, как да ги оправят: все ги оправят, и все неоправени остават. И най-после, като не могат да ги оправят, те казват: На онзи свят ще се оправим. – Ако човек не може да нареди работите си на земята, на онзи свят никога няма да ги нареди. В онзи свят работите са наредени, но човек трябва да се запита, може ли да влезе в онзи свят? Работите в училището са наредени, но важно е може ли човек да постъпи в това училище? – Защо работите на хората остават неуредени? – Защото те живеят изключително със закони и правила, с ограничения и наставления. За да изпълни всичко, което му се заповядва, човек всеки ден се зарича това да не прави, онова да не прави и върши тъкмо това, което не иска. В това отношение човек мяза на вълка, който казал, че втори път няма да вади петалата на коня, няма да се лакоми за двата овена, няма да иска песента на свинята и т.н. Въпреки това, той върши всичко онова, което се зарича да не прави. Науката на 20 в. се е развила много. Тя е дошла до големи постижения във всички области – музика, художество, литература, медицина, архитектура, но въпреки това, по-голямата част от хората са болни и нещастни: 25 % от съвременните хора страдат от туберкулоза, 35 % – от неврастения, 15 % – от вътрешни болести, 20 % – от външни – кожни и мускулни. Едва ли 5 % от хората на земята могат да се радват на абсолютно здраве. И това са гениите на човечеството, които разбират и прилагат законите на здравето.
„И понеже не следва с нас, забранихме му." Както виждате, и Христос дойде в света да помага на хората, но понеже не ходеше по техния път, разпнаха Го. Обаче, Христос казва: „Който не е против нас, той е с нас".

Христос гледа широко на нещата. Ако влезете днес в православната църква, веднага ще се натъкнете на ред правила: трябва да се кръстите, да палите свещи, да целувате икони и т.н. Ако влезете в евангелска църква, трябва да седнете на стол, да се молите, да пеете. В която църква и да влезете, навсякъде ще се натъкнете на специален начин на молене. Който не се съобразява с методите и правилата на дадена църква, той минава за еретик, за чужденец. Иска ли да остане в дадена църква, веднага ще почнат да го учат, как трябва да постъпва. Влезете ли между учени, философи или писатели и започнете да говорите с тях, веднага ще ви направят бележка, че не говорите граматически, че не знаете последните открития на науката и т.н. Добре е да се правят бележки на човека, но виждаме, че ония, именно, които държат много на правопис, на стил, на изложение, които знаят много неща, не прилагат в живота си това, което знаят.
Един баща имал двама сина. Един ден той ги извикал и им казал: Вие трябва да заминете за чужбина, да се учите. За тази цел на единия давам половин килограм сирене, а на другия – кило брашно. Като намерите вода, ще турите брашното в нея и ще го замесите. После, ще измиете сиренето добре, ще го залеете с вода и ще го оставите във водата, да видите, какво ще стане. Братята тръгнали на път и гледали, къде ще намерят вода. Най-после спрели пред едно блато. Единият от тях застанал на северната страна на блатото и сипал брашното в водата. Той наблюдавал, как брашното се размивало в водата, постепенно потъвало, докато съвсем изчезнало. Вторият заел южната страна на блатото. Той извадил парчето сирене, измил го малко и го хвърлил в блатото. В скоро време сиренето изчезнало, изяли го рибите и жабите, които живели в това блато.
Какво представят брашното и сиренето? – Те представят таланти, които човек трябва да развива. Какво правят хората с талантите, които им са дадени? Те тръгват с тях, обикалят света, но не работят. Те искат с малко труд да придобият големи резултати. Големи постижения има само онзи, който прилага талантите си в работа, т.е. онзи, който прилага Божествените закони. Така само той вижда, че в Божествения свят няма никакви противоречия. Който прилага Божествените закони в живота, той може да разреши правилно всички въпроси: индивидуални, семейни, социални и общочовешки. Решава ли ги само научно, по пътя на ума, и след хиляди години той няма да ги разреши. Хиляди години вече са изминали, откак хората решават тия въпроси, но не са ги разрешили. Още хиляди години ще минат, и пак няма да ги решат. – Защо? – Защото ги решават по личен път. Дето личността работи, там има обезсърчавания, разочарования, противоречия, отлагания и т. н. Ако решават въпросите от обществено гледище, в края на краищата хората ще кажат, че обществото не е готово още, не е време сега да се разглеждат въпросите на живота. Обаче, дойдат ли до Божествено разрешаване на въпросите, хората се натъкват на голямо изобилие. Изобилието решава въпросите.

И тъй, личното разрешаване на житейските проблеми подразбира очакване на материални блага. Младият момък иска да се ожени за умна и красива мома, да я повдигне пред хората, всички да говорят за неговата жена. Щом се ожени за нея, той обръща друг лист: започва да й се налага, да върши само това, което му е приятно, да се облича по негов вкус, да не говори с други мъже и да не гледа към тях. – Какво е придобил този мъж от своята умна и красива жена? – Не само че нищо не е придобил, но даже я съсипал. Тя изгубва свободата си, красотата си и, вместо да се радва на живота, тя съвършено се отчайва. Ревността, било от страна на мъжа, или от страна на жената, ограничава човека. Никой няма право да се налага на другите, да ги заставя да мислят, да чувстват и да постъпват така, както той мисли, чувствува и действува. Това виждаме не само в семейния живот на хората, но и в религиозния им живот. Ще влезе някой човек в едно религиозно общество и веднага ще го заобиколят и ще почнат да го учат, как да се държи, как да се моли, какви правила да изпълнява и т.н. Не се ли подаде на тези наставления, веднага го признават за некултурен и го заплашват, че с тези разбирания той не може да влезе в Царството Божие. Не само това, но понякога човек започва да се налага и на себе си, да си внушава различни отрицателни мисли, да се съмнява в Бога, в Христа, дори и в себе си. Понякога пък си внушава, че всичко може да направи. Той си казва: И аз мога да бъда Син Божий като Христа. – И ти можеш да бъдеш Син Божий, и ти можеш да бъдеш като Христа, но трябва да имаш Христовия дух в себе си. Това значи: каквото Христос прави, и ти да го правиш. Който иска да бъде ученик на Христа, той трябва да върви по Неговите стъпки, да знае всичко, което Учителят му е преподал.
„Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз". Какво приложение има този стих в живота? За да се познае присъствието на Христа между хората, нека двама или трима души се съберат на едно място и се помолят в името на Христа за някой болен. Ако болният оздравее, Христос, наистина, присъства между тях. Съвременните хора минават за християни, без да изпълняват Христовото учение. Например, някой човек има лошо разположение на духа, мъчи се от мрачни и отрицателни мисли, без да може да си помогне. Казано е, обаче, в Писанието: „Този дух не излиза, освен с пост и молитва". Ако кажат на този човек да пости, той отрича поста, отрича молитвата. Постът, молитвата допринасят нещо на човека. Чрез пост човек придобива въздържание. Който яде на време и умерено, той пости. Съвременните хора не ядат на време, но когато им дойде на ум. Те не се съобразяват с времето, което природата е определила. Тя точно е определила времето, когато човек трябва да яде. Никой народ, никой човек не се храни на определеното от природата време. – Защо? – Защото се натъкват на ред отрицателни мисли и чувства, които развалят разположението. Тъкмо се храните, и кредиторът ви, с полица в ръка, влиза в стаята при вас, иска да

му платите. Това разваля разположението ви. Ученик отива на изпит, но пропада. Връща се у дома си неразположен, без желание да яде. Жена готви обяд на мъжа си, но по невнимание яденето прегаря. Връща се мъжът от работа, и като хапва от прегорялото ядене, започва да се сърди на жена си. След това и двамата не могат да ядат, недоволни са един от друг.
Съвременните хора, въпреки науката, с която разполагат, са дошли до положение други да ги учат, как да се хранят, каква храна да употребяват и т. н. Срещате една млада майка, и тя веднага ви запитва, как и с какво трябва да храни детето си. – Много проста работа. Щом е родила, щом е станала майка, тя трябва да кърми детето си със своето мляко. Ако няма мляко, не е трябвало да ражда. Дете, което не е кърмено от майка си, не може да стане човек. Дете, което не е кърмено от майка си, не може да стане гений, нито светия. Когато майка кърми детето си три години наред, тя трябва да живее чист живот, без да допусне една отрицателна мисъл в ума си. Че къщата им изгоряла, че мъжът ѝ я напуснал, това не трябва да нарушава нейния мир. През тези три години тя трябва да бъде тиха и спокойна. Какво правят сегашните майки? Те хранят децата си с различни кашички от овес, от просо, ечемик и т.н. Тези кашички не могат да предадат на детето онези елементи, които майчиното мляко съдържа. В млякото на жената се съдържат разумни сили, които в никаква друга храна не можете да намерите. И овчето, и кравето мляко са добри, но те изключват от себе си онези разумни сили, които млякото на жената съдържа. Ето защо, ние се чудим, когато хората, при науката и знанието, които носят в себе си, не знаят, как да се хранят и как да живеят. Овцата знае, как да храни малките си, а човек, създаден по образ и подобие Божие, не знае. Казано е в Писанието: „Колко по-горе седи човек от овца!"
Като изучаваме живота, науката, културата на съвременните хора виждаме, че всичко върви по обратен път. Градинарите отглеждат цветя, зеленчуци, плодни дървета не по нови начини, но по стар път. Новият път предвижда работа с любов: сам ще садиш, сам ще поливаш, без да отправиш една лоша дума, едно лошо чувство или желание към кого и да е. Ще садиш, ще разкопаваш и ще поливаш с песни и с красиви и светли мисли в себе си. Сам ще режеш лозите си, сам ще ги завързваш. Това, което сегашните градинари правят с лозите и с плодните дървета, не е никаква култура. Това е чисто варварство. С такава култура нищо не се постига. Дърветата могат изобилно да раждат, но плодовете им не носят никакво здраве, никакво благоденствие на човечеството. Плод, който е отглеждан с любов, не гние лесно. Той запазва свежестта си с месеци. Направете опит. Посадете едно плодно дръвче и в продължение на 12 години го отглеждайте с песен, с молитва, с разположение и вижте след това, какви резултати ще имате. Плодовете на това дърво ще носят благословение за целия ви дом. Същото може да се приложи и при

отглеждане на децата. Ако при отглеждане на детето си майката вложи своята любов, сила и дух, от това дете велик човек ще стане. До 21 годишна възраст тя не трябва да позволява да се докосват до сина или до дъщеря й. Докато момата и момъкът не станат на 21 години, освен майката и бащата, никой няма право да се докосне до тях. През бременния период, жената трябва да води съвършено чист живот: по мисли, по чувства и по действия. Същото се изисква и от бащата.
Съвременните хора прилагат ред методи при възпитание на децата, работят за изправяне на света, но при всичките си усилия те нямат успех. – Защо? – Методите им са отвън само нови, а вътрешно – стари. По този начин светът не може да се оправи. В света идат такива страдания, каквито хората не могат да си представят. Страданията ще оправят хората. От дума само те не се учат, не се възпитават. Българинът има една лоша черта в характера си, която не се възпитава лесно, а именно: разрушителността е силно развита в него. Когато българинът мине покрай оградата на своя съсед, той ще вземе един прът от нея, да си услужи с него. Втори, трети минават, и всеки си взима по един прът. Като видят съседа си, те ще му кажат, че са си взели по един прът. – Няма нищо, спокойно отговаря съседът. Обаче, след известно време тук-там на оградата му се явяват дупки, отдето свинете на съседите му започват да се провират. Това говори за разрушителността на българина. Ако той е толкова силен в творчеството, колкото в разрушителността, от него гений би излязъл. – Защо българите досега не са дали нито един гениален човек? – Защото в характера си имат известни черти, които трябва да се възпитават. Тези черти пречат на гениалния човек да се прояви. За да се развие доброто, красивото в славяните, те трябва да минат през страдания. Ето защо, днес никой от славянските народи не минава през такива големи страдания, както Русия. Лошото, което съществува в славянските народи, днес излиза. Злото, което днес виждаме в света, е било скрито в човека и сега излиза навън. Нечистотиите, които се крият в кръвта на човека, трябва да излязат навън, във вид на цирей. Само по този начин злото ще се изчисти, ще излезе вън от човека.
„Забранихме му". Христос казва: „Не им забранявайте!" Това значи: не забранявайте на душата си да прояви това, което Бог е вложил в нея. Човек трябва да изявява навън само онова, което е присъщо на душата му. Ако душата на човека иска от него да се помоли на Бога, той трябва да я послуша. Ще кажете, че материалистичната наука отрича молитвата, отрича съществуването на Бога. Чудна работа! Какъв син е този, който не споделя с баща си няколко топли, искрени думи, от които и на двамата да бъде приятно? Какъв човек е този, който не познава своя Създател и не отправя към Него две синовни думи? След всичко това хората четат молитвата „Отче наш, Който си на небето". .. Как е възможно, човек да счита себе си за Син Божий, а да не познава своя Баща? Някои

проповядват материализъм на хората, казват им, че Бог не съществува, че няма защо да Му се молят и т. н. Други пък казват, че молитвата не е нужна, защото Бог всичко знае и отговаря на нуждите на човека, преди да Му се е помолил той. Ако това е така, защо синът на някои от тези проповедници, като отиде в странство, веднага пише писма на баща си да му изпрати пари? Щом Бог знае всичко, нека Той внуши на бащата да изпрати пари на сина си, без да става нужда последният да пише писмо на баща си. Едно нещо трябва да имате предвид: когато говорите върху даден въпрос, вие трябва да бъдете последователни и логични.
Що е молитвата? Молитвата подразбира контакт, допирна точка с Бога, с разумните и възвишени същества. Без молитва човек не може да има никакъв контакт с живите същества. Някой има нужда от пари. Какво трябва да направи? Ще отиде при един банкер и ще му се помоли: Братко, услужи ми за известно време с две хиляди лева. Щом се улесня, ще ги върна. Банкерът го поглежда в очите и му казва: Заповядай! Той не го пита, истина ли говори, или не. Банкерът знае, че и да го излъже, само един път ще успее. Втори път същият човек не може да го излъже. Това е Божествен закон. Той гласи: никой никого не може да излъже два пъти по един и същ начин. Щом веднъж те излъжат по един начин, ти имаш вече една опитност. Ако втори път те излъжат, тази лъжа ще бъде изнесена по нов начин. Нещата и явленията в природата не се повтарят. Природата обича разнообразие.
Време е вече човечеството да се върне към новата, към положителната наука. За тази цел всичко, каквото хората знаят, трябва да го обобщят, да го свържат в едно цяло. Много отрасли от науката не са още засегнати, вследствие на което хората постоянно се лъжат. Те познават много неща вън от себе си и далеч от себе си, но себе си, именно, не познават. Как е устроено човешкото лице, какви са неговите вътрешни и външни органи, мускули и клетки по форма, по строеж, по цвят, те не знаят. Какво значение имат формата, цвета на лицето, на кожата, както и устройството на всички техни органи, и това не знаят. Като не знаят тия неща, те даже не подозират пакостите, които сами си причиняват посредством своите мисли и желания. Една отрицателна мисъл е в състояние да разруши красивото, което Бог е вложил в човека. Ако една мисъл разруши тялото му, какво остава от него? Разруши ли физическото си тяло преждевременно, човек остава за дълги години инвалид. Физическото тяло на човека е утроба, в която духовното му тяло се развива. Апостол Павел казва: „Ако физическото ни тяло се разруши, ние ще живеем с духовното." Така може да каже апостол Павел. Обаче, какво ще каже онзи, който никога не е работил духовно върху себе си? Който възкръсне от мъртвите, той ще продължава да живее с духовното си тяло, което е съградил.
Това, което говоря днес, се отнася до учениците, до вярващите, до ония, които искат да следват Христа. Едно трябва да знаете: никой човек не е в

състояние да разреши противоречията в света, нито да изправи греховете на хората. Сам човек, бил той цар, княз или какъв и да е, не е в състояние да изправи човечеството. Всички хора на земята могат да изправят човечеството. Светът може да се оправи, само когато всички хора поотделно се проникнат от съзнанието, че трябва да служат на Бога. Каквито закони и да съществуват на земята, писани или неписани, те не са в състояние да оправят свята. Един закон е ценен, само когато разполага с методи за приложение. Ако за пълното развитие на едно дърво са нужни 12 години, колко повече години са нужни за развитието на човека? Днес хората не успяват, защото бързат. С бързане работа не става. Всички, които са бързали, са отишли на онзи свят. Които пък са заминали преждевременно и неподготвени, те не са влезли в онзи свят, но са още на земята, дето водят усилена борба за съществуване. Страшно нещо е да умре човек преждевременно. В борбата си за съществуване, той причинява големи пакости на живите хора. Тази е причината, задето срещате двама души, които вчера се обичали, а днес се карат. Брат и сестра се карат, мъж и жена се карат, учители и ученици се карат. Навсякъде чувате спорове, недоразумения, бой. Защо съществуват тия недоразумения между хората? Ако сте живели между българите, когато турците ги измъчвали, ще кажете, че турците са причина за техните нещастия. Днес вече българите са свободни. Коя е причината за сегашните им страдания и недоразумения? Значи, причината за нещастията на хората се крие далеч някъде.
Всички хора искат да се осигурят: някой се нахрани днес добре, но пак не е доволен, мисли, как да се осигури за утрешния ден. Друг си направи къща от две стаи и кухня, но вижда му се малка, иска да се разшири, защото децата растяли, нямало да има за всички място. Започва да се разширява, но срвдства няма и задлъжнява. Някой се впуща в едно предприятие, за да забогатее повече. Вложи всичките си пари, но пропада, изгубва и последната стотинка. – Не, при такова разбиране на нещата човек не може да бъде щастлив. При такова разбиране на живота, човек не може да служи на Бога. Мнозина мислят, че като отидат на онзи свят, между ангелите, ще живеят добре. Наистина, при ангелите се живее добре. Там престъпления не могат да се вършат, но това е механическо постижение, а не органическо. За предпочитане е да имаш едно глупаво дете, отколкото един умен вол. След време глупавото дете може да стане умен човек и да извърши велики работи, но умният вол не може да стане човек. Волът може да свърши някаква работа, каквато ти искаш, но под остен, а не по своя инициатива.
И тъй, каква цена имат за нас мраморните чешми, ако водата им е пресъхнала? Каква цена имат дърветата, които са изсъхнали и не дават плод? Какво ни ползват обширните земи, ако не могат да се превърнат в плодородни ниви и лозя? Обаче, ако сухите чешми потекат, ако

изсъхналите дървета прорастнат и ако неплодородните земи се превърнат в плодородни, те се осмислят. От тези примери ние отиваме към човешкия живот и търсим причината на злото, което е подпушило изворите на живота. Като не мислят правилно, хората казват, че причината на злото седи във външните условия, в този, в онзи и т.н. – Не, всичко това е само повод за идване на злото. Злото се крие дълбоко в човека. Всеки сам е причина за своето нещастие и за своя неуспех в живота, а външните условия и окръжаващата среда са само повод за отваряне врата на злото. – Ама еди-кой си ме излъга. – Колко пъти те е лъгал? – Щом те е излъгал веднъж, той ти е предал един урок. Ти трябваше да си научиш урока и втори път да не се оставяш да те лъже. – Ама слабости имам, невежа съм. – Това не е извинение. Злото в света седи в това, че хората са забравили основния закон на живота. Те са изгубили правата посока в живота. Когото и да попитате днес, отде е дошъл, от колко години живее на земята, ще ви отговори, че не знае. Той ще ви каже, че е дошъл на земята от преди 30 – 40 години. – Това не е знание. Той трябва да знае историята на своя живот, от началото на създаването на света досега. Ще кажете, че сте готови да вярвате на всеки, който би разправил историята на вашия дълъг живот. – Не е въпрос до вярване. Човек трябва да се домогне до онази положителна наука, която сама ще му разкрие всички тайни на живота. Който знае нещата положително, той е силен в своите убеждения. Какви убеждения може да има човек, който вярва в сиромашията, в болестите, в невежеството, в робството? Каквито са вярванията му, такива ще бъдат и убежденията му. Такъв човек никога не може да се повдигне. Обаче, който не вярва в робството, който познава своето високо произхождение, той е свободен човек. Свободата на човека зависи от мисълта му. Свободният човек има права мисъл. Той гледа на нещата широко, според както Бог ги е създал. В чувствата си той е положителен, от нищо не се разколебава. Дойде ли до отношенията си към хората, той желае и за тях всичко онова, което желае и за себе си.
Следователно, права мисъл, широки и благородни чувства и безкористна любов – това са условия за изправяне на човечеството. За да върви по този път, човек трябва да бъде внимателен към ума, сърцето и волята си. Той трябва да живее така, че да не се отклонява от пътя, който Бог му е начертал. Запази ли това, животът му ще върви, според българската поговорка „по мед и масло". – Как ще познаем, кой е пътят, определен от Бога? – Наблюдавайте, какво прави котката, когато заболее. Тя се лекува с пост. Преди да започне поста, тя изяжда няколко стръка от особена трева, която ѝ действа очистително. След това пости няколко дена, докато оздравее. Щом оздравее, става весела, игрива, храни се добре, както по-рано, като здрава. – Как познава котката тревите? Как знае да се лекува? – В нея е вложено едно специално чувство, посредством което тя сама си помага. Това чувство ѝ подсказва, какво трябва да прави. Ако котката може

сама да се лекува и знае, как да се храни, колко повече това е достъпно на човека. С помощта на своето вътрешно чувство човек може да познае, върви ли в пътя, който Бог му е определил, или се е отклонил. Хиляди начини има, когато трябва да се помогне на човека. В такива случаи човек казва, че Бог му е проговорил. По какво познавате, че Бог е проговорил на човека? – Щом Бог му проговори, всичките му слабости и недъзи се свалят от него, както се сваля кожата на змията. Той се чувства напълно обновен и преroден. Човек, на когото Бог е проговорил, кесията му е винаги отворена, къщата му – на разположение на бедни и нуждаещи се. Този човек се разбира с всички хора. Той е разрешил съществените въпроси в своя живот. За себе си той нищо не говори, но хората говорят за неговата доброта. Той е добър, защото е свързан с източника на живота. – Как можем да станем добри? – Като се свържем с Първата Причина. Това може да се постигне в един момент. По естество човек е добър, но днес трябва да възстанови връзката си с Бога, която някога е прекъснал. Щом искрено пожелае това, той моментално може да стане добър. Сегашният момент определя човека. Българската поговорка казва: „Малкото камъче прекатурва колата". Същото може да се каже и за човека. Една погрешка в сегашния живот на човека е в състояние да засенчи 20 годишния му добър, благочестив живот. За да не изпада в такива положения, човек трябва коренно да пречисти къщата си, да я замаже и изправи, да не остави нито една дупчица, през която злото може да се промъкне. Ако грешникът се откаже от своя път и тръгне в пътя на праведния, греховете му ще се заличат. Но и ако праведният се отклони от пътя си, правдата му няма да се зачете.

Съвременните хора се нуждаят от следното: да възстановят вътрешната връзка с живота. Чрез тази връзка, именно, човек може сам да отиде при великия извор на живота и да пие от неговата вода. Мнозина могат да му говорят за водата на този извор, но той сам трябва да я опита. Като я опита, той ще се произнесе, дали водата на този извор е добра, или не. От разположението или неразположението, което водата указва върху човека, се съди за нейните качества. Същото може да се каже и за всяко ново учение. Всяко учение, което се отразява благотворно върху човека, което носи свобода и живот, иде от Великия извор на живота.

„Понеже не следва с нас, забранихме му." Ако при сегашните условия на живота Христос дойде на земята, какво ще проповядва на хората? Той ще им проповядва три неща: абсолютна чистота и свобода на мислите, на чувствата и на действията. И след това ще каже, на кого не трябва да се забранява да се прояви. Всеки човек, всяко живо същество има право да се проявява свободно, според както Бог го е създал. Ябълката ще се прояви като ябълка, крушата – като круша, животното – като животно, човекът – като човек. Само при тези условия всеки ще прояви и разкрие в себе си това, което отначало му е дадено. Красотата на живота седи в голямото

разнообразие. Мъже и жени, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици представят условия за проява на Божествения живот. Растенията и животните също представят условия за проява на Божествения живот. Тъй както бащата може да се прояви в любовта, друг не може; така, както майката може да се прояви в любовта, друг не може; така, както братът и сестрата могат да се проявят в любовта, друг не може; така, както слугата може да се прояви в любовта, друг не може; така, както господарят може да се прояви в любовта, друг не може. Бащата не може да прояви любовта на майката, нито майката може да прояви любовта на бащата. Братът не може да прояви любовта на сестрата, нито сестрата може да прояви любовта на брата. Слугата не може да прояви любовта на господаря, нито господарят може да прояви любовта на слугата. Това показва, че всеки човек е на мястото си. Заеме ли човек веднъж мястото си, никой друг не може да го заеме. Никаква сила в света не е в състояние да измести човека от положението, което му е дадено от Бога.

Съвременните хора често се обезсърчават и казват: Нашата работа се свърши. – Не, така не се говори. Така не се разрешават въпросите. Това е най-лесното разрешаване. Това значи да се отказва човек от дълговете си. Щом сте взели пари на заем, непременно трябва да ги върнете. Ще срещнете банкера и ще му кажете, че ще работите, ще употребите всичките си сили, само да се издължите. Ама те са крадени пари! – Това е въпрос. Не е важно, кой как е печелил пари; важно е ти, като честен човек, да изплатиш дълга си точно на време. Щом ти постъпиш честно, и банкерът ще бъде готов да ти прости лихвите. Тогава и двамата ще вземете решение да дадете лихвите на някоя бедна вдовица, или на някое сираче. Мнозина се страхуват да проявят щедростта си, да не би да пропаднат в живота. Напразно се страхуват. Ако всички хора на земята работят и мислят едни за други, животът ще се подобри, и хората ще се познаят, ще заживеят братски. Който дава, и на него се дава. Няма случай в живота, когато човек, да е давал от любов и да е пропаднал. Обаче, изправянето на света не става с изправяне само на един човек. Българската пословица казва: „С един камък къща не става." Всички разумни, съзнателни хора трябва да бъдат носители на Божественото учение в света.

„Забранихме му." Христос пък казва: „На никого не забранявайте, но поощрявайте се едни други!" Поощрявайте ония, които правят добро. Правете добро без користолюбие, без съблазни за себе си, или за другите. Каквото и да прави човек, той трябва да се проявява естествено, свободно, без никакво лицемерие. Например, като се облича, той трябва да бъде чисто облечен, всякога спретнат. Някой се облича добре, чисто, с цел да се хареса на хората. Друг пък се облича скромно, с прости дрехи, да се представи за духовен човек, за човек, който не се интересува от светския живот. – И едното, и другото е лицемерие. Чистотата е необходимо качество за всеки човек. Да бъде човек чисто и добре облечен, това е в реда

на нещата. Това е така необходимо за човека, както е необходимо да бъде здрав. Здравият човек е винаги бодър, свеж в мисълта си. В постъпките си той е експедитивен и съобразителен. Той никога не се обезсърчава. Когато му дойде часа да напусне земята, той поканва приятелите си на угощение и им казва: Викат ме вече в отечеството ми, в моя дом. Искам да си поговорим малко, да се простим и да си замина. Здравият човек гледа еднакво и на този, и на онзи свят. Той не се страхува от смъртта. Какво правят хората, когато почувстват, че трябва да напуснат земята? Те казват: Страшно нещо е смъртта! Няма какво да се прави, ще мрем. Според тях смъртта е свършване с живота. Някои вярват, че и след смъртта има живот. Други пък считат смъртта за най-голямото страдание в света. Когато страдал, Христос усилено се молил. И в такива случаи Той казвал: „Господи, да бъде Твоята воля, а не моята." Чрез страданията си човек се свързва с Бога. Тогава той усърдно се моли. Колкото по-големи страдания има човек и ги носи с вътрешна радост, толкова по-голям герой е той. Така са носили и носят страданията си великите учители, светиите и гениите. Когато хората започнат геройски да носят страданията си, светът ще се подобри. Светът още не може да се изправи, защото хората избягват страданията, а търсят радостта, щастието, богатството.
Кой е пътят за постигане на щастието? – Любовта. Единственият път за постигане на щастието е любовта. Който не е опитал този път, той се съмнява. Обаче, между съмнението, заблуждението, внушението от една страна и действителния живот, от друга страна, има голяма разлика. Който живее с великото и красивото в живота, той никога не се съмнява. От ден на ден той все повече и повече закрепва и във физическо, и в духовно отношение. Той живее в радост и е готов да помага на всички, които искат от него услуга. – Какво да правят другите хора, които още не са дошли до това положение? – Те трябва да стоят в болниците, докато се излекуват. Щом някой се излекува, той трябва да излезе от болницата. Като се почувства, че е здрав, веднага трябва да излезе от болницата, да не чака лекарите да се произнасят за него, здрав ли е, или не. Какъв човек е този, който не може да излезе от лошите условия на живота? Който не прави усилия да излезе от лошите условия, той ще остане в живота на ограниченията, ще се върти на леглото си, с наставления, дадени от окръжаващите, кога да яде, какво да яде. Това е живот на ограничавания, живот без свобода и светлина. Човек може да бъде свободен, само когато е извън болницата.
И тъй, излезе ли от болницата, човек не се нуждае вече нито от лекари, нито от сестри милосърдни. Той трябва да се вслушва в своето вътрешно чувство, което му подсказва, каква храна да употребява, каква вода да пие и как да я пие. Иска ли да бъде здрав, човек трябва да знае, как да се храни, как да пие вода, кога и как да почива и т.н. Пие ли вода, той трябва да вземе пример от кокошката, да пие вода на глътки. Както е нужно за

стомаха на човека добра и чиста храна и вода, така той трябва да държи в ума си светли мисли, в сърцето си – възвишени и благородни чувства. По този начин човек може да съгради не само здраво физическо тяло, но и здраво духовно тяло. Задачата на човека седи не само в работа върху своя ум, сърце и воля, но и в работа върху окръжаващите. – По какъв начин ще работи върху тях? – Като работи съзнателно върху себе си, човек едновременно работи и върху другите. Като работи с мисълта си, мислите му се пренасят в пространството и се възприемат от просветените умове. Представете си, че някой човек се е отчаял от живота и намислил да се самоубива. Като доловите това, вие веднага отправяте към него своята насърчителна, положителна мисъл. Този човек се сепва, започва да мисли и се отказва от решението си. Другаде виждате, че няколко души намислили да вършат престъпление. Вие отправяте към тях една положителна мисъл за отговорност на човека пред Бога, и те се спират, отказват се от намерението си да вършат престъпления. Следователно, положителната, възходяща мисъл на човека е в състояние да помага на малък или голям брой хора – зависи от интензивността и чистотата на мисълта. Значи, човек носи отговорност по отношение цялото човечество. Като знае това, той трябва да бъде внимателен към своите мисли и чувства, да не допуща в ума и в сърцето си мисли и чувства, които действат убийствено върху хората. Мисълта е сила, която трябва съзнателно да се използва. Който не схваща отговорността, която носи по отношение на цялото човечество, той не мисли правилно и казва: На мене да е добре, а какво ще става с хората, това не ме интересува. – Така мислят обикновените хора, но не и тия, които вървят в Божествения път. Ето защо, всяка сутрин човек трябва да изпраща към всички хора на земята своите добри мисли и желания, няма да мине много време, той ще получи отплата за това, което е направил. Онзи, Който го е създал, ще му изпрати своето одобрение, което ще повдигне духа му.
„Забранихме му". Като отговор на това запрещение, Христос казва: „Не забранявайте на никого!" Христос не е създал сегашните църкви, които не престават да водят борба за предимство една над друга. Христос не държи за каменните църкви, нито за техните служители. – Защо? – Защото Той е против делението, против ония проповеди, в които се говори за Неговите страдания. От две хиляди години насам се говори за страданията на Христа, а Той изисква вече от хората приложение на Божията Любов. Ако питате Христа, на коя църква да служите, Той ще ви отговори: Служете на която и да е църква, но прилагайте Божията Любов. – Коя църква е най-права? – Всички църкви, които прилагат любовта са прави. – Кой народ е най-добър? – Всички народи са добри, щом са носители на любовта. – Защо ние не успяваме? – Защото не спазвате законите на любовта. Майката храни, пере, чисти детето си, но щом излезе вън, то веднага се изцапва и се връща дома си мокро, нечисто. – Какво трябва да правим

тогава? – Да се миете и къпете често. Вода гореща и сапун има достатъчно. Ще изперете дрехите си, ще се измиете, изкъпете и пак ще излезете чисти и облечени пред света. Който не може сам да се пере и мие, той очаква на майка си, тя да го пере и мие. Обаче, който може сам да се чисти, той се ползува от добрите условия, които майка му е създала, и не само себе си чисти, но помага и на малките си братчета и сестричета.
И тъй, каквото представят децата на физическия свят, такова нещо представят възрастните хора в духовния свят. В духовния свят хората са толкова немощни, колкото и децата на физическия свят. На физическия свят, обаче, хората минават за герои. Те отиват на бойното поле, бият се, завладяват земи. Ако човек се осмели да им каже, че не трябва да грешат, да лъжат, да вършат престъпления, те веднага се противопоставят и казват, че не може без лъжа, без грехове. Като им се говори за почивка, те казват, че човек трябва да работи неуморно, да осигури бъдещето си. – Какво ще кажете тогава за почивката, която Бог е направил в седмия ден? Казано е в Писанието, че Бог работил шест дена, а в седмия си починал. Не само хората, но и животните трябва да си почиват. Като работи шест дена, на седмия ден и волът трябва да си почине. На седмия ден добрият господар ще пусне вола си в гората, на свобода, на почивка. – Ами ако го изяде вълк? – Който служи на Бога, той е защитен от всякакви вълци. На такъв човек и богатството, и имотът, и добитъкът са запазени от външни нападения и посегателства. Който служи на Бога, бил той българин, англичанин, руснак, или какъв и да е, той всякога е свободен. Дето и да отиде, той знае, че е поданик на една велика държава, чиито закони седят над всички световни наредби и постановления.
Един индус отишъл в Тибет да проповядва. Като обикалял градовете, той попаднал в енорията на един лама (владика). Владиката го извикал при себе си и му казал: Ти направи едно голямо престъпление, за което си осъден на смърт. За тази цел било заповядано да го спуснат в една дълбока яма, здраво затворена отгоре, да не може никой да отвори и да го извади. Като го спуснали в ямата, той се видял обиколен с умрели хора, от които се разнасяла отвратителна миризма. Така прекарал той цели три дена в усърдна молитва към Господа, да го избави по някакъв начин от това нещастие. Една вечер той видял ръка, която дигнала капака и спуснала едно въже. В това време той чул глас: Хвани се за въжето и излез вън на свобода. Той моментално хванал въжето и излязъл вън от ямата. Като се огледал, не видял никакъв човек около себе си. Силно замислен, той дошъл най-после до заключение, че навярно ламата е изпратил някои от своите хора да го извадят от ямата. Убеден в това, той се отправил към ламата да му благодари за освобождаването. Като го видял свободен, ламата се почудил, но му казал: Махни се оттук! Радвай се на свободата си. Благодари на Онзи, Който те е освободил. По всичко се вижда, че ти служиш на силния Бог. – Кой го е освободил? – Христос. Съвременните

християни цитират примери из Библията, за трима момци в огнената пещ, за пророк Данаил в ямата между лъвовете, но забравят, че и днес има ред примери за чудно избавяне на хора от явна смърт. И ако трябва да изнесат тези примери, те ги обясняват с някакво случайно избавяне, а не като примери, в които взима участие сам Христос, или Божията ръка. Следователно, ако Човек не вдигне кръста си и не възлюби Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила, той нищо не може да направи. Ако молитвата ви не стига до Бога, къде е вашата сила? Ако молитвата на индуса била приета от Бога, защо и вашата да не се приеме? Щом молитвата на човека е чиста, дълбока, тя всякога се приема. Бог не прави разлика между душите. Христос казва на учениците си: „Идете и проповядвайте на хората, и аз ще бъда с вас до скончание на века. Защото даде ми се всяка власт на небето и на земята." Тъй щото, като знаете, че Христовият Дух живее вечно и разполага със сила и власт, не се обезсърчавайте. Вие всякога можете да Го призовете и да получите Неговата помощ. Всеки човек носи Христовата сила в себе си. Той трябва само да работи върху себе си, да развива тази сила. Щом развият тази сила в себе си, хората ще познаят, какво нещо е Бог, какво представя Божественото начало в човека.
Съвременните религиозни очакват идването на Христа по начин, по какъвто Той няма да дойде. Сам Христос казва: „Когато Син Человечески дойде на земята, ще намери ли достатъчно вяра?" Значи, вярата е едно от условията, чрез което хората могат да познаят Христа и да Го приемат в себе си. Докато хората не приемат Христа вътрешно, по какъвто външен начин и да им се изяви, те няма да Го познаят. Вярата подразбира вътрешна опитност. Казано е в Писанието: „Пазете се от кваса на фарисеите и садукеите!" Сега ние казваме на съвременните християни: Пазете се от онези плодове на живота, които носят смърт. Пазете се от учения, които носят страдания и смърт. Хранете се с такива плодове, които носят здраве за тялото, светлина за ума и свобода за душата. За тези плодове е казано в Битието: „Който яде от дървото на живота, той ще придобие безсмъртие". Тези плодове водят човека към познаване на абсолютната, истинската вяра. За да се развива това дърво правилно, нужни са специални енергии, специална почва. Почва, на която е убит човек, или животно, носи проклятие в себе си. За да се използва, тази почва трябва да се остави седем години на покой, да работят върху нея природните сили, коренно да я пречистят. Докато не се махне и последната следа от извършеното престъпление, тази почва не трябва да се използва. И ако днес хората са болни, нервни, страдащи, това отчасти се дължи на храната, която употребяват. Те се ползват от плодовете на земята, която е напоена с кръвта на хиляди и милиони жертви – хора и животни. Земята е пропита от човешка кръв, и тя трябва да се пречисти. Тя може да се пречисти, само като мине през Божествения огън – огънят

на любовта.
„Забранихме му." Христос казва: „Не им забранявайте!" – В какво? – В правене на добро. И аз казвам: Правете добро. – Време ли е за правене на добро? – Закъснели сте даже. И ако в продължение на няколко години още не влезете в новия живот, от вас нищо не може да излезе. Човек трябва да се повдигне сега или никога! Следователно, онези, които не са взели решение да следват пътя на Божественото учение, да решат това още сега. Които са взели решение, те да не се колебаят, да тръгнат напред. Които пък са тръгнали, те да вървят, без да се обръщат назад. Който е взел мотиката на рамо, той не трябва да се обръща назад. Защо трябва да се обръща назад? Да гледа, да не го следи някой. Силният човек не се интересува, дали някой го следи, или не. Той върви напред. Който е тръгнал в правия път, той не иска да знае, следват ли го други, или не. Сам да остане в пътя, той върви напред, нищо не го спира. – Не трябва ли да се обърнем назад, да видим, колко път сме извървели? – Никакво обръщане назад не се позволява. Щом стигнете на високия връх, там ще се спрете и ще огледате пътя, който сте извървели. Като вървите в правия път, няма да се интересувате за резултатите.
И тъй, докато следвате Божия път, вие лесно ще се справяте с мъчнотиите и страданията си. При това положение, и на смъртно легло да сте, изоставени от лекари, от близки, достатъчно е да се обърнете с молба към Бога, да ви повдигне и оздрави, за да разберете, че Той е единственият, към Когото можете да се обърнете. Само при такива случаи човек може да познае Бога и да опита Неговата Любов. – Ама защо се разболях? – Да опиташ Божията Любов. – Защо осиромашах? – Да опиташ Божията Любов. – Защо изгубих общественото си положение? – Да опиташ Божията Любов. Всички несгоди, мъчнотии и страдания, които човек преживява, имат за цел да запознаят човека с любовта. Тези опитности струват повече от най-голямото земно богатство. Това значи да се свърже човек с невидимия свят, с Христа, с Бога. Няма по-велико състояние за човека от това, да се свърже с Великото в света, с любовта, в която няма никаква промяна. Единственото нещо, на което човек може да разчита, това е Любовта на Бога. Няма по-велико нещо за човека от това, да е свързан с Бога и да върши Неговата воля. Да изпълни човек волята Божия, това значи да придобие вътрешен мир и вътрешна радост в себе си. Щом придобие тези качества, човек може да се домогне до вътрешната философия на живота, до положителната наука.
„Понеже не следва с нас, забранихме му". Христос казва: „Който не е против нас, той е с нас, затова не му забранявайте". Сега и аз ви казвам: Не се отричайте от добрите си намерения! По-нататък Христос казва на учениците си: „Понеже аз пострадах, и вие ще пострадате. Понеже аз умрях, и вие ще умрете. Но ако вървите в стъпките ми, както аз възкръснах, така и вие ще възкръснете". Христос донесе в света учение на

любов, на братство между хората. Всички хора трябва да осъзнаят, че са братя, че имат един и същ баща – Бога. Всички хора четат „Отче наш", но само на думи. – Защо? – Един чете „Отче наш", но когато някой дойде да му иска пари на заем, той ще му наложи 30 – 35 % лихва. Друг чете „Отче наш", но като дойде някой беден при него да му иска малко жито, той казва, че няма, а хамбарът му е пълен. Който обича Бога, той е готов всякога да дава: сърцето му е отворено и готово да дава; лицето му е светло от добрите дела, които прави. Това означава човек, на когото огънят вечно гори, и свещта постоянно свети. Изворът на този човек всякога тече и раздава на всички хора – бедни и богати, учени и прости.
„Не им забранявайте"! – казва Христос.
„Който не е против нас, той е с нас".

6. Беседа от Учителя, държана на
6 октомври, 1929 г., София. – Изгрев.

1929_10_09 Новото в живота
лекция пред общия окултен клас

НОВОТО В ЖИВОТА

Размишление за целия ден върху изречението: Правият път на душата.
Кое е новото в природата? — Изгряването на слънцето.
Кое е новото в човешкия живот? — Събуждането на човека. Като се събуди, човек започва да мисли за ядене. Защо яде човек? Детето яде, за да порасне. Възрастният яде, за да подържа живота си. Чрез храната животът влиза в човека и започва да се проявява. Значи, и храненето е ново в живота. След всеки изгрев на слънцето човек мисли за ядене, т. е. за своето растене.

Докога слънцето изгрява най-високо за човека? — Средно до 21 годишна възраст. До тази възраст растенето на човека е най-голямо. През всичкото време, когато човек расте, слънцето му дава, но същевременно взима нещо от него. Ден след ден линиите на човешкото лице се изменят, докато най-после се вижда принуден да заложи всичко за да се отплати за това, което е получил. Дойде ли до това положение, човек казва, че старостта го е налегнала вече.
Съвременните хора се питат, какъв е смисълът на живота и си отговарят, че човек е дошъл на земята да живее. Лесно е да се каже това, но изкуство е да знае човек, как да живее. Като е дошъл да живее, в същност живее ли, както трябва? Като изгрява и залязва слънцето, за човека ли прави това? Като изгрява, слънцето дава нещо на човека, но даром ли дава, или на заем? Фактът, че човек почернява от слънцето, показва, че то взима нещо от него. Значи, от една страна слънцето дава, а от друга взима. Българският чорбаджия казва на дъщеря си: Дъще, не ходи денем по слънце, защото ще почернееш, и хубостта си ще изгубиш. Разумност се иска от човека, да знае, кога и по колко време на ден да се грее на слънце. Като живее на земята, човек трябва да изучава физическия свят, да знае, какви трябва да бъдат отношенията му към всички живи същества.

Какво представя физическият живот? Животът на земята не е нищо друго, освен живот на сцената, на която се дават различни пиеси: комедии, драми и трагедии. Вие отивате на театър по един път на месеца или на седмицата. Какво сте разбрали от пиесата, която представят? — Нищо особено. Отивате един ден на театър, да гледате пиесата „Хамлет“ от Шекспир. С какво се характеризира Хамлет? Хамлет разсъждава върху въпроса „да съм, или да не съм“. Какво означават тия думи? Да съм богат, или да не съм? Добре е да бъде човек богат, но ако не може да носи сиромашията, той никога не може да бъде богат. Богатството се управлява

от богатите, но се крепи на гърба на сиромасите. Сиромашията пък се дължи на богатите, но сиромасите я управляват. Знаете ли, какво значи да управлявате сиромашията? Всички знаят, какво значи, да управляват богатството, но като дойде до сиромашията, не знаят, как да я управляват. Богатият, който се е научил да управлява, бяга от сиромашията. Той казва: Страшно нещо е сиромашията! Сиромашия — гладурия. Наистина, сиромахът страда от глад. — От какво страда богатият? — От пресищане. Като гладува, сиромахът става слаб, тънък, пожълтява; гласът му става мек, кротичък, като Божа кравица. Богатият надебелява, зачервява се, едва се движи. Богатия наричат светски човек, а сиромаха — духовен. И двамата разрешават един важен въпрос. Богатият разрешава въпроса за богатството. Всеки ден той изчислява, с колко единици се е увеличил капиталът му. Единицата е мярка, която определя силата на човека. Колкото да е малко, растенето е процес, чрез който природата измерва, колко капитал е вложила в човека и с колко единици се увеличава този капитал. Който може да работи правилно с този капитал и растенето му ще върви добре. Който не може да се справя с него, и растенето му спира. Стреми ли се човек към големи работи, към бързо нарастване на капитала му, той влиза в механическите процеси.

Живот, в който процесите стават механически, е живот на актьора, който всяка вечер играе различни роли: цар, учен, прост, богат или беден и т. н. Това са все чужди роли, в които той не влага свое съдържание. Външно актьорът е като всички хора, но къде е истинският човек? Истинският човек се крие в очите. Казвате, че по очите познавате човека. Наистина, очите никога не лъжат. Когато гледате някоя къща, по големината и направата на прозорците съдите за хората, които живеят в нея. Ако измервате големината на прозорците, все ще намерите разлика между единия и другия. Невъзможно е всичките прозорци да бъдат еднакво големи. Ако не повече, поне по един милиметър ще има разлика между тях. За човека един милиметър разлика не е много, но за природата един милиметър е голяма величина. Тя си служи даже с мярка, равна на една хилядна от милиметъра.

Следователно, както по прозорците на къщата съдите за хората, които живеят в нея, така и по очите съдите за човека. И очите на човека не са еднакво големи. Ако лявото око е по-голямо, това показва, че чувствата в човека взимат надмощие. Ако умът му не е силно развит, човек мъчно се справя с изобилието на своите чувства. Той няма достатъчно храна за своите чувства и желания, вследствие на което те са осъдени на смърт. Като живее, човек трябва да расте, т. е. всеки ден да прибавя по нещо ново към своите мисли, чувства и постъпки. Престане ли да расте, човек започва да остарява, вследствие на което линията на изгряващото слънце не се

удължава, но постепенно се съкращава. В залеза на слънцето човек се лишава от онази възвишена мисъл и от благата, която тя носи със себе си. Остаряването не е нищо друго, освен лишаване на човека от благоприятните условия, които изгряващото слънце носи. Старият човек иска да направи нещо, да реализира някое свое желание, но вижда, че условия няма. Колкото повече остарява, толкова повече се приближава към смъртта.

Какво представя смъртта? Какъв е нейният вътрешен смисъл? Загуби ли носи или печалби? Загуби. Първото нещо, което човек губи със смъртта, е живота. С тази загуба той се лишава от благоприятни условия за растене и развиване. Мнозина мислят, че като умрат ще се освободят. От какво ще се освободят? От дълговете си към слънцето. Значи, те бягат от слънцето. Докато живее, човек се радва на слънцето, работи, печели, но същевременно плаща дълговете си. Изгуби ли този живот, той се лишава от условията, които слънцето му дава. При това положение човек изпада в големи разочарования. За да не се разочарова, човек трябва да живее идейно, да гледа на живота като нещо цяло, неразделно. За идейния човек е все едно, къде ще живее. Дали е на земята, или на небето, той все живее, но при различни условия. И в богатството, и в сиромашията той вижда условия за живот, за работа и за развитие. Идейният човек носи в себе си Духа. Където отиде, той се чувства пълен с радост и готов за работа. Неидейният човек очаква Духа да дойде отвън, да го импулсира, да му даде потик за работа.

Днес вие носите в себе си свещената идея да служите на Бога. Обаче, ако не живеете идейно, тази идея ще остане неразбрана. Някой казва: Едно време много се въодушевявах, но сега вече от нищо не се въодушевявам. Защо? Защото остарях. Който на младини се въодушевява, а на старини губи въодушевлението си, той не е идеен човек. Истински идеен човек е онзи, който и на младини, и на старини се въодушевява. Идейният човек никога не остарява, той винаги е млад. Който разбира същината на живота, той гледа съзнателно и на изгряването, и на залязването на слънцето. Като изгрява слънцето, той знае, че то носи безброй блага за живота. Ама щял да почернее от слънцето — той не се смущава от това. За него слънцето представя сбор от милиарди разумни същества, които идват на експедиция на земята. Всяко разумно същество оставя своя подпис върху лицето на хората, да знаят, кой ги е посрещнал. Тези подписи, именно, хората наричат почерняване. Ние пък казваме, че здрав човек е онзи, който почернява. Слънцето извлича от него нечистотиите и го лекува. Който не почернява, той не може да се лекува от слънцето. В това отношение слънцето носи големи блага за човека. То събужда в него желание за живот, за работа, за печалби. Вечер, когато слънцето залязва, човек трябва

да се проникне от идеята да плаща за онова, което е получил. Денем той придобива, вечер дава. Човек трябва да реформира своите разбирания за печалби и загуби, за живот и смърт, да не се плаши от тях.

И тъй, смъртта не е нищо друго, освен заминаване на човека за друг свят, да учи това, което на времето си не е могъл да научи. Много пъти човек е отивал в онзи свят, но не е научил всичко, каквото трябва. И на земята е живял много пъти, но и тук не е научил всичко. Ето защо, той постоянно ще заминава за другия свят и отново ще се връща, докато придобие положително знание за живота. Когато бащата заминава за другия свят, синовете и дъщерите му ще го изпратят и ще очакват от него писма. Той трябва да им пише поне веднъж в годината. — Кой пренася тия писма? — Специални пощаджии. Много от тия писма и до днес още седят в пощенските кутии, защото адресът им не е точен. Който пише, той трябва да знае точния адрес на онзи, на когото праща писмо. Колкото повече и по-положителни знания придобива човек от живота си на земята и в онзи свят толкова по-големи са условията за неговото растене. Следователно, като е дошъл на земята, човек трябва да расте. Не може ли да расте, той се разочарова, става недоволен от живота. Недоволният гледа отрицателно на всичко. Той не вижда доброто, но вижда само злото в света. Наистина, има зло в света, но не е достатъчно само да се вижда. Човек трябва да знае, къде се крият корените на злото и да го избягва. Една от причинит на злото се крие в желанието на човека да владее чуждото благо. Законът на злото се изразява чрез стиха: „Разделяй и владей!“ Може ли смъртният да владее един човек? Ще каже някой, че иска хората да го слушат. Щом е смъртен, хората не могат да му се подчиняват, нито да го слушат. Всеки човек трябва да бъде свободен, да изпълнява това, което Бог изисква от него. Щом изпълнява волята Божия, всички ще го слушат и ще му се подчиняват. Само онзи може да изправя хората, който себе си е изправил. Как ще проповядвате на хората, ако вие сами не сте убедени в това, което проповядвате? В който ден човек пожелае благото на брата си за себе си, той е внесъл злото в своя живот. В който ден реши да пожертва своето благо за ближните си, той е внесъл доброто в живота си.

Искате ли да дадете път на доброто в себе си, то като пожелавате известно благо за себе си, пожелавайте същото благо и за своя ближен. Нека вашето благо бъде благо и на вашия ближен. Дадете ли първо място на доброто в живота си, вие ще се вглеждате в положението на ближните си, ще взимате участие в техните радости и скърби. — Ама защо страда човек? — За изкупление на своите минали грехове. — Защо се радва човек? — За добрините, които е правил в миналото. Не е достатъчно само това да знае човек, но същевременно той трябва да знае, къде и по какъв начин е грешил. Същевременно той трябва да знае и добрините, които е правил.

Човек трябва да гледа с отворени очи, както на добродетелите си, така и на своите погрешки. Човек трябва да бъде безпристрастен към себе си. Направи ли някаква погрешка, той трябва да я признае и да е готов да я изправи. Не признае ли погрешката си, той ще бъде поставен на изпит и втори път да направи същата погрешка, за да я признае. Лесно е да се отрече човек от погрешките си, но мъчно е да се освободи от техните последствия. Лесно е да каже човек, че не пуши, или че няма да пуши, но когато се опита да се откаже от тютюна, той вижда колко мъчно може да направи това. От дълго пушене, той е развил в себе си една слабост, която мъчно може да преодолее. Като работи върху себе си, човек постепенно се усилва и става господар на своите слабости.

Следователно силен човек е онзи, който не прави това, което желае, а прави това, което не желае. Обаче, и в едното, и в другото има две страни: положителна и отрицателна. В този смисъл, човек трябва да различава желанията си и да знае, кое трябва да прави и кое да не прави. Като желае или не желае нещо, човек положително трябва да знае, към коя категория се отнася неговото желание или нежелание. Какви ще бъдат резултатите от нежеланията и желанията на човека, това всякога трябва да се има пред вид. Не взима ли във внимание резултатите на своята работа, човек постоянно се намира пред изненади и противоречия. За да не се изненадва, между мислите, чувствата и постъпките на човека трябва да има пълна хармония. Затова е казано, че истински човек е онзи, на когото мислите, чувствата и постъпките са в пълна хармония. Наруши ли се тази хармония, човек се намира в преходно състояние, изгубва онова вътрешно равновесие, което го характеризира като човек.

Следователно, истински човек е този, който е поставил ума, сърдцето и волята си на своята висота. Измени ли мястото на едно от тях, той губи вече образа на човек, огрубява, ожесточава се и се проявява в някои отношения като животно. Запази ли своето вътрешно равновесие, човек остава винаги млад. Когато някой се оплаква, че е започнал да остарява, това показва, че е изгубил своето вътрешно равновесие, изменил е отношенията си към Първата Причина. Каже ли някой, че в младини е бил добър, чистосърдечен, а в старини се е изменил, той не говори истината. Какъвто е бил на младини, такъв е и на старини. Във всеки човек има нещо добро, красиво, но благодарение на неговия неустойчив характер доброто и красивото се е засенчило от преходни, от странични неща в живота. За да запазите доброто, което е вложено във вас, трябва да бъдете будни към всички свои прояви. Направите ли някаква погрешка, веднага я изправете. Гледайте да не прекарате нощта с погрешката си. Изправете погрешката си преди да е залязло слънцето.

И тъй, знайте, че при всяко изгряване на слънцето, ви предстои растене в три посоки едновременно: умствено, сърдечно и волево. Всеки ден умът трябва да се просвещава, да придобивате повече светлина; сърдцето трябва да се разширява, а волята — да се усилва, да ставате смели и решителни в доброто. Денят е завършен добре, когато в ума, в сърдцето и във волята на човека се прибави по нещо ново. Това означава правилно растене. При това положение човек трябва да благодари за изгряването и залязването на слънцето. Не благодари ли, не признава ли благата, които слънцето му носи, на лицето на човека се поставя белег, който показва, че старостта е турила първия отпечатък върху него. Ако това не е вярно, как ще си обясните явяването на бръчки по човешкото лице, които говорят за вътрешен безпорядък в човека? Има бръчки по лицето на човека, които показват неговата доброта, разумност привързаност, но те се отличават от тия които показват вътрешния безпорядък на човека.

Днес всички хора се стремят към новото в живота. В какво се заключава новото? — В посрещане и изпращане на слънцето. Като го посреща, човек приема благата, които носи то в себе си. Като го изпраща, той благодари за получените от него блага и се прибира дома си да ги обработва, да си почине и да стане на другия ден бодър и разположен, пак да посрещне слънцето и да получи нови блага. Като направи равносметка на полученото и обработеното в себе си, човек се проявява правилно. Той се съзнава като слуга, помощник на слабите. Разбере ли своето предназначение в живота, човек е приел правилно благата, които Бог му е дал, и може вече правилно да расте и да се развива. Само смиреният дохожда до това съзнание. Да се смири човек, това значи, да разбере своето предназначение като слуга в живота, да бъде готов всеки момент да изправя погрешките си. Като ги изправи, да им тури кръст, да ги остави в света на забравата. Смиреният човек върви към вечно подмладяване, а не към старост. Линиите на неговото лице са осмислени. Той всеки ден ликвидира със старото, с линиите на безпорядъчния живот. Той всеки момент проверява състоянието на своя ум, на своето сърдце и на своята воля. Забележи ли някъде най-малката дисхармония, веднага я изправя.

Иска ли постоянно да расте, човек трябва да спазва правилата на новия живот Не ги ли спазва, още на 21 година растенето му ще спре. Ден след ден старостта ще хвърля своя отпечатък върху лицето му, докато най-после го предаде в ръцете на смъртта. Понеже не могат да се справят със смъртта, старите казват: Нашата работа е свършена вече, но поне децата да са живи и здрави. Така не се разсъждава. Всеки баща, всеки стар човек трябва да каже: Аз трябва да бъда жив, за да бъдат живи и децата ми. Щом аз живея, и те ще живеят. Ако аз умра, и те ще умрат. Някой казва: Нека да има богати хора, че да дават. Не, всеки трябва да живее, да бъде богат, че

той да дава. Той пръв трябва да направи този опит, да покаже, как се дава, за да знае, как да иска.

Като е дошъл на земята, човек ще бъде или богат, или беден. Това са две крайности, от които ще се учи. Божественото в живота примирява тия крайни положения. Като изхожда от гледището на великите закони, човек знае. че ако използва добре условията на сиромашията, в бъдеще ще стане богат. Ако не използва разумно условията на богатството, човек в скоро време ще стане сиромах. В каквото положение да се намерите, вие трябва да учите, да придобивате знания и опитности, които да отнесете с себе си. Само така ще изградите вашето духовно тяло, с което можете да живеете в духовния свят. Радвайте се на това, което сте изработили и което можете всякога да носите със себе си.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина пребъдват с нас.

7. Лекция от Учителя, държана на
9 октомври, 1929 г. София — Изгрев.

1929_10_11 Правата и кривата линия
лекция пред специалния клас

ПРАВА И КРИВА ЛИНИЯ

— Само светлият път на мъдростта води към истината.

— В истината е скрит животът.

Често българинът си служи с поговорката: „Който сее, ще жъне“. Тази поговорка е станала международна. Наистина, ако земеделецът само сее, без да жъне, нищо не се ползва. Остане ли житото на нивата, следната година то пак ще изникне, но земеделецът не се е възползвал от него. Следователно, ако човек само събира материали, без да ги прилага, той нищо не се ползва.

Като ученици, ще ви задам следния въпрос: може ли правата линия да се изкриви? Ако правата се изкриви, кои са причините за нейното изкривяване? Като се вглеждате в живота си, намирате, че почти всичките ви работи са изкривени. Отрицателните положения в живота се дължат на изкривяването на нещата. Например, слушате някой да казва, че не може да учи; друг казва, че не може да работи; трети не може да се движи; четвърти не може да постъпва правилно и т. н. Защо човек не може да направи някои неща? Защото е изкривил правата линия в живота си.

Кога се изкривява правата линия? Когато се продължава чрезмерно. Значи, ако удължавате правата линия повече, отколкото трябва, тя или ще се изкриви, или ще остане права, но много дълга. Знаете, че най-късото разстояние между две точки е правата линия. От това гледище, казвате, че кривата линия не е нищо друго, освен сбор от множество прави. Обаче, това не е отговор на въпроса, защо правата линия се изкривява.

Като говорим за права и крива линии, ние разбираме отношенията между хората. Когато казваме, че някой човек е прав или постъпва право, имаме пред вид неговите правилни разумни отношения. Кажем ли за някого, че е крив човек, разбираме, че отношенията му към хората не са правилни. Обаче, в природата, както и в живота, и правите, и кривите линии имат своето място. Хората роптаят против кривите линии, като символ на криви постъпки, но въпреки това те си служат с криви линии. Чиниите, лъжиците, коритото и много още предмети са направени от криви линии.

И тъй, дойдем ли до идеята за кривата линия, ние търсим причините в отклонението на човека от правата линия. Докато се е движил само по права линия, човек имал само една идея. Като се движил по пътя на

правата линия, той имал съзнание само за едно измерение. В който момент се явят в съзнанието му две идеи, той се отклонява от закона на правата линия и образува крива. Невъзможно е да се отклони човек от правата линия без да я изкриви. Представете си, че по правата АВ живеят три същества: 1, 2, 3. Значи, линията АВ е разделена на три части: [[Картинка:pr_kr_linia_im.gif]] Съществото едно (1) влиза в непосредствено отношение със съществото две (2). Ако иска да влезе в отношение със съществото три (3) и да се запознае с него, то трябва да си послужи със съществото две (2) като посредник. То не може да се съобщава направо с него. В това положение съществото едно (1) започва да философства и да търси начин, как да влезе в пряко отношение със съществото три (3). Ако рече да направи това по закона на правата линия, не може да успее. Нищо друго не му остава, освен да се отклони от правата линия, да се изкриви нагоре или надолу и да се запознае със съществото три (3). Като се отклони от правата линия и изкриви пътя си, съществото едно (1) знае, че за запознаване със същества, които не са непосредствено до него, има не само една възможност, но няколко.

И тъй, ако питате, защо човек изкривява пътя си и не върви всякога по права линия, можем да дадем няколко отговора. Човек изкривява пътя си, или когато обича, или когато не обича. Представете си, че един студент върви от дома си до университета по права линия. Обаче, ако разбере, че на същата улица живее един от професорите му, към когото няма разположение, той изкривява пътя си, взима друга посока, с цел да не го среща. Ако пък на друга улица живее професор, към когото студентът има разположение, той ще изкриви пътя си, няма да се движи по права линия, за да среща професора си често. Като се движи по крива линия, човек изразходва повече време и енергия, което се оправдава, когато човек обича или има разположение към дадено лице. Времето, което човек употребява за изминаване на правата линия, е точно определено. Започне ли да се изкривява тази линия, заедно с това и времето се изменя. Затова казваме, че някои неща стават моментално, а други – не. Тия, които стават моментално, вървят по права линия. Тия, които не стават моментално, вървят по крива линия.

Ще кажете: Не може ли студентът да продължава да се движи по права линия? И това може, но при условие, любимият му професор да живее на същата улица, на която той живее. Следователно, всяко същество, което обичате, е в състояние да възстанови вашите първични отношения, т. е. да ви върне в правия път. Ако един човек не ви обича, намерете друг, който ви обича. Той ще ви помогне да се върнете в правия път. Ако хората ви преследват и говорят лошо за вас, те стават причина да изкривите пътя си. Искате ли да се върнете в правия път, потърсете поне един човек, който да

ви съчувства. Той може да ви помогне да се върнете в първото си положение, да тръгнете в правия път на живота. Достатъчно е да намерите един човек, който да е с вас, за да възстановите връзката си с Бога. Тогава вие казвате: Ако всички са против мене, но един е с мене, аз имам вече сила да вървя в правия път.

Когато искат да заставят човека насила да върви в правия път хората постигат това по механически начин. Те почват да го морализират, да го наказват, да прилагат крути мерки към него. Като се види от всички страни ограничен, той се принуждава да върви в правия път. Той се намира между чук и наковалня, т. е. подложен е на Мойсеевия закон и, иска или не иска, подчинява се. Обаче, щом види, че едно от ограниченията е премахнато, той веднага се отклонява от правия път. Следователно, всяко механическо въздействие върху човека е дресиране, а не съзнателно възпитание. Щом се дигне тоягата на дресирането от него, той пак изкривява пътя си.

С други думи казано: Докато човек се намира под закона на наследствеността, той често попада под едни и същи навици, добри или лоши. Защо? Защото не е свободен от причината, която го заставя да се прояви по един или друг начин. Махне ли се причината, човек тръгва по своя естествен път, който природата му е предначертала. Като се изучава, човек трябва да знае, по свой вътрешен подтик ли върви в правия път, или под външно, механическо въздействие. Ако върви по свой вътрешен подтик, човек и да види отворена каса, пълна със злато, ще мине и замине край нея, без да ѝ обърне внимание. Той не се интересува, има ли човек в стаята или не. И сам да е, той минава край касата и излиза вън от стаята, без да посегне към нея. Обаче, ако човек върви в правия път по механически начин, под действието на Мойсеевия закон, чрез заплашване и морализиране, щом види, че е сам в стаята, веднага ще посегне към касата и ще извади няколко златни монети. Човек трябва да върви в правия път без стражар. Остане ли стражар да го следва и напътва, той всеки момент може да изкриви пътя си. Тъй щото, когато се стреми към идеен живот, човек трябва да се освободи от мисълта за стражарите.

Отклоняване или изкривяване на правата линия става не само във физическия път на човека, но и в пътя на неговите мисли, чувства и постъпки. Въз основа на това, ние вадим следния закон: когато две еднородни сили се срещат, те всякога се отблъскват. Това отблъскване е причина за отклоняване или изкривяване в правия път на човешките мисли, чувства и желания. За реализиране на човешките мисли, чувства и желания трябва да действат противоположни сили, които се привличат. Вследствие на това те произвеждат работа, светлина, топлина – условия за

проява на мислите, чувствата и желанията.

Съвременните хора не успяват в живота си, защото между проявите на физическия и духовния живот няма здрава, положителна връзка. Щом връзката между тия прояви не е здрава, те не могат да се ползват от тях. Ако връзката между физическите и духовни прояви в живота на даден човек е съзнателна, той може разумно да се ползва от тях. И тогава, каквото изкривяване да стане на правата линия, то е на място. Например, казваме, че не е право студентът да изкривява пътя си, понеже не иска да срещне лице, което не обича. Обаче, той има право да изкриви пътя си, ако му предстои да срещне разбойници. Както човек изкривява пътя си, така и параходът изкривява своя път. Видите ли, че един параход лъкатуши на една или на друга страна, знайте, че той среща на пътя си такива изненади, които могат да го разрушат: подводни мини, разрушени канали и др. Съзнателното отклоняване на човека от правия път е на място. Обаче, несъзнателното отклоняване става причина за големи страдания.

Следователно, когато казваме, че някой човек се отклонил съзнателно от правия път, или се върнал назад, имаме предвид желанието му да разреши правилно известен въпрос. Когато човек среща на пътя си непреодолими препятствия, за предпочитане е да се върне назад, отколкото да върви напред, с риск да разбие главата си.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

7. Лекция от Учителя, държана на
11 октомври, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
 * Правата и кривата линия
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
 48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
 * Права и крива линия
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

В списъка на беседи по:
* време
* заглавие
* ден

1929_10_13 Вечното благовестие
неделна беседа

ВЕЧНО БЛАГОВЕСТИЕ

„И видях друг ангел, че летеше по небето,
като имаше вечното благовестие."
Откр. 14:6

"Вечно благовестие". За да се благовествува на човека, той трябва да има известно разбиране. Всеки човек има опитност, знае, какво представя прогресивно, последователно говорене. Всяка реч, която не е прогресивна, е еднообразна. Обаче, в еднообразието няма нищо Божествено. В еднообразие живеят всички хора, които не разбират Божествените закони. Влезете ли в дом, дето живеят хора на еднообразието, навсякъде ще чуете все една и съща песен: „цвете мило, цвете красно." Който не знае да свири и да пее, а като грамофон повтаря все една и съща песен, той нищо не се ползва. Какво от това, че цветето е мило и красно? Какво отношение има това цвете към човека? За човека е важна прогресивната реч, в която има разнообразие. Какво се ползва той от едно вкусно, добре сготвено ядене, ако не може да го опита? Следователно, ако между думите на речта няма никаква връзка, тази реч ще ползва човека толкова, колкото вкусното ядене, което той не може да опита; и колкото красното и мило цвете, чийто аромат не може да възприеме.

Съвременните хора се възхищават от философията на този или на онзи учен. Лесно е да се възхищават, но приложили ли са тази философия в живота си? Какво им е дала тази философия? Могли ли са те, посредством нея, да разрешат мъчнотиите в своя живот? Като четат философията на някой знаменит философ, хората казват: Отлична е тази философия. – Отлична е, наистина, но тя още не е разрешила мъчнотиите в живота. Слушате някой човек да говори и казвате: Отлично говори този човек, като че звездите сваля от небето. – Според мене, това не е голямо изкуство. Ако с говора си, един човек може да сваля звездите от небето, това показва, че тези звезди трябва да са малки, микроскопически. Невъзможно е човек да сваля звездите от небето. В буквален смисъл, това е невъзможно, а в преносен смисъл, свалянето на звездите подразбира нещо друго, някакъв символ.

„И видях друг ангел, че летеше по небето, като имаше вечното благовестие". Този ангел представя двехилядната година, която наближава. Обаче, като идея, вие можете да си го представите във вид на голям аероплан, с грамадни крила, който хвърка по небето. Отдалеч, той

изглежда като човек. Ангелите са същества от висша йерархия. Те са членове на Бялото Братство, което има задача да управлява света. Дето и да отидете, навсякъде ще видите, че Белите Братя управляват целия свят, както и цялата природа. Едни от тях определят отношенията между елементите; други – управляват водите; трети – огъня; четвърти – човешкият живот; пети – природните сили – електричество, магнетизъм; шести – регулират кръвообращението и т.н. Учените казват, че кръвообращението се обуславя от свиване и разпущане на сърцето. Ако това е така, сърцето много често би преставало да пулсира, вследствие на съпротивленията, които среща в пътя на своето движение. Значи, свиването и разпущането на сърцето се обуславя от електрическата енергия, която иде от пространството.

„И видях друг ангел, че летеше по небето, като имаше вечното благовестие". Този ангел има отношение към любовта. Той иска да покаже на хората, че благото е в любовта. За да придобие това благо, човек трябва да бъде разумен. Разумността се заключава в прогресивната мисъл. Ако мисълта на човека не е прогресивна, той не може да направи никаква връзка с Първичната Причина. Щом се е отделил от Първата Причина на нещата, човек се чувства сам в света и не може да намери своето място. Няма ли прогресивна мисъл, човек не знае какво е отношението му към неговите ближни, към Битието. За да даде подтик на хората към правене на добро, той сам трябва да прави добро, да има прогресивна мисъл, да е свързан с Първата Причина. Всяко нещо, което човек прави, трябва да има цел, смисъл. Ако ученето няма цел, ученикът няма защо да учи. Учение, което няма цел, няма смисъл, представя тежест, излишен товар за човека. Някой има много знания, но е беден, не може да задоволи нуждите си. Той си казва: Какво учение е това, което не ми дава условия за добър живот? Наистина, какво учение, каква наука е тази, при която, човек ходи немил-недраг, няма пет пари в джоба си? За такъв човек, смело може да се каже: „Вода гази, жаден ходи; хляб носи, гладен ходи".

И тъй, човек трябва да има прогресивна мисъл: да мисли, без да се спира върху временните неща, които отвличат вниманието му. Има временни блага, които отвличат човека от великата цел на неговия живот. Не е забранено на човека да се стреми към тия блага, но когато се стреми към духовния, към моралния живот, временните неща представят спънка за него. Щом е дошъл на земята, човек, първо, трябва да определи отношенията си към космическия свят, после към народа, към обществото, към държавата, към семейството и най-после, към себе си и своя ближен.

„И видях друг ангел, който имаше вечното благовестие". Този ангел отдавна благовествува на хората, но те не се въодушевяват. Те казват: Мъка

имаме. – Защо? – Пари нямаме, къщичка нямаме, знание нямаме, почести нямаме и т.н. – Мъка ли е това? От вас зависи, всичко да имате. Човек може и пари да има, и къща да има, и знание да има. Той може, в един ден, да придобие толкова знания, колкото в хиляда години. Ако човек се движи с бързината на светлината, в продължение на осем минути, той ще отиде от земята до слънцето; ако се движи с бързината на трен, той ще измине същото разстояние за 250 000 години; ако пък се движи с бързината на биволска кола, той ще го извърви за осем милиона години. Ето защо, когато някой казва, че известна работа е непоправима, това показва, че този човек се движи с бързината на биволска кола. Каже ли, че тази работа ще стане след много години, той се движи с бързината на трен. И най-после, ако каже, че работата ще стане много скоро, той се движи с бързината на светлината. Много хора са придобили знанието си моментално, по вътрешен път, чрез прозрение. В един ден, те са придобили знанието на целия свят. Има такива знания, за които учените не са мислили даже, нито могат скоро да ги достигнат. И детето има знания, и философът има знания, но голяма е разликата между едните и другите знания. В мисълта на детето няма прогресивност. Ако между знанието на философа и това, на детето, няма никаква връзка, те не са в правия път. Ще каже някой, че иска да бъде независим. – В какво седи независимостта? Аз искам да бъда свободен. – В какво седи свободата на човека? – Свободен човек е онзи, който се движи с бързината на светлината.

Съвременните хора говорят за свобода, но въпреки това, не са свободни. Те говорят за робството, като за нещо минало, въпреки това, сами се заробват. Някой станал пръв министър в своята държава и като такъв, подписва ред смъртни присъди. Това не е ли робство? Какво по-голямо заробване може да си представи човек от това, да подпише смъртна присъда на когото и да е? По цели дни той ходи натук-натам, не е свободен. Като го срещнеш, все бърза. Къде отива? Да оправя света. Римляните, които написаха закони, оправиха ли света? – Не го оправиха. Мойсей, който написа еврейските закони, оправи ли своя народ? – Не го оправи. Моисей беше учен, посветен човек, свърши науките си в Египет, но не можа да оправи еврейския народ. Като дойде Христос, същите тия евреи Го разпнаха. След като им се дадоха такива велики закони, след като с години очакваха своя Месия, когато дойде, те не Го познаха и Го разпнаха. На времето си, още Моисей се оплакваше от евреите, че въпреки грижите, които полага за тях, те са готови да го убият с камъни. – Защо щяха да го убият с камъни? – Има причина за това. Когато човек стане положителен, хората около него също стават положителни и започват да се отблъскват. Когато богатият дружи с бедни, той събужда в тях същото желание, да станат богати. Бедните казват: Вълк е този човек, изяде ни. – Какво лошо има в това, че вълкът

изял една овца? Вълкът обича овцата, затова ходи около нея, пише й любовни писма, пее й хвалебни химни.

Щом я хване за врата, всичко се свършва. В първо време овцата се тегли, не иска да отиде след него, но после му пристава. Той започва да й говори за любовта си, за жертвата, която прави за нея. И най-после казва: Вместо да те изяде човек, по-добре аз да те изям. Това е иносказателна реч, в която няма никаква последователност. Вълкът има голяма любов към овцата. Като приближи до някое стадо, той цял се изменя. Щом задоволи желанието си, в него настава мир и той се успокоява. На другия ден пак започва да мисли за някоя овца. Как се е създала тази връзка между вълка и овцата, не е важно. Важно е, че вълкът има голяма любов към месото на овцата. Обясненията не разрешават въпросите.

Следователно, човек може правилно да разрешава въпросите си, без да знае причината и произхода на нещата. Когато изучаваме морето, ние се спираме върху въпроса за неговото образуване, без да обясняваме, защо морето се вълнува. Ученият констатира, че на известна дълбочина в морето става някакво голямо вълнение на водата, но защо става това вълнение, той не го обяснява. Обаче, между причината за създаване на морето и причината за вълнуването му, има известно съотношение. Следователно, общо може да се каже, че както между причините и последствията на нещата има известна връзка, така също, има връзка между причинния свят и физическия, който се явява последствие на първия. Значи, всеки дисонанс не е нищо друго, освен резултат на причината, която го произвежда. Когато две тела се сблъскват, непременно има някаква причина за това. И тогава, по-слабото тяло ще пострада. Ако човек се изпречи на пътя на тия тела, той неизбежно ще пострада. Умният, силният човек, който има будно съзнание и владее законите на своето тяло, ще може, като с манлихеровите пушки, да удари някого и да го изпрати на голямо разстояние от себе си. Това той може да направи с мисълта си, а не, с някаква пушка. Човешката мисъл е сила, която, употребена на място, дава добри резултати. Адептите се отличават със силна мисъл. Никаква външна сила не е в състояние да им се противопостави.

„И видях друг ангел, че летеше по небето, като имаше вечното благовестие." Да благовествувате, това значи, да служите на Бога. Който служи на Бога, той забравя себе си. На първо място той поставя Бога, а после себе си. Понеже е излязъл от Бога, човек трябва да пази връзката си с Него. Прекъсне ли тази връзка, той е осъден на смърт, тъй както реката, която се отказва да черпи вода от главния извор, е осъдена на пресъхване. Както реката трябва да черпи вода от главния извор, за да поддържа живота си, така и човек трябва да е свързан с Първата Причина, за да

запази своята сила, своя живот. В който момент се усъмни и се отдели от Бога, човек се помрачава, изпада в статично състояние и остава на едно място, като стълб. Такива стълбове в природата не съществуват. Всичко в природата е в движение. Тя не търпи никакво статично състояние.

Следователно, служенето на Бога подразбира вечно благовествуване, вечно движение. Седи някой и се оплаква, че е гладен, не знае, какво да прави. – Много просто! Щом е гладен, ще благодари на Бога за това. Хората мислят, че трябва да благодарят, само когато са получили нещо. Те казват: Има смисъл човек да благодари, но когато се нахрани, когато задоволи някаква своя нужда. Защо трябва да благодари, когато е гладен? – И като гладен, и като сит, човек трябва да благодари, защото, и в двата случая, има възможност да познае Бога, да се свърже с Него. – Големи страдания имам. – Благодари, че Бог те е удостоил със страдания. Казано е в Писанието: „Когото Бог обича, него наказва." Забележете, когато някой иска да обърне внимание на своя познат, той минава покрай него и го закача, по някакъв начин. Много учители минават покрай учениците си и едва свалят шапка, да ги поздравят. Правилно е и учителите, и учениците да поздравяват. Ако не поздравяват, това показва, че те нямат прогресивна мисъл. Учителят трябва да бъде внимателен към учениците си, винаги да ги поздравява. Щом той ги поздрави, и те ще го поздравят. И умният градинар постъпва добре с децата. Като види, че няколко деца обикалят около градината му, търсят начин, да си откраднат някакъв плод, той се приближава внимателно към тях и ги пита, какво правят. Те започват да му разправят, че са се събрали около градината, да си поиграят. Той знае, че те го лъжат, но се прави, че не ги разбира и ги пита: Обичате ли плодове? – Обичаме. Той откъсва няколко плода от градината си и дава на всички да си хапнат. Щом получат по един-два плода, децата се задоволяват и тръгват по домовете си. Неразумният градинар, обаче, взима прът и започва да ги гони. Този градинар няма прогресивна мисъл. За да не изпадат децата в изкушения, вие трябва да им давате по една-две ябълки, да задоволите желанието им. Адам и Ева, които бяха учени хора, които минаваха за философи, се изкусиха от една ябълка. Какво остава тогава за децата? Изкушението е съществувало във времето на първите човеци, но съществува и днес, в нашите времена.

„И видях друг ангел, че летеше по небето, като имаше вечното благовестие." Къде се благовествува на съвременните хора? – Навсякъде. Дето и да се обърнете, навсякъде се благовествува: и в науката, и в музиката, и в изкуствата, и в добродетелите, и в живота, и в смъртта, и в радостите, и в скърбите и т.н. Ангелът благовествува на хората: „Радвайте се и веселете се за всичко, което става в света, защото и злото ще се превърне в добро за онези, които разбират великия закон на живота".

Който не разбира този закон, той ще бъде лишен от прогресивната мисъл и ще гледа на хората като на свои врагове. Който следва Христовия път, той трябва да гледа на ближния си като на свой брат. Това е проповядвал Христос и това трябва да прилагате. Не допущайте никакви отрицателни мисли в себе си. Една мисъл съществува в природата: да живеем добре и да се ползваме от Божиите блага. Ако не използваме Божиите блага правилно, ние нарушаваме великия ред и порядък в света. Някой казва, че не може повече да търпи. Питам: Какво трябва да прави този човек, ако се намира в параход, всред вълните на морето? Ще не ще, той трябва да дочака времето, когато параходът ще спре на пристанището. Когато параходът спре, той ще слезе на сушата и ще продължи своя път. Какъв смисъл има, преждевременно да се хвърля в морето? Ако знае да плува, както и да е, все ще излезе на брега, но ако не знае, смърт го чака. Друг пък иска да се самоубие, защото животът му дотегнал. – Добре е намислил, но той трябва да знае, как да се самоубие. Щом е решил да се самоубива, той трябва да бъде смел, геройски да умре, а не да търси някакъв лек начин. Нека се подложи на гладна смърт, да гладува 50 – 60 деня. – Ама, нещастен съм, искам по-скоро да туря край на живота си. – Не си само ти нещастен. От времето на Адама, досега, не съм срещнал нито един щастлив човек.

Съвременните хора търсят щастието, но намират нещастието и се запитват, защо съществуват противоречията, защо съществува смъртта и т.н. Противоречията, страданията, смъртта са резултат на някаква причина. Потърсете причината и ще я намерите. Не мислете, че тия неща са дадени от Бога. Желанието на Бога е ние да бъдем здрави, а не болни. Желанието на Бога е да живеем, а не да умираме. Той не е създал човека, за да се стреми към богатство, към слава. Богатството и сиромашията са дадени на човека като задачи, които го водят към усъвършенстване. Човек е дошъл на земята да учи, да разбере, че всички хора имат един Баща и трябва да изпълняват Неговата воля. Една мисъл, едно чувство, една воля има в света. Осъзнаете ли това, вие дохождате до онова единство, към което човешкият дух се стреми. В това единство, именно, седи свободата на духа. Човешкото тяло е организирано според законите на тази абсолютна свобода. Клетките на тялото живеят според законите на великата свобода, която изисква абсолютно задължение – задължение от любов, а не чрез насилие. Като е приела абсолютната свобода, клетката се е задължила, същевременно, да бъде абсолютно изправна в задълженията си. Ако хората биха се подчинили на законите на абсолютната свобода, те биха създали идеални семейства, идеални общества, идеални държави, с велик ред и порядък на нещата.

„Вечното благовестие". Ангелът и до днес благовествува на хората, по различни начини. Когато момък, за пръв път, се влюбва в някоя мома, той

й пише любовно писмо, с което й благовествува. Обаче, второ писмо, по никой начин, не трябва да й пише. Напише ли й второ писмо, той туря кръст на своята любов. Второто, третото любовни писма показват, че в мисълта на този момък липсва последователност, липсва прогресивност. Казвате: Нима огън се пали само с една клечка кибрит? – Да, огън се пали само с една клечка. Щом употребиш една клечка кибрит за огъня, от втората клечка няма нужда. Достатъчно е, огънят да се запали. Като се запали веднъж, след това трябва само да се духа. Духайте дотогава, докато огънят се разгори добре. Духането на огъня представя постоянство на мисълта. Щом огънят се разгори, трябва да го изнесете вън, да изгорят отровните газове и след това, може да се внесе в стаята. Как палят огън някои хора? Те драснат една клечка кибрит, но тя изгасне, не може да запали огъня. Драснат втора, трета, четвърта клечка, но огънят все още не се запалва. Ядосани, те хвърлят кибрита настрана и казват: Този кибрит не струва, долнокачествен е, трябва да се вземе друг. Наистина, има някъде вина в незапалването на огъня, но дали е в кибрита, или в самия човек, това е важно да се знае.

Следователно, за запалване огъня на сърцето, трябва да се употреби само една клечка. Щом огънят на сърцето се запали, той трябва да се духа, да се разпалва и да не престава да гори. Човек трябва да държи в себе си само една мисъл, едно чувство, една дума, които постоянно да се духат, за да се усилва светлината и топлината им. Силата на огъня не седи в бързото му и буйно горене, но в неговото непрестанно горене. Светлината на ума и топлината на сърцето никога не трябва да се прекъсват. Горенето е процес, при който се отделя светлина и топлина. Ето защо, докато умът на човека свети и сърцето му изпуща топлина, ние казваме, че той е жив. Щом умът му престава да свети и сърцето му престава да отделя топлина, той е мъртъв. Когато престане да мисли, човек слиза в областта на животните. Като животно, той работи с животинския, с обективния ум, който няма големи постижения.

„Вечно благовестие." Какво означава благовестуването? Казва се, че ангел благовествувал, но какво, именно, е благовествувал, хората не знаят. Те четат Откровението, тълкуват различни стихове от него, но, в края на краищата, тази книга и до днес още остава затворена за човечеството. На съвременните хора трябва да се благовествува следното: за всеки човек е точно определено времето, часа и минутата, когато той трябва да стане от сън. Не стане ли, този момент, всичките му работи ще останат назад. Често, неразположението на хората се дължи, именно, на това, че не стават на определения за тях момент. Наблюдавайте състоянията си, когато ставате навреме и без време, да видите, какви резултати ще имате. Ако електротехникът не спази, в най-голяма точност, съединяването в

електрическата мрежа, той няма да получи светлина. Щом между ума и сърцето на човека няма връзка, няма никакво съединяване, няма да се получи никаква светлина. Значи, контакт, съединяване трябва да става, както в отделния човек, така и между всички хора.

„И видях друг ангел, че летеше по небето, който имаше вечното благовестие." Този ангел благовествува на хората за великия живот, в който протича Божията Любов. Човек трябва да даде път в себе си, именно, на този живот. Който не е дал път на Божията Любов в себе си, той не може да каже, че живее. Любовта е мощна сила, която, при преминаване от един човек в друг, трябва да претърпи известно трансформиране. Забелязано е, че когато двама души, с различни култури, с различно устроени организми, се съединят, всякога по-силният надвива на по-слабия. Последният трябва, по някакъв начин, да се приспособи, да издържи на енергиите на по-силния. Като знаят този закон, земеделците избират силна присадка, за да могат да присаждат плодните дървета. Иначе, ако е по-слаба присадката, не може да издържа на енергиите на дървото, което ще присаждат. Същият закон се забелязва и при съединяване на мъже и жени, от различни раси. Например, ако хора от черната раса се женят за бели, те измират, не могат да издържат на енергиите на белите. Затова, такива женитби не се препоръчват. Ако се случи, че черните не измират, тогава пък поколенията им са хилави и след време, съвършено се израждат. Този закон действа, не само между хора от различни раси, но и между хора от една и съща раса, но с различни умствени и духовни стремежи. Децата на такива родители са, обикновено, болни, хилави. Хилавите деца са резултат на греховни състояния. За да оправдаят живота на страстите, хората казват, че не могат да не задоволяват страстите си. Не ги ли задоволят, те са осъдени на заболявания и нервни разстройства. Според духа на новото, тъкмо този, който не може да въздържа страстите си, той е болен човек. Когато един от органите на човешкото тяло е по-силно развит от другите, ражда се някакво болезнено състояние. Природата не търпи това. Тя не позволява да се изменя строежа на нейните форми. Например: ако мускулите на дробовете, на стомаха или на друг някой орган са по-силно развити, от мускулите на другите органи, това създава ред болезнени състояния в човешкия организъм.

„Вечно благовестие". Желанието на природата е – да ни върне към това благовестие. Ангелът на това благовестие се обръща към всички народи, с думите: Като християнски народи, вие не трябва да воювате помежду си. Брат брата си не трябва да измъчва. Богатият трябва да помага на сиромаха; вярващият – на слабия във вярата; силният – на слабия. Който има прогресивна мисъл, той трябва да помага на онзи, който не е придобил още тази мисъл. Да придобие човек прогресивна мисъл в себе

си, това значи, дълбоко да осъзнае, че всичко, което Бог е създал, е добро. Като гледа на нещата по този начин, човек ще различава човешките от Божиите работи и ще може правилно да ги преценява.

Съвременните хора си служат с логическа реч, с логическа мисъл, но логическата мисъл не е още прогресивна. Например, те казват: Човек е същество с два крака. Кокошката има два крака. Следователно, всяко същество, което има два крака, е човек. Заключението е вярно по форма, но не и по смисъл. То е логично, но в тази логика няма никаква прогресивност. Кокошката е същество от съвсем друга категория и по нищо не прилича на човека. По форма и по строеж, човек коренно се различава от другите животни. По мисли, по чувства и по способности, човек коренно се различава от останалите животни.

В развитието си, човешкият дух е минал през всички форми, които съществуват в космоса. Растенията, животните са фази, през които човешкият дух е минал и днес ги използва като свои слуги. Това не значи още, че човек е бил животно. Като дух само, той е минал през фазите на растенията и животните, но произходът му е Божествен. Той е минал през низшите форми, но не се е спрял при никоя от тях и е продължил пътя си. Той и до днес още продължава да създава различни форми. При създаване на различните форми, човешкият дух си служи с творческия закон.

„Вечно благовествуване." За да разберете това благовествуване, вие трябва да благодарите за всичко, което се случва в живота ви. Щом се обезсърчите, благодарете на Бога, че Той ви учи нещо. Чрез обезсърчението, вие ще научите някакъв урок. Лесно е човек да каже, че ще се самоубие, но самоубийството и убийството не разрешават въпросите на живота. Щом се обезсърчи, човек трябва да пости, докато се роди в него желание да живее. Който мисли за самоубийство, той не може да се нарече човек. Някой се обезсърчи и започва да мисли, как да се самоубие: да се отрови, да се убие с куршум, да се хвърли от някоя висока канара, или да се удави. – Какъвто начин и да избере, това не е геройство. Истински герой е онзи, който с радост понася всички изпитания и страдания. Дойдат ли до слабости и заблуждения, и духовните, и светските хора си приличат. Духовните хора казват: Знаете ли, че ние вярваме в Бога и с тази вяра чудеса можем да направим? – Какво могат да направят? – Нищо особено. Че вярват в Бога, това още нищо не значи. Бог не се лъже, нито се подкупва. И евреите вярваха в Бога, в Моисея, но разпнаха Христа. Като Го разпнаха, Христос се обърна към Бога, с думите: „Отче, прости им! Те не разбират, какво правят. Ако ги съдиш заради мене, прости им, аз не искам да се свързвам с тях. Обаче, ако ги съдиш за това, че са престъпили Великия закон на живота, това е друг въпрос." Въпреки всичко, евреите и до днес още носят

последствията на своето престъпление.

Като се говори за вината на евреите, това се отнася до всички народи, до всички хора на земята. Лесно е да се оправдава човек с евреите, както се оправдава и с Ева, като виновница за грехопадението на човечеството. Страшното е не само в това, че някога, в далечното минало, Ева, нашата прамайка, е сгрешила, но в това, че и до днес още нейните дъщери и синове не престават да вършат същия грях. И до днес още хората си служат с лъжата, както Ревека научи сина си – да излъже, за да получи благословение от баща си Исака; вместо по-големия си брат, Исав. Какво придоби Яков с това? Той получи благословението на баща си, но с това си навлече омразата на брата си, който се закани да му отмъсти, след смъртта на баща си. За да избегне гнева и отмъщението на брата си, Ревека посъветва Якова, да отиде при чичо си Лавана, докато премине гнева на брата му. Тук, Яков трябваше да работи, цели 14 години, за да вземе за жена своята възлюбена. Той беше излъган от чичо си и заставен, да му работи без пари, за да изкупи своя грях към брата си и да придобие смирение. Най-после, Яков получи от чичо си говеда и пари, и тръгна да отиде при брата си Исава, да се примири с него. Любовта изглади престъплението на Якова. Тя единствена можа да примири двамата братя.

И тъй, силата на човека не седи в самия него, но в любовта, в Бога. Когато двама души се бият, Бог ги гледа спокойно и от време на време им казва, че това, което правят, не е добро. Не Го ли послушат, те ще понесат последствията на тази борба. В края на краищата, един от двамата ще бъде ощетен, ограбен и ще отиде да се оплаква на Бога, че брат му го е обрал и изнасилил. Наистина, в дадения момент, освен Бог, никой друг не може да му помогне. Бог ще му възвърне четирикратно това, което е изгубил, като му даде добър урок, как трябва да постъпва със своя ближен. Човек трябва да бъде свободен в мисълта и в действията си, но тази свобода да носи благо, както за него, така и за ближните му.

Сега, като говорим за любовта, ние имаме предвид закона на жертвата. Този закон е във връзка с любовта. Следователно, каквото човек прави, всичко трябва да става от любов. Той трябва да даде място на любовта в себе си, да се изявява като течение – отвътре – навън. Една река е толкова по-мощна, колкото течението ѝ е по-бързо и по-силно. Мнозина са правили различни опити, из областта на любовта, но много от опитите са излезли безрезултатни. – Защо? – Защото не са били свързани с Бога. Следователно, когато иска да прави опити с любовта, човек непременно трябва да бъде във връзка с Първата Причина.

И тъй, първото нещо, което се изисква от човека е – да има връзка с

Първата Причина. Това не се постига по някакъв външен начин, но чрез работа, чрез усилия на духа и на душата на човека. По този начин само човек може да разбере, какво Бог изисква от него. Ако човек е готов да ходи по волята на своя приятел или по волята на своя Учител, защо детето да не е готово да изпълнява волята на своя баща? Защо човек да не е готов да ходи по волята на своя велик Баща? Защо и вие да не сте готови да направите това, което Той изисква от вас? Има един език, по който детето разбира волята на баща си и я изпълнява. Също така и възрастният човек трябва да разбира езика, чрез който може да влезе във връзка с Бога и да върши Неговата воля. Да вършим волята Божия, това не значи, че Той се нуждае от нас. Обаче, Бог има желание да направи хората щастливи, да станат като Него. Това желание на Бога събужда стремеж в хората, да вървят напред. Този стремеж, обаче, среща големи препятствия от същества, които са изпълнени с ревност. Те казват: Не бързай толкова! Ние с години чакаме да се повдигнем, а ти, едва си влязъл в пътя и искаш, безпрепятствено, да вървиш напред. Всеки човек е изпитал и познал ревността. Срещате двама братя или приятели, които живеят добре помежду си. Достатъчно е, да влезе една мома между тях и единият, от двамата, да се влюби в нея, за да се скарат те моментално. Вместо да се карат и бият помежду си, ето какво трябва да направят: да оставят момата свободна, да си избере, когото тя иска и след това, двамата братя или приятели, да се целунат един друг, да целунат и момата и да си подадат ръка за взаимна дружба. Онзи, който остава сам, той трябва да се радва, че брат му или приятелят му е предпочетен. Щом единият е щастлив, и другият трябва да бъде щастлив. Казано е в Писанието: „Които са с жениха, и те трябва да се радват". Това е Божественият начин за разрешаване на този въпрос.

Съвременните хора разрешават въпросите по крив начин, благодарение на заблужденията, в които се намират. Днес учени и прости, религиозни и светски хора – всички живеят в заблуждения. Като се натъкнат на някаква нова идея, или на някое ново учение, те веднага се опълчват срещу него и започват да му препятстват. Те казват: На такива хора не трябва да се дава никаква работа. Нека умират от глад! – Няма защо да съдите тези хора. Каквото ново и да носят, то не е абсолютно ново. То е известно на хората, от най-стари времена. Право или криво говори човек, това трябва да се остави на Бога. Той има право да съди хората, да се произнася за техните дела.

Преди години ме среща един познат и ми казва: Знаеш ли, какво пишат вестниците, за тебе? – Не зная и не се интересувам. – Лоши работи пишат. – Каквото и да пишат, едно зная положително, а именно, че не са подкупени от мене. В това отношение, те са напълно безкористни: пишат,

без да им е платено, от наша страна. Други може да им са платили, то е друг въпрос. За това ние не отговаряме. Това е човешка работа. Ние не сме против старото, нямаме намерение да го рушим. Ние се интересуваме за новото, което съгражда нещата. Ако новото гради, то ще съгради нови къщи за хората. Щом видят своите нови къщи, само по себе си, те ще се откажат от старите и ще ги оставят на ония, които се държат за старото и не отстъпват от него. Старите къщи ще останат за слугите на новите хора. Ние не сме за онези, които събарят старото, без да градят новото. Ние сме само за ония, които едновременно събарят и градят. Ако старото дърво не дава нови клончета, неговият живот е безсмислен. За да се развиват дърветата добре, те трябва да се намират при благоприятни условия. Много борове днес изсъхват, благодарение на противоположните течения, на които са изложени. Тези противоположни течения са резултат на борбите, които съществуват в религиозно и умствено отношение, между хората. За да се възстанови нормалния ред в живота на хората, трябва да се изменят техните умствени и религиозни възгледи. В това отношение, в помощ на човека може да дойде вярата. Силната и непоколебима вяра укрепва ума на човека. Ако храносмилането не става правилно, човек неизбежно ще заболее. Така и кривите вярвания причиняват ред психически разстройства на човека.

Съвременните хора се спират върху въпроса, как ще се оправи външният свят. – Не, те трябва да се интересуват от въпроса, как ще се оправи техният вътрешен живот и върху това да работят. Мнозина се стремят към придобиване на богатство. Те искат да станат богати, щастливи, учени. Що се отнася до богатството, това лесно може да се постигне. Достатъчно е, човек да развие своята вътрешна способност – да открива скритото богатство в земята; и ще стане богат. Както човек се нуждае от външно богатство, от външно злато, така се нуждае и от вътрешно злато, от органическо злато в своята кръв. Болестите на съвременните хора показват, че липсва злато в кръвта им. -Днес, в целия свят, има около сто милиона злато ефектив, обаче, бялата раса има в кръвта си едва един килограм злато. Всъщност, би трябвало тя да има около десет килограма органическо злато в кръвта си. Като имате предвид, че бялата раса представя около 500 милиона хора, и разделите един килограм злато на това число, вие ще имате представа, какво количество злато се пада на човек. Какво ще кажете тогава, ако, този килограм злато, разделите не само на 500 милиона хора, но на два милиарда, колкото са всички хора днес по лицето на земята? Изобщо, колкото е по–голямо количеството на вътрешното, органическо злато в човека, толкова по-големи са и неговите външни блага в живота. Колкото повече се увеличава количеството на златото, вътре в човека, толкова повече се увеличава и външното злато в него. Да бъде човек милиардер, това значи, да разполага с големи

добродетели, да бъде умен човек. Такива са американските милиардери. Чрез своето богатство, те имат желание да помагат на своите ближни, да им дават работа. Много от тия милиардери водят чист, добър живот. Те са готови да делят хапката си със сиромасите. Те работят за човечеството. Те искат да създадат нов начин на живеене, без, обаче, да целят разрушаване на стария строй на живота.

Следователно, преди да сте съградили новото в себе си, не разрушавайте старото. Не се стремете да победите плътта в себе си. Духовното в човека не може да се развива без плътта. Тя е подобна на подложка, в растението, върху която става присаждането. Плътта е подложка, а духът – присадка, върху тази подложка. Между плътта и духа има борба, която се продължава дотогава, докато духът, т.е. присадката се прихване добре върху подложката и започне свободно да се развива. Когато соковете от подложката започнат правилно да се движат – нагоре към присадката, а тия, от присадката, се движат правилно – надолу, към подложката, животът се развива нормално. Тогава ние казваме, че борбата между плътта и духа е завършена. Това наричаме още "трансформиране на енергиите". Всеки човек трябва да знае този закон и да го прилага в живота си. За да може правилно да прилага този закон, човек трябва да се моли. Без молитва нищо не се постига. Някои питат, трябва ли да се молят. – Щом яде, човек трябва да се моли. Щом яде, той непременно трябва да плаща. Който не иска да плаща, той не трябва да яде. Като не яде, той ще умре; щом умре, той ще излезе вън от живота на задълженията. Тогава той няма да има никакви задължения и ще бъде лишен, както от страдания, така и от радости. Такъв живот се отличава с непоносима мъка за човека. Той се движи навсякъде, но в пълно усамотяване, без смисъл в живота. Като се намери в известно затруднение, човек казва: Искам да умра, да се освободя от страданията. – Ако човек умира, за да придобие живот, смъртта има смисъл; но ако умира, за да влезе в още по-голямо мъчение, тогава смъртта е безпредметна. Попадне ли в този живот на мъчение, и великият адепт, и светията едва могат да преживеят един ден. Страшен е животът на самотата. По-голямо мъчение от самотата не съществува. Когато обикновеният човек попадне в тази зона на живота, той непременно иска да се самоубие.

„Вечно благовестие". Смисълът на човешкия живот не се заключава в разбиране тайните на Битието, нито в разбиране на благовестването на ангела, но в това, да намери човек начин да подобри своя живот. Да се въодушеви човек от една идея за ден-два, или за година, това още не подобрява неговия живот. Да вярва човек в думите на пророците, и това още не разрешава въпросите на неговия живот. От всичко, което чете, слуша и разбира, човек трябва да се ползва, за подобряване на своя живот,

за разрешаване на своите трудни задачи. Това, именно, благовествува ангелът. Вие трябва да бъдете носители на Божията Любов, на великата чистота в живота. Мнозина се хвалят със своите чувствания. Те казват, че чувстват Божията Любов. – Не е въпрос до чувстванията, които се изпаряват като водата: днес ги има, утре ги няма. Такива чувствания имат някои млади моми и момци. Като се влюбят, те стават щедри, готови на всички жертви, но щом се оженят, всичко изчезва. Те се чудят, къде е отишло онова, красивото, великото чувство, което ги е вдъхновявало. Много естествено! Това не е любов, това са чувствания, влюбвания, които, както се явяват, така изчезват. Това, което, всеки ден, се мени в човека, не е любов. Истинската любов никога не се променя. При тази любов не стават никакви промени – нито в сърцето на момата, нито в сърцето на момъка. При истинската любов не стават никакви вътрешни промени и колебания. Вътрешно, човек е тих и спокоен, без никакви вълнения, като здрав, добре построен параход. Външно може да се вълнува, но вътрешно е тих, без никакво вълнение. Параходът може да се движи, да се клатушка на една и на друга страна, но има една точка в него, която винаги запазва своето равновесие. Изгуби ли равновесието си в тази точка, параходът неизбежно ще потъне. Такава точка на равновесие съществува и в човешкия живот. Човек може да се обезсърчава, да скърби и да плаче, но никога не трябва да изгубва равновесието в тази точка.

Съвременните хора говорят за любов, търсят я, плачат за нея, разискват върху нея, но все още не са дошли до истинската любов. Днес всички хора са поставени на изпит, те сами да видят, докъде са стигнали в любовта. Например: добра жена се оженва за лош, неразбран мъж, за да види, доколко тя е готова да изяви Божията Любов. Ако има тази любов в себе си, тя ще бъде готова и като я тормози мъжът ѝ, да му покаже, че Бог живее в нея. Рече ли да бяга от мъжа си, тя не е проявила правилно Божията Любов. В лицето на лошия мъж, жената трябва да вижда един от любимите синове на Бога, тя трябва да го обича, заради Господа. Същото се отнася и до мъжа. В лицето на своята лоша и упорита жена, мъжът трябва да вижда Бога и да я обича, заради Него. Този е последният изпит, на който се поставя всеки човек, бил той мъж или жена. Ако жената е лоша и постоянно ругае, хока, бие мъжа си, той трябва да ѝ отговаря с любов, с търпение. Ако мъжът е лош, жената трябва да се отнася към него с търпение и любов. Лошата жена и лошият мъж при Бога са отлични души, Негов възлюбен син и Негова възлюбена дъщеря. Ако мъжът се оплаква от жена си и жената – от мъжа си, това е стара философия, която е отживяла вече своето време.

Питам: колко от съвременните хора могат да издържат на този изпит? Досега, аз съм срещнал само един такъв човек, и то българин. Жена му го

бие, хока, а той се моли за нея, Бог да я благослови. Както и да се отнася с него, той счита себе си виновен за всичко. Той казва: Жена ми е добра, но аз съм лош човек. Ако бях добър, нямаше да я предизвиквам да ме бие. Като гледа, как издържа на всичко, най-после, жена му се трогва от него, започва да го жали и да му се извинява, че е постъпила зле с него. И, в края на краищата, той побеждава. С търпението, с любовта си, той понася всичко геройски. Този е единственият българин, който е разрешил добре изпита си. Той е солта на българите. Не е лесно човек да издържи на такива ругания, без да се вкисне вътрешно, без да изгуби своето достойнство и отгоре на това – и да благодари за всичко. Той казва: Ако бях умен човек, жена ми нямаще да ме бие. Това значи търпение, съзнание и убеждение. Този човек има убеждение и затова издържа на всички изпитания. Като издържи изпита си, невидимият свят го признава за герой и го възнаграждава.

Съвременните хора са поставени на същия изпит, но малцина могат да го издържат. Някой казал една обидна дума на някого и той, веднага се оплаква. – Какво е видял той? Нищо още не е получил. Една обидна дума е едно малко драсване, някъде по тялото. Каква болка може да причини малкото драсване, на човека? Много има още, човек, да страда. Желанието на Бога не е да направи човека мекушав, нито суеверен, но да се стреми – да пробуди в себе си Божественото начало, че като минава през вода и през огън, да остане чист като злато, да не се окислява.

„И видях друг ангел, че летеше по небето, който имаше вечното благовестие". В благовестието седи силата, към която човек се стреми. В благовестието се заключва вътрешното търпение на човека. Две слугини, на богати господари, били задължени да занесат някъде две кошници, пълни с нещо, което тежало 20 килограма. Едната носела кошницата си и от време на време, пеела. Втората носела кошницата, но през всичкото време мълчала. Като гледала, как другарката й върви напред и пее, тя я запитала: Не тежи ли кошницата ти, че можеш и да пееш още? – Не ми тежи. – Защо? Нали и тя тежи 20 килограма, като моята? – Да, но аз имам в кошницата си едно особено цвете, което намалява нейното тегло. – Как се казва това цвете? Дай и на мене от него. – Това цвете се казва търпение.

Съвременните хора нямат нужното търпение, вследствие на което се оплакват едни от други. Майката се оплаква от дъщеря си и от сина си. Дъщеря й и синът й са много добри, но тя не ги познава. Децата се оплакват от родителите си. Много добри са родителите им, но те не ги познават. Учителите се оплакват от учениците си, учениците – от учителите си, защото не се познават. Днес хората не могат да се търпят, само защото не се познават. Те не се познават помежду си, но и Бога не

познават. Щом не познават Бога, те не познават и любовта. Кога хората ще се познаят? – Когато започнат да любят. Любовта разрешава всички въпроси. Дето е Любовта, там е Истината. Дето е Истината, там е Свободата.

„И видях друг ангел, който имаше вечното благовестие". Когато ангелът на благовестието дойде при вас, благодарете, че ви предстои работа. Каквато работа и да ви се даде, приемете я с благодарност, без никакво роптание. Работата повдига човека, а не го унижава. Не работата, а роптанието унижава човека. Колкото по-съзнателно работи човек, толкова по-лесно урежда работите си. От степента на съзнанието зависи, дали човек ще уреди работите си в един момент, или в продължение на хиляда години. Само Бог е в състояние да уреди живота на всички същества, но затова се изискват правилни отношения към Него. Бог е в състояние, в един момент само, да направи човека щастлив и богат, но той трябва да бъде готов, да получи това щастие и това богатство. Не е ли готов, щастието и богатството, които може да придобие, вместо радости, ще му създадат страдания. Когато някой дойде при мене и ме пита, какво трябва да прави, за да бъде щастлив, аз му казвам: Тръгни след мене! Той тръгва след мене и гледа, какво правя. Аз взимам лопата в ръка, и той взима лопата. Гледа лопатата и се чуди, за лопата ли е роден. За да не изпада в противоречие, човек трябва да научи смисъла на лопатата. Лопатата символизира човешкия език. Ако с помощта на своята лопата, т.е. със своя език, човек не може да изхвърли всички лоши думи от устата си и лоши чувства от сърцето си, езикът му е безпредметен. При това, той така трябва да изхвърли лошото от себе си, че никой да не го забележи. За тази цел, той трябва да си послужи със свещения огън на любовта, който всичко изгаря. От устата на човека трябва да излизат само чисти неща. В това седи новото учение. Ако религиите и сектите съществуват само за спор, кое верую е по-право, те нямат смисъл. Обаче, ако религиите, сектите и ученията имат за цел, да посочат на човека правия път за придобиване на Любовта, на Мъдростта и на Истината и да го научат да се жертва, да посвети живота си в служене на Бога, тяхното съществуване има смисъл.

Всички хора трябва да работят: с чукове, с лопати и мотики, с пера, с четки и бои в ръка; те трябва да изпращат в света, своите велики мисли и чувства. Каквото човек изпрати или даде от себе си, един ден ще му се върне, даже с лихвите. Това значи, да се даде на човека право, да участва във великите Божии блага. Ще дойде ден, когато страданията, болестите, недоразуменията, сиромашията ще дигнат своите вещи и ще си заминат. Това може да стане още сега, но хората не са готови да повярват в тези възможности. Онези, които не разбират законите на живота, казват: Какво и по какъв начин ще служа на Бога, щом не съм наредил още работите си.

Първо трябва да свърша училище, да се оженя, да родя деца, да ги отгледам, че тогава ще служа на Бога. – Не, чака ли да нареди работите си и тогава да служи на Бога, човек никога няма да дойде до това положение. Дойде ли до служене на Бога, и мъжът, и жената, и децата, и говедата на човека трябва да се посветят на това служене. Човек трябва да служи на Бога, при всички условия на живота си. Като господар, човек трябва да даде възможност и на животните, около него, да почувстват, че той служи на Бога. – Как ще им покаже това? – Като им даде възможност, поне един ден в седмицата, да си починат от работа. Той трябва да си каже: Както аз работя шест деня, а седмият посвещавам изключително на Бога, така също и на животните трябва да дам, този ден почивка. Човек трябва да работи шест деня, през седмицата, по осем часа на ден, а седмият ден да почива. Конят пък трябва да работи всеки ден, по два часа, а седмият ден – осем часа. Колкото пари спечели този ден, господарят му трябва да ги раздаде на бедни. Това значи, служене за Бога. Някой иска да знае, колко пари трябва да дава на просяци. Защо задава такъв въпрос? Защото няма правилна мярка за даване. Когато обичате някой човек, питате ли, колко трябва да му дадете? Щом обичате някого, вие не питате, колко и какво трябва да му дадете. Щом не го обичате, питате, колко трябва да му дадете. Следователно, ако искате да знаете, колко и как трябва да дадете на някой човек, вие трябва да го обикнете. Любовта определя даването. Когато давате според законите на любовта, този който приема парите, ще задържи за себе си само толкова, колкото му са нужни, а останалите ще върне назад. Който няма любов, той всякога е готов да вземе повече пари, отколкото му трябват. Той ще започне да разправя, че има жена, деца и се нуждае от повече пари.

И тъй, стане ли въпрос за даване пари на човека, за предпочитане е, да му се помогне по всякакъв друг начин, да му се създадат условия да работи, да изкарва сам прехраната си, но да не очаква на милостта на хората. Парите развалят хората. Получи ли някаква парична помощ, човек очаква на втора, на трета и по този начин, губи вяра в себе си. Бог изисква от всички хора да работят с любов, с мъдрост и знание, с истина и свобода. Като работят така, те ще разрешат всички противоречия в живота си. Така те ще се домогнат до положителната наука в живота, до науката на великата любов.

„Вечно благовестие". Това благовестие се отправя към всички народи, да се обърнат към Живия Господ, Който дава живот на всички същества на земята. Щом се обърнат към Бога, всички народи ще се насърчат, ще тръгнат в правия път.

7. Беседа от Учителя, държана на

13 октомври 1929 г. София – Изгрев.

1929_10_16 Закон за благоприличие
лекция пред общия окултен клас

ЗАКОН ЗА БЛАГОПРИЛИЧИЕ

Пишете върху темите: „Качества на милосърдието. Причини за обществената криза. Качества на благоденствието.“

Отговорете на въпроса: Какво ви интересува най-много? Този въпрос е общ, защото във всеки даден момент човек се интересува от различни неща. Има случаи, когато човек не знае, какво го интересува. Обаче, ако той е поел една определена посока на движение, ако има една мисъл или едно желание, което взима надмощие над всички останали мисли и желания, той знае, какво го интересува в живота. Но когато няма определена посока на движение, човек е в положението на едно оформяващо се тяло, без никакъв интерес. Този човек все има някакви интереси, но те са временни и преходни. Когато мисли върху известен въпрос и не може да си отговори, най-после човек казва: Да си хапна малко, поне да се нахраня. Така постъпва и обикновеният човек, и философът. Щом става сутрин от сън, първата работа на човека е да се нахрани. Той мисли за ядене. В този смисъл храненето представя първата станция, на която човек слиза за известно време. Първата почивка определя посоката на неговото по-нататъшно движение. Ако се е хранил правилно и ако е приел храна съответна на неговото вътрешно състояние, той ще се чувства разположен, с подигнато настроение и способен за работа. Не е ли постъпил според тия правила, той ще изпитва разстройство, смущения в стомаха и в корема си и ще се задържи на тази станция повече, отколкото е предвиждал. Това показва, че и при храненето, т. е. при първата станция на човешкия живот, има известни правила на благоприличие, които трябва да се спазват.

Какво разбирате под думата „благоприличие“? Благоприличието е външно качество на човека. То подразбира добра, външна обхода. Една от спънките на съвременния човек е тази, че той обръща внимание на външният неща в живота. На ония хора, които външно са по-угледни, по-красиви, по-високи по положение, той повече спира погледа си. На тях той отдава по-голямо внимание, отколкото на по-нискостоящите и грозни. Например, ако срещнете един богат и един беден, вие ще спрете вниманието си повече върху богатия, ще искате да говорите с него повече, отколкото с бедния. Когато богатият говори, той често употребява личното местоимение „азъ“. Това значи: аз имам възможности, сили, средства да направя, каквото пожелая. Бедният не се решава да употребява това местоимение. Думата „азъ“ е съставена от три букви. Крайната буква е „ъ“ — знак на мълчание. Какво показва мълчанието? Мълчанието показва, че докато яде, докато не е свършил работата си, човек трябва да мълчи. Ако

яде и същевременно говори, човек се раздвоява, т. е. движи се в две различни посоки. Ако едновременно човек се движи в две различни посоки, работите му остават назад.
Законът за благоприличието не е закон за земята само, но и за небето. Не се ли спазва този закон, и хората, и възвишените същества от небето се огорчават. Благоприличието е една от основните черти на възвишените същества. Светии, ангели спазват благоприличие във всички свои прояви. То е едно от ценните качества на ученика. Ученикът трябва да се държи благоприлично. Излезе ли пред учителя си, той трябва да застане благоприлично. Някои ученици турят ръцете си отзад. Това е една лоша стойка. Когато човек държи ръцете си отзад, това показва, че е вързан, че не разбира, какво му се говори. Само вързаният човек държи ръцете си отзад. Когато човек застане с ръце отпред, на корема, това показва, че той има чорбаджийско разположение. Когато човек тури ръцете си настрана, до тялото, а десният крак изнесе напред, това показва, че той се готви да отива на работа. Първото положение е господарско, а второто — на слуга. Чорбаджията представя пълно буре, потопено във вода. Само единият край на това буре се подава над водата. Слугата пък представя празно буре, без съдържание. Той отива на работа, да се напълни с нещо. Докато е празно, бурето седи на повърхността на водата, цяло се вижда. Пълното буре може да се уподоби на светски човек, на голям материалист, който е потънал във водата до шия. Празното буре е подобно на духовен човек, който се движи по повърхността на водата и се стреми нагоре, отдето очаква да се напълни. Обаче, в живота пълното буре има по-голямо уважение от празното. Кой как мине покрай празното буре, бутне го оттук-оттам и заминава. Празното буре се моли, иска да му се даде нещо, а пълното — дава. Когато получи нещо от пълното буре, празното казва: Добър човек е този. [—?] Защо е добър? [—?] Защото има никакво съдържание в себе си. Следователно, когато имате добро мнение за някой човек, вие казвате, че той е човек със съдържание.
Сега аз разглеждам вътрешния смисъл на нещата и казвам: Какво печели човек, ако придобива богатство, слава, знание и сила, а губи своето благочестие? Какъв смисъл имат тия придобивки за човек, който не може разумно да ги използва? Докато е сиромах, този човек се отнася внимателно към всички хора. Обаче, щом забогатее, той се възгордява и се отнася с пренебрежение към всички ония, които стоят по-низко от него. Той казва: Не ме интересуват хората. — Защо не се интересува от хората? — Защото е изгубил своето благоприличие. Той е изгубил същественото. Той не знае, че богатството, което днес има, утре може да го изгуби и да остане празно шише, без никакво съдържание. Изгуби ли здравето си, човек пак се лишава от същественото в живота. Като е здрав, човек всеки ден придобива нещо ново; като е болен, той външно губи, а вътрешно печели. Здравето носи радост, а болестта — скръб и страдание. Обаче, и в

едното, и в другото човек има условия да учи.
Следователно, като ученици, от вас се изисква да прилагате своето благоприличие. — Кой може да приложи благоприличието си? — Който има съзнание за своята личност, който има достойнство, който съзнава отношенията си към всички живи същества. Каже ли „азъ“, този човек е определил вече отношенията си към всички живи същества. Казват, че човек, който употребява често думата „азъ“, има високо мнение за своята личност. Да употребиш думата „азъ“, това не значи съзнание за своята външна личност, но съзнание за себе си като душа, която е излязла от Бога, която има отношение към всички живи същества. Азъ-тъ определя човешкия характер. Характерът на човека пък очертава линиите на неговото лице. Като живее, човек е изложен на скърби и на радости, които оформяват неговия характер. Като страда, човек определя отношенията си към Бога. Като се радва, той се свързва с хората и благодари за всички блага, които е получил в живота си.
И тъй, искате ли да си съставите понятие за личността на човека, измерете дължината и широчината на неговото лице. По тези две мерки се определя интелигентността на човешкия ум и устойчивостта на чувствата. Колкото по-устойчиви са чувствата, толкова повече може да се разчита на човека. Широчината на лицето трябва да бъде нормална. Тя е толкова необходима за човека, колкото е необходима и за основите на къщите. Тя е база, върху която се градят нещата. Ако имате три къщи, построени на три различно широки основи, онази от тях ще бъде най-устойчива, която има най-голяма широчина. Обаче, широчината се определя от височината на къщата. Изобщо, между височината и широчината на едно лице, или на една къща, трябва да има известно съотношение. Някой строи къща и казва: Аз се задоволявам с малко. Достатъчна ми е една колибка, да има къде да се подслоня. Не е въпрос човек да се задоволи с малкото. Малкото е условие за работа. Като работи човек, след време малкото се увеличава, става голямо. Човек трябва да има широка основа, върху която да работи. Дължината на лицето определя развитието на човека и посоката, към която се стреми.
Къде е фокусът на човешкото лице? — При устата. Това показва, че съвременните хора живеят под носа си, т. е. в подножието на планините. Носът е висока планина. Над носа се открива още една планина — челото. За да разбере тия неща, човек трябва да има голямо въображение. Иначе, той не би могъл да разбере, какво отношение има устата към живота. От устата зависи физическия живот. Тя определя условията на физическия живот. Да живее човек около устата си, това не значи, да мисли само за материални работи. Съзнателният човек се интересува еднакво и от материалните, и от духовните работи. Като живее на земята, човек трябва еднакво да се интересува и от пълното, и от празното буре. Пълното буре го интересува дотолкова, доколкото се вижда горното му дъно над водата.

Потъне ли под водата, всякакъв интерес се изгубва. Празното буре пък го интересува дотолкова, доколкото има възможност да се напълни. Следователно, когато богатият потъне в света, поне очите му да останат на повърхността, да вижда, какво става, как се уреждат работите. Който вижда, само той може да мисли; който не вижда, той не може да мисли. Казват, че човек не трябва да вижда много. Не, човек трябва да вижда, за да мисли.
Да се върнем към закона за благоприличието. Този закон има отношение към всички живи същества. Който няма благоприличие, той се отнася към всички с пренебрежение. Той тури ръцете си отзад, изправи се, дигне глава и казва, че от никого не се интересува, никого не признава, даже и Бога. Нека излезе той пред слънцето, което има 35 милиона градуса топлина, да види, ще останат ли ръцете му зад гърба. Той сам няма да забележи, как ще тури ръцете си отстрана на тялото и ще се стопи, както металите се топят от огъня. Това стопяване, това смаляване наричаме смирение. Излезе ли пред Бога, пред слънцето на живота, всеки човек ще се смири. Да се смири човек, това значи, да мине през огъня на любовта. Голяма е температурата на този огън, но тя се изявява различно — според съществата, които са поставени на него. Каквато да е тази топлина, тя е непоносима. Всеки бяга от нея. Влезе ли съзнателно, доброволно в този огън, човек се пречиства, и светъл става. Затова, именно, се казва за Бога, че е велик и страшен. За онзи, който не разбира, Бог е страшен. За онзи, който разбира, Бог е любов, Бог е велик и благ. Ако човек не е готов за духовния свят и види Бога, той ще преживее такъв страх, че през цял живот няма да Го забрави. Този страх показва, че той е видял нещо извън своето разбиране.
На какво се дължи страхът? На неразбиране на законите на Битието. Страхливият, болният, слабият са лишени от благоприличие. Рядко ще срещнете болен, който да има благоприличие. Влезте в някоя болница и наблюдавайте болните. Всеки болен вика, сърди се, говори за болестта си. Срещнете ли болен, който спокойно, с усмивка на уста носи болестта си, знайте, че този човек има благоприличие. Той казва: Всичко е от Бога. Той ще превърне страданията ми в радост. Чрез болестите се изпитва характера на човека. Докато е здрав, човек проповядва, съветва хората, учи ги, но щом се разболее, той изгубва опората на своя живот. Този човек няма никакво благоприличие в себе си. — Ама не се търпят болките. Благоприличието трябва да противодейства на болестта. Чрез болестите се изпитва степента на човешкото развитие. Който има „азъ-т“ в себе си, той разполага с различни методи да се освободи от непосилния товар на живота.
Законът за благоприличието представя външна дреха на самообладанието. Когато започне да се подига в обществото, човек придобива много неприятели. Изкуство е при тия случаи да знае, как да се справя. Прояви

ли отвън благоприличие, а отвътре самообладание, той е разрешил въпроса. Не може ли да се справи с това положение, човек казва, че е нещастен, че природата го наказва. Това е преувеличение на нещата. Природата има за цел да изправя хората, а не да ги наказва. Като е дошъл на земята, човек неизбежно ще страда и то пропорционално на съзнанието. Колкото по-будно е съзнанието му, толкова по-големи страдания ще има. В стремлението на човека да се разшири и подигне, силите в неговия организъм указват известно вътрешно напрежение. Това вътрешно напрежение се чувства като страдание. Това напрежение на силите на човешкия ум и на човешкото сърдце е неизбежно. Без него формата, в която човек е поставен да живее, не би могла да се разшири. В тази работа на човека, природата се явява негова помощница. Тя му съдействува да придобие по-голям простор. Който разбира този закон, той се радва; който не го разбира, той страда.
Сега, като обяснявам тия неща, това ни най-малко не значи, че няма да страдате. Дали ги знаете или не, страданията са неизбежни. Теорията е едно, а практиката — друго. Истинско знание е онова, което прави човека сигурен. Сигурен трябва да бъде човек по отношение законите на природата. Под думата „природа“ ние разбираме отношенията на проявения Бог към всички живи същества на земята. Ако в известни случаи тия отношения не съвпадат с личните разбирания на човека, той трябва да запази пълно спокойствие на духа си, т. е. да прояви своето благоприличие. Разумната сила, която управлява живота, никога не върши своеволия. Каквито да са страданията на човека, те имат пред вид някаква разумна цел. Това трябва да бъде като постулат във вашия живот. Дали може да се докаже това, или не може, не е важно. Вие трябва да го приемете в неговата абсолютност. Вярвайте в разумността на природата. Без вяра няма никакво развитие. Вярата се отнася до неща, които не знаем, но са верни по същина.
Има много неща в живота на човека, които не могат да се докажат, но са абсолютно реални. Как ще докажете, какво нещо е любовта? Как ще определите, отде иде тя, защо някога е по-силна, а някога по-слаба? Защо иде, защо изчезва и защо наново се явява? Велика, мощна, разумна сила е любовта, а не механическа проява. Въпреки това, тя не може да се докаже. Забелязано е, че колкото е по-голяма силата на любовта, толкова и разумността става по-голяма. Любовта изисква от човека външна обхода, благоприличие. Влюбеният винаги спазва известно благоприличие. Докато люби, човек е отворен към хората, внимателен, предвидлив, готов на всякакви услуги. Напусне ли го любовта, светът пред него потъмнява. И тъй, първото нещо в духовния живот на човека е любовта. Който люби Бога, той има благоприличие. Изгуби ли любовта си, с нея заедно губи и благоприличието. Когато любовта посети човека, той трябва да бъде внимателен, да не я изгуби. Изгуби ли я, той е нарушил един от великите

закони на Битието. Всяко нарушаване на тия закони осакатява човешкото съзнание. Съзнанието на човека може да се осакати, както майката може да осакати детето в утробата си, а може и да го пометне.
Като ученици на Велика Школа, вие трябва да пазите съзнанието си будно, да бъдете радостни и весели, да не губите разположението на духа си. Казано е в Писанието: „Бог ще ви бъде задна стража". Това значи: като гледа човек напред, Бог ще бъде зад него, ще го пази. Потъва ли надолу, под тежестта на изпитанията, той знае, че Бог е над него, ще го изтегли нагоре. Питам: ако Бог е зад нас, над нас и пред нас, да ни предвожда, трябва ли да губим присъствие на духа си и да се обезсърдчаваме? Човек трябва да бъде чист, с детска вяра към окръжаващите, да запази своето външно благоприличие и вътрешен мир.
Благоприличието бива два вида: благоприличие на ума и благоприличие на сърдцето. Първото благоприличие диктува на човека да поставя хората на онова ниво, на което той сам стои: ни по-високо, ни по-низко от себе си. Благоприличието на сърдцето диктува на човека да обича ближния си като себе си. Срещнете ли един човек, отдайте му нужното място и съответната цена. Изкуство е човек да цени нещата. Той трябва да работи в това направление. Мъчно се постигат нещата, но чрез работа и упражнения всичко е постижимо. За великия цигулар всичко е постижимо, но той е минал през изпитания, през усилия и работа, докато дойде до положението, в което днес се намира. Няма мъчнотия, която той не може да преодолее.
Ако изучавате живота от музикално гледище, ще видите, че той представя велика музикална пиеса. Искаш ли да живееш правилно, ти трябва да свириш. Умът, сърдцето и волята ти трябва да бъдат будни, да съзнават, че са необходими музикални пособия във великата пиеса. Какво хората мислят за цигуларя, не е важно. Той свири първо за Божественото в себе си, а после за хората. Какво прави овчарят, който по цели дни пасе овцете? Той взима кавала си, надува го и ходи след овцете. Той свири, радва се на своята песен и вярва, че от него човек ще стане. Той не се обезсърдчава, че свири на овце. Това е човек, който има благоприличие.
Защо се препоръчва благоприличието? Защото дава стабилност на човешкия характер. Дръжте тялото си винаги изправено. Гръбначният стълб трябва да бъде всякога в посока перпендикулярна към центъра на слънцето и центъра на земята. Искате ли да бъдете здрави, дръжте в ума си мисълта за Бога като център на животворното слънце, а мисълта за ближните си като условие за вашето растене и развитие. Като живее на земята, човек трябва да се движи между две точки: една под краката му и една над главата. Остане ли само с една точка, той ще увисне във въздуха. Само Бог може да седи на една точка.
В заключение казвам: Благоприличието е закон за здравето. Благоприличието е хигиена на живота. С благоприличието, като качество

на човека, всичко може да се преодолее: болести, мъчнотии и страдания. Дойде ли болестта, човек първо ще потърси някакъв физически начин за освобождаване от нея. Той ще спре вниманието си върху опорната точка под краката си. Не може ли да се освободи по този начин, той ще обърне погледа си нагоре, към горната опорна точка — към духовния свят. Ако при двата случая болестта не го напуща това показва, че е дошло време да замине от този свят. Какво лошо има в това, че ще замине от един свят в друг?

Сега, онези от вас, които не са развили благоприличие, трябва да работят, да го придобият. Които го имат, а не са го проявили още, да го проявят. Това не се постига лесно. Работете върху него, за да бъдете всякога здрави и устойчиви, да придобиете образ на истински човек.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина пребъдват с нас.

8. Лекция от Учителя, държана на
16 октомври, 1929 г. София — Изгрев.

1929_10_18 Съпоставяне на нещата
лекция пред специалния клас

СЪПОСТАВЯНЕ НА НЕЩАТА

Т. м.

Кой ученик повтаря класа: способният или неспособният? Неспособният и мързелив ученик повтаря класа, а способният и прилежен ученик минава редовно от един клас в друг. Въпреки това, съществува поговорката: „Повторението е майка на знанието“, Всъщност никакво повторение не съществува. Защо? Защото никога човек не може да повтори нещо по един и същ начин. Колкото и да повтаря нещата, във всяко повторение има някаква разлика. Значи, може да става въпрос за заучаване на нещата, но не и за тяхното повтаряне. Това, което човек не е заучил, трябва да го научи. Но това, което добре е заучил, няма защо да го повтаря. Може ли художникът да нарисува два пъти една и съща картина на едно и също платно? Това е невъзможно. На едно платно се рисува само една картина.

Някой задава въпроса: Защо трябва художникът да рисува? Да се задава такъв въпрос, това е все едно, да се запитвате, защо трябва човек да яде, да говори, да мисли, да диша, да живее и т. н. Друг ще пита, защо трябва човек да учи, да страда и т. н. Ако не можете да отговорите на въпроса, защо трябва да живеете вие се намирате пред неизвестното Х. Ако не можете да отговорите на въпроса, защо трябва да учите, вие се намирате пред неизвестното У. И най-после, ако не можете да си отговорите на въпроса, защо трябва да страдате, вие се намирате пред неизвестното Z. Колкото да се ровите в неизвестните x, y, z, нищо не можете да разберете. Те крият тайни, до които вие не можете лесно да се домогнете. Ако се запитвате, защо човек трябва да живее, защо трябва да учи и защо трябва да страда, и не можете да си отговорите, запитайте се: Защо човек не трябва да живее, защо не трябва да се учи и защо не трябва да страда? Щом живее, човек и ще се учи, и ще страда. Страданието е подобно на вършеенето. Човек трябва да вършее житото, за да се ползва от него. Ако се ползва разумно от житото, заедно с него се ползват и други същества.

И тъй, човек не може да си отговори на въпроса „защо трябва да живее“ по друг начин, освен с отговора: Само Бог живее. Щом си зададе въпроса, защо трябва да живея, човек съзнава, че той сам не е фактор на нещата, но има нещо по-високо от него, което управлява всичко. Който е фактор на нещо, той не пита, защо това нещо става, или защо съществува. Изворът пита ли, защо трябва да тече? Той извира и нищо повече не го интересува. Когато човек си задава въпросите „защо трябва да яде, да мисли, да страда“, това показва, че той не е фактор на тия процеси. Добре е човек да

се вглъби в себе си, да види, има ли въпрос, който да му е напълно ясен, че да не става нужда да иска отговор на него. Ако намери такъв въпрос, това показва, че той е фактор на това нещо. Човек е свободен само тогава, когато е фактор. Щом не е фактор на нещо, той не е свободен.

Кой човек наричаме свободен? Свободен човек е онзи, който разбира, оценява и използва нещата. Например, пчелата прави мед, но не е свободна. Човек, макар да не прави мед, с мисълта си и с волята си заставя пчелата да работи за него. И в края на краищата той разбира, оценява и използва меда по-добре от пчелата.

Като ученици, вие трябва да съпоставяте нещата, да разбирате отношенията между живите същества и да ги оценявате. Какво отношение трябва да съществува между двама добри, гениални цигулари? Кой от двамата ще бъде пръв? И кой от двамата ще свири пръв? Ако двамата цигулари са сами, те лесно ще решат въпроса. Те знаят, че единият от тях трябва да заеме положението на публика. Единият ще свири, другият ще бъде публика. След това те сменят ролите си: първият става изпълнител, а вторият – публика. Като се изслушат взаимно и дадат преценка един за друг, и двамата решават да отидат при трети музикант, също така гениален, но сега болен. Те искат да му посвирят, да опитат силата и въздействието на своята музика. Ако болният цигулар оздравее те разбират, че са свирили добре и правят своите заключения за силата на музиката.

Първият музикант представя числово едно – единицата, т. е. човешкия ум; вторият музикант представя числото две – двойката, или човешкото сърце. Третият музикант, на когото и двамата свирят, представя, според едни, човешката воля, а според други – човешката душа, или човешкия дух, който възприема нещата безпристрастно. Когато първият свири, в ума на човека влиза светлина, която очертава формите и границите на нещата. Когато вторият свири, в сърцето на човека се влива топлина и мекота. Първият музикант внася в човека подтик да расте и да се повдига нагоре, а вторият – стремеж към разширяване. Когато духът или душата на човека слуша и двамата музиканти, колкото и да не е разположен, веднага се разполага добре и казва: Има смисъл човек да живее. Животът е обширен, заслужава да бъде изучаван. Тъй щото, преценката за двамата музиканти се дава от третия, когото наричаме дух или душа на човека.

Следователно, за да намерите смисъла на живота, вие трябва да слушате, как свирят двамата музиканти. Когато те свирят, вие трябва да бъдете в числото три – главният съветник, който крие разрешението на важните житейски въпроси. Обаче, за да разрешите правилно задачите на своя

живот, вие трябва да ги изнесете в тяхната първична чистота. Всяка задача е свързана с известно число. Значи, за да решите задачата правилно, вие трябва да знаете значението на числото, неговото съдържание и смисъл. Започвате от единицата и дохождате до десет, което е образувано пак от единица, но с нула накрая. Нулата се взима като точка, която показва, че сте свършили известна работа.

Като изучава числата, човек дава цена на всички, обаче, дойде ли до нулата, той не й дава цена. Защо? Защото не я разбира. Според него нулата е число без съдържание. Интересно е, че нулата, сама по себе си, няма съдържание, но дава съдържание на другите числа. Например, ако след единицата поставите нула, тя увеличава съдържанието си десет пъти. В това отношение нулата е подобна на точката, която, сама по себе си, няма никакво измерение, но, като се движи в известна посока, образува права линия, която има вече измерение – дължина. В такъв случай, кое е по-добре: да има човек нещо в джоба си, или нищо да няма? За предпочитане е нищо да няма. Ако няма стотинка даже в джоба си, човек е сиромах, в пълния смисъл на думата. В това положение подтикът му да придобие нещо е по-голям, отколкото, ако би имал нещо в джоба си. За предпочитане е понякога човек да няма никакви знания в главата си, но да се стреми към придобиването им, отколкото да има някакви знания и да не се стреми към нови.

И тъй, помнете, че нулата е единственото нещо в света, което разрешава всички въпроси. Нулата не е нищо друго, освен любовта. Който знае, как да търкаля нулата и да се справя с нея, той разрешава всички въпроси. Той може да стане и богат, и учен, и гениален. Обаче, който не може да търкаля нулата, той се натъква на мъчнотии и нещастия, които не може да разреши.

Какво ще кажете за числата от 1 – 10? Съществуват ли те вън от човека, или не? Вън от човека числата не съществуват. Те представят дейността на човешкия дух. В този смисъл числата крият творчески сили в себе си. Единицата, т. е. числото едно е създало останалите числа – две, три, четири и т. н., както точката е създала правата линия, плоскостта, куба и всички останали тела. Който изучава числата, трябва да познава законите, по които те действат, както и реда, по който се проявяват. Както в музикалните гами трябва да знаете реда и местата на всяка нота, така и в психическия, умствен и сърдечен свят на човека трябва да знаете мястото на всяка мисъл, на всяко чувство и на всяко желание. Не само това, но вие трябва да знаете, как да ги съпоставяте. Както редът и местата на числата е в зависимост от известни закони, така също особени закони регулират отношението между мислите и чувствата на човека. При това всяка мисъл

и всяко чувство се явяват на точно определено време. Пропусне ли човек времето за реализирането им, той пропуща самото чувство и самата мисъл. Например, в някой човек се явява желание да свърши гимназия, или университет. Ако на време не даде ход на това желание в себе си, той изпуща случая да получи образование.

Съвременните хора се намират в преходен свят, дето нещата зависят от временните средства в живота. Например, едно от преходните средства в живота е парата. Вие влизате в една гостилница, искате да се нахраните добре, но нямате пари в джоба си. Значи, доброто ядене е в зависимост от парите. Ако имате пари, ще се наядете добре; ако нямате пари, няма да ядете добре. Ако влезете в магазин да си купите плат, това пак зависи от парите, с които разполагате: имате ли пари, ще си купите хубав плат; нямате ли пари, никакъв плат не можете да си купите. Търговецът предлага един, втори, трети топ плат за продаване, но с това работата не е свършена. Който плаща, той завършва работата. Търговецът казва: Досега вие ме опитвахте, но сега аз ще ви опитам. Извадете кесията си да видим, какво има в нея. Купувачът дава пари, взима стока; търговецът дава стока, взима пари за нея. Двамата се покланят и се разделят.

Сегашните хора са дошли до положение, при което всички трябва добре да плащат. Много естествено. Щом ядат и пият, те трябва да отворят кесиите си, да плащат. Като ги заставят да плащат, те започват да се извиняват, че нямат пари, че са бедни. В това отношение те мязат на скъперник, който не иска да дава. Стане ли въпрос за пари, той се извинява със сиромашията; стане ли въпрос за знание, да научи хората на добро, той се извинява с невежество. Човек не е нито сиромах, нито невежа. Бог е вложил във всеки човек известни дарби и способности, които той трябва да развива. Щом работи и прилага дарбите си, той не е нито сиромах, нито невежа.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

8. *Лекция от Учителя, държана на
18 октомври, 1929 г. София – Изгрев.*

Книги:
 * Правилното съпоставяне
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)

48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Съпоставяне на нещата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_10_20 Тази сирота вдовица тури от всичките най-много
неделна беседа

ОТ ВСИЧКИТЕ НАЙ-МНОГО

„Истина ви казвам, че тази сирота вдовица тури от всичките най-много"
(Лука 21:3)

Великото в живота се изразява не само чрез външните форми на нещата, но и чрез тяхното съдържание. В природата всяка външна форма отговаря на своето съдържание. Въз основа на това, по външната форма човек може да познае съдържанието на нещата. Ако между формата и съдържанието на нещата не съществуваше никакво съответствие, човек мъчно би могъл да се добере до онази положителна, вътрешна наука, към която се стреми. По лицето на човека, по неговата външна форма, може да се познае характерът му. Това и животните разбират. Отдалеч още кучето познава дали даден човек е добър или лош. Като види, че в двора на господаря му влиза лош човек, кучето веднага излиза срещу него и започва сърдито да лае, с което съобщава на господаря си да вземе мерки, да се предпази от този човек. Ако в двора влезе добър човек, кучето започва да лае, но приятелски, с което съобщава на господаря си да излезе, да посрещне добрия гост. Ако кучето може да познае дали даден човек е добър или лош, колко повече човек, като разумно същество, може и трябва да познава хората – по лицето им да чете техния характер. Когато видите мечка, вълк или лисица, вие ги различавате. По какво? По външната им форма. Всяка животинска форма говори за известно съдържание, по което се различават като отживели култури на миналото. Било е време, когато паякът е владеел едно ценно качество, което днес е изопачено вече. С това качество паякът днес лови жертвите си. Той майсторски тъче паяжината си и я използва само за прехрана. Като лови мушици с паяжината си, той мисли, че върши нещо добро. Такива са неговите разбирания. Той счита, че мухите са негови неприятели, вследствие на което има право да ги лови.

Съвременната наука разглежда животните само като външни форми, без тяхното вътрешно съдържание и смисъл, вследствие на което ред още факти остават неизвестни. Да изучавате минералите, растенията и животните само като външни форми, без вътрешното им съдържание, това значи да познавате само една страна на живота. Животът, науката, имат смисъл, когато всички явления, всички факти се свързват помежду си. Например, ако разглеждате буквата „Л" като външна форма само, като някакъв звук в азбуката, тя няма особено значение и смисъл, но ако разглеждате тази буква като белег, с който започва думата „любов", тя

придобива голям смисъл. Отделно разглеждани, буквите представят нещо временно, но ако една буква само липсва в дадена дума, последната губи нещо от своя смисъл. В това отношение, човек не е нищо друго, освен Божествена книга, съставена от много листа, върху които той сам с векове е писал своето съдържание. В този смисъл еволюцията на човека е книга, върху която той сам е писал и продължава да пише своя живот. Достатъчно е да знаете да четете, за да отворите тия книги и да проследите писаното в тях. Там ще срещнете не само описанието на живота на отделния човек, но и описанието за създаване и развиване живота на земята и на небето. Всичко, което е станало и става на земята и на небето, е написано върху човека. Ще кажете, че това е невъзможно, понеже през всеки седем години човек претърпява коренно видоизменение. Не само през седем години, но човек претърпява промяна и през всеки три месеца. Формата на човека се мени, но написаното върху него остава неизменно. Това, което ръката на живота пише, не се заличава. Всяка промяна, която формата претърпява, придава нещо към нейното съдържание.

И тъй, под думата „еволюция" ние разбираме такава промяна на формите, при която съдържанието им се увеличава. Под думата „израждане" разбираме такава промяна на формите, при която съдържанието им се намалява. Тъй щото, когато казваме, че някой човек е лош, разбираме, че става намаляване на неговата форма. Щом формата му се намалява, едновременно с това се намалява и нейното съдържание. Когато казваме, че някой човек е добър, разбираме, че формата му се изменя, а съдържанието ѝ се увеличава. Какво се разбира под думата „увеличаване" във философски смисъл? В този смисъл, под увеличаване на формата се разбира разширяване на човешкото съзнание. Действително, когато вътрешното съдържание на човека се увеличи, става разширяване на неговото съзнание. Това, именно, означават думите: на всяка форма отговаря съответно съдържание. С това ние си обясняваме защо човек, със своя организъм, не може да живее между ангелите. Той може да влезе между ангелите, но няма да се ползва от техния живот. За да се ползва от живота на ангелите, човек трябва да има органи, които да отговарят на по-високите условия, на изискванията на ангелите. Ние виждаме същото и в живота на животните. И те живеят между хората, но не могат да използват техния живот. Те нямат такива органи, с които да използват по-високите условия, каквито човешкият живот представя. Един паяк може да живее дълго време в стаята ви, но все пак ще си остане паяк. Той нищо няма да разбере от вашите молитви, от вашето свирене и четене. И ако го запитате, кое учение е най-вярно, той ще ви отговори, че правото учение се заключава в изкуството да тъчеш паяжина и да ловиш по възможност повече мухи. Кучето, което живее в дома ви, не се интересува от нищо друго, освен от това, колко и каква храна ще му дадете за ядене. Какво

става във вашия дом, какви са отношенията между членовете на дома ви, това не представя интерес за кучето. Културата, в която кучето живее, няма никакви отношения към човешката култура.

По същия начин, като говорите на съвременните хора за онзи свят, те казват: Оставете настрана този свят, той не ни интересува. Щом сме дошли на земята, ние искаме да си хапнем и пийнем добре. Това ще ни остане. – Чудни са хората! Какво ще им остане, като си хапнат и пийнат? Къде, в коя банка ще вложат това, което им остане? Освен това, на коя банка могат да разчитат? Днес положението на всички банки, на всички търговци, е разклатено. Голям вятър има около тях. Той разклаща положението им. Който няма работа, той постоянно се тревожи – разклатено е положението му. Като намери някаква работа, човек престава да се тревожи. Безделието е причина за тревогите в човешкия живот. Да се тревожи човек, това значи да събира сламки, да ги нарежда на купчинки и да ги пренася от едно място на друго. Цял ден ги мести, а вечерта ще брои колко купчинки е направил и колко пъти ги е преместил. „Сиротата вдовица тури от всички най-много." В този стих Христос обръща внимание върху факта, че сиротата вдовица, която даде последната си пара, тури от всички най-много. Съвременните хора, обаче, считат за щедър човек онзи, който дава много. Те уважават богатите, защото много дават. За такива богати Христос казва, че те турят от изобилието си, а не от последното, което имат. Те не туриха всичкия си имот. А човек не може да разбере истината, не може да постигне нищо, ако не заложи целия си живот. Докато мисли, че може да намери смисъла на живота, ако не го заложи цял за Господа, той е застанал на крива основа, той има човешки разбирания. При това положение човек е изложен на постоянни вътрешни разочарования. Който не е намерил истината, той ще се ражда и прераждa, ще се жени и преженва, деца ще ражда и ще ги погребва, ще страда, ще боледува, ще изпита всички нещастия в живота. Такава е заплатата на онзи, който не познава истината. – Защо е така? – Защото тези хора не са познали истината. Истината е тясно свързана с целокупния живот. Щом разбере този живот, едновременно с това човек ще разбере и истината. Тъй щото, когато говорим за истината, разбираме човек, който е стигнал до най-високото положение – да работи за Бога. Истината е в самия човек. Казано е в Писанието: „Вложил си истината в човека". Истината не може да бъде вложена в животно или в растение, защото те са низши форми на проявения живот. - Истината е вложена в най-високата форма на земята – в човека, бил той мъж, жена или дете, като носители на образ и подобие Божие. Срещнем ли човек, в когото гениалността, добродетелите и силата са изявени във всичката си мощ, това е човекът на истината. Който не може да свърже истината със себе си, който не може да я приеме като основа на своя живот, той трябва да се откаже от името „човек". В какво вярва човек,

ако не в истината? Всички живи същества имат свое верую, но човек се отличава по това, че туря истината за основа на своя живот. Казано е: „Истината ще ви направи свободни". Който е придобил тази свобода, само той може да помага на себе си, той може да помага и на ближните си. Не може ли да помогне на себе си, той не може да помогне и на ближните си.

И тъй, човекът на истината не се занимава с дребнавостите на живота, не се занимава и със смъртта, нито със спасението. Той не се занимава и с въпросите, в кого да вярва, кой народ има най-голямо право да процъфти и т.н. За него тези въпроси са строго определени: той вярва в Единния Бог, а що се отнася до щастието на народите, той знае, че щастлив е само онзи народ, който държи в ума си идеята да служи на Бога. Когато всички народи се проникнат от тази идея, щастието ще потече в тях като река. – Вярно ли е това или не? – Има неща, които не могат да се доказват, докато не се видят и чуят. Колкото и да ви убеждават в гениалността на някой музикант, вие трябва да го чуете, за да се уверите в истинността на това твърдение. Когато ухото на човека е свързано с неговото вътрешно съдържание, то най-добре определя гениалната музика. – Какво нещо е човешката душа? – Иди, послушай как тя пее и ще разбереш какво нещо е душата. Душата е велика певица. В нейното пеене има и музика, и говор, и мисъл. В свиренето има само музика. Когато слушате велика певица да пее, вие разбирате вече какво иска тя да каже. Ако слушате велик цигулар да свири, вие се наслаждавате от музиката му, но не разбирате какво иска да ви каже. При свиренето е нужно гадание; при пеене гаданието е излишно. Искате ли да чуете как пее душата, вземете си билет, колкото и да е скъп и идете в някой от световните салони да я чуете. За да чуе песента на душата, заслужава човек да работи цял живот, да спечели пари за един билет. Скъпо струват билетите за влизане в салон, дето пее царицата на света – човешката душа.

И тъй, ако човек не може да свърже истината със своя живот, да стане за него нещо конкретно и в целия му живот да внася онова благо, което той очаква, тя ще остане суха наука, без всякакво отношение към кого и да е, към самия него. Истината е нещо абсолютно, а не относително. Учените поддържат истината, че земята се върти около оста си и около слънцето. – Това е научен факт, не е истина. Било е време, когато земята не се е въртяла. Срещате един млад момък и всички се произнасят за него, че е добър, по цели дни седи у дома си, все около майка си се върти. Чувате след време да се говори за този момък, че е започнал да се върти около една млада мома, не се свърта в къщи. Върти се той около момата, иска да я привлече към себе си. Така и земята се върти около слънцето, иска по някакъв начин да го привлече към себе си. Не се лъже слънцето! За да не я огорчи, слънцето постоянно изпраща свои хора при нея, да я поздравят от

него, да видят какво прави, но не се лъже то, не мърда от мястото си.

Като слушате тези работи, вие казвате, че са неразбрани. – За някои са неразбрани, но за някои – разбрани. Същото може да се каже и за математиката. Някои ученици добре разбират действията с числата, но щом дойдат до уравненията, нищо не разбират. Сега някои от вас ще кажат, че не е възможно земята да се е влюбила в слънцето. – За онези, които вярват, това е възможно. Обаче, за онези, които не вярват, е невъзможно. В далечното минало земята е била малка като ябълка, но постепенно е расла, станала е голяма мома, каквато днес я виждаме и се е влюбила в слънцето. Тя е вече мома за женене. Днес се правят големи приготовления за сватба. И ако сега стават някои неестествени работи по света, всичко се дължи на големите приготовления за сватба. Значи, на тези приготовления се дължат много от катастрофите, от пертурбациите, които стават на земята.

„Сиротата вдовица тури най-много от всички". Казвате: Какво отношение има между цитирания стих и любовта на земята към слънцето? – Това е уравнение, което сега трябва да съставим. Ако не бях ви говорил, нищо нямаше да знаете, но и след като ви говорих, пак ще знаете толкова, колкото и по-рано. И сега това уравнение ще остане толкова разбрано, колкото е разбран въпросът за душата, третиран от хиляди години насам от различни философи. Различните философи са обяснявали различни прояви на душата, но това още не е пълно изяснение на въпроса за душата. Наистина, душата е сбор от прояви, но тия прояви не могат напълно да се изяснят. За да говори за душата, човек първо трябва да я чуе да пее. Щом я чуе да пее, той може вече да говори за нея.

„Тази сирота вдовица тури от всичките най-много". – Защо? – Защото е турила последната си пара. Това показва, че най-малките неща, най-малките дарби са най-важни за човека. Те носят истината в себе си. Мнозина искат да бъдат силни, но какво е допринесла силата в света? Какво се ползва Човек, ако може да носи сто килограма злато на гърба си, без да може да го приложи в живота си? Ако никой не може да използва силата си, това не значи, че не трябва да бъде силен. Силен трябва да бъде човек, но и разумен, да знае как и кога да използва своята сила. Силен трябва да бъде Човек, но и безстрашен, да може да приложи силата си на време.

Един български адвокат пътувал от Търново за Севлиево. Като навлязъл в една гъста гора, насреща му излезли няколко разбойници и го нападнали с цел да го оберат, да вземат парите му. Те го обискирали, прегледали джобовете му и намерили в тях два големи револвера. – Защо носиш тия

револвери? – За зор-заман. – Ами по-голям зор-заман от този има ли? Ти трябваше да носиш пари в джобовете си, а не револвери. Те го набили и го пуснали да си върви. След тази опитност той казвал на приятелите си: Друг път, когато тръгвам на път, ще нося в джобовете си пари, а не револвери. Втори път не искам да ме бият. – Да имам сила! – Ако имаш сила и не знаеш как да я приложиш, за да не те бият, пожелай да имаш знание, лесно да се справиш с мъчнотиите в своя живот.

Съвременните хора се стремят към щастие. Добре е да се стремят към щастие, но какво ще ги ползва щастието, ако животът им не се подобри? Който не познава законите на щастието, той не може да бъде щастлив. – Въпреки всичко, ние трябва да търсим щастието. – Как ще го търсите? - Като се молите на Бога? – Не, щастието не се придобива лесно. Мисли ли момъкът, че само с писма и с целувки може да спечели сърцето на момата? – Не, целувките и любовните писма не хранят човека. Те не могат да задоволят сърцето на младата мома.

Един руски поет се влюбил в една млада мома от княжески произход. Като мислила, че той е богат, тя се оженила за него. Преди да се оженят, той ѝ писал хубави, любовни писма, целували се, радвали се един на друг. Като се оженили, той продължавал да бъде внимателен, нежен с нея и често ѝ казвал: Ну, поцелуемся! – Поцелуемся. Така се продължило ден, два, три, докато най-после тя му казала: Поцелуемся, но кушать надо. Да се целунем, но ядене, хляб трябва. С целувки само не се живее.

И съвременните хора казват същото: Ну, поцелуемся! Братски да живеем! – Добре е да живеят хората братски, но не само на думи. Да се говори само за братски живот, без да се живее, това значи целуване. Животът не се нуждае само от целувки. Животът се нуждае от съдържание. Когато Христос казва: „Аз съм живият хляб", това подразбира вътрешното съдържание на живота, което хората съвсем не разбират. Понеже те не са приложили Христовото учение, за тях то няма още външен израз. Днес християнството е съвършено изопачено. То ще се оправи, само когато Христос дойде на земята. Той иде вече да види всички ония, които са съдействали за неговото изопачаване. Но да оставим настрана въпроса за съдбата на хората. Това не е наша работа. Има кой да се занимава с този въпрос. Ние се интересуваме от закона за щастието.

„Тази сирота вдовица тури най-много от всички." Тази сирота вдовица даде най-много от всички, защото заложи последната си пара. Следователно, човек не може да бъде щастлив, ако не заложи целия си живот. Само така той може да намери истината. Щастието на човека е свързано с придобиване на истината. Който може да придобие истината,

той ще бъде на безопасно място в света и ще се ползва от благата на живота. Човекът на истината постига всички свои желания, защото в тях има разумност. По сърце той е добър, любещ. В него няма никаква лъжа, омраза, завист. Той живее по закона на свободата, а не по закона на необходимостта.

„Тази сирота вдовица тури от всички най-много." Ако човек не е готов, като тази сирота вдовица, да пожертва всичко, каквото има, той никога няма да разбере истината. Коя е подбудителната причина, задето тази вдовица тури всичкото си имане в Божествената каса? Мислете върху подбудителната причина, сами да си отговорите. Ако тази вдовица не беше турила последната си пара в Божествената каса, Христос не би говорил за нея, но и вие нищо не бихте знаели за нея. Тя даде последната си пара, защото носеше истината в себе си. Тя не се страхуваше от нищо, затова можа да пожертва всичко, каквото имаше. Съвременният свят се поддържа благодарение на бедните, на милостивите хора, а не на богатите. Светът се оправя не от великите, грандиозни замисли на човека, но от онези малки, благородни импулси, които се крият в човешката душа. Малките, но благородни и възвишени желания съграждат човешкия живот. Да ламти човек към големи, велики работи, това значи, всеки момент да се натъква на ред опасности. Някой иска в един живот да стане талантлив, богат, любещ, мъдър, истинолюбив и т.н. Ако сега иска да придобие всичко това, той е закъснял. Човек трябва да знае, че всичко това е вложено в неговата душа, а днес трябва само да прояви вложеното в себе си. Ако това не е вложено в него, безпредметно е да говори той за някакви добродетели, за дарбите си.

И тъй, всичко онова, което вие сега проявявате, е израз на разумна енергия, която е складирана в душите ви. Като слушате да говоря така, мнозина от вас ще се запитат, плаща ли ми се за тия проповеди и по колко ми се плаща. Щом се интересувате, ще ви кажа: Плаща ми се, но не по хиляда, две хиляди лева, а по десет милиона лева за една беседа. Ще ми възразите, че е писано в Евангелието: „Даром сте взели, даром давайте." Като казвам, че ми се плаща повече, отколкото струва една беседа, имам пред вид, че животът, сърцето и умът, които ми са дадени, струват повече от всички земни богатства. Щом ми е дадено толкова много, и аз трябва да давам. Досега, обаче, аз още не съм изплатил лихвите на това, което ми е дадено. Ще се запитате сега, какво отношение има въпроса за плащането към въпроса на днешната беседа. Този въпрос има отношение към дадената беседа дотолкова, доколкото вие имате право да третирате въпроса, съществува ли Господ или не. Някои поддържат съществуването на Господа, без да са Го видели. Други пък отричат съществуването Му. Веднага ще ме запитате: Ти, който проповядваш за Господа, виждал ли си

Го? – Откак светът съществува, досега не е минал момент, през който да не съм виждал Господа. – Възможно ли е това? – За мене е възможно, а за вас как е, не зная. Всеки може да види Господа, но трябва да знае как да гледа. За да виждате Господа, очите ви непременно трябва да бъдат отворени. Съвременният човек може само с една златна английска лира да затвори едното си око и да не вижда всичко. С две английски лири той може да затвори и двете си очи и нищо да не вижда. – Защо не виждате нищо? – Защото сте турили английските лири много близо до очите си. Турете английските лири поне един километър на разстояние от вас, за да не ви пречат да виждате. Английските лири трябва само да ви помагат в живота, но по никой начин да не затварят кръгозора на вашия поглед. „Тази сирота вдовица тури от всички най-много". Тази вдовица се намира в душите на всички хора, но е онеправдана. Когото срещнете днес, всеки се оплаква, че е прост човек, че нищо няма да излезе от него. Той започва да се сравнява с този, с онзи и намира, че не е достатъчно богат или учен. Всеки оплаква живота си, счита се нещастен. – Това е сиротата вдовица в човешката душа, която хората са онеправдали със своите разбирания. Всъщност тя е най-богата от всички, защото тури най-много в Божествената каса. Човек никога не трябва да се сравнява с другите нито по богатство, нито по знание, нито по положение. Какво от това, че ти си прост работник, а друг някой е директор на полиция? Последният седи по цели дни пред телефона и постоянно му дрънкат: Моля, какво има там? – Тук първи участък, хванахме един апаш. – Ударете му 25 тояги и го задръжте в участъка да пренощува. Дрън! – Ало, какво е станало? – Снощи хванахме един крадец. – Намерихте ли в него пари или някакви вещи? – Нищо не намерихме. – Ударете му тогава 15 тояги и го пуснете да си върви. Какво прави този директор? Той седи пред телефона и дава заповеди на кого колко тояги да се ударят. Злото не седи в биенето на хората. Докато вълната не се разбие, тя не е добра за употреба. Нищо лошо няма в биенето, но който бие, той трябва да бъде мъдрец, да знае, как и къде да удря. Природата не позволява на невежия, на глупавия да бие. Когато невежият бие, неговият бой нищо не допринася на човека. Затова, ако невежият удари една плесница на някого, последният ще му удари две. С това той иска да му каже, че е невежа и като такъв, няма право да бие. Когато невежият научи изкуството да бие, тогава има право да приложи своята наука. И като удари една плесница на някого, няма да получи две, но ще получи благодарност за нея.

Сега, как постъпвал някой началник или директор, това не е важно за нас. Това е страничен въпрос. Ние се интересуваме от хора високо културни, които носят истината в себе си. Как щеше да постъпи този директор, ако беше облечен в истината? Като чуе, че телефонът дрънка, той щеше да хване слушалката и ще каже: Ало, кой е там? – Първи участък. Хванахме

един крадец. – Доведете го при мене, той е моят брат, когото отдавна търся. Като го доведат при него, той ще го хване за ухото, ще го приближи към себе си и ще му каже: Слушай, ти си имал да дължиш на някого. Колко му дължиш? – Еди-колко си. Той ще излезе с него заедно и ще отиде да плати дълговете му. След това ще му каже: Хайде, иди сега у дома си и работи честно, да не правиш нови дългове. Мислите ли, че този човек ще се осмели втори път да краде? Когато крадецът, апашът види, че има хора, които го обичат, които са готови да понесат неговите задължения, той ще се откаже от своя занаят и ще започне да живее съзнателно.

Днес се вършат кражби, престъпления, понеже безлюбието се е разпространило много. То е обхванало големи области. То е обхванало човешкото сърце. Безлюбието е прекъснало всички пътища и съобщения между хората. Безлюбието е прекъснало жиците на инсталацията, отдето иде светлината на хората. Те са лишени от нужната светлина, вследствие на което се учат на неща, които не им трябват. Вътрешното съдържание на хората трябва да се подобри! Това подобряване трябва да става всеки ден, за което се изискват специални училища. Не е мъчно да стане човек добър. Не е мъчно да нагласи човек цигулката си. Едно малко усилие е нужно, за да нагласи цигулката си. Щом нагласи цигулката си, той взима лъка и започва да свири. Обаче, ако дадете добре нагласена цигулка в ръцете на човек, който не знае да свири, той ще вземе цигулката в ръката си, ще я върти на една и на друга страна и ще каже, че или цигулката не е добра, или струните са лоши – все ще намери някаква погрешка. Всъщност, погрешката е в самия него. Човек е инструмент, който всякога трябва да бъде правилно нагласен. В съвременните хора има нещо разгласено, което трябва да се нагласи. Докато не се нагласи, те всякога ще се намират в особени положения. Човешкият ум и човешкото сърце трябва да се нагласят! Човешките дарби и способности трябва да се поставят на местата си. Някои мисли и чувства на човека са обтегнати повече, отколкото трябва, а други са разслабени. Първите трябва да се отпуснат малко, за да не изгубят своята пластичност, а последните трябва да се стегнат, да звучат добре. Нагласяването на струните в човека трябва да стане по онзи велик камертон, по който първоначално той е бил настроен.

Сега, като говоря така, не мислете, че сте абсолютно разгласени. Има нещо във вас, което не е нагласено и то трябва да се нагласи. Затова и Христос е казал: „Едно ти недостига". Това значи, че една от струните на човешката цигулка е разгласена и той трябва да я нагласи. Важно е да знаете какво значение имат моите беседи за вас. За да разберете това, ще си послужа със следното сравнение. Представете си, че вие сте едно чисто езеро, в което от една страна се втичат води, а от друга – изтичат. Какво допринасят тия води на езерото? – Външно те нищо не допринасят за езерото, но

вътрешно постоянно го опресняват, т.е. поддържат неговото вътрешно съдържание. Същото може да се каже и за въздействието на моите беседи върху вас. Всяка моя беседа опреснява вашето вътрешно съдържание. Всяка мисъл от беседите, която достига до ухото ви и се възприема от вашия ум, опреснява живота ви. Ако човек не може да гледа красивите неща и не може да възприема хармоничните звукове, животът му се обезсмисля. Всичко, което човек вижда, чува, обонява, вкусва и осезава, указва възпитателно действие върху него.

„Тази сирота вдовица тури от всички най-много." Тя тури последната си пара в Божествената каса, за да се запише името ѝ горе. Христос казва, че името на тази вдовица е написано в Божествената банка. Наистина, ето, две хиляди години вече са се изминали, откак се говори за нея. Имало е богати хора, които турили в касата повече от това, което тази вдовица турила, но имената им не са написани в книгата на живота, нито Христос ги е похвалил. Тя имала амбиция да се прослави, затова турила всичко, каквото имала. В сравнение с това, което тя турила, никой не турил повече от нея. Когато дава за Бога, човек трябва да даде всичко. Някой казва: Аз обичам баща си и майка си. – Малко е това. – Обичам близките си. – Малко е това. – Обичам обществото, в което живея. – Малко е това. – Обичам народа си. – Малко е това. – Обичам цялото човечество. – И това е малко. – Обичам всичко в света. Човекът на любовта, на мъдростта, на истината обича всичко, като едно цяло. Не обича ли всичко, той не е истински човек. Да обичаш всички, това не е механически процес. Това е възможност, която всеки човек притежава. Като обича всички, човек постепенно расте и се развива.

Мнозина търсят слава от хората. Те не знаят, че само онзи може да слави човека, който го обича. Докато не обичаш и докато не те обичат, никаква слава не можеш да очакваш. Невъзможно е да те славят хората, без да ги обичаш и без да те обичат. Невъзможно е да знаеш, да си учен, без да си учил. Всички разумни и възвишени същества са учили с векове, докато научат нещо и после, каквото са научили, те са го проектирали навън. Така са били създавани ред системи, подобни на слънчевата. Те са изучавали законите на небесната механика и техника. Каква по-голяма наука можете да си представите от тази, която е открила и приложила в действие онзи ключ, с който да не се изменя равновесието на земята, нито нейния вътрешен строеж? Най-малката промяна в силите и законите, които регулират движението на земята, би създала такава катастрофа за живота на организмите, каквато никога не са очаквали. Оттук ние виждаме каква велика разумност управлява земята, за да може тя да запази своето равновесие, да запази живота, който се развива върху нея. Скоростта, с която земята се движи, отговаря на степента на развитието, до което

човешкото съзнание е достигнало. Всички планети, всички небесни тела се движат със скорост, която отговаря на съзнанието на съществата, които живеят на тях. При това, колкото по-голяма е скоростта на движението на тия тела, толкова по-голяма е интелигентността на съществата, които ги населяват. Това не се отнася за кометите, за опашатите звезди, които имат относителна скорост, но за онези звезди и планети, които са поставени в известна система. Колкото по-голяма е скоростта и разстоянието им от слънцето, толкова по-голяма е и тяхната разумност. Колкото по-малка е скоростта и разстоянието им от слънцето, толкова по-малка е и тяхната разумност. За тях може да се каже, че са остарели вече.

Мнозина ще запитат, какво отношение има между живота на хората и скоростта на движението на планетите. Между живота на хората и движението на планетите има известно отношение. Хората не са дошли още в съгласие с движението на земята, на слънцето и на всички планети в слънчевата система, видими и невидими, далечни или близкостоящи до тях. А те трябва да координират своето движение, движението на съзнанието си с това на всички планети в системата, към която принадлежат. – Какво ни интересуват тия далечни планети? Интересувайте се от тях, докато не са дошли близо до вас. Те допринасят много нещо за човешкия живот. Ако човек би могъл да се свърже с живите сили на природата, скоростта на движението на съзнанието му би се увеличило с няколко градуса, животът му би се подобрил и той би станал щастлив, здрав и самоуверен.

„Тази сирота вдовица тури най-много от всички". – Защо? – Тя беше разумна, имаше вяра в Христа. Ако нямаше тази вяра, тя не би турила последната си пара. Тя схвана момента, прецени го и каза: Сега или никога! Всичко или нищо! Тя разбра, че пред себе си има чувствителен човек, който всичко знае, всичко възприема. Така мислеше и така излезе – тя не се излъга. Как позна Христос, че тази жена тури всичко, каквото имаше? – Сърцето на тази вдовица вибрираше еднакво със сърцето на Христа. Затова Той каза: „Тази сирота вдовица тури от всички най-много". Тя ще се възнагради, ще си отиде с пълна торба, а другите – с празна.

Какво значи да излезе човек отнякъде с празна торба? Един европейски княз искал да изпита честността на слугите си, затова поставил едного от тях за настойник на имането си и заминал инкогнито за няколко години в странство. След десет години той се върнал в отечеството си, облечен в просяшки дрехи, с дълга брада, с тояга в ръка и влязъл в двореца. Като го видели, някои от слугите веднага съобщили на настойника, че един просяк е дошъл и иска нещо. Настойникът погледнал от прозореца и казал на слугите: Пуснете този просяк в кухнята да се нахрани. Дайте му от яденето,

което останало от обяда и като се нахрани, оставете го да си отиде. Просякът записал на една книжка часа, когато влязъл в двореца, думите, които чул от устата на настойника и яденето, с което го нахранили. Като излязъл от двореца, той облякъл княжеските си дрехи и така преоблечен, влязъл в двореца, дето заел своето място. Един ден той дал угощение на своите хора, на слугите си, като заповядал, в чинията на бившия му настойник да турят точно такова ядене, с каквото той го угостил. „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери". Каквото ядене дадеш на господаря си, когато той дегизиран дойде при тебе, със същото ядене и той ще те нагости. Човек трябва да познава господаря си.

И тъй, всяко външно поведение на човека отговаря на неговото вътрешно съдържание. Човек не може да бъде външно благороден, ако няма вътрешно благородство, ако няма благородни мисли и чувства. Някой ходи изправен, с глава дигната нагоре. Това е неестествено положение на главата. Човекът на истината е математик и геометрик. Той знае законите, отношенията между центровете на земята и на слънцето и знае как да се поставя, в какво положение да държи главата и гръбначния си стълб. Гръбначният стълб на човека трябва да заема точно перпендикулярно положение към центровете на земята и на слънцето. Това значи, да ходи човек прав. Който не спазва това положение, той постоянно губи своето равновесие. Той пада, става, залита, не може да държи равновесие. За такъв човек се казва, че няма характер, няма морален устой. Честният, справедливият човек има нещо устойчиво в себе си. Движенията му са гъвкави, пластични. Казва се в Евангелието, че няма нищо скрито-покрито. Следователно, както и да крие човек мислите, чувствата и желанията си, те се отпечатват върху лицето му, върху целия му организъм. Когато при някой банкер се яви човек с красиво лице, което вдъхва доверие, банкерът веднага ще отвори касата си и ще му услужи, с каквато сума пожелае. Той се радва, че е видял толкова красив човек. Красивото лице носи истината в себе си.

Как познаваме истината? Истината говори сама за себе си. Тя не се нуждае от доказателства. Един ден прочутата певица Аделина Пати отишла в пощата в Ню Йорк да получи едно препоръчано писмо, в което имало чек за пари. Началникът на пощата я погледнал и казал: Ще извините, не ви познавам. Трябва да намерите някой познат, който да засвидетелства вашата личност. Тя погледнала началника, изправила се и започнала да пее. Като я чул да пее, началникът веднага я познал и казал на чиновника: Дайте ѝ препоръчаното писмо! Тя е Аделина Пати. Никой друг не може да пее като нея. Освен Аделина Пати никой не може да взима три и половина тона по-горе от цигулката. Следователно, ако не можете да изпеете една песен с три и половина тона по-високо от цигулката, вие не можете да си

получите препоръчаното писмо от Божествената поща. Ако нямате морал с три и половина тона по-висок от сегашния, вие не можете да се наречете човек с велик морал. Какво верую, какво разбиране е това, да мислите, че, ако един грешник или престъпник се убие или обеси, светът ще се оправи? Между това верую и между веруюто, което Христос е проповядвал, няма никакво съответствие. Христос казва: „Любете враговете си!" Така ли постъпват съвременните хора? Всички говорят за любов, а въпреки това светът и досега не е изправен. Каква любов е тази, която не е в състояние да изправи погрешките на хората? Любовта е огън, който може да разтопи всички труднотопими вещества. Щом огънят на любовта не може да разтопи труднотопимите вещества, това не е никакъв огън, никаква любов. Грехът в човека е твърдо, мъчнотопимо вещество, с което се вършат престъпления. Как ще убиете или ще обесите човека, ако нямате никакъв твърд предмет? За да не се поддава на греха, т.е. за да не го убият, да не го обесят или да не го затворят, човек трябва да има способността да се превръща от твърдо тяло в течно, от течно – във въздухообразно, в пара, от пара – в светлина. Кой може тогава да го хване и да му причини някаква пакост?

Възможно ли е човек да променя материята си, да претърпява толкова видоизменения? За онзи, който е придобил това изкуство, всичко е възможно. Има хора в света, които владеят това изкуство. Те се наричат водители на човечеството. Те ръководят неговите съдбини. Това може да се провери. Ще дойде ден, и то в скоро бъдеще, когато ще срещате такива хора. Който разбира математиката, той може да пресметне кога ще дойде този ден. Числото, което получите от извличане квадратен корен от 20,000,000 ще бъде денят, когато ще срещнете тези велики хора. След толкова време ще ги срещнете. Те идват сутрин, след изгряването на слънцето, най-късно до обяд, но не и вечер. Както художникът трябва да има модели, по които да рисува, така и вие трябва да имате модели, от които да видите как трябва да се живее. Тези хора ще бъдат вашите модели. Без модел човек не може да се развива. Казано е в Битието: „И направи Бог човека по образ и подобие свое." На друго място в Писанието се казва: „Вложил си истината в човека". Човек е кандидат, именно, за истината, която е вложена в него. Тази истина трябва да прояви той. Хората, които са проявили вече истината в себе си, ще дойдат на земята да послужат за модел на ония, които имат желание да бъдат техен образ и подобие. Време е вече човек да прояви истината и да живее по нейните изисквания. Който не иска да работи в това направление, той отлага нещата за друг живот или като отиде на онзи свят. – Не, тогава ще бъде късно. И сега даже е късно. Знаете ли, колко е далеч от този до онзи свят? При това, съобщенията за онзи свят са прекъснати. От онзи свят идат много тренове за земята, но от земята за онзи свят няма никакви тренове.

Когато всички същества, които са тръгнали от небето, слязат на земята, тогава ще се отворят пътищата за онзи свят. – Вярно ли е това? – За онзи, който вярва, е вярно; за онзи, който не вярва не е вярно. За онзи, който разбира нещата по буква, не е вярно; за онзи, който разбира по дух, е вярно. Казано е в Писанието: „Голяма е радостта на небето, когато грешникът се обърне към Бога и разкае за греховете си". Това показва, че невидимият свят се интересува от хора, които правят усилия и на които съзнанието постепенно се буди.

Съвременните хора се намират на кръстопът и не знаят коя посока да вземат. Те мислят, че ако поемат в посоката на духовния живот, ще се ограничат. Те не подозират, че сега, именно, са ограничени. За да разберат, какво представя духовният живот, те трябва да излязат от рамките на ограничението, в което сега живеят. Те мислят, че духовният живот е лишен от любов, от радости, от връзки, от спомени за живота на земята, от близки приятели.

Един американски проповедник разправял една своя опитност, чрез която могъл да се запознае с духовния свят. Като чел Библията и Новия завет, дето се говорело за небето, за ангелите, за Бога, той не могъл да си представи какво нещо е небето, какво са ангелите, какво е Бог. Случило се, че наскоро майка му умряла. Той започнал вече усилено да мисли за небето, за ангелите, за Бога и за майка си. След това и баща му умрял. Той пак мислил за небето, за ангелите, за Бога, за майка си, но и за баща си. Един след друг започнали да умират приятелите му и той непрестанно мислел за своите близки, които заминали за онзи свят. Като мислил за тях, той забелязал, че разбиранията му за небето, за ангелите, за Бога започнали да стават по-ясни, по-близки до съзнанието му, а с това заедно и понятието му за духовния свят се разширило. Той разбрал, че човек може да живее там, дето е неговата мисъл.

И тъй, всеки човек може да живее едновременно и на земята, и на небето. В това се крие вътрешният смисъл на живота. Ако и на небето човек няма близки, любими същества, какъв смисъл има отиването му там? Да създадете съзнателна, вътрешна връзка с човека, това значи, да изпитвате такъв трепет, такова свещено чувство към него, че никога да не го забравите. Щом помислите за него, където и да е той, на този или на онзи свят, да влезете във връзка с неговия дух, с неговата душа, с неговия ум и с неговото сърце. На такава връзка човек всякога може да разчита. Това значи човек, който носи истината в себе си. Човекът на истината е познал себе си. Той е познал своето вътрешно съдържание. Няма по-хубаво нещо от това, да познава човек възможностите, които се крият в неговата душа. Днес никой не е доволен от себе си, нито от своята външност, нито от

своите вътрешни прояви. Ставате сутрин и започвате да се оглеждате в огледалото и виждате, че в устата, в очите или в носа ви има нещо криво, някакъв дефект. Щом забележите това, веднага туряте огледалото настрана и въздишате. Като мине мъката ви, взимате друго огледало и пак се оглеждате, дано в него да сте по-красиви. Но пак същото виждате. Така минават дни, докато един ден съвършено се обезсърчите. Няма защо да се обезсърчавате. Човек трябва да работи вътрешно върху себе си, да придобие такъв цвят и такива черти на лицето си, които да отговарят на нормалното състояние на неговата душа. Такива черти на лицето и такъв цвят се срещат само в абсолютно здрав човек, в когото всичко е в нормално състояние.

Това се отнася до човека на земята, но не и до съществата на невидимия свят. Видите ли човек с такъв цвят на лицето, вие познавате, че той е добър, интелигентен и работлив. От лицето и очите му излиза особена светлина, която ви разполага и вие сте готови да направите за него всичко, каквото пожелае. Някой човек обича да свива устата си и мисли, че с това ще придобие много нещо. – Не само че нищо няма да придобие, но ще изгуби и това, което има. Какво правят гарджетата? Когато са гладни, те отварят устата си и започват да пищят. Майка им разбира, че са гладни и веднага тръгва да им търси храна. Ако те държат устата си затворена и не пищят, майка им няма да им търси храна. Като срещнете някоя мома, на която устните са тънки, свити, вие казвате, че тя е красива. – Не, устните на момата не трябва да бъдат нито много тънки, нито много свити. Човек трябва да държи устните си свободно, едва да се докосват, без никакво усилие. Те трябва да представят цвят, готов да цъфне. Някой съзнателно свива устните си, да покаже, че е сериозен човек. Друг пък постоянно се усмихва, да покаже, че е жизнерадостен, любвеобилен. Човек трябва да държи устните си в такова положение, което да отговаря на неговото вътрешно състояние. Какъвто е отвътре, такъв трябва да бъде и отвън. Иска ли да измени естеството си, да придобие нещо красиво в себе си, човек трябва да обича. Без да обича някого, човек не може да живее. Любовта, обичта, поддържа живота.

Имало едно младо момиче, което постоянно плачело. В селото му всички го наричали „плачливата мома". Майката се чудела какво да направи, да я задоволи. Един ден младото момиче станало рано, започнало да мие, да чисти къщата отвън, отвътре. Работи, чисти, мете и все пее. Като изчистила и наредила къщата, тя се измила, вчесала, облекла и отишла на хорото. Майката се чудила, какво е станало с момичето й, на какво се дължи тази промяна. Тя се намерила пред един ребус, но не знаела как да го разреши. – Много просто! Тази мома е намерила идеала си. Тя е вложила истината в душата си. Когато истината проникне в душата на човека, той е готов, като

тази мома, да чисти и да нарежда. Само чрез истината човек може да се домогне до онази велика наука на живота, която е в сила да регулира неговия вътрешен живот, неговото вътрешно съдържание.

Коя е великата наука на живота? – Великата наука на живота, това е любовта, това е учението на Христа. За да дойде до тази наука, човек трябва да стане истински последовател на Христа. Някои мислят, че Христос е на небето и не могат да Го следват. Къде е Христос, на небето или на земята, това не е важно. За вас е важно, можете ли да се съобщавате с Христа. Ако вие можете да се съобщавате с Христа и ако Той може да се съобщава с вас, вие непременно ще бъдете Негови последователи. За да бъде последовател на слънцето, човек трябва да се съобщава с него. Значи, както може да се съобщава със слънцето, така също човек може да се съобщава и с Христа. Както познава слънцето, така човек може да познава и Христа. Ще кажете, че по-лесно е да познаете обикновените хора, отколкото Христа. Не е лесно да познаете един обикновен човек. За да го познаете, той трябва да стане необикновен, т.е. да прояви своята любов, мъдрост и истина. Не прояви ли любовта, мъдростта и истината си, ти не можеш да го познаеш. Как и по какво ще познаете Христа? Срещнете ли Христа, вие ще Го познаете по това, че скръбта ви ще се превърне в радост, сиромашията – в богатство, невежеството – в знание, недоволството – в доволство. В който ден срещнете Христа, всичките ви работи ще тръгнат напред. Да срещнете Христа, това значи, да срещнете човека на любовта, на мъдростта и на истината. Човекът на истината носи със себе си щастие, благословение за всички същества. Той е подобен на слънцето. Човекът на истината е лъч на Божията Любов, носител на знание и светлина, на свобода и простор за човешката душа.

„Тази сирота вдовица вложи от всички най-много". Сега желая и на вас да бъдете като тази вдовица, да вложите в Божествената каса всичко, каквото имате. Вложете всичкото си имане в тази каса, но при условие Христос да е там. Ако Христос е там, Той ще запише името ви във великата книга на живота. Не е ли там, не влагайте имането си. Чакайте, докато дойде Той. Така постъпват всички съвременни хора с парите си. Като отидат в някоя банка да внасят пари, те чакат пред касиера да получат разписка. Не получат ли разписка за парите си, всичко е изгубено. Всичко, което човек влага, трябва да бъде записано. За всяка мисъл, за всяко чувство и за всяка постъпка на човека непременно трябва да има един свидетел от ония, които носят истината в себе си. И тогава, каквото човек прави в тайно, ще му се въздаде на яве.

„Тази сирота вдовица вложи от всички най-много". Ако и вие, като сиротата вдовица, вложите всичкото си имане, името ви ще бъде записано

и ще се споменава най-малко за още две хиляди години. Това е една дълбока мисъл, която ще внесе истината в света.

8. Беседа от Учителя, държана на
20 октомври 1929 г., София – Изгрев.

1929_10_23 Център на живота
лекция пред общия окултен клас

ЦЕНТЪР НА ЖИВОТА

Размишление върху светлината

Два основни елемента определят посоката на човешкия живот: мислите и желанията му. Следователно, за да разберем посоката на движението на даден човек, ние трябва да познаваме неговите мисли и желания. Не познаваме ли неговите мисли и желания, ние никога няма да разберем посоката, в която се движи този човек.

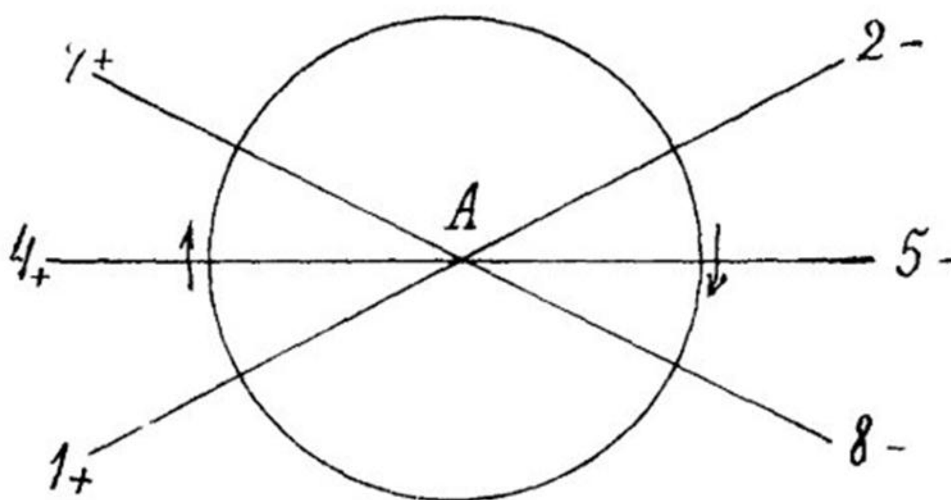

Представете си, че имате две точки вън от окръжността, точките 1 и 2. За да се съединят, тези две точки трябва непременно да минат през една трета точка, вътре в кръга, например, през точката А — център на кръга. За да се реализира една мисъл, т.е. за да стане фактор в живота на човека, тя непременно трябва да има едно желание зад себе си. Няма ли едно желание зад себе си, тя представя празно шише. Какво се ползва човек от едно празно шише? Колкото да е красива формата на шишето, щом е празно, човек не се интересува от него. За човека е важно съдържанието на шишето, а не формата. Същото се отнася и до къщата. Всяка къща е важна дотолкова, доколкото има живот в нея. Колкото красива да е къщата, щом е празна, тя не представя особена ценност. Каква ще бъде една къща, как ще живеят хората в нея, това зависи от тяхната интелигентност. Ако собственикът на къщата пожелае да я направи с малки прозорци, обърнати на север, след известно време и той, и жена му, и децата му ще усетят физическо неразположение, а могат и сериозно да заболеят. Коя е причината за това неразположение? Малкото светлина, която влиза в къщата. Всяка къща се нуждае от големи и широки прозорци, обърнати на изток и на юг.

Сега, като разглеждате чертежа на фигура 1, вие можете да се запитате, защо липсват числата 3, 6 и 9? Тези числа са резултати. Числата 1 и 2 са творчески, те имат отношение помежду си. Числото 3 е резултат, получен от съединяването на 1 и 2. Шест е получено от съединяването на 2 и 4, а девет — от съединяването на 4 и 5. Числата 2 и 4, 4 и 5 са също творчески. Сега, ако напишете отношението 1:2, това показва, че имате отношение на мисъл към дадено желание. Това отношение може да се напише обратно — 2:1. В първият случай мисълта беше по-силна от желанието, вследствие на което постъпката, т.е. числото 3, което е резултат от съединяването на 1+2, съдържа качествата на мисълта. Във втория случай имаме отношението 2:1, т.е. едно силно желание към една мисъл. В случая желанието взима надмощие над мисълта и резултатът 3 ще има качествата на желанието. С отношенията на живите числа едно към друго се обяснява, защо в едно семейство някога се раждат повече момичета, а някога — повече момчета. Когато майката е по-силна, раждат се повече момичета; когато бащата е по-силен, раждат се повече момчета.
Съвременните хора се стремят да изменят посоката на своя живот, да внесат известно подобрение. Човек не може да измени посоката на своя живот, ако не разбира законите на своите мисли и желания. Човек не може да трансформира една своя мисъл в едно благородно желание, или едно свое желание в една светла мисъл, ако няма един център, или една свещена идея, към които да се стреми. Вярата в Бога е център, който трансформира човешките мисли и желания. Значи, човек трябва да вярва в Бога, за да измени посоката на своя живот, да му даде права посока, която да отговаря на неговия стремеж към добър живот. Ако не се стреми към този център, човек не може да живее добре. Ако няма добри мисли и желания, човек никога не може да бъде щастлив. Добрите мисли и желания не съществуват вън от човека, като нещо отвлечено, непостижимо. Те са в самия него и произвеждат радост първо за него, а после и за окръжаващите.
Първата задача на човека е да определи посоката на своите мисли, желания и постъпки. Щом определи посоката им, той ще определи и посоката на своя живот. Като определи тия неща, тогава само човек може да се занимава с въпроса за човешката душа. Преди да пристъпи към отвлечените въпроси, човек трябва да реши близките. Какво представя човекът? Човек е това, което разбира посоката на своите мисли, желания и постъпки. Човек е това, което разбира посоката на своя живот.
Казват за човека, че е единица. Какво представя човек като единица? Същество, пълно с чувства. Че е пълен с чувства, това още не значи, че е пълен с любов. Чувствата не подразбират любов. Любовта е мощна сила, която споява всичко в едно цяло. Любовта е извън човешките мисли, чувства и действия. Тя се движи извън посоката на човешкия живот. Човек ще разбере любовта, само когато разбере своите мисли, чувства и

действия, когато разбере посоката на своя живот. Като отделна единица, човек е резултат на посоката на своя живот, на своите мисли и желания, които представят отношение между числата 1 и 2. Когато изгуби разположението на духа си, човек остава само с отношението 1:2, или 2:1, но без център, през който да прекара своите мисли и желания, с цел да ги трансформира.
Какво представя центърът? В широк смисъл на думата, център е онази точка, в която човек реализира своите мисли и желания. Запример, лицето А има мисъл и желание, 1 и 2, т.е. иска да си купи дрехи. Пожелава и замисля да изпълни желанието си, но няма пет пари в джоба си. Той се стреми към някакъв център. В случая банкерът е центърът, който ще му даде възможност да реализира желанието си. Следователно, има ли център, към който се стреми, човек може да извади от него всичко, каквото пожелае. Значи, при числото едно се явява мисълта да си купите дрехи. После минавате през центъра, който ви помага да реализирате мисълта си и продължавате към 2, точка на реализираното желание. Същото може да се каже и за точките 4 и 5. При точка 4 се явява мисълта, която трябва да мине през известен център и да се отправи към точка 5, дето е реализираното желание. Същото нещо става и в точките 7 и 8. Като се движи от 1 — 8, човек образува един кръг на движение, в който мислите и желанията му се редуват последователно.
Ако мислите и желанията на човека не се реализират, те остават безплодни. Като живее, човек трябва да се стреми да реализира своите мисли и желания. Не ги ли реализира, няма ли никакви постижения, те мязат на окапали, но неоплодени цветове. За да има постижения, мислите и желанията на човека трябва да бъдат съществени, да му дават импулс за реализиране. Кой може да бъде център на човешките мисли и желания? — Христос. Ако мислите и желанията на човека не минат през Христа, като през вътрешен център на човешкия живот, те никога не могат да се реализират. Стремете се към Христа като към център, към който да насочвате мисълта си, за да се трансформира в благородно желание. Втория момент вие ще насочите желанието си към същия център — Христа, за да трансформирате посоката на своя живот. Следователно, каквото да прави, човек неизбежно трябва да мине през центъра на Христовия живот. Само по този начин неговите мисли, чувства и действия ще вземат права посока на движение. Като се движи около центъра А, човек образува един кръг, който постепенно се увеличава. Като мине през центъра на Христовия живот, човек започва да възприема Неговите мисли и желания, да се вглежда в страданията и мъчнотиите на хората. Макар и да не е по силите му, но в него се явява желание да спаси света. Това са мисли и желания на Христа. Тази задача е лесна за Христа, но за обикновения човек е невъзможна.
Като ученици, вие трябва да си дадете отчет, кои мисли и желания са ваши

и кои — чужди. Ваша мисъл, ваше желание са тези, които в даден момент можете да приложите. Мислите ли, че целият кош с хляб, който носите на гърба си, е ваш? Само един килограм хляб е ваш, а останалите хлябове са чужди. Още по пътя ще ви срещнат бедни, гладни хора, които ще разграбят хляба и ще ви оставят с празен кош на гърба. С чуждото човек не може да се осигурява. Каква радост е тази, която днес преживявате, а утре изчезва? Радост, която ту се явява, ту изчезва, не е ваша. Следователно, Христовият живот може да бъде център само за онзи, в когото този живот се е проявил. Не се ли е проявил Христос в човека, и животът на Христа не може да бъде негов център. Днес хората имат отношение към Христа, понеже Той се е явил веднъж на земята. Ако никак не беше се явявал между хората, те нямаше да имат отношение към Него. Може ли да се молите на същество, което не познавате и което не ви познава? Детето вика майка си, и тя се обръща към него, защото детето познава майка си, и майката — детето. Много хора се обръщат към Бога, молят, се искат нещо от Него, без да Го познават. Молитвите им, обаче, остават без отговор. — Защо? — Нито те познават Бога, нито Той ги познава. Други някои не се молят, но орат и сеят, вследствие на което нивите им раждат изобилно. Те работят и се трудят. Тяхната работа е молитва. Те познават Бога чрез житното зърно, създадено от Него и, като го обработват, свързват се с Неговия създател. Така и те познават Бога, и Бог ги познава. Ако двама приятели искат да запазят отношенията си, да не се разделят, от каквато посока на мислите и на желанията си да изхождат, те всякога трябва да се срещат в центъра А, в реалността на живота.

Когато се говори за Христа, мнозина Го считат за голям философ, както много от философите на миналите векове. Грамадна е разликата между Христа и философите. Христос си е поставил задача да спаси човечеството, а философите — да го облекчат. Когато спасява хората, Христос ги вади от техния свят и ги завежда в своя свят. Когато облекчават хората, философите им донасят хляб, ако са гладни, но ги оставят да живеят в старата си къща. При това, този хляб ще им послужи само за един ден, на другия ден ще се намерят пак при същите условия — гладни и нещастни. Христос въвежда човека в реалността на живота — в изобилието, дето водата постоянно извира. Христос води човека при извора, отдето сам може да пие, когато иска и колкото иска. Той е осигурен на цял живот. Остави ли се хората да го облекчават, днес ще му донесат една чаша вода, но утре пак ще жадува. Приложете философията на Христа, за да получите истински постижения. И без тази философия ще имате постижения, но постиженията на болния, на невежия, на слабия. В тия постижения човек е изпълнявал все чужди желания. Чуждите желания не водят към добър край. Някой се заеме да прави къщи. Той си направи две-три къщи, даде ги под наем, и всеки месец ходи да събира наеми от кираджиите си. Той направил тия къщи под чуждо влияние, а не по свое

собствено желание и после съжалява, че му създали големи неприятности. И критикът е подобно нещо. И той ходи от човек на човек да критикува, т.е. да събира наеми. Една къща е достатъчна на човека. Тази къща е неговото тяло, в което той живее. Ако може да стане господар на своето тяло, той е изпълнил задачата на своя живот.
И тъй, иска ли да стане господар на себе си, човек трябва да приеме новите идеи и да ги приложи. Щом приеме новите идеи, той трябва да се откаже от старите. Старите и новите идеи не могат да живеят на едно място. Срещнат ли се някъде, те непременно ще се стълкновят. Докато не напуснете старите си къщи, вие никога няма да влезете в новите. Напуснете старите, нехигиеничните си къщи и влезте в новите, които са светли, просторни, хигиенични. За да стане това преместване, вие трябва да прилагате. Без приложение няма постижение.
Човек е недоволен, защото не прилага. Недоволството показва още отсъствие на център. — Не мога да се моля. — Нямаш център. — Не мога да мисля. — Нямаш център. — Не съм разположен. — Нямаш център. — Какво да направя? — Начертай една окръжност, прекарай трите линии в кръга, мисли върху тях, върху центъра, докато тази идея оживее в теб. — Защо не получавам отговор на молитвата си? — Защото не си готов на жертва за Господа. Когато човек пожертва всичко за Господа, молитвата му ще се приеме. Щом се отрече от себе си и пожертва всичко за Бога, човек отново получава онова, което е изгубил. Така стана и с праведния Йов. Той страда, изгуби всичкото си имане, синове и дъщери, но щом се отрече от себе си, от своя живот заради Господа, всичко отново му се върна, но по-хубаво, по-изобилно.
Един американски проповедник, добър и благочестив човек, проповядвал Христовото учение цели 20 години между езичниците на остров Цейлон. Един ден, като си дал отчет за своята работа, изпаднал в голямо противоречие със себе си. Той си казал: Цели 20 години работих, но нищо не постигнах, не можах да обърна към Христа нито един езичник. Той търсил причината за неуспеха си ту вън от себе си, ту вътре в себе си. Недоволен от работата си, един ден той изгорил диплома си, свикал всички езичници на събрание и им казал: Много време ви проповядвах, но има нещо, което не изпълних, не приложих учението на Христа, както трябва. Ето, Христос е казал, че който има две ризи, той трябва да даде едната на своя ближен, който няма нищо. Сега, вземете от дома ми, кой каквото иска. Оставям всичко на ваше разположение. Езичниците веднага отишли в дома му, и всеки взел, каквото му трябва: маса, стол, дрехи. Като се върнал в къщата си, проповедникът не намерил нищо. Къщата му била съвършено празна. Въпреки това, той почувствал голямо успокояване, че изпълнил нещо от учението, което проповядвал. В този момент двама езичници се обърнали към Христа и станали истински Христови последователи. Останалите езичници започнали да мислят върху това,

което направили, и един след друг връщали това, което взели от дома на проповедника. Те разбрали, че не постъпили добре. Те обикнали своя проповедник и започнали редовно да посещават проповедите му и да изпълняват, каквото им се говорило. — Какво показва това? — Човек трябва да се изпита.

Ще кажете: Добре е, ако всичко, което човек е изгубил, се върне. Ами ако не се върне? — Дали ще се върне, или не, придобивката седи в обръщането на двамата езичници към Бога. Като души, те струват повече от всякакви материални блага. Следователно, като се натъкне на известно противоречие, човек трябва да мине през центъра и след това да търси причината на противоречието. Когато мине по пътя на напредналите, на разумните същества, тогава само човек ще придобие истинско познаване на света. С други думи казано: нещата стават ясни за човека, когато Божественото начало се пробуди в него. Това значи: невъзможното за човека е възможно за Бога. Невъзможните неща в периферията стават възможни в центъра.

Сега, като сте дошли на земята, вие трябва да регулирате мислите, желанията и постъпките си. Това можете да постигнете в един момент, но само когато човек живее в центъра. И тогава, ако не впрегне своето богатство, знание, своите мисли, чувства и способности в някаква велика работа, човек напразно живее при добри условия. Ако оборът на човека е пълен с коне, които само храни, а не впряга на работа, те са безпредметни. Щом храни коне, човек трябва да ги използва. Не може ли да ги използва, по-добре да ги пусне на свобода в гората. Безсмислено е да има чифт коне, да разправя за тяхната порода, да ги показва на хората, а да не ги използва. За да осмисли живота си, човек трябва да има център. Без център той ще пада, ще става и нищо няма да разбере. Всички талантливи, гениални хора, всички светии имат център в своя живот, вследствие на което те създават наука, музика, поезия, изкуство и помагат на човечеството. Техният живот е осмислен отвън и отвътре.

Днес всички хора се намират пред този център и се страхуват да минат през него. — Защо? — Нагорещен е този център. Минат ли през него, те ще се стопят. Какво зло има в стопяването? Ако сте лед, ще се стопите и ще се превърнете във вода. Като лед вие сте били инертни, мислили сте само за себе си, а като вода започвате да поите, каквото срещнете на пътя си: растения, дървета, животни и хора. Всички ви поздравяват и пожелават добър път към морето. Кое е по-добро за човека: да седи на едно място или постоянно да се движи? Животът на съзнанието е движение към великия център. Спре ли се движението на съзнанието, човек се превръща в лед и казва, че животът няма смисъл. Щом животът на човека се обезсмисли, спасението му е в центъра. Там той ще се изпита и разбере, дали неговите мисли и желания са устойчиви, каква е тяхната посока на движение и т. н. Мнозина говорят за своето минало. Миналото е отживяло времето си.

Настоящето трябва да се реализира. Ако не се реализира, то ще се обезсмисли тъй, както езерото се изпарява, когато в него не приижда вода да го опреснява. Ако няма притоци, езерото непременно ще се изпари. Следователно, докато човек живее със старите си разбирания и постоянно говори върху страданията на Христа, върху Неговия живот, без да прилага Словото Му, в скоро време ще се изпари, ще замяза на пресъхнало езеро. За да не дойде до това положение, всеки ден човек трябва да реализира по една красива мисъл и по едно възвишено желание. Това струва повече от цялата философия на света.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да не бъдете едностранчиви. Като метод за работа, стремете се към центъра на Христовия живот, да се свържете с Него. Свържете ли се с Него, вие ще урегулирате вашите мисли и желания, ще добиете самообладание. Всичко това ще осмисли живота ви. Всяка вечер мислете за целта на своя живот, а през деня работете за реализиране на тази цел.

— Само Божията Любов носи пълния живот.

9. Лекция от Учителя, държана на
23 октомври, 1929 г. София — Изгрев.

1929_10_25 Здраве, богатство и учение
лекция пред специалния клас

ЗДРАВЕ, БОГАТСТВО И УЧЕНИЕ

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

Размишление.

Представете си, че двама първокласни цигулари се срещнат някъде. Как ще покажат своето изкуство? Те ще извадят цигулките си и ще започнат да свирят. От свиренето им ще познаете, доколко те са добри цигулари. Обаче, какво ще бъде положението им, ако те не носят цигулките си? Колкото да познават музикалните правила и закони, те не могат да докажат това. Друг е въпросът, ако те са едновременно и добри певци. Ще се изправят пред публиката и ще започнат да пеят. Следователно, когато човек се намери пред известни мъчнотии, той може да ги разреши по два начина: или със сърцето си, или с мисълта си. Ако сърцето не може да вземе участие, умът трябва да дойде в помощ на човека. Ако умът не може да вземе участие, сърцето трябва да му дойде в помощ. Това значи, да бъде човек едновременно и цигулар, и певец.

И тъй, когато се намира в мъчнотии, човек трябва да си служи и с ума, и със сърцето си. С други думи казано: човек трябва да има и топлина, и светлина в себе си, за да може правилно да се развива. Каква къща е тази, в която няма светлина и топлина? Който влезе в къща без светлина и топлина, той е осъден на смърт. Казано е в Писанието: „От сърцето излиза всичко.“ Наистина, сърцето е причина да излива човек топли или студени думи, които да сгряват, или да замразяват. Топлите думи подразбират топли чувства, а студените думи – студени чувства. Дойдем ли до ума, и там имаме две категории мисли: едните произвеждат светлина, а другите – тъмнина. Дето горенето е силно, там влагата е повече. Защо? Предполага се, че там е имало повече водород и кислород, които, съединени заедно, дават вода или водни пари. Ако при съединяването на водорода с кислорода остане излишен кислород, той, като активен газ, може да се съедини с друг елемент, например, с въглерода, и да образува въглероден двуокис, задушлив газ, който пречи на горенето. От друга страна, макар и по-мъчно, кислородът може да се съедини и с азота, да образува азотни окиси. Оттук виждаме, че главните елементи, които взимат участие в органическия живот, са въглерод, водород и кислород. Като второстепенни елементи идат азот, фосфор, сяра и други.

Когато определяме четирите главни посоки в света, става нужда да ги

наричаме със специални имена: изток, запад, север и юг. Също така определяме и четирите главни посоки в органическия свят с четири елемента: кислород, водород, азот и въглерод. Тези четири елемента представят четири състояния на материята: светлинна, въздухообразна, течна и твърда. Не е достатъчно човек да познава състоянията на материята, но той трябва да ги превръща, за да ги използва в живота си. Превръщането е един от важните и необходими процеси в човешкия живот.

Като ученици, вие трябва да познавате законите на живота, да ги прилагате правилно. За всеки даден случай вие трябва да знаете, от какво имате нужда. Ако постъпвате в университет, вие се нуждаете първо от здраве. Щом сте здрав, ще можете да учите, да свършите успешно започнатата работа. На второ място вие се нуждаете от злато, т. е. от пари, да посрещате нуждите си. След това трябва да учите, да придобивате знания. Най-после вие очаквате успех, т. е. реализиране на първите три условия. Значи, златото и учението водят човека към успех или постигане на известни резултати. Кабалистически тези процеси се изразяват в числа. Числото девет представя парите, с които човек работи. Остане ли само с тази величина в себе си, той се излага на големи изпитания. Парите са най-неустойчивата величина в света. На тях не може да се разчита. Каквото представят разпуснатият мъж и разпуснатата жена, такова нещо са парите. Дълго време трябва да възпитавате разпуснатите мъже и жени, за да излезе нещо от тях. Алхимикът ще каже: Много време трябва да се работи върху неблагородните метали, за да се превърнат в злато.

Числото осем представя здравето, което можем да уподобим на честолюбив човек. По-голямо честолюбие от това, което здравето крие в себе си, не можем да намерим. То не може да понася никаква обида. Най-малката обида е в състояние да наруши целостта на здравето. Като знаете това, вие трябва да бъдете крайно внимателни към него.

Числото седем пък символизира учението. То може да се уподоби на строг господар, който не взима предвид нито здравето, нито материалното положение на човека. Здрав ли си или не, имаш ли пари или нямаш, учението, като строг господар, изисква работа, усилие, труд. Колко часа на ден ще употребиш за учене, той не иска да знае. Строгият господар изисква от човека да учи – нищо повече.

И тъй, като разглеждате силите, които се крият в числата 9, 8 и 7, виждате, че всички са положителни и динамически. Ако не познава силите, които се крият в тия числа, и не може правилно да ги използва, вместо да придобие нещо, човек губи. Човек казва: Аз искам да бъда богат, здрав и учен – нищо

повече, Така е за онзи, който не разбира силите, с които работи. Обаче, онзи, който разбира тия сили, знае, че и парите, и здравето, и учеността се нуждаят от нещо. Всички се нуждаят от ум. За да се ползва разумно от парите си, човек се нуждае от ум, да знае, как да ги употреби. За да се ползва от здравето си, човек трябва да бъде умен, да знае, как и къде да приложи ръцете и краката си, за добро или за зло. За да бъде учен, човек също така трябва да бъде умен, да придобива знание и да го прилага на място.

Богатството е резултат на работата, която човек е свършил. Значи, парите са величина, равноценна на работата. Колкото пари има човек, толкова енергия е изразходвал в работа. Природата държи точна сметка за енергиите си. Тя не позволява да се изразходват енергиите ѝ напразно. Въз основа на този закон човек няма право да изразходва повече енергия, отколкото в дадения момент е необходимо. Той няма право да разполага с чужда енергия. Той може да изразходва само толкова енергия, колкото му е дадена. Изразходва ли повече от тази, която му е дадена, той е взел от другаде, послужил си е с чужда енергия, за която ще носи морална отговорност. Природата не позволява да се изразходват енергиите ѝ безразборно и неразумно.

Като ученици, вие трябва да спазвате законите на природата. Ядете ли, дишате ли, учите ли, работите ли, трябва да прилагате природните закони. Природата е определила за всеки човек, колко храна е нужно дневно. Не само това, но той трябва да употреби тази храна разумно, да използва правилно енергията ѝ. Употреби ли повече или по-малко храна, отколкото му е определено, това се отразява на здравето му. Богатите хора обикновено употребяват повече храна, отколкото им е нужно и отколкото природата им е определила, вследствие на което нарушават здравословното състояние на организма си. Сиромасите пък употребяват по-малко храна, отколкото им е нужно, вследствие на което често боледуват. Разумният човек трябва да спазва правилата, които природата дава при храненето. Само при тези условия той всякога е здрав и работоспособен. Както човек спазва законите на природата при храненето, така трябва да спазва нейните закони и при дишането, при работенето и т. н.

Следователно, дойдете ли до въпроса за придобиване на здраве, богатство и знание, ще мислите право. Да мисли, да чувства и да постъпва човек правилно, това значи, да знае, каква енергия е вложил в природата и какво може да му даде тя в замяна на тази енергия. Смешно е човек да очаква богатство, без да е вложил срещу него известно количество енергия, изразена в работа и труд. При какви условия човек може да тегли пари от

някоя банка? Човек може да изтегли известна сума от някоя банка, само когато се яви при касиера с нужните документи. Значи, за да получи нещо, човек непременно трябва да работи. Днес повечето хора живеят от подаяние. Те казват: Бог е милостив, и на нас ще даде нещо. Обаче, това може да се продължи само известно време. Всякога човек не може да живее от подаяние. Човек живее в един разумен свят, обиколен с разумни същества, които строго пазят законите на природата. Разумният свят е Божествената банка, а разумните същества – банкерите на тази банка. Явите ли се при тях, те веднага взимат книжата ви и гледат, колко капитал сте вложили. Според вложения в банката капитал, вие можете да теглите определено количество пари всеки ден. Позволите ли си да теглите повече, отколкото ви е определено за деня, скоро ще фалирате.

В дадения случай вие ще изпаднете в положението на един от английските лордове, който хранил десет арабски коня, с единствената цел да излезе на определения ден да се състезава. За всеки кон той взел специален слуга. Ако в надпрепускването спечели златната чаша, разходите, които е направил за конете и слугите, се оправдават. Ако не спечели златната чаша, разходите му не се оправдават, и той свършва с пълен фалит. Какво печели човек, ако храни няколко коня и няколко слуги, без да придобие нещо от тях? Освен че нищо не печели, но губи. Има случаи, когато човек научава урока си още при първата загуба; има случаи, когато човек продължава да се впуща в надпрепусквания, да прави опити за печалби, докато напълно се изтощи и фалира. Какъв смисъл има човек да прави безуспешни опити? Ще кажете, че човек трябва да се стреми към придобиване на богатство. Богатството не е крайната цел на живота. Придобиването на богатство и на здраве са само средства в живота на човека, но не и цел. Да придобие човек известна ученост, това значи, да дойде до някакъв резултат. Зад учението се крият условията на живота. Само здравият и богат човек, външно и вътрешно, има условия да учи. Щом има здраве, богатство и знание, човек може вече да живее разумно.

В какво седи силата на парите? В разумно изразходваната енергия. Колкото повече енергия е изразходвал човек, толкова повече злато има на разположение. Значи, здравето и златото са величини, с които всеки човек трябва да работи. Както слънцето има отношение към здравето на човека, така и златото, което е в кръвта му, също има отношение към здравето. Оттук казваме, че златото има отношение и към слънцето. При това, можем да кажем, че само здравият човек е способен да учи. Когато говорим за богатството, ние имаме предвид онова богатство, което има отношение към вътрешния живот на човека.

Като ученици, вие трябва да изучавате астрология, да познавате влиянието

на планетите върху човека. Едни от планетите, специално тия, които се намират вътре в орбитата на земята, оказват влияние върху субективния, или вътрешен живот на човека. Това са планетите Слънце, Меркурий, Венера и Земя. Ония планети пък, които са вън от орбитата на Земята, оказват влияние върху външния или обективен живот на човека. Това са планетите Марс, Юпитер и Сатурн. Като знаете това, ще можете при специални случаи в живота си да се отправяте към една или друга планета. Например, ако имате нужда от пари, ще се отправите първо към Юпитер, който ще ви изпрати при Сатурн – секретар и касиер на боговете. Сатурн е крайно строг. Като се явите при него, той ще ви изгледа от главата до краката, да види, какво представяте, дали носите със себе си документи, на които може да се разчита. Той ще погледне лицето, главата, ръката ви, да прочете името на поръчителите, които се застъпват за вас. Като види, че сте благонадежден човек, ще ви изпрати при Марс – съдебният пристав, който издава решението. Щом се явите при Марс, и той ще ви изгледа, но докато ви даде пари, ще ви изпрати при Венера, към която има приятелски отношения, да чуе и нейната дума. Какво ще направи Венера? Тя ще удари печат на чека, който носите, и ще ви изпрати при Меркурий, който изплаща чековете. Оттам ще минете през Слънцето и ще слезете на Земята, да използвате парите, които сте получили. Земята е мястото, дето човек изразходва парите си. Каква е ролята на Луната при тази сделка? Луната играе роля на разсилните в банките. Като минете край нея, тя ще ви се усмихне, ще ви покаже номера на гишето, дето трябва да се отправите, и ще ви запита: За мене има ли нещо? Вие ще бръкнете в джоба си и ще ѝ дадете една малка сума.

Когато говорим за влиянието на планетите върху човека, ние имаме предвид известно количество енергии, които действат съзнателно върху човека. От правилното съчетание на тия енергии зависи посоката, която човек взима в живота си – нагоре, или надолу. Задачата на науката се свежда, именно, към това, да изучава влиянието на различните енергии върху човека, за да може правилно да ги използва. На влиянието на планетите върху човека се дължи неговия стремеж към придобиване на здраве, богатство и знание. Това са три необходими условия в човешкия живот. Щом се домогне до тях, той трябва да ги използва разумно, за да придобие истинския живот. Придобие ли този живот, той оправдава идването си на земята. Да оправдае човек идването си на земята, това значи, разумно да използва всичко, което му се дава, и съзнателно да дава онова, което е обработил.

И тъй, за да работи, човек трябва да бъде здрав, богат и умен. Само при тези условия той може да се освободи от дребнавия, ежедневен живот. Колкото и да е богат, човек не трябва да се влияе от богатството си, защото

днес може да бъде богат, а на другия ден да осиромашее. Истинско богатство е това, което съставя част от човешкия организъм. Човек е богат дотолкова, доколкото има злато в кръвта си. Човек е умен дотолкова, доколкото мисълта му е права. Човек е добър дотолкова, доколкото сърцето му е богато с топли чувства. Обаче, ще знаете, че умът не създава мислите, и сърцето не създава чувствата. Мислите и чувствата са капитал, с който човек работи. Ако умът и сърцето не знаят, как да работят със своя капитал, те в скоро време ще осиромашеят. Затова казваме, че освен парично обедняване, съществува още умствено и сърдечно обедняване. Няма по-страшно нещо за човека от умственото и сърдечно обедняване.

Често хората се оплакват от неуспех в живота си. На какво се дължи техният неуспех? Причината за неуспеха на някои хора се дължи на факта, че те очакват повече на чужда, външна помощ, отколкото на себе си. Ако проследите положението на болния, ще видите, че три фактора взимат участие в оздравяването му: природата, лекарят и самият болен. Природата дава на човека помощ 50%, лекарят – 25% и болният – 25%. Последен има думата болният. Ако той не вземе участие в лекуването си, помощта на природата и на лекаря ще пропаднат. Същото става и в училищата, в учителските съвети. Там директорът има последен думата. Той решава въпросите. Това се забелязва особено в случаи, когато, при решаването на известен въпрос, няма болшинство.

Родителите са един фактор в живота на ученика, учителите – втори, а ученикът – третият, но решаващият. Без участието на ученика никаква работа не може да се свърши. От болния зависи да оздравее или не; от ученика зависи да учи, или не; от човека зависи да живее, или да умре. Помнете: последният и главен фактор в живота на човека е самият той. Той не е единствен фактор в своя живот, но решаващ. Ако природата не го кредитира, той нищо не може да направи. Ако лекарят и учителите не му помогнат, нищо не може да направи. Обаче, ако той не участва при първите две условия, нищо не може да постигне. Природата не желае нейния пациент да умре, защото няма, къде да пласира капитала си. Лекарят също няма интерес да умори пациента си, защото от него черпи своята издръжка. Като оздравее болният, лекарят очаква и втори път да се разболее, да има работа. Обаче, най-заинтересуван от положението е самият болен. Той иска да оздравее, за да може да учи, да забогатява, да върви напред. Каже ли някой, че не иска да живее, това означава неразбиране на живота, на целта и смисъла, които великата природа е вложила в него.

Като се говори за окултните науки – астрология, хиромантия, физиогномия, френология и др., някои ги разглеждат като Божествени

науки. Като кажат, че някой човек е окултист, те мислят, че е Божествен. Всъщност под окултни науки разбираме ония, които изучават тайните сили на природата. Да изучаваш тайните, т. е. скритите, сили на природата, това още не значи да бъдеш Божествен човек. Друг е въпросът, като познаваш скритите сили на природата, да можеш разумно да се ползваш от тях и да ги прилагаш, както за своето добро, така и за доброто на своите ближни. Не можеш ли разумно да използваш тия сили, ти може да си окултист, без да си Божествен човек. И на запад има окултисти, но те нямат такова значение, каквото мнозина им предават. Под думата „окултист", западните народи разбират човек, който се занимава с тайните науки, каквато е, например, магията. Ако е въпрос до магията, и апашите познават тази наука. Достатъчно е да попаднете под окото на апаша, за да ви омагьоса така, че да отвлече вниманието ви. Успее ли да постигне това, той бръква в джоба ви и изважда кесията с парите. След това вие се чудите, как е станала тази работа. Голям магьосник е апашът!

Един богат търговец отишъл в Цариград по работа. Понеже слушал, че в Цариград има много апаши, той решил да провери слуховете за тази цел, като излизал по работа, той оставял златния си часовник у дома си, а на златния синджир закачвал една лукова глава. Той прекарал десетина дни в Цариград, но никой не се осмелил да бръкне в джоба му, да извади луковата глава вместо златния часовник. Един ден, като седял в трамвая, той видял един свой познат, с когото започнал да се разговаря: Слушал съм, че в Цариград има много апаши, но ето, десет дена вече откак съм тук, златният часовник още стои в джоба ми. Един от присъстващите в трамвая се обадил: Това, което носиш в джоба си, е лукова глава, а не часовник. Търговецът се почудил, кой може да знае, че той носи лукова глава в джоба си. Той не подозирал, че в тия десет дни най-малко десет пъти е бъркано в джоба му. Като видели, че лукова глава е закачена на синджира, никой не пожелал да я вземе.

Днес много учени се занимават с окултните науки, които, вместо за добро, прилагат за зло. Истинският окултист трябва да бъде високо просветен. Не е ли духовно просветен, той ще приложи знанието си за унищожение на човечеството. Това става и днес. Всички съвременни науки – химия, физика, могат да минат за окултни. Те се прилагат не само в полза на човечеството, но и за неговото изтребление. Какво ще кажете за задушливите газове, за бомбите, за аеропланите и самолетите, които химията и физиката са открили? Днес тия ценни изобретения са впрегнати за унищожаване на човечеството. Ние не признаваме за истински окултни науки тия, с които се вършат престъпления. Някой ще обере едного, или ще го умъртви със своите задушливи газове, или ще обстрелва хората от аероплан и след това ще се нарече окултист.

Наистина, и това е окултист, но отрицателен. Ние поддържаме положителния окултизъм, а не отрицателния. Положителният окултизъм се занимава с положителните сили на природата, които се употребяват за благото и доброто на всички живи същества. Много сили крие природата в себе си, но не ги открива на хората, докато те не достигнат онова развитие, което ги определя като истински човеци. Съвременните хора не са дошли още до абсолютната честност и справедливост, които ще ги поставят в положението на истински човеци. Ще дойде ден, когато природата ще открие скритите си сили, но не на всички хора, а само на разумните.

Днес от всички се изисква разумност, да знаят, какво представят те сами, както и окръжаващите. Първо човек трябва да знае, какво число и каква фигура представя той сам. След това той трябва да знае, каква задача му е дадена в живота. Ако иска да бъде ученик на Божествената школа, човек трябва да знае, какво число е той. Като започне от 1 – 10, той трябва да знае своето число; също така трябва да знае, в категорията на коя десетица и стотица влиза. Като знае своето място и предназначение в природата, човек може да дойде до истинските, положителни знания.

Съвременните хора се нуждаят от положителна, обективна наука, която се движи по стълбата на еволюцията, а не по инволюционен път, както са вървели досегашните науки. Сегашните науки са верни по отношение на слизането, но не и по отношение на възлизането. За да придобият онази абсолютна точност, трябва да се допълнят с оглед на това, което те носят от миналото. Това допълнение могат да направят само окултните науки. Например, ако даден човек е нервен, причината за това не се крие само в настоящето, но и в неговия минал живот. Това могат да проверят астрологът, хиромантикът, френологът и др. Когато се натъквате на свои добри и лоши наследствени черти, вие трябва да знаете, кога, именно, в кое от миналите поколения на вашия живот сте придобили тези качества. Човек трябва да знае, отде носи своите наследствени черти. Като знае това, той лесно може да се освободи от някои отрицателни прояви в характера си. Опитният астролог може да проникне в далечното минало на човека и да намери причините на всички лоши прояви в характера и да му покаже начин за освобождаване от тях. И това още не е достатъчно. Като знае причините на своите отрицателни черти и слабости, човек трябва да има силна воля, да работи върху себе си, да преодолее слабостите си и да върви напред.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

9. Лекция от Учителя, държана на
25 октомври, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
* Здраве и злато
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Здраве, богатство и учение
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_10_27 Блажени са очите и ушите
неделна беседа

БЛАЖЕНИ СА ОЧИТЕ И УШИТЕ

„И вашите очи са блажени, защото гледат, и ушите ви, защото чуват"
(Матея 13:16)

Виждането е процес в природата, който има отношение към външния, към обективния свят. Ние разбираме външния, обективния свят не така, както философите го разбират. Философите го разглеждат в тесен смисъл. Под думата „външен, обективен свят", ние разбираме неизменния, Божествения свят. Каквото е златото за една държава, такова нещо представя обективният свят за нас. Както количеството на златото определя финансовото положение на една държава, така и познаването на външния свят определя умственото развитие на човека.

„Блажени са очите, защото гледат, и ушите, защото чуват". Да гледаш, значи да схващаш външната страна на нещата. Да слушаш, значи да схващаш вътрешната страна на нещата, т.е. тяхното вътрешно съдържание. Който право вижда и право слуша, той има истинско понятие за света. А който има истинско понятие за света, той знае, как да живее. Да живее човек правилно, това е голямо изкуство. Тъй както съвременните хора живеят, това не е живот, това е мъчение и труд. Мъчението е животинско състояние. Мъчи се волът, който цел ден оре на нивата. Като свърши работата си, господарят му ще го разпрегне, ще му даде малко сено, и на другия ден пак ще го впрегне на работа. Трудът пък е достояние за обикновения човешки живот. Всеки човек казва: Трябва да се трудя! И наистина, от сутрин до вечер човек се труди, да прехрани жена си, децата си. И за него, както за вола, има остен, закон, който го заставя да се труди. Който не иска да се труди, като обикновен човек, той ще се мъчи. Човек се труди, за да се осигури, да подобри живота си. Той започва да си гради къща. Ако положението му е добро той започва да строи втора, трета къща – разширява се материално. След няколко години той вижда, че работите му не вървят добре – наемателите не плащат редовно. Ден след ден той губи. Сметките му не излизат, както той е предвиждал. Турците казват: „Сметките, които човек прави у дома си, и сметките на пазаря не са еднакви". Въпреки това, човек не се отчайва. Току-що е преживял някакъв неуспех, виждате, че отново започва да гради. Няма човек в света, който да не гради. Ако не гради къщи, ще гради параходи, аероплани. Виждате едно малко дете, едва лази по земята, но пренася камъчета, пясък – гради нещо. То ходи из стаята и, като намери нещо, веднага го разкъсва или

счупва на части, които туря в устата си да ги опита. По-обективно същество на земята от детето не съществува. Всичко опитва, всичко изучава, а после плаче. Изобщо, трудът показва неразбиране на живота. Мнозина казват, че имат висока идея за Бога. В какво седи височината на тяхната идея? Те живеят в един грешен свят, пълен с болести и недъзи, а при това искат да живеят идеално. Те живеят между търговци, с които имат взимане и даване, а при това искат да не ги лъжат. Невъзможно е човек да живее между лъжци, без да го лъжат. По-скоро човек би се чудил, ако живее между лъжци и не го лъжат, отколкото, като живее между тях, да го лъжат. За лъжеца лъжата е в реда на нещата. Той не може да живее без лъжа. Да лъже човек, това е цяла наука. Тя се простира широко в света, вън и вътре в човека. Човек се лъже не само отвън, но и отвътре, сам себе си лъже. Със слизането на земята още човек започва да се лъже. Той вижда, че майка му не е здрава, баща му – също, а си въобразява, че ще може някак да закрепи здравето си, да изнесе всичко, каквото се случи в живота му. Каквито са бащата и майката, такова ще бъде и детето им. Това е неизбежен закон. С каквато сила е пуснат един камък, с такава бързина ще падне. С каквато любов се започне една работа, такива ще бъдат и резултатите й. От способностите и усилията, които човек прави, може да се определи, какво ще излезе от него. Една пословица казва: „Денят се познава от сутринта". Значи, отначало още може да се определи, какъв свещеник, какъв учител, какъв лекар, какъв правник или какъв търговец може да излезе от даден човек. Обаче, каквото и да стане, човек все ще заеме известна длъжност, еднакво отговорна и важна. Никоя длъжност в света не е постоянна. Например, някоя жена става майка, заема известна длъжност, но временно само. Докато са малки, децата се интересуват от нея, като майка. Щом станат на 21 година, те вече се интересуват повече от нейния произход, отколкото от положението й като майка. Те стават философи и започват да разискват върху разни въпроси, които се отнасят до създаването на света, до произхода на живота и т. н.

Сега, като изучаваме хората, виждаме, че не само младите, но и възрастните, и старите се интересуват от философски въпроси, за произхода на човека, за създаването на света. Тези въпроси са разглеждани откак светът съществува, разглеждат се и днес, но въпреки това, хората не са дошли до едно положително заключение. Някои казват, че човек е произлязъл от Бога, но как, и той сам не знае – никакви факти няма на лице: картини няма, образи няма, форми няма. – Какво трябва да прави? – Да вярва. – Вярването не разрешава въпроса. Други казват, че човек е произлязъл от маймуна. Кое от двете твърдения може да се приеме за истинно? Как е възможно човек да е произлязъл от Бога, а да не прилича на Него? Или как е възможно да е произлязъл от маймуна и да не прилича на нея? Маймуната има опашка, а човек няма. Маймуната е космата, а

човек има гладко лице. Как е възможно тогава, човек да не прилича на своята майка и на своя баща?

Това са въпроси, които и досега представят спор между учените, които изучават нещата нагледно, по техния външен вид. Обаче, да изучава човек нещата нагледно, това още не значи да е проникнал в същината им, да се е домогнал до истината. Човек не може да се произнесе за бъдещето на едно дете само по неговата външна форма. За да се произнесе за бъдещето на детето, той трябва да изучи законите, по които е построено то: да измери големината на главата, на лицето, на цялото му тяло. Това може да се постигне чрез ред математически и геометрически изчисления и измервания. Само при тези данни може да се предскаже, какво ще излезе от едно новородено дете. Ако между мерките на главата, на лицето и на тялото няма известна хармония, от това дете нищо добро не може да се очаква. Когато казваме, че човек е творец на съдбата си, т.е. може да създаде това, което иска, ние подразбираме, че преди да са се проявили нещата, ние можем да ги създадем в тяхната идеална форма. Проявят ли се веднъж, по никой начин не можем да ги измним. Например, агнето по никой начин не може да се откаже от пътя на своята майка и на своя баща. Колкото и да морализира вълкът своето малко, в края на краищата то неотклонно ще върви по пътя на своя баща. Колкото и да го съветва да не яде месо, вълчето няма да се откаже от него. То даже ще се опитва да убеди баща си, че само чрез месната храна ще стане силен, смел вълк. Така са се хранили неговите деди и прадеди, така ще се храни и той. Рече ли да се храни с трева, той ще мине за първокласен глупак. От гледището на вълка, овцата е първокласен глупак, волът – голям бездарник, а човекът – най-немилостивият експлоататор. Защо човек е експлоататор? – Защото не го оставя свободно да взима овце от стадата. Вълкът казва за човека: Чудно нещо никакво благородство, никаква човещина не виждам в човека. На всяка стъпка ме следи, не ми позволява да си хвана една овца. Човекът пък казва за вълка: Жестоко нещо е вълкът. Нищо друго не мисли, освен да напада овцете и да ги души. Какво представя вълкът? – В природата вълкът представя символ на известни склонности, присъщи на един изопачен живот. В живота на овцата пък има нещо глупаво. Като не знае какво да прави, тя казва: Сега ще си изработя вълна, да се облека с нея, да осигуря живота си. Тя не подозира даже, че за тази вълна, именно, хората взимат ножици и я стрижат. Това, на което тя е разчитала и разчита, хората го снимат от гърба ѝ и я оставят отново да работи. За да узаконят разбиранията си и своите постъпки, хората казват, че като е създавал света, Бог е подчинил всички животни на човешката воля, той да постъпва с тях, както намира за добре. Наистина, Бог остави животните да служат на хората, но последните трябва да постъпват разумно с тях. Отклони ли се човек от тази Божия наредба, ще го сполетят най-големи нещастия.

Въпреки това, човек се отклони от Божиите заповеди, от първичния живот, заради което и до днес носи последствията на това отклоняване. Като се е отклонил от правия път на живота, човек е внесъл злото в себе си.

Сега, като говоря за злото в човека, вие не трябва да се смущавате. Застанете в положението на слушатели и слушайте само, какво ви се говори. Коя е причината за съществуване на злото? – Неразумността, невежеството в човека са причина за съществуване на злото. Например, има ли нещо лошо в копането на рудите, в добиване на желязната руда, в обработването й на разни предмети – ножове, саби, брадви? – В това няма нищо лошо. Напротив, по този на-чин се създава работа на хиляди хора. Някой учен прави изследвания и изчислява, че на еди-каква си дълбочина в земята има желязна руда. Идват работници, изкопават рудата и я поставят в пещи, да се стопи, да отделят желязото от сгурията. От това желязо правят различни железни изделия. С тези изделия започва голяма търговия. Хората се радват, че имат възможност да печелят. Обаче, по невнимание, детето взима един железен нож да си играе и се натъква на него. Кой е причина за това зло – ножът или детето? – Причината се крие в невежеството, в невниманието на детето, или в непредвидливостта на ония, които са правили ножовете. Ако всеки нож беше поставен в ножница, никакво нещастие нямаше да се случи. Следователно, когато желязото се оформи в нож, последният, сам по себе си, ще причини някакво зло. Направите ли една бомба, сама по себе си, тя причинява зло. Тя крие в себе си мисълта на своя създател да руши, да убива, да причинява пакости. Понякога създателят на бомбата, без да е мислил зло на човека, може да убие с нея някой учен, който работи с бомбата, изследва направата и състава й. Кой е отговорен за това зло? – Много причини има за съществуване на злото. Тези причини трябва да се изучават.

„Вашите очи са блажени, защото гледат, и ушите ви, защото чуват". С други думи казано: Блажени са очите, които виждат правото отношение, което съществува в света. Блажени са ушите, които слушат и разбират разумното Слово. Божественото изисква от човека и да вижда, и да слуша само онова, което трябва, което е необходимо за неговото повдигане. Рече ли човек да вижда и да слуша това, което не му е необходимо, той е обикновен човек. Съвременните хора страдат, понеже виждат, слушат, и правят това, което не им трябва. Благодарение на това те са усложнили живота си. Вземете, например, полиците, които хората са създали – едно от великите изобретения на XIX в. Във финансово отношение полицата е едно улеснение за търговците, но едно време хората не си служили с нея. Въпреки това, животът им е бил по-добър. – Защо? – Понеже те не продавали своето бъдеще. Днес хората продават своето бъдеще: взимат пари на заем, дават полица с определен срок, да я изплатят в бъдеще.

Българите и досега още плащат полици от миналото си. Едно време те са яли и пили, но сега вече се повдига въпросът за изплащане на дълговете и то в най-кратък срок. Който е измислил полицата, той е имал добро намерение, да улесни хората в материалните им сделки. Наистина, щом се намери в някакво материално затруднение, човек казва: Ще направя един заем, да подобря материалното си положение. – Какво се постига чрез заема? – Освен че нищо не се постига, но човек още повече обърква сметките си.

Следователно, единственото нещо, което човек трябва да се стреми да постигне, това е животът. Човек трябва да преустрои живота си, да го нагоди според законите на разумната природа. За да се домогне до тия закони, той трябва да бъде умен. Природата обича умните хора. С глупавите тя се справя по своему. Като говоря за полиците, това не значи, че не трябва да си служите с тях. Подписвайте полици, но всякога помнете, че те трябва да се изплащат. Знаете ли, какво значи да изплатиш една полица? Много хора са разрушили живота си от изплащане на полици. Някои даже са посягали на живота си. Не е лесно да изплаща човек полици. Когато прави заем, човек трябва да вземе пред вид всички условия, да размисли, ще може ли да изплати дълга си като честен, разумен човек. Ако не можеш да посрещаш задълженията си, не взимай пари на заем. Не туряй на гърба си по-голям товар от този, който можеш да носиш. Хората правят заеми, разширяват се все за сметка на бъдещето. Те мислят, че по някакъв начин щастието ще ги озари, и те ще станат богати. Те мислят, че щастието се крие в богатството. В края на краищата те се убеждават, че богатството и щастието не се придобиват по законите, по които хората живеят. Особени са законите, по които се придобива щастие и богатство. За да бъде богат, човек трябва да бъде добър, умен и честен. Без тези качества човек не може да бъде богат. Богатството е сила, с която малцина могат да се справят. Богатството е потенциална енергия, която в ръцете на разумния човек се превръща на кинетическа. С тия пари той помага на ближните си, защото знае, че те не са негова собственост. В парите е вложен трудът на хиляди поколения. Богатството, с което човек разполага, принадлежи не само на него, но и на съществата, които са живели хиляди години преди него. В богатството на човечеството се крие живота на хиляди животни и растения, както и трудът на милиони хора. Златото, което всеки човек, всеки народ притежава, е равноценно на енергията, която природата е вложила, както в отделния човек, така и във всеки народ.

Мнозина мислят, че всеки човек може да бъде богат и да разполага с богатството си, както разбира. Не, природата е крайно справедлива. Тя не е разточителна, вследствие на което държи сметките си в голяма

изправност. Ако някой иска да направи заем от една от природните банки, природата ще му даде само толкова, колкото му са нужни в дадения момент – ни повече, ни по-малко. Банките на земята дават някога на човека повече, отколкото трябва, а някога по-малко. В това, именно, седи злото. На човека трябва да се дава точно толкова, колкото му е потребно за случая. И той трябва да употреби даденото точно за това, за което му е нужно. Ако ти са дадени пари за къща, къща трябва да си направиш. Ако ти са дадени пари да учиш, трябва да се учиш.

Употребиш ли ги за друго нещо, ще ги платиш със сложна лихва. Не взимай пари на заем, за да се жениш. Ако е въпрос да се жениш, за да научиш нещо, обърни се към разумната природа. Тя разполага с различни методи, чрез които може да учи всички хора. Какво правят хората? – Мома търси момък, тя да го възпитава. Момък търси мома, той да я учи. Обаче, щом мъжът и жената се научат и станат учени хора, веднага ги викат горе, в невидимия свят, да ги назначат на служба. Щом вземат жената на някой мъж, или мъжа на някоя жена, те започват да страдат. Те казват, че животът е пълен със страдания и нещастия, че няма смисъл да се живее и т.н.

Сега, като се намврят в затруднения, хората прибягват до Христовите думи и цитират, какво е казал Христос. С това те искат да кажат, че са християни, че имат известен морал в себе си. Защо са християни? – Защото вярват в Христа. Въпрос е, доколко вярват в Христа. Въпреки всичката им вяра, светът не се оправя. Но и безверието не оправя света. Слушате някой да говори, че вярва в Христа. Той вярва в Христа, но само в онова, което му понася. Значи, той вярва в едно, а не вярва в друго. Емил Зола бил голям фаталист. Когато му предстояло да пише някакъв нов роман, той първо написвал няколко номерирани билети, турял ги в една кутия и, след като ги размесвал добре, изваждал един от тях. По числото на билета той гадаел, добре ли ще бъде посрещнат романът му, или ще претърпи неуспех. Ако числото се оказвало благоприятно за предстоящата му работа, той започвал да пише с вдъхновение. Макар и голям реалист, Емил Зола вярвал в числата, а в много други неща не вярвал.

Всички религиозни казват, че трябва да се втурва в Бога, но какво нещо е вярата, и те не могат да определят. Наистина, никой не може да даде точно определение за понятието вяра. Да вярва човек абсолютно в Бога без да се съмнява, без да се колебае и да е готов да изпълнява Неговата воля, това е особено състояние, което не се поддава на никакво определение, на никакво описание. Да вярваш в Бога, това значи, да не правиш никакви погрешки. Правиш ли погрешки, твоята вяра не е абсолютна. Кой смъртен човек не прави погрешки? Тъй щото, говорим ли за вярата на

обикновените хора, ние наричаме тяхната вяра „вярване". Те не са дошли още до истинската, до абсолютната вяра. Истинската вяра може да се изрази само чрез закона на любовта. Когато съвременните хора разберат любовта като мощна сила, като велик двигател на съзнателния живот, като причина за създаване на живота на хората, като условие за пресъздаване на сегашните закони в обществата и народите, можем да кажем, че те имат възможност да я приложат. Според съвременните закони хората бесят, затварят престъпниците. – Защо? – Защото разбиранията им са такива. Любовта им още не е съвършена. Прави са хората, когато бесят и затварят престъпниците, но те трябва да правят това според законите на природата. Природата дава право на хората да бесят престъпника, но само при условие, да го обесят на въже, плетено от абсолютно праведен човек. Ако се намери такъв човек и той изплете въжето, свободно можете на него да обесите един престъпник. Не срещнете ли такъв човек, нямате право да бесите човека. При първия случай няма да ви държат отговорни, но при втория случай, отговорността ви е неизбежна. Днес хората бесят и убиват престъпниците, без да имат въжета и револвери, изработени от свети, праведни хора, без никаква мисъл за отговорността, която носят. – Не, вие имате право да бесите и убивате хората само с въжета и револвери, изработени от праведници, които не знаят, що е грях и престъпление. Речете ли да бесите и да убивате с въжета и револвери, направени от престъпници, от хора, пълни с грехове, вие ще носите последствията на своите дела. И след всичко това сегашните хора говорят за морал, за култура. Какъв е техният морал? Каква е тяхната култура? Те имат морала и културата на хора, на които очите не са блажени, че гледат и ушите не са блажени, че слушат.

Христос казва: „Блажени са очите, защото гледат, и ушите, защото слушат". Мнозина четат Евангелие, но малцина го разбират. Без да го разбират, всички твърдят, че трябва да вярваме в Христа. Колкото за вярващи в Христа, светът е пълен с такива. Днес има 500 милиона християни: майки, бащи и деца – все вярващи в Христа. Ако Христос се яви днес между своите последователи, те ще Го приемат ли? – Няма да Го приемат. Те няма да Го познаят. Щом не Го познават, те ще си кажат: Ето един самозванец! Те знаят, че Христос е на небето и, ако слезе на земята, слизането Му ще бъде по съвсем друг начин от този, по който се е явил между хората. Едни не искат Христос да дойде на земята още сега, а други искат Христос да дойде още докато са те на земята. Първите не искат Христос да дойде на земята, защото имат да дават; вторите искат още днес да дойде Той на земята, защото имат да взимат. И едните, и другите са на крив път на разбиране. Когато и да дойде Христос на земята, Той нима да се занимава с взиманията и даванията на хората. С взимания и давания може да се занимава обикновеният човек, но не и Христос. Друга задача

има Христос на земята. Хората сами трябва да оправят материалните си работи, а за духовните – трябва да се учат от Христа. Идейният живот се различава коренно от материалния.

Сега, аз изнасям тия неща, за да видите, доколко човек се е отклонил от правия път. Щом съзнаете това, вие трябва да работите за изправяне на своя живот. Не е въпрос, да се моли човек по цели дни. Ако искате нещо от разумен човек, достатъчно е един път да му се помолите. Ако трябва да ви даде това, за което се молите, той ще ви го даде изведнъж. Няма защо да му се молите по десет пъти за едно нещо. Трябва ли да се молите на Господа много пъти за едно и също н що? Ако това нещо трябва да ви се даде, достатъчно е един път да се помолите и ще го имате. Не трябва ли да ви се даде, колкото и да се молите, молитвата ви ще остане глас в пустиня. За какво се молят хората най-много? – За пари. В парите се крият някакви условия. Следователно, чрез добрите условия вие искате да улесните живота си. Ако по някакъв начин спечелите пари, вие забравяте, че сте ги искали, за да подобрите живота си с тях, но веднага си купувате къща, която мобелирате добре, и започвате да живеете нашироко: ядете, пиете, веселите се. В края на краищата пак оставате без пари. Парите имат смисъл за човека дотолкова, доколкото могат да подобрят живота му. Разумният човек използва парите си за купуване на книги, да чете от тях онова, което великите хора са писали за подобряване на живота, за придобиване на истинско богатство.

Като слушат да говоря така, мнозина казват: Това са отвлечени работи. Ние живеем в реалния свят. Имаме деца, трябва да се грижим за тях.

— Мислете, без да се грижите и безпокоите. Чувствайте, без да се притеснявате. И Христос мислеше и чувстваше, но възкръсна. Казано е за Него, че кървав пот е излизал от порите му. Това показва, че е преживял голямо сътресение. Не е лесно за човека да мине през такова голямо напрежение. Само велики хора като Христа могат да минават през такива изпитания. Докато е бил на небето, Христос мислел, че лесно се живее на земята. Обаче, като слезе на земята, Той видя, че това не е лесно. Той се намери пред една мъчна задача и каза: „Господи, ако е възможно, да се отмени тази задача". Тук се яви борба в човешкото естество на Христа. Човешкото страда, а не Божественото. То се обърна към Бога с молба да се отмени тази чаша, да му се даде още малко кредит. Като видя, че волята Божия е друга, Божественото начало в Христа надделя и Той каза: „Господи, да бъде Твоята воля! В Твоите ръце предавам духа си." Ако всеки човек би решил задачите си по този начин, това значи, че е разбрал Бога. Какво чувате днес от устата на съвременните хора? Те казват, че никой не е виждал Бога и не може да Го види. Задайте този въпрос на младия момък,

който се е влюбил в една красива мома и чуйте, какво той ще ви каже. Той ще каже, че в очите на младата мома е видял Бога. Първият поглед, който тя е отправила към него и с който го е пленила, е Божествен поглед - лъч, който е излязъл от Слънцето на живота. Подир този лъч, именно, той тича. И момата, която се е влюбила в младия момък, тича подир Божественото, което за пръв път е видяла да излиза от неговите очи. Така трябва да гледат младите моми и момци на любовта и да я пазят грижливо да не залезе.

Какво представя любовта? – Нежно цвете, което грижливо трябва да пазите от бури и ветрове, от слана и мраз. – Що е любовта? – Свещената книга, в която Бог е написал и продължава още да пише всичко, което е ставало и става от създаването на света досега. Разумният всеки ден отваря по един лист от тази книга и чете, изучава великите тайни на Битието. Как завършва любовта на съвременните млади? Щом се оженят, те веднага влизат в прозата на живота. Мъжът иска от жена си да му готви добре, да се грижи за къщата, за реда в нея. Тя не е свободна нито един момент да помисли за нещо по-високо от всекидневната си работа. Такова било предназначението ѝ. Да, такова е предназначението ѝ, но не от природата, а от изопачените човешки разбирания. Минават година, две, три, раждат се деца, грижите се увеличават, хармонията между тях се нарушава. Заедно с хармонията, и любовта между мъжа и жената изчезва.

Какво представя семейството? – Оркестър. Бащата и майката са диригенти, а децата – музиканти в този оркестър. Когато майката се умори да учи малките музиканти да свирят, тя казва на бащата: Вземи малко този музикант, поноси го на ръце, покажи му, как трябва да свири. Бащата взима детето на ръце, пее, свири му, но то не разбира, продължава да плаче. Най-после бащата го предава пак в ръцете на майката и казва: Не е моя работа да се занимавам с този простак. Това е работа на жената. – Не, мъжът и жената в семейството могат да бъдат щастливи само тогава, когато и двамата взимат участие в възпитанието на детето. Когато взимат участие във възпитанието на близките си, с тях заедно те придобиват известни блага. Всяко добро или зло, което правим на другите, правим го и на себе си. И обратно, всяко добро или зло, което правим на себе си, правим и на другите. Ако онеправдава ближния си и му създава страдания, едновременно той причинява страдания и на себе си. Не мислете, че ако ближният ви страда, вие ще бъдете щастливи. Такъв закон в света не съществува.

При един цар довели двама души да ги съдят. Царят запитал единия от тях: Кажи, какво наказание искаш да ти се наложи? Ще знаеш, обаче, че каквото наказание пожелаеш за себе си, същото ще се наложи и на

другаря ти. – Ударете ми тогава 50 тояги. Царят заповядал на слугите си да наложат на първия определеното наказание. Слугите започнали да му удрят 1, 2, 3, 5, 10 тояги. Като дошли до числото 25, подсъдимият казал:Спрете тук! Аз имам другар, на когото трябва да наложите същото наказание. По заповед на царя, слугите ударили и на втория 25 тояги. Какво показва този пример? Оттук виждаме, че човек не може да мине незабелязан от природата. През своите митници, тя не пропуща никого безнаказано. От създаването на света досега не се е срещнал човек, който, след като е престъпил Божиите закони, да е живял щастливо и да е станал гениален. Всеки, който се е повдигнал, който е живял щастливо, той е вървял в съгласие с Божиите закони. Да изпълнява човек Божиите закони, това не значи, да се ограничава. Човек може да бъде слуга, но щом изпълнява Божиите закони, навсякъде ще бъде приет с уважение и почитание. Той може да бъде и цар, но не изпълнява ли великите закони на живота, никой няма да го почита. Положението, което човек заема, и богатството, с което разполага, не могат да го направят истински човек. Колкото злато да пренесе магарето на гърба си, все магаре ще си остане. Аз не употребявам думата „магаре" в лош смисъл. Напротив, аз влагам в магарето добро съдържание. Тази дума е произлязла от думите „маг" и „хахарец". Думата „маг" означава философ, учен човек, а „хахарец" – земя. Значи, някога магарето е било някакъв философ, който е дошъл на земята да разрешава един сериозен въпрос. Като не е могъл да го разреши в положението, в което се намирал, той пожелал да вземе по-долна форма, магарешка, а оттам постепенно да се повдига, докато дойде до онази степен на развитие, че правилно да разрешава мъчните задачи на живота.

Сега, за да изясня мисълта си, ще приведа един пример от романите на един виден европейски писател. Дали този пример е действителен, или не, това е друг въпрос. Според мене, реалността в живота е една възможност. Всяка реалност произтича от една възможност. Значи, между реалността и възможността има известна зависимост. В романа на този писател се описва любовта на един млад поет. Той се влюбил в една млада, красива княгиня, която била много скромна, добродетелна мома. Тя всеки ден отивала сама на пазара, да си купува плодове. Поетът я причаквал на определено място и предлагал да носи покупките ѝ. Тя го поглеждала и му давала кошницата с плодове да я носи до дома ѝ. Като стигал до вратата на нейния дом, той се спирал и предавал кошничката ѝ. Тя бръквала в джоба си и му давала нещо за възнаграждение на неговия труд. Той взимал възнаграждението си, навеждал се, целувал ръката ѝ, внимателно се покланял и си отивал. Така тя му станала редовна клиентка.

Питам: Какво е придобил този поет, като носел всеки ден кошницата на младата княгиня? – Все е придобил нещо. Парите, които поетът получавал

от своята възлюбена, турял в специална кесия, на която много се радвал. Разумно ли е постъпил поетът, като не е изказал любовта си? – Разумно е постъпил. Той имал високо разбиране за любовта, затова не се изказал. Любовта е толкова по-силна, колкото по-дълго време остане неизвестна. Щом се определи, тя губи силата си. При сегашното си развитие, човек не вижда любовта, но само я чувства. Като сила любовта действа само един момент, но влиянието ѝ е продължително. Допре ли се до някакъв предмет, тя изчезва. Моментът, в който любовта се проявява, е кратковременен, като този на светлината, вследствие на което един момент не прилича на друг. Моментът на светлината, при който започнах тази сутрин беседата, отдавна е отлетял. От този момент досега са минали множество моменти, всеки от които е на хиляди километри вече от нас. Светлината, която този момент е при нас, е съвършено различна от нейните предишни и последващи моменти. Отдето и да иде, светлината взима част от своя живот и го отнася със себе си.

В природата съществува един закон, според който, ако човек не е в съгласие с нейните велики закони, светлината ще се докосне до него, без да може той да възприеме нещо от нея, и ще се върне назад. И след това, той трябва да чака месеци или години, отново да го посети светлината, при същото положение, в което никога се е намирал, да вземе нещо от него и да му даде нещо ново. Който живее правилно, той ще се намира под влиянието на правилната обмена между онова, което е минало, и новото, което всеки момент иде. За да се ползвате от влиянието на светлината, не е нужно да вярвате в нея, но всеки момент да изпитвате нейното въздействие. Това не значи, че човек не трябва да вярва в онова, което хората са опитали и преживели. Ако вярата не разрешава въпросите на живота, безверието още по-малко може да ги разреши.

Съвременните хора страдат, благодарение на безверието. Голяма част от техните нещастия се дължат именно на безверието им. Безверието лишава хората от благата, които живата природа им е определила. Да вярва човек, това влиза в закона на любовта. Вярата определя посоката на движението на любовта. Колкото по-силна е вярата на човека, толкова по-сигурно той следва закона на любовта. Когато любовта посети човека, той започва правилно да расте и да се развива. Сърцето на талантливия, на даровития човек е винаги спокойно. Бездарният, обаче, винаги се вълнува. Човекът на любовта знае, че каквито пертурбации и да станат с него, каквито мъчнотии и страдания да преживее, нищо не е в състояние да отнеме неговия вътрешен мир. Щом мисли, щом има съзнание и разбиране за нещата, нищо не може да наруши спокойствието на неговото сърце.

Сега, когато се говори за нещо положително в живота, в мнозина се явява

вътрешна реакция. Те започват да противодействат на казаното и се провикват: Докато човек се води по този ум, гладен ще умре. – Прави са тия хора. Докато човек живее без вяра, докато отстъпва от великите Божии закони, той и гладен, и сиромах ще умре. Всички болести в света се дължат, именно, на това вътрешно отклоняване на хората от правия път, от великите закони на Битието. Дали вярват в това или не, дали го съзнават или не, това не е важно. Фактите, обаче, са на лице.

Сега ние говорим за онази вяра, която от нищо не се разколебава и която пред нищо не отстъпва. Ако вярата на човека не е в състояние да го излекува, тя не е никаква вяра. Какво правят съвременните хора? Щом заболеят, те веднага търсят лекари, и колкото по-богато ги възнаграждават, толкова по-големи резултати очакват. – Не, истинският лекар не лекува с определени такси. Той постъпва като младия поет: колкото и да му дадат като възнаграждение за неговия труд, той е доволен. Кошницата с плодовете на младата княгиня представя болестта на човека. Влюбеният поет пък е лекарят, който се влюбва в болестта и се заема да я носи, да облекчи положението на княгинята. Като я поноси няколко деня наред, болестта ще си отиде. Идеализъм се изисква от сегашните хора. Адвокатът се радва, че станало убийство някъде, защото ще се води дело и той ще се заеме да защищава убиеца. Романистът се радва, че му се представя добър сюжет за написване на нов роман. Свещеникът се радва, че в това престъпление все ще се намери някое от замесените лица да се разкае и да дойде при него да се изповяда.

След всичко това, хората говорят, че светът трябва да се оправи. Светът ще се оправи, само когато хората дойдат до положението на влюбения поет, да носят кошницата на младата княгиня, без да очакват нещо от нея. И адвокатът, и лекарят, и свещеникът трябва да носят тази кошница и, каквото княгинята им даде, да бъдат благодарни. – Ама аз съм свършил университет, трябва да определя цената си. – В природата няма никакви определени цени. Невъзможно е човек сам да определи цена за работата, която е свършил. Колкото и да се плати на човека за труда, за работата, която той е свършил, все пак ще остане неоценен. Ако светията копае лозе, то ще даде десет пъти повече грозде, отколкото, ако грешник го е копал. Каква надница ще платите на светията за работата му? Значи, ако на грешника се определи надница от 50 лева, на светията трябва да се плати десет пъти повече. Дойде ли до плащане на труда, и от работника, и от господаря се иска съзнание, благородство: работникът да е доволен и на най-малкото, което му дават, а господарят да се стреми винаги да плаща повече, отколкото е определено за даден труд.

Докато живеят със старите си разбирания, хората неусетно ще се намерят

пред старостта и ще започнат да се оплакват, че краката им не държали, че очите им отслабнали и т.н. Като не могат сами да си помогнат те търсят лекари. Достатъчно е малко да заболеят от глава, гърди, стомах, очи, за да се предадат в ръцете на лекарите. Рече ли им някой, че и с вяра могат да се лекуват, те веднага се противопоставят. Да вярва човек в Бога и да уповава на Него, те считат това за заблуждение. Който върви в правия път на живота, той е здрав човек. Дойде ли болестта при него, той я приема приятелски, разговаря се с нея, слага й трапеза, да яде и пие. Като се нахрани и напие добре, той заповядва на слугите си да я вържат здраво и изнесат далеч някъде в гората, там да я развържат и освободят. Ако човек сам не може да се справи с болестите и с мъчнотиите, никой друг не може да му помогне. Затова е казано: „Помогни си сам, за да ти помогне и Господ".

В едно старо еврейско предание се говори за любовта на Соломон към овчарката. Там се разправя, че той не очаквал на другите да му помогнат да я види, но сам отивал при нея, дегизиран, да вземе от млякото, което тя издоявала от овцете си. Когато успявал да вземе от млякото на нейните овце и да се разговори с нея, той се връщал дома си разположен и написвал нещо хубаво. Неговата книга „Песен на песните" е написана под влияние на любовта му към тази овчарка.

Питам: Колко от съвременните хора са готови да отидат дегизирани при възлюбената си и с часове да чакат да я видят, да й кажат една дума, без да й се открият? Ще кажете, че сте заети, че имате много работа. Съвременните хора, учени, писатели, поети, приличат на млада мома, която с часове седи пред огледалото и прави веждите си черни, а страните и устните си – червени. Ако се случи да тури повече боя, отколкото трябва, тя взима част от боята и размазва останалата. Така постъпва и поетът, и писателят. Като напише нещо, което не му харесва, той го заличава и отново започва да пише. Докато сам не хареса това, което е написал, той все го заличава. Поетът, писателят, ученият трябва да пише и да говори истината. Хората не трябва да се залъгват. Искаш ли да кажеш мнението си за някой човек, кажи му направо, без обиколки. Кажи му: Приятелю, ти си добър човек, но обичаш да послъгваш. Или: Приятелю, сладко говориш, но каквото обещаваш, не изпълняваш. Не е въпрос да унижите човека, но каквото му кажете, да е вярно, и той да вземе мерки, да се изправи. Ако видите, че сте прекалили в думите си, вие трябва да се извините и да кажете, че сте готови да свалите 75% от думите си и да оставите само 25% – чистата истина.

Като ученици на живота, вие се стремите към една велика наука, която наричаме „математика на числата", а при това не сте готови да направите

по едно малко добро. Станете ли сутрин от сън, веднага поставете в себе си желанието днес да направите на кого и да е поне едно малко добро. Щом дойдете до математиката на числата, вие трябва да се заемете с изучаване на точките, на отношенията, които съществуват между тях, както и с реалните и въображаеми числа. Например, при движение на точката в една посока се образува права линия. При движението на две точки в две различни посоки се образува плоскост. При движението на три точки в три различни посоки се образува тяло. Според развитието на съзнанието си някои хора приличат на линия, други – на плоскост, а трети – на тяло. Като срещнете един човек, вие трябва да познаете, линия ли е той, плоскост или тяло. Щом разберете човека, вие ще можете да се нагодите според неговото съзнание, да влезете в положението му и да не го съдите. Трябва ли да съдите охлюва, че се движи само по права линия? Охлюв е той, движи се само напред и назад. Трябва ли да съдите животното, че се движи в плоскост? Съзнанието на животното е ограничено, няма защо да го съдите. Човек, обаче, се движи в три измерения. Ще дойде ден, когато той ще живее съзнателно в четириизмерния свят. Докато дойде до това положение, той трябва да проявява благородството си, да гледа на ближния си като на човек и да се стреми да събуди в него човешкото и Божественото, а не животинското.

Христос казва: „Блажени сте, защото гледате и чувате". Има неща, които човек днес вижда и чува. Има неща, които той ще вижда и чува в бъдеще. Когато детето се роди в някой дом, първата работа на майката и на бащата е да измерят правата линия, която то представя от себе си. После, с постепенното му растене и развиване, те трябва да изучават отношенията на точките в неговите прави линии, в неговите плоскости и в самото тяло, което то носи. Като правят тия измервания, те ще видят, че човек представя великата вселена, великия космос, изнесен на физическия свят в миниатюр. Къде е човекът, ако вие не виждате правилното, хармонично съчетание между неговите линии, плоскости и тела? Къде е човекът, ако не виждате функциите, които изпълняват линиите, плоскостите и телата в него? Бъдещето разкрива пред човека онази наука, посредством която той може да намери начин за развиване на своите дарби и способности. Много хора са родени талантливи, но като не са знаели, как да развиват дарбите си, останали са обикновени, посредствени хора. Всяка дарба е зародиш, семка в душата на човека, за развиването на която са нужни специални условия. Развитието на дарбите не е механически, но съзнателен, разумен процес. Дарбите и способностите на човека са живи сили, за развитието на които е нужна съзнателна работа.

„Блажени са очите, които виждат, и ушите, които чуват". Ако чрез очите си ние не виждаме реалността на нещата, и ако чрез ушите си не схващаме

разумността, къде остава човекът? Да виждаме реалността на нещата и да схващаме тяхната разумност, това е възможното, към което човек трябва да се стреми. Вън от това, човек се забавлява само. Невъзможните неща, с които човек понякога се занимава, са забавления, а възможните неща са реалности. Реалността на нещата, обаче, не седи в тяхната външност. Добре е яденето да има ред приправки, да има красив външен изглед, но това не определя неговата доброкачественост. Яденето се определя, не само от своите външни качества, но и от своето вътрешно съдържание. Всяка дарба, всяка способност в човека се определя, не само от нейните външни прояви, но и от ония скрити сили в нея, които постепенно се развиват, докато един ден се проявят, като цъфнал цвят, във всичката си красота и величие.

Днес хората се занимават повече със злото, с отрицателното в света, а по-малко с доброто. Те трябва да излязат от областта на злото, от мътния извор, в който са попаднали и да влязат в Божествения извор, да разберат, защо са дошли на земята и какво е тяхното предназначение. Като стане от сън човек трябва да знае, какво му предстои да извърши през деня. На утрешния ден пак трябва да знае, какво му предстои да работи. Няма ли човек пред вид, какво днес трябва да извърши, неговият живот няма смисъл. Ако отсега нататък хората търсят приятелите си, ако отсега нататък определят, с какво да се занимават, техният живот е свършен. Човек слиза на земята със строго определена задача, която трябва да реши. За да реши задачата си правилно, човек трябва да държи в ума си нови, прогресивни мисли. Ще кажете, че за да изпълни своето предназначение, човек се нуждае от вяра. – Ако вярата на човека обединява всички хора, като дава свобода, простор на техните действия, тази вяра има смисъл. Иначе, тя е безпредметна. Свобода е нужна на човека, за да разбере истината. Вън от свободата, истината е неразбрана. Дайте на човека разумна свобода – да мисли, да чувства и да действа правилно, и го оставете. При това положение, той сам ще дойде до истината и ще се освободи от всички ограничения, от всички заблуждения и несгоди. За да се домогне до истината, човек трябва да търси обществото на добри, на свети, на талантливи и на гениални хора.

Казват, че гениалните хора били малко смахнати, че „дъската им хлопала". – Не, при днешните условия на живота, геният представя една завършена форма. Светията представя друга завършена форма. Учителят – трета завършена форма.Поставени на стъпалата на човешкото развитие, Учителят заема най-високото стъпало. После иде светията, а след него – геният. Забелязано е, че на всеки сто години се раждат по два гения и по един светия, а на всеки две хиляди години – по един велик Учител. Геният, светията и Учителят са хора, които слизат от възвишения свят, дето владее

висок морал, висш порядък. Ето защо, за да се развива правилно, обикновеният човек трябва да се стреми към гения, към светията и към Учителя. Който не носи в себе си зародиша на гения, на светията или на Учителя, той не може да бъде като тях. Младото поколение трябва да се поощрява от добродетелите на великите хора и да се стреми да ги подражава. И старият трябва да подражава на великите хора и да се стреми към тях. Ако старият мисли, че е остарял и не може да се подмлади, неговата старост не е на място. На санскритски език думата „стар" означава мъдрец, разумен човек. Следователно, ако със своята мъдрост, старият не вярва, че може да се подмлади, той не е истински стар. Младите вярват, че ще остареят, и остаряват. Обаче, като остареят, те не вярват, че ще се подмладят, вследствие на което спират в развитието си. Старият трябва да вярва, че може да се подмлади, да стане гениален човек, да приеме Духа Христов в себе си, да възкръсне. – Кога може да стане това? – Когато очите ви виждат и ушите ви слушат. Човек може да придобие всичко, което душата му желае, когато всеки момент той вижда света пред себе си такъв, какъвто първоначално Бог го е създал, а не такъв, какъвто хората го описват в книгите си. Човек може да постигне желанията и копнежите на своята душа, ако всеки ден вижда Онзи Бог, Който живее в цялата вселена, и навсякъде чува Неговия глас.

„Блажени са вашите очи, защото виждат, и вашите уши, защото чуват". Блажен си ти, който виждаш това, което великата природа разкрива пред тебе! Блажен си ти, който чуваш това, което великата природа ти говори!

9. Беседа от Учителя, държана на
27 октомври, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_10_30 Източници на живота
лекция пред общия окултен клас

ИЗТОЧНИЦИ НА ЖИВОТА

Размишление върху вярата.
Четоха се темите: „Качества на милосърдието и причини за обществената криза“.

Като слушам темите ви, забелязвам, че в тях отсъства онова вдъхновение, което по-рано съществуваше. Сега пишете по-малко. В това отношение вие приличате на онзи германски проповедник, който в първите години на своята работа проповядвал много добре, но след време изгубил вдъхновението си. Защо? Един ден германският император присъствал на една от неговите проповеди и останал възхитен от нея. На излизане от събранието, той казал на своя пръв министър, който го придружавал: Този млад, даровит проповедник трябва да се възнагради. Увеличете заплатата му, за да работи по-добре, да не живее в лишения. След две-три години гласът на този проповедник не се чувал вече. Той от време на време само държал някоя проповед. Това дошло до ушите на императора, и той запитал министъра си, коя е причината, че проповедникът престанал да държи своите хубави проповеди. — Много естествено! — отговорил министърът. Когато затлъстее, петелът престава да пее.

Сега, като писахте върху кризата, каква дума е тя? Гръцка. Криза съществува не само в обществения, но и в личния живот на човека. Казват, например, за болния, че се намира в кризата на своята болест. Това значи, че болестта е дошла до положение, което определя, ще живее ли болният или ще умре. На какво се дължи кризата? На недоимък на нещо. Кризата на болния се дължи на недоимък на живот. В широк смисъл на думата, недоимъкът на живот изопачава човешкия характер, вследствие на което внася известна дисхармония във всички негови прояви. Казват за някого, че станал безверник. Защо станал безверник? Защото има много да дава, не му достига нещо. Той изгубва доверие към кредитора си и търси начин да избяга, да се освободи от дълговете си. Като не разбират проявите на живота, мнозина мислят, че вярванията са причина за критичното състояние на човека. Не, дълговете са причина за състоянието, което човек преживява. Недоимъкът на средства за живот изопачава характера на даден човек. Ние наричаме безверник всеки човек, който не иска да плаща дълговете си. Вярващ пък е онзи, който е готов да плаща дълговете си.

Какво представя новото учение? Всеки който вярва, може ли да следва новото учение? Новото учение седи в новото разбиране и приложение на

любовта. Нов елемент влиза сега в света. Този елемент, именно, определя посоката на човешкото движение. Ако няма нов елемент в живота, няма да има нищо ново в света. Ново има в мислите, в чувствата и в постъпките на хората. И в Писанието е казано: „Ще им отнема каменното сърдце и ще им дам ново“. За новото сърдце говорят днес всички хора.

И тъй, като говорим за обществена криза, ние разбираме криза в живота на хората: парична криза, хлебна криза и т.н. Като настане хлебна криза, всеки започва да търси хляб. Ако срещнете човек, който не е ял десетина дена, ще видите, че едва се държи на краката си, едва говори. Нахрани ли се, силите му се възстановяват, и той върви смело, решително, с дигната глава. От недоимък в храната се явяват различни болести. Но болести се явяват и от пресищане. Ще кажете, че богатите ядат най-хубава храна. И това се случва, но срещате богати, на които вкусът е много изопачен, вследствие на което често употребяват нехигиенична храна. Ако отидете всред културни народи, каквито са германците, французите, американците, ще видите, колко неестествено се хранят. Понякога германците употребяват месо, което е преседяло няколко дена. Те не се замислят, какви пакости може да им причини това месо. Американците пък обичат в големите горещини да пият студени сиропи. Те простудяват гърлото си и сами си причиняват нещастия. Културни народи са и германците, и американците, но в тяхната култура липсва нещо съществено.

В културата на всички съвременни народи липсва нещо съществено, вследствие на което преживяват ред кризи, външни и вътрешни. Под думата „култура“, в тесен смисъл, разбираме обработване на семена на растения, на плодни дървета. В широк смисъл тази дума подразбира развитие на индивида, на семейството, на обществото, на народите, на цялото човечество. Днес всички говорят за новия елемент, който е влязъл в културата. Кой е този нов елемент? Любовта. Значи, любовта влиза в културата, с цел да я подобри, да я подигне и обнови. Влезе ли този елемент в културата, той ще внесе обрат във всички области на живота. Влезе ли в дом, дето има болести, той ще изгони болестите навън. Влезе ли в човека, той ще го преобрази, ще го превърне в нов човек.

Съвременните хора преживяват различни кризи: сърдечна, умствена и материална. Поради отрицателни чувства, обиди и огорчения, те са подпушили естествените си чувства. Внесли са известно наслояване в своето сърдце. Поради ред умствени противоречия и съмнения, те са внесли големи наслоявания в умствения си живот. И най-после, поради неразбиране великите закони на природата, те са изопачили своя материален живот. Днес те се нуждаят от нови енергии, от нови течения в

организъма си, да изчистят всички наслоявания, всички утайки на миналото, които са подпушили техния живот. Само любовта е в състояние да внесе тези нови енергии в живота, да освободи човечеството от чуждите вещества, останали в него от далечното минало. Както болестите се дължат на натрупване на чужди вещества в организъма, така и кризите в обществения живот на човека се предизвикват от чужди, отрицателни мисли, чувства и постъпки. Любовта е единствената сила, която е в състояние да освободи от тия чужди вещества и наслоявания, както отделния индивид, така и цялото човечество.

Като се намерят в затруднения, в лишения, хората започват да се оплакват, че гладни ще умрат, че децата им ще останат невежи и т.н. Да придобива човек знания, да стане учен, това не зависи от неговото материално състояние. Много богатски синове са останали невежи. Защо? Не са били способни, не са имали желание да учат. Учеността се определя първо от вложените дарби и способности в човека. След това вече идат материалните условия. На способния, те дават възможност да развие онова, което природата е вложила в него. На неспособния те могат да причинят по-голяма вреда, отколкото полза. За да се развива човек правилно, в ума и в сърдцето му трябва да има постоянен прилив на енергии. Прекрати ли се приижданeто на тия енергии, човек започва да остарява. Всяко остаряване води към втвърдяване. Както градинарят полива всички зеленчуци в градината, така и човек трябва да насочи мисълта си към всички центрове на мозъка си, да приижда към тях енергия, да ги храни. Полива ли само едни центрове, а други изоставя, той се развива едностранчиво.

Хората са нещастни поради това, че са едностранчиво развити. Казват за едного, че е отличен музикант; за друг казват, че е отличен поет. Ако музикантът и поетът се проявяват само в своята област, в музиката или в поезията, те не са истински майстори. Гениалният музикант е всестранно развит. Гениалният поет — също. Всеки обикновен музикант, поет, учен или художник е едностранчив. За обикновения музикант музиката е забава, а не е изкуство, нито творчество. За обикновения поет поезията е забава, а не творчество. В обикновен смисъл на думата и поезията е музика, защото в нея има ритъм, такт, стъпка, но това е външна страна на музиката.

Истинска музика, истинска поезия е онази, която засяга целия душевен живот на човека. Срещате един музикант, който е майстор-изпълнител. Друг музикант е майстор в творчество. Трети — в импровизация. Истинският музикант, или певец е силен във всички области. Той има всестранно развитие. Музикант, който има строго определен ритмус, се

отличава с голяма съобразителност. Той поставя нещата точно на време и на място. Тактът пък е особена музикална способност. Когато истинската музика, поезия и наука дойдат на земята, животът на съвременните хора ще се оправи. Преди две хиляди години още е казано, че е наближило Царството Божие на земята. Сега и аз казвам, че е наближило времето да дойде Царството Божие на земята. — Кога ще дойде това време? — Когато хората се домогнат до великата музика, поезия и наука, когато приложат великото изкуство за живеене в своите лични и обществени отношения.

Днес всички се запитват, кога ще изчезне злото в света. Казвам: Злото ще изчезне, когато хората престанат да хранят свинете си. Отворете своите кочини и пуснете свинете в гората на свобода. Докато коритата на свинете са пълни с каша, и дворът ще бъде пълен със свине. С други думи казано: Докато храните греха в себе си, той всякога ще има условия за живот във вас. Престанете ли да го храните, изпразните ли коритата, в които сте му туряли храна, той сам ще ви напусне. — Къде ще отиде? — В гората. — С какво ще се храни? — С корени. Ленивите хора създадоха греха и престъпленията в света. Българите често употребяват поговорката: „Накарай мързеливия на работа, да ти даде ум“. Наистина, ако накараш мързеливия на работа, той ще обикаля оттук-оттам, ще започне да те учи, как по-лесно да изкараш прехраната си, без да губиш сила и време. Той ще ти преподава различни теории за бедни и за богати, за неправдата в света, но никаква работа няма да свърши.

Следователно, за да стане господар на злото, на греха в себе си, човек трябва да работи. Природата прилага особени възпитателни методи към всеки, който не работи. Тя възпитава мързеливия чрез страдания, чрез болести, чрез сиромашия. Като му изпрати някаква болест, тя го заставя да се върти на една и на друга страна, да прави упражнения. Като здрав, той не е правил упражнения, не се е движил, не е работил, но сега, като болен, прави всичко, каквото болестта го кара, а същевременно изпълнява и съветите на лекаря. Природата не търпи нищо отрицателно: мързел, лъжа, измама, залъгвания.

Един млад поет изпаднал материално и отишъл при един банкер да иска една сума на заем. Банкерът не го приел лично, но като разбрал нуждата на поета, казал на слугата си: Кажи, че не съм в къщи. Няколко години след това банкерът имал нужда от поета и отишъл в дома му. Поетът подал главата си от вратата и казал на банкера: Поетът не е у дома си. — Как тъй? Аз чувам неговия глас. — Чудно нещо, отговорил поетът. Аз повярвах на твоя слуга, а ти на мене не трябва ли да вярваш още повече?

Като ученици, вие трябва да внимавате в своите прояви, да чистите

мислите, чувствата и постъпките си от всички чужди вещества, които са причина за ред болезнени състояния във вашия живот. Например, някой казва, че не му се работи. Това е болезнено състояние. — Не ми се мисли. — Това е болезнено състояние. — Тревожно, тежко ми е на сърдцето. — И това е болезнено състояние. За да се освободи от болезнените състояния, човек минава през големи страдания. Когато искат да заставят някого да каже истината, подлагат го на големи страдания. В турско време, когато са искали да заставят богатия български чорбаджия да каже, къде е скрил парите си, туряли на шията му нажежена желязна верига. Докато не е виждал нажежената верига, той не казвал, къде са парите му, и се представял за сиромах. Щом виждал нажежената верига, веднага казвал къде е скрил парите си.

Сега, като знаете, че енергиите на любовта са в състояние да освободят човека от всички наслоявания на миналото, не им туряйте бент. Колкото [и?] слаби да са тия течения, не прекъсвайте тяхното прииждане. Този прилив на енергии определя вашето съществуване на земята. Всяка Божествена вълна не е нищо друго, освен нов приток от енергии на любовта, който се втича в човешкия живот. Според Божествената наука, съществуват 12 източници или притоци на живота, но днес функционират главно седем. Астролозите наричат тия притоци зодии. Всяка зодия представя творческо течение в природата. От 12-те творчески течения пет са запушени, остават само седем. Астролозите са свързали тия седем течения със седемте планети. Меркурий е свързан с творческия принцип на конкретния ум. Венера — с любовта. Земята — с крайния материализъм. Луната — с въображението. Тя представя утробата, в която идеите се зараждат. Марс — с ония войнствени сили, чрез които човек си пробива път. Юпитер — с благородството. Сатурн — с разумността, с философията на живота. Свърже ли се с творческите енергии на тия седем източника, човек може да живее. Запушат ли се те, той е осъден на смърт. Като знае това, човек трябва да бъде внимателен, да не запушва нито един от тия притоци. Не само че не трябва да ги запушва, но той трябва да се стреми постепенно да отпушва по един от останалите пет. Като се отпушат и последните пет, човешката душа ще дойде в своето първично състояние, както някога е излязла от Бога. Когато всичките 12 източници в човека са отпушени, той се намира в положение на безсмъртие.

Мнозина казват, че човек не трябва да бъде смел. Не, смел ще бъде, убеждение ще има. — С наука, с философия не трябва да се занимава. — Не, ще се занимава и с наука и с философия. Някои казват, че любовта била празна работа. — Любовта е велика, мощна, творческа сила. Ако сърдцето не трепти от свещените чувства на любовта, човек е осъден на смърт. Ако умът не възприема светлината на мислите, човек е осъден на

смърт. Изобщо, ако не може да прояви благородството на своя характер, да разсъждава дълбоко философски, човек не може да се развива. Той не трябва да бъде повърхностен в своите заключения. Разсъждава ли повърхностно, утре ще чуете, че е умрял. Истинският философ не умира. За него смъртта е трансформиране, т.е. минаване от едно състояние в друго. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим."

И тъй, за да дойдете до положение да отворите запушените притоци на живота, вие трябва да имате прави разбирания. Тогава само ще излезете от хамбарите си и ще се посадите в земята, да изгниете и след време отново да изникнете. Това подразбира излизане от стария живот и влизане в новия. Това значи: ако при мъчнотиите, в които се намирате, не можете да приложите един от 12-те творчески принципи, да се посадите в него и отново да изникнете, вие нямате никаква сила. Къде е силата на новото учение? Да живее човек в новото учение, това значи, да е отворил път в себе си за възприемане на Божествения живот. Това не подразбира, че човек ще стане светия. Без да е светия, човек може да бъде образец на Божествения живот.

Светията, геният, Учителят са завършили своето развитие. Те слизат на земята между хората, да държат матура. И Христос дойде на земята да държи матура. Кървав пот излезе от порите на челото му, докато свърши матурата си. В какво се състоеше Неговата матура? Да отвори един от запушените източници. Той сам трябваше да намери този източник, сам да копае, да го отпуши и след това да покаже на хората нов път за спасение. Така постъпи и Мойсей. С тоягата си той удари канарата и вода потече от нея. След това той каза на хората: Оттук ще пиете вода. И Мойсей отпуши един извор. — Кой запушва изворите на живота? — Човешкият егоизъм. Следователно, за да не запушвате тия извори, откажете се от вашия егоизъм и престанете да живеете само за себе си.

Приложете новото, което иде в света. Новото се заключава в отхвърляне на егоизма и в прилагане на общия живот. Не задържай благата само за себе си, но ги споделяй с ближните си, като им покажеш, как трябва да обичат Бога. Труден е този въпрос, но е приложим. Казано е в Писанието: „Ако не обичаш брата си, когото си видял, как ще обичаш Бога, Когото не си видял?" Наистина, да обичаш Бога, Когото не си видял, е мъчна задача. Щом възлюбиш Бога с всичкото си сърдце, ти ще Го видиш. Правило е: Докато не възлюбиш Бога, ти не можеш да Го видиш. В човешкия живот е точно обратно: първо трябва да видиш някого и после да го възлюбиш. Мнозина запитват, как трябва да възлюбим Бога. Това е тяхна работа. Когато момата залюби някой момък, пита ли, как трябва да го люби? Както светските хора знаят, как да любят, така и вие трябва да знаете, как

да възлюбите Бога. Като възлюби Бога, човек става смел и решителен, жизнерадостен, готов за работа. Докато не е възлюбил Бога, човек се стреми към външно богатство. Обаче, всеки може да отнеме външното богатство. За човека е важно вътрешното богатство, което никой не може да отнеме.

Когато се говори на учени хора, мисълта, че човек трябва да възлюби Бога, може да се изрази с отношението А:Б. В това отношение А представя човека, който трябва да възлюби Бога — Б. Щом възлюби Бога и се свърже с Него, човек се изпълва със сили и мощ, може да разреши всички мъчнотии в живота си. Той ще има страдания, ще боледува, но всичко това ще счита за привилегия. Това са задачи за разрешаване.

Религиозните лесно разрешават мъчнотиите си, но на теория. Като видят някой човек в затруднение, те казват: „Повярвай в Господа Исуса Христа, и работите ти ще се оправят“. Аз казвам: Не запушвай източниците на живота си. Бъди внимателен, докато не си ги запушил. Запушиш ли ги веднъж, колкото и да вярваш, вярата няма да ти помогне. Отпушени ли са източниците на живота, ти можеш да не вярваш, но животът в тебе ще тече. Във всеки човек има вътрешна вяра, която в нищо не се разколебава. Докато тази вяра живее в него, източниците на живота му никога няма да се запушват. Опасно е тази вяра да не се изгуби. Ако някой казва за себе си, че вярва, а не е изпитал вярата си, тази вяра нищо не струва. Ако казва, че не вярва, но не е проверил неверието си, и това неверие не е валидно. Каквото говори, човек трябва да го е опитал. Последен има думата опитът.

Един англичанин работил усилено цели 20 години върху една хвърчаща машина. Той постоянно въвеждал нови приспособления към машината, но през всичкото време не направил нито един опит, да види, как хвърчи. След 20 годишна усилена работа, той оповестил във вестниците за своето откритие и определил деня и мястото, дето ще произведе своя опит. В определения ден и на определеното място се събрали голямо множество хора, да видят новото изобретение. Изобретателят погледнал самодоволно към публиката, с което подчертавал своето превъзходство над нея. Машината чакала своя изобретател. Той разказал принципите, върху които била построена, обаче трябвало да се направи опит, да видят как ще лети. Машината започнала да пръхти, да дига шум, но не се дигнала от мястото си. Всички присъстващи започнали да се смеят, а изобретателят, силно засрамен, дигнал машината си и напуснал залата.

Следователно, искате ли да изнесете своето изобретение пред публиката, първо направете опита си сам, да видите, ще хвърчи ли, или не. Не направите ли опита предварително, вие ще се изложите на подигравките

на хората. Ама той бил уверен в добрия резултат на работата си. Такава увереност е крайност. Имаш ли някаква идея, първо сам ще я изпиташ, и после ще я изнасяш пред хората. Като видят, че машината ти хвърчи, те ще кажат: Работил е този човек, машината хвърчи. За човека е важно да има такива идеи, които да го подигат във въздуха, над обикновените условия на живота. Не може ли идеята му да го подигне, той не е свършил работата си, както трябва. Истинската наука има за цел да подигне човека във въздуха, да му открие широкия свят, да види какво се крие в него. Не може ли да постигне тази наука, всичката му деятелност се свежда до нула. Следователно, дойдете ли до някакво постижение, задайте си въпроса: Мога ли да хвръкна със своето постижение? Ако можете да хвърчите, всички ще ви ръкопляскат. Не можете ли да хвърчите, ще бъдете изложени на смях и на подигравки.

Съвременните хора са решили много от своите задачи, но съществената не са решили. Когато реши своята съществена задача и направи десетки сполучливи опити, човек може свободно да излезе пред света, да патентова своето изобретение. Когато принципите, върху които почива неговото изобретение, са изпитани и на практика, т.е. в самия живот, той ще се ползва от Божието благословение. За да придобие това благословение, човек трябва да се държи за великите, положителни мисли, а не за чужди, преходни мисли. Например, мисълта „аз живея" е положителна. При каквито и мъчнотии да се намерите, кажете си: Аз живея. За предпочитане е да страдам, да съм беден, невежа, но да живея, отколкото да съм в положението на най-големия милионер, но мъртъв. Какво струват почестите, с които изпращат милионера за онзи свят? Животът е за предпочитане пред всички материални блага в света. Всеки философ, който не може да приложи философията си в живота, е мъртъв. Всеки музикант, поет, художник, който не може да приложи своето изкуство, сам да се подигне, е мъртъв. Той има да работи още много върху себе си, върху изкуството си, да го съживи, да го направи приложимо. Някой музикант казва, че хората не могат да го оценят. Това е невъзможно. Когато великото се изявява в света, непременно има и ценители. Иначе, великото не би дошло. То чака своето време да се изяви.

Като ученици, вие трябва да работите върху себе си, да премахнете всички условия за обществена криза. Дето има лъжа, кражба, мързел, безверие, суша, там всякога се явяват кризи. Махнете причините за кризите, и кризите ще престанат. Намерите ли се пред някаква криза, не казвайте, че Господ ви е забравил, но възстановете свещения образ на Бога в себе си. Постигнете ли това, всички кризи ще се разрешат благополучно.

Желая ви сега да възстановите свещения образ на Бога в душата си.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват с нас.

10. Лекция от Учителя, държана на
30 октомври, 1929 г. София — Изгрев.

1929_11_03 Чуха, че иде Исус
неделна беседа

ЧУХА, ЧЕ ИДЕ ИСУС

„Чуха, че иде Исус“
(Йоана 12:12)

Човешкият дух се стреми към великото, красивото и мощното в света. Той му дава импулс, подтик в живота. Кое е великото и мощното, което стимулира човешкия живот? За човека велико и мощно е това, което в даден момент го интересува. Когато бедният чуе, че някъде, някой негов чичо умрял и му оставил голямо наследство, той ще пребroди света, но ще намери оставеното за него наследство. Това става всеки ден в живота. Различието седи само в обекта, към който е отправено вниманието на човека. Когато чуете, че в града ви е пристигнал някой знаменит артист, музикант или певец, вие веднага тръгвате да търсите билети, да посетите концерта, който ще се даде. Какво печели човек, че ще чуе някой виден музикант или певец? В случая, най-много печели музикантът или пъвецът, а ония, които са го чули, печелят малко. Те са на второ място. Главното лице е певецът, или музикантът, а всички останали са второстепенни личности. Когато отивате на сватба, виждате, че всички се интересуват от младоженците, а сватбарите остават на второ място. Какво печелят сватбарите? – Нищо особено. Много сватбари присъствуват на сватбата, но младоженци са двама само.

Колкото малко и да печели човек, когато слуша речта на някой виден философ, или музиката на някой виден музикант, добре е той да слуша красиви работи, и то не само един път, но по няколко пъти. Всеки се интересува от идването на някой велик човек и иска да го посети. Това показва, че той има някаква връзка с него, или очаква някакво благо от него. Всеки се интересува от някакво велико чувство, което прониква в сърцето му, от някаква велика мисъл, която прониква в ума му, и от някакво велико дело, което се зарежда във волята му. Естествено е човек да се интересува от тия неща.

Има хора, които не се интересуват от велики работи. Те се отнасят към млекопитаещите. Те мислят само за къщи, за пари, искат да се осигурят. И млекопитаещото търси някаква дупка да се скрие. Щом има къщичка и храна, то за нищо повече не мисли. За илюстрация на това състояние на човека, турците си служат с поговорката: „Светът да изгори, нищо не ме интересува". Това подразбира, че когато човек е осигурен, нищо повече не иска, за нищо не се интересува. Щом има къщичка, той е задоволен. Светът

да гори около него, това не го интересува.

Мнозина искат да се представят за скромни хора. Те мислят, че като не желаят големи къщи, много имоти, големи знания, с това минават за скромни, за смирени хора. Не е въпрос човек да има малко желания и малки изисквания. За човека е важно, при каквото положение на живота и да се намира, да придобие нещо съществено. Например, какво е придобил овчарят през своето 20 годишно пасене на овце? Ако само е пасъл овцете, без да е учил нещо, без да е направил едно добро дело, нищо не е придобил. Ако вълкът цял живот се е криел в своята дупка, и от време на време излизал навън, за да нападне някоя овца и да я удуши, той нищо не е придобил от вълчата култура. През целия си живот, вълкът е мислил само за ядене, как по-лесно да осигури своето съществуване. Изобщо, като проследим желанията на всички живи същества, виждаме, че те се стремят към едно: да се осигурят – да бъдат нахранени, стоплени. Докато не са задоволили физическите си нужди, те се стремят да ги задоволят. Щом ги задоволят, те се отегчават от живота. Като дойдем до човека, той казва, че му е дотегнало да живве, да се бори, за да задоволява нуждите си. Да се отегчи човек от живота, това е все едно да каже, че му е дотегнало да се грее на слънце. Който много се е грял на слънце, той може да се отегчи от слънцето. Който малко или никак не се е грял, той не е дошъл до това отегчаване. Какво е придобил първият от слънцето? – Той е почернял само. – Вто-рият? – Той е запазил белия цвят на кожата си. Нито първият е разбрал, какво представя слънцето, нито вторият.

Често хората поглеждат към земята, към почвата и казват: Земя, почва е това. – Коя почва е най-добра? – Черноземът. – Защо? – Защото е най-плодородна. Въпреки това, всички хора се стремят към белия цвят. Всеки иска да бъде бял. Има известна белота, която няма никакво отношение към живота. Човек може да е бял, но да не е здрав. Има известна белота, която е естествена. Изобщо, дойдем ли до цветовете, ние ги разглеждаме като здравословни и нездравословни. Един и същ цвят може да бъде здравословен, а може да бъде и нездравословен. Например, има жълт цвят здравословен и жълт – нездравословен; има червен цвят здравословен и червен – нездравословен. Същото може да се каже и за зеления, за синия, за виолетовия цвят и т. н. Здравословните цветове ние наричаме цветове на слънцето и на деня, а нездравословните – цветове на луната и на нощта. Като изучавам хората, аз гледам, кои цветове преобладават в тях – цветовете на деня или на нощта, цветовете на слънцето или на луната. Когато цветовете на луната имат влияние върху някой човек, той много обещава, а малко изпълнява. Като не може да изпълни дадените обещания, той се оправдава с това, че условията не му благоприятствували. – Не, условията са били добри, но той не е могъл да

ги използува. Такъв човек обикновено започва добре, свършва зле. Когато цветовете на слънцето оказват влияние върху някой човек, той малко обещава, а повече работи, дава от себе си. Ако някой му иска жито, той казва: Ще ти дам жито, само ако нивата роди достатъчно. Щом роди достатъчно, ще има и за тебе, и за мене. Преди да е родила нивата, нищо не мога да обещая.

„Чуха, че иде Исус." Като чуха, че иде Исус, заинтересуваха се от Него. Така се интересуват и от всички велики хора: артисти, музиканти, певци, поети, учени, философи. – Защо се заинтересуваха за Христа? – Защото Той дойде да спаси човечеството. Той донесе на хората ново учение, нова култура, нов начин на живеене. Христос дойде в света да реформира Мойсеевия закон. Този закон гласи: „Око за око, зъб за зъб". Според този закон, като разглеждат някое твое дело, ти трябва да платиш всичките разноски по него. В това отношение, Христовият закон гласи: „Даром сте взели, даром давайте".

„Чуха, че иде Исус". Какво означава думата Исус? Външно разгледана, тя е обикновена дума. Много Исусовци има в света, но един е Исус, носител на Божествения принцип в себе си, на принципа, който твори. На еврейски език Исус значи Ешуа. Тази дума има дълбок, вътрешен смисъл. Думата Исус съдържа в себе си още два принципа: един, който дава, и друг, който взема. Следователно, в света съществуват три главни принципа: принцип, от който нещата изтичат; принцип, който възприема нещата в себе си и принцип, който предизвиква проявление на нещата. В дома тези три принципа представят майката, бащата и детето. Бащата е представител на първия принцип, майката – на втория, а детето – на третия. Значи, върху тия принципи се основава дома. Върху тях е основан целия свят. Докато детето не е дошло в дома, майката и бащата мислят само за себе си. Щом детето дойде, то предизвиква майката и бащата да се грижат за него. Те се готвят да го приемат в дома си, създават му благоприятни условия, защото знаят, че дом без деца е като търговец без капитал. Човек без здраве, учен без знание, сърце без чувства, ум без мисли и воля без действия са като дом без деца. Тази е причината, задето майката прави всичко възможно, да привлече една душа, да се прероди в дома й като нейно дете.

Сега, като наблюдавате живота на семействата, на обществата, на народите, виждате, че навсякъде съществуват ред обреди, както в църквите. Всеки обред представя известна магическа формула, която има дълбок, вътрешен смисъл. Ако влезете в една съвременна църква, ще видите, че богомолците се кръстят, правят поклони, молят се, палят свещи, пеят песни и т. н. Тия обреди не са нищо друго, освен формули, на които хората са забравили дълбокия смисъл, вследствие на което днес те

нямат това значение, каквото някога са имали. Като се молят, всички хора се обръщат на изток. Не само хората, но и животните, и птиците обръщат погледа си на изток. – Защо? – Защото слънцето изгрява на изток.

Обаче, това, което създава изтока, създава и запада, и юга, и севера. Слънцето определя четирите посоки на света. Тези посоки не са абсолютни, те се менят, в смисъл, че нашият изток е запад за други хора; техният изток пък е запад за нас. С една дума казано, изток е всякога там, отдето слънцето изгрява. Посоката, в която светлината се увеличава, е юг. Посоката, в която светлината се намалява, е север. Четирите посоки – изток, запад, север и юг са четири главни посоки, които съществуват, не само във външния свят, но и във вътрешния свят на човека. Човек трябва да знае отношението на тия посоки към самия него. Ако не разбира отношението на изтока, на запада, на севера и на юга към себе си, той не разбира живота, няма съзнателно отношение към него. Ако човек не разбира, защо ходи прав, защо главата му е обърната към центъра на слънцето, а краката – към центъра на земята, той не разбира смисъла на живота. Ще кажете, че Господ е наредил тия работи, че Той е определил това нещо да бъде така. Щом Господ е наредил тази работа така, защо главата на растенията е поставил в противоположна посока на човешката, заровена в земята? Това показва, че човек търси благото си на друго място, не там, където растенията го търсят. И обратно, растенията не търсят своето благо там, дето хората го търсят. Въпреки това, хората правят една съществена грешка в своя живот: те търсят своето благо там, дето растенията търсят своето. Понеже главата на човека е обърната към слънцето, хората трябва да търсят своето благо, именно, в тази посока. Растенията пък търсят своето благо от земята, накъдето е насочена главата им. При това, те никога не скриват благата си. Каквото благо придобиват, те го оставят на открито, всички да се ползуват от него. Хората постъпват точно обратно: каквото придобият, веднага го скриват на тайни места, в хамбарите си. Погледнете ли в някой човешки хамбар, ще видите, че той е пълен с жито, с ечемик, с царевица и т. н. Те се оправдават с пословицата: „Покритото мляко котката не го лочи". Не е въпрос в криене на нещата. Важно е, че млякото, колкото и да се захлупва, скоро се разваля. Обаче, плодовете могат да стоят дълго време на дървото, без да се развалят.

„Чуха, че иде Исус". Идването на Христа има отношение към всеки разумен човек. То представя едно от великите, от разумните явления, както в човешкия живот, така и в цялата природа. А между всички разумни явления в природата съществува тясна връзка. Оттук вадим заключение, че всяка разумна идея, която се проповядва, има отношение към всички живи същества, на които съзнанието е пробудено. Какъв смисъл има религията за нас, ако не се ползуваме от нея? Какъв смисъл има извора за нас, ако не

се ползуваме от неговата чиста вода? Какъв смисъл има светлината за нас, ако не се ползуваме от нея? Ако растенията и животните, които имат отношение към нас, не ни ползуват, защо ни са те? Следователно, ние трябва да се радваме, именно, на това, че живеем в свят, в който всички неща са разумно поставени. Като знаете това, вие не трябва да пренебрегвате нещата в природата. Тя е поставила всяко нещо на своето място. Едно нещо само можете да правите: да различавате едно същество от друго, да виждате отличителните им качества, без да ги пренебрегвате. Всички растения, всички животни, всички хора не са устроени по един и същ начин. Когато един разбойник или апаш се яви между хората, всички взимат мерки, предпазват се, да не ги обере и убие. Всеки заключва вратите си, пази се от този разбойник. Когато един добър човек влезе между хората, всички отварят къщата си за него, турят знамена на вратите си и излизат да го посрещнат със слава и почести.

И тъй, в света съществуват два вида хора: добри и лоши. Когато някой лош човек, или неприятел влезе в дома ви, всички се разбягват, както българите едно време бягали от турските башибозуци. Тогава те търсили Бога, вярвали в Него. Днес, обаче, те забравиха Този, Който ги освободи и не вярват вече в Него. Това се вижда от престъпленията, които днес се вършат. Не само българите, но всички народи са забравили Бога и се хвалят със своите велики хора. Къде са техните велики хора? Всички народи са постъпили зле със своите велики хора. Например, много българи и досега гледат на богомилството в България като на голямо зло. Целият европейски свят гледа на богомилството като на светла страница в историята на българския народ, а туй малцинство българи още не вижда и не съзнава това. Българинът трябва да бъде искрен, да признава грешките и престъпленията, които сам е направил, и да не ги преписва на другите. Изобщо, човек е склонен да се оправдава с другите. И, ако му изтъкнат някаква погрешка, той веднага се сравнява с окръжаващите и казва: Аз ли съм най-лош човек? – Не си най-лош, но не си и най-добър. Това е метод на контрастите. Когато човек каже в себе си, че не е най-лош, той трябва да знае, че не е и най-добрият. Той може да се изправи. Всеки народ, както и отделният човек, носи в себе си известни дарби и способности, които трябва да развива.

Когато казваме, че патриотизмът трябва да бъде качество на всеки човек, на всеки народ, ние подразбираме, че между членовете, между отделните единици на всеки народ трябва да има особено съгласие, вътрешна хармония и взаимопомощ. Това не трябва да става с власт, чрез насилие, но доброволно, по естествен път. Човек не може да бъде патриот, докато този център не е развит в него. Чувството на патриотизъм в човека е свързано с религиозното чувство, вследствие на което истинският патриот

съзнава, че всички хора са Божии създания, направени по образ и подобие Божие и принадлежат към една обща държава – небесната държава, т. е. Царството Божие. Когато говори за своето отечество, дълбоко в себе си, човек има предвид една Божествена идея – отечеството на душата. Зад всяка видима идея се крие една невидима – Божествена идея.

„Чуха, че иде Исус". Аз взимам думата „Исус" в смисъл на великото, мощното, красивото, което иде сега в света. Всички хора се интересуват от него. Няма човек в света, който да не се интересува от красивото и великото. То представя идеал в живота на човека. Обаче, този идеал не е еднакъв за всички хора. Той оказва различно влияние върху различните хора. Не е нужно този идеал да оказва еднакво влияние върху различните хора. Каквото и да е влиянието му, все-таки той оказва специално влияние върху всеки човек. Същото можем да кажем за влиянието на светлината върху човека. Тя оказва различно влияние върху различните хора. Рече ли някой, че светлината има особено влияние върху него, той ще се намери в положението на съвременните вярващи – православни, протестанти, католици, всеки от които поддържа, че има най-право верую, най-добро разбиране за Христа. Всеки мисли за себе си, че най-добре разбира Христа, че е истински Негов последовател, когато и до днес още не виждаме Христовото учение приложено в живота.

Съвременните хора говорят за любов, а животът им е пълно отражение на безлюбието. Може ли да се каже, че момъкът обича момата, на която пише любовни писма, че не може да живее без нея, че тя е смисълът на неговия живот, ако наскоро след женидбата им той започва да я бие за нищо и никакво? Можете ли да кажете, че учителят има любов към учениците си, ако постоянно влиза в клас сърдит и недоволен? Можете ли да кажете, че стражарят има любов, ако лови хората по улиците и ги води в участъка?

Днес всички хора се нуждаят от нови разбирания, които да внесат в тях вътрешна свобода на действия. Всички хора се нуждаят от положителни знания и разбирания на Бога, на природата и на самия човек. Божествената наука дава тия знания на хората. Като се домогнат до нея, те ще видят, че, наистина, няма нищо скрито-покрито пред лицето на Бога. Според тази наука, и доброто, и злото на човека, както и на неговите деди и прадеди, е открито. От хиляди години насам животът на човека е отворен и всеки, който разбира, може да чете. Какво по-добро свидетелство може да се иска от човешкото лице? Каква по-сигурна лична карта можете да искате от човешкото лице? Като не разбират тази наука, с години хората изучават човека, дали не е някакъв престъпник, от типовете на Ломброзо, и го изучават в подробности. - Няма защо много да се спират

върху престъпника. Като видят пръстите, ръцете, очите, ушите и устните му, ще разберат, че имат всички белези на престъпник, но с това те не могат да го направят по-добър. Преди години, като правех френологически изследвания, срещнах един 70 годишен български войвода, строен човек, с благородни черти на лицето си, но ръцете му бяха ръце на престъпник. Аз му казах: Ако бях съдия, за престъпленията, които си извършил, щях да те осъдя на 20 години строг затвор. – Прав си, заслужавам това наказание. Не зная, как ще се оправдавам пред Бога. Много престъпления съм извършил. Ще нося последствията на своите грехове и престъпления. Страшно е моето минало! Казвам: Това, което може да измъчва или да радва човека, е неговото минало, което е наслоено върху съзнанието му. Дали човек води добър или лош живот, това е за самия него. Той сам ще носи последствията и на единия, и на другия живот. И тъй, целокупният живот, към който всички хора се стремят, представя идеалния живот на човека. Той включва в себе си, както индивидуалния, така и общия живот – живота на всички хора, на всички живи същества. Въпреки това, мнозина казват, че не трябва да се интересуват от живота на хората, на своите ближни, без оглед на това, дали те са праведни или грешни. Един селски свещеник, при изпълнение на службата си, се обърнал към своите миряни с думите, казани от Христа: „Не съдете, за да не бъдете съдени!" За да усили тази идея, той дошъл дотам, че искал да убеди слушателите си, какво никой няма право да се интересува от работите и живота на хората. За да подкрепи още повече своята мисъл, той си послужил с поговорката: „Всяка коза за своя крак виси". Един от селяните не бил съгласен с тълкуванията на свещеника и решил да му устрои една шега. Един ден той взел една умряла коза и я закачил пред портата на свещеника. Като постояла няколко деня, козата започнала силно да мирише. – Иване, ти ли остави тази коза тука? – рекъл свещеникът на своя съсед. – аз я оставих. – Ами тя мирише много неприятно. – Какво от това? Нали казваш, че всяка коза за своя крак виси? Както виждате, миризмата от умрялата коза се отразява неприятно не само върху този, който я закачил на портата, но и върху неговите съседи. Следователно, който върши престъпление, той трябва да знае, че престъплението има отношение не само към него, но и към ближните му. И тъй, пътят, по който сегашното човечество може да се възпита, не е този, по който днес върви. Сегашното възпитание не може да донесе нещо особено на човечеството. Напротив, сегашното възпитание може да даде обратни резултати на това, което се очаква. Днес всички хора говорят добре: и проповедникът, и учителят, и общественикът, но въпреки това техните проповеди остават безрезултатни. Това показва, че съвременните хора само на думи говорят добре, но още не живеят добре. Има нещо криво в техния живот, което пречи и на самите тях, а същевременно пречи и на слушателите им. Те говорят за жертви, за даване, а се страхуват да

жертвуват, за да не осиромашеят. Да даваш разумно, да се жертвуваш, това значи, да придобиваш свободата си. Свободата е един от великите принципи на живота. Когато Христос е проповядвал на хората да раздадат всичкото си имане, Той имал предвид придобиване на свободата. Кой трябва да раздаде богатството си? – Богатият. - Истински богат човек е онзи, който знае, къде има заровено богатство в природата и може да разполага с него. Не може да се нарече богат онзи, който има едва десетина хиляди лева на разположение. Богатият човек знае, къде в природата се крият подземни извори, с които може да създаде необходимите оазиси в пустинята. Ако човек знае, къде се намират богатствата на природата и може да ги използува, никакво друго знание не му е нужно. Съвременните хора се нуждаят, именно, от такова знание. Те трябва да се свържат с живата природа и от нея да се учат. Само при това положение, природата ще открие тайните си на човека.

• Разумният човек знае, къде има скрити пари и скъпоценности в земята, но никога не може да ги извади без позволение на възвишените същества. Ако те не му позволят да вземе нещо от нейните богатства, той никога няма да наруши техните заповеди. Той предпочита да живее в лишения, отколкото да престъпи законите на разумната природа.

Има случаи в живота, когато някой човек зарови парите си в земята и след това умре. Обаче, той е толкова свързан с парите си, че и от онзи свят ги пази. Той не позволява на никого да се ползува от неговото богатство. Тежко на онзи, който намери тези пари и си позволи да ги вземе. Собственикът им ще го преследва непрекъснато, няма да го остави на мира. Има случаи, обаче, когато някой богат човек, след като заровил парите си в земята, умрял, но търси подходящо лице, на което да предаде богатството си. Той иска да се освободи от това богатство, да скъса връзките на своите земни желания и да се предаде на Бога. Който намъри такова богатство, едновременно с това той получава и благословението на неговия собственик. Такова богатство носи благословение за дома. Всяко друго богатство, спечелено с насилие, носи нещастие за дома. Вие знаете случая с англичанина, който разкопа Тутанкамен, но плати с живота си. – Защо? – Този човек не позволява на хората да се ползуват от неговото знание. Има гробници от миналото, които не е позволено да се разкопават. Който се опита да ги разкопава, той ще плати с живота си. Също така и в природата има свещени места, на които човешки крак не може да стъпи. Позволи ли си човек да стъпи на едно от тия места, той скъпо ще плати. „Чуха, че иде Исус". И съвременните хора се нуждаят от един Исус – основното, Божественото начало в живота, което да обясни на хората, защо са дошли на земята и как трябва да живеят. Без да мислят много, хората казват, че човек е дошъл на земята да поживее малко и след това да умре. –

Това не е някаква велика философия, нито някаква наука. Не само човек, но и всяко животно, след като живее известно време на земята, умира. Но с това въпросите на живота не се разрешават. Човек трябва да знае, защо е дошъл на земята и защо трябва да живее. Ако мисли, че след като поживее няколко години на земята, трябва да умре и да го заровят, той не е разбрал смисъла на живота. Да мисли човек, че ще умре, ще го заровят и върху гроба му ще поставят паметник, който да свидетелствува за неговото съществуване, това е архаична мисъл.

Ще кажете, че паметниците са необходими, като живи свидетели, че някога, в еди-коя си епоха са живели на земята еди-кои си видни учени, писатели, поети и музиканти. За предпочитане е човек да посети всички разсадници в света, да види различните видове круши, ябълки, отколкото да отиде в някои гробища, да разглежда паметниците на видни поети, учени и философи. По-добре е човек да остави след себе си едно-две плодни дръвчета, или някакво малко знание, отколкото на гроба му да стърчи някакъв величествен паметник. Ако паметниците са толкова необходими, като свидетелство на минала слава и величие на човечеството, защо Христос не остави след себе си някакъв паметник? Къде е гробът на Христа? – Христос няма гроб, но въпреки това и до днес още хората продължават да Го търсят. Христос запита учениците си: Защо търсите живия между мъртвите?
Следователно, докато хората търсят великите личности по гробищата, тяхната култура е мъртва. Великите хора живеят в сърцето и в ума на своя народ. Искате ли да намерите паметниците на великите хора, ще ги намерите всред техния народ. Те представят културата на своя народ. Ако писателят не живее в сърцето, в ума, в душата и в духа на своя народ, той никакъв писател не е бил. Казано е в Писанието: „Ще им изпратя Духа си". Обаче, никъде не е казано, че Бог ще изпрати на хората един паметник.

Някои, като слушат моите проповеди, намират, че не съм проповядвал според Евангелието. Те искат да им се проповядва точно така, както е писано в Евангелието. Кой проповедник, кой пророк или кой Учител е проповядвал точно според това, което е вече написано? Нито Мойсей е проповядвал според писаното преди него, нито Христос. Защо трябва да се преповтаря това, което е написано вече? Написаното всеки сам може да го чете. Ако река и аз да проповядвам това, което преди мене е писано, туй значи да декламирам. Аз не съм учил още изкуството декламация. Има едно ново Евангелие, което още нито е писано, нито е проповядвано. Това Евангелие се проповядва днес на хората. Под думата „Ново Евангелие" се разбира Божественото учение, което днес иде в света и носи светлина за човешките умове. Ние не се интересуваме от въпроса, как слънцето е огрявало земята преди хиляди и милиони години. Ние се интересуваме от

днешното слънце. Ние искаме да знаем, как това слънце днес огрява земята и каква светлина носи на хората. Ако под светлината на днешното слънце семената могат да растат и да се развиват, ние приемаме тази светлина. Ние се интересуваме от свещени, от свети работи, но те не са писани само в Свещените книги, които хората знаят. Има много свети, свещени работи, които никъде още не са писани. Това не значи, че те не съществуват и никой не ги знае.

„Чуха, че иде Исус." Исус представя основното, Божественото начало, което трябва да се приложи в живота. Нещата имат смисъл, само когато се прилагат. Това виждаме в съвременната наука и в съвременното изкуство. Всички науки и изкуства имат смисъл дотолкова, доколкото са във връзка с действителния живот. Ако нямат връзка с действителния живот, те не представят никакъв интерес. Ако астрономията не допринася нещо за развиване на човешкия ум, ако психологията не допринася нещо за облагородяване на човешкото сърце и ако социологията не допринася нещо за правилните отношения между хората, тези науки не са на мястото си. Те не могат да ни ползуват. Всяка наука има смисъл дотолкова, доколкото е в отношение с външния и вътрешния живот на човека. При това, значението на дадена наука е толкова по-голямо, колкото повече има отношение към вечността. Например, бактериологията е преходна, временна наука. Един ден, когато хората ще водят чист, свят живот, те няма да боледуват. Следователно, те няма да се нуждаят от бактериолози. Всеки човек ще бъде бактериолог за себе си. Нищо повече, съвременните бактериолози даже не виждат бактериите такива, каквито са всъщност. За тях бактериите представят микроскопически същества. Това, което те виждат под микроскоп, ни най-малко не представя същинските бактерии. Това са техните снаряди, с които си служат, както хората си служат с картечен огън, с бомби и с топове във време на война. Когато бактериите влязат в кръвта на учения бактериолог, и той умира, както и простият човек, който нищо не знае за тях. Тогава, какво знае този учен за бактериите? Истинският учен трябва да поставя параван пред картечния огън на бактериите и да им се противопоставя. Не може ли да запази кръвта си от тяхното нападение, той не е учен човек. Той ще попадне под неприятелския огън на бактериите и непременно ще умре.

Съвременните хора се страхуват от болести, от страдания, от глад, от лишения и т. н. Те живеят под вечен страх, не знаят, какво следният момент може да им донесе. Няма защо да се страхуват. Природата всякога предупреждава човека за онова, което предстои да му се случи. Достатъчно е човек да се вслушва в онова, което тя му нашепва, за да вземе предварителни мерки. Като разбира езика на природата, човек сам ще бъде лекар на душата и на тялото си. Някой човек предчувствува, че ще му

се случи нещо, че ще заболее от някаква болест. Това предчувствие не е нищо друго, освен предупреждение от страна на природата. Щом приемете нейното предупреждение, веднага трябва да вземете мерки да се лекувате. Не чакайте да се разболеете и след това да се лекувате. Когато кръвта на човека е чиста, бактериите ще минат и заминат през него, без да го съборят. Когато войниците напущат позициите си и отстъпват, те изгарят всичко, каквото има по тях, и не оставят нищо на неприятеля си. Това е добра военна тактика. Така трябва да постъпва всеки разумен човек по отношение на болестта, която се готви да го нападне. Той трябва да изгори всичко, което е на пътя й, да пресече пътищата й, да не може да стигне до него, нито да вземе нещо от него. Когато Христос е казал, че човек трябва да се отрече от себе си, Той подразбирал, че човек трябва да пресече в себе си всички пътища, отдето злото, неприятелят може да дойде. Неприятелят трябва да се върне обратно в своята държава, отдето е излязъл. Какво правят съвременните хора? Те приготовляват най-удобни пътища и съобщения, строят параходи, железници, правят топове, бомби с единствената цел да се борят със злото, с неприятеля, но щом го видят, уплашват се и избягват, като оставят всички тия пособия в неговите ръце. Първоначално хората мислят, че са герои, че лесно могат да се справят с неприятеля си, но щом се намерят на тясно, бягат и оставят всичко в негови ръце. Обаче, последствията от страха са всякога лоши.

Какво допринася войната за човечеството? – Разрушения, унищожения, страдания. Във време на война, хиляди и милиони хора се убиват, осакатяват, полудяват, инвалиди стават, а същевременно и финансовото положение на държавите се влошава. Те претърпяват големи финансови кризи, които се отразяват зле и върху частния живот на хората. Благодарение на тези кризи, много милионери полудяват. В един ден те стават последни сиромаси. Това става главно в Америка, дето има много милионери. Това положение в страната представя голяма финансова война. Уилсон даде 14 правила на американците, но те не устояха на тях. Сега, за цялата бяла раса иде по-строг закон от Уилсоновите правила – Божественият закон. Един главнокомандуващ е натоварен с великата задача, да покаже на бялата раса, че Бо-жият закон иде в света. Той ще се наложи на хората. Този закон е неизменяем, и никой не може да го отмени. Когато бялата раса признае съществуването на Божия закон и го приложи в живота, главнокомандуващият ще бъде уволнен от своята служба и ще го назначат слуга на шестата раса. Хората от бялата раса също така ще се уволнят от своите служби и ще се заместят с нови хора – с хора от шестата раса. Христос, в една от своите притчи - за лозето, е предсказал това. Лозето ще се отнеме от ръцете на старите слуги и ще се предостави на нови слуги, да го обработват по нов, правилен начин.

Сега, като слушате това, вие не трябва да се плашите. Човек трябва да се страхува и да мисли, преди да е сгрешил. Щом сгреши, нищо друго не му остава, освен готовността да изправи погрешката си и да носи последствията на своя грях. Нашата цел не седи в това, да се занимаваме с греховете на хората, но човек трябва да знае, че всичко, каквото върши, се пише върху него. Като знае това, той трябва да изучава себе си, да изучава и своя ближен. Да познава човек себе си, т. е. да познава доброто в себе си, това е истинската наука. Злото пък не представя никаква наука. То представя само условие за придобиване на Божествената наука. В този смисъл, зло, лош живот не съществува. Истински живот е само доброто, т. е. добрият живот. Когато добрият живот претърпи някакви отклонения, тия отклонения ние наричаме лош живот. Всъщност, лош живот не съществува. Добрият живот подразбира разумни, правилни отношения между хората. Когато животът на човека е добър, той не може да се лиши от благата на този живот.

За потвърждение на тази мисъл, ще приведа следния пример. Някога, в Америка живял един добър, благочестив християнин, който бил честен, трудолюбив работник. Той имал пълно упование на Бога, и каквото и да се случвало в живота му, всякога казвал: Господ ще промисли. Жена му често го упреквала за неговото упование на Бога и му казвала: С тази твоя теория, че Господ ще промисли за всичко, ти няма да излезеш на добър край. Ти трябва да се научиш да пестиш, да мислиш за черни дни. Не се минало много време, и неговата теория била подложена на изпитание. В Америка, по това време, настанала голяма финансова криза, която засегнала и най-големите търговци и фабриканти. Господарят на фабриката, в която работил бедният и благочестив християнин, се принудил да уволни голяма част от своите работници, в числото на които попаднал и добрият работник. Като се видял без служба, той пак не изгубил упованието си в Бога и постоянно се молил, като повтарял думите: Господ ще промисли. Жена му продължавала да му натяква: Видя ли, докъде те доведе твоята теория? Видя ли резултата на твоите молитви? Бедният работник не се смущавал от това положение и спокойно отговарял: Господ ще промисли. Един ден, след гореща молитва към Бога, той отворил прозореца на своята бедна колибка, да погледа навън и да подиша чист въздух, но видял,че едно дете носело в ръката си една умряла гарга. То я турило на прозореца на работника и продължило пътя си. Като видял умрялата гарга на своя прозорец, работникът се натъжил и си казал: От какво ли е умряла тази гарга? За да намери причината на смъртта ѝ, той решил да я разреже. Взел ножчето си и разрязал гърлото ѝ. Каква била изненадата му, когато в гърлото ѝ намерил една богата огърлица със скъпоценни камъни. Той не допуснал, че Провидението изпраща тази огърлица за него, да подобри положението си, но веднага започнал да

мисли, чия е тази огърлица, да я предаде на притежателя ѝ. Като размишлявал върху това, дошло му на ума, че тази огърлица е на неговата господарка, на жената на фабриканта. Той скрил огърлицата в джоба си и веднага отишъл при своя бивш господар. Извадил огърлицата от джоба си и разправил цялата история. Оказало се, че огърлицата действително била на неговата господарка. Трогнат от честността на своя работник, фабрикантът си казал: Както Господ промисли за този човек, така и аз трябва да промисля за него. Той намерил специална служба за този честен човек и отново го приел при себе си. Следователно, когато се намери пред известно изпитание, човек не трябва да се плаши от нищо. Укорите на жена му не трябва да го смущават. Жената е професор за мъжа. Той не трябва да се спира пред нейните теории, но да слуша онова, което Бог отвътре му говори.

Ще приведа още един пример, да видите, как Бог работи, как се проявява Божият Промисъл. Един от младите европейски поети, от миналата епоха, писал хубави работи, но все оставал неоценен. Понеже бил много честолюбив и амбициозен, той се отчаял и решил в себе си да не пише повече. Той се убедил, че хората не заслужават неговите работи и дошъл най-после до заключение, че животът няма смисъл. Той решил да се самоубие, но не знаел, по какъв начин. Понеже бил страхлив, не могъл изведнъж да тури край на живота си и размишлявал: Ако се застрелям, ще се уплаша много и няма точно да улуча сърцето си. Ако се промуша с нож, ще ме заболи много и няма да сполуча да се пробода смъртоносно. Най-после решил да се удави. За тази цел той отишъл на брега на морето, отдето мислил да се хвърли във водата. В този момент той видял, че една млада мома се дави и се бори с морските вълни. Без да мисли много, той се хвърлил във водата, хванал давещата и я измлякъл на брега. Какво се оказало след това? Младата мома била царската дъщеря. От благодарност към младия поет, царят бил готов на всякакви услуги. Той го поканил в дома си и му се отзовал в помощ за всичко, което дотогава го спъвало. От този момент работите на поета се наредили добре. Доволни за щастливото спасяване на царската дъщеря, всички се чудили, как Божият Промисъл работи. И тъй, докато човек не дойде до пълно отчаяние и реши в себе си да се удави, работите му няма да се оправят. Обаче, ако в този момент той забрави себе си и отиде да помага на давещия се, Бог ще помогне и на двамата: и на давещия се, и на онзи, който е намислил да се дави. Следователно, работите на човека ще се оправят, когато той дойде до пълно отчаяние, но и при това положение се окаже готов да забрави своето нещастие, за да помогне на ближния си. Това е проповядвал Христос. Това е учението на любовта. Човек трябва да вярва в Бога, в Божия Промисъл, но същевременно трябва да работи. Човек не трябва да става роб на труда, но да работи, да се труди без срам и страх, да не чака

другите да работят заради него. По отношение на работата, американецът заслужава похвала. Дойде ли въпрос до работа, и княз да е, той съблича княжеските си дрехи, облича работнически и започва усърдно да работи. Щом свърши работата си, измива се и отново облича княжеските си дрехи. Много американски ученици и студенти са свършили гимназия, университет и са станали професори чрез труд. Човек трябва да разчита на себе си, а не на стипендии от държавата. Не се срамувайте от работа и от труд. Няма по-почтено нещо от работата и от труда.

Два случая зная в България, които заслужават подражаване. Един млад момък свършил гимназия с отличен успех, но нямал средства да следва университет. За тази цел, той тръгнал да търси някаква служба. След като обиколил всички учреждения, отдето се надявал да получи служба, видял, че освен неизпълнени обещания, нищо друго няма да получи. Той взел на заем от един приятел 200 – 300 лв., и си купил точило за острене на ножове. Той турил диплома си от гимназията в рамка, която закачил върху точилото, и така започнал да точи ножове. В скоро време той изплатил дълга си за точилото и си пробил път в живота.

Друг един млад момък, студент в университета, поради крайна бедност, не могъл да свърши науките си на родителски средства и решил сам да си помогне. Той си купил четки, бои и станал ваксаджия. По този начин той спечелил симпатиите на много чиновници. Те дохождали при него да чисти обущата им, с цел да го подкрепят. Така свършил той университет и заел съответна длъжност. Гимназистът, който точел ножове, си казвал: Както мога да уча, така мога да точа ножове. Значи, докато човек не дойде до положение да точи ножове и да ваксва обуща, работите му няма да вървят напред.

Следователно, при каквито положения и да се намира, човек трябва да разчита на Божественото в себе си. Той трябва да разчита и на Божията Любов, Мъдрост и Истина. Дето и да се намира човек, при каквото положение и да е, любовта всякога може да му помогне, да му се притече на помощ. Един наш брат отиде в Патагония, без никакви средства и познати. Той уповаваше само на Бога. Така се случи, че там се срещна с един българин, който го настани на работа, с добра заплата. Този наш брат има нещо добро в характера си. Той казваше: Аз съм готов на всякаква работа. Когато замина за Патагония, той беше на 50 години. Сега пише писма оттам и казва, че страданията и тук го следват, но понеже уповава на Бога, всичко понася. Оплаква се от господарката си. Господарят му бил добър човек, но господарката била сприхава, нервна, цял ден го ругае, направила го е по-долу от земята, постоянно го обиждала.

Съвременните хора се стремят към постижения, но за да имат тия постижения, те трябва да бъдат смели. Смелост се иска от човека. Достойнството на човека седи в благородството на неговата душа. Светли мисли, благородни чувства и постъпки определят човека като истински човек. Той трябва да работи върху себе си съзнателно, планомерно, без да очаква бързи резултати. Както Бог чака с хиляди години, докато се пробуди човешкото съзнание, така и ние трябва да имаме търпение, да дочакаме резултата на своята работа. Човек не трябва да бърза в своите заключения. Като види звезда, растение, животно или човек, той трябва да се спре пред тях внимателно, със свещен трепет, да чуе нещо ново от тях. Когато момък говори с някоя мома, той постоянно открива в нея нещо свещено. Във всяка душа, във всяко живо същество се крие нещо ценно. Сегашните хора са затворили пред себе си вратите на свещените извори и казват, че животът няма смисъл. Те сами се задушават и обезсмислят своя живот. – Не, докато слънцето изгрява, докато звездите блещукат на небето, докато хората се раждат, докато растенията цъфтят, докато птичките пеят, човек не трябва да се обезсърчава. Когато петлите пеят, те казват на хората: Докато ние пеем, вие трябва да бъдете спокойни, да вярвате, че работите ви ще се наредят добре. Изобщо, по пението на петлите може да се определи, какво ще бъде времето. Същевременно, пението на петлите показва, дали работите на човека ще се наредят добре, или не. Който разбира езика на петлите, той може да знае, ще има ли успех в работите си, или няма да има. Въпреки всичко това, човек трябва да бъде умен, да мисли, какво прави. Една постъпка, добра или лоша, определя съдбата на човека.

Един американец, милионер, дал обявление във вестниците, че търси за кантората си млад, енергичен момък. На това обявление се явили много младежи, всички с препоръчителни писма. Милионерът взимал писмата, прочитал ги едно след друго, поглеждал към младите кандидати, но никой от тях не му харесал. В този момент в кантората влязъл млад момък, на вид беден, но спретнат, чисто облечен. Той се поклонил учтиво и се обърнал към милионера с думите: Господине, четох във вестниците, че търсите за кантората си млад, енергичен човек. Аз идвам при вас за тази служба, но нямам никаква препоръка. Докато чакал отговора на милионера, младият момък хвърлил поглед навсякъде и видял на земята парче хартия. Той моментално се навел, свил хартията в ръката си, за да я хвърли вън някъде, и пак се изправил да чака отговор. Постъпката на младия момък се харесала на милионера, и той веднага отговорил: Твоята постъпка е препоръчителното ти писмо. Ти ще останеш на работа в кантората ми и ще бъдеш добре възнаграден.

Следователно, когато влезе в Божествената кантора, човек не трябва да се

срамува. Той трябва да се наведе, да вземе хартията от земята и да я тури в огъня да изгори. Ако се срамува да се наведе, той няма да бъде приет в тази кантора. Нямате ли характера на младия момък, никъде няма да ви приемат на служба. Каквито препоръчителни писма и да носите, навсякъде ще ви кажат: Ще ви имаме предвид. След тези думи ще излезете навън и дълго време ще чакате отговор на вашата просба. В Бога няма никакво лицеприятие.

„Чуха, че иде Исус". – Защо иде Исус? – Да покаже на хората, как трябва да живеят по новия начин – по закона на любовта. Когато любовта влезе в света, плач, страдания, болести, недоразумения, престъпления нима да има. Когато любовта влезе в света, ще има само радости и благословения, само песни и веселия. Хората ще живеят по братски и ще се разбират.

„Чуха, че иде Исус".

Желая и вие да чуете това, да носите любовта в душата си.

'10. Беседа от Учителя, държана на
3 ноември, 1929 г. София. – Изгрев.'

1929_11_06 Вкисване
лекция пред общия окултен клас

ВКИСВАНЕ

Т. м.

Съвременните хора преживяват неприятни състояния, с които мъчно се справят. Например, как ще се справите с глада? Представете си. че сте гладен, и отивате на единствената гостилница във вашия град, но гостилничарят още не е сготвил. Вие виждате на готварската машина няколко тенджери, в които яденето ври, но още не е готово. Вие обикаляте около тенджерите, търсите гостилничаря да изкажете недоволството си от него. Представете си друго положение. Вие сте ученик, отивате на училище, но не сте приготвили един от уроците си. Вие разчитате на времето, докато учителят влезе в клас. Обаче, този ден, именно, учителят влиза няколко минути по-рано. Вие сте недоволни, разтревожени. В първия случай причината за вашето недоволство се крие в гостилничаря, че е закъснял с яденето. Във втория случай причината е в учителя, който влязъл в клас няколко минути по-рано.

В живота има много случаи, които изкарват човека от релсите на неговото равновесие, и въпреки това той мисли, че е свободен. Каква свобода е тази, при която човек всеки момент губи своя вътрешен мир? Най-малката причина може да изкара човека от равновесието му и да го застави да се вкисне. Кога нещата се вкисват? Когато презреят. Например, докато зрее, плодът никога не вкисва. Презрее ли, той има условия да вкисне. И неузрелият плод може да вкисне. – Кога? – Когато се спре процеса на узряването. Изобщо, вкисване става, когато един процес спре развитието си. Животът започва с вкисване. Какво става със семето, което се посажда в земята? То се разпуква, започва да гние и от зародиша му излиза нов живот. Защо семето първо се вкисва, т. е. разлага, а после започва да расте? Защото в първо време процесите на неговото развитие спират. Известно е, че когато процесите в органическия свят спират, в резултат на това става вкисване. Същият закон се отнася и до психическия живот на човека. Когато противодействате на желанията на човека, той непременно ще се вкисне.

Като изучавате проявите на хората, виждате, че всички си приличат. Дали са вярващи или безверници, всички хора се дразнят, смущават, вкисват. Ще каже някой, че се безпокои по-малко от друг. По-малко или повече, това са относителни неща. Изкуство е човек да не се гневи, да не вкисва. Дали яденето е готово, или не е, това не трябва да го смущава. Кибритената клечка може да седи в кутията и да не ѝ се дава възможност

да се запали; тя може да се запали, без да причини никаква пакост; най-после, тя може да се тури при сухите дърва на огъня и да произведе голям пожар. От човека зависи, дали ще даде път на експлозивите в себе си да избухнат, или няма да даде. Следователно ако дадете условия на кибритената клечка да се прояви, с това заедно се увеличава нейната сила в добър или лош смисъл, т. е. за добро или за зло.

И тъй, доброто и злото в човека са резултат на взаимното отношение на силите в неговия организъм. Колкото е по-голямо разстоянието на тия сили от човека, толкова по-благотворно се отразяват върху организма му. Колкото са по-близо, толкова по-зле се отразяват върху него. От кого зависи разстоянието на силите? От външните условия. Външните условия стават причина да се събудят един или друг род сили в човека и да се приближат към него. Щом една сила се събуди, тя оживява и започва да се движи. С кибритена клечка може да се запали огън и да се сготви на него. С кибритена клечка може да се запали плевнята на вашия съсед и да произведе голям пожар. Кой е виновен за това? Виновен е онзи, който пали клечката. Виновен е и онзи, който е направил кибритената клечка. Той трябваше да бъде маг, да направи такъв кибрит, който да се запалва само от ръката на разумния и добрия човек.

В заключение на това казвам: Дето стават престъпления, там Бог не взима никакво участие. В кой свят стават престъпленията, в животинския, в човешкия или между духовете, не е важно; важно е, че там Бог не присъства. Той не е взел никакво участие в предприятието за направата на кибрита. Ако е въпрос за светлина, за огън, Бог е поставил много светила на небето. Който има нужда от светлина, той може да се ползва от небесните светила. Ако има нужда от огън, той може да впрегне природната енергия, сам да си произведе огън. Ще кажете, че Бог е дал ума на човека, следователно, Той взима косвено участие в неговите предприятия. Това е криво разбиране на нещата. Бог не взима никакво участие в света на противоречията. Човешкият свят е пълен с противоречия. Щом е така, Божественото няма нищо общо с противоречията на хората. Разгневи ли се човек, причината е в него. Той е запалил една от кибритените си клечки. Разумният човек запалва своите кибритени клечки, само когато е спокоен. Тогава клечките се запалват, изгарят, без да причиняват пакости.

И тъй, кибритената клечка може да запали огън, на който да се греем, но същевременно може да произведе и пожар. Значи, едно и също нещо може да донесе щастие и нещастие на човека. Например, словото носи за човека и щастие, и нещастие. Божието Слово прави човека щастлив, а човешкото често му носи нещастие. Божието Слово образува сладките,

благите неща, а човешкото – киселите и горчивите. Като няма работа, като се отегчи, човек се вкисва. Вкисването е присъщо свойство на човешкия живот. В който дом влезете, ще видите, че всички се оплакват от нямане: един казва, че обуща няма, друг – дрехи, трети – книги и т. н. Нямането е сол, която трябва да се достави отнякъде. Само Божественото е в състояние да достави на хората онази сол, която им липсва. Обаче, хора, които употребяват много сол, пият много вода. Солта, която Божественото доставя на човека, не е съща, каквато и материалната сол. Който е набавил в себе си необходимото количество духовна сол, той нито жадува, нито гладува.

Сега, като четете темите си, вие сте дали интересни определения за качествата на благоденствието. Един от вас е писал: Качество на благоденствието е да върши човек волята на живия Бог. – Това е едно определение, което само по себе си е неопределено. Друг е писал: Да благоденстваш, това значи, да имаш сърце чисто като кристал, ум светъл като слънцето, душа обширна като вселената и дух мощен като Бога. – Това са качества на мъдреца, но не и на обикновения човек. Трети е писал: Само разумният и търпелив човек благоденства. – Това са теми, които не отговарят на реалността. Когато пишете някаква тема, трябва да мислите, да съпоставяте нещата, да отговарят на реалността, на действителния живот. Човек предполага много неща, но те не са реални. Някой казва, че ще стане учен човек. Това е предположение. Друг казва, че ще стане богат. И това е предположение. Ако под думите ученост и богатство разбирате онова знание и онова богатство, които обикновените хора имат, те не заслужават усилия, за да ги придобивате. Това знание и това богатство трае няколко години. Днес го имате, утре го нямате. Има смисъл човек да работи, да прави усилия, но да постигне такова знание и такова богатство, които може да занесе с себе си и на другия свят. Човек трябва да работи, за да придобива реални неща. Реални неща са ония, които следват човека в всичките му пътища. Те не се губят от съзнанието му. В реалните неща има последователност. Всички неща, които изчезват от съзнанието на човека, са относителни. Искате ли да знаете дали даден човек ви обича, спрете се в съзнанието си. Ако мисълта за този човек никога не изчезва от съзнанието ви, ще знаете, че той ви обича. Изчезва ли от съзнанието ви, той не ви обича. Същото се отнася и до неговото съзнание. Ако и вие никога не изчезвате от съзнанието му, и двамата се обичате. В любовта ви има взаимност.

Същият закон се отнася до мислите и до чувствата на човека. Една мисъл е интензивна, когато постоянно пребъдва в човешкия ум. При това, силата ѝ постепенно трябва да се увеличава. Тази мисъл ние наричаме реална. Не се ли увеличава силата на една мисъл, тя непременно ще изчезне от

човешкия ум. Държите ли в ума си мисълта за някой човек, вие го обичате. Изчезне ли този човек от мисълта ви, вие преставате да го обичате. Човек може да обича само онова, което има форма, съдържание и смисъл. – Защо? – Защото има пред себе си нещо реално. Всяко нещо, което губи формата, съдържанието и смисъла си, не е реално. Единственото реално нещо в света е Божията Любов. Тя е вечна, никога не се губи, човек всякога може да разчита на нея. Никой не може да се противопостави на Божията любов и мисъл. Някой се отчаял от живота си, че нямал обуща, шапка, дрехи и решил да се самоубие. Това е глупост. Бог спира вниманието на този човек към по-долностоящите от него, птици и животни, да види, как те живеят. Те са боси, гологлави, но не страдат, не се самоубиват. Човек сам е измислил обущата, дрехите. шапките и страда за това, което сам е изобретил. Човек трябва да мисли, да разсъждава право. Това не значи, че той трябва да ходи бос и гол в големите студове, но трябва да мисли, има ли право да се отчайва и да туря край на живота си за временни, преходни неща. Има право човек да се отчайва, когато е лишен от нещо реално: от здравето си, от мисълта, от чувствата си. Шапките, дрехите, обущата са елементи, които не влизат в човешкото съзнание. Те се отнасят към нереалния свет, към света на сенките. Да изгуби човек Любовта си, това значи, че е изгубил нещо реално. Но любовта не се губи. Който ви обича, той всякога ще ви помага. Бог е Този, който обича. За да изяви любовта си, Той се проявява чрез различни лица. Щом се намерите в някаква мъчнотия, в някакво ограничение и дойде някой да ви освободи, знайте, че този човек ви обича. Който истински обича, той всякога освобождава. Който не обича, той заробва.

Едно трябва да знаете: каквито противоречия да преживявате, не ги приписвайте на Бога. Бог не взима участие в човешките противоречия. – Ама защо едни хора са богати, а други – бедни? Защо е допуснато това неравенство? Преди всичко, трябва да знаете, че богатството и сиромашията са условия за работа. Който разумно използва тия условия, той ще придобие нещо ценно. Ако сиромахът се справи разумно с положението си, сиромашията ще го напусне. Един баща има двама сина: единия праща на нивата, да оре и да копае, а другия остава свободен, да прави, каквото желае. Щом е свободен, той излиза в града, купува си билет, отива на театър, и вечерта се връща у дома си. И двамата разказват, как са прекарали деня. Ако този, който е работил на нивата, се оплаче от положението си, баща му и на другия ден ще го изпрати на същата работа. Обаче, ако той бъде доволен от работата си и е орал и копал с любов, на другия ден бащата ще изпрати другия си син на нивата, а него ще освободи, да прави, каквото иска. Така постъпва и Бог. Когато човек научи урока си, Бог променя положението му, дава му други уроци. Ако е въпрос за театри, и без това животът е пълен с актьори. Всеки актьор в живота

играе ролята си по-добре от тази, която актьорите играят на сцената. Мнозина гледат страданията на своите ближни в живота, но не се трогват от тях, не плачат. Като отидат на театър, дето се представя някаква тежка пиеса, там плачат. Плачете за истинските актьори, а не за фиктивните. Като е дошъл на земята, човек ще мине през различни драми, трагедии и комедии, но той трябва да бъде силен, да издържа. Щом е свързан с Първата Причина, през каквито мъчнотии и изпитания да минава, в края на краищата той ще излезе на спасителния бряг.

Като не разбират законите на живота и на любовта, хората сами си създават ред страдания и изпитания. Някой мъж погледнал жената на своя приятел, и последният веднага подозира жена си в някакво изневеряване. Какво лошо има в поглеждането? Турците казват: Благословение е човек да гледа красивото. Престъплението не се заключава в гледането, но в желанието на човека да обсебва красивите неща. Гледането, обсебването не е любов. Истинска любов е тази, която внася нещо красиво в човешката душа. Престане ли да внася нещо красиво в човешката душа, любовта напуща човека, вследствие на което в неговите мисли и чувства настава пълен застой. Дето има застой, там се извършва вкисване. Всяко вкисване води към престъпление. Щом любовта напусне човека, и животът го напуща. Да обичаш някого, това значи, всеки момент да внасяш нещо ново в съзнанието му. Не е истинска любов онази която не внася нищо ново в човешкото съзнание, нито в човешката душа. Ако светлината не може да прониква през прозорците на вашата къща, къде е вината: в слънцето, или във вас? Вината е в самите вас. Прозорците ви с наслоени с прах и утайки от миналото, вследствие на което светлината мъчно си пробива път през тях.

В живота има два вида оцапвания: външни и вътрешни. Всеки човек отвън може да помогне на външното оцапване. Затова, именно, се женят хората: жената може да чисти окото на мъжа отвън, но вътрешно, обаче, човек сам трябва да чисти окото си. Докато едно същество ви помага, трябва да знаете, че то ви обича. Без да мисли, човек казва за себе си, че Бог го е забравил, че цели три дена не е турил хапка хляб в устата си. Не, Бог не се занимава с последствията и възмездието на хората. С това се занимава кармата му. Чрез житото Господ казва на хората, защо гладуват. Те гладуват, защото още не са готови да приложат закона на жертвата, както житото го прилага. Твърда, корава е черупката на човека. Много време трябва да се вари тази черупка, докато омекне. Като вари и яде боб, човек трябва да се поучи от него. Човешкият егоизъм не е нищо друго, освен твърдата черупка на боба. Човек трябва съзнателно да работи върху себе си, да стопи своя егоизъм. Не е нужно да минава през огън, за да стопи егоизма си. Достатъчно е да се излага на благотворните слънчеви лъчи, за

да се смекчи, да превърне егоизма си в алтруизъм. В това отношение той трябва да взима пример от плодовете, които зреят и омекват на слънчевите лъчи, а не от боба и от лещата, които омекват само на огъня.

Днес всички говорят за разумност. Наистина, разумност се иска от човека. Разумен човек е онзи, който изучава явленията в природата като предметни учения. Той съпоставя тия явления в своя личен живот и се учи от тях. Като живее и се учи, по този начин човек се домогва до новото в света. Очаква ли на децата си, на жена си, на мъжа си, на външната, материална наука, човек нищо не може да придобие. Добре е да се занимава човек и с материалната наука, но вън от нея има друга една наука – Божествената. Тя обхваща четирите главни факултета: факултетите на любовта, на мъдростта, на истината и на правдата. Свърши ли тия четири факултета успешно, човек се назначава на служба метач на улиците на небето. Има някакъв прах по улиците на небето, който, пренесен на земята, прави чудеса. С този прах човек може да лекува различни болести, да строи къщи, училища и т. н.

Когато се казва на хората, че трябва да изучават Божествената наука, те намират, че не е дошло още време за нея и отлагат изучаването й. Когато дойде времето, те отлагат, а когато се заемат да я изучават, виждат. че са закъснели. Трябва ли да чакат насила да им се наложи? Ако отидете при някой богаташ да искате известна сума за Бога, той отказва. Какво виждаме днес? Във време на общоевропейската война много американски милионери и милиардери изгубиха всичко. От големи богаташи те станаха последни сиромаси. Те насила дадоха много повече от това, което доброволно не можаха да пожертват. След всичко това някои казват: Бог не вижда ли, какви страдания, мъчнотии и противоречия преживяваме? Бог всичко вижда, но за Него и сиромашията, и богатството са едно и също нещо. Като види някой богат, който пъшка под тежестта на товара си, Господ казва: Много е натоварено това дете, но ще научи урока си. Като види някой беден, изпосталял човек, Той казва: Много е олекнало това дете, но трябва повече да работи, да се уякчи. Бог еднакво гледа и на плача, и на радостта на хората. Той знае, каква е крайната цел на човешкия живот, заради което води човека, именно, към тази цел. По какъв начин ще дойде до целта на своя живот, това не е важно. Задачата на човека е да се домогне до целта на живота.

Като ученици, вие трябва да правите разлика между човешкото и Божественото. Различавате ли тия два вида прояви в себе си, вие ще се развивате правилно и ще се освободите от вкисването. Щом се поддаде на някое отрицателно чувство, човек непременно ще се вкисне.

Пишете върху темата: „Признаци на физическото и психическо вкисване. Всеки може да развие тази тема, защото няма човек в света, който да не се е вкисвал. За да не се вкисва храната, човек трябва да я раздава. Значи, даването е едно от условията, което предпазва човека от вкисване. Как трябва да давате? Разумност се изисква в даването. Ако има две круши, едната ще даде на ближния си, а другата ще задържи за себе си. Даде ли и двете круши, той не е постъпил правилно. Човек не може да обича другите повече от себе си. Законът на даването се отнася не само до физическия, но и до психическия живот. Човек трябва да знае, как да дава своите чувства и мисли. В това отношение даването е вътрешен процес. Давате ли правилно, това даване остава неизгладим спомен в съзнанието на човека. Това даване е Божествено. Може ли да се изглади от съзнанието, то не е Божествено. Това, което Бог е дал на човека, остава всякога живо. Бог желае доброто на всички хора. Той желае всички хора да живеят. Бог не благоволява в смъртта, в страданията, в злото и в противоречията на хората. Дойде ли нещо подобно в живота им, то не е от Бога. Причината на това се крие другаде някъде. Като не разбират тия неща, хората търсят причините за своите нещастия и страдания вън от себе си и ги отдават на условията, на времената, които преживяват.

Има два вида времена: човешко и Божествено. Под думата „време" разбираме отношения на нещата в обективния свят. За извършване на някои неща се изисква един период от човешко време, а за други – период от Божествено време. Следователно, дойдете ли до великите работи на живота, не желайте да стават нито по ваше време, нито по ваш часовник. Божественото време се определя по вътрешния часовник в човека. Всеки трябва да работи върху себе си, да усъвършенства този часовник. Попадне ли човек в Божественото време, нещата стават добре. Не попадне ли в това време, нещата не стават, както той ги е очаквал. Хората се чувстват нещастни, защото нещата не стават по тяхното разбиране и на определеното от тях време. Какво иска човек? Човек иска да нареди живота си, да се ожени. После? Да му се родят три-четири деца. После? И децата му да се наредят, да се оженят, да имат по няколко деца. Така се женят и раждат хората, докато дойдат до четвърто, пето, шесто поколение. Те се размножават, но благата им се намаляват, понеже се разпределят на по-голям брой хора. Колкото повече се увеличава броя на децата, толкова повече осиромашават. Очаква ли човек на децата си, те да го гледат, той не е от първото поколение. Който е от първото поколение, той сам печели, той е богат човек.

Сега ще преведа тази мисъл в следната форма. Някой човек се отказва да работи върху себе си и разчита на добродетелите, които е развил в миналото си. Той казва: Едно време живях добре и правех големи

добрини. Този човек върви по закона на размножаването, вследствие на което ще дойде до положение, когато благата му ще се намалят значително. За да не намали благата си, човек не трябва да разчита на своите четири сина, нито на своите четири внучета. Ако синът се размножава, това е за негова сметка. Защо? Колкото вода да се излива от една чешма, това е в нейна полза, но не и в полза на тръбите, през които водата минава. Тръбите могат да се изтрият само, без да придобият нищо съществено. Някой казва, че иска да стане много добър. Стане ли много добър, той ще се изтърка. Да бъде човек деликатен, нежен, добър в груба среда, това значи, да се изхаби преждевременно. Меките, нежни ръце не са за груба работа. Ангелът може да живее на земята, благодарение на знанието, с което разполага. С това знание той може да смекчи грубата материя, да я превърне в мека, благоприятна среда.

Като не разбират мекотата, хората казват, че човек трябва да бъде твърд, да устоява. Да бъде човек твърд, това значи, да бъде гъвкав, като живите клонове, да се огъва навсякъде, без да се чупи. Когато чукат, мачкат, огъват твърдия човек, той пак се изправя като клон на дървото и продължава живота си. Уплаши ли се, счупи ли се, той не е твърд. Твърдият човек има убеждение. Той знае, че животът излиза от Бога. Следователно, свърже ли се човек с Бога, никой не може да отнеме живота му. Кой може да изчерпи водата на извора? Кой как мине край извора, ще пие от него. но след време благото ще се върне пак там, отдето е излязло.

Време е вече човек да съблече старите си дрехи. Днес повечето хора са облечени отгоре с модерни дрехи, а отдолу – със своите стари, селски ризи: отгоре са християни, отдолу – езичници. Хвърлете долните си дрехи и останете само с горните Ще кажете, че нямате средства да си купите нови вътрешни дрехи. Щом нямате средства, трябва да знаете истината, да не се самоизлъгвате. Ще знаете, че само отвън сте християни, а отвътре – езичници. Не е въпросът в бързата смяна на нещата, но в тяхното познаване. Човек трябва да знае истината, да не се самоизлъгва. Човек трябва да бъде искрен към себе си, каквото говори пред хората, това да е и в самия него. В каквото положение да се намери, човек трябва да бъде искрен. Някой момък или някоя мома бързат да се оженят, а после съжаляват. Няма защо да съжаляват. Нека спокойно, съзнателно извървят своя път, да придобият известна опитност. Добре е човек да се е оженил по волята на Бога, да му се родят деца по Бога, но ако не е станало това, нищо друго не му предстои, освен да върви напред и да изправя живота си.

Послушание се иска от човека, да не бърза в своите работи. Ако не бърза, той ще се роди навреме и под влиянието на такива планети, които отговарят на неговото желание. Някой иска да стане музикант. За да бъде

добър музикант, той трябва да се роди при онова планетно съчетание, което съвпада със зодията на музиката. Същото може да се каже и за поета, за учения, за философа. За идването на всеки човек на земята е определен час, кога трябва да слезе. Чуе ли своя звънец, той не трябва да чака нито секунда. Изгуби ли десет минути само, той никога вече не може да стигне своя час и място. Десет минути, умножени на 300 000 км. в секунда, се равнява на 180 000 000 км. Може ли да стигне човек щастието си, което се е отдалечило на 180 милиона километра разстояние от него? Иска ли да бъде щастлив, човек трябва да върви с бързината на щастието.

Американците се отличават с една специфична черта. Те ценят времето, вследствие на което са измислили особено приспособление към треновете за събиране на писма. За да не спира тренът на една и на друга станция да събира писма, те са поставили особени стълбове, на които закачват торбите с писма. Като мине тренът край тия постове, с особени куки, хващат торбите, без да спират движението си. Тъй щото, дойдете ли до трена на щастието, не чакайте той да спре, за да се качите, но веднага скочете в него. Тренът на щастието върви непрекъснато. Той никога не спира. Който има същата бързина, с каквато се движи тренът на щастието, само той може да се качи в него. Чакате ли този трен да спре пред вас и да ви разпитват, кой си, откъде си, щастието е отлетяло, без да ви вземе с себе си.

Да имате бързината на щастието, това значи, във всички случаи на живота си да имате будно съзнание, да живеете според великия закон на любовта. Да имате будно съзнание, това значи, да отворите нов лист на вашия живот. Не можете ли да отворите нов лист на вашия живот, вие нищо не можете да постигнете. Вие ще останете в същото положение, в което сте били и в миналото. В края на краищата ще кажете: Много чухме, много ни се даде, но нищо не приложихме. Остаряхме вече, за нищо не сме способни. Използвайте сегашния момент. И днес не е късно. Снемете старите си дрехи – дрехите на езичеството, и ги заменете с нови – дрехи на християнството. Тогава ще станете християни и отвън, и отвътре. – Време ли е да снемем старите си дрехи? – За Божествените работи определено време няма. Те стават всякога. Добрите, красивите, разумните работи стават без време и място. Те са извън времето и пространството.

– Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина пребъдват с нас.

11. Лекция от Учителя, държана на

6 ноември, 1929 г. София – Изгрев.

1929_11_10 Сторете да насадят
неделна беседа

СТОРЕТЕ ДА НАСЯДАТ

Има думи в изреченията, които представят тяхна сянка. Сега ще ви дам сянката на дадения предмет, а вие ще намерите самия предмет.

Христос казва: „Сторете да насядат човеците". Сядането е разумен акт. Няма по-красив акт в живота на човека от този, да знае, как и къде да седне. Щастието и нещастието на човека зависят от неговото сядане и ставане. Искате ли да знаете, какъв човек имате пред себе си, наблюдавайте го, как сяда и как става. От сядането и ставането на човека зависи, какво той може да направи. Някой казва, че може да сяда, където иска и както иска. За глупавия е така, но умният никога не сяда, където трябва и не трябва.

Сега, като изучавате живота на хората, вие го изучавате от различни гледища. Например, някой иска да си поживее охолно на земята. Той казва, че освен ядене и пиене, нищо друго не го интересува. Друг казва, че само науката може да осмисли живота. Трети казва, че работата осмисля живота. Обаче, който разбира дълбокия вътрешен смисъл на живота, той казва, че вън от любовта, мъдростта и истината, животът е безпредметен. Такъв живот е затворнически – живот на затворник, с букаи на краката си и обиколен от стражари, които го следят да не избяга. Може ли при, това положение човек да мисли, че е свободен? Краката на всички хора са оковани с букаи. Разликата между тях се заключава в това, че букаите на едни хора са от дърво, на други – от желязо, а на трети – от злато. И първите, и вторите, и третите пъшкат и плачат, не са свободни, букаите им постоянно дрънкат и ги смущават. Какво трябва да прави човек, за да се освободи от букаите си? За да се освободи от букаите на краката си, човек трябва да спазва известни правила. Тия правила струват скъпо, но той трябва да ги изкупи.

Сега ще ви дам две от тия правила, които разумно трябва да прилагате. Първо правило: щом направи някаква погрешка, човек веднага трябва да я изправи. Който прави погрешки и ги изправя, той е прилежен ученик. Той има търпение десет пъти да решава и да изтрива задачата си, докато най-после я реши правилно.

Второ правило: човек никога не трябва да отлага изправянето на погрешките си. Който не изправя погрешките си и ги отлага, той е ленив ученик. Изправяш ли погрешките си, от тебе човек може да излезе. Не изправяш ли погрешките си, от тебе нищо няма да излезе. Това са

предрешени въпроси. „Сторете да насядат человеците". Когато човек седне някъде, това показва, че той е зает с важна работа, решава някакъв философски въпрос. Ще видите, че този човек седи замислен, съсредоточен в себе си, нищо не го смущава. Как мислите, умни или глупави хора бяха тези, които отиваха да слушат Христа? Те бяха най-умните хора по това време в Израил. По начина, по който учениците слушат учителя си, се съди за техните способности. Някой се хвали, че никога не сяда, т. е. никога не си почива. Той се мисли за голям философ. Друг пък казва, че няма време да изправя погрешките си. С това той иска да покаже пред хората, че е много зает с работа.

Един млад поет, като писал дълго време и печатал произведенията си, видял, че хората не го оценили, и затова дошъл до голямо отчаяние. Един ден той отишъл в гората и започнал да мисли върху положението си, какво да прави, какъв нов занаят да започне, да не гладува, както гладувал с поезията си. Дълго време мислил, но нищо не могъл да измисли. Най-после той си казал: Добре ще направя да туря край на живота си. Не струва човек да живее между тези неблагодарни хора, които не знаят да ценят. Но по какъв начин да тури край на живота си, че по-малко да страда? Като размишлявал върху този въпрос, точно над главата му, една птичка започнала да пее. Той повдигнал главата си нагоре, погледнал към птичката и казал: Какво искаш от мене? Колкото и да пееш, аз няма да се откажа от решението си. И аз, като тебе, пях на хората, но никой не ме оцени. Поетът продължил пътя си в гората, но срещу него изкочил един уплашен заек, спрял се на двата си крака и го загледал. – Какво ме гледаш, страхливко? Какво искаш да ми кажеш? Ти си страхлив, но аз не се боя от смъртта. Ти си страхлив, но поне можеш да бягаш. В този момент, той чул страшен рев, и срещу него излязла една голяма мечка. Като видял мечката, поетът забравил своето отчаяние и ударил на бяг. Щом се видял вън от опасността, той въздъхнал спокойно и си казал: Слава Богу, че с бяг можах да се спася от мечката! Иначе, кожата ми щеше да отиде. От този момент, поетът отново продължил работата си и бил признат и оценен от хората като добър и даровит поет. Той не разбрал езика на птичката и на заека, но разбрал езика на мечката. Тя го направила истински поет. Тя го накарала да обикне живота, да не се страхува от изпитанията и герой да стане. Птичката и заекът му казвали, че докато е с този ум, да се страхува от живота и да се отказва да пее, от него нищо няма да излезе.

Съвременните хора се намират в положението на поета. Те плачат, страдат, отчайват се, докато мечка ги срещне. Излезе ли мечка на пътя им, те удрят на бяг и забравят мъчнотии, страдания, отчаяние и казват: Слава Богу, че спасихме кожата си! Като изучавате живота на хората, виждате, какви заблуждения съществуват между тях. Те мислят, че са свободни, че

могат да правят, каквото искат. Като видят, че не е така, те се отчайват и решават да турят край на живота си. Обаче, излезе ли мечка насреща им, те хукват да бягат и забравят и страдания, и мъчнотии, искат да живеят. Щом е дошъл на земята, всеки човек има специално предназначение, което непременно трябва да изпълни. Не само човек, но и всяко животно има свое предназначение. Щом разбере своето предназначение, човек осмисля живота си и става радостен и доволен. Не разбере ли предназначението си, той ще бъде недоволен от живота си и ще прави ред погрешки. Съвременните хора са неблагодарни от живота си, от това, което им е дадено, вследствие на което не могат да успяват. Ако човек не може да запази своя ум, своето сърце, както и живота си, къде остава той? Какво представя човек без живот, без ум и без сърце? – Нищо не представя. Човек е скрит зад своя живот, зад своята мисъл и зад своите чувства. Човек може да се познае от една дума, от една мисъл и от едно чувство. Не е нужно да знаете целия живот на човека, за да го познавате. Един момент само може да определи човешкия живот. Човек е подобен на кибритена клечка. Кибритената клечка се познава по запалването й. Ако лесно се запалва и добре гори, тя е доброкачествена. Като драснеш човека като кибритената клечка, ти ще познаеш, какво може да излезе от него: ще прави ли погрешки и ще ги изправя, или ще греши, без да се коригира. С други думи казано: ще учи ли, или няма да учи.

Велико нещо е човек да учи! Престане ли да учи, животът му се обезсмисля. Когато човек престане да учи, в него се забелязва едно физическо натрупване. Този човек мяза на българските чорбаджии в турско време. Срещате в някое село един млад, интелигентен човек и започвате да се разговаряте с него. Виждате, че мисълта му е дълбока, права, добре схваща нещата. След няколко години материалното му положение се подобрява, и той става пръв чорбаджия в селото. Щом забогатее, той престава да мисли, да учи и започва да надебелява. Срещате го след няколко години, но в лицето му, не можете да познаете онзи млад, енергичен, интелигентен човек. Значи, щом мисълта на човека не работи усилено, той престава да учи. В резултат на това се явява надебеляване, затлъстяване. Всяко забогатяване на човека материално, сърдечно или умствено, води към натрупване, към наслояване. Ако четете романа „Клетниците" от Виктор Хюго, или „Война и мир" от Толстоя, известни мисли от тях непременно ще се наслоят в ума ви. Какво трябва да правите, за да се освободите от наслояването? – Вие трябва да раздавате на бедни. Това подразбира стиха, който Христос е изказал: „Ако не се отречете от богатството си, вие не можете да влезете в Царството Божие".

Каква е разликата между романите на Виктор Хюго и тия на Толстоя? Виктор Хюго изразява индивидуалните качества на човека. Той навсякъде

прокарва мисълта, че доброто е вложено в човека, вследствие на което той сам може да се изправи. В своя роман „Клетниците", Виктор Хюго взима като главно лице Жан Валжан, когото изважда от една груба среда и го поставя в друга, по-благоприятна. Около него поставя ред лица, като епископа, Жавер, Козета, Мариус, които му служат като пробен камък. Така се изпитва характера на Жан Валжана, с цел да се види доброто, което е вложено в човека. Толстой, обаче, прокарва идеята, че освен вложеното в човека, съществува един велик закон в света, който регулира нещата. Той прокарва тази идея в романа „Война и мир", който има за основна идея исторически сюжет. В този роман, Толстой поставя Наполеона при същите условия, при каквито Хюго постави Жан Валжана. Защо Наполеон не можа да влезе в Русия, но трябваше да се върне назад във Франция? В мислите и разсъжденията на Хюго и на Толстоя няма никакви противоречия. В разсъжденията си и двамата са прави, само че Хюго разглежда вътрешната страна на живота, а Толстой – външната.

И тъй, светът представя съвкупност от разумни същества, които разбират великите закони на природата и съобразно тях регулират живота. Човек не е сам, но е заобиколен от множество разумни същества, вследствие на което не може да върши, каквото иска. Ти не можеш да биеш хората по улицата, не можеш да обиждаш кого и да е. Престъпиш ли този закон, веднага някое разумно същество ще дойде при тебе да иска обяснение. Светът, в който хората живеят, е разумен. Следователно, страданията, мъчнотиите, неволите на хората се дължат, именно, на това, че те искат да живеят според своите лични разбирания. Живеят ли така, те непременно ще влязат в стълкновение с разумния свят около себе си и ще страдат...Какви са разбиранията на хората? – Или като на Хюго, или като на Толстоя. Обаче и едните, и другите разбирания са едностранчиви. Когато разумният свят иска да осуети плана на някой човек, той му поставя ред спънки и препятствия. Така постъпиха и с Наполеона. По същия начин действува и дяволът. Когато иска да осуети плана на някой човек, който се стреми към духовния път, той ще го убеждава, че този път не е за него още, че трябва да си поживее, да използува младините си и т. н. За да спре човека от едно добро начинание, той може да му донесе вода от 99 кладенци. Ще му изнася теорията на този, на онзи философ, докато го отклони от пътя му. Но идат стари години, и човек вижда, че е сгрешил. Като се намери в безизходно положение, човек казва: Каквото е било на младини, това ще бъде и на старини. Това е най-лошото положение, в което човек може да изпадне. Той не прави вече погрешки, но и старите не изправял. Когато човек прави погрешки и ги изправя, той е прилежен ученик. Когато прави погрешки и не ги изправя, той е ленив ученик. Обаче, който нито прави погрешки, нито ги изправя, той е по-долу и от двамата.

Мнозина се хвалят, че не правят погрешки. – Щом не правят погрешки, те са умрели хора. Умрелите хора правят ли дългове? Обаче, за предпочитане е човек да е жив, да прави дългове, но да ги изплаща. Значи, който няма дългове, той е умрял човек. Добре е човек да живее съзнателно, разумно, да не прави никакви дългове. Но докато дойде до това положение, той ще прави дългове и ще ги изплаща.

И тъй, в това, което сега говоря, се крият велики истини. Не е въпрос човек да прави дългове и да се отказва да ги плаща. Така постъпва ленивият човек. Истинският човек е готов да плаща дълговете си. Щом се реши човек да плаща дълговете си, в него се събужда известна възходяща енергия. Тъй щото, не е въпрос човек да отрича нещата само, да казва, например, че не трябва да плаща дълговете си, или не струва да се живее, или няма смисъл човек да бъде духовен и т. н. Отричането на нещата е неразбиране. Каква е разликата между духовния и светския човек? Когато отиваш в дома на духовния човек, той те приема любезно, поканва те в една от своите добре наредени стаи, с легло, специално за тебе и ти предлага да се измиеш, преоблечеш и починеш. После ти дава да се нахраниш, през което време той се разговаря с тебе върху различни въпроси. Като прекараш на гости при него два-три деня, ти си отиваш доволен, радостен, че си получил нещо. Ти излизаш от дома на този човек, без да платиш стотинка. Влезеш ли в дома на светския човек, веднага те посрещат слуги, слугини, събличат палтото ти, определят ти стая, богато мебелирана, с парно отопление, с електрическо осветление, с гореща и топла вода за миене, с всички удобства. После ти донасят ядене, вкусно приготвено. Ти се чудиш на любезността на тия хора, не знаеш, на какво се дължи. На другия ден, обаче, когато си отиваш, господарят на дома те причаква, дава ти сметка за всичко, което си получил и чака да платиш. – Колко струва всичко? – Само 300 лева. Даваш последните си 300 лева и излизаш на пътя без стотинка. И това не е лошо, то е в реда на нещата. Светският човек е хотелджия, той има големи разходи, иска за всичко да му се плати. Следователно, ще знаете, че при духовния човек всеки може да отиде на гости, а при хотелджията – само богатите. Ако при вас идват всякакви хора, вие сте духовен човек. Ако при вас идват само богати хора, вие сте хотелджия, светски човек. Духовният човек работи без пари, а светският – с пари. – Защо? – Защото духовният човек се стреми към реализиране на идеи, за които той трябва да внесе всичкото свое вътрешно и външно богатство. Светският човек се стреми към реализиране на идеи, които имат отношение към земния, към физическия свят. За тези идеи е нужно материално богатство.

Съвременните хора се занимават с неща, които нямат дълбок вътрешен

смисъл. Тия неща имат временен характер. За човека е полезно само онова, което може да го освободи. Истинското знание води човека към освобождаване. Няма ли това знание, човек не може да се освободи. Следователно, всяко знание, всяка мисъл всяко чувство, които подтикват човека към Бога са на мястото си. От това гледище, ако и сиромашията, и богатството подтикват човека към Бога, те са на мястото си. Не го ли подтикват към Бога, те не са на мястото си. Като знае това, човек трябва да прави избор, да различава своите мисли, чувства и състояния. Той трябва да различава съществените неща от несъществените.

Съвременните хора трябва да се спират върху съществените неща, като проява на живота за всеки даден момент. Това, което вчера е било съществено, днес може да не е съществено. Това, което днес е съществено, в бъдеще може да не е съществено. Обаче, има мисли и чувства, които са били важни и съществени в миналото, такива са в настоящето, такива ще са и в бъдещето. Ще кажете, че вярата е нещо съществено. – Коя вяра? – Вярата ни в Бога. – Да вярва човек само, това още не е достатъчно. Вяра, която не преживява векове и епохи, не е истинска вяра.
Когато Моисей отиде при Фараона, да иска освобождаването на еврейския народ, той каза, че е изпратен от Бога на Авраама, на Исака и на Якова. Моисей не каза,че е изпратен от Бога на еврейския народ, но от Бога на Аврама, на Исака и на Якова. Понеже по това време Бялата ложа владееше над Египет, и Фараоните по това време бяха посветени, разбираха думите на Моисея. Фараон съзнателно изпитваше Моисея, да види, доколко той ще издържи на истината, доколко ще изпълни волята Божия. Така се изпита вярата на Моисея. Каквито чудеса направи Моисей, такива направиха и мъдреците на Фараона. Обаче, като дойдоха до четвъртото чудо, египетските мъдреци отстъпиха. Те казаха: Тук е намесен Божият пръст.

Питам: Какво ще правите вие, ако Бог ви изпрати при Фараона, но същевременно ожесточи сърцето му и го накара да ви се противопостави? Всеки ученик ще бъде поставен на такъв изпит. Сегашните християни искат да станат силни, но да придобият силата си по някакъв лек, механически начин. В това отношение те приличат на американците, които искат в малко време да станат учени и силни хора.

Един млад американец искал да изучава философия, но търсил някакъв кратък курс, в скоро време да завърши науките си. За тази цел, той отишъл в Германия, при един виден професор по философия и му казал: Господин професоре, искам да свърша философия в най-кратко време. Има ли такъв курс в Германия? – Има тримесечен, но има и няколко годишни курсове – от вас зависи, в кой курс ще следвате. Обаче, ще знаете, че какъвто курс

свършите, такъв ще станете. Когато иска да създаде тиква, природата употребява най-много шест месеца. Когато иска да създаде дъб тя употребява сто години. – За да стане дъб, трябва да мина през големи страдания. – Да, колкото по-велико неща твори природата, през толкова по-големи страдания го прекарва.

И тъй, единственото нещо, което усилва, укрепва човека, това са страданията. Ако не беше минал през големи страдания, Христос щеше да мине и замине, името Му щеше да се заличи, като на обикновените хора. Христос беше велик, но мина през големи, небивали до това време страдания, които обезсмъртиха името Му. Той мина през много тежки, непосилни условия, но разбра вътрешния смисъл на живота. За да дойде до това разбиране, човек трябва да се откаже от дребнавостите на живота. Не се занимавайте с живота на другите хора, нито ги отклонявайте от техния път. Ако някой иска известни наставления от вас, дайте му нужните наставления и го оставете свободно да се проявява. – Ама ще греши. – Нека греши. -Като греши, ще изправя погрешките си и ще се учи. Опасно е, ако човек греши и не изправя погрешките си. Още по-опасно е, ако нито греши, нито има, какво да изправя. От такъв човек нищо не може да се очаква.

Апостол Павел казва: „Който стои, да гледа да не падне". Значи, всеки човек е изложен на някаква опасност. Въпреки това, мнозина се заблуждават. Те мислят, че сто на сто са осигурени. Който отива на планината и мисли, че никъде няма да се подхлъзне, той се самоизлъгва. Няма човек в света, който като се е качвал по планински върхове, да не е падал. Който никога не се е качвал по планини, само той не е падал. – Ама защо трябва да падаме? – Защото сме се заели с едно велико предприятие, предстои ни да изпълним една велика мисия. Всяко велико предприятие, всяка велика мисия крие в себе си известни изненади. Тя е свързана с известни опасности. Щом е дошъл на земята, човек доброволно е приел страдания. Откаже ли се от страданията, едновременно с това той се отказва и от благата на живота.

Често хората се сърдят на Бога, че ги изложил на страданията. Когато млад момък се влюби в красива мома, подир която момците тичат, той страда, мъчи се. Кой е виновен за страданията му? Ако не искаше да страда, той не трябваше да се влюбва в красива мома. Какво представя красивата мома? Красивата мома е слон, който само богатият човек може да изхрани. Ако на малкото дете дадете един слон, да се грижи за него, то ще се види в чудо, не ще може да се справи с него. Красивата мома има големи изисквания. Който се ожени за красива мома, той е изложен на големи страдания. Тя само ще иска от мъжа си ту копринена рокля, ту хубава

шапка, ту модерни обуща. Той ще се чуди, как да задоволи нуждите ѝ. Не може ли да задоволи нейните изисквания, той ще страда и ще се мъчи.

Това представя външната страна на човешките идеи, но те още не определят човека. За да постигне една своя идея и да я реализира, да я отхрани, човек трябва дълго време да се готви. В турско време, за да излезе един пехливанин на борба, трябвало е дълго време да се упражнява. След много упражнения, той намазвал тялото си с някаква мас и тогава излизал на двубой със своя противник. И противникът му, от твоя страна, е минал през големи приготовления, за да излезе на арената да се бие. Да се бори човек с неприятеля си и да го надвие, това подразбира познаване на даденото изкуство. Следователно, излизате ли на борба с своя неприятел, вие трябва да съблечете горната си риза, да намажете кожата си с мас, да види той, че мускулите ви са здрави и разчитате на тях. Като види вашите мускули, той ще се замисли, ще разбере, че не е лесно да се бори с вас. Излезете ли срещу неприятеля си с фрак, с цилиндър на глава и с бастун в ръка, той веднага ще разбере, с какъв човек има работа. Той ще каже: Имам един двубой, но лесно ще се справя с противника си.

Христос казва: „Сторете място на народа да насяда". – Защо трябва хората да насядат? – За да изучават великите проблеми на живота, върху които Христос проповядвал. Една от великите проблеми на живота е проблемата на любовта. Изучавайте законите на любовта, за да не губите плодовете ѝ. Каква друга наука можете да търсите? Каква по-велика наука можете да търсите от тази, която ви дава методи, как да запазите чувствата на своя приятел, който е готов на всякакви жертви за вас? Да изгубиш любовта на този свой приятел, това значи, да изгубиш най-красивото нещо в света. Да изгубиш своя красив, свещен трепет за живота, това значи, да изгубиш своето съдържание, да станеш мъртъв човек. Да изгубиш своя светъл ум, който те ориентира, с който проправяш пътя си в тъмните нощи на своя живот, това значи, да изгубиш половината си богатство. С този ум човек може да разрешава и най-трудните задачи в своя живот. Изгуби ли своята светла мисъл, своето разумно сърце, човек остава затворен в грубата материя на своето тяло, в тежки окови и букаи.

Съвременните учени казват, че освен със своето физическо тегло, човек е здраво прикрепен към земята и с голямото външно налягане на въздуха. Ако може да се освободи от външното и вътрешното налягане, които го държат за земята, човек не би останал един ден в положението, в което днес се намира. Той моментално ще литне към луната, към слънцето или към друга някоя планета. Човек седи на земята по силата на закона за прераждането. Физически закони задържат човека на земята, докато завърши своето развитие. Ако погледнете човека с окото на ясновидеца,

ще забележите, че той е свързан с хиляди конци, които трябва по естествен начин да се скъсат. Всеки конец има своя специфична мисия. Едни от тия конци свързват човека с благоприятни, с добри условия в живота му, а други – с неблагоприятни, с лоши условия. Първите го правят щастлив, а вторите – нещастен. Достатъчно е да се потегли един от конците на щастието, за да стане човек щастлив. Който държи съдбата на човека в ръцете си, той знае, кога кой конец да дръпне. Щом скъса всички конци, които държат човека за земята, последният е ликвидирал със своя земен живот. Той напуща земята и отива в невидимия свят, там да продължи и завърши своята работа.

Съвременните хора трябва да имат положителни възгледи за живота, да не се колебаят. Така ли е всъщност? Когато е при добри условия, човек казва, че Христос е дошъл на земята да спаси човечеството от страданията. Щом условията му се влошат, той се разколебава във вярата си и казва, че Христос е обикновен човек. Каква вяра, каква религия е тази, която се мени от условията? При каквито условия, при каквито противоречия и да се намери, истинският, религиозният човек не се колебае, не изменя своето вътрешно съдържание. Човек трябва да има характера на Иова, да издържа на големи изпитания. Човек познава себе си, познава силата си само при изпитания. Че си паднал някъде, не се обезсърчавай. Божественото в човека не пада. Че си изгубил богатството, знанието, силата си, не се обезсърчавай. Човек не седи нито в богатството, нито в знанието, нито в силата. През каквито изпитания и да минава, човек трябва да запази своя вътрешен мир.

Осъдили едного на обесване, но по някакво щастливо съчетание, той бил помилван и свален от въжето. След това той разправял своята опитност. Когато закачили въжето на врата му и го дръпнали, той усетил нещо страшно: като че цялата вселена се разрушава. Никога той не е изпитвал такова страдание. Това състояние продължило няколко секунди. След това в душата му настанал необикновен мир, и той казал: Да става, каквото ще. Нека всичко в мене да се разруши. Аз съм готов да понеса и най-големите страдания. – Защо бил готов на всичко? – Защото почувствувал, че зад това, което се руши, има нещо, което не може да се разруши. Само човешкото се разрушава, но не и Божественото. Както зад черупката на яйцето има нещо, което не се разрушава, така и Божественото седи зад човешкото и не се разрушава. Никаква сила в света не е в състояние да разруши Божественото. То представя велик, неразрушим свят. Като свалили осъдения от въжето, той разбрал смисъла на живота.

Следователно, за да разбере човек смисъла на живота, всичко в него трябва да се разруши. Докато не изпита в себе си това голямо разрушение, както

и големите противоречия в живота, човек не може да разбере неговия дълбок, вътрешен смисъл. Някои ще кажат, че не се интересуват от материалния живот. – Не, докато сте на земята, вие ще се интересувате еднакво и от материалния, и от духовния живот: ще ядете, ще пиете, ще се обличате, ще учите, ще се жените, ще раждате деца, ще ги възпитавате. Щом сте на земята, ще правите всичко, което физическият живот изисква. Едно се иска от вас: каквото правите, да го правите от гледището на високия идеал: ще ядете най-чиста храна, ще се обличате с най-хубави дрехи, ще раждате най-добри деца. Какъв смисъл има да родите десет сина и десет дъщери? За да ги изучите, вие трябва да бъдете милионери. Колко такива милионери има в света? Има смисъл човек да роди дете, но да прилича на него, да влиза в положението му. А така, да роди едно дете, което по нищо да не прилича на него, то е все едно, кокошка да измъти юрдече и да се чуди после, какво е измътила. Има случаи, когато насаждат кокошката с кокоши яйца, между които турят две-три юрдечи яйца. Като се излупят малките, кокошката вижда, че повечето приличат на нея, разбират езика ѝ, вървят в стъпките ѝ, но две-три, именно, юрдечетата, ту влизат и излизат от водата. Тя стои на брега,вика ги, но те не чуват, спокойно плуват във водата. Като излязат на брега, тръгват след нея, но тя вижда, че и ходът им не е като нейния. Чуди се, мисли, каква е тази работа, и най-после казва: Животът е такъв. – Не, животът не е такъв. Кокошката е заставена да мъти чужди яйца. Това е неестествено положение за нея. Естественото ѝ положение е да мъти своите яйца.

Съвременните хора често попадат при условията на кокошката. По силата на наследствеността, човек е заставен от дядо си и прадядо си да мъти чужди яйца. Когато се освободи от влиянието на закона за наследствеността, човек ще мъти само свои яйца. Не е в реда на нещата, кокошката да напусне отглеждането на своите пиленца и да гледа патенца и юрдечета. Още по-неестествено е за човека да отглежда чужди яйца.

Съвременното възпитание се нуждае от нови методи, от нов мироглед. Днес всички казват, че човек трябва да бъде патриот. – Кое служи за основа на патриотизма? – Чувствата. За да бъде патриот, човек трябва да има майка и баща. Който обича майка си и баща си, той непременно ще бъде патриот. Когато хората проявят любов към Бога, в света ще съществува велик патриотизъм. Любовта към Бога е главно и естествено условие за проява на патриотизма. Не може да съществува никакъв патриотизъм, ако той не почива на природните закони. Природата говори за единство на нещата. Тя казва, че съществува един живот, една държава, един народ. И в Писанието е казано: „Един е вашият Отец". Англичаните, в една своя песен, казват: Дом бащин – дом мой. Обаче, домът има отношение към разумните синове и дъщери.

Време е вече сегашните хора да оставят настрана своите играчки, да напуснат своето детинство. Щом се освободят от детинството си, те трябва да започнат изучаването на математиката – наука за числата и действията с тях. Числата играят важна роля в човешкия живот. Щастливо число за момата е 19, а за момъка – 21. Ако размените местата на числата 1 и 9, ще получите 91. Не е все едно да срещнете млада, красива мома на 19 години, или някоя 91 годишна баба. Ако момата знае законите на кабалата, тя би могла да превръща тия числа. Когато срещне някой Дон Жуан, тя веднага ще се превърне на 91 годишна баба. Той ще мине покрай нея и ще я замине, без да спира. Ако види, че бабата има нужда да й се услужи нещо, той ще се спре, ще и услужи и ще си замине. Щом види някой млад, красив момък, бабата пак ще се превърне в млада, 19 годишна красива мома, която ще му се усмихне и ще продължи пътя си. – Може ли да става това нещо? – Възможно е. В това, именно, седи смисълът на живота. Ако можете да местите единицата, и по този начин да трансформирате състоянията си, вие сте учени хора. За тази цел, вие трябва да знаете законите на числата от 1 – 10. Числата от 1 – 10 представят стъпала, по които човек върви, за да измени състоянията си. Това е наука, с помощта на която органическите, разумните сили в природата могат да се сменят едни с други. Всяко състояние на човека отговаря на някакво тяло, или на някаква сила, вьн от него. Например, скръбта на човека отговаря на някакво тяло, на някаква сила, вън от него.

Ако синът или дъщеря ви заминат за някъде, вие ще скърбите. Ако ви се роди дете, ще се радвате. Значи, причината за вашите скърби и радости лежи вън някъде. Състоянията на скръб и радост в човека се сменят, но щом дойде до тази смяна, с нея заедно и животът се изменя.Човек иска да знае причината на своите скърби и радости. Ако държи в съзнанието си мисълта за Бога, за Божественото начало в света, човек няма да има никакви скърби. Ако човек държи в ума си идеята за Христа, всички страдания ще бъдат играчка за него. Само този човек може да прави, каквото пожелае.

Човек може да направи всичко, само при условие, Бог да е с него. Една вечер една млада мома, добра християнка, вървяла по една улица в Америка. Един негър я дебнал, искал да й напакости. Като се приближил до нея, той усетил, че ръцете му се сковали. Уплашен от това, той избягал и не помислил втори път да преследва момите. Казано е в Писанието, че ако Бог е с човека, никой не може да бъде против него. И мечката даже, като чуе името Божие, и тя е готова да отстъпи. Обаче, от човека се иска правилно да произнася името Божие. Когато се обръща за помощ към любовта, човек трябва да знае нейния език. Дълго време трябва да живее

той на земята, за да научи езика на любовта. В този смисъл, молитвата не е нищо друго, освен правилно произнасяне на езика на любовта. Всяка дума има смисъл само тогава, когато правилно се произнася. Дълго време се е молил Питагор, докато е научил донякъде само да произнася правилно думата любов. Който може правилно да произнася думата любов, той всичко може да направи. Това са напреднали, възвишени същества, които са готови да помагат на човечеството. Някои от тях са определени по цели дни да стоят около даден човек и да му помагат. Каквото пожелае този човек, те веднага изпълняват желанието му. За тях това е приятна работа. Нашата задача е да влизаме в съзнателна връзка с тия същества, за да се ползуваме от тяхното знание. Обаче, малцина са дошли до това положение.

Всички хора търсят нещо ново в живота си, но пак живеят със старото: раждат се и умират; женят се, деца раждат, учат се. Според мене, новото седи в това, да дойдете до положение, в числото 19, да местите деветорката пред единицата и единицата пред деветорката. Ако можете да местите тия числа, вие сте истински християнин; не можете ли, никакъв християнин не сте. Ако можете да местите тия числа, вие сте млади; не можете ли да ги местите, не сте млади. Да размествате тия числа, това значи, от млад да ставате стар и от стар – млад. Който не се страхува от остаряване, той не се страхува и от подмладяване. Обаче, едновременно човек трябва да съдържа качествата и на младия, и на стария. Едно от качествата на младия е благородството, благоговейното отнасяне към всичко. Едно от качествата на стария е разумността, мъдростта. Човек трябва да има ума на стария, а сърцето на младия.

„Сторете да насядат." Ще кажете, че не се интересувате от това, което Христос е говорил на учениците си преди две хиляди години. – От какво се интересувате? От каквото и да се интересувате днес, каквото и да правите, каквото и положение да заемате, всичко това един ден ще се превърне на нула. Както и да сте живели, в края на краищата, една участ ви очаква: ще ви погребат, ще турят един паметник на гроба ви и върху него ще напишат, че тук лежи еди-кой, заслужил на отечеството си. – Кой човек не е заслужил на своето отечество? Всеки човек е заслужил на своя народ, но останал ли е при народа си? Къде е неговият паметник? Ще кажете, че паметникът му е на гроба. – Според мене, паметник е онова, което вечно живее. Ние сме дошли до онази епоха, в която смъртта не трябва да съществува. Който умира в сегашната епоха, той трябва да възкръсне. Христос направи този опит и доказа на човечеството, че няма смърт в света. Той каза: „Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема!" На друго място в Евангелието е казано за Христа: „Мъртъв бях, но сега съм жив." Който е минал през опитността на Христа, той може да се

нарече светец. – Може ли всеки човек да възкръсне? – Може. За умния човек всичко е възможно. За глупавия всичко е невъзможно. Като знаете това, стремете се да придобиете и богатство, и знание, и сила.

– Какво знание трябва да придобива човек? – Човек трябва да знае великите Божии закони и да ги прилага, а не да знае да разбива чуждите каси. Той трябва да придобие богатство, което да складира в своя ум и в своето сърце, а не богатство, което да затваря в железни каси. Какво по-голямо богатство може да има от това, да спечелите един приятел? Един добър приятел струва повече, отколкото богатството на целия свят. Ако някой има богатството на целия свят, а няма нито един приятел, той нищо няма. Богатство, без приятели в света, нищо не струва. Адам беше най-богатият човек в света. Какво остана от неговото богатство? Истинско богатство е онова, което човек може да занесе със себе си в другия свят.

Едно трябва да се знае: човешката душа крие в себе си несметни богатства, които постепенно се разкриват. Следователно, не се стремете към земното богатство, но обърнете погледа си към богатството на своята душа. Всеки човек, на когото съзнанието е пробудено, се стреми към това бъдещо богатство. Ако вол, на когото съзнанието е пробудено, не иска повече да остане в положението на вол, да ходи на четири крака, с рога на главата, колко повече човек с пробудено съзнание, ще се стреми към по-велик живот от земния – към Вечния живот. Казано е в Писанието, че Бог взел пръст, направил от нея човек, вдъхнал през ноздрите му, и той станал жива душа. Това, което Бог е направил, и човек може да го направи. – Защо? – Защото Бог живее в него. Следователно, всеки човек, който е свързан с Бога, може да направи това, което и Бог прави. Този човек знае положително, че когато мисли, чувствува и действува, не се проявява той сам, но Бог се проявява в него. Дали човек пише, чете, свири или работи нещо, това е Бог, Който се проявява в него. Всичко, което съзнателният човек върши, това е волята Божия.

Христос казва: „Сторете да насядат". Каквото са правили учениците Христови на своето време, това трябва да направят и съвременните хора. Те трябва да насядат пред нозете на Великия Учител и да искат да ги учи на науката на числата. Момъкът трябва да изучава числото 21, да премества единицата пред двойката, да образува числото 12. Значи, момъкът не може да се качи по-горе от 21 година, но и по-долу от 12 години не може да слезе. Момата пък трябва да изучава числото 19. Като тури числото девет пред единицата, образува се числото 91. Това показва, че момата има по-голям мащаб на действия и на движения. Тя може да се качи най-много до 91, но по-долу от 19 не може да слезе. Тази е причината, поради която жените са по-умни и по-стари от мъжете. – Защо? – Защото,

стара е само любовта, Божественото, женският принцип в човека. Числото 91 е закон на любовта, която действува в човека. Числото 90 пък представя един завършен цикъл, който включва всичко в себе си.

И тъй, женският принцип в човека, това е старото, мекотата, деликатността, вярата, любовта, мъдростта и истината. Който няма женският принцип в себе си, той не е мъж и не може да мисли. Числото 21 се включва в 90. Двойката е женският принцип – старата майка в света. Нулата представя мъжкия принцип, който се смекчава от майката. Числото девет представя най-разумната дъщеря в света. Бащата, т.е. единицата седи ту пред дъщеря си, в числото 19, ту зад нея в числото 91 и изпълнява всичко, каквото тя каже.

Сега, аз желая всички жени да станат на 19 години, а всички мъже - на 21 години. Като съберете 2 +1 = 3. Щом умножите числото три само на себе си, ще получите числото девет. Това показва, че за да мине в по-високо състояние, човек трябва да се умножи три пъти сам на себе си, т.е. от физическия свят, от грубата материя да мине в духовния свят и от духовния – в Божествения.

Като работите с числата, вие имате възможност да развивате ума си. Не мислете, че това, което досега сте придобили, е достатъчно. Много трябва да работи Човек, докато дойде до великите опитности в живота. Имали ли сте опитността на Христа, 500 милиона хора да отправят молитвите си към вас и на всички да отговаряте? Имали ли сте опитността, да получите благодарността на 500 милиона хора? Тази опитност е достъпна само за гениите, за великите хора, които могат да творят. Всеки човек, на времето си, ще дойде до тези опитности, до тези постижения.

Всяка сутрин, като ставате от сън, благодарете за дарбите, които ви са дадени, и молете се, да ви се дадат благоприятни условия, да ги развивате. Не скачайте изведнъж от леглото си, като наплашени зайци. Като станете от сън, първо благодарете, че сте се върнали благополучно от странство. Вие сте били в горния свят и слизате на земята да работите. След това дръннете на вашите слуги и слугини, между които влизат ума и сърцето ви, и кажете им да приготвят банята да се окъпете. Измийте се, облечете се и дръннете за закуска. Щом закусите, излезте на разходка. Изберете най-чистото и красиво място за разходка. Като се върнете от разходката си, дръннете на слугините си да отворят библиотеката ви да четете. Ще изберете най-хубавата книга за четене и ще приложите нещо от нея през деня. След това ще дръннете на слугите си, да ви донесат обяд. Като се нахраните добре, ще благодарите за обяда и ще почнете да работите. Като дръннете четири пъти, всичко можете да направите.

„Сторете място да насяда народа". – Да седнеш пред нозете на Великия Учител и да слушаш, какво проповядва, това е стремежът на Божественото в човека. Човек крие в себе си велики заложби, които трябва да изучава и разработва.

11. Беседа от Учителя, държана на
10 ноември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_11_13 Два центъра
лекция пред общия окултен клас

ДВА ЦЕНТЪРА

Чете се резюме на темите: „Качества на милосърдието, качества на вкисването."
Мнозина разглеждат вкисването като отрицателен и вреден процес в природата. Не, вкисването има и добри страни. Когато става без участието на разумността, вкисването е вредно. Обаче, взима ли разумността участие, вкисването допринася голяма полза в живота. Прясното мляко трябва да се вкисне, за да се превърне в кисело. За да бъде вкусен, хлябът трябва да съдържа мая, квас. Следователно, когато говорите за вкисването, спрете вниманието си върху добрата и върху лошата му страна. Разглеждате ли го само от една страна, вие ще дойдете до криви заключения. От това, че огънят изгаря, можете ли да кажете, че е вреден? За да разберете смисъла и значението на нещата, вие трябва да ги разглеждате от две страни. Всяко нещо в природата е двуцентрово. Човек не може да живее с един център. Той трябва да се стреми към един център, но сам по себе си той е двуцентрово същество. Той има две очи, две уши, две ноздри, два крака, две ръце. Ще кажете, че човек може да гледа и с едно око. Това е дефект. Той може да гледа с едно око само затова, защото е привикнал да гледа с две очи.

И тъй, когато говорим за човека, ние разбираме същество с два центъра: единият център се е проявил навън, във формата на жена, а другият — във формата на мъж. Когато тия два центъра се стремят един към друг, те образуват права линия.

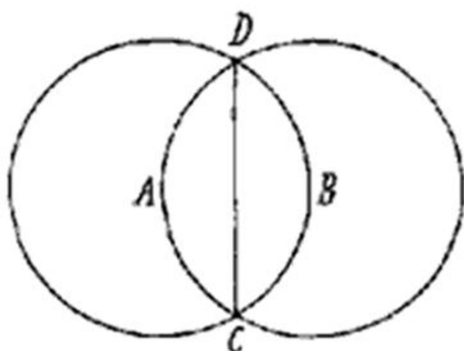

фиг. 1
Всяко друго отношение образува крива линия. Обаче, кривата линия не представя злото в света.Кривата линия показва възможностите, които се крият в съществата. Единият кръг показва възможностите на човека А, а другият — възможностите на човека В. — фиг. 1. Възможностите на тия двама души се пресичат в точките С и Д. От тия два кръга се образува

елипса. Дето има външна, физическа деятелност, там всякога се образува елипса, Колкото по-дълбоко слиза човек в материята, толкова повече елипсата се сплесква. Колкото повече излиза от материята, толкова по-кръгла става елипсата. Този закон се отразява върху лицето на човека. Хора, които са по-активни, които имат по-големи мъчнотии, лицата им са продълговати. Тия, които имат по-малко мъчнотии, които живеят охолно, лицата им са валчести. Когато отношенията между двата центъра се нарушат, т. е. когато отношенията между двама души се развалят, веднага се явява злото. Когато две същества се разбират, между тях се явява доброто. Значи, всяко същество може да стане причина за проява на доброто или на злото.

Злото и доброто съществуват в природата като два противоположни принципа. Смъртта и животът също представят два противоположни процеса. Както злото черпи сила от доброто и създава нещо ново, така и смъртта взима материя от живота и създава нещо ново. Смъртта се отличава от живота по това, че се придружава с вкисване, т. е. с разлагане. Когато човек расте и се развива правилно, вкисването е на място. Това вкисване е приятно. Казват, че гневът е вкисване. Обаче, който се гневи, той работи. Престане ли да работи и да се развива, човек започва да се разлага. Това разлагане наричаме неправилно вкисване. При това вкисване настъпва смърт. Следователно работете, учете, да не дойдете до положение да превърнете естественото вкисване в неестествено.

Мнозина казват: Човек не трябва да се вкисва. Не, правилното естествено вкисване е неизбежен процес в природата. Такова вкисване става и със светията и с праведния, и с учения, и с философа. Опасно е, когато вкисването се превърне в разлагане. Тогава се явява злото. Доброто е зло за лошия човек, и злото е зло за добрия. Месото е зло за овцата, но и тревата е зло за вълка. Следователно зло е всяко нещо, което не отговаря на естеството на човека. Всичко, което човек върши съобразно своето естество, е добро. Всичко което не е съгласно с естеството на човека е зло.

Правата СД (фиг. 1) показва посоката, по която се движи духовният човек. Правата АВ е посоката, по която се движи физическият човек. В човека-животно гръбначният стълб е успореден на земята. Когато човек се изправил на краката си, гръбначният стълб заел перпендикулярно положение към земята. От този момент лицето на човека започнало да се открива, да се освобождава от косми. В човека-жена лицето е по-открито, по-малко обрасло с косми, което показва по-голяма интелигентност. Лицето на жената показва, че тя е обработила по-голямо поле. Лицето на човека-мъж, което е повече обрасло с косми, показва по-малко обработена площ. Жената има повече ниви, лозя. Тя е заемодавец. Мъжът няма много

земя, вследствие на което отива като слуга при жената. Понеже мъжът копае, обработва земята на жената, той си е присвоил правото да бъде господар. Днес мъжът работи отвън и заповядва, а жената работи отвътре. В същност истинска господарка е жената. Тя е господарка не по външно положение, но по принцип.

Като ученици, вие трябва да имате ясна представа за нещата, да разбирате вътрешния им смисъл. Човек може да разбере външния живот дотолкова, доколкото разбира вътрешния. Човек може да разбере физическия свят дотолкова, доколкото разбира Божествения. Физическият свят е отражение на Божествения. При това положение само човек може да бъде щастлив. При това положение само отношенията на хората могат да бъдат правилни. Ако някой мисли, че може да владее едно същество, той е на крив път. Никой никого не може да владее. Преди всичко, невъзможно е в един и същ момент две лица да се намират на едно и също място. Следователно, ако от центъра A опишете една окръжност, съществото B ще се намира на периферията на окръжността. Ако от точка B, като център, опишете окръжност, съществото A ще се намира на периферията. Между съществата A и B в един и същ момент само едното същество има възможност да бъде център. Излезе ли това същество от центъра, другото става център. Като се движи от центъра към периферията и обратно — от периферията към центъра, човек има възможност да работи. Правата AB определя възможностите на жената. Правата BA определя възможностите на мъжа. Изобщо правата линия показва, че имаме отношение между две същества. Влезе ли трето същество между тях, линията става крива. Колкото повече същества влизат в отношения, толкова повече кривата линия се удължава. При тия отношения съществата трябва да имат общ център, от който разстоянието до всички точки на периферията е еднакво. Отношението на всяка точка от окръжността към центъра на кръга е право. Това отношение наричаме отношение към Бога. Обаче, отношението на всяка точка от окръжността към другите нейни точки подразбира движение по крива линия. Такова е отношението към ближния.

Следователно, кажем ли, че между две същества се образува права линия разбираме отношение на тия същества към Божествения принцип, който ги свързва. В този смисъл мъжът и жената представят едно цяло, а не отделни същества. Докато мъжът и жената мислят, че са отделни, самостоятелни единици те се самоизлъгват. Мъжът и жената представят две страни на едно цяло. Нито мъжът може без жената, нито жената без мъжа. Въпреки това те не могат нито да се събират, нито да се делят.

Същото отношение виждаме и между Бога и човека. Вън от Бога човек не може да съществува. Бог е цялото, което включва всичко в себе си. Той

обединява нещата. Мъчнотиите и страданията на хората се дължат на факта, че те търсят щастието си вън от себе си, вън от своите ближни, вън от Бога. Това е невъзможно. При това положение те се движат в сянката на щастието, но не и в истинското щастие. Разбере ли човек, какви трябва да бъдат отношенията му към себе си, към своя ближен и към Бога, той се развива правилно. Енергиите на неговия организъм текат правилно, както водата на планинския извор. Докато водата тече без да изтича, без да се намалява, изворът е във връзка с източника на живота. Намали ли се водата му, изворът е прекъснал връзката си с източника на живота. Докато живее, силите на човека трябва непрекъснато да извират. Това значи добър човек. Спре ли потока на своите сили, човек се натъква на вътрешно напрежение в себе си, което му причинява ред пакости. Не даде ли възможност на Божественото в себе си да се прояви, човек може да се пръсне като бомба. Не е лошо да се пръсне човече, но само ако е яйце, турено под квачка. Като се пръсне това яйце пиле ще излезе от него. Ако яйцето се пръсне вън от квачката нищо няма да излезе от него. Да се пръсне човек, това значи да умре. В този случай умирането е на място, защото от човека излиза нещо ново. Не излезе ли нещо ново от него умирането е безпредметно.

Днес от всички хора се иска разумност. Дали ще живее или ще умира, човек трябва да бъде разумен. При това той трябва ла се ползва от външния свят, защото има отношение към него. Например иска ли да придобие сила, човек трябва да изучава живота на млекопитаещите. Иска ли да придобие хладнокръвие той трябва да изучава живота на рибите. Ако човек не изучава живата природа и не прилага нейните закони, животът му на земята се обезсмисля. Задачата на съвременната наука и религия се заключава именно в това, да застави човека да изучава природата и да прилага нейните закони. Това са проповядвали и Великите Учители на човечеството, но ония от учениците им, които не са разбрали учението им, са внесли в него известно изопачаване. Ако днес дойде Христос на земята, сам ще се чуди, как са могли хората да изопачат учението Му. Какво верую е онова, което се проповядва външно само? Едно верую или едно учение има смисъл, когато се изнесе вътрешната му страна. Едно учение има смисъл, когато може да се приложи. Спрете ли се само върху външната му страна, това учение не ползва човека. Човекът е ценен не по своята външна красота, но по своите мисли, чувства и постъпки.

Следователно, външната страна на живота е дотолкова ценна, доколкото е в съгласие с вътрешната. Ако се възхищавате от това, че някой човек е добър без да искате да вземете нещо от неговата доброта, възхищението ви е на място. Искате ли обаче да вземете нещо от добротата му, вашето

възхищение не е на място. Като разглеждате човека, вие трябва да сте убедени в неговата вътрешна доброта. Ако външно само е добър, тази доброта няма да го ползва, но и окръжаващите няма да се ползват от нея. Външните отношения са ценни тогава, когато в тях липсва користолюбието. Освободи ли се от користолюбието си, грешникът може да се учи от светията. Не се ли освободи от користолюбието си, той не може да бъде ученик на светията. Ако грешникът мисли че с усилията, които прави, може да стане като учителя си, той се самоизлъгва. За да следва добре пътя на своя учител, грешникът трябва да е запазил нещо от своята праведност. Който не носи правдата в себе си, той никога не може да бъде праведен. Който не носи условия за гениалност в себе си, той никога не може да стане гений. Талантливият трябва да бъде роден за талантлив. Това не трябва да ви обезсърдчава, но да знаете, че красивите, великите неща не се купуват наготово. Те трябва да се придобият, да се работи за тяхното постижение. Каже ли някой, че иска да бъде свят, добър или щедър, той не е придобил нещо много. Истинската святост, доброта, щедрост са вътрешни качества. Някой носи на гърба си сто килограма товар и пъшка под неговата тежест. По пътя го срещат бедни хора, които искат да им даде нещо. Той се спира, сваля товара от гърба си и започва да раздава на този десет килограма, на онзи десет килограма, докато останат на гърба му само 40 кг. Всички го считат добър, щедър човек, без да се спират върху мотивите, които го заставят да бъде такъв. Той се е натоварил с багаж, който не може да носи. Ако не даде част от него на другите, товарът ще го смачка. Когато се произнасяте за качествата на някой човек, вие трябва да знаете кои са дълбоките мотиви, да се проявява той по един или по друг начин.

Под думата добро ние разбираме първичното добро в човека, т. е. израз на Божественото в него. Човекът е добър, когато може да даде израз на Божественото в себе си. С други думи казано: доброто в човека не е нищо друго, освен желанието на Бога да се прояви в него. Даде ли ход на това желание, човек е проявил доброто в себе си. Доброто изтича от човека, както водата от извора. Значи, всяко желание, всяка мисъл, всяко чувство в човека, които го заставят да се прояви, се дължат на Божественото, на онзи първичен импулс, който някога му е даден. Не се ли подаде на този импулс в себе си, и да пожелае да направи някакво добро, човек няма да знае как да го реализира. Той ще мисли как да го направи: по Божествен или по човешки начин. Колкото малко да е доброто, което сте решили да направите, не трябва да се спъвате. Малкото добро е малка дупчица, направена във вашето сърдце. Ден след ден тя ще се разширява, докато един ден от нея започне да тече изобилно. — Ама богат бил този човек, трябвало много да дава. — Колкото малко да дава и това е добро. Страшно е когато дупчицата се запуши.

Като ученици, вие трябва да намерите първичните импулси в себе си и да им дадете ход да се проявят. Като даде възможност на Божественото в себе си да се прояви, по този начин човек изучава, както себе си, така и своя ближен. За да се изучава, човек трябва да има вътрешно разбиране на нещата. Някой погледне носа на някого и казва: Този човек е интелигентен. Носът определя, наистина, възможностите на човешката интелигентност, но тя не зависи изключително от човешкия нос. Чрез окото се проявява истината, но ако не знае как да движи окото си, как да гледа, човек ни най-малко не се е домогнал до истината. Много болести се дължат на неправилно гледане, на неправилно ходене, на неправилно слушане и т. н. Изобщо всички аномалии, всички неправилности във физическия и психическия живот на човека причиняват ред болести и страдания. За да бъде здрав, човек трябва да знае как да гледа. От ъгъла на неговото зрение зависи посоката на неговия живот. Срещнете ли един човек, вие трябва да знаете, отде да започнете да го гледате: от главата към краката или от краката към главата. В двата случая ще имате два различни резултата. Доброто свирене на цигуларя зависи от умението му да управлява лъка и да туря пръстите си на съответните им места.

Всеки човек има цигулка и лък, с които може да даде израз и направление на своя живот. Сърдцето представя цигулката, умът – лъкът с който свири, а волята, това е участието на човека в свиренето, чрез което определя посоката на своя живот! Публиката е самият човек. Без публика никой не може да свири. Поне един човек, но все трябва да има някой да го слуша. Ако човек сам не се въодушевява, никой не може да го въодушеви. Като свири, човек може да се допитва до мнението на другите, но първо той трябва да чуе своето мнение. Божественият закон изисква всеки сам да се въодушевява, сам да има мнение за своите постъпки, а после другите. Някой си купил нови обуща, които го стягат. Той пита приятелите си, харесват ли обущата му. Отвън обущата са хубави, но отвътре не са. Едно от качествата на обущата е да прилягат добре на краката. Стягат ли някъде, те не са добри. Обущата са добри тогава, когато при сто километров път, извървян с тях, не причиняват никакви пришки. Същата преценка се отнася и в правенето на добро. Истинско добро е това, което не причинява никакви пришки на ръцете и на краката на онзи, който го е направил. Каквито дрехи и обуща носи човек, те трябва да прилягат добре на тялото му, да не го ограничават. Каквото човек върши, делата му не трябва да го ограничават. Всяко ограничаване всяко нарушаване на свободата, показва, че нещата не стават правилно.

Съвременните хора сами се ограничават, а после говорят за свобода. Слушате да кажат на младия момък да не гледа жените, а на младата мома

— да не гледа мъжете. Да гледа човек мъжа или жената не е лошо. В това няма нищо престъпно. Лошото е, когато човек не знае как и откъде да гледа. Искаш ли да гледаш мъжа или жената, качи се на високо и оттам гледай. Поставете всеки човек на мястото му и оттам гледайте. Не го ли поставите на определеното му място, вие ще гледате криво. Колкото да ограничавате човека, ако той няма разбиране, вие ще го наплашите но няма да го изправите. Когото срещнете днес, всеки е наплашен: той се страхува, да не би мисълта му да е крива, или желанието нечисто и не смее да се прояви. Всички мисли, чувства и желания, които минават през човека, са добри, чисти. Те се изопачават, когато се приложат. Значи слабата страна на човека е в приложението. Докато са на дървото, ябълките са красиви, здрави. Щом започнат да ги берат, за да ги продават, те тук-там се натъртват и започват да гният. За да се научи да мисли и да разсъждава право, човек трябва да излезе от стария живот и да влезе в новия.

Старият живот е статически, а новият — динамически. Новият живот изисква приложение, динамика. Старото трябва да отстъпи мястото си и в живота, и в науката, и в изкуствата. Някой се моли, сяда на колене, кръсти се и се чуди защо не получава отговор на молитвата си. Той се моли по стар начин и при това външно само. В молитвата трябва да вземе участие и сърдцето, и умът, и душата, и духът. Като се моли така човек се тонира. В този смисъл молитвата подразбира тониране. За да се моли човек трябва да има камертон, да нагласи четирите струни на цигулката си и да започне да свири, да взима чисти тонове, чисти акорди. Молитвата подразбира тониране, нагласяване, свързване с Бога. Молите ли се на Бога, ще говорите ясно, разбрано, чисто, искрено, без никакъв фалш. Ще говорите това, което мислите. Когато синът говори с баща си, а дъщерята — с майка си, те трябва така да говорят, че да ги задоволят. Като се моли на Бога, човек трябва да се подмладява. Не се ли подмладява всеки ден, човек не знае да се моли, няма религия в себе си. Казва ли човек, какво е бил едно време и какво е станал сега, той нито знае да се моли, нито има религия в себе си. — Едно време правехме големи усилия, едно време обичахме Бога. — Кой е виновен за вашето минало? От гледището на Божествения свят, каквото е било в миналото, това е и сега. Едно време имахте жена и деца, грижехте се за тях, но сега нямате жена и деца, те са заминали за онзи свят, и като няма кого да обичате и за кого да се грижите, вие губите своята набожност. Казвате тогава, че Бог ви е забравил. Не, това е криво разбиране. Всяко криво разбиране води към вкисване. За да се освободи от това вкисване, човек трябва да оправи първо отношенията си към Божествения свят.

Когато се говори за работа върху себе си човек често се обезсърдчава намира, че много години трябва да работи. Някой казва, че е работил 15-20

години върху себе си и нищо не е постигнал. — Защо не е постигнал нищо особено? — Не е работил, както трябва. Всяко число крие в себе си особени сили, които трябва да се разбират. За мъжа щастливи числа са 1 и 2, а за жената – 1 и 9. Значи щастливо число за мъжа е числото 12, а за жената — 19. Като съберете 1 и 2, получавате числото 3. Тройката представя разпукване на житното зърно. Като поникне, то образува котва. Котвата означава процес на растене. Дойдете ли до числото три, ще знаете, че ви се дават условия да се развивате, да се размножавате, да приемете Божествената енергия в себе си. Числото две представя нивата на която човек трябва да посажда своите мисли и чувства. Единицата пък е семето, което той сади, т. е. неговите мисли и чувства.

За да расте, човек трябва да има на разположение нива и семе, т. е. числата едно и две. След това иде действието и на другите числа върху човека, а именно числата 3, 4, 5, 6. 7, 8 и 9. За да действат тия числа върху човека, Първата Причина се явява като обединяващ принцип. Тя ги обединява в едно, за да могат силите им да действат едновременно и целесъобразно. Като се движи от едно място на друго, човек трябва да прави връзка между нещата. Рече ли да измени пътя на своето движение, той непременно трябва да го огледа, да види, какви спънки ще срещне. Преди да е тръгнал по този път, той трябва да отстрани всички спънки. Ако по конеца детето знае, докъде най-високо може да стигне неговото хвърчило, колко повече човек трябва да знае, докъде се простират възможностите на неговото движение. Ако той мисли само за ядене и пиене, конецът за който е вързан, е много къс. Този човек е хвърчило, което сутрин пущат в движение, а вечер прибират. Когато някой се оплаква, че е сгрешил, или че се е оплел някъде, това показва, че са взели хвърчилото му. За да не взимат хвърчилото ви, трябва да стоите на известно разстояние от хората.

Като ученици, вие трябва да дадете път на Божественото в себе си. Дойдете ли до това положение, не трябва да критикувате Божественото, да се произнасяте за неговите прояви. Реката трябва да следва пътя към морето, да не се отклонява, да не се занимава с други реки. Ако се спира тук-там по пътя си, ще я впрегнат на работа, градини и бостани да полива, воденици да кара. В края на краищата тя ще каже, че е свършила много работа. Свършила е много работа, но не по нейна воля. Други са я заставили да работи. Следователно, като сте дошли на земята да учите, не отвличайте ума си, да мислите, че можете да вървите в пътя на другите хора. Всеки човек има свой определен път. Всеки трябва да изправи отношенията си към Бога — никаква друга философия не му трябва. Ще кажете, че трябва да учите. Всеки човек трябва да учи, но той трябва да намери онзи учител, който е определен специално за него. Намери ли своя учител, работата му тръгва напред. Този учител не взима никакви пари. Той работи за Бога,

като изисква от ученика си, каквото спечели, да го внесе в Божествената банка. Истинският учител е онзи, който не работи за пари. Този учител трябва да учи ученика си с любов, да го научи, какво представя ума и сърдцето, да знае, какво нещо е човекът-мъж и човекът-жена, да разбира душата и духа си.

Ученикът трябва да разбира функциите на тялото си, да знае как да се справя с него. Какъв ученик е този, който не разбира сърдцето си? Какъв ученик е този, който не знае, какво нещо е любов, светлина и свобода? Някой ще каже, че иска да разбере необятната любов. За да разберете нещата от гледището на любовта, вие трябва да я изучавате в най-малките ѝ и слаби прояви. Представете си, че сте вървели дълго време в гората и сте замръзнали от студ. В това време един непознат човек ви среща и ви завежда у дома си да ви стопли и нахрани. След това вие се разширявате и казвате, че любовта ви е посетила. Това е една от малките прояви на любовта. Всяка мисъл, която внася светлина в ума, и всяко чувство, което внася топлина в сърдцето, колкото малки да са, наричаме Божествени. Ако възприема тия мисли и чувства в себе си, човек постепенно се разширява, докато стане готов да приеме Божественото в по-голям мащаб, да приложи новия живот.

Съвременните хора страдат от това че отричат Божествения живот в себе си. Мнозина отричат учените, философите, като не признават това, което са писали. Наистина, учените и философите пишат това, което знаят, но и в него има наука, и в него има истина. Математиците решават задачи с неизвестни, от които намират, че X е равен на 0, на 1, на 2, на 3 и т. н. После изчисляват Y. Когато X = 0, това показва, че учените са намерили семето, което посаждат в нивата Y. След това намират Z, т. е. условията, при които семето може да израсте и да се развие. Това са трите неизвестни в задачата. И при това положение задачата още не е решена. Всички очакват жетвата, да видят какви резултати ще имат. Следователно, разрешението на задачата се заключава в плода, който човек придобива в живота си.

Сега, като знаете това не си правете илюзии, да мислите, че който е намерил правия път, той е разрешил всички въпроси. Този път трябва да се извърви. Човек вижда резултатите на своя живот, само когато извърви пътя, в който е влязъл. Ако не достигне крайния предел на своите възможности, човек не може да мине в новия живот. Зад този живот, в който сега живеем има друг, по-широк, с по-големи възможности. Ако не можете да разчупите черупката на сегашния си живот, вие всякога ще бъдете затворени в него. За да счупите черупката на сегашния си живот, вие трябва да имате високо съзнание за нещата, висок идеал към който да се стремите. Като разчупите първата черупка, ще се намерите пред втора,

трета и т. н. Много черупки трябва да разчупите, докато влезете в света на истината, която ще ви направи свободни. Това не може да стане изведнъж, но постепенно. Ще падате, ще ставате, ще работите, докато един ден постигнете стремежите на вашата душа.

Дръжте в ума си мисълта, че човек е двуцентрово същество. Като се движите от единия до другия център, вие ще разрешавате задачите си правилно и ще вървите напред. — Ами Бог къде е? — Това не е важно. За човека е важно да се движи в светлината и топлината на Бога, да чувства потика, който иде от Него, и да върви напред. Като се свърже с Първата Причина, той е готов да възприема благото на живота от всеки човек. Дойде ли някой да почука на вратата ви, да носи Божественото благо, станете веднага на крак и му отворете. Дали сте болен или здрав, не се колебайте. И на смъртно легло да сте, станете и отворете на Божия пратеник. Посрещнете посланика от Божествения свят и тогава умирайте, ако сте дошли вече до този час. Кажете на смъртта да ви почака малко. Пред Божественото и смъртта отстъпва. Като чуе гласа Му, тя веднага си заминава.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина пребъдват с нас.

12. Лекция от Учителя, държана на
13 ноември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_11_15 Външни и вътрешни условия
лекция пред специалния клас

ВЪНШНИ И ВЪТРЕШНИ УСЛОВИЯ

Т. м.

Какви са признаците на надутия мехур? Един от главните признаци на мехура е, че разширява своя обем. Щом изкарате въздуха от мехура, той се свива. Като говорим за мехура, имаме предвид човешкия ум и човешкото съзнание. Човек може да се разширява и свива, според степента на своето развитие. Колкото на по-високо стъпало е дошъл в развитието си, толкова повече може да се разширява. В зависимост от разширяването на своите възгледи, човек дохожда до една правилна философия за живота. Не е лошо, когато човек се разширява и свива, т. е. когато се пълни и празни, но лошо е, когато, вместо да увеличава обема на съзнанието си, все повече и повече го свива.

Кой е главният признак на добрия човек? Кое прави човека добър? Какво нещо е доброто? Това са въпроси, на които не само вие, но малцина могат да отговорят. Обикновеният човек не може да различи истинското злато от фалшифицираното. Обаче, ако го дадете на златаря, той веднага ще познае истинското злато. Ако дадете на бижутера един камък, той веднага ще ви каже, скъпоценен ли е, или обикновен. По какво се отличава златото? Златото се отличава по своята устойчивост по отношение на въздуха. При стоене на въздуха златото не се окислява, вследствие на което минава за благороден метал. Диамантът пък се отличава по своята твърдост и способност да пречупва светлината.

Коя е причината, че едни метали се окисляват, а други – не? Ще кажете, че благородните метали не се окисляват, а неблагородните се окисляват. Това обяснение не е достатъчно. Важно е да знаем, защо металите се окисляват. Изобщо, когато външните условия, при които даден човек се намира, са по-силни от вътрешните, той се поддава на тях. Понеже външните условия – въздух, влага, светлина са по-силни от вътрешните качества на метала, той се поддава на тях, и ние казваме, че металът се окислява. Ако външните условия са по-слаби от вътрешните качества на метала, той непременно ще устои на тях и няма да се окисли. Ние наричаме такъв метал благороден. Каквото става с металите, същото става и с хората, с обществата и с народите. Ако външните условия, при които хората, обществата и народите живеят, са по-силни от вътрешните условия в тях, те непременно ще се вкиснат или ще се окислят. Това не трябва да ви плаши. Вкисването, окисляването са неизбежни процеси в природата. На тях се дължи преобразуването, както и преустройването на материята.

Тези процеси имат голямо значение и в живота. Как ще направите хляб, ако тестото не се вкисва?

И тъй, когато окръжаващата среда е по-силна от човека, иска или не иска, той се окислява, вкисва се. Ние наричаме този процес „огъване“. Когато външните условия са по-силни от вътрешните, огъването е отвън навътре. Когато вътрешните условия са по-силни от външните, огъването става отвътре навън. При това двойно огъване се образува осморката. Оттук вадим заключението: когато външните условия, при които човек живее, са по-силни от вътрешните, които са в него, той се вкисва, окислява, огъва. За такъв човек се казва, че няма нужното благородство, посредством което би могъл да издържа на външните условия. Когато вътрешните условия в човека са по-силни от външните, той издържа на тия условия, без да се окислява, вкисва или огъва. За такъв човек казваме, че е благороден. От гледището на този закон ние определяме, кой човек е добър и кой не е добър. Добър човек е онзи, в когото висшето съзнание е по-силно от външните условия или от окръжаващата среда. И обратно: ако окръжаващата среда или външните условия, при които даден човек живее, са по-силни от условията на неговото съзнание, той е лош човек. Това виждате навсякъде в живота. Срещате, например, човек, който се огъва наляво-надясно, гледа мрачно на живота, недоволен е от всичко. Коя е причината за мрачното състояние на този човек? Причината за неговото състояние се крие в отсъствие на злато, както в материалния, така и в органическия му живот. Той се поддава на влиянието на златото. Златото е външно условие на живота. Значи, този човек се намира под влиянието на това условие. Като знаят силата на златото, съвременните социолози търсят начин да увеличат количеството му в живота и в природата. По външен път това не се постига. Човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да увеличи количеството на златото в кръвта си, с което да уравновеси стремежа си към външното злато и забогатяване.

Какво е значението на външните и на вътрешните условия в живота? Голямо е значението им. Животът се развива благодарение на външните и на вътрешните условия. Представете си, че в планината някъде има чист, кристален извор. Благодарение на този извор, цялата растителност около него се развива: тревите, цветята, плодовете, даже и камъните се радват на обилната вода. Птички, животни, хора също обикалят този извор и се наслаждават на неговата свежа вода и буйна растителност. Обаче, в ума на някой човек дохожда идеята да каптира извора. Той реализира идеята си, но с това отнема благото на растенията и на животните. В същото време той пренася това благо в града. В този случай хората се радват, а растенията и животните, които се ползвали от извора, страдат. Те търсят извора и се чудят, къде е отишъл. Изворът не се изгубил, но водата му се

преместила. По-рано хората са страдали, а след преместването на извора в града, растенията и животните страдат.

Питам: Кое е по-добре – изворът да тече в града, или да остане завинаги в планината? Растенията ще кажат, че по-добре е изворът да тече в планината. Хората ще кажат, че по-добре е да тече в града. Ние пък казваме: Понеже външните условия, при които изворът се намира, са станали по-силни, той е принуден да тече в града. Външните условия са хората. Те прекарали канали, създали добри условия за извора, и той се съгласил да минава през града. Водата е голяма аристократка, не обича да прави усилия, да се качва нагоре. Тя обича да слиза надолу, да тече по наклон. Заставят ли я да се качва нагоре, тя се подчинява по необходимост, но при първа възможност слиза надолу с голям шум. За да не дига голям шум, хората я прекарват през тръби и канали. Като се намери на тясно и ограничена, водата се примирява с положението си и престава да бучи. Значи, водата бучи от страх. Затова казваме, че всеки човек, който говори много, е страхлив. Не е лошо да бъде човек страхлив. Страхът показва, че човек е започнал да става мъдър. Соломон е казал, че началото на мъдростта се проявява със страх от Господа. Лошо е човек да се страхува от хората, от животните, от растенията, от глад и сиромашия, от невежество, но страхът от Господа е добро нещо. За да учат, студентът и ученикът трябва да се страхуват от професорите и учителите си.

Страхът съществува и в самата природа, като подбудителна причина. Кога се страхува човек? Когато външните условия станат по-силни от вътрешните. Следователно, ако човек се страхува да мине през гора, това показва, че той се намира при външни условия, по-силни от вътрешните. За да не се страхува, човек трябва да стане по-силен от окръжаващата среда. Като знаят този закон, хората го прилагат в много случаи в живота си. Например, зимно време те се обличат с дебели дрехи, и така стават по-силни от външните условия. Когато външните условия са лоши, разумният човек взима предпазителни мерки, да се сражава с тия условия и да ги победи. Обаче, ако условията отвън са добри и благоприятни, човек хвърля оръжията си.

И тъй, когато хората са добри, това показва, че външните условия са по-добри от вътрешните; когато хората са лоши, външните условия са по-лоши от вътрешните. Като знаете това, вие трябва да изучавате промените, които стават във физическия свят. Като знаете какви смени стават в света, в който живеете, вие лесно ще се справяте с условията на живота и няма да бъдете тяхна играчка. Стане ли играчка на външните условия, човек губи вяра в себе си, става малодушен и казва, че животът няма смисъл. Не, човек трябва да работи върху себе си, да бъде господар на външните и на

вътрешните условия. Докато не стане господар на външните условия, той всякога ще се поддава на промените, които стават в природата. Тази е причината, поради която хората се оплакват от болки в кръста, в краката и ръцете, във венците на зъбите и т. н. Когато в атмосферата има повече влага, отколкото трябва, в ставите на човешкия организъм става разширяване; електричеството в атмосферата пък произвежда свиване на ставите. Това неестествено разширяване и свиване на ставите произвежда различни болести и неразположения.

Като ученици, вие трябва да разбирате отношенията между външните и вътрешни условия на живота. Например, ако внесете сто хиляди лева в банката на някой ваш познат, той ще се интересува от вас. Щом изтеглите парите си, той ще престане да се интересува от вас. Защо? Защото нямате вече капитал в неговата банка. Такива са отношенията и на природата към човека. Природата кредитира човека дотолкова, доколкото той е вложил нещо в нейните банки, Докато имате капитал в природата, тя ви дава по нещо. Щом изтеглите капитала си, тя затваря вратата на своите банки за вас.

Сегашният човек е дошъл до числото девет. Значи, той може девет пъти на ред да отива в банките на природата, да тегли част от своя капитал. Ако си позволи да отиде десети или единадесети път в една от нейните банки, природата веднага затваря вратите, дава му една мотика или лопата и го праща на работа. С други думи казано: докато има пари в банките на природата, човек е смел и решителен, господар на условията. Той стъпва гордо и самоуверено, облича се модерно. Няма ли пари в банките на природата, той изгубва самоувереност, стъпва несигурно и се облича със стари, скъсани дрехи. Докато човек е господар на условията, той е здрав, богат, учен, силен. Не е ли господар на условията, той всичко изгубва.

Какво трябва да прави човек, за да не губи здравето, богатството, силата и знанието, които е придобил? Той трябва да стане господар на условията. Да бъдеш господар на условията, това не значи, че трябва да ги владееш. Само онзи може да бъде господар на условията, който знае, как да се справя с тях. Опита ли се да ги завладее, те веднага ще му отворят война. Изобщо, войната произтича от факта, че две, еднакво силни среди, с еднакви желания, се срещат, и всяка среда се стреми да победи другата и да я завладее. Когато хората воюват, това показва, че между тях се явява желание за надмощие. Това е неестествено желание. Когато два еднакво силни народа воюват, може да не победи нито единият, нито другият, но все пак те ще опитат силите си. Обаче, в Писанието е казано: „Който изтърпи докрай, спасен ще бъде.“ Значи, победата не седи в надмощието на човека един над друг, но в търпението.

Ние говорим за естествените отношения между хората, при които не става въпрос за победа и надмощие, но за справяне с условията на живота. Представете си, че двама видни цигулари се явят в съда: единият от тях е известен на музикалния свят, а другият не е известен. Дето и да се яви първият, около него веднага се събират музикални хора, създават му условия да даде концерт. Те намират салон, дават обявления и определят деня на концерта. Цигуларят се явява при готови условия – салон, публика и започва да свири. Вторият цигулар, обаче, не е известен на никого. Той разчита само на съзнанието си, че може да свири, и лесно се справя с външните условия. Той не воюва с условията, не ги завладява, не ги побеждава, но се справя с тях. Той взима цигулката си, застава всред площада и започва да свири. Хората го обикалят веднага, слушат го с внимание. Той сам си наел салон, сам си издал обявление, сам събрал публика. За няколко часа само той успява да събере голяма сума. Парите сами идат при него. Това значи гениален музикант.

Мнозина могат да направят същия опит, но резултатите ще бъдат други. Защо? Голяма е разликата между съзнанието на гениалния и на обикновения музикант. Макар и по-силен от условията, при които живее, гениалният никога не воюва с тях. Той знае, че условията се определят от разумни среди, затова се справя с тях по разумен начин. Разумността е отличително качество на гениите, на светиите, на адептите, на великите хора в света.

Искате ли да познаете, колко сте силен, влезте в ада. Ако минете и заминете през ада, без да ви докоснат, вие сте силен човек. Обаче, ако влезете в ада и всички духове се опълчат срещу вас, ще знаете, че сте слаб човек. Ако ангел влезе в ада, всички духове ще сложат оръжието си пред него. Защо духовете на ада слагат оръжието си пред ангела? Защото е силен.

Сега, като говоря за ада, вижда ви се нещо далечно от вас. За да стане идеята по-ясна, представете си, че едно голямо куче минава през някое село. Колкото и да е голямо, всички кучета от селото започват да лаят и да го гонят. Обаче, ако през селото минава слон, всички кучета застават на почтено разстояние от него и няма да посмеят да се приближат. Ако едно от тях се осмели да се приближи с лай до слона, последният ще го хване с хобота си и ще го хвърли във въздуха. Това ще бъде добър урок за останалите кучета. Пред силния всички отстъпват. Слабият, обаче, не внушава никакъв страх на окръжаващите. За да се усили, да минава безпрепятствено през лошите условия на живота, човек трябва да има убеждение. Дали живее на физическия, в духовния или в Божествения

свят, човек трябва да има такова убеждение, с което да се справя с всички мъчнотии. Само онзи човек има убеждение, който е свързан с някое разумно и силно същество, което го повдига, дава му сила в живота. То е тил в неговия живот. Да има човек убеждение, това значи, да вложи капитала си в банката на някое разумно и възвишено същество, на което всякога да разчита.

Да се върнем към въпроса за окисляването на металите. Казахме, че металът се окислява, когато външните условия са по-силни от неговите вътрешни качества. Ако свойствата на метала, т. е. неговите вътрешни условия са по-силни от външните, металът не се окислява. Като знаят това, учените търсят начин да усилят вътрешните условия и свойства на металите да ги направят по-устойчиви и издръжливи на външните условия. Например, желязото лесно се окислява, т. е. лесно ръждясва. За да не ръждясва, то се подлага на галванизиране. Както металите се окисляват, така и човек се окислява. Кога? Когато външните условия са по-силни от него. За да не се окислява, той трябва да работи върху себе си, да усили вътрешните условия. Докато не се усили, нека стои настрана, да не излиза вън, дето всеки момент ще бъде победен и бит. Ако някой млад атлет излиза на двубой, преди всичко той трябва да познава добре своите сили, както и тези на своя противник. Ако противникът му е по-силен от него, по-добре да не се явява на сцената, да се бори. Излезе ли срещу противника си, той непременно ще бъде бит. Какво ще стане тогава? Противникът му ще печели слава, а той – безчестие.

Същото става и с хората, които обичат да си опитват щастието, било с лотарийни билети, било с игра на карти и т. н. Когато някой отива да си купи лотариен билет, той не знае, дали ще спечели, но опитва щастието си. Не само обикновените хора не печелят от лотария, но даже и видни учени – математици, кабалисти и др. Те боравят с числата, но не знаят, кои числа, при дадени условия, печелят и кои не печелят. Дойдете ли до осморката в живота, трябва да знаете, че външните условия са по-силни от вас. За да се справите с тези условия, очите ви трябва да бъдат отворени, а съзнанието – будно. Който има отворени очи и будно съзнание, той взима предвид условията, в които живее. Затвори ли очите си при условията, в които е поставен, човек на всяка стъпка ще се спъва. Ето защо, натъкнете ли се на осемте, отворете широко очите си, да виждате всичко, което се изпречва на пътя ви. Очите на човека представят осморката, т. е. бинокъла, с който може всякога да си служи. Ако сте в гора и срещу вас излезе мечка, веднага насочете бинокъла си. Той ще ви помогне да видите посоката, от която мечката иде, и ще се качите на дърво да се спасите от нея. Обаче, ако носите бинокъл с себе си, без да го приложите, и безгрижно пеете, напразно го носите. Очите на човека са дадени, за това именно, да му

послужат във всички трудни моменти. Както вижда красотата на природата, така човек трябва да бъде буден и при опасностите в своя живот.

Числото девет е едно от щастливите числа. По съчетание на вътрешни сили, то е по-силно от външната среда. Оттук вадим заключение: Щастлив човек е онзи, в когото съчетанието на вътрешните сили е по-голямо от външните. Този човек може така да проектира съзнанието си, че като бръкне в кутията, дето са лотарийните билети, да извади билет с най-голяма печалба. Изобщо, само онзи човек печели на лотария, на когото съзнанието е по-силно от окръжаващата среда. На този закон се основава успехът и неуспехът на хората. Всеки учен е опитал този закон. Има случаи, когато ученикът знае добре материала си, но е страхлив, вследствие на което съзнанието му се раздвоява. Щом се раздвои съзнанието му, той изгубва вяра в себе си и пропада. Този ученик се оплаква от живота си и казва, че е нещастен. Ако ученикът владее добре материала си, и съзнанието му е силно, то колкото строг и взискателен да е професорът му, той непременно ще издържи изпита си. Той казва за себе си, че е щастлив човек. Както и да го изпитва професорът, ученикът запазва присъствието на духа и отговаря правилно на зададените въпроси.

Много от съвременните хора са фаталисти, вярват, че щастието ще дойде при тях по някакъв магически начин. Фатализмът е за аристократите. Между аристократизма и фатализма има нещо общо. Както аристократът очаква на другите хора, те да работят за него, така и фаталистът очаква наготово да получи нещо. Човекът на вярата, обаче, е друго нещо. Той работи и казва: Като работя, все ще спечеля нещо. Той разчита на себе си, на своите сили. Какво нещо е вярата? Вярата е наука, която учи човека на работа, труд и постоянство. Докато има вяра, човек знае, че като работи, непременно ще има някакъв резултат. Да имаш вяра, това значи, да бъдеш по-силен от окръжаващата среда. Безверникът е по-слаб от окръжаващата среда. В този смисъл ние казваме: Вярващ е онзи, който работи, а безверник – който не работи.

Като ученици, вие трябва да изучавате средата, да се справяте с външните условия. Когато сте неразположени, гневни, недоволни от живота, знайте, че сте попаднали в среда, по-силна от вас. За да преодолеете неразположението си, вие трябва да усилите своите вътрешни условия, да излезете над средата, която ви потиска. Щом станете вътрешно по-силен, вие лесно ще се справите с външните условия. Ето защо, натъкнете ли се на неуспехи в живота си, знайте, че външната среда е по-силна от вас. Дали сте ученик, учител, свещеник, съдия, професор, или какъв и да е, ако външната среда е по-силна от вас, всякога ще пропадате. Животът на всеки

човек е редица от изпити, които той трябва добре да издържа. За това се изисква вътрешна сила, смелост и самообладание. Какво трябва да прави човек, когато пропада на изпитите си? Той трябва да работи върху себе си, да се кали. Кога се калява желязото? Когато минава през огън. Страданията са огънят в живота, през които всеки човек минава. Казано е в Писанието: „Ако не се родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие". Това значи: ако не минете през вода и огън, като желязото, няма да се калите. Докато човек не се кали, не стане устойчив и по-силен от външната среда, той не може да влезе в Царството Божие, не може да стане гражданин на небето.

Сега, като говорим за силни и слаби външни и вътрешни условия, явява се въпрос, какво има предвид природата с това? Защо поставя човека при силни или при слаби условия? Когато иска да застави някое разумно същество да работи, природата го поставя при силни вътрешни условия. С това тя го стимулира. Това се отнася не само до човека, но до всички същества. Заекът бяга. Защо? От страх. Ако не се страхуваше, заекът нямаше да бяга толкова силно. Страхът в заека е силно вътрешно условие, което го стимулира. Краката на заека се продължили от страх. Когато вътрешните условия са силни, външните условия са лоши. За заека външните условия са хрътката, която го гони. Във време на олимпийските игри хората се тренирали с месеци, да получат определената премия. Премията представя силно външно условие. Желанието и амбицията на човека да получи тази премия е вътрешно силно условие. Значи, за човека премията и за заека хрътката са едно и също нещо. Това са едно и също условие, което заставя и човека, и заека да бягат.

Оттук можем да кажем, че когато заекът бяга от хрътката, все едно, че той участва в олимпийските игри. Онзи, който взима участие в олимпийските игри, има предвид премията или лавровия венец. И заекът има предвид някаква премия – своя живот. Той се надбягва с хрътката при голяма стратегия. Като види, че хрътката е близо до него, той се сляга в тревата. Както се е засилила, хрътката го прескача. В това време заекът отново се хвърля в бяг и пак се сляга, докато се скрие някъде в гората и избяга от окото на хрътката. Като се освободи от нея, той казва: Заек от хрътка не се страхува. Колкото и да е страхлив, заекът има до известна степен самообладание. В надбягването си с хрътката, заекът прилага математика и геометрия. Той прави кръгове, излиза от центъра им, отново влиза там, и по този начин хрътката губи следите му. Тук се вижда, че и в заека има известна разумност. Като се надбягва с хрътката, той постепенно се калява и става по-силен от окръжаващата среда.

Българинът е доста суеверен. Когато отива на работа и срещне заек на пътя

си, той се връща назад. Тази среща му предсказва, че няма да има успех в работата си. Той казва: Днес няма да успея в работата си, заек ми мина път. Когато заекът мине път на човека, той иска да му каже: Ти си тръгнал по някаква работа, но няма да успееш. Окръжаващата среда е по-силна от тебе, затова се верни назад, да се калиш. Ако можеш да се надбягваш с хрътката, т. е. с лошите условия, върви напред. Ако не можеш, върни се назад, да се въоръжиш добре. Например, някой млад човек иска да постъпи в университета, но няма средства. Той отива да се запише и мисли, че ще може по някакъв начин да се освободи от такса. Като види, че отникъде нищо не получава, той се отчайва и казва: Ще отложа тази работа за следната година. Не, той трябва да си каже: Окръжаващата среда е по-силна от мене. Тази година няма да се запиша в университета, но ще работя вън да се каля, да преодолея външните условия.

Като говорим за желанието на младия човек да постъпи в университета, това не значи, че знанието се придобива само в университет. Много младежи са минали през университет, без да са придобили истинско знание. Много студенти са носили книгите на видни учени под мишците си, без да са станали учени. Вината не е в университета, но в тяхното съзнание и вътрешна подготовка. Някой свършил по правото, а прилага в живота кривото. Друг свършил по химия и, вместо да приложи знанието си в полза на човечеството, той го прилага за неговото унищожаване. Измислил някакъв задушлив газ, с който да трови и задушава стотици и хиляди хора. Държавата му плаща добре за това откритие, но природата ще го хване в своите щипци и ще го застави скъпо да плати. Човек трябва да бъде съзнателен, да се учи добре и да прилага наученото за благото на цялото човечество.

И тъй, ако човек придобива знание, което изменя характера му и внася нещо отрицателно в него, по-добре да се откаже от него. Това знание не е на място. Обаче, ако знанието, което човек придобива, му придава нещо, и го прави по-стабилен, нека го следва. То е на място. Изобщо, знанието трябва да направи човека по-силен от окръжаващата среда. Като е дошъл на земята да учи, човек трябва първо да изучава проявите на живота във всички негови форми. Преди да са завършили тази наука, мнозина искат да знаят, как е произлязъл животът. Това не е за тях. Те не са дошли още до разрешаването на този въпрос. Те искат да знаят, какво е началото на живота, от какво е произлязъл той. Какво ще разберете, ако ви кажа че животът няма начало и край? В действителност е така. Животът се проявява в безброй форми, но сам по себе си той е без начало и без край. Достатъчно е човек да изучава формите, чрез които животът се проявява, а що се отнася до произхода му, това е задача, до разрешението на която обикновеният човек не може да дойде. Всички форми в света да се

разрушат, животът няма да изчезне. Това означава мисълта, че животът е без начало и без край.

Като ученици, вашата задача е да изучавате външните условия, да се справяте с тях. Що се отнася до отвлечените въпроси, те са задачи на бъдещето. – Ама аз искам да стана учен човек. – Щом искаш да станеш учен, ще учиш. Какво значи, да бъде човек учен? Истински ученият е разумен. Той знае, колко товар може да носи на гърба си, вследствие на което никога не се претоварва. Той носи на гърба си най-необходимото. Ако ученият е геолог, той носи на гърба си едно малко чукче, длето, тефтерче, молив и парче хляб. Нищо друго не му трябва. Той върви пеш, сам, без никакви слуги. Като повърви известно време и се натъкне на предмети, които заслужават изучаване, той спира, сваля торбичката си, вади чукчето и длетото и започва да чука и да изследва камъните, строежа на пластовете и т. н. Видите ли, че някой геолог тръгне с автомобил, с голям багаж и с няколко слуги, ще знаете, че той има предвид удоволствията в живота, а не науката. От кои учени искате да бъдете: от категорията на първия, или от категорията на втория? Истински учен е този, който съзнава, че трябва да учи непрестанно. Каже ли някой, че всичко знае и не се нуждае от повече знания, той не е истински учен.

Къде ще се ползвате от знанието, което днес ви дадох? Вие знаете, че има силни и слаби външни и вътрешни условия, които сте опитвали, но важно е да се справяте с тях. Човек трябва да се ползва от знанията, които има. Някой вярва в съществуването на Бога, а друг не вярва. Обаче, и единият, и другият страдат, мъчат се и боледуват. Да вярваш, да знаеш и да си опитал нещата, това са различни работи. Някой вярва, че в един от големите градове в Европа има гостилница с вкусни яденета. Господарят на гостилницата е добър, разумен и щедър човек. Който отиде в неговата гостилница, първо се окъпва, изчиства, облича и така сяда да яде. След това си почива и после започва да работи. Какво ще кажете за този гостилничар? Ще кажете, че вярвате на думите на онзи, който ви говори за гостилничаря, но не сте го видели, не сте опитали, как готви. Един ден ще ви се представи случай да посетите неговата гостилница и тогава ще се уверите в истинността на думите. Опитате ли едно от неговите ястия, вие пожелавате да станете редовен абонат на неговата гостилница. Тъй щото, искате ли да разбирате и да прилагате известна идея правилно, станете неин абонат. Станете редовни абонати на Бога, всеки ден да получавате от благата, които Той дава. След като приемете тия блага, бъдете готови, като добрия гостилничар, да раздавате от тях и на своите ближни.

И тъй, не казвам да бъдете клиенти на лекарите, нито на търговците, но на идеята за Бога. Тази идея е жива и вечна. Като има теоретическо познаване

за Бога, човек трябва и да Го опитал, да има ясна представа за Него и да каже: Познавам Бога, опитал съм Го вече, не се нуждая от никакви доказателства. Всеки ден отивам в Неговата гостилница и опитвам от благата, които Той щедро раздава на своите клиенти.

Като ученици, вие разполагате с много знания, но за да станат ваши, те се нуждаят от приложение. Лесно е да се каже, че човек трябва да бъде по-силен от окръжаващата среда, но как се постига това? За да бъде по-силен от окръжаващата среда, човек се нуждае от една основна идея, на която да разчита във всички случаи. Ако няма поне една основна идея в живота си, човек може да има много знания, но като го подложат на изпит, той се разколебава в знанията си. Щом се разколебаете, вие казвате: Това са окултни, отвлечени знания, които нямат приложение в нашия живот. Не, окултното знание е приложимо. Защо считате, че окултното знание е неприложимо? Ще кажете, че окултното знание е неприложимо, защото е тайно. Кои неща са тайни? Затворените, скритите неща са тайни. За кого са тайни? За глупавия, за невежия. Тайни неща съществуват само за глупавите и невежите, но не и за разумните и учени хора.

Каква по-велика тайна можете да търсите от живота? Тайна е животът, но за ония, които не го разбират. За ония, които го разбират, животът е удоволствие. Това, което глупавият не може да понесе, разумният лесно го понася. Например, глупавият не може да издържа на сто градуса температура, когато разумният издържа и десет хиляди градуса. На какво се дължи това? На знанието. Колкото повече знания има човек, толкова повече издържа на изпитания, мъчнотии и страдания. Какво представят страданията? Огън. Следователно, колкото по-големи са страданията на човека, толкова по-голям е огънят, през който минава. Великите и гениални хора минават през големи страдания, поради което са изложени на изпитания. Ако човек умира при сто градуса, това показва, че външните условия са по-силни от него; ако и при хиляда градуса не умира, той е по-силен от външните условия.

Сега, като на ученици от Великата школа на живота, казвам: Работете върху себе си, да станете по-силни от външните условия. – Възможно ли е това? – Възможно е. Човек може да преодолее всички мъчнотии, да се справи с всички условия. Ако се обезсърчи, това показва, че температурата му е спаднала. Какво трябва да направи? Той трябва да се облече с по-дебела дреха, да повдигне температурата си. Всяко понижаване на температурата означава обезсърчаване, а повишаването – насърчаване.

Едно се иска от съвременните хора: изучаване на външните условия с оглед на вътрешните. Съзнателно или несъзнателно, човек се натъква от една

страна на външните условия, а от друга – на вътрешни, и чрез съпоставяне на нещата той се учи. Животът учи не само отделния човек, но и обществата, и народите и ги кара да търсят методи за преодоляване на външните условия. В края на краищата, всеки човек, всеки народ ще разбере, че покрай другите задачи, които животът му възлага, първата задача е да се справи с външните условия. Това се постига чрез усилване на вътрешните условия в човека.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

10. *Лекция* от Учителя, държана на
15 ноември, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
* Силни и слаби външни условия
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
* Външни и вътрешни условия
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_11_17 Сам се опасваше
неделна беседа

САМ СЕ ОПАСВАШЕ

„Когато беше ти по-млад, сам си се опасваше и ходеше, дето щеше"
Йоан 21:18

Съвременните хора се нуждаят от конкретно, от реално схващане на нещата. Всяко нещо трябва да се представи в такъв вид, в такава форма, в каквато, в действителност съществува. Когато рисува някакъв предмет, художникът го представя в увеличен или в намален вид. Когато снима изображения на предмети, фотографът ги представя или в намален, или в увеличен вид. Изобщо, съвременните хора обичат да намаляват или да увеличават нещата. По този начин, те нямат реална, истинска представа за тях. Например, мнозина казват, че без религия не може да се живее. Вярно ли е това твърдение? Да се мисли така, то е все едно, да се твърди, че човек не може да живее без къща. Без какво не може човек да живее: без Бога, или без религия? – Без Бога никой човек не може да живее, но без религия може. Религията е дреха, с която човек облича известна истина, за да стане достъпна за неговия ум. Религията представя известна форма, която, с времето, се променя. Както дамите и кавалерите се обличат в бални костюми, за да посетят известен бал, така и религията се облича, в една или в друга форма, за да изиграе своята роля. Когато свещеникът изпълнява своята служба, той се облича в специални одежди. Щом свърши службата, той съблича одеждите си и се облича в обикновените си дрехи. Тези неща са установени от хората и затова са подложени на постоянни промени. В същината на всяка религия е Бог. Който има външна представа за Бога, той Го ограничава в себе си.

Днес всички хора се стремят към правилни разбирания, към правилни понятия за нещата. От това зависи техният живот, тяхното правилно развиване. Отношенията на Бога към човека зависят от самия него. Ако човек е учен, отношенията на Бога към него ще бъдат като към учен; ако е невежа, отношенията Му ще бъдат като към невежа; ако е праведен, отношенията Му ще бъдат като към праведен; ако е грешен, отношенията Му ще бъдат като към грешен. Отношенията почиват на математически и геометрически формули. Дето има отношения, там съществува и математика, и геометрия. Значи, ако между мислите и чувствата на човека има отношения, там непременно ще има и математика, и геометрия. Всяко реално, всяко въплътено нещо подразбира присъствие на математика и геометрия. На това основание, ние казваме, че мислите и

чувствата на човека са реални, понеже приемат специални форми. Те се материализират в известни геометрически форми. Които не разбират законите на материята, те я считат мъртва. Мнозина говорят за дух и за материя, без да разбират тяхната същност. За невежите има дух и материя; за вярващите има вяра и Бог; а за просветените – любов, мъдрост и истина.

„Сам се опасваше". – Кой се опасва сам? – Младият. Старият, обаче, други го опасват. – Нали учителят трябва да ни учи? – Не, учителят трябва да преподава, а учениците трябва сами да се учат. Който очаква на учителя си, той да го учи, да тъпче знанията насила в главата му, ние го наричаме "стар човек". Днес всички хора, млади и стари, преждевременно са остарели. Те нямат широки възгледи за нещата. Това е свойствено за младия човек. Като стане въпрос за нещо от науката, те веднага изнасят мнението на неколцина учени, като меродавно и на него разчитат. – Не, искате ли да имате истинското положение върху някой научен въпрос, чуйте мнението на учените по целия свят и тогава се произнасяйте. Меродавно мнение по известен въпрос е онова, което е извлечено от мненията на всички учени, по целия свят. И това не е достатъчно. Човек трябва да вземе във внимание мнението и на учените от възвишените светове, и тогава да извади своето заключение по въпроса. Какво виждаме днес? Някой човек направил някакво изчисление, в областта на науката и минава за учен. Едно шише вода в пустинята струва повече, отколкото всички богословски и научни теории по даден въпрос. В дадения случай, водата ще спаси положението на жадния, а не научните и богословски теории на хората.

Това ни най-малко не значи, че научните и богословски теории нямат цена. Те са важни само тогава, когато човек е в дома си, когато не е жаден. Щом е в пустинята, той се нуждае само от вода – никакви теории не го интересуват. Следователно, ако си истински окултист и си попаднал в пустинята, превърни парите във въздуха на вода и задоволи жаждата си. Можеш ли да направиш това, ти си учен човек и всеки ще те слуша. Ако си истински богослов, превърни парите във въздуха на вода. – Трябва да се чака известно време, да се разбере, има ли водни пари във въздуха. – С чакане тази работа не става. Който знае, той не чака. Той казва и прави.

И тъй, повтарям: Всички хора се нуждаят от конкретно, от реално знание. Човек не трябва да се заблуждава в себе си, да мисли, че много знае, че е добър, праведен човек, че има широки, правилни разбирания за живота и като него друг не съществува. Някой казва: Като се помоля, всичко става. – Помоли се тогава и кажи на тази могила – да се мръдне от мястото си. Той се помоли и казва на могилата – да се премести; но тя не се мърда. Той знае всичко, има силна мисъл, но, от неговата силна мисъл, могилата не се

помръдва. – Аз съм вярващ, а ти безверник. – Да, но ти, който беше вярващ, не можа да преместиш могилата. Аз, който съм безверник, в твоите очи, мога да преместя могилата. И двамата отиваме при могилата: той казва на могилата да се премести, но тя не се мърда. Аз й казвам да се премести и тя започва да се движи. Кой от двамата има повече вяра? За да познава силите и способностите си, човек трябва да прави опити, да се изпитва, а не да ходи с пипане. На всеки човек е дадена някаква дарба, или известна сила. Например, вярата на някой човек е толкова малка, че с нея едва може да лекува хремата си. Дойде ли до треската, там вярата му не помага. Вярата на друг някой е по-голяма, лекува треската. Обаче, дойде ли до туберкулозата, до проказата, малцина могат да се лекуват с вяра. За тези болести се изисква голяма вяра. Христовите ученици били повикани при един болен, да го лекуват. Дълго време се молили те, но молитвата им не помогнала. Те запитали Христа, защо не могли да помогнат на болния. Христос им отговорил, че това се дължи на тяхната вяра. „Този дух може да се изпъди само с пост и молитва". Значи, и те не са знаели, как трябва да се молят, как да просят.

„Сам се опасваше". За да може сам да се опасва, човек все трябва да знае нещо. Той трябва да знае, какво може да направи, в даден момент. За всеки даден случай, човек трябва да се учи, а не да критикува нещата. Защо ще критикува Онзи, Който е създал света? Защо и как е създаден светът, това не е ваша работа. Група учени в Америка запитали един вярващ: Какво е правил Господ, преди да е създал света? – Той е правил прътове, да бие с тях философите, които искат много да знаят. Следователно, всеки, който се опитва да философства върху въпроси, които не влизат в неговите работи, той е опитал прътовете върху гърба си. Кой човек не е бит? Ще кажете, че страданията са потребни. – Има страдания, изпитания и мъчнотии, които са намясто, но има и такива, които не са намясто. Някой път сиромашията и богатството са намясто, а някога не са намясто. Ако сиромашията може да облагороди и повдигне човека, тя е намясто; ако изопачи човешкия характер и развие в него ред пороци, тя не е намясто. Същото може да се каже и за богатството. Ако богатството е в сила да облагороди и повдигне човека, то е намясто; ако го понижи и изопачи характера му, то не е намясто. – Как се познава това? Много лесно. Като седите при добре затоплена печка, вие отправяте ръцете си към нея, за да получите топлината й, която иде към вас. Като се приближавате към някоя ледена планина, вие се свивате, защото тя взима част от топлината ви. Това се отразява неприятно върху вас.

Кога и при какви случаи човек се отваря и кога – затваря? За всяко нещо, което дава, човек се отваря; за всяко нещо, което взима, човек се затваря. Любовта дава живот, мъдростта – знание и светлина, истината – свобода.

Това, което отнема живота, е смъртта; това, което отнема светлината, е грехът, престъплението и злото; това, което отнема свободата, е неправдата и насилието.

Съвременните хора са изгубили любовта, която носи живота, мъдростта, която носи светлината и истината, която носи свободата, вследствие на което, непрестанно ги търсят и казват, че Бог ще оправи света. Да се мисли така, това е механическо разбиране. Бог, наистина, ще оправи света, но заедно с хората. Всеки човек трябва да вярва, че Бог, заедно с него, ще оправи света. Едно се иска от човека: да прояви своето послушание към Бога. Досега, хората са слушали съветите на учени и философи. Време е вече, да слушат, какво Бог им казва и да изпълняват Неговата воля. Днес вярвате в една научна теория, но гледате, че след десетина години, тя се е опровергала от някои учени и вместо нея, се явила друга някоя. Днес обичате една жена, готови сте да пожертвате живота си за нея, но чувате, че тя ви изневерява, че не се интересува вече от вас. Трябва ли, човек да жертва живота си и мира си, за преходни неща? Има смисъл човек да се жертва, но само за Едного. Има смисъл човек да се жертва, но само за такива души, които служат на Бога, които не грешат. Те са извори, които постоянно дават от изобилието си и чистят, както себе си, така и своите ближни. Докато е на физическия свят, човек се каля, но външно само. Душата, обаче, никога не се каля, никога не греши, нито умира. Тя е Божественото в човека, което търси Бога и изпълнява волята Му.

Съвременните хора се нуждаят от конкретно знание. Те трябва да се убедят в мисълта, че всичко, което е създадено в света, може да се използва за развиване на техните души. – Как трябва да живеем? – Както е определено. Ще бъдете радостни и при радостта, и при скръбта; ще бъдете радостни и при богатството, и при сиромашията; ще бъдете радостни и при знанието, и при невежеството; ще бъдете радостни и при силата, и при безсилието. При каквито условия на живота и да се намирате, ще се радвате и ще благодарите. – Как можем да разберем това? – Като го опитате. Гледайте, обаче, да не би други да го опитат, преди вас. Вие ще останете без опитност и ще съжалявате, че сте пропуснали моментите.

В древността някога, един турчин турил в една тепсия от най-хубавите череши, които имал в градината си и тръгнал да ги носи на пашата, да ги опита. Той се клатил из пътя и при движението на тепсията, отвреме–навреме, падали по две-три череши на земята. Турчинът се навеждал, взимал от земята черешите и ги изяждал. Докато стигне до двореца, в тепсията останала само една череша. Въпреки това, той занесъл черешата на пашата, като му казал, че е от неговата градина. Пашата погледнал черешата и запитал: Как се яде това нещо? Турчинът лапнал и последната

череша, за да покаже на пашата, как се яде и последният видял, как се яде череша, но не могъл да разбере, какъв е вкусът й.

Какво се ползва човек, ако вижда неща, които не е опитал? Човек трябва да има реален опит за нещата, да разбира техния вътрешен смисъл. Не е въпрос, човек да отиде при Бога с препоръка от някого, но сам да отиде, без никаква външна препоръка. Който отива при Бога с външни препоръки, той непременно ще бъде върнат. Отиде ли сам, без никакви препоръки и каже, че е изгубил смисъла на живота, че се е разочаровал и сега търси истината, Бог непременно ще го приеме. Значи, Бог приема само онези, които нямат препоръки. Ония пък, които имат препоръки, тях оставя да чакат, докато се смирят. Те са хора с достойнство, които очакват да ги посрещнат, с почести и величие. В това отношение, те приличат на Неемана, войвода на сирийския цар, който бил прокажен и отишъл при Елисея, с препоръка от израилския цар, да го излекува. Отиде Нееман, с конете си и с колесницата си и застана при вратата на Елисеевия дом. Елисей изпрати при него вестители, да му кажат, да се окъпе седем пъти в р. Йордан. Щом се окъпе, проказата му ще изчезне. Нееман се разгневи и рече: Ето, аз мислех, че Елисей непременно ще излезе при мене, ще призове името на Господа Бога своего, ще дигне ръката си върху мене и ще излекува проказата ми. Реките на Дамаск не са ли по-добри, от всичките води на Израиля? Не можах ли да се окъпя в тях и да се очистя? Обърна се и си отиде с гняв. Рабите му се приближиха и му говореха: "Ако пророкът ти беше казал нещо голямо, не би ли го направил? Колко повече сега можеш да го направиш, като ти казва: Окъпи се и очисти се! Послуша рабите си и се окъпа, седем пъти в Йордан, според словото на Божия человек; и плътта му се възвърна, като плът на малко дете, и очисти се".

Сегашната епоха има отношение към онези души, които искат да отидат при Бога, без никаква препоръка. Когато момата се влюбва в момък, или момъкът – в мома, търсят ли някаква препоръка? – Никаква препоръка не търсят. Някоя богата мома се влюби в някой момък и обикаля около него, скъпо облечена, с богати украшения, но въпреки това, той не й обръща внимание. – Защо? – Не я обича. Любовта не търпи никаква препоръка. Богатство, красота, обществено положение, всичко това пада, пред очите на любовта. Пред любовта, всякаква препоръка е престъпление. Достойнството на човека не седи в неговите външни качества, но в добродетелите на неговата душа. Да любиш, това значи, да дадеш възможност на Божественото в себе си, да се прояви. Да дадеш възможност на Бога в себе си, да се прояви за един кратък момент в живота ти, това значи, да получиш Божието благословение за цял живот. Речеш ли да употребиш насилие върху любовта в себе си, или върху любовта на своя ближен, това значи, да я прогониш. Любовта не търпи никакво насилие.

Любовта показва единството, което съществува между човешката душа и Първата Причина на нещата. Да любиш, това значи, да си в единство с Бога. Какво мислят по този въпрос философите, учените, поетите, това е тяхна работа. Обаче, ние знаем, че любовта е контакт на човешката душа с Бога.

Сега, като се говори за любовта, както и върху много въпроси, от положението на новото учение, мнозина гледат на него като на особена форма на анархизъм. - Не, новото учение не е нито анархизъм, нито комунизъм, нито социализъм. Това са повърхностни учения. Анархизмът е учение, което има за цел, да направи силните – слаби, а слабите – силни. Комунизмът пък е особена класова борба. Социализмът е учение за братство и равенство. Преди години, когато индусите и египтяните развиваха учението за социализма и комунизма, те създадоха закон за трансмигриране на душите, или закон за прераждане на душите. В този смисъл, законът за прераждането е социален закон. Според този закон, ако човек днес е богат, утре ще бъде сиромах. Ако днес е силен, властващ, утре ще бъде без всякаква власт. Не стана ли това в Русия? Няма нищо лошо в това, че стават смени в живота на хората. Злото седи във факта, че хората не разбират, какви трябва да бъдат отношенията им към Първата Причина. Каква полза от това, че някой има власт, заема положение на цар, на виден общественик, на виден проповедник, на майка или на баща, а не постъпва според великите Божии закони? Ще кажете, че това е заблуждение. Има някакво заблуждение в света, но трябва положително да се знае, къде е това заблуждение. Когато момата обича някой момък и си въобразява, че и той я обича, това е заблуждение. Обаче, когато момата обича някой момък и той е готов, да се жертва за нея, това не е заблуждение. Същото се отнася и до момъка.

Следователно, когато човек вярва в Единния, Който го обича, това не е никакво заблуждение. Това е истината, която всички хора познават. В тази истина се крие спасението на човечеството. Същата вяра трябва да се приложи и към обществата, държавите и народите. Ако вярвате, че обществото и държавата, към които принадлежите, ви обичат и създават закони, които са във ваша полза – и вие ги обичайте. Но, ако обществото и държавата не ви обичат и създават закони, които ви насилват – не им вярвайте. На какво се дължат анархиите в света? Те се дължат, изключително, на онази свещена лъжа, която срещаме навсякъде в живота. Някои религиозни поддържат мисълта, че за да се избегне лъжата, хората трябва да се убедят в съществуването на Бога. Хората не се нуждаят от доказателства в съществуването на Бога, но от отношения към Бога. Те трябва да имат свещени отношения към Него. Щом отношенията им към Бога са свещени, отношенията им и към всички други същества, ще бъдат

свещени. Ние не сме против религията, но против всички ония, които проповядват, че човек може да живее без сърце, без ум, без душа и без дух. Ние вярваме и в тялото си, и в сърцето си, и в ума си, и в душата си, и в духа си. Ние вярваме във всичко възвишено и благородно, което повдига, както отделния човек, така и неговите ближни. Ние вярваме във всичко, което ни обикаля. Ние вярваме в Бога, Който ни говори.

Как говори Господ, на човека? Господ не говори нито на български, нито на английски, нито на френски, нито на немски, нито на руски, нито на китайски, нито на санскритски, но речта Му се превежда на всички езици. Господ не говори и на ангелски език, но от памти-века, досега, речта Му се превежда и на този език. Езикът, на който Господ говори, е общ, всемирен. Който разбира свещения език на Бога, Той разбира вече същината на нещата. – Как можем да познаем, кой човек е дошъл до това положение? – Как можете да познаете свещта? По какво ще я познаете? – По светлината ѝ. Щом запалите една свещ, тя веднага започва да свети. Свещта е свързана с понятието светлина. Всяко нещо, всеки предмет е свързан с известно понятие.

Какво нещо е човекът? Човек е онзи, който може да те приеме любезно, да те стопли, да те нахрани и да ти даде легло, да си починеш. Какво нещо е животното? Животното е същество, на гърба на което можеш да се качиш. Какво нещо е растението? Растението е същество, което щедро ти предлага своите плодове. Понятията за нещата трябва да бъдат свързани с някакво конкретно качество. Всяка философия, вън от конкретните качества за нещата, е безпредметна. Каквато философия и да развивате за ябълката, гладният не се интересува от нищо друго, освен да хапне нещо. За него ябълката е дотолкова ценна, доколкото, в дадения момент, тя може да подкрепи неговите сили. Вън от това качество, всяка философия за ябълката не е нищо друго, освен религия без Бога. – Може ли човек без религия? Зависи, за каква религия се говори. Ако под думата „религия" разбирате формата на нещата, без такава религия може. Обаче, ако под думата „религия" разбирате същината на нещата – Бога, без религия е невъзможно да се живее. Същината на нещата е правата религия, която свързва човека с истинските поклонници. Истински служител на Бога е този, който служи на любовта. Никъде в Писанието не е казано, че ще бъдем владици и патриарси, но казано е, че ще бъдем царе и свещеници на Бога. Цар е онзи човек, който разумно управлява себе си. Свещеник е онзи човек, който разумно служи на Бога. Всички останали чинове, които днес съществуват, са човешки изобретения. Човешките изобретения не са нищо друго, освен опаковка на нещата.

Съвременните хора трябва да имат ясна представа за живота, да го

разбират тъй, както се проявява, без никакъв страх. Който се страхува от живота, той не може да стане никакъв философ, от него нищо не може да се очаква. Естествено нещо е да се страхува човек. Той носи страха в себе си. Няма човек в света, на когото сърцето да не е трепвало. Мойсей, един от видните адепти, който беше свършил висша окултна школа, изпита голям страх, след като уби египтянина и го зарови в пясъка. За да се скрие от лицето на Бога, той избягал в пустинята, дето прекарал 40 години като овчар. В ревността си към Бога, той се увлякъл и извършил такова престъпление, каквото не е позволено, на един адепт, да направи. Мечките, вълците, тигрите могат да правят, каквото престъпление искат, но на посветения, на човека, който търси истината, не е позволено да прави никакво престъпление. Мойсей прекара 40 години в пустинята, за да изкупи греха си и след това трябваше да се ожени, за да даде възможност на убития египтянин да се прероди, чрез него. Мойсей се страхувал да се върне в Египет, защото, според тогавашните строги закони, трябвало е да бъде обесен. Когато Бог каза на Мойсея да отиде в Египет, да освободи евреите от робството им, той не искаше, защото знаеше, че е политически престъпник и ще го осъдят на смърт. Бог му каза: Хвърли тоягата си на земята. Мойсей хвърли тоягата си на земята и тя се превърна в змия. Като вид това, Мойсей се уплаши, искаше да бяга, но Бог му каза: Не бягай, но хвани змията за опашката. Мойсей послуша Господа и отиде в Египет, да изпълни възложената му от Него мисия – да освободи своя народ от египетското робство.

И тъй, ако Мойсей избяга в пустинята, какво остава, за обикновения човек? Мойсей беше подложен на големи изпитания, но всичко преодоля. В това отношение, той служи за пример на човечеството. Това, което го повдига в очите на хората, седеше в силата му – да изправи всички свои погрешки. И до днес още евреите почитат Мойсея като силен човек, като посветен, като велик адепт. Когато Бог му каза: да отиде в Египет, да освободи израилския народ от робството, в което се намираше; той се почувства недостоен за тази мисия, понеже беше извършил престъпление. При това, той беше гъгнив, заекваше и считаше, че не може да говори, да предаде на Фараона волята Божия. Бог му каза, да не се безпокои за това. Брат му Арон ще му помага. Мойсей ще приема Словото, а Арон ще го предава. Примерът с Мойсея трябва да служи за поука, да знаете, че каквито погрешки и да правите, вие трябва да ги изправяте. От всички хора се изисква правилно разбиране на живота, на законите в разумната природа. Има ли правилно разбиране на нещата, човек ще живее правилно и ще знае, как да изправя погрешките си.

Мнозина се интересуват от миналото си, какво са били някога и какво ще е бъдещето им. – Много просто. Какъвто е човек днес, такъв е бил и в

миналото. Каквото съгради и придаде към днешния си живот, това ще носи и в бъдеще. Искате ли да придадете нещо красиво към бъдещия си живот, прилагайте Божията Любов, която носи живот, свобода и светлина. Съвременните хора слизат на земята, живеят известно време и като се намерят пред смъртта, съжаляват, че нищо не са спечелили. – Защо? – Защото и като млади, и като стари, те са поддържали все една и съща философия, която нищо не им е дала. Срещате един млад човек, който се обезсърчил от някакъв неуспех и чувате да казва, че от него нищо няма да излезе, че никой не го обича и не му остава нищо друго, освен да умре. – Това са разсъждения на стария човек. Само дядото може да мисли, че никой не го обича и да очаква на този, на онзи, да го обичат. Младият трябва да обича, без да очаква да го обичат. Никъде в Писанието не е казано, че Господ трябва да ни обича. Първата заповед, към човека, е следната: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си". Това е заповедта, която се отнася към всички хора, като към млади. На стар човек не може да се даде такава заповед. Старият очаква, първо, Господ да го залюби, а после той да люби Господа. Щом получи Божието благоволение, той започва да се разкайва, да се счита за грешник. Това са празни думи. Грешник ли е човек, или не, това не е важно. Той трябва да залюби Господа. Щом залюби Господа, той вече е млад.

Любовта подразбира младостта в живота. Само младият може да люби. Не люби ли човек, колебае ли се в любовта, той минава за стар, за дядо. – Не зная, дали мога да любя. – Щом се колебаеш, ти си стар човек. – Дали ще свърша училището? – Ако се колебаеш, няма да свършиш. Колебанието показва, че си стар човек. Не се ли колебаеш, ти ще свършиш училище, ще изучиш няколко науки – философия, математика, естествени науки. Ти си млад човек. – Ама сиромах съм. – Сиромашията не може да те спъне. Тя е предговор на богатството. Щом сиромашията е предговор на богатството, ти си на прав път. И ако богатството е предговор на сиромашията, ти пак си на прав път. Обаче, ако сиромашията не е предговор на богатството и ако богатството не е предговор на сиромашията, ти си на крив път. Когато сиромашията дойде при вас, поискайте й препоръчителните писма, да се уверите, че наистина е изпратена от Бога. Покаже ли писмата си, вие трябва да я приемете, с всичкото уважение и почитание. Не правят ли същото, когато изпращат дипломатически представител, в някоя държава? Онази държава, която изпраща свой дипломатически представител в чужда държава, тя му дава акредитивни писма, които той представя в страната, в която е изпратен. Следователно, ако сиромашията не изпрати своите акредитивни писма, вие имате право да я върнете назад, като пишете на държавата, към която принадлежи, че не я приемате и вместо нея, искате да ви изпратят друг

посланик. По същия начин ще постъпите и с богатството. Ще му искате акредитивните писма. Не ги ли даде, ще го върнете назад. Така постъпва всеки човек, който има убеждение. Сиромашията и богатството представят две лица на една и съща реалност. Сиромашията е нощ, а богатството – ден. Каквото е отношението между деня и нощта, такова е отношението между сиромашията и богатството.

Като изучаваме живота на съвременните хора, ние виждаме, че сиромасите, бедните работят повече от богатите. Турците имат една поговорка, която казва: "Вечерната, нощната работа е посмешище на света". Понеже сиромашията представя нощ, оттук излиза, че работата на сиромасите е посмешище пред света. Значи, богатите хора, които представят ден, трябва да работят, а не сиромасите. Светът ще се оправи, когато богатите хора започнат да работят, било в сърдечно, в умствено, или в материално отношение. В бъдеще, на нивите трябва да виждаме учени, философи, поети, музиканти с мотика в ръка, да копаят. Тяхната мотика ще бъде златна, с абаносова дръжка, за отличие от мотиките, с които копаят сегашните работници – повече бедни, сиромаси хора. Какво е допринесло желязото на хората? – Само пакости, мъчнотии и страдания. Когато нивата се копае и оре със златна мотика и със златно рало, тя ще донесе толкова злато, че ще осигури господаря си за много години. Идеите, с които съвременните хора орат и сеят, постоянно ръждясват, понеже са от желязо. Днес слушате някой да говори за своето верую; утре го слушате да казва, че се е разочаровал в него, променил веруюто си. Днес някой е православен, утре станал евангелист, после католик, будист и т.н. Верую, което всеки ден може да се мени, не почива на здрава основа. Истинското верую, истинската наука, истинската поезия не е нищо друго, освен учение за Бога.

„Когато беше ти по-млад, сам се опасваше и ходеше, дето щеше". Следователно, който не може сам да се опасва, той е стар човек. Време е вече хората да говорят не с думи, но с дела и с живот. Ако наистина имате пари, трябва ли да убеждавате хората в това? Ще бръкнете в джоба си, ще извадите кесията си и ще им покажете, колко пари имате. Двама американци, единият бил много богат, а другият беден, спорили помежду си, може ли човек да прекара известно време в Лондон, без пет пари в джоба си, но да бъде добре нахранен и облечен. Бедният американец настоявал, че може да направи този опит, но, за целта, му е нужен чек от един милион английски лири, който ще върне след опита. Богатият американец дал на бедния си другар, един чек от един милион английски лири и следял, как ще направи опита. Бедният американец отишъл в една добра гостилница, нахранил се богато и на излизане оттам, дал на един от келнерите чека, да го разменят и да задържат, колкото е нужно за обяда.

Келнерът погледнал чека, поклонил се учтиво на американеца и казал: Господине, ще извините, не можем да разменим този чек. – Мога ли, тогава, да платя друг ден обяда си, след като разменя чека? – Да, може, господине. Като излязъл от гостилницата, бедният американец отишъл в една дрехарница, да си купи дрехи. Той си избрал едни от най-хубавите дрехи, облякъл ги, извадил от кесията си чека, подал го в ръцете на търговеца и казал: Заповядайте, задръжте сумата, която ви дължа. – Извинете, господине, нямаме възможност да разменим този чек. Имате ли по-дребни пари? – Нямам. Можете ли, тогава, да ме кредитирате? – Можем, разбира се. Като размените чека, изпратете ни сумата за дрехите. След като направил още няколко опити, бедният американец се върнал при другаря си, като му разправил подробно, как и какво могъл да си достави, без да даде пет пари. Понеже басът бил направен за един милион английски лири, богатият американец оставил чека на своя беден другар, да разполага с него, както намира за добре. Като разменил чека, бедният американец изплатил задълженията си на гостилничаря, на дрехаря, а с останалата голяма сума заживял сносен живот.

Питам: Кой обикновен търговец може да размени чек, от един милион английски лири? Следователно, и вашето верую трябва да бъде равноценно, на чек от един милион английски лири, че където и да отидете с него, никой да не е в сила да го размени. При това, дето и да се явите с това верую, навсякъде ви отварят кредит. Чудни са съвременните хора! Те говорят за Бога, за рая, но нито Бога познават, нито знаят мястото на рая. За обикновения човек, който не работи съзнателно върху себе си, е безразлично, къде е раят, къде е Бог. Обаче, за ученика, за човека, който иска да работи върху себе си, да постигне нещо, това не е безразлично. За него е важно да знае, кой е баща му, коя е майка му. Той трябва да ги познава. Син, който не познава баща си и майка си, минава за незаконороден. Бащата и майката, на този син, са гледали, по някакъв начин, да се освободят от него.

Следователно, всеки син, който не познава Бога като свой баща, минава за незаконороден. Какво трябва да прави този незаконороден син? Той трябва да намери начин, да оформи своето раждане. Когато казват за някой син или за някоя дъщеря, че са незаконородени, аз считам, че те не познават своя баща и своята майка. В такъв случай, грехът не е вън от тях, но вътре в тях. Всички деца, които са заченати в идеалната любов, познават и майка си, и баща си. Те познават Бога като свой Велик Баща. Тези деца са родени по закона на любовта, а не без закон. Бог е на страната на законородените деца, родени от любовта. Дете, което не е родено от любовта, и царски син да е, пак е незаконородено. Тази е идеята, която Христос вложил в стиха: „Ако се не родите изново, не можете да влезете в

Царството Божие". Ако се не родите изново, никаква нова философия, никакво ново учение, никакви нови разбирания няма да придобиете. Родите ли се по новия начин, каквото желаете, можете да постигнете.

Сега, каквото и да се говори на хората, те навсякъде виждат кривото в живота. В живота има нещо изкривено, обаче, то се дължи на самите хора. Сам по себе си, животът е хармоничен. Същото нещо може да се каже и за човека. По първично естество, по произход, човек е хармонично създаден, но благодарение на отклоняванията в неговия дълъг живот, той е изкривил нещо в себе си. И сега, за да се изправи, човек трябва, съзнателно, да работи върху себе си, да се превъзпита. Не е лесно да се възпита една душа. Не е лесно да накарате човека да вярва в Бога. Много методи има днес, които могат да помогнат на човека да се самовъзпита, да познае Бога и да намери истината. Това са музиката, религията, науката, поезията, философията и т.н. Не намери ли истината, човек ще се качва и ще слиза, ще го въздигат до небеса и ще го свалят до земята и, в края на краищата, ще види, че нищо не е постигнал. Който се е домогнал до истината, той е жив и на този, и на онзи свят. Той не се нуждае от паметник, защото сам е паметник на своето име. И като замине за онзи свят, той пак се движи между хората, между своите познати, но инкогнито, преоблечен, дегизиран, никой да не го познае. – Възможно ли е това? – Не само, че е възможно, но това е факт. Светлината, в която живея, включва това нещо. Не е важно да доказвам това; за мене е важно да изявя доброто в живота, да видят хората, че доброто съществува в света. Който се оплаква, че е сиромах, че няма добри хора, които могат да му помагат, нека продаде сиромашията си на мене. Аз съм готов да я купя. – Как ще я продам? Тя не се хваща. – Щом не се хваща, щом не е реална, как можеш да се оплакваш от нея? Друг се оплаква от болестта си. – Продай ми твоята болест. Аз съм готов да я купя. Щом се оплаквате от сиромашия, от болести, направете опит – да ги хванете и да ги продадете. Ето и Христос – ходеше рамо до рамо със сиромашията, но Той не се оплакваше от нея. За да насърчи хората, геройски да носят сиромашията, Той казваше: „Син человечески няма къде глава да подслони". Христос беше силен човек, твърдо понасяше изпитанията и страданията.

Какво правят съвременните религиозни и духовни хора? Като дойдат до един кръстопът в живота си, те казват: Толкова години вече, как служим на Бога и нищо не сме постигнали. – Че сте служили на Бога, това е ваш плюс. Че нищо не сте постигнали, това е във ваш ущърб. Днес четете Божествената книга, отваряте страница след страница, но нищо не разбирате. Ще дойде ден, когато, при първото отваряне на книгата, вие ще разберете това, което вчера не сте разбрали. – Кога ще дойде този ден? – Когато Христос похлопа на вашия ум и на вашето сърце. Тогава умът ви

ще просветне, вие ще придобиете светлината на новия живот и ще почнете да разбирате. При това положение, само вие ще разберете връзката, която съществува между любовта и живота, между мъдростта и светлината, между истината и свободата. Като дойде до това разбиране, човек ще работи малко, но много работа ще свършва. Сега става точно обратно: човек работи много, а малко работа свършва. След като работи по цели дни, човек не може да напише едно любовно писмо до Господа. Пише, преписва, къса, отново започва и като не може да го напише, както трябва, той взима един писмовник и оттам преписва едно писмо. Като го изпрати, започва да се съмнява, ще го приеме ли Бог, или ще го тури настрана. Какъв е резултатът на такова писмо? Това писмо се изгубва някъде по пощата, понеже, адресът не е точен. Ако адресите на писмата ви не са точни, никакъв отговор не очаквайте. Ако разправяте за своите любовни писма, преди да сте ги написали, никакъв отговор не очаквайте.

Много от погрешките на съвременните хора се дължат на факта, че те говорят за неща, които още не са написали. Запали свещта и остави я, сама да говори за себе си. Запали огъня и остави го, сам да говори за себе си. Пий вода и остави я, сама да говори за себе си. Прояви любовта и остави я, сама да говори за себе си. Всички говорят за любовта, без да знаят, какво тя представя. Младият ще каже, че познава любовта, понеже сърцето му гори, запален е от всички страни. – Да гори сърцето на човека, това не е любов. Хората още не са дошли до положение, да разбират, какво нещо е любовта. Христос казва: „Много неща още има да ви кажа, но не сте готови да ги разберете". Любовта към Бога носи в себе си тайните на живота. Когато Божията Любов ви посети, тя ще донесе своите благословения.

Един млад, но беден човек, решил да се ожени, че каквото и да става. Това било след освобождаването на България. По цели дни работил тук-там, но едва изкарвал прехраната си. По едно време му се родило детенце. С раждането на детенцето му, той бил назначен на служба. Един ден, като отивал на работа, той намерил на пътя една банкнота от сто лева. Взел банкнотата от земята и с тия пари кръстил детето си. Детето расло, станало шестгодишно. През това време, работите на бащата се нареждали добре, провървяло му. Той разбрал, че благословението върху дома му дошло заедно с раждането на детето. Значи, детето донесло тия благословения. Случило се, обаче, че бащата сгрешил нещо, вследствие на което детето заболяло и умряло. Със смъртта на детето и благословението от дома се дигнало. От този ден, бащата бил уволнен от служба и работите му тръгнали назад, докато се видял в същото положение, в което бил, преди раждането на детето.

И тъй, когато любовта дойде в света, тя ще донесе всички свои

благословения. Тогава слънцето ще грее другояче и вие ще чувствате връзката си с Бога. Тогава ангелите, светиите и добрите хора ще посещават домовете ви, ще се разговарят с вас и ще ви поучават. Тогава хората, от целия свят, ще ви посещават, за да видят любовта. Велико нещо е любовта! Тя прави човека богат, учен, силен и свободен. Когато бедният се оплаква от своята сиромашия, кажете му: Дай достъп на любовта в дома си и сиромашията ще те напусне. – Болен съм. – Дай достъп на любовта в душата си и болестта ще те напусне. Любовта урежда обърканите работи на хората. Това, което любовта може да направи за един час, без любовта, човек ще го свърши за цял живот. С любов всички работи се нареждат моментално; без любов се изискват години, за да се свърши една работа. Много философии, много научни книги, много поезии, много музикални произведения са писани без любов, но от тях нищо не е останало. Истински гениални, безсмъртни произведения са ония, които са писани с любов. Талантливостта, гениалността, силата, здравето на човека се дължат на мощта на любовта, която посещава човека. Влезе ли любовта в човека, с нея заедно, иде всичко велико и красиво.

Любовта носи със себе си и възкресението. – Кога ще дойде тя? – Още днес може да дойде. От вас зависи. Бъдете будни, да не изпуснете момента, когато любовта пристига. Дойде ли любовта в дома ви, прекъснете всички работи, създайте си празнично настроение. През този ден, не мислете за нищо друго, освен за любовта. Къщата ви трябва да бъде изчистена, измита, със светли прозорци. Вие трябва да бъдете облечени в най-хубавите си, празнични дрехи и да отидете далеч някъде, да я посрещнете. Приближаването на любовта ще се ознаменува с отваряне на небето: ангели, херувими и серафими ще слизат и ще възлизат, ще хвалят Господа. С тях заедно, ще дойдат и вашите приятели и роднини, от онзи свят. Всички заедно ще ядете и ще пиете, ще славословите Бога, защото любовта е дошла в света.

Сега, като говоря за идването на любовта, вие можете да вярвате, а можете и да не вярвате – това е ваша работа. Моя работа е да ви кажа, какво е писано в свещената книга на живота. Това е въпрос на вяра, на опит и на вътрешно разбиране. Любов към Бога и любов към ближния, това са двата велики закона, които имат отношение към човешкия живот. Животът на хората се осмисля, именно, с любовта. Отсъства ли любовта от живота, с нея заедно се губи и смисълът му. Дето любовта отсъства, там присъства съмнение, подозрение, обезсмисляне и т.н. Такова е положението на уволнения чиновник, останал без пенсия, без приятели, без никаква помощ и съдействие. Няма по-велика служба за човека от тази, да служи на любовта. Да служиш на любовта, на Бога, това значи, да бъдеш свободен, да се радваш на всичко в света.

„Докато беше по-млад, сам се опасваше и ходеше, дето щеше". Желая ви, сами да се опасвате. От това, което ви говорих, можете всичко да забравите, но едно само помнете: Бъдете мъжествени и сами се опасвайте. Пригответе си един хубав пояс, изтъкан от най-хубавата материя и като станете сутрин, веднага се опашете. И мъже, и жени, и деца – всички сами трябва да се опасват. Млади и стари, пригответе си по един пояс, който да увиете три пъти около кръста си и да благодарите, че сами можете да се опасвате. Като го свалите, закачете го на един гвоздей, да бъде готов, за следната сутрин. Свещен е поясът, с който човек сам се опасва! Когато приемете една Божествена мисъл, или едно Божествено чувство, веднага трябва да се опашете. След това свалете пояса и си починете. Като излезете вън, на работа, пак се опашете. Свършите ли работата си, свалете пояса.

Който е опасан, той е млад. Който не е опасан, той е стар.

„Когато беше млад, ти сам се опасваше и ходеше, дето щеше".

Сега и на вас пожелавам, сами да се опасвате.

12. Беседа от Учителя, държана на
17 ноември, 1929 г. София – Изгрев

1929_11_20 Паралелизъм в природата
лекция пред общия окултен клас

ПАРАЛЕЛИЗЪМ В ПРИРОДАТА

Размишление върху правия път.
Тема: „Смени в природата“.

Често хората говорят за конкретна мисъл. Какво означава думата „конкретно“? Да имаш конкретна мисъл, това значи, да изнасяш фактите ясно, точно, определено. Конкретна мисъл е тази, на която човек може да се опре. Някой казва, че вярата му в Бога е нещо, на което може да се опре, т. е. да уповава. Обаче, на коя вяра може човек да уповава: на вярата, останала от деди и прадеди ли? Това не е достатъчно. Това е вярване, но не е истинска вяра. Така мнозина вярват, мнозина мислят, но нито вярата им, нито мисълта им са истински. За да мисли право, човек трябва да се занимава с геометрия. Тя разкрива пред него реалността на нещата. Без геометрия човек не може да има ясна представа за реалността. Геометрията разглежда правите и кривите линии, фигурите, телата не само във външния, но и във вътрешния, психически живот. Какво представя правата линия? Правата линия е най-късото разстояние между две точки. Когато в ума на човека се проектира една права линия, едновременно с нея се проектира още една права, успоредна на първата. Първата права линия е причина, втората е последствие. Първата е видима, а втората — невидима.

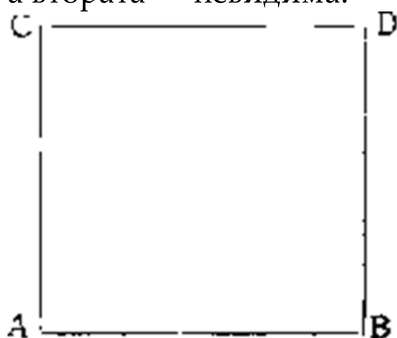

фиг. 1

И тъй, всяка права линия АВ (ф.1) представя движение на тялото А към В. За да се движи тялото А само в посока АВ, това показва, че навсякъде среща препятствия. То не може да върви нито нагоре, нито надолу, нито да се върне назад. Рече ли да се върне назад, веднага след него идат много пречки, които не му позволяват. Тялото е принудено да върви само напред. За да измине посоката на своето движение, като стигне точка В, тялото прави едно пречупване и поема посока нагоре, към точка D. В точка D тялото може да направи още едно пречупване, да отиде в посоката на точка С, отдето може да слезе надолу, в точка А и да поеме отново същия

път AB. Следователно, когато човек се движи по права линия и измени посоката на движението си чрез три пречупвания, той образува плоскост. Като се движи по границите на тази плоскост, той ще се върне на същото място, отдето е излязъл.

Докато се движи по правата AB, човек има една опитност. Мине ли по правата DC, дето пътят се пречупва, той има вече друга опитност. Той е познал движението по плоскост. Тук хората мислят, вярват, работят по друг начин, различен от този, по който са били в AB. Наистина, да се движи човек по права линия или по плоскост, това са два различни свята, от които той придобива различни опитности. За да излезе от света на правата линия и да влезе в света на плоскостта, човек минава през три пречупвания, докато отново се върне в точка A, отдето е тръгнал. Като се върне в света, от който е излязъл, човек започва да се съмнява, дали това, което е преживял, е реално или не. Докато се движи по права линия, човек вярва само в себе си. Изгуби ли вяра в себе си, той се намира в някаква опасност и нещо вън от него го заставя да се огъне, да поеме друга посока на движение. Той започва да се движи към точка D. Дойде ли в тази точка, той е готов да се огъне още един път, да тръгне по направление на правата DC, дето нов свят се открива за него: нови мисли, чувства и желания. Като придобие известна опитност, той се огъва още един път и слиза надолу, към точка A, отдето първоначално е тръгнал. Като слезе в тази точка, той започва да се движи по правата AB и се чуди, сън ли е видял, или се е намирал пред някаква действителност. Това показва, че в пътя на човешкото развитие, мислите[, ?] чувствата и желанията на човека минават от един свят в друг и след време пак се връщат при него, но с някаква придобивка. Това означават думите, че животът на човека се повтаря след всеки четири поколения. Мислите и чувствата на човека претърпяват три пречупвания и, като дойдат до четвъртото, те се намират в същата точка, от която са излезли.

Казваме, че на всяка права мисъл съответства друга права, успоредна на нея, но невидима. Това виждаме и в квадрата ABDC (ф. 1). На правата AB отговаря успоредната права DC. Тези прави, именно, образуват плоскостта. Когато мине от правата в плоскостта, човек чувства някаква разсеяност. Това показва, че мисълта му още не е нагодена за новия свят, дето има по-голямо разширение. Той не е готов още за новите условия. Щом се нагоди към тях, разсеяността изчезва. Колкото по-голямо е пространството, в което мисълта се проектира, толкова тя е по-разпръсната, по-разширена. Тази е причината, поради която човек не може да схване ясно идеите, какво нещо е Бог, душа, дух, ум, сърце, време, пространство и т. н. Натъкне ли се на една от тия идеи, той казва: Отвлечена е тази идея, не е за моя ум. Запример, всеки възприема

светлината, разбира я отчасти, ползва се от нея, но рече ли да я обхване, той се загубва, и в съзнанието му настава известна тъмнина. Това показва, че нещата могат да се разбират до известна степен само, но по никой начин не могат да се обхванат изцяло. Обхванат ли се, значи, да се ограничат, а това е невъзможно. Всички идеи, които възникват в ума на човека, се дължат на това, че те съществуват като прави линии някъде в природата и в живота. Дойде ли една идея до вашия ум, тя веднага произвежда друга права, паралелна на нея, и вие започвате да мислите. Вашата мисъл е невидима, но се явява като естествено последствие на правата линия, която я предизвикала. Например, светлината е правата AB, а вашата мисъл върху светлината е правата DC, паралелна на AB.

Закон е: когато човек прекара една права линия в природата или в живота някъде, някое разумно същество чертае права, успоредна на неговата. Тя се явява като последствие на първата линия. Например, пътник отива в една гостилница да се нахрани. Тази е неговата интимна мисъл. Той си пожелава едно, после второ блюдо и започва да яде. Като се храни, той образува права линия. Докато се храни, гостилничарят си прави сметка, колко струва яденето. По този начин той тегли своята права, паралелна на тази, която клиентът е направил. Клиентът не вижда това. Той даже не подозира, че гостилничарят се занимава с него. Обаче, като дойде ред да плаща, гостилничарят веднага се явява пред него, готов със сметката си. Значи, единият яде, чертае права линия; другият смята, чертае друга права линия, успоредна на първата. Този закон учените наричат „закон за причини и последствия“.

Съвременните хора се натъкват на ред противоречия и се питат, отде идат тия противоречия. Те не подозират, че противоречията в живота им са последствие на известни причини. Всяка мисъл, всяко чувство, които човек проектира в пространството, имат свои последствия, добри или лоши. Иска ли да се освободи от някакво последствие, човек трябва да се върне назад в мисълта си, да намери причината, която го е създала. Следователно, човек трябва да знае, че на всяка негова мисъл, или на всяко негово чувство отговаря друга мисъл или друго чувство, паралелни на неговите, но излезли от друго някое разумно същество. Къде е това същество, не е важно. То може да е на земята, а може да е в невидимия свят. Важно е, че на всяка ваша права линия отговаря друга права, паралелна на нея. Усъмни ли се човек в нещо, и друго някое същество ще се усъмни заедно с него. Рече ли човек, че не иска да работи, и другото същество ще се откаже от работата си. Ако човек пожелае да направи едно добро, и това същество ще пожелае да направи едно добро. — Защо е така? — Между всички хора, които мислят, чувстват и постъпват по един и същ начин, има известно съответствие. С колкото повече същества е

свързан човек, толкова повече паралелни линии ще се прокарат на неговата права.

Като знае отговорността, която носи в живота си, човек трябва да мисли, да чувства и да постъпва право. От този закон излиза поговорката: „Каквото си постелиш, на това ще легнеш“. Ще знаете, че както вие работите за другите, така и те работят за вас. За всяко добро дело, което представя права линия в живота, се отговаря с друга права, успоредна на първата. За всяко нещо се държи сметка и се отговаря с добро или с лошо, съответно на направеното. Това показва, че в природата съществува закон за правилна обмяна: колкото ядеш, толкова плащаш. Колкото храна си приел, толкова сила си придобил и съответно на това си платил. Колкото по-правилна е обмяната между нещата, толкова по-добър е животът на хората. Това означава поговорката: „Каквото си посял, това ще пожънеш“. Когато двама души, с една и съща мисъл, с еднакви чувства и желания започнат да работят заедно, други двама, било в невидимия или видимия свят, ще се свържат с първите двама и ще работят съответно с тях. Тъй щото, каже ли човек, че се интересува от въпроса за Бога, той трябва да знае, че тази мисъл не е единствено негова. Други същества, по-напреднали от него, са мислили вече по този въпрос.

Следователно, за да бъде една мисъл или едно верую реално, те трябва да се подкрепват отнякъде. Не се ли подкрепват, те не са реални. Не само това, но човек трябва да знае, отде иде известна мисъл в неговия ум. Ще каже някой, например, че мисли за Бога. Преди да е помислил човек за Бога, Бог първо е помислил за него. Значи, човешката мисъл е отражение на Божествената. Вие питате, защо някои хора не вярват в Бога. Според мене няма човек в света, който да не вярва, само че различните хора вярват по различни начини. Когато казваме, че един човек е вярващ, а друг безверник, ние имаме пред вид различните пътища, по които те се движат. Вярващият се движи по права линия, а безверникът — по крива линия. Безверникът е безверник по отношение на вярващия, но и той вярва в нещо. Ония, които се движат по права линия, вървят по радиусите на окръжността. Тези, които се движат по крива линия, се намират по окръжността. Като се движи по права линия, човек не изменя отношенията си към ближния си, нито тия към Първата Причина на нещата. Щом отношенията към ближния му не са прави, и отношенията му към Бога не са прави. Обратно: ако човек измени отношенията си към Бога, заедно с това той изменя отношенията си и към своя ближен.

Изобщо, докато спазва вътрешните отношения към всички същества, човек се намира под влиянието на закона за паралелизъма в природата. Той знае, че никой не живее за себе си. Докато двама души мислят

едновременно и еднакво, тяхната мисъл е права. Някой казва, че като него няма друг човек в света. Там е погрешката. Има поне един точно като него. Какъвто е единият, такъв е и другият. Те си приличат много. От двамата зависи, какво ще бъде отношението между тях, както и отношението им към окръжаващите. Когато има съгласие между двама души, ще има съгласие и между трима, четирима, петима и т. н. За да дойде до това съгласие, човек трябва първо да утихне в себе си, т. е. да придобие такъв вътрешен мир, който от нищо да не се разколебава. Докато човек е вътрешно недоволен от себе си, докато се бори, той не може да бъде в съгласие нито със себе си, нито с ближните си. Всеки човек има условия да бъде това, което желае. Той носи в себе си дарби и способности, които трябва да развива. Като не е работил, той е дошъл до объркване на работите си и не знае, как да излезе от това положение. В това отношение той мяза на жена, която обърква преждата. Като види, че преждата ѝ е объркана, тя започва оттук да къса, оттам да къса, докато я оправи. Не може ли да я оправи, тя туря преждата си в огъня да изгори. Най-после тя казва: Освободих се от объерканите си конци. Не, това не е никакво освобождаване.

И тъй, човек не може лесно да се освободи от живота. Колкото пъти да гори конците, в края на краищата животът пак ще похлопа на вратата му. Колкото [и?] да пъдите своя кредитор, той пак ще хлопа на вратата ви. Искате ли да се освободите от него, трябва да плащате. Човек трябва да отговаря за всичко, което е правил. Като знае това, той трябва добре да обмисля онова, което е решил да прави. Той не е сам в живота си. Каквото върши, той трябва да знае, че има едно същество, което върви паралелно с него и прави това, което и той върши. Къде е това същество? Или на небето, или на земята. Във всеки случай, това същество е някъде на противоположния полюс.

Следователно, каквото прави, човек трябва да знае, че е в зависимост от друго същество. Не върви ли паралелно с него, той се излага на големи страдания. За да се справи със страданията си, човек трябва постепенно да се разширява, да излезе от света на правата линия и да влезе в света на плоскостта, да придобие опитности. На правата AB отговаря друга, паралелна на нея — DC. Доброто представя права линия. На това добро, т. е. на тази права линия отговаря друго добро, друга права линия, успоредна на първата. Тия две добрини образуват едно цяло.

За да разбере живота, човек трябва да бъде разумен, да проникне в неговата дълбочина, в неговия вътрешен смисъл. Докато се безпокои, как ще прекара живота си, човек има механическо разбиране за проявите му. При това положение той ще живее или като млад, или като стар. Младият

мисли, колко повече да си поживее, да се повесели. Старият пък съжалява за младините си. Не, млад човек е онзи, който в младините си мисли за своите старини. Той живее с оглед на своето бъдеще. Стар човек е онзи, който в старините си мисли за своята младост. Младият трябва да бъде силен и готов за всякаква работа, а старият — мъдър и разумен. Животът на младия трябва да върви паралелно с живота на стария, за да могат взаимно да си помагат. Те черпят сили един от друг. Ако младият не е използвал младините си, както трябва, той мяза на пътник, който е гладувал три дена и търси хляб, ядене, да се подкрепи. Ако старият не е използвал старините си, както трябва, той е гостилничар, обран от разбойници, които му взели парите, съдовете, припасите и го оставили в положението на последен сиромах. Какво ще получи младият от този гостилничар? Той ще влезе в гостилницата, ще разправя, че е гладен, уморен, три дена не е ял, но гостилничарят не може да му даде храна, не може да подкрепи силите му. Тия двама души представят двама грешници. Като се съберат на едно място, какво могат да направят? Те ще говорят за своите разочарования и неуспехи в живота.

Обаче, ако младият и старият са използвали живота си разумно, те представят двама праведни хора. Единият от тях, младият е пътувал, ходил в странство да учи. Старият пък е гостилничар, който отворил гостилница за добри, праведни хора, които са работили, учили и помагали на ближните си. Когато младият, уморен и огладнял, влезе в тази гостилница, старият ще изнесе най-хубавото си ядене и ще му предложи да яде, да подкрепи силите си. Те ще се разговарят помежду си, но не за неуспехи, а за успехите и за придобивките си. Следователно, пита ли някой, защо трябва да живее добре, нека си представи картината на пътник, който се връща от учение и работа и влиза в гостилница, пълна с вкусно и доброкачествено ядене. Не живее ли добре, нека си представи картината на пътник, който едва се спасил от някаква житейска катастрофа и се отбива в гостилницата да се подкрепи, но нищо не намира. — Защо? — И гостилничарят е претърпял катастрофа.

И тъй, дръжте в ума си конкретната идея, че човек има отношение към Бога, т. е към Първата Причина на нещата. — Да се докаже тази идея. — Тя не може да се доказва. Като живее, човек мисли за Бога, и Бог мисли за човека. Ако не е така, от човека нищо не може да излезе. Човек е отражение на Бога, излязъл от Него и се връща при Него. — Ама съществува ли Бог, или не? — Това е въпрос, сам по себе си разрешен. Като е излязъл от точка А, човек е претърпял три огъвания и на четвъртото се е върнал пак в А, отдето е тръгнал . Следователно, през всеки четири поколения човек се връща там, отдето е тръгнал, но обогатен, с големи придобивки и опитности. Земята може да се измени, да изчезне, но човек

ще се върне при Бога, от Който някога е излязъл. Че ще се върне там, отдето е излязъл, това е абсолютна истина. Въпрос е, обаче, как ще се върне: като грешник, който е странствал и не може да намери храна да подкрепи силите си, или като праведен, който, след дълго странстване, се връща със знания, с опитности и, дето влезе, намира храна, условия да си почине, да подкрепи силите си.

Положението на грешника и на праведния се различават коренно, защото първият не мисли за Бога и не Го обича, а вторият мисли за Него и Го обича. — Как ще обичаме Бога, като не Го виждаме? — Там е въпросът. Изкуство е да обичаш онова, което не виждаш, а не това, което виждаш. Да се свързва човек с Божията мисъл, това е на място, но да се свързва с човешката мисъл, която всеки момент може да го отклони от пътя му, това е нещастие. Защо да не върви човек паралелно на онази невидима права, която се проектира в неговия живот? Щом съгласува живота си с тази права, човек може да съгласува живота си и със своите ближни. Не съгласува ли своя живот с Божествения, човек не може да има правилни отношения и към своя ближен. Каквито са отношенията на Бога към човека, такива трябва да бъдат отношенията на всеки човек към неговите ближни. Това изисква законът на паралелизъма в природата. Да спазиш този закон, това не значи, да направиш ближния си щастлив. На всеки човек са дадени условия и възможности да бъде щастлив, а ти трябва само да го поощряваш да работи. Видиш ли, че някой работи, не го спирай, не казвай, че трябва да работи малко, да пази силите си. Видиш ли, че някой се моли, не казвай, че е заблуден. Поощрявайте се взаимно в работата, в доброто, което сте намислили да правите. Искате ли да помогнете на някого, вземете ралото си и идете заедно с него на нивата му, да копаете. Стане ли въпрос за работа, за правене на добро, не се спъвайте едни други. Разумната работа, разумното добро не ощетяват, но подигат и облагородяват човека.

Съвременните хора едни други се спъват, вследствие на което са нещастни. Те страдат по единствената причина, че не разбират любовта, не разбират, какви трябва да бъдат отношенията им към Първата Причина, към ближния им и към себе си. Дето има неразбиране на нещата, там спънките и противоречията са големи. На човека се дават всички условия да работи, да расте и да се развива, а той се безпокои. Защо се безпокои? Защото не знае, как ще прекара живота си. Той казва, че трябва да мисли, да се осигури по някакъв начин. Обаче, безпокойството още не означава мисъл. Всяка мисъл, която е свободна от смущения, тревоги и безпокойства, е Божествена. Между Божията мисъл и човешката трябва да има известно съответствие, известен паралелизъм. Докато този паралелизъм съществува, човек е на прав път. Законът на паралелизма съществува

навсякъде в живота. Например, човек не може да бъде обичан, ако той сам не обича. Човек не може да бъде свободен, ако той сам не дава свобода на другите Не могат да вярват в тебе ако и ти не вярваш в хората. Не могат да ти направят добро, ако и ти не правиш добро на другите. Вие можете да проверите този закон навсякъде в живота. Проверите ли го, сами ще разберете, какво означава права и крива посока на движение.

Мнозина се страхуват от живота, безпокоят се, дали могат да теглят права линия в своите мисли, чувства и постъпки. За да се убедят в това, те трябва да правят опити. Ако не могат да теглят права линия, ще теглят крива. — Коя линия е крива? — Тази, на която двата края са съединени, и всичките ѝ точки са еднакво отдалечени от една вътрешна, наречена център. Който иска да тегли свободно прави линии, той трябва да бъде спокоен, за нищо да не се безпокои. Следователно, докато не се успокои, човек не трябва да бърза, да взима известно решение. Докато мисълта му не стане ясна, той не трябва да предприема никаква работа. Човек не може да се лекува, докато не намери причината на своето заболяване. Щом намери причината и я отстрани, болестта му ще изчезне. Всяко последствие се дължи на известна причина. Щом махнете причината, и последствието ще изчезне.

И тъй, искате ли да знаете, защо страдате, защо сте нещастни, спрете се върху последствията, на които се натъквате в живота си. Между последствията и техните причини има известен паралелизъм. Всяка мисъл, всяко чувство, добри или лоши, имат своите последствия. Като знае това, човек трябва да бъде разумен, да поставя в хармония своите мисли, чувства и постъпки. Каквото прави човек, всичко трябва да бъде в хармония с Великото. Дали човек свири, пее, рисува, шие, прави добро, всичко трябва да бъде хармонично. Каквото знае човек, трябва да бъде съвършено. Средни, посредствени положения не се търпят. Те съществуват, но природата ги разваля и заставя човека отново да започне. Какво прави грънчарят, когато грънците му се пукат? Той ги строшава, туря ги отново на огъня да се стопят и след това излива нови форми, по-съвършени от първите. Кой каквото прави, трябва да подражава на Великото, което се е проявило в природата чрез множество красиви и съвършени форми.

Като ученици, вие трябва да изучавате закона на паралелизъма и да видите, какъв е крайният резултат при движението на паралелните линии. Когато същество A се движи по посока към B, образува се правата AB, на която правата DC е паралелна. Правата DC е противоположна на движението на съществото A. В движението си те ще се срещнат и ще образуват кръг. Без да подозират, тия същества се движат по крива линия и образуват кръг — завършен процес. Следователно, две същества могат да

свършат една работа, когато се движат в две различни, но паралелни посоки. При срещата си те образуват кръг — завършен цикъл, завършен плод. Завършен процес имаме, когато мисълта на човека е в съгласие с Божията мисъл.

Всеки човек трябва да каже в себе си: Аз ще мисля за Бога така, както Той мисли за мене. — Виждал ли си Бога? — Не е нужно да Го виждам. Мисълта е по-силна от виждането. Щом мисълта съществува, и виждането е възможно. Ако мисълта не съществува, и виждането не би съществувало. Виждането не е нищо друго, освен проектиране на дадена мисъл. Човек мисли известно време върху даден предмет, лице или въпрос, докато най-после мисълта му се конкретизира. Следователно, от силата на мисълта зависи реализирането на нещата.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина пребъдват с нас.

13. Лекция от Учителя, държана на
20 ноември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_11_22 Природни гами
лекция пред специалния клас

ПРИРОДНИ ГАМИ

Т. м.

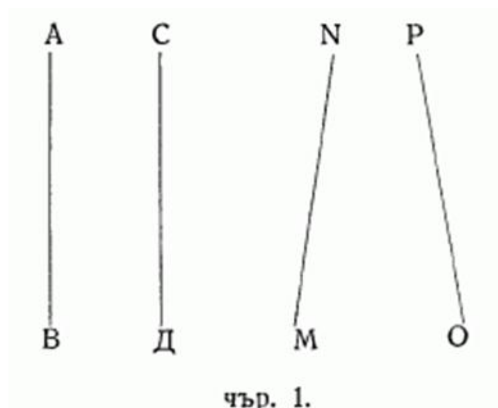

чър. 1.

Какво отношение съществува между двете успоредни и двете наклонени линии на чертежа? Между успоредните линии има известно отношение, обаче, между наклонените няма никакво отношение. Когато гледате успоредните линии отблизо, те всякога се показват успоредни. Гледате ли ги отдалеч, те губят своята успоредност, изглеждат наклонени [?Послание към Колосяните, 4 гл.?] – приближени на горния край. Това се вижда ясно в релсите на трамваите, или на железниците. Коя е причината за това? Съзнанието. Значи, в съзнанието на човека се крие някаква причина, според която нещата се виждат такива, каквито в действителност не са. Ако наблюдавате една дълга крива линия, тя се представя в нейния незавършен вид. Например, орбитата на земята представя дълга, крива линия. Можете ли да видите началото и края на тази линия? Колкото и да обикаляте земята, никога не можете да видите нейния край. Как се е образувала кривата линия? От безкрайното удължаване на правата. Значи, ако една права линия се удължава безкрайно, тя непременно ще се изкриви.

Като говорим за прави и за криви линии, явява се въпрос, защо правата линия става крива. На този въпрос не може да се даде никакъв отговор. Свойство на правата линия е, при удължаване да се превръща в крива. При това, колкото по-голямо е удължаването и, толкова повече се изкривява, докато най-после се превърне в окръжност и затвори някакъв кръг. И обратно: колкото повече кривата линия се скъсява, толкова по-права става. Оттук вадим заключението: когато правият човек се удължава, той става крив; и когато кривият се скъсява, става прав. С други думи казано: ако правият човек забогатява, в скоро време става крив; ако кривият осиромашава, той става прав. Значи, когато богатият

осиромашава, добър става; когато сиромахът забогатява, лош става. Тази мисъл е вярна и в буквален, и в преносен смисъл.

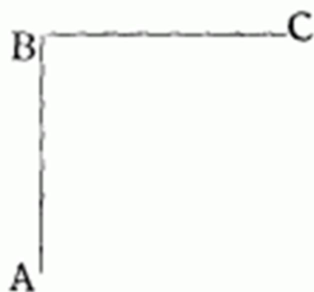

чър. 2.

Представете си, че имате две прави линии: АВ и ВС (чер. 2). Линията АВ е здраво прикрепена към земята. Тя е направена от здрав материал. Към линията АВ е прикрепена линията ВС, направена от еластична материя. Ако в точката С закачите някаква тежест, правата ВС ще направи едно малко отклоняване надолу и ще се огъне. Колкото по-малка е тежестта, толкова по-малък е ъгълът на отклоняването и толкова по-малко ще бъде и огъването. Ако тежестта е по-голяма, огъването на правата, както и ъгълът на отклоняването, също стават по-големи. Следователно, от ъгълът на отклоняването и от огъването на правата линия съдим за големината на тежестите, които се окачват в точка С. Това показва, че между тежестта и ъгълът на отклоняването съществува известно отношение. Това отношение съществува между мислите и човешкия мозък от една страна, както и между чувствата и сърцето от друга страна. Колкото по-тежки са мислите, с които занимавате вашия мозък, толкова по-големи отклонения стават в силите, които действат в него. Същото можем да кажем и за сърцето. Колкото по-тежки са чувствата, с които занимавате сърцето си, толкова по-големи са ъглите на отклоненията, които стават в него. Като знаете това, пазете мозъка и сърцето си, не ги обременявайте с непоносими за тях мисли и чувства.

Как става отклоняването на силите в човешкия ум и в човешкото сърце? Представете си, че един виден цигулар се приготвя за концерт. До деня на концерта остават още десет дена. До това време мисълта му е отправена само в една посока – в посока на правата АВ. Той свири и не мисли за нищо друго, освен за концерта, който предстои да даде. Обаче, един ден той получава известие, че дядо му, милионер от Америка, умрял и му оставя десет милиона долара наследство. Музикантът чете известието и започва да се разколебава. В силите, които функционират в неговия мозък, става известно отклоняване. Той се отказва от концерта си и започва да мечтае за десетте милиона. Ако даде концерт, едва ще получи 50 – 100 хиляди долара, а от дядо си получава десет милиона долара. Значи, десетте милиона долара представят такава тежест, на която той не може да

устои. Ще запитате, как стана, че дядото умира тъкмо тогава, когато музикантът – неговият внук, се готвеше за концерт? Някои казват, че това е съвпадение. Други ще кажат, че е случайност. Съвпаденията и случайностите не обясняват нещата. Те не съдържат никаква философия в себе си.

Като разглеждате цигулката, виждате четири добре опънати струни: sol, re, la и mi. Какви са тези струни по дебелина, по форма и по дължина? Те се различават и по дебелина, и по форма, и по дължина. Струната mi е най-тънка, la е по-дебела, re – още по-дебела, а sol – най-дебела. Тя е от друг свят. Струните се различават и по форма, а като ги измерите, ще видите, че те се различават и по дължина. Най-дълга от тях е струната la. Защо тази струна е най-дълга, малцина знаят. Който пръв е направил цигулката, той знае, защо струната la трябва да бъде най-дълга. В струнника, отдето струните излизат, всички имат еднаква дължина, но при главичката на цигулката дължините им са различни.

Четирите струни на цигулката представят четири свята, от които идат мислите и чувствата в човека. Някой казва, че много мисли и чувства достигат до ума и до сърцето му. Добре е това, но важно е, колко от тия мисли и чувства се задържат в него. Като знаете, че мислите и чувствата идат от други светове, човек трябва да бъде внимателен към тях, да изучава произхода им и да отделя низшите от висшите, както рибарят разпределя рибите на категории. Истински рибар е този, който, като хвърли мрежата си няколко пъти във водата, изважда поне две-три риби. Не може ли да хване нито една риба с мрежата си, той не е доволен от себе си. На същото основание казвам: Какъв идеалист е този, който не може да задържи нито една възвишена идея в ума си? Ще кажете, че много идеи и чувства минават през вас. Това не е достатъчно. Идеите и чувствата трябва не само да минават през вас, но да се възприемат, задържат и реализират.

Като ученици, вие трябва да се справяте с условията, при които се намирате. Например, ако вървите по наклонена площ, трябва да бъдете крайно внимателни. Особено голямо внимание се иска, ако тази площ е заледена. Какъв метод ще изберете, за да слезете по наклонената площ? Ако вървите прав, опасността е по-голяма, отколкото ако слизате седнал или легнал на гръб. Друг е въпросът, ако вървите по равен, гладък път. Каквито опасности среща човек във физическия свят, такива среща и в психическия – в умствения и в сърдечния. Ето защо, независимо това, в кой свят се движите, вие трябва да изучавате условията и обстановката, при които се намирате, за да можете да постъпвате правилно. Като постъпва правилно и разумно, човек избягва опасностите, които може да срещне на пътя си.

И тъй, най-ценното нещо, което човек има, това е животът. Щом е така, той трябва да бъде разумен, да пази живота си. Думата „животъ“ е съставена от две срички: жи – вотъ. Важната сричка е първата – жи. След нея иде сричката „вотъ“. Тя свършва накрая с буквата „ъ“, която затваря думата. Тази буква показва, че не трябва да питате за резултата на живота, който даден човек е минал. В сричката „жи“ има гласна буква „и“, която е отворена и позволява да се чува изговореното. Това показва, че нещата стават близо някъде. Когато произнесете сричката „вотъ“, крайната буква „т“ е съгласна и глуха. Какво показва това? Това показва, че нещата стават далеч. Изобщо, когато звукът се чува ясно, той иде от близко разстояние; когато звукът е глух, тих и не се чува ясно, той иде отдалеч. Двете срички в думата „животъ“ показват, че човек започва да живее с импулс, с подтик, но впоследствие среща спънки, спирачки, противодействия. Спирачки се срещат в живота и на млади и стари, на учени и прости, на добри и лоши. Спирачките могат да бъдат поставени на време и без време. Също така те биват съществени и несъществени.

Като знаете това, щом се натъкнете на известно противодействие или на спирачка в живота си, не питайте, защо е поставена тя, но мислете, на място ли е поставена или не. Ако разберете, че е поставена на място, не правете усилия да я махнете. Всяка спирачка или всяко противодействие отклонява живота в известно направление. Ако отклоняването е възходящо, противодействието е на място; ако отклоняването е низходящо, противодействието не е на място. Ако музикантът се отказва да даде концерта си само затова, че получил десет милиона долара наследство от своя дядо, той се отклонил от правия път на движение. Десетте милиона долара не са нищо друго, освен противодействие в неговия живот, което го отклонява надолу. Пред мисълта за това голямо наследство, той се отказва от концерта. Той си мисли: Защо трябва да свиря на хората? По-добре да се откажа, да бъда свободен. Той ще бъде свободен в едно отношение, но като получи наследството, ще се ограничи още повече. Всеки ден ще го обикалят познати и приятели, да му искат пари. Вън пък ще го преследват апаши, да вземат нещо от джоба му.

Кое положение за музиканта е по-добро: да даде концерта си, да продължава да свири, или да се откаже от концерта и от цигулката си за десетте милиона долара? Външно погледнато, второто положение е за предпочитане. Като получи десетте милиона, музикантът се осигурява за цял живот. Той ще си направи голяма къща, с всички удобства; ще си купи автомобил, ще има много приятели и т. н. Остане ли само на цигулката, нищо няма да придобие – едва ще си изкарва хляба. Като изостави цигулката си, той ще причини двойна скръб: на душата си и на самата

цигулка. Ако цигулката е съзнателно същество, ще страда и ще търси причината, защо нейният възлюбен я изоставил. Каквито извинения да дава музикантът, нищо не го оправдава. Ще кажете, че отишъл на погребение на дядо си. Колко време продължава едно погребение? Ще кажете, че отишъл да получи наследството си. За колко време се получава едно наследство? Никакви причини не могат да извинят музиканта. Той се натъкнал на голямо препятствие – парите, и не може да го преодолее. От разбирането и от степента на неговото развитие зависи преодоляването на това препятствие. Ако той би предпочел да свири, да не се разделя с цигулката си, всякакво препятствие ще се махне.

Какво отношение съществува между десетте милиона и цигулката? Каквото е отношението между доволството и недоволството, такова е отношението между цигулката и десетте милиона. Докато свири само и не мисли за богатство, цигуларят е доволен от живота си. Щом започне да мисли за богатство, той престава да свири. Като престане да свири, недоволството иде в живота му. Изучавайте живота на богатия и на сиромаха да видите, кой от двамата е по-доволен. По-голям процент на доволни хора от живота ще срещнете между сиромасите. Невъзможно е богат човек да е доволен от богатството си. Обаче, между сиромасите, макар и рядко, все ще срещнете хора, доволни от своята сиромашия. Богатството крие в себе си една особена болест – проказа. Следователно, невъзможно е човек да забогатее, без да се зарази от тази болест. Зарази ли се човек от болестта „проказа на парите“, ако е музикант, престава да свири; ако е религиозен, престава да се моли; ако е учен, престава да работи; ако е поет, престава да пише; ако е турист, престава да прави екскурзии. Ден след ден, богатият се отпуща, търси удобства, отказва се от своите красиви стремежи и става обикновен човек. Щом подпуши копнежа на своята душа, човек става недоволен от себе си. При това положение и животът му се обезсмисля. Сиромахът е също недоволен. И той страда от болестта „проказа на сиромашията“. Изкуство е човек да бъде доволен от положението си и като богат, и като сиромах. Само разумният човек може да бъде доволен при всички условия на живота си.

Следователно, искате ли да знаете, от какво страда съвременното човечество, казвам: Две болести уморяват хората – проказа на богатството и проказа на сиромашията. Човек трябва да се стреми към такова богатство, което няма никакви болести. Същевременно, иска ли да опита, какво нещо е сиромашията, той трябва да се стреми към такава сиромашия, която е свободна от всякакви болести. Богатство и сиромашия без болести са на мястото си. Мисли, чувства и постъпки, които са свободни от сенки, противоречия и заблуждения, наричаме прави, положителни. Към такива мисли трябва да се стреми човек, за да си

достави градивен материал за своя бъдещ живот. Иска ли да си изработи светъл бъдещ живот, човек трябва да се освободи от всички състояния, които внасят нещо болезнено в неговата физическа и психическа природа. Дали съзнава човек, че сам може да си причини пакости и нещастия, или не съзнава, това не е важно. Преди всичко човек трябва да има будно съзнание, да се самонаблюдава външно и вътрешно, да бъде изправен в мислите и чувствата си. Ще каже някой, че е учен, че знае много неща. Какви знания са тези, с които не може да си помогне в критични моменти на живота? Като е учен, може ли да предаде устно или писмено ония тънки състояния, които душата му преживява? При това той не разполага с много думи в езика си, за да предаде тънките чувствания, които душата преживява. От всички писатели и поети досега най-богата реч имал Шекспир. Той разполагал със 15000 думи в речта си. Останалите писатели, поети и учени си служили с по-малко думи от Шекспир. Бедността на думи в човешкия език е причина да не могат да се предадат деликатните чувствания.

Много от мислите, чувствата и желанията на човека не са родени днес. Те крият своя произход в далечното минало, а днес едно по едно се проявяват. Добре е човек да изучава мислите си, да разбира, отде идат. Като прави сравнение с новите мисли и идеи на времето, човек може да определи, колко е излязъл напред в развитието си, или колко е останал назад. Ето защо, днес на обяд, направете опит, да видите, каква мисъл ще мине през ума ви в момента, когато турите първата хапка в устата си. Запишете мисълта, която мине през ума ви, в първия момент при първата хапка. Каквато и да бъде тази мисъл, запишете я, не се смущавайте. Ще се запитате: Какво ме интересува тази мисъл? Не може да не ви интересува. Всяка мисъл е семка, която трябва да се постави в съответна за нея почва, дето може да расте, да цъфти, да завърже плод и да узрее. Така, именно, и геологът се интересува от скъпоценните камъни, които са дълбоко заровени в земята. Дълго време трябва да чука той върху пластовете, за да извади един малък скъпоценен камък. Той е заровен от хиляди и милиони години в земята, но заслужава да дойде някой учен да го освободи от тежестта на земните пластове върху него.

Следователно, както геологът с чукчето си изнамира хубави скъпоценни камъни, така всеки човек трябва да вземе инструментите си и да изучава своите мисли и чувства, да знае тяхното начало и произход. Мислите, чувствата и постъпките на човека са скъпоценни камъни, за които има пазар. Достатъчно е човек да изнесе един от своите скъпоценни камъни на външния пазар, за да го купят веднага. Като го продаде, той все ще има някаква печалба. Колкото повече мисли минават през ума на човека, толкова повече той се обогатява. Ще кажете, че тази мисъл е от минал

живот. И от миналото да е, ако е скъпоценен камък, тя не губи цената си. Всяка мисъл, която може да ви повдигне, е ценна. Тя иде от висш свят, към който човек трябва да се стреми. Като сравнява мислите на своя минал живот и тия, които днес има, човек вижда, докъде е стигнал и къде е бил.

Човек е дошъл на земята да учи, а не да живее само за себе си. Човек не живее сам и само за себе си. Той участва в общия живот, дето живеят много същества, възвишени и нискостоящи. Той има връзка с всички същества, вследствие на което се натъква на мъчнотии и изпитания. Мъчнотиите и страданията не показват, че човек трябва да се откаже от живота. Човек трябва да живее при всички условия на живота. Той трябва да яде, да мисли, да чувства при всички условия на живота. Откаже ли се от един от тия процеси, той губи силата си и остарява преждевременно. Например, как ще се откажеш да ядеш? Как ще се откажеш да мислиш? Както физическата храна поддържа тялото, така и мисълта храни мозъка, а чувствата – сърцето. Значи, между яденето, мисленето и чувстването има известно съотношение. Тъй щото, когато яде, човек трябва да мисли; щом мисли, ще чувства. И обратно: щом чувства, ще мисли; щом мисли, ще яде. Като имате предвид връзката между яденето, мисленето и чувстването, ще ядете, ще мислите и ще чувствате правилно, за да могат силите в организма ви да функционират правилно.

Често хората си задават въпроса, защо страдат. Много просто. Човек страда, защото не спазва правилното отношение между храненето, мисленето и чувстването. Например, някой се храни правилно, а не мисли правилно. Не, щом се храните правилно, ще мислите правилно; щом мислите правилно, ще чувствате правилно. Не внимавате ли в храненето, ще нарушите правилността на мисленето и чувстването. А всяко нарушаване на известни закони носи страдания. Който не разбира законите на природата, казва: Човек може да яде, без да мисли. Или, човек може да мисли, без да яде. Това са криви заключения. Храненето, мисленето и чувстването са един и същ процес. Горене без горивен материал е невъзможно. Горенето зависи от материалите, които се доставят в огнището. Горенето е процес на превръщане на едни материали в други. Там, дето не става превръщане на материята и на енергията от едно състояние в друго, никакво горене не може да се очаква.

Между всички явления в природата има тясна, неразривна връзка, както между тоновете на музикалните гами. Значи, явленията в природата са наредени по законите за образуване на гамите. Тази последователност между явленията наричаме „природни гами“. Измени ли се мястото на един от тия тонове, цялата гама се изменя. Попадне ли в една от тия гами, човек се повдига, както от музиката. Кога може да попадне човек в една от

гамите на природата? Когато хармонизира силите на своя организъм. Така нагласен, той влиза в природата и се въодушевява от обстановката, която го обикаля. Неусетно той започва да пее от дълбочината на душата си и се чуди, че пее толкова хубаво. Това показва, че той е влязъл в хармония с природната музика; той приглася на природата.

Същото става и в областта на мисълта и на чувствата. Достатъчно е човек да се хармонизира с мисълта на природата и с пулса на нейното сърце, за да й приглася. Това значи, да бъде човек в хармония с Божественото в природата. Няма по-велико изкуство, по-велика музика от изкуството и музиката на природата. Великите астрономи са слушали песента на небесните тела. При такова велико тържество на небето хората пак страдат, измъчват се, плачат и казват, че животът няма смисъл. – Защо? – Защото не го разбират. Те могат да свалят небесната музика на земята, т. е. да я преведат. За тази цел те трябва да попаднат на същото място и време, когато тя се е произвеждала. Не могат ли да попаднат на същото място и време, те не могат да я свалят. Тъй щото, не казвайте, че не можете да направите нещо, но кажете, че не сте попаднали на определеното място и време за възприемане на известна идея, или на известно чувство.

И тъй, за да се развивате правилно, влезте във връзка със силите на природата, да се хармонизирате. Щом се хармонизирате, вие ще попаднете в музикалните гами на природата.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

11. Лекция от Учителя, държана на
22 ноември, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
 * Природни гами в живота
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
 48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
  * Природни сили
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00
Пасаж: Колосяни 4

В списъка на беседи по:
* време
* заглавие
* ден

1929_11_24 Влязоха в ладията
неделна беседа

ВЛЯЗОХА В ЛАДИЯТА

Ще прочета 5-та глава от книгата „Второзаконие" от Стария Завет.

Има неща в живота, които никога не губят своя смисъл. Едни от тях са разбрани за хората, а други не са разбрани. Тия, които не са разбрани, трябва вече да се разберат. Да се разберат, това значи, да се преведат на езика, с който хората си служат.

„Аз съм Иеова, Бог твой, Който те изведох из Египетската земя, из дома на робството". (– 6 ст.) Значи, идеята за Бога може да се изрази с това, че Той дава свобода. Не дава ли свобода, Той не е Бог.

„Не взимай името на Господа Бога твоего напразно". (– 11 ст.). Когато говори истината, човек не призовава името Божие за свидетел. Обаче, щом не говори истината, той призовава името Божие за свидетел. Търговец продава прост, недоброкачествен плат за доброкачествен и казва на клиента си: Вярвай в Бога! Той лъже, а призовава името Божие за свидетел. Това значи, да употребява човек името Божие напразно.

„Затова Господ Бог твой ти заповяда да пазиш съботния ден". (– 11 ст.). За кого е съботният ден? – За бедните, а не за богатите. Съботният ден е за слугите, а не за господарите.

Днес ще говоря върху 32 стих, 14 гл. от Евангелието на Матея: „И откак влязоха в ладията, утихна вятърът".

Всеки век, всяка епоха се отличава със специфични разбирания. Следователно, разбиранията на сегашните хора не са такива, каквито са били тия на миналите поколения, живели преди две-три хиляди години. Разбиранията на старите не са такива, каквито са тия на възрастните. Разбиранията на възрастните не са такива, каквито са тия на младите. Старият разбира повече от възрастния, а възрастният – повече от детето, от младия.

Съвременните хора се заблуждават от временния живот, от преходните положения в живота, вследствие на което правят ред опущения, ред погрешки. В живота има общи положения, но има и специфични или извънредни положения. За пример, въздухът, водата, топлината, светлината са общи положения за всички органически същества. Те

еднакво се ползват от тях, и всеки взима толкова, колкото иска. Човек може да взима толкова въздух, вода, светлина, топлина и храна, колкото иска: някога повече, някога по-малко. Ако взима повече храна, отколкото му трябва, той всякога ще бъде преситен; ако взима по-малко храна, отколкото му трябва, той всякога ще бъде гладен; ако взима толкова храна, колкото му е потребно, той всякога ще бъде доволен и разположен. Като е дошъл на земята, човек трябва да разбира сегашното положение, в което се намира. Това не значи още, че миналото му не е важно. Напротив, миналият живот е основа на сегашния, а сегашният приготвя условия за бъдещия. Човек не помни своето минало, но същевременно той не може да проникне и в бъдещето си. Има възрастни хора, които са забравили своето детинство и считат, че то е било проста работа, че не заслужава даже човек да се връща към него, да си спомня известни моменти. Това е неразбиране на живота. Детството на човека е толкова важно, колкото и неговата зрялост. Доколко е важно детството на човека, виждаме от стиха, в който Христос казва: „Ако не станете като децата, няма да влезете в Царството Божие". Значи, само детето може да влезе в Царството Божие, а не възрастният или старият. Не само това, но съществува твърдението, че колкото по-малко знае човек, толкова по-лесно може да разбере истината. Колкото повече знае, толкова по-мъчно може да разбере истината. Що се отнася до богатството, твърдението е обратно: колкото по-богат е човек, толкова по-добри условия има за разбиране на истината и за изпълняване на волята Божия. Всъщност, в живота виждаме точно обратното: богатият изпълнява волята Божия по-малко от бедния. Бедният казва: Няма какво да се прави, трябва да се изпълнява волята Божия. Веднъж да забогатея, аз зная, как да живея. Първо ще наредя работите си, и после ще служа на Бога, ще изпълня волята Му. Обаче, щом забогатее, той забравя обещанията си и започва да отлага нещата. Той има добро желание, но няма сила в себе си да устои на обещанието си, да живее за Бога. Статистиката показва, че няма богат човек в света, който, след като е уредил материалните си работи, да се е предал на служене на Бога. – Защо? – Естеството на материалното е такова, че увлича човека, и той постоянно го урежда и все неуредено остава. Богатството и сиромашията са дадени на човека като условия за растене, за развиване, а не за уреждане на неговите материални работи.

Това, което днес говоря, се отнася за разумните хора, които имат правилни разбирания. Какво виждаме в живота? Съберат се двама богати хора, или двама учени, или двама религиозни, или двама музиканти и се надпреварят, кой от двамата има предимство в областта, в която се проявява. Богатите се погледнат и веднага се разберат. Те знаят вече, кой от двамата е по-богат. Учените се погледнат и веднага познават, кой от двамата е по-учен. Същото става между религиозните и между

музикантите. Единият музикант е добър теоретик, познава всички правила на музиката и излиза на сцената да говори нещо върху „теорията на музиката". Вторият музикант не познава теорията на музиката, но е отличен музикант. Той взима цигулката и започва да свири. Публиката е възхитена от свиренето му и настоява и втори път да свири, да даде още един концерт. Първият музикант казва, че със свирене нищо не се постига, но трябва да се говори на хората. Добре е да се говори на хората, но как трябва да се говори? Истинско говорене е онова, когато човек може да убеди хората в истината, да ги запознае с истината. Да говори човек по този начин, това значи, да бъде първокласен музикант. Това не е обикновено говорене. Съвременните хора говорят, но малцина говорят музикално. Те едва са започнали да изучават музиката. Те приличат на ония гостилничари, от които клиентите се оплакват, че с техните яденета, разстройват стомасите им. Къде е погрешката, в гостилничаря, или в клиентите? И едното е възможно, и другото. Може би някои от клиентите да не са дъвкали добре храната си, и стомахът им се е развалил. Възможно е грешката да се дължи на гостилничаря: или маслото не е било прясно, или зарзаватите не са били пресни и т.н. Ако се укаже, че грешката е в гостилничаря, тогава две положения могат да се явят: или гостилничарят не е майстор в своето изкуство, или пък е алчен човек, който с малко средства, иска да печели много, вследствие на което купува евтини материали, а продава скъпо. Ако първото положение се укаже вярно, тогава гостилничарят трябва да напусне този занаят и да започне друг, в който се чувства по-способен. Ако второто положение е вярно, гостилничарят трябва да познава клиентите си, да вижда тяхната сиромашия и да знае, че от едно агне може да одере само една кожа. Иска ли да одере две кожи, в края на краищата той ще види гостилницата си празна и ще се принуди да я затвори. При това положение, той ще разбере, че който иска да живее добре, той трябва да мисли, да чувства и да действа право.

Да мисли, да чувства и да действа човек добре, това значи, да има истинско верую. Верующто на човека трябва да се изрази в добрия му живот, в добрите му отношения към всички живи същества. Ако човек не дава отдих на животните, които му служат, какво е неговото верую? Ако той не дава нито един час почивка на слугата или на слугинята си, какво верую е това? Човек трябва да отдава и на другите това право, което иска за себе си. Верую, което не дава на хората това право, което изисква за себе си, поставя Бога далеч от човека. При веруюто на сегашните хора Бог всякога е отвън. Всъщност, едно трябва да знаете: Бог е отвън, само когато се проявява като множество. Обаче, проявява ли се като единство, Той е отвътре. От научно гледище, обаче, единицата, която е създала света, отвън ли е или отвътре? Отвън може да бъде само онова, което крие зад себе си

някаква реалност. Единицата, която е създала света, сама за себе си е абсолютна реалност; зад нея друга реалност не съществува. Следователно, тя е отвътре.

Сега, като говорим за вътрешния живот, ние имаме предвид реалния живот, от който е произлязъл външният живот. Който не разбира закона на единството, да търси Бога отвътре, той ще го търси в множеството, и все ще Го намери някъде: в баща си, в майка си, в приятеля си, в някой велик човек, в някой музикант, поет, художник. Който намери Бога отвън, той ще има един резултат; намери ли Го отвътре, ще има друг резултат. Който се влюби в смъртен човек, той ще има един резултат; влюби ли се в безсмъртен човек, ще има друг резултат. Който вложи парите си в банка, която всеки ден е изложена на фалит, той ще има един резултат; вложи ли ги в банка, която и след хиляди години няма да се поклати, ще има друг резултат. Това са реални положения, които човек трябва да има предвид, за да стабилизира живота си. Рече ли човек да се занимава с въпроси за оправянето на света, за подобряване на политическото положение на народите, той напразно е изгубил времето си. Политическото положение на народите може да се подобри, без да се изменим ние, без да се подобрим. Законите могат да се изменят, без да се изменим ние. Нови училища, нови църкви могат да се градят, но ако в частния, във вътрешния живот на човека не става някакво вътрешно подобряване, някакво вътрешно преобразование, какво ще се ползва той от външната обстановка?

Следователно, между човека и външната среда трябва да има такова отношение, каквото съществува между външната и вътрешната реалност на нещата. Ако изучавате човека от материалистична гледна точка, ще видите, че той е произлязъл от една същина, по-мощна, по-чиста, по-устойчива от материята на окръжаващата среда. Човек е по-як от желязото, по-тежък от златото и платината, по-подвижен от въздухообразните тела, по-мощен от светлината и топлината. Ако поставите човека на топлина, на която физическите тела се разтопяват, той ще издържи. – Защо? – Защото силите, които действат в духовното естество на човека, са по-мощни от тия, които действат във физическата природа. Като говоря за човека, аз нямам предвид малкия човек, с един килограм мозък в главата си, с ръст, най-много до два метра, но имам предвид духовния човек, който е мощен и който е развил в себе си всички вложени сили и способности. Този човек крие в себе си възможностите на цялата вселена. За този човек се казва, че е малка вселена.

Сега, като сте дошли на земята, вие трябва да имате правилни разбирания за живота, а не разбиранията на мравките, на паяците, на вълците, на

тигрите, на слоновете. Вие не трябва да имате разбиранията на обикновените хора, нито на обикновените философи и учени. Веднъж сте дошли на земята, вие трябва да имате разбиранията на човека, който върши волята Божия. Силата на човека седи в изпълнение волята на Бога. Законът на любовта е закон на служене. Дето е любовта, там е служенето. Служенето е едновременно вътрешен и външен процес. Първият закон в света е служене на Бога, а вторият закон – служене на ближния. Външният израз в служенето на Бога се изразява в правилните отношения на човека към хора, растения и животни, чрез които Бог се проявява. Ако отсече едно такова дърво, човек може да плати с живота си. Има случаи, когато човек може да отсече и сто дървета, без да му се случи някакво зло. Какво показва това? Това показва, че той е спазил известни закони, които го освобождават от всякаква отговорност. Статистиката показва, че досега нито един кюмюрджия, нито един воденичар не са могли да се издигнат. В края на краищата те са фалирали. Ще кажете, че меленето на житото е необходимо. – Не, това е най-несполучливият опит, който човечеството е могло някога да направи. В Божествената книга не съществува закон, според който житото трябва да се мели на брашно. Когато житото се мели на брашно, хранителните му вещества излетяват навън, а остават слабо хранителните, които човек използва. Днес ще се мели житото, след два-три месеца ще се яде, и човек ще мисли, че много нещо е придобил. Това е залъгване. Ще кажете, че тази работа е наредена от Господа. Ако, действително, сегашният порядък на нещата е нареден от Господа, защо хората роптаят? Ако човек приеме, че законите на една държава са от Господа, той трябва да бъде примирен с всичко. Ако сиромашията и богатството са от Бога, човек трябва да е доволен и от едното, и от другото. Ако приемем, че всичко е от Бога, а въпреки това роптаем, тогава едно от двете е вярно: или не разбираме света, който Бог е създал, или, тъй както е създаден, не го одобряваме. Човек се намира в същото положение и към себе си: или не се разбира, или намира, че не е създаден, както трябва. Природата признава следния закон: когато всички удове на организма са здрави, целият организъм е здрав. Ако само един уд на организма е болен, целият организъм страда. Този закон се отнася, както до органическия, така и до психическия свят. Причината за заболяване на кой да е уд на организма е вътрешна, а не външна. Тя се дължи на някакви примеси във физическото или духовно тяло на човека. Ако човек изложи ръката си на някакъв фронт, тя може да заболее. Щом ръката заболее, има възможност да заболее и друг някой уд, както и цялото тяло. След това човек може да замине за онзи свят.

Какво представя онзи свят? Кога отива човек на онзи свят? – Когато фалира. Докато една банка не фалира, тя съществува. Щом фалира, тя изчезва, не се чува вече нейното име. Когато умре човек, къде отива?

Хората казват, че умрелите отиват при Бога. Чудно нещо! Значи, фалиралите банки отиват при Бога. Това не е вярно. Когато една банка фалира, тя отива на съд, дето се преглеждат сметките ѝ. Какво нещо е съдът? – Място, дето се изправят кривите работи. Следователно, умрелият отива в съда, да се оправят кривите му работи. При Бога отива само онази душа, която люби Бога, която през цялата вечност е живяла само заради Него и се е жертвувала за Него. За тази душа само казваме, че е служила вярно и предано на Бога. Срещнете ли душа, която през целия си живот се е лутала от църква в църква, търсила Бога, очаквала тук или там да я убеждават в Неговото съществуване, знайте, че тя не може да отиде при Бога. Тя е била в училище, но това училище не ѝ е дало всичко, което ѝ е необходимо за приближаването ѝ към Бога. Училището е място, което посочва на ученика правия път, дава му правила, как да живее, как да развива ума, сърцето и волята си.

Това, което сега говоря, е встъпление към онова, което ви предстои да изучавате. За пример, мнозина са ви говорили за морето, за начина, по който можете да се къпете, но вие още не сте се къпали. Теория имате, но практика нямате. Отивате до брега на морето, но веднага се спирате, не се решавате да влезете във водата. Защо? – С дрехи сте. Искате ли да се къпете, трябва да се съблечете и да влезете съвършено гол. Такова е правилото. При това, първо ще влезете до колене, после ще се потопите до кръста и след това ще се гмурнете цял. Докато се учите да плавате, ще се ползвате от гумените пояси, които са пълни с въздух. Те ще ви държат над водата. Ще внимавате, поясът всякога да бъде пълен с въздух. Излезе ли въздухът навън, положението ви се затруднява. Въздухът в пояса представя капитала, с който разполагате. Плаването във водата представя новия живот, който приемат само ония хора, които са се освободили от материалното. В новия живот човек влиза така, както майка му го е родила. Влезе ли в училището, да търси истината, да учи, човек трябва да се освободи от всичко материално, с което е напълнил главата и сърцето си, да влезе съвършено гол, както майка му го е родила. Там не приемат ученици, облъчени с царска мантия, с дрехата на виден философ, учен, поет, музикант или художник. Ще съблечеш дрехите си, ще препашеш гумения пояс, ще влезеш във водата, ще поседиш малко и бързо ще излезеш на брега, да се печеш на слънце. Всеки ден ще влизаш и ще излизаш от водата, докато се научиш свободно да плаваш в водата, като рибите. Докато не се научи да живее във водата, човек всякога ще страда. Жабите живеят едновременно и във водата, и на сушата. Това показва, че те се намират в преходна фаза на живота. Обаче, човек не трябва да бъде като жабата. Влезе ли във водата, т.е. при условията на новия живот, той трябва да се пригоди към тях: нито да се задушава, нито да се дави.

Съвременните хора се стремят към една особена област на съзнанието, наречена висше, Божествено съзнание, която определят с думите „възвишен, идеален живот". Влезе ли в областта на висшето съзнание, човек се усеща физически здрав, с вътрешен мир и спокойствие. Той се разбира с всички хора, които се стремят към великото, макар и да са по-малки от него. Лекарят разбира състоянието на болния, защото последният се стреми към здраве. Обаче, болният не разбира състоянието на лекаря. Болният влиза в положението на болния, но не може да му слугува. Следователно, когато някой човек не може да слугува, това показва, че той е болен. На някого кракът е счупен, на друг – ръката, на трети – ребрата. Те се оплакват едни от други, че никой от тях не иска да им слугува. Как ще слугуват тия хора? Болен на болен може ли да слугува? Когато хората не си услужват взаимно, причината за това е двояка: или са болни, или не съзнават длъжността си. Ако са болни, те ще лежат и ще чакат да дойде сестра милосърдна, или лекар, да им превърже раната.

Положението на някои вярващи е подобно на пациентите в болниците. Те лежат и чакат да дойде някой да им помогне. Всеки болен обича да разправя за болестта си, за времето, което е прекарал в болницата и т.н. Христос срещна един болен, който е лежал цели 38 години в болницата и го запита: Искаш ли да излезеш от това училище? – Да, Учителю, 38 години следвам това училище, искам вече да свърша учението си. Защо този човек искал час по-скоро да свърши училището? – Защото е попаднал в болезнената страна на това училище. Той искал да излезе от тази област и да влезе в новия живот, в здравословните условия на училището. Да се занимава човек с живота на другите, кой как вярва и как живее, това е болезнената страна на училището, от която трябва да се излезе. Тайната на живота, здравословната страна на училището седи в това, човек да се домогне до ония методи, които водят към правилен, възвишен живот. Дойде ли до това положение, човек е постигнал щастието, т.е. Вечния живот – живот на безсмъртието.

„И откак влязоха в ладията, утихна вятърът." За да се говори за утихване на вятъра, това значи, да е имало вятър и буря. Докато вътре в човека стават вълнения, смущения, бушувания, той е изложен на големи бури и ветрове. Щом разреши нещо в себе си, щом дойде до никакво правилно разбиране в живота, вятърът и бурята в него престават. Правилните разбирания представят ладията, в която човек влиза на завет. Христос дойде на земята, да научи хората, как и къде да се подслоняват, да се пазят от големите бури и ветрове, които рушат, коренят всичко, каквото срещнат на пътя си. Същевременно, Христос казва: „Огън дойдох да запаля в света". И досега още хората говорят за този огън, не могат да разберат, защо е запален и какво е предназначението му. Много просто. Зимно време, когато вън се

пука дърво и камък, и дойде някой човек да запали огъня ви, питате ли, защо го е запалил. Като запали огъня ви, той сам ще каже: Дойдох да ви запаля огъня. След това ще си замине. Всички, които могат да се греят, да варят яденето си на този огън, ще кажат: Дойде един човек, запали ни огъня и си отиде. Които не разбират смисъла на огъня, казват: Опасен човек е този, който пали огън. Огънят трябва да се запали! Какъв е този огън? – Свещен огън. Свещеният огън в човека е загаснал и трябва да се запали. – Къде трябва да се запали? – В сърцето, в ума и във волята на човека.

Съвременните хора вярват във всичко, но не и в онова, в което трябва да вярват. За пример, те вярват, че могат да станат богати, учени, силни, а не се спират пред мисълта, че и като богати, учени и силни могат да умрат. Не е лошо да се стреми човек към богатство, ученост и сила, но той трябва да знае, че то не е реално. Щом не е реално, то непременно ще се изгуби. Човек трябва да се стреми към онова, което не се губи. То е реалното в живота. Представете си, че двама души стоят на бойното поле и наблюдават, какво става. Единият от тях знае Божествените закони, разполага с тях и гледа спокойно, как хората се бият, как падат ранени и мъртви на бойната линия. Другият е обикновен човек, разполага с обикновени знания и, като наблюдава цялата картина, тревожи се, че едикой си пострадал. Щом се свърши войната, и двамата се оттеглят. Първият седи тих и спокоен, а вторият ходи натук – натам, плаче, страда за ранените, превързва раните им, но не може да им помогне. От време на време той поглежда към другаря си и се чуди, как може в такъв момент да гледа така спокойно на всичко. След това той казва на войниците: Съберете всички ранени и убити на едно място. Той се приближава към тях, запалва огън и ги изгаря. Като гледат, какво прави, всички се възмущават от неговата жестокост. Не се минава много време, от огъня започват да излизат един след друг ранените и убитите, но вече здрави, бодри, жизнерадостни. Какво е станало с тях? Те са възкръснали. Не е жесток човекът, който може мъртви да възкресява. Ще кажете, че това са приказки от 1001 нощ. Това са невъзможни неща. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Вие виждате, как излизат от огъня здрави, бодри хора и благодарят на Бога, че са здрави, свободни от страдания. Те се радват, че влизат в новия живот, в живота на възкресението. Кое е по-добро за човека: да изгори и на пепел да стане, или да изгори и отново да оживее? Най-добро от всичко е човек да мине през огъня, но след това отново да оживее.

„И откак влязоха в ладията, утихна вятърът". Значи, голямото противоречие, което съществува между хората, трябва да утихне. Това противоречие произтича от неразбиране на живота и на природата. Слабите хора създадоха злото и противоречията в света. Силните хора –

хората на безсмъртието, създадоха доброто. Когато в човека се явяват лоши, отрицателни чувства, той трябва да знае, че е слаб. – Как може да се освободи човек от тия чувства? – Като стане силен. Когато в сърцето на човека се явяват положителни, красиви, мощни чувства, той е силен човек, той ражда доброто в себе си. Той е подобен, на извор, от който доброто изтича. Изворът на доброто в човека трябва да полива всички треви и цветя и да им помага да растат. Тъй щото, става ли въпрос за силен човек, ще знаете, че силен е онзи, който ражда само доброто. Който ражда злото, той не е силен човек. Ама аз вярвам в Христа. – Ако твоята вяра може да те застави да раждаш доброто, тя е на място. Но ако твоята вяра те заставя да раждаш злото, тя не е на мястото си. Ако във вярата си ти си фанатик и преследваш този-онзи, че не вярвали в Бога и в Христа като тебе, тя не е на мястото си. Ако твоята философия, с която си обясняваш причините и последствията на нещата, ражда злото в света, тя не е на мястото си. Тази философия е философия на слабите хора.

На всички силни хора, на всички учени философи, поети, музиканти, художници, които раждат доброто, казвам „добре дошли". Всеки човек, колкото и да е малък, трябва да бъде силен, да ражда доброто в света. Всеки човек, всеки народ трябва да ражда доброто, т.е. трябва да даде ход на Божественото в себе си. В който момент човек реши да върши волята Божия, той става едно с Бога. Каквото направи в името Божие, човек трябва да го принесе пред вратата на Великия олтар и да се отдалечи. Не е нужно да седи човек пред този олтар, да се представи пред всички, че е извършил нещо за Бога. Земята, слънцето, луната са направени за човека. Той може да се разхожда от една планета на друга и пак да слезе на земята. Той е свободен, разполага с билет, с който може да обиколи цялата вселена. – Защо ние нямаме тази опитност, тази свобода, да се движим, дето искаме? – Да ви се даде този билет днес, това значи, да станете по-нещастни, отколкото сте сега. За да може свободно да пътува от една планета в друга, човек трябва да има съответна форма. С човешката форма той може да живее само на земята. За другите планети се изискват други форми. Когато говорим за условията на даден живот, ние подразбираме съответни форми. Има начини, по които формите на живота се изменят. Обаче, човек трябва да знае тия начини. За всеки човек, който може да се ползва от тия начини, казваме, че е добър, праведен. Не може ли да се ползва от тях, този човек е грешен. Какво разбирате под думите „праведен и грешен човек?"

Срещате две момиченца, десетгодишни, деца на благородни, богати родители, облъчени с бели, нови роклички. И двете са добри деца, всички хора ги обичат и им се радват. Те се разхождат, радват се на ясното, чисто небе и топлото слънце. Немирни, злосторни момчета решават да им

напакостят. Взимат едно шише, пълно с черна течност, подобна на катран, напръскват с нея гърба на едното от момиченцата и хукват да бягат. Като видяло рокличката си напръскана с черната течност, момиченцето придружено от другарката си, се разплакало и тръгнало за дома си. На пътя те срещнали един файтонджия, който предложил да ги заведе до дома им. Пакостните момчета се затичали подир файтона, пръснали върху него от същата течност, но този път те не успели да направят нищо. От двете момиченца само едното пострадало. Само едното попаднало при неблагоприятни условия. Второто, обаче, и при двата случая останало незасегнато от черната течност, т.е. от неблагоприятните условия на живота.

Следователно, едни хора се намират при неблагоприятни условия на живота, като едното от момиченцата, вследствие на което дрехите им са нечисти, изцапани. За тези хора се казва, че са грешни, нечисти. Други хора пък се намират при благоприятни условия, вследствие на което дрехите им са чисти, без петна. Те минават за добри, за праведни хора. Защо едни хора са поставени при благоприятни, а други при неблагоприятни условия, има ред причини за това. Лошите мисли и чувства правят дрехите на човека нечисти. Каквото представят пакостните момчета за момиченцата с белите роклички, такова нещо са отрицателните и нечисти мисли и чувства за човека. В дадения случай тия мисли и чувства засягат само някои хора, а други не засягат. – Защо? – Защото едните са поставени при неблагоприятни условия на живота, а другите – при благоприятни. Обаче, и едните, и другите са слаби хора. Те не са се издигнали още над условията. Те не са станали господари на условията.

И тъй, докато човек не стане господар на условията, при които живее, той всякога е изложен на грях, на опасности, на страдания. Щом стане господар на условията, той може да се нарече истински човек, той има морален устой и може да издържа и в убежденията си, и в своето верую. С други думи казано: човек е господар на външните условия дотогава, докато е свързан с Божественото съзнание. Наруши ли се тази връзка, той става вече роб на условията. Докато Божественото съзнание взима надмощие в човека, той се стреми към доброто, към красивото и благородното в света. Има моменти, положения, когато всички живи същества проявяват известно благородство. И най-свирепото животно се смекчава пред своите малки и започва да ги глади, да ги лиже с езика си. Като види своето малко детенце, и най-жестокият човек, който е убил десетки хора, се смекчава и проявява към него нежни, бащински чувства. Това показва, че в известни моменти Божественото проговаря във всички хора, във всички живи същества. Защо грешат хората, не може да се отговори. Много причини

има за това. Цялото небе се занимава с въпроса, как да се спаси света, а не защо хората грешат. Защо и как е произлязъл грехът, това е въпрос, върху който разумните същества не се спират. Те се занимават с въпроса, как да спасят света. Те са изработили вече един план, който постепенно прилагат. Прилагането на този план е започнало още от времето на Христа. Кое трябва да се спаси в човека? – Неговата душа. Дали хората вярват в това, или не, то е друг въпрос. Заедно с душата на човека ще се спаси и умът, и сърцето му. Същественото за човека са неговият дух, неговата душа, неговият ум и неговото сърце. Вън от тия четири свята всичко е несъществено. Следователно, несъщественото трябва да се пожертва за същественото. Човек се движи и проявява в тези четири свята, които представят реалността на неговия живот. Когато се проявява едновременно в тия четири свята, човек е в пълно равновесие, в устой. Прояви ли се само в един от тия светове, равновесието му се нарушава.

Ако вземете една топка, тежка един килограм, и я закрепите в една точка на върха на една игла, без да се поклати на една или на друга страна, тази точка наричаме средоточие, равновесие, център на тежестта. Следователно, иска ли човек да се постави в равновесие, нищо да не го безпокои, той трябва да застане в своето средоточие, т.е. в онази точка на своя живот, дето всички сили се уравновесяват. В тази точа се проявява Божественото в човека. Докато Божественото взима надмощие над човешкото, човек може да запази равновесие на силите си. Какво виждаме в живота на обикновения човек? Докато е богат, силен, здрав, щастлив, той е в равновесие. Щом изгуби силата, здравето, вярата, богатството си, едновременно с това той губи и равновесието си. Обаче, само за онзи човек казваме, че има истинско вътрешно равновесие, който, след като, изгуби и силата, и здравето, и вярата, и богатството си, не изменя нито един мускул на лицето си. Този човек живее в закона на любовта. Докато човек живее в любовта, като сила, с която може да си служи, светът всякога ще бъде за него отворен. Той е намерил мястото, дето може да запали свещения огън. Веднъж запален, свещеният огън, трябва постоянно да се разгорява. Дето се пресичат две прави линии, там е мястото на свещения огън. Има смисъл да запали човек свещения огън в себе си, ако окръжаващите могат да се ползват от благотворното влияние на неговата топлина.

Съвременните хора се нуждаят от топлината на свещения огън, т.е. от една блага дума, която може да излезе от устата на човека. Някой пита: Ще излезе ли нещо от мене? – Ще излезе. – Ще бъда ли здрав? – Ще бъдеш. – Ще се оправят ли работите ми? – Ще се оправят. – Да вярвам ли във всичко, което ми казваш? – Вярвай, защото без вяра човек не може да угоди на Бога. Казано е в Писанието: „Да бъде според вярата ти". Това значи: ако човек е болен, ще оздравее; ако е сиромах, ще разбогатее; ако е

невежа, учен ще стане. Обаче, човек ще придобие от всичко това толкова, колкото е вярата му. Вярата на човека отговаря на неговия вътрешен импулс към работа, към придобиване на нещо. Любовта пък дава подтик на човека към живот. Като е дошъл на земята, човек трябва да знае, отде иде и къде отива. Ще кажете, че това не е важно. – Кое е важно тогава? – Да ядем и да пием. Наистина, важно е човек да яде и да пие, но кой ще доставя това? Гостилничарят е затворил вратата на гостилницата си. Всички се трупат пред вратата, викат, хлопат, но той не отваря. – Защо? – Не знаят, как да хлопат. Ако човек знае, как да хлопа на вратата на гостилничаря, той непременно ще отвори, ще го покани да седне и ще го нагости добре. Следователно, знае ли човек, как да хлопа на сърцето, или на душата на някого, той непременно ще му отвори.

Сега, както и да разглеждаме нещата, ние виждаме, че всичко в света е строго определено. Бог, Който създаде света, всеки ден е създавал нещо определено, докато в шестия ден създаде човека. Числото шест е число на фантазии, на илюзии. Това виждаме и в живота на човека. Преди да направи нещо, човек фантазира, мечтае, а като го направи, започва да преувеличава. Често в говора хората си служат с ред преувеличавания. Когато някой иска да каже, че някъде били събрани много хора, той казва: Там имаше толкова хора, че яйце да хвърлиш, няма къде да падне. – Така не се говори. Колкото хора и да са били събрани на едно място, все може да се хвърли и едно, па и повече яйца. Когато искат да кажат за някого, че е бавен в работите си, в движенията си, казват: Този човек пъпли като мравка. За друг пък казват: Той е човек и половина. – Не, светът така не може да се оправи. Какви са мерките, разбиранията на сегашните хора – учени, философи и религиозни, ние оставяме настрана. Колкото и да са добри техните разбирания, техните теории и философии, те са отживели времето си. Сега трябва да се отвори нова врата, нов път, в който хората да влязат. Този път изключва всякакви кражби, лъжи, престъпления. Той е път на доброто, на вечното благо. Вярата на съвременните хора се отнася до онзи малък свят, в който днес живеят. Законите на този малък свят, на тази малка държава не важат за голямата държава. Законите на България не важат за Англия, и законите на Англия не се отнасят до България. В която държава и да отидете, вие трябва да зачитате нейните закони и да им се подчинявате.

Следователно, влезете ли в онзи свят, вие трябва да се подчинявате на неговите закони. Онзи свят има свои специални закони, които коренно се различават от законите на физическия свят. Като ви се говори за онзи свят, вие си представяте нещо приказно, като приказките от хиляда и една нощ и не вярвате в него. В какво вярвате, това е ваша работа. Обаче, който е ходил в онзи свят, той го познава. Преди да влезете в онзи свят, ще минете

през няколко митници. Там ще прегледат да не би да носите нещо от земята. И най-малката игла не се позволява да прекарате. Всичко, каквото носите, ще го задържат на митницата и тогава ще ви пуснат да влезете. Когато се връщате от онзи свят за земята, пак ще ви преглеждат на митниците. Както нямате право да носите нещо от земята за онзи свят, така също нямате право да носите нещо от онзи свят за земята. Христос казва: „Събирайте съкровища за онзи свят." – Къде трябва да се събират тия съкровища? Докато е на земята още, човек трябва да събира съкровища, които да изпраща в банките на невидимия свят, че, като влезе там, да има, с какво да живее. Щом влезете в невидимия свят, веднага ще ви запитат: Вложили ли сте нещо в този свят? – Да, в еди-коя банка внесох десет хиляди лева. – Щом си внесъл десет хиляди лева, ти можеш да имаш кредите десет милиона най-малко и можеш да останеш тук, докогато искаш. Даже и десет лева да е внесъл в една от банките на невидимия свят, човек пак има право да влезе там. Обаче, ако нищо не е внесъл, крачка напред не може да пристъпи. Законът е такъв.

Всички се запитват, дали е реален онзи свят. – Реален е онзи свят, по-реален, отколкото можете да си представите. Реалността на нещата не седи в това, което човек може да пипне, но в онова, което в даден момент съзнава. Реалността се изразява в отношенията на хората като души. Животът е толкова реален, колкото човек го съзнава. Оттам и отношението между душите се обуславя от съзнанието за сцеплението, за връзката, която съществува между тях. Връзката съществува не само между хората, но и между хората и животните. Някой човек има кон, вол, овце, без да съзнава, какво представят тия животни, отде са дошли, каква е задачата им и т.н. Той мисли, че е господар в света и може да се ползва от всички животни и растения. Той не се запитва, на какво основание може да се ползва от труда на коня и на вола, от вълната, млякото и месото на овцете, без да им плаща. Аз съм господар в света, мисли си човек и с това изчерпва всички въпроси. – Не, животните, с които си служите, са изпратени на земята от своите бащи, благородни и разумни същества, да ви направят известни услуги и след това да се върнат назад. Ако съзнавате това, вие трябва да им благодарите, да се отнасяте добре с тях, защото един ден ще отговаряте пред техния баща. Когато от невидимия свят вземат решение да отнемат конете, воловете, овцете, кокошките на някой човек, той осиромашава. Без тия животни хората не могат да съществуват. Хората дължат своя живот на самопожертвуването на тия животни. Ако всички хора на земята – царе, владици, свещеници, учители и ученици, майки и бащи, господари и слуги, за един момент само се замислят върху великата жертва, която се прави за тях, те биха се преобразили, коренно биха изменили живота си. Да се замисли човек по този въпрос, това значи, широко да отвори сърцето си за всички. Щом отвори сърцето си, той ще

отвори и хамбара си, ще почне да раздава и на животните, и на хората. Като ги нахрани, ще разпрегне животните, ще им даде почивка, а на слугите и на слугините си ще даде свобода. Този ден ще бъде празник за всички, да познаят, че господарят им е отворил хамбара си и щедро раздава от своите блага.

Време е вече всички хора широко да отворят сърцата си за Господа. Англичаните са дошли вече до тази Божествена идея и посвещават малка част от времето си за Бога. Те са дошли до положение да посветят две минути за Господа. През това време всички железници, параходи, фабрики, учреждения спират работата си и отправят мисълта си към Бога. Кой където е, спира работата си. Не само две минути, но човек трябва да отдели поне един час от времето си за Великото в света и да отправи към Него благодарността си за всичко, което е получил и всеки момент получава. Ако рекат да пожертват един час от времето си, хората мислят, че ще имат големи загуби, затова отделят само по две минути. В бъдеще, обаче, те ще осъзнаят необходимостта от това и ще жертват повече време. Който не може да направи една малка жертва, той по никой начин не е готов за голяма жертва.

Дошло е вече време за човека, който от хиляди години живее на земята, да осъзнае жертвите, които се правят за него и да благодари за тях. Само по този начин той ще чува Божия глас в себе си и в ближния, както Моисей го е чул. Това значи, да се запали свещеният огън в човека, както Бог го запали в Моисея. Казано е в Писанието, че огън ще изгори всички. Моисей разбра вътрешния смисъл на този стих, но евреите не го разбраха така, и затова Моисей трябваше да им проповядва, да ги запознае с дълбокия смисъл на живота, Моисей казваше на евреите: Бог ще издигне друг пророк между вас, и вие трябва да бъдете готови, да изпълните Неговия закон. Ако човек не може да приложи Христовия закон, той не може да приложи и човешките закони. При това положение, каквато е участта на Христовия закон, такава ще бъде участта и на всеки човешки закон. Ако човек не обича майка си, баща си, брата си, сестра си, той не може да обича и другите хора. Ако синът не обича майка си, той не може да обича и другите жени. Каквато е любовта на сина към майката, такава ще бъде любовта му и към всички жени. Каквато е любовта на сина към бащата, такава ще бъде любовта му към всички хора. Ако човек не живее добре с родителите си и не вярва в Бога, по никой начин той не може да живее добре с хората и да им вярва. Ако вярва в Бога и Го обича, той ще вярва и в хората и ще ги обича. Бог не иска от хората да вярват в Него, да Му пеят хвалебни песни, но иска да изпълнят Неговия закон, да подобрят живота си. Той не иска да вижда сиромаси, хилави, сакати, болни хора в света. Той не иска да вижда страданията на хората, на животните, на растенията.

Сегашните хора са дошли до анормални прояви на живота и мислят, че ако влязат в новия живот, ще се лишат от нещо ценно. Наистина, те ще се лишат от нещо, но то не е реалното в живота. Това, от което ще се лишат, представя страданията, мъчнотиите, охканията им. А животът не се заключава в страдания и мъчнотии. Има нещо красиво в обикновения човешки живот, но красивото се крие зад онова, което причинява болките и страданията. Не е приятно да си счупи човек крака или ръката, но приятно е, когато той попадне под нежните грижи на някой благ, добър лекар, или милосърдна сестра, които му говорят за великото в живота и го водят към чист и свят живот. Ако страданията и мъчнотиите поставят човека в съприкосновение със светли, разумни души, които го подигат, те имат смисъл. Има смисъл да живее човек и да се радва на живота, ако при мъчнотиите, в които се е намирал, е могъл да срещне някой музикант, учен, философ или поет, който му е помогнал, дал му условия да се развива, посочил му е пътя към светлината, към новия живот.

„И откак влязоха в ладията, утихна вятърът". Добре е човек да влезе в ладията, да утихне вятърът, за да опита Божественото начало в себе си. Човек ще влезе в ладията, само когато Божественото проговори в него, за да види, как вятърът ще утихне. Това е задача, с която всеки човек трябва да се занимава, но за това е определено време. Както трябва човек да ляга на време и да става на време, така и за всяка задача е определено съответно време. Всяка задача трябва да се започне и да се свърши на определеното за нея време. Не я ли започне на време, няма да я свърши на време.

Сега, започнете със задачата на безсмъртието. Има числа на безсмъртието и числа на смъртта. Има дни на благословения и дни на нещастия. Когато изучавате историята, обръщате внимание на датите на започване и на свършване на войните. Като изучавате числата, ще видите, какви закони регулират явленията в живота и в природата. По числата можете да познаете, кога човек има условия да стане богат и кога – беден; кога може да се разболее и кога – да оздравее; кога ще започне училище и кога ще свърши. Велико нещо е науката за числата, но тъй както днес възпитават децата, те не могат лесно да се домогнат до тази наука. Училищата, църквите трябва да се градят на време. И Соломон, който беше мъдрец, не можа да съгради Йерусалимския храм на време, вследствие на което нищо не остана от него. И Давид искаше да съгради храм на Бога, но не му се позволи, понеже е избил много хора. Соломон съгради храм на Бога, но със своя живот той го опетни, вследствие на което храмът не може да се запази за дълго време. Следователно, докато има даже един порок в себе си, човек не може да се домогне до великото, не може да съгради Божия храм в себе си. Който има слабост към жените, който краде, който не пази съботата, както той я разбира, който не люби Господа с всичкия си ум,

сърце, душа и сила, и ближния си, като себе си, той не може да съгради Божия храм в своята душа. Трябва ли и ние да изпаднем в положението на циганката, която обещавала на болното си дете всичко, но нищо не изпълнила, докато най-после детето й умряло от глад.

Детето на една циганка се разболяло сериозно. През време на болестта си то казвало: Мамо, искам млечице. – Да, мама, ще ти купя. – Мамо, искам малко баница. – Да, мама, ще ти направя и баница. – Мамо, искам ябълки. – Да, мама, и ябълки ще ти купя. Майката обещавала на детето, че ще му купи, каквото иска, но нищо не купувала. Най-после детето умряло от глад. Желанието на човека да има това-онова е на място, но желанията трябва да се реализират на своето време. Какво правят хората? Като умре някой, тогава му правят третини, деветини, четиридесет дена и т.н. – Не, правете третини и деветини на живите, а не на умрелите. Умрелите не се нуждаят от тия неща. С това аз не искам да покажа незачитане на чувствата ви, но обръщам внимание на ония ваши действия, които са резултат на неразбиране, на изопачаване на свещените обреди в живота. Ако е необходимо да правите третини и деветини, правете ги на новородените деца и то не по един път, а по няколко пъти в годината. – Какво е казал Христос по този въпрос? – Много неща е казал Христос и още продължава да говори. Между това, което Христос е говорил, и това, което хората говорят, има голяма разлика. Човек не може да говори всякога, както и каквото иска. И великите хора даже не са говорили всякога еднакво. Казват, че някой човек говори по Бога. – Той може да говори по Бога, но по задължение. Свещеникът, патриотът, майката и бащата могат да говорят по Бога, но по задължение. Това още не е истинско говорене. Да говори човек по Бога, това значи, да говори без никакво задължение.

Някой върви по улицата, но вижда на едно място събрани много хора, които треперят от студ. Той се спира, запалва им огъня и продължава пътя си. Той не остава при тях да се топли, но върви по-нататък. Така постъпва човек само тогава, когато в него се е пробудила безкористна любов. Всички хора трябва да проявят Божията Любов от съзнание, безкористно, без никакво външно задължение. Нека дойдат всички учени, писатели и поети, всички музиканти и художници, да опишат красивото, великото в любовта, което досега още не е описано. Те започват от красивото и свършват с некрасивото. Това не е поезия, това не е песен. Великото, красивото излиза от областта на истинската поезия. Хората не могат да го опишат, защото нямат образци. Образци са нужни на хората! Когато учителят иска да предаде на учениците си действието изваждане, той трябва да постъпи по следния начин: да вземе една голяма стъкленица с мед, да я закрие с хартия. Същевременно да тури на масата чаша с вода и няколко лъжички. След това да извика един ученик навън и да му каже:

Иванчо, вземи една лъжичка, дигни хартията и бръкни с лъжичката в стъкленицата. Какво правиш сега? – Вадя мед. – Колко лъжички извади? – Една. Изяж този мед и пий една глътка вода. Бръкни още един път в стъкленицата. – Колко лъжички мед извади? – Две. Напиши това нещо на дъската. Ученикът пише на дъската, а с него заедно и останалите ученици пишат. Има ли смисъл това събиране и изваждане? – Има смисъл. Като се върне у дома си, Иванчо разправя на майка си, как е събирал и вадил и колко сладко е било събирането и изваждането. При такова предаване, всички деца ще искат да излязат на дъската. Този метод на преподаване е добър и за децата, и за възрастните. Втория час ще вляза в друго отделение, ще нося една касичка със златни английски монети и ще извикам един от способните, но бедни ученици: Драганчо, бръкни в касичката и извади нещо. – Какво извади? – Една златна монета. – Бръкни още един път. – Какво извади? – Още една златна монета. Пиши на дъската, какво действие извърши. Вземи след това монетите и си купи нещо с тях. Това е един нов метод за работа, който никога няма да се забрави. Който събира добре, той получава златните монети.

Това са методи, с които природата работи с възрастните хора и ги учи, как да събират и да вадят. Тя си служи с реални методи. Като не разбират методите, с които природата си служи, хората бързо се произнасят за живота, като го считат лош. Те не подозират, че зад лошия живот се крие друг един – добър, вътрешен живот. Докато външният живот на човека не се изчисти добре, вътрешният никога няма да се прояви. И да се прояви, той всякога ще остава скрит от лошия. Обаче, и в най-добрия човек се крие нещо лошо. В това отношение, и добрият, и лошият човек представят земни пластове, в дълбочината на които се крие някакво богатство, което може да се извлече навън. Преди години, в Провадия копаха земята на дълбочина до 400 м. да вадят сол. Щом минаха границата под 400 м., солта съвършено изчезна. Значи, и при най-добрия живот на човека може да дойдете до такъв пласт, дето доброто свършва. Оттам нататък иде лошото в човека. Това показва, че доброто е изчезнало от човека, т.е. изгубило своята цена.

В човешката душа се крият красиви, ценни неща, които само рудокопачите, само златарите могат да оценят. Затова, именно, на съвременните хора трябва да се проповядва новото учение, защото в него има всички възможности за постижения, към които човешката душа се стреми. За развитие на човека са дадени ред условия, но те не трябва да му станат господари. За да живее добре, човек не трябва да се стреми към богатство, но и сиромашията не трябва да го отчайва. Богатството носи блага в живота, а сиромашията продължава живота. Едно от условията за продължаване на живота е гладът. Жаждата и гладът са стимули за

постигане на нещо велико. Който иска да придобие нещо велико, той трябва да яде малко.

„И откак влязоха в ладията, утихна вятърът". Вятърът, който измъчва хората, трябва да утихне. Бурният вятър къса платната, обръща лодките във водата, а понякога изкоренява дървета. Този вятър трябва да утихне и да се превърне в трезва мисъл. Лодката, в която влизаме, трябва да бъде солидна, да издържа на всички бури и ветрове. Лодката представя човешкото сърце, което никога не трябва да потъва. Вятърът е човешкият ум, който не трябва да събаря листата на дърветата, но само леко да ги разлюлява.

Две неща се искат от човека: Вятърът да престане да духа, и той спокойно да влезе в своята лодка. Само при това положение Христос ще се яви и ще покаже на човека посоката, в която трябва да се движи. Христос е Божественото в човека, което му показва посоката, в която трябва да върви. Това определяне посоката на движението иде пак чрез хората. За човека е важен моментът, в който е намерил истината. За кибритената клечка е важен моментът, в който е запалена, а не процесът на горенето ѝ. И за човека е важен моментът, когато Божественото в него се е запалило. Запали ли се свещеният огън в човека, той е добил Вечния живот, към който душата му се стреми.

Беседа от Учителя, държана на
24 ноември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_11_27 Ново разбиране
лекция пред общия окултен клас

НОВО РАЗБИРАНЕ

Размишление върху Божията Правда.
Чете се темата: „Смени в природата“.

Като се говори за смени в природата, вие можете да разглеждате този процес навсякъде в живота. Ако отидете на театър, там сцените се сменят. Ако отидете в някое училище, ще видите, че там предметите се сменят. Пък и във всеки отделен предмет има смени. Днес се преподава събиране, след няколко дена — изваждане, после — умножение, деление — действията се сменят. Понякога смените в природата или в живота стават толкова бързо и лесно, че като гледа, човек мисли, че и той може да ги извърши. Например, някой наблюдава, как борци се борят и като се върне у дома си, казва: И аз мога да надвивам, да се боря с юнаци. Човек трябва да се опита, да има ясна представа за своята сила.

Сега, като ученици, вие се интересувате от знанието. Дойдете ли до знанието, и тук има процеси на смени, преминаване от една област в друга. Това са степени на знанието. Най-важният момент в знанието е първият, когато човешкият ум се запали от светлината на това знание. Следващите моменти са дотолкова важни, доколкото горението продължава. Запали ли се веднъж огънят, горението трябва да се подържа. Огънят може да се подържа, но през всичкото време, докато гори, не може да бъде еднакво силен, вследствие на което ту се усилва, ту отслабва. Същите процеси се забелязват в доброто, в злото, в любовта и т. н. И в тия процеси има ред смени: усилване, отслабване, индиферентност и ново повторение на същите процеси. При всяко повторение се забелязва повишаване на тия процеси. Това показва, че каквито усилия да прави, човек не може изведнъж да бъде добър, любящ и т. н. За да придобие тези качества, той трябва да работи съзнателно върху себе си.

Мнозина се стремят към любовта, без да се запитват, как могат да я придобият. Любовта е във връзка с живота. Значи, човек трябва съзнателно да проявява любовта си, за да придобие живот. Любовта носи живот, здраве, сила, разположение, доволство. И който люби, и когото любят, трябва да бъдат здрави. Ако болният оздравее от любовта ви, това показва, че вие сте го обичали истински. Не оздравее ли, не сте го обичали истински. Любовта облагородява човешкото сърдце. Любов, която кара човека да плаче, не е истинска. Сама по себе си любовта не произвежда нито радост, нито скръб. Радостта произлиза от придобивките в живота.

Изгуби ли човек тия придобивки, скръбта иде. Любовта не произвежда противоположни процеси. Любовта е вечен и неизменен процес, който носи живот в себе си. Следователно, който иска да люби, той трябва да си каже: Аз трябва да любя! — Кого ще любиш? — Това не е важно. Важното е, че трябва да любя. Каже ли някой, че не трябва да люби, той сам си създава условия за болести. Не, щом искаш да бъдеш здрав, непременно трябва да обичаш. Не можеш ли да обичаш някой човек, ще обичаш себе си. Ако човек себе си не обича, никого не може да обича.

Съвременните хора се запитват, защо идат болестите и страданията. Болестите и страданията, както и отрицателните прояви в живота, се дължат все на безлюбие. Като знае това, човек трябва да работи върху себе си, да премахне ония вътрешни причини, които създават безлюбието. Като се изучават, хората търсят погрешките си и казват: Този е лош, грешен човек. — Какво от това, че някой е лош или грешник? И като праведен и грешник, и като добър и лош, човек се ползва от Божията Любов. Бог не се спира върху погрешките на хората, нито върху тяхното добро. Той обича всички хора и им помага. Той влиза в положението на всички живи същества и им се притича на помощ. Казано е, че Бог е възлюбил истината в човека. Заради тази истина, именно, Той помага на всички хора. Ще кажете, че някой човек е бил добър, но после станал лош. Това е невъзможно! Няма сила в света, която може да измени доброто в човека, да го направи лош, нито лошия да направи добър. От човека зависи да проявява доброто или злото в себе си. От човека зависи да проявява любовта си, или не. — Защо човек трябва да люби? — За да има живот в себе си, да бъде здрав, силен, щастлив, да има успех в работите си. Като люби, човек ще носи щастие и на окръжаващите, и на себе си.

Като говоря за любовта, аз имам пред вид онази любов, която е свързана със здрава, с положителна мисъл. Любовта е вътрешна необходимост за човека, както въздухът е необходим за дробовете, светлината — за очите, водата — за целия организъм. Запитва ли се човек, защо диша, защо пие вода, защо му е светлина, защо живее? Когото да запита по тия въпроси, никой нищо не може да му отговори. Защо човек трябва да люби? Или защо трябва да живее? Много естествено. Понеже животът произтича от любовта, човек трябва да люби. Като люби, той живее. Кой не иска да живее? — Как ще живее човек: добре или зле? — Щом люби, човек непременно ще живее добре. Животът, който произтича от любовта, непременно ще бъде добър, хармоничен и красив. Този живот е подобен на река, която лъкатуши в пътя си, като се стреми направо към морето. През каквито места да минава, каквито утайки да я размътват, в края на краищата тя ще се пречисти и ще бъде еднакво чиста, какъвто е изворът, от който е излязла.

Като ученици на Велика Школа, вие трябва да разбирате любовта по нов начин, т. е. да живеете по нов начин. Без любов никакъв живот не съществува. Каже ли някой, че живее, а не люби, той се самоизлъгва. Дето е любовта, там е животът, там са всички постижения. Живот, който не произлиза от любовта, е живот на мъчения и страдания. Какъвто е животът, такъв ще бъде и неговият плод. Кравата може да роди само теленце, нищо друго; вълчицата — вълче. Обаче, животът на кравата и на вълчицата е ограничен. Човек, обаче, ще роди човек, който има по-големи възможности и условия за свобода, за постижения от тия на кравата и вълчицата.

Следователно, искате ли да постигнете нещо, мислете право върху живота, върху любовта. Ако продължавате да мислите, както досега сте мислили, нищо няма да постигнете. Това значи: ще се раждате и ще умирате, ще учите и ще забравяте наученото, докато един ден заминете за другия свет. Някои заминават преждевременно, на 10, 20, 30, 40 годишна възраст; други пък живеят повече — до 70, 80, 100, 120 годишна възраст, но и едните, и другите свършват с разочарование. — Защо? — Защото са живели без любов. — Кого трябва да любят? — Онзи, Който ги е създал. Щом любят Бога, те могат да любят всички. Обаче, любовта не подразбира живот на удоволствия и развлечения. Докато търси удоволствия в любовта, човек се нуждае от кредита на хората, да има, с какво да живее. Който люби истински, който живее в Божествената любов, той сам е запален огън, не се нуждае от любовта на хората, всеки ден да го палят, да поддържат неговия живот. Каже ли човек, че никой не го обича, той е свещ, която се нуждае от хора, да я палят и гасят. Човекът на любовта е свещ, която, веднъж запалена, никога не гасне. Той е извор, който, колкото да го черпят, никога не пресъхва.

Христос казва: „Овцете, които Отец ми даде, никой не може да ми ги отнеме. Тези овце слушат гласа ми и ме познават“. Овцете, за които Христос говорил, представят ония, които Го следват, слушат Словото Му, мислят, живеят и любят като Него. За тия овце, именно, Христос дойде на земята. Той не се запитваше, колко души ще повярват в Него. Той дойде да покаже на хората нов начин на живот, нов път към любовта. Който поеме този път, той ще има всичко, каквото желае: музика, поезия, изкуство, любов. Не влезе ли в пътя на любовта, човек ще се превърне в суха пръчка, за която Христос е казал: „Всяка пръчка, която не дава плод, ще се отреже и в огъня ще се хвърли“. Свърже ли се с любовта, човек се свързва с Извора на живота, който постоянно уталожва неговата жажда.

Сега, като се говори за любовта, мнозина правят сравнение помежду си и

казват, че един обича повече, а друг — по-малко. Любовта не може да се измерва по количество. Едно може да се каже за любовта, а именно, дали човек обича по Божествен начин, или по човешки. Да обича човек по Божествен начин, това значи, да бъде изцяло погълнат от любов към Бога, да е готов всеки момент да изпълни волята Му. Като изпълнява волята Божия, той ще бъде запален огън, който вечно ще гори. По качество неговият огън ще бъде подобен на Божествения. Разликата ще се заключава само в големината му, но не и в качествата. Колкото да е малък огънят на вашата любов, щом е запален от Божествения, един ден той ще се увеличи, ще свети и грее надалеч. Увеличаването на този огън не е механически процес, но органически и се извършва в самия човек. Докато не разбира любовта, човек се намира в положението на своенравно дете.

Като слушат да се говори така, някои се обезсърдчават, мислят, че нищо не са направили, че нямат никакви постижения. Не, всеки човек, който е работил съзнателно върху себе си, е придобил нещо, но той трябва да превърне спечеленото в златни пари, в ефектив. В турско време още, един стар човек успял да спести, с труд и с големи усилия, 20 хиляди лева книжни пари. По едно време цената на книжните пари спаднала толкова много, че 20-те хиляди лева на стареца нищо не стрували. Той горчиво съжалявал, че трудът му се обезценил толкова много. Едва при това положение той съзнал, че е трябвало да превърне събраните си пари в злато, което никога не губи своята стойност.

Много от стремежите, разбиранията и знанията на съвременните хора имат стойността на книжните пари. Днес имат цена, но утре вече се обезценяват. Истинско знание е това, което има стойността на златото. Например, слушате някой да казва, че чрез внушение човек може всичко да придобие. Като си внуши, че трябва да работи, да учи, да люби, той ще постигне всичко. Питам: на кого можете да внушавате? Ако внушавате на болния, че може да работи, да учи, да люби, вие сте на крив път. Болният не може да работи, да учи, да люби, преди да се е излекувал. На болния ще внушите първо, че трябва да оздравее. Като оздравее напълно, тогава можете да му внушавате да работи и да учи. На здравия, обаче, няма защо да му внушавате, какво да прави. Той сам може да си внуши, че трябва да работи и да учи. Като си внуши това, не трябва да чака резултат, но да се впрегне на работа. Истинско внушение е онова, при което, каже ли си човек нещо, веднага да пристъпи към неговото реализиране. Какво внушение е това, да кажеш, че трябва да любиш, а същевременно държиш в ума си лоши, отрицателни мисли, в сърдцето си — лоши чувства? За да възприемеш и приложиш любовта, ти трябва да си приготвил ума и сърдцето си за нея. Любовта търси хора със силна мисъл. Силна мисъл има онзи човек, който, след като изгуби всичкото си богатство, не наруши

своето равновесие. Силна мисъл има онзи, който, след десетгодишно боледуване, не се разколебае в живота. Силният знае, че никой не е в състояние да му отнеме богатството, знанието и живота. Той знае, че богатството, знанието, животът са неща, които, дадат ли се веднъж на човека, който живее според великите Божии закони, не се губят. Привидно могат да се загубят, но вътрешно те остават с него. Този човек не се залъгва от думите на някои проповедници, че като умре ще отиде в рая или в ада. За него раят и адът са тук, няма защо да ги търси вън от себе си, вън от своя живот.

Какво представя раят? Раят е място на абсолютна чистота. Раят е място, дето слънцето никога не залязва. Раят е място за работа, учене, любов. Който влезе в рая, той трябва да бъде подготвен. Не е ли готов, скоро ще се отегчи, ще започне да се мъчи. Там искат хора за работа. Видят ли, че някой е недоволен, сърдит, веднага го пращат на земята. Който иска да живее в рая, той трябва да бъде отворена книга, всички да четат по нея, да няма нищо скрито-покрито в него. Намерят ли най-малкото петно в неговата книга, веднага ще го изпратят на земята да се чисти. В този смисъл земята представя място за чистене. Тя е тъй нареченото чистилище. Като не мисли по това, човек казва, че е дошъл на земята да си поживее. Той е дошъл на земята да си поживее, но свършва живота си като инвалид. Това не е живот. Това не е право разбиране на живота.

Съвременните хора се стремят към свобода, без да подозират, че свободата се определя от истината, от любовта. Истината, любовта изключват всякакво насилие. Най-малкото насилие от страна на кого да е, е в състояние да прогони любовта и истината. Най-малката нередовност от страна на всеки човек е в състояние да прекъсне връзката му с Божественото. Любовта е царска дъщеря, която не търпи никакъв безпорядък около себе си. Поканите ли я на гости и не я приемете, както трябва, тя веднага ще напусне дома ви. Нищо не е в състояние да я задържи при вас. Който се свърже с нея, той трябва да има средства, да я разхожда не само по земята, но и по останалите планети. Той ще я заведе на Венера, на Юпитер, на Слънцето, ще й покаже всички светове във вселената. Както постъпва човек с любовта, така трябва да постъпва и с Христа. Домогне ли се до Христа, човек трябва да бъде богат, да отвори всичките си врати за Него, всичките си скривалища, да Му даде възможност да се разхожда навсякъде в неговата държава. Мнозина се страхуват да отворят широко сърдцето и душата си за Христа, да не изгубят живота си. Под думата „живот“ те разбират стария живот. Сам по себе си животът не може да се изгуби, а що се отнася до стария живот, и да иска, човек не може изведнъж да се откаже от него. Той едновременно ще живее два живота: стар и нов. Чрез стария живот ще бъде свързан с хората,

между които е бил, а чрез новия ще бъде свързан с възвишените и разумни същества, които му помагат. — Ама от мене човек не може да стане. — Това не е ваша работа. Този, Който е създал света, Той е предвидил всичко. Той знае, от кого, какво може да излезе.

Като ученици, от вас се иска да мислите по нов начин, да възприемате и прилагате любовта по нов начин. Що се отнася за спасението на хората, на цялото човечество, това не е ваша работа. Новото учение изисква хора за работа, а не само да философстват. Ще се съберат няколко души, ще философстват и ще си отидат. После ще кажат, че са извършили някаква работа. Как са свършили работата, и те не знаят. Като работи, човек трябва да знае, как е започнал работата и как ще я свърши. Ако не знае, какви ще бъдат резултатите на известна работа, по-добре да не я започва. Ако не знае абсолютно резултата на дадена работа, поне приблизително трябва да знае.

И тъй, човек трябва да знае резултата на всяка своя работа. Ако резултатът е добър, той трябва да предприеме тази работа. Всяка работа, започната с любов, внася живот в човека. Дето е любовта, дето е животът, там е постижението. Без любов, без живот, никакво постижение не може да има. Когато влезе в живота, любовта примирява старото с новото. Ще кажете, че искате изведнъж да се освободите от стария живот. Това е невъзможно. От една страна човек ще гради, от друга ще създава. От една страна ще се освобождава от стария живот, от друга ще навлиза в новия. Като иска да се освободи от стария живот, едновременно с това иска да се освободи от противоречията. И противоречията имат добра страна. Чрез тях човешката воля се усилва. Силата на човека се познава по това, как понася мъчнотиите и противоречията в живота. Срещнете ли човек, който не може да издържи най-малката мъчнотия, той е слаб. Мъчнотиите и противоречията са атлети, борци, с които всеки човек трябва да се справя.

Днес от всички хора се иска самообладание, да знаят, как да се справят с мъчнотиите си. Докато придобие самообладание, човек постоянно ще се натъква на ред мъчнотии и изненади. Може ли ла се справя разумно с тях, той всеки ден ще прибавя нещо към самообладанието си, докато го развие до такава степен, че нищо да не нарушава неговото равновесие Това значи, да владее човек магическата пръчица, с която може да разрешава всички трудни задачи в своя живот. Тази магическа пръчица ще видите в ръката, на очите, на ушите, на устата на човека. Този човек знае, кога и как да пипа, да гледа, да слуша, да говори.

Следователно, искате ли да придобиете магическата пръчица, стремете се към ново разбиране и прилагане на любовта. Изобщо, новото няма нищо

общо със старото. Разликата между новото и старото е такава, каквато между доброто и злото. Има нещо общо между добрите и лошите хора, а именно, че и едните, и другите страдат. Често добрите хора страдат повече от лошите, но те проявяват голямо самообладание, чрез което лесно понасят страданията. Добрият човек дава ход на Божественото в себе си и чрез Него разрешава и най-мъчните задачи. Божественото е лост, чрез който човек дига тежестите. Той пък представя опорната точка, на която се поставя тежестта. Когато даде ход на Божественото в себе си, човек придобива любовта. Тя влиза в него като нещо ново, като малко дете, което той трябва да отхрани. 0тхрани ли любовта в себе си, човек става силен и млад. Отхвърли ли я, той все повече остарява и губи силите си. Като знаете това, отворете се за Божественото, приемете любовта в себе си, за да станете силни, млади и разумни.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост, Божията Истина пребъдват с нас.

14. Лекция от Учителя, държана на
27 септември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_11_29 Природна философия
лекция пред специалния клас

ПРИРОДНА ФИЛОСОФИЯ

Т. м.

Съвременните хора живеят и работят с оглед на своята философия и на своите разбирания. Освен човешката философия, съществува и природна философия. Към тази философия, именно, трябва да се стреми човек. Домогне ли се до природната философия, веднъж завинаги той трябва да ликвидира със своята стара философия – с философията, която е събрал от памтивека. Трябва ли момъкът, който е станал 21 годишен, да се придържа към своите обуща, дрехи, които е носил от първата си годишна възраст досега? На времето тези обуща и дрехи са имали смисъл и предназначение, но днес те са стари, окъсани, безполезни. Те трябва да се изгорят. При това, те не са били по вкуса на младия момък. Когато е бил дете, даже и юноша, родителите му го обличали. Те му правели дрехи по свой вкус. Днес, когато е станал пълнолетен, момъкът сам избира дрехите и обущата си по свой вкус и желание.

Следователно, ако иска да се развива, човек трябва да се освободи от своите стари разбирания, от философията на неговите деди и прадеди. Смисълът на живота е в новото. Не е важно, как се е хранил човек досега; важно е, как днес ще се храни. Какви са били плодовете на крушата в миналото, не е важно; важно е, какви са в настоящето. Каква е била философията на хората досега, не е важно; важна е сегашната философия, която се налага на хората. Това е природната философия, която дава обяснение на всички явления в живота. Тя носи новата култура в света. Геометрически ние изразяваме думата „култура“ с права линия. Правата линия пък подразбира почва. Следователно, за да имаш култура, трябва да имаш почва, в която да сееш. Когато се говори за култура, трябва да се знае от какво е тази култура. Има култура от растения и плодове, култура от различни птици, от добитък, от свине и т. н. Има култура от различни видове хора. Има култура, която разработва човешките мисли, чувства и действия.

Значи, мислите, чувствата и постъпките на човека се посаждат и обработват, както семената и дърветата. Както за израстването на някое растение се изисква определен срок, така и за реализирането на дадена мисъл е нужно определено време. Колкото по-дълготрайно е едно дърво, или растение, толкова повече време е нужно за развитието му. Колкото по-благородни и възвишени са мислите, чувствата и постъпките, толкова повече време е нужно за реализирането им. Ако не познавате този закон,

вие ще се натъкнете на големи противоречия. Например, някой иска да стане поет, музикант или художник и ако в скоро време не постигне желанието си, той се обезсърчава. Това не е лесна работа. Да станеш музикант, философ, това значи, да събереш всичкото знание по музика или по философия на хилядите поколения преди тебе и да направиш от него един извод.

Какво разбирате под думата „философия“? Философията е синтез на всички явления в живота, на причините и последствията, които ги обуславят. Затова се говори за философия на историята, философия на науките, философия на живота и т. н. При това, не е достатъчно само да знаете причините и последствията на нещата, но да знаете какви методи да употребите, за да изправите известно отклоняване. И в изкуствата има философия. Според тази философия, човек сам трябва да оцени това, което е изработил, да не очаква другите да го ценят. Той пръв трябва да има думата за своята работа. Ако не може да оцени себе си, своите работи, човек не би могъл да оцени другите хора. Да се оценява човек правилно, това значи, нито да се подценява, нито да се надценява. Ако се надценява, като излезе на пазара, няма да му дадат тази цена, която той сам си е определил. Понякога човек сам се подценява. Хората около него го оценяват по-високо, отколкото той сам. Често селяните постъпват така. Те подценяват или надценяват стоката си, с което губят. Ако някой гражданин от селото им пожелае да купи масло или яйца, те му искат голяма сума. Защо? Те мислят, че ако отидат в града, ще получат много пари. Наистина, те отиват в града, скъсат едни цървули и в края на краищата, продават стоката си на половина цена от тази, която в селото им дават. В селото надценяваха стоката си, а в града я подценяват. Те не знаят истинската цена на стоката си. Това се дължи отчасти на упоритостта на човешкия характер. Ще кажете, че човек трябва да устоява на своите идеи. Има смисъл човек да бъде твърд в идеите си, но когато се отнася за нещо съществено. Ако той устоява за несъществени идеи, нищо няма да спечели.

Следователно, когато поддържа известна идея, човек трябва предварително да я анализирал, да знае какви външни и вътрешни качества съдържа тя. Например, някой има идеята да бъде красив. Красотата има външни и вътрешни качества. Външната красота се изразява с правилни линии. Лицето на красивия човек трябва да е правилно, между всички линии да има хармонично съчетание. Вътрешните качества на красивия човек с разумност, доброта и характер. Ако едно от тия качества липсва, човек не е напълно красив. Външна красота без вътрешни качества не е истинска. Тя скоро се губи. Красивият човек трябва да бъде устойчив, да издържа на всички изпитания.

чър. 1.

Като ученици, вие трябва да синтезирате и анализирате нещата, да имате пълна представа за тях. Само по този начин ще дойдете до истинското знание. Например, имате един остър ъгъл (чер. 1). От гледището на писмеността, в български език този ъгъл означава буквата „Л“, първата буква на думата „любов“. Тази буква означава планински връх, под който има извор. Обаче, този знак може да се напише и в обратно положение. Ако съединим двата знака, с върховете нагоре, образува се буквата „М“, съставена от два планински върха и два извора. От съединяването на двата извора получаваме река. Реките имат голямо значение за културния живот на народите. Например, реката Нил създаде египетската култура. Ще кажете, че човек е създал културата. Не, човек сам не може да създаде култура. Културата не е създадена от човека. Тя не е създадена нито от народите, нито от цялото човечество. Културата е създадена от силите, от енергиите на живата природа. Човекът, народите, както и цялото човечество са нейни изразители.

От това гледище, човек може да реализира своите идеали дотолкова, доколкото е изразител на мислите, на енергиите на живата, разумна природа. Понякога човек е свързан с всички хора. Тогава той трябва да бъде проводник на общите човешки мисли и копнежи. Това е истинският път за човешкото развитие. Отклони ли се от този път, той става причина за своите нещастия. Колкото повече се отклонява човек от правия път на живота, толкова по-големи мъчнотии си създава. Какво печели детето, което се гневи на майка си и на баща си? Какво ще придобие детето, ако не слуша родителите си? Родителите му имат добро желание, да го направят учен, пращат го на училище, но то не желае, казва, че може само да учи. Колкото и да е способно и даровито, детето непременно трябва да мине през школа. То само не може да постигне това, което родителите и учителите му могат да направят за него. Детето мисли само за игри и не иска да учи, но ще дойде ден, когато ще се види изоставено от всички. Тогава ще се принуди да стане прост овчар. Затова от всеки човек се изисква послушание.

И тъй, като говорим за култура, ние разбираме дадени условия, при които човек може да постигне своите желания. Културата не подразбира условия за удоволствия на човека. Истинската култура носи блага и условия, необходими за развитието на човека. Той трябва да използва тия блага и условия разумно, за да реализира своите идеали и копнежи. Човек учи,

работи, да придобие знания, с които да бъде полезен, както на себе си, така и на своите ближни. Някой учи, придобива знания, заема някаква служба и се задоволява с това. Той очаква един ден да го пенсионират, да заживее в установения ред на живота. Друг пък има знания, работи, но не може да получи пенсия. Той разчита на себе си. Той се намира извън установения ред на нещата.

Според начина, по който хората живеят, ние ги делим на две категории: едни, които живеят по установения ред на живота, и други, които живеят извън този ред. Да живее човек по установения ред на нещата, това значи да го пенсионират. Страшно е да живее човек с мисълта да бъде пенсиониран. Това значи, да се откаже от работа. Докато е жив, човек трябва да работи. Когато говедото се угои добре, пенсионират го. Господарят му го завежда на кланицата да го заколят. Когато дървото закрепне и започне да дава добри плодове, господарят му го огражда и започва да го използва. Той се радва на плодовете му. Всяка година той го очаква да роди, да обере плодовете. Какво е положението на пенсионирания човек? Щом пенсионират човека, той престава да работи, понеже се е осигурил. Дойде ли до това положение, от невидимия свят веднага му изпращат призовка, викат го там, да видят, какви плодове е изработил.

Сега, това не трябва да ви обезсърчава. Всеки човек трябва да се запита, кой е правият начин на живеене. Всеки трябва да се запита, какво може да постигне в живота си. Ако някой е дошъл на земята като ябълка, трябва да знае, че от него се иска да даде доброкачествени плодове. Ако е дошъл като кон, задачата му е да бъде здрав, силен, да върши работа на господаря си. Ако е дошъл на земята с желанието да стане търговец, той ще върти търговия, ще прави заеми, ще става поръчител на този, на онзи, докато един ден му наложат да плаща за поръчителството си. Цял живот ще плаща, докато най-после замине за онзи свят. Близките му ще го оплакват и ще кажат: Бог да го прости! Плаща за другите, но поне направи някакво добро. Какво добро е направил, и дали е направил добро, това е въпрос. Кое дава повод на човека да мисли, че е направил нещо добро, или че е постигнал нещо? Къде е свидетелството му за това? За всяко направено добро се дава документ на човека. Някои могат да ви дадат една бележка, но, вместо да ви платят, в нея пише нещо лошо за вас, заради което ще ви бият. Това често се случва в живота. Човек очаква благодарност, а получава бой, или друго нещо, което не е очаквал.

Един селянин, от шопските села, отишъл в града да продаде маслото си. Той мислел, че там ще го продаде по-скъпо и ще спечели повече, затова отказвал да даде маслото си на хора от селото. Като дошъл в града, двама

апаши решили да купят маслото му. Хубаво било маслото на селянина, а при това, цяло гърне. Апашите пазарили маслото, съгласили се на цената, която селянинът искал, и му казали: Ние купуваме това масло за един свещеник в с. Княжево. Вземи тази бележка, занеси я на свещеника, той ще ти даде сумата. Селянинът повярвал на купувачите, взел бележката и тръгнал за Княжево, при свещеника. В бележката било писано: Отче, вземи тези 30 лева и прочети една молитва на селянина. Той е болен, малко побъркан, затова, каквото говори, няма да му обръщаш внимание. Селянинът стигнал в Княжево, намерил къщата на свещеника, предал му бележката и очаквал да получи пари за маслото си. Като прочел бележката, свещеникът турил епитрахила си и повел селянина към църквата. Свещеникът влязъл в църквата, и селянинът – след него. Докато селянинът си мислел, че свещеникът ще му даде парите, изведнъж се намерил под епитрахила на свещеника, който започнал да му чете молитва. – Слушай, дядо попе, тази работа с молитва не става. Пари искам аз. Свещеникът, обаче, си мислел: Горкият селянин, не е с всичкия си ум. Дано се излекува – и продължавал да му чете молитви. – Слушай, дядо попе, колкото и да четеш молитви, тази работа така няма да стане. Ти трябва да платиш за маслото.

Съвременните хора се намират в положението на шопа, на когото четат молитви, но той вижда, че с молитви работата не се нарежда. Наистина, работите на човека не могат да се наредят с разбирането, което той има за живота. Съвременните хора, млади и стари, се нуждаят от нови разбирания. Какво мисли да постигне младият? Ако младият има стари разбирания за живота, нищо не може да постигне. Ако пък старият има нови разбирания, той може да постигне много неща. Днес и младият, и старият се съмняват в съществуването на Бога, на онзи свят. Чудни са хората! Те трябва да знаят, че по-реална идея от съществуването на Бога, както и на онзи свят, няма. – Къде е онзи свят? – Онзи и този свят са на едно място. Дето е този свят, там е и онзи. Ще питате, защо не го виждате. Виждате ли чувствата, които пълнят сърцето ви? Мислите виждате ли? Нито чувствата виждате, нито мислите, въпреки това и едните, и другите съществуват. Вие говорите за постъпките на хората, но виждате ли ги? Каква форма имат добрите и лоши постъпки? Те нямат форма, невидими са, въпреки това се говори за тях, за последствията им. Говорите за любовта, без да я виждате. Значи, човек живее повече в невидимото, в онзи свят, отколкото във видимия свят, и пак се съмнява в съществуването му.

Чувствата и мислите на хората, за които се говори, представят предмет на духовния и на умствения свят. Хората говорят за тези светове, без да ги виждат. Те говорят и за онзи свят, но понеже не го виждат, не вярват в съществуването му. Те не подозират, че светът, в който живеят, е духовният

свят, т. е. онзи свят. В този смисъл онзи свят е реален, а този свят, т. е. физическият, е външна форма, опаковка на духовния. Хората мислят, че между този и онзи свят има граница, през която не може да се минава. И така да е, ще дойде ден, когато тази граница ще се вдигне и ще видите, че този и онзи свят са едно и също нещо. Разликата между двата света седи само в това, че съществата в онзи свят са по-културни. Следователно, не е лесно едно същество от този свят да отиде в онзи свят. Защо? Разбиранията и възгледите му за живота са ограничени. Той ще се намери в същото положение, в каквото ще изпадне волът в човешкия университет: Възгледите на сегашните хора са валидни само за този свят. Влязат ли в онзи свят със своите разбирания, те няма да им трябват. Знанието, което сега имат, там не може да им помогне.

Един английски лорд и дъщеря му предприели едно дълго пътешествие по море. Един от слугите им ги придружавал. Случило се, че параходът бил разбит от силни буря, и те, заедно със слугата си, едва успели да се спасят с една лодка, която ги отнесла на един уединен остров. Тук те прекарали цели десет години. Лордът и дъщеря му били учени, знаели езици, но тук знанието им не могло да се приложи. Благодарение на слугата, който знаел да оре, сее и жъне, те не умрели от глад на острова. Той станал техен господар и учител, а те – негови слуги. Те работили с него заедно, изпълнявали всичко, каквото им заповядвал. Съдбата се смилила над тях. Един параход минал край острова и ги взел със себе си. Като се намерили отново в отечеството си, те сменили ролите си: лордът и дъщеря му заели положението си на господари, а слугата заел старото си положение.

Какво показва този пример? Човек трябва да има нещо реално в себе си, на което да разчита във всички случаи на живота си. Той трябва да има убеждение, върху което да гради своя живот. Задавали ли сте си въпроса, какво всъщност представяте като човек? Къде ще бъдете след смъртта си? Ако днес сте музикант, поет, философ или художник, запитвали ли сте се, какъв ще бъдете на онзи свят? Ако на земята сте музикант, и в онзи свят трябва да бъдете музикант. Ако тук сте учен, философ или поет, и на онзи свят трябва да бъдете същият. Това се отнася за онзи, който е истински музикант, учен, поет и философ. Това значи, музиката, поезията или философията да са проникнали в душата му. Тогава, при каквито положения и да се намира, човек ще носи със себе си реалното, на което разчита във всички моменти на живота си. Знанието, музиката, поезията на съвременните хора е външната им дреха, с която временно са облечени. Щом напуснат този свят, те събличат тази дреха и от нея остава само спомен, че никога са били облечени в дрехата на поета, музиканта, учения и др. Всъщност, истинско знание, истинска музика или поезия са тези, с

които, облече ли се човек веднъж, не може вече да ги съблече.

Едно трябва да знаете: всеки ден човек трябва да прибавя към знанията си, към своите мисли и чувства по нещо ново, да бъде готов за любовта, която иде вече в света. Не работи ли върху себе си, той ще остане неразбран за новите времена и условия. Как ще бъде приет един гайдарджия в една възвишена музикална среда? Преди да познават неговата музика, интересуващите ще го посетят, но като го чуят, един след друг ще напуснат залата и ще го оставят сам, със своята гайда. Който го слуша, нищо няма да разбере и ще каже, че неговата музика е останала от стари времена, когато са свирили и пели само религиозни песни. Много от народните песни имат религиозни мотиви. Думите обаче не са религиозни.

Често слушате народната песен: „Майка Стояну думаше". Какво питал Стоян майка си, и какво му отговорила тя? Стоян пита майка си, кога ще се ожени, а тя му отговаря, че ще дойде ден и той да се ожени – утешава го. Докато не е женен, Стоян се облича добре, ходи спретнат и напет. Като се ожени, напуща се, нищо не иска да знае, от нищо не се интересува и казва, че не струва човек да се жени. Докато не е женен, човек търси любовта. Като се ожени, започва да я отрича.

И съвременните хора ту отричат, ту признават Бога. Някой казва: Какво губя или печеля, ако вярвам в Бога? Ако вярвам в съществуването Му, а Той не съществува, нищо не губя. Ако пък вярвам, че съществува, все ще спечеля нещо. Философията на живота не седи в това, дали вярва човек в съществуването на Бога. Съществува, или не съществува Бог, това е математическа задача, която трябва да се реши правилно. От правилното или неправилно решаване на тази задача зависи успеха или неуспеха на самия човек.

Какво ще стане със семето, което е лишено от слънце? Щом няма слънце, семето не може да израсте. Ако пък израсте, не може да се развива. Значи, за живота на земята слънцето е от първа необходимост. Оттук вадим заключение: за живота, за растенето и развиването на човешката душа, Бог е от първа необходимост. – Ама дали съществува Бог? – Щом ти съществуваш, и Бог съществува. Твоето съществуване е първото доказателство за съществуването на Бога. Ако човек сам не вярва в това, никакви доказателства, никаква философия не е в състояние да го убеди. Остане ли човек да се влияе от хората, едни ще го убеждават, други ще го разубеждават. Истинско убеждение е това, което никой не е в състояние да разклати. Истинско убеждение е това, което от никакви мъчнотии, от никакви препятствия и противоречия не може да се разколебае. Това подразбира истинско познаване на живота. Човек може да разчита само на

такива убеждения, които самият живот е опитал и проверил. Убеждение, което животът не е опитал, всякога може да се заличи. Само онзи има убеждение, който е поставил за основа на живота си любовта към Бога. Това трябва да бъде основната идея на неговия живот.

Кои са характерните белези на една идея? Характерните белези на каква и да е идея са нейната глава и крака, т. е. началото и краят ѝ. Значи, за всяка идея са важни два момента: явяването или изникването ѝ и краят или завършването ѝ. Например, яви ли се в човека идеята за съществуването на Бога, първо той трябва да се стреми към придобиване на някаква опитност в това направление. Макар да е направил микроскопически опит, човек трябва сам да е дошъл до убеждението, че Бог съществува. Направи ли един малък опит, от който да е придобил известно знание, човек може да каже, че се убедил в съществуването на Бога и живее вече на здрава основа. Идеята за Бога прави човека щастлив. Към щастието, именно, се стремят всички хора.

Представете си, че попаднете в Англия, но не знаете нито една английска дума. Искате да намерите някаква работа, но не можете, никъде не ви приемат. Минават три-четири дена, и вие все гладувате, нямате пари да си купите хляб, нямате и познати. Както вървите, срещате един човек, който спира вниманието си върху вас и започва да ви разпитва отде сте, какъв сте, защо сте дошли в Англия, какво мислите да правите и т. н. Вие не разбирате езика му и на всички зададени въпроси отговаряте: Аз съм българин. Най-после този човек ви завежда при един българин, който знае английски, и от него разбира положението, в което се намирате. Като вижда, че сте в безизходно положение, той ви поканва у дома си, нахранва ви добре и ви дава една сума да се върнете в България. Кой отвори сърцето на този англичанин и го застави да ви помогне? Не е ли Този, Когото вие отричате? Ето една опитност, която показва, че Бог съществува и се грижи за всички същества. Колкото по-силна е вярата на човека, толкова по-големи опитности има за съществуването на Бога. Само съмнението е в състояние да лиши човека от тези опитности. Има случаи, когато Бог тъкмо се готви да задоволи желанието на човека, но в един момент на съмнение, на разколебаване в съзнанието си, той разваля всичко. Достатъчно е човек за момент само да се разколебае във Великия принцип на живота, за да изгуби всичко.

Както в един момент детето може да изпусне от ръката си топката, с която играе, така всеки човек в един момент може да се разколебае в науката, в религията, в живота, в любовта и т. н. Може ли човек да устои на противоречията, на спънките и мъчнотиите в живота си, без да се усъмни и разколебае, той е хванал в ръката си ключа на живота. От това зависи

неговото повдигане. От това зависи неговото щастие. Не е позволено на ученика да се съмнява.

Като човеци, от вас се иска, не да бъдете хора на науката, но да имате убеждение, на което да разчитате във всички случаи на живота си. Всеки трябва да се познава, да знае, истински човек ли е, или не. Ако някой ви запитва, вярвате ли в Бога, какво знаете за онзи свят, поканете го у дома си, дайте му един хубав обяд, кажете му няколко благи думи. Като го приемете добре, вие можете да му кажете, че това, което направихте за него, е доказателство за съществуването на онзи свят. Доброто ядене, в мисли и чувства, благите думи, добрите отношения са, прояви на същества от духовния свят. При това положение можете ли да се съмнявате в съществуването на духовния свят? Не само човек може да приема добре своите ближни, но и животните проявяват благородни постъпки. Кравата може да се приближи до човека, да му ближе ръката и след това доброволно да му даде възможности да опита млякото й. Вие можете да видите добри прояви от най-голямото до най-малкото същество. – Защо? – Защото Бог живее във всички живи същества и се проявява, някъде по-малко, някъде повече – според степента на тяхното развитие.

Като млади, какво очаквате в живота си? Ще кажете, че очаквате да ви посети любовта. Как ще ви посети любовта? Любовта посещава младия чрез мъжа или чрез жената. Младият иска да намери човек да го обича. Момата очаква да дойде някой княз, да я обича. Момъкът търси някоя княгиня. Какво означават князът и княгинята? Те означават някаква възвишена, велика идея, към която младият се стреми. Как ще посрещнете своя възлюбен или своята възлюбена? Другояче казано: как ще посрещнете своята идея? Всеки човек има някакъв идеал, към който се стреми. Като го запитат, какъв е неговият идеал и как ще го посрещне, той започва да се стеснява. Не е лошо да се срамува човек, но срамът е на място, когато човек върши престъпления. Изобщо, срамът е благородна проява. Той е спирачка в човешкия живот. Човек се срамува да не направи нещо, което не трябва, да не каже нещо, което не е на място. Изобщо, срамът предпазва човека от извършване на известно престъпление или от правене на погрешки. Между срама и страха има известна връзка.

Когато говорим за любовта, хората я разбират едностранчиво. Те имат предвид главно любовта между мъже и жени. Това е ограничено разбиране. Какво ще кажете за любовта на майката към дъщерята, или на бащата към сина и обратно? Бащата е поддържал сина си и дъщеря си цели десет години в странство и очаква деня на връщането в дома им. Как мислите, добре ли ще ги посрещне бащата? Той ще им устрои богато угощение, на което всички негови приятели и познати ще вземат участие.

Всички, които посрещат сина и дъщерята, са все техни възлюбени князе и княгини. Какво показва това? Че любовта има много форми на изявление, а не само една.

Следователно, дойдете ли до любовта, ще знаете, че всички любещи души са свързани с възвишените и разумни същества от невидимия свят. В този смисъл, когато имате една идея, която обичате и в която вярвате, тя се подкрепя от всички възвишени и любящи души. Всяка душа внася по един приток към вашата идея. Всяка душа ви служи като подтик за реализиране на вашата идея. Колкото малка да е вашата идея, щом дойдат тия същества около вас, те непременно ще я засилят. Тези същества изпълват пространството и са крайно отзивчиви към всеки благороден стремеж на човека. Достатъчно е да се отправи най-слабият зов към тях, за да се притекат веднага на помощ. За тях няма разстояние, няма никаква преграда. Те са невидимите помагачи на човека. Придобиете ли любовта, вие придобивате помощта на хиляди и милиони любящи души. Любовта подразбира колективната работа на множество души, свързани в една идея и в едно разбиране. Велика и мощна сила е любовта. Усъмниш ли се в нея, всички души, които работят в нейно име, започват постепенно да те изоставят, докато останеш съвършено сам. Страшно е човек да се усъмни и разколебае във великата любов, във великата мъдрост и във великата истина.

Съвременните хора вярват в проявите на малката любов, а не вярват в проявите на голямата любов. Те вярват в медта, в калая, в оловото, а не вярват в среброто, златото и платината. Те не познават отношенията, които съществуват между атомите на благородните метали. Отношенията, които съществуват между атомите на златото, например, са подобни на отношенията между разумните същества, вследствие на което носят по-висока култура от тази на неблагородните метали. Благодарение на неуморната работа на атомите в златото, последното постоянно расте и се развива. Странно е да слушате, че златото расте, но това е факт.

И тъй, когато казвам, че трябва да работите за придобиване на злато в кръвта, това значи, да се свържете с разумните, възвишени същества, които създават в човека подтик за работа. Всеки елемент е свързан с едно разумно същество. От съзнателната връзка на човека с разумните същества зависи и съзнателното отношение към един или друг елемент. Колкото по-съзнателно отношение има човек към удовете на своя организъм, толкова по-дълъг ще бъде неговият живот. Той гледа на мозъка, на дробовете, на стомаха си, като на разумни същества, с които може да се разговаря, да влиза в съзнателна връзка. Не гледа ли така на тях, той съкращава живота си. Който няма съзнателно отношение към своите удове, той намира, че и

без това тялото е изложено на промени и смърт. Че тялото е изложено на промени, това е друг въпрос, обаче, между промяна и смърт има грамадна разлика. Клетките и в младия, и в стария човек претърпяват постоянна промяна, но това не значи, че умират.

Съвременните хора, млади и стари, се страхуват от страдания, от болести, от смърт. Ако са религиозни, те се молят на Бога да не им изпраща страдания и болести, да ги пази от тях. Въпреки молитвите им те страдат, боледуват, умират и се чудят, защо молитвите им не се приемат от Господа. Чудни са хората в заключенията си! Възможно ли е една молитва, отишла при Господа, да няма никакъв отговор? Ако молитвата ви няма отговор, тя не е отишла до Господа. Щом не е отишла на мястото си, тя не е истинска молитва. Молитвата е свещен акт, в който човешката душа взима участие. Молитвата има само един израз. Тя не може да не се чуе, т. е. да не отиде до Бога. Щом е молитва, тя отива на мястото си. Каже ли някой, че молитвата му не е приета, това показва, че неговата молитва не е истинска. Това е било някаква декламация. Такъв е законът в природата. Ако реката не минава по пътя, който й е предначертан, тя няма бъдеще и в скоро време ще пресъхне. Ако минава по определения си път, всички дървета, растения, животни и хора, които се ползват от нея, ще й благодарят.

Често хората се запитват, трябва ли да правят добро и защо трябва да правят добро. На този въпрос може да се отговори положително. Човек трябва да прави добро. Защо? Защото той е извор или река, която тече и каквото срещне на пътя си, напоява. Не дава ли нищо от себе си, тя няма бъдеще и скоро ще пресъхне. Тя минава през камъни, през песъчливи места. Като дава от себе си, реката все повече се обогатява. Тя придобива повече притоци, които й придават живот и енергия. Значи, кой каквото изкуство, знание или добродетел има, трябва да го прилага. Прилагането подразбира правене на добро. Човек прилага своето благо, както за себе си, така и за своя ближен, и по този начин закрепва връзката си с Божествения организъм. Каже ли, че не трябва да дава от своите блага на другите, т. е. откаже ли се да прави добро, той се отделя от Цялото и сам подписва своята смъртна присъда. Отвори ли човек сърцето си за по-долностоящите от него, възвишеният свят пък ще се отвори за него. За да проникнат слънчевите лъчи в цвета, първо той трябва да се отвори за тях. Ако цветът, т. е. пъпката не се отвори, няма да цъфне. Щом не цъфне, не може да се оплоди. Живот без плод е подобен на живот в пустинята.

Следователно, стремете се към придобиване на плодове в живота си. Дойдете ли до някое благородно чувство или желание, отворете се, да го видят слънчевите лъчи, да дойдат пчелите на него и да го оплодят. – Какво

ще стане, ако се отворя? – Ще цъфнеш? Ако окапя? – За окапване не мисли. Щом си цъфнал, ще мислиш за оплодяване. – После? – Като узрееш ще те сложат на царска трапеза, да опитат твоята сладост и твоя аромат. След това ще благодариш, че си влязъл в устата на някой княз или княгиня, а оттам – във вътрешността на човешкия организъм. Какво по-голямо благо можете да очаквате от това, да влезете в устата на едно възвишено същество и да се пожертвате за него? В това седи реалността на живота.

Значи, реално е това, което има условия да се разраства, да става все по-голямо и в края на краищата да даде плод. Например, малкото семе, посадено в земята, изниква, започва да расте, увеличава се, става голямо растение, което след време цъфти, връзва плод, който узрява и се жертва за другите същества. Същото става с животните и с човека. От малки, дребни същества, те растат, стават големи, разумни същества, които един ден ще се пожертват за възвишените същества. – Къде е краят на тази работа? Дето е началото ѝ. Край и начало са две страни на една и съща реалност. Те не са далеч едно от друго. Като съедините края и началото на нещо, ще получите правата линия. Права линия се образува там, дето две разумни същества си подават ръцете. Не могат ли да си подадат ръце, те образуват крива линия. Тъй щото, стремете се към правата линия, която има начало и край, два полюса на живота. Когато двама души застанат на тия точки, те започват да се движат по един и същ път. Ако единият пише, другият учи или свири. В това положение те се разбират и взаимно си помагат. Изкриви ли се правата линия, и отношенията между двамата се изменят.

Като ученици, вие трябва да изучавате линиите в природата, техния смисъл и предназначение в живота. Дойдете ли до правата линия, ще гледате на нея като на свещена линия в живота. На кривата линия пък ще гледате като на свещена крива линия в живота, която крие в себе си условия за реализиране на плодовете на правата линия. В пътя на реализиране, мислите и чувствата на човека образуват крива линия. Самият човек от геометрическо гледище има форма на елипса. Докато човек е на земята, тази елипса постепенно се затваря. В първо време тя е била отворена на горния си край. Когато напълно се затвори, ние казваме, че човек е узрял вече и трябва да се откъсне. Невидимият, разумният свят се грижи за откъсване на плода. Те го откъсват и го турят в чиния, да бъде опитан. Христос казва: „Аз съм лозата, вие – пръчките“. В този стих, символично изразен, се крие велика, мощна идея. Христос е уподобил себе си на растение, което има условия да расте, да се развива и да дава плодове. Човек пък е клонче от това растение, на което са дадени същите условия, каквито и на цялото растение.

Каква е задачата на човека в живота? Задачата на човека е да бъде проводник на Божиите мисли и чувства. Той се ползва от подкрепата на Бога дотолкова, доколкото е проводник на Неговите мисли и чувства. Каквато работа и да върши, човек трябва да съзнава, че е проводник на Божественото начало в света. Работи *ли*, пише *ли*, чете *ли*, свири *ли*, копае *ли*, скърби *ли*, радва *ли* се, човек трябва да знае, че е проводник на Божественото начало в света. И десет скърби да го налегнат, той лесно може да се справи с тях. Христос казва: „Скръбта ви ще се превърне на радост!“ Кога? Когато човек даде път на Божественото начало в себе си.

— Бог е Любов, Бог е Мъдрост, Бог е Истина.

— Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват в нас.

12. Лекция от Учителя, държана на
29 ноември, 1929 г. София – Изгрев.

Книги:
 * Природни гами в живота (продължение и разбор)
 Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
 48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
  * Природна философия
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_12_01 Пасха Господня
неделна беседа

ПАСХА ГОСПОДНЯ

„В първия месец, в четиринадесетия ден на месеца привечер, Пасха Господня е"
(*Левит 23:5*)

Мъдрецът си представя нещата другояче, не както обикновеният човек. Невежата, обикновеният човек казва: Огън от огън произлиза. – Не, огънят никога не произлиза от огъня. Казва се, че огънят е вечен. И това не е вярно. За да бъде огънят вечен, трябва да го е запалил някой, който е вечен. Това е философски въпрос, както въпросът за време и пространство. Цели томове са писани по този въпрос, но и до днес още не са го разрешили. И след сто хиляди години едва ли ще го разрешат. Обаче, ако влезете в света на мъдреците, там и децата знаят, какво представят времето и пространството.

Пространството се отнася до външния, до обективния свят. Външният свят дава форма, израз на реалността. Без пространството, никаква външна форма, никаква реалност не може да се прояви. Пространството е външно качество на Битието, а времето – вътрешно. Всичко, каквото става в природата, има своето субективно отношение към нещата. Когато говорим за дълго и късо време, ние не можем да докажем обективно, колко е дълго или късо времето. Това показва, че понятието за време е субективно. Някой може да изпреде един тънък конец и да каже, че го е изпрел за кратко време. Това време може да бъде 30 секунди, 30 минути или един час.

Понятията за време и пространство имат смисъл за необикновените хора. Обикновените хора се чудят, защо трябва да се занимават с тези въпроси. Обаче, ако няма понятие за време и пространство, човек няма да има понятие за живота, защото той се проявява във време и пространство, т.е. външно и вътрешно. Човек може да няма ясна представа за времето и за пространството, но като идеи те съществуват в неговия ум. Мнозина нямат ясна представа за слънцето, но то съществува за тях като нещо реално. Само онзи учен има истинска представа за слънцето, който е ходил там и се е върнал обратно на земята. Обаче, той нищо не говори за това, което е видял там. Обикновените учени, които знаят малко нещо за слънцето, много говорят за него. Срещате един човек, който ходил в Америка, много неща чул и видял, но повече мълчи, нищо не разправя за това, което е видял и чул. Друг някой прочел една книга за Америка и след това

разправя много работи от това, което е чел. Описанието му за Америка е субективно, т.е. според неговото вътрешно разбиране на нещата. Когато четете някой роман, виждате, че авторът описва събитията и обстановката на нещата особено, не тъй, както са в действителност. Това зависи от неговите лични впечатления за нещата. Ето защо, когато чете нещо, човек трябва да проверява нещата, да види, доколко те отговарят на действителността. Има автори, които, без да искат, преувеличават фактите. В тях е развита способността да преувеличават нещата.

Следователно, колкото и да се пази човек от тази черта, той винаги преувеличава. Един от проповедниците на Христовото учение имал обичай да преувеличава фактите, вследствие на което сам изпадал в противоречия. Един ден той проповядвал на слушателите си за случая, когато Христос нахранил пет хиляди души с пет хляба, и, за да ги убеди в този факт, той казал, че хлябовете били големи като могили. Следователно, с такива големи хлябове може да се нахрани не само петхиляден, но и десетхиляден народ. А колкото за големината на хлябовете, да не им се вижда чудно, че могат да съществуват такива хлябове. Когато става въпрос за Бога, няма нещо, което Той не може да направи. За Бога всичко е възможно. Човек не може да прави такива хлябове, но Бог всичко може. Един от слушателите, като си представил големината на хлябовете, казал на проповедника: Мене не ми се вижда чудно, че съществували хлябове големи като могили, но се чудя, какви трябва да са били пещите, в които са пекли тия хлябове. Във възгледите си и досега хората са разделени на две категории: едни се учудват на големината на хлябовете, а други – на големината на пещите.

Съвременните учени разправят, че вътрешността на слънцето била огнена материя. Що се отнася до големината му, те казват, че слънцето било милион и 500 хиляди пъти по-голямо от земята. Това, което тия учени говорят за слънцето, може да е вярно, а може и да не е вярно. Има учени, които не са съгласни с тия твърдения. Те поддържат, че вътрешността на слънцето не е огнена, вследствие на което там има живот. Външността на слънцето, т. е. неговата фотосфера представя никаква огнена материя, която се предава на другите планети във вид на светлина. И това твърдение може да е вярно, може и да не е вярно. Изобщо, когато се дойде до някой научен въпрос, за който не може да се говори абсолютно точно, хората казват: Това е наука, това е нещо, което бъдещето ще докаже. Както е доказала много въпроси, един ден науката и тези ще докаже.

Какво е доказала науката? Много неща е доказала. За пример, тя е доказала, че квадратът, вписан в окръжността, е по-малък от самата окръжност. И всяка окръжност, вписана в квадрата е по-малка от самия

квадрат. Сумата от вътрешните ъгли на триъгълника е равна на два прави ъгли или на 180°. Който разбира дълбокия смисъл на тия научни положения, той ще намери тяхното приложение в механиката. Обаче, механическият живот има свое специфично приложение. Ако от механиката човек вади заключение за разумните същества, които са я създали, това показва, че, наистина, механиката е под опеката на разумността в света. Не може ли да намери влиянието на разумността върху механиката, човек не е попаднал в права насока на мисълта. Това влияние се вижда навсякъде в природата и в живота. За пример, виждате, в природата ред прави и криви линии, разни ъгли и фигури, които спадат към деятелността на разумни същества. Същото се отнася и до живота. Виждате една овчарска колиба. Другаде виждате един мраморен палат. Без да мислите много, вие казвате, че при съграждане на колибата е взело участие някое малко интелигентно същество. При съграждане на мраморния палат е взело участие по-високо интелигентно същество. В мраморния палат ще видите барометър за определяне на времето, термометър за измерване на температурата. В овчарската колиба ще намерите тояга, с която овчарят опитва гърба на своите овце.

В умовете на съвременните хора съществуват известни теории, известни вярвания за Бога, за ангелите, за светиите, за мъже и за жени, за братя и сестри, за религия, за държава и т.н. Обаче, от всички тия теории и вярвания, кои могат да се приложат? Ако вярванията и теориите на хората имат отношение към реалността, те имат отношение и към самия човек. Нямат ли никакво отношение към реалността на нещата, те нямат отношение и към самия човек. Какво можете да кажете за една теория, или за известно вярване, което ограничава човека? Всяко нещо, което ограничава човека, е по-силно и по-разумно от него. И обратно: когато човек ограничава нещо, това показва, че той е по-силен и по-разумен от него. Ограниченията могат да бъдат външни и вътрешни. Изкуство е човек да се издигне над ограниченията. Щом се справи с ограниченията, той става свободен. За да придобие свободата си, човек трябва да има знания. Знанията не зависят от външното положение, което човек заема. Има случаи в живота, когато някой човек заема високо обществено положение, но в умствено и морално отношение седи по-низко от друг, който не заема никакво обществено положение. Общественото положение на човека, както и различните чинове, които той заема, са създадени от хората, а не от разумната природа.

И тъй, всяка теория, всяко верую, всяко знание, което човек е възприел външно само, не може да се приложи в живота. Ако човек е учил 10 – 20 години, без да приложи своето учение, той не може да се нарече учен. Той е произведен само в чин учен, както полковникът е произведен в чин

полковник, без да е всъщност такъв. Докато е в армията и дава заповеди, гласът му се чува като на полковник. Щом го уволнят, той нито може да заповядва, нито гласът му се чува. Ако човек се ползва от знанието си само 20 – 30 години и след това не може да разреши нито един научен въпрос, той е полковник, той е учен човек в запас. Докато ученият разрешава мъчните въпроси на този – на онзи, както и своите, той е учен човек на действителна служба. Щом престане да разрешава тия задачи, веднага го уволняват от служба и го турят в запас. Кой от вас се е запитал, на действителна служба ли е, или в запаса? Има учени, религиозни хора, учители, ученици, свещеници, майки и бащи на действителна служба, но има такива и в запас. За да се справи с вътрешните мъчнотии, човек трябва да си отговори на въпроса, на действителна служба ли е, или в запас. Някой се оплаква, че получава само три хиляди лева месечна заплата и не може да свърже двата края. Ако ти, който си на действителна служба и получаваш заплата, се оплакваш, какво трябва да прави онзи, който е в запас и без никаква пенсия? Как е възможно ти, който получаваш три хиляди лева месечна заплата, да не можеш да се справяш с положението си, а той, който нищо не получава, се справя с положението си? Всичко зависи от мисълта на човека. Каквото мисли човек, това става. И двамата, обаче, прекарват живота си. И който има, и който няма, по някакъв начин нареждат работите си.

Казвам: Не е лошо, нито срамно, когато човек е беден и не разполага с много средства. Влизате в някое бедно семейство и виждате на трапезата сложена коприва. Те веднага я скриват, считат, че само простите хора ядат коприва. Външно те се стремят да бъдат добре облечени, да минават за благородни хора, за аристократи, а що се отнася до яденето, гледат да мине, както и да е. Хората се срамуват от това, от което не трябва да се срамуват. Дето трябва да се срамуват, там затварят очите си и вървят по пътя, по който се движат ония, които не мислят много. Виждате пред масата на някоя бирария седят мъж и жена, бедни хора, но заръчали си бира, кебапчета и минават за аристократи. От време на време и мъжът, и жената запалват цигарка, пушат. Жената иска да се представи пред хората за културна, модерна дама. Не е лошо, че пуши човек, бил той мъж или жена, но лошото е в дима, който трови организма. За предпочитане е човек да пуши, но да е жив, отколкото да не пуши и да е мъртъв. И огънят, който домакинята кладе, пуши. В това отношение той представя една голяма цигара. Значи, животът е пълен с цигари, малки и големи, които отделят дим; дето има дим, там никаква култура не съществува. Ще възразите, че на този свят не може без огън. Наистина, без огън в света не може, но никой няма право да сече горите, да сече живите дървета, за да кладе огън. Сечете само сухите дървета, в които няма живот, но не и живите. За да секат горите, хората взимат разрешение от властите на

земята, но никога не искат разрешение от властите на невидимия свят. Според мене, човек няма право да сече живи дървета без разрешение на невидимия свят.

Като се говори за изсичане на горите, мнозина считат това за дребна работа. – Не, външните постъпки на човека определят неговия вътрешен живот, неговия вътрешен морал. Една българска поговорка казва: „Напиши два реда, да ти кажа, кой си". Аз казвам: Първата дума, с която посрещаш човека, определя, какъв си. Първата дума на молитвата показва, ще получи ли човек отговор на молитвата си, или не. От първата дума, с която ще искаш пари, служба, или ще търсиш приятел, ще се определи отговорът. Първата дума, която детето е казало на баща си, определя неговата съдба. Много думи още може да каже детето на баща си, но първата дума остава паметна. Първата дума, първата мисъл, първото чувство, които човек възприема сутринта още, определя съдбата му през деня. Първата дума, която човек каже при пробуждане на съзнанието му, определя целия му живот. Първата стъпка, която човек направи при пробуждане на съзнанието си, определя неговия бъдещ живот. Следователно, първата мисъл, която минава през ума на човека при изгряване на слънцето, определя целия ден. Един ден представя един живот. Ако всяка сутрин човек започва деня с една и съща дума или с една и съща мисъл, тя, именно, показва, как ще тече целият му живот. Всяка дума е специална гама. Ако по дадена гама животът на човека не върви добре, той трябва да знае ключовете на гамите, да ги изменя. Ако някой започне деня със съмнение, целият ден ще върви със съмнение: в този ще се съмнява, в онзи ще се съмнява, докато се свърши деня. За да се избави от това състояние, нека завърти този ключ, да дойде на друга положителна гама и целия ден да живее по нея.

Съвременните хора се запитват, какво нещо е доброто и какво – злото. Всяко добро нещо, което човек мисли в себе си, а отвън не се решава да го направи, е зло. Всяко добро нещо, което човек отвътре мисли, и отвън може да го направи, е добро. Външният, физическият свят е отражение на Божествения. Ако през ума на човека е минала една Божествена идея, и той не се решава да я реализира, той върши зло. Реализира ли тази идея, той върши добро. Умен и добър човек е онзи, който изпълнява волята Божия отвътре – навън, т.е. от Божествения свят в себе си към външния Божествен свят. Умен и добър човек е онзи, който изпълнява волята Божия отвън навътре, т.е. от външния Божествен свят към вътрешния Божествен свят.

Казано е в Писанието: „Ние живеем и се движим в Бога". Значи, човек живее и се движи в Бога; същевременно и Бог живее в човека, но не така,

както вие си представяте. – Къде живее Бог в човека? – В душата му. Обаче, душата на човека не е в тялото му. Той чувства, че извън него има нещо друго, което нито може да го обхване, нито може да определи мястото му. Физическото тяло на човека е станция за неговата душа. Тя от време на време само спира на тази станция и пак заминава. Това показва, че при сегашните условия на живота си – човек не е напълно проявен. Тази е причината, поради която, при сегашните условия човек не може да бъде съвършен. Колкото и да се стреми да се усъвършенства, той все ще остане човек с недъзи. – Защо? – Защото, каквото е семето, такъв ще бъде и плодът. Какъвто е човек в детската си възраст, такъв ще остане и като възрастен и като стар. Каквито способности прояви човек в началото на живота си, със същите ще остане и до края на живота си. Детето е семето, а старият човек – плодът. Семето крие в себе си качествата на плода, а плодът представя развито семе.

Сега, като разсъждавате по този начин, вие ще дойдете до заключението, че като е създал света и човека, Бог същевременно е дал свобода на човека, да се проявява според своите възможности и условия. Следователно, човек има много възможности да измени живота си, в смисъл да го подобри или влоши. Някое разумно същество може да присади човека с присадка, съвършено различна на неговото първично естество. За пример, на ябълка може да се присади дюля, или на круша може да се присади ябълка и т.н. Следователно, когато човек проявява някакви анормалности в живота си, това показва, че има нещо чуждо в неговото първично естество, т.е. някаква присадка. Който иска да се освободи от тази анормалност, преди всичко, той трябва да се освободи от присадката, която някой е турил на неговото дърво на живота. Ако присадката е по-благородна от твоето естество, не я хвърляй. За пример, ако ти си трън, а върху тебе е присадена ябълка, остави ябълката свободно да се развива. Обаче, ако върху ябълката е присаден трън, последният трябва да се отчупи. – Имам ли право да хвърля тръна навън? – Счупи тръна и го хвърли навън. Трънът се е ползвал много време от твоите сокове, затова ти имаш право вече да се освободиш от него. Присадките са допуснати в природата, но тр се подчиняват на един велик закон в Битието, според който, всичко, което става в света, съдейства за общия ход на живота. Частично, нещо може да не е добро за някое същество, обаче, що се отнася до общия ход на живота, всичко е за добро. Разумният човек всякога може да се освободи от ония условия на живота, които не предвиждат неговото добро.

Когато се натъкват на противоречия и на страдания, хората дохождат до криви заключения и започват да мислят, че са изгубили нещо в живота си. В това отношение те приличат на боговете, които съществували още при създаване на вселената. Когато се създал светът, с всичко велико и красиво

в него, спящите до това време богове се събудили и започнали да свирят и пеят, да се веселят. Един от боговете казал: Знаете ли, че една от най-светлите звезди изгасна? Всички спрели песните и свиренето и се запитали помежду си, защо и как е станало това, че най-светлата звезда да изгасне? Като се разговаряли, боговете си въздъхнали и казали: И ние изгубихме най-красивото в себе си. По едно време те чули, как звездите се разговаряли. Една от тях казала: Наистина, най-светлата звезда се изгуби от небесния простор, но вселената е създадена така, че нищо не може да се изгуби в нея. В този случай, звездите знаят повече, отколкото боговете. И хората, като боговете, мислят, че са изгубили нещо. Някой казва: Имах една светла идея, която изгасна, като звезда. Изгубих тази идея и не мога вече да се върна към нея. Този човек се намира в положението на боговете, които едва са се пробудили и виждат, че им липсва нещо. Липсва им, наистина, нещо, но какво? – Липсва им любов. Те трябва да възлюбят Бога.

Защо човек трябва да люби Бога? – За да бъде свободен. Божията Любов освобождава, а човешката – ограничава. Когато дъщерята излиза някъде, майка й веднага я пита: Къде отиваш? Ако не е съгласна с нейното излизане, майка й ще я ограничи, ще й забрани да излезе. Учителят пита ученика си: Къде отиваш? Ако одобри излизането му, учителят ще го пусне да излезе; ако не го одобри, ще му забрани да излезе. Офицерът пита войника: Къде отиваш? Ако войникът не отговори, както трябва, офицерът дава заповед да го арестуват. Ограниченията, които човек налага на лицето, което обича, се дължат на страха, да не би даденото лице да пострада, да се изложи на някаква опасност. Божията Любов се отличава с това, именно, че остава човека свободен. И ако хората грешат, това се дължи на факта, че са свободни. Човек е свободен да прави добро, свободен е и да греши, но не е свободен от последствията на своите грехове. Може ли човек да тури ръката си в огъня и да не се изгори? Двама ученици отиват при един американски професор. Единият от тях казва: Господин професоре, еди-кой си би моя другар. Моля Ви се, накажете го за постъпката му. – Ами ти, какво направи? – Бих го! – Щом си го бил, няма защо и аз да го бия. Какво стана с него? – Аз го ударих силно и му пукнах главата. – Доведи го тогава при мене, да го превържа. Като мине болката му, ще стане по-внимателен, по-предпазлив. Така постъпва и Бог с хората. Те се бият, пукат главите си, а Бог ги превързва. Няма човек в света, на когото главата да не е била пукната. Като ученици, вие трябва да знаете, че в старото се крие новото, а в новото – старото. Като знаете това, за всеки даден случай ще използвате или старото, или новото, но ще знаете, кога, с какъв метод си служите.

„В първия месец, в четиринадесетия ден на месеца, привечер, Пасха Господня е". Пасхата Господня представя излизането на евреите от Египет.

И досега още те празнуват излизането си от Египет, т.е. освобождаването си от Египетското робство. И до днес още се говори, че и Христос ще стане такава Пасха за цялото човечество. – Това не е ново. Христос е бил вече на земята, няма какво повече да дохожда, да спасява човечеството. Кое е новото днес в света? Новото е светлината. Новото е свободата. Новото е Вечният живот, който трябва да дойде между хората, да им покаже, че не само евреите, но всички хора са излезли от Египет чрез Пасхата Господня. Ако сегашните хора, които са излезли вече от Египет, се намират в по-голямо робство, къде остана тяхното освобождаване? Ако вярващият постоянно се тревожи и не е свободен, къде остана неговото освобождаване? Казвате, че сте се освободили от заблужденията на света. – От едни заблуждения сте се освободили, а се натъквате на други. Чувате, за пример, ученият да казва, че корените на знанието били горчиви, а плодовете – сладки. – На човешкото, на преходното знание корените са горчиви, обаче, на истинското, на Божественото знание и корените, и плодовете са сладки. Не е Божествено знание това, което причинява пакости и нещастия на хората. Истинското знание има предвид доброто на човечеството. Всяко знание, на което корените са горчиви, носи лоши последствия за цялото човечество. Като се намерят в известни затруднения, хората казват, че Господ е милостив, ще прости греховете им. – Бог е милостив, наистина, но човек не може да бъде простен, докато не понесе последствията на своите грешки и престъпления. Като знае това, човек трябва да бъде герой. Да бъде герой, това значи, да признае истината в себе си. От човека зависи, какви ще бъдат корените на неговото знание. Има учени хора, на които корените на тяхното знание са горчиви, а плодовете им сладки. Има учени, на които, корените на знанието им са сладки, а плодовете горчиви. Най-после, има и трета категория учени, на които и корените, и плодовете на тяхното знание са сладки. За да дойде до знание, на което и корените, и плодовете са сладки, човек трябва да дойде до нови, правилни разбирания за живота.

Мнозина казват: Какви са разбиранията на човека за живота, не е важно. Важно е човек да живее. – Да, но ако човек разполага с такава наука, на която корените са горчиви, няма да мине много време, и плодовете на неговата наука ща станат горчиви. Щом плодовете на човешката наука са горчиви, те ще вгорчат и живота на човека и ще го уморят. Покажете един човек в света, който, след като е имал някакви тревоги – било на службата си, било в семейството си, или където и да е, да е свършил живота си добре. Колкото малки и да са тревогите на човека, те представят киселини, които са в сила да го уморят, да свърши живота си със скръб и страдания. Не е ли по-добре човек да става сутрин с една светла мисъл в ума си и да гледа на всичко с радост. Дето върви този човек, навсякъде ще го придружават разумни, светли същества. Ангели с мечовете си ще го пазят.

Кой ще смее да посегне на него? За всеки човек, който вярва в Бога и Го люби, казано е в Писанието, че косъм няма да падне от главата му без волята Божия. Вярата, за която говоря, подразбира онази абсолютна вяра, която носи в себе си безсмъртие, която разполага с истинско знание.

Съвременните хора се нуждаят от истинско знание, което освобождава човека, а не го ограничава. Това знание възкресява човека, но не го умъртвява. Знанието на сегашните хора е само средство към постигане на нещо, но то не може да го подигне. За да дойде до истинското знание, човек трябва да се вглъби в себе си, да развие дарбите и способностите, които са вложени в него. Не се ли вглъбява в себе си, да познае, какво се крие в него, човек всякога ще изпада в крайности: някога ще мисли за себе си, че е божество, а никога ще мисли, че е животно. Ако човек не е използувал благоприятните условия на живота, за да развие онова, което Бог е вложил в него, той е прав в заключенията си. Наистина, той е подобен на животно, което мисли само за ядене. Но ако под думата „животно" разбира, че не е надарен, че няма никакви способности, той мисли криво. Ако човек мисли за себе си, че без да е работил, наготово му са дадени дарбите и способностите, той е на крив път. Всичко, което човек днес носи в себе си, е резултат на усилена работа. Справедлив е Бог. Неговото око зорко бди и възнаграждава всеки, който работи усърдно. Бог е велик, от нищо не се нуждае, но възнаграждава всеки, който прави усилия да се подигне. Той пръв е възлюбил човека, пръв е изявил любовта си към него. Следователно, на човека не остава нищо друго, освен да отговори на Бога с любовта, която е приел от Него. Само при това положение животът има смисъл. Колкото и да четете Библията и Евангелието, да се запознавате с живота и опитностите на пророците и апостолите, все ще ви липсва нещо. Тези книги не са още единствените, от които човек може да се ръководи. Преди всичко, те излязоха от времето на Мойсея насам. Той е учил в Египет, събирал оттук-оттам материал, получил нещо и от възвишения свят и така написал Стария Завет. Но какво е било преди Мойсея? Какви книги са ръководили Аврама, Иеремия и другите пророци? Аврам нямаше никаква ръководна книга, но беше приятел на Бога. Аврам носеше в сърцето си книга, неписана от човек. Всеки, който носи тази книга в сърцето си и я прилага в живота, той е приятел на Бога. Мнозина говорят за тази свещена книга, без да са я чели. Не говорете за неща, които не сте чели. Аз не обичам да говоря за неща, които не съм чел и не познавам. Затова, именно, аз говоря всякога за неща, които съм чел и познавам. Ако не сте чели цялата книга, а само няколко страници от нея, говорете върху това, което сте прочели вече. Всяка книга се познава, само когато се прочете. Препоръчат ли ви някаква книга, прочетете я, да видите, на какъв език е написана.

„Ако говоря на човечески и на ангелски езици, а любов нямам, ще съм мед, що звънти, и кимвал, що дрънка. Любовта дълготърпи, благосклонна е, никому не завижда, не дири своето си"... Който има любов, той има търпение. Да търпи човек, това не значи, като го занимават с глупостите и с блудкавостите на хората, да слуша с голямо внимание. Това не е търпение. Тъй пише в Свещената книга, която всеки носи в сърцето си. Да търпи човек, това значи, да изслуша с внимание и докрай историята на живота си, която светията разказва. Да търпи човек, това значи, да слуша с велико внимание, как свири някой гениален музикант. В живота на светията има плодове, които заслужават внимание. В свиренето на гениалния музикант също има плодове, които трябва да се изучават. Бог е дълготърпелив, понеже очаква да проявим доброто в пълнотата си. Тъкмо разправяш на Бога историята на своя живот, но направиш някакво престъпление и прекъснеш разказването. Тук се явява злото. И Бог седи, чака, търпи, да продължиш разказа си. Така пише за търпението в Свещената книга, която аз съм чел.

Някой мъж се оплаква от жена си, казва, че не може да я търпи. Кой мъж е показал дълготърпение към жена си? И коя жена е показала дълготърпение към мъжа си, като му говори лоши думи? Той не трябва да търпи, но трябва да превежда всичко, което тя му говори. Тя му казва: Ти си първокласен глупак, будала, простак. Виж другите мъже, от нищо и никакво си създадоха положение: къщи си направиха, облякоха се добре, изучиха децата си. Докато имаш този ум, гол и бос ще ходиш! Като я слуша така да говори, мъжът трябва да прави превод на думите ѝ и да си каже: Права е жена ми. Толкова години живея на земята, но още не съм си съградил къщата. Сега я градя. Един ден все ще имам и аз нова солидна къща. Днес още не съм човек, както трябва, но един ден ще стана човек. Че съм гол и бос, окъсан, права е жена ми. Досега ядох и пих само, но отсега нататък ще се прибера у дома си, ще се вглъбя в себе си и ще почна да пестя. Един ден ще си направя такъв костюм, така ще се облека, че всички хора ще се учудят. Превежда ли така думите на жена си, този мъж има търпение. Обаче, ако слуша думите ѝ, казани на земен език, и не ги превежда, той нищо не придобива. Жената укорява мъжа си от любов, тя иска да му въздейства по някакъв начин. Като му наговори много думи, тя го погледне, усмихне се, иска да разбере, произвели ли са някакъв ефект върху него, или не. Професорка е тази жена. Тя преподава лекции на мъжа си. Колко лекции трябва да държи жената на мъжа си по един и същ предмет? – Само една лекция. Втория път тя трябва да му държи лекция по друг предмет. Разнообразие трябва да има в темите ѝ. Ако два пъти повтори един и същ предмет, тя не е учена жена, не е добра професорка. Една от темите на жената е следната: Квадратът, вписан в окръжността, е по-малък от самата окръжност. Втората тема: Квадратът, описан около

окръжността, е по-голям от самата окръжност. Това трябва да говори жената на мъжа си, и той трябва да я разбере.

Съвременните хора се интересуват от стари теории, от стари истини. Коя истина наричаме стара? Старата истина е същевременно и нова истина. Всяка истина, която е минала през процеса на растенето, цъфтенето и узряването, е стара истина. И в науката има стари теории, стари истини, но старото не внася живот в човека. Само новото е в състояние да подмлади човека. Учените казват, че науката е открила нови методи, нови теории, с които може да подмлади човека? За пример, чрез внасяне на някакви жлези в организма човек се подмладява. Същевременно, науката, специално медицината, е дошла до положение, да поставя на мястото на някои пострадали удове от организма нови, здрави части. Ако носът на някой човек е пострадал, отрязват здраво парче месо от тялото и го поставят на болното място. Това не е ново нещо. Това е присаждане, което науката отдавна познава. Ново нещо би било, ако учените изнамерят серум, в който да се развиват такива клетки, каквито са нужни за целта. За пример, ако е нужно парче кожа, да се присади на някое болно място, да не режат от здраво място, но изкуствено да произведат кожа. Това значи наука. Един ден и това ще се постигне. Като изучават състава, образуването и рода на клетките, учените ще дойдат до положение, да различават мъжките клетки от женските, благородните от неблагородните и т.н. Същевременно има клетки смъртни и безсмъртни. Безсмъртните клетки носят в себе си безсмъртие. Изобщо, онзи, който култивира клетките, трябва да знае времето, определено за тяхното култивиране. За всеки вид клетки се изисква специално време и специални условия. Ако в организма на някой престъпник се вмъкнат клетки на безсмъртието, това ще му причини голямо нещастие. Това значи, да му се даде възможност да прави повече престъпления.

Сегашните хора не са дошли и не могат да дойдат още до новата, до истинската наука. Те не са готови още за нея. Поради невежеството си в известни области, вместо да направят добро, те ще направят зло. Истински ученият знае, че не само клетките биват смъртни и безсмъртни, но мислите и чувствата на човека също така са смъртни и безсмъртни. Безсмъртните мисли и чувства идват в човека на своето време. Изпусне ли този момент, с него заедно човек изпуща и благото, което тия мисли и чувства носят със себе си. Нещастието на съвременните хора се дължи, именно, на това, че когато доброто минава покрай тях, те затварят очите си. Щом злото мине покрай тях, те веднага се стряскат, отварят очите си и го приемат. Тази е причината, поради която хората виждат повече лошото в човека, отколкото доброто. Жената ходи подир мъжа си, дебне го, да улови нещо лошо в него. Мъжът пък дебне жена си като детектив. Учителите следят

учениците си, да ги уловят в незнание. Учениците следят учителите си, да ги уловят в несправедливост. Изобщо, всички хора се, следят едни-други, никой не дава на ближния си да излезе над него. Всеки се страхува да не го засенчи някой. И затова, като видят, че някой показал главата си над другите, веднага гледат по някакъв начин да го снишат, да не стърчи над тях. Това е една аномалия в живота на хората.

Въпреки тази аномалия, хората очакват нещо ново. Те търсят начин да оправят живота си и казват: Ако на земята не можем да оправим живота си, на онзи свят поне ще го оправим. Те не подозират даже, че този и онзи свят са едно и също нещо, вследствие на което живеят едновременно и в двата свята. Физическият свят е стомахът на човека, който е съставен от три области: ад – дебелите черва, чистилище – тънките черва и рай – самият стомах. Духовният свят, това е белият дроб, съставен от две крила: дясно, през което доброто минава, и ляво, през което злото минава. Дясното крило на белия дроб представя рай, а лявото – ад. Главата на човека, в която се вмества мозъкът, представя Божествения свят. Предната част на главата – челото и горната част представят доброто, рая в човека. Задната част на главата е адът в човека. Значи, човек живее едновременно във физическия, в духовния и в Божествения свят.

Днес всички хора се оплакват от ада на своя живот, без да знаят, че те сами са причина за съществуването на този ад. Трябва ли да се оплаквате от миризмата на човешкия и на животинския тор, когато вие сами го поставяте на нивите си? Изчистете нивите си от всякакъв тор и оставете ги свободно да се развиват. Лошите и отрицателни мисли и чувства в човека са подобни на тия торове. Иска ли да живее чист и спокоен живот, човек не трябва да допуща в ума и в сърцето си мисли и чувства, които гният и развиват лоша миризма. Щом казвате, че Бог живее в сърцата на хората, защо ги съдите? Има кой да ги съди. Вие не трябва да се интересувате от интимния живот на хората. – Лош е светът. – В какво седи лошавината, злото на света? Ако е въпрос за злото, знайте, че ние наричаме зло всяко нереализирано добро на външния Божествен свят в нашия вътрешен свят. Когато доброто на вътрешния Божествен свят не се реализира в нашия външен, обективен свят, ние също го наричаме зло. Следователно, искате ли да се освободите от злото, реализирайте доброто на Божествения свят във вашия. Направете усилие в това направление и ще видите, какво нещо е доброто. Живейте само един ден в любовта, за да я разберете. Това не значи, че не сте живели в любовта, но тя има степени, през които трябва да се мине. За пример, любовта на мравката, на пчелата, на гълъба не може да се сравни с човешката, но и човешката любов не може да се сравни с ангелската. Само едно вътрешно, дълбоко разбиране на нещата дава идея за любовта. Любовта не е нито настроение, нито чувство. Любовта се

разглежда като вътрешен подтик, като вътрешна, мощна сила в човека, която има отношение не само към неговия личен живот, бил той сърдечен, умствен и духовен, но и към цялата човешка и ангелска култура, към цялото Битие, в което тя непрестанно се проявява. Когато човек се свърже с всички разумни сили в природата, и т започнат да текат в неговия живот, тогава само ще разбере, той, какво нещо е любовта. Със стремежа на човека, да се свърже с разумните сили в природата се обяснява желанието му да бъде обичан. Да те обича някой, това значи, постоянно да отправя мисълта си към тебе. Щом отправя мисълта си към тебе, като сила, той ще те насърчава, въодушевява и подига. Всеки добър, любещ човек, който отправя мисълта си към тебе, може да ти помага. От човека се иска едно: правилно да използва тази мисъл. Не я ли използва правилно, тя ще се отбие от него, както водата се отбива от пътя си, и ще отиде да напоява друга градина. Положението на този човек е подобно на пустиня без вода. Всяко цветенце в него е осъдено на изсъхване.

И тъй, да познае човек любовта, това значи да се е домогнал до Божествената наука. Който е придобил тази наука, той е дошъл до вътрешно познаване на нещата, до истинското знание. Който носи тази наука в себе си, той не седи по цели дни по пазарите, да чака да го потърси някой за работа, но туря мотиката си на рамо и направо отива в онзи дом, при онзи господар, който го очаква. Той отива на нивата на този господар, копае, оре, и вечерта, като свърши работата си, връща се при господаря си, доволен, че е свършил нещо. Господарят му го нахранва, плаща му добре и го кани и следния ден на работа при него. Не носи ли тази наука в себе си, този работникът ще седи по цели часове и дни на пазара и, като не го потърси никой, ще отиде в някой дом, но ще излезе оттам недоволен: господарят нито ще го нахрани, нито ще му плати, както трябва. – Защо? – Защото е отишъл да работи там, дето не трябва. Това става не само с работника, но почти с всички хора, вследствие на което те водят неестествен живот. Някой се родил за учител, а родителите му го направили инженер, владика, професор и т.н. Човек трябва да знае, защо се е родил. Той трябва да знае програмата за днешния си ден. Дойде ли до бъдещето, това е друг въпрос. Тогава и веруюто на човека ще отговаря на това, за което е роден. Да знае човек, за какво е роден, това значи, да има вяра. Който разполага с Божествената наука, той взима участие в реализиране на великия Божествен план. Желанието на Бога седи, именно, в това – всички хора да взимат участие в Неговия план. Това трябва да съзнава всеки човек. Щом го съзнава, той всякога ще има готовността да изпълнява волята Божия. Да изпълнява човек волята Божия, това значи, да е влязъл подготвен в училището и разумно да се ползува от уроците, които му се преподават. Не е ли подготвен за училището, той ще излезе от него такъв, какъвто е влязъл.

Великият въпрос, който седи днес на дневен ред пред цялото човечество, е въпросът за изпълнение на волята Божия. Всички учени хора се стремят към изясняване на този въпрос, как да се служи на Бога, как да се изпълни волята Му. Всички учени, проповедници казват, че трябва да се живее добре. Да се живее добре, това е волята Божия. – Защо хората не живеят добре? – Защото имат различни разбирания: едни разбират живота по един начин, други – по друг начин. Малцина могат да кажат истината на хората. – Защо? – Нямат смелост. Смелите пък внасят известни примеси в истината, вследствие което не могат да бъдат полезни на човечеството. Някои хора мислят, че животът се заключава само в ядене и пиене. Те са подобни на абонатите на гостилниците. Те отиват в някоя гостилница и се интересуват само от това, как и какво е приготвил гостилничарят. Последният пък се интересува от клиента си, кога и как ще му плати. Учителят се интересува от това, доколко учениците му го разбират, и дали в края на месеца държавата или общината ще му плати. Проповедникът се интересува от това, дали го разбират слушателите му и редовно ли го посещават. – Не, човек трябва да има по-дълбок интерес за нещата. Като проповядва, или като учи учениците си, човек трябва да е убеден във всичко, което говори. Мнозина говорят за онзи свят, но колцина са ходили там? Хората не познават онзи свят, но и себе си малко познават.

Някой се оглежда в огледалото и намира, че е красив. Това не е достатъчно. Външността не определя целия човек. Вътре в човека има нещо, което той трябва да познава. Това са неговите мисли и чувства – един красив свят, който показва, какво е придобил той във вековете. Те представят истинския човек. Един човек се молил дълго време на Бога, да му представи по някакъв начин бъдещето му положение в онзи свят. Най-после молбата му била чута. Една вечер той сънувал, че среща един красив, богат, учен човек и започнал да се разговаря с него. Той се влюбил в него, защото намерил известна прилика със себе си. Както се разговарял с него, чул един глас: Този човек си ти самият. Един ден ти ще стигнеш до това положение и ще излезеш от своята бедна хижа, в която днес живееш. – Какво показва това? – Че на земята човек не е напълно проявен.

Съвременните хора се запитват, какво трябва да направят, за да се проявят. – Малко нещо се иска от човека, но той трябва да знае, как да го направи. Христофор Колумб откри Америка, защото знаеше, как да закрепи яйцето на върха му. Много философи мислеха по този въпрос, но никой не се сети, какво да направи. Колумб удари яйцето, сплесна върха му и го закрепи. Ще кажете, че това е лесно, така всеки може да направи. Щом това е лесно, опитайте се и вие да сплеснете условията, да ги огънете, да ги подчините на себе си. Ако можете да се справите с условията на живота,

вие можете да се проявите, както искате. Докато не се чукне яйцето, докато не се сплесне, пилето не може да се излюпи. Така трябва да мислите, за да дойдете до пълния, проявен живот на човека.

И тъй, човек трябва да има конкретна идея за нещата. Той трябва да знае, какво нещо представя човекът, семейството, народа, човечеството. Той трябва да знае, какви са правилните отношения между хората. Няма ли ясна представа за нещата, човек лесно се произнася, че без това може, без онова не може; че това е важно, онова не е важно и т.н. Има неща, без които може. Обаче, има неща, без които по никой начин не може. За пример, без слънце не може. При това, слънцето трябва да изгрява и да залязва. Само едно слънце трябва да има в нашата система, а не две. Само една месечина трябва да има, а не две. Това показва, че човек трябва да има само една съществена идея в живота си, подобна на слънцето, и само една идея, като отражение на съществената, подобна на месечината. Има ли две съществени идеи, човек няма да постигне нито едната. Който няма слънце в живота си и не знае, как да оре и да сее на неговата светлина, той нищо не може да постигне. Всичко в света се дължи на слънцето. От слънцето произтича и огънят, и електрическото осветление. Ако слънцето измени отношенията си към земята, и съществата, които живеят на нея, ще изменят отношенията си. Тази е причината, поради която казваме: Един Бог, едно слънце.

Съвременните хора се натъкват на ред противоречия, благодарение на кривите им идеи за Бога. За пример, те казват, че един Бог съществува на небето и на земята. Ако синът почита баща си, той трябва да знае, че на земята съществува само един баща. Синът прилича на баща си, докато той още не е станал баща. В който момент стане баща, синът вече не прилича на баща си. От този момент отношенията между бащата и сина се изменят. Тъй щото, когато човек помисли за себе си, че е станал баща, че е родил синове и дъщери, той вече няма нищо общо с Бога и не може да влезе в Царството Божие. Кой човек може да каже, че е направил земята? Кой може да каже, че е вдъхнал живот в своите синове и дъщери? Синовете и дъщерите, които хората раждат, не са създадени от тях. Привидно, те минават за техни бащи и майки, но всъщност не са. Един е бащата на всички хора. Всички останали бащи са пастроци на хората. Всеки човек трябва да търси своя Баща. Щом Го намери, животът му коренно ще се измени.

Днес всички хора страдат, понеже не се разбират. Щом не се разбират, те не могат да си помагат. Когато някой излезе на сцената да свири, изслушайте го докрай. Имайте търпение да чуете, как свири. Изслушайте го, както себе си бихте слушали. Това, което този човек ви дава, е най-

хубавото за него. Отдайте му нужното уважение, за да се насърчи. Във втора глава на Откровението се говори за разумността, към която човек трябва да се стреми. Няма човек в света, който да не се стреми към вътрешно разбиране на нещата. Това разбиране иде по естествен начин, а не чрез външно, механическо налагане. Чрез налагане човек не може да бъде нито добър, нито любещ. Който е дал път на любовта в себе си, той е силен човек. Само любовта може да произведе преврат в човека. Ако някой може да залюби една паднала жена и да я подигне, тази любов е истинска. Мощна, велика сила е любовта! В каквато форма и да се прояви, любовта е за предпочитане пред най-невинния грях. Понякога любовта на котката, която мяучи, дращи, е за предпочитане пред любовта на някой човек, който има пред вид да те изнуди и обере. Котката се отличава с голяма външна чистота. Когато влиза в стаята, тя предварително се изчиства. Тя се глади, мие, чисти и тогава влиза. В това отношение тя превъзхожда някои хора. Има хора, които влизат в къщата си с кални, нечисти обуща. Те не искат да знаят, че вътре е чисто, измито. Това показва, че тия хора нямат усет към външна чистота.

„Ще излея Духа си". Присъствието на Духа Божий в човека е великото, възвишеното, към което той се стреми. Духът Божий свързва всички хора в едно цяло, да могат заедно да градят, да приемат великото Откровение на живота. Без това Откровение те нищо няма да разберат. За тях нещата ще останат винаги запечатани. Кой човек досега е разбрал Откровението, което евангелистът е дал? Кой е разбрал смисъла на седемте светилника, на падането на звездите от небето, на завързването на четирите духа? Мнозина се заемат да тълкуват тия символи, но не попадат в истинския им смисъл. Да разбереш смисъла на някой символ, това значи, веднага да се осветиш. Говорите за Стария и за Новия Завет, без да знаете, какво означават те. Старият Завет е заветът на стария човек. Новият Завет е заветът на новия човек. Това, което се даде преди две хиляди години от Христа, беше предговор към новото. В Откровението, за пример, се говори за това, което ще стане след хиляди години. Има едно Откровение, в което Бог разкрива Духа си. Той праща велики хора в света, носители на новото, на истинската култура. Вие ще бъдете свидетели на тези времена: ще заминавате от земята, пак ще идвате, но в края на краищата ще се убедите в това, което днес говоря. Новата култура изисква хора с дълбоко, вътрешно разбиране. Те трябва да поставят любовта за основа на своя живот. Физическият и умственият свят, в които хората живеят, са изпреварили духовния и Божествения, вследствие на което любовта е останала назад от хората. Любовта трябва да се проявява в мислите, в чувствата и в постъпките на хората, за да могат правилно да се развиват, да се справят със страданията и противоречията в живота си. Само любовта е в състояние да смекчи човешкото сърце, да уреди обърканите им работи.

Във физическо и в умствено отношение хората са отишли много напред, но в духовно и в Божествено отношение са изостанали назад.

Съвременните хора се намират пред голям изпит, и те трябва да го издържат. За да издържат изпита си, те трябва да дадат ход на Божественото в себе си. Божественото ще укрепи вярата на човека, ще внесе нова мисъл в него. В това отношение човек трябва да бъде носител на новата мисъл в света. Всяка Божествена мисъл е трен, с който трябва да пропътувате света. Знайте, че светът ще се оправи. Дръжте непрекъснато тази мисъл в ума си. Как ще се оправи светът, това е въпрос за учените хора. Учените могат да предскажат, кога и как ще се оправи светът, но предсказанията подразбират знания. Учените могат да предскажат, коя нива, колко жито ще роди, но те трябва да знаят условията, при които житото е посято. Тъкачът може да предскаже, какво платно ще изтъче, но той трябва да знае, какви материали ще му се дадат. Всеки човек може да се научи да тъче, да пише красиво, да свири добре, но работа се иска за това. Да предсказва човек, това е изкуство, наука. Това не е нещо съществено.

Като сте дошли на земята, вие трябва да се запитате, какви трябва да бъдат отношенията ви към Първата Причина и какво е предназначението ви на земята. Да мислите за Бога, за отношенията си към Него, това значи, да мислите и за всички хора. Не мислите ли за Бога, няма да мислите и за хората. Да мислите за Бога и да изпълнявате волята Му, това значи, да бъдете извор, който постоянно блика и далеч разнася водите си; да бъдете въздух, който постоянно се движи; да бъдете слънце, което осветява цялата вселена.

Сега, желая ви да видите себе си в лицето на онзи красив човек и тихо да ви се пошепне: Това си ти.

14. Беседа от Учителя, държана на
1 декември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_12_04 Което става
лекция пред общия окултен клас

КОЕТО СТАВА

Размишление.

Като ученици, вие трябва да имате пред вид известни положения, които ще ви освободят от ред заблуждения. Например, можете ли да наречете млад онзи, който преждевременно остарява? Можете ли да наречете силен онзи, който преждевременно отслабва? Следователно, младият, който остарява, не е млад. Силният, който отслабва, не е силен. Умният, който оглупява, не е умен. Добрият, който губи своите добродетели, не е добър. Значи, човек не трябва да губи онова, което е придобил. Изгуби ли го, отново трябва да го придобие. Това са общи положения, които трябва да държите в ума си, за да се ориентирате в живота. За да бъде ориентиран, човек трябва да се придържа към положенията на абсолютната философия, а не към тия на относителната.

Философията на съвременните хора е относителна. Тя се определя от условията, в които живеят. Когато се качват нагоре, възгледите на някои хора са правилни. Започнат ли да слизат надолу, възгледите им за живота коренно се изменят. Каква философия е тази, която при възлизане има едни възгледи, при слизане — други? Наистина, когато слиза от планина, човек е внимателен, предпазлив, мисли, че се намира пред голяма мъчнотия. Като слезе от наклона, той е доволен, че се е справил с мъчнотията си и е разрешил задачите на своя живот. Той се самозалъгва. Няма да мине много време, и той трябва пак да се качва, да стигне известен връх, дето го очакват по-големи мъчнотии от тия в долината. И заекът, когато се качва нагоре, има една философия за живота, а когато слиза — друга философия, но нито едната, нито другата разрешават задачите му. Ние разглеждаме думите „качване и слизане“ в широк смисъл. Богатият се качва, защото има всичко на разположение: къща, пари, храна, дрехи. Сиромахът слиза, пада и става по пътя, страда, мъчи се, защото се намира в големи лишения. И богатият понякога пъшка под тежестта на товара, който носи, но знае поне, че има всичко, каквото му е нужно. И сиромахът пъшка, но не от тежестта на товар, а от лишения. Богатството и сиромашията са резултат на нещо. Те не са произволни явления. За да съществуват, те имат своите дълбоки причини.

Да бъде човек богат, това не подразбира само материално богатство. Умният, добрият, способният човек също са богати. Невежият, лошият, неспособният пък са сиромаси. Следователно, богатият се намира при по-добри условия от сиромаха. Обаче, и единият, и другият правят усилия.

Богатият прави усилия да се качи на върха, да постигне нещо; сиромахът прави усилия да не падне, да не се удари някъде. Богатият употребява повече време, за да постигне целта си; сиромахът изразходва по-малко време, но външно нищо не придобива. Богатството и сиромашията в природата са две състояния, през които човешкото съзнание непременно трябва да мине. Разумният човек еднакво се учи и от двете състояния. Като забогатява, той събира капитали — материални и духовни. Като осиромашава, той раздава от това, което е придобил на високия връх. Ако не гледа на този въпрос така, човек ще се измъчва, ще протестира и роптае. Докато дойде до дълбоко, философско разглеждане на въпроса за богатството и сиромашията, ученият дава едно обяснение, обикновеният — друго обяснение, но в края на краищата въпросът пак остава неразрешен.

И тъй, богатият се движи по-бавно, сиромахът — по-бързо. Когато една планета се приближава до слънцето, тя се движи по-бързо; когато се отдалечава от слънцето, тя се движи по-бавно. Оттук можем да извадим заключението, че богатият се отдалечава от слънцето, а сиромахът се приближава. Понеже всичко в природата е подложено на постоянни промени, дохожда ден, когато богатият става сиромах, а сиромахът — богат. Всяка смяна в природата, в състоянията на човека се придружава с радост или със скръб. Като започне да осиромашава, човек скърби; като забогатява, той се радва. Който разбира законите на природата, той приема съзнателно и радостите, и скърбите, и се учи от тях. Той знае, че се е уморил, защото е работил. Той знае, че е станал учен, защото е учил. Той знае, че е осиромашал, защото е давал на ближните си. Който не разбира законите на природата и живота, той обяснява нещата по крив път. Той казва, че се е уморил, защото пътят му е бил лош, товарът — тежък, хората — жестоки и т. н. Той казва, че е осиромашал, защото крадци и апаши го ограбили, че болести и нещастия го сполетели. Този човек не познава закона за причини и последствия на нещата, а се спира само върху последствията и търси виновници вън от себе си. След това ще почне да се моли на Бога да му помогне, да придобие всичко, което е изгубил. Разумният човек се моли на Бога преди да заболее, преди да осиромашее, преди да го сполети някакво нещастие. Това не значи, че човек не трябва да се моли и в нещастието си. Като ранят някого, той пак трябва да се моли, да му дойде помощ отвън. Обаче, ако съзнанието на човека е будно, той може да избегне известни нещастия и злини, които могат да му се случат. Не е ли будно съзнанието му, положението може да се влоши, вместо да се подобри.

Съвременните хора не разбират смисъла и значението на молитвата, вследствие на което често се запитват, кога трябва да се моли човек. Моли

се преди да е дошло злото, преди да са те нападнали разбойници, преди да си заболял. Молиш ли се преди нещастието, молитвата ти ще бъде отправена към Бога. Молиш ли се във време на нещастие, молитвата ти ще бъде отправена към хората. Когато разбойници влязат в дома ти, завържат жена ти, децата ти и започнат да грабят, да рушат, ти нямаш време да мислиш за Бога, но ще се молиш на разбойниците, дано се смилят и пощадят живота ти. Няма човек в света, който да не се е молил на разбойници. Те се явяват в различни форми: като болести, нещастия, сиромашия и т. н. Болестта, във вид на разбойник, напада човека, взима всичкото му богатство — мазнини, пари, време, и като го обере, заминава. Болният казва: Слава Богу, че се освободих от болестта. Бог чу молитвата ми и ме освободи. Не, разбойникът те освободи. — Защо? — Защото взе от тебе, каквото му трябваше, и си отиде доволен. Тъй щото, искате ли да не срещате злото, молете се преди да е дошло. Дойде ли, гответе се да му дадете всичко, каквото иска. Като го задоволите, то ще си отиде само. Разумният е предвидлив във всичките си пътища. Той се учи от опитностите на другите хора. Неразумният се учи от своите опитности.

Следователно, когато се намери пред злото, човек трябва да бъде готов да му даде всичко, каквото има в себе си, да го задоволи. Един американски мисионер пътувал през Стара Планина. Разбойници го срещнали, нападнали го и взели всичките му пари. На тръгване те го запитали: Имаш ли още нещо в себе си? — Нищо нямам вече. Като се отдалечил на известно разстояние от тях, той бръкнал в един от джобовете си и намерил часовника си. Веднага се върнал при разбойниците и казал: Ще ме извините, без да искам, аз ви излъгах. Казах ви, че нищо нямам, забравил съм да ви дам часовника си. Ето, вземете и него.

Сега, и на вас казвам: Дойде ли злото в дома ви, бъдете щедри към него. Каквото иска да вземе от вас, не му забранявайте. Ако сте забравили да му дадете часовника си, върнете се от пътя си, за да му дадете и него. Нека вземе, каквото иска, да се задоволи. Щом го задоволите и постъпите честно с него, втори път няма да ви посети. В този смисъл, злото е бирник, който взима от човека всичко онова, което е придобил по нечестен път. Богатство, знание, сила, придобити по нечестен начин, чрез лъжа и насилие, ще ви се отнемат. Като ви обере злото, вие ставате тихи, кротки, каквито сте били първоначално. Докато човек не започне да гледа на живота философски, със спокойствие и вътрешен мир, злото всякога ще го напада. Във всичките си прояви човек трябва да бъде разумен. Дойде ли до своите удове, той трябва да се отнася с тях внимателно, да не ги пресилва. Например, той трябва да се отнася внимателно и грижливо с краката и с ръцете си. Вършат ли добре службата си, той не трябва да ги насилва, но да се вслушва в гласа им, да знае, кога да ги остави да си починат.

И тъй, свърже ли се със своите мозъчни центрове, човек е в състояние да разбира своите удове, да се разговаря с тях. Опасно е, когато човек се подава на злото и го възприема в себе си, както радиото възприема и предава вълните в пространството. Опасно е, когато човек стане приемник или предавател на злото. Като сила, която съществува в природата, злото трябва да минава през човека, без той да се подава на неговото влияние. Подаде ли му се веднъж, той неизбежно ще носи последствията му. Дойде ли злото при тебе, затвори радиото си, да не го чуваш. Злото си служи с дипломатически език. То се разговаря и с хората, и с Бога. На Бога говори по един начин, а на човека — по друг.

Мнозина питат, защо е допуснато злото в света. Злото е допуснато по единствената причина да превъзпита човека. Когато човек се качва на луд кон, злото веднага хваща юздите на коня и го управлява. Започне ли човек да борави с експлозиви, злото веднага ще излезе на пръв план. Употреби ли човек насилие някъде, злото веднага ще дойде при него. Като пострада известно време, човек научава урока си и знае вече, как да се справя със злото, т. е. знае, как да живее. Добрият, разумният човек всякога намира начин да се справя със злото. Когато не може да се справи с известни природни сили, човек е в областта на злото. Някой се оплаква, че една лоша мисъл минала през ума му. Този човек не подозира, че зад тази нечиста, лоша мисъл се крие някаква мощна сила. Всяка лоша мисъл събужда в човека потик да се бори с нея, а това укрепва неговите сили. Той започва да работи върху себе си, с желание да се повдигне, да се освободи от лошите последствия на отрицателното в света.

От хиляди години насам хората се борят с отрицателното в себе си, със злото, но въпреки това, не са го победили. Като се борят известно време със злото, най-после те отстъпват, понеже намират, че може да се живее по-леко, без борба и усилия. Като се провали в борбата, човек казва, че условията били тежки, че животът бил труден и т. н. Например, срещате млад, идеалист човек, който започва търговия. Той казва: Аз няма да бъда като другите търговци, ще работя честно, всякога ще говоря истината. Като започне работата си, една-две години се проявява, както е казал, но щом навлезе по-дълбоко в търговията, полиците и задълженията му се увеличават, и той неусетно изменя на себе си: започва да послъгва, да си служи с интриги. Не, при каквито условия да изпадне, човек трябва да бъде честен, да говори истината. Някои се страхуват да говорят истината, да не се изложат пред хората. Те са прави за себе си. Ако говори човек истината, ще се изложи пред хората, но ако си служи с лъжата, ще се изложи пред Бога. Кое от двете е за предпочитане?! За предпочитане е човек всякога да говори истината.

Съвременният човек иска да бъде учен, богат, силен. Добро е това желание, но човек трябва да си даде отчет, защо иска да бъде богат, учен, силен. Ако подържа това желание в себе си, за да има доброто мнение на хората, той е на крив път. Стане ли богат, учен, силен при това положение, той скоро ще изгуби тия неща. Те не са поставени на здрава основа. Някой обрал един богат човек и с парите, които взел от него, прави добро на бедните. Как мислите, прието ли е доброто на този човек? Тази проява може да се нарече добра дотолкова, доколкото тръбите, през които водата минава, могат да кажат, че са придобили някакво благо от нея. Водата минава и заминава през тръбите, без да им даде нещо от себе си. Единственото нещо, което водата прави за тръбите, е това, че ги чисти. Следователно и апашът, като раздава ограбеното богатство на сиромасите, остава чист. Ако го хванат, не могат да го обвинят в кражба — нищо не намират в него. Той сам нищо не е придобил от богатството си. Истинско добро е това, когато човек може да отдели нещо от себе си — от своя ум, от своето сърдце, от своя собствен труд. Дава ли от това, което е взел от другите, чрез насилие или доброволно, той не прави никакво добро. Следователно, само ония природни сили могат да повдигнат човека, до които той се е домогнал чрез усилие на своята воля и чрез приложение на своите дарби и способности.

Като се натъкват на погрешките си, хората се запитват, какво нещо е доброто, т. е. правият път и какво — злото, т. е. кривият път. Вие знаете от геометрията, че големината на кръга се определя от големината на радиусите, т. е. на правите линии в него. От това гледище, ние казваме: Когато големината на кръга се определя от дължината на неговите радиуси, човек се намира в закона на доброто и се движи в правия път, който му дава възможност да расте и да се развива. Когато дължината на правите линии се определя от големината на кръга, човек се намира в закона на злото, т. е. в ограничителните условия на живота. Следователно, не може ли човек да издържа на външните условия, при които се намира, това показва, че неговите прави линии, т. е. неговите мисли, принципи се ограничават от кръга. Външните условия не се измерват с правите линии, по които човек се движи. Човек сам създава тези линии, а външните условия не зависят от тях. Значи, абсолютното право не се определя от никакви криви линии, от никаква окръжност. Някой казва, че живее по закона на любовта, а в същност не изпълнява волята Божия. Можете ли да кажете, че този човек се движи по прави линии? Както живее човек, такива линии чертае. Ако живее добре, той чертае прави линии. Ако не живее добре, той чертае криви линии.

Като ученици, вие трябва да бъдете внимателни към постъпките си, защото всяка постъпка, добра или лоша, има своите последствия. Лошите

последствия внасят известно изопачаване на човешкия характер, вследствие на което човек греши. За разумните същества погрешките на хората са подобни на сенки, които художникът туря на картините си. Когато сенките не са добре поставени, картината има някакъв дефект. Кой как мине покрай нея, казва, че картината е добра, но има малък дефект, който трябва да се изправи. Разумните същества не се интересуват толкова от художника, колкото от картината и ако той сам не може да я изправи, те му се притичат на номощ. — Не може ли картината да бъде без погрешки? — Докато е на земята, човек не може да бъде съвършен, по простата причина, че земята не може да се осветява едновременно от всички страни. Задачата на земята е да се върти около слънцето и около себе си. Какви са последствията от нейното движение за живота на съществата, които живеят на нея, тя не се интересува. Ако земята измени пътя на своето движение, културата на съвременните хора съвършено ще изчезне. Измени ли разстоянието си от слънцето, животът на земята също ще изчезне.

Същият закон се отнася и до човека. Ако човек се отдалечи от Бога, т. е. ако измени положението и разстоянието, на което е поставен, животът му ще се разруши. Значи, каквото е отношението на земята към слънцето, такова е отношението на човека към Бога. Ако земята се отдалечава от слънцето, и човек се отдалечава от Бога. Ако земята се приближава към слънцето, и човек се приближава към Бога. Вярата в човека е едно от условията да се приближи към слънцето на живота. Близостта на човека до слънцето не се определя от физическото разстояние, но от възможността му да възприема повече слънчева енергия в себе си и правилно да я обработва. Човек може да се излага с часове на действието на слънчевата енергия, без да е придобил нещо. Този човек е подобен на счупена стомна. Каквото налеете в него, всичко изтича навън. За да се ползва от слънчевата енергия, човек трябва да организира мозъка си. Това е задачата на възпитанието. Човешкият мозък представя плоскост, която възприема и отразява слънчевата енергия. Който не може да регулира енергиите на своя мозък, той не може да бъде здрав, нито може да се развива правилно. Този закон се отнася не само до индивида, но и до семейството, до обществото и до народа.

И тъй, за да се приближи до слънцето, т. е. да възприеме неговите енергии, неговите блага, човек трябва да стане духовен, да даде път на Божественото начало в себе си. Това се отнася до отделния индивид, до обществата и до народите. Да бъде човек духовен, това значи, да е свързан с Бога. Свързан ли е с Бога, молитвата му всякога ще бъде чута. Същото се отнася и до народите. Например, когато България се нуждае от пари, тя влиза във връзка с някоя богата държава, като Англия. В този случай връзката на

България с Англия не е нищо друго, освен молитва. България влиза в преговори с Англия, т. е. моли се да и отпусне няколко милионен заем. Англия пък представя ухото на Бога. Той чува молитвата на България и казва на Англия да й отпусне няколко милионен кредит. Някои религиозни казват, че човек не трябва да се моли на хората. Не, ще се молиш на хората, и на добрите, и на лошите. Те са слуховият апарат, чрез който вашата молитва се предава. Като стигне молитвата ви до разумните същества, те веднага запитват Бога, да отговорят ли на дадената молитва, или не. Понякога ви се отговаря, както сте желали; някога отговорът е отрицателен, а често не получавате никакъв отговор. Като не знаете, че отговорът на молитвата ви, отправена към някои хора, е продиктуван от светли, разумни същества, вие се сърдите, наричате ги лоши, жестоки хора. Има случаи, когато вие отправяте молитвата си към някой човек в неблагоприятен момент, когато или инсталацията му за възприемане е повредена, или няма нищо в себе си, което може да ви даде. Вие трябва да бъдете прозорливи, да знаете във всеки даден момент, какво е положението на възприемателя и на предавателя.

Представете си, че двама души отварят бакалници на две различни улици. Единият е напълнил бакалницата си с различни стоки. Каквото пожелаете, всичко ще намерите в неговата бакалница. Вторият купил само два-три артикула, той иска да влага малко, а да печели много. Кой как мине край бакалницата му, отбие се за малко, но както влиза, така излиза, не намира това, което търси. Отбие ли се, обаче, в другата бакалница, всичко намира. Трябва ли вторият бакалин да се сърди на хората, че не го посещават, не отговарят на молитвата му да забогатее по-скоро? За да обърне вниманието на Господа, човек трябва да е напълнил дюкяна си със стока. Само онзи може да напълни дюкяна си със стока, който живее добре, който прилага Божествените закони в живота си. Каквато стока има в себе си — красота, здраве, сила, знание, богатство, човек трябва да я изложи в дюкяна си за продан. Който иска да купи една от тия стоки, той веднага отива в бакалницата, дето са изложени, и започва да прави избор, коя първо да купи. Обаче, влезе ли при втория бакалин, дето стоката е стара, вгорчена, той веднага ще излезе навън и втори път няма да помисли да го посети. Чистота, искреност се иска от всеки човек.

Когато става въпрос за проява на човека, всеки трябва да се прояви така, както е създаден, без никакви преувеличения. Говори ли нещо, той трябва да говори истината, т. е. онова, което сам е видял и чул, и което разбира. Не постъпва ли така, той заблуждава и себе си, и окръжаващите. Ако ученикът излезе на изпит и не говори върху това, което е учил, непременно ще бъде скъсан. Учителят не се интересува от произхода и положението, което ученикът заема в обществото. Учителят иска да знае, доколко

ученикът е учил и как е асимилирал материала. — Ама аз вярвам в Христа, в Бога. — Това не е важно. Всеки човек вярва в нещо, но важно е, доколко неговата вяра се проявява в живота му. Важно е, можеш ли с вярата си да местиш гори. — Едно време имах силна вяра, бях силен, учен човек. — Важно е, какво си днес. Вяра, която се губи, не е истинска. Това, което е ставало в миналото, а днес не става, наричаме илюзии на живота. Това, което някога е ставало, трябва да става и днес. То представя реалността на нещата. — Едно време бях добър, сега не съм добър. Едно време не правех погрешки, сега правя. Според мене, човек има възможност да греши, но има възможност да живее добре, да не греши. Това зависи от усилията, които той прави, както и от будността на неговото съзнание.

Като ученици, вие трябва да правите усилия, да преодолявате спънките, които се изпречват на пътя ви. Без усилия нищо не можете да постигнете. — Ама Бог е милостив, ще ни помогне. — Ученикът не трябва да очаква на Божията милост. Той не трябва да злоупотребява с милостта на Бога. Щом е ученик, човек трябва сам да работи, да разчита на своите сили. Как ще му се помогне отвън, това е друг въпрос. Ако разчита на външна помощ, човек ще остане невежа. Ако разчита на това, че греховете му ще се простят, той ще остане завинаги грешник. Който иска да бъде ученик, той трябва да работи съзнателно върху себе си. За да постигне желанията на своята душа, ученикът трябва да прави това, което не иска. Да прави това, което не иска, и да не прави това, което иска, подразбира изпълнение волята Божия. Който постъпва така, той е поставил своята воля на заден план, а волята Божия — на първо място. Когато човек се откаже от своята воля и изпълнява волята Божия, Бог пък изпълнява неговата воля.

Мнозина се стремят към Христа, искат да живеят като Него. Те, се спират върху силата, която Христос е имал, но не се запитват, как е живял Той, как се е справял с мъчнотиите и противоречията в живота си. По цели нощи Христос се е молил, размишлявал. Той отивал на планината, дето прекарвал в уединение, в пост и молитва. Малцина могат да следват пътя на Христа. Усилия, любов се иска от човека, за да върви в правия път. Право разбиране се иска от човека. Има ли право разбиране за законите на живота и на природата, човек вижда, че между външните, механически закони и вътрешните, т. е. психически, има пълна аналогия. Този човек чете от книгата на природата и се учи от нея. Като пътува всред природата и наблюдава, как канарите издържат на големи бури и ветрове, без да се рушат и събарят, той си казва: Ако канарата може да издържа на бури и ветрове, не мога ли и аз, като нея, да устоявам на противоречия и мъчнотии? Види ли, че някоя канара се е напукала, той си казва: И аз мога да се напукам като нея. Този човек се учи от дърветата, които растат на високо, както и от тия, които изсъхват. Той намира пълна аналогия между

външния, обективен свят, и своя субективен свят и се поучава.

Следователно, човек трябва да се учи от минералите, от растенията, от животните, от хората. Защо едно дърво се развива добре, а друго изсъхва, има причини за това. Ето защо, иска ли да стане учен, богат, силен, човек трябва да работи върху себе си, да придобие това, което желае, и да го приложи, както за свое добро, така и за доброто на своите ближни. Има смисъл човек да бъде учен, но да внася светлина в умовете на хората, а не да ги заблуждава. Има смисъл човек да бъде богат и силен, но да повдига ближните си, а не да ги събаря.

Съвременните религиозни казват: Добре е човек да бъде учен, силен, богат, но той трябва да признава Бога, да обича хората. Какво нещо е обичта? Така, както съвременните хора разбират обичта, тя е особен род търговска сделка: ако даваш нещо, ще получиш; ако нищо не даваш, нищо няма да получиш. Значи, обичта подразбира плащане за свършване на някаква работа. В българския живот има обичай, когато момата се жени, целува ръка на свекъра и мята на рамото му нова риза. Той я целува по челото и дава в ръката й златна монета. Това е особен род обич, в която целувката представя заплата за нещо дадено. Такива са отношенията на бакалина и неговите клиенти. Като отиде на бакалницата, клиентът взима стока и плаща. Докато плащането е редовно, отношенията между търговеца и клиента са правилни. Щом престане плащането, отношенията се развалят, т. е. обичта изчезва. Най-малката лъжа в отношенията на хората е в състояние да ги отдалечи едни от други, да намали обичта им. Така гледат на човека и в невидимия свят. Разумните същества изменят отношенията си към човека за най-малката лъжа, с която той може да си послужи. Казано е в Писанието, че ако праведният се върне в света и сгреши, правдата му няма да се вмени, т. е няма да се спомене. Ако грешникът измени живота си и влезе в правия път, грехът му ще се заличи. Това показва, че животът на човека се определя от началото и от края.

Като се говори за религиозен, за духовен, за учен човек, намирам, че такива хора не съществуват, но съществува религиозно, духовно чувство. Съществува разбиране на учен човек, а не учен. Сам по себе си човек не може да бъде нито религиозен, нито духовен, нито учен, нито добродетелен, но той се ражда с възможности да баде такъв. Впоследствие той става духовен, учен или добродетелен човек. Някой човек е добър, защото е правил усилия да бъде добър. Друг е учен, защото е правил усилия да бъде учен. Обаче, нито духовността, нито учеността, нито добродетелта са присъщи качества на човека. Някой чел един автор, втори, трети, възприел техните теории и възгледи и после минава за учен. Това не е учен човек. Ще дойде ден, когато авторите ще си вземат своите теории.

Какво ще остане от учените хора? За да не изгуби това, което е придобил, човек трябва да плаща. За всичко, което сте придобили, трябва да платите, с лихвите даже.

Сега, като ученици, вие се нуждаете от положителна наука, която може да организира мислите и чувствата ви. Дойдете ли до тази наука, вие ще имате абсолютна мярка за нещата. Ако още не сте придобили тази наука, това не трябва да ви обезсърдчава. Достатъчно е да имате образец, как да работите. Щом искрено се стремите към нея, един ден ще я придобиете. Трябва ли ученикът от първо отделение да се обезсърдчава, че не е в осми клас? Той ще минава от едно отделение в друго, от един клас в друг, докато дойде до университета. Щом свърши университет, ученикът има още да учи и да прилага, докато се усъвършенства. Животът изисква съвършени хора. Мислите ли, че ако отидете на небето със сегашните си знания, ще ви приемат? Влезе ли човек неподготвен в небето, веднага ще му дадат някоя долна служба, която скоро ще го отегчи.

Една баба се молила дълго време да отиде на небето, да поживее малко между възвишените същества, да си почине от тежкия живот на земята. Една вечер тя сънувала, че отишла на небето. Като влязла вътре, първото нещо, което видяла, било една голяма маса, пред която седели 24 старци, с бели, светли дрехи; пред всеки старец имало по една отворена книга. Като я видели, един от тях я запитал: Бабо, защо си дошла тук? — Дойдох да си почина малко, да си поживея свободно, да не мисля за тежкия земен живот. — Знаеш ли да четеш? — Не зная нито да чета, нито да пиша. Когато бях на земята, не исках да уча, виждаше ми се мъчна работа. — Щом е така, ние ще те назначим на служба, да носиш вода. Който дойде между нас, той непременно трябва да работи. Тук не се приемат хора без работа. Като поседяла малко, бабата си казала: По-добре да се върна на земята да уча, че като дойда втори път на небето, да ме назначат на по-висока служба.

Казвам: Много хора, учени и прости, като отидат на небето, ще бъдат назначени на служба, да носят вода. Не е лошо да носи човек вода, но година-две; остане ли с десетки години да носи вода, той ще се отегчи. Ако човек носи вода механически, без да разбира дълбокия смисъл на тази работа, той скоро ще се отегчи. Обаче, разбере ли носенето на вода като символ, той ще се насърдчи. Водата е символ на живота. Като носи вода, човек изучава законите на живота. Истинският живот чисти, мие, разтваря утайки. Следователно, пуснете ли този живот в себе си, той, като водата, ще разтвори утайките, нечистотиите, останали от миналото, и ще ви въведе в новия живот. Утайките в живота представят старите мисли, чувства и възгледи, от които човек трябва да се освободи. Това значи, да

носи човек вода. Това значи, да изучава човек законите на великия живот и да ги прилага.

Сега, пазете се от онези неща, които постоянно ви спъват. Например, често вие говорите много, но не на място; мислите много, но не на място; тревожите се много, но не на място; почивате много, без да имате нужда; спите много, но не лягате на време и не ставате на време; търсите лесния път, но без време; очаквате да станат чудеса в живота ви, без да разбирате законите на природата. В природата чудеса не съществуват. Всяко неразбрано нещо е чудо, а всяко разбрано нещо е естествено. То е постигнато по естествените закони. Непостигнатите неща са чудеса, а постигнатите — естествени резултати, които почиват на разумни природни закони.

Съвременните хора се нуждаят от силна, мощна мисъл. Силната мисъл не се заключава в многото говорене, в тревогите, в отричане на нещата. Каква мисъл има в отричане на живота, на любовта? Не е въпрос човек да отрича нещата, но той трябва да прояви живота, любовта и доброто в себе си. Как трябва да прояви човек доброто и любовта си? Като дойде в дома му някой гладен, уморен пътник, той трябва да стопли вода, да измие краката му. После да му сготви чорбица — да си хапне добре. Най-после да му предложи чисто легло — да си почине. Ако не е доволен от приема, пътникът не е разбрал и оценил доброто. Няма да мине много време, ще го заставят да плати за всичко, което му е дадено. Ако е благодарен, ще го поканят и втори път да ви посети. Неблагодарният е лош човек. Той иска с лъжа да си пробие път в живота. Благодарният е добър човек. Дето отиде, той е добре дошъл. Който лъже, той е длъжен да плати за всичко, което му е дадено. Който говори истината, той получава всичко даром. Следователно, приемат ли ви добре в един дом, благодарете, че сте срещнали добри хора, които изпълняват волята на своя Господар. Никога не пожелавайте да лежите на гърба на добрия човек, да ви носи постоянно със себе си. Благородство се иска от човека. Днес от всички хора се изисква знание, светлина и свобода, да пазят благата, които им се дават, а същевременно правилно и разумно да ги разпределят. Това може да постигне човек чрез Божествената наука, която наричаме „наука на вечно движение“. Тъй щото, когато иска да бъде господар, човек трябва да разполага със знание, да се справя с трудните условия на живота. Няма ли знания и светлина да се ориентира в живота, той ще бъде играчка на условията. Представете си, че един неподготвен човек стане господар на десет умни слуги. Знаете ли, какво ще бъде неговото положение? Той ще се намери в положението на един лист, подхвърлян от вятъра на всички страни. Този господар трябва да бъде съобразителен, да отдаде правото на своите слуги, да ги признае за свои професори, от които да се учи. Те ще

нареждат работите, а той ще се подписва.

Като ученици на Велика Школа, всеки от вас ще бъде поставен в това положение, именно, да управлява десет умни слуги. Ако се справи с положението си, той оправдава службата си — господар. Не може ли да се справи, той ще се натъква на големи противоречия и мъчнотии. Това не значи, че трябва да се откажете от живота. Не, човек трябва да преобрази живота си, както растенията превръщат нечистата материя в елементи, необходими за тяхното развитие, както земните пластове филтрират водата, и както огънят изгаря всичко нечисто, като остава само чистото, вечното. Божествените енергии — вода, въздух, светлина и огън, ще минат през човешкия ум, през човешкото сърдце и през човешката воля, да премахнат всичко непотребно и нечисто и да остане само вечното, чистото, като основа на бъдещия му живот.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват с нас.

15. Лекция от Учителя, държана на
4 декември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_12_06 Психологически разбор на явленията
младежки окултен клас

ПСИХОЛОГИЧЕСКИ РАЗБОР НА ЯВЛЕНИЯТА

Т. м.

Като ученици на обикновените училища, вие сте правили разбор на различни литературни произведения, но не сте правили разбор на явленията в живота. Обаче, като ученици на живота, вие трябва да разглеждате всички житейски явления психологически, да правите вътрешен анализ. Например, какво става с телата, увеличават ли се или се намаляват? Ще кажете, че ако става въпрос за житното зърно, като се посади в земята, то се увеличава. Откъде взема материя за своето увеличаване? Ще кажете, че житното зърно черпи материя от слънцето. Щом е така, слънцето се намалява.

Външно погледнато, процесите стават както ги виждаме, обаче, всъщност, вярно ли е, че житното зърно се увеличава, а слънцето – намалява? – Ако поставите един предмет далеч от вас, как ще ви се види? – Намален. – Какво ще стане със същия предмет, ако вие се приближавате към него или ако той се приближава към вас? – Ще се увеличи. – Всъщност, увеличава ли се или се намалява този предмет? – Нито се увеличава, нито се намалява. Същото можем да кажем и за житното зърно, както и за слънцето: нито житното зърно се увеличава, нито слънцето се намалява. Увеличаването на житното зърно и намаляването на слънцето са привидни явления. Тогава, какво знание е това, което се основава на външни привидности?

Знанията, които съвременните хора имат, трябва да се пресеят, да се отдели от тях същественото от несъщественото, вярното от невярното. Например, често казвате, че човек първоначално расте, а после започва да се смалява. Вярно ли е това? Какво разбирате под думата „растене“? Механическо растене ли е това или съзнателно, психическо? Ако растенето на човека е механически процес, той постоянно би се увеличавал, докато най-после спре. Какво всъщност става с растенето на човека: спира ли или започва да се смалява? Значи, растенето на човека е процес, за който той сам няма ясна представа. Защо? Защото човек не е дошъл още до онази абсолютна, права мисъл, която определя нещата според тяхната действителност.

Представете си, че имате едни везни, които са в равновесие. Ако на едно от блюдата турите една малка тежест, равновесието веднага се нарушава. Едното блюдо тежи повече от другото. Това показва ли, че е станало някакво растене? Ако съберете числата 1 и 2, които нямат вътрешна връзка

помежду си, това събиране е механическо. Обаче, ако тия числа имат вътрешна връзка помежду си, ние казваме, че събирането е органическо. Освен вътрешна връзка, ако имат и разбиране помежду си, събирането е трояко: механическо, органическо и психическо. Ние отиваме в разсъжденията си по-дълбоко, а именно: две величини, които нямат вътрешна връзка помежду си, могат да се съберат механически, но с някаква цел. Механическите процеси крият зад себе си участието на някакво разумно същество. Например, вие виждате на едно място поставени едно кило захар и едно кило пресни смокини. Казвате, че тук има две кила. Вие събирате тези величини, само механически, защото между тях няма съзнателна връзка. Разумният човек, обаче, ще намери някаква цел в събирането на тия величини. Онзи, който ги е купил и оставил на едно място, има за цел да направи нещо от тях. Какво може да направи? Сладко. Значи, от едно кило захар и едно кило смокини става хубаво сладко. Разумният, досетливият човек намира цел и смисъл и в механическите процеси.

Сега, да се върнем към думата „увеличаване“ на материята. Много от съвременните учени нямат ясна представа какво нещо е увеличаване или еволюция на материята. От философско и математическо гледище първичната субстанция, която изпълва пространството, нито се увеличава, нито се намалява. Ако се увеличава, това показва, че й липсва нещо. Тя трябва да черпи материя отнякъде, да си набави това, което й недостига. Оттук излиза, че на вечността може да се придаде нещо. Всъщност, това е невъзможно. Ако пък кажете, че от материята на вечността може да се отнеме нещо, излиза, че тя е ограничена. И това не е вярно. Ако приемем, че вечната материя, т. е. материята на вечността се увеличава и намалява, ще излезе, че Битието е нещо нереално. Това е невъзможно. Защо? Невъзможно е на нереална основа да се градят реални неща. В този смисъл, вечността е реална, защото материята в нея нито се увеличава, нито се намалява. Вие можете да се запитате: Защо трябва да приемем, че материята в природата е неизменна? Защо трябва да приемем, че Битието е реално и абсолютно? Защото всяко друго твърдение вън от това е относително и отрицателно и ще ви изведе на лъжлив път. Докато човек упова на величини, на които може да се придаде нещо или от които може да се отнеме нещо, той няма основа в живота си, той е стъпил на нещо неустойчиво, от което всеки момент може да се измести.

Животът на всеки човек трябва да бъде поставен на реална основа. Застане ли на такава основа, човек има нещо устойчиво, на което разчита във всички случаи на живота си. Не е ли реална основата, на която е стъпил, човек живее в преходните и временни неща. Например, някой човек е неразположен към едного, не мисли добре за него. След време той среща

човека, към когото е неразположен и получава от него една хубава ябълка. Той взема ябълката, разглежда я и в това време си мисли: Този човек не е толкова лош, колкото си представях. Има нещо добро в него. Как е познал това? От ябълката. Значи, този човек е вложил нещо добро в ябълката. Между тези двама души няма вътрешна връзка. Ако бяха свързани вътрешно, те щяха да познават доброто и лошото в себе си без никакъв външен предмет, както в случая, чрез ябълката. За да познаете добротата на човека, не е нужно да получите от него някакъв предмет. Вътрешната връзка между хората сближава и опознава.

Като наблюдавам лицата на съвременните хора, виждам, че каквото и да им се говори, те знаят едно: да искат. Кой каквото няма, иска да му се даде. Ако няма къща, иска къща да му се даде. Ако няма пари, иска пари. Какво ще придобие човек, ако му се даде това, от което се нуждае? Ако е материално, в скоро време ще го изгуби. Обаче, ако получи нещо духовно, той може да го занесе със себе си. Колкото да разказва професорът на котката си за произхода на сиренето, тя нищо не разбира. Тя седи при професора, гледа го в очите, гледа към сиренето и си казва: Каквото и да ми говориш, не те разбирам. Само едно искам от тебе – парче сирене. Даде ли ѝ парче сирене, професорът престава да ѝ говори за произхода на сиренето. Котката изяжда сиренето и отново отива при професора да иска още. Значи, материалната придобивка е временна. Каквото и да дадете на котката, тя ще го изяде и пак ще иска. Тя яде само такива неща, към които има сродство. Дадете ли ѝ парче ябълка, тя ще се приближи към нея, ще я помирише и ще се върне назад. Котката не яде ябълка. Същото се отнася и до човека. И той се стреми към това, към което има известно сродство. С това се обяснява защо различните хора се интересуват от различни неща, били те материални или духовни.

И тъй, като изучавате живота на различните хора, виждате, че те се интересуват от специфични неща. Някой се интересува от музика, друг – от поезия, трети – от художество, четвърти – от наука, философия и т. н. Защо е така? Има причини за това. Защо котката обича сирене, масло и риба, а не обича ябълка? Ще кажете, че между котката и елементите, които ябълката съдържа, няма нужното сродство. Не, котката не яде ябълка, защото не е дошла до това развитие да използва елементите на ябълката. Например, ако дадете една свирка на някое дете, то веднага ще я надуе. Обаче, дадете ли на същото дете някой сложен инструмент, то не може да свири на него. Защо? Не е дорасло още до този инструмент. Тъй щото, когато някой човек не може да се ползва от известни неща, това показва, че или не ги разбира или между него и тях няма сродство. Ако те са по-високи от него, той трябва да се издигне до тях, да ги използва.

Като ученици, вие трябва да си дадете отчет какво разбирате и какво не разбирате. Същевременно, вие трябва да знаете с какви сили разполагате. Знае ли тия две неща, човек има стълб, на който може да уповава. И тогава, на какъвто изпит и да го подложат, той предварително знае може ли да го издържи или не.

Като говорим за придобивки, ние имаме предвид такива, от които човек черпи нещо съществено. Истинска придобивка е онази, която придава нещо към развитието на човека. Като говорим за развитието на човека, ние се натъкваме на думите „еволюция и инволюция". Да еволюира нещо, значи да се развива, да има някаква придобивка. Еволюцията подразбира възлизане, качване нагоре, а инволюцията – слизане надолу. Значи, слизането на човека с празна стомна в кладенеца наричаме инволюция. Възлизането му нагоре, т. е. излизането му от кладенеца с пълна стомна, наричаме еволюция. При еволюцията човек придобива нещо, а при инволюцията дава, докато се изпразни. Какво е придобил този човек при слизането си в кладенеца? Напълнил е стомната си с вода. Не само че не е придобил много, но някои могат да го обвинят в кражба, че е взел част от водата на кладенеца. Ако питат кладенеца, отнето ли е нещо от него, той може да каже, че никой нищо не е взел. Защо? Защото той извира от земята. Следователно, отнетата вода отново се връща. Значи, еволюцията и инволюцията са обратни процеси. Първия наричаме още „процес на пълнене", а втория – „процес на празнене". Може ли да има някаква лъжа в пълненето? Или каква придобивка има в пълненето? Лъжа и кражба има само там, дето е користолюбието. Ако човек се пълни или товари с цел да обогати себе си, там може да става въпрос за лъжа и кражба.

Един апаш срещнал една бедна вдовица, която носела на гърба си чувал с жито. Като се уморила, тя седнала да си почине. Апашът се приближил до чувала, сграбчил го, метнал го на гърба си и се запътил към дома си. Като видяла това, бедната вдовица започнала да плаче, да вика, че житото ѝ откраднали. Веднага ѝ се притекли на помощ. Затичали се хора, стигнали апаша и го запитали: Защо взе житото на бедната жена? – Взех го, за да ѝ помогна. Като видях, че тя изнемогва под неговата тежест, реших да я облекча. Ти си добър човек, казали хората. Всъщност, той не е толкова добър, както се представил. Обаче, за да избегне закона, той си послужил с лъжа. Ако не беше излъгал, щяха да го подведат под отговорност и ще го турят в затвора. При това положение никой не може да го обвини в кражба. Той носи чувала с житото, от време на време си почива, а жената върви след него и вика. Никой не знае, какво е било интимното му намерение. Всички виждат, че носи чувал, потънал е в пот, услужва човекът. Какво е спечелил апашът от тази кражба? Нищо друго, освен лъжата. Лъжата, обаче, не е положителна печалба. Чрез нея той се спасил

от затвора, но временно. Ако днес се е освободил от затвора, все някога ще влезе в него. Който лъже и краде, той е в затвор. Не е важно дали човек външно или вътрешно е ограничен. Важно е да има будно съзнание, да избягва лъжата. За да я избягва, той трябва да я познава. Често тя се скрива така майсторски, че влиза в истината, без да я познаят. Затова някои хора говорят истината, без да подозират, че вътре е скрита лъжата. Други пък говорят лъжа, без да подозират, че вътре е скрита истината.

Представете си, че вдовицата не може да стигне апаша и след известно време си купува нов чувал с жито. Сега вече апашът е свободен и от затвора, и от лъжата. Той продължава да носи чувала с определено намерение да го занесе у дома си. По едно време той се спира да си почине и задрямва. Друг апаш, по-голям майстор от него, сграбчва чувала, туря го на рамото си и тръгва напред. Докато първият апаш се събуди и окопити от съня си, вторият се отдалечил на известно разстояние от него. Първият започва да тича след него, докато го достигне и се хвърля върху чувала, иска да го вземе. – Защо взимаш житото ми? – запитва го вторият. Житото е мое. – Не, житото е мое. И започват двамата да спорят. Вторият прибягва към свидетели, иска да задържи житото за себе си. Той спира няколко пътници, които го срещнали и ги запитва: Какво ще кажете вие, чие е житото – мое или на този, който ме гони? Всички пътници единодушно отговарят: Житото е твое. Ето един случай, когато в истината е скрита лъжата. Тази истина е привидна, относителна. За да не изпаднат в лъжа, те трябваше да кажат: Ние видяхме, че този човек носи чувал с жито, но чие е житото, не знаем. Ако бяха отговорили така, те щяха да бъдат по-близо до истината, отколкото да твърдят с положителност, че житото е негово.

Като знаете верността на относителните неща, вие трябва да внимавате да не изпадате в лъжливи положения. Следователно, натъкнете ли се на известни мисли, чувства и постъпки, търсете техния произход и тогава ги приемайте като свои. И лъжата има свой произход. Като не знаете произхода й, вие често я приемате в себе си и без да искате, носите последствията й. Ако полицията хване апаша за лъжа или кражба, налага му глоба според откраднатата вещ. Глобата може да бъде 500 лв., хиляда, две хиляди лева и повече. Това показва, че лъжата има отрицателна стойност. Ако пък апашът е дал лъжлива клетва, освен глоба, налагат му и друго наказание – затвор. Значи, лъжата се наказва с глоба, с пари и със затвор. Понякога тя се равнява на няколкомесечен или няколкогодишен затвор. Има случаи, когато за лъжа наказват човека с бой, удрят му 25 тояги. Тъй щото, лъжата се измерва с отрицателни числа. Ако лъжата не бъде свързана с отрицателни числа, които да засягат човека, той никога не би могъл да се освободи от нея. Лъжата, кражбата, убийството, насилието, като прояви на злото, се измерват с отрицателни числа.

Не само злото, но и доброто се определя с числа. В този смисъл всяко добро, голямо или малко, се равнява на някакво число. С други думи казано: всяко добро има своя цена, малка или голяма. Наистина, направите ли добро на някого, той веднага търси случай да ви благодари. По какъв и да е начин, чрез пари, чрез някакъв подарък, чрез услуга, той благодари за направеното му добро. Следователно, всяко зло, което хората ви причиняват, се дължи на вашата карма с тях. Всяко добро, което ви правят, се дължи на вашата дихарма с тях. Тъй щото, когато някой човек ви прави добро или се отнася добре с вас, не питайте, защо става това. Някога в миналото вие сте направили добро на този човек и след като ви е търсил стотици години, най-после ви намира. Доволен, че ви е намерил, той бърза да ви благодари, да не ви изпусне. Също така постъпва и онзи, на когото сте направили зло. Той ви търси със стотици години и когато ви намери, постъпва с вас по същия начин, както някога вие сте постъпили с него. Ще кажете, че не помните това нещо. То е друг въпрос. Помните или не помните своите минали животи и отношения с хората, това не значи, че не сте живели много пъти на земята.

Мнозина се оплакват от неуспех в живота си, без да знаят причината за това. Много естествено. Когато бърза да свърши работата си както и да е, човек не може да има успех. Бързата работа е всякога несполучлива. Има смисъл човек да бърза, но когато му е даден срок. Иначе той трябва да работи спокойно, планомерно. Неприятностите, на които човек се натъква, пак се дължат на бързане. За да не преживее нещо неприятно, човек трябва да се спре, да помисли малко и тогава да каже думата си или да пристъпи към работа. Бързането винаги носи след себе си умора. Като се умори, човек става неспособен за работа и дълго време след това трябва да си почива, за да възстанови изгубените си сили. Човек не се уморява, когато върви по законите на природата. Не следва ли нейните закони, той всякога е изложен на умора, на неестествени болезнени състояния. Ще кажете, че като си почива, човек възстановява силите на своя организъм. Важно е как си почива. Има почивка, която не възстановява силите на човека. Истинската почивка подразбира спокойна, трезва мисъл. Като мисли спокойно, право, човек си почива и придобива нови сили.

Съвременните хора мислят много, но въпреки това не си почиват добре, пък и работите им не се нареждат. Защо? Защото мисълта им не е права. Те мислят за дреболиите в живота: за дрехи, за обуща, за дърва през зимата, за служба, за къща и т. н. Това са тревоги, безпокойства, а не права мисъл. Предмет на правата мисъл са възвишените и красиви неща. Щом останете свободни, започнете да мислите, че сте богатски син и обикаляте света с научна цел. Тук отидете, там отидете, докато придобиете нещо

ценно. Представете си, че се записвате в най-съвършения и богат университет в света, при най-добри професори, дето изучавате различни предмети. Като казвам, че трябва да си представяте красиви и приятни неща, същевременно имам предвид да работите, да придобивате знания. Всъщност, не сте ли в най-съвършения университет, при най-добри професори и учители? Животът е най-великият университет, с най-добри професори. Като изучавате природата, не правите ли кръгосветно пътуване? Ще кажете: Така ли е в действителност? Колкото имате право да се съмнявате, толкова имате право да вярвате. То е все едно да третирате въпроса има ли задгробен живот или няма. Докато съм на земята, има земен живот, в който всички вярват. Щом напусна земята, има задгробен живот, защото отивам там.

Вярващият в задгробния живот и невярващият могат да се уподобят на два радиоапарата с различна възприемателна и предавателна способност. Първото радио възприема вълни, които идат от духовния свят, вследствие на което вярва в Бога, както и в задгробния живот. Второто радио възприема само от физическия свят, вследствие на което не вярва в Бога, нито в задгробния живот. Всяко радио говори и пее на свой език. Кой каквото възприема, в това вярва. Двата апарата изхождат от две различни среди.

Тъй щото, не е право да спорят хората върху въпроса има ли задгробен живот, или няма. Когато човек върви в правия път, Бог съществува за него; щом изкриви пътя си, Бог престава да съществува. Докато човек има сполуки, Бог съществува; щом дойдат несполуки в живота му, Бог престава да съществува. Това е криво разбиране на живота. Бог се проявява при всички условия на живот, независимо от това, дали човек е богат или беден, прост или учен, слуга или господар, здрав или болен. Не е право богатият да признава Бога, а сиромахът да го отрича. Богатство, което се придобива и губи, не е истинско. При това, истински богат е онзи, който всякога носи богатството със себе си. Някой богат даде богатството си на своя слуга, да го носи на гърба си, да го пренесе от едно място на друго. Като занесе богатството на господаря си, последният му дава десетина лева, задето го е носил. Докато богатството е било на гърба му, слугата се радвал, минавал за богат човек. Щом свали богатството от гърба си, отново минава за сиромах. Но и богатият, който оставя другите да носят богатството му, не е истински богат. Следователно, богатият трябва да носи богатството в себе си; музикантът трябва да носи музиката в себе си; ученият трябва да носи науката в себе си; здравият трябва да носи здравето в себе си.

Често слушате някои хора да казват: Да събираме бели пари за черни дни,

да си поживеем поне на старини. Значи, те мислят да живеят добре на старини. Това е невъзможно. То е все едно музикантът да мисли, че на стари години ще даде най-добрите си концерти, а певицата да казва, че на стари години ще пее най-добре. Това е невъзможно. Остарелият музикант може да говори за музиката, за своята цигулка, но не може да свири. Остарялата певица може да говори за пеенето, за успеха, който някога е имала, но не може да пее. Всяко нещо се проявява на времето си. И старият музикант, и старата певица могат да пеят и свирят, но ако не са преставали да работят. Човек трябва непрекъснато да работи, да не мисли за старини. Не делете живота си на външен и вътрешен, на младост и старост. Човек трябва да живее и всеки момент да придобива по нещо. Млад ли е или стар, това не е важно. Той трябва да живее съзнателно и да работи постоянно. Един овчар, добър приятел, е за предпочитане, отколкото десет учени, богати хора, които ще ти се изявят в бъдеще като приятели. Овчарят още днес може да ти услужи, когато въображаемите приятели нищо не могат да ти помогнат. Приеми услугата на овчаря, за да не гониш сенките на бъдещите приятели. Това значи, използвай добрите условия на живота още днес и не очаквай на бъдещите.

И тъй, уповавайте на онази реална, съществена мисъл, на която всякога можете да разчитате. Тя представя истинския ви капитал. Уповавате ли на някоя идеална мисъл, която в дадения момент е приложима, вие имате в банката си фиктивен капитал. Ако трябва да си създадете някакви възгледи за живота, спрете се в себе си, в своята душа и оттам извадете онова, което е написано вътре. Не е важно какво са казали и казват писателите по един или друг въпрос. Важно е какво е записано в душата ви. Всеки писател изнася своите субективни възгледи върху живота. Всеки писател описва себе си. В този смисъл субективните възгледи не са меродавни. Друг е въпросът, ако писателят изнася възгледите на великата природа. Обаче, за да изнесе възгледите на природата, той трябва да разбира нейния език. Който разбира езика на великата природа, ще намери в нея образци за всичко, към което човек се стреми. Тя е дала образец за истинския брак, за отношенията между хората и т. н. Следователно, искате ли да живеете добре, следвайте неотклонно законите на великата разумна природа и не се страхувайте от нищо.

Какво разбрахте от това, което говорих днес? Ще кажете, че сте разбрали какво някои неща имат приложение в живота, а други – не; някои неща ви ползват, а други – не. Това, обаче, не трябва да ви обезсърчава. От това, че някои неща са полезни за вас, а други – не, вие не трябва на първите да давате по-голяма цена, отколкото те всъщност имат, а другите да омаловажавате. Вие трябва да разбирате нещата, да мислите право и да цените всяко нещо според неговото вътрешно съдържание и смисъл. Да

мислите право, това значи да сте дошли до новото разбиране на нещата. Новото разбиране внася светлина в човешкия живот. Мнозина се обезсърчават от живота си, от условията, в които се намират и ако разбират астрология, хиромантия, физиогномия, търсят причините за лошите условия в далечното минало, в планетните влияния и т. н. Донякъде това е вярно, обаче, защо и как сте попаднали под едни или други астрологически влияния? Не е достатъчно човек да констатира, че някои планети имат лошо влияние върху него и с това да се освободи от всякаква отговорност. Важно е защо той е попаднал под това влияние. Когато се спира върху последствията на нещата, човек трябва да знае и причините на тия последствия. Като знае причините, той трябва да знае какви методи да приложи, за да се освободи от ония причини, които носят лоши последствия.

Често някои хора са недоволни от себе си, казват, че са лоши. Други пък са доволни от себе си и казват, че са добри. Кога човек е лош и кога – добър? Казвам: Когато кръгът на човека е отвън, а квадратът вътре – човек е лош. И обратно: когато квадратът е вън, а кръгът – вътре, човек е добър. Какво означава това? Квадратът представя физическия, материалния живот, а кръгът – Божествения. Следователно, когато Божественият живот е вътре в човека, а физическият – отвън, по-далеч от него, човек е добър. Когато физическият живот е близо до човека, на първо място, а Божественият – отвън, далеч от него, той е лош. Квадратът представя още лошите условия, а кръгът – добрите. Тъй щото, когато човек е потопен в лошите условия, т. е. когато лошите условия са в него, той минава за лош. Когато добрите условия са в него, а лошите – вън от него, той е добър. Силата на човека седи в доброто, което той носи в себе си. Поставите ли добрия човек при лоши условия, той всякога си остава добър. Той не се мени от условията. Велика, мощна сила е доброто, вследствие на което никаква сила не може да го измени. Някои хора не успяват в живота си, защото не вярват в доброто. Те казват: Не мога да направя това или онова, понеже не е по силите ми. Всичко, което е дадено на човека, е по неговите сили. Ако пилето в яйцето има сила да използва материалите, които са в него и може да се излюпи, защо човек да не може да използва известни материали, сили и условия, за да свърши известна работа? Следователно, направете малки усилия да счупите черупката на яйцето, понеже условията отвън са готови и чакат да се проявите.

И тъй, искате ли да хармонизирате живота си, стремете се към права мисъл, към дълбоко разбиране на нещата. Не мислете, че можете да разрешите всички въпроси. Има въпроси, върху които не можете да разсъждавате. Колкото да мислите върху тях, нищо няма да разберете и разрешите. Например, някой казва: Бог е създал света, но кой е създал

Бога? Да се задава такъв въпрос, това означава пълно неразбиране на нещата. Какъв Господ е този, който е създаден от някого? Бог нито се създава, нито се разрушава. Той е вечен и безграничен. За произхода на Бога не може да се мисли. Който се е опитал да разсъждава върху този въпрос, той е изгубвал съзнанието си. Не само за произхода на Бога не може да се говори, но ако човек се опита да разисква върху своя произход, непременно ще изгуби съзнание и ще заспи. Бог създава нещата, но Него никой не Го е създал. Затова, именно, Той е абсолютно реален. Всяко нещо, което е създадено, е относително реално.

Казвате: Кой е създал житното зърно? Житното зърно съществува благодарение на едно разумно същество, което се грижи за него. Същото се отнася и до човека. – Реално ли е това, което виждаме и което ни обикаля? – Реалното никой не може да ограничи, но може да се провери.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

13. Лекция от Учителя, държана на
6 декември, 1929 г. София – Изгрев.

======
Книги:
 * Психологически разбор върху положенията на нещата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
 48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
 * Психологически разбор на явленията
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_12_08 Да ида да го събудя
неделна беседа

ДА ИДА ДА ГО СЪБУДЯ

„Лазар, нашият приятел, заспа; но да ида да го събудя.
(Йоана 11:11)

„Да го събудя". Това са най-важните думи в целия стих. Че някой е заспал, това е интересно за този, който спи. Обаче, да събудя заспалия, от това аз се интересувам. Който спи, той си почива, забравя дълговете си. Като заспи, човек отива в друга област на живота, там да разреши някои свои въпроси. Че щял да разреши някои въпроси, това е интересно за него. За мене, обаче, е важно неговото събуждане. Само като буден, той може да има отношения към мене.

В света съществува една наука, едно учение, което не е нито за богати, нито за бедни; нито за болни, нито за здрави; нито за любещи, нито за тези, които мразят; нито за безверници, нито за вярващи; нито за лоши, нито за добри; нито за мързеливи, нито за трудолюбиви; нито за доволни, нито за недоволни. Това учение се отнася за онези, които нямат никаква работа. Онези, които имат работа, могат да бъдат само слушатели. Както и да се говори на съвременните хора, те имат своя определена философия, от която не могат да се откажат. Не само хората, но и животните, и растенията имат своя специфична философия и наука, на която служат. Например, при каквито условия да поставите едно растение, то всякога ще се прояви такова, каквото е в действителност. Каквито опити да правите, за да измените естеството на растението, на животното или на човека, няма да получите никакъв резултат. Каквато присадка да турите на някое растение, то временно само ще се измени. Щом се махнат тия условия, растението се проявява пак такова, каквото е било в началото. Временно човек може да подпуши течението на водата, но щом намери някаква пукнатина, тя ще започне да изтича оттам, но вече с по-голяма сила, с по-голямо напрежение. Колкото и да подпушвате водата, т.е. колкото и да я морализирате, привидно тя може да се съгласи с вас, но срещне ли някаква малка пукнатина, тя веднага започва да изтича оттам и да проявява естеството си.

В естеството на човека, както и на всяко живо същество, има нещо неизменно. Някои ще възразят: Как е възможно човек да не се изменя, щом той се подава на възпитание. Възпитанието не е нищо друго, освен изкуство на актьорите. Актьорът може да играе роля на цар, на съдия, на учител, на поет, на майка и на баща, но слезе ли от сцената, той се

проявява като обикновен човек. Ако вникнете в живота на човека, ще видите, че понякога той върши такива работи, които нямат нищо общо с неговия вътрешен живот. Например, като влиза в църква, православният пали свещи, седи благоговейно и минава за благочестив, за набожен човек. Евангелистът чете Библия, пее, моли се, минава за вярващ човек. Католикът коленичи, размишлява, моли се, минава за много предан на Христа. Будистът се моли по свой начин. Ученият пък търси книги, прави ред изследвания и пред всички минава за човек на науката, който, освен от науката, от нищо друго не се интересува. Всеки човек крие в себе си известни дарби и способности; но като излезе вън от тях, той се проявява съвсем различно. Когато православният, евангелистът, католикът излязат от църква и отидат у дома си, те ще питат жена си какво е наготвила. Ако намерят, че е прегорила или пресолила яденето, ще се сърдят, ще викат, ще изкажат недоволството си. А по това, какво е говорил свещеникът, въпрос няма да стане. Ще кажете, че това е всекидневният ред на нещата. – Ами какво представя другото, което човек прави? -

Сега, аз говоря за онези, които са свободни, които са наредили работите си. Само те могат да ме слушат. Само на тях мога да кажа какво представя живота на много от съвременните хора. Животът на тия хора е подобен на модата, на външното облекло. Модно е, например, като умре някой ваш близък, да облечете черни дрехи. Когато умре мъжът, жената се облича с черни дрехи, на главата си туря гъст, черен воал, да покаже на хората, че скърби за мъжа си. Не се минава година, тя започва да поглежда към някой млад човек. Ако я хареса, той започва да се приближава към нея, да ѝ казва, че не може да живее без нея. Вярно ли е, че той не може да живее без нея? – Не е вярно. Това е живот на сцената. Днес той ѝ казва, че умира за нея, а утре ще ѝ каже, че умира от нея. Такъв е животът на сцената. Щом е така, вие не трябва да съдите актьорите. Като гледате играта на актьорите, вие имате думата само за това, дали играят добре или не. Обаче, що се отнася за ролите, които изпълняват, вие нямате право да се произнасяте. Докато е на сцената, актьорът може да играе всякакви роли, достойни и недостойни, заради което не може да бъде съден. Ролите на актьорите могат да се сменят: един актьор играе в една пиеса роля на слуга, а в друга – роля на господар, на цар. От актьора се иска да играе ролята си добре, а каква роля играе, не е важно.

Съвременните хора говорят за добро и за зло, но ако това, което те наричат добро и зло, се пресее, какъв процент ще остане от него? Това, което хората наричат добро и зло, е в зависимост от техните състояния. Болният казва, че животът е лош, защото е болен. Здравият казва точно обратното, че животът е прекрасен. Богатият намира, че заслужава да се живее. Сиромахът пък се оплаква от сиромашията си. Той казва, че животът му е

дотегнал, благодарение на сиромашията. Има случаи в живота, когато сиромашията е за предпочитане пред богатството. Например, когато човек се дави, за предпочитане е да бъде сиромах, да няма никаква раница на гърба си с пари, отколкото да е богат и да потъне на дъното на морето заедно с парите си. Стане ли въпрос за отиване на концерт, да слуша някой виден артист, певец или музикант, човек трябва да бъде богат, за да си купи билет от първо място, да вижда и чува добре. Понеже богатството и сиромашията съществуват като явления в живота, те имат свой дълбок, вътрешен смисъл. Тези явления не могат да се разглеждат вън от техните причини, вследствие на което всички хора не могат да бъдат само богати, нито могат да бъдат само бедни. В живота всякога е имало и ще има и бедни, и богати. Всички хора не могат да бъдат богати, но и всички хора не могат да бъдат сиромаси. Всички хора не могат да бъдат здрави, но не могат да бъдат и болни. Всички хора не могат да бъдат учени, но не могат да бъдат и невежи. Всички хора не могат да се родят изведнъж, но не могат и да умрат изведнъж. Всяко явление става на точно определено за него време. За да дойде до вътрешния смисъл на живота, човек трябва да разполага с високо съзнание.

Какво представя съзнанието на човека? Съзнанието на човека е онова вътрешно начало в него, което определя съдбата му. Каквото е съзнанието на човека, такъв е неговият ум, такова е и неговото сърце. Съзнанието е нещо реално за хората. Те го признават в себе си. Зад съзнанието седи друга, по-възвишена област, върху която се гради Божествената наука. В тази област може да влезе само онзи, който живее според законите на абсолютната любов, мъдрост и истина. Това е една свещена област, в която обикновен човешки крак не може да стъпи. Никое човешко око не би могло да надзърне в тази област. Не само човек, но никой ангел, никой архангел, никое божество не би могло да надзърне в тази свещена област на Битието. Ако едно божество или един ангел надзърне там, той трябва да съблече дрехите, с които е облечен, да се откаже от положението, в което се намира и така да влезе. Какъвто човек да влезе в тази област – богат, сиромах, учен, невежа, праведен, грешен, красив или грозен, той непременно трябва да забрави положението си, в което се намира. Като прекара там известно време, той ще излезе и отново ще се върне между хората, но вече изменен, нов човек. Не е достатъчно да бъде човек красив, но на тази красота трябва да съответства красиво сърце, красив ум, красива душа и красив дух. Това значи истинска красота. Ще каже някой, че е истинолюбив човек, че всякога говори истината. Коя истина говори той: истината на мравките, на пчелите, на растенията или на минералите? Истината може да излиза от устата на различни същества и да се изказва по различни начини.

Същото може да се каже и за различните науки. Много учени говорят за химията, но и растенията я разбират. Някои растения познават химията по-добре от хората. Всички материали от органическия свят, с които хората си служат, са изработени от растенията. Те черпят енергии от земята, обработват ги и складират в себе си като запасна, потенциална енергия, от която хората се ползват. И досега още хората живеят от придобивките на растенията от миналите култури. Растенията на миналите култури не са били като сегашните. Те се отличавали с по-висока култура от тази на сегашните растения. Може да се вижда чудно, как могат растенията да имат култура. Колкото и да се чудите, това е факт. Културата е нещо присъщо на всички живи същества. Дали признавате това или не признавате, нещата не се изменят. Ако някой ви каже, че сте добър, той непременно има предвид да вземе нещо от вас. Наистина, виждате го на другия ден, че иде при вас, иска да му дадете хиляда лева назаем. Ако му дадете, той ще запази доброто мнение за вас. Не му ли дадете, веднага ще измени мнението си. Значи, докато има някаква нужда, човек е готов да се възхищава от този, от когото се надява да получи нещо. Вземе ли това, което му е трябвало, той не се интересува вече от него.

Един петел намерил едно голямо парче сирене и отишъл в гората да търси някое удобно, скрито от погледите дърво, да се качи на него и там да изяде сиренето. Едва се качил на едно дърво, под дървото се спряла една лисица и започнала да се разговаря с петела: Голям хубавеляк си ти! От всички съм чувала за тебе, че си красавец, но и голям певец. Попей ми малко да те чуя! Поласкан от думите на лисицата, петелът отворил уста и започнал да кукурига. Парчето сирене паднало от устата му и лисицата веднага го сграбчила и изяла. Като се видял излъган, петелът се замислил, но нищо не казал. Не се минало много време, лисицата пак видяла петела на същото дърво, с друго парче сирене в устата. Тя пак се опитала да го хвали за красотата му, за хубавия му глас, но петелът мълчал и спокойно си ял парчето сирене. Като го изял, той се обърнал към лисицата със следните думи: Ще ме извиниш, че нищо не отговорих на твоите ласки. От първата опитност, която ми даде, разбрах, че трябва да изям сиренето и после да се разговарям с тебе, пък и да ти попея. – Защо не ми даде поне половината парче сирене? – казала лисицата. – Пропуснах този път. Като минеш трети път край мене, тогава ще помисля да разделя ли сиренето си с тебе или не.

Това са ред разсъждения, от които можем да дойдем до заключение, че и петелът е прав, и лисицата е права. И петелът носи чуждо сирене. Той е задигнал сиренето отнякъде, не го е направил сам. Човек прави сирене. Навярно петелът е задигнал сиренето от господаря си. Господарят му е купил сирене, турил го на масата, а петелът подскочил, взел едно парче и тръгнал в гората да търси удобно място да го изяде, без да го смущава

някой. Може да се предположи, че някое дете, като яло сирене, подхвърлило настрана едно парче, от което петелът се възползвал да го грабне и изяде. Понеже е горд и тщеславен, петелът не е очаквал някое дете да му подхвърли парче сирене, но сам си е взел от масата на господаря. Това е едно от качествата на тщеславието. При какъвто учител и да се учи, тщеславният няма да признае, че се е учил при някого. Той ще каже, че каквото знание е придобил, всичко се дължи на неговата глава. Горделивият пък ще каже, че е употребил много труд, правил е големи усилия, за да постигне това, което днес има. Тщеславният говори много, горделивият – малко или почти никак. Тщеславието и гордостта лежат на противоположните ъгли на квадрата. Ако обикалят квадрата, т.е. ако се движат по страните му, те ще се намерят в противоречие. За да излязат от това противоречие, те трябва да вървят по диагоналите в квадрата. Правият път в квадрата са неговите диагонали. Движи ли се човек по ъглите на квадрата, той неизбежно ще мине през всички анормални състояния, от които хората страдат. Ъглите на квадрата са ония четири точки, в които деятелността е най-силна. Следователно, който се движи по тия четири точки, той непременно ще пострада. Човек трябва да бъде голям герой, за да може, като върви по тия точки, да избегне страданията. Диагоналите на квадрата представят вътрешните точки на живота. Който разбира живота, само той може да върви безопасно по неговите диагонали, т.е. по вътрешните му пътища.

И тъй, иска ли да избегне страданията и нещастията, човек трябва да върви по вътрешните пътища на живота, а не по външните. Когато се казва, че човек не трябва да върви по чужд ум, това значи, да не ходи по ъглите и по страните на квадрата. Това не значи, че квадратът носи нещастия в света, но човек трябва да знае по кои пътища на квадрата да върви. Квадратът представя дома. Върхът Д представя бащата, а противоположният връх С представя сина. Върхът В. е майката, а противоположният на нея връх Д. – дъщерята. Бащата обича повече сина, а майката – дъщерята. За тяхната обич има ред причини. Това не е никаква слабост, нито някакво временно увлечение. Синът е заслужил любовта на баща си, а дъщерята – любовта на майка си. Пътят, по който бащата се движи към сина си, и майката – към дъщеря си, са диагоналите в квадрата. Рече ли бащата да се движи по ъглите на квадрата, за да отиде до сина си, ще се създаде голям спор, ще изникнат големи недоразумения. Това показва, че бащата, както и останалите членове на дома, не разбират вътрешните закони на живота, вследствие на което нарушават хармонията в техните отношения. Мъжът и жената, братята и сестрите трябва да живеят в хармония. Обаче, тази хармония не се създава сега. Тя съществува в самата природа. От нас се иска само да спазваме тази хармония. В природата съществуват ред правила, методи и закони, които човек трябва да прилага. Прилага ли ги

както трябва, той ще живее хармонично.

Сега, аз говоря за онези, които нямат работа, които искат да бъдат ученици. Искате ли да бъдете ученици, вие трябва да се обърнете към природата, да следвате нейните методи и закони, защото тя има дълъг живот, като вечността, правила е много опити, вследствие на което разполага с положително, истинско знание. Хиляди години е работила природата, докато създаде световете, които виждаме днес. За да създаде човека, природата е мислила хиляди години. Тя предварително е мислила при какви условия да постави човека, какви чувства и мисли да вложи в него, как да ги съчетае, за да може правилно да се развива той. Условията, при които човек днес се развива, са най-добрите. По-добри от тях не можем да си представим. Следователно, прилагате ли природните закони и методи в живота си, ще видите, че, ако в началото имате някакво малко препятствие, на края непременно ще имате печалби. Всички природни закони дават добри резултати. В това няма никакво изключение. Резултатите на човешките методи са точно обратни: в началото са добри, а на края лоши. Като проследите човешката история, ще видите, че всички човешки методи са свършили със загуба. Някой казва, че ще се труди да стане добър. – Не, доброто не се създава по този начин. Преди всичко, човек не може да създаде доброто. Друг пък казва, че ще работи, докато намери правия път. – И път не се намира така. Ако мисли по този начин, човек ще влезе в противоречие с основните начала на живота.

Съвременните хора се натъкват на страдания и на изпитания именно по тази причина, че не мислят право. Една млада, красива англичанка, свършила по медицина и се специализирала по хирургия и нервните болести, се оженила за млад и много богат търговец. Това пише един млад английски писател. Преди да се ожени, тя казвала на своя възлюбен, че иска само едно нещо от него: да не ѝ пречи да практикува специалността си. Той обещал, че няма да ѝ пречи в работата. Те се оженили и в първо време живяли добре. Обаче, като я виждал замислена, той всякога я питал за причината на нейната замисленост. Тя му казвала, че причината на това се дължи на сериозните случаи, които срещала в практиката си. Един ден тя му разправила, че била повикана при един болен, който паднал лошо и счупил двата си крака. Положението било сериозно, но тя могла да намести счупените кости. След този случай тя разказала на мъжа си, че я викали в дома на един млад лорд, който, в едно състезание на кон, паднал от коня си и разбил главата си. Мъжът ѝ слушал и изпитвал някакво вътрешно спокойствие, че случаите, при които я викали, били много сериозни, вследствие на което болният не могъл да спре вниманието си върху неговата млада и красива жена. Същевременно, като търговец, той се интересувал дали добре плащали на жена му. Обаче, той грижливо криел

и едната, и другата мисъл, не се изказвал пред жена си. Един ден тя се върнала от работа много весела, разположена духом. Мъжът ѝ веднага я запитал: Защо днес си толкова весела? – Викаха ме при един млад, богатски син, който се драснал леко по ръката. Родителите му се страхували да не стане някаква инфекция, та ме викаха да го превържа. – Чудна работа! Може ли само за едно одраскване да безпокоят лекаря? Щом е за толкова малка работа, може и да не ти платят. Казваш, че момъкът бил красив. Как те поглеждаше, като го превързваше? – С благодарност. – Слушай, аз не одобрявам това нещо. Ако е да помагаш на хората, ходи при такива, които са счупили краката си, главата си или ръцете си, но тъй, някой млад, красив момък се слабо одраскал, няма защо да го превързваш. Ходи при болни от 50 годишна възраст нагоре. Що се отнася до млади хора, от 20–30–50 години, ти остави други лекари да ги превързват. Младите са опасни, те искат да те изпитват.

Какви чувства ръководят този търговец: чувства на добър, истински приятел или чувства на детектив, на следовател? Той върви подир жена си, следи я, разпитва я, иска да знае от какви чувства се ръководи тя в работата си: състрадание към болните или някакви симпатии, лични разположения към тях. Той се явява пред нея като авторитет и иска да ѝ се наложи. Много от съвременните хора искат да живеят чист, праведен живот, но за такъв живот се иска висок морал. Какъв е моралът на тия хора? Коя е абсолютната мярка за чист, праведен, морален живот? Каквото и да говорят за чистота, за добродетели, за правда, съвременните хора нямат още абсолютната им мярка. Те разполагат с относителна мярка за тия неща. Искат ли да постигнат нещо, те трябва да приложат абсолютната мярка на морала, на доброто, на правдата в света. Правдив човек е онзи, който не накърнява чуждите интереси нито на йота. Той е готов от него да замине, но не и от другите. Той е готов да отстъпи първото място на другите, а сам да заеме последното място. Така постъпва майката. Тя дава възможност първо децата да се нахранят, а после мисли за себе си. Който не прилага тази мярка в живота си, той не познава правдата, не може да се нарече правдив човек. Правдата е абсолютен закон, който никога не се мени. Мени ли се, ние имаме относителна правда. Няма сила в света, която може да изопачи правдата. Правдата е вътрешен закон, който съществува в самия човек. Правдата се налага отвътре, а не отвън. Същото се отнася до всички добродетели. Човек трябва да се ползва от своите добродетели, както и от добродетелите на своите ближни, без да се запитва какво крият тия добродетели в себе си. Искате ли да посрещнете слънцето, излезте срещу него и чакайте го да изгрее, без да питате какви тайни крие в себе си. Стремете се да възприемете това, което слънцето носи в себе си, без да разисквате върху въпроса какво носи. Когато отивате на планината, бъдете будни, да получите това, което тя е определила за вас. От хиляди години

насам природата е определила за всеки човек по нещо и той трябва да го получи точно на време. Умният човек знае това и гледа да не пропусне момента. Глупавият, обаче, чука от врата на врата, дано получи нещо, но по този начин той изпуща благоприятните моменти.

„Да ида да го събудя". Кого е събудил Христос? – Лазар. Лазар заспал и Христос отишъл да го събуди. Това е станало преди две хиляди години. Обаче, и днес, две хиляди години след Христа, хората още спят. Когато се говори истината, хората още не могат да я разберат, не искат да я приемат, докато не се убедят напълно дали е съгласна със сегашните религии, със сегашния строй на държавите, със сегашните научни теории и т.н. Когато природата или Бог говори на човека, Той не взима предвид ничие мнение: нито на държавите, нито на обществата, нито на учените хора. Когато истината се изявява, тя не взима под внимание мнението на хората. Дъждът ли трябва да бъде в съгласие с дърветата или дърветата с дъжда? Светлината ли трябва да бъде в съгласие с растенията, или растенията със светлината?

Сега, това не значи, че човек трябва да изпадне в друга крайност, да не се интересува нито от религията, нито от науката, нито от държавите и обществата. Ние се интересуваме от всичко, защото човек е взел участие в създаване на религията, науката, държавите, обществата и т.н. Следователно, няма човек в света, който да не е отговорен и за доброто, и за злото, което среща в живота. Веднъж взел участие в създаване на различните институти и учреждения, човек носи вече известна отговорност. Ще кажете, че нещата са създадени сами по себе си, без участието на някаква разумна сила. – Не е така. Зад всяко проявено нещо се крие някаква разумна сила. Даже и яйцето, което кокошката снася, не се е създало само по себе си. Хиляди години е работила кокошката, докато създаде яйцето. Мнозина искат всяко нещо да им се докаже. Това е невъзможно. Обаче, ако изучавате окултните теории, ще видите, че окултистите поддържат идеята, какво първоначално светът е бил затворен в черупката на яйце, което впоследствие се пукнало и светът се създал. Сега се задават въпросите: Кой снесе това яйце? Кой го разчупи? Как е могъл целият свят да се скрие в това малко яйце? Както и да се отговори на тия въпроси, истината пак ще остане скрита. Тези въпроси се решават по дух, а не по буква. Под думата „яйце" се разбират съвършените условия, при които животът може да се прояви и развива. „Да ида да го събудя". Значи, човек трябва да се събуди навреме, но трябва да има някой, който да го събуди. Не е безразлично кой ще ви събуди. Ако ви събуди някой глупав човек, през целия ден ще вършите глупости, ще мязате на този, който ви е събудил. Един богат американец, търговец в Ню Йорк, обичал да работи вечер късно, вследствие на което не могъл да става рано и всякога

закъснявал за работа. За да става рано, той си купувал различни будилници с електрически звънци. Обаче, като започвал будилникът да дрънка, той го хващал с едната си ръка и го изхвърлял през прозореца, да не му пречи да спи. Като не могъл сам да си помогне, той помолил слугата си да го събужда сутрин. Когато слугата отивал да го събуди, той бързо ставал, извеждал го навън и отново лягал да спи. И това не помогнало. Обаче, случило се, че новият му слуга бил млад, едър, здрав човек. Един ден търговецът му казал: Ти ще бъдеш последният, на когото ще разчитам да ме събужда сутрин рано, да не закъснявам за работа. За тази цел ще направим следния договор: ако успееш да ме събудиш, ще ти дам възнаграждение десет долара. Ако не успееш, ти ще ми дадеш десет долара. Съгласен ли си? – Съгласен съм. Рано сутринта слугата отишъл да събуди господаря си. Последният веднага скочил от леглото си и се отправил към слугата, с намерение да го изпъди вън. Слугата се засилил и ударил няколко юмрука по гърба на господаря си и тръгнал да си излиза. – Как смееш да ме биеш? – Договор сме сключили за това. Като чул тия думи от слугата си, търговецът дошъл на себе си и не се върнал отново да спи, но се облякъл и тръгнал на работа. – Чакай, нали се условихме, че ако те събудя, ще ми дадеш десет долара. Господарят извадил от кесията си десет долара, които дал на слугата си и отишъл на работа. Като вървял из пътя, той си мислел: Чудна работа! Какви средства не употребявах да ставам рано, но все не успявах. Различни будилници купувах, слуги един от друг по-добри, по-надеждни, пазарувах, но никой не успя да ме буди. Най-после трябваше да дойде този здравеняк, да ме набие, но да ме събуди. Какво се случило този ден на търговеца? Той спечелил сто хиляди долара. Като се върнал у дома си, слугата го запитал: Господарю, искаш ли и утре да те събудя рано? – Искам пак да ме събудиш. Не зная защо става така, но има нещо в мене, не мога да ставам сутрин рано. – Лесна работа, аз мога да се справя с такива хора. Аз имам един добър метод, ще го приложа върху тебе. Надявам се, че ще имам добър резултат. – Бъди по-внимателен, не трябва да ме биеш, както направи вчера. – Бъди спокоен, този път няма да има бой. Рано сутринта слугата влязъл в стаята на господаря си, дигнал юргана му, поразтърсил го малко и го залял с една кана студена вода. Господарят му скочил от леглото си, облякъл се и на време отишъл на работа. Слугата приложил този метод няколко пъти наред, докато господарят му се освободил от недостатъка си да спи късно сутрин. Достатъчно било господарят да види слугата си в стаята, за да стане веднага от леглото си, да се измие, облече и да отиде на работа.

Съвременните хора се нуждаят от такъв слуга, който може да влезе в стаята им, да ги събуди и да им покаже как трябва да живеят. В първо време лицата на хората ще бъдат одраскани при борбата със слугата, но поне ще научат нещо от него. Той ще им каже истината. Онзи, който може да

говори истината, е умен човек. Следователно, само умният може да събужда заспалите и да им покаже как трябва да живеят. Който е разбрал истината, той е придобил онова богатство и щастие, към което душата му се стреми. Няма човек в света, който да не се стреми към истинската наука, към богатство и щастие, към красота.

Христос казва: „Да ида да го събудя". Кой човек може да ви събуди? – Който ви обича. Христос обичаше Марта, Мария и брат им Лазар. Марта, Мария и Лазар представят ума, сърцето и волята на човека. Тези три принципа, съединени в едно, представят човека. Следователно, когато умът, сърцето и волята на човека работят едновременно, той може да бъде събуден. Когато се казва, че Христос отиде да събуди Лазар, имаме пред вид съвършения човек. Само съвършеният човек може да събужда заспалите. Само богатият, само онзи, който е завършил развитието си, може да събужда спящите души. Той всякога върши волята Божия и се радва, че я изпълнил, без да очаква някакво възнаграждение за онова, което е направил. Само съвършеният човек работи напълно безкористно. Докато достигне съвършенство, човек всякога ще постъпва користно. Съвършеният не прави нито зло, нито добро. Той е сърботник на Бога, т.е. той работи съгласно великите закони на природата, на Битието. Несъвършеният, обаче, прави и добро, и зло и по този начин греши. Но като греши, той има възможност да се изправя.

И тъй, когато говорим за законите на разумната природа, ние разбираме разумните същества, които са завършили своето развитие. Тези възвишени, разумни същества се отличават от ангелите и архангелите по това, че никога не пътуват. Те стоят на едно място и помагат на страдащите души. На земята те не слизат, понеже добре познават земния живот. Достатъчно е да възприемат най-слабия зов на някоя страдаща душа за помощ, за да й се притекат веднага. Те изпращат някой ангел на земята, да помогне на душата, която вика за помощ. Като не разбират и не познават тия същества, хората мислят, че, за да омилостивят Бога да им помогне в страданията, трябва да бъдат или много близко до Него, или дълго време да викат. Щом мислят така, те сами се ограничават. Тяхната идея за Бога е много ограничена и повърхностна. Какъв Бог е този, към когото трябва да се вика много, за да се умилостиви? Казано е в Писанието, че без вяра не може да се угоди на Бога. Това значи: докато човек не обработи туй, което му е дадено, не може да получи никакво благо, никакво благословение. Това е закон. Светът да се обърне с главата надолу, този закон няма да се измени. Хиляди години могат да се минат, хиляди молитви да отправи човек към Бога, отговорът ще бъде „ни глас, ни услишание". Ако хората днес се оплакват, че са нещастни, това се дължи на факта, че те не са обработили, т.е. не са използвали първото благословение, което са

получили. Днес се проповядва на хората покаяние. – За какво ще се покайват? Човек не трябва да се покайва, но трябва да работи, да реши задачата, която му е дадена от хиляди години насам, която той все отлага. Време е вече да се реши тази задача без никакво отлагане. Щом реши задачата си, човек ще изправи живота си и ще получи ново благо. Новото благо е новата светлина, която ще освети пътя му, ще му покаже накъде трябва да върви, за да бъде щастлив.

Това, което днес говоря, не се отнася до вас, но до онези, които нямат работа. Които имат работа, те ще гледат, ще слушат и ще мълчат. Когато на сцената се извършва престъпление, трябва ли публиката да скочи на крак и да се хвърли върху онзи, който убива? Публиката гледа само какво става на сцената и като се свърши действието, тя ръкопляска на актьорите, че добре са изиграли ролите си. За да престанат да вършат престъпления, хората трябва да се събудят. Всички престъпления, всички неразумни работи, които хората вършат, стават все в спящо състояние. Причината за спешното състояние на хората се дължи на гъстата материя, в която са вплетени. Тази материя им пречи да мислят правилно. Значи, когато убива, когато върши престъпления, човек е в сънно състояние. Съвършените хора, обаче, никога не спят. Когато слезе на земята, съвършеният човек се представя, че спи. За него сънят е пак будно състояние. Чрез съня той се свързва със съзнанието на спящите хора, за да разбере как живеят.

„Да ида да го събудя". Значи, Лазар бил заспал, затова трябвало Христос да отиде да го събуди. Това показва, че човек може да спи, но не непробудно. Човек може да е мъртъв, без да е умрял. Христос казва: „Имам власт да положа душата си, имам власт да я взема". Това значи: Имам власт да живея, имам власт и да умра. Така може да каже само онзи, който е господар на положението си. От примера за събуждането на Лазар виждаме, че всеки човек трябва вътрешно да се събуди. Това събуждане трябва да стане тихо, незабелязано, да не произведе никаква вътрешна тревога в човека. Събуди ли се веднъж, в каквото положение и да е, на каквато работа и да е, човек всякога ще се проявява като отличен работник. Всяка работа, свършена както трябва, носи вътрешно доволство, вътрешна сила за човека. Това доволство, тази сила, именно, представят неговата заплата. Какъвто е човек вътрешно, такъв е и външно. Вътрешният живот определя успеха на човека. Успехът му се дължи на неговия минал живот. Следователно, нищо не се дава на човека даром. Всяко благо, с което човек разполага, му е дадено от Бога заради готовността му всеки момент да изпълнява волята Божия. Някой има силна вяра. Как ще използва той вярата си? Вярата е дадена на човека като метод, да го научи как да работи.

Днес всички хора се запитват: Как ще подобрим живота си? Как ще се справим с трудните икономически условия? Как ще се справим с болестите? Мнозина казват, че животът ще се оправи, болестите ще изчезнат, когато се подобрят икономическите условия и т.н. Това се отнася до богатите, но какво ще кажат сиромасите, какво ще кажат ония, които нямат вяра? Има една наука, една философия, която е в състояние да помогне на всички хора, при каквито условия и да се намират. Тази наука се отнася за богати и за сиромаси, за учени и за прости, които се стремят към истината. Веднъж завинаги те трябва да ликвидират със стария живот и да влязат в новия. Животът учи човека. Той му показва законите, на които трябва да служи.

През време ни Балканската война, един българин, учител в Казанлък, попаднал в неприятелски ръце. Неприятелят избил много българи, войници и офицери, но по някаква щастлива случайност, този учител могъл да избяга от неприятелския куршум и се скрил в една пещера, дето прекарал цели три дена без троха хляб и без капка вода. По идеи той бил анархист и не вярвал в Бога. Като огладнял много, той започнал да мисли какво да прави. Да излезе вън от пещерата, ще се изложи на неприятелските куршуми. Да остане в пещерата, рискува да умре от глад. Най-после му дошла на ума една светла идея. Той си казал: Защо ставам толкова фанатик? Защо да не се помоля на Бога, да ми помогне по някакъв начин? Ще направя опит, може да ми се чуе молитвата. Много хора вярват в Бога. Нека и аз опитам този Бог. Той се обърнал към Бога с думите: Господи, когато бях малък, слушах от родителите и от учителите си, че Ти си ни създал и се грижиш за нас. Дали е вярно това, не зная, но така е писано. Аз искам да направя един малък опит, да проверя истинността на тези думи. Животът ми е изложен на явна опасност. От една страна съм заплашен от неприятелски куршум, а от друга – глад ме мъчи. Помогни ми да се върна в отечеството си жив и здрав. Ако се върна в родния си край, ще проповядвам името Ти, както досега свободно съм проповядвал своите идеи. Като изказал тези думи, той се вглъбил в себе си тих и спокоен и останал да чака отговор на молитвата си. Не се минало половин час, той видял една костна жаба, с парче хляб в устата си, се отправя точно към входа на пещерата. Щом стигнала до входа, тя оставила хляба на земята и се върнала назад. Той взел хляба, изял го и по този начин уталожил глада си. Като укрепил силите си, той могъл да се добере до границата, дето били българските постове и с тях заедно се върнал в отечеството си. Тук той започнал да разправя на близките си, както и на своите ученици, как повярвал в Бога. Той им казвал: Много философски книги четох, много проповеди слушах, но никоя от тях не можа да ме убеди в съществуването на Бога. Обаче, една костна жаба можа да ме убеди в съществуването Му. Това, което видни философи не можаха да направят,

костната жаба го направи. Тя ми доказа, че има Един в света, Който се грижи за всички хора, за всички живи същества.

Сега, аз не искам да ви накарам да вярвате като този учител, но казвам: Когато се намерите в някакво изключително положение в живота си, направете и вие този опит да се уверите в съществуването на една Разумна сила, която регулира всички неща. Ще дойде ден, когато всеки човек ще се намери в някакво трудно, безизходно положение. В този момент, именно, той трябва да се обърне към Бога, да направи един опит, да види съществува ли Той или не съществува. Трудните моменти в живота на човека имат за цел да събудят съзнанието му. Ако съзнанието му се събуди, той е спечелил нещо изключително.

Няма по-велико нещо за сина от това, да зърне отдалеч баща си, когото с години очаква. Няма по-велико нещо за дъщерята отдалеч да зърне майка си, която от години очаква. Няма по-велико нещо за човека отдалеч да зърне приятеля си на младини, когото от години очаква. Няма по-велико нещо за вярващия от това, да зърне отдалеч Великото Начало на живота, от Което светлината произтича. Да видиш източника, от който си излязъл, това значи според поета, да видиш възлюбения на своята душа. Това значи събуждане. Види ли това място, човек вече не е странник, не е пришълец на земята. Той не се смущава вече от дребнавостите на живота. Той се е осигурил, не мисли вече какво ще яде и ще пие. Той ще бъде извор, който ще блика, надалеч ще струи, ще полива цветя, треви и дървета, ще уталожва жаждата на всички отрудени пътници.

„Да ида да го събудя". Това събуждане се отнася не само до Лазар, но до всички души. Днес всички хора живеят в изключителна епоха, която ще се ознаменува с пробуждане на човешката душа. Това пробуждане няма да стане нито в горите, нито в манастирите, както някога е било, но при условие, да служи човек на Бога в дух и истина. Едно място има, дето човек може да намери своя възлюбен. Хората търсят своя възлюбен навсякъде, но не го намират. Те не знаят, къде, именно, да го търсят. Човек може да намери своя възлюбен, т.е. истината, само тогава, когато дойде до положение да събуди заспалия Лазар в себе си.

Днес ви говоря за събуждането, защото виждам, че Христос се е запътил към мнозина от вас да ви събужда. Това се отнася за онези, които не са събудени, но не и за събудените. Обаче, събуждането не става само веднъж. Събуждането е непрекъснат процес. Учението е също така непрекъснат процес. Ако не всеки час, поне всеки ден човек трябва да се събужда. Има хора, които трябва много пъти да ги събуждат, за да се събудят. Ако при десетократно будене не се събудят, оставят ги да спят, колкото искат.

„Да ида да го събудя". Христос отива при всички души да ги събуди. При някои Христос иде за пръв път; при други – за втори път; при трети – трети път. Най-опасното събуждане е, когато Христос дойде за четвърти път. Мине ли четвъртото събуждане, по-нататък работите се нареждат добре. Четвъртото събуждане е подобно на положението на жена, която ражда. Ако роди благополучно, добре ще бъде и за нея, и за детето. Не роди ли благополучно, и тя, и детето отиват за онзи свят. Докато детето се роди, страданията са големи. Щом се роди, скръбта се превръща в радост.

И тъй, събуждането на човешката душа подразбира срещата й с нейния възлюбен. Да срещне човек възлюбения си, това значи да осмисли живота си: да се чувства доволен и щастлив, че е господар на положението си. Той не е играчка вече на морските вълни, както никога е бил. Сега той плува по вълните на морето тихо и спокойно, от нищо не смущаван. Той знае, че параходът, на който се е качил, е здрав и сигурно ще го изведе на пристанището. Щом стигне на пристанището, ще влезе в обетованата земя, дето с нетърпение го очакват приятелите му, да го посрещнат.

Сега и на вас казвам: Параходът пристига на пристанището. Приятелите ви идат да ви посрещнат, всички заедно ще влезете в обетованата земя. Обетованата земя, това е раят за човешката душа.

„Да ида да го събудя". Желая ви и вас да събуди Христос. Като се събудите, желая ви да бъдете радостни и весели и така да ви посрещнат вашите приятели.

15. Беседа от Учителя, държана на
8 декември, 1929 г. София. – Изгрев.

1929_12_11 Обхода и проява
лекция пред общия окултен клас

ОБХОДА И ПРОЯВА

Т. м

Чете се резюме върху темата: „Смени в природата“.

Днес всички хора говорят за „обхода и проява“. Между тези понятия има известно съотношение, известна връзка. Всеки си служи с тези понятия, но малцина разбират тяхното съдържание и вътрешен смисъл. Също така всеки ученик знае, какво нещо е кръгът, но запитат ли го, какво представя кръгът в живота, нищо не може да каже. Представете си, че хиляди души живеят в един кръг и всички имат еднакво отношение към центъра. Какво ще постигнат при тия отношения? Като живеят заедно, всички искат да пият вода, да ядат, да спят, да се разговарят помежду си и т. н. Какъв смисъл имат тия прояви на хората? Ще кажете, че животът изисква от човека да пие вода, да яде, да спи, да става, да се разговаря. Какво се придобива след всичко това? Така изявен, животът на тия хора е механически. Това показва, че животът в кръга не е още съвършен. Ако животът в топката, в кръга, в сферата е идеален, завършен, човек би трябвало да има сферична форма. В същност, човек не е сферичен.

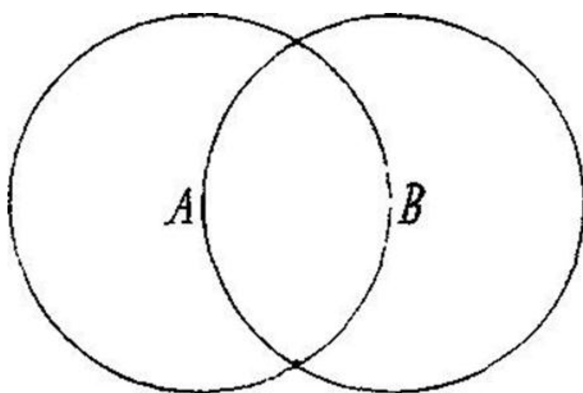

фиг. 1.

Да допуснем, че два кръга А и В (фиг. 1) имат такова отношение помежду си, че всеки един от тях минава през центъра на другия. При това положение, животът в кръга се изменя, понеже се образува елипса. Колкото разстоянието АВ става по-голямо, толкова повече кръговете се сплескват, а елипсата — удължава. Сплескването на кръговете може да се продължи дотогава, докато се превърнат в права линия. Промените, които стават с кръговете, са прояви, които стават в самата природа. За да бъдат разбрани, тия прояви трябва да се преведат към общ знаменател на разумността. Само по този начин човек ще разбере, че между всички

прояви на природата съществува вътрешна зависимост. Човек може да се ползва от тази връзка на проявите в природата дотолкова, доколкото неговото съзнание е свързано със съзнанието на природата. В този смисъл, човек може да се ползва от промените в атмосферата дотолкова, доколкото съзнава тия промени. Той може да се ползва от годишните времена дотолкова, доколкото ги съзнава и се свързва с тях. — Какво представя пролетта? — Живот на детинството, на веселието и на радостта. — Лятото? — Живот на възрастния, на работата. — Есента? — Живот на човек, който е орал, сял, жънал и събрал вече плодовете си. — Зимата? — Живот на човек, който почива. Зимата представя още живот на банкер, който е събрал стоката си, приготвил я за продан и почива вече, чака клиенти да я продава. През трите месеца на почивка, които правят средно 3Х28 = 84 дни, месеци, или години, човек свършва известна работа и си почива. Значи, след всяка усилена работа, човек има право да почива.

И тъй, колкото повече центровете А и В в двата кръга се отдалечават, толкова повече елипсата губи своето равновесие. Изгуби ли равновесието си, отношението между съществата, които живеят на периферията на кръга, и тия, които живеят в центъра, не може да бъде вече еднакво, вследствие на което става нужда, разумните същества, които живеят на полюсите, да прехвърлят своята деятелност от един полюс на друг. Когато се чувства затворен, ограничен, човек не може да се прояви. Това показва, че той е влязъл в кръга. Силите на полето, в което се намира, се уравновесяват помежду си, вследствие на което той не може да мръдне. За да излезе човек от това положение, в неговия център трябва да стане известна промяна. Не стане ли никаква промяна, той ще се намери в положението на стълб. За зданието стълбът е на място, но човек да се превърне на стълб, това е голямо нещастие. Като стълб, той нищо не може да постигне.

Какво означава думата обхода? Да имаш обхода, това значи, да обхождаш, да обикаляш нещата, да ги наблюдаваш и изучаваш. Като обходиш нещата, трябва да си взимаш бележка, да ги чертаеш. Най-после трябва да се проявиш. Какво представя човек, ако не обхожда нещата, ако не си взима бележка за тях и ако не се проявява? Ще кажете, че сте млади, възрастни, или стари, че сте богати, учени или силни. Каква младост е тази, която не ви е дала сила и потик да работите и да се развивате? Каква старост е тази, от знанията на която не можете да се ползвате? Какво богатство е това, с което не знаете, как да се справите? Човек може да умре и като млад, и като възрастен, и като стар. Той може да умре и като богат, и като сиромах.

Каква е разликата между младия и стария човек? Според някои, млад

човек е онзи, който има възможност да расте, да се развива, да живее. Стар е онзи, който е минал през тези положения и отива към загасване на живота, към смъртта. Да умре човек, това значи, да държи матура. Ако издържи матурата, ще му дадат свидетелство за свършен курс. Ако не издържи, ще повтори класа, ще го върнат отново да учи. Египтяните са употребявали за понятието „човек“ знака „У“, с който започва думата „умира“. Казваме, че смъртта, умирането означава държане на матура. Оттук вадим заключение, че само старият, който държи матура, е човек. Младият, който не е дошъл до това положение, само расте и се развива. Значи, младият е в положението на животно, т. е. не е дошъл още до фазата на истинския човек. Докато младият не се е проявил, той е в кръга на живота, дето всички сили са уравновесени. Пожелае ли да излезе от този кръг, да си поживее, както разбира, той нарушава равновесието, в което се е намирал и, дето отиде, каквото направи, веднага го заставят да плаща. Той се намира в противоречие, не може да си обясни, защо трябва да плаща. Много естествено. Щом влиза в отношения с хората, плащането се явява като неизбежен процес. Дето има отношения, там съществува плащане. Може ли човек да влезе в гостилница, да се нахрани и да излезе вън, без да плати? Гостилничарят ще го посрещне на вратата и ще му каже: Плащай сега! Ще започне той да се извинява, че сега нямал пари. Кога ще има пари? Когато спечели. Този човек мисли, че като работи известно време и остарее, ще спечели пари да плаща дълговете си. Не, дълговете, задълженията се плащат своевременно. Днес съм ял, днес ще платя. Природата не позволява никакво отлагане.

Като разсъждават по стар начин, хората дохождат до криво разбиране на духовните въпроси. Слушате, например, мнозина да казват, че докато е млад, човек трябва да си поживее, а като остарее, тогава може да служи на Бога. Преведена на обикновен език, тази мисъл подразбира, докато е млад, човек може да яде и да пие, да не мисли за нищо. Като остарее, тогава ще мисли за работа, за плащане, за служене на велики задачи и цели. Така мисли младият и така живее, но не излиза така. Природата, главният гостилничар в живота, държи сметка за всичко. На всяка негова стъпка тя му представя полиците, които е подписвал, и насила го заставя да плаща. Този млад човек се чуди, защо му идат нещастия, болести, страдания. Не, природата не се лъже. Мисли ли човек, че като отиде на черква и се прекръсти няколко пъти, е служил на Бога? Истинското служене не се изразява в кръстене, в палене на свещи и в правене на поклони. Всяко движение в природата има свой дълбок смисъл. Тя изисква същото и от човека. Дигне ли ръцете си нагоре и се изправи пред Бога, човек трябва да е готов да измени живота си, да тръгне в правия път и да изпълнява волята Божия. Каквито блага получи от природата, той трябва разумно да ги разпределя. Коленичи ли, човек трябва да е готов да тури всяка енергия в

себе си на работа.

Следователно, каквито да са външните прояви на човека, те трябва да се осмислят. Моли ли се, молитвата му трябва да е осмислена. Да се моли човек външно само и да мисли, че молитвата му е приета, това е детинско схващане за молитвата. Всяко нещо има свой външен и вътрешен смисъл. Ако начертаете кръг, елипса, като фигури, те външно имат един смисъл, но вътрешно имат друг смисъл. Те имат живо отношение към човека. Когато се намери в областта на една от тия фигури, човек трябва да знае, как да разрешава въпросите си от гледището на силите, които те съдържат.

Съвременните хора изучават различни науки, но дойдат ли до вътрешния смисъл на явленията в тия науки, те минават край тях, без да се спират. Обаче, те се интересуват от въпроси, разрешението на които се крие в далечното бъдеще. Например, такъв един въпрос е този за създаване на вселената. Те искат да знаят, кой е създал вселената. За да си отговорят на този въпрос, трябва да обходят цялата вселена, т. е да посетят всички слънца и планети, всички системи. В края на краищата те могат да имат задоволителен отговор на въпроса, но не абсолютен. Такива въпроси не се решават изведнъж. За да дойде до известна светлина по въпроса, човек трябва да мине през всички научни теории, през всички хипотези и пак няма да му се открие абсолютната истина. Има смисъл човек да дойде до разрешението на някой въпрос, но ако с това придобие нещо особено. Не придобие ли това, което е очаквал, всички усилия са отишли напразно.

Някой казва, че обичал някого, а въпреки това любовта му не е произвела никаква промяна в него. Каква любов е тази, която не може да произведе никаква промяна в човека? Това, което съвременните хора наричат любов, не е нищо друго, освен трошици на любовта. Любовта на съвременните хора представя частици от Великата любов. В този смисъл всеки човек носи парченце от кръста, на който Христос бил разпнат. Той мисли, че е придобил светия, честния кръст, а сам не е свят. Каква полза допринася това парченце от кръста на Христа? Има смисъл човек да носи в себе си по едно от качествата на Христа, но не и по едно парченце от светия кръст. Понеже всички хора търсят парченца от дървото, на което Христос е бил разпнат, считат го щастливо дърво. Обаче, същото дърво стана причина за страданията на Христа, вследствие на което го считаме нещастно. Ако дървото не съществуваше, Христос нямаше да бъде разпнат. Ще кажете, че ако Христос не беше разпнат, човечеството нямаше да се спаси. Дървото трябваше да знае изкуството да се превръща във вода, във въздух, в светлина, за да не става причина за страданията на Христа. Що се отнася до спасението на човечеството, щеше да се намери друг начин.

Съвременните хора трябва да изменят своите разбирания, да застанат на здрава основа. Когато видят, че някой човек обича много да философства, хората го наричат дървен философ. С това те искат да кажат, че философията му мяза на отсечено дърво, от което нищо не може да излезе. То не може да расте, не може да цъфти, да връзва плод. От такова дърво беше направен кръстът, на който разпнаха Христа. Този кръст представя противоречията на живота. Наистина, когато се намери в големи противоречия, човек казва: Голям кръст нося. Днес, положението почти на всички хора е едно и също: бият ги, затварят ги, без те да знаят защо става това. Те се раждат, учат, умират, без да знаят защо става това. Те ядат, пият, летят, стават, без да знаят защо става това. Като не знаят, какво е предназначението им, хората казват: Човек е дошъл на земята да поживее малко и да умре. Чудно нещо! Може ли човек да държи матура без да е учил? Да умре човек, това значи, да държи матура. Ще каже някой, че ще се яви на матура само да запази мястото си, да не пропусне срока, макар че нищо не е учил. Обаче, природата е строга към ученика. Види ли, че някой е подал заявление за матура, без да е учил, тя започва да го следи. Тя ще му създаде ред изпитания, докато най-после го застави да учи. Ако учи, това още не значи, че веднага може да издържи матура. Тя му дава право да се явява хиляди пъти на матура, но докато не се приготви в съвършенство, не го пуща напред. Матура може да издържи само онзи ученик, който е развил в себе си всички добродетели, всички дарби и способности, които природата е вложила в него.

Когато човек развива известна добродетел, разумните същества му помагат да постигне желанието си. Не се ли вслушва в техния съвет, той няма да постигне това, което желае. Запример, някой иска да развие милосърдието си. Той търси случаи, където да прояви милосърдието си, но не намира. Обаче, нещо вътре в него му казва да помогне на една бедна вдовица, като посочва даже адреса ѝ. Тази вдовица се е молила на Бога да ѝ помогне по някакъв начин, да се справи с материалното си положение. Едно от разумните същества нашепва на този човек да ѝ се притече на помощ, но той не е готов да изпълни този съвет. Той си казва: Нека ѝ помогне съседа, той е по-богат от мене. Разумното същество се отправя до съседа на този човек със същата задача, но и той се отказва, намира, че приятелят му е по-богат. При това той не е женен, няма деца. В нежеланието си да помогнат, да проявят милосърдието си, хората се отказват да изпълнят волята Божия, а въпреки това искат да придобият добродетели. Иска ли да развие известна добродетел, човек трябва да работи, да се проявява в това направление. С риск да остане без пара в джоба си, той трябва да слуша вътрешния си глас. Има случаи, когато работите на човека се уреждат, не когато не смее да даде нещо от джоба си, но когато прояви своята щедрост. Понякога богатството повече спъва човека, отколкото го въздига. Давайте

щедро там, дето Божият глас ви съветва. Изпълнявате ли волята на този глас, и вашите работи ще се наредят добре.

Следователно, когато природата иска да освободи човека от нещо, което не му е потребно, тя го заставя да го даде на други, които се нуждаят от него. Не го ли даде доброволно, тя ще го застави насила да го даде. Ако поетът има в ръката си перо, което скърца, природата ще му го вземе. Поетът трябва да пише със златно перо, което никога не се хаби. Природата е крайно взискателна към всеки, който има отношение към нея. Ако някой напише едно писмо на природата, то трябва да бъде съвършено. Най-малката погрешка в писмото кара природата да се затвори за този човек. Докато не изправи погрешката си, природата ще бъде затворена за него. — Няма ли милост в нея? — Колкото е милостива природата, толкова е и строга. Тя не обича подаянията. Към способния и разумен човек природата е строга и взискателна. Тя изисква от човека да прилага своето милосърдие. Бог е милостив, природата е милостива, и човек трябва да бъде милостив, за да не спъва проявите на Божественото в себе си. Иначе, всички негови усилия остават безпредметни.

Съвременните хора се оплакват, че въпреки големите усилия, които правят, нищо не постигат. — Защо не постигат нищо? — Защото правят неразумни усилия. Какво ще допринесе усилието на мухата, която цял ден се блъска в затворения прозорец? Какво ще допринесе и вашето усилие да гоните мухите, които влизат в стаята ви? Ако от вратата влизат десетки мухи, а от прозореца излизат по две-три, какво ще постигнете с това усилие? Вие постоянно ще отваряте и затваряте прозореца си, за да излизат две-три мухи, и ще губите времето си напразно. Такъв род усилия са безполезни. Има смисъл да прави човек усилия, но за нещо, което ще му принесе някаква полза. Да се занимава с мухите, обаче, това не може да го ползва. Мухата е своенравно същество. От едно място я изгониш, на друго отива. Животът на мухата е живот на своенравните същества в природата.

Мнозина ще кажат, че знаят тия неща, но искат да им се даде нещо ново. Кое е най-новото и важно за човека? Да изпълнява волята Божия във всички светове: физически, духовен и умствен. Изпълнява ли този закон, работите му ще се нареждат добре. Ако е слуга, господарят му ще бъде внимателен към него, ще влиза в положението му. Ако е ученик, учителите ще му помагат, ще се отнасят добре с него. Не изпълнява ли този закон всичките му работи ще останат назад.

Като изучавам съвременните хора, виждам, че на всеки липсва нещо. Ако челото му е красиво, с добре развити центрове, носът му не е правилен; ако

челото и носът са добре развити, брадата не е красива, липсва й нещо. Ако челото, носът и брадата са правилни, ушите не са красиви. Няма човек в света, в когото всички черти на лицето, всички удове да са добре развити. Това показва, че всеки човек трябва да работи върху себе си, да се усъвършенства. Започне ли да се извинява с лошите условия, с майка си и с баща си, с лошо наследство човек е на крив път. Никой не е виновен за неуспехите на човека, освен той сам. Добрият, разумният човек съзнава, че виновник за неуспехите в живота си е той сам, а не условията и родителите му. Всеки човек е роден при условия да се развива, но той не ги е използвал, както трябва. Във всеки човек са вложени дарби и способности, които той не е развил. За да използва условията на живота си разумно, човек трябва да търси причината за неуспехите си в себе си и да работи, за да се изправи. Ако причината за спънките на човека е вън от него, как е възможно тогава, един съвършен и безгрешен човек да се спъва? Човек трябва да мисли право, сам да не се спъва. Кривата мисъл спъва човека и го прави неспособен за работа. Ще кажете, че от години насам четете Свещената книга, работите върху себе си, прилагате, но злото, лошите хора ви препятстват. Ако мислите така, човек ще бъде свободен от отговорност. Казано е, обаче, в Писанието: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, той има живот в себе си“. Ако вие сте яли плътта Христова и пили кръвта Му, защо не сте придобили Неговия живот? Значи, вие сте яли плътта Христова и пили кръвта Му, без да сте ги използвали, както трябва. Следователно, иска ли да изправи живота си, човек трябва да съзнава, че причина за неуспехите в живота си е той сам, и да започне съзнателно да работи.

Какви условия са нужни за съзнателна работа? За да работи съзнателно, човек първо се нуждае от материал, който да обработва. т. е. да го използва. При това, материалът трябва да бъде доброкачествен. Същевременно и външните условия трябва да бъдат благоприятни. Представете си, че имате свещ, направена от доброкачествен материал. Искате да запалите свещта, но не можете. — Защо? — Защото външните условия са неблагоприятни: дъжд вали, или силен вятър духа. За да запалите тази свещ, вие трябва да търсите сухо място, или завет някъде. Обаче, има свещи, направени от доброкачествен материал, които се палят и във влажно, и във ветровито време. Тези свещи са за предпочитане пред първите, които минават за много известни. Следователно, за предпочитане е човек да следва такова учение, което дава светлина на неговия ум при всички условия на живота. Ама това учение не било известно на хората, или не го признавали — туй не е важно. Какво допринася на човека едно учение, облечено в красиви форми, направено от добър материал, а не свети?

Мнозина се хвалят със своите убеждения, със своето верую, но като се намерят в нещастие, не могат да си светнат с тях. Това е все едно да носиш свещ в ръка и да не можеш да си послужиш с нея, когато изпаднеш в тъмнина. Или да носиш оръжие в ръката си, а когато те нападнат разбойници, да не можеш да се защитиш. Ако една идея е Божествена, тя трябва да свети на човека в тъмната нощ на живота му; тя трябва да го защищава от неприятелите му. Същото се отнася и до постъпките на човека. Който живее в Божествения свят, той лесно се справя с мъчнотиите и с греха. Мине ли през ума му някаква грешна, нечиста мисъл, той я хваща, разтърсва я и я хвърля на земята. Който не живее според Божествените закони, той често греши и после съжалява, че е изгубил всичко. Грехът е бирник, който взима всичко, каквото човек е спечелил, и си отива. Той примамва човека, като му представя фалшиви работи за истински. Като не разбира кои неща са истински и кои — фалшиви, човек лесно се подава на греха. За да не греши, той трябва да има пробен камък, с който да изпитва чистотата на нещата. Златарят изпитва чистотата на златото с известни киселини, а праведният трябва да си служи с Божественото, като пробен камък в своя живот.

Съвременните хора говорят за самообладание. Какво представя самообладанието? То е подобно на ония борци, които излизат на арената да се състезават с противника си. — Кой е най-големият противник на човека? — Смъртта. Следователно, иска ли да се справи с противника си, човек трябва да е развил в себе си самообладанието, да се бори с него по всички правила на изкуството. Виждали ли сте, как се борят пехливани? Те намазват тялото си с масло и започват борбата, като прилагат всички правила и методи на изкуството. Не се ли придържат към установените правила, те изгубват борбата. Изучавайте правилата и методите на самообладанието, за да се справяте с всички мъчнотии и страдания, с всички изненади в живота си.

Като се намери пред известна мъчнотия, човек се уплашва и се отказва да се бори. Не, човек трябва да приложи всичките си сили в действие, да победи мъчнотията си. — Ама аз съм човек от новото учение, от учението на любовта, не трябва да се боря. — Ти няма да се бориш по стар начин, но в борбата си ще приложиш всичко, което си научил от любовта, от мъдростта и от истината. Някой се мисли за юнак, за човек с голямо самообладание, защото може да победи една малка мъчнотия. Малките мъчнотии са деца, които срещате на пътя си, и ви причиняват малки пакости. Човекът на новото учение се бори с големи пехливани, които са признати за световни величини. Ако успее да се справи с тях, само тогава могат да го признаят за силен човек. — Ама могат да ме убият. — И да те убият, пак да не те е страх. Силният човек казва: И да умра, пак ще живея;

и да осиромашея, пак богат ще стана; и знанието си да изгубя, пак ще го придобия. Той не се страхува от нищо. Той знае, че във всички противоречия се крие възможност за придобиване на нещо. Той знае, че само невежият има възможност да стане учен; само сиромахът има възможност да стане богат; само умрелият има възможност да оживее. Мъдрецът показва на невежеството, че и в него може да живее щастливо. Безсмъртният показва на смъртта, че и в нейните обятия има живот. Знание и невежество, смърт и живот, сила и слабост, това са контрасти в живота, от които човек трябва да се учи.

Като не могат да придобият онова, което търсят, мнозина казват: Науката не е за нас. Те са отчасти прави, но не изцяло. Булските дрехи не са за всички, но те не са смисълът на живота. Музиката не е за всички, но и тя още не е смисълът на живота. Учението не е за всички, но и в него не е смисълът на живота, Учението е само за трудещия. За да може да учи, човек трябва да има специфичен стремеж към учението, за да събуди в себе си съответна мозъчна енергия. За да придобие известна добродетел, човек трябва да е събудил в себе си съответна енергия, чрез която може да я придобие. Има ли тази енергия, никаква сила в света не е в състояние да му противодейства. Ще кажете, че човек може да учи до известна възраст. Не, човек може да учи на всякаква възраст: и като млад, и като възрастен, и като стар. На младия са дадени условия за придобиване на блага; на стария са дадени условия да използва вложеното в тия блага. Младият се готви за придобиване на плодове; старият се ползва от съдържанието на тия плодове.

Като говоря по този начин, някои от вас се обезсърдчават, мислят, че нищо няма да излезе от тях. Защо се обезсърдчавате? Защото се оглеждате в огледалото и намирате, че не сте добре облечени, че дрехите ви са нечисти, скъсани. Какво трябва да направите след всяка лекция? Идете на баня да се окъпете. След това облечете нови чисти дрехи. Така изчистени и облечени в нови дрехи, вие можете да се оглеждате във всяко огледало. Щом се видите чисти и с нови дрехи, вие ще се харесате. Харесате ли се, обезсърдчението ви ще изчезне. Който разбира законите на живота и на природата, той не се страхува. Той знае, че в природата няма страшни работи. Казвате, че в живота има комедия, драма и трагедия. Комедията се създава от неразбиране на нещата, драмата — от крива представа за тях, а трагедията — от непостигнати желания, или от разрушаване на нещо постигнато. Като се намери в трагично положение на живота си, човек се отчайва, хвърля всичко от себе си, не иска да живее. Той не подозира, че трагедията му е причинена от някаква илюзия.

Млад момък обичал една мома толкова много, че бил готов да пожертва

живота си за нея. Една вечер сънувал, че получил от възлюбената си писмо, в което му писала, че е нехранимайко, че не иска да продължава познанството си с него и т. н. Силно отчаян, той дигнал ръце от нея, отказал се и в голямата си мъка, ритнал близкостоящата маса до него и разпръснал всичките писма на възлюбената си. Като се събудил от тежкия сън, той видял масата обърната и писмата на любимата си разхвърляни на пода. Скоро след това той получил отлично писмо от възлюбената си. Значи, когато той имал тежък кошмар, тя му написала най-хубавото си писмо. Нощната му трагедия се превърнала в илюзия, и той се намерил пред красивата действителност на живота — пред едно от най-хубавите писма на своята възлюбена.

— Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Бог е Истина. Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина пребъдват с нас.

16. Лекция от Учителя, държана на
11 декември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_12_13 Смени в природата
лекция пред специалния клас

СМЕНИ В ПРИРОДАТА

Т. м.

Като наблюдавате течението на една река, забелязвате, че двата й бряга не са еднакво разрушени от водата. Например, реката Дунав руши повече българския бряг, отколкото отсрещния. Значи, южният бряг на реката е по-разрушен от северния. Защо? Има причини за това. Значи, има едно движение от север към юг, към екватора, към гъстата материя. Това движение наричаме слизане отгоре надолу. Кой може да слиза? Само богатият слиза. Сиромахът не може да слиза. Той обикновено се качва. Богатият може да се уподоби на топка, пълна със злато. Ако поставите топката на наклонена площ, тя ще започне да слиза надолу, докато стигне до дъното, дето спира. Ако отворите топката, златото ще се изсипе. Следователно, топката се затваря и остава празна, както е била преди напълването й със злато. Понеже е гумена и пълна с въздух, тя лесно се издига нагоре, докато стигне такъв въздушен пласт, който има гъстота, равна на гъстотата на въздуха в топката. Когато слизаше надолу, топката беше богата, пълна със злато. Щом се изпразни, тя осиромашава, изгубва богатството и тежестта си и започва да се качва нагоре. Когато се спираме върху стиха, изказан от Христа, че богатият не може да влезе в Царството Божие, имаме предвид топката, пълна със злато. Докато не се освободи от златото, което я прави тежка, тя не може да се издигне нагоре. Като осиромашее и олекне, тогава може да се издигне нагоре, към Бога. Колкото по-лек е човек, толкова по-високо се издига.

Кой може да се учи, да стане учен човек: богатият или сиромахът? Сиромахът. Богатият не може да стане учен. Защо? Защото е пълен. Той се е натоварил с много багаж и тръгнал на екскурзия по долните светове, да разглежда богатите долини на живота. Сиромахът, обаче, възлиза нагоре със своята празна торбичка и, каквото срещне на пътя си, туря в нея. Пред очите му се разкриват красиви гледки, които той изучава. Каквото научи, той го туря в торбичката си. Щом я напълни, започва постепенно да слиза надолу. Защо? – Богат е станал. Кое от двете положения е за предпочитане: да се качваш по високите планински върхове, или да слизаш по долините на живота? От състоянието на човека зависи: ако е беден, ще се качва по високите върхове; ако е богат, ще слиза в долините. Това е един от законите на разумната природа. Богатият е добре облечен, нахранен и засмян; сиромахът е окъсан, гладен и натъжен.

Освен в положението на богат и сиромах, човек изпада в трето състояние –

недоволен и доволен. Недоволен или доволен могат да бъдат само сиромахът и богатият. В слизането си в долините на живота, богатият може да е недоволен от положението си, особено когато е изгубил нещо; макар че сиромахът възлиза нагоре, но и той е недоволен от положението си. Недоволството е болезнено състояние в човека, а доволството – естествено, здравословно състояние. Когато богатият и сиромахът са недоволни от положението си, това показва, че те не разбират благата, които тия състояния им носят, вследствие на което се натъкват на някои болезнени състояния.

Защо богатият е недоволен от богатството си, а сиромахът – от сиромашията си? Богатият е недоволен, че не е богат, колкото иска. Можете ли да кажете, че и сиромахът е недоволен по същата причина? Иска ли и той по-голяма сиромашия от тази, която му е дадена? Понякога човек е доволен от голямото богатство, а понякога и от малкото. Също така човек е доволен някога от голямата сиромашия, а някога – от малката. Съществува едно нормално състояние на богатство и на сиромашия, при което всеки човек е доволен. При нормалното състояние на сиромашията човек е доволен, защото има непреривен импулс да се качва нагоре. При нормалното състояние на богатството човек е доволен, защото има непреривен импулс за слизане надолу. Няма ли импулс нито за едното, нито за другото, човек не може да се нарече нито богат, нито сиромах. Някой казва: Аз съм богат. – Можеш ли да слизаш надолу? – Не мога. – Тогава не си богат. Друг пък казва, че е сиромах. – Можеш ли да се качваш нагоре? – Не мога. – Тогава не си сиромах. От това гледище, сиромашията и богатството не са нищо друго, освен движения в природата – нагоре и надолу. Сиромашията и богатството се явяват като резултати на това движение. Следователно, за да бъде човек богат или сиромах, има ред причини.

Сега, да разгледаме, кой е учен човек и кой – невежа. Учен е този, който слиза надолу. Значи, ученият е богат. Невежият пък се качва нагоре. Той е сиромах. Кой е светия и кой – грешник? Светията е богат човек, а грешникът – сиромах. Светията има право да критикува, защото разполага с вътрешна светлина. Защо иде критиката? За обяснение на известни факти. Колкото по-голяма е светлината, толкова по-правилна е критиката. Светията носи светлина със себе си. В която стая влезе, веднага дава мнението си, веднага започва да критикува нещата. Защо? Светлина има той. Ако влезе в тъмна стая и няма светлина в себе си, той не може да критикува. Значи, дето е светлината, там има критика.

И тъй, за да може човек да даде отчет за себе си, да знае, какво представя, той трябва да бъде богат, учен и свят, да разполага със светлина. За да

постигне нещо, човек трябва да бъде сиромах, невежа и грешник. Буквата „ш“ в думата грешник показва, че грешникът не трябва да лъже. Даже и дяволът забранявал на своите последователи – грешници, да лъжат. Той им казвал: Вие имате право да вършите различни престъпления, но не и да лъжете. Особено нямате право мене да лъжете. Ако разбера, че някой ме е лъгал, ще го накажа строго. И дяволът обича истината, но въпреки това всички лъжи се товарят върху гърба му. Дяволът се сърди, когато приятелите му го лъжат. Какво ще направите вие, когато ви лъжат приятелите ви? Защо грешникът не трябва да лъже? Защото лъжата е негова стока. Може ли търговецът да купува собствената си стока? Праведният, обаче, като няма от тази стока, купува си, колкото му е нужно. Кога лъже праведният? Когато направи някаква погрешка, която е несъобразна с неговия живот. Като се намери в „небрано лозе“, той прибягва до лъжата. Той търси начин да скрие погрешката си, вследствие на което прибягва до лъжата.

Какво представя погрешката? Погрешката не е нищо друго, освен петно върху бялата дреха на човека. За да очисти дрехата си, човек непременно трябва да я изпере, или боядиса. С какъв цвят ще я боядиса? С такъв, който да го прикрива в мъчнотиите му. По този начин той иска да скрие погрешката си и да покаже, че бялото е пак на мястото си. Оттук можем да извадим заключение, че различните цветове са произлезли от желанието на човека да прикрие своите погрешки. В природата рядко съществуват естествени цветове. Засега цветовете в природата са повече неестествени, приготвени по изкуствен начин, с цел да закрият погрешките на живите същества. Всеки цвят прикрива някакъв недостатък, някаква погрешка в човека. Например, анемичният обича червения цвят; алчният, материалистът – зеления цвят. Онези, които търсят лек живот, без мъчнотии и страдания, обичат синия цвят затова гледат нагоре, към небето. Обикновено грешните хора обичат синия цвят. Онези, които се стремят към мъдростта, обичат жълтия цвят. Богатият обича жълтия, главно златистия цвят, защото му напомня златото.

Като ученици, вие трябва да дойдете до правилните прояви в природата. Дойдете ли до разбиране на тия прояви, ще видите, че това, което считате зло, не всякога е зло. Това, което в даден случай е зло за вас, за други не е зло. Това, което е неприятно за едного, е приятно за другиго. Бухалът се плаши от светлината, а дневните животни и птици я търсят. Има хора, които, като бухала, бягат от светлината; има и такива, които търсят светлината. Грешникът бяга от светлината, а праведният я търси. Светлината и тъмнината са два процеса в природата, които човек трябва добре да разбира. Като необходими процеси в природата, човек трябва да минава през тях. Когато иска да събере известно количество енергия, с

която да свърши някаква работа, човек трябва да мине през тъмнината. Затова, именно, природата е затворила мозъка, дробовете, сърцето, стомаха в тъмни стаички, там да работят, от никого несмущавани. Тези органи имат специфична светлина, с която си служат. Така запазени, те не пръскат енергията си, вследствие на което всякога имат излишък, който държат като запасна енергия.

Значи, всички велики работи стават на тъмно. Въпреки това ние обичаме светлината. Защо човек обича светлината? Като контрастно състояние на тъмнината. Когато човек седи дълго време на тъмно, в него се събужда непреодолимо желание да излезе на светлина, да смени състоянието си. Когато е минал през голямо недоволство, човек се стреми към доволство. Всички хора, млади и стари, имат стремеж към нещо. Стремежът им се дължи, именно, на контрастите в живота. Като са били дълго време в известно състояние, те се стремят да излязат от него и да го заменят с ново, обикновено противоположно на първото. Ако човек е разумен и върви по отмерените, строго определени закони и действия на природата, той би избегнал голяма част от страданията, които днес има. Както в музиката движенията са отмерени и ритмични, така и в природата срещаме строг ритъм и движение. Например, в музиката има различни тактове: 2/4, 3/4, 8/16 и т. н. Такива тактове съществуват и в природата. Движенията на краката, на ръцете вървят по известни тактове. Когато тръгва от дома си, човек трябва да знае, по какъв такт се движи. Тактът 2/4 в музиката се дава обикновено на маршовете. В този смисъл, ако човек се движи в такт 2/4, това показва, че той отива на бойното поле, дето го очаква успех или неуспех: или той ще надвие, или ще бъде бит.

Като ученици, ще се стремите към смените, да не оставате дълго време в едно и също състояние. Ще кажете, че не трябва да става смяна от по-добро състояние в по-лошо. Според вашата философия, богатият никога не трябва да стане сиромах. Въпреки вашите разбирания често хората се отегчават и от богатството си, и от любовта на своите ближни и пожелават да сменят състоянието си. Богатият е богат, защото хората влагат парите си в неговата банка. Следователно, щом пожелае да осиромашее, нека върне парите на хората. Същото можем да кажем и за някой човек, когото мнозина обичат. Като го обичат, те влагат любовта си в неговата банка. Пожелае ли да се освободи от любовта им, нека отвори банката си и върне на всеки човек това, което са вложили в него. Каже ли някой, че едно време хората го обичали, а сега престанали да го обичат, ще знаете, че те са изтеглили любовта си от неговата банка. Как наричаме банката, в която хората крият чувствата си? Сърце. Докато парите на някого са вложени в банката ви, той пише любовни писма, интересува се за своите акции. Между вас и него има непрекъснато взимане и даване. Щом престане да се

интересува от вас, това показва, че той е извадил парите си от вашата банка, прекъснал е всякаква връзка на взимане-даване.

Когато човек вложи капиталите си не в банките на хората, но в банката на природата, да се ползват от тях всички хора, той става праведен. Започне ли всеки ден да вади част от капиталите си, които е вложил в природата, той става грешник. Защо става грешник? Защото изяжда и изпива капиталите си и, дето отиде, всички го приемат като последен сиромах, невежа и грешник. Той се намира в положението на богатия, който не може да възлезе нагоре. Тогава стихът, който Христос е казал преди две хиляди години за богатия, се разширява в следния смисъл: богатият, който е внесъл богатството си в банката на отделния човек, и грешникът, който е изтеглил богатството си от банката на природата, не могат да влязат в Царството Божие.

Когато се говори за Царството Божие, мнозина имат предвид онзи свят и се чудят, къде се намира той. Този и онзи свят са полюси на един и същ свят. Обаче, съобщението между двата свята е такова, че, за да отидете от този в онзи свят, трябва, или да се качите нависоко и оттам да слезете на срещуположния полюс, или да прокопаете канал между тях. Прокопаването на канал е трудна работа. Това не може да направи всеки. Но кой може да се качи нависоко? Сиромахът. Ето защо, който иска да влезе в Царството Божие, трябва да осиромашее, да стане невежа. Богатият може само да слиза в долините, но не и да се качва.

Следователно, богатството и сиромашията са два естествени процеса, които постоянно се сменят. Не може човек непрекъснато да се качва или слиза. Като дойде до известна височина, той започва да слиза. И после, като стигне известна дълбочина, отново започва да се качва. Когато стигне на някой планински връх, човек започва да пълни торбата си със сняг и лед, колкото иска. Снегът и ледът са богатството на високите върхове. Който може да оцени това богатство, ще се ползва от него. Който не го разбира и цени, ще каже: Сняг е това! – и ще си замине. Като напълни торбата си с богатството на планината, човек слиза в долината на живота. Така постъпва онзи, който разбира законите на високите и низки места. Който не разбира тия закони, ще остане на планината и ще умре всред богатства, които не може да използва. С други думи казано: който разбира философията на живота, знае, как да го използва. Той знае причините за богатството и сиромашията, както и за противоречията в живота.

Като ученици, вие трябва да познавате законите на живота, какви са те в действителност, а не както хората ги тълкуват. Ако разбира правилно законите на живота и на природата, човек вижда, че смените в състоянията

му са необходими. Например, необходимо е човек да минава от богатство в сиромашия и от сиромашия в богатство, от скръб в радост и от радост в скръб, от светлина в тъмнина и от тъмнина в светлина. Ако не съществуваха смените в природата, човек не би могъл да се развива правилно. Като наблюдавате процесите, които стават в природата, виждате, че те са хармонични. Например, всеки процес продължава определено време. Ако времето на траенето е по-голямо или по-малко, отколкото трябва, хармонията в природата се нарушава. Определено е, колко време трябва да продължава светлината и колко – тъмнината. Като знаете това, не питайте, защо сте се родили такъв или онакъв. Всеки е роден такъв, какъвто трябва. – Защо живее така? – Това е друг въпрос вече. От човека зависи да живее по един или по друг начин. Ако туриш ръката си в гореща или в студена вода и след това се оплакваш, че животът е лош, ти не мислиш право. От тебе зависи да не пъхаш ръката си в гореща или студена вода. Ако си я пъхнал, без да знаеш, каква е водата, веднага я изтегли навън. Следователно, при каквито условия да се намирате, радвайте се, защото имате възможност да учите. При това, знайте, че, благодарение на закона на смените, вие ще минавате от едно състояние в друго, без да се отегчавате и обезсърчавате. Ще марширувате и ще вървите напред.

Съвременните хора се стремят към придобиване на знания, на сила, на богатство, на здраве и т. н. Прави са те, но какво богатство, какво знание, каква сила и какво здраве е придобил той, щом постоянно е недоволен и боледува? Същото става и със сиромаха. Той няма знание, богатство, сила, вследствие на което е също така недоволен и боледува. Първият мисли по един начин, вторият – по друг начин, но и двамата се считат прави. И двамата са прави, но и двамата са недоволни от живота си и боледуват. Защо? Защото това, което имат, не е истинското състояние, към което се стремят. Богатият цени богатството си и се ползва от него, когато слезе до дъното. Намира ли се още на повърхността, той не е доволен от богатството си. Сиромахът е доволен от своята сиромашия и я цени, когато се е качил вече на високия връх. Докато е в процеса на възлизането си, той още не е оценил сиромашията си.

Значи, богатият цени богатството си, когато е слязъл до най-гъстата материя. Сиромахът пък цени сиромашията си, когато се издигнал до най-рядката материя. Обаче, ако прекарате и богатия, и сиромаха през една реторта, поставена на огъня на живота, и двамата ще бъдат еднакви. Това показва, че голямата височина отговаря на голямата дълбочина. Като души, и двамата са еднакви. Срещали ли сте душата на човека? Ще кажете, че сте срещали хора, облечени в плът, но души не сте срещали. Светлината и тъмнината срещали ли сте? Колкото за светлината и тъмнината, всички

имате опитност, всички ги познават. Щом сте срещали светлината, не може да не сте срещали душата. Защо? Понеже светлината е дреха на душата. Всички души идат от слънцето. Душите слизат на земята сутрин рано, с изгряването на слънцето. Всички са облечени с бели, светли дрехи. Значи, понятието за душата се слива с понятието за светлината. Какво ще кажете за тъмнината, срещали ли сте я? Плътта, материята, от която човек е направен, е тъмнина. Затова казваме, че сегашният човек, както е създаден, е тъмнина.

Пазете следното правило в живота си: Ако сте богати, никога не искайте сиромашията на сиромаха. Ако сте сиромах, никога не искайте богатството на богатия. Защо? Защото те са дадени вече. Без да ги искате, когато дойде време, те ще ви посетят. Ако ви са дадени очи, трябва ли да ги искате? Искате ли някои неща преждевременно, вие поемате и техните отговорности. Не е лесно да носи човек отговорност за неща, за които не е готов. Богатството и сиромашията имат свои отговорности, т. е. кредитори, с които трябва разумно да се справят. Например, кредитори на сиромашията са подлостта, лъжата, страхът, кражбата, угодничеството и др. Кои са кредиторите на богатството? Един от тях е мързелът. Върху останалите кредитори вие сами ще мислите. Като изучавате отличителните черти на богатия и на сиромаха, ще видите, че и двамата имат по една отличителна добра и лоша черта. Двамата се различават и в стремежа си. Сиромахът се изкачва нагоре, т. е. еволюира, а богатият слиза надолу – инволюира. Съвременните хора са сиромаси, възлизат нагоре. Мина вече времето на богатите хора. Едно време, когато човек слизаше от небето, беше богат. Но сега, когато възлиза нагоре, той е сиромах. Днес човек не може да бъде богат. Има хора, които не са стигнали още до дъното на живота, поради което разполагат с богатство, но и те скоро ще слязат и ще започнат да се качват нагоре. Сегашната епоха е епоха на възлизане – век на сиромасите, които носят празни торби, да ги напълнят със злато, със знание, със сила и със здраве.

Както и да се говори за сиромашията и за богатството, в края на краищата вие казвате: Добре е човек да бъде богат, да разполага със злато. Вярно е, че златото е необходимо в живота. То е капитал, на който всеки човек разчита. Когато и да е, човек все трябва да придобие този капитал. Златото е необходимо, както за физическия, така и за органическия живот. И в кръвта си човек трябва да има злато. Той трябва да бъде богат, но същевременно трябва да бъде и сиромах. Не минава ли през смените в природата, човек не може да се развива добре. Следователно, той трябва да мине през глада и пресищането, през съня и будното състояние, за да познае живота във всички прояви. Човек трябва да гладува, за да се събуди в него подтик към възкачване. След това ще слезе долу, да се нахрани

добре. Тъй щото, човек неизбежно трябва да мине през богатство и сиромашия, през ученост и невежество, през ситост и глад, като смени в природата.

Като ученици на Велика школа, вие трябва да се стремите към здрава, положителна мисъл. Здравата мисъл довежда човека до дълбоко разбиране на живота и на природата. Ако гледате на природата, в която живеете, като на сбор от механически прояви, вие не можете да се развивате правилно. Вие ще стигнете до едно място и там ще спрете, както спряха експедициите, които отиваха за върха Еверест. На високия връх може да се качи само онзи, който е в състояние да управлява света. Понеже хората не са в състояние още да управляват света, затова не могат да стигнат до върха Еверест. Някои учени мислят, че до върха Еверест остават още 200 –300 м. Като тръгнат, ще видят, още колко метра им остават. Те се намират пред оптическа измама, благодарение на което не могат да направят точни изчисления на височината на върха Еверест.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

14. Лекция от Учителя, държана на
13 декември, 1929 г. София – Изгрев.

=====
Книги:
 * Двете смени в природата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
 48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
 * Смени в природата
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

1929_12_15 Да ви даде
неделна беседа

ДА ВИ ДАДЕ

„Да ви даде."
Йоана 15:16

Да ви дадат. Има един процес в даването. Аз наричам процес на разумно съпоставяне, отношения към всички, към всички живи същества. Например тук, на земята, имате науката логика, която учи хората правилно да говорят и правилно да мислят и да разсъждават. Обаче в Божествения свят няма такава наука логика. Поне според съжденията на тези същества там. Те считат науката логика като наука за слепите. Само слепият може да има логика. Там има една наука, подобна на логиката. Аз я наричам разумно съпоставяне на всички неща на тяхното място. И казваме – логически да извадим едно заключение. Как ще извадиш едно заключение? Де ще го извадиш? Нима, като поставиш две носилки, можеш да извадиш едно заключение? Както и да е. Да оставим това настрана. За слепите хора логиката е намясто, но тя не е намясто за онези, които виждат. Слепите, като четат, буквите им са изпъкнали и те като пипат, четат. Обаче за онези, които виждат, не е необходимо буквите им да са изпъкнали. Нещата трябва да се съпоставят.

Да ви даде. Някои хора искат да им се даде, но докато се дойде до това, има предшестващи условия. Даването е последно. Дава се само на разумния човек. Само на разумния човек може да се даде нещо. На разумния човек се дава щастие, а на неразумния се дава нещастие. На праведника ще му се дадат всички добродетели, а на грешника ще му се дадат неговите грехове и престъпления. Някой казва: „Бог е милостив. Той ще уреди всичко." Чудна работа. Как разбирате вие Божията милост? Има едно съпоставяне. Христос се обръща към своите ученици, той не говори за света. И за света няма какво да мислим. Бог, който е създал света, той е помислил за яденето и пиенето. Светът сега страда само от гонение, от убивания, от неразбирания, от това-онова. Ние сега не страдаме от недоимък, но от изобилие. Човек страда от преизобилие, от пресищане. Той може да се пресити и от своето верую. Има пресищане в нещата. Например в него може да има желание да е пръв при Христа или пръв при Бога, или пръв при светия, или да е пръв музикант, или пръв учен. Не зная защо хората се стремят да бъдат първи. Той трябва да се стреми да свири хубаво, че като свири, той сам да е доволен от това, разбирам.

Сега важният въпрос е да ви се даде. Какво е условието за даването? Не,

като даваме, всякога разбираме една разумност. Разумността е едно възвишено състояние, което ние можем да имаме на земята. Има интелигентни, благородни, разумни хора. Ако нашата разумност я няма, тогава благородството, интелигентността нямат никаква връзка помежду си. Тогава те не могат да се използват. Разумността при сегашните условия е необходима при даването и вземането. Тя е необходима за онези постижения, които ние търсим на земята. Понеже, както живеем на земята, така ще живеем и на небето, такива ще бъдат и вашите отношения. Ако ме попита някой: „Какъв ще бъде моят живот на небето, в другия свят?“ – ще отговоря: точно такъв, какъвто е животът на земята. Сега вие може да си теглите заключение, каквото искате, но казвам, че такава наука логика, каквато има за слепите на земята, няма в невидимия свят. Ако попитате има ли женитба там, и женитба няма, но има едно отношение, едно съпоставяне, подобно на женитбата. Но точно такава, каквато тука, на земята, няма. Ще кажете: „Раждане на деца има ли?“ И раждане на деца няма. Ами търговски операции като тукашните има ли? И търговски операции няма. Ами съдилища като тукашните има ли? И съдилища няма. Ами училища като тукашните има ли? И училища няма. Има нещо подобно, прилично на тукашните училища, но като отидеш там, ще разбереш какво нещо е университет, какво нещо е гимназия и какво нещо – прогимназия. Тук е объркана работа, но благодарим и за толкова, колкото е тука. Толкова са могли. Казват някои: „Как може да бъде объркана?“ Ако не беше объркана, защо целият живот между хората на земята е объркан? Животът на небето горе си тече отлично, но животът на хората е объркан. Не е на всички хора, но когато моят живот е объркан, аз ни най-малко не си правя заключения, че моят живот е объркан. Аз виждам, че моят живот е объркан и щом се оправи моят живот, мисля, че и животът на другите хора се оправя. Нито се е развалял животът на хората, нито се е развалял. Моят живот е бил разбъркан и моят живот се е оправил. Казва някой: „Свърши се животът.“ Това може да се каже заради мене, но за другите животът се започва. Може би, когато аз заболявам, другите да оздравяват. Три неща трябва да знаете, за да можете да съпоставяте нещата. Вие трябва да знаете кои неща са материални, кои – духовни и кои – Божествени. Вземете например едно съвременно човешко изобретение, каквото е аеропланът. В този аероплан виждате, че цялата конструкция се движи от колелета. Цялата му конструкция с всичките му колелета, това е физическият човек, който не се движи. Когато аеропланът е в спокойствие, той е физическият човек, който не се движи. Когато колелетата се завъртят, той е духовният човек, духовният живот. И когато аеропланът тръгне напред, това е вече Божественият живот, или умственият живот на човека. Значи най-първо конструкцията, после въртенето на колелетата, движението. Щом ти се движиш, ти вече мислиш. Щом се въртиш, това е вече чувственият свят. Но има и друго

едно състояние сега. Ти се движиш, но важно е дали това движение е в правата посока, дали тази разумност е в самия аероплан или друга някаква сила, която го управлява.

Следователно, ако вие сте един аероплан, вие сте едно физическо същество. Ако се движите, вие сте в духовния свят. Не се ли движите, вие можете да седите целия ден на едно място и сте неподвижен. Тогава вие ще замязате на онези английски матроси, които обичали да пият, да гулят. Те слезли една вечер в града да погуляят и вързали лодката за брега. Пили, гуляли и се върнали късно. Започнали те да гребат с лопатите, но забравили да развържат лодката и затова след дълги усилия цяла нощ лодката си останала на същото място. Те си казвали: „Навярно сме вече близо. Да, близо ще сме." На сутринта, като изгряло слънцето, какво било тяхното учудване, когато се намерили на същото място. След като гребали цяла нощ, те се намерили пак на брега.

Значи не е достатъчно този аероплан да е направен, не е достатъчно той да се движи само, но аеропланът трябва да тръгне и да върви напред, при това пилотът трябва да направлява аероплана към тази велика цел. Всеки човек си има смисъл. Някой казва: „Аз не зная защо живея." Смешно е този пилот да не знае къде отива. Той трябва да знае, че отива за Варна или за Париж, или за Лондон, и при това трябва да вземе всички мерки за пътуването. И сега ние седим и казваме – да се завърти колелото, колелото още не се е завъртяло. Питам, ако не се завърти аеропланът, какво ще направиш? Първо колелото трябва да се завърти, после да тръгне и след това да вземе своето направление в посока, в каквато човек трябва да се движи. Добре, онзи, който е направил аероплана, той трябва да започне с техниката, да е запознат с техниката, да вземе всичко в съображение, понеже горе в пространството той ще срещне известни съпротивления, може да претърпи известни катастрофи.

Сега и ние, които сме дошли на земята, и ние пътуваме през пространството. Следователно всеки от вас трябва да бъде толкова умен, да знае какво нещо е животът. Казваме, каквото Господ даде, както Господ е наредил. Добре, но аз трябва да зная какво Господ е наредил. Е, каквото Господ даде. Но аз трябва да зная какво Господ ще даде. Та онзи ученик, който постъпва в първо отделение, той знае, че като го свърши, накрая на годината ще му дадат един диплом за първо отделение. Няма да му дадат за второ отделение, нито за университет. Това дете от първо отделение знае, а ти не знаеш какво ще ти дадат. В първо отделение съм, аз зная какво ще получа. Аз зная какъв диплом, с какви бележки ще получа. Според както съм се учил, такива бележки ще получа. Ако съм се учил лениво, ще получа такъв диплом, с двойки. Ако съм се учил по-долу от двойките, ще

получа само колчета. Ако пък съм се учил по-долу и от колчетата, ще получа само търкалцето.

Та когато Христос казва „да ви даде", даването е един от разумните актове. Да ни се даде нещо, това очакваме ние. И трябва да ни се даде. Да ти се даде знание. Кога? Когато можеш да го използваш. Да ти се даде доброто. Кога? Когато можеш да го използваш. Да дойде любовта. Кога? Когато можеш да я използваш. Да дойде светлината. Кога? Когато можеш да я използваш. Значи всичките неща да ти се дадат тогава, когато ти можеш да ги използваш. Има неща, които не зависят от нас. Ние не трябва да се бъркаме в работите, към които нямаме никакви отношения.

Сега аз ще определя какво нещо е реалността, какво нещо е битието, какво небитието и какво нещо е илюзия в живота. Реалност наричам това, в което аз взимам участие. Реалността всякога има отношение към мене и аз имам отношение към реалността. Следователно аз всякога имам дял в тази реалност и във всички нейни придобивки. В реалността абсолютно няма загуба. В реалното абсолютно – защото има и реално относително, няма никаква загуба. Това, което не е реално, подразбирам това, към което аз нямам никакви отношения. За мене това не е реално. Някой казва – животът не е реален. Защото нямаш отношения към него. Щом нямаш никакви отношения към живота, значи той не е реален. Щом имаш отношения, значи той е реален. Тогава ти приемаш и даваш на този живот. И следователно ти трябва да имаш отношения към него. Ти казваш – всичко е илюзия. Тогава ти нямаш никакви отношения. Казвам, щом всичко е илюзия, тогава намери онова, което не е илюзия. Защото илюзията е съпоставяне към друга една реалност, която не е илюзия.

Някой казва – всички жени са все една стока. Да, половината жени са стока, половината не са стока. Значи половината жени са реална стока, половината не са стока. Половината мъже са реална стока, а половината мъже са нереална стока. Съпоставяйте нещата, но не във вашия временен живот. Вие трябва да разбирате какво нещо е мъжът и какво нещо е жената. Не е мъж това, което носи гащи, нито е жена това, което носи рокля. Не е професор този, който носи някакви книги, и не е религиозен онзи, който се моли само, и не е дете онзи, който плаче. Казват – дете е, плаче. Тогава онези учени хора, които плачат, те деца ли са? Ако детето плаче, то е, защото майка му я няма. Ако някой скърби, то е, защото липсва нещо. Тогава той трябва да намери какво му липсва. Нека намерим произхода на скръбта. Ти можеш да скърбиш за някаква материална облага, можеш да скърбиш и за някаква Божествена облага. И право е. Ти трябва да имаш едно здраве, отлично тяло. Така е. Ти трябва да имаш най-хубавото тяло като човек на земята. Кое е най-хубавото тяло? Човек трябва

да има най-доброто сърце в света. От това сърце зависи и неговото кръвообращение. После той трябва да има и най-красивата глава, пълна с едно скъпоценно вещество, неоценимо. Той трябва да има всичко най-идеално.

Ако се моли на Бога, той трябва да иска да му даде Господ такива крака, каквито никой друг човек няма. Ако се моли за ръце, той трябва да иска такива ръце, каквито никой друг няма. Ако се моли за сърце, той трябва да се моли за такова сърце, каквото никой друг няма. Ако се моли за бели дробове, той трябва да иска такива дробове, каквито никой друг няма. Аз ще искам най-първо всичко това да ми даде Господ. Щом това ми даде, всички други работи ще дойдат сами по себе си.

Казвате – с малко може. Ние сме хора дребнави. Казвате: „Аз нямам големи желания. Аз имам само едно желание. Искам да имам само една малка къщица, да се прибера вътре като бръмбар и така да прекарам живота си горе-долу." Това са дребнави работи. Този човек иска една малка куторка, едва да влезе и да се прибере с жена си, с дечицата, както Господ дал. Смешна работа. Ти трябва да искаш една хубава хигиенична къща, с хубави прозорци и светла, а не палат. Не е въпросът за разкош, но онова, което ти е необходимо за живота ти. Защото Господ не е дребнав. Той, когато дава, дава и когато взима, взима. В него има две положения. Когато дава, дава и когато взима, взима. Питам, ако вие сте една шивачка и ви дадат един плат да шиете нещо от него, но този плат само се къса, трябва ли да употребите цял ден само да го режете и шиете и да си губите времето с него? Ще вземете този плат – и направо в печката. И след това кажете на компанията такъв плат да не ви дава. Ама пари съм дал. Нищо, ще им кажеш да ти върнат парите. Ако не могат да ти ги върнат, ще им кажеш, че втори път няма да взимаш от тях нищо. Или най-малкото няма да им предплащаш, но предварително ще опиташ плата, и тогава ще го платиш. Тъй, на консигнация, ще вземеш плата. Десет години трябва да носиш дрехи от някой плат и след това да ги скъсаш.

И тъй, казва Христос: „Да ви даде." Мнозина от вас сте бедни, страдащи, имате идеали, това-онова, но всичко се руши. Все чакате нещо. Но не зная, нито един от вас не съм видял, който да е постигнал това, което търси. Аз виждам на лицата ви, не само тук, в България, но и по целия свят, да е написано: постигнал донякъде своя идеал. Срещам едного, написана на него една задача, която той разрешавал. Карал донякъде, но после забъркал работите и я напуснал. Другаде гледам, някоя задача решена пак донякъде, само една нула изкарана. То е ученикът, след като учил цяла година, изкарал само търкалета на диплома си. Ако е някой разумен, ще може да впрегне всички търкалета на работа. Аз мисля, че онзи, който е

пропаднал, той ще може да стане техник. Онзи, който е свършил с нули, той е роден за техник. Той трябва да се занимава с въпроса за движението. Този, който е свършил с единици, той според мене може да стане физик, да се занимава със законите. А онзи, който е свършил с двойки, той ще върти. Той ще се заеме с висша и нисша дипломация. Онзи, който е свършил с тройки, той е роден за готвач. Онзи, който е свършил с четворки, той е роден за орач, за земеделец, той има това изкуство. Онзи, който е свършил с петорки, той е роден за търговец, има взимания-давания с хората. Онзи, който е свършил с шесторки, той е роден за стражар ако всички стражари бяха свършили с шесторки, светът щеше да бъде оправен. Но понеже за стражари са турени онези, които не са свършили с шесторки, затова светът е така.

Казвам, ние за живота имаме едно понятие. При сегашното положение на нашата култура ние сме попаднали в едно криво разбиране на същинския живот. Не е лошо човек да бъде стражар. Не е лошо човек да бъде земеделец и т.н. Всички звания си имат своето предназначение и цел в живота. Според мен, каквато и роля ти да вземеш на сцената, трябва да я играеш както трябва, да разбираш автора, от когото е. Излезеш ли на сцената, ти непременно трябва да се съобразиш с ролята, която играеш, и да умееш да изразиш идеята добре. Казват за някого – той е отличен актьор. Но не мисли, че след като играеш с години тези роли, че ще придобиеш нещо. Ако през целия си живот си играл ролята на някой слуга, какво ще придобиеш? Нищо не си придобил. Играл си, ръкопляскали ти, и толкова. Ти си играл на сцената роля на цар или на княз, но какво си придобил от тези роли? Цар си бил, без да си станал такъв, без да си добил качествата на цар. Онзи, който трябва да стане цар, трябва да бъде гениален. Царе в природата са онези възвишени същества, които имат качества за царе. За в бъдеще само гениалните хора трябва да стават царе. Само гениите на доброто трябва да стават царе. Един посредствен човек не може да стане цар. И след него в управлението ще се наредят всички останали, ще се наредят по степента на своята гениалност. Те ще се наредят по една стълбица от горе на долу, а сега на върха на управлението седи за министър този човек, комуто наум не дохожда как да раздели на две магарета сламата. И ще изучават след това висша дипломация.

Сега съществува висша дипломация, висши отношения на народите един към друг. Не, висша дипломация трябва да съществува към природата, към нейните разумни закони. Защото всеки народ е дотолкова народ, доколкото той спазва естествените отношения към законите на разумната жива природа. Най-първо всички народи имат отношение към разумната природа, а после те имат отношение един към друг. Те са удове на един

велик организъм. Значи те са зависещи от него. И ако един народ или една държава не са функционирали правилно като народ или като държава, те са изчезнали като народ или като държава. Много държави са изчезнали, много народи са изчезнали. В миналото цяла култура като атлантската, като лемурийската са изчезнали. И сега доколко ще устои културата на бялата раса, и това е въпрос. Природата не търпи израждане. Щом хората се спрат на едно място, тя ги поставя на известни страдания.

Някои казват: „Да живеем." Щом тези хора искат да живеят, без да работят за нея, те са осъдени на израждане. Ти се спираш и казваш: „Аз искам да живея." Не, ти трябва да работиш. Щом искаш да работиш в обществото, създай една мисъл, намери начин как да работиш, че да си доволен от своята работа, от своя труд. При това не е достатъчно само да работиш, но като дойдеш да работиш, ти трябва да си свързан с всички най-видни хора, с всички най-видни същества по лицето на земното кълбо. Ако си поет, ти трябва да имаш връзка с всички най-видни поети. Ако си музикант, ти трябва да бъдеш във връзка с най-видните музиканти. Ако си философ, правник или какъв и да е, ти трябва да си във връзка с всички най-видни философи и правници – тил трябва да имаш. И тогава, да кажем, че ти си поет, написал си едно свое стихотворение и го представяш пред хората да го оценят добро ли е, или не. Най-първо поетът сам трябва да оцени това, което е писал, той сам трябва да го разбира. Има една българска песен, дето се казва: „Вятър ечи, балкан бучи." Ако твоята песен започва с „вятър ечи, балкан бучи", как ще свърши тя? Или вземете песента „Тих бял Дунав се вълнува". Че е тих Дунав, донякъде е тих, но че е бял, не е бял. Да оставим това. Те са все неща, които се допущат в поезията. В сегашната поезия се допущат много изключения, в сегашната философия се допущат много изключения, навсякъде се допущат изключения.

Казвам, човек сам трябва да бъде доволен от това, което той изразява. Ако ти не си доволен от своя живот, другите хора не могат да бъдат доволни от него. Това е първият закон. Какво трябва да правиш? Ти сам трябва да си доволен от своя живот. Не е въпросът да си доволен по форма, но да си доволен по процес, че тъй както живееш по процес, в дадения момент си доволен. Тъй както живееш, си доволен, а не да спреш процеса на своя живот. Въпросът е днес за днес да съм доволен от работата си и да работя, за да може бъдещият ми живот да е по-добър от днешния.

Аз не турям граница на живота, на любовта. Любовта е една сила, която безконечно се проявява и разширява. Та казвам, в реалността има четири важни неща, които трябва да имате предвид. Най-първо реалността внася светлина в ума, после тя внася топлина в сърцето, тя внася благородство в душата и най-после – сила в духа. Тези четири неща трябва да имате

предвид. Там, дето няма светлина в ума, топлина в сърцето, благородство в душата и сила в духа, това не е реалност. Вие може да вземете този мащаб за определяне що е реалност. Ако от твоята наука умът ти постоянно се осветлява, сърцето ти постоянно се стопля и ти дава импулс за работа и ако ти се облагородяваш в знанието си, използваш го правилно и от ден на ден ставаш по-силен – не да вадиш шашка и да воюваш, но ставаш силен по дух, ти си в реалността на науката.

Кой е силен човек? Когато магарето го натоварят със злато, силно ли е то? Не е силно, слабо е. Силен човек е само онзи, когото никога не могат да натоварят. Товарят ли те, ти си слаб човек. Какво ще кажете отгоре на това? Ако дяволът може да те натовари с багаж и те впрегне да му носиш багажа като някое магаре, ти силен човек ли си? Не, не си силен, понеже ти си в положението на едно магаре. И какво трябва да правиш тогава? Ще изучаваш живота на умаляването. Да ви кажа кои са причините, за да изучавате този закон. Този черен маг със своите знания ви среша и ви използва като едно магаре, впряга ви на работа. Ще ме извините, това не се отнася до вас. Аз ни най-малко нямам предвид вас. У мене няма нито сянка от умисъл да правя такива сравнения. Аз взимам магарето в преносен смисъл. Едно време, когато Господ създаде магарето, то имаше красива форма, но беше недоволно от своята форма. Та сега магарето носи форма, направена по негов план. И сега магарето, като реве и плаче постоянно, с това иска да каже на хората: „Не искайте форма като моята. Не бъдете като мене магаре. Никога не желайте форма, която не ви подхожда.“ И сега, като ви срещне този черен маг, той ви натоваря като магаре и ви впряга на работа. Ако ти си едно хилаво магаре, което е слабо да носи товара му, той иде те удари със своя камшик и ще каже: „Хайде в гората! Такива магарета не искам.“ И колкото по-малко ставаш, толкова по-добре за тебе. Ако един ден станеш като заек или като едно малко бръмбарче или мушица, той съвсем няма да те търси. Тогава ти трябва да кажеш: „Господи, аз много ти благодаря, че се запазих в тези малки форми. Сега искам своята първоначална форма, която ти ми даде.“ Ще я намериш, ще се облечеш с нея и ще влезеш в света да работиш.

Сега казвате: „Човек трябва да бъдеш. С характер.“ Какъв човек? По образ и подобие. Питате какъв трябва да бъде човекът по образ и подобие Божие. Какъвто го е направил Господ. Как ще позная? Ако аз ти зашия една плесница, ти ще помислиш ли, че това е едно благословение? Няма ли да кажеш: „Защо ме биеш?“ Ще плачеш. Даже и малките деца – момченца и момиченца по на пет-шест години имат своя философия. Аз, като правя своите изследвания върху тези деца, виждам доде е достигнало съзнанието на българите. Срещна някое малко момиченце и го помилвам. То изведнъж стане сериозно, погледне ме от главата до петите, измери ме

и ме пита: „Какво искаш да кажеш с това? Защо ме милваш? Ти не трябва да ме буташ.“ Изведнъж то се отдалечи от мене и ми казва: „Аз не мога да имам отношения с тебе.“ Аз разбирам неговия език. Аз зная какво иска да каже то. Срещна друго момиченце и веднага бръкна в джоба си, изваждам една хубава ябълка и му я давам. Като го помилвам, то веднага взeме ябълката, усмихне се. Питам го: „Знаеш ли защо те помилвах? Сега ще вземеш тази ябълка и като срещнеш някое детенце без майка и баща, ще му дадеш тази ябълчица. Ще го помилваш по едната и по другата страна.“

Казвам, това е хубавото в живота. Щом обясня това нещо на момиченцата, веднага недоумението у него изчезва, то ме разбира вече и придобива едно изражение и отношенията му към мене стават вече други. Значи това, което му казвам, е разумно. В първия случай детето се оттегли от мене, а във втория случай, когато му дадох ябълката и му обясних всичко, то ме разбра и каза: „Сега вече можем да имаме отношения на приятели.“ В първия случай момиченцето нямаше доверие към мене и каза: „Нашите отношения не са определени.“ Щом му разправих в какво седи идеята, разбра ме.

Казвам, ако ние, съвременните хора, не разбираме всичко онова, което става с нас в живота, всички тия промени, терзания, неспокойствия, питам, каква философия има тогава в нашия живот? Днес имаш едно верую, утре друго верую, после трето, четвърто и т.н. От детинството си постоянно се изменяш, възмъжаваш, докато най-после престанеш да се изменяш и казваш: „Остарях вече.“ Питам, след като си се подмладил, какво си спечелил? Или след като си остарял, какво си спечелил? Ние, философите, казваме – такъв е ходът на природата. Не, такъв ход природата няма. „Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие.“ Под думата „деца“, под думата „Царство Божие“ се разбира един разумен, смислен живот, който трябва да имаме. Че ти си беден човек, нищо не значи. Беднотията е едно благо. Богатството е друго благо. И двете са блага. Ако знаеш как да използваш беднотията, тя е едно благо. Ако не знаеш как да я използваш, то е едно нещастие за тебе. Ти си майка, имаш една дъщеря, но не познаваш душата на твоята дъщеря, връзка няма между душата на твоята дъщеря и тебе. Ти си баща, имаш син, но не познаваш душата на своя син. Връзка няма между душата на твоя син и тебе. Питам тогава, на каква връзка ще почива едно приятелство?

Казвам, ти вярваш в Бога, но не го знаеш какъв е. И тогава ти имаш лековерието да вярваш, че макар днес и да не го познаваш, някога ще го опознаеш. Възможно е. Тогава ще ви приведа един разказ, тъй както децата разказват. Една царска дъщеря – много красива, трябвало да се ожени. Според съдбата трябвало да минат пред нея десет души кандидати,

облечени в разни костюми и с маски на лица. Между тези десет души се намирал нейният възлюбен, когото тя сама трябвало да познае и намери. Първия път баща ѝ я извел пред тези десет души кандидати. Първият, който минал покрай нея, бил облечен в царски дрехи, великолепен на вид. Тя, като го видяла, хванала го и казала на баща си: „Този.“ Като хвърлил маската, виждат пред тях един хилав циганин. Като го видяла царската дъщеря, тя се ужасила и казала: „Не искам да се женя. Няма да се оженя за циганин.“ Девет пъти тя правила опити и все налитала на някое нещастие, но всякога се отказвала, не искала да се жени. Идва най-после един мъдрец, който ѝ казва: „Дръж този, който е на опашката, последния дръж.“ Тя се приготвила, но като дошъл този, който е на опашката, нямало го, девет били всичко. Как ще го намерите сега? Този истинския го няма на опашката. А ти трябва да го познаеш. Как ще го намериш?

Казвам сега, ние, всички хора, търсим реалността, или търсим възлюбения, или търсим идеала си, но в това търсим онова, в което нашият живот не се е изразил. Ние, хората, още не сме такива, каквито трябва да бъдем. След като станем такива, каквито трябва да бъдем, по образ и подобие, оттогава именно ще започне истинският живот. Тъй както идеалът на болния човек, който е в болницата, е да оздравее, защото оттогава насетне ще започне истинският живот. Казвате: „След като постигнем идеала си, какво ще правим?“ Чудни сте. Докато сте в болницата, ще се обръщате ту на едната, ту на другата страна. Днес една сестра ще ви даде едно лекарство, утре друга сестра ще ви даде друго лекарство, ще ви обличат, ще ви събличат, докато един ден оздравеете. И вие казвате: „Има ли друг живот освен този в болницата?“ Ще има живот на училище, живот на екскурзии, живот на свободно ядене и пиене. Няма да чакаш една сестра да ти даде едно или друго лекарство. Сам ще се обличаш и събличаш, сам ще ходиш на църква и сам ще се молиш, няма да чакаш хората да се молят за тебе и т.н.

Казва Христос: „Да ви даде.“ Какво да ви даде? Онова истинско знание, онази истинска мъдрост, с която животът ще може да се осмисли. Ще станем силни. Непременно трябва да станем силни. Не физически. Ние физически сме по-силни, отколкото трябва. Но ние трябва да станем силни по сърце и по ум. Съвременните хора по сърце и по ум не са толкова силни, колкото предполагат, че са. И тогава, ако ти си един богат човек, ще вземеш ли своя приятел в канторатa да ти слугува? В природата има един закон. Когато един баща иска да направи сина си наследник, той му отстъпва своето място и заминава за другия свят. Ако бащата е на земята, той не може да направи сина си наследник. Двамата не могат да стоят на едно и също място. Ако бащата е цар и синът иска да стане такъв, той може да стане цар само ако бащата отстъпи своя трон на сина си, а сам той да замине. Бащата и синът не могат да живеят на едно място.

Тогава вие искате да станете като някой философ, да станете и като Бога. В какъв смисъл искате да станете като Бога? Да имате Божието съдействие може, но в тази форма, която днес имате, вие никога не можете да бъдете като Бога. Вие може да имате неговото съдействие, но сами вие се намирате специфично в една държава. И в това отношение всеки от вас се намира в една специфична държава, която той трябва да уреди и оправи. Тъй седи въпросът. И след като оправи тази държава, той ще има правилни отношения към всички хора и ще знае как да помогне на света. Но дотогава, докато човек не е оправил своята държава и докато не е познал света, той никога не може да има правилни отношения с никого в света. Той не може да има и отношения с Бога. Защото, ако ти отидеш при Бога, няма да споменаваш това старо име. То няма вече смисъл. Затова казвам, ако ти отидеш при абсолютното, при разумното в света, трябва ли да коригираш неговите пътища и планове? Ако ти имаш един гениален приятел, който е пръв поет в света и ти чете една от своите форми и свои произведения, ти трябва ли да го коригираш? Ще кажеш: „Отлично, много хубаво." Ти не можеш да направиш погрешка. Речеш ли да го коригираш, какво ново ще внесеш? Казвам, някои от вас може да коригират другиго. Майката коригира дъщеря си в любовта. Дъщерята коригира майка си в любовта. Може ли една майка да коригира дъщеря си в любовта? Никога. Може ли един баща да коригира сина си в любовта? Никога. Те не могат да се коригират. Това е противоречиво. Любовта, която ще прояви синът, тя е любовта на бащата. Какъвто е бил бащата, такъв ще бъде и синът. Нищо повече. Чудни са хората. Овцата ще роди син, точно такъв, каквато е тя – по всички правила на нейните форми. Вълкът ще роди точно такъв син, какъвто е той самият. Синът ще мяза на баща си. Ние очакваме синът да бъде нещо друго от баща си. Не е било и няма да бъде.

И следователно, ако аз не съм като баща си, тогава има две положения: или че аз не познавам баща си, или че този, когото имам за баща, не е мой баща. Ако аз съм по-добър от него, той не ми е баща. И ако аз съм по-лош от баща си, той пак не е мой баща. Обаче ако аз съм точно като него, той е мой баща. Трите положения съществуват. А в сегашното наше положение ние мислим, че синът е по-добър от баща си. Значи той не е негов баща. По-лош е от баща си. Пак не е негов баща. Като баща си е. Негов син е значи. Ако синът е по-добър от баща си, той носи всичките свои блага. Тогава бащата не носи никаква отговорност за него. Обаче ако мяза на баща си, бащата носи всичката отговорност за сина.

Та казвам, онези от вас, които искат да ме разберат, трябва да се освободят от всякакви свои лични възгледи. Защото много пъти като говоря, мнозина казват: „Тогава на какво да се основаваме? Това не било право, онова не

било право. Кое е правото тогава?“ Има неща, които са прави. Казвам така, яж пресни плодове, яж пресен хляб. Няма ли пресен хляб, не яж. Не яж никакви консерви. Нищо повече. Тъй както са в природата, в материално отношение, така ги яж. Дъвчи житото тъй, както си е. Не яж жито, което е мляно на воденица. Яж житото така, както си е в природата. Плодовете – също така. Откъсни си ги, както са на дървото. Ако искаш да внесеш в себе си трезв ум, откъсни си от плодовете, които са на северната страна. Ако искаш да внесеш в себе си благодарност, откъсни от плодове, които са на южната страна. Ако искаш да внесеш в себе си благородство, откъсни от плодове, които са на изток. Най-после, ако искаш да внесеш в себе си разбиране на живота, откъсни си от плодове, които са на запад. Всички тия плодове нямат едни и същи качества. И ако ти пипнеш един човек с лявата си ръка, ти внасяш в него чувственост. Ако го пипнеш с дясната си ръка, ти внасяш в него умствени сили. Щом го пипнеш и с двете си ръце, ти внасяш едновременно и едното, и другото. Майката прегръща детето си едновременно и с двете си ръце, за да внесе в него импулс да живее.

Всички тия движения съществуват в природата. Всяко движение си има свой смисъл и свое благо. Всички слънчеви лъчи, всички промени, които съществуват в природата, си имат свое значение и свой смисъл. Няма промяна в природата, която да няма смисъл. Не че слънцето няма никакви отношения към мене, но онази разумна сила, която направлява светлината, тя крие в себе си смисъла на всеки слънчев лъч. За мене светлината представлява съвсем друго нещо. Светлината за мене има един особен образ. Да ви дам едно обяснение, какво представлява светлината за мене. Светлината е нещо, подобно на извор. Според мене светлината е нещо много материално. Следователно, когато тя се намери под едно голямо напрежение, тя блика, извира като извор. Тя има известни течения, върви по права линия, извива се, клатушка се и полива целия свят. Хората на земята са като растения, които тази светлина като истинската вода полива, и те под нейното влияние растат и се развиват.

Следователно нашата вода тук, на земята, е произлязла от светлината. Произходът на водата е от светлината, превърната в по-гъсто състояние. Ако пък разредите водата, превърнете я в по-рядко състояние и я разложите на нейните първични елементи, вие ще произведете светлината. Прекарайте водата през някое колело да се разреди и вие веднага ще произведете светлината. Защото без вода никакво движение не може да има. Обратният път. Или без живота никакво движение не може да има в света. Животът е първичното. Ако ти си придобил живота и бъдеш господар на живота, ти ще бъдеш господар и на водата, ти ще бъдеш господар и на светлината. Не си ли господар на живота, не си господар нито на водата, нито на светлината и тебе ще те сполетят най-

големите нещастия. И тъй, Божествената наука, или религията, или окултната наука, или поезията, или философията, всичко това са методи и средства, с които можем да разберем живота, понеже от разбирането на живота ще зависи дали и всички методи ще ни бъдат достъпни. И само тогава ще можем да уредим живота си, както искаме. Ние трябва да разбираме живота, да разбираме неговия произход, отде иде той. И затова Христос казва: „Това е живот вечен, да позная тебе, единнаго истиннаго Бога." И този въпрос се отлага. Вие казвате: „За в бъдеще ще го познаем." За в бъдеще то е друг въпрос. Вие, които от толкова години се занимавате с този философски въпрос, разбрали ли сте Бога като причина на живота, отдето той излиза. Не е въпрос да разберете Бога като форма. Но вие казвате – той е създал всичко. Аз не се меся в неговите работи, какво е създал той. Преди всичко аз не зная даже и какво е създал той и какво не е създал. Защото не всичко, което е създадено, е създадено от Бога. Чудни сте вие. Всички паметници на София например от Бога ли са създадени? Всички къщи в Лондон, както и целият Ню Йорк, от Бога ли са създадени? Светът от Бог ли е създаден? Канарите в природата от Бог ли са създадени? Изворите в природата от Бога ли са създадени? Нито канарите са от Бога създадени, нито изворите. И след всичко това се казва, че Бог всичко създаде. Има само едно нещо, което Бог създаде и в което взе участие. Като направи всички тия форми, той каза: „Да направя човека по образ и подобие наше." След като каза: да бъде това, да бъде онова, той каза: „Да стане светлина." И стана светлина. Най-после Бог каза: „Хайде и аз да направя нещо." Той каза: „Да направя човека по образ и подобие Божие." И го направи. Единственото нещо, което Бог направи, то е човекът. И каза: „Да му туря печат." За другите неща той не каза да бъдат по образ и подобие Божие, но за човека каза. За другите само каза: „Да бъде светлина!" И стана светлина. За земята се казва, че тя първоначално е била неустроена и пуста. Като четете еврейската кабала, там има един миш-маш. Като слушате сега техните богослови, те пък мязат на онзи негър проповедник, който доказвал на слушателите си как Бог създаде света. Как го създаде? Много лесно. Най-напред Господ насади една много голяма гора, която, като израсте, използва за пръте, на които простираше хората да се сушат. Един запитал: „На кое място беше тази гора?" „Не е ваша работа. Той ги насади някъде." „Ами плета, на който простря човека да се суши, де остана?" „И това не е ваша работа." Някъде е била посадена тази гора, но де – и той не знае. Плета, на който се сушил човекът, го няма. Ами де е човекът тогава? И сега философите казват: „Да допуснем." Какво? Че има плет. Да допуснем, че има такива дървета. И от тези допущения вадят едно заключение. И тогава тези заключения мязат на онази наука в Америка, която наричат наука на християните, или в буквален смисъл казано, наука на духа. Те не вярват в материята, но в духа и казват, че всичко е мисъл.

Двама млади току-що се оженили, предприели една разходка и трябвало да пътуват с трен. В това време става едно дерайлиране на трена и този младоженец бил изхвърлен вън от трена, вследствие на което и двата му крака се счупили. Той повикал един от тия лекари, които вярвали, че съществува само дух, да го лекува. Този лекар идвал един, два, три дни и в продължение на всичкото време на лекуването му той все се мъчил да го убеди, че краката му били здрави, не са счупени. Този човек най-после трябвало да повярва в това и след един месец костите на краката му сами по себе си започнали да заздравяват. Той започнал малко да ходи, да крета из стаята. Идва лекарят, който го лекувал, и му казал: „Кога ще платиш?“ „Добре. Сега ще предположиш, че ти давам десет хиляди долара.“ На другия ден пак дохожда: „Ти пак ще трябва да ми платиш.“ „Хубаво. Сега ще предположиш, че ти давам двадесет хиляди долара. Не си ли благодарен?“ Това е философия. Както лекуваш, така ти се и плаща.

И ние както мислим, така ни се и плаща. Та и ние така казваме: „Аз като свърша училище, това ще направя. Като се оженя, това ще направя. Като изгледам децата си, това ще направя. Като стана пръв министър, това ще направя.“ И т.н. това ще направя-онова ще направя, докато най-после циганчето умряло. Всичките ни работи остават недосвършени. Защо? Ние не сме взели, не ни е дадено още същинското. Ние трябва да имаме една права философия. Срещне ме някой и ме пита: „В какво вярваш?“ „Аз вярвам точно в това, в което и ти вярваш. В какво вярваш ти?“ „Аз много обичам парите.“ „Че и аз много обичам парите.“ „Аз много обичам жените.“ „Че и аз много обичам жените.“ „Аз искам да съм голям човек.“ „Че и аз искам да съм голям човек.“ „Аз искам да имам един добър обяд.“ „И аз искам да имам един добър обяд.“ „Аз искам да си почина малко.“ „И аз искам да си почина.“ Че тогава ти си като мене. Разбира се. Сега обаче аз не зная дали и ти си като мене. Аз бях като тебе, но не зная дали ти си като мене. Аз обичам парите, но като дойдат парите при мене, аз обичам да се разговарям с тях. Като дойде една торба с пари при мене, аз я питам: „Кой господар те изпрати при мене? Знаеш ли, че аз имам друг един закон? Като дойдете при мене, каквото ви кажа, абсолютно ще го правите. Ще ми слугувате. Нали сте пари. Като дойдете при мене, ще се търкаляте и дето ви пратя, ще отидете.“ Абсолютно покорство от парите искам. И парите обичам, и жените обичам. Като видя една млада мома, аз я питам: „Ти защо си мома? Да лъжеш момците или да казваш истината?“ Аз считам моми само тези, които говорят истината, а тези, които не говорят истината, никакви моми не са. За мене мома е само тази, която говори истината. И момък е само този, който говори истината. Не говорят ли истината, никакви моми, никакви момци не са. Като видя една мома, тя е свещено нещо. Приятно е да я гледаш, та носи истината в себе си. Казвам ѝ: „Дай си

ръката, тя е свещена. Ти носиш нещо ново в себе си.“ Това е мома. И аз бих желал целият свят да бъде пълен с такива моми и момци. Сега аз ще се спра тука. Ако река да улеснявам как разбирам нещата, какви разбирания трябва да имаме, казвам, не е достатъчно само да обясняваме нещата, но трябва да ги приложим. Казвам, отношенията на първичната причина към нас са толкова прости. Бог е едно същество, което бедните, сиромасите, неучените, невежите, страдащите хора могат да го намерят повече и по-лесно, отколкото учените философи и поети. Когато дойде някой философ при Бога, той се отстранява далеч от него. Когато дойде някой астроном при Бога и започне да го изучава, Бог се скрива във вечността. Когато философът дойде да го изследва, той се скрива зад причинния свят. Когато дойде някой поет, той се толкова отдалечава, че поетът едва го зърва. Щом дойде едно дете при Бога, Бог го помилва и излиза при него. Като дойде някое дете пред един поет, той му казва: „Чакай, дете, ти нищо не знаеш.“ И той започва: „О, ти, който владееш всичко, който изпълваш всичко с трепет и ужас, който разклащаш световете и изпълваш сърцето на човека от памтивека с горчивини. Ти, който внасяш всички горчивини в душата!“ Детето казва: „Какво, какво? Аз пък го видях колко беше хубав. Тъй ме поглади, помилва ме по лицето.“ „Е, сънувало си ти. Слушай, дете. Ти ще остарееш като мене. Поет съм аз.“ И поетът е прав, и детето е право. Щом човек е поет, Бог е страшен. Той му показва всички страхотии. Каквото пише поетът, така е. Той, като търсил Бога, минавал през тези бездни, през тези височини и баири.

Поетът мяза на този царски син, който се влюбил в една красива царска дъщеря, която била голяма екскурзиантка и той трябвало цял живот да ходи подире ѝ, за да я стигне. Тъкмо той я вижда на един далечен баир и рече да отиде при нея, тя вече слиза оттам и тръгва към друг баир. Върви той подире ѝ, но тя вече е на трети баир. Стига той третия баир, но тя е вече в долината. И така вървял цял живот и не могъл да я стигне. След като я търсил той цял живот, най-после описва своите страдания, мъчнотии и несгоди по баири и по долини, по върхове и канари и казва в заключение: „Не можах да постигна това, което желаях.“ Защо? Ако не станете като малките деца, не може да влезете в Царството Божие. Докато ти намериш една мома на истината и искаш да ѝ дадеш една торба на гърба да носи, както това прави черният маг, това показва, че в сърцето ти има нещо лошо. Ти трябва да бъдеш човек на истината, да си благодарен, че си я зърнал. Няма защо да си близо до нея. Да ѝ напишеш една благодарствена молитва, едно благодарствено писмо и ще се зарадваш, че ти си бил на това място, дето е стъпила тя. Какво трябва да направиш? Целуни тогава нейните стъпки слез от този връх надолу и благодари, че си могъл да целунеш и нейните стъпки. Повече от това не ти се пада в този живот.

Вие трябва да образувате правилни отношения в света. Вие казвате: „Аз намерих реалността." Да, ако си намерил реалността на стъпките на онзи човек на истината – и това е една голяма придобивка. Казва псалмопевецът: „Когато видя твоето лице, напълно ще се зарадва душата ми." Казвам, това е, което може да внесе онова вдъхновение, онова осмисляне на нещата. Сега хората се разочаровали един от друг и казват – този не го обича, онзи не го обича. Че отде знаете, че някой не ви обича. Никой не може да ви обича, ако вие не обичате сами себе си. И никой не може да те обича, докато и ти не обичаш. Не съществува друг закон. И ти не можеш да бъдеш обичан, ако не обичаш. Каквото вложиш, такова ще вземеш. Ти не можеш да сееш живо, а да получиш царевица, и обратно – не можеш да сееш царевица и да получиш жито. Каквото си сял, ще вземеш равносилното на това, което си сял. Та казвам, в живота трябва да има едно разбиране. Когато хората направят едно приятелство, защо го правят? Ако ние правим едно приятелство, то е, за да дадем възможността на Господа да заеме едно място. Ако хората се женят, то е, за да дадат място на Господа, той да заеме едно място между тях. Ако хората образуват едно общество, то е, за да дадат едно място на Господа. Ако хората образуват една държава, то е за да дадат възможността на Господа да заеме едно място. Или ако един музикант става музикант, то е, за да даде възможност на това велико същество да се прояви чрез него. В това няма ли смисъл? Има смисъл. Ще седнеш да пишеш нещо като поет – има един начин на писане. Вижте как пише едно малко дете: „Вчера при изгрева на слънцето бяхме при първия извор на високата планина. Изворът беше бистър и течеше. Всички ученици пихме от неговата вода и се разположихме на поляната. Помолихме се и след това се върнахме." Питам, не е ли хубаво това описание на малкото дете? То описва своя малка екскурзия. А ние какво ще описваме сега? Казвам, колкото един разказвач е по-прост, т.е. колкото по-просто, по-кратко изрази истината, толкова е по-добър. Някои казват: „Събуди се за зората." Или: „Стани със зората." Или: „Стани, когато се зора пукне." Питам, зората пуква ли се? Това е поетичен израз. Стани със зората – това има смисъл. Тъй както става зората, стани и ти. Това е много хубав поетичен израз. Стани рано със зората, в това има идейност. Зората има вече един образ. Изразът „стани с пукването на зората" не е хубав. Пукването, пукотът, тази мисъл вече внася една дисхармония. Стани със зората. Нищо повече.

Та казвам, когато дойдем до онзи възвишен живот, ние трябва да дойдем до простотата. Ти ще внесеш тази простота в живота си и ще кажеш – има само едно вечно начало. Ставай и лягай само с това вечно начало. Станеш сутрин, кажи си – има само едно вечно начало. Лягаш вечер, кажи си – има само едно вечно начало. Започваш да пишеш, кажи – има само едно вечно начало. Философстваш, кажи – има само едно вечно начало. Управляваш,

кажи – има само едно вечно начало. Намериш се в скръб и страдания, кажи – има само едно вечно начало. Не защо да не си радостен, когато страдаш, защо твоят възлюбен ти пише, че не те обича. Той ти казва: „Не те обичам, защото, като срещна едно бедно сираче, ти не се спря пред него, домързя те да бръкнеш в джоба си и да му дадеш нещо, да го помилваш и да му кажеш две думи. То е без майка и баща. А ти бързаше по-скоро да ме намериш, да ми дадеш своето любовно писмо. Сега ще се върнеш да поправиш погрешката си.“

Така ние, докато отидем при Бога, ще срещнем хиляди души, които ще пренебрегнем и на които никакво внимание няма да обърнем. Вие казвате: „Искаме да видим една усмивка на това вечно начало.“ Но това вечно начало ще стане сериозно, няма да бъде доволно от тебе и ще ти каже: „Върни се от пътя си.“ Защо? Аз зная защо.

И сега аз искам да ви оставя следната мисъл от мене. Има само едно вечно начало.

Шестнадесета неделна беседа
15 декември 1929 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1929_12_18 Наука за езика
лекция пред общия окултен клас

НАУКА ЗА ЕЗИКА

Т. м.

Какво става със снега и с леда, когато се топят? Те губят своята красота и цвят. Под думата сняг и лед разбираме илюзиите, с които човек живее на земята. Както снегът и ледът се топят и нищо не остава от тяхната форма, красота и цвят, така и илюзиите се топят и изчезват. Като се намери пред такова положение, човек казва: Животът няма смисъл, не струва да се живее. Защо животът няма смисъл? Защото илюзиите на човека изчезват. Снегът изчезва, топи се, но идеята за чистота, която се крие в неговия цвят, остава вечна. Белият цвят е символ на чистота. Тази е причината, поради която хората се стремят към белия цвят. Те носят и долни, и горни дрехи бели, особено лятно време.

Съвременните хора имат задача да изучават целокупния живот, а не само неговите частични прояви. Те имат пред вид изучаване живота на душата, нейното слизане и възлизане, т. е. раждане и заминаване. Раждането не е нищо друго, освен обличане (?Псалом 119, алеф.?) със светли, с бели, празнични дрехи. Раждането, младостта е обличане на душата със бели, празнични дрехи. Остаряването и смъртта представят събличане на белите, светли дрехи и обличане на стари, тъмни дрехи. Като се погледне в такива дрехи, човек казва, че е остарял и тръгва по магазините да търси нови, светли дрехи, с които отново да се облече. Не е лесно човек да съблече старите си дрехи и да се облаче в нови. Колкото да е недоволен от старите си дрехи, човек мъчно се отделя от тях. Той е привикнал на тях, не му се иска да ги свали от гърба си. Ценни са старите дрехи на човека, защото върху тях е написан целият му живот. Те са пълни със спомени и преживявания. За да облече нови дрехи, човек трябва да препише на тях всички свои опитности, които е придобил на земята. Това, което учените наричат предаване на наследствени черти от едно поколение на друго, не е нищо друго, освен преписване на новите дрехи всичко онова, което е било написано на старите. В това отношение човек мяза на списък, на който са написани книгите на една библиотека. Има грамадни библиотеки, които съдържат около един милион и половина или два милиона книги. Който завежда тази библиотека, той си знае, как се справя с нея. Не е лесно да чисти човек праха на тия книги.

Във всички времена и епохи хората са се стремели да се домогнат до положително обяснение на живота. И днес още се стремят към правилно изясняване на живота. Като не разбират благата и привилегиите, които

имат над всички животни, хората казват за някого, че се е родил в щастлив момент на земята. Всички хора са родени в щастлив момент. Какво по-голямо щастие може да търси човек от това, че се е родил човек, изправен на два крака, а не животно, което ходи на четири крака? Да има за основа добродетелта и на нея да стъпва, това е една привилегия за човека. Да бъдат ръцете му свободни, това е друга привилегия за човека. Животните са лишени от тези привилегии. Ръцете им, които символизират закона на правдата, са превърнати в крака. Правдата у тях не е застъпена. Мозъкът на човека е поставен в съвсем различно положение от това, в което е поставен животинският. Засега човек представя най-усъвършенстваната машина на земята, снабдена със своето вътрешно радио, да схваща вълните, които идат от разумния свет.

Днес всички хора търсят щастието вън от себе си, без да подозират, че то се крие във върха на техния език. Каквото езикът каже, всичко става. Чудеса може да прави езикът! Езикът подига човека, но той може и да го събори. Това зависи от огъня, с който е запален. Ако езикът е запален от огъня на ада, човек се намира в голяма опасност. Запали ли се с този огън, човек се излага на големи страдания. Ако не знае как да се справя с езика си, той ще се намери в големи мъчнотии. За да избегне тия мъчнотии, човек трябва да познава науката за контролиране на езика. Езикът на човека е един от органите, свързан с висшия свят. Интелигентно същество е езикът. Милиони клетки работят в него, за да поддържат живота му. С езика си човек яде, опитва вкуса на храните, говори, пише, като писател. Една лоша дума, казана с езика, с години не може да се забрави. Човек носи последствията на тази дума дълго време. Думите, изказани чрез езика крият голяма динамическа сила в себе си. Като знаете това, изучавайте езика си, както географът изучава земята, както астрономът — небето. Не мислете, че езикът е един безотговорен мускул в човешкия организъм. Всеки орган в човешкия организъм крие в себе си велики тайни. Езикът, затворен в устата на човека, също крие в себе си велики тайни, които трябва да се изучават.

Сега на вас предстои изучаването на езика. Който разбира науката за езика, той е маг, всичко може да направи. Който разбира науката на окото, той всичко вижда, всичко може да направи. Хората говорят за възпитание и самовъзпитание, а не знаят, отде да започнат. Те изучават френология, физиогномия, хиромантия и ред още науки, но не се спират върху езика. Те не подозират, че трябва да започнат от езика — от най-малкия уд в своя организъм. Доброто и злото е написано на езика. При всяка добра или лоша проява на човека, езикът започва да се движи. При доброто се движи по един начин, при злото — по друг начин. От човека зависи, как да направлява езика си, но за да дойде до това положение, той трябва да

изучава неговите движения. Голям маг е човешкият език. Езикът е израз на разумността в човека. Окото е наблюдател, отдалеч вижда нещата, а езикът прави познанства, посреща и изпраща хората. В това отношение той е голям дипломат.

Като говоря за езика, аз нямам пред вид неговата външна форма т. е. мускула, от който е направен. Аз имам пред вид силата, която се крие в него. Езикът е свързан със словото, а силата на човека е в словото. Като мисли за езика си, човек се свързва със словото. Като мисли за словото, той се свързва с истината. Казано е в Писанието: „Глава на Твоето Слово е Истината“. Като мисли за истината, човек се свързва със свободата. Като мисли за свободата, човек се свързва с живота, защото животът се проявява само в свободата. Човек е дошъл на земята, именно, за това, да изучава словото, истината, свободата и живота, в които е потопен. Дойде ли до това познание, той ще разбере, че и при най-големите си нещастия пак е щастлив. Който е дошъл до това познание, той и в ада може да се чувства като на курорт. За разумния и мъчнотиите са благословение; за неразумния мъчнотиите са ад.

Съвременните хора се нуждаят от знание, но не книжно, а живо, проявено знание. Някой гледа линиите на ръката си и казва, че линиите на сърдцето, на ума, на живота, на съдбата му са добре развити. В същност той не проявява нито ума, нито сърдцето, нито живота си. Добре развити линии са ония, които имат живо проявление. Какво се ползва човек от красивите си пръсти, ако не проявява своята воля, справедливост, разумност, съобразителност? Човек се нуждае от живи линии, а не от мъртви. Когато Словото влезе в човека, тези линии напълно оживяват. Казано е в Битието, че Бог направил човека от пръст, после му вдъхнал живо дихание, и той станал жива душа. Значи, докато Бог не беше вдъхнал живо дихание, човек бил безжизнено същество. Щом вдъхнал живо дихание в него, т. е. щом вложил Словото си, човек станал жива душа. Велик момент представя създаването на първия човек! Едва ли има по-велик момент от този за човека, както и за всички живи същества. Първият човек, като модел, и до днес още е изложен на показ, да го гледат всички живи същества, всички ангели.

Първият човек, т. е. оригиналът е на небето, а останалите хора, които съществуват по лицето на земята, са копия на този оригинал, по-далеч или по-близо до него. Който иска да види, какво представлява оригиналът на човека, той трябва да отиде на небето. Там ще види, какво значи изкуство. Който е видял този образ, той никога не може да го забрави. Откак е създаден до днес той е жив и продължава да живее. Иска ли да го следва, човек трябва да работи върху себе си, всеки ден да изправя линиите си, да

ги съживява. Ако човек не може да прави добро, ръцете му са мъртви. Ако не може да мисли добре, умът му е мъртъв. Ако не може да люби, сърдцето му е мъртво. Ако не може да движи очите си правилно и да вижда красотата на нещата, той е мъртъв за истината. Ще кажете, че всички хора движат очите си. Всички движения не са правилни. В движенията на хората има разлика: едни са механически, а други — живи, съзнателни.

Съвременните хора трябва да приложат мисълта си, да се освободят от механическия живот. Например, като се натъкват на неблагоприятни условия, те търсят механически начини, да се справят с тях. Ако е студено на ръцете им, те турят ръкавици, да се стоплят. Понякога и ръкавиците не помагат, ръцете им пак са студени. Те не подозират, че с мисълта си могат да се изолират от студа. Мощно нещо е човешката мисъл. Ще кажете, че не е правилно човек да се бори със студа чрез мисълта си, т. е. не е правилно да изразходва енергията на мисълта си напразно. Не, щом има мисъл, човек трябва да я прилага навсякъде. Човешкият организъм разполага с такава топлина, която може да му помогне да преодолее всички външни условия. Топлината на човешкият организъм и неговата мисъл са в състояние да преодолеят всички неблагоприятни условия в живота. Освен външния студ, в човека се явява и вътрешен студ, предизвикан от голяма скръб. За да се справи с този студ, човек трябва да увеличи своята вътрешна топлина. Това са процеси, които стават постоянно в човека. Когато живее правилно, човек запазва нормалната топлина на сърдцето си и нормалната светлина и сила на ума си. Не живее ли правилно, той постепенно ги губи, вследствие на което прибягва към външни, спомагателни средства. Когато желанията на човека станат повече от възможностите за тяхното реализиране, той нарушава своя естествен живот, вследствие на което се натъква на големи мъчнотии и противоречия. Всяко желание, всяка мисъл, всяко чувство в човека трябва да се хранят. Те са живи същества, и животът им трябва постоянно да се подържа. Няма ли достатъчна храна, с която човек да задоволи желанията си, едно след друго те умират и му създават ненужни страдания. Лятно време и бедният овчар може да завъди много овце, защото има богати пасбища, на които те ще се хранят. Зимно време, обаче, условията са други. Пасбищата са покрити със сняг, никъде няма трева. Овчарят е длъжен да ги храни сам, да им купува храна. За неговите средства това струва скъпо. Като не може да ги изхрани, една след друга овцете измират. И те страдат и той страда. Следователно, не раждайте повече желания, отколкото са възможностите ви за тяхното отглеждане. Няма ли възможност да храни много мисли и желания, човек трябва да се ограничи с една мисъл, с едно желание, но да ги изхрани добре, да станат самостоятелни, сами да подържат живота си.

Следователно, дойде ли човек до положение, неговите мисли, желания и постъпки да станат самостоятелни, да му помагат, това значи, да бъде той маг, да разполага с магическата пръчица на всяко време. Пожелае ли да яде, той ще тропне с пръчицата, и яденето ще бъде пред него. Нахрани ли се, пак ще тропне с пръчицата, и яденето ще се дигне. Докато дойде до положението, да бъде господар на своите мисли и желания, човек първо ще им бъде слуга. Те ще заповядват, а той ще изпълнява. В пътя на човешкото развитие това е неизбежен процес. За да бъде господар, първо човек трябва да бъде слуга. За да бъде учител, първо трябва да бъде ученик.

Като говоря за хора, които владеят магическата пръчица, мнозина се съмняват в това. Те казват, че не са виждали такива хора и не вярват в съществуването им. Ако човек не вижда нещо, това не значи, че то не съществува. Ако пък вижда нещо, това не значи, че е видял реалността на нещата. Човек слуша по радиото много гласове, нищо не вижда, но тия хора, които пеят и говорят, съществуват някъде. Той вижда на платното на кинематографа хора, животни, дървета, слуша гласове, но всичко това е отражение на реалността, т. е. сенки, а не действителност. С тия хора, които говорят и пеят по радиото, както и с тия, които виждате на платното, не можете да се разговаряте. Те минават като нереални величини; в същност едни от тях са реални, а други — нереални. Ще дойде ден, когато ще виждате хората, които говорят по радиото, ще се разговаряте с тях и ще разберете, кои са действителни лица и кои — недействителни.

Да се върнем към науката за езика. Като не познават тази наука, хората се чудят, защо страдат. Ако я познаваха, те щяха да разберат, че много от страданията им се дължат, именно, на непознаването ѝ, на неспазване на нейните закони. Някой казва, че обича някого, но след известно време престава да го обича. Защо? Защото не прилага правилно законите на езика. Той не знае, кога каква дума да произнесе, вследствие на което казал много думи на възлюбения си. И възлюбеният му, от своя страна, отговорил по същия начин. И двамата се обидили един друг и не искат повече да се видят.

Като изучавате науката за езика, приложете я първо към Бога. Обикнете Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила и се учете от Него. Той ще ви учи, как да говорите, какви думи да избирате, как да движите езика си и т. н. Като обикнете Бога, тогава можете да обичате и хората. Постъпите ли обратно, постоянно ще губите любовта си. Ако Бог не е взимал участие в живота на човека, ако и до днес не продължава да се интересува от неговия живот, нищо не би излязло от

него. Бог каза: „Да направим човека по образ и подобие свое“. Той вложи в човека особена способност — да говори. Говорът е присъщ само на човека. Никое друго животно не може да говори. Само на човека е дадено разумното слово, да говори съзнателно. Затова е казано в Писанието: „По думите си ще се оправдаеш и по думите си ще бъдеш съден“. От езика на човека зависи неговото щастие или нещастие.

Следователно, иска ли да говори с него, човек първо трябва да очисти езика си. Ако при разговора си със своя ближен, човек трябва да чисти езика си, колко повече трябва да бъде езикът му чист, когато отправя молитвата си към Бога. Ще каже някой, че при Бога човек може да се яви такъв, какъвто е. Не, човек ще застане на молитва само тогава, когато е изчистил и измил езика си добре. Трябва ли синът да се яви при баща си такъв, какъвто се е върнал от веселбите си със своите приятели? Той ял, пил, цяла нощ не спал и мисли, че като се яви при баща си, последният ще му се зарадва. Не, той първо трябва да си отспи, после да се измие, изчисти и така да се яви при баща си, разумно да се разговаря. Трябва ли войникът да се яви при своя генерал ранен, с отрязани ръце, да му засвидетелства своята обич? Види ли го в това положение, генералът първо ще го изпрати да се лекува, и после, като оздравее, ще го приеме на разговор.

Истинска молитва е онази, която човек отправя към Бога след като се е изчистил, преоблякъл, т. е. след като се е върнал в състоянието, в което първоначално е бил. Човек трябва да се върне в първото си положение, както е бил създаден, и оттам да започне живота си. Човек трябва да се яви при своя Създател в първоначалната си красота и чистота. В това седи достойнството на човека. Всяка домакиня, която сама чисти и нарежда къщата си, има достойнство за себе си, за своя дом. Оставя ли всичко на слугите си и мисли само за обличане, за разходки, тя няма достойнство за себе си.

Достойнството на човека се заключава във владеене науката за езика. Владее ли тази наука, той знае, как да говори. Той никога няма да се оплаква от живота си, от положението, което заема в обществото. Каквото положение да заеме, той лесно се справя с него. Високото положение на човека се определя от умението му да го изпълни, както трябва. Ето, князът на света имаше високо положение, но не можа да устои на него, вследствие на което слезе на земята да изправи погрешката си. От княз на небето той слезе на земята като обикновен човек, лишен от всякаква власт и величие. Недоволството на всички хора се дължи на недоволството на този стар княз, който намира, че животът няма смисъл, че светът не е създаден, както трябва. Каквото казва този княз, това повтарят всички хора

след него, като папагали. Не се подавайте на лъжите на този княз. Слушайте го, какво говори, но не следвайте неговия път. Борете се с всички сили срещу това, което той ви говори, без да се подавате на неговото влияние. Ако някой път ви повали на земята, пак не се подавайте на влиянието му. Знайте, че краят решава борбата. Не мислете, че всякога ще бъдете над мъчнотиите. Ще падате, ще ставате, но няма да отстъпвате от принципите на Божественото. Дойде ли страх, безверие, малодушие, обезсърдчение, пак не се подавайте. Знайте, че това са противодействия, които не са ваши. Дръжте в ума си мисълта, че ви е дадена сила, разумност, светлина, да виждате нещата, да ги разбирате и да се справяте с мъчнотиите. Бог е на страната на ония, които се борят за славата, за името Му. Той никого няма да изостави, но трябва да минете през борби, през мъчнотии и изпитания. Каквито противодействия да срещате, знайте, че те се дължат на вашите неприятели, които искат да ви спъват във великата цел на живота ви.

В какво седи великата цел на човешкия живот? Да бъде свободен човек и да служи на любовта, това е великата цел на човешкия живот. Всички хора говорят за свобода, но не са свободни. Свободен е само онзи, който, каквото каже, става. Свободният познава езика на природата и се разговаря с нея. Той слуша природата и ѝ се подчинява, но и тя го слуша. Каквото животът и природата му изпратят, той всичко приема с радост и без страх. Той не се плаши от сиромашия, от болести и страдания. Той ги приема с радост, защото знае, че ще научи нещо от тях. Те крият в себе си известни блага. Който ги разбира, той се ползва от тия блага; който не ги разбира, те минават край него, без да му дадат нещо от своите блага.

Като не разбират законите на живота, някои казват, че без да учат, Духът ще им каже, какво да правят. Не е достатъчно само да ви говори Духът, но вие трябва да бъдете готови, каквото Той ви каже, да го изпълните. — Ами ако ни каже нещо, което не ще можем да направим? — Каквото Духът казва на човека, той може да го направи. Чуете ли да ви се казва нещо, което не можете да направите, ще знаете, че това не са думи на Духа. Духът спусна от небето плащаница, пълна с различни животни и каза на Петра: „Вземи и яж!“ Той отговори: Господи, не съм ял нищо нечисто, не мога да ям и сега. — Това, което Бог е осветил, е чисто. Апостол Петър не разбра символа, който беше скрит в това видение. Ако на религиозния човек кажат, че трябва да изучава всички науки, той отговаря, че не се интересува от други науки, освен от Божествената. Това е неразбиране. За да стане силен, човек трябва да изучава всички науки. Не само да учи, но той трябва да тури в действие своя ум, своето сърце и своята воля, като започне от най-малките работи.

Коя е най-малката работа, която човек може да свърши? Това е един от трудните въпроси. Като стане сутрин човек трябва веднага да се изправи на краката си и да благодари за всичко, което му е дадено. След това ще наблюдава, каква е първата мисъл, първото чувство и първата дума, които са минали през него, и да следи, как ще прекара целия ден. Те определят посоката на неговото движение. Като знаете това, стремете се да мислите за красивото в света, а не за неприятните работи, които са временни, преходни положения в човешкия живот. Станеш ли сутрин, отправи една светла мисъл, едно красиво чувство и една сладка дума към Господа. Постъпиш ли така, всичките ти работи ще се наредят добре. Хората не успяват в живота си, защото очакват щастието си по начин, какъвто те разбират. Това е невъзможно. Ако срещнете двама мъдреци, ще видите, че и те даже не действат по един и същ начин. Те могат да имат еднакви цели и стремежи, но методите им са различни. Двама души, в един и същ момент, не могат да произведат едно и също явление.

Коя е първата дума, която човек трябва да произнася всяка сутрин, като стане от сън? Ще кажете, че тя е думата „любов“. Наблюдавайте се и вижте, кой каква дума произнася. Първата дума, която човек произнася е различна за всеки човек. При това, всеки ден той произнася различни думи. От начина и интонацията на изговарянето зависи силата, която човек е вложил. Например, някой казва на възлюбената си, че я обича. Това не е достатъчно, за да я убеди в обичта си. Силата на обичта, на любовта на човека се определя от интонацията, с която тия думи се произнасят. Любовта е колективен, а не единичен акт. Когато някой люби, цялото небе и цялата земя взимат участие. Някой иска да люби, но никой нищо да не знае за любовта му. Това не може да се избегне. Бог е Любов. Следователно, любиш ли, всички знаят за твоята любов. Не е въпрос да криете любовта си от хората, но вие трябва да любите по всички правила на Великата Любов. Някой казва, че обича някого, а после съжалява, че не е разбран, че не се е изказал право.

Божествената любов не мисли за последствията. Тя има пред вид принципа. Щом принципът е прав, и последствията ще бъдат добри. Приложи ли човек закона на любовта правилно, този закон ще произведе в целия космос малък потик. Когато двама души се обичат, те внасят импулс към нещо велико в цялото човечество. Това прави и любовта на майката към детето, на богатия към сиромаха, на сиромаха към богатия и т. н. всеки акт на любовта, колкото малък да е, той е акт на целия космос. В любовта взимат участие всички живи същества, от най-малкото до най-голямото. Често хората говорят, че този или онзи не заслужва да бъде обичан. Това е неразбиране на любовта. Любовта не се дава по заслуга. Когато котката, кучето и другите животни обикалят около човека,

причината за това е любовта. Тя ги заставя да отидат при него да ги нахрани. Той ги храни от любов. Ще каже някой, че не иска да слуша мъркането на котката. Докато котката мърка, петелът кукурига, птичката пее, кучето лае, животът се изявява. Престане ли животното или човек да се изявяват по свой специфичен начин, и животът в тях престава. Радвайте се на всичко живо, докато има живот в него. Животът на всички същества е ценен. Той крие в себе си известни тайни, които трябва да се изучават.

Като ученици, вие трябва да изучавате науката за езика, да облагородите своя характер. Много от страданията на хората се дължат на чрезмерното движение на езика им. Обаче, не е достатъчно човек само външно да мълчи. Мълчанието е вътрешен процес. Той е в зависимост от самообладанието. Само онзи човек може да прилага самообладанието, който обича своите прояви, своите мисли, чувства и постъпки, своя език и словото, което излиза от него. Като обича себе си и е в хармония с всичко, което излиза от него, той ще обича и окръжаващите — растения, животни и хора — своите ближни. Като обича себе си и ближните си, той ще обича и Бога, ще обича съществата в цялото небе. Само при това положение той може да си служи с магическата пръчица. Като тропне с нея, каквото пожелае, всичко става. Той разбира дълбокия смисъл на стиха: „Аз съм алфа и омега на нещата“. Бог е алфа, начало на нещата, а човек — омега, т. е. край на нещата.

Днес всички хора трябва да разбират смисъла на мъркането, на пеенето, на мисълта. Думата „мъркане“, започва с буквата „М“ — закон на абсолютна жертва. Следователно, всеки човек трябва да мине през закона на жертвата, през пението — като закон за реализиране на нещата, през мисълта — като условие за постигане на Божественото. Има ли всичко това, човек трябва да бъде доволен и в страданията, и в радостите си. Той трябва да стане маг, да понася всичко с радост и всякога да върши волята Божия. Това значи, да се свърже човек с Първата Причина на нещата. Който е свързан с Първата Причина, той е човек на истината. Той изнася фактите, както са в действителност, без никакво преувеличаване или намаляване. Човекът на истината е свободен. Той владее науката за езика. Тази наука е свързана с чистотата, с белия цвят. Когато се говори за тази наука, и природата взима участие. Ето, вън вали вече снегът който показва, че науката за езика е в зависимост от чистотата, от белия цвят. Снегът, със своя бял цвят, внася освежаване в човешките умове и разположение на духа им. Върху тази наука може да се говори само в снежно време, за да стане прояснявяне в умовете ви. За да приемете тази мисъл, вие трябва да имате вяра, която от нищо да не се разколебава, вяра без съмнения, без страх.

Мнозина допущат теорията за прераждането и се успокояват, че ако този живот не реализират желанията си, в друг живот ще ги реализират. Мислят ли така, те изпадат в заблуждение. Програмата за сегашния живот сега трябва да се изпълни. Тя не може да се отлага за друг живот. Всеки ден, всеки час, всяка година има своя програма, която трябва да се изпълни на времето си. Който не я изпълни, той остава да повтаря класа, както правят мързеливите и неспособни ученици. Никой не може да влезе в небето ако не е изпълнил програмата на живота си правилно. В човешкия мозък са вложени много сили, които още не са събудени. Някои от тях трябва сега да се събудят и приложат. Като е дошъл на земята, човек трябва съзнателно да работи за своето пробуждане, за да използва силите, скрити в неговия организъм.

Като ученици, вие трябва да изучавате действителният живот, който включва мислите, чувствата и постъпките на човека. Всички заедно представят наука за езика. Велика наука представят мислите и чувствата на човека. Те са динамика на живота. Тази динамика се регулира от човешкия език. Може ли да си служи правилно с този регулатор човек лесно се справя с противоречията на живота. Той знае, че сиромашията и богатството, знанието и невежеството, слабостта и силата са условия за растене на човека. Чрез богатството си човек може да влезе във връзка със сиромаха, да му помогне и да се обмени с него. Чрез знанието си човек се свързва с невежия. Чрез силата си той се свързва със слабия. Това не са външни връзки, но връзки на души, които се пренасят и на онзи свят. Какво по-голямо благо може да очаква човек от това, да го посрещнат приятелите му на онзи свят? Страшно е да бъде човек самотен било на земята, било на небето. Създавайте добри, здрави връзки помежду си, да си помагате едни други. Защото, казано е в Писанието: „Достатъчно е злото на деня".

Мнозина се запитват, защо съществува злото. Това е наука, достъпна само за боговете. Ако обикновеният човек бутне тази наука, той ще се види в чудо. Срещнете ли злото на пътя си, не го пъдете, но поздравете го любезно и се оттеглете настрана.

Един селянин се връщал с кола в селото си. В колата била и жена му. Те се разговаряли нещо. Недоволна от мъжа си, жената скочила от мястото си и го набила добре. Един от съседите им ги настигнал и като видял, как жената бие мъжа си, казал: Ако имам такава жена, щях да я смажа от бой, нямаше да се оставя да ме бие. Жената чула тези думи, но замълчала. След това, без да я види съседът, тя слязла от колата си и се прехвърлила на неговата. Като се обърнал назад, той останал учуден, как и защо тази жена е влязла в колата му. — Какво искаш от мене? — Нищо не искам, аз съм

твоя жена и ще ме водиш у дома си. — Слизай скоро от колата! Не те признавам за моя жена. — Мълчи, че сега и тебе ще набия. Ще ме водиш у дома си, да ме види жена ти. — Моля ти се, слез долу, не ми създавай безпокойства и тревоги. Като започнал да се моли, тя му казала: Ще говориш ли друг път лошо по мой адрес? Ще се заканваш ли да ме биеш? — Моля ти се, остави ме свободен. Втори път няма да говоря против тебе. Тя слязла от колата на съседа си и стигнала своята кола, с която продължила пътя си до селото. Тя дала добър урок на съседа си, да не предизвиква злото.

Сега и на вас казвам: Срещнете ли злото, поздравете го, без да се разговаряте с него, без да се борите. Злото е сила, с която могат да се борят само велики, напреднали същества.

Т. м.

17. Лекция от Учителя, държана на
18 декември, 1929 г. София — Изгрев.

1929_12_20 Изпълнение и отлагане
лекция пред специалния клас

ИЗПЪЛНЕНИЕ И ОТЛАГАНЕ

Т. м.

Къде съществуват противоречията? Противоречия съществуват в целия свят: в минералното и в растителното царства, в растителното и животинското, в животинското и човешкото. Дето и да погледнете, навсякъде ще се натъкнете на противоречия. Когато две сили не вървят в една и съща посока, между тях се явява противоречие. Срещнете ли гладен и сит човек, ще видите, че и между тях се явява някакво противоречие. Противоречия съществуват не само между различни хора, но даже и в един и същ човек. Например, между лицето и задната част на човешката глава се явяват противоречия; между горната част на човешкото тяло до пъпа и долната част – от пъпа надолу, също има противоречия. Горната част на тялото наричаме „област на мисълта“, а долната – „област на желанията“. В областта на мисълта живее истинският човек, а в областта на желанията – низшият човек, наречен „човек-животно“.

Като знаете това, как примирявате висшия човек с низшия? Има начини за примиряване на човека с противоречията, обаче, докато намери тия начини, човек минава през голяма борба. В този смисъл вътрешната борба в човека не е нищо друго, освен търсене на начини за примиряване, или за разрешаване на противоречията. Противоречие се явява там, дето има неизвестни величини. Съвременната математика е намерила начини за определяне на неизвестните. Тя е разпределила задачите с неизвестните на задачи с едно, с две, с три и с повече неизвестни. В елементарната математика има задачи от просто и сложно тройно правило, в които има само по едно неизвестно. Например, имате следната задача от сложно тройно правило: двама работника за десет дена ушиват 15 ризи; колко ризи ще ушият пет работника пак за десет дена? Вие нареждате задачата по следния начин:

2 р. — 10 д. — 15 р.
5 р. — 10 д. — х.

Числото две, двама работника, представя две разумни същества. Числото десет е също разумно. Какъв е резултатът от взаимодействието между две разумни числа? И резултатът е разумен. Числото 15 е също разумно. Оттук вадим следния закон: разумното произвежда разумни резултати. С други думи казано: доброто донася добро. Ще кажете, че в сегашния живот на хората не е така. И за доказателство на това привеждате поговорката: „Направи добро, да намериш зло“.

Задачата на съвременния човек е да се примири, т е. да се справи с противоречията в живота. Противоречията не са нищо друго, освен неизвестни величини – x, y, z. Неизвестните величини са недъзи, които спъват човека. Той търси начин да ги намери, да открие причините, които са ги създали, за да ги отстрани. Всеки недостатък, с който човек не може да се справи, го плаши. Докато не е видял недостатъците си, човек е смел и решителен. Щом види недостатъците си и мисли, че не може да ги изправи, той става страхлив. В това отношение той мяза на заек. Докато никой не го гони, заекът е смел и решителен, от нищо не се страхува. Щом чуе някакъв шум, той хуква да бяга. Като се успокои, той си казва: Колко съм бил глупав! Защо се страхувам? Смел трябва да бъда! Той ту се окуражава, ту изгубва всякакъв кураж.

За да не изпада в състоянието на заека, човек трябва да бъде изправен към своите мисли и чувства. Натъкне ли се на някаква добра мисъл или някакво чувство, които трябва да реализира, никакво отлагане не се позволява. Той трябва да пристъпи към реализирането им. Всяка добра мисъл или всяко добро чувство, които не се прилагат навреме, произвеждат лоши резултати. И обратно: всяка лоша мисъл, която не се реализира, произвежда добри чувства. Такъв е законът. Като знаете този закон, не се чудете защо добрите мисли раждат лоши чувства, а лошите мисли раждат добри чувства. Това се дължи на нереализирането им. Следователно, на вашите добри чувства съответстват нереализирани лоши мисли; на лошите ви чувства съответстват нереализирани добри мисли.

Казвате: Верен ли е този закон? За да се уверите в истинността му, трябва да го опитате в живота. Докато не е опитан, той остава като предположение или вероятност. Преди да докаже една теорема, математикът казва: Да допуснем, че това е така или иначе. Значи, преди да се докаже истинността на закона, ще допуснете, че е верен. Докато не сте приложили добрите мисли, вие се чудите защо трябва да ги приложите. Щом ги приложите, виждате, че законът е прав. Прилагайте добрите мисли, за да се освободите от лошите чувства, които се явяват като последствие на нереализиране на добрите мисли. Натъкнете ли се на лошите чувства, на горчивините, които те произвеждат, тогава ще разберете какво значи нереализиране на добрите мисли.

Като знае този закон, разумният го прилага при проявите на злото. Той знае, че злото е резултат на нереализарано добро и за да се освободи от него, прилага закона за превръщането. Той владее изкуството за превръщане на живите сили в природата. Тъй щото, ако човек не реализира Божествените мисли, всякога ще се натъква на злото в света. То

събужда в човека енергии, за които някога ще плаща. Като знаете това, вие разбирате защо трябва да отлагате реализирането на злото. Оттук вадим заключение: мързелът или леността е резултат на нереализирани, непроявени таланти. Ако не прояви талантите си, т. е. не работи върху тях, човек става ленив. Значи, леността е произлязла от талантливите, гениалните хора, от светиите и адептите. Защо? Защото някога не са работили върху себе си, отлагали са реализирането на Божествените мисли и чувства, които са дошли до тях. Поддаде ли се човек на мързела и каже, че не иска да работи, няма да мине много време и той ще плати скъпо за своя мързел. Не е позволено на човека да се поддава на мързел и да отлага изпълнението на Божествените мисли.

Като ученици, вие трябва да имате будно съзнание, да следите какви мисли и чувства минават през вас, за да разберете състоянията, които те произвеждат. Вие трябва да знаете да изпълните или да отложите реализирането на дадена мисъл. От изпълнението или неизпълнението на известна мисъл зависи вашето щастие. Казвате: Какво да направим, когато се натъкваме на противоречия? За да не попаднете под последствията на противоречията, спазвайте следното правило: не се занимавайте с разрешаването на големите противоречия. Те са големи тежести, които не са по силите ви. Да носиш едно голямо противоречие на гърба си, това значи да се осакатиш. На същото основание казвам: Пазете се от лоши мисли и чувства, които носят големи тежести в себе си. Приемете ли една лоша мисъл в ума си и едно лошо чувство в сърцето си, вие непременно ще се осакатите.

За да не се осакатявате, прилагайте закона на присаждането, с който земеделците си служат. На дивачката те присаждат питомно клонче. Правете същото и вие: на лошата мисъл и на лошото чувство, като знаменател на дробта, турете добра мисъл и добро чувство за числител на дадената дроб. Когато соковете от корена на дивачката минат в клоните на присадката, ще получите плод, който не прилича на майка си. Следователно, лошите мисли и чувства представят корените на дървото, а добрите мисли и чувства – клоните на дървото. Обаче, ако при добрите мисли и чувства вие циментирате корените на дървото, лошите мисли и чувства, т. е. горчивите им сокове остават завинаги в земята. Който се опита да вкуси от тия корени, за дълго време ще носи техните последствия. И обратно: ако един клон, в който се крият добри мисли и чувства, се посади в земята, след време той ще пусне коренчета. Неговите сокове ще слязат в корена, но ще станат горчиви. В този случай, добрите мисли и чувства стават лоши. Значи, както лошият човек има условия да стане добър, така и добрият има възможност да стане лош.

Когато в човека се яви желание да стане богат, учен, силен, за да го славят хората, той става лош. Учен, който търси слава от хората, не се радва на учените. Същото може да се каже и за силния, и за богатия, и за праведния човек. Силният не се радва на силния; богатият не се радва на богатия; праведният не се радва на праведния. Обаче, ако силният, богатият, ученият, праведният са добри хора, те се радват на подобните си. Който не е добър по естество, каквито добродетели и постижения да има, не може да се радва на добродетелите и постиженията си. Добър ли е, той се радва и на своите, и на чуждите постижения. Този човек наричаме ние истински добродетелен и силен.

И тъй, когато говорим за гениалния и за разумния човек, имаме предвид онзи, който е господар на условията. Той е извън законите на обикновения живот. Защо? Защото има висок морал, който регулира неговите прояви. Разумният човек никога не пропуща моментите за изпълнение на волята Божия и реализиране на Неговите мисли и чувства. Разумният знае кога да работи и кога да не работи. Той знае кога да се въздържа и от какво, именно, да се въздържа. Не е достатъчно човек само да говори за въздържане, без да знае от какво да се въздържа. Ако пияницата се въздържа от пиене на вино, това въздържане има смисъл. Обаче, има ли смисъл да се въздържа човек от пиене на вода? Има смисъл човек да се въздържа от желанието да коли кокошки и да ги яде. Ще кажете, че той обича кокошките. От тази любов той може да се въздържа, но не и от любовта си към Бога и към своя ближен. Да любиш, за да изядеш своя възлюбен, тази любов не е на място.

Като се говори за любовта, мнозина изпадат в противоречия. Противоречията не са нещастие. Те крият в себе си големи блага. Колкото по-големи противоречия има човек, толкова по-големи са условията за неговото развитие. Ако при днешните условия на живота се махнат противоречията, човек би се пукнал като мехур. Ако противоречията на даден човек са външни, те се явяват като външно налягане върху него, за да се уравновесят с вътрешното напрежение. Ако пък противоречията му са вътрешни, те се явяват като вътрешно напрежение, което помага за уравновесяване на външното налягане. Човек се развива правилно благодарение на външното налягане и на вътрешното напрежение в него, които взаимно се уравновесяват. Ако премахнете външното налягане, човек ще се пръсне; ако премахнете вътрешното напрежение, той ще бъде смачкан от външното налягане. С големината на външното налягане си обясняваме защо някои хора са високи и слаби, а други – ниски и дебели. Когато външното налягане е по-голямо от вътрешното напрежение, човек расте слабо, вследствие на което по ръст е дребен, нисък. Ако външното налягане е по-слабо от вътрешното напрежение, човек расте на високо и на

широко. Ще кажете, че ръстът на човека се определя от храната и от добрите или лошите условия, при които живее. Това е отчасти вярно.

Като ученици, вие трябва да знаете на всяко време колко храна да употребявате, за да можете да уравновесявате външното налягане с вътрешното напрежение. Ако туряте в стомаха си повече храна, отколкото трябва, вие ще изразходвате много енергия за смилането ѝ. Изразходваната енергия трябва да се набави от енергията, която храната дава. Не може ли да стане това, в организма на човека настъпва известна дисхармония. Същата дисхармония се явява, когато човек яде по-малко, отколкото трябва. Следователно, човек трябва да знае, на всяко време, колко храна му е нужна. Някои животни познават този закон и когато чувстват приближаване на неблагоприятни условия в природата, те търсят начин да се запасяват. Например, кокошката предчувства приближаването на неблагоприятните условия, вследствие на което отива на току-що засетите ниви и вади житото от тях.

Следователно, видите ли, че някой човек търси начин да се осигури, да подобри живота си, ще знаете, че за този човек идат големи изпитания. Някой иска да стане богат, но не успява. Не само че не става богат, но голяма сиромашия го наляга. Някой ученик отива на училище с добре приготвени уроци и си мисли, че като го дигнат на урок, ще получи шесторка. Какво става, обаче, и той не знае, но когато учителят му го изпитва, той се забърква така, че получава двойка. Коя е причината за неуспеха на ученика? Голямата самоувереност. Понеже мисли, че много знае, учителят става положителен към него. Ученикът е положителен и учителят – също, а вие знаете, че две положителни величини се отблъскват. Ако ученикът е скромен и не мисли, че знае много, учителят щеше да бъде по-снизходителен към него и щеше да му тури шесторка.

Сега, да се върнем към въпроса за причините на доброто и на злото. Мнозина говорят за доброто, искат да бъдат добри, да оправят работите си, но не знаят как да направят това. Много просто. Дойде ли в ума ви някаква Божествена мисъл, не я пъдете, не отлагайте реализирането ѝ, но веднага пристъпете към приложение. Щом я приложите, доброто ще се яви у вас като естествено последствие на реализиране на Божествените мисли. Колкото маловажна да е тази мисъл, приложете я. Всеки малък подтик към доброто е свещен тласък в човешкия живот. Вслушвайте се и в най-малките добри подтици в себе си и ги прилагайте. Хората се отказват от приложението на малките подтици към добро, защото, от една страна ги омаловажават, а от друга, не могат да дочакат резултатите. Те бързат, искат да имат резултат още в момента. Това е невъзможно. Колкото малка да е кибритената клечка, невъзможно е веднага да се направи. Много време

минава, докато кибритената клечка се приготви. Мислите ли, че слънцето, което днес огрява цялата земя, се е създало в един момент? Милиони години е работено върху него, за да дойде до положението, в което днес го виждаме. Днес много хора четат, пишат и говорят правилно, но колко работници преди тях са взели участие в създаване на писмеността и на речта! Колко години са работили в това направление! Ние намираме нещата готови и продължаваме да работим за тяхното усъвършенстване.

Следователно, за да разберете произхода на нещата, вие трябва да изучавате законите на живота и на природата. Разбрахте ли, кога доброто ражда зло и злото – добро? Слушали сте да казват: „Всяко зло за добро". Въз основа на същия закон казвам: „Всяко добро за зло". – В какъв случай тия поговорки са верни? – Когато човек не реализира добрите мисли и когато не отлага реализирането на лошите мисли. Например, някой иска да каже лошо по адрес на своя ближен и се бори в себе си, да каже или не. Той си мисли, че ако каже, ще му олекне. Иначе, ще се измъчва. Щом е така, нека направи следното: да вземе една тръба от каучук, желязо или какъв и да е материал, дълга 50 – 60 см и широка 1 – 2 см и да отиде на планината. Като стигне до известна височина, там да спре, да изкопае една дупка и чрез тръбата да изкаже думите, които му тежат. По този начин, именно, той ще се облекчи, а същевременно ще се запази от последствията на злото. Земята поглъща всичко и преработва горчивите сокове в сладки.

Знаете ли, какви са последствията от многото говорене? Ще приведа един пример от турския живот. Един пехливанин вървял из улиците и настигнал един турчин, който едва се движел. Пехливанинът го настъпил по крака и продължил пътя си. Турчинът започнал да вика след него: Ти сляп ли си? Не виждаш ли, че пред тебе човек върви? Как смееш да настъпваш такъв почтен човек като мене? Пехливанинът се обърнал, ударил му две плесници, повалил го на земята и продължил пътя си. След няколко часа той настигнал друг турчин, когото също настъпил. Турчинът го погледнал спокойно и му казал: Щастлив съм, че срещам такъв юнак, който ме настъпи. Голямо благо е за мене да ме настъпи юнак. Пехливанинът се спрял, извадил от джоба си една кесия с пари и му казал: Разумните хора възнаграждавам, а неразумните – на земята повалям. Когато разумният знае как да постъпва със злото, добре се възнаграждава. Това значи: „Не противи се на злото!"

Следователно, когато голямо зло ви настъпи, не го ругайте, не му казвайте, че е сляпо, че трябва да бъде внимателно към вас, но кажете: Привилегия е за мене да ме настъпи такъв голям герой. Това, което днес е станало и става, колкото и да е лошо, на място е. В бъдеще може да стане другояче, но днес не може. Като разсъждавате по този начин, вие ще дойдете до

правото разрешение на нещата. Това е правата философия на живота, която разрешава въпросите за злото и за доброто в света. Когато стомната се счупи, не съжалявай за нея. Нова стомна те чака. Когато дрехите, обущата ти се скъсат, не съжалявай, нови дрехи и обуща те чакат. Старото си отива, ново иде. Благодарете за това, което сте придобили и научили от старото. Пригответе се за новото. Старото се радва, че се освобождава от вас, а новото се радва, че иде да ви посети. И на едното, и на другото се радвайте, за да решите задачите на живота си правилно.

Когато казвате на хората, че трябва да прилагат и най-малките добри мисли, да вършат поне малки добрини, мнозина се чудят, какъв смисъл има това, какво ще им допринесе в бъдеще малкото добро. Те си казват: Има смисъл човек да прави добро, но да е голямо, че да се види от всички. – Малкото добро, именно, е ценно. То крие в себе си големи блага. Всички знаете баснята: „Пчела и ловец." Една пчела попаднала в паяжината на един голям паяк и започнала да бръмчи жално. В този момент покрай нея минал един пътник. Пчелата се обърнала към него с думите: Пътниче, моля ти се, избави ме от тази мрежа. Искам да се върна в кошера си. Тръгнах по работа и обещах на другарките си да се върна навреме, но ето, нещастие ме сполетя. Някога и аз ще ти бъда полезна. Пътникът погледнал към пчелата и си помислил: Какво добро може да ми направи тази малка пчела? Аз съм добър човек, ще й помогна, без да очаквам отплата и благодарност от нея. Той махнал с ръка към паяжината, скъсал я и освободил пчелата. Не се минало много време, същият пътник минавал през една гъста гора, дето живеели разбойници. Един от тях се прицелил с пушката си, искал да го убие, да вземе парите му. Неочаквано отнякъде дошла пчела и ужилила разбойника по ръката. От болка той изпуснал пушката на земята, а пътникът успял да избяга. Тъй щото, не забравяйте, че най-малката добра мисъл или постъпка е в състояние да ви освободи от най-голямото зло или нещастие. Като знаете това, всякога поддържайте разположението на духа си. Доброто разположение на духа е едно от красивите съчетания на разумнодействащи сили в човека. Когато всички сили в човека са в хармония, той има добро разположение на духа и е готов на всякаква разумна работа за приложение на доброто във всички негови прояви, от най-малките до най-големите. Това значи да има човек вътрешен мир и равновесие в себе си. Не нарушавайте този мир, за да бъдете проводници на Божествените мисли и чувства.

И тъй, когато се запитвате за причината на противоречията, казвам: Една от причините за противоречията се дължи на нарушаване вътрешния мир и равновесие в човека. Алчността, стремежът за придобиване на много неща създава противоречия в живота. Когато човек стане богат, около него се трупат хора, крадци, които искат да го оберат. Ако успяват да го оберат,

той се натъква на противоречия, защо придоби богатство и защо го изгуби. Докато е богат, човек се страхува да не го оберат. На този вътрешен страх, именно, се дължи явяването на крадци и разбойници в света. Като осиромашее, човек казва: Няма морал в света. Вярно е, че в света няма още онзи велик морал, за който копнее човешката душа. Днес в много хора липсва и разумност. Богатият не знае, защо е богат; бедният не знае, защо е беден; добрият не знае, защо е добър; лошият не знае, защо е лош и т. н.

Как може човек да изправи живота си? По два начина: Чрез въздържание и чрез приложение. – Къде трябва да прилагате закона на въздържанието? – На земята, дето действат отрицателните сили. Обаче, влезе ли в Божествения свят, човек трябва да проявява приложението. В Божествения свят действат положителни сили. Следователно, докато е на земята, дето владее злото, човек трябва да се въздържа от злото, т. е. да отлага прилагането на лошите мисли и чувства. Влезе ли в Божествения свет, в света на положителните сили, дето съществува само добро, човек трябва да прилага, да изпълнява и да реализира добрите мисли и чувства. Като живее на земята, човек се стреми да бъде добре облечен, нахранен и на добра служба. Той не обича дрехи с кръпки. Това показва, че човек се стреми към лесния път. Започне ли една работа, той иска да я свърши изведнъж. Ако не може да я свърши изведнъж, той не иска да я започва отново. В Божествения свят, обаче, човек започва и прекъсва една работа по няколко пъти, докато я свърши. За предпочитане е човек да има кръпки на дрехите си, но да разполага със знания, отколкото дрехите му да бъдат без кръпки, а да няма знания. На земята кръпките са необходимост, а на небето никаква кръпка не се приема. Успехът и силата на човека седи в доволството, а не в голямото богатство. Ако не е доволен от условията, при които в даден момент се намира, човек приключва живота си с малък минус. Минусът не е истинският живот. Добрият живот завършва с плюсове. Минусите в живота на човека показват, че той е работил с отрицателни величини; плюсовете в живота на човека показват, че той е работил с положителни величини. От гледището на Божествения живот и отрицателните величини имат своето предназначение. Ако злото и отрицателното не съществуват и доброто няма да съществува. Когато човек е лош, тогава има възможност да прояви доброто, което крие в себе си. Как ще прояви доброто? Като се въздържа от правене на зло.

И тъй, основната мисъл от днешната лекция е следната: изпълнението на добрите мисли произвеждат добри чувства, а неизпълнението им ражда лоши чувства. И обратно: изпълнението на лошите мисли произвежда лоши чувства, а неизпълнението им ражда добри чувства. Като прилагате лошите мисли, а отлагате приложението на добрите, вие сами си създавате кармата. Като прилагате добрите мисли, а отлагате

изпълнението на лошите, вие си създавате дихармата. Само чрез ликвидиране на кармата и приложение на дихармата се създава светлото бъдеще на човека. Не живее ли съзнателно и разумно, човек играе на лотария, в която, или ще спечели, или ще изгуби.

Животът на съвременните хора е живот на лотария. Те непрекъснато бъркат в торба с плодове. Ако знаят как да вадят, ще напипат най-хубави, сладки и доброкачествени плодове. Ако не знаят, ще напипат кисели, горчиви и гнили плодове. В науката на живота се събират или само цели числа или само дроби, но в никакъв случай не се събират дроби с цели числа или цели числа с дроби.

Т. м.

15. Лекция от Учителя, държана на
20 декември, 1929 г. София – Изгрев

=====
Книги:
 * Добро или зло като последствие от изпълнение или забавяне
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
 * Изпълнение и отлагане
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00

В списъка на беседи по:
 * време
 * заглавие
 * ден

1929_12_22 Имам власт
неделна беседа

ИМАМ ВЛАСТ

Псалом 119:Алеф

Пилат казваше на Христа: „Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна." Христос му отговори: „Не би имал власт, ако не бе ти дадена отгоре."

Тия два стиха отговарят на двата възгледа на хората. Според тях хората се делят на две категории. Тия от първата категория казват: „Не сме ли учени, даровити, богати и силни хора?" Те са подобни на Пилата, който казва: „Нямам ли власт да те разпна? Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна." С тези думи Пилат се е обърнал към Христа, един от най-великите хора на света. Казвате: „Не можа ли Пилат да постъпи по друг начин?" Така постъпвате и вие, когато решавате някоя трудна задача, от която зависи животът ви. Щом се намерите в трудно положение, казвате: „Нямам ли власт да постъпя по един или по друг начин? Не съм ли свободен да постъпя, както разбирам?" Какво спечели Пилат с осъждането на Христа? Прослави се. Ако не беше осъдил Христа, досега името му щеше да бъде забравено. А днес, като се чете Евангелието, постоянно се споменава името на Пилата. Културен човек беше Пилат. С едно измиване на ръцете си той искаше да мине за невинен, да се освободи от всякаква отговорност. Ако има някаква грешка в това дело, той я стовари върху гърба на евреите. С измиване на ръцете си Пилат искаше да каже, че като римлянин той не поема нищо на съвестта си.

Когато става въпрос за Пилата, всеки казва, че е лесно да измие човек ръцете си, да махне от съвестта си всякаква отговорност. Питам, кой човек не е постъпил поне веднъж в живота си като Пилата? Щом извърши някакво престъпление или направи някаква погрешка, човек измива ръцете си и се отказва от всякаква отговорност. Той започва да търси виновници за погрешката си вън от себе си и казва: „Майка ми беше нервна жена, баща ми беше сприхав, те предадоха своите качества на мене, вследствие на което не можах да се владея и сгреших." Това са разсъждения на Пилата. Пилат казваше, че има власт, но властта му имаше сила, докато се прояви. Щом се прояви, човек има власт да постъпи по един или по друг начин. В това време той е на изпит. Като се прояви, като произнесе присъдата, той вече не е свободен. Докато е на поста си, съдията има власт да постъпва по един или по друг начин. Щом напусне поста си, той изгубва властта си и влиза в запас. И в миналото, както и днес

съдиите съдят света, но светът не е станал по-добър. Наистина, светът не е станал по-добър, но и по-лош не е станал. Днес хората не са толкова добри, колкото ще бъдат в бъдеще, но не са толкова лоши, колкото са били в миналото. Изобщо лошото се определя от миналото, а доброто – от бъдещето.

Кои са били побудителните причини, които заставиха Пилата да осъди Христа? Сам Пилат каза, че има власт да разпне Христа, има власт и да го освободи. Въпреки тази изповед Пилат не можа да се противопостави на желанието на евреите. Те му казаха, че ако освободи Христа, той се обявява против Кесаря. Пилат се уплаши и отстъпи. Като се намери пред дилемата, кого от двамата да предпочете, Кесаря или Христа, Пилат веднага реши въпроса. Той не искаше да изложи своя личен интерес на риск, затова предаде Христа на евреите, да се разправят с него, както те намират за добре. Христос каза на Пилата да постъпи според властта, която му е дадена отгоре. Пилат се замисли и си отговори: „Имам власт да те пусна, но ако постъпя така, ще изчезна като Пилат. Ако те осъдя, името ми ще остане знаменито.“

„Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна.“ Съденето на Христа се започна преди две хиляди години, но още не е завършено. И до днес още Христос стои пред съвременния Пилат да го съдят. От Пилата на миналото Христос се освободи, но от сегашния Пилат още не е свободен. Христос се освободи от старите римски вериги, но от съвременните вериги още не е свободен. Христос се освободи от Пилата, от Ирода, от Каиафа, от първосвещениците и от книжниците на миналото, но от съвременните съдии, от първосвещениците на двадесети век още не е свободен. Много от сегашните християни се намират в положението на апостол Петър, който искаше да умре заедно с Христа, но скоро след това се отрече три пъти от него. Други пък се намират в положението на евангелист Йоан, любимия ученик на Христа, когото, щом хванаха за дрехата, остави я в ръцете на онези, които го преследваха, и избяга. Останалите ученици на Христа, вън от дванадесетте, се разпръснаха по различни посоки, кой дето очите му виждаха. Дванадесетте ученици на Христа представят дванадесет вида убеждения, религии, които се пръснаха по света. Христос обаче остана сам със своето верую.

В какво се заключава веруюто на Христа? В любовта, в геройството му, в умението му да страда и накрая да излезе победител. Христос смело понесе своя кръст, за което го увенчаха като победител. Днес всички задават въпроса, защо Христос носи кръста само до едно място и после го захвърли? Има една тайна в това. Христос носи кръста до известно място, но после каза: „Оттук нататък не нося кръст. Дотук аз го носих, а сега той

ще ме носи." След това разпнаха Христа на кръста. Обаче от възкресението до днес Христос не е носил никакъв кръст, но кръстът го носи. Хората обаче още носят кръста. Благодарение на кръста те са направили много изобретения. В страданията човек става изобретателен. Като влезе в някой дом, кръстът разплаква всички. Няма човек в света, който да не е плакал на кръста. Кръстът е един от страшните ангели. Кръстът е едно от страшните, но разумни същества, което чрез човека разрешава една от великите задачи на живота. Заедно с него и човек разрешава тази велика и трудна задача. Защо трябваше да разпнат Христа? Това е негова работа. Защо човек трябва да умира? Това е негова работа. Защо живееш? Това е моя работа. Защо ти живееш, това е твоя работа. Пари ми трябват, за да уча. Това е твоя работа. При каквото положение да се намира, човек трябва да съпоставя нещата, правилно да решава въпросите си, да не очаква други да му ги решават. Човек трябва да знае, че всички въпроси, които се отнасят до неговото сърце, до неговия ум и до неговата душа, са лични, и той сам трябва да ги реши.

Съвременните хора не успяват в живота си по причина на това, че са се отклонили от първичния подтик на живота и са изменили посоката на своето движение. Понякога те попадат в правия път, но временно и скоро след това пак се отклоняват. Например някой човек направи едно добро дело, т.е. изпълни волята Божия, и бърза да се произнесе за себе си, че е добър, праведен човек. Щом каже, че е праведен, че има власт, той е в положението на Пилата. Не, когато говори за себе си или за другите хора, човек трябва да говори истината. Само чрез истината човек може да разреши въпросите на живота. Докато сам решава въпросите си, човек може да каже, че това е негова работа. Вземат ли участие и други в решаването на тия въпроси, това е тяхна работа. Например, докато майката носи детето в утробата си, това е изключително нейна работа. Щом детето се роди и го поемат други хора – бащата, това е вече тяхна работа.

Следователно, докато една идея живее само в ума на един човек, тя е негово притежание. Излезе ли вън от него, тя става обща идея. Щом се роди, детето е общо притежание. То плаче, смее се и всички около него взимат участие в неговата радост и скръб. Защо плаче детето? Това е негова работа. Защо се смее? И това е негова работа. Някой казва, че сърцето му е скръбно. Защо? Това е негова работа. Умът му е помрачен, не може да мисли правилно. И това е негова работа. Човек мисли, че има право върху сърцето и ума си. Не, сърцето и умът разрешават своите задачи, а човек трябва да чака разрешаването им, без да взима участие. Нямам ли власт на сърцето и на ума си? Нямаш никаква власт. Ако мислиш, че имаш власт, ти си Пилат, който мислеше, че има власт да разпне Христа, но има власт

и да го пусне. Тази власт му беше дадена отгоре, и то временно.

И тъй, силата на човека седи в приложение на истината. Ако не може да разбере и да приложи истината, човек всякога ще си остане слаб и немощен. Който е придобил истината, той разбира защо страда. Страданията на човека могат да бъдат лични, семейни, обществени, народни и общочовешки. Понеже е уд на Божествения организъм, човек взима участие в страданията на целокупния живот. Това е неизбежен закон. Всеки човек трябва да вземе участие в общите страдания като свой дял. Мнозина мислят, че човек страда само за греховете си. Ние оставяме греха настрана. Грехът е анормално явление в живота. Той произтича от неестествените желания на човека. Има страдания, които също произтичат от неестествените човешки желания. Често най-красивите неща в живота произвеждат страдания. Например любовта със своето голямо изобилие произвежда ред страдания. Като види това голямо изобилие, човек започва да граби, за да се осигури. Той вижда, че не може да запази любовта за дълго време, затова гледа да се възползва от присъствието ѝ. Любовта дава свобода на човека да яде, колкото може, да взима колкото иска. Който не е готов за това изобилие, той се натъква на големи противоречия и страдания. Който иска изведнъж да придобие много неща, да стане добър, учен, богат, силен, свят човек, той има някаква користолюбива мисъл. Той иска да се представи пред хората, че е постигнал много нещо. След това ще започне да разправя, че е прекарал цели двадесет години в пустинята в пост и молитва. Това е тщеславие. Не е нужно човек да разправя на хората как е станал свят.

Колкото да се говори за святост и чистота, хората още не са дошли до това положение. Те проповядват истината, но сами се съмняват, вследствие на което се натъкват на противоречия. Те казват: „Чудно нещо, едно време молитвата ни се чуваше, но днес не се чува. Едно време имахме всичко в изобилие, а днес и хляб нямаме даже.“ Съвременните хора вярват в Бога, но въпреки това по цели дни и часове седят пред фурните, чакат да получат хляб. Те благодарят на фурнаджиите, че имат грижа за тях. Тези хора не могат сами да си приготвят хляб, а минават за учени, за светии, за праведни. Не говорете за вашата ученост и святост. От вас има много по-учени и по-свети хора. Ако отидете на небето, с вашата ученост и святост нищо не можете да направите. За да ви покажат колко сте учени и свети, веднага ви изпращат на земята да помагате на грешни хора, да ги учите, да им покажете пътя към светлината. От това, което можете да направите за тях, ще се определи вашата ученост и святост. Ако нищо не можете да постигнете, ще кажете, че тия хора са големи грешници, не възприемат нищо. „Това е тяхна работа. Много се измъчих с тях.“ Това е твоя работа. Докато намираш, че хората са големи грешници, че си пострадал за тях,

Господ не ти обръща внимание. Кажеш ли, че ти си направил за тия хора, каквото си могъл, а останалата работа е Божия, целият невидим свят ще се спре пред тебе и ще ти помогне. Те се радват, че срещат човек, който работи в съгласие с Бога.

И тъй, за да не губят равновесието си, съвременните хора трябва да съпоставят нещата. Това не значи още, че те абсолютно ще запазят равновесието си, но поне ще могат, като го нарушат, отново да го възстановят. Докато е в параход, човек неизбежно ще се клатушка на една и на друга страна, ще страда, ще се разочарова и т.н. Дългият път, който човек извървява, е свързан с големи изненади, с големи изпитания. За човека е важно да придобие вътрешно равновесие в себе си. Само любовта, мъдростта и истината могат да му дадат това равновесие. Те са единствените фарове, които определят посоката на неговото движение в тъмни и бурни нощи. Дойде ли до любовта, човек трябва да я постави на мястото ѝ. „Ама, докато дойдем до любовта, гладни ще умрем." Това е ваша работа. По този начин ще опитате какво значи да умре човек гладен. Кое е по-добре: гладен ли да умре човек, или сит? И двете положения са добри. Ако човек умре гладен, за нищо няма да го държат отговорен, защото не е направил никакви дългове. Ако умре сит, кредиторите му ще го теглят, ще искат да плати дълговете си. Щом дължи, според закона на кармата той трябва повторно да слезе на земята, да плати дълговете си. Да повтаря човек нещата, това още не значи, че той е разрешил въпросите си. Повторението не урежда работите.

И тъй, като е дошъл на земята, човек трябва да се домогне до великата наука на любовта. Да се домогне до тази наука, това значи да я изучава в нейното последователно развиване, в проява на силите, които се крият в нея. Става ли въпрос за приложението ѝ, тя може да се приложи в своето максимално и минимално проявление. Тя действа в мислите, в чувствата и в постъпките на човека, както и в подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието и свръхсъзнанието му.

Пилат казва: „Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна." От това гледище мнозина казват: „Имаме право да живеем, както разбираме и както желаем." Кога хората не са живели, както разбират и както искат? Не е въпрос за свободата на човека. Всеки е свободен да живее според разбиранията си. Важно е обаче така да живее, че да придобие нещо ценно. Иска ли да придобие нещо ценно, човек трябва да се откаже от дребнавостите на живота. Трябва ли да разисквате върху въпроса, от двама учени – лекар и свещеник, кой е по-учен, по-способен или по-духовен? Ученият се познава по работата си, способният лекар – по изкуството си да лекува, добрият свещеник – по начина на живота си. Човек трябва да знае

как да живее, как да работи, как да се моли, какви думи да говори. Има думи, силата на които може да тласне света напред. От човека се изисква умение правилно да ги произнася. Достатъчно е една от тия думи да се произнесе правилно, за да се освободи човек от нещастията и противоречията в живота си. Една такава дума е в състояние да подигне човека до небето. Каква по-силна дума искате от думата „Господ“? Ако при най-тежките моменти на изпитания човек се обърне към милостта Божия за помощ, той ще разбере какво значи да бъдеш свързан с Бога. При това положение трябва ли да се питате защо светът е създаден по този начин. Който е създал света, той е предвидил всичко. Днес всички се запитват коя е причината, задето човек непрекъснато губи своя вътрешен мир. Много причини има в живота на човека, които го спъват. Не е важно какви и кои са причините за това. Важно е как да преодолее тия спънки. За да се справи с препятствията си, човек трябва да се обърне към себе си, към силите, вложени в неговия организъм. в ума, в сърцето, в душата на човека се крият сили, заложби, чрез които той може да се справи с всички противоречия. Те представят несметни богатства за него, но ако разумно се използват. Като изучава своя ум, своето сърце, своята душа и своя дух, човек разкрива богатствата, които са вложени в тях, и се учи. Какво представя сърцето? Сбор от разумни същества. Що е душата? Божественото начало. Що е духът? Проявеният дух в света. След всички тия богатства трябва ли човек да се занимава с дребнавости в живота, които непрестанно го спъват?

„Имам власт да те разпна, имам власт и да те пусна.“ Всеки човек може да каже същото, но той трябва да прилага онази власт, която му е дадена отгоре. Обиди ли те някой, не бързай да се саморазправяш, но запитай Христа, т.е. Божественото в себе си, как да постъпиш. Ще ти се отговори: постъпи според властта, която ти е дадена отгоре. Не приложиш ли тази власт, един ден и тебе ще съдят. Ще дойде ден, когато Пилат ще бъде изправен на съд пред Христа. И Христос може да му каже, както едно време Пилат му е казал, но любовта никога не отмъщава. Христос ще му каже: „Имам власт да те разпна, но имам власт и да те пусна. Аз ще постъпя според властта, която ми е дадена отгоре. Бъди свободен.“ Пилат ще се освободи от позорния стълб, но от любовта, от Христовото учение няма да се освободи. Докато не приеме любовта дълбоко в себе си, човек е изложен на постоянни разочарования независимо от това, дали е богат, или беден, учен или прост, млад или стар. Кой баща или коя майка не са се разочаровали от синовете и дъщерите си? Кой учен не се е разочаровал от работата си? Това не значи, че женитбата е лошо нещо. Нито женитбата е лошо нещо, нито науката. Всичко, което става в живота, е добро, но има нещо, което човек още не разбира, вследствие на което преживява големи разочарования.

Сега ние желаем да ви поставим на правия път. За тази цел казвам, забравете миналото си и започнете да работите оттам, дето сте стигнали. Голяма част от човечеството са дошли до положението на Пилата, но за да не направят същата грешка, те трябва да дадат място на Христа в себе си, да приемат неговата светлина. Пилат не можа ли да приложи към Христа властта, която му бе дадена от Бога? Той можа да направи всичко, за да не осъди Христа. Ще възразите, че ако Христос не беше разпнат, човечеството не би могло да се спаси. Това беше един от начините за спасяване на човечеството, и то най-слабият. Хиляди начини има, чрез които Бог може да спаси света. Ще кажете, че Пилат е бил лош човек, затова осъдил Христа на смърт. Много пилатовци има и днес в света. Колко хора, колко семейства са изпъдени от къщите си благодарение на правото на собствениците на тия къщи. Без да мислят много, тия собственици влизат в правата си и пъдят навън всред зима бедни и нещастни хора. Щом има право и власт, човек може да я приложи, но от отговорността на делата си няма да се освободи. Човек носи отговорност за всяка своя постъпка. Отговорността носи страдания за човека, а страданията турят отпечатък – бръчките на лицето. Те говорят за сухота на сърцето, за безлюбие. Щом любовта напусне човека, старостта го посещава. Дето е старостта, там е безлюбието. Дето е младостта, там е животът. Когато безсилието обхване човека, животът го напуща. Мъдростта изключва глупостта. Истината изключва лъжата и насилието. Любовта изключва безлюбието и разрешава всички въпроси в живота.

Като говорим за любовта, ние имаме предвид всички нейни прояви – към личността на човека, към семейството, към обществото, към народа и към цялото човечество. Велико нещо е любовта. Няма човек в света, който да не се поддава на любовта. Обикнете ли някого, колкото да е индиферентен към вас, в края на краищата все ще ви обърне внимание. Можете ли да поставите едно тяло на двадесет хиляди градуса топлина и да не го стопите? Невъзможно е. Каквато твърдост да притежава, в края на краищата това тяло не само че ще се стопи, но и на пара ще се превърне. Какво ще стане с човека, ако го поставят не на двадесет градуса топлина, но на тридесет и пет милиона градуса? Той ще се запали от всички страни и ще тръгне по света да търси лицето, което го е обикнало.

„Не е ли детинско това нещо?“ Не е детинско. Детинска любов не съществува. Любовта е любов, но проявите ѝ са много. Каквито да са проявите ѝ, любовта е в състояние да утешава, да възкресява, да подига падналия, страдащия, слабия. Любовта посещава човека в момента, когато е сам, от всички изоставен и забравен. Когато мисли, че всичко с него е свършено, тогава именно човек ще чуе тихия глас на великия, който

започва да му говори за ново, за светло бъдеще. От мъртъв той възкръсва, излиза от студената обвивка на безлюбието и влиза в любовта, носителка на живота. Дойде ли до този момент, човек става гениален, започва да твори в областта на музиката, художеството, изкуството, науката и т.н. „Да вярваме ли в това нещо?“ Това е ваша работа. „Право ли говориш?“ Това е моя работа.

Седемнадесета неделна беседа
22 декември 1929 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев

1929_12_25 Степени на съзнанието
лекция пред общия окултен клас

СТЕПЕНИ НА СЪЗНАНИЕТО

Т. м.

Един важен социален въпрос е въпросът за придобиване на храната. Всички хора казват, че като живее, човек трябва да яде. Явява се въпрос, колко трябва да яде, много или малко. При това трябва да се знае, ако яде много или малко, какво ще придобие в единия и в другия случай. Дали някой е ял много, малко или никак, това зависи от работата, която той върши, от здравословното му състояние, както и от условията, при които се намира. Здравият и работещ човек яде повече от онзи, който не работи, или не е здрав. Обаче ако някой човек вън от вас определя колко храна да ви се дава, той ще вземе във внимание взаимните отношения, които имате помежду си. Например, ако сте в неприятелски отношения, той ще ви дава по възможност по-малко храна, да отслабнете, да нямате сила да го преследвате. Ако отношенията ви са приятелски, той ще ви дава повече храна, да имате сила за работа. Същото прави и разумният свят. Когато иска да помогне на някой човек, той му дава благоприятни физически и духовни условия. Иска ли да възпитава някого, да не дава възможност на злото в него да се развива, той го ограничава и физически, и духовно.

Следователно видите ли, че човек или животно не яде, вие се безпокоите. Защо? Вие мислите, че като не яде, той не може да работи. Когато слугата е болен и не яде, господарят му веднага взима мерки да му помогне, по-скоро да оздравее. Когато волът не яде, господарят му също се безпокои, да не се разболее и да не може да му служи. Ако волът не работи, нивата на земеделеца остава неразорана. За да поддържа здравето и силата си, човек трябва да се чисти, външно и вътрешно. Чистотата е първото условие за здравето на човека, на всички живи същества.

Чистотата е необходима и в науката. Например, преди да се произнесете за свойството на дадено съединение, вие трябва да го освободите от всички странични примеси, които нарушават неговата чистота. За да определите свойствата му, то трябва да бъде абсолютно чисто. Както животът е непрекъснат процес, така и всички негови прояви са непрекъснати процеси. Говори ли се за чистота, ние я разбираме като непрекъснат процес. Не може днес да бъдеш чист, а утре – нечист. Говори ли се за горене, ние пак разбираме непрекъснат процес. Ако огънят на живота ту изгасва, ту се запалва, проявите му ще се прекъсват, а това е невъзможно.

Като се говори за закони и за прояви на живота, някои мислят, че познават

живота, знаят законите му и могат да ги прилагат. Истинско знание е това, с което човек може да си служи при всички случаи на живота. Истинска добродетел е тази, с която човек може да си служи всякога. Който разполага с такова знание, той владее магическата пръчица. Каквато работа хване, добре я свършва. Ако проявява милосърдие, той знае къде и как да помогне. Трябват ли му пари, и в празен джоб да бръкне, все ще намери нещо да даде. Който не е милосърден, и в пълен джоб да бръкне, той нищо не може да даде. Например срещате един богат човек, който се спира пред някой беден с намерение да му даде нещо. Бръкне 1–2 пъти в джоба си, извади нещо, пак го върне назад. Защо? Намира, че няма дребни пари в джоба си, които би могъл да даде на бедния. Най-после, той продължава пътя си, а бедният, с празни ръце, остава на пътя да чака, дано мине друг някой, да му даде нещо. Ще кажете, че този човек е скъперник. Възможно е, но може би в джоба му няма това нещо, което е специално за вас. Когато носи писма, пощаджията влиза от къща в къща, а някои къщи прескача. Защо? В чантата му не е сложено това писмо, което е специфично за вас. Много писма носи той в чантата си, но нито едно от тях не е за вас. Мислите ли, че парите в касата на банкера са за вас? Те могат да бъдат за мнозина, но не и за вас. Ще дойде ден, когато в касата на банкера ще има нещо и за вас. Ако днес нищо не ви се дава, това показва, че вашият ред още не е дошъл. Следователно, когато се произнасяте за човека, вие трябва да имате знание, разбиране на нещата. Не е достатъчно само да кажете, че еди-кой човек трябва да ви даде нещо. Този човек е пощаджия. Ако има писмо в чантата си на ваше име, той непременно трябва да ви го даде. Няма ли нищо за вас, той ще замине къщата ви, без да чувства някаква отговорност, че не е влязъл вътре и нищо не ви е дал.

Като ученици на Велика Школа, вие трябва да мислите право, да не се отклонявате от законите на истинската мисъл. За да разсъждава правилно, човек трябва да бъде здрав. Здравето може да бъде човешко, ангелско и Божествено. Човек може да бъде физически здрав, да има разположение да си хапне и пийне добре, но духовно може да не е здрав, да няма разположение да направи някакво добро. Като прави добро, човек се храни духовно. Ако няма разположение да прави добро, това показва, че е духовно болен, т.е. в духовно отношение сърцето му не е здраво. Да бъде човек духовно здрав, това подразбира здрави и устойчиви чувства. Когато не е здрав физически, човек взима очистително и неразположението му минава. Когато не е здрав духовно, той пак може да си послужи със специално очистително за освобождаване на сърцето от лоши и горчиви чувства, които внасят неразположение на духа му. И праведни, и свети хора изпадат в неразположение на духа. Не е лесно човек да се справи с живота на сърцето.

Един ден гръцкият философ Диоген излязъл да се разходи из града, да си почине от честите посещения на хората, които отивали при него за съвет. Този ден той решил да се отдалечи от тях, да не приема никого. На края на града той видял една круша и се излегнал под сянката ѝ да си почине. В това време един селянин се приближил към него и го помолил да му даде някакъв съвет. Диоген се ядосал на селянина, че и тук не го оставил на покой, но му дал съвет. Като си отишъл селянинът, Диоген започнал да размишлява: „Защо, наистина, изгубих разположението си? Трябваше ли за нищо и никакво да се гневя? Виновен ли е с нещо селянинът? Той има нужда от съвет, намерил ме е свободен и дохожда при мене. Трябва ли да губя разположението си?" Мъчно е човек да запази разположението си. Има случаи, когато човек изпитва вътрешно неразположение и спрямо себе си. За да може във всички случаи да запази своето вътрешно равновесие, човек трябва да бъде съвършен, т.е. да бъде абсолютно здрав физически, духовно и умствено. Това значи да разполага човек с Божествено здраве.

Като изучавате проявите на човека, виждате, че той е двойно същество, вследствие на което понякога сам се хвали, някога сам се кори. Може ли един и същ човек едновременно да се хвали и да се кори? Може ли този, който те мрази, да те хвали? Това е невъзможно. Който обича, той не вижда погрешките. Който вижда погрешките на човека, той не е същият, който обича. Ще кажете, че пророкът изобличава хората. Пророкът изобличава грешните, а не праведните хора. Следователно този пророк, който говори на грешните, е един; този, който говори на праведните, е друг. Той не е един и същ пророк. Това са два различни пророка, които изпълняват две различни мисии. Следователно и в човека има две различни същества, които изпълняват различни служби. Ако един ден виждате едни прояви в човека, а друг ден – други, съвършено различни на първите, ще знаете, че това са две различни състояния в него, предизвикани от две различни същества. Всеки човек е дошъл на земята под чуждо име. Той не носи своето истинско име, което отговаря на неговото първично естество. Колкото повече е дал ход на Божественото начало в себе си, толкова повече човек проявява своето неизменно, първично естество. Не проявява ли това естество в себе си, вие се натъквате на неговия псевдоним. Докато съзнанието на човека се раздвоява, той представя пукната стомана.

Като наблюдават променчивите прояви на човека, мнозина мислят, че това е естествен път в развитието му. Не, счупването на стомната не е естествен процес в развитието на живота. Щом стоманата на човека се пукне, това показва, че съзнанието му се е раздвоило. Дето става раздвояване, т.е. пропукване на съзнанието, там никакъв прогрес не може да се очаква.

Скъса ли се веднъж конецът, работата е свършена. Ама конецът щял да се завърже. Завързването на конеца не може да радва човека. Вътре възелът пак ще се скъса. Човек се развива правилно, докато конците му нямат възли. Щом имат възли, енергиите в неговия организъм не текат правилно. При всеки възел става спиране и изтичане на част от енергията. Същото се забелязва и с електрическата енергия. Когато жиците са здрави, електрическата енергия тече правилно. Щом се яви прекъсване на жиците, и енергията се прекъсва.

И тъй, човек е дошъл на земята да работи, да примири онези две същества в себе си, които живеят два противоположни живота. Докато не се примирят, те всякога ще внасят раздвояване на човешкото съзнание и на човешката мисъл. Те ще се примирят само когато се подчинят на Божественото начало в човека. Примирят ли се, интересите им стават едни и същи. Те стават едно цяло с Божественото. Съзнателно или несъзнателно, човек се стреми към придобиване на вътрешен мир, на вътрешно равновесие в себе си. Това е задачата на алхимиците. Те са търсили метод, чрез който да превръщат неблагородните метали в благородни. Учените отричаха този процес, но днес отново се връщат към идеята на алхимиците. Те се убедиха, че това превръщане е възможно. Всичко, което става вътре в човека, става и вън от него. Доколкото е възможно облагородяването на човека, дотолкова е възможно облагородяването и на металите. Алхимиците са търсили някакъв философски камък, с помощта на който да става това превръщане. Този камък е съществувал някога, съществува и днес. Той е Божественото начало в човека. Той е Любовта. Само Любовта е в състояние да превръща нещата, да ги облагородява. Дето Любовта действа, там проявите са едни и същи. Когато изявява Любовта си, и животното, и човекът имат едни и същи прояви. И животното става нежно, внимателно към възлюбената си, както и човекът. Колкото жестоко и свирепо да е едно животно, към възлюбената си то има особено поведение. Ще каже някой, че любовта му стои по-високо от тази на животните. В какво отношение е по-висока? Сърцето му горяло от любов. Изгарянето на сърцето не е качество на Любовта. Сърцето на човека изгаря само когато среща противодействие на пътя си. Не среща ли никакво противодействие, енергиите на Любовта текат правилно. Любов, в която става изгаряне на сърцето, е неестествена. В тази любов се извършват неестествени процеси.

Съвременните хора се страхуват от любовта. Заговори ли се някъде за любов, всеки казва: „Не ми говорете за любов, не искам да чуя за нея, сърцето ми изгоря от любов“. Когото седнете днес, всеки се оплаква от изгаряне на сърцето. Господарят се оплаква от слугата си, че изгорил сърцето му; бащата – от сина си; майката – от дъщеря си. Всички хора се

страхуват от огъня на Любовта. Не, огън, който гори и изгаря, не е истинският огън на Любовта. Огънят на Любовта е свещен. Той вечно гори, без да изгаря, без да загасва. Той вечно свети, без да потъмнява.

Една майка разправяше една от своите горчиви опитности в живота си. Тя имала 4 момичета, но останала вдовица. На нея предстоял тежкия товар да ги отгледа и изучи. Понеже на времето си нямала възможност да учи, тя останала неграмотна и решила да изучи дъщерите си, да им даде това, което на нея липсвало. Тя ходила по чужди къщи да пере, да чисти, да тъче, само да даде образование на дъщерите си. С труд, с усилия тя постигнала целта си: дъщерите ѝ свършили гимназия. Тя се радвала и благодарила, че могла да изпълни желанието си. Но каква била изненадата ѝ, когато ден след ден дъщерите ѝ започнали да стават груби към нея, да ѝ казват, че била проста жена, че нищо не знаела и т.н. Силно огорчена от тях, тя казваше: „Втори път да се оженя, зная какво да правя. Имам ли дъщери, ще им дам мотика в ръце и, хайде на нивата! Никакво образование няма да им дам. Толкова труд и грижи употребих за тях, за да ме нарекат проста“. Това не е човещина!

Като наблюдавах тази жена, видях проявата на двете естества в човека. Едното естество е мекото, любещото, което е готово да направи всичко за дъщерите си. Второто естество е коравото, жестокото, което, остане ли незадоволено, търси начин да си отмъсти. Ако тази жена знаеше причината за лошото отнасяне на дъщерите към нея, коравото ѝ естество би се смекчило. Днес и майката, и дъщерите ѝ са пукнати стомни. Невъзможно е истинската майка да съжалява за това, което е направила за децата си от Любов. Невъзможно е истинската дъщеря да отговаря с неблагодарност за това, което майка ѝ направила за нея от Любов. Щом и едната, и другата постъпват неправилно, между тях се е вмъкнал някакъв чужд, страничен елемент, от който трябва да се освободят. Когато е била бременна, майката е постъпвала грубо, неправилно с някоя вдовица, и тази ѝ постъпка се възприела от детето, което било в утробата ѝ. Като знаете това, пазете се от лоши мисли, чувства и постъпки, да не се отразят върху вашия плод. Всеки човек минава през бременността. Когато някой се мъчи да реализира една своя идея, но среща мъчнотии и препятствия на пътя си, казват, че този човек е бременен. Единство се иска от човека: единство между животинското, човешкото и Божественото начало. Човек се стреми, именно към това: да подчини животинското на човешкото, а човешкото – на Божественото. Постигне ли това, той ще разбере Божиите пътища. Да разбере човек Божиите пътища и да им се подчини, това значи да има будно съзнание, да бъде носител на велики идеи.

Като слушат да се говори така, някои мислят, че трябва да бъдат

въздържатели от всичко, да не смеят да се проявят. Човек трябва да се въздържа от неестествени неща, които предизвикват пропукване на съзнанието. Истинското въздържание е вътрешен процес. Това въздържание наричаме самообладание. Да се владее човек, това значи да е разбрал смисъла на живота, да е познал Божиите пътища, да е познал проявите на Любовта. Който е развил самообладание, той гледа на всички прояви на Любовта с уважение, независимо това, дали се отнася до любовта на бръмбара или до любовта на човека. Във всяка проява на Любовта той вижда Божественото, проявено в малка или голяма степен. Различието се заключава само в степента на съзнанието. Който разбира езика на животните, той придобива големи знания. Съвременният човек не разбира езика на подобния си, а още по-малко на по-нискостоящите от него. Че наистина днес хората не разбират своя език, виждаме от последствията на техните отношения. Те се разговарят на непознат език, вследствие на което не се разбират. Външно хората си говорят, като че се разбират, въпреки това едни други си създават противоречия. Много от противоречията на съвременните хора се дължат на факта, че често попадат в по-високо или по-ниско състояние от това, в което обикновено живеят, и като се върнат между подобните си, не могат да се примирят с това, което виждат. Изкуство е, като се върне човек между своите си, да се нагоди според техния живот, да не влиза като клин помежду им.

Като ученици, вие трябва да изучавате закона за превръщане на нещата, за да се справяте с условията на живота. Този закон има приложение и в Любовта. Човек трябва да се стреми към превръщане на Любовта от низша към висша. Едно от качествата на Любовта е мекотата. Да бъде човек мек, но не мекушав, това значи да е дал път на Любовта в себе си. Който може да прецени любовта на ближния си, той ще се ползва от нея. Не може ли да я прецени, тя не го ползва. Дето да се обърне този човек, навсякъде намира затворени пътища. Казано е, че Любовта отваря пътищата на човека. Наистина, когато Любовта посети някой дом, всички блага идат след нея. Горко на онзи, който не е обичан! Поне един човек трябва да ви обича, да се намирате под крилата на Любовта. Няма същество в света, на което да не е дадено Любов. Колкото малка да е, тази Любов трябва да се цени. Отдето да иде, тя крие в себе си алхимически свойства. От човека се иска умение да цени Любовта. Цени ли я, той има условия да се развива. Не цени ли Любовта, която му се дава, той завинаги остава невежа. Като не съзнава това, човек сам се лишава от благата, които Любовта носи.

Любовта представя богата трапеза, на която са сложени всякакви блага. Обича ли те някой, т.е. покани ли те на тази трапеза, не се отказвай. Седни и яж! Ама щял си да ощетиш някого – не мисли за това. Трапезата на Любовта никога не осиромашава. – „Достоен ли съм да се ползвам от

благата ѝ?“ – Щом минаваш край нея, имаш право да се ползваш от благата ѝ. Любовта не прави развика между съществата. Слънцето еднакво изпраща благата си на добри и лоши, на учени и прости. Като несъвършено същество, човек не гледа еднакво на всички хора. Към по-долностоящите от него той поглежда с презрение. Който иска да учи, да работи съзнателно върху себе си, той трябва да гледа и по-долу, и по-горе от себе си. На тия, които стоят по-долу от него, той трябва да помага, а от по-горностоящите – да се учи. – „Докога ще се учи човек? Няма ли учението предел?“ – В природата процесите са безпределни. Ако прилага разумните природни закони в живота си, човек никога не може да бъде нещастен. Каквото да изгуби, природата ще му го даде четирикратно. Някой се оплаква, че откраднали възлюбената му. Щом се обърне към природата, тя веднага ще му върне благото, което са му отнели. Вместо първата възлюбена, ще му даде друга, по-красива и разумна, с повече материални средства за добър живот. Изобщо, който живее в Любовта, той не може да се оплаква от сиромашия, от лишения, от страдания. Любовта носи всички блага и богатства в живота.

И тъй, за да бъде доволен от живота си, човек трябва да придобие онова, което му липсва. Колкото да е напреднал в духовно отношение, човек все се нуждае от нещо ново. Той трябва всеки ден да придобива по нещо ново, което да се влива като струя в неговия живот, да го освежава. Кое е онова, което освежава и подмладява човека? Любовта. И днес хората любят, но вместо да стават по-млади, те остаряват. Защо? Защото методите и проявите на тяхната любов са стари. Старите прояви на Любовта предизвикват пропукване на съзнанието. Дойде ли до тази любов, човек трябва да измени мисълта си, да започне да мисли за Бога. Достатъчно е човек да помисли за Бога, да се разшири сърцето му, да се просвети ума му. А какво би било, ако би могъл да види Бога? Ако веднъж само види Бога, човек запазва този образ за цялата вечност. Всички страдания и противоречия ще изчезнат от неговия живот. Той ще се примири с всички същества. Дойдат ли сиромашията, болестта, страданието, злото при него, той ще им каже: „Елате след мене! Дето отивам аз, елате и вие“. Той ще ви заведе при Бога, всеки да придобие това, което му е нужно. Задоволяват ли се, те ще го напуснат. Кой не би желал да отиде при Бога? Всеки търси Бога, всеки търси Любовта.

Някой иска да бъде силен. Той мисли, че със сила всичко се придобива. Не, с Любовта всичко се придобива. Любовта съдържа сила в себе си. Любовта закриля човека. Има ли Любов, никой не може да го нападне. Който се е опитвал да се бори с Любовта, той всякога е бивал победен. – „Едно време сърцето ми гореше от любов, но сега я изгубих.“ – Любовта не се губи. Не е било време и няма да бъде, когато Любовта да се изгуби. Къде може да

отиде Любовта? Казано е, че Любовта е вечна и неизменна. Ако човек сам се оттегли от нея, това е друг въпрос. Обаче Любовта е постоянна. Тя не се мени, нито се губи. Любовта не може да напусне човека, но човек, поради своето непослушание, поради неразбиране на законите ѝ, може да се отдалечи от нея и да отиде в широкия свят. След дълго лутане из света той пак ще се върне при Любовта, но вече с опитности. Той знае,че Божиите пътища са съвършени, и всяко отклонение от тях води към погибел.

Един от въпросите, който занимава всички хора, е въпросът за единство на съзнанието. Дето има единство на съзнанието, там съществува органическа, неразривна връзка. Днес хората се сближават и разделят лесно поради това, че връзката между тях е механическа. Ще кажете, че връзката между братята и сестрите е кръвна и като такава, тя е здрава, непреривна. Какво виждаме обаче в света? Братя и сестри не искат да се видят, карат се, разделят се. Каква връзка е тази, която може да доведе до такива резултати? За да образува здрави връзки с хората, преди всичко човек трябва да бъде свързан с Бога. Щом е свързан с Бога, и Любовта Му ще потече в него. – „Дали наистина Бог ме обича?“ – Щом слънцето те огрява, и Божията Любов е с тебе. Невъзможно е да имаш връзка с Първата Причина на нещата, без да имаш нейната Любов. При това положение, когото срещнеш, ще те спре, ще се разговаря с тебе като истински брат и ще бъде готов да те последва. Ако си учител или професор някъде, той ще тръгне след тебе, да чуе как преподаваш. Ако остане доволен, той ще разбере, че да постигне нещо, човек трябва да се упражнява. Певецът, музикантът, поетът, художникът, трябва да работят най-малко по 3–4 часа на ден в своята област, за да придобият техника, чистота, сръчност в изкуството си. Ако са нужни упражнения в науката и в изкуствата, колко повече те са необходими за изучаване изкуството да живее човек и да люби. Велика наука е животът. Велика наука е Любовта.

Мнозина се занимават с окултни науки, но всички не успяват. Защо? Те бързат много, искат по външен, по механически начин да придобият всичко. Това е невъзможно. Някой прочел нещо по алхимия и веднага иска да превръща неблагородните метали в благородни. Той не знае, че преди да придобие това изкуство отвън, трябва да го е придобил в себе си. Преди да борави с външни методи, той трябва да е придобил Любовта, т.е. онзи философски камък, който превръща неблагородното в благородно. Всички хора правят опити, но опитите на всички не са сполучливи. Всички домакини готвят, но яденето на всички не е еднакво вкусно. Вътрешна алхимия е нужна на човека. Тя разполага с методи и правила, които не са писани в никоя книга. Те са писани в самия човек, както и във великата природа. Който знае този език, само той може да чете и да се ползва от тях.

Като ученици, вие трябва да изучавате природата и да правите това, което тя прави. Великите хора са станали велики, защото са прилагали законите на природата. Вървите ли по човешките закони, вие преждевременно ще остареете. Старият се отличава по своите установени възгледи. Той има толкова стари, установени възгледи, че трябва да ги кърти с длето. Старите възгледи правят човека стар, а не годините. Не е въпрос да къртите възгледите на човека. Те трябва да се стопят естествено. Когато слънцето изгрява, старите възгледи се стопяват като лед. Когато детското в човека вземе надмощие, старото ще си замине. В пътя на човешкото развитие стават ред вътрешни процеси, които сам човек не забелязва. Тези процеси са тайни, скрити от окото на външните хора. Така и скулпторът работи своите статуи. Докато вае статуята си, той я закрива с платно. По цели часове той чука, кърти, никой не вижда какво прави. Когато статуята се завърши, той вдига платното и показва работата си на всички, които се интересуват от нея. Следователно видите ли, че някой се е скрил зад платното и работи, не дигайте платното да гледате какво прави. Никой няма право да се меси в работата на своите ближни. Иска ли да има успех в работата си, човек трябва да се огради, никой да не го смущава. Докато работи, човек трябва да бъде на затворено. – „Какво работиш?“ – „Това е моя работа.“ – „Кога ще свършиш картината си?“ – „Това е моя работа.“ – „Не работиш, както трябва.“ – „Това е моя работа.“ – „Как ще познаем, че си свършил работата си?“ – „Когато дигна платното.“ Днес всички хора се намират в процес на сериозна вътрешна работа. Докато свършат работата си, те минават през постоянно обезсърчаване и насърчаване: ту се обезсърчават, че нищо не могат да направят, ту се насърчават, че ще излезе нещо от тях; ту се считат грешници, ту се мислят праведни. Обаче един вътрешен глас ги насърчава, подтиква ги да вървят напред. При всички случаи на живота, като богат и сиромах, като способен и неспособен, като праведен и грешен, този глас постоянно нашепва на човека: „Гледай си работата!“ Дали го хвалят или корят, този глас казва: „Гледай си работата!“

Сега, като говоря върху гласа на Божественото в човека, това не значи, че трябва да се намирате под някакъв страх. И като ви говори Божественото, вие пак живеете, както разбирате. Бръмбарът живее като бръмбар, рибата – като риба, птицата – като птица, млекопитаещото – като млекопитаещо, човекът – като човек. След време всяко живо същество ще мине в по-висок живот по естествен начин, а не чрез насилие. И човек ще мине в по-висока фаза на живот от тази, в която днес се намира.

Когато е на мястото си, всяко живо същество представлява някаква сила. Лесно е да кажете, че бръмбарът е нищожно, дребно същество, но той може да върне престъпника от пътя му и да го предпази от известно зло.

Ако един човек отива да убие някого, много бръмбари могат да го нападнат и да го върнат от пътя на престъплението. Той ще хвърли пушката и ще бяга у дома си да се скрие. Милиони бръмбари могат да обсадят цял град. Следователно, когато се съединява с подобния си, слабият увеличава силата си. Това, което единицата не може да направи, колективитетът ще го направи. Който не може да използва малката сила в природата, той не може да използва и голямата. Ако човек не може да се справи с малката мъчнотия, как ще се справи с голямата? Ако не може да изправи малката погрешка, как ще изправи голямата? Ако не може да се справи с малката скръб, как ще се справи с голямата? Всяка мъчнотия, всяка погрешка, всяка скръб съдържат в себе си известни блага, известни богатства, които трябва да се използват. Това не значи, че човек трябва съзнателно да ги търси, но като дойдат, той трябва да бъде разумен, съзнателно да ги използва. И тъй, работете върху себе си, да придобиете онази Любов, която разширява съзнанието, която дава подтик и импулс на човека да работи, да върви напред. Каквото правите, имайте пред вид тази Любов. В каква форма ще се яви, не е важно. Формата се мени, но съдържанието остава вечно и неизменно. Тази Любов, именно, помага на човека при всички случаи на неговия живот. Тя е извор, който постоянно тече. Мине ли пътник край този извор, той непременно ще спре да си начерпи вода. Изворът дава на всички, и то преизобилно. В Любовта, т.е. в живота на извора, няма никакво лицеприятие. Тя дава на всички според нуждите и според възможностите им да възприемат и обработват приетото. Едно се иска от човека: да приема и прилага. Ако приема, без да прилага, той се натъква на голяма опасност. В него се образуват наслоявания, които причиняват ред болезнения състояния. Каквото възприеме, човек трябва да го обработи и приложи. Прилагайте Любовта в живота си, да укрепнете и придобиете повече вяра.

Т. м.

Божията Любов да бъде с вас!

Лекция от Учителя, държана на
25 декември 1929 г., София, Изгрев.

1929_12_27 Собственик и наемател
лекция пред специалния клас

СОБСТВЕНИК И НАЕМАТЕЛ

Размишление.

Съвременните хора се оплакват от неуспех в живота си. Те казват, че работят много, а нямат резултати. Причината за неуспехите им се крие в неразумното работене. Някои хора не знаят, как да работят. Други пък малко работят, а трета категория почти не работят. Те се поддават на леност. Те мечтаят да забогатеят, да станат учени, с единствената цел да си починат един ден, т. е. да се предадат в ръцете на леността. Почивка, която се обуславя от леността, не може и не трябва да бъде идеал на човека. Леност и почивка са две различни състояния, както ученост и учение. Учеността е резултат на учението. Като учи, човек придобива знания и става учен. Ученият е богат човек, който разполага с много знания, както бижутерът – със своите скъпоценни камъни. Ученият, както бижутерът, е събрал наготово известни ценности и ги счита за свои. Доколко са негови, познаваме по изпитанията, в които Провидението го поставя. Ако при всички условия на живота си ученият може да се ползва от знанието си и да се справя лесно с мъчнотиите, знанията му са действително негови. Те са негова плът и кръв. Обаче, ако при всички мъчнотии и изпитания той не може да си помогне, знанията му са излишен товар, който всеки може да му отнеме. Като е дошъл на земята, човек трябва да работи, да се учи, да придобие такова знание, което да занесе със себе си, да му послужи във вечността. Поддаде ли се на леност, той не изпълнява предназначението си, както трябва. Какво е предназначението на човека? Да бъде ученик на Великата школа на живота.

Много от мислите и чувствата на човека се намират в такова отношение помежду си, в каквото собственикът на една къща и неговите наематели. Каква разлика има между собственика и наемателя на една къща? Разликата е в съзнанието им. Докато живее в една къща, наемателят казва, че къщата е негова. И собственикът казва, че къщата е негова, но в неговото съзнание за собственост и това на наемателя има известна разлика. Ако собственикът умре и не остави никакви наследници, тогава наемателят, който е живял десет години в къщата, може да стане собственик. Въпреки това, между неговото съзнание и това на собственика пак има разлика. Собственикът сам е градил къщата си, а наемателят я получил наготово.

Разликата в съзнанието на собственика и наемателя е толкова голяма, колкото между учения, който открил една теория за слънцето, и онзи, който я разпространява. Първият има в ума си още недоизказани неща за

теорията, а вторият няма нищо. Онзи, който разпространява теорията, знае толкова, колкото е чул от откривателя. Както откривателят на теорията всеки момент мисли да прибави нещо ново към теорията си, така и собственикът на къщата мисли да прибави нещо ново към къщата си, да внесе известно подобрение. Наемателят живее в къщата, ползва се от нея и за нищо друго не мисли. На същото основание, казвам: Всеки човек, който не прави никакво подобрение в своя организъм, е наемател, а не собственик. Всеки човек, който не внася никакво подобрение в своя ум и в своето сърце, също е наемател. Той казва: Достатъчно ми е това, което имам. Щом мога да се ползвам от него, нищо повече не искам.

От гледището на идеята за собственик и наемател, ние делим хората на две категории. По отношение на своя организъм, повечето хора са наематели, вследствие на което казват: Да си поживеем малко на земята! За какво друго ще мислим? – Това са безидейни хора. Безидейността е символ на наемателя. Значи, безидейността е качество само на наемателя, а идейността – на собственика.

Под думата „собственик“ ние не разбираме частния собственик. Ние взимаме понятието „собственик“ в широк смисъл. Който се занимава с частната собственост, е наемател. Който се занимава със собствеността в широк смисъл на думата, е идеен човек. Ако една идея влиза в ума ви и не може да стане ваша собственост, да повдигне душата ви, тя не е истинска идея. Тя е дошла във вас като наемател, живяла две-три години, и един ден, когато не очаквате, тя ви напуща. Всъщност, идеята ли повдига духа или духът повдига идеята? Духът е мощното в човека. Следователно, никаква идея не може да повдигне духа на човека. Обаче, ние казваме, че духът на някой човек е паднал, а на друг се е повдигнал. Кажем ли, че духът на човека е повдигнат, имаме предвид подобрението на дишането му. Когато дишането на човека не става правилно, духът му пада. В това отношение духът седи над идеята и над дишането. Духът е в състояние да подобри и регулира дишането. Оттук вадим заключението: всяка идея, която не подобрява дишането, не е истинска, не е права идея. Тя не внася живот в човека.

И тъй, всеки трябва да знае, наемател ли е на нещо, или собственик. Ако е собственик, той трябва да знае, има ли наематели в къщата си, или сам живее в нея. Тъй щото, когато употребявате думите „наемател и собственик“, вие трябва да знаете точното им значение, а не да ги употребявате безразборно. В Божествения език не се позволяват празни думи, без съдържание и смисъл.

Следователно, когато се казва, че животът има, или няма смисъл, всъщност

ние разбираме методите, с които човек работи. Методите определят резултатите Има методи на луната и методи на слънцето. Методите на луната действат само върху въображението, без да дават някакви резултати. Обаче, методите на слънцето всякога дават добри резултати. Следователно, когато някой човек каже, че не живее, както трябва, това показва, че той работи с методите на месечината. Какво трябва да направи, за да живее разумно и да има резултати? Той трябва да мине от методите на луната към методите на слънцето. Как става това? Когато човек минава от низходящо във възходящо състояние, той работи вече с методите на слънцето. Когато говорим за низходящи състояния, имаме предвид влиянието на земята и на луната върху човека. Само земята и луната оказват низходящи и възходящи влияния върху човека. Слънцето, обаче, оказва само възходящи влияния.

Като говоря за влиянието на слънцето и на луната върху човека, аз нямам предвид, какво вие мислите по този въпрос. Каквото и да мислите, никой не може да проникне в мисълта ви. Ако някой човек проникне в мисълта на своя приятел и започне да мисли като него, и двамата ще се слеят в едно и ще изгубят своята индивидуалност. Не е позволено на човека да се рови в мисълта на своя ближен. Той няма право да изисква от ближния си да мисли като него. Радвайте се, че всеки човек мисли специфично, а не като вас. Красотата на живота седи в разнообразието на мисълта. Философите отиват още по-далеч. Те желаят да проникнат не само в мислите на хората, но даже и в мисълта на Бога. Обаче, те не подозират, че ако проникнат в мисълта на Бога, от тях нищо няма да остане. Мисълта на Бога е огън, който изгаря. Има ли смисъл да пипа човек в този огън? Ще кажете, че Божията мисъл е богатство, което трябва да се извади от този огън. Ако се опитате да го извадите, ще видите, какво ви чака. Влезете ли в този огън, повече няма да излезете. Който влезе в този огън и не излезе вън от него, ние го наричаме „възлюбения на смъртта“. Влюби ли се човек в смъртта, тя го взима в обятията си и не го пуща да излезе навън. Който влиза и излиза от огъня ние го наричаме „възлюбения на живота“. Значи, съществуват два вида влюбени хора: едните са влюбени в смъртта, а другите – в живота.

Мнозина мислят, че лесно се влиза в огъня на смъртта. Лесно се влиза, ако можеш да излезеш. Но ако влезеш и не можеш да излезеш от огъня, ти се превръщаш в прашинка. Досега никой не е разрешил този въпрос правилно. Това значи: мнозина са влизали в огъня на смъртта, но и досега още не са разрешили въпроса правилно, т. е. и до днес още не са излезли от него. Не е лесно да извади човек богатството, което е скрито в смъртта. Само един начин има, по който човек може да извади това богатство. Този начин се крие в съзнанието на човека, че може да извади богатството на

смъртта, без да го засегне огънят. Страхува ли се от огъня, не вярва ли в себе си, той е загубен. Той остава в огъня и се превръща на пепел. Той не може да разреши въпроса и остава затворен в смъртта.

Може ли мишката да влезе в капан със сирене, и капанът да не се затвори след нея? Каквото е положението на мишката в капана, такова е положението и на всеки човек, който се занимава с философски въпроси, като, например, с въпроса за смъртта. Както и да го разрешава, ще дойде ден, когато човек ще се намери в капана на смъртта. Ако пожелае да излезе от капана, ще се намери пред котарака. Тъй щото, той ще се намери в положение да не може да разреши, къде да остане: в капана на смъртта, или извън него. Както не можете да разрешите въпроса за смъртта, също така не можете да разрешите въпроса за смисъла на живота, за неговата крайна цел. Защо ви обича някой, и защо вие го обичате, това са въпроси, които не можете да разрешите. Не се опитвайте да разрешавате неразрешими въпроси. В стремежа си да ги разрешите, вие се натъквате на все по-неразрешими въпроси, докато най-после дойдете до пълно обезличаване и изгубване на всяка индивидуалност Като се рови в неразрешимите въпроси, най-после човек ще дойде до въпроса за вечността, без да може да го разреши. Никой смъртен не е разрешил, какво представя вечността. Може ли смъртният да говори за безсмъртното, ограниченият – за безграничното? Това е невъзможно. Който се опита да разреши този въпрос, той неизбежно ще изчезне някъде в Битието.

И тъй, като ученици на живота, вашата задача е да се занимавате с разрешими въпроси. Например, някой учен се занимава с теглото на слънцето, прави свои изчисления и мисли, че по-важен въпрос от този не съществува. В това време една бедна вдовица хлопа на вратата му, иска да го запита, какво да прави със сина си, в кое училище да го запише, но той не я приема, под предлог, че е зает. Той счита, че, ако се занимава с въпроса на вдовицата, ще изгуби времето си. Защо ще изгуби времето си? Защото никой няма да му плати. Обаче, като изучава въпроса за теглото на слънцето, много хора ще се заинтересуват и ще пожелаят да купят книгата му.

Значи, често хората се занимават с едни или други въпроси, с оглед на това, колко ще спечелят от тях. Това не е идейна работа. Идейната работа изключва всякакво користолюбие. Каквито предположения и заключения да правят за теглото на слънцето, учените няма да се домогнат до неговото абсолютно разрешаване. – Защо? – Защото въпросът за теглото, макар и физически, има свое двояко разрешаване: физическо и органическо. Много планети са произлезли от слънцето, но то не е намалило теглото си. Този въпрос ще се разреши в далечното бъдеще.

Мнозина се интересуват от въпроса, защо Бог ги е създал такива, каквито са днес, и защо ги е поставил при тия условия, при които сега живеят. Каквито обяснения и да ви се дадат, те не могат да ви ползват. Това е все едно, да ви обяснят, защо сте радостни или скръбни. Обясненията нито ще увеличат радостта ви, нито ще намалят скръбта ви. Защо едни хора са добри, а други лоши? И този въпрос е неразрешим. Защо Христос, Син Божи, трябваше да мине през страдания и да бъде разпнат? И този въпрос е неразрешим. Неразрешимите въпроси са тайна на Битието. Каквито предположения и обяснения да се дават по тия въпроси, в края на краищата те пак остават неразрешени. Защо е недоволен човек? Някога той знае причината на недоволството си, а някога не знае. Ако сте ученик в гимназията, и учителят ви пише четворка вместо шесторка, вие сте недоволни от преценката си [му?]. Вие сте отговорили добре, а той е намалил бележката ви с две единици. Тази двойка, именно, внася в ума ви недоволство. Ако учителят види, че е направил погрешка в преценката си и ви тури шесторка, вие ставате доволни. Значи, двойката изчезва от ума ви и престава да ви смущава, да ви прави недоволен. Следователно, недоволството се явява там, дето се срещат два противоположни възгледа, или две противоречиви мисли. Обаче, причините, поради които се явяват противоречивите мисли, остават неизвестни.

Като ученици, спазвайте следните правила: никога не желайте да бъдете абсолютно щастливи. Никога не желайте големи радости. Защо? Защото големите радости носят след себе си големи скърби. Готови ли сте да се справите с големите скърби? Каквото и да ви се случи в живота, благодарете на Бога. Щом скръбта ви посети, благодарете за нея и не казвайте, че е много голяма. Напротив, благодарете, че не е по-голяма, отколкото може да бъде. Молете се да я понесете разумно. Не приемете ли дадената скръб с благодарност, ще ви изпратят по-голяма. Вие познавате ли голямата скръб и голямото страдание? Знаете ли, какво нещо е да бесят човека? Ако бесят някой 80-90 годишен човек, ще кажете, че той се е наживял. Какво ще кажете, обаче, ако видите да бесят млад човек, при когото стои, от една страна, майка, с разбито от скръб сърце, а от друга – неговата възлюбена, с разбити мечти и копнежи за бъдещо щастие? Ако този човек може да се освободи от въжето, той ще изпита чувство на отмъщение към целия свят за насилието, което се прави върху него.

Тъй щото, не се стремете да разрешавате неразрешими въпроси, нито пък се отказвайте от разрешимите. Натъкнете ли се на някой неразрешим въпрос, благодарете, че има с какво да се занимавате в далечното бъдеще. Дойдете ли до някой разрешим въпрос, не казвайте, че не е ваша работа да се занимавате с него. Изследвайте причините и последствията, пред които

се намирате, и благодарете, че ви е дадена възможност да разширите кръга на знанията си. Каже ли някой, че не се интересува от живота, той е паднал под нулата на термометъра, т. е. в областта на студа. Какво ще придобие от студа? Той постепенно ще замръзва, докато престане да мисли и да чувства. Щом е дошъл на земята, човек трябва да учи, да се интересува от всичко. Което може да разреши, ще разреши; което не може да разреши, ще остави настрана, за далечното бъдеще.

Следователно, всяко явление в живота и природата има отношение към човека дотолкова, доколкото се отразява в неговия личен живот. С други думи казано: човек се интересува от известно явление дотолкова, доколкото има допирни точки с него. Заеме ли се човек с разрешаването на задачи, които нямат отношение към сегашния живот, непременно ще се яви недоволство в него. Например, ако човек пожелае за известен срок да стане учен, ще се натъкне на големи нещастия, които ще обезсмислят живота му. Учеността не се постига в един живот. Колкото години да живее на земята, човек все ще има какво да учи. Знанието се открива на човека постепенно. Соломон, който минаваше за голям мъдрец, се стремеше към придобиване на много знания, поради което се домогна до окултните науки. След като придоби големи знания, той се опита да проникне в сърцето на жената, да види, какво се крие там. За тази цел той събра около себе си 300 жени и 600 наложници, но пак не можа да разреши въпроса. След всичко това той трябваше да каже: „Суета на суетите, всичко е суета“. Права ли е тази мисъл? Само в едно отношение, а именно, по отношение на неразрешимите въпроси в живота. Като дойдете до такъв въпрос, отстъпете назад. Неговото разрешение е скрито в далечното бъдеще. Заемете се с разрешаването на близки до вас въпроси. Като разрешавате тия въпроси, вие се повдигате, растете, и всеки ден придобивате по нещо ново в съзнанието си. При това положение вие никога няма да кажете, че всичко в живота е суета. Разумен е животът. Заслужава човек да живее, да учи и да придобива знания, които да прилага. Без приложение животът няма смисъл.

И тъй, ако не се занимавате с неразрешими въпроси, това не значи, че не трябва да работите. Човек трябва да работи постоянно и да бъде доволен от работата си, да не мисли за далечни въпроси. Настоящият момент е важен, а не бъдещият. Този момент може да бъде много кратък и много дълъг – не е важно. Това зависи от интензивността на човешките мисли и чувства, от степента на неговото развитие. Всяко нещо има цена, когато става на своето време. Следователно, младият трябва да се радва на своята младост и да не желае преждевременно да стане стар. Старият пък трябва да се радва на своята старост и да не желае да се върне отново в положението на младия. Колкото и да желаете това, нито младият може

преждевременно да остарее, нито старият може да се върне в годините на своята младост. И без да желаете това, ще дойде ден, когато младият ще стане стар, а старият – млад. Ще каже някой, че животът му е дотегнал и желае час по-скоро да умре. И това не зависи от него.

Сега, като ученици, вие трябва да се освободите от всички противоречиви мисли, от всички наслоявания в ума и в сърцето ви, останали от далечното минало. Ще кажете, че искате да станете учени, богати, свети, силни хора. Да желаете това, значи, да съзнавате, че сте невежи, грешници, сиромаси и слаби хора. Това е все едно агнето да желае да стане овца, или вълкът да желае да стане вълк. Тези желания не са на място. Само по себе си агнето е овца, а вълкът – вълк. В програмата на всеки човек е поставено, какъв трябва да бъде. Той трябва да стане и учен, и философ, и поет, и художник, и музикант, и родител и т. н. Каквото е предвидено за човека, това ще стане. Ако не е определено нещо в програмата му, каквито усилия да прави, няма да го постигне. Какво трябва да правите тогава? Нищо друго не ви остава, освен да не се противите на съдбата си. Каквото съдбата ви носи, използвайте го разумно. Който иска да постигне нещо, което не е в програмата му, и прави усилия, в края на краищата, вместо постижения, ще има загуби.

И обратно: който трябва да постигне нещо, а се отказва да работи, ще изгуби това, което е придобил. Първият ще страда, задето се е качил на върха преждевременно. Вторият ще страда, понеже е закъснял да се качи на върха – други са го изпреварили. Той трябва да чака, първо те да слязат, а после той да се качи. Когато дойде времето да станеш учен, не се бави. Качи се веднага на върха и започни да работиш. – Ама не съм облечен. – Това нищо не значи. Облечен ли си, или не, ти трябва да се качиш на върха. Времето е дошло и никакво отлагане не се позволява. Какво прави акробатът, който ходи по въже? Той се качва на въжето и там се облича, да покаже на хората, че е майстор. Той се качва на въжето с акробатските си дрехи и там отваря куфара си и се облича с нови дрехи. Не можете ли да направите и вие същото? Качете се на върха със старите си дрехи и там облечете новите, да кажат хората и за вас, че сте голям майстор.

Това, което говоря, не подразбира процес на насилие или принуждение. Да спазва човек заповедите на разумната природа, да спазва времето, което тя е определила за постигане на неговите идеали, това не значи още насилие. Природата е определила за всеки човек специална работа, която той трябва да свърши. Ако се противопостави, той ще понесе последствията на своя отказ. – Защо трябва аз, именно, да свърша тази работа? – Защото си най-способният, на тебе са дадени условия да я свършиш. Какво по-хубаво от това, да изпълниш възложената задача от

природата и да внушиш доверие в хората и в самата природа към тебе? Какво по-велико нещо можете да очаквате от това, хората да ви вярват и да разчитат на вас? Като знаете това, не се отказвайте да изпълните задачата, която природата ви възлага.

Какво представя вярата? Да вярва човек, това значи, да изучава разумните закони на природата. Щом познава тези закони и се ръководи от тях, човек никога не се заблуждава. Каквото знае, положително го знае. Той не може днес да знае едно нещо, а утре да го отрича; днес да мисли по един начин, а на другия ден – по друг начин. Отдето и да придобива знания, в каквото училище и да учи, ако придобива знания на разумната природа, те са навсякъде еднакви. Между всички учебни институти, в които се изучават законите на природата, има тясна връзка. Който разбира природните закони, той навсякъде вижда една и съща мисъл. Който не ги разбира, за него всичко е разпокъсано и отделно. Разумността в природата се заключава, именно, в непреривност на нейните явления. Между явленията на природата съществува тясна, вътрешна връзка.

Съвременните хора често се оплакват, че тук или там са изгубили времето си. Нищо в природата не се губи. Ако в едно отношение човек мисли, че е изгубил времето си, в друго отношение е спечелил. Когато природата реши да направи човека учен, тя е точна, не губи времето си. Тя ще дойде точно на време и ще го застави да направи това, което му е нужно. Тя говори на човека по различен начин. Първо ще му говори тихо, любовно, ще му каже да свърши дадена работа. Ако се противопостави, под предлог, че иска да бъде свободен, тя насила ще го накара да вземе раницата си и да тръгне. Каже ли ти природата веднъж да се качиш на върлината, ще я слушаш. За да бъдеш свободен, първо трябва да проявиш послушание към природата: ще се качиш на върлината, ще постоиш известно време там и после ще слезеш. Цяла вечност няма да стоиш на върлината – един момент ще стоиш. При това, няма да бъдеш сам. Около тебе ще стои онзи, който ще те учи.

Сега ще ви задам следния въпрос. Кое е по-добре за реката: да тече, както природата е определила, да се влива в морето, или да тече според желанието на хората? Кое е по-добре за вас: животът ви да тече, според програмата, предвидена от Бога, или според програма, която хората са определили? Ако поставите реката в определени граници и начертаете нейния път, тя вече не е река, но канал. Същото се отнася и до живота. Ако животът ви се развива по програма, определена от хората, той изгубва цената си като живот, произлязъл от Бога, и се превръща в канал. Следователно, ако животът ви е канал, през него ще минават всички нечистотии; ако е река, през него ще минават само Божествени мисли и

чувства. Като съзнателно и разумно същество, човек сам определя пътя на своя живот: канал ли да бъде, или река. Той има право на избор.

Задачата на всеки човек е да бъде в хармония със законите на разумната природа, както и с всички разумни същества, които са завършили своето развитие. Само тия същества са в състояние да го упътят, да му покажат начин, по който може правилно да се развива. Казвате: Каква е крайната цел на нашия живот? – Това не е ваша работа. Ще учите, ще работите, ще живеете и постепенно ще се домогвате до онова, което природата е предвидила за вас. Опита ли се някой да ви отклони от пътя, който природата е определила, кажете: Такъв е моят път, такава е съдбата ми, такава е волята Божия. Не се отклонявам от този път. Каквото Бог е определил за мене, него ще следвам. Този път води към възкачване.

— Само светлият път на мъдростта води към истината.
— В истината е скрит животът.

16. Лекция от Учителя, държана на
27 декември, 1929 г. София – Изгрев.

=====
Книги:
 * Отличителна черта на наемателя и собственика
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). София, 2004)
 48 беседи от 30 август 1929 г. до 15 август 1930 г.
 * Собственик и наемател
Служене, почит и обич (Младежки окултен клас. Година IX (1929–1930). Том I. София, 1940)
 25 беседи от 30 август 1929 г. до 28 февруари 1930 г.

Начало: 06:00
Пасаж: Псалми 119:161–168

1929_12_29 Аз живея, и вие ще живеете
неделна беседа

АЗ ЖИВЕЯ, И ВИЕ ЩЕ ЖИВЕЕТЕ

„Понеже аз живея, и вие ще живеете.“
Йоана 14:19

Да се живее, в това седи великият смисъл на нещата. Да се живее, това е велико изкуство. Така казват всички поети, учени и философи. Всички хора се стремят към живота. Христос казва: „Понеже аз живея, и вие ще живеете.“ Понеже майката живее, и детето ще живее. Ако майката умре, и детето ще умре. Някои казват, че детето може да живее и без майка си. Това е твърдение, но доколко е вярно, то е въпрос. Има твърдения, които в основата си не са верни и не се допущат. Ако майката е умряла, и детето щеше да умре. Понеже майката живее, и детето ще живее. Докато въздухът съществува, и ние живеем. Щом въздухът престане да съществува, и ние ще умрем. Без въздух човек не може да живее. Понеже водата съществува, и човек живее. Изчезне ли водата, и човек умира. И обратното е вярно. Водата и въздухът съществуват, защото човек живее. Умре ли човек, въздухът и водата ще престанат да съществуват. Същото може да се каже и за хляба. Хлябът е резултат на това, че човек живее. Какво нещо е резултатът? И детето може да каже, че 25 е резултат на произведението от числото 5, умножено само на себе си. Дойдете ли до съдържанието, до същината на числото 25, и учените, и философите не могат да кажат нещо положително. Числото 25 може да вземе участие навсякъде в живота. То е съставено от майката и голямата дъщеря, която е женена. Двойката е майката, а петорката – дъщерята.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете.“ Животът, към който всички се стремят, има свой външен и вътрешен смисъл, но не такъв, какъвто хората разбират. Ако се спрем върху смисъла и целта на живота от гледището на обикновения човек, ние казваме, че животът няма никакъв смисъл, никаква цел. Животът има една вечна цел. Както да се определя смисълът и целта на живота, те ще останат всякога неопределени. Какво представя животът? Животът е това, което има цел, която никога не може да се определи. Животът е това, което има смисъл, който никога не може да се определи. Тези неща се говорят толкова лесно, както е лесно да се каже 5^10. На книга лесно се подига числото пет в десета степен, но за да го подигнете в живота си, вие трябва да минете през живота на един ангел. И при това положение даже задачата ви едва ли ще бъде свършена наполовина. Лесно е да кажете за някого, че е десетостепенен чиновник, но в природата това степенуване не става лесно. Според разумната природа степенуването

подразбира особена идея. Да живее човек, това не е еднократен процес. Реката живее дотогава, докато е свързана с извора. Щом връзката ѝ с извора се прекъсне, заедно с това и реката престава да живее. В този смисъл човешкият живот не може да се отдели от Божествения, както Божественият не може да се отдели от човешкия. Животът е един непрекъснат процес. За човека е важно да живее, а как ще живее, това е друг въпрос. Казвате, че някой човек е добър, благороден, красив. Къде е неговата доброта, къде е неговото благородство, това не ви интересува. Вие се интересувате от добротата и благородството му, а не от мястото на тия добродетели в него. Човек се интересува от светлината на свещта, а не от материала, от който е направена. Когато свещта изгори, светлината ѝ изчезва. Щом свещта не свети, тя не е свещ. Същото може да се каже и за човека. Човекът е човек, докато има живот в себе си. Щом животът го напусне, той престава да е човек. Значи, докато Божественото се проявява в човека, той минава за човек. Щом Божественото в човека изчезне и връзката му с Бога се прекъсне, с това заедно той престава да живее и се връща в първоначалното си състояние. Какъв е бил човек първоначално, никой не знае.

Днес всички хора питат какъв е бил светът първоначално? Никакъв не е бил. Тъмнина ли е било всичко? Никаква тъмнина не е съществувала. Ами светлина имало ли е? И светлина не е имало. Ако кажем, че първоначално всичко е било тъмнина, разбираме, че някъде е имало светлина. Ако кажем, че всичко е било светлина, ще излезе, че някъде е имало тъмнина. Значи първоначално, преди създаването на света, нито светлина е имало, нито тъмнина.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете.“ Всички хора са заинтересувани от живота, искат да живеят, вследствие на което искат да се осигурят: да бъдат здрави, да учат, да свършат училище, да заемат добри служби, да си купуват къщи, имоти и т.н. Кой човек, като е живял известно време на земята, е постигнал своите желания? Кой човек се е ползвал от обичта и почитта на своите близки до края на живота си? Ако десет души, които са го обичали и почитали, умрат, кой ще го обича след тях? Какво ще остане от вас, като умрете и вие? Слушате някой да казва: „Няма какво, ще се мре.“ Ако този човек е убеден, че ще умре, защо прави толкова големи усилия, за да постигне едно свое желание? Защо се мъчи толкова много? И смъртта има смисъл. Смъртта заставя човека да обикне живота. Като обикне живота, човек влиза в областта на вечните промени. Човек ще страда и ще се радва, ще пада и ще става, докато най-после обикне онзи, който му е дал живот. Смъртта ще заведе човека при живота, а животът – при Бога, при вечния принцип. Смъртта подразбира вечни промени: разлюбваш едного, залюбваш другиго. Когато младата мома иска да умре,

това показва, че тя е разлюбила своя възлюбен и търси друг някой момък. Когато жената казва, че иска да умре, това подразбира, че е решила да напусне своя мъж, да се освободи от него, за да намери друг. Когато мъжът иска да умре, това подразбира, че той е решил да се освободи от жена си. Когато слугата иска да умре, това показва, че той има желание да напусне господаря си и да намери друг някой, по-добър от него.

Следователно, желае ли човек смъртта, това показва, че той иска да се освободи от страдания. Наистина смъртта е освобождаване, но за кого? Смъртта освобождава праведния, но не и грешния. Като умре, праведният се освобождава от всички противоречия и заблуждения в живота си. Мнозина казват, че без заблуждения и противоречия не може да се живее. Да се мисли така, то е все едно да се поддържа твърдението, че без ядене не може. Вярно е, че без ядене не може, но трябва точно да се определи без какво ядене не може. Без хляб не може да се живее, но без кокошки, агънца и прасета може. Рече ли съвсем да се откаже от ядене, човек ще се намери в положението на Настрадин Ходжа, който всеки ден намалявал храната на магарето си, докато го отвикнал да яде. Обаче, в който ден магарето престанало да яде, и животът му се прекратил. Като знаете това, не се стремете да научите магарето си да не яде, защото ще го изгубите. Останете ли без магаре, вие ще се принудите сами да носите товара си.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете." Като живее, човек ще дойде до вътрешния смисъл на живота. Да разбере човек вътрешния смисъл на живота, това значи да се свърже със закона на любовта. Наистина само любовта може да осмисли живота. Само любовта може да направи човека силен, благороден, учен. В старо време човека на любовта наричали маг, а днес го наричат княз, цар, божество. За онзи, който е придобил любовта, животът е лек. Който не е придобил любовта, той очаква на любовта на хората. Добре е да ви обичат, но праведните, а не грешните хора. Обичат ли ви грешните, това значи, да ви предадат своите слабости, от които с години не можете да се освободите. Когато грешникът ви обича, чрез любовта си той може да ви направи големи пакости. В такъв случай за предпочитане е безлюбието на грешника, отколкото неговата любов. Когато грешникът не ви обича, вие сте затворени за него, и по този начин се освобождавате от слабостите му. Обича ли ви, вие се отваряте за него като охлюв и приемате слабостите му. Докато не се е калил, докато не е разбрал законите на живота, човек не трябва да се отваря. Обичайте хората, без да се свързвате с техните слабости. Помагайте на хората, без да се свързвате с тях. Преди да обичате някого, вие трябва да обичате Бога и заедно с него да отидете до онзи, когото обичате. Ако жената на твоя ближен е нещастна, преди да си я обикнал, ти трябва да я примириш с мъжа ѝ, да внесеш любовта помежду им. Успееш ли да направиш това, и

те ще ти се радват, и ти ще им се радваш. Какво ще придобие един мъж или една жена, ако внесат раздор в едно семейство? Ако жената напусне мъжа си, или мъжът – жена си, това не е никакво разрешаване на въпросите. Като напусне мъжа си, жената ще търси друг мъж. Същото ще направи и мъжът. Ако се откаже от едно знание, от една теория или от една религия, човек ще потърси други, по-нови. Слушате някой да казва, че новото учение, новите идеи разрешавали всички въпроси, всички отношения между хората. Отношенията между хората са отдавна определени. Първата причина, която е изпратила човека на земята, е определила отношенията му към неговия ближен. Програмата, която човек трябва да изпълни на земята, е отдавна определена. Неговата задача не седи в това, да си съставя нова програма, но да изпълни онази, която е вече определена. Въпреки това човек си създава своя програма и търси щастието си там, дето го няма. Каквото да прави човек, в края на краищата неговата програма се анулира. Може ли простият овчар да задоволи нуждите и изискванията на царската дъщеря? Овчарят може да ѝ говори за природата, за своя естествен живот и да я задоволи за ден-два. На третия ден обаче тя ще започне да въздиша в овчарската колиба и да мисли по какъв начин да се върне в двореца на своя баща.

Царската дъщеря символизира душата на човека, която е живяла в двореца на своя велик баща, дето всичките ѝ нужди били задоволявани. Тя е слязла на земята да живее в овчарска колиба, да се учи. Какво може да даде светът на хората? Е, ще живеем поне като хората, ще ядем, ще пием, ще се веселим. Не, това не е живот. Човек трябва да води съзнателен, разумен живот, да се освободи от недоволството. Недоволството е проказа за човешкото съзнание. Влезе ли недоволството в съзнанието на човека, той престава да разбира правилно нещата. Каквото да говорят на недоволния, каквото да му дават, той все протестира, нищо не може да го задоволи. Недоволният има особена философия, особени разбирания за живота. Той седи и мечтае за царската дъщеря. За да живее с царската дъщеря, човек трябва да има нейните разбирания. За да се разбират двама души, между мислите и чувствата им трябва да има известно съответствие. За да могат двама души да живеят в хармония, те трябва да са готови да се жертват един за друг. Не е ли готов човек да се жертва за възвишеното в света, той не е в състояние да се освободи от мъчнотиите в живота. Ще кажете, че всички хора са се жертвали, познават закона на жертвата. Кога са се жертвали? Когато са се влюбвали. Наистина, когато мома и момък се влюбят, те отправят един към друг особени, крадливи погледи, които представят някакви инжекции. Инжекциите на един от двамата излизат по-силни, вследствие на което момата или момъкът заболява. Ако момъкът заболее, момата се заема да го лекува. Като го излекува, тя иска да ѝ даде голямо възнаграждение. Като се види в несъстоятелност да плати

такава голяма сума, той започва да мисли как да избяга, да се освободи от нея. Момата се сърди, недоволна е от него, говори за голямата жертва, която е направила. И той разправя за жертвата, която е направил за нея. Всъщност нито момата се е жертвала за момъка, нито момъкът за момата. Жертва, която води към разлюбване, към недоверие между хората, не е истинска жертва.

Христос казва: „Това е живот вечен, да позная тебе, единнаго, истиннаго Бога.“ Днес хората страдат, разочароват се, разлюбват се, защото не се познават. В познаването на нещата има нещо специфично, което определя силата на човека. Специфичното се заключава в любовта и във вярата на човека. Любовта и вярата правят човека силен. Аз не говоря за обикновената човешка любов и вяра, но за онази любов, която внася живот в човека, и за онази вяра, която не се разколебава при никакви условия. Какво представя любовта? Любовта е сила, която нито ограничава, нито се ограничава. Ако хората биха се научили да не се месят в любовта на окръжаващите, досега светът би се оправил. Няма сила в света, която би могла да се противопостави на любовта. Като не разбират любовта, хората се страхуват от нея, и едни други се съветват да не се влюбват, да не би да се разлюбят скоро и да страдат. Дето има влюбване и разлюбване, там никаква любов не съществува. Ние наричаме това нещо игра на любов. Двама актьори – мома и момък, се влюбват, излизат на сцената да покажат пред хората своята любов. В истинската любов няма влюбване и разлюбване. Там гори вечен, неугасим огън, запален от Божествения дух. Този огън никога не изгасва. Който мисли, че може да изгаси огъня на Божествената любов, той не знае какво всъщност представя любовта. Посети ли любовта човека, той трябва или да бяга от нея, или да ѝ се подчини. Обаче бягането не разрешава въпросите. Дойде ли любовта при вас, вие трябва да ѝ се подчините. Нищо повече.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете.“ Защо живее Христос? Защото обича отца си. Следователно, като обичате отца си, и вие ще живеете. Христос е пазил своята вътрешна връзка с Бога, вследствие на което имал вечен живот. Влезе ли любовта в човека, от бездарен тя го прави даровит, от ленив – прилежен. Любовта внася велик импулс в човека. Любовта осмисля живота. Това са опитности, през които са минавали и минават всички хора. Любовта е посещавала много пъти човека, но той всякога я изпущал. За оправдание човек казва, че е изгубил любовта си, понеже е бил прост, невежа. От друга страна, същият човек казва, че е създаден по образ и подобие Божие. Кое от двете е вярно: че е прост човек или че е създаден по образ и подобие Божие? Ако наистина човек е създаден по образ и подобие Божие, как е възможно да не е познал любовта, т.е. образа на своя създател? Ако някога по известни причини човек е изгубил

любовта, днес той не трябва да се оправдава с простотата и с невежеството си, но да се обърне към Христа и да поеме онзи път, от който някога се е отклонил.

Днес всички хора са недоволни, търсят нещо, което да ги задоволи. Недоволството предизвиква преждевременна старост. По какво познавате старостта? По бръчките на кожата. Бръчките са признак на сухота в организма. За да се подмлади, човек трябва да внесе в организма си от онази първична вода, която е носителка на живота. Достатъчно е да се направи само една инжекция от първичната вода в кръвта на стария дядо и старата баба, за да ги видите вече превърнати в млад момък и млада мома, които се разговарят помежду си за любовта. Да се мисли, че старият не може да люби, е толкова вярно, колкото и твърдението, че той не се нуждае от храна. Да не люби, това е неестествено и временно състояние за стария. Естествено е състоянието на човека да люби независимо от това, дали е стар, или млад. Колкото е необходимо за човека да яде, толкова е необходимо и да люби. Грехът на човека не се заключава в яденето и в обличането му, но в непознаване на любовта. Човек трябва да познава любовта и да я прилага навреме и намясто. Който се е запалил от огъня на любовта, той е в състояние да запали всеки, който се докосне до него.

Като не разбират проявите на любовта, хората ѝ приписват неестествени качества. Те казват, че някой не могъл да спи от любов. Това не е вярно. Който люби, той спи, почива, яде, говори, живее добре. Като не разбират любовта, хората ѝ приписват ред патологически прояви. Патологията е наука за болните хора, а не за здравите. Любовта е за здравите. Задачата на човека е да освободи любовта от ония патологически прояви, останали от вековете, и да я приложи в нейния естествен вид. Задачата на човека е да освободи и религията, и науката от техните неестествени положения, да ги види в онази чистота, в каквато са се родили за пръв път в човешкия ум и в човешкото сърце.

Следователно една от задачите на новото учение е да изнесе любовта в тази форма, в каквато е поставена в свръхсъзнанието на човека. Да познае човек любовта, която действа в свръхсъзнанието, това значи, да познава Божествения живот. Този живот наричаме изгрев на слънцето. Да познава човек любовта на самосъзнанието, това подразбира духовния живот, когато слънцето е в своя зенит. И най-после, да познава човек любовта на съзнанието, това значи влизането му във физическия живот, когато слънцето се намира в своя залез. Стане ли сутрин, човек трябва да хване началото на Божествения ден, наречен свещен момент на любовта. Този момент е наречен пръв лъч на любовта. Този момент се среща и на обед, когато слънцето е в своя зенит, и вечер при залеза на слънцето. Изгуби ли

човек този момент, всичките му работи се развалят. Без Божественото животът на човека представя празна воденица, която дига шум, но никаква работа не върши. Обаче животът на всеки човек, който е намерил Божественото, е пълен. На такъв човек може да се вярва. Вярвайте във всеки човек, който е намерил свещения момент на любовта в изгряващото, в обедното и в залязващото слънце. Този човек е намерил истината.

Христос казва: „Понеже аз живея, и вие ще живеете." Не е достатъчно човек само да живее, но той трябва да живее като Христа. Христос казва: „Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих." Христос живее в закона на любовта и според този закон дава всичко в жертва. Щом е така, и хората трябва да дадат всичко в жертва, да се самоотрекат. Самоотричането е неизбежен закон. Човек трябва да се отрече от всичко старо в себе си: от своето старо знание, от своето старо разбиране на живота. Не се ли отрече от старото, той не може да се домогне до Божественото. Докато живеят, докато се хранят и лекуват по стар начин, хората ще останат на една и съща степен на развитие. Няма защо да се проповядва на хората как да живеят, как да се хранят и обличат. Дайте им светлина, чист въздух, чиста вода и доброкачествена храна и не се безпокойте. В чистия въздух, в чистата вода и храна те сами ще намерят Бога. Какво повече им е нужно? Каква по-велика молитва е нужна на човека от тия четири елемента? Като ги приеме в себе си, той е готов вече да се моли. Обаче човек може да се моли само когато в него присъства великият Божи дух, който познава законите и дава светлина и сила на човека да ги прилага. При това положение молитвата на всеки човек се приема.

Значи, когато духът присъства в човека, ние казваме, че той е пещ, в която гори свещеният огън на любовта. Отсъства ли духът в човека, той е пещ, в която свещеният огън на любовта не гори. Защо този огън не гори? Има нещо неправилно: или пещта има някакъв недостатък, или въглищата не са доброкачествени, или пък съвсем отсъстват. Дето свещеният огън гори, там е любовта. Изгасне ли той, и любовта изчезва. Какво представя човек без любовта? Да любиш, значи да живееш. Щом не любиш, ти си лишен от живота, от Божествения принцип, който работи във всеки човек. Щом изгуби любовта, човек започва да я търси там, дето не съществува. Като не я намери, той започва да отпада духом, докато един ден се види остарял, измъчен, без никаква светла мисъл за живот. Време е човек да се върне към първичната любов, към първичното верую, което е било достояние на всички вярващи, на всички чисти хора по ум и сърце.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете." Христос и до днес още живее и ще продължава да живее за вечни времена. Христос ще носи любовта в света и

ще помага на хората, докато и те я възприемат и могат взаимно да си помагат. Това значи да придобие човек Божественото. Щом Божественото се оттегли от него, той става обикновен човек. Като обикновен той прилича на всички хора. Когато казваме, че всички хора си приличат, имаме предвид човешкото естество в човека, а не Божественото. Когато плаче, страда и се мъчи, причината за това е човешкото. Божественото никога не страда и не плаче. Когато Христос заплака, това беше изявление на човешкото в него. При това Христос не плака за себе си, а за евреите, както и за цялото човечество, които сами затвориха пътя си към духовния свят.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете." С други думи казано, понеже аз любя, и вие ще любите. Любовта е предмет, който и мъдреците в древността са изучавали, но и днес още я изучават. Като изучава любовта, човек дохожда до тънко различаване на нейните прояви. Той различава проявите на любовта в обикновения човек от тия на високо напредналия по ум и по сърце. Това различие се вижда в погледа, в усмивката, във всички движения. Всяка мисъл, която минава през човешките очи, храни самите очи. Колкото по-възвишени мисли минават през човешката глава, толкова по-фина храна представят те за човека. Затова е казано в Писанието, че не само с хляб може да живее човек, но и с всяко слово, което излиза от Бога.

Силата на човека седи в неговата мисъл. Мисълта храни човека така, както и хлябът. Ако мислите на човека не са здравословни, колкото да се храни физически, той пак ще линее. Който живее по законите на любовта, на вярата и на надеждата, той и със сухи корички хляб може да бъде здрав и весел. Днес малко хора могат да повярват, че мисълта храни човека. Те мислят, че хлябът само дава сила на човека. Словото Божие е живият хляб, за който Христос е говорил. Той представя сгъстена Божествена енергия. Житното зърно е едно от възлюбените деца на ангелите. Които не разбират значението на житното зърно, гледат на него като на обикновено нещо. Те не подозират даже каква жертва прави житното зърно за човечеството. Когато хората го дъвчат, то казва: „Радвам се, че ме дъвчете и мога да ви дам нещо от себе си. При това колкото повече ме дъвчете, толкова повече давам."

Когато се говори за любовта, хората трябва да знаят, че разликата между Божествената и човешката любов е такава, каквато между старите и новите дрехи. Не е все едно да облече човек стари или нови дрехи. За да се облаче с нови дрехи, той първо трябва да се окъпе, да тури чиста риза. След това ще облече новите си дрехи. Само новият човек може да живее в Божествената любов. Които не разбират тази любов, искат да примирят новото със старото. Това е невъзможно. Невъзможно е човек да облече

нови дрехи върху старите. Той трябва да съблече старите си дрехи, и тогава да облече новите. Дали човек е влязъл в новия живот, или още е в стария, това е въпрос на съзнанието. Външността не определя нещата. Старият и младият човек се отличават по своята мисъл, а не по външна форма. Някой човек външно е стар, а по мисли и чувства е млад. И обратно: някой външно е млад, а по мисли и чувства е стар. Младият и старият могат да се разбират, когато мислят еднакво. Младият говори на стария за наука, за изкуства, а старият, макар и неучен, слуша с внимание и одобрява всичко, към което младият се стреми. Ако младият не се интересува от мисълта на стария и намира, че не заслужава да го слуша, той е преждевременно остарял. Той се е втвърдил в своите разбирания. Мъчно се възпитава такъв човек. Истински млад е онзи, който е готов всеки ден да прибавя по нещо ново към своята вяра, към своето знание, към своите убеждения. Ако човек остане със същата вяра, със същите знания и убеждения, каквито са имали неговите деди и прадеди, какъв смисъл има тогава знанието, науката, религията? Ще каже човек, че живее добре, че има правилни разбирания за живота. Човек може да живее добре, но има по-добър живот и от неговия. Той може добре да разбира живота, но има по-добри разбирания и от неговите.

Христос казва: „Понеже аз живея, и вие ще живеете.“ Който иска да живее, той трябва да работи съзнателно върху себе си. Ще кажете, че съдбата ви е определена и човек, колкото да работи, не може да я измени. Има една съдба определена, наречена първична съдба, но има една съдба, която човек всеки ден пише. Както живее, така пише. Той сам пише съдбата си. От човека зависи да си напише добра или лоша съдба. Затова е даден ум на човека, да мисли, да не се хвърля безогледно в една или в друга посока. Като мисли, той пак няма да бъде щастлив, но поне ще се освободи от ненужните страдания. На земята щастие няма. На земята има само учение. Ако срещнете някои щастливи хора, ще знаете, че те са изпреварили времето си. Те са дошли с някаква особена мисия. Те могат да живеят само в разсадниците на живота. Искате ли да станете силни хора, вие трябва да превъзмогнете условията, в които живеете.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете.“ Да живееш, това е най-голямото благо за тебе. Да живееш, това значи да съзнаваш, че Бог, ангелите, добрите хора в света са тил за тебе. Някой казва, че живее, а в същото време не вярва в Бога, в ангелите, в добрите хора. Той ходи натук-натам, лута се, няма никаква опора в живота си. Какъв вярващ е той? В това отношение всеки банкер има по-голяма вяра от мнозина вярващи. Нуждае ли се от пари, той вярва, че като изпрати един чек до някоя банка, веднага ще получи известна сума. Защо вярва той? Защото е вложил нещо в тази банка. Вярващият се моли на Бога да му помогне материално, но не вярва,

че ще получи отговор на молитвата си. Защо? Защото нищо не е вложил в Божествената банка. Ако е вложил нещо, ще получи отговор на молитвата си. На всеки човек се дава съответно на това, което е вложил в Божествените банки, или в банките на природата. Може ли да очаква човек нещо, ако нищо не е вложил? За да очаква, човек трябва да е вложил нещо. Затова именно Христос казва: „Събирайте си съкровища за небето, дето нито молец ги напада, нито ръжда ги разяжда."

Човек все трябва да даде нещо от себе си, за да дойде до положителното знание на живота. Малцина постигат това знание. Причината, поради която мнозина не успяват в това знание, се дължи на факта, че те искат да се осигурят чрез него да живеят добре. Те не успяват още и поради това, че правят разлика между един и друг живот. Животът обаче е един и непрекъснат. Всеки живее един или друг живот според степента на своето развитие. Ако един ангел слезе от небето, той ще живее с радост. Земният живот ще бъде за него красиво развлечение. Същият живот е мъчение за обикновения човек. Радвайте се, когато разумни, светли същества слизат на земята и се обличат в човешка форма. По този начин между тия същества и обикновените хора става такава обмяна, каквато между капиталите на различните държави. Държавите не трябва да очакват само на взаимната обмяна на капиталите си, но те трябва да обърнат погледа си и към възвишения, разумен свят, да получат техните капитали. Оттам те ще получат капитали във вид на плодородие на жито и на различни зърнени храни. Ще кажете, че и плодородието е добро, но още по-добре е човек да разполага с някакви капитали, вложени в банките. Добре е да има човек капитали, но да не ги заравя в земята, че да не знае, къде ги е турил.

В турско време един българин имал голямо богатство, все злато, което искал да скрие някъде в земята, да не го вземат турците. Един ден той го заровил в земята и се върнал у дома си спокоен, че никой не може да му го вземе. Понеже не посещавал често това място, той забравил къде заровил парите си. Наистина той ги скрил от турците, но и от себе си ги скрил. Така останали парите в земята и той заминал за другия свят без тях. Никой не могъл да се възползва от неговото богатство. Какво богатство е това, което с години лежи в земята, без да може някой да се ползва от него?

Какво е важно за всеки човек? От какво се интересува човек? От живота. Днес пущам един лист, на който може да се подпише всеки, който желае да стане акционер на голямата природна банка. Който иска да участва в тази банка, той трябва да вложи известна сума. Срещу тази сума ще му се дадат съответно количество акции. Един ден той ще получи от банката част, съответна на това, което е вложил. Природната банка предлага на всеки свой член три акции: първата акция струва десет лева, втората – сто,

а третата – хиляда. Следователно, който иска да участва в благата на природната банка, той трябва да внесе всичко хиляда сто и десет лева.

„Понеже аз живея, и вие ще живеете.“

Осемнадесета неделна беседа
29 декември 1929 г., неделя, 10 часа
София – Изгрев